

Giới thiệu Tối Cường Hệ Thống

Thể loại: Tiên Hiệp, Hải Hưóc

Phóng tác: †Ares†

Truyện cực kỳ hài, cực kỳ bựa nhưng đôi lúc cũng rất tình cảm nhẹ nhàng xen lẫn với bi tráng.

Truyện không tồn tại ngựa giống cang không có "tất cả đều thuộc về nhân vật chính"

Ngươi giống những nhân vật trong tiểu thuyết? Không sao hết. Ca có "hệ thống bi ối" có thể cân cả thiên hạ này.

Một bộ tiên hiệp kể về một kẻ lưu manh giả danh thánh sống và kết hợp đầy đủ yếu tố bựa, hài, bi thương, tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Để cho ca thăng cấp đi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Ái ái, mẹ ơi, sư huynh ngừng đi mà, ngươi dùng chút lực nữa ta sẽ không chịu được rồi.

Trên luyện võ trường của Thánh Ma Tông, một gã thiếu niên nhìn chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi đang đứng đó gào khóc thảm thiết, thế nhưng trong thần sắc đau đớn lại lộ một tia sáng khoái.

Lâm Phàm có một bí mật, đó là hắn không phải dân bản xứ nơi đây, mà là tới từ địa cầu; cũng không phải hồn xuyên qua mà cả thân thể cũng cùng ‘du lịch’.

Lúc vừa tới thế giới thần bí này, Lâm Phàm còn có chút thoải mái cộng mong chờ nhỏ. Xem qua tiểu thuyết chưa? Những nhân vật xuyên qua trong đó ai không phải là trâu bò cực điểm, thực lực, địa vị, tiền bạc, mỹ nữ v.v... tất cả chỉ với tay là có được.

Lắc người một cái, bá vương khí đã phóng ra, bất kể ngươi là chí tôn tông môn hay là tuyệt sắc mỹ nữ thì đều ngoan ngoãn thần phục dưới chân.

Nhưng ngay khi Lâm Phàm còn đang mộng tưởng hảo huyền, chưa kịp kiểm tra hoàn cảnh thì lại đặc biệt phát hiện tiết tấu có chút không đúng, bản thân hắn không ngờ lại đang làm một bao cát hình người cho đệ tử mà môn luyện công. Thời điểm biết được tin tức này, Lâm Phàm chỉ muốn ngất ngay tại chỗ.

Con mẹ nó chứ, cho dù thành phế vật lão tử cũng nhận, bởi bất kể thế nào cũng được làm thiếu gia phế vật của đại gia tộc nào đó a.

Thế nhưng bây giờ bản thân lại trở thành cái bao cát cho người luyện công, điều này làm Lâm Phàm tất tiếng, thậm chí còn thương tâm khóc lóc gần chết mấy ngày.

Lâm Phàm, lần đầu tiên tới thế giới này, lần đầu tiên vào Thánh Ma Tông, cứ thế ngơ ngẩn ngẩn ngẩn làm kiếp bao cát, thậm chí thiếu chút nữa bị người đánh thành siêu cấp phế vật.

Nếu không phải Thánh Ma Tông coi như có chút lương tâm, cấp cho nhóm ‘bao cát’ một quyền bí tịch luyện thể, chỉ sợ sớm đã từ ọ.

“Thái Cấp Ma Thân”

Lúc nhận được bí tịch này, Lâm Phàm cảm thấy khoái trá vạn phần. Chỉ nhìn cái tên thôi đã gom đủ khí phách, luyện thành chẳng phải thiên hạ vô địch?

Thế nhưng khi Lâm Phàm tự lần mò tu luyện mới phát hiện thứ công pháp có cái tên hoành tráng này căn bản chính là lừa đảo con nhà người ta.

Thái Cấp Ma Thân có tổng cộng ba tầng, là tổ sư khai tông của Thánh Ma Tông tùy tiện viết ra, thuộc bí tịch chuyên môn cho bao cát.

Cho dù là luyện đến tầng thứ ba, dựa theo thuyết pháp trong bí tịch, thành tựu Thái Cấp Ma Thân, nhưng bị đám đệ tử thăng tay vẫn chết như thường.

Chẳng qua trời không phụ người có lòng, vận mệnh bị thảm của Lâm Phàm làm ông trời cũng không nhìn nổi, trực tiếp vào một đêm trăng thanh gió mát, sau khi Lâm Phàm ngủ cùng khuê nữ của Chu Công, nghiên cứu thảo luận một chút nhân sinh xong, tỉnh dậy phát hiện mình có một hệ thống số liệu hóa.

Lâm Phàm nghiên cứu cả buổi cũng không thấy cái gì mà trí tuệ nhân tạo xuất hiện bàn giao như trong tiểu thuyết, hẳn là phải tự mình mày mò phát động.

Về phần hệ thống số liệu hóa này, ngay từ đầu Lâm Phàm còn chưa rõ, sau lại phát hiện trên thuộc tính nhân vật của chính mình nhiều hơn một cái số liệu về Thái Cấp Ma Thân.

Nguyên bản mỗi ngày làm xong công việc của bao cát, Lâm Phàm sẽ lập tức trở về ăn cơm và tu luyện. Dù sao nếu không đem Thái Cấp Ma Thân tu luyện thành công thì có trời mới biết ngày nào đó sẽ bị một gã thích xuống tay nặng đập chết.

Nhưng bây giờ Lâm Phàm mỗi ngày sẽ chờ đám đệ tử đánh xong, tiếp đó về đi ngủ, làm một giấc mộng đẹp giữa ban ngày.

Lâm Phàm hướng tên đệ tử mặt đỏ tai hồng kia thét chói tai một tiếng cuối, sau đó mở ra bảng số liệu, cẩn thận xem xét, cố gắng cho Thái Cấp Ma Thân sớm lên tầng năm.

Sự thật là trên bí tịch Thái Cấp Ma Thân nói nó chỉ có ba tầng, nhưng bản thân hắn đã sắp luyện tới tầng năm, đây là chuyện gì?

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 1.

Exp: 0.

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 4 (2000/3000).

....

Lâm Phàm nhìn bảng số liệu, cũng hơi đơn giản quá rồi, bao lâu qua vẫn chỉ ở cấp 1. Không phải Lâm Phàm không muốn thăng cấp, nhưng hắn vẫn không tìm thấy phương pháp.

Đi tới thế giới đã một năm, tuy còn chưa từng rời khỏi Thánh Ma Tông, nhưng Lâm Phàm cũng đã hỏi thăm qua cấp bậc tu luyện nơi này.

Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nhập Thần, Tiểu Thiên Vị, Đại Thiên Vị...

Mỗi một cấp bậc lại chia làm chín cấp.

Lâm Phàm biết, chỉ chừng này e là còn chưa đủ hết, nhưng bản thân làm bao cát có thể tra tới đây đã là rất không tệ.

"+1."

"+1."

"+1."

....

Giá trị kinh nghiệm (exp) của Thái Cấp Ma Thân thông thả tăng lên, Lâm Phàm nhìn vị đệ tử tông môn đã xuất hết sức lực từ khi bú sữa mẹ trước mắt mà thở dài một tiếng. Ngày hôm nay coi như là đen đủi, lại gặp phải gã củi bắp nhường này, mỗi lần công kích cũng chỉ có thể gia tăng một điểm exp.

Hơn nữa nắm đấm kia ‘vỗ’ lên người hắn ngày càng yếu đuối vô lực, Lâm Phàm thậm chí nghĩ, có khi cả 1 điểm cũng sắp không được...

Quả nhiên, muốn gì nấy đến.

"+0."

"+0."

....

Fuck, phé vật này quả nhiên là không được, cũng không tăng trưởng kinh nghiệm, còn chơi cái cộng lông a.

Lâm Phàm quay đầu, nhìn thấy chung quanh đều là các đồng chí bao cát đang kêu la thảm thiết ngút trời, giống như là gặp phải sát thương lớn nhất trong đời vậy.

Ở Thánh Ma Tông, nhóm bao cát bị đệ tử đánh chết là việc không ai quản, đào một cái hố chôn xuống hết chuyện.

- Tại sao ngươi không kêu.

Giờ phút này, tên đệ tử kia thấy Lâm Phàm lúc trước còn kêu thảm thiết, giờ lại hết nhìn đồng tới nhìn tây, nhất thời trong lòng nổi lên một tia lửa giận. Bao cát đáng lý phải kêu rên lúc mình luyện quyền, như thế cho dù một môi cũng bị hưng phấn xua tan, cảm giác mình thật là lợi hại.

Nhưng hiện tại lại khiến hắn nổi giận.

Ngẫm nghĩ một chút, không muốn cả ngày này phí công, Lâm Phàm nhìn đệ tử tông môn trước mắt mà nói:

- Kêu cái em gái nguoi, diễn trò một chết ca rồi, quả đấm của nguoi yếu xiu như đàn bà đánh vậy.

Đệ tử tông môn kia vừa nghe lời nhục nhã, lập tức sắc mặt trắng bệnh rồi chuyển xanh lét, ánh mắt cũng hóa vô cùng phẫn nộ.

Lâm Phàm nhìn sắc mặt đệ tử tông môn này, càng bật cười trên tức:

- Nguoi biểu diễn biến mặt không tòi, trở về nhớ ăn nhiều sữa thêm chút, cho mau lớn để khỏe mạnh thêm.

- Nguoi... nguoi...

Đệ tử tông môn này đột nhiên nói không ra lời, giọng cũng biến thành nghẹn ngào, vốn ánh mắt rất hung hãn giờ lại ầng ậng nước.

- Oa... Nguoi khi dễ người, quả đấm của ta không có yếu xiu.

Lâm Phàm lúc này há hốc mồm, nhìn đệ tử kia gào khóc chạy khỏi luyện võ trường, không còn lời nào để nói.

Làm đệ tử ma môn mà chút đả kích con con thế cũng không chịu nổi.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, không để ý gã kia nữa, chuyển sang nghĩ cách để sớm tăng cấp công pháp.

Thái Cấp Ma Thân tầng bốn cũng có chút biến thái, không biết tầng năm sẽ thế nào.

Lâm Phàm ngẩng đầu đứng nguyên tại chỗ, nhìn đám đệ tử tông môn đang ra sức đấm đá 'bao cát', tức thì nhếch miệng nở một nụ cười.

Xem ra nhất thiết phải tung skill 'đá đều' mới được.

Lâm Phàm vận đủ khí, sau đó hét lớn một tiếng.

- Dừng tay cho ca, ca có chuyện muốn nói...

Một tiếng hét này hoàn toàn có thể so sánh với Sư Tử Hồng trong truyền thuyết, hoặc ít nhất Lâm Phàm nghĩ thế, không phải là so xem mồm ai to hơn sao?

Nhớ năm đó trên địa cầu, lão tử chính là lớp trưởng, họ không lớn không được nha.

Đám đệ tử tông môn đang thao luyện bị một tiếng rống này chấn kinh, cũng đồng loạt ngừng lại.

Mà nhóm bao cát đang kêu la thảm thiết, mặt mũi bầm dập cũng nhìn lên Lâm Phàm, không biết vị đồng chí này muốn làm gì?

Có bao cát vào lúc này nhanh chóng vận khí nghỉ ngơi, chờ đợi đợt đòn tiếp theo.

Cuộc sống như vậy, tận dụng mới sống dài a.

Nghe nói nếu luyện được Thái Cấp Ma Thân đến tầng ba là có thể trở thành đệ tử sát hạch ngoại môn, cũng tức là tương đương với đám đệ tử vẫn lấy bọn họ làm bao cát.

Nhưng ngẫm lại cũng thấy không có khả năng. Những bao cát lão làng có thể kiên trì mấy năm ở đây, Thái Cấp Ma Thân khó khăn lắm mới chỉ luyện đến tầng một.

Còn tầng ba sao, khó khăn dữ dội, ngang với lên trời a.

Mà lúc này đây, nhóm bao cát đang vội tranh thủ hồi khí lại nghe thấy một câu khiến họ ngừng lại, từng người tròn tròn con mắt.

Vị nhân huynh này là muốn bị đánh chết a.

- Các nguoi không cần dùng ánh mắt mê man ấy nhìn ca, thứ cho ca nói thẳng, trong mắt ca các nguoi đều là đồ bỏ đi...

Lâm Phàm một tay chấp sau lưng, một tay miệt thị ngoắc ngoắc đám đệ tử sát hạch ngoại môn.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Một đám bỏ đi đến đánh ca đê

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Hấn nói cái gì?

- Đồ bỏ đi, hấn dám nói chúng ta đều là đồ bỏ đi.

- Đáng giận, chúng ta chính là đệ tử sát hạch ngoại môn của Thánh Ma Tông, chỉ cần qua sát hạch là sẽ thành đệ tử ngoại môn, chỉ một cái bao cát mà dám nói chúng ta như thế, khốn kiếp.

- Chúng ta người nào không phải rồng trong loài người, không ngờ bao cát hèn mọn này dám nhục nhã chúng ta! Các sư huynh sư đệ đừng vội, để ta đi hảo hảo giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

Giờ phút này đám đệ tử sát hạch ngoại môn đã thực sự nổi giận. Bọn hấn không ngờ một kẻ tầng lớp hạ đẳng nhất tông môn cũng dám kêu gào trước mặt mình, quả thực là muốn chết.

Mà lúc này, nhóm bao cát chịu đủ tàn phá, sau khi nghe xong vị kia thu hút cừu hận, trong lòng đều cảm động đến rơi nước mắt.

- Đại ca...

- Lão đại...

- Cha...

...

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ mà nhìn gã kia hùng hổ đi tới.

- Tiểu tử, ngươi thật sự là rất làm càn, tuy ta không cần mạng chó của ngươi, nhưng muốn cho ngươi hiểu được, hung hăng cần quấy phải trả giá thể nào.

Những đệ tử sát hạch ngoại môn này mặc dù không được học tập vũ kỹ của Thánh Ma Tông, nhưng thực lực cao hơn người bình thường nhiều, mặc dù không đạt tới mức chặt sắt phá đá, nhưng một quyền cũng có thể đâm gãy khúc gỗ lớn.

- Yaaaa...

Đệ tử sát hạch ngoại môn chuẩn bị hảo hảo giáo huấn Lâm Phàm này quát lớn một tiếng, hai chân đứng thế, toàn lực đâm ra.

"Àm..."

Lâm Phàm nhìn gã trước mắt, khóe miệng hơi lộ vẻ tươi cười.

"+2."

Người này quả nhiên so với gã ban nãy muốn lợi hại hơn chút, không tồi, không tồi.

- Ai nha, nói các ngươi là đồ bỏ đi còn không tin, như gã ngựa, có thể dùng lực chút được không?

Lâm Phàm đứng nguyên xi, khinh thường vỗ vỗ ngực.

- Lại đến nào...

- Tiểu tử, ngươi đừng quá kiêu ngạo, ta đánh đánh đánh...

Đệ tử sát hạch ngoại môn này không tin tà, liên tiếp ra quyền.

"+2."

"+2."

...

Giờ khắc này, vị đệ tử kia run rẩy hai tay, thở hổn hển, từng giọt mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống.

- Sao, không đánh nữa à?

Lâm Phàm cười nhìn người trước mắt, không tồi, không tồi, tặng hơn một trăm điểm exp. Tuy nói cuối cùng kiệt sức, công kích yếu đuối vô lực không có thêm nổi exp, nhưng ban đầu vẫn còn tạm.

Lúc này, tên đệ tử kia ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, ánh mắt có chút không dám tin, người này chẳng lẽ là từ sắt đúc thành?

- Ngươi...

Đệ tử sát hạch ngoại môn này thấy người trước mắt kiêu ngạo như thế, trong lòng căm giận không thôi, nhưng lại chẳng còn sức mà dám, bèn hét lớn một tiếng:

- Các vị sư huynh sư đệ, đánh chết hắn...

Mà Lâm Phàm cũng chỉ chờ có thế.

Tầng năm Thái Cấp Ma Thân là phải dựa vào đám này hỗ trợ. Không biết Thái Cấp Ma Thân rốt cuộc là có bao nhiêu tầng, nhưng mới ở tầng bốn mà đám này đánh hắn đã không có cảm giác gì, nếu đem Thái Cấp Ma Thân tăng lên tầng một trăm, chẳng phải là lên thần.

- Ha ha, đến đây đi, đám bỏ đi, xuất ra toàn bộ sức mạnh của các ngươi.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, tức thì một trận mưa đấm dừng trên người hắn.

- Tiểu tử, ngươi đừng quá can rờ.

- Ngày hôm nay để cho ngươi biết lợi hại của các gia gia.

...

"+2."

"+1."

"+1."

"+0."

...

Lúc này Lâm Phàm thấy có tên đấm trên người mình lại không ra nổi exp nào, còn thân to thịt béo chiếm một chỗ, cũng làm cho Lâm Phàm có chút khó chịu.

Người này hoàn toàn là chiếm hố xí mà không chịu thả phân a, cho nên Lâm Phàm thừa dịp bất ngờ tung một cước đạp hắn lùi ra, để vị trí cho người khác.

Nhìn thấy Thái Cấp Ma Thân không ngừng tăng exp, Lâm Phàm thấy sáng khoái vô cùng. Quả nhiên, nhiều người thì exp cũng tăng nhanh hơn một chút.

Xung quanh, nhóm bao cát giờ được dịp xả hơi, thấy Lâm Phàm bị một đám người vây đánh, nội tâm cũng cảm kích vạn phần.

- Đại ca, huynh yên tâm đi đi, sau khi huynh chết chúng ta nhất định sẽ luôn nhớ tới huynh.

- Hu hu... Vì sao ta lại muốn khóc như vậy chứ, về sau huynh chính là đại ca của chúng ta.

...

Đám đệ tử sát hạch ngoại môn giờ phút này vẫn đánh đến hăng say, từng quyền từng quyền trút xuống.

- Tiểu tử, cho ngươi hung hăng can quấy này, hôm nay phải cho ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

- Hừ, dám kêu gào với chúng ta, hôm nay không hảo hảo giáo huấn ngươi, còn không để ngươi biết trời cao đất rộng.

...

Giờ phút này Lâm Phàm vì muốn bị đánh thật nhiều nên đã trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất. Theo hấn nghĩ, bất kể là đầu ngón chân hay ngón tay, chỉ cần bị công kích đủ mạnh thì đều được tính vào exp.

Nhanh... nhanh nữa lên.

2850/3000.

Còn thiếu 150 exp nữa, cầu các người đánh mạnh tí nữa.

Không biết sau khi lên tầng năm, đám người này đánh có làm Thái Cấp Ma Thân tăng exp không nữa.

Khi ở tầng một, mỗi đệ tử sát hạch ngoại môn này đều có thể cho hấn 10 exp mỗi quyền, mà theo số tầng tăng lên thì số exp cũng càng ngày càng ít, tới tầng bốn chỉ còn đúng một điểm, đôi khi còn không có exp. Xem ra những tầng về sau phải đổi phương thức mới được.

- Ái... Đứa nào đá cúc hoa ca đấy...

- Ê ê, đừng có đập vào giữa háng, bằng không ca trở mặt đấy.

- Cái &^%\$(...

"Đình... Thái Cấp Ma Thân thăng tới tầng năm."

"Đình, thỏa mãn điều kiện mở ra hệ thống Tối Cường Thăng Cấp, tiến vào trạng thái điều chỉnh, hôn mê trong 24 giờ."

"5."

"4."

....

"1."

"Tiến vào trạng thái hôn mê, hệ thống Tối Cường Thăng Cấp tiến hành hình thức mở ra toàn diện."

...

Giờ khắc này Lâm Phàm không hề hay biết, đối với công năng của hệ thống sau khi mở ra toàn diện, Lâm Phàm thật sự là rất chờ mong.

Hiện trường lúc này, đám đệ tử sát hạch ngoại môn đã kiệt lực, mà bao cát dám ăn gan hùm mà khiêu khích bọn họ chỉ sợ cũng đã chết đi.

- Dừng tay, người này giống như đã chết.

Một gã đệ tử khá to con, sắc mặt đỏ bừng, mồ hôi lớn bé tí tách tuôn hô lớn nói.

- Ô, không nhúc nhích, hình như chết thật.

- Cho dù là một con trâu, nhiều đòn thế ăn cũng không tiêu.

Một gã đệ tử thử đưa tay lên mũi Lâm Phàm, nhất thời kinh hô một tiếng:

- Còn thở, chưa chết.

- Gã này là quái vật gì vậy, như thế cũng không chết.

- Hừ, hiện tại cho hấn biết kết cục hung hăng can quấy, nếu lần sau hấn dám can đảm can rờ tại đây nữa thì lấy mạng chó này luôn.

- Đúng vậy, tối rồi, ba ngày sau chính là sát hạch ngoại môn, cần phải tu dưỡng thật tốt, toàn lực ứng phó.

- Tàn cả đi...

...

Khi đám đệ tử vừa rời khỏi luyện võ trường, nhóm bao cát vẫn trốn ở đằng xa vội vàng chạy tới.

- Mau nâng đái ca trở về dưỡng thương.

- Đại ca thật quá khí khái nam nhân. Nhị Cửu Đản ta đời này không phục ai, giờ chỉ phục đại ca.
- Đám đệ tử sát hạch ngoại môn thì sao chứ, còn không phải là tất cả xông lên mới có thể đánh bại đại ca.
- Đại ca nhất định đã luyện Thái Cực ma Thân đến tầng thứ ba, thiên tài ngoại môn cũng không hơn gì cái này.
- Nói nhảm cái gì nữa, còn không mau đưa đại ca trở về.
- Đúng đúng, đại ca, nhất định phải chống đỡ a...

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Võ học khủng bố nhất thế gian

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm mở mắt ra, về mặt lập tức biến đổi. Vừa mở mắt đã thấy mấy cái mặt to như bánh chưng xuất hiện trong tầm mắt, với bất cứ ai cũng là chuyện hù chết người a.

- Các nguoi định làm gì?

Lâm Phong run lên quắt, đám người này không có nhân lúc mình hôn mê mà làm mấy chuyện cực kỳ tà ác đấy chứ?

Ví dụ như...

- Đại ca, huynh rút cuộc tỉnh rồi, ta biết huynh không thể nào dễ dàng bị người đánh bại vậy mà.

Một gã nam tử vây quanh Lâm Phàm về mặt kích động nói.

- Cái quái gì...

Lâm Phàm sững sốt, đám người này có ý gì, chính mình khi nào trở thành đại ca rồi? Đúng rồi, hệ thống chính thức mở ra, nhất định phải nghiên cứu, lập tức hân không quản người xung quanh, trực tiếp tra xét hệ thống.

Tính danh: Lâm Phàm

Cấp bậc: 1.

Exp giá trị: (0/10).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 5 (3000/10000).

Cái khác tự mình thăm dò.

So với lúc trước biến hóa không lớn, chủ yếu thay đổi ở dòng Exp.

- Đại ca nhất định là đối bụng, nhanh làm món gì cho đại ca đi.

- Đúng, đúng...

Không lâu sau, một bát canh gà lớn thơm ngào ngạt được bưng lên. Lâm Phàm cũng không nói thêm cái gì, bụng biểu tình ầm ầm, dưới ánh mắt thèm thuồng của mọi người mà tiêu diệt sạch bát canh gà.

Thật không ngờ nhóm bao cát này vẫn giấu được chút thứ tốt, không tệ, không tệ.

- Đại ca ăn xong nhất định là mệt mỏi, để đại ca nghỉ ngơi thật tốt đi, đại ca, huynh nhất định phải chịu đựng a.

- Đại ca sau này nhất định là rồng phượng trong loài người.

- Chỉ tiếc là Nhị Cửu Đản sáng nay bất hạnh bị đánh chết, vô duyên thấy uy phong sau này của đại ca.

....

Thánh Ma Tông là ma môn, việc chết người rất thường thấy, mỗi ngày đều có bao cát chết đi, việc này đã trở thành quá bình thường.

Đội khi mọi người rời đi gần hết, còn sót một người ở lại.

Người này dáng thấp bé, lớn lên mặt mũi có chút xin lỗi quần chúng, có thể ở trong nhóm bao cát sống đến giờ cũng coi như nhân tài.

- Đại ca, đây là công pháp gia truyền nhà ta, người tài nên được, đại ca là thiên tài trong chúng ta, nhất định phải cố lên nhé.

Người này lấy từ trong lòng ngực một quyển bí tịch màu lam với cái bìa bị thời gian làm cho cũ nát không chịu nổi đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm không có khách khí, nhận tới trong tay, sau đó nhìn người trước mắt:

- Tốt, sau này nếu ngươi không chết, mà ta có thể trở thành nhân vật bá tuyệt trong thiên hạ, tất sẽ để ngươi thăng tiến rất nhanh.

Đây là lời hứa hẹn đầu tiên của Lâm Phàm với người khác ở đời này.

- Đại ca, huynh nói thế làm gì, ta... Đây là hi vọng huynh cố gắng là tốt rồi.

Hiển nhiên người này cũng không để trong lòng lời hứa của Lâm Phàm, thậm chí trong đầu hẳn nghĩ đại ca có chút nỗ lực to.

Lâm Phàm không nói thêm gì, hẳn biết đối phương đương nhiên không tin mình.

Dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ngày tuyết rơi, hiện giờ chính mình mới vừa cất bước, đối với người giúp mình, Lâm Phàm ghi nhớ trong lòng, cho nên lặng lẽ nhớ kỹ khuôn mặt trước mắt, sau này tất có hậu báo.

- Đại ca, huynh nghĩ ngợi thật tốt đi nhé, ta về trước.

- Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó mở bí tịch ra xem.

"Đinh, bí tịch bất nhập lưu 'Hầu Tử Thâu Đào', học tập hay không?"

Đương nhiên là muốn học, muối nhỏ cũng là thịt a.

Nhất là ở thế giới này, Lâm Phàm tuy không phải nhân sĩ cao cấp trong tông môn, nhưng cũng biết tông môn cực kỳ coi trọng công pháp, còn gì mà trở thành đệ tử ngoại môn có thể tiến vào Tầng Thứ Các chọn lựa công pháp, hoàn toàn là đánh rắm.

Đối với một cái tông môn mà nói, đệ tử ngoại môn ít cũng có mấy vạn, nhiều thì tới hơn mười vạn, đâu ra có nhiều công pháp như vậy để chọn lựa.

Người há, vẫn phải dựa vào chính mình.

"Đinh, học tập Hầu Tử Thâu Đào."

"Tầng một (0/10)."

Hầu Tử Thâu Đào này chỉ có hai tầng, cũng không biết hệ thống có năng lực tăng lên mấy tầng nữa.

Hầu Tử Thâu Đào này tuy là công pháp bất nhập lưu*, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, mặc dù là đồ bỏ thì lão tử cũng có thể biến nó thành công pháp chí cao vô thượng.

(*Bất nhập lưu: quá thấp kém, không vào nổi cấp bậc nào)

Hầu Tử Thâu Đào chỉ có một chiêu, nhưng một chiêu này đối với nam nhân lại có uy năng hủy thiên diệt địa, một chiêu bóp nát 'trứng' của người.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, thân mình nhất thời động, tay phải mở ra thành trào, chộp về hư không.

"+2."

"+2."

....

"Định, công pháp bắt nhập lưu Hào Tử Thâu Đào lên tới tầng hai, nhân vật +10 exp."

"Định, nhân vật thăng cấp."

Ha ha... Lâm Phàm cười lớn, không nghĩ tới một phút đồng hồ không đến, Hào Tử Thâu Đào đã lên tầng hai, xem ra thật sự là tuyệt thế thiên tài a.

Chỉ cần đem Hào Tử Thâu Đào lên tới tầng một trăm, còn không phải bóp cả trứng lão Thiên.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 2. (Chờ mở ra cảnh giới Hậu Thiên)

Exp giá trị: (0/20).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 5 (3000/10000).

Hào Tử Thâu Đào tầng 2 (10/50).

....

Lâm Phàm đứng dậy, vội vàng chạy tới luyện võ trường. Sao có thể lãng phí thời gian nhân sinh tuyệt vời được chứ, nhất định phải sử dụng thật tốt mới phải.

Mà nhóm bao cát quanh đó, thấy đại ca vội vàng rời đi, trong lòng cũng nghi hoặc vạn phần.

- Đại ca định đi đâu vậy?

- Đại ca không phải trọng thương sao? Sao thấy bước chân cứng cáp như không có chuyện gì vậy?

- A, không tốt, đại ca chúng ta gặp nạn, Nhị Cửu Đản bị đệ tử sát hạch ngoại môn đánh chết nên giờ đi báo thù.

- Người trọng tình trọng nghĩa như đại ca nhất định không được có chuyện gì, không được, chúng ta mau đuổi theo.

....

Không bao lâu sau, Lâm Phàm đi tới luyện võ trường đang ôn ă.

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử sát hạch ngoại môn đang ra sức khổ luyện mà mắt tỏa sáng, đây đều là exp a.

Thái Cấp Ma Thân đã đến tầng năm, không biết đám người kia còn có thể giúp mình tăng bao nhiêu exp.

Ngẫm nghĩ, Lâm Phàm không nhịn được nữa, xông lên.

- Dừng tay cho ta.

Lâm Phàm giờ phút này lại giống hết hôm qua, nổi giận gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm giận dữ này so với hôm qua còn to hơn.

Đám đệ tử trên luyện võ trường nghe tiếng đều ngây ngẩn cả người, lập tức xông vào bàn tán.

- Lại là gã kia.

- Gã kia hôm qua bị chúng ta đánh gần chết, sao hôm nay lại khỏe như vâm vậy được.

- Hừ, qua giáo huấn hôm qua, ta thách hẳn cũng không dám can rờ.

....

Vị đệ tử sát hạch ngoại môn kia vừa dứt lời, Lâm Phàm đã một tay chống nạnh, tay kia dùng ngón chỉ thẳng, như chỉ điểm giang sơn mà hô lớn nói:

- Các vị... Thứ cho ta nói thẳng...

Nhưng lúc này đây Lâm Phàm còn chưa nói hết, đám đệ tử sát hạch ngoại môn đã bạo động.

- Các sư huynh sư đệ, gã này lại khiêu khích chúng ta, từ ngữ sỉ nhục chúng ta, nhất định phải để hắn trả giá thật nhiều.

....

Lâm Phàm cười toe toét nhìn đám đệ tử sát hạch ngoại môn lao tới.

- Trẻ con dễ dạy, qua chuyện ngày hôm qua giờ đã học một biết mười, không tồi, không tồi.
- Đến đây xem thử nào, xem các ngươi còn mang được bao nhiêu exp cho Thái Cấp Ma Thân, chỉ mong là đừng quá ít...

Lâm Phàm ôm nỗi chờ mong nhìn lên các thiếu niên vĩ đại...

"+0."

"+0."

....

Giờ khắc này, vốn đang tràn đầy kỳ vọng, Lâm Phàm bỗng đổi sắc mặt.

Con bà nó chứ...

Cái này...

- Tiểu tử, hôm nay phải cho ngươi biết kết quả bị thảm là cái gì.
- Đầu óc đần độn hay quên lại tưởng chúng ta dễ chọc.
- Ta vốn là con trai Trần Nam Vương, Luyện Ngục Công đã sớm đại thành, cho ngươi cảm thụ một chút tra tấn sống không bằng chết đi.

....

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử đang phẫn nộ, nếu như ở ngày hôm qua có lẽ hẳn đã rất kích động, bởi vì bọn họ càng ra sức thì ưu đãi cho mình càng nhiều.

Nhưng mà hiện giờ...

- Đám rùa con dê con, các ngươi đã vô dụng như vậy thì để cho các ngươi kiến thức võ học khủng bố nhất thế gian đi, cho các ngươi một loại đau khổ vĩnh viễn khó có thể quên...
- Hầu Tử Thâu Đào...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trứng nào cũng nát

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Giờ khắc này thiên băng địa liệt, thiên hôn địa ám, người người ùn ùn đánh tới...

- Hầu Tử Thâu Đào.

"+2."

- Hầu Tử Thâu Đào.

"+2."

....

Luyện võ trường vốn khí thế mãnh mẽ cuộn cuộn đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh này cao vút lại mềm như bông, giống như tiếng nữ tử thở dốc, nghe kỹ lại hàm chứa cả ưu sầu cùng thương cảm.

Lâm Phàm giờ khắc này lập lại mãi một động tác, xoay người, đưa tay, nắm ngón móc.

Bóp bóp bóp, giờ phút này kể cả thiên băng địa liệt cũng không cách nào ngăn cản Lâm Phàm hướng về exp.

- Tiểu nhân bỉ ổi, lại sử dụng chiêu thức đê hèn như thế.

Các đệ tử sát hạch ngoại môn lúc này hoảng sợ vạn phần, hai tay che đũng quần, cảm giác một luồng khí mát lạnh chạy dọc từ bàn chân lên tới tận đỉnh đầu.

Khùng bố như vậy, thật sự là khủng bố như vậy a.

"Đỉnh, chúc mừng công pháp bắt nhập lưu Hầu Tử Thâu Đào lên tới tầng ba."

"Đỉnh, đánh bại một gã đệ tử bắt nhập lưu, exp +5."

"Đỉnh, đánh bại một gã đệ tử bắt nhập lưu, exp +5."

....

Ai u, Phàm nghe được mấy tiếng nhắc nhở này, lòng mừng như điên, không ngờ cách để thắng exp nhân vật là như vậy.

Xem ra cái này giống chơi game, đánh quái để thắng cấp.

Không tồi, không tồi.

Vào giờ khắc này, đám đệ tử sát hạch ngoại môn bị thiệt lớn trong tay Lâm Phàm, từng gã mất bốc hỏa mà nhìn tiểu nhân đê tiện này. Nhưng ngay lúc ấy, bọn hắn đột nhiên phát hiện ánh mắt của tiểu nhân đê tiện kia bỗng bộc phát ra một luồng thần quang làm cho người ta run như cây sậy.

Giống như là đợt lát nữa sẽ phát sinh thêm chuyện càng tàn bạo.

Một đám đệ tử sát hạch ngoại môn vây lấy Lâm Phàm ở trung tâm. Tuy rằng tiểu nhân đê tiện trước mắt xuống tay vừa ác vừa chuẩn, làm bọn họ khó lòng phòng bị, nhưng nếu cứ như vậy mà cúp đuôi bỏ chạy thì bọn hắn không thể cam lòng.

Dù cho phải trả cái giá lớn bằng trời, cũng phải để tiểu nhân đê tiện này ôm hận ở đây.

Lâm Phàm lúc này lạnh lùng nhìn lên hai tay của chính mình.

Đây đã là đôi tay vấy bẩn, nhưng vì exp, có vấy bẩn cũng đã làm sao.

- Mọi người nhìn kia, nhìn ánh mắt của hắn.

Một gã đệ tử đứng phía trên hô to một tiếng, bọn hắn là thời khắc đều nhìn chăm chăm tiểu nhân đê tiện này, cho nên ánh mắt Lâm Phàm vừa chớp động đã lập tức bị bọn hắn trông thấy.

Lâm Phàm ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy giống như tràn ngập cảm giác tội ác, nhìn về đám đệ tử sát hạch ngoại môn.

- Đám sơn dương thuần khiết, các ngươi sắp bị đôi tay tà ác này của ta xâm phạm, nhưng các ngươi yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình.

Lâm Phàm nhìn lên đám đệ tử sát hạch ngoại môn, chậm rãi nói.

- Tiểu nhân đê tiện, ngươi đang nói cái gì?

- Ngươi cho rằng một mình ngươi có thể đối phó mấy trăm người chúng ta sao?

- Quý xuống nhận sai, chúng ta tha cho ngươi khỏi chết.

- Hừ, đừng quá làm càn...

....

- Hầu Tử Thâu Đào.

Tức khắc, Lâm Phàm nhảy vào trong đám người, có Thái Cấp Ma Thân tầng năm, đối với đám đệ tử sát hạch ngoại môn này căn bản hắn là một Tank phòng ngự vô song, bất kể công kích gì cũng không tạo thành nổi chút thương tổn nào.

Mà Hầu Tử Thâu Đào tuy hiện giờ chỉ có ba tầng, nhưng đã đạt tới một loại cảnh giới tối cao "ra tay tất trúng".

- Tiểu nhân đệ tiện, ta liều mạng với ngươi.

- Aiiiiii, đau... Buông tay, buông tay, nát... nát rồi.

Một gã đệ tử ánh mắt mê ly, rung mình một cái, hai tay ôm chặt đứng quẩn, từ khóe mắt chảy xuống hai giọt nước mắt bao hàm hàng nghìn hàng vạn tình cảm

- Mặt mũi nam nhi ở cả đó, giờ ngươi hủy mặt của ta, cuộc đời này ta nhất định cùng ngươi không chết không ngừng.

....

- Hầu Tử Thâu Đào.

"+5."

"+5."

"Đinh, đánh bại một gã đệ tử bất nhập lưu, exp +5."

"Đinh, đánh bại một gã đệ tử bất nhập lưu, exp +2."

"Đinh, chúc mừng nhân vật thăng cấp."

....

Giờ khắc này Lâm Phàm giống như nhập ma, hai tay bay múa, Hầu Tử Thâu Đào lại càng vận dụng lô hỏa thuần thanh, giống như đã đem chiêu này tu luyện đến quy tắc đại đạo.

Ra tay tất trúng, mặc ngươi ngăn cản như thế nào cũng không cản nổi đôi tay thần của Lâm Phàm xâm phạm.

- Các sư huynh đệ, tiểu nhân bị ỏi đệ tiện xấu xa như thế, dù chúng ta là người ma môn cũng khinh thường làm cùng giới tuyến, ra tay thật mạnh đi.

Giờ phút này, đệ tử sát hạch ngoại môn liên tiếp bại lui, trong đó một gã ngọc diện vô song, xưng là tuyệt thế mỹ nam cũng không quá đáng, vung tay hét lớn, hô hào chúng sư huynh đệ đồng môn đoàn kết với nhau tóm lấy Lâm Phàm.

Lâm Phàm trơn trượt như lươn chạy qua lại trong hàng ngũ đám đệ tử, thấy gã đệ tử kia hung hăng như thế cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Mà tuyệt thế mỹ nam đang phát động quần chúng đột nhiên phát hiện một đạo ánh mắt tràn ngập xâm lấn gắt gao nhìn mình chằm chằm thì bỗng có một cảm giác không ổn.

Ngay lúc va chạm với ánh mắt Lâm Phàm, tuyệt thế mỹ nam nhất thời có chút hồng mắt.

Nếu Lâm Phàm ra tay mà không tập kích tới chỗ làm người ta khó có thể không đau thất ruột kia thì cũng thôi, dù thực lực địch không lại nhưng ít ra cũng không cần sợ.

Nhưng giờ thì hẳn thật sự sợ hãi.

Nhìn đồng đạo huynh đệ đồng môn xiêu vẹo ngã dưới tay gã khốn đệ tiện này, nhất là nhìn ánh mắt bi tráng của đồng môn, hẳn hiểu chuyện kia nhất định rất đau.

Tuyệt thế mỹ nam thấy Lâm Phàm giờ tay lên không trung mà bóp bóp, nhất thời hàn khí ứa ra, hai chân không nhịn được run lên.

- Hầu Tử Thâu Đào!

- Không...

- Đờ... đau...

Tuyệt thế mỹ nam tức thì hai mắt mê ly, khê kêu một tiếng, tiếp đó ngã xuống đất run rẩy.

Giờ khắc này hiện trường vô cùng thê thảm, làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

....

Khi toàn bộ đệ tử sát hạch ngoại môn đã ngã xuống đất, Lâm Phàm cũng không còn ‘đào’ mà ‘thâu’.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 9. (Chờ mở ra cảnh giới Hậu Thiên)

Exp: (0/1000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 5 (3000/10000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1000/10000).

Lâm Phàm nhìn thấy số liệu bản thân, thỏa mãn gật gật đầu.

Hôm nay hắn thăng lên cấp 9, trước mắt xem như là tồn tại vô địch trong hàng đệ tử sát hạch ngoại môn.

Lúc này những đệ tử kia đều có con số nổi lo lắng trên trán.

Có cấp 5, có cấp 6, cũng có cấp 8.

Những đệ tử sát hạch ngoại môn này trăm phần không ai đạt tới cảnh giới Hậu Thiên.

Lâm Phàm từng thấy đệ tử cảnh giới Hậu Thiên ra tay, vừa ra tay tuyệt không giống với đám đệ tử sát hạch ngoại môn này.

Ba ngày sau là lúc ngoại môn sát hạch, mình coi như không có lòng háo thắng cũng phải trở thành đệ tử ngoại môn mới được. Nơi này với Lâm Phàm là quá nhỏ, muốn mạnh hơn nữa phải có bầu trời rộng rãi hơn.

Lâm Phàm xoay người rời đi, nhưng mới bước vài bước đã dừng.

- Ngày mai ta sẽ lại đến.

....

Nguyên bản thấy gã đệ tiện xấu xa này muốn rời khỏi, mọi người đều thờ phào mà đứng lên, thế nhưng khi nghe được câu cuối lại đồng loạt hai chân mềm nhũn, té nhào lại trên mặt đất.

Trải qua ngày hôm nay, bọn hắn đã không còn dám giao thủ với đối phương.

Hạ lưu đệ tiện vô sỉ, thế gian này tại sao lại xuất hiện người như vậy a.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, đám đệ tử sát hạch ngoại môn này sợ mình như thế nào hắn cũng tự hiểu, nhưng điều này sao có thể trách mình toàn bộ, ai bảo mình chỉ biết mỗi chiêu Hầu Tử Thâu Đào.

Có một câu nói rất hay.

Nhất chiêu tiên cật biến thiên hạ - Tinh thông một chiêu kiếm ăn khắp thiên hạ.

Đang chỉ biết một môn võ học thì đừng tự hiềm nhiều như vậy.

Mà Lâm Phàm cũng phát hiện, công pháp luyện thể khác với võ học.

Thái Cấp Ma Thân thăng cấp tới trình độ nhất định sẽ cần ngoại lực càng cường đại hơn để hỗ trợ thăng cấp.

Mà võ học đối địch thì bất kể mạnh hay yếu đều có thể tăng exp, tuy giá trị cũng khác nhau theo yếu mạnh, nhưng miễn đánh trúng là sẽ có exp.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tăng lên như tên lửa

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ban đêm.

Trong một căn phòng vách đất không tính là lớn, giờ phút này đầy ắp người.

Một trận chiến hôm nay của Lâm Phàm khiến nhóm bao cát không còn từ nào để nói, chỉ có thể giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ chịu phục.

- Đại ca, chiêu thức huynh dùng hôm nay là Hầu Tử Thâu Đào sao?

Tiểu Lục Tử ở Thánh Ma Tông đã khá lâu, cũng có tìm hiểu tình huống nơi đây.

Hầu Tử Thâu Đào tuy là võ học gia truyền nhà hắc, nhưng hắc biết môn võ này so với các môn võ của đám đệ tử sát hạch ngoại môn thì thua kém nhiều lắm.

- Ủ.

Lâm Phàm gật gật đầu.

- Thật tốt quá, không ngờ võ học gia truyền lại cường đại như vậy, đương nhiên cũng chỉ có đại ca mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Tiểu Lục Tử hưng phấn nói.

Lâm Phàm có chút xấu hổ, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

- Đại ca, hai ngày sau ngoại môn sẽ bắt đầu khảo hạch, huynh định tham gia không?

Tiểu Lục Tử hỏi.

- Tiểu Lục Tử, ngươi không phải là nói nhảm sao? Đại ca sao có thể không tham gia chứ, chẳng lẽ muốn cùng chúng ta sống ở đây cả đời.

- Điều này cũng đúng.

Tiểu Lục Tử gật gật đầu.

Lâm Phàm hiện giờ tuy có hệ thống, nhưng đến thế giới này đã một năm, dù không đi đến đâu, nhưng cũng biết thế giới này rất nguy hiểm.

Ở trong tông môn, một cái bao cát như hắc dám can đảm đối địch với đệ tử sát hạch ngoại môn cũng còn hiểu được, bởi với mỗi một tông môn thì nhân tài đều là quan trọng nhất.

Người có thực lực có thể khiêu khích bất cứ kẻ nào, nhưng phải tự gánh hậu quả.

Nếu biểu hiện ra một chút thiên phú đã bị đồng môn ghen tị giết chết, như vậy tông môn cũng không thể trường tồn muôn đời, sớm đã tự mình hủy diệt.

Lâm Phàm có hai cái ý tưởng, thứ nhất là thực sự tăng lên thực lực của mình, thứ hai là để người ở trên chú ý mà đưa mình rời khỏi nơi này.

Nhưng Lâm Phàm lại nghĩ sót một việc, đó là chỗ luyện võ trường của đệ tử sát hạch ngoại môn này, tính trong Thánh Ma Tông chỉ là địa phương chìm cũng không thêm ị, làm gì có đại nhân vật cao tăng nào thừa cơm chạy tới đây.

Bởi vậy tất cả chuyện này đều phải dựa vào chính mình, đã có 'bàn tay vàng', không làm ra một phen sự nghiệp thì thật quá có lỗi với các đồng chí xuyên qua.

Hôm sau.

Lâm Phàm dậy thật sớm, kiểm chút đồ ăn lót dạ rồi vội vàng chạy tới luyện võ trường.

Hiện giờ hắc cấp 9, Hầu Tử Thâu Đào cũng tới tầng 10, tuy tốc độ tăng exp khá chậm, nhưng bất kể thế nào, trước ngày ngoại môn khảo hạch mạnh hơn được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

...

Luyện võ trường, gió thổi vì vu.

Một cơn gió lạnh cuốn tung cát bụi trên mặt đất, vài chiếc lá cây theo đó lơ lửng trên không, cuối cùng tà tà rơi xuống.

Quạnh quẽ, cực kỳ quạnh quẽ.

- Chuyện gì đây?

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, nhất thời há hốc miệng, người đâu hết rồi?

Luyện võ trường từng hùng hực như lửa nóng, giờ sao lại biết thành vắng tanh không một bóng người như thế?

Chuyện này...

Lâm Phàm gãi gãi ót, có chút bất đắc dĩ nhìn hết thấy, đám đệ tử sát hạch ngoại môn cũng quá nhát gan rồi.

Không phải chỉ bị bóp một cái sao, có cần sợ như vậy không?

Ài, xem ra mấy ngày nay hết cách rồi, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đánh bại người khác có thể được exp, như vậy nếu đánh chết yêu thú cũng đồng dạng.

Nhưng hận một điều là hấn trong Thánh Ma Tông với danh nghĩa cái bao cát, không có quyền lợi ra khỏi tông.

Nếu không nhất định phải ra ngoài bản đồ, hung hăng giết quái cày level.

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm chứng kiến xa xa có hai người đến.

Lâm Phàm vui vẻ trong lòng, rốt cuộc có người đến, nhưng sau đó lập tức biến sắc, bởi vì cấp bậc lơ lửng hiển thị trên đầu một người trong đó.

Hậu Thiên cấp tám

Cái này...

Bên cạnh thanh niên mặc trường bào màu xanh này chính là tuyệt thế mỹ nam bị hấn hung hăng ‘thâu đào’ ngày hôm qua.

Lâm Phàm cả kinh, hay là người kia không phục chuyện hôm qua, tìm cao thủ đến báo thù?

Hậu Thiên cấp tám chỉ còn kém hai bước là tới Tiên Thiên, người như vậy không thể nào thừa com mà tới luyện võ trường này nếu không có lý do.

- Đệ nói là hấn?

Nam tử mặc trường bào màu xanh dò hỏi.

- Vâng, sư huynh, hấn chính là người mà đệ nói.

Tuyệt thế mỹ nam cung kính đứng ở một bên, không dám có bất kỳ cử chỉ càn rỡ nào.

Thậm chí là đại cừu nhân Lâm Phàm đứng trước mặt của hấn, hấn cũng không dám lộ ra nửa điểm vui sướng khi người gặp họa.

- Không đúng!

Lâm Phàm kết luận.

Người này không phải người gã đẹp mã kia tìm đến giúp đỡ, nếu không hấn ta tuyệt đối không có vẻ mặt như vậy. Xem ra chuyện này có bí mật đen tối nào đó.

Nam tử áo xanh đánh giá Lâm Phàm, khẽ gật gật đầu.

Đột nhiên Lâm Phàm cảm thấy một cỗ khí thế đến mãnh liệt như thủy triều.

"Uỳnh..."

Lâm Phàm hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy chỗ lồng ngực giống như đã gặp phải một đòn thật mạnh, trong cơ thể khí huyết quay cuồng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thật mạnh.

Lâm Phàm bị đẩy lùi ra sau hơn mười bước, tay ôm ngực quỳ trên mặt đất, nhìn nam tử trước mặt.

"Đinh, exp +30000"

"Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

Lâm Phàm cả kinh, chỉ cảm thấy khủng bố cực kỳ, chỉ một chiêu, có thể làm cho Thái Cấp Ma Thân thăng lên 2 cấp.

- Ủm, không tồi, một kích toàn lực của Hậu Thiên cấp hai mà chỉ phun một ngụm máu, xem ra ngươi luyện Thái Cấp Ma Thân đến cảnh giới rất cao. Cùng ta đi thôi.

Nam tử áo xanh gật gật đầu, trong mắt lóe lên hào quang, giống như rất tò mò với bao cát có thể luyện Thái Cấp Ma Thân đến trình độ này.

- Đợi một chút...

Lâm Phàm hòa hoãn khí huyết trong cơ thể, nhìn nam tử áo xanh.

Đây chính là thực lực, nếu như không có thực lực cũng chỉ là con cá nằm trên thớt, mặc người chém giết. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, cơ hội tốt lớn như thế, sao có thể cứ như vậy buông tha.

Bất kể là ở trên địa cầu hay là hiện giờ, Lâm Phàm đều là một kẻ điên, một kẻ điên không hơn không kém, đứng trước mặt lợi ích, dù bị nghiền áp thế nào hắn cũng tuyệt đối không dừng tay.

Lúc trước Thái Cấp Ma Thân tăng 5 nhận một kích toàn lực Hậu Thiên cấp hai mà cũng chỉ phun một ngụm máu, không biết tăng 7 thì sẽ thế nào.

Lâm Phàm biết, đệ tử tông môn Hậu Thiên cấp tám trước mắt này nhất định là có chuyện cần đến mình, tuyệt đối không đi lấy mạng mình.

Đương nhiên Lâm Phàm cũng sẽ không ngốc mà đi van cầu người ta đánh hắn.

- Ngươi không nhìn được việc hôm qua ta nhục nhã ngươi, hôm nay tìm người giúp đỡ cho là ta sẽ sợ sao? Ta cho ngươi biết, Lâm Phàm ta cái gì cũng sợ, chỉ không sợ kẻ khác tìm ta báo thù.

Nói xong câu đó, Lâm Phàm liền xông tới.

Nhanh đánh ca thật mạnh đi.

...

Nam tử áo xanh thấy Lâm Phàm xông lên, khẽ cười:

- Có ý tứ...

"Àm"

Cũng không thấy nam tử áo xanh có bất kỳ động tác gì, trước mặt hắn phẳng phất như có một bức tường. Lâm Phàm vừa xông lên đã ầm một tiếng bay ra ngoài.

Lâm Phàm nhìn không được lại phun một ngụm máu.

"Đinh, exp +2000."

Giờ phút này Lâm Phàm kích động muốn chết. Trước kia ầu đã cùng đám đệ tử sát hạch ngoại môn cũng chỉ tăng có mấy điểm, không ngờ tên mới tới này tùy tay ra đòn lại tăng nhiều exp như thế.

Sáng khoái.

Chẳng qua chừng này còn chưa đủ, lão tử cần càng nhiều kinh nghiệm.

- Hừ, yếu đuối vô lực, đây là người giúp đỡ ngươi tìm đến? Ta thấy cũng không có gì đặc biệt.

Lâm Phàm đứng dậy nói.

- Dừng tay, không được can rờ với sư huynh như thế.

Tuyệt thế mỹ nam biến sắc, mắng to.

- Không sao, đúng là có chút ý tứ, Thái Cấp Ma Thân cực hạn ba tầng, coi như tu luyện tới tầng thứ ba, chẳng qua cũng chỉ có thể chống đỡ một kích toàn lực của Hậu Thiên cấp một, thế mà hắn chịu được đến mức này. Tốt lắm, hôm nay để cho ta nhìn cực hạn của ngươi.

Nam tử áo xanh khẽ cười một tiếng.

-----oo0oo-----

Chương 6: Sư huynh, mỗi lần một bậc nha

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tuyệt thế mỹ nam đứng cạnh nam tử áo xanh giờ phút này cũng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Điều này sao có thể, người này làm sao chịu được.

- Người là một cái bao cát có ý tứ nhất mà ta thấy từ khi nhập tông mười mấy năm qua.

Nam tử áo xanh cười khê nói, sau đó về mặt biến đổi, vốn từ ôn hòa trở thành nghiêm nghị vô cùng.

- Thế nhưng, cứng quá dễ gãy.

"Àm..."

Lâm Phàm gặp một kích, thân mình bay lên không, từng đóa hoa máu bay múa giữa không trung.

"Đỉnh, exp +3000."

- Thật sự là quá thoải mái.

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, cảm thụ exp được cộng thêm, hưng phấn đến độ tim muốn nhảy ra ngoài.

Nam tử áo xanh nhìn Lâm Phàm nằm trên mặt đất, miệng khê cười:

- Một kích của Hậu Thiên nửa bước cấp ba, cho dù là Thái Cấp Ma Thân cảnh giới tối cao cũng không ngăn cản được, nhưng yên tâm, người không chết được, ta ra tay có chừng mực. Đi, nâng hân lên đưa đi theo ta.

Tuyệt thế mỹ nam nhìn Lâm Phàm nằm ở phía kia, vui sướng khi người gặp họa, chỉ lẩm bẩm một câu:

- Tìm đường chết.

Nam tử áo xanh quay lưng, chuẩn bị rời đi. Nhân tài có thể thừa nhận một kích của Hậu Thiên nửa bước cấp ba, không biết sư huynh có hứng thú thu nhận hay không.

Thiên hạ vô số kỳ nhân, đếm không hết được, Thánh Ma Tông là đại phái vạn năm, loại đệ tử gì mà chưa xuất hiện qua.

Bao cát này chỉ tu luyện Thái Cấp Ma Thân, thế mà đem nó luyện tới cảnh giới rất cao, không thể không nói là một nhân tài, thế nhưng còn chưa đủ.

Nam tử áo xanh cũng nhìn ra bao cát này thậm chí còn chưa đạt tới Hậu Thiên, chẳng qua là một con kiến hơi đặc biệt một chút thôi, chưa xứng được xem như châu báu.

Nhưng ngay lúc này, nam tử áo xanh biến sắc, có chút không dám tin.

- Ha ha, không tồi, không tồi, so với ban nãy thì mạnh hơn chút, nhưng mà còn chưa đủ.

Lúc này Lâm Phàm đứng lên, xoa nhẹ ngực, thật đúng là đau a. Thế nhưng ngu nhân tới đưa exp miễn phí không nhiều, nếu không nắm chắc cơ hội này, về sau có khi hối hận không kịp.

- Người...

Nam tử áo xanh kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, người này tới cùng là xảy ra chuyện gì, tại sao có thể như vậy.

Lâm Phàm nhìn lại nam tử áo xanh, thầm tính toán, xem ra đã bại lộ. Thái Cấp Ma Thân tổng cộng ba tầng, căn bản không ngăn cản được công kích từ cao thủ Hậu Thiên, mà chính mình giờ đi khiếu khích hân, cho dù là vì kiếm kinh nghiệm nhưng cũng để hân rõ mình có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Nếu theo nam tử áo xanh này đi, không biết sẽ còn phát sinh cái gì, chính là sống chết 50-50.

Nhóm bao cát không tính là đệ tử trong Thánh Ma Tông, sống hay chết căn bản không ai quản.

Cho nên Lâm Phàm nhất định phải tự mình chuẩn bị mọi tình huống.

Nếu người khác không thấy chỗ đặc biệt của ca thì để ca tự chứng minh đi.

- Tốt, để ta nhìn ngươi có thể chống đỡ bao lâu.

Nam tử áo xanh tăng lên khí thế, dùng lực lượng Hậu Thiên cấp ba đánh một kích toàn lực lên người Lâm Phàm.

"Đỉnh, exp +4000."

"Đỉnh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

Lâm Phàm giờ phút này thoải mái đến muốn bay lên, thăng cấp quá nhanh rồi, chịu đòn mấy phát là thăng một cấp, hơn nữa 'cây kinh nghiệm' hình người này còn nâng từng nấc tu vi mà đánh, giúp mình không ngừng tăng trưởng exp nữa.

Nam tử áo xanh này nếu như vừa tiến đã phát huy ra toàn bộ thực lực Hậu Thiên cấp tám, coi như Lâm Phàm tu Thái Cấp Ma Thân đến tầng bảy thì cũng tức khắc bị đánh thành cặn bã.

Nam tử áo xanh thấy Lâm Phàm lại bò lên, thần sắc trấn định ban đầu dần dần trở thành có chút phiền nộ.

Hắn cảm thấy một loại nhục nhã, mặc dù mình đã không chế tu vi, nhưng người này rõ ràng học máu vẫn một lần lại một lần đứng lên, chuyện này quả thật không thể chịu đựng được.

- Tốt, hôm nay ta cũng không tin có tà.

Nam tử áo xanh gằn giận dữ.

Lâm Phàm thấy đối phương phát hỏa, trong lòng càng vui hơn.

Không tin tà là được rồi, đợi tới cùng ngươi không tin cũng bắt ngươi phải tin.

"Àm..."

Lâm Phàm lại một lần bay ra ngoài.

"Đỉnh, exp +5000."

Đứng lên.

"Àm"

Lại bay ra ngoài.

"Đỉnh, exp +6000."

"Àm"

"Đỉnh, exp +6000."

"Đỉnh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

- Vì sao ngươi còn có thể đứng lên?

Nam tử áo xanh đã không thể bảo trì phong độ, việc Lâm Phong một lần lại một lần đứng lên đã kích hắn nghiêm trọng.

Bên cạnh, tuyệt thế mỹ nam đã sớm nhìn đến choáng váng, ngay người không nhúc nhích.

- Đến...

Lâm Phàm không muốn nhiều lời, ngoắc ngón tay.

- Đáng giận, ngày hôm nay ta cũng không tin...

- Ta cũng không tin lắm, cho nên ngươi muốn chứng minh thì tự làm đi.

Lâm Phàm nhìn nam tử áo xanh, an ủi nói.

- Đáng giận, một khi đã như vậy, một kích toàn lực, xem ngươi ngăn cản thế nào.

Nam tử áo xanh bị Lâm Phàm chọc tức, bất kể thế nào thì hắn cũng chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, tự nhiên là có chút tuổi trẻ khí thịnh.

Nhiều năm tu dưỡng, ở một khắc này cũng hóa thành không.

Lâm Phàm vừa nghe muốn một kích toàn lực, nhất thời cả kinh, suýt nữa bị dọa tè.

Đừng có giỡn.

Một kích toàn lực của Hậu Thiên cấp tám, còn không đập lão tử thành mảnh nhỏ.

- Sư huynh áo xanh, chậm một chút, vừa rồi Hậu Thiên cấp ba, giờ lên Hậu Thiên cấp bốn đã, mỗi lần một bậc thôi, ngàn vạn lần không thể nhảy cóc nha.

Lâm Phàm vội vàng hô lớn.

Nếu đối phương vẫn nói muốn toàn lực, Lâm Phàm đã nghĩ kỹ, tuyệt đối phải lấy nhận thua, không thể cứ vậy nát thành vụn thịt.

- Tốt, một kích Hậu Thiên nửa bước cấp bốn, ta xem ngươi ngăn cản thế nào.

Nam tử áo xanh thét dài một tiếng, thân hình biến hóa, Lâm Phàm cũng không thấy rõ người này rốt cuộc là công kích như thế nào.

Nhanh... Thật sự là quá nhanh.

"Àm..."

Lâm Phàm lại bay ra ngoài.

Mà lúc này Lâm Phàm không phải đắm chìm ở cảm giác thoải mái khi exp tăng cao, mà là đang tự hỏi một vấn đề.

Xem ra chính mình nhất định phải đánh giá lại thật cẩn thận vị đệ tử Thánh Ma Tông này, vừa tốt vừa dễ bảo, thật là cảm động.

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn về phía nam tử áo xanh không khỏi có thêm một tia yêu mến.

Đương nhiên là phải quý mến rồi, nếu sau này xuất hiện thêm nhiều người tốt như vậy thì còn có gì phải lo nữa.

"Đỉnh, exp +7000."

- Tốt, một kích này của sư huynh khiến ta khí huyết quay cuồng, ước chừng ỏi ra một chậu máu, chẳng qua vẫn chưa đủ, lại đến.

Lâm Phàm lau miệng, giống như đang được thưởng thức một bữa miễn phí.

- Đáng giận, tại sao ngươi còn có thể đứng lên? Được rồi, cho ngươi thấy thực lực mạnh nhất của ta!

Nam tử áo xanh hét, mái tóc đen dài tung bay theo gió.

- Không, sư huynh áo xanh, vừa mới là một kích của Hậu Thiên nửa bước tứ cấp bốn, hiện tại hắn là Hậu Thiên cấp bốn toàn lực, cứ từng bậc từng bậc thôi, từ từ sẽ đến, không thể nói không giữ lời a.

Lâm Phàm hô to nói.

- Tốt...

Lâm Phàm vừa nghe, vội lau nước mắt, quá cảm động.

"Đỉnh, exp + 8000."

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

"Đỉnh, exp +9000."

"Đinh, exp +10000."

...

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

Hậu Thiên nửa bước cấp bốn một kích.

Hậu Thiên cấp bốn toàn lực một kích.

Hậu Thiên cấp năm

Hậu Thiên cấp sáu...

...

Giờ khắc này, tuyệt thế nữ nam kia sớm đã miệng sùi bọt mép té trên mặt đất, cả người run rẩy lên.

Không có khả năng, tuyệt đối không thể.

Mà lúc này.

Nam tử áo xanh kia, tóc đen rối tung, hai mắt đỏ bùng, bộ mặt dữ tợn.

- Aaaa..., vì sao ngươi còn có thể đứng lên?

Nam tử áo xanh giờ chẳng còn để tâm tới hình tượng, một kích lại một kích đánh lên người Lâm Phàm.

"Đinh, exp +1000."

"Đinh, exp +1000."

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nhìn thoáng qua số liệu.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 9. (Chờ cảnh giới Hậu Thiên mở ra)

Exp: (0/1000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 18 (0/1000000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1000/10000).

Lâm Phàm cảm giác mình làm có chút quá mức, thật sự hơi quá đáng.

Sư huynh áo xanh sớm đã lấy ra toàn bộ thực lực Hậu Thiên cấp tám, nhưng lúc này Lâm Phàm đã miễn dịch.

Nhìn sư huynh áo xanh điên cuồng đánh lên chính mình, Lâm Phàm cũng chỉ đành mặc kệ, đợi cho người này phát tiết nội tâm hẳn sẽ an tĩnh lại.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sư huynh, huynh là người rộng lượng a

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Tại sao...

- Tại sao ngươi còn có thể đứng lên...

- Nghe Minh Dương ta, bốn tuổi nhập tông, mười tám năm mỗi ngày như một không ngừng cần cù tu luyện, cuối cùng đạt tới Hậu Thiên cấp tám, trở thành ngoại môn đệ tử, vì sao hiện giờ ta lại không thể đánh ngã cả một kẻ chưa đến Hậu Thiên... Vì sao?

Lâm Phàm nhìn Nghe Minh Dương từ từ lặn xuống hai hàng nước mắt trên mặt thì có chút không đành lòng.

Hình như mình tạo ra đã kích quá lớn với hắn.

Tuy Thánh Ma Tông là ma môn, nhưng trong một năm này, Lâm Phàm cũng chưa từng thấy chuyện gì tàn nhẫn xảy ra.

Tuy rằng thường có bao cát chết đi, nhưng cũng chẳng thể trách ai, nếu đã trở thành bao cát thì phải có giác ngộ như vậy.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, một tay khoác lên vai Nghe Minh Dương.

- Nghe sư huynh...

- Ngươi không cần nói, ta có thể tiếp thụ được, thế gian thiên tài xuất hiện lớp lớp, loại người như ta chỉ có thể dùng vô số mồ hôi để thay cho thiên phú, không so nổi với thiên tài.

Nghe Minh Dương lau nước mắt nói.

Loại chuyện này đối bất luận kẻ nào mà nói, cũng như sấm sét giữa trời quang.

- Không phải, Nghe sư huynh, đệ chỉ muốn nói chuyện với huynh, hy vọng huynh không quá tức giận.

Lâm Phàm nhìn Nghe Minh Dương nói, trong suy nghĩ của Lâm Phàm, người này coi như không tội.

Nếu sớm biết điều này, mình sẽ không quá mức như vậy, cố ý ngã nằm xuống đất một lúc cũng có sao.

Chẳng qua giờ nói cái gì cũng đều chậm rồi.

- Từ nay về sau, đệ và ta là sư huynh đệ đồng môn, không cần khách khí như vậy. Bên ngoài có những kẻ xưng chính đạo, xếp chúng ta vào ma môn bị ma hóa, nhưng chỉ cần thời gian, đệ sẽ phát hiện ma môn chúng ta so với cái đám gọi là chính đạo còn có tình nghĩa hơn.

Nghe Minh Dương nói.

- Tốt, Nghe sư huynh một lời lộ rõ tấm lòng bao dung, đệ đệ bái phục không thôi, như vậy đệ xin đắc tội.

Lâm Phàm vừa nghe vừa cảm động khóc ròng ròng, đây mới đúng là một môn phái a.

Cái gì ngươi lừa ta gạt, ta tu vi cao hơn ngươi, muốn giết chết bọn ngươi v.v... mấy tình tiết trong tiểu thuyết, hoàn toàn chính là gạt người.

- Ta là người rộng lượng, coi như đệ đắc tội ta, ta cũng sẽ không tức giận. Chờ ta dẫn đệ đi gặp sư huynh, lại đưa đệ nhập môn, đệ coi như là sư đệ của ta.

Nghe Minh Dương ưỡn ngực nhìn Lâm Phàm, khí thế phong thái của sư huynh như một làn sóng ập mạnh đến.

- Tốt, có những lời này của Nghe sư huynh, đệ cũng yên lòng.

Lâm Phàm mừng rỡ nói.

- Không ngại...

Nghe Minh Dương mỉm cười khoát tay áo, trải qua tự mình xoa dịu, trái tim sắp hỏng mất cũng đã hồi trở lại.

Có điều vừa lúc đó...

Thế giới thay đổi.

Nghê Minh Dương đột nhiên phát hiện vầng thái dương đỏ rực trên trời đột nhiên chia năm xẻ bảy, trước mắt hắn chỉ còn một mảnh tối đen, không nhìn thấy gì nữa.

Mà bên tai truyền tới một câu:

- Hầu Tử Thâu Đào.

....

Giờ khắc này, nói thì chậm xảy ra cực nhanh, Lâm Phàm vận đủ một hơi, Hầu Tử Thâu Đào tăng 10 lập tức được phát động.

Giờ khắc này, giữa trời đất giống như không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản đôi ma thủ của Lâm Phàm.

Động tác nhanh chóng và gọn gàng.

Xoay người, đưa tay, tóm, giật...

- Aaaaa...

Giờ khắc này, một trận Âm Ba Công vô cùng cường hãn đánh úp lại, mang uy lực không thể chống đỡ.

Mà trận găm rú này là xuất phát từ miệng Nghê sư huynh.

Lúc này Nghê Minh Dương mặt trắng bệch, hai tay run rẩy ôm lấy đùi quần, khụy xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương, trong lòng càng thêm áy náy, nhưng đành vậy, đã khiến Nghê sư huynh chịu đả kích sâu như thế rồi, giờ thêm một lần cũng đâu sao.

"Đinh, Hầu Tử Thâu Đào exp +200."

"Đinh, chúc mừng đánh bại Hậu Thiên cấp tám Nghê Minh Dương, exp +20000."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng đột phá cánh cửa Hậu Thiên, tiến vào cảnh giới Hậu Thiên."

....

Lâm Phàm thấy thông báo mà vô cùng vui vẻ, rốt cuộc thành công thăng cấp, cảnh giới Hậu Thiên a.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 11. (Hậu Thiên nhị giai)

Exp giá trị: (0/50000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 18 (0/1000000).

Hầu Tử Thâu Đào tăng 10 (1200/10000).

Lâm Phàm cười lên ha hả, không nghĩ Nghê sư huynh chỉ vừa hi sinh một chút đã giúp mình tăng nhiều exp như vậy, thật sự là quá sung sướng.

....

- Ngươi... ngươi...

Nghê Minh Dương lúc này đã té trên mặt đất, một tay ôm đùi quần, một tay chỉ Lâm Phàm, thần sắc phẫn nộ không thể tin, phảng phất có xúc động muốn đứng lên liều mạng cùng Lâm Phàm.

- Rộng lượng... Nghê sư huynh, huynh là người rộng lượng, đệ làm như vậy chỉ chỉ là muốn nghiệm chứng một chút mà thôi.

Lâm Phàm làm vẻ vô tội nói.

- Ngươi...

Nghê Minh Dương lúc này ngay cả tư tưởng muốn chết cũng đều có, gian nan đứng lên, cảm giác đau đớn bên dưới khiến răng hằn cắn chặt, đau thương không nói nổi thành lời.

- Rộng lượng, sư huynh tự nhiên là người rộng lượng, sư đệ còn trẻ, tính vẫn trẻ con, sư huynh có thể hiểu được.

Nghê Minh Dương nỗ lực nhịn đau làm ra vẻ bình thường. Nếu trên người là bị trọng thương thì Nghê Minh Dương tuyệt không vật vã như hiện tại, có điều chỗ thương lại là nơi chí mạng của nam nhân, có thể đứng lên cũng nhờ tu vi thâm hậu rồi.

- Đệ cũng biết sư huynh rộng lượng lắm mà.

Lâm Phàm cười nói.

- Được rồi, đi theo ta.

Nghê Minh Dương thề với trời, chuyện này hoàn thành, tuyệt đối sẽ không tiếp tục chạm mặt gã này.

Nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm.

- Sư huynh, giờ đi đâu?

Lâm Phàm nhìn ra được Nghê Minh Dương không phải người gian trá, hỏi thẳng.

- Ta dẫn đệ đi gặp Mạnh sư huynh, sau đó Mạnh sư huynh sẽ tiến cử đệ, giúp đệ trở thành đệ tử ngoại môn.

Nghê Minh Dương khẽ nhủ mảy, giống như con đau bên dưới còn chưa tan hết.

- Ấc...

Lâm Phàm sững sốt, có chút không dám tin, không phải là đặt bẫy hại ca đấy chứ?

Nghê Minh Dương nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phàm, thân nhiên nói:

- Đệ cho rằng ta tới để hại đệ?

- Không có...

Lâm Phàm vội vàng nói, xem lắm tiểu thuyết xem ra lắm rồi.

Hiển nhiên Nghê Minh Dương không có tin tưởng lời Lâm Phàm:

- Loại việc người lừa ta gạt này rất ít xảy ra ở Thánh Ma Tông, từ khi Thánh Ma Tông thành lập tới nay, trải qua hưng thịnh cùng suy yếu, đã hiểu quá rõ nội đấu vĩnh viễn đều là đại họa với tông môn.

- Đã rõ, Nghê sư huynh, hai ngày sau là lúc ngoại môn sát hạch, kỳ thật đệ đợi rồi tham gia cũng được.

Lâm Phàm nói.

- Đệ là thiên tài, khi có người báo lên Mạnh sư huynh không tin, ta cũng thế, nhưng giờ ta tin chắc đệ chính là thiên tài, mà bất kỳ thiên tài nào cũng đều là vốn quý của tông môn, còn cái việc khảo hạch chậm chạp lãng phí thời gian kia chỉ là ngưỡng cửa cho người tầm thường mà thôi.

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, bầu không khí có chút áp lực ở một khắc này không còn sót lại chút gì.

- Nghê sư huynh, ngưỡng cửa của chúng ta là cái gì?

Lâm Phàm hỏi.

Nghê Minh Dương nhìn Lâm Phàm, tiếp đó nhẹ giọng nói:

- Đi vào cánh giới Hậu Thiên là bước qua thêm cửa, Tiên Thiên là mở cánh cửa nhỏ, Nhập Thần lại là một cánh cửa lớn hơn. Đối với tông môn, trong một ngàn người, có thể có một người đi vào cánh giới Nhập Thần đã đủ để hưng thịnh rồi. Những chuyện này về sau đệ sẽ biết, giờ không còn sớm nữa, Mạnh sư huynh chắc chờ cũng sốt ruột rồi.

- Vậy còn hấn?

Lâm Phàm chỉ chỉ tuyệt thế mỹ nam đang ngất trên mặt đất.

- Hắn có công tiến cử nhân tài, sau này ta sẽ đưa phần thưởng cho hắn, đi thôi.

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời cả kinh, ca fu-ck, hóa ra tới cuối cùng mình là một cái bánh bao a.

Chẳng qua quên đi.

Nhìn bộ mặt tươi cười của Nghê Minh Dương, hắn là hàng này cũng có khen thưởng.

Một chút áy náy ban nãy, ở một khắc này không còn sót lại chút gì.

Hơn nữa nếu tiến vào ngoại môn, vậy về sau...

Khà khà...

Giờ khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười tiện tiện.*

(Tiện: kết hợp của bỉ ổi, xảo trá, gian tà nhưng ý gây cười nên để nguyên)

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Giải heo trong khu tân thủ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đọc theo đường đi, Lâm Phàm trò chuyện với Nghê Minh Dương, biết thêm không ít tin tức.

Đồng thời càng thêm tán thành với các quy chế của Thánh Ma Tông.

Thiên tài, đó chính là tồn tại cần bồi dưỡng trọng điểm.

Thánh Ma Tông, khu vực dành cho đệ tử sát hạch ngoại môn có chín chỗ, nơi Lâm Phàm vẫn ở là một phân bộ nhỏ thuộc một trong chín địa điểm này, mà chỉ cái chỗ nhỏ nhỏ này cũng đã có đến mấy trăm người.

Như vậy tính tổng cộng toàn bộ là một con số không lồ.

Mà Thánh Ma Tông vì khai quật thiên tài ẩn giấu trong tông môn nên ban bố quy chế phát hiện tiến cử thiên tài nhận được thưởng.

- Nghê sư huynh, Mạnh sư huynh có tính cách thế nào, huynh nói đệ là thiên tài như vậy thì huynh ấy sẽ thích đệ chứ?

Lâm Phàm cười hắc hắc hỏi.

Nghê Minh Dương đi trước dẫn đường bỗng dừng bước.

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương, không biết sẽ là kết quả gì.

- Lâm sư đệ, Mạnh sư huynh là người rất nghiêm túc, đệ không thể can rờ trước mặt Mạnh sư huynh, nhớ lấy.

Nghê Minh Dương rất là nghiêm túc nói, hắn sợ đệ tính cách vẫn còn trẻ con này sẽ làm ra chuyện khác người gì đó trước mặt Mạnh sư huynh.

- Đã rồi.

Lâm Phàm gật gật đầu, có chút tò mò với người gọi là Mạnh sư huynh kia.

Mười đại thiên tài kiệt xuất ở ngoại môn.

Trong mấy vạn đệ tử ngoại môn, có thể xếp trong top mười, khẳng định là một nhân vật lợi hại.

Cùng nhau đi tới, Lâm Phàm giống như đi vào một công viên bách thảo vô cùng rộng lớn vậy. Một năm làm bao cát, Lâm Phàm chưa từng ra khỏi chỗ ở, tự nhiên không biết Thánh Ma Tông lớn thế nào.

Mà mọi thứ đang sờ sờ trước mắt đều muốn dẫn Lâm Phàm vào một thế giới mới.

- Đến rồi, nơi này chính là chỗ ở của Mạnh sư huynh.

Lâm Phàm nhìn trang viên trước mắt, có chút ước ao, nhất định có một ngày hắn sẽ đạt được hết những thứ này.

- Vào đi thôi, nhớ là không được càn rỡ.

Nghê Minh Dương nói.

- Rõ, Nghê sư huynh.

Lâm Phàm gật gật đầu, đối với Nghê sư huynh này, Lâm Phàm cực kỳ nguyên ý làm thân, tuy rằng hơi mau nước mắt nhưng lại nhiệt tình khiến mình cảm động không thôi.

Đi qua cánh cổng gắn trên bức tường bao màu trắng, liễu xanh rủ xuống, giả sơn bày biện mỗi góc, thoát nhìn vừa tráng lệ lại vừa sang trọng xa hoa.

Đây là chỗ ở cho mười đại thiên tài kiệt xuất ngoại môn, quả thật là làm cho người ta mơ ước.

- Mạnh sư huynh...

Nghê Minh Dương đi vào, đứng ở ngoài cửa phòng, cung kính nói.

- Vào đi.

Giờ khắc này, từ trong phòng truyền đến một giọng nói từ tốn, nhưng lại khiến Lâm Phàm có chút hồi hộp.

....

Lâm Phàm đi theo sau Nghê Minh Dương tiến vào bên trong. Trong phòng trang trí theo phong cách cổ kính và nhã nhặn, giống như là chỗ ở của một văn nhân, cảm giác có một chút không tương hợp với người ở mà môn.

- Đây là thiên tài người bên dưới nói sao?

Mạnh Dương Tuyền khép lại cuốn sách cổ trong tay, sau đó cẩn thận dò xét Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm cũng đang nhìn thẳng mà đánh giá cái gọi là mười đại thiên tài kiệt xuất ngoại môn.

Quả nhiên.

Nhân trung chi long a.

(Rõ ràng trong loài người)

Làm một nam nhân, Lâm Phàm cũng có chút ghen tị, thế giới này là làm sao vậy, tại sao lại có nhiều nam tử lớn lên đẹp trai quá mức bình thường như thế.

Mà người gọi là Mạnh sư huynh trước mắt, lớn lên tuy là đẹp đẽ, nhưng lại không gian tự uy, có loại cảm giác nói không nên lời.

Dùng một câu hiện đại để tả, chính là quá mức cao lãnh. (Cao ngạo lạnh lùng)

Khó giao tiếp, khó giao tiếp.

Mà khi Lâm Phàm nhìn tới cấp bậc của người ta, cũng tức thì chịu phục.

Nhập Thần cấp sáu!

Ca xxx, tu vi cao như vậy còn chơi trong khu đệ tử ngoại môn, có bệnh không hả?!

Chỉ cần đột phá Tiên Thiên là có thể trở thành đệ tử nội môn, mà một khi tiến vào cảnh giới Nhập Thần là có thể trở thành đệ tử chân truyền, có tư cách cạnh tranh vị trí tông chủ đời sau, nếu không thành công ít nhất cũng làm một trưởng lão cao cao tại thượng.

Tiền nhân này hoàn toàn là một kẻ max level, lại sống chết không chịu rời khu tân thủ a.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là Lâm Phàm rửa thầm trong lòng. Tuy Thái Cấp Ma Thân đã tới tầng 18, nhưng Lâm Phàm cũng tự hiểu, đối phương chỉ cần thổi một cái cũng đã đủ ép mình thành cặn bã.

- Người chính là Lâm Phàm?

Mạnh Dương Tuyền lên tiếng nói.

- Vâng.

Lâm Phàm gật gù đầu đáp lớn, tuy tu vi của người cao, nhưng bất kể thế nào ca cũng có hệ thống, mặt mũi không thể mất.

- Mạnh sư huynh, Thái Cấp Ma Thân của Lâm sư đệ đã đạt cảnh giới rất cao, có thể thừa nhận một kích toàn lực của đệ, là thiên tài hiếm có.

Nghê Minh Dương nói.

- Ồ!

Đôi mắt ôn hòa như nước của Mạnh sư huynh hơi đổi.

Lâm Phàm đột nhiên cảm giác, chính mình giống như trần như nhộng bại lộ trước mặt Mạnh sư huynh.

Lâm Phàm có chút xấu hổ, Mạnh sư huynh này tu vi cao, như thế nào còn thích đùa giỡn kiểu này a.

Không quá bao lâu, loại cảm giác này biến mất.

- Không tồi, không tồi, đúng là quái dị vô cùng, Thái Cấp Ma Thân là công pháp luyện thể thấp kém nhất của Thánh Ma Tông, người có thể tu luyện tới cảnh giới như thế cũng là tư chất kinh tài tuyệt đỉnh, chẳng qua tu vi bản thân có chút thấp, cần cố gắng nhiều hơn.

Mạnh Dương Tuyền bình thân nói, nhưng trong lòng lại khiếp sợ vạn phần, cảm giác có chút khó tin.

Thế nhưng ở trước mặt tiểu bối, tự mình là một đại cao thủ, sao có thể lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Đa tạ Mạnh sư huynh khuyên bảo.

Lâm Phàm nói.

- Minh Dương, dẫn hắn đi đăng ký với Lý trưởng lão đi.

Mạnh Dương Tuyền nói.

- Vâng.

Nghê Minh Dương gật gù đầu, chuẩn bị cáo lui.

- Minh Dương...

- Sư huynh?

- Ba tháng sau là sát hạch nội môn, đệ cố gắng một chút, buông hết chuyện trong tay, có thể thử một lần.

Mạnh Dương Tuyền nói.

- Sư huynh, huynh ở đâu, đệ ở đó...

Nghê Minh Dương kiên định nói.

Lâm Phàm đứng cạnh không nói gì, thế nhưng nhìn hai người đối thoại mà thầm nói trong lòng, Nghê Minh Dương này không phải là thích nam nhân đấy chứ...

Xùy xùy...

Không dám tưởng tượng, không dám tưởng tượng a...

- Ài, đi đi.

Mạnh Dương Tuyền thở dài một tiếng.

- Vâng.

....

Bên ngoài.

Đọc theo đường đi, Nghê Minh Dương không nói thêm lời nào, Lâm Phàm có chút nhàm chán.

- Mạnh sư huynh có tu vì gì rồi huynh?

Lâm Phàm làm bộ như vô ý hỏi, dù sao một đại thần Nhập Thần cấp sáu mà vẫn ở ngoài môn có chút thật quái dị.

- Tiên Thiên cấp ba.

Nghê Minh Dương đáp lời.

Lâm Phàm gật gật đầu, quả nhiên là có vấn đề, hàng kia ả núp tu vì không cho người khác biết, chẳng lẽ muốn giả heo ăn thịt hổ sao?

- Sư huynh, Mạnh sư huynh để huynh đi tham gia sát hạch nội môn, tại sao huynh không đi? Ai cũng hướng lên chỗ cao, chẳng lẽ huynh muốn cả đời ở ngoại môn sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Đệ không hiểu được đâu...

Nghê Minh Dương chỉ lấp lửng một câu này rồi không có nói thêm cái gì.

Lâm Phàm vừa nghe lập tức muốn phát hỏa.

Fu-ck, ca không hiểu được? Người không giải thích câu nào còn chê ca không hiểu được.

Mà thôi... mà thôi.

Ca cũng không phải hạng người hay hống hót, mặc kệ các người có chuyện gì, chẳng có nửa xu quan hệ tới ca.

Có điều việc này thật sự làm cho người ta tò mò.

Lâm Phàm thậm chí muốn mở đầu Nghê Minh Dương ra, xem cho kỹ rốt cuộc là chuyện gì mà thăng quan phát tài cũng không muốn.

Thế nhưng thấy bộ dạng cứng đờ như người chết của Nghê Minh Dương hiện giờ, Lâm Phàm cũng ngại hỏi thêm.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bản đại gia là tuyệt thế kỳ tài vạn năm không gặp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Nhân Tài Đăng Ký Đường"

Lâm Phàm đứng dưới bảng tên treo trên cửa đại điện, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Cái tên này...

Khí phách.

Thể hiện hoàn mỹ giá trị của bản thiên tài, xem ra mặc kệ là tới đâu, nhân tài đều vĩnh viễn là bánh bao nóng hổi a.

- Sư đệ, chúng ta mau vào đi thôi.

Thái độ của Nghê Minh Dương với Lâm Phàm quả thật rất dễ chịu, không hề có chút ý thức giục nào.

Quan trọng là thái độ không tốt cũng không được, đến bây giờ Nghê Minh Dương vẫn cảm giác ‘trúng’ của mình còn đau.

Sư đệ này xuống tay có chút âm hiểm, chuyện này xem ra cần báo cho Mạnh sư huynh.

- Tốt... tốt.

Lâm Phàm kịp phản ứng gật gật đầu, theo sau Nghê Minh Dương đi vào bên trong.

Cùng nhau một đường, Lâm Phàm phát hiện Thánh Ma Tông quả thật là đại phái, diện tích quá mức khổng lồ, khổng lồ đến độ khiến người ta lạc đường.

- Đệ tử ngoại môn Nghê Minh Dương tiến cử nhân tài, xin được gặp Lý trưởng lão.

Nghê Minh Dương cung kính đứng ở ngoài cửa nói.

- Biết rồi...

Lúc này, bên trong điện tối đen kia truyền lại một giọng nói nghe như từ cõi chết xa xôi vọng về, nghe qua có chút khủng bố dọa người.

Cả Lâm Phàm không sợ trời không sợ đất cũng không khỏi rùng mình một cái.

- Nghê sư huynh, Lý trưởng lão này sao nói nghe sợ vậy?

Lâm Phàm trộm hỏi.

- Suyt, nói năng cẩn thận, sư đệ phải nhớ kỹ, đợi lát nữa nhìn thấy Lý trưởng lão, ngàn vạn lần không được kinh hoảng, hiểu chưa?

Nghê Minh Dương đột nhiên đang nhớ tới một việc, có chút hối hận không sớm nói cho Lâm Phàm, hiện tại đã đứng chỗ này cũng không tiện nhắc thêm.

- Kinh hoảng? Kinh hoảng gì cơ?

Lâm Phàm sùng sốt ngẩn người, chẳng lẽ Lý trưởng lão là hồ ăn thịt người sao?

Nhưng kể cả thế thì Lâm Phàm cũng không sợ. Cùng lắm là một chiêu Huyết Thủ Thâu Đào...

- Suyt, đừng nói nữa, Lý trưởng lão đến rồi.

Nghê Minh Dương đổi sắc mặt, sau đó cung kính đứng tại chỗ.

Lâm Phàm trộm nhìn người đi ra từ bóng tối phía trước.

Một thân áo đen, dáng người khá vạm vỡ.

- Má ơi...

Đúng lúc này, mây tan bớt, ánh mặt trời chiếu thẳng lên mặt Lý trưởng lão, Lâm Phàm tức thì biến sắc mặt, đôi mắt lóe lên vẻ khó tin, đồng thời cũng có chút hoảng sợ.

Cái này...

Người này sao lại biến thành cái dạng này.

Một nửa mặt người, một nửa là bộ xương, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả một phần óc lộ ra ngoài.

Khủng bố cực kỳ, thật là quá kinh khủng.

Nhớ tới Nghê Minh Dương đã nhắc, Lâm Phàm cúi đầu, không dám nhìn thêm.

Lâm Phàm coi như kiến thức hai thế giới cũng chưa từng thấy qua tình huống như vậy.

Nếu không phải Nghê Minh Dương đã nhắc nhở qua, Lâm Phàm thiếu chút nữa hét to: có quỷ...

- Lý trưởng lão, đây là Lâm Phàm, luyện Thái Cấp Ma Thân đến cảnh giới cực cao, có thể ngăn cản đệ tử Hậu Thiên cấp tám một kích toàn lực.

Nghê Minh Dương cẩn thận giới thiệu nói

"Nhân Tài Đăng Ký Đường" là nơi căn cơ của Thánh Ma Tông, vô số đệ tử thiên tài tuyệt diệu, đều bắt đầu đăng ký tại đây để sau đó có được tài

nguyên dồi dào cho bản thân phát triển.

Khi "Nhân Tài Đăng Ký Đường" mới được sáng lập, tông môn rất là coi trọng bồi dưỡng đệ tử thiên tài. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, thiên tài càng ngày càng nhiều, tài nguyên của tông môn không thể không cung cấp theo chừng mực, bởi vậy hiện tại "Nhân Tài Đăng Ký Đường" tuy vẫn cấp không ít tài nguyên, nhưng lại không còn điên cuồng như quá khứ.

- Ô, có chuyện như vậy sao, để ta nhìn xem.

Lý trưởng lão nghe thế cũng có chút hứng thú.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, thân thể đột nhiên run lên.

Má ơi.

Đừng dựa gần vào ca như vậy.

Lâm Phàm hơi ngẩng đầu, ngược mắt lên đã thấy cặp mắt là hai ngọn lửa xanh lét cùng nửa bên mặt không có thịt da của Lý trưởng lão.

- Sợ hãi khuôn mặt của ta sao?

Lý trưởng lão cười nhìn tiểu tử mới nhập tông môn trước mắt. Tuy thần sắc Lâm Phàm không có nhiều tôn kính, nhưng Lý trưởng lão lại không có tức giận.

- Không có...

Đừng đùa, giờ mà thật thà thì có là óc heo.

Nhưng quả thật mặt Lý trưởng lão này thật dọa người.

- Người không biết không trách, một đường sau này, ngươi sẽ gặp những người so với ta càng khủng bố hơn.

Lý trưởng lão tự giễu một tiếng, sau đó đặt một tay lên vai Lâm Phàm.

Nhất thời Lâm Phàm cảm giác trong cơ thể của mình có một luồng khí lưu chạy loạn, phảng phất như đang tìm kiếm cái gì đó.

Lâm Phàm giờ phút này sắp khóc rồi.

Ngày quái quỷ gì đây, một ngày bị thăm dò hai lần, các ngươi đừng có mơ tưởng cúc hoa của ca nha.

Mà chuyện tình lâm Lâm Phàm càng hoảng sợ đã xảy ra.

Ngọn lửa xanh lét trong đôi mắt của Lý trưởng lão đột nhiên bùng lên dữ dội, nhìn chăm chăm khiến Lâm Phàm nổi da gà.

Ông trời a, hôm nay gặp hai kẻ nào đây, ca cũng biết xấu hổ đấy.

Lực xuyên thấu, ánh mắt này thật sự là có lực xuyên thấu.

- Thiên tài...

Lý trưởng lão về mặt phần khởi nắm chặt lấy vai Lâm Phàm.

- Tuyệt thế thiên tài.

- Lại có thể tu luyện Thái Cấp Ma Thân tới cấp bậc này, tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp...

Nghe Minh Dương từ nãy vẫn cung kính đứng nguyên tại chỗ, vốn còn đang nghĩ xem tại sao hôm nay Lý trưởng lão nói nhiều như vậy, giờ khắc này nghe tới câu "thiên tài" kia thì khóe miệng khẽ lộ vẻ tươi cười.

Sự đệ tự nhiên là thiên tài, bằng không cũng sẽ không tiến cử đến nơi này.

Nhưng khi nghe được câu sau, Nghe Minh Dương ngậy người.

Tuyệt thế thiên tài?

Còn là tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp?

Vốn Lâm Phàm đang khấn trưởng, nhưng khi nghe mấy lời này của Lý trưởng lão thì còn mắt đã rất lớn lại càng tròn to thêm.

- Ha ha...

- Thiên tài...

- Tuyệt thế thiên tài.

- Tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp.

- Lý trưởng lão, tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp như đệ tử, nhất định là được mọi người trên dưới toàn bộ tông môn bảo hộ đúng không? Có phải là sẽ trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ, do tông chủ tự mình chỉ dạy?

Lâm Phàm giờ phút này rất vui vẻ, hứng chí chờ đợi ngộ.

Tuyệt thế kỳ tài như ca, còn không phải là nhân vật được nâng như nâng trứng?

Có tài nguyên cuộn cuộn của tông môn cộng thêm hệ thống, ngày thành thần vô địch còn xa được sao?

Ha ha...

Tự sướng trong đầu, càng nghĩ Lâm Phàm càng vui vẻ. Không ngờ tới thế giới này bản đại gia lại có thể nổi tiếng như thế, ông trời đối đãi ca không tệ.

Mà lúc này, Lý trưởng lão cũng đã bình tĩnh lại từ trong kích động.

- Tốt lắm, không tồi, đến lĩnh nhu yếu phẩm cho ngoại môn của người đi. Minh Dương cũng lĩnh phần thưởng tiền cử nhân tài, sau đó dẫn sư đệ mới này tới chỗ của hần, lại giải thích giới luật Thánh Ma Tông cho hần đi.

Lý trưởng lão khôi phục bình tĩnh nói.

- Vâng, Lý trưởng lão.

Nghê Minh Dương cung kính tiếp nhận phần thưởng, gật đầu đáp.

- Cái quái...

Giờ khắc này như có một chậu nước lạnh thấu xương dội thẳng xuống đầu Lâm Phàm, để hần triệt để tỉnh lại.

- Lý trưởng lão, đệ tử là tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp cơ mà, đãi ngộ nên là...

Lâm Phàm bắt đầu đi, biểu tình kích động của hàng này lúc này chẳng lẽ là gạt người?

Ca đã làm tốt chuẩn bị yết kiến tông chủ rồi, tại sao lại biến thành cái dạng này?

- Núi cao vạn dặm phải bước từ chỗ thấp nhất mà lên, từng bước từng bước một, không thể nóng vội.

Nói xong câu đó, thân ảnh của Lý trưởng lão lại dần dần chìm vào đại điện tối đen kia.

Fuc-k my life...

Lâm Phàm giờ phút này ngờ ngẩn không biết làm sao, tiết tấu này không đúng.

Trong tiểu thuyết, chẳng phải tuyệt thế thiên tài nếu không phải là bị người chém chết thì sẽ được người xem như bảo bối mà nâng niu trong tay sao?

Mà ca còn là tuyệt thế kỳ tài, tại sao lại có đãi ngộ thế này...

Trời cao a, đất dày a... Cho ca lời giải thích...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sư huynh, xin đừng bước

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Nghê sư huynh, có phải là chúng ta đến lộn chỗ rồi không?

Lâm Phàm nhìn kiến trúc mộc mạc tới cực điểm trước mắt, lại nhớ tới nơi ở của Mạnh sư huynh, quả chính là hai thái cực.

- Không sai đâu, đệ tử ngoại môn đều ở nơi này.

Nghê Minh Dương nói, đồng thời cười cười:

- Sư đệ, cố gắng lên, con đường tu luyện nếu không tiến thì ắt phải lùi, nhưng đệ là thiên tài, nhất định sẽ thành công.

- Cảm tạ Nghê sư huynh.

Lâm Phàm gật gật đầu:

- Nghê sư huynh, tại sao nơi này lại chênh lệch lớn với chỗ của Mạnh sư huynh vậy chứ?

- Sư đệ, Mạnh sư huynh là một trong mười đại đệ tử thiên tài kiệt xuất của ngoại môn, đãi ngộ tự nhiên sẽ khác. Sư đệ chỉ cần cố gắng nhất định sau này sẽ có đãi ngộ như Mạnh sư huynh.

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương, gật gật đầu, đây không phải là nói thừa sao? Bằng vào năng lực của bản đại gia, chỉ cần hơi cố gắng một chút, mười đại thiên tài kiệt xuất kia cũng thành ‘cây kinh nghiệm’ của ca.

Chỉ có điều hiện tại hắn là vẫn nên điều thấp một chút, từ từ bước từng bước vậy.

- Nghê sư huynh, đệ tử ngoại môn có tất cả bao nhiêu người vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Tám nghìn tám trăm tám mươi tám người.

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm vừa nghe, trong lòng nhất thời vui lên, hơn tám nghìn người, xem ra chỉ cần lợi dụng một nhóm thôi cũng đã đủ lên cánh giới Tiên Thiên rồi.

- Sư đệ, đệ cười cái gì?

Nghê Minh Dương thấy Lâm Phàm ngây ngô cười một mình, có chút khó hiểu hỏi.

- Không, đệ có cười gì đâu. Sư huynh, đệ có chút mệt mỏi, chắc là đi nghỉ một chút đã đây.

Lâm Phàm giờ phút này muốn dò xét một chút tình huống chung quanh để nghĩ cách chuẩn bị làm một món lớn.

- Tốt, vậy sư đệ nghỉ ngơi cho tốt, sư huynh đi trước.

Nghê Minh Dương nói.

- Sư huynh, tái kiến, mấy ngày nữa đệ sẽ tìm huynh.

Lâm Phàm phát phát tay nói.

Vốn Nghê Minh Dương chuẩn bị rời đi, vừa nghe lời này, tức thì bị dọa mặt trắng nhợt, lập tức bước nhanh hơn.

Không được, sau khi trở về nhất định phải chuyển nhà, để kẻ này tìm đến mình, tuyệt đối không có việc gì tốt.

Vào đến trong phòng.

Lâm Phàm mở ra túi đồ cầm trong tay.

Một bình sứ trắng chứa đan dược, một chiếc trường bào màu xanh, một đôi giày, một thanh trường kiếm, một lệnh bài bằng sắt, một quyển sách không quá dày...

Không còn nữa rồi.

Chỉ có từng này món.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, cảm giác tông môn có chút keo kiệt. Lâm Phàm cầm lấy bình sứ, đổ đan dược ra.

Màu trắng, to cỡ hạt đậu nành.

"Đỉnh, phát hiện 'Uẩn Khí Đan'."

"Hiệu quả: người bình thường dùng có thể tăng cường khí tức lưu động trong cơ thể, cường thân kiện thể, rèn luyện lực phủ ngũ tạng, một ngày chỉ có thể dùng một viên."

"Dùng gia tăng: exp +100."

Lâm Phàm đếm, tổng cộng ba mươi viên, xem ra là cấp cho một tháng.

Lâm Phàm trực tiếp đổ hết đan dược ra rồi nhét cả vào miệng.

"Đỉnh, exp +3000."

Xem ra cần thuốc cũng là một cách tốt để thăng cấp, chẳng qua phương pháp này còn chưa quá quen, nhất định phải tìm hiểu cho kỹ mới được.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại cầm lên y phục tông môn phát, sờ sờ một chút. Không tồi, chất liệu rất tốt, mềm mại nhẹ nhàng, chẳng qua sao lại trái phải xê tả, sườn xám cách tân sao?

Hơn nữa còn có thể túc lên từ phía sau, thoát y rất dễ dàng...

Cái này...

Giờ khắc này, Lâm Phàm không khỏi có chút ý nghĩ tà ác.

Tiếp đến, Lâm Phàm cầm lấy trường kiếm, xem xét một chút, thấy chỉ là một thanh kiếm bình thường, trực tiếp ném sang một bên.

"Đỉnh, phát hiện Thánh Ma Bí Văn, học tập hay không?"

- Học tập.

Lập tức trong đầu Lâm Phàm xuất hiện thêm rất nhiều chuyện mà hắn không biết.

Không tồi, không tồi.

Hôm sau.

Luyện võ trường.

Đệ tử sát hạch ngoại môn lục tục đi tới luyện võ trường.

Tất cả những đệ tử này đều lộ vẻ tươi cười vui sướng trên mặt, như là gặp chuyện gì đó vô cùng khoái trá.

- Ha ha, vẫn là sư huynh thông minh, đẩy quái vật kia đi, về sau chúng ta sẽ không bị khi phụ nữa rồi.

Lúc này tuyệt thế mỹ nam đứng ở trong đám người tự tin cười cười:

- Một chút tiểu kế mà thôi.

- Sư huynh cao minh.

- Sư huynh là người có văn hóa, đầu óc tốt hơn bất kỳ ai khác.

....

Các đệ tử sát hạch ngoại môn vây chung quanh quanh tuyệt thế mỹ nam, a dua nịnh hót lên. Mà tuyệt thế mỹ nam cũng rất hưởng thụ tình huống này, cười sáng lạn giống như hoa hướng dương.

....

Sáng sớm, Lâm Phàm đã rời giường. Một ngày mới bắt đầu từ buổi sớm, không thể vì ngủ nướng mà chậm việc.

Nếu vào ngoại môn, như vậy phải lợi dụng thật tốt tài nguyên hiện có, chính là những đệ tử ngoại môn khác. Đám sơn dương chưa bị xâm hại ới, cả đám ra hết ngoài xếp hàng đi, đợi bốn đại gia xâm phạm.

Lâm Phàm mặc trường bào màu xanh của đệ tử ngoại môn, đeo lệnh bài lên hông, đi ra ngoài.

Hiện tại hẳn muốn tìm chính là chỗ tu luyện của đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng khi Lâm Phàm tới hiện trường lại tròn mắt đứng ngẩn người.

Đây là tình huống gì?

Đệ tử ngoại môn chạy đâu hết rồi, luyện võ trường không hề cho đệ tử ngoại môn vắng hoe, lúc đó mấy bóng người, khác xa suy nghĩ của Lâm Phàm.

Dựa theo tình huống bình thường, luyện võ trường phải tập nập đầu người, cả đám liều mạng tu luyện, tại sao lại là tình huống này?

Chẳng lẽ bản đại gia phải trở lại chỗ của đệ tử sát hạch ngoại môn?

Những tên kia, đã không tăng thêm được bao nhiêu exp rồi, thậm chí còn gần như không có.

Trời cao a, đất dày a, chẳng lẽ các ngài muốn ta suy sút xuống sao?

Ta muốn tu luyện, ta muốn thăng cấp.

Lâm Phàm cũng không nói lời nào, trực tiếp ngăn cản một người.

- Sư huynh, xin hỏi luyện võ trường này sao lại không có ai?

Lâm Phàm hỏi, thái độ rất là hữu hảo.

Người bị Lâm Phàm ngăn lại thần sắc không tốt lắm, dò xét cẩn thận Lâm Phàm một phen, nhìn thấy lệnh bài bên hông Lâm Phàm mới nói:

- Người là đệ tử ngoại môn mới tới sao?

- Đúng.

Lâm Phàm gật đầu đáp.

- Luyện võ trường ở ngoại môn bình thường đều không có người, các sư huynh đệ tự tu luyện ở chỗ của mình.

Vị sư huynh sắm vai phụ này thấy thái độ của sư đệ coi như không tồi, cũng hoàn hoàn nói.

- Thì ra là thế.

Lâm Phàm gật gù đầu, thế này thì có chút phiền rồi.

Tất cả đều tu luyện trong phòng, cần phải nghĩ cách nào để hấp dẫn đám này ra mới được.

Chẳng qua... Hiện tại, Lâm Phàm có một việc vô cùng quan trọng cần làm ngay.

- Sư huynh, xin hỏi ở bên trong đệ tử ngoại môn thì uy vọng của huynh thế nào?

Lâm Phàm rất là chờ mong hỏi.

- Người người tôn kính.

Sư huynh vai phụ ngẩng đầu tự tin nói.

Lâm Phàm đánh giá đối phương một phen, có chút bức khí, hẳn là lời không giả.

- Xin hỏi đại danh của sư huynh.

Lâm Phàm hỏi.

- Hàn Lục.

Hàn sư huynh mặc dù không rõ sư đệ này vì sao lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn mở miệng nói cho đối phương.

- Hàn sư huynh, huynh thấy đệ thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Hàn Lục nghi hoặc nhìn thoáng qua Lâm Phàm, hàng ngàn hàng vạn ý nghĩ xoay chuyển trong lòng, sư đệ này tới cùng muốn làm gì? Minh bây giờ muốn đi tới chỗ trưởng lão truyền công mượn bí tịch, nếu chậm trễ để thời gian qua đi thì hối hận không kịp.

- Ta cùng với sư đệ lần đầu tiên gặp mặt, không thể nhận xét tùy tiện, nếu sư đệ còn có chuyện gì thì để lần sau lại bàn, giờ sư huynh có việc, phải đi trước.

Hàn Lục vội vàng nói, tựa như không muốn nói thêm lời nào cùng Lâm Phàm.

- Tốt, sư huynh đi thông thả.

Lâm Phàm khẽ cười nói.

Hàn Lục gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

- Sư huynh, xin dừng bước.

Lâm Phàm lúc này mở miệng.

- Sao?

Hàn Lục nghi hoặc xoay người.

Nhưng ngay ở một tích tắc xoay người này, Lâm Phàm tức thì hành động.

- Hầu Tử Thâu Đào...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Danh hiệu ‘Không Phục Thì Nhào Vô’;

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Thôi tan hết mây ô uế trong trời đất.

Trên luyện võ trường, một người nằm trên mặt đất, không ngừng run rẩy, giống như bị một đòn cực kỳ nghiêm trọng.

....

Lâm Phàm tung tăng chạy về, tuy luyện võ trường ở ngoại môn khiến hắn thất vọng cực kỳ, nhưng hôm nay ra cửa cũng không tệ.

‘Thâu’ được một ‘đào’.

Dù không tăng được mấy exp, nhưng cũng khiến tâm tình rất khoái trá.

Hầu Tử Thâu Đào exp +200.

Exp nhân vật +3000.

Hàn sư huynh, hy vọng huynh có thể thù hận ta, sau đó gọi hội tới đánh đấm, hung hăng nhục nhã ta, chà đạp ta, sư đệ nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ mọi người ‘sùng hạnh’.

Vào ngoại môn, Lâm Phàm phải thăng cấp bằng bất cứ giá nào. Tu vi kém một chút là chuyện gì cũng làm không nổi, bất kể như thế nào một khi đã tiến lên là phải mạnh mẽ hơn trâu húc mã mới được.

Trở lại phòng, Lâm Phàm nằm bất chân chữ ngũ trên giường, ngẫm nghĩ chuyện ngoại môn.

Dù thế nào thì cũng phải hấp dẫn cừu hận của công chúng, như thế mới có cơ hội. Thế nhưng cả đám này đều ru rú ở hang ổ mà tu luyện, dùng cách nào chọc giận cũng là chuyện làm người đau đầu.

Thái Cấp Ma Thân.

Hầu Tử Thâu Đào.

Cực hạn của tội mày rốt cuộc là bao nhiêu tầng đây?

Lâm Phàm nhìn lên nóc nhà, dần dần chìm trong suy nghĩ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Lâm Phàm đột nhiên bật người đứng lên.

- Đúng rồi, sao ca lại quên chuyện quan trọng như vậy chứ!

Hầu Tử Thâu Đào và Thái Cấp Ma Thân là hỗ trợ cho nhau, ca trộm đào của người khác, vậy cũng có thể trộm của mình.

Lâm Phàm nhìn nhìn tiêu đệ đệ, lại nhìn nhìn tay của mình, trong nội tâm xảy ra đấu tranh thật lớn.

Nếu thí nghiệm thành công, vậy đã mở ra một hướng đi mới, từ nay trở đi...

Không được, không được.

Giờ phút này Lâm Phàm nhớ tới vẻ thống khổ của đám đệ tử sát hạch ngoại môn sau khi bị trộm đào, lập tức nhin đi xúc động trong lòng.

Trúng của ca chỉ có thể vân vê, không thể bóp.

Lúc Lâm Phàm còn đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, thì ở trong một gian phòng phía xa khác...

Hàn Lục run rẩy hàm răng, toàn thân vô lực ngồi im một chỗ.

- Lâm Phàm, ta cùng với ngươi không chết không ngừng.

Hai mắt Hàn Lục giống như muốn phun ra lửa.

Vô duyên vô cớ bị người đánh trộm, hơn nữa còn đánh vào chỗ kia, nam nhân nào cũng không thể nhẫn nhịn được.

Hàn Lục tu vi Hậu Thiên cấp bốn, cho dù luyện thế nào cũng không thể đem chỗ kia biến thành tường đồng vách sắt. Lâm Phàm tuy có tu vi thấp hơn Hàn Lục nhiều, nhưng một chiêu Hầu Tử Thâu Đào này Lâm Phàm lại đã luyện tới cảnh giới 'bỏ qua phòng ngự'.

Hàn Lục kẹp chặt hai chân cẩn thận đứng lên, đi tới cửa, nhìn nhìn bên ngoài, xác định không có ai mới an tâm ngồi xuống.

Sau đó trong tay Hàn Lục bỗng nhiên xuất hiện một bình ngọc màu trắng.

Vật này là Hàn Lục vô ý lấy được khi vừa đến Thánh Ma Tông bái sư hai năm trước. Khi vừa có nó, Hàn Lục còn chưa biết sử dụng thế nào, cũng may bình ngọc này có thể thu vào trong cơ thể, bất luận kẻ nào cũng không tra xét được.

Mà ở trong nửa năm tiếp theo, bình ngọc màu trắng này lại đột ngột hiện ra ngoài, sau đó truyền đến một tia tín hiệu.

Hàn Lục nhờ đó biết được bình ngọc này tên là "Ngọc Tịnh Bình", đồng thời nó vốn là pháp bảo của một vị tên là "Nam mô đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn quảng đại linh cảm Quan Thế Âm Bồ Tát".

Hàn Lục cố ý đi nghe ngóng về danh hào này, thế nhưng chưa từng nghe qua có ai biết đến người như vậy.

Mà Ngọc Tịnh Bình mỗi ngày đều cô đọng ra một giọt sương, tên là Tiên Chi Lộ, sau khi uống vào sẽ thấy diệu dụng vô cùng, không những tăng lên tu vi, còn có thể tiêu trừ bách bệnh bách tai.

Hàn Lục có thể trong thời gian nửa năm ngăn ngừa từ một người phạm tu luyện tới Hậu Thiên cấp bốn, hoàn toàn là nhờ vào thứ này.

Tiếp đến Hàn Lục lấy ra một quyển công pháp có tên Thương Nhật Băng Quyền, là mượn từ trưởng lão truyền công.

Vừa mở ra tờ thứ nhất, cả trang công pháp đã được nhớ kỹ trong lòng.

Trước kia trí nhớ của Hàn Lục cũng không quá tốt, nhưng sau khi dùng Tiên Chi Lộ thì không chỉ trí nhớ tăng nhiều mà ngộ tính cũng được đề thăng rất cao, có thể nói là đạt tới hàng ngũ thiên tài trong tông môn.

Hàn Lục đương nhiên xem Ngọc Tịnh Bình này như bảo bối, có điều Ngọc Tịnh Bình này cũng bị tổn hại, điều này làm Hàn Lục rất là tiếc nuối.

Ngọc Tịnh Bình này không trọn vẹn đã cường hãn như thế, nếu hoàn hảo vô khuyết lại còn đến mức nào đây, Hàn Lục quả thật rất chờ mong.

Hàn Lục cũng không nghĩ nhiều, thật cẩn thận nuốt một giọt Tiên Chi Lộ, nhất thời một cỗ khí nóng tràn ngập toàn thân.

Hàn Lục lập tức ngồi xếp bằng trên giường, vận chuyển tâm pháp Thương Nhật Băng Quyền. Chỉ cần Thương Nhật Băng Quyền đạt được cảnh giới tiểu thành là hắn có thể trùng kích lên Hậu Thiên cấp năm.

Mỗi thù hôm nay trước hết nhớ kỹ, ngày sau tất sẽ trả đủ số.

Lâm Phàm, ta nhớ mặt ngươi rồi.

....

- Át xì...

Lâm Phàm lúc này vẫn đang kịch liệt đấu tranh trong nội tâm, bỗng hắt xì hơi một cái.

- Không biết là bị đũa nào chửi sau lưng!

Lâm Phàm xoa nhẹ cái mũi nghĩ.

Đến bây giờ, Lâm Phàm vẫn chưa đấu tranh xong: tuy lúc trước đã hạ quyết tâm quyết không trộm đào của chính mình...

Thế nhưng nếu thật sự có thể thành công thì làm sao giờ?

Biện pháp tu luyện tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua.

Lâm Phàm đi tới đi lui, mãi vẫn không hạ được quyết tâm.

Con bà nó chứ...

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Người chết trym hướng lên trời, bắt từ vạn vạn năm. Vì vô địch, vì tương lai tốt đẹp, chút thí nghiệm nho nhỏ cũng không dám thì còn làm được cái gì?

Giờ khắc này, Lâm Phàm bắt chập rồi, xuống tay nhanh như tia chớp.

- Hầu Tử Thâu Đào.

"Bịch..."

Ngay tức khắc, Lâm Phàm quỳ luôn trên mặt đất, sắc mặt vốn hồng nhuận biến thành tái nhợt, trong đôi mắt kiên cường cũng rơi ra vài giọt nước mắt thống khổ.

Lâm Phàm đau đớn cúi đầu, hai tay ôm lấy đứng quẩn.

Má ơi, con hối hận.

Lâm Phàm cắn chặt răng, tự phóng một phát rầm, đứng đằng xa cũng phải nghe rõ.

"Đinh, Hầu Tử Thâu Đào exp +1."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +1."

"Đinh, đạt được danh hiệu ẩn giấu: Không Phục Thi Nhào Vô."

"Không Phục Thi Nhào Vô: ta có thể đối đãi tàn nhẫn với cả chính mình thì càng không cần phải nói tới các người."

"Thuộc tính: khi mở ra tu vi tự thân tăng gấp bội, liên tục trong thời gian một nén nhang."

"Số lần sử dụng: duy nhất."

....

Giờ khắc này Lâm Phàm không có tâm tình mà để ý mấy thứ này, bởi vì hắn thật sự rất đau, đau đến độ muốn giết người.

Lâm Phàm thề với trời, chiêu thức tàn phá thể xác và tinh thần như thế nhất định sẽ không dùng trên người mình nữa, sau này nhất định thành thành thật thật lấy người khác thăng cấp.

Lâm Phàm gian nan đứng lên, chống lên cái bàn, đi đến bên giường, sau đó chậm rãi ngồi xuống, yên lặng áp tay ôm lấy đùi quần, chảy nước mắt.

Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, hôm nay để ca hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại cố gắng.

Tiếp đó, Lâm Phàm run rẩy thân mình, khe khẽ nhắm hai mắt lại.

Hắn lặng lẽ khóc trong tim, cảm giác mình quả thật là kẻ ngu, loại chuyện này sao có thể làm được. Chẳng qua thí nghiệm lần này cũng tốt, ít nhất biết được các sư huynh đệ đau đến mức nào.

Không biết Hàn sư huynh ngày mai có thể tụ tập một đám người đến tìm mình báo thù không, thật sự làm cho người ta chờ mong a...

Hôm nay thì thôi, khẳng định Hàn sư huynh hiện giờ cũng đang nằm trên giường mà xoa dịu nỗi đau.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Có thể cấp một cơ hội hay không?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Bên trong "Nhân Tài Đăng Ký Đường", đưa tay không thấy được năm ngón, thế nhưng Lý trưởng lão giống như có thể coi thường bóng tối, mau chóng từ trên giá tìm được một quyển sách.

Quyển sách này là ghi chép trọn đời những việc đã trải qua của tổ sư khai tông.

Trong bóng đêm, đôi mắt là hai ngọn lửa xanh lét nhảy múa, chung quanh không một tiếng động, chỉ nghe tiếng Lý trưởng lão lật từng trang giấy.

- Vì sao người đệ tử này lại có thể luyện Thái Cấp Ma Thân đến cảnh giới cao như thế nhỉ, trước giờ chưa từng có a.

Lý trưởng lão lật bầm, trong sách ghi Thái Cấp Ma Thân chỉ là một quyển công pháp luyện thể mà tổ sư khai tông tùy tay viết ra, đặc biệt cấp cho bao cát luyện tập, thật đúng là chưa bao giờ xuất hiện qua người đem luyện đến trình độ như vậy.

....

Hôm sau.

Lâm Phàm tỉnh giấc, chuyện đầu tiên làm là kéo đùi quần ra nhìn. Thấy tiểu đệ đệ khoẻ như vâm, bình yên vô sự, Lâm Phàm mới yên lòng.

Từ nay về sau, Lâm Phàm cam đoan tuyệt đối sẽ không làm lại chuyện như vậy, quả thực là muốn mạng người.

Lúc này truyền đến tiếng gõ cửa, Lâm Phàm có chút nghi hoặc, là ai tìm đến mình? Chẳng lẽ là Hàn Lục tới?

À không phải, với chuyện quá phận ngày hôm qua, Hàn sư huynh không một cước đá văng cửa phòng mình thì quá xin lỗi bản thân rồi.

Lâm Phàm không có nghĩ nhiều, thu dọn một chút rồi mở cửa.

- O, người là?

Lâm Phàm nhìn người trước mắt, có chút nghi hoặc, lạ mặt, không quen thuộc.

- Ta ở ngay bên cạnh, đệ chính là Lâm sư đệ mới vào ngoại môn đúng không?

Người đến mỉm cười, giống như là một đại ca ca đối đãi tiểu đệ đệ mà nhìn Lâm Phàm.

- À, thì ra là sư huynh, mời sư huynh vào.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời vui vẻ, có exp tự đến cửa rồi.

- Ha ha, Lâm sư đệ khách sáo quá, Nghê sư huynh ngày hôm qua dặn ta phải chiếu cố chăm sóc đến Lâm sư đệ, giờ là lúc ngoại môn dùng cơm, Lâm sư đệ mới vào ngoại môn, chỉ sợ còn chưa biết ăn ở đâu, để ta dẫn đường đi.

Doãn Mạch Thần nhìn Lâm Phàm, cảm giác tiểu sư đệ mới vào này rất không tồi, đối đãi người khác rất nhiệt tình, sau này nếu có cơ hội hẳn là nên lui tới nhiều hơn.

- Tốt, vậy làm phiền sư huynh.

Lâm Phàm vui vẻ nói.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm hỏi đông hỏi tây, Doãn Mạch Thần cũng nhất nhất giải đáp.

- Doãn sư huynh, nhà ăn này lớn quá nhỉ.

Giờ phút này Lâm Phàm phóng mắt mà nhìn, chỉ thấy tấp nập toàn người là người, mà mỗi người đều có cấp bậc tu luyện lơ lửng trên đỉnh đầu. Trong mắt Lâm Phàm, tất cả đều là exp a.

- Lâm sư đệ, toàn bộ đệ tử ngoại môn đều dùng cơm ở đây, chỗ dùng cơm tự nhiên phải rất lớn.

Doãn Mạch Thần giải đáp nói.

- À...

Sau đó Lâm Phàm dưới dẫn dắt của Doãn Mạch Thần mà qua nhận một phần đồ ăn.

Có rau có thịt, rất là thịnh soạn.

Chẳng qua không biết thịt này là thịt gì, tại sao chưa thấy bao giờ, hơn nữa rất thơm ngon, mùi hương xông lên làm người ta cảm thấy rất thèm ăn.

Bụng Lâm Phàm đã sớm biểu tình, hơn nữa sau khi bước vào Hậu Thiên thì dạ dày hân dương như lớn hơn, hẳn cũng không nói thêm gì mà bắt đầu tiên diệt khẩu phần của mình.

Quả nhiên là không phải thức ăn thông thường, Lâm Phàm ăn xong thì exp cũng tăng thêm một chút.

Lâm Phàm ngẩng đầu, chỉ thấy Doãn Mạch Thần tròn mắt há hốc mồm nhìn mình:

- Sư huynh, huynh nhìn đệ làm gì?

Hiện tại Lâm Phàm chỉ cần nhìn một ánh mắt có chút khác thường nào đó thì cũng cảm giác cả người run lên, giống như thời thời khắc khắc đều có người nhớ tới thân thể thuần khiết của mình.

Doãn Mạch Thần cười cười:

- Không có gì, chỉ là bộ dạng ăn như hổ đói của Lâm sư đệ khiến ta mở rộng tầm mắt thôi.

- Doãn sư huynh, mỗi người chỉ có thể lĩnh một phần cơm thôi sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Đúng, ở đây chuẩn bị suất ăn theo đầu người.

Doãn Mạch Thần cười nói.

Lâm Phàm vừa nghe, tức thì vui mừng.

Hiện giờ ở trong mắt Lâm Phàm, bất kỳ ai cũng đều là exp, mà không đi tranh thủ đá đều chọc giận là không được rồi.

Ngay khi xác nhận được tin tức từ Doãn sư huynh, Lâm Phàm bắt đầu quyết đoán mở ra skill chọc giận.

Lâm Phàm tạo vẻ mặt bình tĩnh bưng lấy phần đồ ăn của Doãn sư huynh, để qua trước mặt mình, sau đó nhìn Doãn sư huynh, đợi Doãn sư huynh nổi giận.

- Doãn sư huynh, đệ còn chưa ăn no, huynh ngồi nhìn đệ ăn là được rồi.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Giờ khắc này trong lòng Lâm Phàm rất là chờ mong. Doãn sư huynh, huynh mau động thủ đi, nhanh chóng lật bàn đánh ta đi. Tuy rằng huynh làm người không tồi, nhưng ai kêu sư đệ ta dựa vào ăn đòn trắng cấp đây.

Thế nhưng việc làm Lâm Phàm nhớ nhung kia lại không xuất hiện. Doãn sư huynh này chỉ hơi sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười.

- Được rồi, như thế sư huynh không ăn nữa, nếu sư đệ chưa ăn no thì ăn phần của huynh cũng không sao.

Doãn Mạch Thần nói.

Lâm Phàm vừa nghe, tí thì ngẩn lẩn. Chuyện này...

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, hiện tại muốn chọc giận người cũng thật là khó a, người ở đây là làm sao vậy, tại sao ai nấy đều rộng lượng thái quá thế chứ.

- Doãn sư huynh? Huynh không đói sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Đói.

Doãn Mạch Thần gật đầu nói.

- Vậy đệ giành đồ ăn của huynh, sao huynh không tức giận?

Lâm Phàm có loại xúc động muốn khóc, không thể phối hợp chút mà đánh ca được sao?

Doãn Mạch Thần cười lắc lắc đầu:

- Làm sư huynh là cần phải chiều cố sư đệ, nếu sư đệ đói, sư huynh tự nhiên phải giúp sư đệ ăn no.

Fu-ck...

Nếu như lúc này xung quanh không người, Lâm Phàm tuyệt đối là muốn khóc lớn một hồi, vì sao tiến vào ngoại môn lại toàn gặp được những người như thánh mẫu thế này, sau này đề ca đi đâu hấp dẫn cừu hận đây?

- Sư huynh, giờ đệ lại không đói nữa rồi, phần cơm này trả lại huynh.

Lâm Phàm đẩy phần ăn trở về cho Doãn Mạch Thần.

- Sư đệ, đệ đói thì đừng ngại, sư huynh không có việc gì.

Doãn Mạch Thần nói.

- Không cần.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

....

Mà vừa lúc này, phía trước truyền lại tiếng vỗ bàn.

- Đưa cơm của ngươi cho ta.

Lâm Phàm nhìn theo, chỉ thấy một người to cao như quả núi đang đứng, hình như là cướp đồ ăn của một người khác.

- Sư huynh, đây là của ta.

Trong đám người truyền đến một giọng nói thánh thót như chuông bạc, rất dễ nghe, hẳn là của một muối tử.

- Bây giờ là của ta, ngươi có gì không phục.

....

Lâm Phàm giờ phút này đứng lên, nội tâm vui vẻ, rốt cuộc chứng kiến người như vậy. Lâm Phàm cũng không tin trong hơn tám nghìn đệ tử ngoại môn lại không có kẻ nào hung hăng can quấy.

- Lâm sư đệ, đừng gây chuyện, hẳn là người của Dịch sư huynh.

Doãn Mạch Thần có chút kiêng kỵ nói.

Lâm Phàm vừa nghe lại càng vui hơn, đây là người có hậu trường a, không tồi, không tồi.

- Doãn sư huynh, Dịch sư huynh là ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Hắn là một trong mười đại đệ tử ngoại môn kiệt xuất, đứng ngang hàng với Mạnh sư huynh, địa vị tại ngoại môn rất cao. Người kia chính là người của Dịch sư huynh, loại chuyện này ở ngoại môn tuy rằng không hay xảy ra, nhưng không phải không có, sư đệ nghe sư huynh một lời, ngàn vạn lần đừng xen vào việc của người khác.

Doãn Mạch Thần cảnh báo nói.

- Vâng.

Lâm Phàm gật gù đầu.

Doãn Mạch Thần cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn chỉ sợ Lâm sư đệ nghe con không sợ cọp, thích lo lắng chuyện bất công của thiên hạ.

Tuy nói tông môn nghiêm cấm tư đấu, nhưng cứ nơi có người sẽ có xung đột lợi ích, không thể nào tránh khỏi.

Chẳng qua khi Doãn Mạch Thần quay đầu nhìn lại thì đã thấy Lâm sư đệ đi về phía bên kia, nhất thời kinh hãi ăn vội ăn vàng mấy miếng rồi chạy theo.

Lâm sư đệ là muốn làm gì? Ngàn vạn lần đừng có xen vào việc của người khác a.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiết tấu này không sai

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lúc này, trong đám người, đông đảo đệ tử ngoại môn ngồi ở tại chỗ hoặc là đứng cạnh xem tình huống trước mắt, giống như là một đám thực khách trong nhà hàng đang vừa ăn vừa xem kịch vui.

Có xì xào bàn tán, cũng mặc niệm cho sư muội xui xẻo này vài giây.

Bọn hắn đều biết gã đệ tử ngoại môn cao lớn kia, là tiểu đệ của Dịch Trung Thiên – một trong mười đệ tử ngoại môn kiệt xuất, bình thường ngang ngược can rồ, chuyên khi dễ người.

- Hôm nay ta thích lấy của ngươi đấy, ngươi muốn thế nào?

Vương Thiên Phong cao lớn thô kệch, cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc. Nếu là người bình thường, thấy sư muội khả ái xinh đẹp như thế, làm sao còn có thể hạ thủ, che chở không kịp ấy chứ.

Lâm Phàm nhìn tình huống, hắn chưa từng gặp mỹ nữ trước mắt, thế nhưng sư muội này cũng quá con mẹ nó xinh đẹp.

Lâm Phàm vừa mới ăn cơm xong, phần ăn này có thể tăng exp, hiển nhiên không phải đồ ăn bình thường. Mà cơm canh có thể tăng trường tu vi đương nhiên là khiến người ta muốn ăn càng nhiều càng tốt.

Đại hán to con này, chỉ sợ cũng bởi vì nguyên nhân đó nên mới phải đi tìm quả hồng mềm để nắm.

- Ngươi...

Phạm Vũ Hân cắn chặt hàm răng, đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng đại hán trước mắt, lại không biết làm sao cho phải.

- Hừ...

Vương Thiên Phong khinh thường cười lạnh một tiếng, không hề có chút khí phách sư huynh, quả thực khác xa Nghê Minh Dương hay Doãn Mạch Thần.

Đệ tử ngoại môn chung quanh thấy tình huống trước mắt, cũng đều lặng lẽ không lên tiếng. Tuy sư muội xinh đẹp động lòng người, nhưng bọn hắn cũng không dám trêu chọc Vương Thiên Phong.

Lúc này Hàn Lục đứng trong đám người, nhìn tình huống, thần sắc hồ hững, không hề có chút dao động nào.

- Con đường tu luyện là cá lớn nuốt cỏ bé, chỉ có càng mạnh mới đủ.

Hàn Lục nắm chặt hai tay, sau đó cúi đầu chuẩn bị rời đi.

- Dừng tay.

Vừa lúc đó, một tiếng thét vang truyền khắp toàn bộ nhà ăn, mọi người nghi hoặc đảo mắt tìm người lên tiếng.

Hàn Lục vốn chuẩn bị rời đi cũng dừng bước, bởi vì cái giọng này nghe rất quen.

- Là hắn...

Khi Hàn Lục nhìn sang, thấy là người nọ thì vẻ mặt bình thản lập tức che kín sự lạnh, phảng phất như có thâm cừu đại hận.

Lâm Phàm nhìn Vương Thiên Phong, Hậu Thiên cấp sáu.

Sau đó Lâm Phàm lại nhìn sư muội tử kia, Hậu Thiên cấp một, nhưng sát phía sau là mấy dấu chấm hỏi.

Điều này làm cho Lâm Phàm có chút nghi hoặc, đây là ý gì? Nhưng hiện tại chuyện này cũng không quan trọng, bởi vì Lâm Phàm muốn bắt đầu chọc tức.

Rất nhiều exp đang hướng chính mình ngoắc ngoắc, bất kể là thế nào cũng phải kiếm một mớ đá.

- Ngươi là ai?

Vương Thiên Phong thấy có người đi ra, tức giận quát.

Lâm Phàm liếc Vương Thiên Phong một cái, sau đó nhún chân nhảy lên bàn, chửi ầm lên.

- Loại như ngươi cũng đòi làm sư huynh, chỉ biết khi dễ sư đệ sư muội, ta còn xấu hổ thay cho ngươi, đồ rác rưởi, phế vật, đàn độn...

Lâm Phàm thao thao bất tuyệt, đủ từ ngữ khó nghe ùn ùn phun ra, khiến đám đệ tử ngoại môn đang vây quanh tròn mắt há hốc mồm.

Mà Phạm Vũ Hân vốn rất tức giận, giờ khoe miệng trong lơ đãng lộ ra một tia tươi cười không ai nhìn thấy.

- Ha ha...

Nghe Lâm Phàm chỉ mặt Vương Thiên Phong mà mắng, đệ tử ngoại môn xung quanh cũng đều cười lên.

Nhưng cười còn chưa xong, Lâm Phàm đã quay sang bọn hắn.

- Các ngươi cười gì mà cười, kẻ nào cũng đều là phế vật, thân là nam nhân, thế nhưng thấy một sư muội yếu đuối bị loại tiểu nhân xấu xa dễ tiện này khi dễ lại chỉ biết đứng xem, ta đồ mặt thay các ngươi này... Các ngươi nhìn nhìn cái gì? Không phục hả, không phục thì đến đánh ta chắc?

Lâm Phàm chỉ đám sư huynh đệ xung quanh mà mắng.

Giờ phút này, Doãn Mạch Thần vừa tới kịp để nghe thấy Lâm sư đệ chửi, lập tức bị hù đến mặt trắng bệch.

Sư đệ, tội gì phải làm khổ mình như thế, đây là ngươi đắc tội tất cả mọi người, sư huynh cũng không thể nào cứu được ngươi a. Không được, nhất định phải nhanh chóng báo cho Nghê sư huynh biết, bằng không thành đại loạn mất.

Doãn Mạch Thần không có nghĩ nhiều, vất chân lên cổ mà chạy ra ngoài. Thời điểm này Doãn Mạch Thần chỉ hận không có thêm mấy cái chân để chạy nhanh hơn chút.

....

Giờ khắc này,

Lâm Phàm đứng trên bàn, mắt nhắm hờ, thở khẽ một hơi. Sĩ nhục các ngươi như thế, nếu các ngươi còn không xông lên quần công thì quá dễ cho bản đại gia khinh thường.

Lâm Phạm chửi mồm mồm, nhảy từ trên bàn com xuống, tiếp đó đi tới trước mặt Vương Thiên Phong:

- Sao, có giỏi thì đánh ta đi, ta khinh!

Lâm Phạm nhìn ra Vương Thiên Phong này đã nghẹn đỏ mặt, tiếp tục chọc tức.

Thành bại hôm nay chính là từ chỗ này.

- Muốn chết...

Giờ phút này, mắt Vương Thiên Phong như bốc hỏa, một quyền đâm thẳng về Lâm Phạm.

Đệ tử ngoại môn chung quanh kinh hô một tiếng. Theo bọn hắn nhìn, hôm nay có thể sẽ có tai nạn chết người.

Mà Phạm Vũ Hân cũng có chút khản trương nhìn theo.

"Àm..."

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

Cường độ thân thể của Lâm Phạm hiện tại có thể thừa nhận cả một kích toàn lực của Nghê Minh Dương Hậu Thiên cấp tám, tự nhiên không để một quyền của Vương Thiên Phong vào mắt.

Cảm thụ được exp lại tăng cao, Lâm Phạm không khỏi nở nụ cười.

Nhưng khi hắn đang hớn hở đợi đòn tiếp theo thì lại phát hiện Vương Thiên Phong đang cảnh giác nhìn mình.

Lâm Phạm đột nhiên kịp phản ứng, Vương Thiên Phong toàn lực đánh một quyền thế nhưng chính hắn lại không có việc gì đứng nguyên tại chỗ, chỉ thẳng ngón mới không nhận ra chuyện này có vấn đề.

Lâm Phạm lập tức bộc phát hoàn toàn kỹ năng diễn xuất cường đại của mình.

"Phụt..."

Mặt hắn chuyển sang đỏ bừng, từng đóa hoa máu phun ra từ miệng. Để làm tăng cường độ chú ý, Lâm Phạm còn cố ý phun thêm mấy ngụm.

Giờ máu không đáng tiền, exp mới là đáng giá nhất.

- Ha ha..., tiểu tử, xem ngươi còn dám hung hăng càn quấy không.

Vương Thiên Phong thấy kẻ dám chửi mình cuồng phun máu tươi, cũng cười lớn, đối với một quyền vừa rồi, Vương Thiên Phong rất là vừa lòng.

Hiện giờ muốn đúng là cảm giác này.

Hàn Lục vẫn chưa đi, thấy tình huống trước mắt, không khỏi nhếch miệng cười, phần nộ trong lòng hạ đi nhiều.

....

Lâm Phạm run run, khóe miệng còn vương máu, giờ tay chỉ thẳng:

- Ta xem thường ngươi...

Vương Thiên Phong thấy tiểu tử trước mắt này còn dám càn rỡ, càng nổi giận, hai tay bay múa, từng quyền từng quyền đánh lên người Lâm Phạm.

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

....

Giờ khắc này, Lâm Phạm vì để cho Vương Thiên Phong có chút thoải mái, cũng đã nằm ở trên mặt đất, mặc cho Vương Thiên Phong đâm đá.

Lâm Phạm duỗi thẳng sống lưng, thở nhẹ một hơi, không dễ dàng a. Vào ngoại môn đến giờ mới có một hôm thoải mái nhất.

Ngay lúc Lâm Phạm cười thầm trong bụng, Vương Thiên Phong lại ngừng lại.

- Hừ, hôm nay cho ngươi chút giáo huấn, xem sau này còn dám càn rỡ với ta không!

Vương Thiên Phong hừ lạnh một tiếng sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

- Đứng lại, đồ rác rưởi kia.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã gần chết trong mắt mọi người lại đứng lên, vẫn biểu hiện vô cùng suy yếu như trước, thế nhưng tiếp tục mở miệng mà điên cuồng chửi mắng Vương Thiên Phong.

- Ngươi...

Vương Thiên Phong sùng sốt, có chút khó tin, người này, lại vẫn có thể đứng lên.

- Hừ, không chỉ ngươi, cả đám đang có mặt ở đây, trong mắt ta cũng đều là phế vật. Sao, ánh mắt kia của các ngươi là thế nào, ta chính là nói các ngươi đây, không phục thì cùng lao vào đây, già già các ngươi không sợ các ngươi đâu.

Lâm Phàm giờ phút này sắp khóc, thăng cấp kiểu này dễ dàng sao?

Không chỉ chọc tức, mà còn phải chọc tức cả một đám lớn, nếu không thành công thì hết thầy cố gắng đều uổng phí.

- Các sư huynh đệ, chúng ta đường đường nam nhi bảy thước, giờ lại bị kẻ này nói không đáng một đồng, sĩ khí sát bất khả nhục, hôm nay phải cho hắn hiểu được cái gì là có thể nói, cái gì là không thể nói.

Giờ phút này trong đám người truyền đến nay một câu giạt dây mọi người.

Lâm Phàm liếc mắt một cái nhìn lại, nhất thời trong lòng vui vẻ, hóa ra công thần giúp đỡ mình lại là Hàn Lạc Hàn sư huynh.

Lâm Phàm cực kỳ vui sướng trong lòng.

Hàn sư huynh, ân tình hôm nay, ngày sau sư đệ nhất định sẽ hậu tạ.

Quả nhiên, Hàn Lạc khích xong, đám đệ tử ngoại môn đã không ít kẻ rục rịch.

Có kẻ cúi đầu không nói, hẳn là vì lúc trước không ra tay nên cũng mang chút áy náy, mà có kẻ tính khí nóng nảy lại bị mấy lời này kích thích, chuẩn bị bộc phát.

....

Giờ khắc này Lâm Phàm mừng như điên trong bụng, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, tiết tấu hôm nay không sai a.

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +1000."

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +5000."

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Căng hòng rên la, kích phát tiềm lực của các ngươi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Đỉnh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

Nghe tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm càng khoan khoái, trời không phụ lòng người, chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có hồi báo.

- Khoan, các sư huynh đệ, mau dừng tay, hình như hắn không chịu được nữa rồi.

Trong lúc Lâm Phàm còn đắm chìm trong khoái lạc, một gã đệ tử ngoại môn kinh hô một tiếng.

- Cái gì?

- Giận quá mất khôn rồi, tất cả đều là đồng môn, tại sao chúng ta có thể làm ra chuyện như vậy chứ.

- Mau đưa đi chữa thương, không thể để xảy ra chuyện lớn được.

Hàn Lục vẫn đứng ở cách đó không xa, nhìn mọi việc trước mắt, khóe miệng lộ ra tươi cười: nếu gã này mà chết thật thì là xứng đáng.

Mà giờ khắc này Lâm Phàm cũng vội vàng cất tiếng, chửi ầm lên:

- Bọn cặn bã các ngươi, chỉ bằng các ngươi cũng mơ tưởng đánh chết ta á, quả thực là tự dát vàng lên mặt mình, ta khinh cả đám các ngươi. . .

Nụ cười trên mặt Hàn Lục cứng lại, vẻ mặt biến đổi, có chút kinh ngạc, cũng có chút khó tin.

Chuyện này quả thực là không thể nào.

- Khốn khiếp, còn dám chửi.

Đám đệ tử ngoại môn đã dừng tay, giờ nghe người này không biết hỏi cái mà còn tiếp tục chửi bậy thì lại động thủ.

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +3000."

"Đỉnh, Thái Cấp Ma Thân exp +1000."

Lâm Phàm hưởng thụ cảm giác thoải mái theo mỗi lần được nhắc nhở exp tăng trưởng. Đám ‘cây kinh nghiệm’ này càng dùng sức thì Lâm Phàm càng vui vẻ, thế nhưng còn một việc khiến hắn tiếc nuối là vẫn còn không ít đệ tử ngoại môn cúi đầu đứng trầm mặc ở vòng ngoài, không chịu tiến lên tặng exp cho mình.

- Tên khốn này, mau xin lỗi bọn ta.

Vương Thiên Phong phần nộ quát.

- Để ta cúi đầu trước đám khốn khiếp chỉ biết khi dễ nữ tử như các ngươi sao, nằm mơ đi.

Lâm Phàm vui sướng, phổi hợp quát to lên.

- Chúng ta không có khi dễ người, tại sao ngươi lại nhục mạ chúng ta?

Đám đệ tử ngoại môn đang giáo huấn Lâm Phàm nghe thế phần nộ phản bác.

Bọn hắn không có làm cái gì, chẳng phải chỉ đứng một bên xem náo nhiệt mà thôi, tự dưng bị sỉ nhục.

- Chửi mắng các ngươi thì làm sao, ta cứ chửi đấy, ngon thì đánh đi.

Lâm Phàm dùng vẻ mặt thích ăn đòn quát to nói.

- Các sư huynh đệ, cùng hắn nói nhảm làm gì, hôm nay chúng ta phải cho hắn biết kết cục của việc nói bậy.

Vương Thiên Phong hỏn hển nói.

Từ khi theo Dịch sư huynh đến nay, chưa từng có ai dám nói như thế với hắn, Lâm Phàm xem như người ‘bóc tem’.

....

Lâm Phàm vì để cho bọn hắn có cảm giác thành tựu, cũng cố căng họng mà rên la, thậm chí đến độ kinh thiên động địa.

Mỗi khi những ‘cây kinh nghiệm’ này chuẩn bị thu tay, Lâm Phàm lại mở mồm chọc tức.

"Bóp... Bịch."

Giờ khắc này trong phòng ăn như cái chợ vỡ, rất nhiều ngoại môn đệ tử đều không rõ vì sao vậy quanh.

Bọn hắn nhìn từ đầu tới cuối, trong lòng cũng bội phục không thôi đối với vị đồng môn bị quần ẩu đến kêu la thảm thiết mà vẫn không chịu thua này.

Đây gọi là tính khí không chịu thiệt sao? Nhiều người như vậy, đánh không lại, nhận thua không được sao? Đợi sau này tu vi tăng lên, báo thù từng người không được sao?

Hắn đây là tinh thần không chịu nhục a!

- Có phục hay không...

Vương Thiên Phong giờ phút này mệt đến đứt hơi. Tu vi Hậu Thiên cấp sáu, nội khí hùng hậu, lý ra không thể mệt như vậy mới phải.

Mới bắt đầu, Vương Thiên Phong cũng không dám dùng toàn lực đánh Lâm Phàm, nhưng sau đó lại phát hiện, kẻ này chỉ có rên to chứ không biết tắt thở, bức cho Vương Thiên Phong phát hỏa.

Bởi vậy phần sau Vương Thiên Phong sử dụng toàn bộ khí lực.

- Phục em gái nguoi, Lâm Phàm ta không phục trời, không phục đất, tên cận bã nguoi có đánh chết ta, ta cũng không phục.

Lâm Phàm chửi đáp lời.

- Nguoi...

Vương Thiên Phong thờ phỉ phò chỉ vào Lâm Phàm, không biết phải nói cái gì.

Chẳng lẽ người này làm bằng sắt sao?

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp + 800."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp + 600."

Giờ phút này Lâm Phàm cả kinh, chuyện gì đây, sao exp lại tăng ít như vậy? Tiếp đó Lâm Phàm ngẩng đầu liếc nhìn quanh, đột nhiên phát hiện đám đệ tử ngoại môn vốn 'hăng say' đánh đấm mình, giờ từng người sắc mặt đỏ bừng, giống như là mệt chết.

Cái đêch...

Lâm Phàm cũng bó tay bó chân, chẳng lẽ đám người này đều là 'thanh niên 1 phút' sao? Chưa gì đã xong, ca còn chưa cảm nhận được gì đây.

Không được, bản đại gia rên la lớn hơn để kích phát lực lượng của bọn hắn, nếu tốc độ tăng exp chậm như vậy thì đời nào mới có thể thăng cấp a.

- Ái ái, đau chết mắt, ta sắp không được rồi.

- Bọn cận bã các nguoi, ta sẽ không cúi đầu đâu.

- Đám cận bã chỉ biết khi dễ nữ tử...

....

Phạm Vũ Hân nhìn vị đồng môn đang bị quần áo vì mình, trong đôi mắt ôn hòa hiện lên một tia sát ý. Thế nhưng ngay lúc Phạm Vũ Hân định mở miệng thì lại thấy bên ngoài có người đang đến.

- Dừng tay.

Lúc Nghe Minh Dương nghe Doãn sư đệ báo thì sững sốt, sau đó chạy vội tới đây.

Lâm sư đệ này thật đúng là nghe con không sợ cọp, người nào cũng dám chọc.

Trong tông môn, tuy nói rất hài hòa, nhưng tranh đấu trong đó cũng cực kỳ kịch liệt, không cẩn thận một chút là vạn kiếp bất phục.

Nghê Minh Dương tu vi Hậu Thiên cấp tám, cánh tay giống như ẩn chứa lực lượng vô cùng, đẩy ra toàn bộ người vây quanh Lâm Phàm.

- Vương Thiên Phong, nguoi đây là muốn làm gì?

Nghê Minh Dương căm tức nhìn Vương Thiên Phong quát.

Doãn Mạch Thần nôn nóng bước lên đỡ Lâm sư đệ đang nằm trên mặt đất dậy, sau đó thần sắc khẩn trương kiểm tra một chút. Lâm sư đệ, ngàn vạn lần phải gắng gượng a.

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngơ ngẩn người.

Chuyện quái quỷ gì đây, đang làm rất tốt, tại sao lại tan rã.

- Lâm sư đệ, không có việc gì rồi, Nghê sư huynh đến rồi.

Doãn Mạch Thần thấy Lâm sư đệ ngây ngốc, nghĩ rằng Lâm sư đệ là bị đám người kia đánh đến choáng váng, vội nhỏ giọng an ủi.

Lâm Phàm đỡ đầu nhìn Doãn Mạch Thần. Nếu ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Doãn Mạch Thần đã sớm chết mấy trăm ngàn lần.

Hại chết ca rồi...

Chửi bới chọc tức nhiều như vậy, mà tới bây giờ mới phát huy một nửa công hiệu.

Doãn Mạch Thần thấy chỗ Lâm sư đệ vừa nằm là một vũng máu, tức thì giận dữ hét lên với đám đệ tử ngoại môn xung quanh:

- Thân là đồng môn, tại sao các người có thể ra tay ác độc như vậy, có còn tình nghĩa sư huynh đệ đồng môn không?

- Cái này...

Giờ phút này đám đệ tử vừa quần ẩu Lâm Phàm mới nhìn vũng máu trên mặt đất, giật mình, sau đó xấu hổ cúi đầu.

....

- Nghe sư huynh, chuyện này ta nghĩ người hẳn là nên quan tâm vị sư đệ này, nói cũng không thể nói lung tung đâu.

Vương Thiên Phong nhìn Nghê Minh Dương nói.

Tuy rằng tu vi không bằng Nghê Minh Dương, nhưng Vương Thiên Phong lại không hề sợ đối phương. Một phé vật tu luyện mười mấy năm vẫn chỉ có Hậu Thiên cấp tám, hẳn căn bản không đề vào mắt.

- Hừ, Vương Thiên Phong, chuyện này ta sẽ báo với Mạnh sư huynh, thật muốn nhìn xem chẳng lẽ Dịch sư huynh dạy dỗ một đám toàn là những kẻ chỉ biết cướp đoạt đồ ăn của đồng môn sao?

Nghê Minh Dương nói.

....

Lâm Phàm nhìn rõ tình huống, thăm thò dài. Hôm nay là ngày xui của ca, chọn sai địa chỉ, lần sau nhất định rút kinh nghiệm, tuyệt đối không chọn bữa như hôm nay, bằng không cả bài 'văn tế' dài đều uổng phí.

- Sư huynh, đệ có chút khó chịu, đệ muốn trở về nghỉ ngơi.

Giờ phút này Lâm Phàm không còn tâm trí mà ở lại, nội tâm rất khó chịu.

- Sư đệ, đệ gắng lên, để ta đỡ đệ trở về.

Doãn Mạch Thần vội vàng nói.

....

Nghê Minh Dương nhìn Vương Thiên Phong, biết chuyện này là không giải quyết được, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, đỡ Lâm sư đệ rời khỏi nơi này.

Phạm Vũ Hân đứng trong đám người, sau đó yên lặng rời đi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chuyện đĩa bánh từ trên trời rơi xuống, ca sẽ không nói

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong phòng

Lâm Phàm vô lực nằm ở trên giường, nhìn đan dược chữa thương Nghê Minh Dương sư huynh lưu lại, cả người đều không thoải mái.

Muốn thăng cấp trong tông môn quả thật là không ăn thua, xem ra phải tính cách chuồn ra ngoài lẫn lộn. Thế nhưng tông môn có quy định, đệ tử ngoại môn nếu không được phép sẽ không cho xuống núi, thật là làm người ta đau đầu không thôi.

Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, sau đó cầm đan dược chữa thương Nghê sư huynh lưu lại trên tay.

"Đình, phát hiện đan dược chữa thương "Hồi Xuân Đan", sau khi dùng, exp +50."

"Hồi Xuân Đan: đan dược chữa thương thông thường của Thánh Ma Tông, luyện chế từ Lam Hương Thảo."

Ài...

Lâm Phàm lại thở dài lần nữa, sau đó nhét viên đan dược vào miệng, ực một cái nuốt xuống.

Sau đó Lâm Phàm xem xét số liệu.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 11. (Hậu Thiên cấp hai)

Exp: (7000/50000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 19 (6000/2000000).

Hầu Từ Thâu Đào tầng 10 (1400/10000).

Danh hiệu: Không Phục Thì Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm nhìn dòng exp của Thái Cấp Ma Thân cũng cảm thấy nhức đầu, hai trăm vạn exp, hiện tại chỉ dựa vào đám ngoại môn đệ tử ‘tâm quýt’ thì không biết khi nào mới đầy.

Ài...

Lâm Phàm lại thở dài lần ba, tiếp đó nhắm hai mắt lại, nghỉ ngơi thật tốt một phen, chuẩn bị buổi tối hành động.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm khịt khịt mũi, chỉ thấy một mùi hương thơm ngát xộc tới, làm Lâm Phàm rất là nghi hoặc.

Một gã giống đực như mình cũng không có xài nước hoa, vậy mùi thơm là từ đâu đến?

Quái dị, quái dị.

Lâm Phàm mở to mắt, trong phòng không có một bóng người, cả cái bóng quỷ cũng không có.

Vậy mùi thơm kia đến từ đâu?

Hay là có một muội tử nào đó, trộm lên vào phòng ca, thừa dịp ca ngủ say mà còi khó, nghịch đệ đệ, long trời lở đất một lần?

Ngẫm nghĩ, Lâm Phàm cảm giác có chút đáng sợ, sau đó nhìn nhìn đống quần, may là vẫn bình yên vô sự, không có bị xâm hại, bằng không thật không biết tìm ai mà bắt vạ.

Ồ...

Lâm Phàm cầm cái bình ngọc ở góc giường lên, đây là đồ chơi gì?

Bình ngọc này rất bình thường, không có hoa văn chữ viết gì, cũng không rõ là bảo bối gì.

Lâm Phàm cầm lên, lắc lắc, bên trong kêu leng keng, giống như là chứa thứ gì đó.

Lâm Phàm nhớ rõ trước khi mình ngủ thì trên giường không có đồ chơi này, vậy là ai đặt lên?

Lâm Phàm đứng dậy, mở cửa phòng, ngoài trời đã tối đen không một bóng người. Nhìn quanh một lúc, Lâm Phàm trở lại trong phòng, ngồi lên giường mà tự hỏi, thế nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Sau đó, Lâm Phàm đổ bình ngọc ra xem thử thứ bên trong.

Một viên đan được màu vàng tỏa hương thơm ngát, mùi vừa xộc vào mũi đã khiến tinh thần sảng khoái.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện thánh cấp đan dược "Vô Thượng Đan", sau khi sử dụng, exp + bốn trăm vạn."

"Vô Thượng Đan: thu thập bằng tinh vạn năm từ Cửu U địa giới, tinh huyết yêu thú vạn năm cùng hơn mười loại tài liệu mà luyện thành."

"Hiệu quả: thành tựu tư chất ngộ tính tuyệt đỉnh vạn năm có một."

Ha ha....

Giờ khắc này, Lâm Phàm vốn còn đang mờ mịt, đột nhiên mở to hai mắt.

Phát rồi.

Đan dược này là cái gì vậy, tại sao lại mạnh như vậy?

Bốn trăm vạn exp, hử hử, là bốn trăm vạn exp.

Giờ khắc này Lâm Phàm chỉ cảm giác mình sắp điên rồi, đây hoàn toàn là chuyện đĩa bánh rơi từ trên trời xuống a.

Lâm Phàm cần nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, không nói hai lời, trực tiếp ném đan dược vào trong miệng, nhai khí thể.

Ô, cứng thế, nhai không vỡ. Quên đi, bản đại gia không tin tà, trực tiếp nuốt xuống là được.

"Đỉnh, dùng thánh cấp đan dược "Vô Thượng Đan", exp + bốn trăm vạn."

Trong tích tắc, Lâm Phàm cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí lưu mạnh mẽ không thể ngăn cản, phảng phất muốn nổ tan xác hần mà ra.

"Đỉnh, mở ra cột công năng exp thăng cấp công pháp."

Nguyên bản thân thể vẫn còn rất bảnh trướng giờ đã đột nhiên khôi phục như thường.

Lâm Phàm sững sốt, mờ mịt không hiểu, sau đó bật bảng số liệu lên cẩn thận xem xét.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 11. (Hậu Thiên cấp hai)

Exp: (7000/50000).

Exp dự trữ: bốn trăm vạn. (có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 19 (6000/2000000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1400/10000).

Danh hiệu: Không Phục Thi Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm nhìn mình có nhiều thêm tới bốn trăm vạn exp, cười đến ngoác cả miệng.

Hiện tại tu vi vẫn là Hậu Thiên cấp hai, hơi khó coi, muốn làm một nam nhân bức khí mười phần sao lại cam tâm để tu vi của mình thấp thế được.

Không được, cần phải thăng cấp.

"Đỉnh, chúc mừng nhân vật lên cấp 12, Hậu Thiên cấp ba."

"Đỉnh, chúc mừng nhân vật lên cấp 13, Hậu Thiên cấp bốn."

"Đỉnh, chúc mừng nhân vật lên cấp 15, Hậu Thiên cấp năm"

....

Lâm Phàm liên tục cộng điểm, phảng phất là gặp Thần sát Thần, gặp Phật giết Phật, thế không thể đỡ, không người có thể ngăn cản cước bộ của Lâm Phàm.

"Đỉnh, exp không đủ, không thể thăng cấp."

Lâm Phàm đang thoải mái tiến phẩm phẩm, nhất thời sững sốt, có chút không dám tin. Sao mới đến Hậu Thiên cấp chín mà đã không lên được nữa rồi, đừng tịt sớm thế chứ.

Khi Lâm Phàm cẩn thận xem số liệu, lại phát hiện từ Hậu Thiên cấp chín lên Tiên Tiên cần đến mười triệu exp.

Giờ khắc này Lâm Phàm tròn tròn mắt, con bà nó chứ, sao lại khủng bố như vậy.

Lâm Phàm tuy rằng không thấy thế nào, nhưng từ Hậu Thiên cấp tám lên tới Hậu Thiên cấp chín cũng chỉ có hai mươi mấy vạn exp, sao tới đây lại vọt lên mười triệu (1000 vạn).

Nếu hệ thống thăng cấp này có dịch vụ chăm sóc khách hàng, Lâm Phàm nhất định phải khiếu nại, hung hăng khiếu nại, đây hoàn toàn là lừa đảo a.

Nhìn thấy còn thừa lại hơn hai trăm vạn exp, Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Quên đi, còn lại vẫn là thăng cấp công pháp đi. Nháy mắt cái đã trở thành cao thủ Hậu Thiên cấp chín cũng ổn lắm rồi, nếu bị người khác biết, nhất định là muốn học máu mà chết.

Khà khà.

"Đỉnh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

"Đỉnh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân lên tới tầng 20, công pháp tiến giai Bất Diệt Ma Thể."

"Đỉnh, Bất Diệt Ma Thể tăng một (0/3000000)

Khi nhìn đến Thái Cấp Ma Thân tiến giai thành Bất Diệt Ma Thể, tim Lâm Phàm suýt nữa bắn ra ngoài.

Quả nhiên, công pháp có thể tự động tiến giai, hơn nữa nhìn bộ dáng hẳn là tiến giai vô hạn. Nếu đầy đủ exp, sau này ca chính là một Tank di động a.

Số exp còn thừa do không đủ thăng cấp Bất Diệt Ma Thể nữa, Lâm Phàm thêm luôn vào Hàu Tử Thâu Đào.

Tuy rằng Hàu Tử Thâu Đào là một công pháp rất rác rưởi, nhưng Lâm Phàm nghĩ tình nghĩa cũ, Hàu Tử Thâu Đào vì mình lập được công lao hiển hách, làm một người có lương tâm sao có thể đem vứt bỏ. Sau này nhất định phải đem Hàu Tử Thâu Đào phát dương quang đại, uy chấn hoàn vũ.

"Đỉnh, chúc mừng Hàu Tử Thâu Đào thăng cấp."

"Đỉnh, chúc mừng Hàu Tử Thâu Đào thăng cấp."

Giờ khắc này Lâm Phàm rất là thỏa mãn, lại xem xét số liệu bản thân.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 18. (Hậu Thiên cấp chín)

Exp: (0/10000000).

Exp dự trữ: 400. (Có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Công pháp: Bất Diệt Ma Thể tầng 1 (0/3000000).

Hàu Tử Thâu Đào tầng 12 (1400/30000).

Danh hiệu: Không Phục Thi Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm thoải mái cười cười, cố gắng hòa hòa kích động.

Chuyện đĩa bánh từ trên trời rơi xuống này, Lâm Phàm thề, tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị tiếp tục nằm xuống mà đắm du tinh thần tiếp thì lại phát hiện trên giường còn một tờ giấy.

Lâm Phàm cầm lấy tờ giấy, vừa đưa mắt nhìn thì lập tức liên tiếp gạt đầu.

Chữ viết rất đẹp, nhưng có cảm giác ngang ngược hống hách, không đúng, nhất định là mình nghĩ nhiều.

Nhất định là như vậy.

Nhưng khi Lâm Phàm xem hết nội dung trên tờ giấy thì thần sắc biến đổi, sau đó ném tờ giấy sang một bên, mặt mày đau khổ lắm bầm nói.

- Ca *^&\$, nuốt xong rồi, giờ còn hướng dẫn cái cọng lỏng. . .

....

Giờ phút này, trên bầu trời tối đen có thêm một đôi mắt sáng ngời giống như sao trên trời, lấp lánh động lòng người.

- Trời ạ, đồ đần, sao lại ăn như thế.

----oo0oo----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 16: Mở ra chức nghiệp phụ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Lâm Phàm đi dạo một vòng trong phạm vi hoạt động dành cho đệ tử ngoại môn. Hôm nay là ngày sát hạch đệ tử bên ngoài tiến vào ngoại môn, cũng xem như chuyển khá trọng đại với Thánh Ma Tông, rất nhiều sư huynh đệ ngoại môn cũng tiến đến hiện trường quan sát, muốn xem xem sẽ có những người nào trở thành sư đệ sư muội.

Nhưng việc này không có tí quan hệ nào với Lâm Phàm, đại bộ phận sư huynh đệ ngoại môn đều đi xem chuyện vui, còn có ai bồi chính mình chơi đùa đây.

- Ài. . .

Lâm Phàm thở dài một tiếng:

- Thật là nhàm chán.

Không biết là đi tới nơi nào, Lâm Phàm chỉ cảm thấy chỗ này có mùi than đá thật nồng.

"Choeng choeng...."

Lâm Phàm nghe được tiếng rền sát thép, phóng mắt mà nhìn theo, chỉ thấy một dãy những ngôi nhà nhỏ nằm san sát nhau, thi thoảng qua mấy nhà lại thấy có ống khói nhô lên từ nóc, ở đó bốc ra khói đen kịt.

Lâm Phàm nhíu mày, đúng là một đám phá hoại môi trường.

Tuy nghĩ vậy, nhưng Lâm Phàm vẫn hăm hở tiến lên. Đây là nơi rèn đúc binh khí cho đệ tử ngoại môn.

Mỗi một đệ tử ngoại môn ở mỗi tháng đều có một lần được lĩnh một món trang bị hoàn toàn mới.

Mà thợ rèn làm việc này đều là các nhân tài tông môn đặc biệt bồi dưỡng.

Một cái tông môn, ngoại trừ vũ lực phải mạnh mẽ thì nhất định còn phải có nhân tài ở các phương diện khác, thợ rèn chính là một trong số đó.

Đương nhiên vũ khí mà đệ tử ngoại môn dùng đều chỉ có cấp bậc khá thấp, nhưng cái khá thấp này mà đặt ra thế giới phẩm nhân thì cũng là vũ khí hàng đầu.

Chém sắt như chém bùn, tóc sượt qua là đứt, không hề tệ chút nào.

Đi vào tông môn đã có một đoạn thời gian, đến bây giờ ngay cả nửa món vũ khí cũng không có, nếu đã đến đây, tự nhiên là phải lựa chọn tốt một phen.

Lâm Phàm đứng ngơ ngẩn ngoài cửa, không khỏi mơ mộng.

Sau này xuất môn làm xằng làm bậy, phi, là hành hiệp trượng nghĩa.

Phía sau lưng đeo một thanh trường kiếm, tóc dài xỏa tung như thác, trường bào tung bay, tự tay đâm kẻ xấu, làm anh hùng cứu mỹ nhân, thật là một

chuyện quá hay ho.

"Choeng choeng...."

Tiếng búa gỗ lên kim loại truyền tới đánh thức Lâm Phàm từ trong ảo tưởng. Hắn vội vàng xách môn tiến vào bên trong.

Vào tới trong, Lâm Phàm nhìn thấy có một đại hán đang một tay cầm búa sắt, một tay giữ thanh thép, không ngừng gõ xuống.

Cơ bắp cuộn cuộn kia khiến Lâm Phàm nhìn mà hết hồn.

Lợi hại, thật sự là thật lợi hại, hoàn toàn chính là cự thú hình người mà.

Thợ rèn kia phát hiện có người tiến vào, sau đó nhìn thoáng qua Lâm Phàm, thấy lệnh bài trên hông hắn thì nói:

- Muốn lấy binh khí gì thì tự mình chọn đi.

Giọng của thợ rèn hơi khàn khàn, song cũng rất tự nhiên, tựa hồ đã thấy vô số người như Lâm Phàm đến đây.

Lâm Phàm nhìn thợ rèn, mỉm cười:

- Vũ khí ta muốn, ở nơi của ngươi không có, mà ngươi cũng không rèn nổi.

Vốn thợ rèn còn rất bình thường, nghe được lời này, cánh tay chắc nịch khẽ run lên, sau đó dừng búa.

- Ngươi đến gây sự?

Thợ rèn rất không vui nhìn Lâm Phàm hỏi.

- Không, ăn ngay nói thật mà thôi.

Lâm Phàm nói.

- Hừ, ta chưa từng gặp đệ tử ngoại môn nào ăn nói lung tung như ngươi. Được, ngươi tới, nếu ngươi có thể rèn ra một thanh vũ khí ta chưa thấy bao giờ, ta sẽ cho ngươi một bảo vật.

Thợ rèn bức bối nói.

Đệ tử ngoại môn huênh hoang như vậy, đúng là hắn chưa thấy qua bao giờ. Hắn đã ở Thánh Ma Tông mấy chục năm, rèn không biết bao nhiêu vũ khí, binh khí trăm nhà rõ như lòng bàn tay, giờ lại có người nói mình không rèn nổi, điều này làm thợ rèn rất là khó chịu.

- Tốt.

Lâm Phàm cười cười, hơi liếc thợ rèn một cái, chẳng lẽ còn phải nói cho đối phương biết, trước kia mình thích nhất là làm nghề nguội sao?

Thợ rèn bỏ búa sắt lại, sau đó đứng tránh khỏi vị trí, ý tứ rất rõ, ngươi ngon lắm thử xem.

Lâm Phàm cũng tiến lên, cầm lấy cái búa nặng tới trăm cân.

- Ha ha, ngay cả cầm búa cũng không biết còn nói cái gì rèn vũ khí, quả thực là làm trò cười.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết khá hay không, Lâm Phàm chỉ nhắc búa lên đã khiến thợ rèn cười nhạo.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã nhìn sang:

- Đây là bí phương gia truyền, hiểu không hả?

- Hừ, loại người như ngươi hoàn toàn là tân thủ, rèn là một môn nghệ thuật, không có mười mấy năm tôi luyện căn bản không thể tinh thông. Ngươi như vậy thì ngay cả con dao cùn cũng không rèn nổi, đừng nói...

Thợ rèn cứ thế mà lâm nhâm, không cần biết Lâm Phàm có nghe hay không.

Giờ phút này hắn cứ thao thao bất tuyệt mà giảng giải, tựa như muốn khoe khoang kiến thức trước mặt Lâm Phàm.

Đối với người như vậy, Lâm Phàm rất xem thường. Loại người luôn thích khoe khoang bản thân ở bất cứ đâu, không hề biết khiêm tốn chút nào thật là rất đáng hận.

"Đình, mở ra chức nghiệp phụ, Tượng Sư."

"Đình, Tượng Sur cấp 1 (0/10)."

"Tượng Sur: thế gian vạn vật, bất kỳ thứ gì thấy được đều có thể dùng đôi tay rèn đúc thành những vũ khí khác nhau."

Lâm Phàm ngẩn người, đây là chuyện gì? Chức nghiệp phụ là sao? Vừa cảm búa lên, nghe thợ rèn thích khoe khoang này tùy tiện nói mấy câu, bản thân đã mở ra chức nghiệp phụ, chuyện này...

Giờ phút này Lâm Phàm không biết nói gì thêm, có cảm giác vừa trúng giải độc đắc.

- Đi đi... , tự mình chọn một món vũ khí rồi nhanh chóng ra khỏi đây đi.

Thợ rèn thấy Lâm Phàm hoàn toàn là một tân thủ, cũng không muốn nhiều lời, đuổi hắn đi.

- Ta sẽ rèn.

Lâm Phàm thấy mình đã trở thành Tượng Sur, lập tức không phục phản bác nói.

- Mau đi đi, đừng quấy rầy ta.

Thợ rèn lại cầm lấy búa mà tiếp tục gõ, không để ý tới Lâm Phàm nữa.

- Hừ, nhìn ta làm ra một tuyệt thế thần binh đi.

Lâm Phàm bĩu môi nói.

- Ha ha, bằng người...

Thợ rèn rất là khinh thường nói.

Lâm Phàm liếc nhìn thợ rèn một cái, không nói thêm.

Sau khi rời khỏi nơi này, Lâm Phàm cũng không la cà nữa mà trở về thẳng phòng của mình.

Lâm Phàm đang rất tò mò với chức nghiệp phụ vừa sinh ra kia, chưa rõ tự nhiên thành Tượng Sur là tình huống gì.

Hay là chỉ cần có người ở bên cạnh giảng giải cho mình một phen thì mình sẽ có thể học tập một chức nghiệp phụ nào đó?

Chuyện này... Ừm...

Lâm Phàm lắc lắc đầu, tập trung về việc thử nghiệm chức năng mới. Hắn mở ra chức nghiệp phụ Tượng Sur, tức thì một lò lửa lớn xuất hiện ở trong đầu.

Đồ chơi này...

Lâm Phàm sờ lên cằm, cảm giác cần phải hảo hảo nghiên cứu một phen mới được.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, cũng không tìm được tài liệu gì tốt.

À há...

Sau đó, Lâm Phàm phát hiện ở một góc nhà có ít gạch bỏ không, vội vàng chạy tới nhặt lên rồi ném một viên vào trong lò lửa.

"Đình, chúc mừng rèn ra một đồng bunn bỏ đi, exp +1."

Giờ phút này trong tay Lâm Phàm nắm một đồng bunn đen sền sệt, nhất thời nở nụ cười, rèn gạch cũng có thể thăng cấp. Tiếp đến, Lâm Phàm lại chậm rãi ném vào lò một viên nữa.

"Đình, chúc mừng rèn một viên gạch không trọn vẹn, exp +1."

"Đình, chúc mừng rèn ra một đồng bunn bỏ đi, exp +1."

....

"Đình, chúc mừng thăng cấp, Tượng Sur cấp 2 (0/50)."

"Đình, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi nứt mẻ, exp +1."

-----oo0oo-----

Chương 17: Gà con chỉ có 10 exp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Giờ khắc này Lâm Phàm giống như ma nhập, không ngừng kiểm gạch mà ném vào trong lò lửa, một viên nối tiếp một viên.

Ngoại trừ tăng thêm exp, hần rên ra được không phải là gạch vỡ thì cũng là bùn đen.

Chức nghiệp phụ Tượng Sư đã lên cấp 4, thế nhưng vẫn chỉ rên ra một đồng đồ bỏ đi, Lâm Phàm cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Chẳng lẽ chức nghiệp phụ của mình chỉ chuyên để rên ra phế liệu?

Thậm chí cả phế liệu cũng còn chưa đạt.

Lâm Phàm thở hắt hắt nhìn đồng rác trước mặt, đầu muốn hổng mất.

- Bồn đại gia không phục a....

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, lại điên cuồng tổng chỗ phế phẩm trở lại lò lửa.

"Đình, tài liệu hư hao biến mất."

"Đình, tài liệu hư hao biến mất."

- Tại sao có thể như vậy?

Lâm Phàm bắt lực nhìn không gian trống không trước mắt. Phòng của hắn vốn có một khoảng sân ở ngoài với ba mặt là tường bao, thế nhưng giờ tường không còn sót lại chút gì, liếc một cái nhìn vào tận giữa nhà.

Mà ngoại trừ thăng cấp Tượng Sư lên cấp 4 thì nửa món đồ hữu dụng cũng chưa rên ra.

Giờ khắc này Lâm Phàm bắt đầu hoài nghi nhân sinh, hoài nghi trình độ rên của mình.

Không khoa học, thật sự là không khoa học.

Ở thế giới cũ, bất kể là thế nào, bản thân hắn rất ưa thích, cũng rất có năng khiếu với việc rên đúc.

Thế nhưng sao tới nơi này thì cả một con dao cùn cũng không tạo được.

Khó cực cả ngày, sắc trời cũng dần sầm lại, các sư huynh đệ đi xem buổi sát hạch đều đã trở về.

- Lâm sư đệ, tường nhà đệ sao vậy?

Doãn Mạch Thần trở lại, nhìn thấy căn phòng trụi lủi của Lâm Phàm thì nghi ngờ hỏi.

- Ài, không biết nữa sư huynh, đệ vừa mở mắt ra đã thấy thế này rồi. Quên đi, sư huynh, sát hạch ngoại môn hôm nay thế nào?

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, bởi nói đến là đau.

- Rất không tồi, có rất nhiều mầm móng tốt, đều là tương lai của tông môn.

Doãn Mạch Thần nói đến đây cũng có chút hưng phấn, nhưng thấy sắc mặt của Lâm sư đệ ỉu xiu, Doãn Mạch Thần lại hơi lo lắng.

- Lâm sư đệ, đệ không sao chứ? Sao sắc mặt khó coi như vậy? Chẳng lẽ thương tích lần trước còn chưa khỏi sao? Đáng giận, Dịch sư huynh cực kỳ bao che khuyết điểm, không thêm đưa ra câu trả lời nào, để sáng mai sư huynh sẽ lại đi đòi công đạo cho đệ.

Doãn Mạch Thần nói.

- Không cần đầu sư huynh, đệ hơi mệt, về nghỉ đã.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần có chút lo lắng nhìn Lâm sư đệ, hình dáng sa sút kia thật sự không có chuyện gì sao?

....

Lâm Phàm nằm ở trên giường, khẽ thở dài một cái. Ngày hôm nay thật sự đen như chó mực, hết thấy cố gắng đều uổng phí. Lò ơi, sao mi không rên ra cái gì hữu dụng để ca được an ủi một chút.

Cả một ngày, ngoại trừ phế vật sau đó lại biến mất thì không còn một cộng lòng a.

- Fuc-k my life...

Lâm Phàm cảm tức chửi ầm lên, sau đấy cảm nín mà nhắm hai mắt lại...

Giờ khắc này trong phòng yên tĩnh trở lại, ngọn lửa trong chiếc đèn dầu trên bàn nhảy nhót lung tung, phảng phất như là đang cười nhạo Lâm Phàm.

Đêm càng lúc càng khuya, ngoại trừ ánh trăng cùng lúc đặc mẩy vì sao lấp lánh chiếu rọi phần nào thì tất cả đều chìm trong bóng đêm tĩnh lặng.

- Aaaaa, ca không phục.

Lâm Phàm đột nhiên ngồi dậy, đập chăn ra, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ.

Lâm Phàm không nói thêm gì, đứng dậy ra khỏi phòng, dần chìm vào bóng tối.

....

Ở một chỗ khác của đệ tử ngoại môn, bên trong đèn đuốc sáng trưng, chứng tỏ chủ nhân nơi này còn chưa đi vào giấc ngủ.

Giờ phút này, trong phòng, Vương Thiên Phong chậm rãi lấy ra một quyển công pháp. Đây là hôm nay hắn mới lấy được từ chỗ Dịch sư huynh.

Niên Diệt Chương.

Công pháp thiên hạ chia làm bốn cấp, Thiên Địa Huyền Hoàng.

Quyển Niên Diệt Chương này là công pháp Huyền giai hạ phẩm. Đối với Vương Thiên Phong, đây đã là không cầu gì hơn.

Đệ tử ngoại môn vốn chỉ có thể tu luyện công pháp Hoàng giai, còn công pháp Huyền giai thì đệ tử nội môn mới có được.

Vương Thiên Phong kích động mở ra công pháp, cố ghi nhớ tâm pháp ở bên trong.

Chỉ cần luyện thành Niên Diệt Chương thì Nghê Minh Dương kia cũng không phải đối thủ của mình.

Vừa nghĩ tới Nghê Minh Dương, Vương Thiên Phong cảm thấy một bụng tức giận. Gã khốn đấy lại đi đâm thọc với Dịch sư huynh, cũng may Dịch sư huynh nhìn rõ mọi việc, không có để ý.

Đương nhiên Vương Thiên Phong cũng hiểu trong lòng, Dịch sư huynh là khinh thường để ý, bởi hắn không đặt Nghê Minh Dương vào mắt.

Vương Thiên Phong nhớ kỹ từng đoạn tâm pháp, sau đó cất thật cẩn thận lại vào trong người, ngồi khoanh chân, vận chuyển tâm pháp.

"Cốc cốc..."

Đúng lúc đó, Vương Thiên Phong nhíu mày, đã trở thể này, là ai gõ cửa?

"Cốc cốc..."

Tiếng gõ cửa nối liền không dứt.

- Đến đây, đến đây, đêm hôm không cho người ta ngủ sao?

Vương Thiên Phong cầu nhàu.

Mà khi Vương Thiên Phong mở cửa, lại sững sờ không thấy bất kỳ ai ở ngoài. Hắn thò cổ ra nhìn quanh, sau đó mắng vài câu rồi đóng cửa lại, trở lại ngồi xếp bằng ở trên giường.

"Cốc cốc..."

Giờ khắc này tiếng gõ cửa lại vang lên.

- Ai đấy!

Lần này Vương Thiên Phong không có xuống giường, mà là không kiên nhẫn hô.

Vương Thiên Phong thấy người bên ngoài vẫn không ngừng gõ cửa, nhất thời tức giận đến tái mặt, sau đó lập tức xuống giường mở cửa.

Thế nhưng làm cho Vương Thiên Phong càng thêm hồng mắt, như lần trước bên ngoài chẳng có ai cả.

- Ai, đi ra cho ta, giả thân giả quý, giả gia đập chết người.

Vương Thiên Phong chửi ầm lên.

....

Lâm Phàm trốn ở một góc kín đáo gần đó, nhìn Vương Thiên Phong gào thét mà cười thầm, tâm tình buồn bức lúc này bị quét sạch không còn một mống.

Mà khi Vương Thiên Phong đóng cửa lại, Lâm Phàm lại lặng lẽ tiến lên, chuẩn bị gõ cửa tiếp.

Chẳng qua Lâm Phàm vừa tới cửa thì Vương Thiên Phong lại đột nhiên mở cửa ra.

Lâm Phàm cả kinh, hiển nhiên là bị hoảng sợ.

Fu-ck...

Vương Thiên Phong này lại cũng biết dùng kế.

- Được lắm, thì ra là tiểu tử nhà người, xem ra giáo huấn hôm qua còn chưa đủ, hôm nay để người biết kết cục là cái gì.

Vương Thiên Phong vừa nhìn thấy là Lâm Phàm thì không thèm nói nhiều, một quyền đánh tới.

- Tiểu tử, đêm nay để ta xem ai có thể cứu được người.

Vương Thiên Phong lúc này nổi giận rồi, kẻ này nhiều lần khiêu khích mình, quả thực là muốn khảo nghiệm sự nhẫn nại của mình.

"Ầm..."

Một quyền ẩn chứa toàn bộ phần nộ của Vương Thiên Phong đánh lên người Lâm Phàm. Trong mắt Vương Thiên Phong, lần này gã kia không trọng thương cũng liệt giường.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +10."

- Cái quái quỷ gì...

Lâm Phàm có chút kinh ngạc.

- Cái quái quỷ gì...

Vương Thiên Phong cũng không dám tin.

- Người...

Vương Thiên Phong không dám tin nhìn Lâm Phàm, người này tại sao lại không có việc gì?

Mà Lâm Phàm lại không nghĩ rằng, người này dĩ nhiên chỉ bỏ thêm cho mình được 10 exp...

Ca... *&^%(\$....

- Hào tiểu tử, vừa rồi gia gia không dùng lực, để cho người dễ chịu một chút.

Vương Thiên Phong hiển nhiên không tin một quyền của mình không làm gì được đối phương, tiếp tục gầm lên một tiếng, chuẩn bị xuất toàn lực, để người này hiểu được, kết quả của việc chọc mình là chuyện kinh khủng tới cỡ nào.

Nhưng lập tức về phần nộ trên mặt Vương Thiên Phong biến mất, hóa thành đại ra, lại có chút đau thương.

- Ta về... Chỉ có 10 exp, không có ý nghĩa.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã, sau đó khinh bỉ xoay người rời đi.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +100."

"Đinh, đánh bại Hậu Thiên cấp sáu Vương Thiên Phong exp +500."

...

- Người... người.

Vương Thiên Phong mấy giây trước còn hùng hùng hổ hổ, giờ ôm lấy đùi quần, lệ rơi đầy mắt ngồi chồm hổm xuống, cảm giác trứng đau thối quết toàn thân.

- Lâm Phàm, ta cùng với người không chết không thôi...

Vương Thiên Phong dùng khí lực cuối cùng rống giận.

Từ trong đêm đen tĩnh lặng, truyền về câu trả lời khinh bỉ của Lâm Phàm:

- Gà con chỉ có 10 exp...

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Sư huynh điên cuồng liếm láp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm có chút thất vọng, Vương Thiên Phong Hậu Thiên cấp sáu đánh mình chỉ tăng được 10 exp, những ngày sau này làm sao qua nổi a.

Đệ tử ngoại môn tuy rất nhiều, tu vi cao hơn Vương Thiên Phong không phải là không có, nhưng hơn kém một hai cảnh giới thì lên được bao nhiêu exp?

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, hàm chứa hết muôn vàn sầu muộn.

Lòng trung thành của Lâm Phàm với Thánh Ma Tông không cao lắm, dù sao khái niệm này không hợp với người hiện đại, thế nhưng cũng có vài người trong Thánh Ma Tông để Lâm Phàm rất có hảo cảm.

Ví dụ như hai người Nghê sư huynh cùng Doãn sư huynh.

Lâm Phàm tha thân đi trên đường, đến khi mỗi chân dừng bước thì hơi ngạc nhiên, đây không phải nơi ở của Hàn Lục Hàn sư huynh sao?

Đối với Hàn sư huynh, Lâm Phàm có chút thất vọng. Hắn sử dụng Hầu Tử Thâu Đào là hy vọng Hàn sư huynh có thể phát huy ra phong cách lão tiền bối, cầm đầu một chút trò hay đến hiển exp, nào ngờ Hàn sư huynh lại coi như không có chuyện gì phát sinh.

Cũng không biết làm sao mà nhìn tài thật.

Hiện giờ Thái Cấp Ma Thân tiến giai thành Bất Diệt Ma Thể, Hàn sư huynh tu vi Hậu Thiên cấp bốn căn bản không có khả năng cấp exp cho Lâm Phàm. Thế nhưng Lâm Phàm nghĩ đã đến đây thì cũng nên chào hỏi một câu, gia tăng chút cảm tình.

Lâm Phàm bẻ bẻ ngón tay, mỉm cười, kỳ thật mục đích chủ yếu vẫn là muốn ‘trộm’ một ‘đào’, kiếm chút exp cho Hầu Tử Thâu Đào.

Nói là làm, Lâm Phàm sửa sang y phục đầu tóc một chút, sau đó xoa xoa tay, chuẩn bị tặng niềm vui của khách không mời mà đến.

Trong phòng.

Hàn Lục vẫn luôn cố gắng tu luyện, chẳng kể ngày đêm, ngoại trừ năm tiếng nghỉ ngơi, thời gian còn lại được hần sử dụng không hề lãng phí.

Nhập môn muộn, mất đi thời kỳ tu luyện tốt nhất.

Đồng thời tư chất cũng rất bình thường, ngay khi nhập môn đã được định sẵn cuộc đời này không có bao nhiêu thành tựu.

Nhưng Hàn Lục cũng không nản lòng, bởi vì hần có "Ngọc Tịnh Bình". Hần tin tưởng chỉ cần có bảo bối này, mình nhất định có thể trở thành tuyệt đỉnh cường giả.

Dùng lại Hậu Thiên cấp bốn đã một tháng, đêm nay Hàn Lục chuẩn bị trùng kích Hậu Thiên cấp năm.

Hàn Lục sống luôn khiêm tốn, biết cách ẩn nhẫn, trước khi tự thân tu vi đạt tới trình độ nhất định quyết không quá mức cao giọng.

Giờ phút này Hàn Lục bưng lấy một cái bát sứ nhỏ, trong đó chứa loại chất lỏng không biết tên, tản ra mùi thơm trong không khí.

Hàn Lục ngửi mùi hương, cười nhẹ. Chất lỏng trong chén này đều là "Uẩn Khí Đan" mà tông môn phát mỗi tháng, Hàn Lục vất vả tích lũy hai tháng, cuối cùng đem mài thành bột rồi đổ vào nước, đốt lất nữa chỉ cần nhỏ "Tiên Chi Lộ" vào, dùng xong có khi nhảy thẳng lên Hậu Thiên cấp sáu không chừng.

Hàn Lục kích động nắm chặt nắm tay, chỉ cần tu vi không ngừng tăng cao, sau này nhất định có hi vọng khiến cho cao tăng chú ý. Chỉ cần cao tăng chú ý, sẽ có thể hưởng thụ càng nhiều tài nguyên, không cần túng quẫn như hiện giờ.

Hiện giờ, chỉ đan được cấp thấp như "Uẩn Khí Đan" thôi cũng đủ khiến Hàn Lục bí bách hàng tháng.

Hàn Lục cầm cái bát chứa thành quả mấy tháng vất vả, lại lấy Ngọc Tịnh Bình ra, nhỏ Tiên Chi Lộ vào trong bát.

Bát chất lỏng vốn đã có mùi hương mê người kia, giờ phút này càng thêm mê người.

Hàn Lục thoải mái gật gù đầu, sau đó bưng bát, đứng ở cửa, nhìn xuyên qua lỗ thủng trên cửa mà ngắm bầu trời đêm bên ngoài.

- Hàn Lục ta nhất định sẽ trở thành rồng trong loài người, uy hách hoàn vũ, khiến thế nhân phải quỳ lạy.

Hàn Lục thâm quyết tâm, sau đó nâng bát lên, chuẩn bị một ngụm uống hết.

....

"Rầm..."

- Hàn sư huynh, sư đệ không mời mà tự đến, muốn cùng huynh chuyện trò mấy câu, không biết huynh có thời gian không?

Lâm Phàm tự nhiên như ở nhà, vừa đẩy cửa vừa cười lớn hô.

- Ồ... Hàn sư huynh, huynh đâu rồi.

Lâm Phàm thấy trong phòng không có bóng người, nhất thời có chút nghi ngờ, Hàn sư huynh này chạy đi đâu không biết.

Mà lúc này, Lâm Phàm phát hiện dưới chân có chút ẩm ướt, vừa nhìn xuống đất đã thấy có một vũng nước đổ trên sàn.

- Hàn sư huynh, huynh... Sao huynh lại đứng ở sau cửa.

Lâm Phàm sững sốt, kéo cửa về. Hàn Lục giờ phút này ngây ngốc đứng đằng sau cửa, hai mắt vô thần, như là đã mất đi tất cả hy vọng.

Thân thể Hàn Lục khẽ run rẩy, đôi mắt vô thần nhìn vũng nước trên mặt đất, đan được tân tân khổ khổ mấy tháng a...

Lâm Phàm đảo đảo con ngươi, thấy bộ dáng của Hàn sư huynh lúc này phảng phất như là mất đi vật gì vô cùng quý giá, Lâm Phàm ý thức được có thể mình gây họa rồi.

Lâm Phàm không biết nên làm thế nào cho phải, gãi gãi đầu:

- Ấy chết, đi nhầm cửa, Hàn sư huynh, đệ còn tưởng đây là chỗ của đệ chứ, thật xin lỗi sư huynh, ha ha, thôi đệ đi trước nha.

Lâm Phàm cũng không đợi Hàn Lục trả lời, vội vàng lùi dần ra, chuẩn bị đóng cửa mà chạy.

- Đứng lại.

Nhưng ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị rút lui, Hàn Lục mở miệng.

Lâm Phàm nhìn Hàn sư huynh, ngây ngốc cười.

- Hàn sư huynh, huynh còn có chuyện gì sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Không có việc gì, người đi đi.

Thân thể Hàn Lục kịch liệt run rẩy, nhưng vẫn cố nén mà trấn định, khiến Lâm Phàm cũng hơi sợ.

Người này một mạch nín thở, có khi nào nín đến hồng mắt không?

Lâm Phàm cũng không nói thêm nửa lời, lập tức chuẩn.

Ngay khi Lâm Phàm đi khuất, Hàn Lục mặt mày như thường đóng cửa lại, mà tại một khắc cửa vừa đóng, Hàn Lục bạo phát.

Phù phù...

Hàn Lục quỳ ở trên mặt đất, roi lệ đầy mặt nhìn vũng nước đọng trên sàn.

- Hàn Lục ta tới cùng là làm cái gì ác nghiệt chứ, tại sao lại gặp chuyện như vậy? Lâm Phàm, cuộc đời này không giết người, ta uống làm người...

Giờ khắc này về mặt của Hàn Lục đã thay đổi, biến thành dữ tợn vô cùng, oán khí thông thiên.

Hàn Lục roi lệ đầy mặt, sau đó đứng lên, mở cửa, cẩn thận quan sát bên ngoài, xác định ngoài cửa không có ai, lập tức nằm úp sấp trên mặt đất.

Giờ khắc này, trong căn phòng tĩnh lặng chỉ có tiếng sục sạo không ngừng.

Nếu Lâm Phàm còn ở đây, tuyệt đối sẽ tròn mắt, há hốc mồm.

Thật sự là quá bản.

....

- Được lực, được lực vẫn còn...

Hàn Lục đang cực kỳ bị thương, lúc này lại vui mừng như điên, sau đó điên cuồng mà liếm láp, liếm đất mòn đá nát, khiến cả mặt đất lát gạch xanh kia cũng bị lõm xuống một cái hố.

Cho đến khi vũng nước trên mặt đất khô cạn hoàn toàn, hắn lập tức ngồi xếp bằng trên giường tu luyện.

Được lực tán đi hơn phân nửa, Hậu Thiên cấp sáu sợ là không có hi vọng.

Nhưng Hậu Thiên cấp năm vẫn còn cơ hội.

....

Lâm Phàm về tới chỗ ở, cởi giày phui chân nhảy lên giường, hai tay gối sau đầu.

- Xem ra Hàn sư huynh cũng không đơn giản.

Lâm Phàm tự nhủ.

Mùi thơm từ vũng nước trên mặt đất kia, chỉ cần không phải thằng ngốc cũng hiểu được đây là thứ tốt.

Mà Lâm Phàm rõ ràng, đó không phải là thứ mà một đệ tử ngoại môn có khả năng lấy được.

Còn Hàn sư huynh rốt cuộc làm thế nào cầm tới, Lâm Phàm cũng không rõ.

Có điều chuyện này chẳng quan trọng với hắn, bản thân hắn có hệ thống đã đủ để kinh thiên động địa.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sư đệ này có chút cao ngạo lạnh lùng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau, sáng sớm.

Lâm Phàm luôn tin một câu.

Chim nhỏ dậy sớm có sâu ăn.

Tại nơi cạnh tranh kịch liệt như ngoại môn, Lâm Phàm nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút.

Sáng sớm, giữa trưa, xế chiều.

Mỗi ngày, Lâm Phàm chỉ có ba khoảng thời gian này là thấy được toàn bộ đệ tử ngoại môn, thời gian còn lại cả đám đều ru rú trong phòng tu luyện. Trong mắt Lâm Phàm, đây là một đám trạch nam trạch nữ, cũng không sợ trạch đến phát bệnh sao?

(Trạch: chỉ thích ở trong nhà không thích ra ngoài giao tiếp)

Lâm Phàm dạo một vòng bên ngoài nhà ăn, đôi mắt sáng ngời mà lại gian tà nhìn chăm chú xung quanh.

Vừa lúc này, mắt Lâm Phàm sáng lên, đã phát hiện mục tiêu ở đằng trước.

Phía trước có hai người đang cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, lúc nào cũng có khả năng động thủ.

- Hai vị sư huynh, bình tâm một chút, chớ nóng nảy, có việc gì cũng từ từ nói, đừng để tổn thương hòa khí.

Lâm Phàm lập tức tiến lên nói.

- Vị sư đệ này tới vừa lúc, đệ phân xử đi, lần trước gã này mượn của ta mười viên Uẩn Khí Đan nói là muốn đột phá tu vi, hứa tháng sau tông môn cấp Uẩn Khí Đan sẽ trả ta cả gốc cộng thêm mười viên nữa, nhưng hôm nay hắn lại chối bay chối biến, đệ xem có đáng giận không!

Người mở miệng có thể hình không quá cường tráng, thần sắc rất là căm giận, thấy Lâm Phàm xuất hiện, hắn vội kè kè ngọn nguồn mong kiếm đồng minh.

Mà vị đệ tử ngoại môn còn lại cũng không thể nhẫn nhịn được:

- Ngươi đừng có nói vậy, ta nói là trả lại mười viên lúc nào, sư đệ chớ nghe hắn, lúc ấy ta chỉ nói trả thêm một viên mà thôi.

Lâm Phàm thấy hai người thao thao bất tuyệt, khẽ cười, không nghĩ trong tông môn cũng có vay nặng lãi.

- Hai vị sư huynh, nghe đệ một lời, hai huynh có gì để làm chứng không?

Lâm Phàm nói.

- Không có, ta đây là tin tưởng hắn nên mới cho vay, ai ngờ hắn khốn nạn như vậy.

- Đồ điêu toa, ta khốn nạn chỗ nào, rõ ràng chỉ là một viên...

....

Lâm Phàm thấy hai người lại kịch liệt cãi vã, vội vàng ngăn lại:

- Hai vị sư huynh, xin nghe đệ nói một lời.

- Được, sư đệ nói xem.

- Đúng.

Lâm Phàm nhìn hai người:

- Hai vị sư huynh, hai người hắn từng là bằng hữu hả?

- Hừ, đó là trước kia, bây giờ không phải.

- Ta cũng không có thứ bằng hữu như hấn.

Lâm Phàm cười cười, rất là nghiêm túc nói:

- Hai vị sư huynh, tình cảm không dễ có, hai huynh cứ vậy trở thành cừu nhân, chẳng lẽ không thấy tổn thất sao?

Hai người vừa nghe Lâm Phàm nói như thế thì cùng ngẩn ngơ.

- Hấn trả 10 viên đan dược cho ta, chúng ta sẽ là bằng hữu như cũ.

- Đừng có mơ, người thừa nhận người nói điều, ta sẽ tiếp tục nhận người làm bằng hữu.

....

Sau đó hai người lại cãi vã kịch liệt, Lâm Phàm thở dài một tiếng, phẩy tay:

- Hai vị sư huynh, không cần âm ỉ, chuyện này giao cho đệ đi, đệ nhất định sẽ làm hai người trở lại thành bằng hữu.

Hai người nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không rõ người sư đệ này là muốn làm gì...

Mà một giây sau, bọn hấn cảm nhận được sâu sắc rồi.

- Hầu Tử Thâu Đào.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +300."

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +300."

"Đinh, chúc mừng đánh bại đệ tử Hậu Thiên cấp năm, exp +400."

"Đinh, chúc mừng đánh bại đệ tử Hậu Thiên cấp bốn, exp +300."

....

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn hai người đang ôm đùng quần, thống khổ ngồi chồm hổm trên mặt đất, tiếp đến phát tay bỏ đi, tiếc là không có hiệu ứng sương trắng hay mây ngũ sắc.

Lâm Phàm nghĩ, chỉ cần có kẻ thù chung là sẽ có thể trở thành bằng hữu. Để hai người kia có lại tình hữu nghị thuần khiết, mình hy sinh một chút, đảm nhận vai người xấu thì có làm sao?

Ai bảo mình là người bác ái thích giúp đời cơ chứ!

....

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm gặp không ít chuyện, mỗi một lần Lâm Phàm đều đứng ra làm người hòa giải mâu thuẫn. Mặc dù như thế đối phương sẽ hận mình, nhưng đối với Lâm Phàm, tất cả chuyện này đều không thành vấn đề.

Dụng tâm lương khổ của ca, cuối cùng sẽ có một ngày họ hiểu ra.

- Ô, Hàn sư huynh...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy Hàn Lục. Nhớ tới chuyện tối hôm qua, Lâm Phàm cũng có chút áy náy.

Hôm nay tâm tình của Hàn Lục không tồi, tối qua thành công đột phá tới Hậu Thiên cấp năm, tuy không lên được Hậu Thiên cấp sáu, nhưng ít nhất cũng thành công một nửa.

Mà vừa lúc này, Hàn Lục nghe được có người gọi mình, nghi hoặc nhìn chung quanh.

Nhưng khi chứng kiến người gọi mình là gã khốn kia thì hấn lập tức kinh hãi biến sắc, sau đó cúi đầu mà đi nhanh về trước tới khi khuất mắt người kia.

Bởi vì Hàn Lục thật sự rất sợ mình sẽ không khống chế nổi cảm xúc mà hung hăng bóp chết kẻ kia.

- Sư huynh... Sư huynh.

Lâm Phàm hô vài tiếng, thấy Hàn Lục không để ý tới mình, cũng chỉ biết thở dài một tiếng, sư huynh này thật sự là quá hẹp hòi.

Sau đó Lâm Phàm lại khôi phục như thường, tiếp tục đóng vai người tốt, giúp các sư huynh đệ trừ ưu giải nạn.

Qua quá trình Lâm Phàm không ngừng cố gắng, Hầu Tử Thâu Đào thu được không ít exp.

"Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp."

Lâm Phàm giờ phút này thật sự quá thoải mái, Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp, không biết Hầu Tử Thâu Đào tiến giai sẽ thành dạng gì đây.

Theo việc không ngừng vận dụng Hầu Tử Thâu Đào, Lâm Phàm phát hiện công pháp bắt nhập lưu này chỉ cần lên tới cấp bậc nhất định thì cũng là một tồn tại cường hãn.

Xem ra tất cả công pháp thế gian đều từ đơn giản mà lên, cho dù là công pháp vô thượng thì cũng đều do người sáng tác ra.

Mà khởi đầu của việc sáng tác cũng đều phải từ trụ cột nhất, không ngừng mài mò, không ngừng cải tiến, cuối cùng trở thành công pháp vô thượng.

Hầu Tử Thâu Đào tuy chỉ có một chiêu, nhưng có thể vận dụng thuần thục như thế, thậm chí vượt qua cả ý cảnh ban đầu, sợ là chỉ có một mình Lâm Phàm làm được.

Cho dù là người tạo ra Hầu Tử Thâu Đào, e rằng cũng không bì nổi.

Lúc này Lâm Phàm sinh ra một cái khát vọng to lớn, đó là đem Hầu Tử Thâu Đào bắt nhập lưu tiến lên công pháp vô thượng.

....

Khi Lâm Phàm đi vào đến nhà ăn, nhìn tình huống chung quanh, hắn phát hiện có một chỗ đang tụ tập không ít người.

Lâm Phàm thấy thế rất vui vẻ, ai da, xem ra lại có đại sự xảy ra. Sau đó hắn nhìn không được mà đi thẳng về phía đó.

Nhưng khi thấy tình huống bên trong thì hắn không còn tâm tình vừa xong nữa.

Vương Thiên Phong, lại là gã chỉ có 10 exp này.

Lúc này Vương Thiên Phong lại tìm được một quả hồng mềm.

Người kia hắn là sư đệ mới nhập môn, nhưng sư đệ này cũng rất kỳ quái, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, có điều Lâm Phàm nhìn ra được ánh mắt của hắn đã tràn ngập phần nộ, loại phần nộ này không phải phần nộ bình thường, mà là phần nộ muốn băm kẻ trước mắt thành muôn ngàn mảnh.

Người chung quanh cũng đều xì xào bàn tán lên.

- Phương Hàn này cũng đủ xui xẻo.

- Đúng, vừa mới nhập môn đã gặp việc này, thật là bi ai.

....

- Người cút được rồi.

Vương Thiên Phong nhìn Phương Hàn, rất là khinh thường nói.

Vương Thiên Phong gần đây làm gì cũng không xuôi, cho nên mới lại kiểm quả hồng mềm mà nắn, cảm giác thật đúng là không tồi.

Lúc này Phương Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vương Thiên Phong, đồng thời cũng hiểu được người đứng sau Vương Thiên Phong là Dịch Trung Vũ, giờ chỉ có thể nhìn, sau này nhất định phải đem tên khốn kiếp này băm thây vạn đoạn, còn Dịch Trung Vũ kia cũng chỉ là một viên đá nhỏ lăn trên đường mình đi mà thôi.

Phương Hàn tự tin như thế là vì hắn có được truyền thừa của Ma Đế - ma đạo vạn cổ cự đầu.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, thấy sư đệ mới nhập môn bị Vương Thiên Phong khi dễ, cảm giác mình là sư huynh, tự nhiên là phải có trách nhiệm của sư huynh.

Lâm Phàm ho nhẹ mấy tiếng:

- Vương Thiên Phong, ngươi lại muốn 'mất đào' đúng không?

Vương Thiên Phong còn đang hung hăng càn quấy, nghe được câu này, nhất thời sửng sốt, tiếp đến nhìn về phía Lâm Phàm, sắc mặt hơi đổi, cảm giác đứng quần mình có chút lạnh lẽo.

Sau đó hắn không nói nữa câu, đặt com canh lên bàn, xoay người rồi đi.

Thấy Vương Thiên Phong rời đi, Lâm Phàm cũng không ngăn cản, dù sao chỉ là một con gà 10 exp mà thôi, giữ làm gì.

- Đa tạ sư huynh.

Phương Hàn lạnh nhạt nói, sau đó bụng cơm canh rời khỏi chỗ này.

- A, còn có chút cao ngạo lạnh lùng, không tồi, không tồi...

Lâm Phàm cười cười, hắn vẫn luôn ưa thích người có cá tính mạnh một chút, bởi vì loại người thế này sau khi trưởng thành mới thành ‘cây kinh nghiệm’ xịn.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chức nghiệp phụ, ca sẽ ăn thua đủ với mi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Mỗi khi màn đêm buông xuống, chỗ ở của đệ tử ngoại môn Thánh Ma Tông lại trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến độ làm người ta có chút sợ hãi.

Thế nhưng mỗi khi tới thời điểm đó, trong màn đêm sẽ có một người lén lút chạy tới lui trong khu nghỉ ngơi của đệ tử ngoại môn.

Hiện giờ chết dí trong tông, Lâm Phàm không tìm ra cách thăng cấp, bởi vậy đặt toàn bộ tinh lực lên chức nghiệp phụ. Lâm Phàm vốn tính cố chấp, Tượng Sư đã lên tới cấp 4 nhưng nửa cái đồ chơi cũng chưa luyện ra, khiến Lâm Phàm không phục.

Khu vực nghỉ ngơi của đệ tử ngoại môn có những con đường nhỏ nối thông lẫn nhau, giờ chúng nó trở thành chỗ ẩn thân của Lâm Phàm. Thời điểm Lâm Phàm tìm kiếm mục tiêu để hạ thủ, cũng không phải là chọn bừa, mà là tìm những căn phòng mà chủ nhân của nó đã tắt đèn đi ngủ.

Lúc này, Lâm Phàm thành công tìm được một mục tiêu, bắt đầu ra tay.

Lâm Phàm đứng cạnh bờ tường vây quanh căn phòng, trực tiếp móc một viên gạch ra rồi ném vào trong lò lửa, bắt đầu rèn.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

....

Phát đầu tiên hôm nay vẫn xịn, Lâm Phàm cũng chỉ khinh thường cười ha ha. Bấy-bì à, gia gia hôm nay khô máu với mi, có giới thì cứ biểu gia gia toàn rác rưởi đi.

Sau đó Lâm Phàm không nói hai lời, bắt đầu chăm chỉ công tác, móc gạch, ném vào trong lò.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn nhão, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

....

Theo thời gian không ngừng trôi qua, Lâm Phàm cũng sắp phát rò lên rồi.

Troll xong chưa, có thể cho ca một tí tạo niềm vui được không? Lâm Phàm đỏ mặt tía tai, hai mắt bốc lửa lảm bảm nói.

Trong lúc Lâm Phàm vui đầu vào nghiệp rèn đúc thì ở căn phòng chỉ cách đó một bức tường, Phương Hàn đang nằm ở trên giường, cả người không có một tia khí tức nào.

Phương Hàn có được truyền thừa của ma Đế, cất bước cao hơn bất kỳ kẻ nào, công pháp tu luyện cũng là công pháp vạn cổ tuyệt thế.

Hiện tại Phương Hàn đang tu luyện công pháp Ma Đế từng dùng – Ma Vực. Công pháp này nếu đạt tiểu thành thì bản thân có thể mở ra một thế giới Ma

Vực ma khí ngập trời, có thể hấp thu ma khí từ trong đó, đồng thời có thể triệu hồi ra các loại ma thần vô cùng cường đại.

Có điều lúc này Phương Hàn đang ở thời khắc máu chót, phong bế bản thân, cô đọng hạt giống thể giới Ma Vực, không thể cảm nhận được bất kỳ chuyện gì ở xung quanh, cho dù có người chửi mắng bên tai cũng không có chút ảnh hưởng nào tới hắn.

....

Mặt Lâm Phàm càng ngày càng khó coi, cả một bờ tường gần như đều đã bị ném vào trong lò lửa.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng Tượng Sư thăng cấp, cấp bậc +1."

Lâm Phàm nghe được nhắc nhở thăng cấp, tâm trí sắp hỏng mất đột nhiên sáng bừng trở lại. Tượng Sư cấp năm mà còn tạo ra phế vật được sao?

Lâm Phàm dừng động tác, chà xát hai tay, vận may sắp đến.

Phát đầu tiên của cấp năm, nhất định sẽ thành công.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại bốc một viên gạch quăng vào lò.

- Đến đây đi, anh bạn nhỏ!

Lâm Phàm thảm hô một tiếng, con mắt tỏa sáng, chờ đợi tuyệt thế thần binh xuất hiện.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi nứt mẻ, exp +1."

- Fuc-k my life...

Lâm Phàm đang tràn trề mong đợi tức thì biến sắc, có loại xúc động muốn chết.

Tượng Sư cấp năm a, mi không thể cho ca một chút hy vọng sao? Có phải muốn ca tức chết mới vừa lòng không?

Lâm Phàm giờ khác này điên rồi.

- Được, ca cũng không tin không tạo ra được một món thần khí.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó bất chấp tất cả, bốc gạch ném vào lò lửa.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi nứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn nhão hơi tốt một chút, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi tốt một chút, exp +1."

....

Lâm Phàm đã như phát điên, trong mắt hắn giờ chỉ còn việc kiểm gạch, chỉ cần là chỗ có gạch sẽ có đôi ma thủ của Lâm Phàm.

Không biết qua bao lâu, trời dần dần trở sáng, Lâm Phàm lúc này mới thờ hồn hồn dừng lại.

Qua một đêm, Tượng Sư tăng liền 3 cấp, rèn ít nhất mấy ngàn viên gạch, nhưng cái chức nghiệp phụ đáng ghê tởm này lại không cho hắn dù là nửa cái vũ khí rách nát.

Không phải viên gạch bị nứt mẻ thì chính là một đồng bùn nhão.

Lâm Phàm lau mồ hôi trán, khá lẩm, mi đã muốn chơi thì bốn đại gia chơi tới cùng, bốn đại gia không tin vận khí mình kém như vậy.

- Ồ...

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm kinh hô một tiếng, đây không phải Phương sư đệ sao? Thế nhưng tại sao Phương sư đệ lại ngủ ở bên ngoài?

Lâm Phàm nổi giận, tên khốn khiếp nào lại vô lương tâm như thế, bắt sư đệ ngủ ở ngoài trời. Là sư huynh, nhất định phải tra rõ chuyện này, không thể khiến sư đệ chịu ầm ức.

- Phương sư đệ, đệ mau tỉnh lại.

Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều, tiến lên vỗ vỗ vào mặt Phương Hàn, nhưng Phương Hàn vẫn không nhúc nhích, tựa như là đã chết.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị “anh hùng cứu sư đệ” thì đột nhiên ngó người ra.

- Không đúng...

Lâm Phàm sững sốt, sau đó đứng nguyên tại chỗ mà nhìn quanh.

Nơi này... Nơi này.

Lúc này Lâm Phàm tỉnh ngộ rồi, không nói thêm nửa lời, co cẳng bỏ chạy.

Con bà nó, đem qua cần lao quá độ, lại hủy nhà của sư đệ.

Nếu sư đệ tỉnh lại thấy nhà mình không có, còn không phải liều mạng với sư huynh ta.

Cho nên giờ phút này lựa chọn tốt nhất là lập tức chuồn, diễn vai quần chúng vô tội là tốt nhất.

....

Trở lại trong phòng, Lâm Phàm cố thôi miên mình không biết chuyện gì xảy ra, tựa lên cửa thờ hồng học.

Xem ra hạ thủ phải chú ý một chút, không thể lại nhờ tay phá hoại, đó là chuyện rất vô đạo đức.

Thời gian hành động đêm nay nhất định phải bảo trì lý trí.

....

Giờ này trời đã sáng.

Phương Hàn cởi trần nằm trên giường bông mở mắt, khoe miệng nở một nụ cười.

Thành.

Rốt cục cô đọng thành công hạt giống thể giới Ma Vực, sau này con đường tu luyện của mình sẽ thuận buồm xuôi gió, chỉ cần không chết sớm, sau này Ma Đế chính là Phương Hàn ta.

Với Thánh Ma Tông hiện tại, Phương Hàn căn bản không coi vào đâu, thậm chí chờ sau khi mình thành Ma Đế, chính Thánh Ma Tông sẽ phải lấy mình làm vè vang.

Bởi vì Ma Đế Phương Hàn ta từng sống ở nơi này.

Phương Hàn điều chỉnh tốt tâm tình của mình, chuẩn bị rời giường đi nhà ăn dùng cơm, có điều vừa lúc đó, Phương Hàn cũng sững sốt.

- Sao trong phòng sáng thế này, gió lại mát như vậy, ơ...

Phương Hàn sững sốt thốt lên, sau đó ngồi dậy, thấy một màn trước mắt thì lập tức sờ đầu.

Đây là có chuyện gì.

Mà lúc này ngoài phòng Phương Hàn vây đầy đệ tử ngoại môn, ai nấy chỉ chỉ trò trò.

Phương Hàn lạnh mặt, mặc lại y phục.

- Khốn kiếp, là ai chỉnh ta.

Mặt Phương Hàn vẫn bình tĩnh, nhưng đôi mắt bốc lên lửa giận hùng hục. Nếu phát hiện là ai làm, hẳn nhất định phải để cho đối phương trả cái giá đắt nhất.

Còn những con kiến đứng cười nhạo mình hôm nay, ngày mình công thành, cũng là ngày các ngươi bị đẩy xuống Cửu U hoàng tuyền, vĩnh viễn không được siêu sinh.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thần khí vô thượng;Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên;

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đêm qua làm một việc trái với lương tâm, Lâm Phàm cảm giác hơi áy náy, thế nhưng cũng chỉ mang tính nhất thời, bởi đi ra đến cửa cảm giác đó đã hoàn toàn bốc hơi.

Tuy nói hiện giờ ngoại trừ mười đại đệ tử kiệt xuất ra thì ngoại môn không có ai hơn hẳn, thế nhưng muỗi có nhỏ cũng là thịt, dù bọn hắn đã không thể tăng được bao nhiêu exp cho Bất Diệt Ma Thể thì nuôi Hầu Tử Thâu Đào vẫn ổn thỏa.

Khi Lâm Phàm vừa tới gần nhà ăn, đôi mắt sáng ngời đảo quanh như laze, không biết hôm nay sẽ đụng chuyện gì đây, thật là hồi hộp.

- A!

Sau đó, Lâm Phàm nhìn thấy đằng trước lại đang có cãi vã, trong lòng vui vẻ, 'cây kinh nghiệm' đang ngoác mình rồi.

Lâm Phàm tăng tốc, hô lớn:

- Hai vị sư huynh, đừng âm ỉ, sư đệ tới giúp hai người giải quyết.

Hai đệ tử đang cãi cọ nghe thấy có người tới, ngoảnh đầu nhìn, vừa thấy là Lâm Phàm thì tức thì bị hù đến hồn phi phách tán.

- Đi nhanh lên, là người kia, gần đây rất nhiều sư huynh đệ đều gặp độc thủ của hắn.

Hai người đang tranh cãi tới đó mặt tía tai đột nhiên biến thành trắng như nhiều ngày không gặp, khoác vai bá cổ mà cùng lùi lại, cũng không đợi Lâm Phàm ở phía sau nói gì thêm đã co cẳng bỏ chạy.

- Fu-ckkkkk....

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, chỉ biết há hốc mồm, chuyện quái gì đây?

Lâm Phàm thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, tình huống này làm cho Lâm Phàm có chút trở tay không kịp.

Chẳng qua hắn thuộc nhóm người vô cùng kiên cường, thất bại nhất thời không ngăn cản được cước bộ của Lâm Phàm.

Lâm Phàm tiếp tục tiến về phía trước, tìm kiếm cơ hội.

Dưới cái nhìn của Lâm Phàm, nơi ở của đệ tử ngoại môn tuy luôn hài hòa, nhưng mấy chuyện cãi vã tranh đấu vẫn thường xuyên xảy ra, bởi vậy Lâm Phàm cũng không sợ mình không kiếm được chuyện để làm.

Ngay lúc này, Lâm Phàm lại sáng mắt lên lần thứ hai, nhưng lần này khôn hơn, không đánh tiếng mà lặng lẽ tới trước mặt hai người kia.

Thế nhưng tình huống làm Lâm Phàm 'đau bĩ' lại xảy ra.

Hai người kia mới vừa nhìn thấy Lâm Phàm đã biến sắc, giống như là gặp quỷ.

- Thâu Đào Cuồng Ma...

Đệ tử kia buột miệng thốt lên, sau đó cảm giác mình đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng nào đó, vội im bặt, mặt tái nhợt, cuối cùng bất chấp mà co giò chạy.

Lâm Phàm vốn đang hứng trí, nghe được một câu kia diễn cảm trên mặt cũng thay đổi, hiện vẻ không dám tin.

Thâu Đào Cuồng Ma?

Người kia là nói chính mình sao?

- Hổ hổ hổ...

Lâm Phàm thấy rất vui vẻ, mình mới tới ngoại môn bao lâu chứ? Thế mà đã có cả ngoại hiệu, Thâu Đào Cuồng Ma, không tồi, không tồi.

Thế nhưng khi Lâm Phàm muốn mở miệng bắt chuyện, đối phương lại chạy bán sống bán chết như gặp quỷ.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ thanh danh của ca ở ngoại môn vang dội đến thế sao?

Không khoa học, thật sự là không khoa học.

....

Một ngày qua đi, Lâm Phàm từ hứng trí bùng bùng cũng hóa thành bó tay thờ dài.

Hiện tại đệ tử ngoại môn thấy mình như thấy quỷ, vừa nhìn thấy bóng thôi đã lập tức chạy.

Người không chạy thì cẩn thận phòng thủ, chỉ sợ bị mình trộm đào.

Lâm Phàm thờ dài một tiếng, xem ra con đường cách mạng của ca không cảm hóa được đệ tử ngoại môn rồi.

Sau này chỉ có thể thay đổi sách lược.

Giờ khắc này Lâm Phàm nghĩ tới mười đệ tử kiệt xuất ngoại môn, xem ra có thời gian phải đi thăm dò một chút.

Nếu như tu vi của đám đệ tử kiệt xuất này quá cao thì Bất Diệt Ma Thể chịu không nổi, còn cần hoãn một chút.

Còn nếu ổn, nhất định phải qua đây hấp dẫn thù hận một lần.

....

Buổi tối.

Lâm Phàm thần thần bí bí ra cửa, bên ngoài người ở rất thưa thớt, hầu hết đệ tử đều đã chìm vào giấc ngủ.

Đây cũng là thời điểm Lâm Phàm ra ngoài bắt đầu nghiệp rèn đúc.

Lúc ban ngày, Lâm Phàm có nghĩ tới một việc, hay là chức nghiệp phụ chỉ trao đổi đồng giá, dù sao dùng tài liệu là viên gạch thì làm thế nào mà ra được thần binh lợi khí chứ?

Cho nên Lâm Phàm chuẩn bị ngày mai sẽ thử nghiệm, còn hôm nay tiếp tục dùng gạch thăng cấp. Chức nghiệp phụ Tượng Sư giờ tới cấp 7 rồi, đêm nay cố gắng chút, có khi thành công thăng lên cấp 8.

Lâm Phàm đi vào một chỗ chưa có người ở, đồng thời cam đoan đêm nay nhất định sẽ chú ý, chỉ phá tường bao chứ không phá nhà.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn nhão, exp +1."

....

Exp vẫn chỉ tăng được 1 điểm, tài liệu vẫn chỉ là viên gạch, nhưng Lâm Phàm giờ không gò ép mình nữa, rèn ra cái gì cũng được, tài liệu phế phẩm đương nhiên không ra được thứ tốt.

Trời đêm rất đẹp, chung quanh rất im lặng, Lâm Phàm giờ phút này như một chú ong mật cần cù, không ngừng công tác.

Gạch một viên lại một viên bị Lâm Phàm quẳng vào lò lửa, cứ hết một bức tường vây hãm lại đổi sang chỗ mới.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

....

Khi trời dần dần chuyển sáng, Lâm Phàm dừng tay, chuẩn bị lặng lẽ rút lui khỏi. Đêm nay tốc độ không tồi, tiêu diệt bốn bức tường vây.

Chức nghiệp phụ "Tượng Sư" cũng đã đạt đến cấp 9, khoảng cách thăng cấp cũng chỉ có một đoạn ngắn.

Trước lúc rời đi, Lâm Phàm tiện tay nhặt một viên gạch cuối cùng. Ngày hôm nay tới đây là chấm dứt, chức nghiệp phụ tuy không giúp gì trong chiến đấu, nhưng Lâm Phàm trước kia hay chơi game, hiểu được chức nghiệp phụ mới là trâu bò nhất, nếu tu được tới max, chính là bỏ mấy phút đủ miếu sát toàn trường.

Lâm Phàm quẳng viên gạch cuối cùng vào trong lò lửa, cũng không để ý tới, đứng dậy rời đi. Dù sao hắn cũng nhận định trăm phần trăm là lại một viên

gạch bị nứt mẻ.

"Đinh, chúc mừng rèn ra thần khí vô thượng ‘Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên’."

"Đinh, chúc mừng rèn ra thần khí vô thượng, Tượng Sư cấp bậc +1."

"Đinh, chúc mừng Tượng Sư lên cấp 10, tiến giai Tượng Tông."

"Đinh, chúc mừng rèn ra thần khí vô thượng, exp nhân vật + tám trăm vạn."

"Đinh, chúc mừng mở ra không gian chứa đồ của nhân vật."

....

Lâm Phàm vốn đang chuẩn bị rời đi, nghe thấy nhắc nhở như thế, tức thì ngây dại.

Trời ạ... Trúng xổ số giải đặc biệt...

Lâm Phàm giờ phút này không dám tin vào tai mình, phảng phất như đang nằm mơ. Hắn vốn đã triệt để thất vọng, dù sao người vĩnh viễn không có khả năng dùng một khối bùn để tạo ra một viên kim cương, căn bản là không cùng đẳng cấp.

Nhưng hiện giờ Lâm Phàm thật sự rất hưng phấn, tốn bao nhiêu ngày, hủy không biết bao nhiêu viên gạch, giờ phút mình chuẩn bị trở về lại ra một món thần khí, đây là khái niệm gì? Đây là ông trời có mắt à.

Lâm Phàm không có nghĩ nhiều, áp chế hưng phấn trong lòng, cất bước mà chạy. Bất kể như thế nào cũng phải đi về mới chậm rãi xem xét, nếu ở đây để bị đệ tử ngoại môn nhìn thấy thì không biết giải thích ra sao.

Trở lại trong phòng, Lâm Phàm lập tức đóng cửa lại, sau đó vội vàng bỏ giày nhảy lên giường.

Tượng sư 10 cấp là một giai đoạn, giờ tấn thăng làm Tượng Tông, đồng thời còn cho mình tám trăm vạn exp. Rèn ra thần khí còn được nhiều exp hơn cả "Vô Thượng Đan" kia, quả thực làm cho Lâm Phàm không dám tin.

Nếu lại có hơn một trăm vạn exp nữa, chính mình có thể đột phá tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Một khi vào Tiên Thiên tức là đã triệt để bước lên con đường tu luyện, rất nhiều việc không thể, tới cảnh giới Tiên Thiên đều trở thành có thể.

Mà không gian chứa đồ, theo Lâm Phàm nghĩ, hẳn tương tự như túi chứa đồ của nhân vật trong trò chơi, có thể cất chứa lẫn mang theo đồ vật mà không hiện lên người.

Trong mắt Lâm Phàm, tất cả đều là thứ tốt, tiếp đến hắn xoa xoa hai tay, bắt đầu tỉ mỉ mà quan sát thần khí vô thượng.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bán sỉ binh khí, lợi tức sẽ sinh ra

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên", dài 9 cm, rộng 5 cm, tác dụng nguyên thủy: là vật liệu cần thiết để xây nhà.

Phẩm cấp: thần khí vô thượng.

Công năng: một gạch nơi tay, ta có thiên hạ; coi thường hết thảy năng lực phòng ngự, gạch đập lên đầu sẽ gây 100% mê muội trong một phút, có điều chỉ có tác dụng ở đầu, đánh lên các vị trí khác vô hiệu.

Thuyết minh: đây là một món thần khí vô thượng trái với khái niệm rèn đồng giá, vốn không có khả năng được tạo ra.

Giờ phút này Lâm Phàm hưng phấn đến độ không biết nói gì cho phải. Thần khí này tuy không có tí phong cách nào, nhưng công năng lại quá cường đại.

Chỉ cần đập lên trán một cái là 100% mê muội, hơn nữa còn có thể đập liên tục không ngừng.

Như vậy tức là sau này chỉ cần kẻ nào xui xẻo trúng một gạch của mình vào đầu, trừ phi mình dùng tay, bằng không dùng hông tình lại.

Đặc biệt là hiệu quả bỏ qua năng lực phòng ngự, cho dù là một kẻ khủng bố nhất thế gian tới trước mặt mình, chỉ cần để mình đập một gạch, vậy hấn cũng chỉ có mặc cho bốn đại gia xâu xé.

Mạnh mẽ! Thật sự là quá mạnh mẽ!

Mạnh mẽ đến độ Lâm Phàm sắp tè ra quần.

Lâm Phàm là một người có tính hiếu kỳ rất nặng, uy lực của viên gạch này nhất định hấn phải tự mình thử nghiệm một phen, đồng thời nhìn xem có đúng như thuyết mình, có thể bỏ qua phòng ngự hay không.

Lực phòng ngự của mình đã cực kỳ cường hấn, không biết một gạch đập lên đầu mình sẽ có cảm giác gì? Tuy hành động như vậy hơi ngu, nhưng Lâm Phàm nhất định phải tự mình thử nghiệm mới hết tò mò.

Nói là làm, Lâm Phàm cầm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, căn vị trí trên trán mình, ước chừng cường độ, sau đó cắn chặt răng, đập ‘bốp’ một cái giữa trán.

Trong tích tắc Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên chạm tới trán. . .

Lâm Phàm giống như nghe được âm thanh gì đó, sau đó bất tỉnh nhân sự, ‘rầm’ một cái ngã ngửa trên mặt đất.

Mà cảm giác cuối cùng của Lâm Phàm là, thần khí vô thượng quả nhiên không hổ là thần khí vô thượng, thần kỳ thật.

....

Một phút sau.

Lâm Phàm đã tỉnh, sờ sờ trán, không sai, đúng như giới thiệu, một gạch vào đầu lập tức mê muội, không có lẩn tránh gì nữa.

- Ồ... Thần khí của ca đâu?

Lâm Phàm tìm kiếm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên khắp nơi, thế nhưng nó lại như biến mất khỏi thế giới, hù cho Lâm Phàm ướt đầm mồ hôi. Thần khí vất vả lắm mới làm ra không phải là biến mất rồi chứ?

Mà vừa lúc này Lâm Phàm cảm nhận được trong không gian chứa đồ có một viên gạch đang lẳng lẳng mà nằm, nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Hóa ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên tự động về không gian chứa đồ, hù chết ca rồi!

Lâm Phàm đã thí nghiệm xong, Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên không tạo thành bất cứ thương tổn gì, nhưng chỉ cần gạch chạm đầu thì tuyệt đối sẽ mê muội.

Lâm Phàm hiểu một phút mê muội này là khái niệm gì đối với cao thủ, ý tứ chính là trong vòng một chút này không biết đã sớm chết mấy trăm lần.

Thế nhưng làm Lâm Phàm bối rối là Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên này mặc dù tốt, nhưng có ai ngốc đến độ đứng cho người đập? Xem ra còn phải nghĩ cách mới được.

Có điều có thể dùng viên gạch bình thường rèn ra thần khí, Lâm Phàm đã rất thỏa mãn. Đây là nhân phẩm đại bạo phát, giống như việc tân thủ giết quái gần thôn rơi ra một món thần khí đỉnh cấp vậy.

Lâm Phàm cười toe toét, tinh thần mười phần, loại cảm giác sung sướng này thật quá tuyệt vời.

Tuy một đêm không ngủ, nhưng với ‘bé ngoan’ siêng năng như Lâm Phàm, có ngủ hay không chẳng ảnh hưởng. Hiện giờ thời gian có chút gấp gáp, nhất định phải giành giật từng phút từng giây mới được.

Lâm Phàm giờ cũng hiểu một chuyện, đó là chức nghiệp phụ Tượng Sư cơ bản cần trao đổi đồng giá, gần như 90% đem vật liệu ban đầu rèn thành sản phẩm tốt hơn, đồng thời cũng có xác suất xuất hiện thần khí.

Còn xác suất là bao nhiêu thì không cần bàn, dù sao khẳng định là rất thấp.

Lâm Phàm lục tung phòng lên, chỉ cần là thứ tốt, hấn sẽ tịch thu toàn bộ.

Bận rộn một hồi, Lâm Phàm nhặt một đồng sắt vụn để lên mặt bàn. Tuy không phải rất nhiều, nhưng Lâm Phàm muốn nhìn xem tới cùng có thể rèn ra cái gì.

Tiếp đó, Lâm Phàm tống toàn bộ vật liệu vào lò lửa.

"Đinh, phát hiện một ít tài liệu rèn, có thể rèn ba món vũ khí, xin lựa chọn loại hình."

"Đao, kiếm, phủ, lang nha bổng, chủy thủ..."

(Phủ rìu cán dài)

Lâm Phàm nhìn các loại hình, ít nhất có mấy trăm loại, xem mà hoa cả mắt. Cũng may phía sau còn có một lựa chọn là 'rèn ngẫu nhiên'.

Lâm Phàm không chút do dự chọn ngẫu nhiên, dù sao những vũ khí này chỉ rèn để chuẩn bị bán cho đám đệ tử ngoại môn.

Lâm Phàm tin tưởng vào tay nghề rèn đã tới Tượng Tông của mình, nói không chừng chính mình cũng là một đại sư rồi ấy chứ.

Không phải Lâm Phàm xem thường những thợ rèn trong ngoại môn, dù sao bọn họ cũng có nhiều kiến thức và kinh nghiệm, thế nhưng vũ khí họ rèn ra được chỉ coi là hơi tốt một chút mà thôi.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một thanh trường kiếm hạ phẩm, chức nghiệp phụ exp +100."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một cây lang nha bổng hạ phẩm, chức nghiệp phụ exp +100."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một thanh đại đao hạ phẩm, chức nghiệp phụ exp +100."

Lâm Phàm vui vẻ, biết mà, ca là Tượng Tông, bằng đồng phế liệu này cũng có thể rèn ra vũ khí hạ phẩm, còn không phải rất ngu sao!

Theo Lâm Phàm biết, vũ khí đệ tử ngoại môn sử dụng đều là từ thợ rèn ở ngoại môn tạo ra, tài liệu 100% là tinh khiết, tốt hơn chỗ sắt vụn Lâm Phàm vừa dùng tới mấy lần, nhưng cũng chỉ tạo ra được vũ khí thông thường không phẩm cấp.

Với thế giới người phàm, vũ khí những thợ rèn này tạo ra có lẽ là thần binh lợi khí, nhưng trong thế giới tu hành, đám binh khí này chính là cặn bã.

Nói một cách tổng quan, toàn bộ vũ khí không phẩm cấp đều là rác rưởi.

Giờ phút này Lâm Phàm nhớ ra Doãn Mạch Thần sư huynh là dùng trường kiếm, lập tức cầm lấy trường kiếm vừa rèn chạy tới nơi ở của Doãn sư huynh.

"Cốc cốc..."

- Doãn sư huynh, mở cửa nhanh.

Sau đó, Doãn Mạch Thần vừa mới rời giường, thấy người gõ cửa là Lâm Phàm, mỉm cười nói:

- Lâm sư đệ hôm nay dậy sớm thế?

Trong ấn tượng của Doãn Mạch Thần, đây là lần đầu tiên thấy Lâm sư đệ dậy sớm như vậy.

- Doãn sư huynh, binh khí của huynh đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Ở đằng kia.

Doãn Mạch Thần không biết Lâm sư đệ hỏi cái này làm gì, nhưng vẫn đáp.

Đệ tử ngoại môn đều lĩnh vũ khí từ thợ rèn ngoại môn, tuy là vũ khí không phẩm cấp, nhưng với đệ tử ngoại môn thì cũng đủ rồi.

Dù sao chỉ cần là binh khí có phẩm cấp, sẽ đều tính là bảo bối, ngoại trừ có cố gắng với tông môn hoặc tự mình cung cấp tài liệu thì không có cách nào đạt được.

- Sư đệ, có chuyện gì vậy?

Doãn Mạch Thần nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm không đáp, nhanh chóng đi vào, rút trường kiếm của Doãn sư huynh ra, sau đó lấy kiếm mình vừa rèn chém lên.

"Choeng..."

Kết quả đúng như Lâm Phàm nghĩ, trường kiếm của Doãn sư huynh lập tức bị chặt làm hai đoạn.

Lâm Phàm vừa cảm thụ cảm giác chém sắt như chém bùn, chém lên trường kiếm của Doãn sư huynh đúng là như chém một đồng bùn, không có bất kỳ lực cản nào.

Mà Doãn sư huynh còn đang thắc mắc, vừa đi vào nhìn thấy một màn kia, há hốc mồm.

Giờ khắc này Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Sư huynh, kiếm này tặng huynh, cái gãy thì cho đệ nhé.

Lâm Phàm đưa trường kiếm mình rèn cho Doãn sư huynh, sau đó nhặt lấy hai đoạn kiếm gãy rồi vội vàng chuồn.

Doãn Mạch Thần ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, sao Lâm sư đệ lại chặt trường kiếm của mình? Tiếp đó hắn nhìn thoáng qua thanh kiếm mà Lâm sư đệ ném lại, tức thì kinh ngạc.

Linh quang lưu động, đây là một thanh trường kiếm hạ phẩm...

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần lập tức kịp phản ứng, bình khí quý giá như thế, sư đệ sao có thể cho mình.

Thế nhưng khi Doãn Mạch Thần đuổi theo tới, lại thấy Lâm sư đệ đóng sập cửa 'rầm' một cái, sau đó từ trong nhà nói vọng ra một câu.

- Sư huynh, nói sau đi, hiện tại đệ rất bận.

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đến cùng là thiệt hay không?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Nhà ăn của ngoại môn, nghe đồn gần đây xuất hiện một Thâu Đào Cuồng Ma, chuyện trộm 'đào' của các sư huynh đệ phát sinh mâu thuẫn. Việc này làm rất nhiều đệ tử ngoại môn cảm thấy bất an, không biết Thâu Đào Cuồng Ma sẽ xuống tay với bọn họ lúc nào.

Mà gần đây ngoại môn cũng xảy ra không ít quái sự, trong vòng một đêm, bờ tường bao ngoài phòng bị gỡ sạch lúc mọi người đi ngủ, cũng không biết kẻ trộm trộm gạch làm gì?

Có một số đệ tử sợ mình sẽ như Phương Hàn, tỉnh dậy phát hiện phòng của mình đã biến mất, bởi vậy trước mỗi khi tiến vào giấc ngủ sẽ cài bẫy chuông trên tường, chỉ cần kẻ trộm xuất hiện, đụng vào cơ quan, nhất định bắt được ngay tại trận.

- Mọi người cẩn thận một chút, Thâu Đào Cuồng Ma đến đây.

Vừa lúc đó, bên ngoài nhà ăn đột nhiên nháo nhào lên, bởi vì một vị sư huynh đã phát hiện Thâu Đào Cuồng Ma đang tới.

Không ít đệ tử ngoại môn đều đã gặp độc thủ, nằm trong phòng rên rỉ cả một ngày không thể nhúc nhích, khổ như thế thật đúng là không phải bình thường có khả năng chịu.

Lâm Phàm vác một cái bao lớn sau lưng, đang từ xa đi tới, cũng không hề để trong lòng việc bị mọi người xa lánh, bởi vì hắn tin tưởng lát nữa thôi từng người sẽ phải tự mò lại đây cầu mình, xem mình như một món bảo bối.

Tiếp đó, Lâm Phàm đi tới một khoảng đất trống gần cửa vào nhà ăn, bỏ bao sau lưng xuống, lấy từ trong ngực ra một cái biểu ngữ, treo lên cái cột trên cửa.

- Mọi dzô mọi dzô, đừng có bỏ lỡ, bán đại hạ giá vũ khí hạ phẩm đây...

Lâm Phàm đứng ở đó mà cao giọng hô.

Những sư huynh đệ xung quanh thấy người này lại nổi điên la to thì rất khinh bỉ, nhưng khi nghe thấy đại hạ giá vũ khí hạ phẩm, cả đám lại giống như bị câu mất hồn.

Giờ khắc này đệ tử ngoại môn đều bị một câu kia hấp dẫn, thế nhưng vẫn không người nào dám tiến lên hỏi, bởi vì bọn họ sợ rằng nếu đi qua sẽ bị đối

phương trộm ‘đào’.

Lâm Phàm ra sức mà hô, thấy ánh mắt của mọi người đều bị mình hấp dẫn thì vui mừng gật gật đầu. Thế nhưng làm Lâm Phàm cảm nín là bọn người này không một ai dám lên.

Chẳng lẽ vũ khí hạ phẩm không hấp dẫn?

Nhưng Lâm Phàm biết, đối với đệ tử ngoại môn mà nói, nếu có thể sở hữu một món vũ khí có phẩm cấp sẽ là chuyện phong cách cỡ nào.

Lâm Phàm không tin tã, nhìn quanh một vòng, thấy được một gã đệ tử đứng tương đối gần mình.

- Ngươi, lại đây...

Lâm Phàm vẫy vẫy tay.

Tên kia đệ tử giờ phút này sững sốt, có chút sợ hãi lui về sau mấy bước. Thế nhưng Lâm Phàm làm sao cho hắn cơ hội này, trực tiếp tiến lên tóm lấy đối phương.

- Ngươi theo ta lại đây.

Lâm Phàm nhất định phải làm cho đám người này tin tưởng.

- Đùng mà, sư huynh, đệ mới vào ngoại môn được mấy hôm, huynh đừng trộm đào của đệ mà.

Tên đệ tử bị Lâm Phàm tóm được hiển nhiên bị hù đến mặt trắng bệch. Tuy hắn mới nhập môn, nhưng lại rất quen thuộc với đại danh Thấu Đào Cuồng Ma ở bên ngoài nhà ăn.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã, cũng không quản sư đệ này cầu xin gào khóc, kéo hắn tới trước quầy hàng, sau đó rút lấy thanh kiếm sau lưng hắn xuống.

- Các vị, nhìn cho kỹ, đây là binh khí do thợ rèn ngoại môn làm.

Lâm Phàm giơ cao thanh kiếm trong tay, sau đó cầm từ quầy hàng một thanh trường kiếm.

- Lại nhìn một chút, đây là binh khí hạ phẩm. Chỉ tích tắc sau đây sẽ xảy ra kỳ tích, mọi người đừng nhắm mắt a.

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử ngoại môn đã bị mình gọi lên hứng trí, mỉm cười, cũng không tin các ngươi không có hứng thú.

- Nhìn cho kỹ...

Lâm Phàm hét một tiếng, hai kiếm đụng nhau.

"Choeng..."

Thanh kiếm do thợ rèn tông môn chế tạo lập tức đứt thành hai đoạn, nửa trên nằm trên mặt đất.

- Thế nào, chỉ có ba món, ai ra giá cao nhất thì được.

Lâm Phàm vút nốt đoạn chuôi xuống đất, sau đó trở lại quầy, đợi mọi người tranh mua.

- Sư huynh, kiếm của đệ...

Vị sư đệ kia mắt thấy binh khí của mình bị sư huynh chặt thành hai đoạn, thật sự muốn khóc.

- Kiếm của ngươi chính là kiếm của ta...

Lâm Phàm hồ hững trả lời một câu.

Tiếp sau, đám đệ tử ngoại môn vẫn vây xem xung quanh giống như là phát điên mà lao đến.

Một màn vừa rồi bọn hắn đều xem rõ ràng, binh khí do thợ rèn ngoại môn làm ra lại bị một nhát chém thành hai đoạn, hơn nữa nhìn rất dễ dàng, thật sự là chém sắt như chém bùn a.

Đồng thời trường kiếm kia lưu động linh quang, vừa nhìn đã biết là có phẩm cấp.

- Lâm sư đệ, kiếm này bán thế nào?

- Lâm sư đệ, đệ ra giá đi, ta mua.

....

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn thấy đệ tử ngoại môn nhao nhao xông tới, cười ha hả trong bụng. Đã sớm bảo rồi, bốn đại gia nhất định sẽ trở thành bánh bao nóng hổi mà.

Hiện tại mình khó có thể dựa vào bọn hắn để thăng cấp nữa, như vậy chỉ có thể dựa vào dùng thuốc. Chỉ cần để bốn đại gia tiến vào cảnh giới Tiên Thiên sẽ lập tức xin tiến vào nội môn, khi đó toàn bộ thế giới còn không phải tùy ý mình vui chơi thỏa thích?

Đồng thời Lâm Phàm cũng oán hận thật sâu cái quy định đệ tử không đột phá cảnh giới Tiên Thiên không thể rời tông. Chính mi làm hại bốn đại gia thăng cấp khó khăn như thế.

Đồ Thiên Diệt Nhật Kiếm, khởi điểm ba mươi viên Uẩn Khí Đan, người trả cao nhất được...

Lâm Phàm giờ trường kiếm trong tay hô lớn.

- Đồ Thiên Diệt Nhật Kiếm, tên rất hay, rất khí phách, kiếm này ta nhất định phải có.

- Ta trả ba mươi một viên.

- Hừ, ba mươi một viên nghĩ mua binh khí hạ phẩm, quả thực là kẻ ngốc nằm mơ, ta ra bốn mươi viên.

- Bốn mươi lăm viên.

- Năm mươi viên.

Lâm Phàm nhìn thấy các sư huynh đệ kịch liệt đấu giá, cười thật sáng lạn trong bụng. Một đồng phế liệu, chỉ hơi mòng má một chút đã có thể bán đi, buồn bán quá lời.

- Ta ra một trăm viên.

Ngay lúc có giá một trăm viên, toàn trường lặng thinh không một tiếng động. Đệ tử ngoại môn mỗi tháng chỉ được lĩnh ba mươi viên Uẩn Khí Đan. Tuy Uẩn Khí Đan là tiền tệ lưu thông ở nội môn, nhưng cũng có thể trợ giúp tu luyện, rất nhiều đệ tử đều sử dụng hàng ngày, không mấy người có thể tiết kiệm được.

- Một trăm năm mươi viên.

Lâm Phàm nhìn đệ tử trả giá một trăm năm mươi viên kia. Đó là một người chưa từng gặp qua, giờ phút này rất bình tĩnh đứng ở nơi đó, nhưng theo ánh mắt người này, Lâm Phàm có thể thấy được khát vọng của hắn đối với thanh kiếm.

Lâm Phàm tuy vào tông môn đã hơn một năm, nhưng hắn còn chưa rõ một việc.

Chính là ở trong thế giới này, mọi người chỉ tinh thông một thứ.

Con đường tu luyện vốn không có điểm cuối, ai còn phân tâm đi luyện cái khác?

Tu luyện là tu luyện, Tượng Sư là Tượng Sư, Luyện Đan Sư là Luyện Đan Sư.

Muốn trở thành hai loại người phía sau, như vậy một đường tu luyện nhất định không có thành tựu quá lớn, trừ phi là đại năng, tu vi đã đạt cảnh giới nhất định, tạm thời không có đột phá đáng kể, mới có thể phân tâm sang phương diện khác.

Thánh Ma Tông tuy là đại tông, nhưng cũng không thể cho mỗi đệ tử một món binh khí có phẩm cấp.

- Hai trăm viên.

- Hai trăm năm mươi viên.

....

Giờ khắc này cạnh tranh càng lúc càng kịch liệt, mà Lâm Phàm cũng phát hiện có không ít đệ tử không có ra giá, đang lẳng lặng đứng xem, bộ dáng hẳn là đang chờ đến hai món binh khí phía sau.

- Một ngàn viên...

Đúng lúc này, một nam tử toàn thân bạch y từ đằng xa chậm rãi đi tới.

Đám đệ tử ngoại môn vừa nhìn thấy người này, sắc mặt lập tức biến đổi, sau đó từng người kính sợ tránh ra, trong lòng kính ngạc vạn phần.

- Là Dịch sư huynh.

- Mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, Dịch Trung Vũ.

- Xem ra chúng ta không có hy vọng. Dịch sư huynh ra tay, làm sao còn có phần của chúng ta. Nếu tiếp tục cạnh tranh nhất định sẽ bị Dịch sư huynh ghi hận.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn tình thế bất buộc, nhưng vừa thấy người này tới thì cũng hiểu được thanh bình khí hạ phẩm này xem như đã có chủ.

Còn Lâm Phàm lúc này lại suy nghĩ một vấn đề, mình bán có thiệt không nhỉ?

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hai vị sư huynh, nhanh dùng Uẩn Khí Đan để chết sư đệ đi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lúc này, Lâm Phàm cười như điên trong bụng, phú hào đến rồi.

Dịch Trung Vũ, một trong mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, giá trị con người không đơn giản a. Đệ tử ngoại môn hơn tám nghìn người, có thể đứng vào top 10, nhất định là không nghèo.

Hiện giờ trong mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, Lâm Phàm mới gặp qua Mạnh Dương Tuyền, tu vi đã đến Nhập Thần cấp sáu còn giả heo ăn thịt hổ ở ngoại môn.

Lâm Phàm cũng thầm may vì mình có hệ thống, có thể nhìn thấu tu vi của bất kỳ kẻ nào, bằng không nói không chừng ngày nào đó có thể bị những kẻ thích giả heo như Mạnh Dương Tuyền ăn sạch.

- Thanh kiếm này, ta trả một nghìn viên.

Dịch Trung Vũ bạch y bông bành, khí chất bất phàm, trên trán có một luồng khí cao ngạo ẩn hiện.

- Vị sư huynh này, một nghìn viên tuy nhiều, nhưng cũng phải xem còn có sư huynh đệ nào trả hơn không mới được.

Lâm Phàm tự nhiên biết đây là mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, nhưng vẫn giả bộ không hay. Nếu mình tự làm yếu khí thế đi, bị tên này ép giá xuống thì biết tìm ai khóc?

- Hừ, ngay cả Dịch sư huynh cũng không biết...

Vương Thiên Phong rất không vừa mắt với Lâm Phàm, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Dịch Trung Vũ cười cười, rất là tự tin nói:

- Ta nghĩ giá của ta hẳn là cao nhất, các vị sư đệ ở đây không có ai trả hơn được đâu.

Dịch Trung Vũ rất tự tin, đồng thời đảo mắt nhìn quanh một vòng. Đám sư huynh đệ đứng quanh cũng chỉ biết thờ dài một tiếng.

Một nghìn viên Uẩn Khí Đan tuy khá nhiều nhưng không phải không ai bỏ ra được, có điều bản khoản thân phận của Dịch Trung Vũ nên không ai lại vì lợi ích nhất thời mà đi đắc tội một trong mười đại bá chủ ngoại môn.

Lâm Phàm mỉm cười, nhìn Dịch Trung Vũ một cái, trên đỉnh đầu nổi lơ lửng chữ Tiên Thiên cấp sáu.

Tu vi này cũng khá cao, nhưng so với Mạnh Dương Tuyền thì còn kém quá xa.

Mà cũng đã đi vào Tiên Thiên lại còn nằm lý ở ngoại môn, cũng là một gã tiện nhân.

Đệ tử ngoại môn chỉ cần đạt tới Tiên Thiên là có thể trở thành đệ tử nội môn, nhưng trước tiên phải xem người đó có tự nguyện hay không.

Có đệ tử ngoại môn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cũng không chịu rời ngoại môn, bởi vì vừa tiến vào nội môn thì tất cả đều là một đám sư huynh sư tỷ tu vi cao thâm, nào có được tự tại như ngoại môn.

Tuy rằng tài nguyên tu luyện kém rất nhiều, nhưng đối với những người thích làm đầu gà chứ không thích làm đuôi phượng, thế cũng tốt rồi.

Mà lúc này ở một chỗ dưới mái hiên.

Hai thân ảnh lặng im mà đứng, nữ lộng lầy như tiên tử, nam anh tuấn phi phàm, chỉ là nhìn qua thấy hơi lạnh lùng.

- Mạnh sư huynh, thanh kiếm kia lưu động linh quang đẹp quá.

Nữ tử khẽ nói, giọng nhỏ nhẹ ngọt ngào.

- Sư muội, nếu muội thích thì sư huynh sẽ lấy nó về cho muội.

Nam tử thần sắc lạnh như băng, nhưng lúc đối mặt với nữ tử lại bằng tuyết hòa tan, ấm áp như gió xuân, trong mắt tràn ngập cưng chiều.

- Mạnh sư huynh, chỉ là một binh khí hạ phẩm, không đáng kết thù với Dịch Trung Vũ a.

Nghê Minh Dương đứng ở phía sau hai người nói.

- Minh Dương, không cần nói nhiều, chỉ cần Thần Vũ sư muội thích là tốt rồi.

Mạnh Dương Tuyền đã quyết.

Nghê Minh Dương không nói thêm gì, mày nhíu chặt nhìn về phía Mộc Thần Vũ, thật là một yêu tinh.

Tiền đồ tươi sáng của Mạnh sư huynh đều bị yêu tinh này làm hại. Nghê Minh Dương thấy Mạnh sư huynh đã quyết cũng không thể nói gì hơn, nhưng đến giờ vẫn không rõ vì sao Mạnh sư huynh có thiên tư trác tuyệt như vậy lại đi quen với loại yêu tinh này.

Sư huynh vì a mà dùng hết biện pháp giúp a tăng lên tu vi, nhưng Mộc Thần Vũ này hoàn toàn là một phế vật, mãi vẫn chỉ dừng ở Hậu Thiên cấp bốn.

Với số đan dược mà sư huynh chuẩn bị, cho dù là một con heo ăn đan dược cũng có thể tiến vào Tiên Thiên.

....

Ngay tại lúc Dịch Trung Vũ cho rằng thanh binh khí hạ phẩm này đã là của mình, từ đằng xa truyền tới một giọng nói lạnh băng.

- Hai nghìn viên.

Sư huynh đệ xung quanh vừa nghe nhất thời cả kinh, Dịch sư huynh đã ra giá mà vẫn có người dám tranh, chẳng lẽ là chán sống?

Nhưng khi thấy người vừa ra giá, mọi người cũng đều khiếp sợ vạn phần, không nghĩ tới lại là Mạnh sư huynh.

Mười đại đệ tử kiệt xuất, bài danh đệ nhất, Mạnh sư huynh.

Dịch Trung Vũ khẽ nhíu mày, muốn nhìn là ai dám cạnh tranh cùng mình, nhưng khi thấy người tới, sắc mặt cũng khẽ biến.

Mà Lâm Phàm giờ mở cờ tung hoa ăn mừng trong bụng, phú hào lại đến rồi.

....

- Lâm sư đệ, đệ...

Nghê Minh Dương đi theo sau Mạnh sư huynh, nhìn thấy người bán binh khí hạ phẩm là Lâm sư đệ thì kinh ngạc dụi mắt, không dám tin.

- Ha ha, Nghê sư huynh.

Lâm Phàm cười cười.

- Lâm sư đệ, sư huynh không tưởng tượng được đấy.

Nghê Minh Dương cười nói, rất kinh ngạc đối với việc Lâm sư đệ nhập môn không lâu mà có thể bán đấu giá binh khí hạ phẩm.

Trong lúc Lâm Phàm cùng Nghê Minh Dương nói chuyện, Dịch Trung Vũ và Mạnh Dương Tuyền cũng đang trao đổi.

- Mạnh sư huynh, đây là muốn đoạt thứ yêu thích của đệ sao?

Dịch Trung Vũ khó chịu, nhưng mặt vẫn duy trì tươi cười.

Tuy ngoại môn luôn gió êm sóng lặng, nhưng tranh đấu giữa mười đại đệ tử kiệt xuất cũng không ít, ngôi đệ nhất của Mạnh Dương Tuyền luôn bị chín người còn lại nhìn chằm chằm.

- Dịch sư đệ nói sai rồi, sư huynh không có hứng thú với kiếm này, nhưng Thần Vũ sư muội yêu thích, hy vọng Dịch sư đệ có thể nhịn đau nhường Thần Vũ sư muội một lần.

Mạnh Dương Tuyền chấp tay nói.

Dịch Trung Vũ liếc nhìn nữ tử đứng cạnh Mạnh Dương Tuyền, trong lòng lại càng tức giận không thôi. Người này lại vì mê muội nữ sắc mà ép mình, đây hoàn toàn là một loại sỉ nhục.

- Mạnh sư huynh, Thần Vũ sư muội đã có binh khí trung phẩm Ngọc Linh Lung huynh tặng, ta nghĩ thanh bảo kiếm hạ phẩm này Thần Vũ sư muội sẽ không dùng đến, không bằng nhường cho ta đi.

Tuy rằng Mạnh Dương Tuyền nói đã đến nước này, nhưng Dịch Trung Vũ cũng không muốn cứ vậy nhường bộ.

Xếp hạng sau thì sao, chẳng lẽ còn phải nhìn sắc mặt người mà làm việc?

Mạnh Dương Tuyền lắc lắc đầu:

- Một khi đã như vậy, người trả giá cao đạt được.

Lâm Phàm cùng Nghê sư huynh trò chuyện nhưng tai vẫn lắng nghe hai người kia nói với nhau. Thấy hai người đàm phán không thành, Lâm Phàm càng khoát tay trong bụng, không thành là tốt, có vậy ca mới càng kiếm được.

Cũng đã sớm nói, chức nghiệp phụ là chức nghiệp kiếm tiền ngon nhất mà.

- Ba nghìn viên Uẩn Khí Đan, Dịch sư đệ có thể ra giá.

Mạnh Dương Tuyền mỉm cười nói.

Sắc mặt Dịch Trung Vũ cũng không tốt lắm. Đối với Tiên Thiên cấp sáu Dịch Trung Vũ, binh khí hạ phẩm hãn căn bản không dùng đến, chỉ là trước kia hãn ngã xuống vách núi, nhặt được một quyển công pháp thần bí khó lường.

Tu luyện công pháp này cũng không phải là tự thân tu luyện, mà là cần nuốt các loại binh khí có phẩm cấp để dung nhập vào trong đó.

Tên là Vô Hận Kiếm Giới.

Cái bảo kiếm hạ phẩm này tối đa cũng chỉ ba nghìn viên Uẩn Khí Đan, tiếp tục trả giá sẽ thành được không bù nổi mất.

Nhưng hiện giờ đã không đơn thuần là tranh bảo kiếm hạ phẩm này nữa, mà là tranh ngậm khẩu khí.

Đặc biệt là Dịch Trung Vũ thấy vẻ mặt Mạnh Dương Tuyền bình thản tự nhiên thì lại càng tức giận đến dựng tóc tai.

Lâm Phàm giờ khắc này bỏ Nghê sư huynh sang một bên, chờ đợi bão táp sắp đến.

Hai vị sư huynh, van cầu các người nhanh dùng Uẩn Khí Đan, đề chết sư đệ đi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sư huynh, huynh không thể vũ nhục chỉ số thông minh của ta

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Ba nghìn năm trăm viên.

Dịch Trung Vũ trở thành mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn đã nhiều năm, số lượng Uẩn Khí Đan trên người cũng không ít.

Tuy thanh bảo kiếm hạ phẩm này không đáng cái giá đó, nhưng vì tranh một ngưng khẩu khí, Dịch Trung Vũ cũng không thềm đề ý nhiều như vậy.

Các đệ tử ngoại môn đứng quanh, thấy một màn trước mắt đều kinh ngạc vạn phần. Tình cảnh thế này, có người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đây chính là tranh đấu giữa mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn a, coi như muốn gặp cũng không phải dễ dàng như vậy thấy được.

Lâm Phàm đứng ở một bên, tâm tình khoái trá, hai người đấu giá nữa đi, càng kịch liệt càng tốt.

- Bốn nghìn viên.

Mạnh Dương Tuyền không nóng không vội nói.

Uẩn Khí Đan thuộc về đan dược dành cho đệ tử mới vào ngoại môn tu luyện, nhưng đối với người có tu vi Nhập Thần cấp sáu như Mạnh Dương Tuyền thì lại chẳng có tác dụng gì.

- Bốn nghìn năm trăm.

....

- Dịch sư đệ, chúng ta cứ tranh như vậy không có ý nghĩa, sư huynh ra một vạn viên.

Nguyên bản hai người còn chậm rãi đấu giá, Mạnh Dương Tuyền cảm giác như vậy có chút lãng phí thời gian, trực tiếp tăng lên một vạn viên.

Lâm Phàm đứng ở bên cạnh, nghe thế suýt tè ra quần.

Một viên là 100 exp, một vạn viên chính là 100 vạn exp.

Ồi làng nước ơi, lời quá, thật là lời quá.

Các đệ tử ngoại môn chung quanh vừa nghe một vạn viên, ai nấy khiếp sợ vạn phần, hăm mộ nhìn Lâm Phàm.

Thanh bảo kiếm hạ phẩm này, lại bán tới một vạn viên, chuyện này...

Lâm Phàm nhìn Mạnh Dương Tuyền, hai mắt long lanh tỏa sáng, đại gia, đại gia thực sự, vì muội tử vùng tiền như rác. Nam nhân có mị lực nhất là khi nào? Không phải là lúc chăm chú làm việc gì đó, mà ở trong lòng các vị muội tử, đó là lúc nam nhân vì mình tiêu tiền.

Dịch Trung Vũ giờ phút này sắc mặt lạnh xuống, một vạn viên Uẩn Khí Đan hẳn không lấy ra được. Không phải Dịch Trung Vũ nghèo, mà loại đan dược cấp thấp này, Dịch Trung Vũ không có tích lũy nhiều.

Dịch Trung Vũ cũng không ngốc mà lấy đan dược cấp cao ra, thứ này dù là hắn cũng kiếm không dễ.

- Mạnh sư huynh hào khí, vì Thần Vũ sư muội vùng tiền như rác, sư đệ bội phục, cáo từ.

Dịch Trung Vũ thấy trên quầy hàng của Lâm Phàm còn lại hai món binh khí không phải loại kiếm thì không có bao nhiêu hứng thú.

- Dịch sư đệ, xin dừng bước.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Dịch Trung Vũ chuẩn bị rời đi, sắc mặt hơi đổi, chẳng lẽ là muốn nhục nhã mình?

- Thấy sư đệ giống như cần gấp bảo kiếm hạ phẩm, sư huynh vừa lúc có một thanh, nếu sư đệ không chê, xin tặng cho sư đệ.

Mạnh Dương Tuyền lấy ra một thanh bảo kiếm nói.

Dịch Trung Vũ hơi sùng sốt, sau đó giọng lạnh nhạt vô cùng, cũng không linh tinh:

- Không cần, sư huynh tự mình giữ đi, sư đệ cáo từ.

Mạnh Dương Tuyền thấy Dịch sư đệ căm giận rời đi, khẽ lắc đầu, tiếp đến lấy từ bên hông xuống một cái túi nhỏ:

- Lâm sư đệ, trong túi này là một vạn viên Uẩn Khí Đan.

Lâm Phàm tiếp nhận cái túi, hơi sững sờ, cái túi bé tẹo này mà đựng được một vạn viên Uẩn Khí Đan á, bốc phét.

"Đình, phát hiện túi không gian sơ cấp."

"Dùng để cất giữ vật phẩm, lấy Thiên Tinh Thạch loại nhỏ rèn thành."

- Lâm sư đệ, túi đó cũng tặng đệ luôn.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Lâm Phàm vui mừng, hần xem như nhìn ra rồi, Mạnh sư huynh này chính là một người tốt vô cùng hào phóng.

- Đa tạ Mạnh sư huynh.

Tất nhiên Lâm Phàm không cần túi không gian sơ cấp này, bởi vì hần đã có túi chứa đồ cá nhân tốt hơn nhiều. Chẳng qua đây là tâm ý của sư huynh, tội gì không nhận, có thời gian lại đem đổi thành đan dược là ngon.

- Sư huynh, đây là Đồ Thiên Diệt Nhật Kiếm.

Lâm Phàm đưa bảo kiếm hạ phẩm cho Mạnh sư huynh.

Mạnh sư huynh cầm lấy, khen ngợi nói:

- Không tồi, rất tinh xảo, tốt hơn nhiều binh khí hạ phẩm thông thường, chẳng qua cái tên có chút... Theo ta thấy, kiếm này linh quang lưu động, mặt ngoài linh quang như nước, không bằng gọi là Linh Động Kiếm đi, sư muội thấy thế nào?

- Hết thầy đều theo sư huynh.

Mộc Thần Vũ sắc mặt ửng đỏ, mỉm cười gật gật đầu.

Lâm Phàm nhìn hai người nói

- Bảo kiếm phối mỹ nhân, thật là tuyệt phối.

Mạnh Dương Tuyền nghe xong cười khẽ một tiếng, Nghe Minh Dương lại có chút kinh ngạc nhìn Mạnh sư huynh. Ngày hôm nay sư huynh cười nhiều hơn tất cả mọi ngày cộng lại, thật là hiếm thấy.

- Sư đệ, sư huynh không thể không nhắc nhở đệ một tiếng, nơi này là cấm mở quầy, nếu như bị đội tuần tra tông môn thấy được sẽ có phiền phức đấy.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời sững sờ, chẳng lẽ thế giới này cũng có đội trật tự phường sao?

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở, sư đệ ghi nhớ trong lòng.

Lâm Phàm ôm quyền cảm tạ nói.

Mạnh Dương Tuyền gật gật đầu, lại nói với Nghe Minh Dương:

- Minh Dương, đệ ở đây giúp Lâm sư đệ bán nốt binh khí đi, nếu đội tuần tra đến thì giải quyết một chút.

- Vâng, sư huynh.

Nghe Minh Dương gật đầu.

- Sư muội, chúng ta đi thôi.

Mạnh Dương Tuyền nói.

- Tốt, sư huynh.

....

- Hừ, yêu tinh.

Mạnh sư huynh vừa rời đi, Nghe Minh Dương cảm giận mắng một tiếng.

Lâm Phàm vừa nghe lập tức nổi hết da gà, chẳng lẽ Nghê Minh Dương này thật sự có gì mờ ám với Mạnh sư huynh sao?

- Sư huynh, sư tỷ vừa rồi là tình lữ của Mạnh sư huynh sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Hừ, một con yêu tinh mà thôi, không cần nói tới ả, sư đệ mau bán nốt hai bình khí còn lại đi, nếu bị đội tuần tra thấy là phiền đấy.

Nghê Minh Dương nói.

- Được...

Lâm Phàm tuy thích hóng hớt, nhưng lúc này chính sự là quan trọng.

Một vạn viên Uẩn Khí Đan tới tay, công sức bỏ ra coi như đáng.

Hai món bình khí tiếp sau phân biệt là "Truy Nhật Lang Nha Bổng" và "Khai Thiên Phủ", vẫn là những cái tên khí phách kinh người.

Còn giá bán ra đương nhiên không bì nổi một vạn viên Uẩn Khí Đan của Mạnh sư huynh, có điều do ấn tượng của mức giá bình khí đầu tiên nên hai bình khí này cũng bán được tổng bảy nghìn viên Uẩn Khí Đan.

Giao dịch xong, những sư huynh đệ tay trắng đều thương tâm không thôi, bình khí hạ phẩm phong cách như vậy đã toàn bộ không còn.

Còn về lần sau có nữa không, tự nhiên là không cần nghĩ. Nhất định không có, bình khí hạ phẩm cũng không phải là rau cải trắng, làm sao nhiều vậy được.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị thu quán rồi đi, bên tai lại vang tới giọng nói quen thuộc.

- Sư huynh, kiếm của đệ...

Giọng nói này ghen ngào nghe rất tội nghiệp.

Lâm Phàm vừa nhìn, cũng mềm lòng:

- Sư đệ, đệ vẫn ở đây sao?

- Sư huynh, đó là kiếm của đệ, đệ vừa mới lĩnh hôm qua.

Sư đệ đáng thương vừa nhập môn này hai mắt đầm lệ nói.

- Được rồi, được rồi, nam tử hán đại trượng phu khóc lóc cái gì, ngày mai là có, sư huynh bồi thường cho đệ một thanh bảo kiếm hạ phẩm, thế nào, vui vẻ chứ.

Lâm Phàm nói.

- Sư huynh, huynh có thể mắng đệ, đánh đệ, nhưng huynh không thể vũ nhục chỉ số thông minh của đệ...

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã:

- Không có vũ nhục chỉ số thông minh của đệ, Nghê sư huynh tại đây làm chứng, còn có thể lừa đệ sao?

Lâm Phàm nói.

Cuối cùng bởi vì có Nghê Minh Dương mà sư đệ mới nhập môn kia mới bán tín bán nghi rồi đi.

Chuyện này cũng làm cho Lâm Phàm có chút bó tay.

Hiện trong tay Lâm Phàm còn có một thứ tốt nữa, chính là một món bình khí trung phẩm rèn từ thanh kiếm gãy đôi của Doãn Mạch Thần.

Chẳng qua lúc này Lâm Phàm không định lấy ra, bởi vì trong đệ tử ngoại môn liệu có ai mua nổi chứ, vẫn là đợi vào nội môn, gặp đám đại gia trong đó nói sau.

Trên đường, Nghê Minh Dương không dừng truy hỏi.

- Sư đệ, mấy bình khí kia đệ lấy từ đâu vậy?

- Đệ rèn.

- Thật sao?
- Đương nhiên thật trăm phần trăm, có thể giả sao!
- Sư đệ, đệ xem chúng ta quan hệ tốt như vậy, có thể rèn giúp sư huynh một thanh không?
- Có thể, tự huynh chuẩn bị tài liệu, nhân tiện cho đệ trộm một đào.
- Không thành vấn đề, tài liệu gì?
- Tinh thiết...

....

- Ô, sư huynh, huynh đi đâu rồi?

Khi Lâm Phàm quay đầu, lại phát hiện Nghê Minh Dương đột nhiên biến mất.

- Sư đệ chờ ta, ta đi lấy tinh thiết ngay bây giờ.

Xa xa truyền lại giọng hưng phấn của Nghê Minh Dương.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đệ không phải là người như thế

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ngày hôm nay thu hoạch không tồi, ba món binh khí hạ phẩm bán được một vạn bảy nghìn viên Uẩn Khí Đan. Thánh Ma Tông là Thánh Địa tu luyện, mỗi tháng đều có thể cấp Uẩn Khí Đan cho đệ tử ngoại môn, tuy không phải rất nhiều, nhưng đệ tử ngoại môn có hơn tám nghìn người, một người ba mươi viên chính là hơn hai mươi vạn viên a.

Đương nhiên Uẩn Khí Đan này không phải đan dược gì tốt, chỉ thuộc loại đan dược phụ trợ cung cấp cho đệ tử mới nhập môn tu luyện.

Lâm Phàm chỉ còn hai trăm vạn exp nữa là tiến vào cảnh giới Tiên Thiên. Một khi vào Tiên Thiên là có thể đi vào nội môn, trở thành lực lượng trung tâm của tông môn, khi đó sẽ được tiếp xúc với những đồ vật cao cấp hơn nhiều.

Mà Lâm Phàm coi như hiểu được một chuyện, Mạnh Dương Tuyền tu vi Nhập Thần cấp sáu có thể xem như là thiên tài hạng đầu trong tông môn.

Thế nhưng Mạnh sư huynh cứ nán nã mãi ở ngoại môn, hóa ra là vì Mộc Thần Vũ kia.

Mạnh Dương Tuyền chính là muốn ở bên cạnh Mộc Thần Vũ.

Người hướng chỗ cao đi, nước hướng chỗ thấp chảy, Mạnh Dương Tuyền này vì một nữ nhân mà buông bỏ tương lai tươi đẹp, cũng làm cho người ta kính nể.

Lâm Phàm cũng không nghĩ linh tính nữa, lập tức xuất ra túi trữ vật, sau đó dốc thẳng vào miệng, Uẩn Khí Đan theo đó ầm ầm chui vào cổ họng.

"Đinh, dùng Uẩn Khí Đan, exp +100."

"Đinh, dùng Uẩn Khí Đan, exp +100."

....

Đại lượng Uẩn Khí Đan chuyển hóa thành exp, exp nhân vật không ngừng tăng lên.

Sau khi nuốt xong toàn bộ Uẩn Khí Đan, Lâm Phàm mở bảng số liệu cá nhân mà nhìn.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 19. (nửa bước Tiên Thiên)

Exp: (9703400/10000000).

Exp dự trừ: 0. (có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Pháp môn luyện thể: Bát Diệt Ma Thể tầng 1 (10/3000000).

Công pháp: Hâu Từ Thâu Đào tầng 13 (1500/40000).

Chức nghiệp phụ: Tượng Tông cấp 1 (1000/5000).

Trang bị: Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên (Thần khí vô thượng).

Danh hiệu: Không Phục Thi Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm nhìn số liệu thuộc tính cá nhân, mình đã bước nửa bước vào Tiên Thiên, hiện giờ chỉ còn kém ba mươi vạn exp là chân chính đi vào cảnh giới Tiên Thiên.

Hậu Thiên cùng Tiên Thiên tuy chỉ khác có một chữ, nhưng biến hóa trong đó cực kỳ lớn.

Hậu Thiên rèn luyện khí huyết, mà Tiên Thiên thì là chân nguyên lực.

Chỉ có đi vào Tiên Thiên, trong cơ thể sinh ra chân nguyên, khai thông thiên địa chi lực mới chân chính đi vào con đường tu luyện.

Rầm rầm rầm rầm!

Nghe tiếng đập cửa, Lâm Phàm không cần nghĩ cũng biết là ai đến. Xem ra binh khí hạ phẩm có lực hấp dẫn rất lớn với Nghê sư huynh.

Lâm Phàm mở cửa, sừng sốt, một cái túi lớn đập vào mắt hắn.

- Sư đệ, tránh một chút, trước hết để sư huynh tiến vào.

Nghê Minh Dương giờ phút này đưa lưng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm vội vàng tránh ra, Nghê Minh Dương lùi vào mấy bước rồi đặt cái túi lên mặt đất.

Ầm... Một tiếng động nặng nề, từ trong túi rớt ra từng khối tinh thiết màu xám bạc, tỏa ngân quang chói mắt.

- Sư huynh, huynh lấy ở đâu nhiều như vậy?

Lâm Phàm vừa mừng vừa sợ, sư huynh không hổ là sư huynh, tốc độ thu thập tài liệu nhanh thật.

- Lấy ở chỗ thợ rèn, nơi đó tinh thiết nhiều đến không có chỗ để, mỗi năm hoàng triều phụ thuộc tông môn sẽ vận chuyển đại lượng tinh thiết tới đây, để từ chúng ta lúc nào cũng có thể tới lấy.

Nghê Minh Dương phui phui tay, vác chỗ tinh thiết này cũng làm hắn lấm lem mồ hôi.

Bất quá binh khí hạ phẩm hấp dẫn quá lớn, Nghê Minh Dương làm sao có thể chờ.

Lâm Phàm vừa nghe, tức thì ngơ ngẩn. Xem ra mình vẫn quá non, tinh thiết này có thể tùy tiện lấy, chính mình còn lục lọi khắp nơi tìm phế liệu, thật là xấu hổ.

- Sư đệ, đến đây đi.

Mà vừa lúc này, Nghê Minh Dương mở ra hai chân, đứng thế trung bình tấn, cắn chặt hàm răng, giống như hạ quyết tâm thật lớn.

- Sư huynh, huynh... huynh làm gì thế?

Lâm Phàm thấy tư thế của Nghê Minh Dương, kinh hãi đến nói không ra lời, chẳng lẽ sư huynh có loại sở thích quái đản với nam nhân...

- Sư đệ, không phải đệ nói muốn trộm đào mới rèn binh khí hạ phẩm cho sư huynh sao? Sư huynh vì binh khí hạ phẩm sẽ trả bất cứ giá nào.

Nghê Minh Dương nói.

- Sư huynh, huynh làm gì vậy, đệ sao có thể là loại người này chứ? Mau đứng thẳng lên, đệ không phải người như thế, sư huynh tin tưởng nhờ đệ rèn vũ

khí đã là vinh quang và may mắn cho đệ rồi.

Lâm Phàm vội vàng vỗ vai Nghê Minh Dương nói.

- Sư đệ, đệ...

Giờ khắc này Nghê Minh Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó giọng có chút nghẹn ngào:

- Sư đệ, đại ân của đệ, sư huynh ghi nhớ trong lòng.

- Ô kìa, sư huynh khách khí quá, chỉ mà chút việc nhỏ.

Lâm Phàm cười xua tay nói.

- Sư đệ...

Nghê Minh Dương cảm kích nhìn Lâm Phàm, mắt rung rung cảm động.

- Sư huynh.

- Sư đệ.

- Sư huynh.

- Sư đệ...

Nghê Minh Dương hận sao mình không sinh là thân nữ nhi, như vậy có thể báo đáp sư đệ.

- Hầu Tử Thâu Đào...

Đúng lúc này, Lâm Phàm ra tay, hàng này đưa exp tới, không thu có điện.

"Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +300."

- Sư đệ... đệ...

Nghê Minh Dương còn đang cảm động, sắc mặt lập tức biến đổi, chỉ cảm thấy chỗ dừng quần lại gặp phải tai nạn cũ, đồng thời có chút không dám tin, không phải nói không làm sao?

Lâm Phàm hít một hơi, vẻ mặt thỏa mãn, sau đó nghiêm túc như đang phát biểu trước trên tivi:

- Sư huynh, con đường tu luyện nguy hiểm trùng trùng, sư đệ thấy sư huynh chân thành đối đãi người ngoài như vậy, sợ sư huynh sau này sẽ gặp thiệt thòi nên mới làm ra hạ sách này, mong sư huynh rộng lòng tha thứ...

Rất sinh động, rất chân thành a.

- Sư đệ nói rất đúng, sư huynh thụ giáo, thế nhưng binh khí hạ phẩm khi nào thì có thể đưa cho sư huynh?

Nghê Minh Dương một câu không rời binh khí hạ phẩm.

Lâm Phàm trong lòng bất đắc dĩ nhìn Nghê Minh Dương. Sư huynh ngại vì binh khí hạ phẩm, ngay cả trình tiết cũng không cần, thật sự làm đệ hết chỗ nói.

- Sư huynh, cứ yên tâm đi, sáng sớm ngày mai đệ tới nhà ăn đợi huynh lấy binh khí.

Lâm Phàm nói.

- Được, vậy vát và sư đệ, sư huynh cảm giác thân thể hơi không khỏe, vậy cáo từ trước.

Mặt Nghê Minh Dương đỏ bừng lên, gian nan nói.

- Tốt.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Sau đó Nghê Minh Dương đi ra khỏi phòng, tự mình đóng cửa lại, trước khi đi còn với một câu:

- Sư đệ dừng bước, sư huynh tự mình đi được.

Ngay một khắc đóng cửa lại, Nghê Minh Dương run lên, ngồi chồm hổm trên mặt đất, tiếp đó gian nan bước từng bước nhỏ rời đi.

Lâm Phàm nhìn thấy Nghê Minh Dương rời đi, khẽ cười, sau đó sáng mắt lên nhìn tinh thiết trên mặt đất.

Không tồi, không tồi, chỗ tinh thiết này đủ để mình hảo hảo đùa giỡn một phen.

Chức nghiệp phụ thợ rèn của mình đã là Tượng Tông cấp 1, dùng phế liệu có thể rèn ra binh khí hạ phẩm, mà chỉ chút ít tinh thiết lại còn rèn ra binh khí trung phẩm.

Hơn nữa chức nghiệp phụ còn có ưu đãi, chính là một phần tài liệu có thể rèn ra một binh khí trung phẩm, như vậy dùng một phần này có thể tạo hai binh khí hạ phẩm.

Binh khí hạ phẩm ở ngoại môn đã dẫn dắt thủy triều, nếu lấy trung phẩm ra, ai có thể mua nổi?

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đệ tới... đệ tới

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Đình, phát hiện tài liệu rèn 'Tinh thiết', sinh tại hoàng triều Đại Yên."

Lâm Phàm cầm trong tay một cục tinh thiết lớn chừng bàn tay, cũng khá nặng. Với chừng này có lẽ không đủ để thợ rèn thông thường làm ra một món binh khí, nhưng Lâm Phàm là người có hệ thống, một khối này đã đủ cho một binh khí trung phẩm rồi.

Dựa theo lẽ thường mà nói, bất kể là thợ rèn có tay nghề cao đến đâu, cũng không thể sử dụng tinh thiết rèn đúc ra binh khí trung phẩm, cho nên theo Lâm Phàm đoán, chức nghiệp phụ Tượng Tông hiển nhiên là có buff gia thành, có thể đề thăng phẩm cấp của binh khí được rèn ra.

Lâm Phàm ném khối tinh thiết vào trong lò lửa.

"Đình, chúc mừng rèn ra trường kiếm hạ phẩm, Tượng Tông exp +100."

"Đình, chúc mừng rèn ra chủy thủ hạ phẩm, Tượng Tông exp +100."

....

Hiện giờ trung phẩm binh khí không có bất kỳ tác dụng gì với Lâm Phàm, mà ở ngoại môn, binh khí hạ phẩm dùng tiện nhất, chỉ cần đổi đủ Uẩn Khí Đan, Lâm Phàm lập tức thăng cấp, sau đó tiến vào nội môn gieo họa.

"Đình, chúc mừng chức nghiệp phụ thăng cấp, Tượng Tông cấp 2."

Lâm Phàm liên tục làm động tác bỏ tinh thiết vào lò, mãi tới khi nghe được âm thanh nhắc nhở mới dừng lại, mà tinh thiết cũng đã hết sạch.

Giờ phút này trong túi chứa đồ của hắn có tổng cộng bốn mươi binh khí hạ phẩm. Chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bán đi cái vài cái binh khí là hắn có thể ổn thỏa thăng cấp.

Cốc cốc cốc...

Lúc này lại có người gõ cửa.

- Doãn sư huynh, làm sao vậy?

Lâm Phàm mở cửa, tươi cười hỏi.

Hiện giờ trong tông môn Lâm Phàm cũng chỉ quen thuộc có Doãn sư huynh cùng Nghê sư huynh.

- Lâm sư đệ, ngày hôm nay các sư huynh nội môn sẽ tới ngoại môn luận võ, sao còn chưa nhanh chân tới xem?

Doãn Mạch Thần có chút kích động nói.

- Luận võ?

Lâm Phàm sững sờ:

- Doãn sư huynh, nội môn sao không ở nội môn luận võ, đến ngoại môn làm gì?

- Đây là truyền thống của tông môn, sư huynh nội môn đến ngoại môn luận võ, thứ nhất là tạo động lực cho các đệ tử như chúng ta, thứ hai là sau khi luận võ chấm dứt, đệ tử ngoại môn có thể hỏi các sư huynh nội môn một số vấn đề gặp phải khi tu luyện.

Doãn Mạch Thần nói.

Lâm Phàm gật gù đầu, xem ra đây giống như việc trường học mời các anh chị khóa trên, đã thi đỗ đại học Thanh Hoa trở về trường mà truyền một ít kinh nghiệm cho đàn em, để bọn họ cũng cố gắng mà thi đậu vào Thanh Hoa Bắc Đại.

(Thanh Hoa, Bắc Đại/Bắc Kinh: những trường đại học top đầu ở Trung Quốc)

Lâm Phàm không hứng thú lắm với việc truyền kinh nghiệm, thế nhưng Lâm Phàm cũng muốn đi xem xem tu vi của các sư huynh nội môn ở mức nào.

- Được, sư huynh, vậy chúng ta đi thôi.

Lâm Phàm nói.

- Ủ, chúng ta nhanh một chút, bằng không không có chỗ mà đứng đâu.

Doãn Mạch Thần vội vàng nói.

Ngày này ở mỗi năm chính là thời gian các đệ tử ngoại môn hưng phấn nhất, bởi vì phiên nào suốt thời gian dài sẽ được các sư huynh nội môn chỉ hướng giải quyết.

Khi Lâm Phàm cùng Doãn sư huynh tới hiện trường, nơi này sớm đã đông vui như chợ hội, đâu đâu cũng thấy người. Mọi người đang đứng vây quanh một đài luận võ hình vuông có nền là gạch xanh, bốn phía có bốn cây trụ tạo hình rồng uốn lượn, uy vũ bất phàm.

- Sư đệ, chúng ta qua bên kia đi, bên đó vắng hơn.

Doãn Mạch Thần nhìn quanh, cuối cùng kiếm được một chỗ còn chưa quá đông. Đứng ở chỗ này tuy nhìn không rõ lắm tình huống trên đài, nhưng có hơn không, dù sao việc tận mắt chứng kiến các sư huynh nội môn luận võ chỉ có một lần mỗi năm, bỏ lỡ lúc này phải sang năm mới có.

Khi Lâm Phàm và Doãn Mạch Thần ổn định vị trí, rốt cuộc người đã đến.

Một đám cả trai lẫn gái, ăn vận bảnh bao, từ không trung hạ xuống, giống như là tiên nhân hàng lâm. Ngay lúc bọn họ vừa đáp tới nơi, tiếng hoan hô càng thêm nhiệt liệt.

Nhóm đệ tử nội môn này, giờ phút này được giống như siêu sao nổi danh nhất, hưởng thụ lấy tiếng hoan hô hò reo của đám đông.

Lâm Phàm nhìn nhóm đệ tử nội môn trên đài, dò xét cẩn thận.

Tiên Thiên cấp năm.

Tiên Thiên cấp bốn.

Tiên Thiên cấp tám.

....

Tiên Thiên cấp chín.

Nhóm người này có tu vi cao nhất là Nhập Thần cấp hai, còn kém xa Mạnh Dương Tuyền.

Mà vị đệ tử nội môn tu vi Nhập Thần cấp hai hẳn là người phụ trách ở đây, đứng trên đài nói mấy câu với người bên cạnh, sau đó tiến tới chiếc ghế cao.

Lâm Phàm chú ý đệ tử nội môn Nhập Thần cấp hai này, có thể từ trên người hắn cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại bị cực lực thu liễm.

- Luận võ bắt đầu...

Vào lúc này, vị đệ tử nội môn đã an vị trên ghế cao mờ miện.

Giọng của hắn không lớn, nhưng lại giống như sấm động chín tầng trời, khiến đông đảo đệ tử ngoại môn tái mặt.

- Thật mạnh...

Lâm Phàm cả kinh, xem ra mình không thể khinh thường bất kỳ người nào.

Hậu Thiên cùng Tiên Thiên là một khe núi khó có thể vượt qua, mà Tiên Thiên cùng Nhập Thần lại càng khác biệt.

Giờ phút này hai gã đệ tử nội môn nhảy lên trên đài, hai người đối diện nhau, sau đó chấp tay ôm quyền.

Hai người này Lâm Phàm nhìn ra được đều là Hậu Thiên cấp bảy, tuy khí tức không cường đại bằng vị Nhập Thần cấp hai kia, nhưng cũng mang đến cho Lâm Phàm một cảm giác rất nguy hiểm.

- Bắt đầu.

Vị đệ tử nội môn ngồi trên ghế cao giống như là một hoàng đế nắm thiên hạ trong tay, mỗi lời nói mỗi cử động đều tràn ngập uy nghiêm vô thượng, làm cho người ta không cường nổi.

"Grào..."

Giờ khắc này trong thiên địa giống như vang vọng một tràng tiếng rống ngăm.

Trường kiếm sau lưng hai đệ tử nội môn phá không mà ra, lưu quang lóng lánh, trên thân kiếm bao bọc thêm một tầng hào quang.

- Lợi hại, thật sự là quá lợi hại.

Doãn Mạch Thần mắt lấp lánh như sao nhìn hai sư huynh trên đài.

- Đây là cảnh giới Tiên Thiên a.

....

Lâm Phàm nhìn hai gã đệ tử nội môn so đấu trên đài, tim cũng đập thình thịch liên hồi.

Quá khủng, thật sự là quá khủng.

Đây chính là công pháp? Xem ra ta nhất định phải đi Tầng Thứ Các mượn mấy quyển hảo hảo nghiên cứu một chút, rất hoa lệ, rất lộng lẫy.

- Sư đệ, đệ thấy chưa, đó là các sư huynh nội môn đấy, quá mạnh mẽ, cũng không biết khi nào thì có thể giống như các sư huynh.

Doãn Mạch Thần hâm mộ nhìn lên, cũng không biết nên nói những gì.

- Nhanh thôi, nhanh thôi...

Lâm Phàm cũng có chút kích động đáp.

- Ài, sư đệ, sư huynh tự biết mình, sợ là kiếp này vô vọng tiến vào nội môn.

Doãn Mạch Thần tiếc nuối nói.

Lâm Phàm nhướng mắt, rất muốn nói cho sư huynh, ta đây là đang nói chính mình, nhưng thấy Doãn sư đệ tự ti như thế, Lâm Phàm cảm giác mình cần phải khai đạo một phen.

Ngay khi trận so đấu giữa hai đệ tử nội môn chấm dứt, đệ tử ngoại môn dưới đài đã hoan hô không ngừng, còn rung động hơn cả lúc trước.

- Tiếp theo là phần chỉ đạo, có vị sư đệ nào nguyện ý luận bàn với hai vị sư huynh đây không, đương nhiên sẽ không có thương vong.

Vị đệ tử nội môn Nhập Thần cấp hai ngồi trên ghế mở miệng nói.

Giờ khắc này, dưới đài, đệ tử ngoại môn thì thầm to nhỏ với nhau. Phần này rất thú vị, rất nhiều đệ tử ngoại môn muốn đi lên, nhưng lại ngượng ngùng, sợ tu vi quá thấp, vào không được mắt các sư huynh, bị các sư huynh đánh giá không đáng một đồng.

Trước đây từng có vụ như thế, một sư đệ đi lên xin chỉ đạo, lại bị sư huynh chỉ đạo nhận xét không đáng một đồng, sau đó sư đệ này vì tâm trí không kiên định mà từ đó không đứng lên nổi, cứ như vậy phế đi.

Lúc này, đứng ở dưới đài, Lâm Phàm rất là vui vẻ.

Đi lên luận bàn, hơn nữa không có thương tổn, vậy nếu mình trộm đào thành công còn không phát lớn.

- Đệ... đệ tới....

Lâm Phàm không hề chân chờ thêm, giờ tay.

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần sững sốt, có chút không dám tin nhìn Lâm Phàm.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tôi cùng là người biết cái gì?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong lúc Doãn Mạch Thần giật mình, Lâm Phàm đã nhảy lên đài, phong độ nhẹ nhàng, ngẩng đầu ưỡn ngực, đồng thời chấp tay chào các sư huynh đệ bên dưới.

Cảm giác ngàn người dõi theo này thật đúng là không tồi, bảo sao nhiều người thích chơi nổi như vậy.

Đám đệ tử ngoại môn phía dưới, thấy có người lên đài thì cùng giờ ngón tay cái trong lòng. Thế nhưng có một số người nhìn ra ai vừa đi lên thì lại kinh ngạc vạn phần, đồng thời trên khuôn mặt hưng phấn tăng thêm chút hoảng sợ.

"Thầu Đào Cuồng Ma."

Trong lòng một số đệ tử ngoại môn, Thầu Đào Cuồng Ma chính là một con ác mộng. Chỉ cần là người đã thử nghiệm qua một lần bị trộm đào thì đều bị hù đến kinh hãi, không cần nhìn thấy, chỉ cần nghe thấy âm thanh kia là vật trong đống quần đã teo lại.

Dưới đài, một gã đệ tử ngoại môn lẫn trong đám người, ánh mắt lạnh như băng nhìn lên Lâm Phàm.

Hàn Lục nhìn Lâm Phàm đang đứng tươi cười trên đài, lửa giận thiêu đốt trong lòng. Hắn không oán hận ai trong Thánh Ma Tông, chỉ có Lâm Phàm là ngoại lệ.

Nhiều lần hủy chuyện tốt của mình, thù này Hàn Lập luôn ghi nhớ trong lòng.

Thế nhưng giờ còn chưa phải thời gian báo thù, mục tiêu duy nhất trong lòng Hàn Lục hiện tại là mau chóng tăng lên tu vi của chính mình.

Cảnh giới người khác cần mấy tháng mới có thể đến, Hàn Lục lại chỉ cần mấy ngày.

Ở một lần vô tình, Hàn Lục phát hiện nếu đặt Uẩn Khí Đan trong Tiên Chi Lộ một đêm thì sẽ có thể tăng lên phẩm chất của Uẩn Khí Đan. Phát hiện này làm cho Hàn Lục vô cùng vui mừng, từ đó Hàn Lục dựa vào việc được lực tăng lên khiến tu vi cũng ào ào bay theo, hiện giờ đã là Hậu Thiên cấp năm.

Mà cứ đà này, Hàn Lục có tin tưởng trong một tháng đột phá lên Hậu Thiên cấp sáu.

Trong vòng nửa năm, nhất định tiến vào Tiên Thiên, trở thành đệ tử nội môn.

....

Giờ phút này Lâm Phàm đứng ở trên đài tỷ võ, nhìn đệ tử nội môn trước mắt, hai tay ôm quyền:

- Đệ tử ngoại môn Lâm Phàm, xin sư huynh chỉ đạo.

Lâm Phàm luôn thắc mắc một chuyện, có lẽ nào cứ đẹp trai là tu vi cao?

Sư huynh nội môn trước mắt này, mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, ngọc thụ lâm phong, đặt ở hiện đại cũng là bạch mã hoàng tử trong lòng vô số cô gái.

- Tu vi như thế nào...

Đệ tử nội môn Vu Phong lạnh nhạt hỏi, nhưng lại thăm nhủ mày, hấn nhìn không thấu tu vi của sư đệ trước mắt.

- Bẩm sư huynh, sư đệ nửa bước Tiên Thiên.

Lâm Phàm biết bởi vì mình có hệ thống nên người khác không thể nhìn ra tu vi của mình, nhưng Lâm Phàm hành động quang minh lỗi lạc, không phải loại thích giả heo ăn thịt hổ, vì vậy hấn khinh thường việc ẩn giấu tu vi.

Doãn Mạch Thần đứng dưới đài, nghe lời này của Lâm sư đệ, nhất thời kinh hãi không nói ra lời.

Sao có thể thế được, sư đệ đã là nửa bước Tiên Thiên sao? Chuyện này...

Mà Hàn Lục đang bình tĩnh quan sát lập tức đổi sắc mặt. Hấn không có nghĩ tới tên này đã là nửa bước Tiên Thiên, hơn mình quá xa.

Nhưng ý niệm này vừa dâng lên, Hàn Lục đã lập tức áp chế mất mát xuống thật sâu. Kẻ này nhất định là con nhà quyền thế, từ nhỏ đã được dùng được liệu quý báu phụ trợ nên tu vi mới cao như vậy.

Tự tìm được cơ cho mình, Hàn Lục khôi phục lại bình tĩnh.

Bởi vì hấn tin tưởng, mình chỉ cần có Ngọc Tịnh Bình, sau này nhất định có thể hung hăng dẫm nát Lâm Phàm dưới chân.

- Hừ, Hậu Thiên là Hậu Thiên, không có khái niệm nửa bước, không tiến vào Tiên Thiên thì vĩnh viễn cũng không phải Tiên Thiên. Hai chữ nửa bước này chỉ là cách nói của một đám phàm phu tục tử mà thôi.

Vu Phong nhủ mày, lớn tiếng khiển trách. Ở trước mặt đệ tử ngoại môn, Vu Phong hoàn toàn bày ra bộ dáng sư huynh cao thủ.

Đối với đám đệ tử ngoại môn thích mơ mộng xa vời này, Vu Phong hàng năm đều tiến hành chỉnh. Trong mắt Vu Phong, đám đệ tử ngoại môn này đều là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất dày, hơi có chút tu vi là sẽ đắc chí.

Lâm Phàm lờ mờ một cái khinh bỉ, phàm phu em gái nguoi, hệ thống ngu như thế mà cũng nói nửa bước Tiên Thiên, nguoi so được hệ thống sao?

Chẳng qua Lâm Phàm rất biết làm người, tự nhiên sẽ không tranh cãi với sư huynh, dù sao cũng tính chuẩn bị chiếm chút tiện nghi của người ta.

Hiện tại nhiều người xem như vậy, muốn nhân tiện mà tu luyện Bát Diệt Ma Thể sợ là không khả thi, thể nhưng nếu có thể trộm một đào thì cũng là kiếm lớn.

Cao thủ Tiên Thiên cấp bảy a, nếu trộm đào thành công, không phải sung sướng gấp mấy chục lần bình thường.

Tóm lại, việc Lâm Phàm cần làm hiện giờ là ra vẻ dễ bảo một chút, bằng không tới khi vào trận sư huynh nội môn này sao có thể nhẹ tay với mình.

- Nghe sư huynh nói chuyện một buổi mà hơn mười năm tu luyện, sư đệ ghi nhớ trong lòng.

Lâm Phàm ôm quyền gật đầu đáp.

- Ừm

Giờ khắc này Vu Phong cũng rất thỏa mãn gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy, biết sai mà sửa là tốt rồi.

- Được, đệ có tu vi Hậu Thiên cấp chín phải không, vậy sư huynh sẽ áp chế tu vi xuống ngang bằng. Hấn đệ vào ngoại môn đã lâu rồi, công pháp trong ngoại môn cũng đã thuộc lâu, giờ dùng công pháp Thất Ma Chương Pháp đánh tới đi, để sư huynh chỉ điểm cho đệ.

Vu Phong nói.

Vu Phong ở trong nội môn cũng coi như người có tu vi thâm hậu, thiên phú và ngộ tính đều thuộc hàng ngũ thiên tài. Dùng ở ngoại môn ba năm, Vu Phong từ một người bình thường tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên, đồng thời cũng quen tới nhãn mặt những công pháp của ngoại môn. Thất Ma Chương Pháp này là công pháp cơ bản ở ngoại môn, ai cũng đều luyện qua bởi vì nó đơn giản dễ hiểu, uy lực lại khá lớn. Thế nhưng có thể thông hiểu hết đạo lý của nó lại không có mấy người, mà Vu Phong chính là một trong số ít người đó.

- O, sao đệ còn chưa ra đòn?

Vu Phong thấy đệ tử ngoại môn này vẫn đứng nguyên, nhất thời có chút không vui hỏi.

- Sư huynh, đệ không biết công pháp đó.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nói.

- Đệ thân là đệ tử ngoại môn Thánh Ma Tông mà lại không biết công pháp này?

Vu Phong sững sốt, có chút không dám tin nhìn Lâm Phàm.

- Vậy đệ biết Thanh Mộc Kiếm Khí Quyết chứ?

Lâm Phàm vẫn đứng im, có chút xấu hổ:

- Sư huynh, đệ cũng không biết...

Giờ khắc này tất cả đệ tử ngoại môn phía dưới đều cười phá lên ha ha.

Loại tình huống này bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy. Hai môn công pháp Vu Phong sư huynh nói bọn hắn đều biết rõ, là công pháp Hoàng giai hạ phẩm khá dễ tu luyện, thế nhưng Lâm Phàm lại không biết, thật sự muốn cười chết người.

Vu Phong bị Lâm Phàm làm cho không vui, sắc mặt tối sầm nhìn Lâm Phàm.

- Vậy tới cùng là đệ biết cái gì?

Vu Phong đã không có bất cứ hy vọng nào với sư đệ này, cả công pháp nhập môn đơn giản như thế cũng không biết, còn mong đợi được cái gì.

Thấy Vu Phong hỏi như vậy, Lâm Phàm cũng ngượng ngùng trả lời.

Hầu Tử Thâu Đào quả thật làm người ta khó có thể mở miệng.

- Được rồi, không cần nói nữa, đến đây đi.

Vu Phong đã không muốn nhiều lời thêm.

- Vâng, sư huynh.

Lâm Phàm gật gật đầu, từng bước bước tới, sau đó hét lớn một tiếng.

- Sư huynh đỡ một chiêu của đệ, Cửu Thiên Diệt Địa Đồ Thần Thí Phật.

Lâm Phàm bùng bùng khí thế lao lên, tay chân khua khoáng lung tung, có một loại khí thế vạn quân không thể đỡ.

Vu Phong nhìn thấy Lâm Phàm vọt tới, thầm lắc đầu, sơ hở chông chốt, chiêu số hoàn toàn không có. Tiếp đó hắn giơ tay lên chuẩn bị phá giải.

Mà đúng tại tích tắc này, Lâm Phàm đổi thế.

- Hầu Tử Thâu Đào.

- Hừ.

Vu Phong hừ lạnh một tiếng, chút tài mọn, đồng thời cũng thất vọng cực kỳ.

Mà vừa lúc này, Vu Phong biến sắc. Hắn đột nhiên phát hiện, một chiêu này lại không có bất kỳ đường né nào.

Điều này sao có thể?

Vu Phong tuy áp chế tu vi tới Hậu Thiên cấp chín, nhưng phản ứng của cơ thể Tiên Thiên cấp bảy còn nguyên, thế mà dưới một chiêu bình thường này lại cảm giác không thể chống đỡ nổi.

Chính mình đường đường đệ tử nội môn, tu vi Tiên Thiên cấp bảy, sao có thể bị hàng này đánh trúng?

Chuyện này là không thể nào.

- Hỗn Nguyên Cửu Chuyển.

Tức thì Vu Phong lắc mình một cái, một chương vỡ lên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm thấy mình sắp thành công thì ngực đột ngột chịu một chương nghiêm trọng, nhưng lại không hoảng sợ.

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +6000."

Lâm Phàm xoa xoa ngực, Hỗn Nguyên Cửu Chuyển là công pháp gì? Vừa rồi Vu Phong rõ ràng đang không thể né một chiêu Hầu Tử Thâu Đào, lại trong nháy mắt đổi vị trí, một chương đánh lên ngực mình.

Xem ra mấy công pháp này là càng nhiều càng tốt a, đợi trộm đào xong, nhất định phải học thêm vài môn công pháp mới được.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ý chí bất khuất

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Làm sao ngươi có thể sử dụng chiêu thức hạ lưu như thế!

Một kích đánh bay Lâm Phàm, sắc mặt Vu Phong rất là khó coi, vừa rồi nếu không phải mình kịp phản ứng, chỉ sợ thật sự bị kẻ này đắc thủ.

- Cái gì là hạ lưu chứ? Sư huynh, thủ pháp của đệ là quang minh chính đại. Sư huynh, một chưởng vừa rồi làm ngực đệ có chút đau, nhưng sư đệ vẫn còn một chiêu nữa muốn nhờ sư huynh chỉ đạo.

Lâm Phàm tự nhiên không thừa nhận chiêu mình dùng rất hạ lưu.

Mặc dù Hắc Tử Thủ Đào này là công pháp bất nhập lưu, nhưng ở trong tay bổn đại gia, nhất định sẽ phát dương quang đại.

Mà qua vừa rồi, Lâm Phàm phát hiện Hắc Tử Thủ Đào vẫn còn rất nhiều không gian phát triển.

- Sư huynh, một chiêu Hàng Long Thập Bát Chương này, xin sư huynh chỉ điểm.

Lâm Phàm tự gằm rú lên mấy tiếng, tay tạo hình bán chưởng ka-me-jo-ko rồi lao về phía Vu Phong.

Mà ngay tại lúc vọt tới trước mặt Vu Phong, Lâm Phàm tức thì khom người, hét lớn một tiếng.

- Hắc Tử Thủ Đào.

Vu Phong cả kinh, lại một chiêu này.

- Hỗn Nguyên Cửu Chuyển...

"Àm..."

Lâm Phàm lại bị một chưởng đánh bay.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +6000."

Vừa chạm đất, Lâm Phàm lập tức đứng dậy. Vu Phong đang khom chế tu vi ở Hậu Thiên cấp chín, một chưởng đánh xuống cũng chỉ tăng được sáu nghìn exp, với số exp ba trăm vạn để lên cấp của Bất Diệt Ma Thể quả thực như muối bỏ biển. Không được, nhất định phải để hàng này tăng lên tu vi, nếu không không thể có ích lợi lớn nhất.

- Sư huynh, sư đệ dừng ở Hậu Thiên cấp chín đã lâu mà vẫn không thể đột phá, xin sư huynh đem tu vi áp chế đến Tiên Thiên cấp ba, tạo áp lực giúp đệ.

Lâm Phàm nói lớn.

Vu Phong nhìn Lâm Phàm, tạm thời không nói gì. Qua hai chiêu vừa xong, Vu Phong đã nổi giận, giờ phút này nghe vậy, trong lòng cũng đang tính giáo huấn gã sư đệ này một trận, chẳng qua có sư huynh ngồi một bên quan sát, nếu xảy ra chuyện gì là thật khó ăn nói.

- Sư đệ, như vậy chỉ sợ sẽ có thương vong.

Vu Phong nói.

- Con đường tu luyện vốn là sinh tử do trời, xin sư huynh thành toàn.

Lâm Phàm hiên ngang lẫm liệt, không hề sợ hãi nói.

- Được, nếu đã vậy thì sư đệ cẩn thận một chút.

Vu Phong khẽ cười lạnh, tự mình muốn chết đừng trách người khác.

Lâm Phàm nhìn Vu Phong, nội môn không hổ là nội môn, muốn chinh người cũng đường đường chính chính, khác hẳn đệ tử ngoại môn tâm tư đơn giản.

Sau khi tiến vào nội môn là có thể ra ngoài lịch lãm, trải qua đủ chuyện, con người cũng sẽ thay đổi.

Mà bước lên cảnh giới Tiên Thiên, ra ngoài lịch lãm cũng có thể bảo đảm an toàn của bản thân. Dù sao không vào Tiên Thiên thì vẫn chỉ là con kiến.

Thánh Ma Tông không cho phép đệ tử ngoại môn rời núi, cũng là vì bảo hộ đệ tử ngoại môn.

Mà nội môn ở Thánh Ma Tông coi như hạc tâm, trong đó dây dưa rất nhiều lợi ích, chuyện người lừa ta gạt tự nhiên thường gặp.

Giờ khắc này, sư huynh ngồi trên ghế cao cũng có chút hứng thú toát ra từ đôi mắt khép hờ.

Lâm Phàm lúc này cảm giác được khí thế của Vu Phong tăng nhiều. Nếu nói riêng về thực lực, chỉ mới áp chế ở Tiên Thiên cấp ba thôi hẳn cũng đã cách Lâm Phàm mười tám con phố.

Mà Lâm Phàm mặc dù có Bất Diệt Ma Thể hộ thân, nhưng một kích của Tiên Thiên cấp ba đánh lên, chỉ sợ máu cũng phải phun ra một chậu.

Có điều Lâm Phàm không sợ, Tiên Thiên cấp ba còn chưa đánh chết nổi mình.

- Sư huynh, nhận một chiêu của đệ, Như Lai Thần Chương. Đây là chương pháp từ trên trời giáng xuống trong truyền thuyết.

Lâm Phàm hồ hững nói, sau đó co đầu gối lại, bật một cái lên cao.

- Giả thần giả quỷ.

Vu Phong nói thầm trong lòng, cũng không thêm đề ý.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhảy lên không trung, nhìn thấy Vu Phong thờ ơ cũng có chút đau bị, hàng này lại không mắc mưu, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Lâm Phàm cũng không vội, hẳn không tin đối phương sẽ không có lúc sơ sẩy.

- Sư huynh, tiếp chiêu...

Lâm Phàm nhắc nhở nói.

Vu Phong nhú mày, ở trong tích tắc Lâm Phàm tới gần thì đánh ra một chương. Lâm Phàm cảm giác ngực nóng lên, lực đạo so với ban nãy còn mạnh hơn mấy lần, cả người lập tức bay ra ngoài, đập mạnh lên mặt đất.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +30000."

- Phụtttt...

Lâm Phàm phun một búng máu. Quả thật là rất mạnh, chênh lệch giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên đúng là một trời một vực.

Lâm Phàm căn bản không thấy rõ Vu Phong động thủ như thế nào.

Hậu Thiên luyện khí huyết, còn Tiên Thiên luyện chân nguyên.

Vừa rồi Lâm Phàm cũng cảm nhận được một luồng chân nguyên cương mãnh màu đỏ chui vào trong cơ thể, nhưng chân nguyên này chưa có phá phách được cái gì thì đã lập tức bị hấp thu.

Hàn Lục nhìn thấy Lâm Phàm tìm đường chết, trong lòng đại khoái, thế nhưng thấy Lâm Phàm lại đứng dậy được thì kinh hãi biến sắc, cảm giác có chút không dám tin.

- Sư huynh, một chương này thật sự là quá mạnh mẽ, nhưng sư đệ vẫn chưa nhìn rõ, lại đến...

Lâm Phàm hít sâu một hơi rồi nói.

Vu Phong không tin nổi rằng đối phương còn có thể đứng lên. Một chương kia tuy chưa hết lực, nhưng không phải Hậu Thiên có thể thừa nhận.

Vu Phong tiến lên một bước, khí thế hung mãnh:

- Tốt, sư đệ quả thật là làm cho người ta giật mình, sư huynh cũng muốn nhìn xem sư đệ còn có chiêu thức gì nữa.

- Vạn Kiếm Quy Tông.

Lâm Phàm nào biết chiêu gì khác, chẳng qua hô lên những chiêu thức trong tiểu thuyết để phụ trợ không khí.

Mà các đệ tử ngoại môn đứng xem phía dưới cũng cảm thấy mấy cái tên chiêu thức Lâm sư đệ đọc ra thật là quá phong cách.

Chẳng qua, Vạn Kiếm Quy Tông là cái quỷ gì?

Vu Phong cũng hiểu rõ hàng này chỉ phô trương thanh thế, tự nhiên không để tâm.

"Àm..."

Lâm Phàm lại bị đánh bay, không thể phản kháng.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +40000."

Lâm Phàm bị đánh tới hoa mắt chóng mặt, thế nhưng khoái cảm trong lòng càng ngày càng mạnh. Quả nhiên vượt cấp khiêu chiến mới là vương đạo, nhìn lượng exp tăng lên thật quá sáng khoái.

- Ha ha, sư huynh lợi hại, sư đệ bội phục không thôi, lại đến...

Khí thế của Lâm Phàm càng ngày càng mạnh, càng đánh càng hăng, có điều trường bào màu xanh trên người Lâm Phàm lúc này đã dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ.

Những đệ tử ngoại môn phía dưới vốn còn la ó ầm ĩ, giờ đều đóng chặt miệng lại, không dám nhìn người điên trên đài.

Đã bị thương đến như vậy, còn đánh sao?

Doãn Mạch Thần giờ phút này lòng nóng như lửa đốt, sư đệ sao có thể xúc động như thế, tiếp tục nữa sẽ chết đấy!

- Sư huynh tiếp chiêu, Tam Phân Quy Nguyên Khí.

"Àm..."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +40000."

- Sư huynh tiếp chiêu, Bắc Minh Thần Công.

"Àm..."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +40000."

....

Tình cảnh lúc này, Lâm Phàm ngã xuống đất, đứng lên, lại ngã xuống đất, lại đứng lên, liên tiếp không ngừng, khiến tất cả mọi người kinh hãi không nói nổi một lời.

Ngay cả đám sư huynh nội môn cũng thế, tuy Lâm Phàm luôn là người bị đánh, nhưng khí thế cùng ý chí kiên cường liên tục gượng dậy kia cũng làm bọn họ bị chấn kinh thật sâu rồi.

Vu Phong lúc này cũng chết lặng.

"Àm..."

Vu Phong một chương đánh ra, nhưng lần này Lâm Phàm lại không bay ra ngoài.

- Sư huynh...

Lâm Phàm bắt được cánh tay của Vu Phong.

- Phụt...

Lâm Phàm vừa mở miệng, một ngụm hoa máu đã phụt ra ngoài.

- Sư đệ, đủ rồi.

Vu Phong lúc này cũng bị động dung.

- Sư huynh, có thể so chiêu với cao thủ như huynh, sư đệ... Phụt... Sư đệ đủ để thỏa mãn đời này...

Lâm Phàm một câu ói máu hai lần.

- Sư đệ, đây là Huyết Dung Đan, đệ mau uống để ổn định thương thế.

Lâm Phàm mặc dù tu vi quá yếu, nhưng Vu Phong đã không nhớ rõ đối phương bị mình đánh bao nhiêu chưởng, mà mỗi một lần ngã xuống đều có thể đứng lên. Loại ý chí này, cho dù là Vu Phong cũng không thể không bội phục.

- Sư huynh... đệ...

Lâm Phàm vốn muốn cự tuyệt, nhưng lập tức đổi ý.

"Đinh, phát hiện chữa thương thánh dược Huyết Dung Đan, sau khi sử dụng, exp +100000."

- Cảm tạ sư huynh.

Lâm Phàm suy yếu giờ tay, nhét viên Huyết Dung Đan vào ngoài đồ như máu vào miệng.

- Sư đệ, chỉ bằng phần ý chí này của đệ, sau này đệ tất có một chỗ tại nội môn.

Vu Phong không keo kiệt khen. Từ khi Vu Phong tham gia chỉ đạo ngoại môn tới nay, đây là lần đầu tiên hắn đánh giá một đệ tử ngoại môn cao như vậy.

- Sư huynh...

Lâm Phàm cảm kích nhìn Vu Phong, sau đó mở rộng hai tay, như muốn ôm lấy Vu Phong.

Mà Vu Phong sững sốt, tiếp đó trên khuôn mặt anh tuấn lộ một tia mỉm cười. Sư đệ muốn ôm mình, vậy thì thành toàn hắn là được rồi.

- Sư huynh...

Lâm Phàm kêu khẽ.

- Ừ.

- Sư huynh, ân tình hôm nay, sư đệ này sau tất có thâm tạ.

Ánh mắt mơ hồ của Lâm Phàm giờ bỗng sáng lên, nhưng Vu Phong lại không nhìn thấy.

- Không có gì, chỉ là một viên Huyết Dung Đan mà thôi, sư đệ dưỡng thương cho tốt, sư huynh đợi đệ ở nội môn.

Vu Phong nói.

- Không phải chuyện này.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu.

- Vậy là cái gì?

Vu Phong khó hiểu hỏi.

- Sư huynh...

- Ừ...

Vu Phong khẽ đáp

- Hầu Tử Thâu Đào...

Giờ khắc này thiên địa biến sắc, giống như tận thế đến.

Người sống trên đời, cả đời đều làm những việc thân quen a...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Tìm đường chết thành công

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Cuối cùng thành công.

Giờ khắc này Lâm Phàm mở cờ trong bụng, tuy có một chút áy náy với Vu Phong, nhưng trong lòng cũng đã tính sau này sẽ hậu tạ.

Từ khi có hệ thống, học được Hắc Thủ Thâu Đào tới giờ, cảm giác thành tựu khi trộm được đào nhất, không phải ở Vu Phong thì còn ai.

Nhưng Lâm Phàm cao hứng chưa được bao lâu lại đột nhiên biến sắc. Một cỗ khí thế không thể đỡ, đè áp lòng người, giống như thủy triều mà phóng mãnh liệt về phía hắn.

Vu Phong lúc này sắc mặt tái nhợt, mắt vẫn tia máu, lòng bàn tay đột nhiên bốc ra ngọn lửa đỏ chói mắt. Lâm Phàm đứng trước mặt Vu Phong cũng đã cảm thấy nóng rất vô cùng.

Fuc-k my life!

Giờ phút này Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, Vu Phong đây là muốn giết chết mình, Tiên Thiên cấp bảy bạo phát ra toàn bộ thực lực, nếu đánh lên người mình, cho dù không chết cũng phải tàn phế.

- Người đi chết đi...

Ở một khắc Vu Phong bị Lâm Phàm trộm đào, phòng ngự gần như bằng không, cảm giác đau đớn tột cùng đã khiến hắn mất đi lý trí, hắn chỉ muốn một chương đập chết kẻ khốn kiếp trước mặt.

- Nhiên Diệt Chương.

Nhiên Diệt Chương này mặc dù chỉ là công pháp Huyền giai hạ phẩm, nhưng uy lực cực kỳ, một chương diệt sạch sinh cơ vỗ tới ngực Lâm Phàm.

"Àm..."

Ngực Lâm Phàm bông rớt, một luồng chân nguyên nóng rực điên cuồng chui vào cơ thể hắn. Dù có Bất Diệt Ma Thể hộ thân, nhưng trước ngực Lâm Phàm cũng bị thiêu đến cháy đen.

Lâm Phàm cả người bay lên, sau đó rơi ra bên ngoài võ đài, té trên mặt đất không nhúc nhích.

Dưới đài, đám đệ tử ngoại môn đều nhìn đến choáng váng. Vừa rồi Vu Phong bộc phát ra khí thế Tiên Thiên cấp bảy đã sớm chấn trụ bọn họ, tới khi một chương đánh xong bọn họ mới kịp phản ứng lại.

Không tốt, Lâm sư đệ nguy rồi.

- Lâm sư đệ...

Doãn Mạch Thần giờ mới có phản ứng, vội vàng chạy về phía Lâm Phàm. Khi thấy ngực Lâm sư đệ bị thiêu đốt tới cháy đen, da thịt thành than thì triệt để luống cuống.

Vu Phong lúc này cũng phản ứng lại, nhìn thấy Lâm sư đệ nằm ở phía xa, cũng không thể tin được chính mình lại xuống tay nặng như thế.

Vu Phong muốn tiến lên xem xét, nhưng cảm giác đau đớn ở bụng khiến hắn không thể nhúc nhích, cuối cùng chỉ có thể nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, cắn chặt răng, cố nén cơn đau dồn dập dưới bụng.

Chính mình đi vào Tiên Thiên, thành tựu Tiên Thiên cương thể, đao kiếm thông thường căn bản không thể tạo thành sát thương, nhưng tại sao lại bị một Hậu Thiên cấp chín biến thành như vậy chứ?

Vu Phong nghĩ mãi mà không rõ.

- Vu Phong, thân là đồng môn, làm sao đệ có thể xuống tay nặng như thế?

Tối lúc này, sư huynh Nhập Thần cấp hai vẫn ngồi trên ghế cao mới nhấc thân hạ xuống, sắc mặt bình thản ban đầu cũng biến thành phẫn nộ.

- Sư huynh, đệ...

Vu Phong không biết nên nói như thế nào, vừa rồi thật sự mình không thể khống chế nổi, loại cảm giác đau đớn này, nếu không tự thể nghiệm, căn bản không thể tưởng tượng.

- Hừ, không cần nói nhiều, tự mình trở về Trùng Giới Đường trong nội môn nhận xử phạt đi.

Lý Sở Quân quát, hẳn không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này. Thân là sư huynh nội môn, thế nhưng lại nặng tay với sư đệ ngoại môn như vậy, một chưởng vừa rồi, cho dù sư đệ kia có cảnh giới Tiên Thiên thì cũng không thể chống đỡ.

Xem ra sư đệ ngoại môn này khó giữ được tính mạng. Lý Sở Quân thở dài một tiếng, sau đó cũng không nhìn đến Vu Phong nữa mà vội đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Sư huynh, xin sư huynh hãy cứu Lâm sư đệ.

Doãn Mạch Thần cầu xin nói.

Đối với Doãn Mạch Thần mà nói, mặc dù ở cùng với Lâm sư đệ chưa lâu, nhưng tình hữu nghị đồng môn giữa hắn với Lâm Phàm vẫn rất là sâu đậm.

- Điều tại ta, nếu không phải ta gọi Lâm sư đệ đi xem luận võ thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, điều tại ta.

Doãn Mạch Thần hối hận không thôi, tự trách nói.

- Ta đến xem.

Lý Sở Quân thần sắc ngưng trọng xem xét tình huống của Lâm Phàm.

Nhiên Diệt chân nguyên thiêu đốt khắp nơi trong cơ thể hắn, đan điền, gân mạch hủy hết, sinh cơ như có như không, trên căn bản là đã hết thuốc chữa.

- Phụt...

Giờ phút này Lâm Phàm phun ra một búng máu, sắc mặt vốn hồng nhuận đã biến sang xám vàng như màu đất.

- Sư huynh...

Lâm Phàm vừa nhận được nhắc nhở của hệ thống.

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +3000000 vạn."

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể cấp bậc +1."

"Đình, chúc mừng Hắc Tử Thâu Đào exp +100000."

"Đình, chúc mừng Hắc Tử Thâu Đào cấp bậc +1."

"Đình, chúc mừng Hắc Tử Thâu Đào cấp bậc +1."

....

"Đình, chúc mừng đánh bại Tiên Thiên cấp bảy Vu Phong, exp nhân vật +200000."

"Đình, chúc mừng nhân vật tăng cấp tiến vào cảnh giới Tiên Thiên."

"Đình, hệ thống chuẩn bị tiến hành cập nhật 24 giờ, kí chủ tiến vào trạng thái chết giả, sau khi hồi sinh sẽ hồi phục tới trạng thái tốt nhất, đếm ngược trong một phút."

"59."

....

- Sư đệ, đệ đừng nói nữa, Lý sư huynh đang chữa cho đệ rồi.

Doãn Mạch Thần thấy Lâm sư đệ càng ngày càng suy yếu, không khỏi luống cuống.

Lâm Phàm lúc này cười thầm trong bụng, vừa xong thật sự thiếu chút nữa dọa chết người, Lâm Phàm cho là mình chết chắc rồi.

Nhưng không nghĩ tới từ Hậu Thiên tiến vào Tiên Thiên sẽ được hệ thống cho một cơ hội hồi sinh full trạng thái, chẳng qua mất 24 giờ cập nhật mà thôi.

Thế nhưng đây cũng là một cơ hội tuyệt hảo cho Lâm Phàm.

Trong lúc mình ở trạng thái chết giả, mọi người nhất định cho là mình đã chết, sẽ đưa mình đi chôn, sau đó mình có thể rời khỏi tông môn, tiêu dao bên ngoài đánh quái, chậm rãi thăng cấp. Đợi sau này ‘ngư’ lên rồi thì trở về, để cho mọi người kinh hi một hồi cũng là chuyện rất ổn thỏa.

- Sư huynh, quên đi, tình huống của đệ tự đệ hiểu được. Sư huynh, hiện giờ đệ muốn nhờ huynh một việc.

Lâm Phàm nói.

- Sư đệ, đệ nói đi.

Doãn Mạch Thần cố nén bi ai trong lòng, lắng nghe lời trần trối cuối cùng của Lâm sư đệ.

Lâm Phàm giơ tay lên một cách khó nhọc, lấy túi trữ vật bên hông xuống, sau đó cầm ra từ trong đó hai thanh trường kiếm.

- Doãn sư huynh, đây là trường kiếm hạ phẩm đệ rèn cho Nghê sư huynh, thanh còn lại đệ nhờ huynh đưa giúp cho vị sư đệ mới nhập môn bị đệ làm gãy kiếm. Còn túi trữ vật này đệ có giữ lại cũng vô dụng, tặng cho sư huynh, về sau nếu nhớ tới đệ thì huynh cứ nhìn vào túi trữ vật này nhé.

Hơi thở của Lâm Phàm càng ngày càng mỏng manh, giống như không được bao lâu nữa sẽ ngừng hẳn.

- Sư đệ...

- Sư huynh, thật xin lỗi, trước kia còn đánh lên huynh một lần, huynh không giận đệ chứ?

Lâm Phàm thều thào.

- Không có, sư đệ, chỉ cần đệ có thể sống sót, sư huynh sau này tùy đệ đánh lên, không một câu oán hận.

Doãn Mạch Thần rung rung nói.

- Sư huynh, vậy đệ có thể trộm đào của huynh một lần nữa được không... Đệ thực hoài niệm cảm giác ấy...

Lâm Phàm hai mắt vô thần nhìn Doãn Mạch Thần.

Ở trong lòng Lâm Phàm, muối có nhỏ đi nữa thì cũng là thịt.

- Được, sư đệ ra tay đi, sư huynh chuẩn bị xong rồi.

Doãn Mạch Thần không chút do dự, gật đầu đáp ứng.

Lâm Phàm nhìn Doãn Mạch Thần, miệng khẽ cười, sau đó dần dần nhắm hai mắt lại.

- Sư huynh, đệ sẽ vĩnh viễn nhớ tới huynh...

"Đỉnh, đếm ngược chấm dứt, tiến vào trạng thái chết giả..."

Giờ khắc này Lâm Phàm đã cạn sinh cơ, không còn thở nữa.

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần hô.

- Ài...

Lý Sở Quân cũng chỉ biết lắc đầu. Hắn đã tận lực, nhưng cuối cùng vẫn không thể khỏi tử hồi sinh, trừ phi tông chủ vận dụng bí pháp vô thượng...

Chẳng qua giờ nói gì cũng đã muộn.

Người đã chết rồi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lại một thiên tài ngã xuống

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Giờ phút này tất cả mọi người đều im lặng, khẩn trương nhìn tình huống trước mắt.

Trong đám người, Hàn Lục nhếch môi cười vui sướng khi thấy người gặp họa, sau đó bỏ đi.

- Sư huynh, Lâm sư đệ thật sự là không cứu được nữa sao?

Doãn Mạch Thần cũng chưa từ bỏ hy vọng, truy hỏi.

Lý Sở Quân lắc lắc đầu:

- Không cứu được, tình huống hiện tại, cho dù là tông chủ ra tay cũng không có tác dụng. Khiêng xuống đi, an táng cẩn thận.

Lý Sở Quân đã trải qua vô số chuyện, nhưng tình huống hiện giờ vẫn là lần đầu tiên.

Ngoại môn luận võ trong quá khứ đều là tất cả vui vẻ, đệ tử ngoại môn cũng đều thoả mãn, tuy ngẫu nhiên cũng có bị thương, nhưng tuyệt đối không có tử vong, thế mà hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

- Lâm sư đệ...

Doãn Mạch Thần vẫn chưa thể chấp nhận, sư đệ mới rồi còn vui vẻ như vậy, giờ cứ thế chết đi.

- Sư huynh, xin sư huynh hãy làm chủ cho Lâm sư đệ.

Doãn Mạch Thần phẫn nộ nói.

Lý Sở Quân hơi đổi sắc mặt, vung tay áo:

- Được rồi, chuyện đến đây là chấm dứt, ta sẽ xử lý, đem người an táng đi.

Vu Phong Tiên Thiên cấp bảy, ở nội môn cũng là đệ tử hạch tâm. Ai cũng không mong chuyện xảy ra, nhưng sao có thể bởi vì một đệ tử ngoại môn mà tổn thất một đệ tử hạch tâm Tiên Thiên cấp bảy?

Doãn Mạch Thần vẻ mặt mất mát, nhưng cũng chẳng thể làm gì. Lý sư huynh nói hắn đã nghe rõ, chuyện tới đây kết thúc!

Doãn Mạch Thần nâng thi thể của Lâm Phàm lên:

- Lâm sư đệ, sư huynh vô năng, không thể giúp đệ đòi về công đạo, là sư huynh vô dụng.

Dọc một đường đi.

Đệ tử ngoại môn thấy chuyện đều chỉ trích, bọn hắn biết rõ những gì diễn ra, cũng cảm thấy rất đáng tiếc cho Lâm Phàm.

Tuy người này có chút 'tiện', nhưng thật ra cũng không tệ lắm.

Nghê Minh Dương biết chuyện, vội vàng chạy tới, khi thấy thi thể trên vai Doãn Mạch Thần thì sắc mặt kịch biến:

- Doãn sư đệ, Lâm sư đệ làm sao vậy.

- Sư huynh...

Doãn Mạch Thần nhìn Nghê Minh Dương, lắc lắc đầu.

Nghê Minh Dương cúi đầu, tâm tình trở nên cực kỳ nặng nề.

Hắn đã rõ mọi việc, chuyện này cũng không phải một đệ tử ngoại môn như hắn có khả năng can thiệp.

Nơi này nước rất sâu a.

- Sư huynh, thanh kiếm này là Lâm sư đệ trước khi chết nhờ cho đệ đưa cho huynh, còn thanh này Lâm sư đệ nhờ huynh chuyển cho vị sư đệ huynh cũng biết.

Tay Doãn Mạch Thần run run lấy từ túi trữ vật ra hai thanh binh khí hạ phẩm.

Nghê Minh Dương nhìn kiếm trong tay, mắt dần dần đỏ lên.

- Doãn sư đệ, chuyện này chúng ta bất lực, chỉ có thể tiễn Lâm sư đệ đi thật tốt.

Nghê Minh Dương trầm giọng nói.

- Vâng.

Lâm Phàm chết là đã kích khải lớn với Doãn Mạch Thần.

....

Thánh Ma Tông gồm chín ngọn núi cao vút trong mây, giống như là cỡi Tiên chốn trần gian. Mỗi ngọn núi đều có một cầu thang đá nối từ chân lên đỉnh.

Đệ tử ngoại môn vốn không được xuống núi, nhưng hiện giờ xảy ra loại chuyện này, đệ tử trấn giữ cửa ra vào tông môn cũng đặc biệt linh động để người đi qua.

Chân núi, cỏ cây xanh tốt.

Doãn Mạch Thần cùng Nghê Minh Dương vì Lâm Phàm đào một cái hố to dưới gốc cây cổ thụ hàng ngàn năm tuổi, sau đó đặt quan tài vào bên trong.

- Sư đệ, một đường đi tốt, đợi sư huynh tiến vào nội môn nhất định sẽ tới thăm đệ.

Doãn Mạch Thần nhìn lên quan tài đen kịt, mắt đỏ ngầu nói.

Nghê Minh Dương vỗ vỗ bả vai Doãn Mạch Thần:

- Sư đệ, con đường này ai cũng phải đi, Lâm sư đệ đi trước chúng ta một bước, rồi cũng sẽ có ngày sum họp.

- Vâng.

Doãn Mạch Thần gật gật đầu.

- Đắp đất đi.

Nghê Minh Dương nói.

....

Làm xong tất cả, Doãn Mạch Thần cùng Nghê Minh Dương đứng trước mộ của Lâm Phàm thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng rồi rời đi.

Giờ khắc này, chung quanh im lặng, tường hòa.

Ở trước mộ của Lâm Phàm bỗng xuất hiện những đường vân như sóng gợn trong không khí.

Một đôi chân ngọc từ trong hư không chậm rãi bước ra, một thân ảnh mỹ miều xuất hiện trước mộ của Lâm Phàm.

Y phục mà nữ tử này mặc là trang phục của đệ tử ngoại môn Thánh Ma Tông. Nữ tử nâng ngón tay, một luồng sáng hiện lên.

Bùn đất che phủ trên mộ Lâm Phàm giống như chịu khổng chế, bị nhấc cả lên, trôi nổi trên không trung. Dần dần, cả quan tài cũng được nâng lên.

"Két..."

Đỉnh đóng trên quan tài long ra hết, nắp quan tài mở ra, thân thể Lâm Phàm chậm rãi bay tới trước mặt nữ tử.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nữ tử lộ ra vẻ tiếc nuối.

- Lại một thiên tài ngã xuống. Thế gian vô số thiên tài, chân chính có thể lớn lên lại có bao nhiêu, đáng tiếc một viên Vô Thượng Đan... Ài.

Một tiếng thở dài giống như xuyên qua cả thời gian, lộ chút tiếc nuối lẫn cô đơn.

....

Đêm

Vô cùng yên tĩnh.

Đối với Thánh Ma Tông mấy vạn đệ tử mà nói, thiếu một người không có ảnh hưởng gì.

Ở trong lòng một vài người, Lâm Phàm chết đi có khiến bọn họ cảm thấy thương tâm, nhưng với vô số người, Lâm Phàm là ai? Hắn chết có quan hệ gì tới ta...

Trong tông môn, Doãn Mạch Thần nằm ở trên giường, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, nhìn mãi túi trữ vật trong tay, giống như là lại nhìn thấy được Lâm sư đệ.

Nghê Minh Dương từ Mạnh sư huynh lấy tới công pháp, từ hôm nay trở đi, hắn muốn phấn đấu hết mình, tới Tiên Thiên, tiến vào nội môn, lấy lại công đạo cho Lâm sư đệ.

Hàn Lục hôm nay tâm tình đại khoái, uống một bình rượu nhỏ, ăn mừng một phen.

Vương Thiên Phong luôn ngang ngược càn rỡ, hôm nay tinh thần không tốt, châm ba nén nhang cắm ở đình viện, sau đó thở dài một tiếng rồi trở về phòng.

....

Hôm sau, đêm

"Đình, hệ thống hoàn thành cập nhật."

"Đình, mở ra công năng chân nguyên."

"Đình, mở ra công năng phân loại công pháp."

....

Lâm Phàm đã nằm trong quan tài 24 giờ, đột nhiên mở mắt, tuy không gian là một màu tối đen, nhưng bằng tu vi hiện tại hắn có thể coi thường chuyện này.

Lâm Phàm dùng sức vỗ, mặt đất chấn động, sau đó từ bên trong bò ra.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, hưởng thụ không khí tươi mát.

Hú hồn, thiếu chút nữa tìm đường chết, thật sự là quá nguy hiểm.

Lâm Phàm lau mồ hôi trán, nhớ tới tình huống trên đài tỷ võ mà sợ hãi không thôi.

Lâm Phàm cẩn thận quan sát xung quanh, sau lưng hắn là chín ngọn núi cao vút, hắn hiểu được mình đã ở bên ngoài Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm vẫn khá yêu thích Thánh Ma Tông, nhưng nếu đã ra ngoài, vậy thì phải dạo chơi cho thật tốt đã, đợi tu vi 'nguru' một chút thì trở về cho bọn hắn chút kinh hi.

Về phần Vu Phong một chương đập chết mình, Lâm Phàm cũng không có oán hận. Dù sao tác dụng phụ của Hủ Tử Thấu Đào chính là người bị 'trộm' sẽ ở trong tích tắc có xúc động muốn giết chết đối phương.

Hơn nữa Vu Phong coi như là một công thần, giúp mình đi vào cảnh giới Tiên Thiên, công lao bực này, về sau có thể nào không báo.

Tiếp đến Lâm Phàm vội mở sổ liệu cá nhân ra xem. Hiện tại hệ thống thăng cấp, không biết lại có thêm trò hay ho gì, thật là làm cho người ta chờ mong.

Họ tên: Lâm Phàm

Cấp bậc: 20. (Tiên Thiên cấp một)

Exp: (0/2000000).

Chân nguyên: 100.

Exp dự trữ: 0. (có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Pháp môn luyện thể: Bất Diệt Ma Thể tầng 2 (200000/4000000).

Tâm pháp: không có.

Công pháp: Hầu Tử Thâu Đào tầng 15 (0/60000).

Chiến kỹ: không có.

Chức nghiệp phụ: Tượng Tông cấp 2 (1000/10000)

Trang bị: Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên (Thần khí vô thượng)

Danh hiệu: Không Phục Thi Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất)

Chân nguyên, tâm pháp cùng chiến kỹ là đồ chơi gì? Lâm Phàm cũng không chắc chắn, nhưng exp cần để thăng cấp nhân vật lúc này lại ít đi, chỉ còn hai trăm vạn.

Xem ra sư huynh nói không sai, Hậu Thiên cùng Tiên Thiên là một cánh cửa, một cánh cửa rất khó vượt qua.

Mà chính mình từ Hậu Thiên bước qua cánh cửa Tiên Thiên cần exp cực cao, nhưng tới khi bước qua rồi thì exp sẽ trở lại bình thường.

Sau đó Lâm Phàm khôi phục phần mộ của mình lại như ban đầu. Dù sao hiện tại mình đã chết, nếu mộ không có ai biết xảy ra cái gì? Tiếp đến, Lâm Phàm chọn hướng Đông mà đi thẳng, tiến nhập vào chỗ sâu trong rừng.

Ở phương Đông có một hoàng triều khổng lồ.

Tên của nó là hoàng triều Đại Yến.

Mục đích của Lâm Phàm là tới đó, nơi có người mới có thể có càng nhiều niềm vui.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngay cả súc sinh cũng không tha

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong rừng là một mảnh tối đen, thi thoảng lại truyền tới những âm thanh làm người ta hoảng sợ.

Lâm Phàm tuy nói không sợ trời không sợ đất, nhưng vẫn có cảm giác ghê ghê với khu rừng quái dị này. Nếu tự dưng có quỷ quái gì đó xuất hiện thì đúng là dọa chết người.

- Đi mấy canh giờ rồi, cách Thánh Ma Tông cũng đủ xa, nghỉ ngơi cho sướng đã, mai lại tiếp.

Lâm Phàm chọn một chỗ bằng phẳng, lấy lá cây trải qua rồi nằm lên, hai mắt nhắm lại, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt một phen.

Về phần rừng rậm này nguy hiểm hay không thì Lâm Phàm cũng không khẳng định được. Lúc còn ở tông môn, hẳn có nghe đồn khu rừng này rất nguy hiểm, thế nhưng nguy hiểm ở đâu thì không ai nói được.

- Khò khò...

Xung quanh rất yên tĩnh, Lâm Phàm nằm dưới gốc cây đại thụ mà ngáy lên như sấm. Mà cùng lúc này, từ trong bụi cây rậm rạp, một đôi mắt màu đỏ tươi chột lóe lên.

Đôi mắt đỏ tươi này tràn ngập hung ác cùng khát máu, nhưng Lâm Phàm lại đang say sưa ngủ, không biết rằng nguy hiểm đã ở rất gần.

Chủ nhân của cặp mắt đỏ tươi kia là một con mãnh thú. Mãnh thú này cao chừng nửa người trưởng thành, bốn chân cứng rắn thô to, móng vuốt bén nhọn hơi quặp, sống lưng có hai dải lông màu đỏ chạy dọc, mồm toàn răng nanh trắng ón nhọn hoắt, giống như có thể xé nát tất cả những gì mà nó nhìn thấy.

Chẳng qua cái mặt nó lại có chút giống chó.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển là mãnh thú thường gặp chung quanh Thánh Ma Tông, đệ tử cảnh giới dưới Tiên Thiên gặp nó là phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này Thôn Nguyệt Ma Khuyển mạnh mẽ đạp bốn chân trên mặt đất, đôi mắt hung tàn nhìn thềm thường nhân loại đang ngủ say dưới tàng cây.

Nó vừa mới cùng một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển xinh đẹp ‘giao lưu kết hợp’ dưới trăng, thể lực tiêu hao khá lớn, bỗng ngửi thấy khí tức nhân loại nên không chút do dự tìm tới đây.

Mãnh thú tuy nói tàn bạo khát máu, nhưng coi như là có chút đầu óc.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển từ trong bóng đêm quan sát rất lâu, cái mũi linh mãnh dò xét con mồi.

Nó có thể theo mùi mà nhận biết địch nhân có mạnh hay không.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển ngửi ngửi chừng một phút, cuối cùng kết luận, đây là một bữa tối miễn phí đưa tới tận cửa.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển bước thong thả từng bước một về phía trước, khi cách con mồi chỉ còn vài bước thì nó há miệng, tăng tốc lao đến.

"Coong..."

Hàm răng sắc nhọn của Thôn Nguyệt Ma Khuyển hung hăng cắn tới ngực con mồi, thế nhưng chuyện tình đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Một tiếng vang lạnh lẽo, răng của Thôn Nguyệt Ma Khuyển ề ầm muốn lung lay.

Sao có thể? Con mồi trong dĩ vãng, nó cắn một cái đều cảm giác mềm mại ngập răng, giờ lại là chuyện gì?

Giờ khắc này Thôn Nguyệt Ma Khuyển nổi giận, hàm răng sắc nhọn không gì không xé được của nó lại cắn không nổi một nhân loại, đây quả thực là sỉ nhục.

Ta cắn.

Ta cắn.

Ta cắn cắn...

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +1000."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +1000."

...

Hệ thống liên tiếp vang lên tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm đang ngủ mà cảm giác não sắp bị nổ đến nơi.

- Có để ai ngủ không hả?

Lâm Phàm về mặt khó chịu ngời dậy, khi vừa mở mắt, thấy sinh vật trước mắt thì ngây người.

Chó ở đâu đến?

"Đỉnh, phát hiện mãnh thú Tiên Thiên cấp một, Thôn Nguyệt Ma Khuyển."

Lâm Phàm sững sờ, mãnh thú? Thứ đồ chơi này Lâm Phàm không phải chưa nghe qua. Khi vừa vào ngoại môn hắn đã được phát một quyển cảm nang, trong đó có giới thiệu về mãnh thú.

Đây là sinh vật sinh hoạt tại Huyền Hoàng giới, bọn chúng hung mãnh tàn bạo, mãnh thú yếu nhất cũng có cảnh giới Tiên Thiên, mà bởi vì ưu thế trời sinh, coi như nhân loại có tu vi ngang ngửa cũng không phải đối thủ của chúng nó.

Giờ phút này Thôn Nguyệt Ma Khuyển càng ngày càng hung hãn, cắn chặt cánh tay Lâm Phàm, chết cũng không buông ra, giống như muốn ăn thua đủ với Lâm Phàm.

- Gâu gâu....

Thôn Nguyệt Ma Khuyển phát hiện nhân loại này đã tỉnh lại, mặt lộ vẻ hung ác sửa ầm lên.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Thôn Nguyệt Ma Khuyển, không ngờ mãnh thú cắn xé mình cũng có thể tăng exp cho Bất Diệt Ma Thể. Thế nhưng nước miếng của nó tanh tươi quá, làm người ta ghê tởm.

- Gâu gâu....

Thôn Nguyệt Ma Khuyển càng thêm phần nộ, cái đuôi dài màu đen bỗng bốc cháy lên ngọn lửa đen kịt, tựa như là muốn đốt chết nhân loại trước mặt.

- Ăn một gạch vào đầu này!

Lâm Phàm không nói hai lời, từ trong túi chứa đồ xuất ra thần khí "Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên" đập lên đầu Thôn Nguyệt Ma Khuyển một cái.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển vừa rồi còn rất hung mãnh, lập tức lâm vào trạng thái mê muội.

Giờ phút này Lâm Phàm mới hơi run, thật là quá nguy hiểm, thói quen xấu mãi không thay đổi được, cử ngũ là say như chết.

Lâm Phàm kéo chân Thôn Nguyệt Ma Khuyển, kiểm ít dây leo, không biết làm được gì nhưng ít nhất mai có bữa điểm tâm rồi.

Trong quá trình kiểm dây, thấy Thôn Nguyệt Ma Khuyển muốn tỉnh lại, Lâm Phàm bồi thêm cho phát gạch.

....

Khi Thôn Nguyệt Ma Khuyển từ trong mê muội tỉnh lại, thấy Lâm Phàm thì sủa ầm lên, muốn xông lên trước đem Lâm Phàm xé thành muôn mảnh, thế nhưng nó lại phát hiện tứ chi của mình không thể nhúc nhích.

- Bớt sủa, bị ca trối còn đòi nhúc nhích, nằm mơ!

Lâm Phàm giờ phút này cũng không khỏi bội phục thiên nhiên kỳ diệu, đoạn dây hần kiểm được lấy cánh giới Tiên Thiên hiện tại cũng không đứt nổi, vô cùng rắn chắc.

Sắc trời đã dần sáng, Lâm Phàm hết cơn buồn ngủ, bắt đầu cẩn thận dò xét Thôn Nguyệt Ma Khuyển đang bị mình treo trên cây.

Lông đen kịt, cái bụng lại trắng như tuyết, ô, còn là một con đực.

- Ngày mới bắt đầu từ sáng sớm, mây đã chủ động đưa tới cửa thì dùng mây để luyện tập vậy.

Lâm Phàm bẻ bẻ cổ, trước tiên khởi động.

Mà Thôn Nguyệt Ma Khuyển nhìn nhân loại trước mắt, trái tim cũng nhảy lên thùng thùng, nhân loại này muốn làm gì? Sao cái ánh mắt kia còn xấu xa hơn cả nó vậy?

- Gâu gâu....

Thôn Nguyệt Ma Khuyển sủa ầm lên, ý bảo nhân loại này đừng có làm bậy.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Thôn Nguyệt Ma Khuyển, nhìn chăm chăm tới giữa hai chân sau của nó, tiếp đến hít một hơi thật sâu...

- Bắt đầu luyện công...

Dưới ánh mắt hung ác của Thôn Nguyệt Ma Khuyển, Lâm Phàm động, năm ngón tay xò ra đánh tới, tuy chỉ có một chiêu, nhưng đã dần dần đạt tới cảnh giới đại đạo tối giản.

- Hầu Tử Thâu Đào...

- Ầng ẩng...

Nhất thời một tràng tiếng kêu tê tâm liệt phế vang vọng khắp khu rừng.

"Đỉnh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +500."

Vừa nghe hệ thống nhắc nhở, Lâm Phàm đã cười toét, quả nhiên giống suy nghĩ của mình, Hầu Tử Thâu Đào chính là thần kỹ, thế gian vạn vật chỉ cần là giống đực thì sẽ đều phải chịu sát thương trí mạng.

- Hầu Tử Thâu Đào.

"Đỉnh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +500."

- Ầng ẩng...

Sau đó, Lâm Phàm bắt đầu con đường cày exp.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển lúc này toàn thân run rẩy lên, ánh mắt hung ác kia đã biến thành mê man cùng hối hận, kêu thảm thiết từng đợt tê tâm liệt phế, nói rõ giờ phút này nó đau đến nhường nào.

Trời đã sáng hẳn, ánh nắng vàng chiếu qua những tán lá cây rậm rạp và phủ lên mặt Lâm Phàm

Lâm Phàm nhìn một chút số liệu cá nhân, exp của Hầu Tử Thâu Đào đã được mình tăng lên hơn bốn vạn, cách thăng cấp còn có hơn một vạn.

Lâm Phàm phui phui tay, hôm nay nghỉ ở đây, sau đó nhìn thoáng qua Thôn Nguyệt Ma Khuyển, khẽ thở dài một tiếng. Vì exp, chính mình ngay cả súc sinh cũng không buông tha, có chút tắng tận thiên lương a...

- Ặng Ặng...

Thôn Nguyệt Ma Khuyển giờ phút này trong lòng hối hận không thôi, tại sao lại phát sinh chuyện như vậy, sau đó nhìn nhân loại trước mắt, kêu rên một tiếng.

Lâm Phàm lấy từ túi chứa đồ ra một thanh trường kiếm trung phẩm, sau đó lưu luyến nhìn Thôn Nguyệt Ma Khuyển.

- Cậu huynh, ân tình hôm nay, kiếp sau xin báo đáp.

"Đinh, đánh chết mãnh thú Tiên Thiên cấp một Thôn Nguyệt Ma Khuyển, exp +5000."

"Đinh, roi xuống công pháp bắt nhập lưu Hắc Hồ Đào Tâm."

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gia gia tới đây

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ô!

Lâm Phàm kinh ngạc hô một tiếng. Vốn hắn chỉ định làm thịt Thôn Nguyệt Ma Khuyển để lấp đầy cái bụng, ai ngờ còn có thể tuôn ra công pháp, thật đúng là kỳ quái.

"Đinh, phát hiện công pháp bắt nhập lưu Hắc Hồ Đào Tâm, học tập hay không?"

- Học tập.

Lâm Phàm ra khỏi Thánh Ma Tông, lòng luôn thấy hối hận một việc, đó là mãi chơi quá mà quên học vài môn công pháp. Hắc Hồ Đào Tâm này tuy là công pháp bắt nhập lưu, nhưng có ví dụ từ Hầu Tử Thâu Đào, Lâm Phàm tin tưởng chỉ cần đưa cấp bậc thăng lên thì tuyệt đối có thể miếu sát hết thấy.

"Đinh, học tập Hắc Hồ Đào Tâm, đăng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/100)."

"Hắc Hồ Đào Tâm: công pháp tự nghĩ ra của giang hồ hái hoa tặc không ai không sờ, chết trong miệng Thôn Nguyệt Ma Khuyển."

....

Khi Lâm Phàm nhìn thấy dòng giới thiệu về công pháp này, sắc mặt cũng hơi đổi. Đồ chơi này không ngờ là công pháp của hái hoa tặc, thật đúng là không biết nói cái gì cho phải.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng sẽ không ghét bỏ công pháp này.

Bởi vì công pháp chẳng phân biệt được thiện ác mà phải xem người sử dụng là ai. Đương nhiên Lâm Phàm vẫn cho rằng mình là một người chính nghĩa, tuyệt đối sẽ không làm chuyện tình tà ác.

Ăn no cái bụng, Lâm Phàm thu dọn một phen rồi tiếp tục đi về hướng Đông.

Một lát sau khi Lâm Phàm rời đi, một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển hình thể hơi nhỏ yếu nhảy ra từ trong bụi cây.

Con Thôn Nguyệt Ma Khuyển này hít hít cái mũi rồi tru lên giận dữ.

....

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm cũng gặp phải không ít mãnh thú, nhưng đều bị Lâm Phàm một kiếm xiên chết, exp cũng tăng không ít. Mà trong quá trình chém giết mãnh thú, Lâm Phàm cũng phát hiện, rời khỏi Thánh Ma Tông có lẽ là một lựa chọn sáng suốt.

Ở Thánh Ma Tông, muốn thăng cấp rất khó, còn ở bên ngoài, mãnh thú hoành hành, exp kiếm từ chém giết mãnh thú càng không ít.

- Gâu gâu...

- Gâu gâu...

Đúng lúc này, bụi cây rậm rạp xung quanh ào ào rung lắc. Lâm Phàm nhú mào, dừng bước, xem ra có chuyện gì đó muốn phát sinh.

Chỉ thấy một đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển từ trong bụi cỏ găm rú lao ra.

Lâm Phàm nhìn thấy Thôn Nguyệt Ma Khuyển chặn đường đi, xem ra là đến báo thù. Hắn nghĩ thế là vì Thôn Nguyệt Ma Khuyển là mãnh thú hoạt động về đêm, ban ngày cơ bản là ngủ say.

Mà bây giờ cả đàn Thôn Nguyệt Ma Khuyển này ngăn cản đường đi của hắn, hiển nhiên là thông qua khứu giác theo mùi mà đuổi tới.

- Gâu gâu...

Một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển nhỏ gầy nhe nanh trợn mắt, ánh mắt hận thù nhìn Lâm Phàm, cái đuôi bốc lên ngọn lửa hùng hục, đốt cháy đen cả khoảng đất dưới nó.

Lâm Phàm thấy chúng nó nóng lòng báo thù thì cũng muốn cùng chúng nó ‘tâm sự’ giảng hòa, thế nhưng đối phương lại không cho bất cứ cơ hội nào, vừa thấy mặt đã muốn đấu võ, một đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển hung ác đánh tới.

Đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển này đều có tu vi trong khoảng Tiên Thiên cấp ba, nếu Lâm Phàm không tu luyện Bất Diệt Ma Thể thì hôm nay sợ rằng đã tử nạn ở nơi này.

"Đinh, đánh chết Thôn Nguyệt Ma Khuyển Tiên Thiên cấp hai, exp + 8000."

"Đinh, đánh chết Thôn Nguyệt Ma Khuyển Tiên Thiên cấp một, exp +5000."

Lâm Phàm một kiếm xử một con, ra tay rất quyết đoán. Tuy Thôn Nguyệt Ma Khuyển rất đông, khó lòng phòng bị, nhưng sát thương từ chúng nó lại đều bị chuyển hóa thành exp cho Bất Diệt Ma Thể.

- Này này, tội mày đừng có làm quá nhé...

Lâm Phàm chẻ dọc trường kiếm, một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển bị chém thành hai đoạn.

Mà Thôn Nguyệt Ma Khuyển càng đánh càng hung ác, cho dù đã chết hơn một nửa cũng không lùi lại.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +1000."

....

Lâm Phàm cuối cùng cũng xử lý toàn bộ đàn Thôn Nguyệt Ma Khuyển này, khẽ thở dài một tiếng.

- Tội gì phải khổ thế chứ...

"Đinh, nhặt được công pháp Hoàng giai trung phẩm Bất Động Hoàng Quyền, học tập hay không?"

- Học tập.

"Bất Động Hoàng Quyền: công pháp hoàng thất của hoàng triều Đại Yến."

"Đinh, nhặt được công pháp Hoàng giai hạ phẩm Mê Huyền Thân Pháp, học tập hay không?"

- Học tập.

"Mê Huyền Thân Pháp: công pháp của học viện Thiên Phủ thuộc hoàng triều Đại Yến."

Tiêu diệt đàn Thôn Nguyệt Ma Khuyển, Lâm Phàm nhặt được hai bản công pháp. Xem ra hoàng triều Đại Yến cũng có không ít người chết dưới hàm răng của đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển này.

Hai ngày sau, Lâm Phàm bị Thôn Nguyệt Ma Khuyển vây giết bốn lần, đồng thời dọc theo đường đi cũng gặp phải không ít mãnh thú khác.

Tối hôm nay, Lâm Phàm rốt cuộc hiểu được tác dụng của chân nguyên. Thi triển Mê Huyền Thân Pháp cùng Bất Động Hoàng Quyền đều cần tiêu hao chân nguyên, chuyện làm Lâm Phàm đau đầu là mình lại không biết làm cách nào để nhanh khôi phục chân nguyên, chỉ có thể nghỉ ngơi chờ chân nguyên thông thả phục hồi tới trạng thái tốt nhất.

Lâm Phàm nghĩ, cách khôi phục chân nguyên hẳn có quan hệ với tâm pháp. Xem ra có cơ hội phải tìm một môn tâm pháp mới được.

Đối với Thôn Nguyệt Ma Khuyển, Lâm Phàm cũng có nhận thức mới, tụi nó hoàn toàn là một đám mãnh thú có cừu oán tất báo.

Nhưng cũng nhờ thế mà tu vi của Lâm Phàm được tăng lên, giờ đã là Tiên Thiên cấp hai.

Chân nguyên cũng tăng lên gấp đôi.

Thời gian ba ngày, Lâm Phàm cảm giác có lẽ mình sắp ra khỏi cánh rừng rậm rạp này, không biết có đi đúng tới hoàng triều Đại Yến hay không.

Lâm Phàm không có đích đến chính xác nào cả, cũng không biết tới cùng là mình muốn làm gì. Ý tưởng hiện tại của hắn chỉ là tăng lên tu vi, đợi khi ‘ngư’ rồi thì trở lại Thánh Ma Tông, cấp cho các sư huynh đệ một cái kinh hi thật lớn.

Giờ phút này Lâm Phàm ngồi dưới một gốc cây to nghỉ ngơi. Liên tục dùng Mê Huyền Thân Pháp chạy đi, chân nguyên tiêu hao cũng khá lớn, có điều hiệu quả rất không tồi, tốc độ nhanh gấp mười lần bình thường.

Đồng thời Mê Huyền Thân Pháp đã đạt tới tầng 5, Bất Động Hoàng Quyền đạt được tầng 3.

Uỳnh uỳnh...

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác mặt đất chấn động kịch liệt.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức đứng lên, chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra?

Tại tích tắc Lâm Phàm vừa đứng lên, một luồng sóng khí bàng bạc cuộn cuộn giống như thủy triều tràn tới.

- Địch, chuyện quái gì vậy?

Lâm Phàm ngây người, rốt cuộc là vị đại thần nào phát ra khí tức, lại mãnh liệt như vậy?

Lúc này Lâm Phàm phát hiện bầu trời phía trước vô cùng u ám, như là tận thế xảy ra.

Lâm Phàm muốn cất bước bỏ chạy, dù sao tình huống nguy hiểm như vậy không đi góp vui thì hơn.

Nhưng mà chim chết vì ăn, người chết vì tính tò mò, Lâm Phàm nghĩ mình lén lút nhìn một chút hẳn sẽ không sao đâu.

Cuối cùng Lâm Phàm rón rén tới gần phía trước.

....

- Mặc Dật Hiền, giao ra Thất Thánh Bảo Đồ, tha cho ngươi khỏi chết.

Giờ phút này, trên bầu trời, hai đạo thân ảnh người truy ta đuổi, nơi họ bay qua cỏ cây đều bị bật tung gốc rễ lên.

- Ha ha, không nghĩ tới đường đường mười hai chính phái Linh Lung Kiếm Các cũng sẽ làm chuyện giết người cướp của.

Nam tử áo đen bị đuổi theo sắc mặt khinh thường, nhưng cũng không dừng lại.

- Hừ, Thất Thánh Bảo Đồ chính là Thất Thánh Chi Tổ lưu lại, để lại cho ta.

- Bì Ngạn.

Lập tức một luồng sáng mờ hiện ra, hư không phía trước nam tử áo đen nhộn nhạo, một cây cầu đá khí thể xuyên qua thời không dần dần hiện rõ, chặn đường đi của nam tử áo đen.

- Giao ra đây.

Ngăn cản nam tử áo đen là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, khí chất thần thánh không thể xâm phạm.

Mặc Dật Hiền cảnh giác nhìn nữ tử trước mắt, trong tay nắm chặt một quyển trục phong cách cổ xưa.

- Nghe Mạn Thiên, ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách với ta?

Mặc Dật Hiền nói.

- Bằng ngươi cũng xứng?

Nghê Mạn Thiên hừ lạnh một tiếng.

- Kiếm Chuyển Luân Hồi.

....

Lâm Phàm trốn ở phía xa, nhìn về tình huống phía trước cũng tròn mắt há hốc mồm. Cô à kia nóng nảy thật, nếu mình đi qua còn không phải bị đập chết.

Chính là vào lúc này, một màn lâm cho Lâm Phàm nghi hoặc đã xảy ra. Hai người này giống như trúng phải bả, lúc trước còn đánh đấm ầm ầm, giờ lại đứng trên mặt đất không nhúc nhích.

Có điều coi như là thế, Lâm Phàm cũng không dám qua.

- Ha ha, Nghê Mạn Thiên, gừng càng già càng cay, mặc dù ngươi là thiên tài đứng đầu Huyền Hoàng giới, nhưng nếu bàn về thực chiến, ngươi vẫn quá non.

Mặc Dật Hiền mặt như màu đất cười to nói.

- Hừ, đề tiện.

Nghê Mạn Thiên không nói gì, nhắm mắt chữa thương.

- Ngày hôm nay ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu. Kiếm pháp của Linh Lung Kiếm Các là đệ nhất Huyền Hoàng, Mặc Dật Hiền ta thừa nhận, nhưng nói đến chữa thương, Linh Lung Kiếm Các chỉ có thiên hạ đếm ngược. Chúng ta hiện tại không thể nhúc nhích, bản thân ta muốn nhìn xem ngươi làm thế nào để khó dễ được ta.

Mặc Dật Hiền đã kích không ngừng, cũng đang liều mạng khôi phục.

Mà Lâm Phàm một mực trốn đằng xa, cái lỗ tai giống như Thuận Phong Nhĩ [1], nghe không lọt lời nào, nhất là câu cuối kia.

"Chúng ta không thể nhúc nhích."

....

- Không thể nhúc nhích sao?

Lâm Phàm nói thầm trong lòng, tiếp đến về mặt biến đổi.

Hồ hồ, không thể nhúc nhích thì còn hùng hổ cọng lông, gia gia tới đây...

Lâm Phàm giờ khác này hai mắt tỏa sáng, cất bước chạy tới chỗ hai người.

-----oo0oo-----

Chú thích:

[1] Thuận Phong Nhĩ cùng Thiên Lý Nhãn: 2 vị thần có mắt nhìn xa nghìn dặm, có tai nghe những âm thanh theo gió.

[2]: Lâm Phàm là người hiện đại nên cách nói chuyện khi tự nhủ hoặc khi giao tiếp với động vật, đồ vật không cất tiếng người được mình sẽ lựa chọn kiểu thích hợp để mang cảm giác gây cười chân thực, ví dụ ca – mi, tao – mày v.v...

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Gương tốt vì nhân dân phục vụ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đi tới thế giới cái thế giới huyền ảo này, Lâm Phàm cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ tự nhủ mình may mắn có hệ thống thì nhất định phải sử dụng thật tốt mà nhanh tăng cường thực lực.

Hiện giờ cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, sao có thể bỏ qua.

Mặc Dật Hiền cùng Nghê Mạn Thiên đang liều mạng khôi phục, mà lúc này, hai người lại nghe thấy một giọng nói mang vài phần vui sướng.

- Gia gia tới đây...

Mặc Dật Hiền mở mắt, nhìn thấy xa xa có một người chạy tới thì rất vui mừng. Xem ra thời khắc quyết định sinh tử tới rồi, bằng vào hắn là đệ tử Vạn Ma Tông, tông môn này nếu nhận thứ hai ở thủ đoạn mê hoặc lòng người thì không ai dám làm thứ nhất.

Nghê Mạn Thiên lại nhủ mầy, không biết người tới rốt cuộc là ai, tuy rằng không thể nhìn thấy tu vi đối phương, nhưng bộ pháp này có chút giống với thân pháp chính thống của vương triều Đại Yên.

Giờ phút này hai chân Lâm Phàm giống như gắn mô-tơ, tốc độ đột phá cực hạn, vừa chạy tới vừa quan sát tu vi của hai người kia.

"Nhập Thần cấp bảy."

"Nhập Thần cấp tám."

Lâm Phàm vừa nhìn đã há hốc mồm, lợi hại, thật sự là rất lợi hại.

Không nghĩ tới lại gặp hai đại Boss, xem ra lần này kiếm bộn rồi.

- Huynh đài, ta là con trai của tông chủ Vạn Ma Tông, có giao hảo nhiều thế hệ với Thánh Ma Tông, nếu huynh đài giúp ta, ta có thể tiến cử huynh đài bá nhập Thánh Ma Tông làm môn hạ.

Nơi này là địa bàn của hoàng triều Đại Yên, mà hoàng triều Đại Yên lại lệ thuộc Thánh Ma Tông, người này xuất hiện ở đây hẳn cũng là con dân của hoàng triều Đại Yên, chỉ cần cho đối phương đủ chỗ tốt, nhất định có thể trợ giúp chính mình.

Nghê Mạn Thiên tuổi còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, nhưng giờ phút này cũng không thể không lo lắng. Nơi này là địa bàn của Thánh Ma Tông, mấy đại hoàng triều đều lệ thuộc vào ma môn này, mình lại ở phe chính đạo, rất thiệt thòi.

Mà hiện giờ bản thân mình bị trọng thương, trúng gian kế của Mặc Dật Hiền không thể nhúc nhích. Tuy chính mình tu thành Linh Lung Kiếm Thể, kể cả Tiên Thiên cũng không thể tạo cho mình bất cứ thương tổn gì, nhưng nếu quá nhiều mình khôi phục, để Mặc Dật Hiền có thể nhúc nhích trước thì sợ là phải ôm hận ở đây.

- Huynh đài...

Mặc Dật Hiền giờ phút này vừa cố sức khôi phục, vừa cực lực mê hoặc người.

Lâm Phàm một đường chạy như điên mà đến, ở nửa đường đột nhiên nghĩ tới một chuyện: mình cứ để nguyên mặt thật mà chạy tới có ổn không? Nhưng giờ muốn che mặt cũng không kịp rồi, đã làm đành làm đến cùng vậy.

Thần khí vô thượng "Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên" đã sớm được Lâm Phàm cầm một tay giấu sau lưng.

- Huynh em gái người...

Lâm Phàm không nói hai lời, nhảy tới đập bốp một cái lên đầu Mặc Dật Hiền.

Mặc Dật Hiền lập tức lâm vào trạng thái mê muội.

Nghê Mạn Thiên thấy một màn trước mắt, trong lòng thầm thở phào, xem ra đối phương là một người biết rõ phải trái.

Ma môn chung quy là ma môn, mỗi người đều muốn tru diệt.

Chỉ khổ cho bách tính thiên hạ, ngàn ngàn vạn vạn con dân hoàng triều Đại Yên bị ma môn nắm trong tay. Minh thân là thủ tịch đệ tử một trong mười hai chính phái Linh Lung Kiếm Các, con đường phải đi sau này còn rất rất dài.

- Đa tạ.

Nghê Mạn Thiên khẽ nói, sau đó nhắm hai mắt lại, lẳng lặng khôi phục.

- Không cần cảm tạ...

Lâm Phàm mỉm cười, tiếp đó lại nâng Thần khí vô thượng lên đập lên đầu Nghê Mạn Thiên.

....

Thấy cả hai người đều đã lâm vào trạng thái mê muội, Lâm Phàm phui phui tay, nhìn kỹ một chút.

Nam tuấn mỹ, nữ thần thánh không thể xâm phạm, vậy xuống tay với người nào trước cũng là một vấn đề đáng để nghiên cứu.

Đối với mỹ nữ, Lâm Phàm dùng ánh mắt thuần khiết mà thương thức, tuyệt không có bất kỳ ý nghĩ tà ác nào.

Bởi vì Lâm Phàm chính là người cực kỳ thuần khiết.

Lâm Phàm quan sát Mặc Dật Hiền, cao thủ Nhập Thần cấp bảy. Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ tới viên gạch của mình có thể đập ngất hai cao thủ cảnh giới Nhập Thần.

- Tốt, ưu tiên nam sĩ, trước hết khai đao từ người vậy.

Hiện tại Hầu Tử Thâu Đào đã đạt tầng 15, chạm tới một cảnh giới rất cao, nhưng là cảnh giới gì thì Lâm Phàm cũng không rõ, bởi hệ thống không có thuyết minh nào cả.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, ngón tay vẫn về không khí, nhìn đơn giản nhưng lại có cảm giác biến ảo không ngừng.

- Yaaaa...

- Hầu Tử Thâu Đào.

Lâm Phàm hét một tiếng, quyết đoán ra tay, vị trí cực kỳ chuẩn xác, tuyệt đối không xuất hiện sai lầm.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +20000."

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp."

Ở lần đầu tiên ra tay, nghe được hệ thống nhắc nhở, Lâm Phàm tức thì ngây người, sau đó mừng rỡ như điên.

Lượng exp đạt được cũng quá sung sướng đi.

Ca trộm.

Ca trộm...

Giờ khắc này Lâm Phàm siêng năng mà tu luyện, sử dụng Hầu Tử Thâu Đào càng ngày càng thuần thực, dần dần có một loại uy thế.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +30000."

- Ô, đây là có chuyện gì?

Lâm Phàm cả kinh, dừng động tác. Lúc trước trộm đào chỉ được hai vạn exp, sao lúc này lại thành ba vạn, chẳng lẽ thủ pháp có vấn đề sao?

Lâm Phàm thử nghiệm trộm tiếp một đào.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +20000."

Giờ khắc này Lâm Phàm hiểu rồi, quả nhiên là vấn đề thủ pháp, bóp giật càng mạnh thì đạt exp càng lớn.

Tìm ra chân lý, Lâm Phàm lại chìm đắm trong Hầu Tử Thâu Đào.

Ba nghìn đại đạo, mỗi cái đều có thể chứng đạo.

Thế gian vạn vật đều chỉ ba nghìn, nhưng lại lấy ba nghìn là cực hạn, cũng không phải nói chỉ có ba nghìn loại phương pháp chứng đạo, mà ý tứ là vạn vật trên đời chỉ cần đạt tới cảnh giới nhất định đều có thể tới cực hạn.

- Hầu Tử Thâu Đào.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +30000."

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp."

Lại thăng cấp, làm cho Lâm Phàm thoải mái không thôi.

- Ừm...

Đúng lúc này, Lâm Phàm cả kinh, không tốt, trộm đào thoát mái quá quên tính thời gian, sau đó không chút do dự vung gạch lên đập thêm hai phát lên đầu hai người kia.

Hai người vừa mới muốn tỉnh lại, lại tiến nhập trạng thái mê muội.

Lâm Phàm thở phào một cái, xem ra lúc trộm đào phải để ý thời gian một chút mới được.

Hai người này đều là đại Boss, nếu sơ xảy, Lâm Phàm tin tưởng bọn họ giết mình cực kỳ đơn giản.

Lúc này đây Lâm Phàm cũng đang đánh cược, hai môn công pháp có thể tăng vọt lên không là nhờ cả ở hai người này.

Tiếp đó, Lâm Phàm giống như nhập ma rồi, hai tay cùng dùng, hung hăng trộm ‘đào’ trong đống quần con trai tông chủ Vạn Ma Tông Mặc Dật Hiền.

Mà cứ khi nào hai người sắp tỉnh lại, Lâm Phàm lại không keo kiệt tặng thêm cho phát gạch, làm họ tiếp tục mê man.

"Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thắng cấp."

"Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thắng cấp."

....

Khi Hầu Tử Thâu Đào đã tăng liền mấy cấp, đạt tới tầng 19, Lâm Phàm dừng tay, bởi vì giờ phút này Hầu Tử Thâu Đào cần tới một trăm vạn exp.

Trước tầng 19 đều chỉ cần hơn mười vạn exp, nhưng giờ đột nhiên tăng mạnh lên một trăm vạn, Lâm Phàm cho rằng một khi nó lên tầng 20 sợ là sẽ tăng vọt về chất, giống như Thái Cấp Ma Thân biến thành Bất Diệt Ma Thể vậy.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn thấy đống quần Mặc Dật Hiền giống như là nhét thêm đồ vật gì vào, ụ lên một cục, cũng thở dài một tiếng.

- Hào đồng chí vì nhân dân phục vụ...

- Hầu Tử Thâu Đào.

- Ca trộm...

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sân bay biến thành gò núi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +10000."

....

Giờ phút này exp giảm bớt cũng là chuyện Lâm Phàm dự liệu. Trong Thánh Ma Tông, đám đệ tử chẳng qua gia tăng cho mình mấy trăm mấy ngàn exp mà thôi, hôm nay gặp cao thủ bậc này giúp mình cày điểm chính là thiên đại kỳ ngộ, bất kể như thế nào, Lâm Phàm cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Hiện giờ trộm một đào chỉ có thể gia tăng một vạn exp, vậy muốn thắng cấp phải trộm một trăm lần.

Mỗi tay hay không chưa nói, Lâm Phàm lo lắng Mặc Dật Hiền có khi nào bị trảo của mình làm ‘bạo hạ thể’ mà chết không?

Nhưng nghĩ tới Mặc Dật Hiền tu vi Nhập Thần cấp bảy, chắc cũng không cần lo, tu vi cao như thế khẳng định thân thể cũng rất mạnh.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục hành động trộm đào không có tận cùng.

Thời gian dần dần trôi qua.

Lâm Phàm không nhớ mình đã trộm bao nhiêu lần, cũng không nhớ đã đập bao nhiêu phát gạch, cuối cùng tự định ra một quy luật: cứ trộm năm cái lại đập gạch một lần, sau đó tiếp tục chìm đắm trong khoái cảm trộm đào.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +10000."

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào tiến giai thành Xoay Chuyển Càn Khôn."

Lâm Phàm thấy Hầu Tử Thâu Đào tiến giai, trong lòng vui vẻ, cái tên sau khi tiến giai lại khí phách bừng bừng như vậy, hẳn là rất lợi hại.

"Xoay Chuyển Càn Khôn: âm dương là càn khôn, đảo ngược âm dương..."

"Xoay Chuyển Càn Khôn tăng 1, exp (0/1000000)."

Khi thấy dòng giới thiệu, Lâm Phàm há hốc mồm. Tại sao lại có thể như vậy, tại sao lại càng ngày càng âm hiểm... Điều này hoàn toàn không phù hợp với thân phận của ca a.

Giờ phút này Lâm Phàm có loại xúc động muốn khóc, công pháp tăng cấp, biến thái thành siêu cấp biến thái.

Chẳng lẽ muốn mình về sau mở một cái phòng khám bệnh, đặc biệt thỏa mãn yêu cầu chuyển giới cho nam nhân sao?

Lâm Phàm nhìn Mặc Dật Hiên trước mắt, khẽ thở dài, sau đó đi tới trước mặt Nghê Mạn Thiên.

Nhìn Nghê Mạn Thiên, Lâm Phàm cẩn thận nhận xét.

Thật là một tuyệt thế mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành, khí chất thần thánh mà cao ngạo, giống như tiên nữ trên trời vậy.

- Ồ...

Tiếp đó Lâm Phàm sững sốt, nhúm mày.

- Người xinh đẹp như thế mà lại chỉ có 'sân bay'... Ài, nhân sinh chẳng có gì hoàn hảo a.

Lâm Phàm nhìn chăm chú lên vùng ngực bằng phẳng của Nghê Mạn Thiên, lắc đầu thở dài.

Quả nhiên ông trời rất công bằng, cho người tuyệt thế dung nhan rồi thì không cho người đáng người ngạo nhân nữa.

Giờ phút này Lâm Phàm đang đấu tranh trong nội tâm.

Hắc Hồ Đào Tâm hạ lưu hay không? Lâm Phàm cảm giác rất hạ lưu, tuyệt kỹ của một hái hoa tặc thì có thể quang minh chính đại ở chỗ nào chứ.

Nhưng Lâm Phàm luôn có lý tưởng về bình đẳng nam nữ, Mặc Dật Hiên đã gặp độc thủ của mình thì không thể buông tha cô ả này được.

Chiêu thức của Hắc Hồ Đào Tâm cũng rất đơn giản, giống Hầu Tử Thâu Đào, chỉ có một chiêu, thế nhưng thủ pháp lại thiên biến vạn hóa, nếu không nghiên cứu kỹ càng một phen thì rất khó luyện đến cảnh giới cao thâm.

Lâm Phàm khẽ hít sâu một hơi, ánh mắt vốn đang rất lười nhác tức thì biến thành sắc bén vô cùng.

- Hắc Hồ Đào Tâm

"Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +100000."

"Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp."

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, chỉ mới 'đào' một cái lại khiến Hắc Hồ Đào Tâm tăng liền 10 cấp, tốc độ quá kinh khủng rồi.

Xem ra cũng chỉ có nữ thần Nhập Thần cấp tám trước mắt này mới có thể mang tới nhiều exp như thế.

Lâm Phàm hận không thể mang nữ thần này kè kè bên mình, rảnh rỗi lại đem ra luyện cấp.

Lâm Phàm lại hít một hơi, trấn tĩnh lại từ trong vui sướng, sau đó không chút do dự tiếp tục ra tay.

- Hắc Hồ Đào Tâm

"Đỉnh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +60000."

- Hắc Hồ Đào Tâm

"Đỉnh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +60000."

"Đỉnh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp."

Theo Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp, mỗi lần Lâm Phàm ra tay lại nhận số exp ít hơn một chút.

Chẳng qua dù thế thì Lâm Phàm vẫn thấy số exp đạt được khổng lồ vô cùng, nếu là người bình thường chắc không thể cho chừng ấy điểm.

Cơ hội lần này hội là ông trời cấp cho, Lâm Phàm tự nhiên phải quý trọng, bỏ lỡ ngày hôm nay sẽ không còn lần khác.

Theo Lâm Phàm không ngừng ‘đào’, hần hoảng sợ phát hiện, sân bay trước ngực Nghê Mạn Thiên đã trở thành gò núi.

Cái này...

Lâm Phàm sợ hãi nói không ra lời.

Đây tới cùng là chuyện gì, là bị ca đánh sưng lên, hay là tác dụng phụ của Hắc Hồ Đào Tâm?

Đương nhiên, Lâm Phàm không có hạ lưu đến mức lột quần áo người ta ra kiểm tra.

Lâm Phàm nhìn một chút số liệu Hắc Hồ Đào Tâm, giờ nó đã tới tầng 14, exp vào hơn hai mươi vạn.

Tốc độ thăng cấp này Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ tới, quá nhanh, thật sự là quá nhanh.

Mà Lâm Phàm có thể ra tay tàn bạo như thế là bởi vì hai môn công pháp này không có trí mạng. Còn việc hai người này có thể im lặng cho mình bên ‘đào’, ‘bên trộm’ thì hoàn toàn là công lao của Thần khí vô thượng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

Lâm Phàm đưa Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay lên hôn hít mấy cái, thực là đồng bọn tốt, sau đó lại đập hai phát lên trán của hai người kia.

Theo Lâm Phàm không ngừng thi triển Hắc Hồ Đào Tâm, bộ ngực vốn rất bằng phẳng của Nghê Mạn Thiên cũng càng ngày càng lồi ra, càng ngày càng khổng lồ.

"Đỉnh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +1."

"Đỉnh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +1."

....

Lâm Phàm biến sắc, đây là chuyện gì? Exp đang tron tru tăng, sao lại chỉ còn có một điểm?

Giờ phút này Hắc Hồ Đào Tâm tiến vào tầng 18, cách tầng 20 chỉ còn hai bước.

Nếu dựa theo xu thế lúc trước, đem Hắc Hồ Đào Tâm tiến giai là tuyệt đối không thành vấn đề.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ. Xem ra Hắc Hồ Đào Tâm này không phải đơn giản như mình suy nghĩ.

Tuy nhiên Lâm Phàm cũng đã thỏa mãn. Tu luyện hai môn công pháp tới cấp bậc này đã là buôn bán rất lời, nếu không phải có hai người bọn họ, dựa vào chính mình không biết năm nào tháng nào mới lên được.

Giờ phút này Lâm Phàm xuất ra trường kiếm trung phẩm, múa may trong không khí mấy cái, sau đó mặt mày nghiêm túc đứng trước mặt Mặc Dật Hiên.

- Ca đàm...

Một khắc này, Lâm Phàm chỉ kiếm đâm thẳng tới ngực Mặc Dật Hiên.

Thế nhưng chuyện làm Lâm Phàm kinh ngạc đã xảy ra, ngay tích tắc mũi kiếm tiếp xúc với làn da của Mặc Dật Hiên, trường kiếm trung phẩm lại gãy thành từng đoạn.

Chẳng lẽ thân thể người này ngang với Bất Diệt Ma Thể của mình?

Xem ra là bởi vì cảnh giới hai bên hơn kém quá xa.

Lâm Phàm vốn định làm thịt hai người này để cấp bậc của mình cũng tăng lên như tên lửa, nhưng nhìn tình huống hiện tại là không thể nào.

Lâm Phàm thu kiếm lại, vỗ thêm phát gạch khiến hai người tiếp tục mê muội, sau đó tiến hành hành động càn quét chạy trốn cuối cùng.

-----oo0oo-----

* Có lẽ sẽ có người nghĩ hành động muốn giết người khi xong việc của Lâm Phàm khó chấp nhận. Thế nhưng sống ở thế giới không luật lệ, đối phương một thuộc ma môn, một cực kỳ hung hãn, truy đuổi không ngừng thì nên làm gì khác sau khi đã gây họa lớn như thế? Đơn giản chỉ là hoàn cảnh sống khác nhau mang lại những hành động khác nhau về lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cảm tạ hai vị khoản đãi, ngày sau tất có thâm tạ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Đình, chúc mừng phát hiện một phần Thất Thánh Bảo Đồ."

Lúc Lâm Phàm trốn ở đằng xa nghe lén, nghe thấy hai người này nói cái gì mà bảo đồ, sau đó lại thấy Mặc Dật Hiền cầm trong tay một phần bản đồ, Lâm Phàm tự nhiên là muốn lấy nhìn một chút.

Bảo đồ này cũng không biết là làm từ chất liệu gì, sờ trong tay rất mềm mại, Lâm Phàm dùng sức xé cũng không khiến nó hư tổn chút nào.

- Thất Thánh Bảo Đồ rốt cuộc là có bí mật gì, làm hai người này tranh tới chết đi sống lại?

Lâm Phàm mở bảo đồ ra nhìn, thế nhưng lại bó tay vì không thể nhận ra trên đó về cái gì.

May mà hắn còn hiểu được hai câu viết trên đó. Lâm Phàm nghĩ bảo đồ bí ẩn nhường này nhất định cất giấu bí mật rất lớn.

"Thiên ngoại thiên, địa trung giới."

Lâm Phàm biết đó là một bảo bối nên ném vào trong túi chứa đồ, đợi sau này tri thức phong phú hơn sẽ cẩn thận nghiên cứu lại.

Tiếp đến Lâm Phàm tìm kiếm bên hông Mặc Dật Hiền, nhưng không phát hiện túi trữ vật.

- Tu vi cao như vậy mà ngay cả một cái túi đựng đồ cũng không có sao?

Lâm Phàm tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy, cầu nhàu nói.

Vừa mới hành nghề đã gặp bất lợi a.

Ồ... Giờ khắc này, Lâm Phàm bị ánh sáng lóe lên làm chói mắt, vừa nhìn xuống thì hóa ra là phản quang từ cái nhẫn nằm trên ngón tay Mặc Dật Hiền. Vừa thấy nhẫn, Lâm Phàm bèn nghĩ tới một việc.

Sau đó hắn cấp tốc tháo chiếc nhẫn trên tay Mặc Dật Hiền xuống.

"Đình, chúc mừng phát hiện nhẫn không gian, có mở ra hay không?"

- Mở ra!

Còn phải hỏi, trong thứ này nhất định là bảo bối đang chờ đợi mình.

Khi Lâm Phàm thấy những thứ bên trong nhẫn không gian thì cười tít mắt lại.

Nhân vật trâu bò không hổ là nhân vật trâu bò, đồ trong nhẫn nhiều không đếm xuể. Nhưng tạm thời còn chưa thích hợp ngồi kiểm đếm, đợi đến khi tới chỗ an toàn sẽ nghiên cứu cẩn thận một phen.

Lâm Phàm ném tất cả đồ vật trong nhẫn vào túi chứa đồ, cả chiếc nhẫn hắc cũng không buông tha. Đồ chơi này mặc dù hắc không dùng đến, nhưng bán đi chắc cũng được giá tốt.

Lâm Phàm tìm kỹ từ đầu tới cuối Mặc Dật Hiên một lần nữa cũng không phát hiện thêm vật gì có tác dụng chứa đồ.

Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, ngay cả một thanh vũ khí cũng không có, cả găng tay cũng không thêm đeo, trang bị thế này đi đánh nhau mà thắng được người ta cũng là kỳ tích.

Sau đó, Lâm Phàm lại đập một gạch lên đầu hai người, mà thời điểm đập Mặc Dật Hiên, đôi mắt ‘thuần khiết’ của Lâm Phàm bị hào quang làm chói.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện Huyền giai trung phẩm Hắc Giao Bảo Y."

"Hắc Giao Bảo Y: lấy lân giáp mãnh thú hoang dã Hắc Giao cùng Thiên Huyền tinh thạch rèn đúc thành, có thể ngăn cản một bộ phận thương tổn của cảnh giới dưới Tiểu Thiên Vị."

"Phẩm cấp: Huyền giai trung phẩm."

Lâm Phàm sùng sốt, hắc không nghĩ tiền tay sờ vào cũng mò ra bảo bối.

Phẩm cấp của binh khí và hộ giáp đều là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tiếp nữa mới đến Huyền giai.

Đây chính là một món bảo bối Huyền giai a.

Mặc Dật Hiên này cũng quá giàu có.

Đôi mắt Lâm Phàm tỏa sáng, lột sạch từ đầu đến chân Mặc Dật Hiên, thậm chí cả quần lót cũng không buông tha.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện Huyền giai trung phẩm Hắc Giao Đạp Vân Ngoa."

"Hắc Giao Đạp Vân Ngoa: dùng cánh của hung thú Hắc Giao cùng Không Vân Thạch rèn đúc mà thành, có thể tăng lên tốc độ thân pháp."

Lâm Phàm cười đến không khép được miệng, không ngờ còn là một bộ sáo trang, hơn nữa công năng còn rất thực tế.

(*Sáo trang: bộ đồ gồm trên hai món cùng nguồn gốc)

Tuy không thể giết chết Mặc Dật Hiên, nhưng lần này thu hoạch thật sự quá phong phú.

Lâm Phàm không chút do dự tịch thu sạch, ném cả vào túi chứa đồ, đợi sau khi rời khỏi đây sẽ rèn đúc lại lần nữa để không ai nhận ra.

Nhìn Mặc Dật Hiên trần như nhộng, Lâm Phàm khẽ thở nhẹ một tiếng, ánh mắt lại khóa chặt nơi đựng quần của Mặc Dật Hiên.

Thật đáng thương, chỉ tại mình xuống tay quá nặng, chỗ đó của người ta sưng đến thành như vậy, liệu sau này còn làm ăn được gì không?

Không bằng mình dùng Xoay Chuyển Càn Khôn để cải thiện tình hình?

Có điều Lâm Phàm cảm thấy hôm nay đã lấy được đủ nhiều ưu đãi, nếu tiếp tục nữa sợ là có chút quá đáng.

Mà hiện giờ Mặc Dật Hiên này ‘lộ thiên’ trước công chúng, cho xem miễn phí đáng người ngạo nhân cũng có chút không ổn. Lâm Phàm đành làm người tốt thì làm đến cùng, xé một mảnh áo trong của mình, sau đó học theo kiểu đóng bím cho trẻ em mà quấn lên cho Mặc Dật Hiên.

Mọi người đều là nam nhân, Lâm Phàm tự nhiên không thể để cho Mặc Dật Hiên mất sạch thể diện, đỡ được phần nào hay phần ấy.

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm lưu luyến chuyển dời ánh mắt từ Mặc Dật Hiên sang Nghê Mạn Thiên.

Mỹ nhân như thế, Lâm Phàm tự nhiên là không xuống tay được. Chuyện tà ác nhường ấy sao có thể dùng với mỹ nhân?

Thế nhưng tra xét một chút thì vẫn được.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện trường kiếm Huyền giai trung phẩm Tử Sương Kiếm."

Lâm Phàm đụng tới trường kiếm trong tay Nghê Mạn Thiên, lập tức cười toe, không ngờ là trường kiếm Huyền giai trung phẩm, không tồi, không tồi, tịch thu.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện Huyền giai hạ phẩm Lưu Vân Ngoa."

Lại một món Huyền giai hạ phẩm, không tồi, không tồi, tịch thu.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Huyền giai trung phẩm Minh Phượng Y."

Lâm Phàm cả kinh, lại bảo bối nữa, thế nhưng thôi, ca là chính nhân quân tử, lột quần áo của một muội tử xinh đẹp trước công chúng không phải là chuyện một nam nhân chân chính nên làm

Sau đó Lâm Phàm để lại quần áo cho Nghê Mạn Thiên, nhưng cái nhẫn trong suốt như nước trên tay Nghê Mạn Thiên thì chạy không thoát độc thủ của hắn.

Tịch thu... Tịch thu, toàn bộ tịch thu.

Đội tịch thu hết toàn bộ bảo bối rồi ném cả vào túi chứa đồ, Lâm Phàm vô cùng cảm động nhìn lên hai đồng chí vô tư dâng hiến cho cách mạng, đứng thẳng tắp cái eo trước mặt hai người, thần sắc nghiêm túc và cảm kích cúi xuống thân mình.

- Cảm tạ hai vị khoản đãi, ngày sau tất có thâm tạ.

Lâm Phàm cảm thấy chỉ mình nói mình nghe thế này còn chưa đủ cảm kích, bèn viết một hàng chữ lên mặt đất dưới chân Nghê Mạn Thiên.

"Ta hiểu được nỗi khổ tâm của ngươi, một nữ nhân kiêu ngạo và xinh đẹp sao có thể bằng lòng khi thân thể của mình không đủ hoàn mỹ chứ! Nhưng giờ ngươi có thể yên tâm rồi, chỗ thiếu hụt của ngươi ta đã giúp ngươi bù lại, không cần cảm tạ ta, xin nhớ kỹ tên của ta, Lôi Phong."

(Lôi Phong: một vị chiến sĩ cách mạng cả đời chỉ làm chuyện tốt mà không cần báo đáp của Trung Quốc)

Lâm Phàm cẩn thận nhìn một lần, xác định không có bất cứ vấn đề gì mới đi tới trước mặt Mặc Dật Hiền, cũng để lại một hàng chữ.

"Tôn nghiêm của nam nhân không phải tu vi cũng không phải gia thế, mà là tiền vốn tự thân, hôm nay giúp ngươi trọng chấn hùng phong, tăng lên mấy lần, ngươi hẳn là thỏa mãn! Nếu muốn cảm tạ ta, xin nhớ kỹ tên của ta, Lôi Phong."

....

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu, sau đó nhìn hai người, cười cười rồi nâng Thần khí vô thượng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên lên, lại đập một gạch lên đầu hai người.

Đập xong, Lâm Phàm không chân chờ gì nữa, co giò mà chạy nhanh như một con gió.

Thế nhưng gió vừa tan, Lâm Phàm lại trở lại, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Bộ ngực của Nghê Mạn Thiên đang bên to bên nhỏ! Với người kỹ tính như Lâm Phàm thì đây là sai sót không cách nào tha thứ.

Lâm Phàm lại đập thêm hai gạch nữa, sau đó bắt đầu sửa sai.

- Hắc Hổ Đào Tâm

"Đinh, chúc mừng Hắc Hổ Đào Tâm exp +1."

- Hắc Hổ Đào Tâm

- Hắc Hổ Đào Tâm

Ước chừng mười phút sau, Lâm Phàm thỏa mãn dừng tay.

- Giờ mới là hoàn mỹ.

Nói xong câu đó, Lâm Phàm lại trốn nhanh như gió.

Chẳng qua Lâm Phàm vẫn canh cánh một việc, đó là không biết Hắc Hổ Đào Tâm có công năng làm lớn chỗ đó lên, hay là do Nghê Mạn Thiên bị mình 'đào' sưng? Vấn đề này, Lâm Phàm cảm giác sau này cần hảo hảo nghiên cứu một phen.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tất cả đều bắt đầu liều mạng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Một con gió nhẹ thổi qua, giống như một đôi tay dịu dàng khe khẽ vỗ về hai người trẻ tuổi đang say ngủ giữa đất trời.

Hết thấy đều an tĩnh như vậy, hiền hòa như vậy.

Nữ mỹ mạo vô song, dáng người ngao nhân, khiến cho tất cả chúng sinh là phái yếu trong thiên địa không thể nào không cúi đầu trước mặt nàng.

Còn nam thì để lộ ra thân hình cường tráng, anh tuấn, yêu dị, mắt nhắm chặt nhưng vẫn thẳng hướng trời cao, giống như muốn so đấu cả với trời.

Tiền vốn chỗ đứng quần kia cực kỳ hùng hậu, tuy có một mảnh vải trắng che bớt, thế nhưng không thể nào ẩn đi cái hùng vĩ bên trong.

Nghê Mạn Thiên đang mơ một giấc mơ, nàng trở thành nữ hoàng của tất cả chúng sinh, dẫn dắt Linh Lung Kiếm Các đi lên ngôi vị tối cao.

Mà ngay khi nàng chuẩn bị ngồi lên ngai vàng của mình, lại bỗng phát hiện bầu trời bị nứt ra, một đôi ma thủ tràn ngập ma tính xuyên thấu qua tầng tầng hư không, nơi nó đi qua toàn bộ đều vỡ nát tan rã...

- Aaaa...

Nghê Mạn Thiên giật mình mở mắt, ánh sáng tràn ngập chói lòa, nàng theo thói quen muốn nắm chặt lấy kiếm nhưng lại phát hiện trong tay trống trơn không có gì cả.

Đây là có chuyện gì?

Lúc này Nghê Mạn Thiên run người lên, bộ ngực đột nhiên truyền tới một cảm giác đau đớn không người nào có thể chịu được. Nghê Mạn Thiên khuyu gối xuống, sắc mặt vốn hồng nhuận biến thành tái nhợt, từng giọt mồ hôi trong suốt thì nhau tuôn ra làm ướt đầm phần tóc mái trên trán, lộ ra một hương vị khác.

Nghê Mạn Thiên nhớ lại chuyện xảy ra ban nãy, là có một người tới nơi này, nhưng ngay một khắc mình nhắm mắt lại dường như thương thì bỗng nhiên không có bất cứ tri giác gì nữa.

Sao lại thế này, tôi cùng là chuyện gì xảy ra?

Bản thân mình là Nhập Thần cấp tám, thần thức xâm nhập hư không, vạn vật bất xâm, làm sao có thể thoáng cái đã mất đi tri giác.

Đúng lúc này, Nghê Mạn Thiên vô tình thấy được hàng chữ viết xiên xẹo trên mặt đất.

Đây là...

Nghê Mạn Thiên lập tức nộ khí trùng thiên, sắc mặt lạnh như hàn băng.

- Lôi Phong...

Nghê Mạn Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Sao lại thế này...

Vừa lúc này, Mặc Dật Hiền cũng tỉnh lại.

- Mặc Dật Hiền, người...

Nghê Mạn Thiên thấy sự khác thường chỗ đứng quần của Mặc Dật Hiền thì toàn thân nổi hết da gà:

- Đồ dâm sĩ!

- Nghê Mạn Thiên... người!

Mặc Dật Hiền vừa nhìn bộ dáng của mình lúc này, lập tức sắc mặt phát lạnh, mà khi thấy bộ dáng của Nghê Mạn Thiên thì cũng kinh ngạc vạn phần.

Bộ ngực bằng phẳng kia tại sao lại biến thành như vậy?

Mà khi Mặc Dật Hiền nhìn được hàng chữ dưới chân mình, sắc mặt tức thì đỏ bừng, nhưng ngay khi hắn muốn phát tác, lại đột nhiên phát hiện chỗ đứng quần có một luồng khí lạnh chạy dọc lên tận óc.

- Aaaaa...

Giờ khắc này tiếng kêu thảm thiết vang lên, cao thủ Nhập Thần cấp bảy Mặc Dật Hiền bị cảm giác đau đớn tra tấn đến toàn thân phát run.

Mặc Dật Hiền cố nén đau đớn, nhưng cảm giác đau đớn này lại như sóng biển, một đợt tiếp một đợt, làm người ta trở tay không kịp.

- Chẳng lẽ bị phế đi rồi?

Mặc Dật Hiền hoảng hốt, nhưng đúng lúc này hắn phát hiện Thất Thánh Bảo Đồ mình cầm trong tay đã không cánh mà bay, nhẫn không gian cũng bay theo nốt.

- Thất Thánh Bảo Đồ mất rồi...

Mặc Dật Hiền kinh hãi nói.

Nếu chỉ nhẫn không gian cùng trang bị Huyền giai mất đi, Mặc Dật Hiền cũng không quá để ý, chỉ đau lòng một chút mà thôi, nhưng vô thượng chi bảo Thất Thánh Bảo Đồ không còn lại làm cho Mặc Dật Hiền không thể bình tĩnh.

Nghê Mạn Thiên giờ phút này cố cảm giác đau nhói từng cơn ở bộ ngực, khi thấy trên đó còn có hai dấu móng tay màu đen thì Nghê Mạn Thiên biết mình gặp cái gì. Mà lúc này nghe được Mặc Dật Hiền nói, Nghê Mạn Thiên lập tức cả kinh.

Thất Thánh Bảo Đồ mất rồi?

- Khốn khiếp, cho dù phá nát tu vi, ta cũng phải đem nguoi đánh nhốt vào vực sâu vạn trượng.

Mặc Dật Hiền giờ phút này không thể nhẫn nhịn, người này dám làm ra việc như thế với mình, không thể nhẫn nhịn, tuyệt không thể nhẫn nhịn.

Chọc giận một cao thủ Nhập Thần là một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Trước Nhập Thần có lẽ vẫn còn xưng là người, nhưng từ khi tiến vào Nhập Thần thì đã không còn là người nữa, mà là thần.

- Vạn Ma Tùng Sinh.

Mặc Dật Hiền thi triển thần thông Nhập Thần, hắc khí quán quanh hai mắt, khí thể đột nhiên tăng vọt, mạnh mẽ bài trừ tất cả chương ngại cùng đau đớn, sau đó cũng không thèm nhìn Nghê Mạn Thiên mà bay vọt lên trời.

Dù cho đang trần truồng đóng mỗi cái bím màu trắng, cũng không ngăn cản được uy phong của Mặc Dật Hiền giờ phút này.

Khí thể của cao thủ Nhập Thần hiển lộ không chút che đậy.

- Vạn ma...

Lơ lửng ở không trung, Mặc Dật Hiền nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay phụt ra hắc khí, trong đó oan hồn ác quỷ dữ tợn rít gào, phảng phất muốn thoát ly khỏi đó.

- Tìm cho ta, cho dù long trời lở đất cũng phải tìm ra.

Mặt Mặc Dật Hiền như muốn giết người, quát.

- Vô Thượng Kiếm Ý.

Ngay lúc Mặc Dật Hiền phóng ra vạn ma lục soát, một luồng kiếm ý vô thượng tràn ngập sát ý phá không mà ra, xuyên thấu tầng tầng hư không.

Oan hồn ác quỷ vừa chạm vào kiếm ý này, tức thì kêu gào thê thảm rồi tan thành mây khói.

- Nghê Mạn Thiên, nguoi muốn làm gì?

Sắc mặt Mặc Dật Hiền trầm xuống.

- Thất Thánh Bảo Đồ, tuyệt không thể rơi vào tay ma môn các nguoi.

Nghê Mạn Thiên bồng bềnh trong hư không, phía sau là kiếm ý khí thể chí cường quán quanh.

- Sư tỷ...

Vừa lúc đó, xa xa từng đạo hào quang phá không mà đến.

Sắc mặt Mặc Dật Hiền lại biến đổi:

- Nghe Mạn Thiên, ngày hôm nay xem như ngươi lợi hại, thế nhưng ngươi cũng chớ đắc ý, tác dụng phụ của nghịch chuyển thần thông, không phải ngươi có thể chịu đựng được đâu."

- Còn muốn chạy, đi nổi sao?

Thất Thánh Bảo Đồ tuy bị người khác đoạt đi, nhưng tà ma trước mắt này, Nghe Mạn Thiên cũng không định buông tha.

Mặc Dật Hiền lạnh lẽo nhìn Nghe Mạn Thiên, sau đó cắn chặt răng:

- Nghe Mạn Thiên, ta xem ngươi cần ta thế nào!

Ngay lập tức, khí thể toàn thân Mặc Dật Hiền dao động, mạnh mẽ xé mở hư không rồi tiến vào trong đó.

Nghe Mạn Thiên cả kinh, xé rách hư không, đây là thần thông Tiểu Thiên Vị mới có thể thi triển, Mặc Dật Hiền Nhập chỉ là Nhập Thần cấp bảy, e rằng khoảng hư không hấn tạo ra không cứng chắc.

Cửu tử nhất sinh.

Cùng lúc ấy, mặt Nghe Mạn Thiên như màu đất, phun một ngụm máu tươi, từ không trung ngã xuống.

- Sư tỷ...

Đúng lúc này, một đám người đạp trường kiếm bay tới, một nữ tử trong đó đỡ được Nghe Mạn Thiên, nhìn sắc mặt xám tro của nàng cũng lo lắng không thôi.

- Đi, người cướp đoạt Thất Thánh Bảo Đồ chưa thể chạy xa được, nhất định phải tìm ra.

Nghe Mạn Thiên nói xong những lời này thì lập tức hôn mê.

Thần thông mạnh mẽ bài trừ hạn chế có tác dụng phụ rất lớn, không phải vạn bất đắc dĩ Nghe Mạn Thiên tuyệt đối sẽ không thi triển ra.

Nhưng nếu vừa rồi để mặc Mặc Dật Hiền, người cướp đoạt Thất Thánh Bảo Đồ kia tuyệt đối sẽ bị tìm được.

- Sư tỷ...

- Đi, tìm...

- Rõ!

....

Mà lúc này, Mặc Dật Hiền đang ở trong một không gian cuồng bạo, trôi nổi bất định. Thế nhưng ngay một khắc khi Mặc Dật Hiền sắp bất tỉnh lại...

Một tòa cung điện phong cách cổ xưa, đen kịt, tà ác, mở ra cánh cổng...

....

Ở một nơi vắng tanh không một bóng người lẫn thú trong rừng rậm.

Tại một chỗ bằng phẳng trên mặt đất, có một đôi mắt được chôn dưới đất, thi thoảng lại chớp một cái, nhìn những thân ảnh không ngừng đi xa trên không trung.

- Ha ha, may là bản đại gia thông minh, tự chôn mình xuống đất, bằng không đúng là bị các ngươi phát hiện rồi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cẩn thuốc nào, dzô!

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Mặt trời lặn, trăng lên thay.

Lâm Phàm hơi mắt kiên nhẫn, những người này bay tới bay lui trên không trung giống như đại đội tuần tra vậy, muốn chuồn cũng chưa tìm được thời cơ.

Một ngày sau.

Lâm Phàm xác định những người này đều đã rời đi mới cẩn thận tự đào mình lên.

Đối với việc có thể an toàn núp đi không bị phát hiện, Lâm Phàm phải cảm tạ hệ thống đã ẩn núp tu vi của mình đi, không để khí tức của mình tản mát ra.

Người có tu vi càng cao thâm thì càng miễn cảm với khí tức, mà có hệ thống thì bất kể tu vi sâu tới cỡ nào cũng tuyệt đối không cảm giác được hấn.

Qua chuyện lần này, Lâm Phàm đã hiểu kỹ càng chênh lệch cảnh giới là lớn như thế nào.

Hai cao thủ Nhập Thần kia nếu chính diện chạm mặt, sợ là hấn bị người ta đánh một cái cả cặn bã cũng không còn.

Chỉ Vu Phong sư huynh mới Tiên Thiên cấp bảy thôi, nếu không phải hệ thống thăng cấp, hồi sinh full máu thì sợ là hấn đã sớm chết.

Cho nên nếu không nắm chắc trăm phần trăm, Lâm Phàm thề, tuyệt đối sẽ không gây hấn với người tu vi cao hơn mình quá nhiều.

....

Lâm Phàm vỗ vỗ đất cát trên người, đưa tay lên ngửi ngửi, vẫn còn thấy hương thơm thoang thoảng.

Giờ khắc này Lâm Phàm không khỏi có chút say mê, mỹ nữ đúng là mỹ nữ, qua một ngày mà vẫn còn thơm, quả thật là nữ nhân như hương a.

Xuất phát, tiến quân tới hoàng triều Đại Yên.

Lâm Phàm tự xoắn tinh thần, vung tay nhắc chân, bước theo nhịp về phía trước.

Khoảng cách tới hoàng triều Đại Yên còn xa lắm không? Lâm Phàm căn bản không biết, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, dù sao cứ đi đúng hướng thì sợ gì không đến nơi.

"Đỉnh, chúc mừng Mê Huyền Thân Pháp thăng cấp."

Ô, thăng cấp sao?

Lâm Phàm cả kinh, cười hớn hở. Người khác đi đường tốn sức, ca đây có hệ thống, mỗi bước là mỗi chút exp a.

Mê Huyền Thân Pháp là một thân pháp rất khá, dù cho nó hơi tốn chân nguyên.

Hiện giờ chân nguyên chỉ có 200, hoàn toàn không đủ đối với Lâm Phàm, thi triển Mê Huyền Thân Pháp một giờ phải tiêu hao 10 điểm chân nguyên.

Mà nếu chạy trốn, chỉ ít cũng phải chạy như điên hai mươi giờ liên tục a.

Hơn nữa chân nguyên đã tiêu hao, muốn khôi phục thì phải nghỉ ngơi chứ không tự động, điều này làm Lâm Phàm rất buồn bực.

Nếu biết trước tình huống này, Lâm Phàm đã nhận lúc ở ngoại môn mà học chút công pháp.

Một đường đi tới tạm thời bình an vô sự, Lâm Phàm cũng bắt đầu thanh lý chiến lợi phẩm mình thu được.

Cứ nghĩ tới hai vị cao thủ Nhập Thần là tim Lâm Phàm lại nhảy tango, đúng là một kỳ ngộ ngàn năm khó gặp a.

Một Nhập Thần cấp bảy, một Nhập Thần cấp tám, đều là tồn tại còn ngưu hơn cả Mạnh Dương Tuyền sư huynh.

Lâm Phàm kiểm tra nhãn không gian của Mặc Dật Hiến trước. Không ít đồ tốt, không biết phẩm chất thế nào.

"Đỉnh, phát hiện một bình đan được Huyền cấp hạ phẩm Huyền Nguyên Đan *10."

"Hiệu quả: sau khi sử dụng, tăng lên tốc độ tu luyện."

"Dùng gia tăng: exp +500.000."

Lâm Phàm vui mừng, không ngờ là đan được Huyền cấp, không tồi, không tồi. Đồng thời Lâm Phàm cũng hiểu một chuyện: đan được tặng được bao

nhiều exp là phải xem hiệu quả của nó ra sao.

Đan dược gia tăng tu vi đương nhiên tác dụng tốt hơn đan dược chữa thương hoặc đan dược phụ trợ.

Một bình Huyền Nguyên Đan gồm mười viên, Lâm Phàm dốc cả vào miệng như ăn kẹo.

"Đinh, dùng mười viên Huyền Nguyên Đan, exp +5.000.000."

Nhai nuốt xong, Lâm Phàm lại bắt đầu kiểm kê, đan dược còn không ít, quả thật lần này kiếm lời vô cùng.

"Đinh, phát hiện một bình đan dược Huyền cấp hạ phẩm Kim Ô Hoàn *5."

"Hiệu quả: sau khi sử dụng, khu trừ thương thể trên người."

"Dùng gia tăng: exp +60.000."

Tuy Lâm Phàm chưa từng được thấy đan dược cực phẩm, nhưng hắn vẫn biết rõ cấp bậc của đan dược.

Thánh cấp, Thiên cấp, Địa cấp, Huyền cấp, Hoàng cấp, Nhân cấp.

Đan dược Huyền cấp, nói cao thì không đúng mà nói thấp cũng không phải, chẳng qua hai cao thủ Nhập Thần mà còn phải giữ khư khư như bảo bối thì mình muốn có được đan dược Huyền cấp cũng không dễ dàng.

Cuối cùng Lâm Phàm cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp đem hết những đồ chơi là đan dược dốc hết vào miệng, gì cũng không chê.

"Đinh, dùng năm viên Kim Ô Hoàn, exp +300.000."

"Đinh, dùng một viên Ích Thần Đan, exp +100.000."

"Đinh, dùng mười viên Huyết Thần Đan, exp +200.000."

....

Giờ phút này Lâm Phàm cần thuốc đến nghiện, lại sờ luôn đến nhẫn không gian của Nghê Mạn Thiên, sau đó tìm thứ là đan dược mà chén.

Vừa nhai vừa đi đường, rất là thoải mái.

"Đinh, dùng một viên Hồn Nguyên Kiếm Đan, exp +200.000."

"Đinh, dùng sáu viên Thư Hùng Đại Đan, exp + 1800."

....

Khoan, chuyện gì đây? Lâm Phàm đang nhai đến vui vẻ, đột nhiên phát hiện chuyện bất thường. Sao có đan dược tăng ít exp như vậy? Có phải là nghe nhầm rồi không?

Đây dù gì cũng là tài sản cao thủ Nhập Thần cất giấu, tại sao lại cộng ít exp như vậy được?

"Đinh, Thư Hùng Đại Đan."

"Hiệu quả, dùng cho chuyện phòng the, tạm thời ngăn chặn khả năng sinh con."

Ọc ọc...

Vừa nuốt đan dược này vào trong miệng, Lâm Phàm đã điên cuồng mà móc họng.

Fuc-k my life, bốn đại gia vừa nuốt phải thuốc tránh thai.

Cái *&^%\$! Đan dược này là của Mặc Dật Hiên, cao thủ Nhập Thần mà còn đi lừa đảo một Tiên Thiên nho nhỏ như ca, làm người sao lại làm thế chứ, quả thật chính là đại bịp!

Lâm Phàm hừ một tiếng, thôi quên đi, tốt xấu gì cũng tăng hơn một ngàn exp, tha thứ cho người lần này.

Sau đó Lâm Phàm giảm tốc độ cắn thuốc lại, cẩn thận mà nuốt, chỉ sợ tiếp tục xảy ra chuyện gì tương tự.

"Đinh, phát hiện Ô Kê Bạch Phượng Hoàn *10."

"Hiệu quả: đan dược bồi bổ khí huyết cho nữ giới trong những ngày đó."

"Sau khi sử dụng, exp +10.000."

Lâm Phàm lại lơ đãng, khi nghe được nhắc nhở thì sắc mặt biến thành rất kỳ quái.

Cái này...

Bỏ đi, tốt xấu gì cũng bỏ máu.

Lâm Phàm cũng không còn quá nhiều do dự, trực tiếp nuốt nốt chỗ Ô Kê Bạch Phụng Hoàn, không thể bỏ qua 10 vạn exp như thế được.

"Đỉnh, dùng mười viên Ô Kê Bạch Phụng Hoàn, exp +100.000."

Sau khi nuốt sạch số đan dược, Lâm Phàm ợ một tiếng sáng khoái. Thật sự là quá sung sướng, tuy vài lần lỡ mồm hơi ghê, nhưng hiệu quả thì vô cùng rõ ràng.

"Đỉnh, chúc mừng nhân vật thăng cấp."

Nuốt xong viên thuốc cuối cùng, nhân vật thành công thăng cấp.

Tiên Thiên cấp hai tấn thăng Tiên Thiên cấp ba.

Chẳng qua Lâm Phàm vẫn không hài lòng lắm, đan dược của cao thủ Nhập Thần tuy nhiều nhưng phẩm cấp lại quá thấp, nuốt nhiều như vậy mới tăng một cấp.

Ài...

Lâm Phàm lắc lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nếu Mặc Dật Hiến cùng Nghê Mạn Thiên biết Lâm Phàm dùng đan dược theo cách lãng phí như vậy, tuyệt đối sẽ học máu mà chết. Những đan dược này đều là bọn họ tận tâm khổ khổ tích lũy lên.

Bọn họ tuy đã vào cảnh giới Nhập Thần, nhưng số đan dược này vẫn có tác dụng lớn lao.

Trong đó Huyền Nguyên Đan tuy phẩm cấp không cao, nhưng hiệu quả rất mạnh, có thể tăng lên gấp đôi tốc độ tu luyện. Thủ pháp luyện chế không khó, thế nhưng dược liệu trong đó lại cực kỳ khó tìm, rất quý giá.

Hiện giờ đã bị Lâm Phàm lãng phí như vậy, khiến cho người ta đau lòng không thôi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Công pháp làm cho người ta kỳ thị

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đan dược cắn xong, tu vi đề cao, Lâm Phàm chép chép miệng, chừng này hơi ít, nếu ăn mãi mà không hết thì là chuyện hạnh phúc cỡ nào a. Bồn đại gia chỉ dựa vào cắn dược cũng có thể thành thiên hạ vô địch.

Lật lật túi chứa đồ mấy lần cũng không còn viên đan dược nào, Lâm Phàm tiếc nuối mà chuyển hướng sang công pháp.

Nhớ là lúc trước có nhìn thấy mấy quyển sách, cũng không biết đó là công pháp gì.

Lâm Phàm không ôm bao nhiêu hy vọng với công pháp của Mặc Dật Hiến. Người này vừa nhìn đã biết không phải người tốt, công pháp khẳng định cũng không khá hơn là bao.

Thế nhưng lập tức Lâm Phàm lại tỉnh ngộ, làm người sao có thể cứ mang ánh mắt kỳ thị chứ. Mặc Dật Hiến này mặc dù không ra sao, nhưng có thể khiến một người không ra sao trở nên ‘nguru’ như vậy thì công pháp khẳng định rất ‘nguru’.

Lâm Phàm xuất ra một quyển công pháp, vừa nhìn lên, nhất thời nở nụ cười.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma."

"Vô Tướng Thiên Ma: gốc rễ tạo nên Vạn Ma Tông, là tâm pháp mà Vạn Ma tổ sư xem Ma Ha địa ngục, bá Vô Tướng Thiên Ma, trải qua trăm năm mới sáng tạo ra, chỉ nhân tài có được Thiên Ma Chi Thể mới có thể tu luyện."

Nhìn dòng giới thiệu này, Lâm Phàm cười ha ha một tiếng, gió đầu to thế, thôi quên đi, người nào 'nguru nguru' một chút cũng đều thích tự thoải phồng, giờ mình khuyết thiếu tâm pháp, có thứ này vừa lúc.

"Học tập Vô Tướng Thiên Ma hay không?"

- Học tập!

Hỏi thừa, mình còn đang đau đầu vì thiếu tâm pháp, sao có thể không học.

"Đỉnh, chúc mừng học tập tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma, đăng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/100.000)."

"Đỉnh, chúc mừng học được Vô Tướng Thiên Ma, chân nguyên +1000."

Lâm Phàm cười tít mắt, học tập tâm pháp Vô Tướng Thiên Ma lại tặng một ngàn chân nguyên, quá mạnh mẽ a. Dựa theo giới thiệu, Vô Tướng Thiên Ma này tổng cộng chín tầng, không biết mình có thể tu luyện tới trình độ nào.

Đồng thời Lâm Phàm cũng phát hiện một vấn đề: mình hiện giờ có được hệ thống, Vô Tướng Thiên Ma này được mình tăng số tầng lên, không phải chính mình cũng sẽ thăng cấp sao?

Thế nhưng Lâm Phàm cũng biết mọi sự không đơn giản như vậy. Những người khác tu luyện tâm pháp, một khi tăng cấp bậc tâm pháp lên thì cảnh giới tự thân cũng thăng theo.

Còn mình thì lại có exp nhân vật riêng, exp tâm pháp riêng, muốn thăng cấp phải dựa vào tăng exp nhân vật, không thể không nói là một chuyện khá đau khổ.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Phàm cảm giác đầu cũng muốn to thêm, quyết định không quản nữa, chính mình một đường điên cuồng lao tới, còn sợ cái gì!

Sau đó Lâm Phàm lại bắt đầu tra xét, vẫn còn mấy bí tịch nữa, cũng không biết là cái gì.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Kiếm Ý."

Ặc... Lại một quyển tâm pháp Thiên giai, xem ra đây là tâm pháp trấn phái của tông môn Nghê Mạn Thiên ở.

Lâm Phàm phấn khởi huyết sáo, này người so với người giận điên người, nhìn kiểu này, chắc Nghê Mạn Thiên cùng Mặc Dật Hiên đều là hạch tâm trong tông môn.

"Kiếm Ý: tâm pháp do khai tông tổ sư Linh Lung của Linh Lung Kiếm Các lĩnh ngộ kiếm ý tối cao sáng tạo ra, nhân tài có được Kiếm Ý Chi Thể mới có thể tu luyện tâm pháp này."

"Đỉnh, học tập hay không?"

- Học tập!

"Đỉnh, chúc mừng học được tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Kiếm Ý, đăng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/100.000)."

"Đỉnh, chúc mừng học được Kiếm Ý, chân nguyên +1000."

Học xong hai môn tâm pháp hàng đầu, tâm của Lâm Phàm cũng lớn hẳn lên, có loại cảm giác bốn đại gia đã là thiên hạ vô địch. Đương nhiên, cảm giác bành trướng này cũng chỉ kéo dài hai ba giây, sau đó lại xẹp lép.

Coi như nhập môn được hai môn tâm pháp, nhưng cấp bậc phía sau còn cần mình chậm rãi rèn luyện, vẫn khổ vô cùng a.

Sau đó Lâm Phàm kiểm tra nốt hai công pháp còn lại.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện công pháp Địa giai thượng phẩm Triêm Hoa Phủ Cúc Chi."

"Triêm Hoa Phủ Cúc Chi: thủ pháp độc đáo do một vị đại năng của Vạn Ma Tông sáng tạo ra, một chi có thể diệt Thiên. Chi có thể tự lĩnh ngộ, không thể truyền dạy."

"Học tập hay không?"

Chờ chút, cái này không được bình thường.

Lâm Phàm vốn đang rất vui vẻ, giờ lại giống như bị dội một chậu nước lạnh.

Đã có Xoay Chuyển Càn Khôn với Hắc Hồ Đào Tâm, giờ nếu cộng thêm cả Triêm Hoa Phù Cúc Chi này nữa, bốn đại gia còn không phải biến thành ‘người khai phá thân thể’ sao?

Chuyển giới, nâng ngực, phá cúc hoa?

Không được, không được, tuyệt đối không được, một người tràn ngập tinh thần trọng nghĩa như ca, sao lại toàn học những công pháp có thể khiến người ta nghĩ bậy chứ!

Không học, kiên quyết không học.

Giờ khắc này Lâm Phàm sờ sờ cằm, nhưng rồi lại có chút do dự. Dù sao vất vả lắm mới gặp được công pháp, nói không luyện là không luyện sao?

Đúng rồi, công pháp chẳng phân biệt được chính tà, chỉ xem người dùng là tà hay chính.

Không sai, chính là đạo lý này, tại sao mình lại có thể bị mấy dòng giới thiệu lừa ngà chứ?

- Học!

Lâm Phàm không do dự nữa, chọn học tập.

"Đỉnh, chúc mừng học tập Triêm Hoa Phù Cúc Chi, đăng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/1000)."

Tiếp đến Lâm Phàm nhìn tới quyền công pháp cuối cùng. Ngay cả Triêm Hoa Phù Cúc Chi cũng đã học, giờ còn công pháp gì phải ngán chứ.

Nhưng quyền công pháp này không để cho Lâm Phàm thất vọng. Đây là công pháp của Nghê Mạn Thiên, Truy Phong Kiếm Quyết.

Địa giai hạ phẩm

Hiện giờ Truy Phong Kiếm Quyết này xem như kỹ năng công kích có hình tượng duy nhất của Lâm Phàm

Chẳng qua đối với người không dùng kiếm như Lâm Phàm, học công pháp này cũng là một chuyện xấu hổ.

Hết công pháp, giờ xem tới trang bị.

Nói thật Lâm Phàm không có bao nhiêu hứng thú với mấy món trang bị này.

Bảo y phòng ngự gì đó, Lâm Phàm căn bản không cần, Bất Diệt Ma Thể đã đủ để chính mình chơi đùa.

Bởi vậy Lâm Phàm ném hết mấy trang bị thu được gồm một bộ y phục, một đôi giày, còn có một thanh kiếm vào lò lửa, chuẩn bị rèn lại.

"Đỉnh, chức nghiệp phụ thợ rèn không đủ cấp bậc, không thể dung luyện."

Khi Lâm Phàm ném mấy thứ kia vào lò lửa, lại nghe thấy nhắc nhở như vậy.

Lâm Phàm khẽ thở nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ, xem ra không thủ tiêu tang vật được rồi.

Cuối cùng vì tránh phiền toái không cần thiết, Lâm Phàm cũng chỉ có thể bỏ lại tất cả vào túi chứa đồ, chờ sau này có cơ hội thì thử lại lần nữa.

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm chỉ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng thoải mái.

Sắc trời bắt đầu âm ỉ dần dần. Lâm Phàm ngồi dựa lưng dưới một gốc cây đại thụ chọc trời rồi nhắm mắt vận chuyển tâm pháp Vô Tướng Thiên Ma.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được một luồng khí vận chuyển trong cơ thể, theo tu luyện mà từ từ lớn mạnh lên.

"Đỉnh, Vô Tướng Thiên Ma exp +10."

"Đỉnh, Vô Tướng Thiên Ma exp +10."

....

Lúc này Lâm Phàm mở mắt, hơi nghi hoặc, tu luyện tâm pháp sao tốc độ tăng exp lại chậm như vậy chứ? Thật sự là không khoa học!

Lâm Phàm thử đổi sang tu luyện Kiếm Ý, muốn thử xem tới cùng là có chuyện gì.

"Đỉnh, Kiếm Ý exp +1."

"Đỉnh, Kiếm Ý exp +1."

Sao lại thế này? Hai môn tâm pháp đều là công pháp Thiên giai, tại sao exp đạt được lại không giống nhau?

Chẳng lẽ tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Kiếm Ý này không thích hợp với mình?

Lâm Phàm giờ khắc này có chút bất đắc dĩ, chiếu theo tốc độ này, tầng thứ nhất cần mười vạn exp khi nào mới đầy được đây.

Nhất định là có vấn đề gì, bằng không tuyệt sẽ không như vậy.

Tuy nói tu luyện hai môn tâm pháp này cần loại thân thể phù hợp, nhưng hệ thống nhắc nhở có thể tu luyện thì hẳn là đã bài trừ nguyên nhân này. Vậy tu luyện chậm như vậy nhất định là có nguyên nhân đặc thù, chỉ là tự mình tạm thời chưa phát hiện ra mà thôi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bây giờ ca là tiền bối

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thánh Địa kiếm đạo Linh Lung Kiếm Các nằm trong quần thể núi phương Bắc. Vô số người muốn bái nhập Linh Lung Kiếm Các, nhưng lại bởi vì vị trí của nó thật sự là hiểm trở đến thái quá mà đều thất vọng trở về. Bởi vậy không phải là người có đại nghị lực cùng đại khí vận thì rất khó tới được.

"Doong doong doong..."

Tiếng chuông nặng nề vang lên ở Linh Lung Kiếm Các, vô số đệ tử tròn mắt ngạc nhiên, không biết chuyện gì xảy ra.

- Sư phụ, người mau qua đây, sư tỷ muốn không xong rồi.

Lúc này, một đám đệ tử thần sắc kích động đáp từ không trung xuống mặt đất, hướng vào đại điện hô.

Linh Lung Kiếm Các là tông môn có quy củ rất nghiêm khắc, tự nhiên là không cho phép đệ tử lơ đãng như thế xông vào đại điện. Nhưng hiện giờ tình huống nghiêm trọng, những đệ tử kia cũng không quản được nhiều như vậy.

Hai ngày này, bọn họ bay gấp ngày đêm, không dám nghỉ ngơi, chính là vì muốn nhanh một chút. Khí tức của Nghê sư tỷ đã càng ngày càng suy yếu, nếu không phải dùng đan dược duy trì, chỉ sợ đã sớm hương tiêu ngọc vẫn.

Vừa lúc đó, không gian trong đại điện khẽ chấn động một chút, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Nếu không nhìn từ trang phục thì sẽ rất khó đoán đây là nam hay nữ, bởi vì khuôn mặt của người nọ bị một tầng không gian vụn vụn che khuất, giống như một cái đầm nước đục.

- Sư phụ, Nghê sư tỷ...

- Vô Thượng Kiếm Ý, tới cùng xảy ra chuyện gì? Các người mau mời trưởng lão các ngọn núi lại đây.

Linh Lung tông chủ không nói thêm gì, cũng biến sắc, hiển nhiên cảm giác chuyện này có chút khó giải quyết, sau đó mang theo Nghê Mạn Thiên tiến vào hư không, biến mất khỏi nơi này.

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn nhau, cũng không dám lưu lại, lập tức đi thông báo cho các trưởng lão ở các ngọn núi.

....

Giờ phút này Lâm Phàm hiển nhiên còn không biết mình đã gây họa, mỗi ngày đều vui vẻ như đang nghỉ dưỡng mà đi về phía Đông.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm kiến thức thêm về sự thần kỳ của thiên nhiên, thấy được rất nhiều loại thực vật kỳ quái.

Thế nhưng chuyện làm Lâm Phàm ấn tượng sâu nhất là nơi này có vô cùng nhiều mãnh thú.

Ô!

Phía trước có người.

Lâm Phàm lúc này biến sắc, dừng bước. Vừa xong hắn phát hiện phía trước có tiếng người. Trên đường tới đây, Lâm Phàm cũng đã nhìn thấy rất nhiều dấu chân giống của con người, như vậy hẳn là sắp đến hoàng triều Đại Yên.

Lâm Phàm trốn vào một nơi bí mật gần đó, thấy phía trước có một đám người vừa hợp lực đánh chết một con mãnh thú. Lâm Phàm từng xử qua một con mãnh thú tương tự, loại này thực lực tầm tạm, đám người này đối phó được nó thì cũng có chút lợi hại.

Năm nam ba nữ, tu vi đều tại Tiên Thiên cấp hai, nếu đơn đả độc đấu thì con Xích Viêm Thú Tiên Thiên cấp hai kia hoàn toàn có thể hành hạ bọn họ đến chết.

Tiếp đó mấy người kia nghỉ ngơi tại chỗ, hạ trại tạm thời, mổ bụng làm thịt con Xích Viêm Thú kia, lại cắt một sừng bỏ vào trong túi, sau đó nổi lửa nướng thịt.

- Này, chào các vị!

Lâm Phàm thấy mấy người đều là Tiên Thiên cấp hai, trong lòng cũng không úy kỵ, huống chi mình cũng có chút đói bụng, vừa lúc đi ra kiếm ít thức ăn, đồng thời cũng muốn theo chân bọn họ cùng nhau rời đi. Nhìn mấy người này mặc y phục cùng kiểu, hẳn là tới từ cùng một chỗ, xen lẫn vào đám người này sẽ khó làm người khác chú ý.

Vừa có ăn lại vừa có thể đi tới nơi mình muốn, quả thực là một hòn đá ném hai chim, rất là ổn thỏa.

- Ai đấy?

Tám người mới vừa nghỉ ngơi, nghe được có người tới gần, nhất thời cả kinh, vội rút binh khí ra cảnh giác quan sát trước mắt.

Khi thấy đối phương chỉ có một người, bọn họ thầm thở phào, nhưng dù là thế, bọn họ cũng không dám buông lỏng cảnh giác. Ở khu rừng Lạc Nhật này, loại người nào cũng có, người có ý đồ xấu lại càng nhiều.

Lâm Phàm thấy mọi người khẩn trương như thế thì cười xòa:

- Các vị không cần khẩn trương, ta không phải là người xấu.

- Hừ, người xấu tất nhiên sẽ không nói mình là người xấu.

Một muội tử trong đội thân mặc trường y màu đỏ, cầm kiếm, rất là cảnh giác nói.

- Vị huynh đài này, chúng ta nơi này không chào đón người, mời người rời đi.

Lúc này, một nam tử nói.

Lâm Phàm nhìn nam tử này, một người lên tiếng thay cho bảy người, hiển nhiên rất có uy vọng trong đội.

Lâm Phàm làm mặt tươi cười:

- Xin hỏi hoàng triều Đại Yên có phải ở phía trước hay không?

- Đi về phía trước ba mươi dặm, đó là hoàng triều Đại Yên.

Tang Thiên Hạo rất cảnh giác đối với người không rõ lai lịch xuất hiện đột ngột này, trên người không có binh khí, lại có thể ung dung xuất hiện ở nơi này, hiển nhiên không phải bình thường người.

Mấy người bọn họ tổ đội đến nơi đây là để săn giết Xích Viêm Thú, lấy về một sừng trả nhiệm vụ. Vốn làm xong rồi thì nên rời đi, nhưng thịt của Xích Viêm Thú rất ngon, nên chuẩn bị ăn no nê một bữa mới trở về.

- Đa tạ, nhưng bụng đã đói rồi, hình như mọi người đang làm cái gì đó rất ngon, ta cũng không khách khí đâu, cùng nhau ăn đi.

Lâm Phàm không chút khách sáo, tiếp tục đi đến.

- Đứng lại, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Tang Thiên Hạo thấy người trước mắt không chịu rời đi, lạnh lùng nói.

- Sao lại ích kỷ như vậy chứ, mọi người xuất môn ra ngoài, hẳn là nên giúp đỡ nhau mới đúng!

Lâm Phàm nói.

- Tang ca, nói nhảm với hần làm gì, lảm la lảm lét, vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt lành, bắt lấy trước nói sau.

Hàn Tích Vũ lên tiếng, trường kiếm trong tay múa thành những đóa hoa trên không trung rồi đâm tới cánh tay Lâm Phàm.

- Nhất Kiếm Khuynh Thành.

Hàn Tích Vũ tu vi Tiên Thiên cấp hai, kiếm pháp không tồi, chân nguyên bao trùm lên thân kiếm, một trận hồng quang nổi lên, khí thế rất là sắc bén.

Lâm Phàm giờ khắc này không phục, cái gì gọi là lảm la lảm lét, khuôn mặt của bổn đại gia gọi là trong sáng thiện lương, dám nói là lảm la lảm lét.

"Keng..."

- Nữ hài tử không nên một lời không hợp đã động thủ a.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, tay trái nắm chặt lấy thân kiếm của Hàn Tích Vũ, làm vẻ bất đắc dĩ nói.

- Hà...

Tang Thiên Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, có chút không dám tin. Người này lại có thể bằng tay không bắt lấy kiếm của Hàn Tích Vũ, điều này...

- Tiền bối, xin hạ thủ lưu tình.

Tang Thiên Hạo nhất thời cả kinh, lập tức hô.

- Lộ Hồi Cữu Chuyển.

Hàn Tích Vũ thấy người trước mắt bắt được thân kiếm, nhất thời nổi giận, thân thể đột nhiên xoay tròn, muốn dùng chiêu này vận gãy bàn tay của Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu.

Thế này cũng tốt, vừa vận thử "Triêm Hoa Phù Cúc Chỉ".

Giờ khắc này Lâm Phàm buông lỏng thân kiếm ra, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động giống như vỗ về thân kiếm của Hàn Tích Vũ.

"Choeng..."

Một tiếng vang giòn, trường kiếm trong tay Hàn Tích Vũ lập tức gãy thành từng đoạn rơi trên mặt đất.

"Đinh, chúc mừng Triêm Hoa Phù Cúc Chỉ exp +10."

- Phù Bình Kiếm của ta.

Hàn Tích Vũ nhìn những mảnh kiếm trên mặt đất mà biến sắc, đôi mắt hơi ửng đỏ lên, giống như là rất thương tâm.

- Tiền bối nguôi giận, chúng ta có mắt như mù, xin tiền bối đừng chấp nhặt.

Tang Thiên Hạo vội vàng nói.

Xuất môn ra ngoài, gặp phải người cường hãn hơn thì tuyệt đối không được chống chọi, phải thể hiện đủ kính nể a.

- Còn không mau xin lỗi tiền bối.

Tang Thiên Hạo vội vàng nói, người này có thể dùng tay không bẻ gãy Phù Bình Kiếm, hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới rất cao, không phải bọn hần có khả năng trêu chọc.

Hàn Tích Vũ nhìn Lâm Phàm, lại nhìn Phù Bình Kiếm của mình, cuối cùng nói một câu không tình nguyện.

- Thực xin lỗi!

....

- Không sao, có thể gặp nhau đó là duyên, mau nướng thịt đi, ăn xong chúng ta cùng lên đường.

Lâm Phàm không chút khách khí ngồi lên tảng đá gần bếp lửa, sau đó sai người nướng thịt.

Giờ phút này Lâm Phàm rất vui vẻ trong lòng. Không nghĩ tới vừa ra khỏi tông môn, không chỉ đánh cướp được hai cao thủ cảnh giới Nhập Thần mà còn được làm một lần tiền bối với đám người trước mặt này.

Quả nhiên sau khi đi ra rất là nhiều chuyện vui vẻ.

Tang Thiên Hạo cũng thờ phào một hơi, sau đó ngồi cạnh Hàn Tích Vũ. Tuy rằng tạm thời người này không có hành vi gì quá phận, nhưng Tang Thiên Hạo vẫn không thể không đề phòng.

- Ô, các ngươi xuất môn còn mang theo một con ngựa làm gì?

Lâm Phàm thấy dưới một thân cây buộc một con ngựa đang cúi đầu ăn cỏ thì tò mò hỏi.

- Tiền bối, đây là Dâm Hương Mã, là một loài ngựa cơ thể phát ra mùi hương đặc thù có thể hấp dẫn một ít mãnh thú giống đực lạc đàn lại đây. Nếu hấp dẫn tới mãnh thú quá mức lợi hại, chúng ta sẽ không xuất hiện mà trốn ở một nơi bí mật gần đó đợi xong việc."

Tang Thiên Hạo hồi đáp chi tiết.

- Tóm lại con ngựa này là môi nhử hả?

Lâm Phàm cảm giác động vật này đúng là kỳ quái.

- Vâng, bởi vậy loại Dâm Hương Mã này rất thông thường, cũng không phải là động vật gì đáng giá.

Tang Thiên Hạo nói.

- Động vật thần kỳ này cũng tốt mà, nếu chẳng may không còn đồ ăn thì cũng có thể mang ra làm thức ăn.

Lâm Phàm vẫn là lần đầu tiên gặp được loài ngựa này.

- Tiền bối, ngựa này không thể ăn, bởi vì trời sinh dâm hương, thịt của nó cả mãnh thú cũng không nuốt nổi.

- Vậy sao, ngay cả súc sinh cũng ghét bỏ a.

- Tiền bối, thịt nướng xong rồi.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thử xem các ngươi có sợ không

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Một con Xích Viêm Thú chia cho chín người ăn, nhaoáng cái đã hết sạch. Người luyện võ tiêu hao lực lượng rất lớn, cho dù là nữ tử như Hàn Tích Vũ cũng ăn cả một cái chân sau mới tạm no.

- Đi thôi, cũng không còn sớm nữa, hy vọng có thể trước lúc mặt trời lặn tới được hoàng triều Đại Yến.

Lâm Phàm đứng dậy nói.

- Vâng, tiền bối.

Tang Thiên Hạo gật gù đầu. Trong lúc dùng bữa mọi người cũng không nói lời nào, mà Tang Thiên Hạo thì tập trung cảnh giác Lâm Phàm, cũng không hỏi nhiều cái gì. Đối với Tang Thiên Hạo, hỏi càng nhiều ngược lại càng nguy hiểm.

Dọc theo đường đi, Tang Thiên Hạo để Hàn Tích Vũ đi phía sau, để nếu có chuyện gì phát sinh mình còn có thể kéo dài thời gian cho Hàn Tích Vũ chạy trốn.

Trên đường, mọi người đều cố ý bước nhanh hơn, muốn mau chóng đến được hoàng triều Đại Yến.

Đám Tang Thiên Hạo không hề có cảm giác hưng phấn nào với việc đột nhiên gặp được cao thủ thần bí, cũng không mong nhận được ưu đãi gì từ người này. Đối với bọn họ, có thể giữ được tính mạng là quá tốt rồi.

Ở cách rừng rậm này không biết bao nhiêu người đã chết, đó đều là những bài học máu chảy đầm đìa a.

Lâm Phàm cũng phát hiện những người này cố ý xa lánh mình, nhưng hắn không để trong lòng. Chỉ cần đến hoàng triều Đại Yến là được, còn những chuyện khác chẳng quan trọng.

Hai môn công pháp Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hồ Đào Tâm này, võ giả tầm thường đã không thể giúp hắn gia tăng exp.

Nhất là Hắc Hồ Đào Tâm, ngay cả Nhập Thần cấp tám Nghê Mạn Thiên cũng không tăng nổi exp chứ đừng nói là người khác.

Chẳng lẽ Hắc Hồ Đào Tâm còn cao minh hơn cả Xoay Chuyển Càn Khôn?

- Đứng lại...

Ngay lúc đám người Lâm Phàm đi qua một con đường hẹp với hai bên đều là vách núi thẳng đứng thì đột nhiên bị một đám người không rõ thân phận bao vây cả trước lẫn sau.

- Đem hết đồ đạc ra đây, nữ nhân lưu lại, những kẻ khác có thể đi rồi.

Lúc này một gã đại hán thân mặc giáp đen, vác một thanh đại đao hùng hổ đi ra.

Đại hán này đầu nhọn thính, trên mặt có một vết sẹo chạy dài từ trán xuống tận cằm, cực kỳ kinh khủng.

Đại đao trong tay hắn có phần lưỡi hai màu đen trắng, chuôi đao điêu khắc thành một cái đầu hổ dữ tợn hung ác.

Tang Thiên Hạo vừa nhìn thấy đại hán này thì lập tức biến sắc.

- Hồ Môn Đao Khúc Hường Ca.

- Ha ha, cũng có kiến thức đấy!

Khúc Hường Ca vung đao một cái tạo thành tiếng gió rít ghê người.

- Biết là tốt rồi, lưu lại hết đồ đạc, lưu lại người, các người có thể lẫn.

- Khúc Hường Ca, chúng ta đều là đệ tử học viện Thiên Phủ...

Tang Thiên Hạo biết Khúc Hường Ca này.

Thổ phỉ nổi danh hoàng triều Đại Yến, là sĩ nhục của học viện Thiên Phủ.

- Đừng nói nhảm với lão tử.

Khúc Hường Ca nhất thời giận dữ, đao chém xuống, một đạo đao khí phá không mà ra, đánh về phía một người bên cạnh Tang Thiên Hạo.

Người nọ sắc mặt hoảng sợ, quay mất đao khí thành linh ập đến, kinh hãi đến mồ hôi lạnh ướt đầm y phục, muốn rút kiếm ngăn cản, nhưng đao đao khí này chí cương cuồng bạo, có xu thế không cách nào ngăn cản.

- Khúc Hường Ca, người dám...

Tang Thiên Hạo cả kinh, hắn không ngờ Khúc Hường Ca dám động thủ.

Khúc Hường Ca này từng là đệ tử của học viện Thiên Phủ, sau bởi vì bị đối xử không công bằng nên rời học viện, chiếm núi xưng vương. Vô số cao thủ trong học viện Thiên Phủ muốn diệt trừ sĩ nhục này, thế nhưng Khúc Hường Ca lại ẩn trốn rất kỹ, rất khó tìm đến, cho nên giờ vẫn bình yên vô sự.

Đạo đao khí kia, dù là Tang Thiên Hạo cũng không dám nói có thể đỡ được.

Ngay lúc Tang Thiên Hạo chuẩn bị liều mạng, lại phát hiện có một bàn tay nhỏ rất bình thường chìa ra, đỡ lấy đao khí bá đạo kia.

Con mắt Tang Thiên Hạo suýt nữa lồi ra ngoài, điều này sao có thể?

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, Tiên Thiên cấp bốn, tu vi coi như tạm tạm, so với mình cao hơn hai bậc, nhưng Lâm Phàm cảm giác người này hoàn toàn là đang lãng phí thời gian.

- Tiền bối...

Người vừa cho là mình phải chết không thể nghi ngờ kia, giờ phút này nhìn Lâm Phàm mà cảm kích vô bờ bến: nếu không phải tiền bối xuất thủ cứu giúp, chỉ sợ mình đã chết dưới đao khí.

Tiên Thiên cấp bốn Khúc Hường Ca đao pháp cương mãnh, dù là người ngang cấp cũng không dám nói có thể chống đỡ được bao lâu.

- Người là ai?

Khúc Hường Ca cảnh giác nhìn Lâm Phàm. Hắn đã theo dõi tám người Tang Thiên Hạo từ lúc họ vào rừng, giờ sao lại nhiều thêm một người, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, chợt có một ý tưởng, sau đó nhìn Tang Thiên Hạo:

- Các người đi trước đi, ta sẽ đuổi theo sau.

Lâm Phàm không muốn đám người Tang Thiên Hạo ở lại chỗ này, như thế mình sẽ không phát huy được.

- Tiền bối, ngài...

Tang Thiên Hạo có chút áy náy nhìn Lâm Phàm, lúc trước hắn còn nghi ngờ tiền bối, nhưng giờ tiền bối lại để cho bọn họ đi trước, một mình ở lại chống chọi với đám thổ phỉ này.

- Làm tiền bối, tự nhiên phải để tiểu bối đi trước, đây là phong cách xử sự của ta.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, nói về chính nghĩa lẫm liệt.

Một khắc này trời trong sáng hẳn, hết thảy ô uế ở trước ngôn từ chính nghĩa tràn trề của Lâm Phàm đều bị đánh tan không chỗ che thân.

Hàn Tích Vũ lúc trước còn có chút oán hận Lâm Phàm, giờ cũng nhìn hắn mà sùng bái không thôi.

Mấy câu nói kia của tiền bối đã chạm tận tâm linh của nàng. Ở trong mắt Hàn Tích Vũ, thân ảnh của tiền bối đã biến thành cao lớn vô cùng, lại tỏa ánh hào quang chói lòa khiến nàng không mở mắt ra nổi.

- Thực xin lỗi tiền bối, lúc trước ta còn nghi ngờ ngài...

Tang Thiên Hạo áy náy nói.

Lâm Phàm khoát tay áo:

- Không sao, làm tiền bối nếu như ngay cả một chút bao dung cũng không có thì không xứng được các người gọi là tiền bối. Đi đi, ta sẽ đuổi theo các người sau.

Lâm Phàm hồ hững nói.

- Vâng, chạy...

Tang Thiên Hạo cũng không chần chờ, mang theo mọi người lập tức rời đi.

Khúc Hường Ca muốn đuổi theo, nhưng thấy người thần bí kia vẫn không nhúc nhích thì cũng không dám lộn xộn.

Khi đám người Tang Thiên Hạo đi khuất, Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, mỉm cười:

- Tốt lắm, ta nghĩ ta cũng nên đi.

Khúc Hường Ca sừng sốt, lập tức kịp phản ứng:

- Khốn khiếp, dám đùa giỡn với ta, xem chiêu.

- Ngủ Hổ Đoạn Môn Trảm.

Khúc Hường Ca nổi giận gầm lên một tiếng, đao vung lên, chỉ sức gió từ đại đao cũng đủ khiến không khí bị biến ảo.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, Triêm Hoa Phù Cúc Chi lập tức phát động, hướng về cánh tay cầm đao của Khúc Hường Ca. Khúc Hường Ca chỉ thấy tay mình đau đớn buông lỏng, đại đao kia đã rơi vào trong tay Lâm Phàm.

Ngay tích tắc sau đó, Lâm Phàm đá ra một cước, đập Khúc Hường Ca ngã trên mặt đất.

- Đại ca, không có sao chứ?

Đám tiểu đệ chung quanh lập tức tiến lên.

Khúc Hường Ca phẩy tay, nhin đầu bò lên:

- Được lắm, xem ra không xuất bản lãnh thật sự thì nguoi còn không biết Khúc Hường Ca ta là ai.

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca sau đó cười lạnh liên tục.

- Nguoi cười cái gì?

Khúc Hường Ca thấy đối phương đứng cười to, lửa giận trong lòng càng dữ dội, có xúc động muốn chặt đối phương làm tám khúc.

- Cười cái gì? Bồn đại gia cười các nguoi đều phải quỳ xuống đầu hàng!

Giờ khắc này Lâm Phàm quát lên một tiếng, cầm lấy Hồ Môn Đao tự chém lên người mình.

Khúc Hường Ca sững sốt, cho là đối phương điên rồi, lại muốn tự sát.

Phải biết Hồ Môn Đao chính là binh khí thượng phẩm, thiếu chút nữa đã đạt tới Huyền binh, không gì không phá được, không biết bao nhiêu cao thủ đã trở thành oan hồn dưới đao.

Thế nhưng một giây sau, cả đám người Khúc Hường Ca toàn bộ trợn tròn mắt.

Hồ Đao Môn kia vừa chạm vào thân thể Lâm Phàm thì tức thì gãy thành ba đoạn rơi trên mặt đất.

- Hồ Đao Môn của ta...

Khúc Hường Ca ngây người nhìn Hồ Môn Đao đã phế.

- Không muốn chết, đều quỳ xuống đầu hàng cho bồn đại gia, nếu không Hồ Môn Đao này sẽ là kết cục của các nguoi!

Lâm Phàm tăng khí thế, gầm lên một tiếng.

Trong mắt Lâm Phàm, đâm chém thật quá phiền phức, bồn đại gia tự chém một đao xem các nguoi có sợ không.

Giờ khắc này Khúc Hường Ca hiểu được một chuyện, người trước mắt này cường đại, vô cùng cường đại.

Hồ Môn Đao không phải binh khí bình thường a, một thân máu thịt thông thường sao có thể đối kháng cùng nó, hơn nữa còn đem Hồ Môn Đao chấn thành ba đoạn.

- Tiền bối... Tha mạng...

Giờ khắc này Khúc Hường Ca sợ rồi, bịch một cái quỳ trên mặt đất.

Đám tiểu lâu la cũng vội vàng làm theo Khúc Hường Ca.

Khúc Hường Ca là người có cả ánh mắt lẫn kiến thức, hẳn không nghĩ thể gian lại có người hung tàn như thế, một đao hủy đi Hồ Môn Đao.

Mà lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười, cười vô cùng xán lạn...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thí nghiệm

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Tiền bối, ngài định làm gì?

Lúc này Khúc Hường Ca sắp khóc rồi. Tiền bối này làm việc sao lại quái dị như vậy, kéo bọn hắn vào trong rừng, sau đó dùng dây leo trói chặt bọn hắn lên thân cây.

- Đừng thất mắc, rất nhanh sẽ xong rồi.

Lâm Phàm chỉ huy đám tiểu lâu la còn lại, để bọn hắn tự tìm mỗi người một thân cây, sau đó đứng im không được nhúc nhích cho mình trói.

Đối với đám tiểu lâu la này, đại ca còn bị trói lại, bọn hắn làm sao dám can rỡ, chỉ có thể mong tiền bối khai ân tha một mạng.

Khúc Hường Ca làm thổ phi cũng đã được một thời gian, không chỉ tâm ngoan thủ lạt mà ở lúc nguy hiểm cũng biết nên làm thế nào để tự bảo vệ mình.

Người trước mắt này nhất định là một cao thủ, muốn từ trong tay cao thủ chạy trốn quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Vậy cách duy nhất là ngoan ngoãn để được khai ân.

- Tiền bối, ta biết sai rồi, cầu ngài thả ta đi.

Khúc Hường Ca cầu xin tha thứ nói. Tiền bối này hành sự quái dị, làm cho Khúc Hường Ca run như cây sậy, có cảm giác rất không ổn.

Trói hắn lên cây là định làm gì? Mà nhìn nụ cười tà của tiền bối, càng làm Khúc Hường Ca kinh hãi đến run bắn cả người.

- Yên tâm, ta không muốn mạng của ngươi, chỉ cần ngươi phối hợp một chút là tốt rồi.

Trói chặt toàn bộ đám thổ phi, Lâm Phàm thỏa mãn phúi phúi tay.

- Tiền bối, ta nhất định sẽ phối hợp.

Khúc Hường Ca vội vàng nói. Hiện giờ biến thành như vậy, hắn cũng nhận thức được mình nên làm gì. Ai cũng không chê mình sống quá lâu, nếu có thể sống được thì tự nhiên là phải cố mà sống.

- Ta hỏi ngươi, gia tài của ngươi có bao nhiêu, nhìn ngươi làm thổ phi cũng rất có bản lĩnh, hẳn là đoạt được không ít đồ tốt đi?

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, sau đó không cùng hắn nói nhảm mà trực tiếp tìm kiếm trên người hắn.

- Cái gì đây, chỉ một chút thế này?

Lâm Phàm móc được một chút tiền, ngoài ra không còn gì nữa.

Dù gì hàng này cũng là Tiên Thiên cấp bốn cơ mà, thổ phi cũng cần ra dáng thổ phi một chút chứ!

- Tiền bối, thật không có, tuy ta là thổ phi, nhưng mấy tháng rồi hôm nay mới lại có một vụ, học viện Thiên Phủ truy nã ta, ta nào dám đi ra a.

Khúc Hường Ca nói.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nhìn Khúc Hường Ca, thế mà cũng đòi là thổ phi, quả là sĩ nhục đồng đạo.

Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, bỏ hết tiền bạc vào túi mình, sau đó cẩn thận quan sát Khúc Hường Ca.

Khúc Hường Ca bị Lâm Phàm nhìn tới toàn thân run rẩy, chỉ sợ tiền bối bất mãn rồi trực tiếp giết chết mình.

- Ta hỏi ngươi một vấn đề, ngươi cần phải trả lời thành thật! Ngươi cho rằng nam nhân tốt hơn hay nữ nhân tốt hơn?

Lâm Phàm muốn thí nghiệm Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hồ Đào Tâm một chút.

Từ lúc Hầu Tử Thâu Đào tiến giai thành Xoay Chuyển Càn Khôn, Lâm Phàm vẫn chưa dùng qua bao giờ, không biết công hiệu có như dự đoán không.

Hiện tại vừa vặn, có vật thí nghiệm miễn phí đưa tới tận cửa, Lâm Phàm tự nhiên là muốn thử một lần.

Thế nhưng dù sao Lâm Phàm cũng là người có đạo đức, trước khi thí nghiệm nhất định phải hỏi xem đối phương có đồng ý không mới được.

Khúc Hường Ca sững sốt, không rõ vì sao tiền bối phải hỏi vấn đề này. Hắn vội vàng động não phân tích một chút.

Ở Huyền Hoàng giới, cá lớn nuốt cá bé, nữ nhân nếu không có thiên tư trác tuyệt trở thành cường giả thì sẽ trở thành vật sở hữu của nam nhân.

Nhưng lời này Khúc Hường Ca không thể nói, bởi vì hắn thấy từ trong ánh mắt của tiền bối thoáng hiện một tia tình quang.

- Tiền bối, ta cho rằng thế gian này nam nữ bình đẳng, bởi vậy trong mắt ta nam hay nữ đều rất tốt.

Khúc Hường Ca trả lời trái với lương tâm.

Hắn hy vọng lời nói của mình sẽ gài đúng chỗ ngựa của tiền bối, có lẽ còn tránh được một kiếp.

Mà lúc này, Khúc Hường Ca nhìn thấy tiền bối không ngừng gật đầu, trong lòng nhất thời vui vẻ, xem ra mình nói đúng như tiền bối mong muốn rồi, thật sự là quá tốt.

- Tốt...

Lâm Phàm giờ phút này cũng lộ vẻ vui mừng, sau đó nhìn về đám tiểu lâu la hỏi:

- Còn các người nghĩ thế nào?

Đám tiểu lâu la thấy lão đại nói làm tiền bối vui vẻ như thế, tự nhiên là biết nên làm thế nào, từng gã liền mạng gật đầu:

- Chúng ta cũng nghĩ như vậy.

- Đúng, nam hay nữ đều tốt.

- Thế với trời, ta chỉ hận mình không thể sinh ra thân nữ nhi a.

....

Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu. Ngay từ đầu còn tưởng rằng những người này sẽ không muốn, hiện giờ thấy bọn họ đều nguyện ý, không cần áy náy nữa.

- Tốt, một khi đã như vậy, ta hy vọng ta có thể thỏa mãn tâm nguyện của các người.

....

- Tiền bối...

Khúc Hường Ca biến sắc, bởi vì ánh mắt của tiền bối vừa đột nhiên biến thành sắc bén vô cùng.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Lâm Phàm không chắc Xoay Chuyển Càn Khôn rốt cuộc là có diệu dụng gì, nhưng theo giới thiệu thì có thể đảo lộn âm dương, chẳng lẽ thật sự có thể biến nam thành nữ?

Ngay trong tích tắc ra tay, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện có chút không giống.

Có một ý niệm kỳ lạ quán theo bàn tay mình, phảng phất như là sửa đổi quy tắc thiên địa vậy.

"Đỉnh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +100."

Lâm Phàm biết Tiên Thiên cấp bốn Khúc Hường Ca cũng sẽ không được bao nhiêu exp, nhưng không ngờ lại chỉ có 100 điểm.

Mà lúc này đây, Lâm Phàm lại phát hiện khuôn mặt hung ác của Khúc Hường Ca đang từ từ phát sinh biến hóa.

Về hung hãn ban đầu biến thành có chút nhu nhược, ngay cả yết hầu cũng dần dần thu nhỏ lại.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Lâm Phàm lại ra tay, exp như trước tăng trưởng một trăm.

Lúc này, khuôn mặt đang đổi sang nhu nhược của Khúc Hường Ca lại biến trở về nguyên bản.

Lâm Phàm vừa nhìn, cũng ngây ngẩn cả người.

Lại còn biến trở về được?

Để xác định ý nghĩ của chính mình, Lâm Phàm ra tay thêm nhiều lần nữa, mỗi lần đều mang theo từng tiếng kêu gào thảm thiết của Khúc Hường Ca.

Thí nghiệm một hồi, Lâm Phàm đã xác định, Xoay Chuyển Càn Khôn có thể thay đổi âm dương, chuyển đổi giới tính của một người.

Lâm Phàm thở dài một tiếng. Nếu bàn về tính thực tế, Xoay Chuyển Càn Khôn thật đúng là có chút làm cho người ta thất vọng rồi, thậm chí Hắc Tử Thâu Đào còn có lực sát thương lớn hơn.

- Tiền bối, người làm gì ta vậy?

Khúc Hương Ca sắc mặt tái nhợt hỏi.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Không làm gì cả, chỉ thí nghiệm chiêu thức một chút mà thôi. Được rồi, tiếp sau là màn Hắc Hồ Đào Tâm!

....

Lúc này, đám người Tang Thiên Hạo cũng đã chạy được một đoạn xa, không còn nguy hiểm, cả đám thở hổn hển ngừng lại.

- Tiền bối không có chuyện chứ?

- Sẽ không đâu, tiền bối tự nhiên có nắm chắc.

Tang Thiên Hạo cố làm vẻ tin chắc nói.

- Tang ca, chúng ta ở chỗ này chờ tiền bối đi.

Hàn Tích Vũ nói.

- Tốt.

Tang Thiên Hạo gật gật đầu, giờ cũng chỉ có cách này, hy vọng tiền bối có thể bình an.

- O, mọi người nhìn, tiền bối đến.

Mấy người Tang Thiên Hạo lập tức nhìn lại, sau đó sắc mặt vui vẻ, lập tức tiến lên:

- Tiền bối, ngài không sao chứ?

Lâm Phàm chậm rãi bước tới, đầu còn đang suy nghĩ về thí nghiệm ban nãy. Hắn phát hiện tác dụng của Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hồ Đào Tâm có chút kỳ quái.

Lâm Phàm xem như đã rõ về Hắc Hồ Đào Tâm, chính là đánh cho ngực người ta sưng lên, chỉ không biết sau khi tiến giai sẽ thành dạng gì.

Giờ phút này nghe được tiếng của đám Tang Thiên Hạo, Lâm Phàm ngẩng đầu cười cười:

- Không có việc gì, đi thôi.

Tang Thiên Hạo thấy tiền bối không có nói tới đám người Khúc Hương Ca thì cũng không hỏi, sau đó an tâm tiếp tục xuất phát. Nơi đây cách hoàng triều Đại Yên không còn xa nữa, tăng tốc độ một chút là rất nhanh có thể tới rồi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Lần này thật sự là tự đào hố chôn mình

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lúc này trên đường càng ngày càng có nhiều người, Lâm Phàm biết hoàng triều Đại Yên đã ngay gần rồi.

Hoàng triều Đại Yên là quốc gia lệ thuộc Thánh Ma Tông, nằm trong sự cai quản của Thánh Ma Tông, hàng năm đều phải nộp cống phẩm, cung cấp tiêu hao trong Thánh Ma Tông.

Hoàng triều Đại Yên khi cực thịnh từng là bá chủ một thời, cường giả như mây, nhân tài xuất hiện lớp lớp. Nói chính xác, không ít hoàng triều lệ thuộc các tông môn cũng đều từng có thời gian huy hoàng như vậy.

Nhưng theo các đại tông môn quạt khởi, hoàng triều xuống dốc, dần dần đại bộ phận hoàng triều đều phải quy phục tông môn để tìm sự che chở.

Đối với gì tông môn mà nói, loại tình huống này cũng là chuyện tốt, ít nhất ở phương diện lựa chọn đệ tử sẽ không cần lãng phí quá nhiều tâm sức.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm qua miệng đám Tang Thiên Hạo cũng biết được một số chuyện cần biết.

Đám người Tang Thiên Hạo là đệ tử của học viện Thiên Phủ, lần này ra ngoài là tổ chức thành đoàn thể săn giết mãnh thú.

Bất kể mãnh thú gì thì tu vi thấp nhất cũng là Tiên Thiên, nhân loại vốn không cách nào so được chúng nó. Nhưng may mắn là nhân loại có năng lực học tập rất mạnh mẽ, đồng thời cũng xuất hiện rất nhiều nhân tài có thiên phú nghịch thiên.

Học viện Thiên Phủ là một học viện duy nhất trong hoàng triều Đại Yến, trong đó có cả thiên tài lẫn người tầm thường, thế nhưng so sánh với Thánh Ma Tông thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

Học viện này là do những cường giả tán tu nương tựa hoàng triều Đại Yến thành lập ra, luận nội tình thì không cách nào so sánh với tông môn, nhưng cũng có những điểm không thể khinh thường.

- Tiên bối, nơi này chính là đế đô của hoàng triều Đại Yến, mời ngài cùng chúng ta về học viện Thiên Phủ, ta nghĩ lão sư của chúng ta khẳng định là rất hy vọng có thể làm quen với cao nhân như tiên bối!

Tang Thiên Hạo chờ mong nói.

Tang Thiên Hạo rất hy vọng có thể mời tiên bối trước mắt về học viện Thiên Phủ.

- Ngày sau nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại, một đường tới đây đa tạ trợ giúp của các người, Lâm Phàm ta vô cùng cảm kích.

Lâm Phàm ôm quyền nói, chuẩn bị tách ra.

- Lâm tiên bối khách khí, lần này nếu không phải có Lâm tiên bối cứu giúp, chúng ta chỉ sợ rất khó còn sống trở về.

Tang Thiên Hạo nói.

Lúc này Lâm Phàm lấy ra một thanh trường kiếm đã luyện chế sẵn:

- Lúc trước hủy Phủ Bình Kiếm của người, cảm giác rất áy náy, thanh trường kiếm trung phẩm này là bồi thường cho người.

Hàn Tích Vũ còn có chút luyến tiếc với việc tiên bối phải đi, giờ phút này thấy tiên bối xuất ra một thanh trường kiếm tặng cho mình thì vừa vui vừa sợ.

- Cảm tạ tiên bối.

Hàn Tích Vũ vội vui mừng cảm tạ rồi nhận lấy trường kiếm.

- Tích Vũ, bình khí quý trọng như thể sao muội lại tùy tiện nhận.

Tang Thiên Hạo nghiêm khắc nói, trường kiếm trung phẩm đối với bọn họ đã là bình khí cực kỳ quý giá.

- Là tiên bối tặng cho muội, đương nhiên muội phải nhận rồi, bằng không chẳng phải là không giữ thể diện cho tiên bối sao?

Hàn Tích Vũ vui sướng ôm trường kiếm nói.

- Không sao, chỉ là trung phẩm mà thôi, không phải cái gì quý giá.

Lâm Phàm cười khoát tay, hồ hững nói.

Hổ Môn Dao thượng phẩm của Khúc Hường Ca bị gãy thành ba đoạn, Lâm Phàm thu cả lại, luyện chế thành ba thanh trường kiếm trung phẩm, một trong đó là để bồi thường.

- Đa tạ Lâm tiên bối.

Tang Thiên Hạo cảm tạ nói.

Tiên bối quả nhiên là tiên bối, ra tay cũng bất phàm, một thanh bình khí trung phẩm nói bồi thường là bồi thường.

Lâm Phàm thấy thời gian không còn sớm, vẫy tay từ biệt đám Tang Thiên Hạo, sau đó tiến vào thành thị.

Lâm Phàm không quen thuộc hoàng triều Đại Yến, cũng chẳng có mục đích gì cả, chỉ muốn nhìn một chút hoàng triều Đại Yến này tới cùng là cái dạng gì.

Thế nhưng vừa đảo mắt nhìn qua trên đường phố, Lâm Phàm đã không khỏi cảm thán, sức sống ngập tràn, đây chính là đề đô của hoàng triều Đại Yên sao.

Nhìn bóng lưng phía trước dần dần biến mất, đám người Tang Thiên Hạo cũng hồi phục thần trí.

- Không biết khi nào thì mới có thể gặp lại tiền bối!

Tang Thiên Hạo mặc dù cùng Lâm Phàm quen biết không lâu, nhưng lại bị một thân chính khí của hắn cảm nhiễm.

- Hàn sư tỷ thích thật, được tiền bối tặng trường kiếm trung phẩm. Sư tỷ định đặt tên cho kiếm này là gì?

Những người khác hâm mộ nhìn trường kiếm trong tay Hàn Tích Vũ.

Hàn Tích Vũ ôm lấy trường kiếm vào trong ngực như là ôm chí bảo, mắt cười cong lại:

- Ta muốn có thể chính nghĩa lẫn nhiên như tiền bối, nên gọi là Chính Khí Kiếm đi.

....

Lúc này, ở trong khu rừng Lạc Nhật.

Đám người Khúc Hường Ca đang nằm ngất trên mặt đất, một con kền kền bay lượn trên không trung, giống như đang quan sát xem mấy con mồi này đã chết hay chưa.

- Ừm...

Khúc Hường Ca khẽ run lên, sau đó mở mắt, nhất thời mặt mày kinh hãi.

- Không chết...

Khúc Hường Ca nhìn xung quanh, phát hiện vẫn là chỗ cũ, nhưng ngay lúc vừa mở miệng, hắn lại đột nhiên lộ ra sắc mặt không dám tin.

Giọng mình... Sao lại thế này?

Cao vút, trong trẻo, đây còn là tiếng của mình sao?

Sau đó Khúc Hường Ca sờ sờ mặt mình, làn da thô ráp trước kia giờ lại biến thành nhẵn bóng vô cùng. Ngón tay Khúc Hường Ca khẽ run lên, sờ tới yết hầu.

Không... không có.

Yết hầu của ta đâu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trán Khúc Hường Ca ứa ra mồ hôi lạnh, một cảm giác sợ hãi nảy lên trong lòng.

Mà vừa lúc này, Khúc Hường Ca đột nhiên phát hiện chỗ đựng quần của mình có chút khác thường, giống như là thiếu cái gì đó.

Chẳng lẽ...

Khúc Hường Ca không dám tưởng tượng, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, vén quần lên nhìn. Thế nhưng vừa nhìn thấy, Khúc Hường Ca lập tức phun một ngụm máu tươi.

Không có... Tại sao lại không có, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

....

- Người có nhìn thấy một người mặc đồ đen đi qua đây không?

Khúc Hường Ca đang kinh hoàng, nghe được câu này, lập tức giật dử hết lên:

- Cút cho lão tử.

Mà đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Khúc Hường Ca đột nhiên chấn động tâm thần, ói ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Lúc này Khúc Hường Ca nhìn về phía có tiếng người, chỉ thấy một người toàn thân y phục màu đen đang lơ lửng ở không trung. Tuy không thấy rõ khuôn mặt, nhưng người này lại mang tới cho Khúc Hường Ca cảm giác rất nguy hiểm.

- Tiền bối, ta...

Khúc Hường Ca muốn mở miệng.

Mà người áo đen kia bỗng kinh ngạc hô lên một tiếng, sau đó thân thể Khúc Hường Ca bị khổng chế bay tới trước mặt hắn.

- Tiền bối tha mạng...

Khúc Hường Ca giờ phút này cả suy nghĩ muốn chết cũng có, vì sao đụng một người tới một người đều là biến thái a. Chính mình cũng là cường giả Tiên Thiên cấp bốn, thế nhưng giờ lại như con kiến mặc cho người ta dẫm.

- Âm Dương Nghiệt Thế, Âm Dương Nghiệt Thế vạn năm không xuất hiện, lại bị Tông Hận Thiên ta phát hiện, ha ha...

Người áo đen ngửa mặt lên trời cười dài, nhất thời chung quanh đất cát cỏ lá bay tứ tung, một luồng khí thế ngất trời tán phát ra, phát tiết sáng khoái trong lòng.

- Tiền bối...

Giờ phút này Khúc Hường Ca bị dọa đến sắp ngất xỉu lần này, người này tuyệt đối là người điên, cái gì Âm Dương Nghiệt Thế a, mau thả lão tử ra...

- Thế chất yêu nghiệt bậc này lại bị ta phát hiện, chuyển này không uống, vậy thì theo ta rồi đi, còn những con kiến này, biến thành tro bụi là xong.

Tông Hận Thiên cũng không quản Khúc Hường Ca, lắm bả nói.

Thế nhưng khi Tông Hận Thiên chuẩn bị động thủ tiêu diệt thủ hạ thủ Khúc Hường Ca thì lại đột nhiên ngăn ra.

- Một cái...

- Hai...

- Tám...

- Hai mươi bốn cái...

- Điều này sao có thể, hai mươi bốn cái Âm Dương Nghiệt Thế, sao có thể?

Tông Hận Thiên lúc này kích động đến run rẩy cả người, dù là tu vi cao tới đâu, thấy một màn trước mắt, Tông Hận Thiên cũng khó mà bình tĩnh.

- Ha ha, kỳ ngộ của Tông Hận Thiên ta tới... Đều cùng ta rồi đi.

- Tiền bối, van cầu ngài thả ta đi...

Khúc Hường Ca mặt mũi tèm nhèm khóc lóc cầu xin.

Vừa thoát khỏi tay một biến thái, giờ lại bị một người điên bắt được. Vì sao Khúc Hường Ca ta lại bị thảm như thế chứ!!!

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Làm lão sư?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hoàng triều Đại Yến người đến người đi, trên đường tiểu thương nối liền không dứt, ồn ào tấp nập. Lâm Phàm nhìn đủ loại người đi trên đường, tâm tình cũng thoải mái không ít.

So sánh với sinh hoạt trong tông môn, Lâm Phàm nguyện ý ở nơi này tản bộ. Đương nhiên là chỉ ở lại thời gian ngắn, Lâm Phàm không nghĩ tới việc cố định lâu dài ở đây, bởi vì hắn phải mau trở nên thật mạnh để trở về tông môn, cấp cho sư huynh đệ một cái kinh hi thật to.

Ngắm lại chính mình một thân tu vi vô địch xuất hiện trước mặt các sư huynh đệ, không biết sẽ là cái dạng gì.

Lâm Phàm cười hớn hở đi trên con đường lát gạch xanh. Hiện giờ chẳng có mục đích gì, Lâm Phàm tự nhiên là phải dạo một vòng hoàng thành trước đã.

- Tiểu ca, xin hỏi trong hoàng thành này có thể gia không?

Lâm Phàm ngồi ở một quán trà ngoài trời, uống một tách trà, thuận miệng hỏi.

- Có chứ, Yên gia, Hàn gia, Tiêu gia, Văn gia, bốn nhà này chính là bốn đại thế gia truyền thừa từ khi Đại Yên khai triều, chúng ta có thể có cuộc sống yên ổn như hiện tại thì không thể không nhắc tới công lao của bốn thế gia này.

Chủ quán trà là một người trẻ tuổi, khi nói tới bốn nhà này cũng lộ vẻ hâm mộ.

Lâm Phàm gật gù đầu, không có hỏi nhiều, sau đó trả tiền trà bằng tiền cướp được từ Khúc Hường Ca, rời khỏi nơi này, tiếp tục dạo hoàng thành.

Lâm Phàm đi qua rất nhiều đại viện xa hoa, cũng nhìn thấy bốn đại thế gia trong miệng chủ quán trà.

Đi đến gần xem thử, quả không hổ là bốn đại gia tộc, nguy nga tráng lệ, giàu có vô cùng.

Lâm Phàm cũng động tâm. Hiện giờ muốn tăng tu vi chỉ có mấy biện pháp: giết người, giết mãnh thú, cắn đan dược.

Mà tự Lâm Phàm nhận xét, cắn đan dược là tốt nhất, tốc độ nhanh, không có tác dụng phụ.

Thế nhưng khi Lâm Phàm đi tới một chỗ có đông đảo binh lính trấn giữ thì dừng bước lại nhìn thật lâu.

Đây là hoàng cung.

Nơi ở của đế vương hoàng triều Đại Yên.

Đây là một đại bảo khố...

Cũng là một phó bản có độ khó rất cao.

- Người đứng đây làm gì? Đứng lại... đừng chạy!

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn thấy thị vệ canh gác đi về phía mình thì có tạt giạt mình mà bỏ chạy, đồng thời trong lòng rất là tức giận, không phải nhìn nhiều mấy lần, có cần nghiêm trọng như vậy sao?

Lâm Phàm xác định thị vệ không có đuổi theo thì mới thở phào một hơi.

Hắn lại tiếp tục thăm dò thêm mấy nơi giàu có nữa, cốt để quen thuộc tình huống còn xuống tay.

Cổng học viện Thiên Phủ.

Lâm Phàm cũng không biết mình đang đi đâu, thế nhưng vừa nhìn tới học viện Thiên Phủ, Lâm Phàm lại dừng bước. Trên cổng có hai cái thông báo khiến Lâm Phàm lâm vào trầm tư.

Mình bây giờ khuyết thiếu một thân phận, học viện Thiên Phủ này hiện giờ một bên là tuyển lão sư, một bên chính là tuyển học viên.

Đương nhiên, đối với Lâm Phàm mà nói, đệ tử có cấp bậc quá thấp, mình khẳng định phải làm lão sư. Dù sao khí chất làm gương cho người, Lâm Phàm tự nhận mình có đủ.

Giờ phút này, cổng học viện Thiên Phủ có một đội ngũ thật dài đang xếp hàng. Những người này đều còn rất trẻ, tuổi chỉ ở khoảng mười ba mười bốn.

Lâm Phàm đi vào bên cổng tuyển lão sư, không có người nào.

- Xin chào, ta đến thi tuyển lão sư.

Lâm Phàm đi vào trước bàn tuyển dụng nói.

Ngồi trước bàn tuyển dụng là một gã mập có bộ râu cá trê. Hắn thấy có người đến báo danh, lập tức tinh thần phấn chấn ngồi thẳng người.

- Muốn làm lão sư?

Gã mập tinh tế đánh giá Lâm Phàm, trong mắt tỏa ra một tia hào quang.

- Đúng!

Lâm Phàm gật gật đầu.

- Tốt, lão sư ở học viện Thiên Phủ chúng ta có đãi ngộ rất lớn, thế nhưng trước hết giao mười lượng bạc phí báo danh đã.

Mập mập cười nói.

Lâm Phàm cũng không để ý nhiều hay ít, đem số bạc còn lại không nhiều trên người ném cả lên bàn.

Mập mập thấy tiền, cười tít mắt, sau đó nhiệt tình như lửa tiếp đón Lâm Phàm.

- Đi theo ta, chỉ cần thông qua sát hạch là có thể vinh dự làm một lão sư của học viện Thiên Phủ.

Mập mập nói.

...

Rất nhanh, mập mập mang Lâm Phàm đi tới một căn phòng lớn:

- Bên trong sẽ có người sát hạch, chúc ngươi thành công.

Sau khi Lâm Phàm bước vào, mập mập đóng cửa lại, vắn về mấy thỏi bạc trong tay, mỉm cười:

- Không tồi, không tồi, lại có tiền tới tay.

Mập mập cho rằng người vừa vào rất nhanh sẽ mặt mũi bầm dập đi ra.

Tuyển lão sư là không giả, nhưng yêu cầu cao vô cùng, từ khi học viện Thiên Phủ dán thông báo tuyển lão sư đã có không biết bao nhiêu người đến thi tuyển, nhưng toàn bộ đều thất bại.

Mập mập mặt cười cười chờ ở cửa, nhắm đếm thời gian xem người này có thể kiên trì bao lâu.

Lúc này có người từ bên trong đi ra.

Mập mập cả kinh, không thể nào, nhanh như vậy?

- Thất bại?

Mập mập thấy người đi ra là Lâm Phàm, lộ vẻ tiếc nuối nói, xem như là an ủi.

Lâm Phàm khẽ cười.

- Để cho hần tới lớp chữ Đinh.

Lúc này từ bên trong có người nói vọng ra, giọng nói tuy bình thản nhưng nghe kỹ vẫn phát hiện một tia phần nộ được cố nén lại.

Mập mập sững sốt, hiển nhiên có chút không dám tin. Người này lại thành công? Từng có hơn một trăm người tới mà chưa ai thành công, người này...

Có điều lớp chữ Đinh cũng không thể nào, xem ra người này vận khí tốt nhưng thực lực không quá cao mới bị giao đi dạy đám đệ tử không ra hồn đó.

- Rõ!

Mập mập cung kính lên tiếng trả lời người bên trong, sau đó dẫn Lâm Phàm rời đi.

Trước khi đi, Lâm Phàm quay đầu lại nhìn thoáng qua. Lần này Lâm Phàm xem như chính thức ước lượng được thực lực của mình.

Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hổ Đào Tâm Lâm Phàm đều không dùng, mà là dùng công pháp chính quy Truy Phong Kiếm Quyết cùng Bất Động Hoàng Quyền.

Đồng thời Lâm Phàm cũng hiểu được diệu dụng của số lượng chân nguyên, chính là tăng cường lực phá hoại.

Hiện giờ chân nguyên của Lâm Phàm là 2200, có thể so sánh với Tiên Thiên cấp năm, nếu toàn lực chém giết thì cảnh giới Nhập Thần trở xuống vẫn là có thể.

Tiếp đó, mập mập đưa Lâm Phàm đi sắp xếp nơi ở trong học viện Thiên Phủ.

- Nếu sau này muốn rời đi thì chỉ cần thông báo một tiếng là được. Chuyện ngươi trở thành lão sư lớp chữ Đinh, ta sẽ mau chóng làm thủ tục giúp ngươi, ngày mai ngươi có thể nhậm chức.

Mập mạp xem như là người giải quyết việc mau lẹ ổn thỏa.

- Lớp chữ Đinh này ra sao?

Lâm Phàm giờ phút này còn có một chút kích động. Đây là lần đầu tiên hắn làm lão sư dạy dỗ người khác, cũng không biết sẽ như thế nào.

Bàn tử liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái:

- Học viện Thiên Phủ chia làm Giáp, Ất, Bính, Đinh, bốn cấp bậc, Đinh là lớp kém cỏi nhất, thường thường đều là con nhà bình dân, thiên tư không được tốt lắm, thành tựu tương lai rất có hạn.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã, người kia cũng quá hẹp hòi, không phải chỉ là cất vụn y phục của hắn sao, có nhất thiết phải phân ca đay lớp nát nhất thế không?

Thế nhưng lớp kém cỏi nhất cũng tốt, bổn đại gia dù sao không phải đến để dạy học mà là để che giấu thân phận. Tứ đại thế gia cùng hoàng cung ới, các bảy-bì không thoát được lòng bàn tay của bổn đại gia đâu!

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ta nói trò tên gì thì chính là tên đó

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Lớp chữ Đinh.

Đây là lớp kém cỏi nhất học viện Thiên Phủ, đệ tử trong lớp mỗi ngày đều phò phạc tới học viện, vừa bước vào cổng, chúng nó đã cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn ánh mắt của những người xung quanh.

Chúng nó mặc y phục màu lam, đây là loại trang phục được học viện Thiên Phủ quy định theo bốn cấp bậc.

Màu lam đại biểu lớp chữ Đinh, cũng là màu đại biểu cho sự kém cỏi nhất.

Đám học sinh chung quanh nhìn thấy hơn mười học sinh y phục màu lam thì cùng cười vang nhạo báng. Phế vật, dù ở đâu cũng không được hoan nghênh.

Tu luyện coi trọng thiên phú, thiên phú không tốt, nếu không có đại cơ duyên bù đắp thì tuyệt đối không có bao nhiêu thành tựu. Bởi vậy thiên phú không tốt chính là phế vật. Đây là một câu chúng nó được nghe nhiều nhất kể từ khi gia nhập học viện Thiên Phủ.

Tối hôm qua chúng nó nhận được thông báo, có lão sư mới sẽ dạy bọn hắn. Đối với chúng nó mà nói, việc này chẳng có ảnh hưởng gì cả, bởi vì chúng nó đã buông xuôi chính bản thân mình, thâm nghĩ học ba năm, tốt nghiệp xong sẽ thành thành thật thật làm một nghề gì đó mà kiếm sống, trở thành một người bình thường.

Con đường tu luyện không phải người có thiên phú kém như chúng nó có khả năng dính dáng.

Còn về lão sư, chúng nó cũng không có nghĩ nhiều. Trong số chúng nó, ngay cả Hậu Thiên cũng không ai đạt tới, lão sư nào cũng không để vào mắt, còn có thể nghĩ nhiều cái gì.

....

Lâm Phàm dậy rất sớm, rửa mặt súc miệng thật sạch sẽ. Hôm nay là một ngày trọng đại, đánh dấu chính mình bắt đầu một nghề nghiệp cực kỳ phong cách là lão sư, cảm giác thật sự không tệ.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm thông qua hỏi thăm, biết được vị trí của lớp chữ Đinh.

Trước khi bước vào cửa lớp, Lâm Phàm dừng lại, hít sâu một hơi, sau đó không chút do dự tiến vào.

Ngay tích tắc tiến vào lớp, Lâm Phàm đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức suy nhược xộc lên mũi, dường như có thể làm cho người ta có thể mất đi hết sạch hy vọng sống.

- Ta là lão sư mới của các trò, ta gọi là Lâm Phàm. Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta hy vọng mọi người có thể tôn trọng ta, không giở trò bên dưới.

Lâm Phàm đứng trên bục, nhìn đám đệ tử mà mình sẽ dạy, ai nấy phờ phạc úp mặt lên bàn, mắt lơ đãng như không có sức sống.

- Nghe rõ chưa!

Lâm Phàm cho rằng đây là đám tiểu thí hài đang coi thường mình, nhất thời tăng âm điệu lên mấy lần.

Một đám đệ tử đã mất đi hy vọng trên con đường tu luyện cũng bị một tiếng quát này của Lâm Phàm dọa tới run người, thế nhưng sau đó lại thờ dài, rồi phờ phạc ngồi im tại chỗ.

- Tốt, trước hết điểm danh, coi như làm quen mọi người một chút.

Lâm Phàm cầm danh sách trong tay, nhìn những cái tên bên trên, khẽ nhíu mày.

Tại sao mấy chữ này nhìn phức tạp thế nhỉ, giống chữ Hán phồn thể trong thế giới của mình, nhưng lại có vẻ có chút khác biệt.

Thế nhưng giờ mình đang làm lão sư, cũng không thể đánh mất thể diện, tuy mấy chữ này hơi khó, nhưng Lâm Phàm cho rằng không khác chữ Hán nhiều lắm.

- Lưu Thủy Thủy!

Lâm Phàm đọc cái tên đầu tiên, nhưng không người nào lên tiếng.

Lâm Phàm nhìn những học sinh này:

- Lưu Thủy Thủy là ai?

- Không đi học sao?

Cả đám ủ rũ đưa mắt nhìn nhau, không biết người có cái tên mà lão sư mới tới này vừa đọc là ai.

Mà lúc này, có một nữ sinh sắc mặt hơi sợ sệt đã giơ tay lên.

- Lão sư, ta gọi là Lưu Miểu Miểu.

Lâm Phàm hít một hơi lạnh, cảm giác mặt hơi nóng lên, nhưng sau đó lập tức bình tĩnh lại, nghĩ chính mình hiện giờ là một lão sư, cũng không thể tự làm xấu.

- Sao, trò cho rằng ta không biết chữ sao? Ta chính là cố ý gọi Lưu Thủy Thủy đó, hừ, quả thực là không biết tôn trọng người trên! Người tiếp theo...

Lâm Phàm đọc tiếp.

- Tào Thiên Tiêu, người nào là Tào Thiên Tiêu?

Lâm Phàm nhìn danh sách, mấy chữ này coi như nhận ra, hẳn là không sai.

Đám đệ tử bên dưới lại quay mắt nhìn nhau, không biết lần này lão sư lại gọi tên ai.

- Ai là Tào Thiên Tiêu, tại sao không nói chuyện, có phải là không đi học không?

- Cứ ồm một tạo là đã nghỉ học sao, vậy sau này làm sao mà tiến được trên con đường võ đạo chứ!

Lâm Phàm nói.

Giờ phút này, một đệ tử có gương mặt mồm mỉm nhìn xung quanh, cuối cùng lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ đây hẳn là tên mình?

- Lão sư, là ta.

Lâm Phàm vừa thấy có người giơ tay, lập tức tiến lên:

- Gọi tên trò sao trò không thừa, có muốn bị véo tai không hả?

Lâm Phàm nghĩ, làm lão sư nhất định phải xuất ra uy phong của lão sư, lưu lại hình tượng nghiêm khắc trong lòng đệ tử, nếu không sau này sẽ không thể

nào dạy dỗ nổi bọn hần.

Đây cũng là điều Lâm Phong ngộ ra sau thời gian đi học ở thế giới cũ.

- Lão sư, ta gọi là Tào Phu Thụ... .

Tào Phu Thụ sợ hãi rụt rè nói, cảm giác lão sư mới tới này có gì sai sai, ngay cả tên cũng đều đọc chệch.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vừa nghe, đột nhiên hít sâu một hơi.

- Ta nói rõ tên Tào Thiên Tiêu chính là Tào Thiên Tiêu, rõ nghe rõ chưa?

Lâm Phàm cường ngạnh nói.

- Tào Phu Thụ.

- Tào Thiên Tiêu.

- Tào Phu Thụ.

- Tào Thiên Tiêu.

Tào Phu Thụ nhìn lão sư mới tới này, có chút bất đắc dĩ, lại có chút thương tâm, cuối cùng chỉ đành gật đầu.

- Vâng, là ta.

Lâm Phàm vừa nghe, tức thì cười nói:

- Vậy mới ngoan, tốt, người tiếp theo...

....

Sau khi điểm danh xong, Lâm Phàm thế sau này tuyệt đối sẽ không làm chuyện tương tự nữa. Lần điểm danh này còn mệt hơn cả đi đánh Boss.

Chỉ ở Huyền Hoàng giới không biết là gã rửa đen nào sáng tạo, nếu bị bổn đại gia biết không thể không đập chết người.

Mười ba học sinh, Lâm Phàm chỉ đọc được chuẩn một cái tên, còn lại mười hai người bị Lâm Phàm cưỡng bức sửa tên.

- Tốt, hôm nay là ngày đầu tiên, ta sẽ bắt đầu xếp thời khóa biểu cho sau này.

- Buổi sáng: dạy tư tưởng phẩm đức, buổi chiều: dạy thực chiến, hiện tại bắt đầu học, tất cả mọi người đứng dậy cho ta.

Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Mà mười ba học sinh bên dưới lại không hiểu ra sao, tư tưởng phẩm đức là cái gì? Giờ lại muốn đứng lên làm gì?

- Nói: kính chào lão sư!

Lâm Phàm thấy mười ba học sinh ngây ngốc mà đứng, nhất thời cảm giác mình sau này trách nhiệm trọng đại a.

- Kính chào lão sư!

Mười ba học sinh chết lặng nhìn Lâm Phàm, cuối cùng có chung nhận xét: lão sư trước mắt chúng nó là người điên.

Đồng thời chúng nó cũng có loại xúc động muốn khóc. Lớp chữ Đinh dù rất kém, rất phế, nhưng không thể vì thế mà giao chúng ta vào tay một người điên a.

- Ừm, ngồi xuống, bắt đầu học.

Lâm Phàm thấy đám đệ tử này rất nghe lời, thỏa mãn gật gật đầu.

Tuy rằng thiên phú lớn, nhưng chỉ cần nghe lời thì đều là đệ tử tốt.

- Tốt, tiết học đầu tiên của ngày hôm nay sẽ giảng về Đấu Phá Thương Khung, hồi một: thiên tài ngã xuống.

"Đinh, chúc mừng mở ra chức nghiệp phụ: Đạo Sư."

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Điều quan trọng nhất là gì?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ngày hôm nay đối với Lâm Phàm là một ngày có ý nghĩa phi thường. Nghề nghiệp lão sư ở trong mắt Lâm Phàm là nghề nghiệp thần thánh không thể xâm phạm, mỗi một câu nói, mỗi một động tác đều sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển sau này của đệ tử, bởi vậy Lâm Phàm rất nghiêm túc.

Mà chức nghiệp phụ Đạo Sư mới được mở ra làm cho Lâm Phàm có chút tò mò, không biết là có tác dụng gì.

Chức nghiệp phụ: Đạo Sư.

Công hiệu: mỗi một lời nói, mỗi một hành động đều sẽ tạo thành ảnh hưởng thật lớn với đệ tử lắng nghe, mỗi một câu nói đều sẽ trở thành Thánh ngôn với các đệ tử...

Nhìn thấy giới thiệu công hiệu, Lâm Phàm càng rối thêm, vẫn không biết rõ tới cùng là Đạo Sư có chỗ lợi gì.

Mặc dù chưa rõ tác dụng của chức nghiệp phụ Đạo Sư này, nhưng tình huống hiện tại rất rõ ràng, chính mình thân là một lão sư quang vinh, nhất định phải dạy dỗ cho đám trẻ nhỏ khát vọng với tri thức ở dưới này.

Lâm Phàm từng xem qua không ít tiểu thuyết, tuy không nhớ rõ lắm, nhưng cũng kể được một nửa đầu. Mà bây giờ hắn muốn nói tới chương đầu tiên của tiểu thuyết Đấu Phá Thương Khung, hy vọng sẽ trở thành một chén canh gà để bồi bổ cho tâm linh của những đệ tử đã mất niềm tin này.

Các học sinh phía dưới nhìn lão sư trên bục, một bụng nghi hoặc, lão sư này muốn làm gì? Còn Đấu Phá Thương Khung là cái gì?

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Trên một đại lục xa xôi có tên là Đấu Khí, có một thành thị rất nhỏ bé, nơi đó có một thiếu niên tên gọi là Tiêu Viêm...

Đám học sinh không rõ lão sư đang nói cái gì, đại lục Đấu Khí là chỗ nào? Nhưng càng nghe bọn nhỏ càng chìm vào, tiếng của lão sư giống như có ma lực, truyền vào tận chỗ sâu trong lòng tụi nó.

Lâm Phàm nhìn về mặt của các đệ tử, cũng thỏa mãn gật gù đầu, xem ra hiệu quả không tệ lắm, lại tiếp tục giảng giải.

- Tiêu Viêm này là một thiên tài. Hắn cao ngạo, tự tin, bạn cùng lứa tuổi đều hâm mộ hắn, đồ kị hắn, nhưng lại không ai có thể đuổi kịp và vượt qua hắn. Mãi cho đến một ngày, thiên tài được mọi người công nhận này lại trong vòng một đêm tu vi mất sạch, trở thành phế vật trong đám người. Những người từng lấy lòng nịnh bợ hắn giờ đều châm chọc mỉa mai, toàn bộ vinh quang cũng trong một đêm không còn lại chút gì...

Lâm Phàm rất có lòng tin ở tài ăn nói của mình. Tuy không nhớ kỹ cốt truyện, nhưng tổng thể vẫn không thành vấn đề.

Nói một hồi, Lâm Phàm ngừng lại. Đám học sinh đang nghe đến nhập thần vội nôn nóng nhìn Lâm Phàm.

- Lão sư, sau đó thì sao?

- Đúng a, lão sư, Tiêu Viêm biến thành phế vật xong thì thế nào?

Tụi nhỏ thấy lão sư không nói thì trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Lâm Phàm nhìn về mặt của đám đệ tử, biết hiệu quả mình muốn đã đạt được, sau đó mỉm cười, mở miệng nói:

- Không vội, hiện tại ta hỏi các trò, các trò vừa nghe xong đoạn vừa rồi thì hiểu được những gì?

- Chu Du, trò nói thử xem!

Lâm Phàm chỉ vào một nam sinh có khuôn mặt rất tròn hoi.

- Lão sư, ta gọi là Chu Địch, không phải Chu Du.

- Ừm

Lâm Phàm nhướn mày, hơi có vẻ không vui.

- Được rồi, lão sư, ta gọi là Chu Du, ta hiểu rằng thiên tài Tiêu Viêm biến thành phế vật nhất định là đau khổ tột độ, mất đi hy vọng đối với cuộc sống.

Chu Dịch nghĩ nghĩ nói.

- Ừm, nói rất đúng, hắn biến thành phế vật còn phế hơn cả các trò, không còn một chút trọng vọng nào trong gia tộc, tất cả những gì từng có đều tan biến hết. Hắn mất đi hy vọng, trong ba năm, hắn chịu đủ vô số khuất nhục cùng châm biếm, nhưng mà bị thảm còn chưa kết thúc, một chuyện càng thêm đá kích đã xảy ra...

- Người từng là vị hôn thê của hắn tới tận nhà... Yêu cầu từ hôn... Tốt, hiện tại nói xem các trò lại hiểu được gì?

Lâm Phàm đang nói đến đoạn gay cấn, lại ngừng lại, lập tức lại chỉ một đệ tử ý bảo trả lời.

- Tào Thiên Tiêu, trò trả lời xem.

Giờ phút này đám học sinh có chút bất đắc dĩ, lão sư vì sao cứ nói một lửa lại dừng, làm chúng nó ngứa ngáy trong lòng.

Tào Thiên Tiêu nhìn lão sư, trong lòng rất là áy náy.

Mình không phải tên Tào Thiên Tiêu, nhưng nhìn vẻ mặt của lão sư, chỉ sợ sau này mình phải chấp nhận tên này rồi.

- Lão sư, ta cho rằng đây là một chuyện vô cùng nhục nhã với bất kỳ nam nhân nào. Chịu đủ khuất nhục không nói, lại bị vị hôn thê từ hôn trước mọi người, nếu như là ta...

Tào Thiên Tiêu vì Tiêu Viêm mà bất bình, thế nhưng nói tới đây, hắn lại trầm xuống.

- Nếu là trò thì trò sẽ thế nào?

Lâm Phàm cười hỏi.

Tào Thiên Tiêu nhìn lão sư, sau đó ngượng ngùng mà đáp:

- Ta nghĩ ta đành chấp nhận, dù sao cũng không xứng với người ta.

Tào Thiên Tiêu vừa nói xong, chung quanh đã cười ầm lên.

Lâm Phàm giờ tay ra hiệu, ý bảo ngồi xuống, sau đó kể tiếp.

- Tại lúc ấy, Tiêu Viêm lấy máu làm mực, viết xuống một tờ giấy từ hôn, câu cuối trong đó là "ba mươi năm hà Đông, ba mươi năm hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo". Một câu này chính là biểu thị hết thảy sự không cam lòng cùng phẫn nộ trong lòng Tiêu Viêm, cũng là tiếng gầm lên giận dữ với ba năm nhục chí không hy vọng.

Giọng điệu của Lâm Phàm cũng biến hóa theo nội dung hắn nói tới.

Đám đệ tử đang lắng tai nghe, tới đây, nội tâm chúng nó đột nhiên phảng phất có một tia dao động, giống như có một lực lượng vô hình đang đập thật mạnh lên trái tim đã mất đi nhịp đập hy vọng của chúng nó.

"Đỉnh, chức nghiệp phụ Đạo Sư exp +10."

Lúc này Lâm Phàm phát hiện tăng trưởng exp, trong lòng sững sờ, có chút không rõ exp của chức nghiệp phụ này là thế nào gia tăng.

Xem ra chức nghiệp phụ Đạo Sư này còn cần hắn nghiên cứu tỉ mỉ một phen.

- Đừng khinh thiếu niên nghèo, những lời này thật hay, từ nay về sau ta cũng muốn điên cuồng mà phấn đấu, cho dù thiên tư của chúng ta kém bọn hắn thì thế nào chứ, ít nhất tự mình phải coi trọng mình.

Chu Dịch nắm thật chặt nắm tay, khuôn mặt tròn xoe đỏ bừng lên.

- Đúng vậy, sau này ta cũng phải nỗ lực.

....

Lâm Phàm sững sờ, chỉ đơn giản như vậy đã khiến tụi nhỏ có lại tin tưởng sao? Không khoa học a, chẳng lẽ là tác dụng của chức nghiệp phụ Đạo Sư?

Lâm Phàm nghĩ mãi mà không rõ, rồi lại nói tiếp:

- Tiêm Viêm gặp một ngày nhọc nhằn như vậy, đương nhiên tức giận phẫn dẫu, thế nhưng Tiêm Viêm hiện giờ thành phế vật, dù hăng hái hơn nữa cũng có thể làm gì? Ngay tại thời điểm Tiêm Viêm không biết nên làm sao cho phải, một cao nhân bao phủ trong ánh sáng chói lọi xuất hiện. Người đó bị trái tim bất khuất của Tiêm Viêm làm cảm động, cho rằng đây là một nhân tài có thể đào tạo, nên thu Tiêm Viêm làm đệ tử, dạy dỗ hẩn trưởng thành. . .

Lâm Phàm giờ phút này nói ngắn gọn, kể lại sau khi Tiêm Viêm cố gắng thi tu vì tiến nhanh, một lần nữa đứng vững vàng gót chân trong gia tộc, thu thập lại toàn bộ vinh quang v.v. . . Đương nhiên Lâm Phàm cũng bóp méo không ít cốt truyện, nếu dựa theo nguyên bản là không biết đời nào mới kể xong, mà hẩn cũng không nhớ rõ.

Khi Lâm Phàm nói xong, mười ba học sinh bên dưới cực kỳ kích động, bất kể là nam hay nữ đều nắm chặt nắm tay, mặt đỏ lên, tràn ngập động lực vô hạn với tương lai.

Ở một khắc này, không khí trầm lắng trong lớp học đã biến mất, đổi thành bầu không khí bất khuất không chịu thua cùng tin tưởng phẫn dẫu.

Lâm Phàm rất vừa lòng, vốn còn tưởng phải nói nhiều thêm, không ngờ chỉ mấy câu đã tạo thành hiệu quả to lớn như vậy.

- Tốt, chuyện về Tiêm Viêm các trò đã nghe xong, hiện tại ta hỏi các trò, các trò cho rằng điểm quan trọng nhất trong đó là gì?

Lâm Phàm khoanh tay trước ngực, tự tin mỉm cười nhìn đám đệ tử.

- Lão sư, ta cho rằng quan trọng nhất chính là có một trái tim bất khuất.

- Kiên cường, chịu đủ khuất nhục, không buông bỏ.

- Cố gắng, cố gắng hơn.

Lâm Phàm nghe đám đệ tử nói ra một đồng đáp án thì khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không ủng hộ với ý kiến của tụi nhỏ.

- Lão sư, theo người thì cái gì mới là quan trọng nhất?

Lưu Miểu Miểu thấy lão sư liên tục lắc đầu thì nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Lưu Miểu Miểu:

- Lưu Thủy Thủy, cả các trò nữa, các trò đều nói tới những điểm quan trọng, nhưng lại không phải là quan trọng nhất. Lão sư cho rằng điểm quan trọng nhất chính là Tiêm Viêm gặp được một lão sư tốt, cũng tốt như ta vậy, các trò cảm thấy thế nào?

Lâm Phàm cảm giác đầu óc của đám đệ tử này hơi trì độn một chút, mình đã nói thẳng ra như vậy mà cũng chưa thấy phản ứng gì.

Đám Lưu Miểu Miểu sững sờ, hiển nhiên là không nghĩ tới.

Lâm Phàm thấy tụi nhỏ có vẻ nghi hoặc thì chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Các trò xem, Tiêm Viêm kia đã biến thành phế vật, tự mình sao có thể vùng lên? Còn không phải bởi vì gặp được một lão sư tốt! Cho nên nói lão sư này là điểm quan trọng nhất để Tiêm Viêm có thể lấy lại vinh quang. Không có người này dạy dỗ, Tiêm Viêm cũng sẽ không có thành tựu sau này, các trò thấy ta nói có đúng không?

Đám Lưu Miểu Miểu vừa nghe lão sư phân tích, trong lòng bỗng cảm giác lão sư nói vô cùng có đạo lý, sau đó cả đám đưa mắt nhìn nhau một cái, lập tức cung kính khom người với Lâm Phàm.

- Lão sư, xin người sau này dạy dỗ chúng ta thật nghiêm khắc, chúng ta cũng muốn trở thành người như Tiêm Viêm, chúng ta không muốn cả đời này bị người khác coi thành phế vật.

- Kính nhờ lão sư!

Giờ khắc này Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy, có thể hiểu được điểm quan trọng nhất trong bài giảng, thật không dễ dàng a.

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đạo Sư, exp +10."

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đạo Sư, exp +10."

....

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đạo Sư thăng cấp thành Hiền Sư."

"Đinh, chúc mừng mở ra công năng Hiền Sư."

-----oo0oo-----

Chương 47: Đám lão sư tổ chất thể này mà đi so sánh với ca?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm không ngờ mới một thoáng mà chức nghiệp phụ Đạo Sư đã thăng cấp.

- Buổi học hôm nay tới đây chấm dứt, ta hy vọng tiết buổi chiều nay các trò có thể đến không thiếu một ai.

Hiện tại mình là Hiền Sư, tự nhiên phải có uy nghiêm mới được. Câu ‘nghiêm sư bông hạ xuất cao đồ’ cũng không phải không có đạo lý.

(*giáo viên nghiêm khắc dùng đòn roi dạy ra học sinh ưu tú)

- Vâng, lão sư.

- Lão sư, người đi thông thả...

Cảm nhận được ánh mắt sùng bái tôn kính khi đám đệ tử nhìn về phía mình, Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu. Canh gà tâm linh quả nhiên không hổ là canh thần muôn đời, chỉ cần uống xong một chén thì dù gặp đả kích lớn cỡ nào đi nữa cũng có thể phấn chấn, tin tưởng trở lại.

Tuy chỉ làm lão sư để ẩn giấu thân phận, nhưng hiện giờ có năng lực Hiền Sư, Lâm Phàm cũng không ngại dạy ra mấy đệ tử tốt.

Đám đệ tử lớp chữ Đinh thiên tư kém cỏi, là phế vật trong mắt mọi người, nếu không có một vị hiền sư dẫn dắt chỉ dạy thì chỉ sợ đời này đã định.

Chức nghiệp phụ thăng cấp, Lâm Phàm cũng muốn nghiên cứu kỹ một phen.

Mà vừa nghiên cứu một chút thôi, Lâm Phàm đã phát hiện chức nghiệp phụ Đạo Sư này về như có chút phức tạp, không đơn giản như mình suy nghĩ.

....

Tụi nhỏ tôn kính nhìn lão sư rời đi, sau đó mười ba học sinh đứng thành vòng tròn đối mặt vào nhau, nắm chặt nắm tay đặt ở ngực.

- Từ hôm nay trở đi, ta phải lần nữa làm người, ta không muốn làm phế vật.

- Đúng vậy, đừng khinh thiếu niên nghèo, ta hiện tại muốn đi lớp chữ Bính nói cho tên kia, chớ xem thường ta.

- Đi...

Sau đó một đám học sinh bị Lâm Phàm tẩy não thành công, giống như được thiên thần phụ thể mà chạy tới trước mặt những người từng nhục nhã chúng nó để thể.

- Đừng khinh thiếu niên nghèo...

Chức nghiệp phụ Đạo Sư sau khi tiến giai làm Hiền Sư thì có mấy công năng lớn.

Quán Đinh: có thể đem một môn công pháp của bản thân để truyền vào đầu cho đệ tử, cực hạn của công pháp này sẽ là cực hạn ban đầu cộng thêm ba tầng.

Ngộ Tính: hướng dẫn từng bước, giảng giải chuyện xưa có thể tăng lên ngộ tính của đệ tử.

Bàn Tay Cổ Vũ: lúc đệ tử báo cáo thành quả với ân sư, hy vọng được ân sư khích lệ, ân sư duỗi một tay khê xoa đỉnh đầu của đệ tử có thể khiến đệ tử tăng lên tư chất. (Hiền Sư có thể tăng tư chất lên đến thiên tài)

Lâm Phàm cảm giác ba hạng công năng này thật sự rất biến thái.

Nhất là Ngộ Tính cùng Bàn Tay Cổ Vũ, hoàn toàn chính là năng lực nghịch thiên. Tư chất của mỗi người đều là trời sinh, từ khi ra khỏi bụng mẹ đã bị ông trời quyết định.

Trừ phi là đan dược Thánh cấp như "Vô Thượng Đan" kia mới có thể thay đổi tư chất, nếu không sợ là không có cách nào.

Lâm Phàm cũng có nghiên cứu về tư chất, gồm kém cỏi, thiên tài, cái thể kỳ tài, vạn thể kỳ tài.

Bốn cấp bậc này là Lâm Phàm nghe các sư huynh nói qua, giờ chức nghiệp phụ của mình đã là Hiền Sư, có thể tăng tư chất đệ tử lên tới hàng ngũ thiên tài.

Mà mười ba học sinh của mình, ngay cả cảnh giới Hậu Thiên cũng chưa ai đạt đến, đã chừng đó tuổi mà như vậy thì chỉ sợ còn thấp hơn cả cấp kém cỏi.

Nếu có thêm cấp bậc nữa, mười ba đệ tử này hẳn là bị xếp vào cấp ngu si rồi.

Trong học viện Thiên Phủ, Giáp Ất Bính Đinh mỗi một lớp đều có từ mấy trăm đến hơn một ngàn đệ tử, mà đệ tử lớp chữ Đinh cơ bản đều là những học viên bị vứt bỏ, cũng là lớp không có yêu cầu gì trước khi nhập học của học viện, chỉ cần tuổi đạt tiêu chuẩn là vào.

Căn cứ theo dân số của hoàng triều Đại Yên, nếu tất cả đều nhập học thì học viện Thiên Phủ cũng không chứa hết nổi, thế nhưng những đứa trẻ có thiên tư không tốt phần lớn đều buông bỏ con đường tu luyện, chuyển sang làm công việc gì đó hoặc là đi qua học văn, hy vọng sau này vận khí tốt còn có thể đỗ đạt kiếm một chức quan.

Lâm Phàm nghiên cứu xong ba đại công năng của Hiền Sư, coi như đã hiểu rõ.

Quán Đình không tồi, ví dụ như Thái Cấp Ma Thân, nếu mình quán đỉnh cho học sinh thì những học sinh này có thể đem công pháp vốn chỉ ba tầng này luyện tới tầng sáu. Đây đối với người bình thường đã là thành tựu tuyệt đỉnh.

Đương nhiên gã biến thái Lâm Phàm không tính.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm đi tới nhà ăn của học viện Thiên Phủ. Nhà ăn cung cấp suất ăn cho lão sư, đệ tử thì đại đa số đều về nhà riêng, còn nếu ở lại trong trường thì trả tiền cũng có thể được dùng bữa.

Lâm Phàm quan sát tình huống nơi này, có lão sư cũng có đệ tử.

Xem bên ngoài thì những đệ tử này đều khí thế bất phàm, thân mặc y phục lớp chữ Giáp, so với đệ tử hẳn đang dạy chính là một trời một vực.

Tiên Thiên cấp một.

Tiên Thiên cấp hai.

....

Lâm Phàm nhìn chung quanh một vòng, cơ bản đều là cảnh giới Tiên Thiên. Ở học viện Thiên Phủ bọn hắn có thể xếp vào hạng thiên tư trác tuyệt, nhưng so cùng Thánh Ma Tông thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

Chỉ không biết có cao thủ nào ẩn núp chưa xuất hiện không thôi.

Trong lúc Lâm Phàm đánh giá chung quanh, một nam tử ngồi cạnh Lâm Phàm nghi hoặc nhìn hắn hỏi:

- Ngươi là lão sư mới tới sao?

- Đúng!

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu nói.

Tiên Thiên cấp năm.

Tu vi chỉ có thể xem như tạm được.

- Bảo sao ta chưa thấy qua, ta là lão sư lớp chữ Ất năm ba, Lưu Thanh Phong.

Lưu Thanh Phong cười nói.

- Lão sư lớp chữ Đinh năm nhất, Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói.

Ngay khi Lâm Phàm nói lớp chữ Đinh, Lưu Thanh Phong hơi sững sờ, có vẻ có chút khinh thường, sau đó vẻ nhiệt tình ban đầu mất sạch.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cũng không để ở trong lòng. Hắn không có nhiều hứng thú với một gã Tiên Thiên cấp năm.

Bất Diệt Ma Thể đã tới tầng 2, cảnh giới Tiên Thiên cấp năm căn bản không tặng được bao nhiêu exp cho Lâm Phàm.

Lười phản ứng.

Có điều Phật còn có lửa giận nữa là một lão sư thần thánh và quang vinh như Lâm Phàm.

Lưu Thanh Phong này nói chuyện với những lão sư khác cũng không nể nang gì Lâm Phàm, thần nhiên bôi nhọ lớp chữ Đinh.

- Đám học sinh lớp chữ Đinh kia cũng không biết là nghĩ gì mà tới học viện, tư chất tầm thường như thế không có bất cứ hy vọng gì với võ đạo.

- Phế vật trong phế vật, mấy trăm cái lớp rồi đều như thế, cả lão sư cũng một đám tương tự.

- Những gã ấy mà dám xưng là lão sư? Cũng chỉ toàn cảnh giới Hậu Thiên mà thôi, học sinh kém cỏi nhất của ta cũng là Tiên Thiên cấp một, hoàn toàn không thể so sánh a.

....

Lâm Phàm ngồi ở một bên ăn cơm, không biết vì sao, hẳn cảm giác những lời này thật chói tai.

Nếu không phải Hầu Tử Thâu Đào đã tiến giai, thật muốn trộm mỗi người các ngươi mấy 'đào'. Mà lúc này bọn người kia vẫn không ngừng ở trước mặt mình khoe khoang sự ưu việt, điều này làm Lâm Phàm có chút không vui.

Khi ở Thánh Ma Tông, chưa từng có ai xem thường đệ tử ngoại môn, học viện Thiên Phủ này nhìn như khá tốt nhưng bên trong lại mục ruỗng rồi.

Từ điểm đó Lâm Phàm cũng đã nhìn ra, học viện Thiên Phủ muốn đuổi kịp và vượt qua tông môn là chuyện không thể nào.

Bằng đám lão sư lấy mắt chó nhìn người này cũng cùng mình so sánh được sao?

Tổ chất nghề nghiệp kém đến như vậy, hoàn toàn là một trời một vực a.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thích thể hiện là phải xui xẻo

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Nay, các vị, các ngươi là đang sỉ nhục đệ tử của ta sao?

Lâm Phàm buông đũa xuống, quay đầu nhìn đám người kia.

Tính thích khoe khoang ai cũng có ít nhiều, nhưng khoe khoang ở trước mặt bôn đại gia thì không được!

Huống hồ mười ba đệ tử của mình tuy giờ đang là một đám ngọc, nhưng có ca làm lão sư thì cần phải lo sao?

- Sao, ngươi có vấn đề gì?

Ngồi đối diện Lưu Thanh Phong là một gã lão sư đáng vẻ bề vế, rất hung hăng nói.

Lâm Phàm liếc nhìn đối phương một cái, cũng là Tiên Thiên cấp năm, khí tức cuồng bạo, xem ra là tu luyện công pháp nào đó dễ dàng làm cho người ta nóng giận.

- Hồ lão sư, bớt giận, lão sư mới tới của lớp chữ Đinh này sợ là còn chưa biết quy củ nơi đây.

Lưu Thanh Phong cười nhẹ nói.

Huyền Hoàng giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực vi tôn, nhất là ở học viện Thiên Phủ, cường giả có quyền lên tiếng tuyệt đối. Mà học viện Thiên Phủ tuy là có lớp chữ Đinh, nhưng trong mắt một số lão sư, lớp này giống như không tồn tại.

Bởi vì nhân số của cái lớp này cơ bản đều đếm trong hai bàn tay, so với các lớp khác thì đúng là chìm ngấm.

Một lớp như thế vẫn còn duy trì xuống, nguyên nhân là vì vị hiệu trưởng đầu tiên từ khi sáng lập học viện đã ra một quy định là không buông bỏ bất kỳ người nào, cho dù thiên tư người đó không tốt, chỉ cần nguyện ý tiếp tục bước trên con đường võ đạo thì đều phải dùng toàn lực mà dạy dỗ.

Tuy hiệu trưởng hiện giờ vẫn còn tuân thủ theo quy định của người sáng lập, nhưng đối với lớp chữ Đĩnh đã không còn một chút nào coi trọng.

- Quy củ? Ha ha, ta thực sự không rõ, thế nhưng sĩ nhục đệ tử của ta, lại sĩ nhục cả ta, con người của ta cũng không rộng lượng như vậy.

Lâm Phàm cười lạnh nói.

- Lâm lão sư, nếu không phục có thể tới đài tỷ võ của học viện để quyết một trận cao thấp, ở đây tranh luận vô dụng.

Lưu Thanh Phong cười nói.

Đài tỷ võ chính là nơi dùng để giải quyết xung đột bằng thực lực ở học viện Thiên Phủ.

Bởi vì tư đấu trong học viện bị cấm, nên mới có đài tỷ võ dùng để giải quyết tư đấu cho các lão sư và học sinh.

- Tốt, buổi chiều gặp lại trên đài tỷ võ, đương nhiên không chỉ ngươi, còn có ba người các ngươi, buổi chiều ta sẽ để các ngươi cùng giống như cái bàn này.

Lâm Phàm vỗ nhẹ một cái lên mặt bàn ăn cơm.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chi lập tức được phát động, chân nguyên rót vào trong bàn.

Lâm Phàm đứng dậy, không thèm quay đầu một lần, đi thẳng ra ngoài. Xế chiều hôm nay, hắn muốn dạy cho học sinh của mình tiết học thứ hai.

Lưu Thanh Phong nhìn Lâm Phàm rời đi, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Hừ, chỉ là lão sư lớp chữ Đĩnh mà cũng dám hung hăng can quấy như thế. Thật muốn nhìn xem chiều nay lúc lên đài rồi hắn còn vậy được nữa hay không!

Lưu Thanh Phong nói.

- Tôm tép nhai nhép mà thôi, người như thế dạy lớp chữ Đĩnh, vĩnh viễn cũng sẽ không có khởi sắc.

- Khởi sắc? Ha ha, ta xem là cả một gọn sóng cũng không tạo nổi ấy chứ. Đệ tử lớp chữ Đĩnh đều là một đám thiên tư kém cỏi, cả cảnh giới Hậu Thiên cũng không đạt đến, hoàn toàn vô dụng.

- Được rồi, không nhắc chuyện này nữa, kẻ này làm mọi người mất hứng, chúng ta nói chuyện khác đi.

- Được.

....

"Rắc rắc... rầm..."

Ngay tại lúc đám người Lưu Thanh Phong chuẩn bị tiếp tục nói chuyện phiếm, cái mặt bàn bằng sắt kia bỗng nứt gãy rồi nổ tung, hóa thành bụi...

- Chuyện này...

Đám người Lưu Thanh Phong sửng sốt, có chút không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Lúc này Lâm Phàm đã ra khỏi nhà ăn, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chi tuy có cái tên rất tục, nhưng lại là công pháp có lực phá hoại mạnh nhất mà Lâm Phàm đang có.

....

Buổi chiều.

Mười ba học sinh của Lâm Phàm đã sớm tới lớp, nhưng lại khác xa thường ngày, không hề còn không khí trầm lắng nữa mà hiện giờ trên mặt mỗi người đều hiện ra ý chí chiến đấu bất khuất.

Giờ phút này mười ba học sinh, mỗi người đều mặt mũi bầm dập, giống như là bị đánh đập, thế nhưng đau đớn lại làm tinh thần của chúng nó càng cao thêm.

- Hôm nay ta đã đi sang lớp chữ Bính, nói thẳng vào mặt tên kia đừng khinh thiếu niên nghèo, ta nhất định sẽ có ngày tìm lại tôn nghiêm của ta. Tuy tên

kia hung hăng đánh ta một trận, nhưng ta không hề thấy đau, ta cảm giác tim về được niềm tin đã mất từ lâu.

Chu Định hưng phấn nói.

- Ta cũng vậy, tuy rằng tên kia mạnh hơn ta, nhưng ta tin tưởng, dưới sự dẫn dắt của lão sư, ta nhất định sẽ càng mạnh hơn.

Tào Phu Thụ nắm chặt nắm tay nói.

- Ta cũng bị đánh, nhưng trưa nay khi trở về, ta đã nói với cha mẹ, ta nhất định sẽ cố gắng. Cha mẹ ta nghe xong rất cảm động, còn cổ vũ cho ta.

- Một ngày làm thầy, cả đời làm cha! Ta nhất định phải cố gắng, tuyệt đối không làm cho Lâm lão sư thất vọng.

- Tốt, mọi người cố lên, chúng ta nhất định phải chứng minh chính mình.

....

Lúc này Lâm Phàm đi vào lớp, thấy mười ba học sinh của mình rất là hưng phấn thì cũng có chút tò mò.

- Các trò sao vậy?

Đám học sinh liếc nhìn nhau một cái, sau đó tôn kính đứng lên:

- Lão sư, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực, tuyệt đối không để người phải thất vọng.

Lâm Phàm sững sờ, sau đó mỉm cười. Đám học sinh này biết tin tưởng như vậy thật là chuyện đáng vui mừng a.

Chẳng qua có niềm tin vẫn là không đủ, thiên tư quyết định hết thảy, ngay cả cấp kém cỏi cũng không phải thi dù cố gắng nghìn lần liệu cũng có tác dụng gì?

Xem ra còn cần ca a, để ca dùng ánh sáng chói lọi dẫn dắt đám trẻ lạc đường này lên tới đỉnh nhân sinh.

Ít nhất trong đoạn thời gian này, Lâm Phàm vẫn rất có lòng tin.

Trước khi mình cướp sạch tứ đại thế gia cùng hoàng cung, xem ra cần phải thao luyện đám nhỏ này thật tốt đã. Đã xác định làm lão sư thì phải tận tâm tận lực mới được.

- Tốt, các trò có thể tin tưởng như vậy, lão sư rất là vui mừng. Buổi hôm nay, lão sư sẽ dạy cho các trò tiết thứ hai: nghiền áp.

Lâm Phàm nói.

Mười ba học sinh nhìn lão sư, trong lòng nghi hoặc vạn phần.

Nghiền áp? Đây là cái gì? Lão sư rốt cuộc muốn dạy cái gì?

Mười ba học sinh thấy lão sư bước ra khỏi lớp thì vội đi theo. Hiện giờ tụi nó rất tò mò, lão sư rốt cuộc là định dạy tụi nó cái gì?

Lúc này, quanh đài tỷ võ đã có rất nhiều người tụ tập.

Đệ tử của bốn lớp Giáp Ất Bính Đinh đều có mặt. Chúng nó cũng rất tò mò với việc các lão sư luận võ, dù sao đài tỷ võ này đã thật lâu không có ai dùng.

Vật hợp theo loài, người sống thành bầy, cả lão sư lẫn đệ tử của bốn lớp Giáp Ất Bính Đinh vẫn luôn đứng cùng một bên, bởi vậy rất ít xảy ra so đấu.

Mà cho dù là có, cũng sẽ được đám học sinh lên giải quyết, không chủ động phô trương.

Lần này trong học viện truyền tin một vị lão sư lớp chữ Đinh lại muốn khiêu chiến một lần bốn lão sư lớp chữ Ất, quả thực làm đám học sinh trong trường cảm giác có phải lão sư lớp chữ Đinh này bị choáng rồi không.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hình tượng cao lớn thần thánh đi sâu vào lòng người của Lâm lão sư

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Các người nói lão sư của lớp chữ Đinh kia có phải là bị ngốc không? Lại dám hò hét với bốn lão sư của lớp chữ Ất, còn đòi một đánh bốn, thật không biết lát nữa chết như thế nào!

Một đệ tử mặc y phục màu bạc của lớp chữ Ất khinh thường lắc đầu nói.

- Thế gian rộng lớn, chuyện lạ có đủ. Lưu Thanh Phong lão sư, Hồ Bí lão sư, Quân Vô Thường lão sư, Lý Khiếu Quân lão sư đều là cao thủ Tiên Thiên cấp năm thành danh từ lâu, bốn người liên thủ, dù là Tiên Thiên cấp sáu cũng không nhất định chiếm được ưu thế. Cũng không biết vị lão sư lớp chữ Đinh này lấy đâu ra tự tin?

- Các người có nghĩ là hôm nay trời không, trưa nay lúc ta qua lớp chữ Bính, lại thấy có mấy phé vật lớp chữ Đinh tới đó khiêu khích, nói gì mà đừng khinh thiếu niên nghèo, lúc ấy ta nghe mà phì cười.

- Làm chuyện vô ích, muốn chứng minh bản thân thì cũng không cần dùng cách này. Loại tỷ thể này cũng thế, không xem cũng được, còn không bằng đi Thư Các chọn một quyển công pháp rồi chăm chỉ tu luyện.

- Liễu sư huynh, lần trước nghe nói huynh chọn một quyển Hoàng giai thượng phẩm Đại Hải Vô Lượng và tu luyện thành công rồi phải không? Xem ra Liễu sư huynh quả thật là thiên tư trác tuyệt, ngay cả Đại Hải Vô Lượng cũng luyện thành.

- Đâu có đâu có, Đại Hải Vô Lượng gồm sáu tầng, hiện giờ ta cũng khó khăn lắm mới tới tầng ba mà thôi, còn xa mới tới đại viên mãn, mà đạo này cũng không có tiến triển a. Hiện giờ đúng là ta cũng muốn chọn thêm một công pháp nữa, biết nhiều không thiệt.

Đệ tử gọi là Liễu sư huynh tự hào thẳm trong bụng, nhưng mặt ngoài lại khiêm tốn xua tay nói.

- O, Liễu sư huynh, huynh xem ai đến kia, hình như là người của lớp chữ Đinh!

....

Lúc này Lâm Phàm dẫn đầu cả lớp nhân nhả đi tới, đối với trận tỷ võ lát nữa, Lâm Phàm không để tâm chút nào.

- Lão sư, chúng ta tới đây làm gì?

Tào Phu Thụ nghi ngờ hỏi.

- Thiên Tiêu, lão sư chuẩn bị dạy cho các trò tiết thứ hai.

Lâm Phàm hồ hững đáp.

Tào Phu Thụ sững sờ, dạy học ở nơi này? Chúng nó tuy là đệ tử lớp chữ Đinh, nhưng cũng biết nơi này là đài luận võ, hơn nữa sao hôm nay ở đây lại nhiều người như vậy, chẳng lẽ có ai đó tỷ võ với nhau sao?

Lão sư mang chúng nó tới đây, chẳng lẽ liên quan tới tình huống nơi này?

- Lão sư hẳn là để chúng ta xem cao thủ quyết đấu, cho chúng ta hiểu được cao thủ là thế nào, từ đó nỗ lực để trở thành giống bọn họ.

Lưu Thủy Thủy bình thường đầu óc rất phong phú, nghĩ đến lập tức nói ra.

Có điều đầu óc phong phú cũng không giúp thay đổi thiên tư kém cỏi.

Lưu Thủy Thủy vô cùng tôn kính Lâm lão sư, cho nên khi Lâm lão sư gọi mình là Lưu Thủy Thủy, Thủy Thủy quyết định đổi tên, cả đời sẽ dùng cái tên này, bởi vì đây là ân sư ban tặng.

- Thủy Thủy, đầu óc người thật tốt, chúng ta đều không nghĩ tới điểm này.

Chu Du thật thà nói.

Lưu Thủy Thủy cao hứng phấn chấn ngẩng đầu lên, nhưng đúng lúc này lại phát hiện lão sư đang đi lên đài, lập tức cả kinh:

- Lão sư, người làm gì vậy?

- Dạy người!

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại nói.

Mười ba học sinh vừa nghe, nhất thời sững sốt, không rõ lão sư có ý gì.

- Ta thấy các người nhanh chóng gọi y sư lại giúp lão sư của mình đi, nếu không đợi lát nữa lão sư của các người bị đánh học máu thì không kịp cứu đâu.

Một đệ tử lớp chữ Ất vênh mặt nói.

Đám người Tào Thiên Tiêu vừa nghe, tức thì tròn mắt, lão sư muốn tỷ võ? Tại sao không có nghe lão sư nói qua?

Huống hồ lão sư mới nhậm chức ngày đầu tiên, sao có thể phát sinh mâu thuẫn với các lão sư khác?

- Lớp chữ Đinh các người quả nhiên toàn là ‘nhân tài’, phế vật không nói, ngay cả lão sư cũng đầu óc bất thường, còn dám một chấp bốn, thật là điên rồ.

Đệ tử lớp chữ Ất châm biếm nói.

- Không cho phép người vũ nhục ân sư của chúng ta.

Tào Thiên Tiêu mặt đỏ tía tai quát vào mặt đệ tử lớp chữ Ất.

- Ha ha.

Đệ tử lớp chữ Ất cười lớn, khinh thường lắc đầu.

....

Giờ phút này Lâm Phàm bước từng bước lên đài tỷ võ, nhìn bốn gã lão sư đã đứng sẵn trên đó, mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn mười ba học sinh của mình.

Mà đám Tào Thiên Tiêu thấy lão sư dừng bước, cũng đều chăm chú nhìn lên.

Lâm Phàm giờ phút này cảm giác thiên thời địa lợi nhân hoà, mọi thứ đều đủ, là thời điểm thích hợp để dạy cho đệ tử tiết thứ hai.

Lão sư là người dẫn đường cho đệ tử, đương nhiên phải khắc thật sâu hình tượng của bản thân trong lòng đệ tử.

Cao lớn, hùng vĩ, thần thánh, vĩ đại.

Lâm Phàm giờ phút này chấp tay sau lưng, ánh mắt giống như nhìn thấu cả đất trời mà nhìn lên học sinh của mình, giọng nói trầm thấp uy nghiêm:

- Ở trong mắt người ngoài, các trò là phế vật, là ngu xuẩn, nhưng ở trong mắt lão sư, các trò chính là những người thông minh nhất thế gian này. Bốn tên này nói các trò là phế vật, là đồ ngu không thể giáo dục, lão sư hiện tại muốn chứng minh cho bọn hán biết, ở trong mắt lão sư, bọn hán cả đồ ngu cũng không bằng.

- Lão sư...

Giờ khắc này mười ba học sinh mắt nhắm lệ mà nhìn lên lão sư của mình.

Chúng nó không ngờ lão sư lên đài luận võ hoàn toàn là vì chúng nó.

Ở học viện Thiên Phù, chúng nó đã quen bị người gọi là phế vật, là đồ ngu, mặc người khi dễ cũng không đánh trả; nhưng mấy lời lão sư vừa nói đã đụng tới chỗ yếu ớt nhất trong lòng chúng nó.

Mà vừa chạm đến, nước mắt giống như thác đổ, không ngừng trào ra.

- Nói cũng hiên ngang lắm liệt lắm, chẳng qua không biết người có bao nhiêu cân lượng mà oai phong như thế!

Lưu Thanh Phong lúc này âm dương quái khí nói.

Người này nếu đã xé toang da mặt thì tự nhiên hán cũng không cần làm bộ nữa.

Lâm Phàm nhìn bốn người, Tiên Thiên cấp năm, lấy tu vi của mình tuy một chọi bốn có chút khó giải quyết, nhưng cũng chỉ dưới tình huống mình không nghiêm túc mà thôi.

Vậy thì để ta nghiêm túc một lần đi!

- Ngày hôm nay ta muốn dùng hai rươi riu này chém người thành cây côn.

Hồ Bí tính cách nóng nảy, rít gào rống giận.

Lâm Phàm bình thản nói:

- Các đệ tử của ta, các trò nhìn cho thật kỹ, sau này nhất định các trò nhất định sẽ trở nên cường đại.

- Vâng, lão sư.

Mười ba học sinh gật đầu liên tục, nước mắt cứ chảy mãi không thôi. Đây là lần đầu tiên chúng nó có thêm một người coi trọng trừu cha mẹ.

Mà đám đệ tử tới đài tỷ võ xem trò vui cũng đột nhiên nhận ra lão sư lớp chữ Đỉnh này có chút gì đó không giống với những lão sư khác.

Lời này, chúng nó cũng là lần đầu tiên nghe qua.

Nhưng sau đó chúng nó lắc lắc đầu, ở đây thực lực vi tôn, muốn người khác tôn trọng, như vậy phải có đủ thực lực cùng thiên phú, nếu không tất cả chuyện khác không cần bàn nữa.

Đám đệ tử lớp chữ Đỉnh này đã định sẵn thiên tư thấp kém, cho dù lão sư dạy tại nó có lợi hại hơn nữa thì cũng vô dụng, trừ phi có thể nghịch thiên cải mệnh.

- Bốn người các người lên cả đi, ta sẽ cho các người hiểu được, coi khinh bất cứ người nào, đều sẽ phải trả một cái giá thảm thiết.

Lúc này một con gió thổi tới làm vạt áo Lâm Phàm bay phấp phật. Lâm Phàm đứng trên đài, bình tĩnh chấp hai tay sau lưng, ở trong mắt đám đệ tử, hình tượng của hắn đột nhiên biến thành cao lớn vô cùng, giống như thể ngoại cao nhân, vô cùng chói mắt.

- Được, Tam Trọng Phủ.

Hồ Bí không thể nhịn được nữa, nhảy dựng lên, chân nguyên bạo động, hai cái riu lớn mang theo uy thế vô cùng, bổ tới bả vai của Lâm Phàm.

Tam Trọng Phủ là tuyệt kỹ thành danh của Hồ Bí, một riu bổ xuống mang theo ba tầng lực lượng, một tầng chồng lên một tầng, không có bao nhiêu người cùng cấp có thể ngang kháng trực diện.

Lâm Phàm gặp nguy không loạn, đứng im tại chỗ, miệng khẽ mỉm cười.

...

- Lão sư...

Mười ba học sinh nhìn tình cảnh trước mắt, kinh hãi tới mặt trắng bệch, lão sư vì sao không né tránh?

Mà đám người Lưu Thanh Phong cũng cười cười, chẳng lẽ là muốn ngang kháng sao? Quả thực chính là kẻ ngốc nằm mơ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Đứng ở góc độ đạo đức tối cao nghiền áp các người

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm mỉm cười, bình thản đứng im, sau đó khẽ lắc vai một cái, đón đỡ Tam Trọng Phủ của Hồ Bí.

- Không tồi, không tồi, ba tầng kinh lực, một tầng so với một tầng hùng hậu hơn, ba tầng bạo phát, người bình thường đúng là không ngăn cản được.

Lâm Phàm nở một nụ cười hiền lành.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +3000."

Khi ba tầng kinh lực xâm lấn vào cơ thể, Lâm Phàm chỉ cảm thấy khoan khoái không thôi, đem kinh lực này chuyển hóa thành exp.

- Làm sao có thể?!

Hồ Bí biến sắc, không dám tin một màn trước mắt, người này lại lấy thân thể ngạnh kháng Tam Trọng Phủ của mình?

Mười ba đệ tử lớp chữ Đinh vốn không chịu nổi mà nhắm mắt lại, nhưng giờ phút này thấy chuyện như vậy thì kinh hô lên.

- Lão sư quá tuyệt.

- Lão sư thật lợi hại.

Những đệ tử ở các lớp khác cũng đều nhướng mày, cảm giác không thể tin nổi.

Lâm Phàm mỉm cười, ngón tay khe khẽ vuốt ve trên lưỡi rìu.

- Tam Trọng Phủ, công pháp này không tệ, chẳng qua ngươi còn không luyện đến nơi, thật sự là đáng tiếc.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chi lập tức được phát động, hai chiếc rìu trong tay Hồ Bí rung lên, lực đạo làm cho Hồ Bí biến sắc, vội vàng áp chế xuống.

- Hừ, ta có chút khinh thường ngươi rồi.

Sắc mặt Hồ Bí ngưng trọng lại, nhìn Lâm Phàm, giờ hẳn đã rõ người trước mặt này không đơn giản.

Cũng phải, dám thách đấu với bốn người bọn hắn, nếu như không có chút nội tình thì chỉ sợ không có người ngu như vậy.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn về phía đám đệ tử cổ vũ cho Hồ Bí dưới đài, vẻ mặt tiếc nuối xen lẫn lo lắng nói:

- Các trò làm học sinh của hắn, ta cảm thấy lo lắng thay cho tiền đồ của các trò.

Đây chính là đánh người đánh cả mặt, Lâm Phàm một chiêu đẩy lui Hồ Bí, cũng bắt được cơ hội mà thuyết giáo một phen.

- Đồ khốn, nói hươu nói vượn.

Hồ Bí vừa nghe, sắc mặt tím tái như gan heo, nhấc hai chiếc rìu bỏ bói Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu, coi thường nói:

- Rìu cũng đã mất, còn lấy cái gì đánh với ta?

- Ngươi nói cái gì?

Hồ Bí cả kinh, lại càng thẹn quá hoá giận. Nhưng chính tại nháy mắt này, hai chiếc rìu đang hoàn hảo đột nhiên phát ra một tiếng 'rắc', sau đó gãy lìa từng khúc.

- Điều này sao có thể?

Hồ Bí nhìn hai tay trống trơn, lại nhìn những mảnh vụn trên đất, lập tức nổi trận lôi đình:

- Ngươi dám hủy binh khí của ta, ta liều mạng với ngươi.

- Hồ Khiếu Quyền.

Hồ Bí nổi giận gầm lên một tiếng, song quyền bao trùm chân nguyên, giống như hai con hổ rít gào đánh tới, khí thế bất phàm.

- Ài, thân là ngọn đèn chỉ đường cho đệ tử, thua không đáng sợ, chỉ sợ không dám thừa nhận, ngay cả tâm đối mặt thắng thua cũng không có thì làm sao dạy được đệ tử tốt, thật là quá thất vọng!

Lâm Phàm rất là đau lòng nói, sau đó lại nhìn một đám đệ tử phía dưới:

- Ta vì tương lai của các trò mà cảm thấy đau lòng.

Đám đệ tử lúc trước vẫn còn cổ vũ cho Hồ Bí, giờ nghe Lâm Phàm nói như thế, nhất thời trầm mặc, không biết nên trả lời như thế nào.

- Đồ khốn, ngươi...

Hồ Bí giờ phút này sắc mặt đỏ bừng, lại càng tăng sức mạnh hai tay lên vài phần.

- Lão sư, cẩn thận.

Lưu Thủy Thủy kinh hô một tiếng.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Không ngại, tà bất thắng chính, tâm lớn hơn thì thế giới cũng sẽ càng rộng mở.

- Đi chết đi!

Song quyền của Hồ Bí đánh lên người Lâm Phàm, mặt đất cũng bị kinh lực tạo thành một làn khói bụi.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +2000."

Lâm Phàm nhìn Hồ Bí, tiếc nuối lắc đầu, không thể đảm mạnh thêm chút sao? Đối mặt bốn trăm vạn exp, có mấy ngàn này chẳng thấm tháp vào đâu cả.

- Hồ lão sư, người tu hành còn chưa đủ.

Lâm Phàm rất là tiếc nuối lắc đầu nói.

- Bất Động Hoàng Quyền.

"Àm..."

Lâm Phàm khẽ đánh một quyền lên người Hồ Bí. Hồ Bí mang theo sắc mặt không dám tin, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Mười ba đệ tử lớp chữ Đỉnh nhìn tình huống trên võ đài, đã từ lo lắng ban đầu biến thành trợn mắt há hốc mồm.

Chúng nó thật không ngờ lão sư lại cường đại quá mức như vậy, cường đại đến độ lão sư lớp chữ Ất không có cả cơ hội phản kháng.

- Lão sư, quá tuyệt!

Đám người Chu Du hưng phấn hét to lên.

Lâm Phàm khoát tay áo, thần sắc nghiêm túc nói:

- Tiết thứ hai này, ta dạy cho các trò một chuyện, đó là thắng thua không đáng sợ, đáng sợ là không dám nhận thua. Con đường tu luyện, chỉ có gặp ngăn trở mới có thể tuyệt địa trùng sinh, tiến lên độ cao mới. Hồ lão sư này không thể đối mặt với thất bại của mình, thành tựu trên con đường tu luyện sẽ không quá lớn, các trò làm đệ tử của ta nhất định phải nhớ kỹ điều này, rõ chưa?

- Lão sư, chúng ta hiểu được, chúng ta tuyệt đối sẽ không giống như Hồ lão sư.

Mười đệ tử đồng thanh trả lời.

- Ủ, trẻ nhỏ dễ dạy.

Lâm Phàm rất là vui mừng gật gật đầu.

Giờ khắc này hình tượng chói lọi của Lâm Phàm ở trong lòng mười ba đệ tử càng ngày càng cao lớn. Chúng nó cũng cho rằng lão sư rất lợi hại, nhưng lúc này chúng nó lại cảm giác thêm một việc, đó là Lâm lão sư chính là người chỉ lối thênh thang cho cuộc đời mình, dẫn dắt mình thoát khỏi cảnh khó khăn.

Ngay cả những đệ tử quan sát dưới đài, sâu trong nội tâm cũng dần dần bắt đầu có chút biến hóa.

- Lão sư này bất phàm!

- Lớp chữ Đỉnh tại sao lại có lão sư như vậy chứ, những lời vừa rồi hình như rất có đạo lý a.

....

Mà Hồ Bí bị Lâm Phàm đánh bay xuống đài, nghe được mấy lời này của Lâm Phàm, nhất thời nộ hỏa công tâm phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn không ngờ mình thân là lão sư đã mấy năm lại bị người giáo huấn, hơn nữa còn ở ngay trước mặt đệ tử, như vậy sau này hắn làm sao còn có thể tạo dựng hình tượng uy nghiêm trước mặt đệ tử.

Ở hoàng triều Đại Yến, người có tu vi đạt tới cảnh giới nhất định, nếu muốn tiến thêm một bước thì chỉ có gia nhập tông môn, nhận được chỉ dạy toàn

diện.

Nhưng cũng có một số người thích làm đầu gà chứ không thích làm đuôi phượng, lưu lại trong học viên, dạy một ít học sinh, tìm kiếm cảm giác cao cao tại thượng.

Hồ Bí thất bại, làm cho đám Lưu Thanh Phong cả kinh, cảm giác điều này thật sự là quá khó để tin tưởng.

Bốn người bọn hắn tuy rằng đều là Tiên Thiên cấp năm, nhưng nếu đơn đả độc đấu thì Hồ Bí vẫn hơn một bậc.

Hiện giờ ngay cả Hồ Bí cũng thua, vậy bọn hắn càng không có hy vọng.

Giờ khắc này ba người bắt đầu muốn rút lui, nếu đợi lát nữa thua trận, cũng không biết sẽ mất mặt đến mức nào trước mặt đệ tử.

- Hiện tại đến phiên ba người các ngươi, có thể ra chiêu.

Lâm Phàm hồ hững nói.

Ba người Lưu Thanh Phong đưa mắt nhìn nhau, sau đó Lưu Thanh Phong tiến lên ôm quyền:

- Lâm lão sư tài nghệ cao cường, ba người chúng ta chịu phục, chuyện này chấm dứt ở đây đi.

Lâm Phàm nhìn ba người, khẽ nhủ mày, tiết tháo này không đúng. Theo lý thuyết ba người này hẳn là nên ăn thua đủ với mình, sao giờ lại nhận thua nhanh như vậy?

Mà nếu nhận thua, chẳng phải mình mất cơ hội tạo dựng hình tượng chói lọi trước mặt đệ tử? Không được, tuyệt đối không được!

- Lưu lão sư, Quân lão sư, Lý lão sư, đã lên đài luận võ thì chỉ một người có thể còn đứng mà đi xuống. Thế nhưng ta vốn rộng lượng, cũng sẽ không hùng hổ dọa người, có điều các ngươi sĩ nhục đệ tử lớp chữ Đinh của ta, ta cảm giác các ngươi cũng nên dừng cảm thừa nhận sai lầm của mình, làm tấm gương cho đệ tử, vì thế các ngươi hãy xin lỗi đệ tử của ta đi.

Lâm Phàm không nhanh không chậm nói.

- Cái gì?

Ba người Lưu Thanh Phong cả kinh, điều đó không có khả năng, thân là lão sư sao có thể cúi đầu xin lỗi học sinh, đây là chuyện tình xưa nay chưa từng nghe.

Lâm Phàm nhủ mày, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm trung phẩm:

- Ài, thất vọng cực kỳ, người không phải Thánh nhân, ai mà không có sai lầm, thế nhưng ngay cả dừng khí nhận sai cũng không có thì làm sao mà dạy dỗ người khác?

Lâm Phàm thở dài một tiếng, sau đó lại nhìn xuống những học sinh kia.

- Trò, trò, cả trò nữa... Có lẽ không ít trò ở đây từng có lúc phải vứt bỏ chân lý của mình khi đối mặt với quyền uy của lão sư, đúng không?

Giờ phút này Lâm Phàm cảm giác tài ăn nói của mình càng ngày càng tốt, canh gà tâm linh từng ngum từng ngum bón tới. Đạo lý mới chính là thứ lòng người muốn tiếp nhận, thực lực chẳng qua là nghiền ép ở mặt ngoài, chỉ có đứng ở chỗ cao nhất của đạo đức mới có thể không phí một binh một tốt mà nghiền áp tất cả trước mặt.

- Có phải từng như thế không?

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử phía dưới, đột nhiên quát lớn.

Đám đệ tử bên dưới bị một câu này đánh động lên tâm tưởng, những chuyện cũ từng cổ phong bế trong lòng bị một câu này của Lâm Phàm lặng lẽ mở ra.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hình tượng chói lọi chiếu rọi hết mọi người

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Mười ba đệ tử lớp chữ Đinh đứng dưới đài, nhìn thấy hình tượng chói lọi của lão sư ở trên đài, tâm cũng bắt đầu sôi trào.

- Đúng!

Chúng nó muốn lớn tiếng mách với lão sư, chúng nó đã từng như thế. Mặc dù chúng nó là phế vật, nhưng cũng đã có lúc sợ hãi khi đối mặt với cường thế rồi chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Lâm Phàm nhìn từng đệ tử lâm vào trầm tư dưới đài, khẽ thở nhẹ một tiếng. Đều là trẻ nhỏ a, nội tâm còn quá mức thuần khiết.

- Võ đạo một đường là phải đi thẳng mà tới, giữ chắc bản tâm, nếu sợ hãi cường quyền, mai một chân lý trong lòng, như vậy cả đời khó có khả năng đi xa trên con đường võ đạo.

- Hiện tại, các trò lớn tiếng nói cho ta biết, có phải từng như thế không?

Lâm Phàm tăng khí thế, như một mặt trời chính giữa, chiếu rọi lên toàn bộ đệ tử dưới đài.

Từng tiếng quát lớn kia triệt để mở toang cửa lòng của mỗi một đệ tử.

Đám đệ tử nghe Lâm lão sư nói, đều khí huyết quay cuồng, những chuyện chôn giấu trong lòng mãnh liệt tuôn ra.

- Có...

- Ta đã từng như vậy...

- Lâm lão sư nói rất đúng, chẳng ai hoàn mỹ, ý kiến của chúng ta khác với lão sư, vì cái gì chúng ta lại sai...

- Ta từng bị tắc nghẽn chân nguyên, ta cho là công pháp có vấn đề, nhưng lão sư lại nói thân thể ta có tật, cuối cùng sau khi ta chịu đủ khổ sở, uống đủ loại thuốc chữa trị không được mới phát hiện thật sự là do công pháp. Chuyện này ta luôn chôn giấu trong lòng, chưa bao giờ nói ra, bởi vì đó là lão sư.

....

Dưới sự lôi kéo của Lâm Phàm, đám đệ tử đem từng chuyện từng chuyện bất bình kể ra.

Trên đài, đám người Lưu Thanh Phong hiện sắc mặt cực kỳ khó coi.

Luận võ sao lại biến thành như vậy, thậm chí mình trở thành cái đích cho người chỉ trích, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Hồ Bí té trên mặt đất, nghe Lâm Phàm nói như thế lại lần nữa phun máu, giận đến muốn ngất đi.

Điên đảo trắng đen, sao lại có kẻ vô si như thế.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt mà cười thầm, khẽ giơ tay làm động tác im lặng:

- Các trò tuy không phải đệ tử của Lâm Phàm ta, nhưng các trò đều là đệ tử của học viện Thiên Phủ nên ta muốn cùng các trò nói vài lời. Nhớ kỹ, phải luôn tin tưởng ở bản thân mình, không chịu ảnh hưởng của người khác, vững vàng bản tâm, làm những việc tự mình cho là chính xác.

Đám đệ tử dưới đài nhìn Lâm Phàm, trong lòng dần có cảm giác tôn trọng:

- Cảm tạ Lâm lão sư dạy bảo.

Đám người này đều là đệ tử tốt, tiếp thu rất nhanh, có đầu óc, cũng có thể hiểu được ai đúng ai sai, chẳng qua là quá mức đơn thuần.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, hiệu quả này không tồi, vẫn là lừa trẻ con dễ hơn.

Sau đó Lâm Phàm nhìn về phía ba người Lưu Thanh Phong:

- Các người nhất định phải hướng đệ tử của ta xin lỗi.

Đám người Lưu Thanh Phong lại biến sắc lần nữa, sau đó nhẹ giọng nói:

- Lâm lão sư, làm người lưu một đường, ngày sau dễ gặp lại. Người để chúng ta xin lỗi đệ tử thì sau này làm sao còn chút uy nghiêm nào!

Lâm Phàm hơi hơi nhíu mày lại, sau đó đột nhiên mở to, vùng trường kiếm trong tay lên:

- Đã như vậy thì chiến đi!

- Lâm lão sư, chờ đã...

Đám người Lưu Thanh Phong cả kinh, vội vàng khoát tay nói. Bọn hắn biết mình không phải là đối thủ của Lâm Phàm, nếu thực sự động thủ thì kết cục nhất định còn bi thảm hơn cả Hồ Bí, bởi vì cũng không biết người này sẽ nhận xét bọn hắn như thế nào trước mặt đám đệ tử.

- Vậy nói xin lỗi không?

Lâm Phàm nhìn ba người, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nói.

- Chuyện này...

Ba người Lưu Thanh Phong do dự. Bọn hắn là lão sư, sao có thể xin lỗi đám đệ tử lớp chữ Đinh chứ, nếu chuyện này truyền ra còn không phải bị người cười chết.

- Ta cảm giác Lưu lão sư hẳn là nên xin lỗi.

- Ngày hôm nay nghe Lâm lão sư nói những lời này, ta ta cảm giác không nên xem thường bất kỳ kẻ nào.

- Ta sẽ xin lỗi những sư đệ sư muội lớp chữ Đinh.

- Được, ta cũng vậy.

- Lưu lão sư, xin lỗi.

- Xin lỗi.

- Xin lỗi...

Lúc này dưới cang lúc càng nhiều người lên tiếng hưởng ứng.

Đây chính là tâm tính của con người a...

Đại thế đã thành, không thể nghịch chuyển.

Đám nhóc Lưu Thủy Thủy thấy tình huống hiện trường thì kinh hãi không biết nên nói gì. Chúng nó chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.

Ba người Lưu Thanh Phong cuối cùng đành gật gật đầu:

- Được, chúng ta xin lỗi.

Lâm Phàm cười khẽ, sau đó vẫy vẫy đám Lưu Thủy Thủy:

- Đều lên đây, nhận lời xin lỗi chân thành của ba vị lão sư đi.

Mười ba học sinh lớp chữ Đinh cả kinh, có chút sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Lâm lão sư thì cũng mạnh dạn lên, đi lên đài luận võ.

Mười ba đứa nhỏ đứng thành một hàng thẳng tắp nhưng ánh mắt lại không dám nhìn ba vị lão sư.

- Các trò nhớ kỹ, nhận lời xin lỗi của người khác thì nhất định phải nhìn vào mắt đối phương mới có thể xem là tha thứ cho người đó, nghe rõ chưa?

Lâm Phàm nói.

- Lão sư, chúng ta nghe rõ ràng.

Đám Lưu Thủy Thủy kích động đến đỏ hồng khuôn mặt.

Ba người Lưu Thanh Phong chỉ biết cố nén phần nộ trong lòng, mà Hồ Bí đang nằm trên mặt đất thì lập tức giả vờ bị thương không nhẹ mà bất tỉnh.

Cứ nói đùa, để hắn cúi đầu xin lỗi học sinh quả chính là xuân thu đại mộng, tốt nhất thành thật nằm đây tránh kiếp nạn này đi.

- Ba vị lão sư, đến đây đi.

Lâm Phàm vẫy tay nói.

Ba người Lưu Thanh Phong liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, đi tới trước mười ba học sinh.

Đám Luru Thủy Thủy lấy hai tay nắm chặt góc áo, có chút khấn trang, nhưng vẫn theo lời lão sư mà hai mắt nhìn thẳng người tới xin lỗi.

Rồi đột nhiên, chúng nó phát hiện ba vị lão sư lớp chữ Ất này cũng chẳng có gì đáng sợ.

- Chúng ta xin lỗi các trò.

Luru Thanh Phong hơi nhắm mắt, cuối cùng nói ra những lời này, sau đó nhìn thoáng qua Lâm Phàm:

- Cáo từ!

Lần này mắt sạch thể diện trước mặt một đám đệ tử, sau này không biết sẽ bị đồn thành bộ dáng gì nữa.

- Khoan đã...

Lúc này Lâm Phàm mở miệng nói.

Luru Thanh Phong ba người biến sắc, Lâm Phàm này muốn làm gì?

- Các lão sư đã xin lỗi các trò, vậy các trò cũng nên chân thành đáp lễ, nói các trò nhận lời xin lỗi của ba vị lão sư!

Lâm Phàm nói, trong lòng tiện tiện cười.

Mười ba người đệ tử gật gật đầu, tiếp đó nhìn ba vị lão sư nói:

- Chúng ta chấp nhận lời xin lỗi của các lão sư.

Giờ khắc này đám Luru Thủy Thủy cảm giác phảng phất là đang nằm mơ, chúng nó thật không ngờ, mình cũng sẽ có một ngày như vậy.

Đề lão sư lớp chữ Ất xin lỗi, đây là chuyện chưa bao giờ nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới.

Sắc mặt ba người Luru Thanh Phong càng lúc càng xanh, bỏ đi không quay đầu lại. Mà Hồ Bí cũng vội đứng lên, mặt xám xịt rồi đi theo.

Lâm Phàm cười nhìn mười ba đệ tử, rất là thỏa mãn gật gật đầu, sau đó nhìn về dưới đài:

- Các trò phải nhớ kỹ bốn chữ: Tuân theo bản tâm!

- Giải tán đi.

"Đỉnh, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiền Sư exp +200."

Lâm Phàm giờ khắc này vui vẻ nở nụ cười, quả nhiên người có đầu óc thì sống khoan khoái.

Nhân sinh a... Còn cần hảo hảo nắm chắc mới được.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ẩn Tức Thuật thần kỳ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trải qua bài giảng trên đài tỷ võ, hình tượng chói lọi của Lâm Phàm nhất định đã khắc sâu trong lòng đại đa số đệ tử.

Đương nhiên càng hoàn mỹ không tỷ vết thì càng có nhiều kẻ đổ kỵ, cho nên trận tỷ võ vừa chấm dứt, đã có vô số lời bình luận phát sinh.

Cái gì mà một đám đệ tử tầm thường, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể có tiền đồ gì.

Gì mà tư chất quyết định hết thảy, gà rừng cũng không thể biến thành phượng hoàng v.v...

....

Đối với những lời bàn tán này, Lâm Phàm rất khinh thường, bọn đại gia nhất định sẽ đào tạo ra một đám đệ tử xuất sắc cho các người nhìn.

Buổi học chiều nay đề mười ba đệ tử lớp chữ Đinh được lợi rất nhiều. Chúng nó cảm giác mình đã tìm được lương sư.

Sau khi luận võ chấm dứt, Lâm Phàm cho đệ tử nghỉ nửa ngày hôm sau, để chúng nó thích làm gì thì làm.

Lâm Phàm hối hận nhất việc không có đi Tàng Thư Các lựa chọn công pháp lúc còn ở Thánh Ma Tông, lần này đã đến học viện Thiên Phủ, nếu lại tiếp tục mặc kệ công pháp thì đúng là nên bị trời phạt sét đánh.

Còn về việc công pháp cấp bậc gì, Lâm Phàm không quan trọng. Dù sao có thể thăng cấp vô hạn, ngay cả Hầu Tử Thâu Đào bắt nhập lưu cũng bị bọn đại gia thăng tới đảo ngược âm dương thì còn công pháp gì bọn đại gia không thể chơi đùa?

Học viện Thiên Phủ là do cường giả xây dựng, đồng thời có hoàng gia chống đỡ, công pháp nơi đây tuy không phong phú được bằng Thánh Ma Tông nhưng cũng không thể coi thường.

Lâm Phàm đăng ký xong bên ngoài, tiến vào Thư Các thì nhìn thấy bên trong tấp nập đệ tử đang mài miết lựa chọn công pháp.

Thư Các rất lớn, có từng dãy giá bày công pháp, chỉ là có giá toàn công pháp không trọn vẹn, có giá lại leo tèo vài quyển, xem ra công pháp vẫn rất khan hiếm.

Lâm Phàm lấy tay lướt qua một loạt quyển công pháp, để xem trong đó có quyển nào hợp với mình không.

"Đinh, phát hiện công pháp bắt nhập lưu Thiên Tàn Cước, học tập hay không?"

"Đinh, phát hiện công pháp bắt nhập lưu Thiết Khố Đương, học tập hay không?"

....

"Đinh, phát hiện công pháp Hoàng giai hạ phẩm Ân Tức Thuật, học tập hay không?"

Lâm Phàm đi cả một vòng, thật muốn chửi đổng lên, cái học viện này chứa toàn là công pháp bắt nhập lưu, như thế sao mà dạy ra đệ tử tốt được chứ, thật là làm cho người ta thất vọng.

Thế nhưng cuối cùng Lâm Phàm cũng phát hiện một quyển công pháp Hoàng giai hạ phẩm, lập tức vui vẻ lên, đây là khởi đầu tốt đẹp a.

Công pháp Hoàng giai hạ phẩm tuy không phải rất tốt, nhưng ở trong một đồng phế liệu tìm ra được một quyển công pháp Hoàng giai cũng đã là may mắn lắm rồi.

Ân Tức Thuật? Nghe có chút hữu dụng đây.

Lâm Phàm rút quyển Ân Tức Thuật ra quan sát.

Bìa ngoài có chút cũ nát, xem ra đã được viết khá lâu. Lâm Phàm mở ra tò thử nhất, cẩn thận mà nhìn.

Đây là công pháp được một vị lão sư của học viện Thiên Phủ sáng tạo ra, nhưng chưa từng có người nào tu luyện viên mãn, thậm chí chỉ có một người tu luyện duy nhất chính, là vị lão sư sáng tạo ra nó.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, cũng hiểu được, vị lão sư này là gặp một loài mãnh thú có thiên phú là thay đổi màu sắc làn da phù hợp với hoàn cảnh, giống như đột ngột tàng hình, từ đó mà suy luận ra Ân Tức Thuật.

Lão sư này chia Ân Tức Thuật làm ba tầng, một tầng so với một tầng càng quái dị, tu tới tầng ba sẽ có thể vận chuyển chân nguyên bọc lấy cơ thể, biến hóa bề ngoài theo hoàn cảnh xung quanh.

Thế nhưng khi Lâm Phàm nhìn tới dòng chú thích cuối sách thì có chút hết nói nổi rồi.

Lão sư này lại bị người ta chém chết.

Nguyên lai lão sư này đánh với địch nhân, vì muốn đánh lên nên vận dụng Ân Tức Thuật dung hợp bản thân với cảnh vật xung quanh, nghĩ rằng đối phương sẽ không phát hiện. Nhưng đối phương lại là giả vờ không thấy, cuối cùng có ý tới gần, một đao chém chết lão sư này.

Khi lão sư này gần chết, địch nhân chỉ để lại một câu rồi bỏ đi.

- Người cho là ta mù sao?

Bởi vậy trước lúc lâm chung, lão sư này dùng máu viết lưu ý cảnh báo cho hậu nhân, tu luyện Ân Tức Thuật này cần cẩn thận.

- Đây còn không phải giống như tác kẻ hoa sao?

Lâm Phàm cười ha ha một tiếng, cảm giác ý tưởng của lão sư này không tồi, thế nhưng đúng là có chút ngu, tác kẻ hoa chỉ là thay đổi màu sắc, nếu không mù thì vẫn có thể nhìn thấy a.

Có điều công pháp này đúng là không tệ, Lâm Phàm có chút hứng thú.

Công pháp này chỉ có ba tầng, nhưng bốn đại gia tăng cấp vô hạn, còn không phải thăng cấp nó lên biến thái sao.

"Đỉnh, chúc mừng học được Ân Tức Thuật."

"Ân Tức Thuật tầng 1 (0/100)."

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục càn quét tầng thứ nhất Thư Các, công pháp nơi này chủ yếu đều là bắt nhập lưu hoặc Hoàng giai.

Không có mấy công pháp dùng được vào thực tế, cuối cùng Lâm Phàm bỏ qua. Quý ở tinh chứ không ở nhiều, Truy Phong Kiếm Quyết, Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ, Bất Động Hoàng Quyền, Mê Huyền Thân Pháp, Hắc Hồ Đào Tâm đều chưa mãn cấp, lại học thêm một ít loạn thất bát tao chỉ phí thời gian.

Khi thấy có người theo cầu thang đi lên, Lâm Phàm trong lòng vui vẻ, tầng trên cũng có công pháp, có thể đi coi trộm một chút. Thế nhưng hắn vừa đặt chân tới cầu thang thì đã bị một ông lão râu bạc ngăn cản.

- Ngươi không thể đi lên.

Ông lão híp mắt nói.

- Tại sao? Bọn họ có thể lên, sao ta không thể?

Giờ khắc này Lâm Phàm không phục, đây không phải kỳ thị sao?

- Lớp chữ Át trở lên mới có thể lên trên, ngươi còn chưa đủ tư cách.

Ông lão nói.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn đứng quần ông lão một cái, trong lòng chửi thầm mười tám đời tổ tông đối phương lên.

Sau này nhất định cho ngươi khóc!

Sau đó Lâm Phàm rời khỏi nơi này, chuẩn bị nghiên cứu Ân Tức Thuật.

....

Trở lại phòng của mình, Lâm Phàm đóng cửa lại, vận chuyển Ân Tức Thuật.

Công pháp này không giống Bất Diệt Ma Thể, muốn thăng cấp chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lâm Phàm vận chuyển Ân Tức Thuật, chân nguyên cũng giảm bớt một chút.

"Đỉnh, chúc mừng Ân Tức Thuật exp +100."

"Đỉnh, chúc mừng Ân Tức Thuật thăng cấp."

"Ân Tức Thuật tầng 2 (0/1000)."

Giờ khắc này Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười, không nghĩ tới vận chuyển một lần đã thăng cấp, quả nhiên rất đơn giản a.

Mà Lâm Phàm cũng cảm giác được chính mình dần dần có chút biến hóa, chân nguyên trong cơ thể đang bắt chước hoàn cảnh chung quanh mà đổi sắc, xem ra công pháp này quả thật là tác kẻ hoa a.

Có điều dù thế thì chỉ cần người không bị mù vẫn nhận ra được, bởi bản thân không khác gì tự vẽ lên người mình khung cảnh ở sau lưng.

Sau đó Lâm Phàm một công đôi việc, vừa vận chuyển Ân Tức Thuật vừa tu luyện tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma cướp được từ Mặc Dật Hiên.

"Đỉnh, chúc mừng tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma exp +10."

"Đỉnh, chúc mừng Ân Tức Thuật exp +100."

....

"Đình, chúc mừng Ân Tức Thuật thăng cấp."

"Ân Tức Thuật tăng 3 (0/2000)."

Hai môn tâm pháp Thiên giai thượng phẩm cướp từ Mặc Dật Hiên và Nghê Mạn Thiên làm Lâm Phàm rất đau đầu, bởi vì exp cộng vào thật quá ít, ít đến độ làm người ta chờ đến hồng mắt.

Cũng không biết khi nào mới có thể tăng cấp cho hai môn tâm pháp này.

Tuy nói tăng thứ nhất của cả hai chỉ có mười vạn exp, nhưng cứ 10 điểm một cũng là quá xa xôi.

Hơn nữa khi tu luyện sẽ tiêu hao khá lớn chân nguyên, không thể vùi đầu vào tu một lèo mà chốc lại phải dừng chờ chân nguyên khôi phục.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chính nghĩa, vô tư, bác ái

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Lâm Phàm tỉnh lại từ trong tu luyện, sau đó lập tức nhìn bảng số liệu.

Không tồi, không tồi.

Vô Tướng Thiên Ma tăng gần ba vạn exp, mà Ân Tức Thuật lại càng khủng bố, lên tới tầng 12.

Có kinh nghiệm với Hầu Tử Thâu Đào, Lâm Phàm cũng muốn tăng Ân Tức Thuật lên tầng 20 xem sẽ có biến hóa gì.

Trong vòng một đêm, đêm Ân Tức Thuật chỉ có ba tầng tu luyện tới tầng 12, ai có thể đọ với ca.

Lâm Phàm mang tâm tình khoái trá mà đi rửa mặt, hôm nay sẽ Quán Đình cho đám đệ tử đi.

Khi Lâm Phàm đi tới lớp, phát hiện trên đường có một ít lão sư và học sinh đang bàn tán chuyện ngày hôm qua, nhất thời vui vẻ, vội vàng tiến đến xem những người này đánh giá mình thế nào.

- Lão sư mới tới của lớp chữ Đình này cũng có năng lực đấy, lại có thể đánh mặt cả bốn người Lưu Thanh Phong, quả nhiên là một người tài ba.

Lâm Phàm nghe được câu này, trong lòng rất vui vẻ, quả nhiên còn có người khích lệ mình. Thế nhưng tiếp tục nghe, Lâm Phàm phát hiện tiết tấu có chút không đúng.

- Lão sư mới tới này cũng hơi quá đáng, ép bốn người Lưu Thanh Phong xin lỗi đệ tử thì sau này bọn họ làm sao ngẩng nổi đầu mà dạy ai chứ!

- Ài, nhưng mà có thể đánh bại đám Lưu Thanh Phong thì sao lại ở lớp chữ Đình nhỉ, thực lực này thừa sức tới lớp chữ Ất làm lão sư rồi.

- Ha ha, các ngươi không hiểu sao, người ta chính là muốn làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng. Lớp chữ Ất ngọa hổ tàng long, đám Lưu Thanh Phong cũng chỉ bình thường thôi, đi lớp chữ Ất chẳng thả cứ ở lớp chữ Đình còn càng dễ nổi bật.

- Cũng có lý, không ngờ tâm cơ người này nặng như thế.

- Về sau mọi người tốt nhất đừng có kết giao cùng người này. Nghe nói Lưu Thanh Phong có nhân duyên không tệ, có giao tình rất khá với thập tam hoàng tử đấy.

....

Lâm Phàm nghe những người này đang miêu tả mình như một gã rất có tâm cơ, mình sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh chứ.

- Các vị, ta thấy phân tích của mọi người đều không đúng.

Lúc này Lâm Phàm lặng lẽ xen vào, tự biến mình thành một vai quần chúng.

- Hà! Chẳng lẽ còn tin tức nào mới sao?

Quần chúng đang bàn tán nghi ngờ hỏi lại.

Lâm Phàm tươi cười, sau đó thao thao bất tuyệt nói:

- Chuyện này phải kể từ hôm qua, lúc ấy ta đang tha thân đi dạo trong học viện thì vô tình nhìn thấy một người đang đứng cạnh hồ sen mà thì thầm gì đó. Lúc ấy ta nghĩ không phải là người này muốn nhảy xuống tự tử chứ, cho nên chọn một chỗ bí mật mà nghe lén, có gì còn cứu kịp.

- Các ngươi không biết đâu, lúc ấy, ta vừa nghe được người họ nói gì thì chấn kinh rồi. Hắn nói bản thân mình dạy dỗ đệ tử lớp chữ Đĩnh không phải vì danh, cũng không phải vì lợi, mà chỉ muốn dùng một phần sức lực nhỏ bé của mình để những đứa nhỏ lầm đường này về chính đạo.

- Các ngươi nghĩ xem, đám nhỏ học trong lớp chữ Đĩnh luôn chịu đủ châm biếm cùng bài xích, nội tâm nhất định là dị dạng, sau này tốt nghiệp, tại nó có thể làm gì?

Lâm Phàm nhìn mọi người, dò hỏi.

- Đệ tử từ lớp chữ Đĩnh này, đại đa số không phải cướp núi thì cũng là trộm đường mà thôi.

Có người khẽ nhủ mảy nói.

- Đúng rồi, nếu không có ai dẫn lối cho tại nó, còn không phải tiếp tục đi vào con đường ấy sao? Các ngươi nghĩ mà xem, hắn có thể đánh bại đám Lưu Thanh Phong, đương nhiên tu vi không yếu, đi lớp chữ Ất còn sợ không làm được một lão sư phong vân? Thế nhưng người này lại chọn tới lớp chữ Đĩnh, chịu đủ kỳ thị từ các lão sư khác, chỉ tấm lòng này thôi cũng đã khiến ta bội phục vô cùng, các ngươi nói có phải không?

Lâm Phàm làm vẻ mặt vô cùng khâm phục nói, hơn nữa lời lẽ trôi chảy khiến người ta không thể không tin.

Mấy người kia bị Lâm Phàm 'bom' suy nghĩ mới vào đầu, giờ cũng cảm thấy rất xấu hổ với những lời ban nãy.

- Nói như vậy, lão sư mới tới này có tấm lòng vô cùng bao dung.

- Hở thẹn, hở thẹn, người ta có tấm lòng như vậy, chúng ta lại nói bậy sau lưng người ta, thật sự là không nên.

- Đa tạ huynh đài lên tiếng, bằng không chúng ta đã hiểu sai hoàn toàn về lão sư mới tới này a.

Thấy mấy người đều nhận sai, Lâm Phàm cũng vui mừng tươi cười, sau đó khoát tay áo:

- Không có gì, người chính nghĩa, bao dung lại bác ái như thế, dù ta không quen với hắn, nhưng cũng không thể để trắng đen điên đảo, mấy vị nếu thật có tâm thì xin nói rõ cho những người khác biết, đây cũng là một chuyện đáng làm.

- Nhất định, nhất định, loại chuyện này đích xác không thể truyền nhầm, mấy người chúng ta tất nhiên sẽ nói cho những người khác.

Đám người vội vàng nói.

- Ta đây còn có việc, cáo từ trước.

Lâm Phàm cười thầm trong bụng, sau đó ôm quyền rồi đi.

Chuyện tình chính nghĩa của mình sao có thể đồn bậy được, đây không phải là bôi xấu thanh danh của ca sao?

....

Khi Lâm Phàm đang vui vẻ vừa đi vừa khe khẽ hát tiến vào lớp thì lại phát hiện mười ba đệ tử của mình đều không hề để ý mà mỗi người làm một việc riêng, coi mình như không khí.

Điều này làm cho Lâm Phàm hơi cau mày, đám đệ tử đang ngoan ngoãn tôn sư trọng đạo sao giờ biến thành thế này?

- Khụ khụ...

Lâm Phàm giả vờ ho khan vài tiếng.

Một tiếng ho nhẹ này khiến đám đệ tử cả kinh. Khi thấy người đứng trên bục giảng là lão sư, mười ba đệ tử lập tức tôn kính đứng lên, sau đó cùng nhau hô to:

- Kính chào lão sư!

- Ủm, ngồi xuống đi.

Lâm Phàm gật gật đầu nói:

- Các trò đang làm gì vậy? Sao ta đã vào được một lát mà các trò đều không biết?

- Hả, lão sư, người đã vào một lát rồi sao, rõ ràng ta vừa xong còn nhìn về phía cửa, thắc mắc không biết tại sao lão sư còn chưa tới mà?

Lưu Thủy Thủy là muội tử duy nhất trong lớp, chớp chớp đôi mắt đáng yêu hỏi.

- Đúng thế, lão sư, chúng ta không thấy người tiến vào a.

Tào Thiên Tiêu cũng cảm giác rất quái dị.

Tiếp đến những đệ tử khác cũng lục tục nói.

Lúc này Lâm Phàm cũng nghi ngờ, bốn đại gia cao lớn oai phong, từ cửa đi vào, lại đứng lên bục giảng, thế nhưng không ai thấy, chẳng lẽ đều cận thị cả rồi sao?

Rồi hần đột nhiên nhớ tới vừa rồi mình vẫn còn chưa dùng Ấn Tức Thuật.

Xem ra đám học sinh không thấy mình là vì Ấn Tức Thuật.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Lâm Phàm mỉm cười:

- Tốt, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, hôm nay lão sư sẽ Quán Đỉnh cho các trò.

- Lão sư, Quán Đỉnh là cái gì ạ?

Chu Du gãi gãi cái đầu, nghi ngờ hỏi.

- Quán Đỉnh là công pháp độc môn của lão sư, hơi khó giải thích, đợi lát nữa các trò tự thể nghiệm sẽ hiểu. Tốt, bắt đầu từ Chu Du, trò sẽ làm mẫu.

Lâm Phàm cũng lười giải thích, ngoắc tay nói.

- Lão sư, ta gọi là Chu Địch, không phải Chu Du a.

Chu Du rất là ủy khuất nói, tên mới này có chút khó nghe.

- Ồ!

Lâm Phàm nhướng mày, ánh mắt thẳng tắp nhìn Chu Du, phảng phất là đang nói: lão sư nói mà trò cũng dám phản kháng sao?

Mà lúc này Chu Du cũng chịu thua:

- Được rồi, lão sư, là ta sai.

- Ủm.

Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy.

....

Lần này Quán Đỉnh, Lâm Phàm đã quyết định xong, sẽ truyền cho tụi nhỏ Thái Cấp Ma Thân.

Môn công pháp luyện thể này khi luyện tới tầng 3 đã rất không tồi, đạo thương tâm thương căn bản không tạo thành bất cứ thương tổn gì, mà luyện tới tầng 6 thì tăng vọt về chất, người có tu vi cùng giai hần là không tại nổi sát thương nào.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cao thủ quán đỉnh

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Lão sư, quán đỉnh này có đau không?

Chu Du nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt sợ sệt nhìn Lâm Phàm.

- Không đau, yên tâm đi, lão sư sẽ rất nhẹ nhàng, đợi lát nữa trò sẽ phát hiện mình có biến hóa về chất.

Lâm Phàm khẽ cười nói, sau đó kéo bàn tay mập mạp của Chu Du, dẫn lên trên bục giảng.

Lâm Phàm nhớ tới mấy bộ phim chương trên tivi, khi cao thủ quán đỉnh đều để cho đối phương ngồi khoanh chân, sau đó năm ngón tay xòe ra, đặt lên đỉnh đầu đối phương.

Chính mình thân là lão sư, thứ khác không nói, nhưng quá trình phong cách ấy vẫn nên theo.

- Chu Du, khoanh chân ngồi xuống, khí vận đan điền, lão sư tới đây...

Lâm Phàm hét lớn một tiếng, năm ngón tay xòe ra, ấn lên đỉnh đầu Chu Du, khí thế quả thật không tồi, khiến những đệ tử khác đều sùng sốt há hốc miệng.

- Vâng, lão sư, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, người làm đi.

Chu Du nuốt một ngụm nước bọt khấn trương nói.

- Thả lỏng, không cần khấn trương như vậy, lão sư sẽ rất nhẹ nhàng.

- Vâng.

Chúng nó chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy, không biết "quán đỉnh" mà lão sư nói rốt cuộc là cái gì, hơn nữa nhìn Chu Du hồi hộp ngồi đó lại khiến chúng nó cũng bị hồi hộp lây.

Thế nhưng hơn cả hồi hộp là tò mò, cả đám không biết lát nữa sẽ có chuyện gì phát sinh, từng ánh mắt đều nhìn thẳng tắp lên vật thí nghiệm đầu tiên là Chu Du.

- A, lão sư, Chu Du nôn ra kìa.

Ngay tại lúc chúng nó đang cẩn thận quan sát, đột nhiên phát hiện Chu Du gật đầu một cái, thức ăn buổi sáng trào ra khỏi miệng.

Mà Lâm Phàm đang chuẩn bị quán đỉnh cũng sững sờ:

- Chu Du, trò làm sao vậy?

Lâm Phàm hét nói nổi, còn chưa có quán đỉnh đã phát bệnh rồi?

- Lão sư, người vừa ấn lên đầu ta, ta đã muốn ngất rồi, chóng mặt buồn nôn. Lão sư, chẳng lẽ quán đỉnh khó chịu vậy sao?

Chu Du cảm giác quán đỉnh này thật sự là rất thống khổ.

Lâm Phàm vừa nghe, đảo cặp mắt trắng dã, có chút xấu hổ. Cao thủ trên tivi muốn quán đỉnh đều nắm lấy đầu người ta rồi cánh tay kịch liệt rung lên, tại sao tới mình làm thì khiến đối phương muốn nôn ọe chứ?

Không khoa học, thật sự là không khoa học.

- Không có việc gì, đây là hiện tượng bình thường, vừa rồi lão sư mới vận công, giờ chính thức bắt đầu, chuẩn bị sẵn sàng nào!

Giờ khắc này Lâm Phàm cũng không tạo dáng nữa, thành thành thật thật mà quán đỉnh cho đệ tử.

"Đỉnh, xác định quán đỉnh Thái Cấp Ma Thân?"

- Xác định.

Ngay một khắc này, Chu Du đột nhiên biến sắc, nó cảm giác não mình bỗng nhiên phình lên, lại có chút hơi nóng, giống như là có một luồng khí thông qua bàn tay của lão sư điên cuồng chui vào trong óc của mình.

Mà luồng khí này chuyển động trong đầu một vòng, sau đó lan tràn từ trên xuống ra khắp toàn thân.

"Đỉnh, quán đỉnh thành công."

- Được rồi, cảm giác như thế nào?

Lâm Phàm nhìn Chu Du hỏi.

Đám học sinh của hắn cũng đều nhìn Chu Du, rất muốn biết chuyện gì xảy ra.

Mà Chu Du giờ phút này mở to hai mắt, có chút mơ hồ nhìn quanh, sau đó bẽ bẽ cổ:

- Lão sư, trong đầu ta giống như có thêm chút gì đó mà trước kia ta chưa từng biết.

- Ừm, không sai.

Lâm Phàm gật gật đầu, rồi đột nhiên đánh một quyền lên người Chu Du, hù dọa đám đệ tử xung quanh. Chúng nó không biết tại sao lão sư đột nhiên ra tay.

- Thế nào?

Một quyền vừa rồi, Lâm Phàm đã khống chế cường độ. Hắn là muốn thử xem quán đỉnh thành công Thái Cấp Ma Thân sẽ thế nào.

Ở trong Thánh Ma Tông, nhóm bao cát luyện Thái Cấp Ma Thân đều cần chính mình tu luyện, không thể mượn dùng ngoại lực.

Cho nên hiện tại Lâm Phàm muốn thử xem Thái Cấp Ma Thân này có được biến đổi giống của bản thân mình không.

Chu Du chịu một quyền của lão sư, mặt lại toát ra vẻ thoải mái:

- Lão sư, ta cảm giác một quyền vừa rồi của người thật thoải mái, ta có thể cảm nhận được trong cơ thể có một cỗ khí tức lan đều.

- Hà, Chu Du, lão sư mới đánh người một quyền, người lại thấy thoải mái sao? Lão sư, Chu Du không phải có vấn đề chứ?

Tào Thiên Tiêu ngây ngẩn mặt mày, nhìn Lâm Phàm hỏi.

- Không có vấn đề gì cả, đây là tình huống bình thường. Vừa rồi lão sư quán đỉnh cho Chu Du một công pháp luyện thể, công pháp này rất là thần kỳ, không cần tự mình tu luyện, chỉ cần để người khác đánh sẽ có thể tiến giai. Lát giải thích sau, giờ các trò xếp thành hàng đi, lão sư sẽ quán đỉnh cho từng trò một.

Lâm Phàm nói.

- Vâng...

Đám đệ tử vừa nghe công pháp này lợi hại như thế, hơn nữa có thể nhanh như vậy học được một môn công pháp thì đều hưng phấn vô cùng.

Chúng nó cũng từng cố gắng tu luyện qua, nhưng cho dù là công pháp bất nhập lưu cũng không thể luyện thành.

Nghe lão sư khác nói, hình như là ngộ tính không đủ.

Sau đó Lâm Phàm lại quán đỉnh cho mười hai đệ tử còn lại.

- Được rồi, ta đã đem môn thần công luyện thể này quán đỉnh cho các trò, sau này phải cố gắng tu luyện, không thể làm nhục thanh danh của ta.

Lâm Phàm vì muốn lưu lại ấn tượng càng sâu trong lòng những đệ tử này nên cũng cố gắng làm cho sắc mặt biến thành tái nhợt một chút, khí tức suy yếu một chút.

- Rồi!

Mười ba đệ tử gật đầu thật sâu, sau đó nhìn sắc mặt lão sư có chút tái nhợt mà nước mắt thì nhau chảy xuống. Lão sư vì chúng nó quán đỉnh, chỉ sợ là tổn thương tới thân thể.

Chúng nó tuy rằng kiến thức không nhiều lắm, nhưng lại chưa từng nghe nói có thể mạnh mẽ quán đỉnh công pháp cho người khác, mà hôm nay lão sư làm được, nhất định là phải trả giá rất nhiều.

- Lão sư, cảm tạ ân tái tạo của người, một ngày làm thầy, suốt đời làm cha, mười ba người chúng ta sau này nhất định sẽ không làm nhục thanh danh của

lão sư.

Tào Thiên Tiêu đi đầu quỳ xuống.

- Ủ, sau này cố gắng tu luyện, sớm để môn công pháp này tới cảnh giới viên mãn.

Lâm Phàm thoả mãn gật gật đầu.

- Vâng, thưa lão sư.

Mười ba đệ tử đồng loạt hô to.

- Tốt, bây giờ bắt đầu giảng bài.

Lâm Phàm lại chuẩn bị kể một cuốn tiểu thuyết mới đề đề cao ngộ tính cho đám đệ tử.

Về phần lựa chọn tiểu thuyết, tự nhiên là phải chọn mô-típ phế vật mới được, dù sao vượt khó vươn lên mới là vương đạo.

- Lão sư, người quán đỉnh cho chúng ta, khẳng định là tổn thương căn nguyên, không bằng người nghỉ ngơi một chút đã.

Tào Thiên Tiêu nói.

Lâm Phàm cười, khoát tay áo:

- Không sao, thân là lão sư, nhất định phải làm đúng chức trách. Mà bây giờ ta cũng chỉ nói một vài sự tích để mở mang nhãn giới cho các trò, sau này nó sẽ trợ giúp cho các trò rất nhiều. Các trò chỉ cần lắng tai nghe là được rồi.

Mười ba người Tào Thiên Tiêu thấy Lâm lão sư sắc mặt tái nhợt, lại vẫn muốn dạy học cho chúng nó thì càng cảm động tới khóc rống lên.

- Tương truyền, ở tỉnh Long Uyên thuộc vương triều Đại Ly có một đệ nhất thế gia gọi là Phương gia, mà cố sự ta muốn nói tới bắt đầu từ một nô lệ của Phương gia có tên là...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tiến giai đi, tiểu bảo bối của ta

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Bộ Vinh Sinh này, Lâm Phàm cảm giác có chút quá bạo lực, nhưng đoạn đầu thì vẫn rất hài hòa, một nô lệ tiến vào tiên môn là chuyện cố gắng đến cỡ nào chứ.

Đám đệ tử bên dưới dần dần nghe tới nhập tâm, nhất là khi Lâm Phàm nói tới đoạn Phương Hàn làm nô bị ức hiếp lại khiến một đệ tử cực kỳ kích động.

Trông thấy vẻ mặt của đệ tử này, Lâm Phàm không thể không nhìn nhiều hơn mấy lần.

Trụ Mặc.

Một cái tên rất kỳ quái, cũng là đệ tử duy nhất không bị Lâm Phàm gọi sai tên.

Trụ Mặc này tướng mạo bình thường, thân thể gầy yếu, nhưng trong ánh mắt lại bao hàm rất nhiều cảm xúc tiêu cực.

Con mắt là cửa sổ tâm hồn, những lời này nghe hơi huyền hoặc, nhưng Lâm Phàm hoàn toàn tin tưởng.

Trụ Mặc là con trai một nô bộc của một trong tứ đại thế gia – Vân gia, địa vị thấp hèn, ở Vân gia cũng chịu đủ ức hiếp. Nó có thể tới học viện Thiên Phủ là do nơi đây không từ chối bất cứ người nào, bất kể là đại quan hiển quý hay thường dân, chỉ cần tuổi đạt tiêu chuẩn là vào được.

Trụ Mặc đến học viện Thiên Phủ chính là vì muốn thoát khỏi thân phận nô bộc.

Hôm nay nghe lão sư giảng giải cổ sự này, Trụ Mạc cảm giác giống như đang nói về bản thân mình.

Thế nhưng nó lại không có vận khí tốt giống như người lão sư đang kể.

- Trụ Mạc, trong ánh mắt của trò tràn ngập không cam lòng, có phải câu chuyện này gọi cho trò nhớ tới việc gì đó không?

Lâm Phàm dừng kể, dò hỏi.

Những đệ tử khác cũng nhìn Trụ Mạc. Chúng nó biết thân phận của Trụ Mạc, chẳng qua đó không phải là chuyện gì đáng khoe cho nên đều không nói ra.

- Lão sư.

Trụ Mạc tôn kính nhìn Lâm Phàm:

- Phương Hàn mà lão sư đang kể có thân phận cùng địa vị cực kỳ giống ta, chỉ là ta không có nỗ lực cùng dũng khí như Phương Hàn.

Lâm Phàm nhìn sắc mặt u ám của Trụ Mạc, thở dài một tiếng, cảm giác con đường của đám trẻ này vẫn còn rất dài. Nếu mình đã có duyên quen với chúng nó, trở thành quan hệ lão sư cùng đệ tử thì trách nhiệm của mình không thể không lớn a.

Loại chuyện sau khi cướp sạch tứ đại thế gia thì phui mông bỏ chạy là xong, Lâm Phàm làm không được, bất kể thế nào, ít nhất cũng phải khiến cho mười ba đệ tử này không thua bất kỳ ai cả.

- Trụ Mạc, chúng ta có lão sư dẫn dắt, chúng ta nhất định sẽ thoát ly tình trạng hiện tại.

Lưu Thủy Thủy thân là muội tử, cũng luôn phải chịu châm biếm cùng xem thường, nhưng trái tim lại rất cứng rắn, giờ phút này thấy đồng bạn tinh thần sa sút như thế, không khỏi an ủi mấy câu.

Những người khác cũng cất tiếng an ủi Trụ Mạc.

Trụ Mạc nhìn các bạn đồng viên mình, cũng gật gật đầu:

- Lão sư, từ bây giờ ta nhất định lấy Phương Hàn làm tấm gương, bất khuất không bỏ cuộc, thà làm một tên ăn mày cũng sẽ không làm nô cho người.

Lâm Phàm không khỏi có chút bất đắc dĩ, đệ tử của mình sao mà một đứa so với một đứa lại càng bi thảm thế này? Nhưng có lẽ trong mười ba đệ tử của mình, Trụ Mạc chính là thảm nhất.

- Ủ, lão sư tin ở trò, nhất định trò sẽ một bước lên trời, khiến cho những người từng lăng nhục trò đều phải hối hận không thôi.

Lâm Phàm bước xuống bục giảng, đi tới trước mặt Trụ Mạc, dùng ánh mắt tin tưởng cổ vũ nó.

Trụ Mạc nhìn thấy sự tin nhiệm trong ánh mắt lão sư, đôi mắt hơi hơi đỏ lên. Cảm giác được người khác tin tưởng thế này, lần đầu tiên Trụ Mạc cảm nhận được.

- Lão sư, nhất định ta sẽ làm được.

Trụ Mạc gật đầu thật mạnh.

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó vươn tay lên, khẽ xoa đầu Trụ Mạc.

Tư chất tăng lên.

Lâm Phàm đã thăng cấp chức nghiệp phụ lão sư lên đến Hiên Sư, trong đó Bàn Tay Cổ Vũ có tác dụng tăng tư chất. Giờ phút này Trụ Mạc đạt được cổ vũ, tự nhiên là tư chất tăng một bậc.

"Đỉnh, đệ tử Trụ Mạc, tư chất ngu xuẩn tăng lên tới kém cỏi."

"Đỉnh, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiên Sư exp +100."

Nghe được tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm cũng kinh hi, không nghĩ tăng tư chất cho đệ tử thì mình cũng được tăng exp, không tồi.

Hiện giờ mười ba đệ tử đều đã được mình quán đĩnh Thái Cấp Ma Thân, chờ khi tụi nhỏ từ nhập môn tiến vào tầng thứ nhất, hẳn là sẽ có thể đột phá cảnh giới Hậu Thiên cấp một.

Lâm Phàm nghĩ, mình ở hoàng triều Đại Yến khẳng định sẽ không lâu, nhưng bất kể thế nào, trước lúc rời đi cũng phải tăng tư chất của đám nhỏ lên tới trên cả thiên tài, như vậy đường đời của tụi nhỏ sẽ không bấp bênh nữa.

Khi Lâm Phàm kể xong câu chuyện về Phương Hàn, ngộ tính của mười ba đệ tử lại tăng lên không ít.

Đối với mười ba đệ tử mà nói, mỗi một lần nghe xong lão sư giảng bài, chúng nó đều cảm giác bản thân xảy ra rất nhiều biến hóa, thế nhưng lại không thể miêu tả rõ ràng.

- Tốt lắm, tiết học này chấm dứt ở đây, tiếp đến các trò có thể tự do hoạt động, đợi khi các trò đem công pháp luyện thể luyện tới tầng thứ nhất thì lão sư sẽ lại giảng bài.

Lâm Phàm nói.

- Lão sư, thần công luyện thể này chúng ta không thể tự tu luyện, vậy thì phải luyện thể nào?

Tào Thiên Tiêu hỏi.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Bị người đánh là được, còn làm cách nào khiến người ta đánh các trò thì phải xem ở các trò. Được rồi, buổi học chấm dứt, tất cả nghỉ.

Tan lớp, Lâm Phàm vội chạy như điên về phòng mình, bắt đầu tu luyện Vô Tướng Thiên Ma cùng Ấn Tức Thuật.

Vô Tướng Thiên Ma hơi khó tu luyện một chút, hao tổn thời gian, nhưng Ấn Tức Thuật thì không quá khó.

Trong hai ngày, Lâm Phàm không ra khỏi cửa, một lòng tu luyện.

Suốt một ngày một đêm không ngừng cố gắng, cuối cùng exp của Vô Tướng Thiên Ma cũng tăng lên năm vạn.

Tới đây Lâm Phàm đã phát hiện, tu luyện Vô Tướng Thiên Ma không phải quá khó mà là cần thời gian. Tâm pháp này không giống các loại công pháp khác là có thể luyện rất nhanh, mà phải tiêu phí thời gian, chậm rãi tăng lên.

Chẳng qua Lâm Phàm không biết Vô Tướng Thiên Ma là công pháp Thiên giai thượng phẩm, yêu cầu tu luyện cực kỳ hà khắc, cho dù là Mặc Dật Hiến cũng mất tới ba tháng mới khó khăn lắm tiến vào tầng 1. Lâm Phàm nhàn hạ có hai ngày đã ngang bằng, còn chẳng phải ngang với ngồi tên lửa!

Mà hiện giờ Vô Tướng Thiên Ma cũng chỉ kém hai vạn exp nữa là lên cấp, nhưng Lâm Phàm lại đặt qua một bên, bởi vì Ấn Tức Thuật đã đạt đến tầng 19.

Exp của Ấn Tức Thuật tầng 19 cũng không quá kinh khủng, nhưng chân nguyên tiêu hao khi tu luyện lại cực kỳ kinh khủng.

Mỗi một giây tiêu hao ba mươi điểm chân nguyên, điều này làm cho Lâm Phàm cảm giác sắp hỏng mất.

Cho dù là tu luyện Vô Tướng Thiên Ma cũng không có tiêu hao nhiều chân nguyên như vậy a.

Ấn Tức Thuật tuy rất vô dụng, nhưng sau khi tiến giai tới tầng 20 cũng không biết sẽ biến hóa thành dạng gì.

Cho nên Lâm Phàm đem toàn bộ chân nguyên tiêu hao ở Ấn Tức Thuật, hẳn muốn nhìn, cố gắng mấy ngày nay tới cùng là có uống phí hay không.

Nếu Ấn Tức Thuật tiến giai mà vẫn là đồ bỏ đi, vậy thật muốn khóc thét.

"Đỉnh, chúc mừng Ấn Tức Thuật exp +100."

"Đỉnh, chúc mừng Ấn Tức Thuật exp +100."

....

Khi chân nguyên tiêu hao hết sạch, Lâm Phàm sẽ nghỉ ngơi, cố gắng khôi phục chân nguyên, chân nguyên đầy lại tiếp tục vui đầu tu luyện.

Hôm sau.

Lâm Phàm đột nhiên mở mắt, tầng 20 Ấn Tức Thuật rốt cuộc thành. Để bổn đại gia nhìn xem, mi cuối cùng tiến giai thành công pháp gì.

Chỉ cầu bất thường không cầu bình thường.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Độ nguy hiểm hơi cao

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Thiên linh linh địa linh linh, đến đây đi, để cho gia gia hảo hảo nhìn một chút rốt cuộc là công pháp gì.

Lâm Phàm cầu nguyện trong lòng, tốt nhất không phải công pháp bỏ đi nào.

- Ân Thân Thuật!

Khi Lâm Phàm nhìn thấy giới thiệu công pháp thì lập tức tim đập thành thịch thật mạnh.

Ân Thân Thuật này có thể ẩn thân. Nói thật, điều này không có bao nhiêu tác dụng, dù sao người có thực lực cao thâm đều có thể cảm thụ khí tức, cho dù là nhắm hai mắt lại cũng có thể dựa vào khí tức để phát hiện kẻ khác.

Nhưng đối với Lâm Phàm, đây lại là thần kỹ, bởi vì hắn có hệ thống, thực lực bản thân nội liễm không hiện ra ngoài, bất kể người tu vi cao bao nhiêu cũng không cách nào nhận ra khí tức của hắn.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười âm lên, sau này quá thoải mái rồi.

Thế này thì hoàng triều Đại Yến cùng tứ đại thế gia còn có thể ngăn cản bước chân của mình sao?

Vốn dự định ban đầu của Lâm Phàm sẽ là còn cần thêm chút thời gian để cướp sạch hoàng triều Đại Yến, nhưng theo tình huống trước mắt, căn bản không cần chờ mà làm ngay cũng được.

Lâm Phàm thí nghiệm trạng thái ẩn thân, chân nguyên chỉ tiêu hao một điểm, chính mình hiện giờ có giờ hai nghìn hai trăm điểm chân nguyên tức là có thể ẩn thân rất lâu.

Chỉ là dưới trạng thái ẩn thân, thân thể vẫn có thể đụng chạm di chuyển đồ vật, cũng sẽ không xuyên thấu, xem ra sau này cần phải cẩn thận một chút.

Giờ phút này Lâm Phàm cảm giác mình có thể xuất quan. Tu luyện ba ngày, đem Ân Tức Thuật tiến giai, nên đi thử thành quả một lần.

"Đình... Doong... Đình... Doong"

Ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị ra cửa, tai lại nghe thấy tiếng chuông.

Đây là hiệu lệnh tập trung lão sư và học sinh của học viện Thiên Phủ. Mỗi lần chuông vang lên, nếu không phải có chuyện gì quan trọng xảy ra thì tức là có người quan trọng đến.

Lâm Phàm đã tới học viện mấy ngày, nhưng hôm nay mới nghe chuông vang, cũng rất tò mò vội đi nhìn một chút.

Cổng học viện lúc này ló nhô toàn là đầu người, hầu hết người trong học viện đều đã tới đây.

Từng hàng binh lính mặc chiến giáp đen nhánh vây lấy cổng học viện thành một chỗ kín như tường thành.

Mà cao tầng từ trên xuống dưới của học viện, chỉ cần đang có mặt tại học viện thì đều tụ tập ở cổng, mang theo vẻ mặt vui mừng, phẳng phất là đang đợi người nào đó.

- Viện trưởng, lần này Yến hoàng cùng hoàng hậu đến thăm học viện của chúng ta, chính là một việc cực kỳ trọng đại a.

Một nam tử trung niên đứng bên cạnh một lão nhân tiên phong đạo cốt, thần sắc rất là hưng phấn nói.

Yến hoàng là đệ nhất cao thủ của hoàng triều Đại Yến, tu vi sâu không lường được, cho dù là những trưởng lão trong Thánh Ma Tông gặp y cũng chỉ lấy địa vị bình đẳng, không dám can rờ trước mặt.

Mà hoàng hậu lại là đệ tử thân truyền của ma môn Tuyệt Đại Các, ở trong các cũng có địa vị cực cao.

Hai người này kết hợp, đem hoàng triều Đại Yến đẩy lên một đỉnh cao mới.

- Đương nhiên. Không đến lượt chúng ta quan tâm tới an nguy của Yến hoàng cùng hoàng hậu, nhưng học viện cũng cần chuẩn bị tốt, nếu làm Yến hoàng cùng hoàng hậu mất thiện cảm thì xong rồi.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ nói.

- Đã rồi, hết thầy đều đã chuẩn bị xong, lần này ta cũng đã thông báo cho đệ tử lớp chữ Đĩnh không cần xuất hiện.

- Ừm, vậy là tốt rồi.

....

Lúc này Lâm Phàm lặng lẽ xuất hiện trong đám người, nghe người chung quanh bàn tán, trong lòng cũng cả kinh, hoàng đế cùng hoàng hậu hoàng triều Đại Yến đến học viện Thiên Phủ.

Đây chính là một chuyện to bằng trời a.

Lâm Phàm lúc này cũng hứng trí, muốn xem xem hai người ở vị trí tối cao của hoàng triều Đại Yến này tới cùng là trông thế nào.

Ngắm lại thật đúng là có chút kích động.

- Đến rồi!

Trong đám người không biết là ai gào to một tiếng.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức kiểm chân nghển cổ nhìn về hướng cổng học viện.

Vừa xem tới, Lâm Phàm cũng phải xuyết xoa, thật là quá phô trương.

Mấy trăm binh lính mặc chiến giáp màu vàng, cười mãnh thú không biết tên, bảo vệ xung quanh một chiếc long liễn khí thế hùng vĩ do sáu con mãnh thú bộ dáng giống kỳ lân kéo. Trên long liễn được khảm vô số bảo thạch trân quý, dưới ánh mặt trời phản xạ ra hào quang chói mắt.

(Long liễn: xe vua đi)

- Dừng lại!

Lúc này một giọng nói chói tai vang lên.

Sáu con mãnh thú kéo long liễn thông thả dừng lại, sau đó đứng nguyên tại chỗ, khí thế uy vũ bất phàm, khi thở phun ra từng luồng khí nóng.

Lâm Phàm vừa nhìn cũng đã bị hù tới tim đập thình thịch.

Thật quá bá đạo, ngay cả mãnh thú kéo xe cũng đều là Tiên Thiên cấp sáu.

- Cung nghênh Yến hoàng, hoàng hậu chí cao chí thượng.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ hô lớn bằng giọng già nua, không chút do dự quỳ xuống đất nghênh đón.

Những người phía sau cũng đều làm theo, cung nghênh chí cao hoàng triều Đại Yến - Yến hoàng.

Lâm Phàm sững sờ, nhìn thấy người chung quanh đều quỳ xuống, nếu mình không quỳ chẳng phải thành dị biệt?

Sau đó hắn cũng không do dự ngồi chồm hổm xuống.

Lâm Phàm không có thói quen quỳ với người khác, mà ngồi xổm với quỳ có hiệu quả không khác lắm, đại khái là được.

Lúc này Lâm Phàm thấy bên cạnh mình có một gã cứ lên đưa mắt nhìn chằm chằm, chợt liếc xéo lại:

- Nhìn gì?

Người nọ vội lắc đầu, sau đó cúi lạy tung hô.

Lâm Phàm khinh bỉ bĩu môi một cái, thật sự là quỳ nhiều thành quen.

Khi những người chung quanh đều đứng lên, Lâm Phàm cũng đứng theo, sau đó nhìn chằm chằm đợi người trong long liễn bước ra.

Lâm Phàm đang rất tò mò, không biết Yến hoàng cùng hoàng hậu trông như thế nào.

Giờ phút này người bên trong đã bước khỏi long liễn, Lâm Phàm cũng bị thu hút lên đó.

Một thân long bào màu vàng sáng, khí thế uy vũ bất phàm, ánh mắt bề ngễ thiên hạ, chỉ một cái liếc cũng khiến cho người run như cây sậy, dường như người trong thiên hạ đều phải thần phục quỳ dưới chân y.

Lâm Phàm vừa nhìn cũng kinh hô không thôi.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị cấp bảy.

Đây là người có tu vi cao nhất trong số những người Lâm Phàm từng gặp, dù là Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên cũng không thể so sánh với người này.

Chênh lệch thật sự là quá lớn.

Yến hoàng xuống long liễn, đưa tay đỡ một nữ tử diễm lệ vô song bước ra theo.

Uy nghiêm mầu nghi thiên hạ.

Một mạnh mẽ một khoan thai.

Ở trong mắt Lâm Phàm, đều là rồng phượng trong loài người.

Nhập Thần cấp tám.

- Yến hoàng, hoàng hậu.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ đi tới trước mặt hai người, cực lực hạ thấp thân mình, thậm chí có xu thế muốn quỳ hẳn xuống liếm giày, tựa như giờ phút này nếu được Yến hoàng khen ngợi vài câu thì có khả năng sừng đến bay lên trời.

- Ừm!

Yến hoàng gật gật đầu, bá khí tràn ra, nếu Lâm Phàm đứng ngay trước mặt y lúc này, cũng chỉ có thể quỳ xuống.

- Yến hoàng cùng hoàng hậu có thể đến học viện Thiên Phủ, đó là vinh hạnh của toàn bộ học viện, kính mời.

Viện trưởng cúi mình, sau đó đứng sang một bên, đi phía sau hai người, không dám sóng vai mà đi.

Ngay khi Yến hoàng tiến về phía trước một bước, Lâm Phàm cũng có thể cảm giác được một luồng bá khí ập thẳng vào mặt.

Đám người vây xem cũng đều kinh sợ nhường ra một con đường rộng rãi.

Mà Lâm Phàm lúc này đang nhìn chằm chằm không rời mắt khỏi Yến hoàng cùng hoàng hậu, lại đột nhiên bị hai chiếc nhẫn trên ngón tay hai người này làm chói mắt.

Đây là cái gì? Nhẫn này phản xạ ác thật!

Lâm Phàm kinh hô lên, rõ ràng là siêu cấp nhẫn không gian a.

Khi nghĩ tới nhẫn không gian, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ tới một việc.

Hoàng triều Đại Yến cùng tứ đại thế gia cũng không phải tông môn.

Bảo bối của bọn họ sẽ đặt trong mật thất sao?

Ngay cả Yến hoàng cùng hoàng hậu này đều đeo nhẫn trữ vật trân quý như vậy, khẳng định là bảo bối mang theo mình.

Làm hay là không làm?

Giờ khắc này Lâm Phàm có chút do dự.

Ẩn thân, phang gạch, cướp sạch, Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hổ Đào Tâm...

Lâm Phàm đã nghĩ kỹ quá trình, nhưng lại do dự không biết nên hay không.

Dù sao độ nguy hiểm có chút cao!

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đây mới là chuyện nam tử hán nên làm

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lựa chọn hiện tại của Lâm Phàm rất đơn giản, chính là phía trước có hai 'hòm' bảo bối đang chông chát cạnh nhau, chỉ là cạnh bảo bối lại có hai bảo tiêu trâu bò trấn giữ.

Nếu cứng rắn đi lên, khẳng định một con đường chết, hóa thành cát bụi.

Nhưng tình huống hiện tại là bản thân mình có thể xử lý hai bảo tiêu này rất đơn giản, chỉ lo không biết có hậu quả gì sau khi cướp sạch?

Ngẫm nghĩ mãi tới chừng hai mươi phút, đôi mắt Lâm Phàm bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Sợ cái trym

Lâm đã nói sau, cùng lắm gia gia chạy về Thánh Ma Tông tị nạn. Người sống ở trên đời phải làm sao tiêu tiêu sái sái, Lâm Phàm ta không thêm ý lớn hiếp nhỏ, lấy nhỏ hiếp to mới là chuyện nam tử hán chân chính nên làm.

Không nói nữa, làm đã.

Giờ khắc này Lâm Phàm đã hạ quyết tâm, thịt béo vừa mất không tóm lấy còn là phong cách của mình sao?

- Khả khả...

Lâm Phàm cười gian một tiếng, chìm vào trong đám người.

Yến hoàng cùng hoàng hậu sẽ chỉ ở học viện Thiên Phủ một ngày, nhưng buổi trưa sẽ có phòng riêng để nghỉ tạm, bởi vậy địa điểm xuống tay tốt nhất cho Lâm Phàm chính là chỗ đó.

....

Giữa trưa.

Lúc này ở trong căn phòng nghỉ xa hoa kia đã có thêm Lâm Phàm. Hắn thật cẩn thận từng tí một, cố nén không cho tim đập lớn lên. Hành động lần này thật sự là quá điên cuồng, quá kích thích.

Cho dù là lúc cướp sạch Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên ở rừng Lạc Nhật cũng không có kích thích như lần này.

- Yến hoàng, hoàng hậu giá lâm

Bỗng có tiếng nói từ bên ngoài truyền tới, Lâm Phàm lập tức tiến nhập trạng thái ẩn thân, sau đó đứng ở phía sau ghế dựa, không nhúc nhích. Hiện giờ cũng chỉ có thể ôm cây đợi thỏ.

"Két..."

Cánh cửa gỗ đã ngả màu thời gian bị người đẩy ra, Yến hoàng cùng hoàng hậu bước vào.

Lâm Phàm nhìn hai người này, trong lòng cũng có chút khẩn trương.

Hai người này ngồi trên vị trí cao lâu ngày, tự sinh ra một loại khí thế.

- Yến hoàng, thiếp thân hầu hạ ngài nghỉ ngơi.

- Lại đây, đến cạnh bốn hoàng.

Yến hoàng thay đổi vẻ mặt bá khí ở bên ngoài, dùng thần thái đáng khinh cười cười, ngồi lên cái ghế phía trước Lâm Phàm, sau đó vẫy vẫy tay với hoàng hậu xinh đẹp.

- Yến hoàng, đừng mà, đang ở bên ngoài đó.

- Không có việc gì, bốn hoàng tại đây, bên ngoài có người trông coi, ai dám lại gần...

Lâm Phàm đứng ở phía sau ghế dựa, nhìn hành vi của hai kẻ này mà bĩu môi khinh bỉ.

Hóa ra bên ngoài ra vẻ thâm trầm gât người, vừa vào phòng là bại lộ nguyên hình, thay đổi một thân da sói.

- Yến hoàng, học viện Thiên Phủ hiện giờ bồi dưỡng đệ tử còn tốt hơn đi vắng rất nhiều, Yến hoàng mạnh mẽ chống đỡ học viện Thiên Phủ là muốn bồi dưỡng thế lực của mình sao?

Hoàng hậu như con chim nhỏ rúc vào ngực Yến hoàng, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng đùa nghịch vân ve trước ngực y.

- Hiện tại tông môn nắm quyền, hoàng thất lệ thuộc, đây đối với bất kỳ hoàng thất nào cũng đều là khuất nhục khó có thể chịu đựng.

Yến hoàng rất là hưởng thụ đem đôi tay tà ác che trùm lên khoảng dưới cằm một gang của hoàng hậu.

Lâm Phàm từ trên nhìn xuống, lại chẳng thấy cái khe núi nào cả. Không rãnh không khe, cũng không biết muội tử hai lung này làm thế nào mà lên được hoàng hậu.

Lâm Phàm chuẩn bị động thủ, nghe hai người nói chuyện thì cũng có hứng thú, muốn xem tới cùng hai kẻ này định nói gì.

- Yến hoàng, tông môn của thiếp thân nguyện ý trợ giúp Yến hoàng trọng kiến đại nghiệp. Hiện giờ Thánh Ma Tông cũng là loạn trong giặc ngoài, thời cơ thoát ly lệ thuộc sắp tới rồi.

Trong đôi mắt hoàng hậu hiện một tia tinh quang, nói.

- Hoàng hậu, chúng ta là phu thê đã nhiều năm, chuyện này trăm cũng có nắm chắc. Chuyện Thánh Ma lão tổ từ man hoang lấy được Thần huyết, tông môn thiên hạ ai không biết chứ, ngày lật trời chỉ sợ cũng không xa.

- Yến hoàng, thiếp thân hiện giờ đều là của ngài, tự nhiên là cùng Yến hoàng ngồi chung một chiếc thuyền. Thánh Ma lão tổ có được Thần huyết, một mình hấn không tiêu hóa nổi, chẳng qua Thánh Ma Tông truyền thừa vạn năm, nội tình tự nhiên là cường đại vô cùng. Hiện giờ các tông trong ma môn đều đang chuẩn bị, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, Thánh Ma Tông truyền thừa vạn năm thì thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi, khi đó Yến hoàng có thể...

....

Lâm Phàm càng nghe càng kinh hãi, có người chuẩn bị đối phó Thánh Ma Tông sao?

Nơi man hoang, rồi Thần huyết nữa, là cái đồ chơi gì?

Lâm Phàm ở Thánh Ma Tông tuy chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng vẫn rất có cảm tình với nơi này.

Mà hoàng triều Đại Yến thân là hoàng triều lệ thuộc Thánh Ma Tông, thế nhưng lại muốn phản bội, làm Lâm Phàm vừa tức giận vừa xem thường.

Thánh Ma Tông đối đãi hoàng triều lệ thuộc đều rất tốt, không bức bách cũng không giành quyền, hàng năm lại cho không ít ưu đãi.

Nghe giọng điệu của bọn hấn, chỉ sợ trong Thánh Ma Tông đã có gian tế lẫn vào.

- Con bà nó!

Lâm Phàm vẫn đang ẩn thân, khinh bỉ nhìn hai người, sau đó không nói hai lời, móc gạch ra đập cho hai người hôn mê.

- Hừm, hai cái tiện nhân, cũng dám đánh tâm tư lên tông môn của gia gia, thật là không biết sống chết. Hôm nay gia gia sẽ cho các ngươi biết lợi hại.

Lâm Phàm nhắm thẳng mặt hai kẻ này mà tát bôm bốp không ngừng.

Chẳng qua hấn biết hai kẻ này tu vi tương đối cao, thủ đoạn này căn bản không có tác dụng.

Bởi vậy trực tiếp bắt đầu hành động cướp sạch.

Lâm Phàm tháo hai cái nhẫn trữ vật trên tay Yến hoàng cùng hoàng hậu xuống, ném cả vào túi chứa đồ của mình.

Sau đó hấn lại sờ sờ y phục trên người hai người, thế nhưng chỉ là quần áo thông thường, không phải thứ gì tốt. Xem cảnh giới của hai người này, hấn đã đem bảo bối dung nhập thể nội, luyện thành bình khí bản mệnh.

Thế nhưng một chuyến này cũng đã rất đáng giá, chỉ bằng hai cái nhẫn thôi đã là bảo bối lớn nhất.

Vốn Lâm Phàm tính cướp sạch xong sẽ chuồn êm, nhưng hiện tại hấn nhất định phải để cho hai kẻ này ném mùi.

Lâm Phàm tách Yến hoàng cùng hoàng hậu ra, sau đó lại đập thêm phát gạch.

Tuy họ còn chưa tỉnh lại từ mê muội, nhưng Lâm Phàm thấy khó chịu nên cố tình đập thêm cho vài cái, để ghi nhớ thật lâu.

- Khả khả.

Giờ phút này Lâm Phàm ngấm nhìn đũng quần Yến hoàng, sau đó có chút hiếu kỳ mà giật đũng quần Yến hoàng ra nhìn một cái, lập tức lộ ánh mắt khinh bỉ.

Quả ót chi thiên!

Quên đi, đề gia gia đến giúp đỡ ngươi.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Từ khi Hầu Tử Thâu Đào tiến giai, Lâm Phàm cũng ít dùng hơn, bởi chiêu này ảnh hưởng tới đạo trời về giới tính. Thế nhưng giờ phút này Lâm Phàm mặc kệ, muốn dùng làm tàn người.

"Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +100.000."

Nghe tiếng nhắc nhở như thế, Lâm Phàm nhất thời vui vẻ, lại tăng tới mười vạn exp, quả thực làm người ta khó mà tin.

Nhưng ngẫm lại, Yến hoàng này đã đạt tới Tiểu Thiên Vị cấp bảy, đúng là không bất ngờ.

Sau khi sử dụng Xoay Chuyển Càn Khôn, Lâm Phàm lại giật đũng quần Yến hoàng nhìn một cái, phát hiện quả ót kia giờ đang không ngừng teo tiếp, phẳng phất là muốn biến mất.

Muốn chạy trốn? Gia gia làm sao có thể cho ngươi toại nguyện.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

"Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +100000."

Quả ót đang không ngừng rút nhỏ giống như là được xoa dịu, lại bắt đầu phình ra.

Thế nhưng ngay lúc quả ót chuẩn bị tân sinh, Lâm Phàm lại một chiêu "Xoay Chuyển Càn Khôn", làm cho nó ngoan ngoãn rút về.

....

"Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn thăng cấp."

"Đinh, Xoay Chuyển Càn Khôn tăng 2, exp (0/2.000.000)."

"Hiệu quả: Xoay Chuyển Càn Khôn chuyển hoá âm dương, thành tựu Âm Dương Nghiệt Thể vạn năm khó gặp. Nếu lại chuyển hoá sẽ khôi phục như lúc ban đầu."

Xoay chuyển tới đã tay, Lâm Phàm nhìn thấy hiệu quả này, trong lòng cả kinh.

Xoay Chuyển Càn Khôn này có giới thiệu mới, vì sao lúc ban đầu không hiện chứ?

Hơn nữa Xoay Chuyển Càn Khôn lại có thể làm ra Âm Dương Nghiệt Thể vạn năm khó gặp, chuyện này...

Đột nhiên Lâm Phàm nghĩ tới Khúc Hường Ca kia, còn hơn hai mươi tiểu lâu la thủ hạ.

Chẳng lẽ ngày đó bản đại gia trực tiếp sản xuất ra hai mươi mấy cái Âm Dương Nghiệt Thể?

Ngất, đây không phải là phẫu thuật chuyển giới sao? Tại sao ở Huyền Hoàng giới lại bị nói trở thành mơ hồ như thế?

Thôi mặc kệ nó, tìm hiểu sau. Yến hoàng, hôm nay tặng cho ngươi một con 'đại điều' mập mập, tái hiện hùng phong nam nhân.

Đương nhiên không cần cảm tạ ca, đây chỉ là chuyện ca nên làm mà thôi.

Ai bảo ca thích làm người tốt không lưu danh chứ.

Hồ hồ...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Kiệt tác hoàn mỹ nhất Huyền Hoàng giới

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Khi exp của Xoay Chuyển Càn Khôn tăng tới một nửa, Lâm Phàm ngừng lại. Thời gian cũng qua khá khá rồi, ai biết viện trưởng học viện Thiên Phủ sẽ tới lúc nào.

Mà đừng quên Yến hoàng cũng đã xưng tướng lên, muốn xé rách vải mà chui ra.

Nếu đây là người bình thường, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ trỗi dậy lưng tâm, dùng tay ở đây. Nhưng đây là Yến hoàng, Lâm Phàm sẽ không cho qua chuyện đơn giản như vậy.

Được, tạm thời tha cho ngươi một mạng, lại bắt hoàng hậu của ngươi khai đao.

Lâm Phàm cầm lấy thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên vỗ bốp bốp hai cái lên đầu hai người, sau đó ngoáy ngoáy mũi, đi tới trước mặt hoàng hậu.

- Ủm, đúng là một mỹ nhân, người thương hoa tiếc ngọc như ca làm sao nhẫn tâm ra tay được đây? Thật sự là tội lỗi!

Lâm Phàm cũng không phải người mù, tự nhiên nhìn ra hoàng hậu trước mắt này thật sự rất được.

Xinh đẹp tới trình độ này hiếm thấy a, chỉ là trước mặt với sau lưng cùng một dạng, thật sự quá đáng tiếc.

Lâm Phàm nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của hoàng hậu,捏捏捏 mấy cái, thật sự là tron nhãn vô cùng.

- Ài, bảo sao, bàn tay nhỏ bé này đúng là thích hợp với quả ót chỉ thiên của Yến hoàng, quả thật là trời sinh một đôi.

Lâm Phàm nhìn nhìn tay hoàng hậu, sau đó cười gian.

- Thân làm mẫu nghi một nước, đáng lẽ ngực cũng phải to vang thiên hạ, hai quả cau nhỏ này nhất định là chưa đủ. Nhưng cũng tốt, hôm nay gặp gia gia ta coi như phúc khí của ngươi, để gia gia giúp ngươi cân đối lại dáng người, tìm về chân thiện mỹ của nữ nhân.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó bẻ bẻ tay khỏi động.

- Ca đào...

- Hắc Hồ Đào Tâm

"Đỉnh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp + 80.000."

Lâm Phàm thấy exp Hắc Hồ Đào Tâm tăng nhiều như thế thì rất vui vẻ. Lần trước lấy Nghê Mạn Thiên thăng exp, muội tử đó đến phút cuối lại không tiếp thêm exp cho mình nữa, làm Lâm Phàm rất bức rứt.

Còn tưởng rằng ngay cả cau nhỏ của cao thủ Nhập Thần cũng không thể tăng exp cho Hắc Hồ Đào Tâm nữa, hiện giờ xem ra là chính mình suy nghĩ nhiều.

Theo Hắc Hồ Đào Tâm không ngừng xâm nhập nghiên cứu, Lâm Phàm cũng học xong kỹ xảo 'cận chiến hai tay'.

Lúc 'đào' Nghê Mạn Thiên chỉ có thể dùng một tay, cuối cùng làm cho một bên lớn một bên nhỏ, hiện giờ vấn đề này đã được giải quyết, hoàng hậu này xem như người được lợi.

- Hắc Hồ Đào Tâm

"Đỉnh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp + 80.000."

Theo hai quả cau của hoàng hậu càng ngày càng khổng lồ, Lâm Phàm tự nhiên cũng càng ngày càng có cảm giác thành tựu.

Dù sao từ xưa đến nay, làm gì có vị đại sư nào có thể vừa giúp người phẫu thuật chỉnh hình vừa nâng cao tay nghề như ca chứ.

Chờ sau này già rồi, quy ẩn núi rừng, Lâm Phàm thật đúng là muốn mở một phòng khám bệnh.

Tạo phúc cho mọi người, tạo phúc cho toàn bộ Huyền Hoàng giới.

"Đình, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp."

"Đình, Hắc Hồ Đào Tâm tăng 19, exp (0/1.500.000)."

Lâm Phàm thấy Hắc Hồ Đào Tâm chỉ còn cách tăng 20 một bước thì vui sướng vô cùng, không chùng ngay hôm nay còn có thể tiến giai ấy chứ.

Hiện giờ hai quả cau của hoàng hậu đã thăng cấp bánh bao lớn, thế nhưng còn chưa đủ, vì Hắc Hồ Đào Tâm mới thăng một cấp.

- Hắc Hồ Đào Tâm

"Đình, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +60.000."

Quả nhiên, Hắc Hồ Đào Tâm lên tăng 19 thì exp thu được cũng ít đi, nhưng không sao, chỉ cần còn exp là Lâm Phàm còn động lực.

Tiếp đó, Lâm Phàm điên cuồng mà đào. Hắc Hồ Đào Tâm tuy chỉ có một chiêu, nhưng nhờ thế càng khiến Lâm Phàm sử dụng thuần thục đến độ ra tay chỉ nhìn thấy bóng.

"Đình, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +1."

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm đột nhiên dừng lại, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Hình như không khoa học.

Lại chuyện gì đây?

Tình huống hiện giờ giống hết như lần ‘giúp’ Nghê Mạn Thiên, exp đột nhiên không tăng thêm.

Lâm Phàm suy nghĩ một hồi, lại nhìn bộ ngực của hoàng hậu, cuối cùng hiểu ra.

Đây nhất định là bởi vì đã to tới giới hạn, Hắc Hồ Đào Tâm không còn tác dụng gì nữa, bởi vậy không tăng exp. Nhất định là như vậy, không cũng chẳng còn lý do nào để giải thích.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nếu còn có thể thêm exp một lúc nữa thì có phải Hắc Hồ Đào Tâm tiến giai không!

Nhìn hai cái bánh bao muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của hoàng hậu, Lâm Phàm cũng chỉ biết bó tay.

Thế nhưng hán đột nhiên nảy ra một ý, nhìn về phía Yến hoàng.

Không biết Hắc Hồ Đào Tâm có tác dụng với Yến hoàng không nhỉ?

Lâm Phàm vừa nghĩ tới, lập tức hành động.

- Hắc Hồ Đào Tâm

Lần này, đối tượng là Yến hoàng.

Thế nhưng đáng tiếc là Hắc Hồ Đào Tâm cũng không có tăng exp, có điều ngực Yến hoàng cũng hơi hơi sưng lên.

Xem ra không tăng exp nhưng hiệu quả vẫn còn đó.

Lâm Phàm cười gian, ngày hôm nay coi như nguoi xui xẻo.

....

Một lúc sau, Lâm Phàm dừng tay lại, nhìn ngực của Yến hoàng cùng hoàng hậu, rất là thỏa mãn gật gật đầu, kiệt tác của mình rất không tồi.

Mặc kệ là nam hay là nữ, Hắc Hồ Đào Tâm đều có hiệu quả.

Lâm Phàm xem giờ, đã không còn sớm nữa, nếu tiếp tục lưu lại, có người đi tới thì sợ là mình chạy không nổi.

Có điều trước khi đi, Lâm Phàm cũng sẽ không buông tha hai kẻ này đơn giản như vậy. Không làm hoành tráng một chút thì thật xin lỗi công mạo hiểm lớn thế này rồi.

Ha ha, phân bội Thánh Ma Tông của gia gia, gia gia sẽ cho tâm linh của các nguoi một nỗi si nhục vĩnh cửu.

Sau đó Lâm Phàm lột sạch quần áo của Yến hoàng, lại để cho y chống hai tay cùng hai gối lên mặt đất, nằm chổng mông lên trời.

Lâm Phàm cười như điên trong bụng, lại khiêng hoàng hậu đến, để ả nửa quỳ phía sau Yến hoàng, một tay nắm lấy bả vai Yến hoàng.

Một chiêu ‘lão hán đẩy xe’ cải thành ‘lão hậu đẩy hoàng’.

Lâm Phàm lui về sau mấy bước, lấy ánh mắt của nghệ thuật gia mà đánh giá, lắc lắc đầu, vẫn cảm giác còn thiếu thứ gì đó.

Đúng rồi, thiếu một chút cuồng dã.

Lâm Phàm vội lấy từ túi chứa đồ ra một thanh trường đao hạ phẩm bỏ vào trên tay phải của hoàng hậu.

Vừa nhìn, đúng là khác hẳn, có một loại cảm giác thúc ngựa chạy chồm.

Lâm Phàm lại lui về phía sau vài bước, so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều, nghệ thuật hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn chưa đủ, chưa hoàn mỹ.

Lâm Phàm cúi đầu không nói, trong đầu nhớ lại mấy bộ phim ‘nghệ thuật nhân sinh’ Nhật Bản từng xem.

Đúng rồi, Yến hoàng còn cần có thêm một vài vật phẩm nữa.

Lâm Phàm tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên thấy trên xà nhà có một viên Dạ Minh Châu, trong lòng vui vẻ, vội lấy xuống, sau đó ngưng tụ chân nguyên thành châm, chọc ra hơn mười cái lỗ trên viên minh châu.

Tiếp đến, lại tìm một cái dây nhỏ mà xỏ nó vào.

Nhìn tác phẩm trong tay, Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, kiệt tác hoàn mỹ a.

Tiến đến Lâm Phàm nhét viên minh châu vào miệng Yến hoàng, sau đó buộc dây qua đầu y thì mới thỏa mãn phui phui tay.

Tác phẩm vĩ đại và hoàn mỹ nhất Huyền Hoàng giới, cuối cùng thành công, nhất định sẽ được ghi vào sử sách, để vạn người truyền bá.

Lâm Phàm cảm giác thời gian không còn sớm, lại phang thêm mấy chục phát gạch lên đầu hai người rồi hít sâu một hơi, tiến nhập trạng thái ẩn thân.

- Có thích khách...

Lâm Phàm gân cổ hét lớn một tiếng.

Giờ khắc này, trời muốn sập rồi...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đau đớn giống như sóng biển, từng đợt nổi từng đợt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đám binh lính hoàng triều Đại Yến đều lấy làm về vâng với chức trách của mình. Có thể bảo hộ an nguy của Yến hoàng cùng hoàng hậu là chuyện vinh hạnh nhất trong đời của bọn hắn.

Yến hoàng là đệ nhất cao thủ ở hoàng triều Đại Yến, cho dù những trưởng lão tông môn cao không thể với kia, khi đi vào hoàng triều Đại Yến, muốn gặp Yến hoàng cũng đều phải cung kính chờ đợi.

Vinh quang này, những hoàng triều khác không thể nào có được.

Bởi vì Yến hoàng có thực lực tuyệt đối.

Bọn hắn tin tưởng hoàng triều Đại Yến dưới sự dẫn dắt của Yến hoàng sẽ đi tới đỉnh cao. Cho dù hiện giờ hoàng triều Đại Yến lệ thuộc tông môn, nhưng bọn hắn tin nhất định có một ngày Yến hoàng sẽ dẫn dắt hoàng triều thoát khỏi khổ cảnh, tái hiện vinh quang từng có.

- Có thích khách...

Đúng lúc này, bọn hắc nghe được từ trong căn phòng đang được mình canh gác bảo vệ ở ngoài có tiếng hét lớn, cả đám đều kinh hãi biến sắc.

- Có thích khách, bảo hộ Yến hoàng cùng hoàng hậu.

Binh lính giáp vàng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức lao về phía căn phòng.

"Rầm..."

Vì an nguy của Yến hoàng, bọn hắc không thể không thất lễ đập cửa mà vào. Thích khách dám can đảm ám sát Yến hoàng trong lòng bọn hắc, nhất định phải tóm lấy, lãng trì xử tử.

Mà ngay tích tắc cửa bị mở toang ra, Lâm Phàm cũng nhận cơ hội chạy trốn.

Giờ khắc này, đám binh lính giáp vàng nhìn thấy tình huống trong phòng, vẻ mặt khẩn trương ban đầu đột nhiên đại ra.

Trời vẫn trong xanh, thế nhưng lại giống như có từng đám mây đen che ở đỉnh đầu.

- A...

Đám binh lính giáp vàng thấy Yến hoàng cùng hoàng hậu đang làm ra tư thế khiến người ta xấu hổ như vậy, nội tâm bỗng như có tiếng nứt gãy, hình tượng vị thần chí cao vô thượng trong lòng đột nhiên rơi thẳng từ trời cao xuống địa ngục.

Nhất là trong miệng Yến hoàng còn đang ngâm cái gì đó, từng giọt nước miếng trong suốt lấp lánh theo cái quả cầu tròn kia nhỏ xuống.

Chuyện này...

Đám binh lính nuốt một ngụm nước bọt, đồng thời bọn hắc cũng phát hiện Yến hoàng cùng hoàng hậu vẫn không nhúc nhích, có vẻ có chút quái dị.

Bọn hắc biết Yến hoàng cùng hoàng hậu tu vi cao cường, căn bản không có khả năng thích khách tới mà trốn được không một vết tích, có lẽ vừa rồi bọn hắc nghe lầm.

Mà hiện giờ Yến hoàng cùng hoàng hậu vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ đang tu luyện công pháp gì đó, cần dùng tư thế đặc biệt?

- Mau, đóng cửa, trở lại vị trí, coi như không biết.

Một thị vệ giáp vàng tỉnh ra, vội nói. Loại tình huống này nếu để cho Yến hoàng biết được, có lẽ bọn hắc ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Tuy rằng chuyện này không quan hệ tới bọn hắc, nhưng Yến hoàng tuyệt đối không tha cho kẻ nào nhìn thấy.

....

Đám binh lính trở lại vị trí của mình, nhưng mỗi người đều đưa mắt nhìn nhau, một màn lọt vào mắt hôm nay quả thực quá sức chịu đựng của bọn hắc.

Yến hoàng cùng hoàng hậu thế lại làm ra tư thế mất thể thống như vậy.

Không đúng, nhất định là Yến hoàng cùng hoàng hậu đang tu luyện công pháp thâm ảo gì đó mới như vậy.

Đám binh lính bắt đầu cố gắng tự tìm cái cớ cho những gì mình thấy, bọn hắc sao có thể chấp nhận thần trong lòng của mình như vậy.

....

Lúc này Lâm Phàm ẩn thân, vận chuyển Mê Huyền Thân Pháp chạy như điên về cái phòng nhỏ của mình, sau đó phi lên giường, kéo chăn trùm qua đầu.

Ngày hôm nay hành động thật sự là rất kích thích. Về phần hai cái nhẫn trữ vật kia, Lâm Phàm cũng không xem vội, trước hết phải cẩn thận xóa dấu vết đã.

Mà ở trong phòng Yến hoàng.

Hai người vẫn luôn duy trì tư thế đặc biệt kia, thời gian một phút nhanh chóng trôi qua.

- Ừm...

Hoàng hậu khẽ rên rỉ một tiếng, cảm giác mình có chút là lạ.

Khi hoàng hậu nhìn thấy một màn trước mắt thì bị hù đến giật nảy mình, đại đao trong tay rơi trên mặt đất.

- Yến hoàng...

Hoàng hậu không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên cảm giác một cơn đau đốn không ngừng truyền tới.

Sắc mặt vốn hồng nhuận lập tức biến thành vô cùng tái nhợt.

- Cái này...

Khi hoàng hậu nhìn thấy tình huống chỗ bộ ngực của mình, tâm thần hỗn loạn, phụt ra một ngụm máu.

Mà lúc này Yến hoàng cũng khôi phục tri giác, khi phát hiện mình trần trụi quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt cũng biến thành xanh mét. Khi Yến hoàng chuẩn bị mở miệng, lại phát hiện đũng quần mình sưng to lên, một cảm giác đau đốn đánh sâu vào tâm thần.

Yến hoàng phun dị vật trong miệng ra, đau đốn quỳ trên mặt đất, cái trán nổi đầy gân xanh dữ tợn, cố để không hét lên.

Tôi cùng là chuyện gì xảy ra, vì sao lại biến thành như vậy?

Chẳng lẽ là có cao thủ tới đây?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, chính mình Tiểu Thiên Vị cấp bảy, cho dù là Đại Thiên Vị chí tôn đến, cũng tuyệt đối không thể khiến mình không hề hay biết thế này được.

Như vậy rốt cuộc là ai?

- Aaaa...

Đúng lúc này, hoàng hậu nhện không được đau đốn, hét lên phát tiết ra.

- Hoàng hậu, nàng...

Yến hoàng nhìn thấy hoàng hậu y phục không chỉnh tề, nhất là chỗ trước ngực giờ muốn căng nứt ra thì cũng kinh ngạc không thôi.

Tôi cùng là chuyện gì xảy ra!

Bình lính ngoài cửa nghe thấy tiếng của hoàng hậu, nhìn nhìn nhau, sau đó gật gật đầu, lập tức muốn đi vào.

- Không cần tiến vào, tất cả lui ra.

Yến hoàng lúc này còn không biết binh lính giáp vào đã từng vào, nhưng tình huống hiện giờ sao hắn có thể để cho người biết.

- Rõ!

Đám binh lính gật đầu, sau đó trở lại vị trí.

- Hoàng hậu, nhện xuống.

Yến hoàng run rẩy nói, vừa rồi hắn đã thử qua vận chuyển chân nguyên cắt cơn đau, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Hắn thật không ngờ cảm giác đau đốn này lại coi thường chân nguyên, chỉ có thể dựa vào ý chí để đối kháng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối với Yến hoàng cùng hoàng hậu mà nói, một phút bằng một năm, cảm giác đau đốn như là làn sóng tràn đến từng đợt từng đợt, thổi quét toàn thân của cả hai.

Đây rốt cuộc là công pháp gì mới có thể có hiệu quả như vậy? Tôi cùng là dạng cao thủ gì, có thể phá cả Chân Long Hoàng Thể của hắn?

- Yến hoàng, Phượng Giới của thiếp mất rồi!

Hoàng hậu đau đốn muốn ngất đi, lại kinh hoàng phát hiện Phượng Giới trên ngón tay đã không còn.

- Cái gì?

Yến hoàng cả kinh, Phượng Giới cùng Chân Long Giới chính là một đôi quốc bảo của hoàng triều Đại Yến, giờ lại không thấy, như vậy đồ vật bên trong chẳng phải là cũng bị mất.

- Chân Long Giới của ta?

Lúc này Yến hoàng phát hiện Chân Long Giới trên ngón tay của mình cũng không còn, thần sắc biến thành u ám vô cùng.

- Rốt cuộc là ai, to gan lớn mật, trộm Chân Long Giới của bốn hoàng.

Yến hoàng giờ phút này chảy máu trong lòng, Chân Long Giới mất cũng không sao, máu chốt là đồ vật cất giữ bên trong.

Đây chính là chí bảo mình nhiều năm qua vất vả góp nhặt, sao có thể cứ thế không còn?

Yến hoàng giận đến muốn điên, muốn thi triển thần thông lục soát tìm manh mối, thế nhưng vừa đứng lên, chỗ đứng quần mạp mạp lại truyền tới một đợt đau kinh khủng khác.

Loại đau đớn này đủ khiến cả cao thủ như Yến hoàng cảm thấy sống không bằng chết.

- Hoàng hậu, chúng ta hồi triều, chuyện này ta nhất định thi triển vô thượng thần thông, truy tra kẻ này.

Thân mình Yến hoàng run rẩy, tay xé hư không, kéo hoàng hậu theo vào trong đó.

- Bãi giá hồi triều.

Trong tích tắc Yến hoàng biến mất, toàn bộ học viện Thiên Phủ đều truyền tới âm thanh run rẩy kia.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ vốn đang hưng phấn chuẩn bị theo lịch trình tiếp của Yến hoàng cùng hoàng hậu, nghe được tiếng này, nhất thời ngây người đứng nguyên tại chỗ.

Sao Yến hoàng lại trở về? Chẳng lẽ là học viện Thiên Phủ có vấn đề sao?

Mà Lâm Phàm ở trong phòng nhỏ lập tức xóc chấn lên, thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn kiểu này là Yến hoàng tìm không thấy mình.

Như vậy xem như mình qua được kiếp này, có điều về sau nhất định phải cẩn thận.

Cao thủ Tiểu Thiên Vực cấp bảy không phải đơn giản như mình nghĩ, cũng không biết có bao nhiêu thủ đoạn, cẩn thận là hơn.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Kỹ năng mới "Khai Quang";

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Hoàng triều Đại Yến tiến vào trạng thái canh phòng nghiêm ngặt. Lâm Phàm không biết Yến hoàng trở về đã làm những gì, sẽ dùng thủ đoạn nào để tra xét chuyện ở học viện.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng không quan được nhiều như vậy, chỉ biết nước tới thì thuyền lên. Hiện giờ, hắn còn đang nghĩ xem làm thế nào với hai cái nhẫn.

Hắn đương nhiên không dám lấy ra chơi. Cao thủ đều có thủ pháp lần theo dấu vết, nếu lấy ra, Lâm Phàm dám cam đoan, nhiều nhất một giây, Yến hoàng sẽ xuất hiện ở trước mặt mình.

Sau đó, dầm nát mình như dầm một con kiến.

Bởi vậy Lâm Phàm chỉ có thể đổ toàn bộ đồ trong hai cái nhẫn ra ngay trong túi chứa đồ.

Kim quang lóng lánh, hương khí xông vào mũi.

Một đồng đồ này phát ra hào quang đủ để làm mù mắt Lâm Phàm.

Phát tài.

Lần này thật sự phát tài.

Lâm Phàm dừng lại tại Tiên Thiên cấp ba đã một đoạn thời gian dài. Chỉ có công pháp thăng cấp còn tu vi giữ nguyên từng ấy thời gian cũng có thể làm cho người ta hỏng mất.

Hiện giờ thì ngon rồi, có số tài nguyên này, thăng cấp là chuyện nắm chắc.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện đan dược Huyền giai thượng phẩm Yêu Thai Hoàn *10."

"Yêu Thai Hoàn: lấy thai nhi vừa hình thành trong bụng nữ tử, phối hợp bí pháp luyện chế thành, sử dụng để tu luyện ma công."

"Sau khi sử dụng, mỗi viên gia tăng 80.000 exp."

Lâm Phàm nhìn bình đan dược đen kịt này, thần sắc hơi đổi, đan dược quá tà môn.

Pháp môn luyện chế loại đan này không ngờ là dùng thai nhi, người cầm quyền tối cao của hoàng triều Đại Yến sao lại có đan dược tà môn như vậy?

Lâm Phàm nhíu mày, hay là Yến hoàng này có vấn đề?

Cho dù là ma môn như Thánh Ma Tông cũng không có phương pháp luyện đan tà môn như thế.

Đan dược này tuy có thể tăng exp, nhưng nuốt vào không khác gì nuốt một cái thai nhi, loại chuyện này Lâm Phàm làm không được.

Vừa tiện tay sờ đã chạm ngay tới loại đan dược tà môn này, Lâm Phàm không thể không tự dặn mình phải sàng lọc kỹ một chút. Hai kẻ biến thái Yến hoàng cùng hoàng hậu nhất định có vấn đề.

Sau khi phân loại đan dược xong, Lâm Phàm nhìn một đồng đan dược không dám ăn mà đau đớn trong lòng.

Những đan dược này tất cả đều không phải để người bình thường dùng.

Không phải từ thai nhi luyện thành thì cũng là từ âm huyết nữ giới chế ra, tất cả đều quá tà môn. May là còn có một bộ phận là đan dược bình thường. Lâm Phàm cũng không chán chờ, trực tiếp đưa lên miệng.

"Đỉnh, chúc mừng dùng đan dược Địa giai hạ phẩm Nguyên Nguyên Đan *10, exp +1.200.000."

"Đỉnh, chúc mừng dùng đan dược Địa giai trung phẩm Phá Thiên Đan, exp +200.000."

"Đỉnh, chúc mừng dùng đan dược Huyền giai thượng phẩm Vân Long Chân Đan *10, exp + 800.000."

....

Lâm Phàm nhét toàn bộ đan dùng được vào miệng, cũng không quản chúng nó có tác dụng gì, chỉ cần tăng exp là được.

Yến hoàng cùng hoàng hậu không hổ là cao thủ trong cao thủ, số lượng đan dược mang bên mình quá nhiều, loại gì cũng có.

"Đỉnh, chúc mừng thăng cấp."

"Đỉnh, chúc mừng thăng cấp."

"Đỉnh, chúc mừng thăng cấp."

Cần sạch đan dược, Lâm Phàm thăng liền ba cấp, từ Tiên Thiên cấp ba lên Tiên Thiên cấp sáu.

Lâm Phàm biết những đan dược mình vừa nuốt đều cực kỳ quý giá, nếu cho người khác dùng, đảm bảo có thể đem cả một kẻ phế vật tăng ít nhất tới cảnh giới Nhập Thần.

Mà hần thuần túy là lãng phí đan dược, chỉ hấp thu được exp từ dược liệu, chứ công dụng chân chính của chúng nó hoàn toàn không chạm được mảy may. Đau lòng, nhưng cũng không biết làm sao, ải...

"Đỉnh, chúc mừng chân nguyên +1000."

"Đỉnh, chúc mừng chân nguyên +1000."

"Đỉnh, chúc mừng chân nguyên +1000."

Tiên Thiên cấp sáu.

Mình bây giờ coi như là một cao thủ.

Đương nhiên còn cách cao thủ chân chính một khoảng, nhưng đối với Lâm Phàm, chỉ cần có thần khí gạch hồng trong tay, nếu để cho gia gia nắm được cơ hội thì cao thủ cỡ nào cũng một gạch là nằm.

Cẩn thuốc xong, Lâm Phàm lại lục lợi đồng tài nguyên, nhìn xem còn vật gì tốt không.

"Đình, chúc mừng phát hiện chiến kỹ Thiên giai hạ phẩm Long Hoàng Phách Thế."

"Học tập hay không?"

Lâm Phàm vui lên, không nghĩ còn có chiến kỹ. Qua thời gian ở Thánh Ma Tông, Lâm Phàm cũng biết chiến kỹ rất quý giá. Đồ chơi này không giống công pháp, mỗi môn chiến kỹ đều có tác dụng đặc biệt, mà đại đa số chiến kỹ đều là gia tăng thực lực bản thân người tu luyện.

Đây là bạo phát mang tính nhất thời, tiêu hao thật lớn chân nguyên của người sử dụng.

Đối với gì tông môn mà nói, tâm pháp trấn phái là quan trọng, mà chiến kỹ lại càng quan trọng.

Ở tông môn, không tới địa vị nhất định là không thể nào học được chiến kỹ, bởi vì chiến kỹ thật sự quá quý giá.

"Long Hoàng Phách Thế: tổng cộng chín tầng, mỗi một tầng tăng lên 10% chiến lực."

"Long Hoàng Phách Thế tầng 1, (0/100.000)."

Lâm Phàm nhìn thấy giới thiệu, cũng vui mừng không thôi. Quả nhiên là đồ cao thủ cất giữ, học chiến kỹ này đủ hồ báo cả đời.

Nếu đem Long Hoàng Phách Thế tu luyện tới tầng chín, chiến lực đã tăng lên gấp đôi.

Hơn nữa bản thân mình học kỹ năng nào cũng đều có thể thăng cấp vô hạn.

Như vậy nếu mình đem Long Hoàng Phách Thế tu luyện tới tầng 100, chẳng phải chiến lực tăng gấp mười lần sao.

Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy khủng bố.

Sau đó Lâm Phàm lại lục lợi, nhưng đã không còn vật gì tốt.

Về phần hai cái nhẫn này, Lâm Phàm để nguyên trong túi chứa đồ, đợi khi có cơ hội sẽ bán đi, hoặc là đợi chức nghiệp phụ Tượng Tông thăng cấp thì trực tiếp luyện hóa.

Vài ngày lại trôi qua.

Đám đệ tử của Lâm Phàm cũng đã tới học viện.

Đối với đám nhỏ này, mấy ngày nay là chấn động thật lớn trong cuộc đời của chúng nó.

Đây là lần đầu tiên chúng nó cảm thấy tràn ngập hy vọng với tương lai.

- Lão sư!

Trong phòng học, mười đệ tử lần đầu tiên tới lớp mà hưng phấn cười nói.

Bởi vì ở mấy ngày nay, chúng nó rốt cuộc đột phá tới cảnh giới Hậu Thiên.

Tuy chỉ là Hậu Thiên cấp một, nhưng đối với chúng nó cũng đã là một chuyện vui bằng trời.

Lâm Phàm nhìn những học sinh này, cũng thử xem qua cấp bậc.

Toàn là Hậu Thiên cấp một.

Mà Trụ Mạc kia càng làm cho Lâm Phàm cảm thấy vui mừng, bởi vì trong thời gian ngắn như vậy, tu vi của nó đạt tới Hậu Thiên cấp hai.

Những đệ tử còn lại, Thái Cấp Ma Thân đều quanh quẩn ở tầng 1, Trụ Mạc này lại đem Thái Cấp Ma Thân lên tới tầng 2, không thể không nói làm cho người ta kinh ngạc vô cùng.

- Lưu Thủy Thủy, khá lắm, lão sư rất vui mừng, sau này phải tiếp tục cố gắng nhé.

Lâm Phàm vươn Bàn Tay Cổ Vũ xoa đầu Lưu Thủy Thủy, tặng tư chất cho nó từ ngu xuẩn lên kém cỏi.

- Vâng, thưa lão sư.

Lưu Thủy Thủy hưng phấn nói.

Nó không nghĩ tới mình cũng có một ngày đột phá đến Hậu Thiên, thật sự là quá kích động.

Tiếp đến Lâm Phàm lại dùng Bàn Tay Cổ Vũ xoa đầu từng đệ tử một, khi đến lượt Trụy Mặc, Lâm Phàm gật gật đầu.

- Trụy Mặc, trò rất lợi hại, trò là đệ tử nỗ lực nhất mà lão sư từng gặp.

Muốn thăng cấp Thái Cấp Ma Thân nhất định phải chịu bị đánh, Trụy Mặc này có thể ở vài ngày đem Thái Cấp Ma Thân tu luyện tới tầng 2, hiển nhiên là bị đánh không ít.

- Lão sư, cảm tạ người.

Trụy Mặc cúi đầu thật sâu.

- Tốt, tiếp tục cố gắng.

Lâm Phàm cười chia Bàn Tay Cổ Vũ xoa đầu nó.

"Đình, chúc mừng bồi dưỡng được một đệ tử tư chất thiên tài."

"Đình, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiền Sư exp +1000."

"Đình, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiền Sư thăng cấp lên Đại Sư."

"Đình, Bàn Tay Cổ Vũ thăng cấp, có thể đem tư chất tăng lên tới cái thể kỳ tài."

"Đình, mở ra kỹ năng chuyên môn của Đại Sư..."

"Khai Quang."

Lâm Phàm vừa thấy kỹ năng mới mở này, nhất thời ngây ngẩn.

Kỹ năng này không phải là thần thông rửa tội cho các bé gái sẩy chân vào con đường u ám đấy chứ?

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thân giáo trọng vu ngôn hành

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Khai Quang: làm cho các học sinh cảm nhận được chân thiện mỹ từ lão sư, tẩy đi ô uế trong tâm hồn, chân chính giải phóng tâm linh tràn ngập tình yêu."

Lâm Phàm nhìn dòng giới thiệu, mặt ngây ra, nói lắp lờ thế này ai biết có hiệu quả gì?

Thế nhưng Lâm Phàm cũng không suy nghĩ nhiều, thử một lần chẳng phải biết rồi sao.

- Tốt, các học sinh thân ái của ta, chương trình tiếp của hôm nay, lão sư sẽ khai quang cho các trò, để cho tâm linh của các trò được phóng thích hoàn mỹ, sau này sẽ có ngày tỏa hào quang chói lọi.

- Lão sư, khai quang là cái gì?

Lưu Thủy Thủy nghi hoặc nhìn ân sư, không biết ân sư đang nói cái gì, cảm giác thật thâm ảo.

Lâm Phàm mỉm cười, ánh mắt ôn nhu vẫy vẫy tay:

- Thủy Thủy, lão sư khai quang cho trò trước.

- Lão sư đối với ta thật tốt.

Lưu Thủy Thủy vui vẻ gật gật đầu, sau đó chạy tới trước mặt Lâm Phàm, tùy hấn sắp xếp.

- Ài, ai bảo trò là nữ đệ tử lão sư thích nhất chứ!

....

Buổi chiều.

Sáng nay, Lâm Phàm cứ thế mơ mơ màng màng mà khai quang cho tất cả đệ tử lớp mình.

Thế nhưng tới tận đệ tử cuối cùng, Lâm Phàm cũng không biết khai quang rốt cuộc là làm gì, cảm giác có chút quái dị.

Tinh khí thần của mình giống như phiêu tán rất nhiều, tiến nhập vào cơ thể đám đệ tử.

Cảm giác này làm Lâm Phàm có chút không hiểu, nhưng quên đi, đại khái khai quang là một loại buff.

Lấy ba đại công năng của chức nghiệp phụ Lão Sư, đủ để cho đám đệ tử của mình ở trong thời gian ngắn đuổi kịp, thậm chí vượt qua người khác.

Sau đó, Lâm Phàm lại cho lớp tự sinh hoạt, không dạy gì thêm. Chuyện trọng yếu nhất với tụi nhỏ bây giờ là luyện thành tầng 3 Thái Cấp Ma Thân.

Lâm Phàm cũng sẽ không ở học viện quá lâu. Sau khi nghe Yến hoàng cùng hoàng hậu trò chuyện, Lâm Phàm nhất định phải về để thông báo chuyện này cho tông môn.

Thánh Ma Tông mặc dù truyền thừa vạn năm, nhưng Lâm Phàm không cho rằng có thể ngăn cản quần tông vây công.

....

- Tang Thiên Hạo, tên phế vật, sớm biến xa ra khỏi Hàn sư muội, bằng không cho người đẹp mặt.

Lúc này, Lâm Phàm đang chuẩn bị ra khỏi học viện để dạo chơi một vòng, chợt nghe cách đó không xa truyền tới tiếng quát phẫn nộ. Vốn hắn không để trong lòng, thế nhưng khi nghe được ba chữ Tang Thiên Hạo thì cũng có chút hứng thú.

Đây không phải là thù lĩnh của đám người mình gặp trong rừng rậm sao?

Lâm Phàm biết bọn hắn ở học viện Thiên Phủ, nhưng cũng không muốn đi tìm. Nếu có duyên thì ắt sẽ gặp lại, tận lực đi tìm cũng chẳng để làm gì, dù sao hiện tại mình vẫn còn đang trong vòng nguy hiểm.

Lâm Phàm đi tới xem, chỉ thấy một nam tử mặt đầy ngạo khí đang nhìn chằm chằm Tang Thiên Hạo té trên mặt đất.

Nhìn y phục thì đây là đệ tử lớp chữ Giáp.

- Tiêu Trạch, người đừng quá đáng, nơi này là học viện Thiên Phủ, Hàn Tích Vũ ta nguyện ý ở cùng một chỗ với ai còn không đến lượt ngươi quản.

Hàn Tích Vũ một thân áo xanh thanh mát thoát tục, nhưng giờ phút này vẻ mặt lại phẫn nộ hét lên với nam tử đối diện.

Tiêu Trạch vung tay áo, bắt chấp ánh mắt phẫn nộ của Hàn Tích Vũ:

- Trước kia ta quân không được, nhưng hiện giờ Hàn gia ngươi đã cùng Tiêu gia ta thông gia, ngươi sau sẽ cùng ai ở một chỗ phải nghĩ thông suốt đi. Thế diện của Tiêu gia cùng Hàn gia không phải là để cho người dẫm lên.

....

Lâm Phàm đứng ở một bên đảo cặp mắt trắng dã, không nghĩ tới gặp được tình tiết câu huyết cớ này, cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

- Hừ, Tang Thiên Hạo, tiện dân như ngươi cũng dám nhòm ngó vị hôn thê của Tiêu Trạch ta, cũng không biết bối được tư cách từ đồng rác rưởi nào. Sao, hay là ngươi muốn cùng ta động thủ?

Tiêu Trạch khinh thường nói.

Lúc này Tang Thiên Hạo tay cầm trọng kiếm, vẻ mặt bất khuất nhìn lên Tiêu Trạch:

- Tang Thiên Hạo ta mặc dù tu vi không bằng Tiêu Trạch ngươi, nhưng cho dù hôm nay dù có chết ta cũng phải cùng ngươi phân cao thấp.

- Hừ, đom đóm cũng dám độ ánh sáng với trăng sao, có giỏi thì cùng ta lên đài tỷ võ, ký vào giấy sinh tử.

Tiêu Trạch khinh thường nói.

- Tang ca, huynh không nên vọng động, ngàn vạn lần không thể trúng quỷ kế của hắn.

Hàn Tích Vũ vội vàng ngăn lại nói.

Tang Thiên Hạo lắc lắc đầu, hôm nay cho dù chết hắn cũng sẽ không lùi bước.

....

Lâm Phàm lắc lắc đầu, Tang Thiên Hạo này quá xúc động rồi, đúng là người trẻ tuổi a. Chỉ Tiên Thiên cấp hai cũng dám đánh trực diện cùng Tiên Thiên cấp sáu, đợi lát nữa lên đài, chết như thế nào cũng không biết.

Coi như chỗ quen biết cũ, hôm nay nếu Lâm Phàm không ra mặt, sợ là thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Lâm Phàm là một người chính nghĩa, gặp chuyện ý mạnh hiếp yếu này đương nhiên không thể ngồi yên.

- Khụ khụ, ba vị đồng học, ta cho rằng các ngươi cần tỉnh táo một chút. Học viện là nơi giáo dục con người chứ không phải nơi để giải quyết ân oán cá nhân.

Lúc này Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt nghiêm nghị, hai tay chấp sau lưng mà đi tới.

Uy nghiêm của lão sư ở một khắc này không kiêng nể gì mà biểu hiện hết ra.

- Tiền bối...

Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ nhìn thấy người đến, lập tức kinh hô. Hai người không ngờ lại gặp lại tiền bối ở đây.

Vốn trong suy nghĩ của hai người, tiền bối là thế ngoại cao nhân, có thể cùng người này kết bạn đi đường đã là phúc khí bằng trời, ai ngờ trong học viện vẫn có thể gặp được tiền bối.

Lâm Phàm mỉm cười gật gật đầu với hai người, sau đó nhìn về phía Tiêu Trạch:

- Trò thân là đệ tử lớp chữ Giáp, chính là sư huynh, nhưng sao lòng dạ lại hẹp hòi như thế?

- Ngươi là ai?

Tiêu Trạch hỏi ngược lại, không để Lâm Phàm vào mắt.

- Lão sư của lớp chữ Đinh.

Lâm Phàm mỉm cười, cũng không vì dạy lớp chữ Đinh mà cảm giác không ổn.

Nhưng câu này vào tai người khác lại thành chuyện cười cực lớn.

Đám người vây xem phá lên cười, đều nghĩ hay là lão sư lớp chữ Đinh này thần kinh có vấn đề?

Tiêu Trạch chính là đệ tử lớp chữ Giáp, là lớp có chiến lực cao nhất học viện Thiên Phủ, đừng nói lão sư lớp chữ Đinh, dù là lão sư lớp chữ Ất cũng không dám can rõ trước mặt Tiêu Trạch.

Bọn hắn còn nhớ rõ, từng có một lão sư lớp chữ Ất, bởi vì đắc tội Tiêu Trạch, cuối cùng bị Tiêu Trạch hung hăng nhục nhã trên đài tỷ võ.

Quả nhiên Tiêu Trạch vừa nghe là lớp chữ Đinh lại càng khinh thường. Chỉ là một lão sư lớp chữ Đinh, căn bản chính là phế vật.

- Phế vật lớp chữ Đinh mà cũng dám khoa tay múa chân với ta, cút.

Tiêu Trạch lạnh giọng nói.

Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ sửng sốt, lớp chữ Đinh? Tiền bối sao lại làm lão sư lớp chữ Đinh? Lấy thực lực của tiền bối, cho dù dạy lớp chữ Giáp cũng dư dả.

Quả nhiên tiền bối chính là tiền bối, không thể lấy ánh mắt thường nhân mà đối đãi.

Lâm Phàm nhìn thấy Tiêu Trạch kia không coi ai ra gì, cũng chỉ tiếc nuối gật đầu.

- Các trò xem, đó là cái gì?

Lâm Phàm chỉ hướng cổng học viện.

Mọi người nghi hoặc nhìn lại, lại không thấy cái gì khác thường.

Lâm Phàm thấy đám người này không hiểu ý tứ của mình, tiếc hận lắc đầu.

- Thân giáo trọng vu ngôn hành.

Lâm Phàm chỉ vào dòng chữ được khắc trên tấm bia đá đặt ngay cổng học viện.

(*Lâm một người dạy dỗ học trò nặng ở lời nói và hành động)

- Người thật sự không cút?

Giờ phút này Tiêu Trạch nổi giận rồi, khi nào đến phiên một gã lão sư lớp chữ Đỉnh dám khoa tay múa chân trước mặt hắn chứ.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, trẻ con không dễ dạy. Nhưng hiện giờ ai bảo mình đang làm lão sư chứ, vậy chỉ có thể cố gắng cho học sinh này hồi cải.

Lâm Phàm tiến về phía trước một bước. Tiêu Trạch cả kinh, lui về phía sau vài bước, nhưng Lâm Phàm chẳng nói chẳng rằng tiếp tục tiến theo.

- Đi, theo ta lên đài tỷ võ.

Lâm Phàm nói.

- Tốt...

Tiêu Trạch cười lạnh một tiếng. Nếu người đã tự mình muốn xấu mặt thì không trách được người khác.

- Tiền bối!

Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ nhìn bóng lưng tiền bối, không rõ rốt cuộc là vì sao tiền bối làm như vậy.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Mặc kệ các người tin hay không, dù sao ta tin

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Tiêu Trạch cùng một lão sư lớp chữ Đỉnh lên đài tỷ võ, nhanh đi xem thôi.

- Cái gì? Tiêu Trạch lại cùng lão sư luận võ.

- Lão sư lớp chữ Đỉnh kia sao lại lên đài tỷ võ với Tiêu Trạch, đây không phải tự tìm đường chết sao?

Giờ khắc này học viện Thiên Phủ náo loạn cả lên, đài tỷ võ chia làm hai loại luận võ, một loại là thắng bại, một loại khác là sinh tử.

Mà Tiêu Trạch này tới bây giờ lên đài đều chỉ ký giấy sinh tử, không quyết thắng thua.

Xem ra lão sư lớp chữ Đỉnh lành ít dữ nhiều. Lấy tính cách có thù tất báo của Tiêu Trạch, khả năng sống sót của lão sư lớp chữ Đỉnh này gần như không có.

Lâm Phàm đứng ở trên đài tỷ võ, vẻ mặt bình thản, tản ra khí tức của một đại tông sư.

- Ký tên chứ?

Tiêu Trạch ký tên mình lên giấy sinh tử, sau đó ném qua cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm tiếp nhận, nhìn lướt qua, khoe miệng lộ vẻ tươi cười, không nghĩ tới Tiêu Trạch này muốn ăn thua đủ với mình.

Tiêu Trạch xem thường nhìn Lâm Phàm:

- Nếu không dám ký thì lăn từ trên đài xuống cho ta, nhớ kỹ, là lăn xuống.

Tiêu Trạch không có để vào mắt lão sư lớp chữ Đinh này. Đối với hắn, phế vật lớp chữ Đinh chỉ là con gà, mà hôm nay hắn muốn giết gà dọa khỉ.

Lâm Phàm khẽ cười một tiếng, sau đó ký tên lên.

- Ở học viện Thiên Phủ, thực lực của học sinh coi như khá, nhưng tâm tính của các trò còn không được, cần phải tôi luyện nhiều hơn.

Lâm Phàm bày ra vẻ mặt rất thất vọng. Trong mắt Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ, Lâm tiên bối giống như rất là đau lòng.

Tâm tính?

Tang Thiên Hạo nghe Lâm tiên bối nói những lời này, cảm giác mình có chút ngộ đạo.

Nhớ tới vừa rồi chính mình không chịu được khuất nhục mà bất chấp sống chết muốn lên đài luận võ với Tiêu Trạch, đây quả thực là hành động tìm chết a.

- Ít nói nhảm.

Giờ phút này Tiêu Trạch lạnh mặt lại, từ trong túi trữ vật lấy ra một cây song nhận trường kích đen kịt.

(*kích dài hai lưỡi: giống thương, có thêm hai lưỡi nhỏ hình trăng lưỡi liềm gắn ở đầu)

Tiêu Trạch dùng một tay nắm lấy song nhận trường kích, đứng sừng sững một góc đài tỷ võ, nhìn như một pho tượng Chiến thần.

Đám người xem bên dưới đài lúc này kinh hô liên tục, Tiêu Trạch là muốn đánh thật rồi.

Cây trường kích này tên là Hám Thiên Kích, là một trong những thần binh gia truyền của Tiêu gia, do Hắc Kim Huyền Thạch rèn đúc mà thành, là thần binh lợi khí thượng phẩm hàng thật giá thật, chỉ kém một chút đã có thể đạt tới thần binh Huyền giai.

- Tang sư huynh, Lâm tiên bối không có việc chứ?

Hàn Tích Vũ nhìn tình huống, không khỏi lo lắng lên.

Tiêu Trạch Tiên Thiên cấp sáu, công pháp tu luyện đều là công pháp hàng đầu của Tiêu gia, hơn nữa cây trường kích kia còn có tác dụng tăng trưởng biên độ vận chuyển chân nguyên.

- Không biết.

Tang Thiên Hạo nhìn chằm chằm không chớp mắt lên đài, hắn không nghĩ tới Tiêu Trạch quá mạnh mẽ như vậy. Cao thủ Tiên Thiên cấp sáu, chỉ bằng vào khí thế đã khiến cho Tang Thiên Hạo cực kỳ không thoải mái, nếu như lên đấu, chỉ sợ trong một chiêu hắn đã bị chém chết.

....

- Đừng nói Tiêu Trạch ta không cho ngươi cơ hội, ra chiêu đi.

Tiêu Trạch múa Hám Thiên Kích, tựa như có lực ngàn quân xé không khí thành từng tiếng rít gào.

Ài, rất kiêu ngạo.

Lâm Phàm lắc đầu, Tiêu Trạch này thiên tư tạm được, nhưng lấy loại tâm tính này, tu tới Tiên Thiên cấp sáu chỉ sợ cũng đã hao tổn không ít tài nguyên của Tiêu gia.

- Trò là hậu bối, ta nhường trò ba chiêu, ta đứng bất động.

Lâm Phàm bình thân đứng nơi đó mở miệng nói.

Cái gì...

Giờ khắc này phía dưới nhất thời kinh hô lên, lão sư lớp chữ Đinh này chẳng lẽ đầu óc có vấn đề?

Đứng bất động ba chiêu? Đây quả thực là muốn chết.

Trường kích trong tay Tiêu Trạch là binh khí thượng phẩm, chém sắt như chém bùn, dù không vận dụng chân nguyên gia thành cũng có thể một kích cắt

đứt thân thể của cảnh giới Tiên Thiên.

Tiêu Trạch lúc này sắc mặt xanh mét, lão sư lớp chữ Đinh phế vật này cũng dám coi khinh mình như thế?

- Được, tự ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta.

Tiêu Trạch vung tay, trường kích giống như một mũi tên nhọn mà đâm tới ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm không hề sợ hãi, miệng vẫn nở nụ cười, hoàn toàn không đem một kích kia của Tiêu Trạch để ở trong lòng.

- Tiền bối...

Hắn Tích Vũ kinh hô một tiếng, nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn chuyện tiếp theo.

Ở một khắc trường kích chạm vào Lâm Phàm, Tiêu Trạch quát một tiếng dữ dội, chân nguyên đột nhiên vận chuyển, bám vào mũi kích. Giờ khắc này chỗ mũi kích giống như bóp méo không gian, kéo ra một dòng kinh khí dài hẹp.

- Hừ, tự tìm đường chết.

Tiêu Trạch cười lạnh một tiếng, thế nhưng rồi sắc mặt lại thay đổi trong nháy mắt.

- Điều này sao có thể...

Giờ phút này không chỉ Tiêu Trạch không dám tin vào mắt mình, mà tất cả người đứng xem dưới đài cũng đều như thế.

Tang Thiên Hạo nhìn từ đầu tới cuối, mắt cũng chưa từng nháy, thế nhưng khi chứng kiến một màn này cũng kinh hãi đến há hốc miệng.

- Một kích này không tồi, nhưng mà hòa hậu còn chưa đủ.

Lâm Phàm mỉm cười, nhẹ nhàng búng lên mũi kích một cái.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000."

Hiện giờ Bất Diệt Ma Thể thăng cấp càng ngày càng khó, cảnh giới Tiên Thiên thông thường mang tới quá ít exp.

Tiêu Trạch nói gọn:

- Khốn khiếp, ta cho ngươi hồi hận.

Tiêu Trạch chợt quát một tiếng, điên cuồng vận chuyển chân nguyên, Hám Thiên Kích bao trùm lấy hào quang chói mắt, từ đâm thẳng chuyển thành quét ngang.

- Hoành Tảo Bát Hoang.

Tiêu Trạch được khen là thiên tài của Tiêu gia, chiến lực đứng đầu học viện Thiên Phủ, khi nào thì gặp qua chuyện biệt khuất như vậy?

Cho dù là lão sư lớp chữ Giáp, hắn cũng chưa bao giờ để vào mắt, chỉ là lão sư lớp chữ Đinh phế vật này cũng dám can rở trước mắt mình sao?

"Keng..."

Một kích hoa lệ quét lên vai Lâm Phàm, lực phản chấn mạnh tới độ khiến cổ tay Tiêu Trạch cũng bị đau.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000."

- Không có khả năng, ta không tin.

Tiêu Trạch như phát điên gầm lên một tiếng, chân nguyên toàn bộ bạo phát ra, Hám Thiên Kích chớp động, toàn bộ đài tỷ võ đều có bóng của Hám Thiên Kích.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000."

....

Exp tuy rằng thêm không nhiều, nhưng muối có nhỏ đi nữa cũng là thịt, con đường thăng cấp sau này sợ là phải dựa nhiều vào 'thịt muối'.

Tiêu Trạch này đúng là có vốn dễ kiêu ngạo, tuổi còn trẻ đã có tu vi như thế, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cảnh giới Nhập Thần cũng là vật

trong bàn tay.

Con đường tu luyện chú ý tới huyết khí, tu vi lên càng nhanh khi tuổi còn trẻ thì đường đi sau này càng rộng mở. Ngược lại, nếu trung niên mới vào được Tiên Thiên, huyết khí lúc này cũng lão hóa lắng đọng lại, vậy nếu không có cơ duyên gì thì cả đời khó mà vượt qua nổi cái mốc Tiên Thiên cấp chín.

- Ta không tin...

Lúc này Tiêu Trạch tóc tai rũ rượi, trong mắt thiêu đốt hừng hực lửa giận, nào có phong thái như lúc trước trận đấu.

- Hám Thiên.

Tiêu Trạch nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên, Hám Thiên Kích bộc phát ra khí thế mãnh liệt...

Lâm Phàm lắc lắc đầu.

- Đủ rồi!

Lâm Phàm than nhẹ một tiếng, chậm rãi vươn ra ngón tay.

- Triêm Hoa Phủ Cúc Chi.

Ở tích tắc Hám Thiên Kích chém xuống, ngón tay Lâm Phàm dán chặt lấy lưỡi kích, nhẹ nhàng gõ một cái, một đạo khí kinh cường hân tạo chấn động mạnh đến mức khiến thân Hám Thiên Kích rung lên bần bật.

Cổ tay Tiêu Trạch tê rần, Hám Thiên Kích rút ra, rơi xuống trong tay Lâm Phàm.

- Cái này...

Tiêu Trạch nhìn hai tay trống trơn, có chút ngây ngốc.

- Biết sai chưa?

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh như cũ. Đây cũng không phải giả bộ, mà là Lâm Phàm đã dung nhập vào chức nghiệp lão sư cao thượng, cho rằng đệ tử này đi vào đường rẽ, mình làm lão sư nhất định phải dạy dỗ kéo về.

Chuyện này mặc kệ người khác tin hay không, dù sao Lâm Phàm chính mình tin.

- Tên khốn khiếp này, ta muốn...

- Ài, xem ra giáo dục còn chưa đủ.

Lâm Phàm nghe Tiêu Trạch nói nửa câu đầu, cũng biết lời dạy của mình chưa nhập tâm đệ tử, nhất thời ngửa mặt lên nhìn trời, cảm giác mình có trách nhiệm trọng đại.

- Triêm Hoa Phủ Cúc Chi.

Giờ khắc này ngón tay Lâm Phàm nhẹ nhàng búng một cái lên người Tiêu Trạch.

"Rắc rắc..."

Tiêu Trạch nhất thời cảm giác toàn thân xương cốt giống như rời rạc hết ra, ngay cả một chút khí lực cũng không có.

Lâm Phàm lấy từ túi trữ vật mà Mạnh Dương Tuyền sư huynh đưa cho mình ra một cái băng ghế nhỏ, sau đó xách Tiêu Trạch lên cho nằm úp mặt lên ghế.

Lâm Phàm vẫn nhớ một câu, băng ghế này tuy công nghệ đơn giản, nhưng lại là trang bị thiết yếu của khách lữ hành.

Đến chỗ nào cũng có thể nghỉ ngơi, đến chỗ nào cũng có thể dùng mà tham chiến.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cây Thước Yêu Thương

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đám người dưới đài giờ phút này sớm đã ngây người.

Bọn họ không nghĩ Tiêu Trạch - thiên tài lớp chữ Giáp, người xếp thứ 13 trong bảng Chiến Lực Vô Song lại bị đánh bại.

Hơn nữa còn là bại hoàn toàn, thảm bại, bại không có bất kỳ lực đánh trả nào.

Hàn Tích Vũ tóm chặt cánh tay Tang Thiên Hạo, giờ phút này tâm tình của nàng rất kích động.

- Tiền bối thật mạnh.

Lúc này trong đầu Hàn Tích Vũ chỉ có duy nhất suy nghĩ như vậy. Tiền bối thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến vượt ra cả dự liệu của nàng.

- Cảnh giới Nhập Thần, tiền bối nhất định là cao thủ cảnh giới Nhập Thần. Toàn bộ hoàng triều Đại Yến, người đạt cảnh giới Nhập Thần có thể đếm được trên đầu ngón tay a.

....

Lúc này Lâm Phàm đã để Tiêu Trạch nằm sấp trên băng ghế, lại hỏi:

- Trò đã biết sai chưa?

Lâm Phàm cũng không muốn làm thế này, nhưng để có thể đem một con sơn dương lạc đường một lần nữa quay trở về chính đạo, Lâm Phàm cảm thấy dù sau này mình bị oán hận cũng đáng giá.

- Tiêu Trạch ta là thiên tài, không bao giờ sai.

Tiêu Trạch tức giận quát lớn.

- Trò đã ký giấy sinh tử với ta, trò không sợ chết sao?

Lâm Phàm nói.

- Hừ, Tiêu Trạch ta đường đường là nam nhi Tiêu gia, sợ gì sinh tử. Có giỏi ngươi giết ta đi, Tiêu Trạch ta nếu nhắm mắt nhắm mũi thì ta không họ Tiêu.

Tiêu Trạch như trước phản kháng không tuân.

Lâm Phàm chỉ cảm thấy thật đau lòng, đây quả thực là một đệ tử cứng đầu:

- Được, hôm nay nếu ta không để trò nhận sai, sau này ta cũng không còn mặt mũi làm lão sư nữa.

- Tốt, nếu hôm nay Tiêu Trạch ta nhận sai, ta sẽ chuyển từ lớp chữ Giáp sang lớp chữ Đinh của ngươi, bưng trà rót nước tôn ngươi làm sư phụ.

Tiêu Trạch lúc này cảm giác toàn thân tê dại, cũng không biết người này tới cùng là đã làm gì với mình.

Nhưng muốn Tiêu Trạch nhận sai, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây.

- Ngươi làm gì thế? Dừng tay cho ta.

Vừa lúc đó, Tiêu Trạch biến sắc, vội vàng hét lớn.

Lão sư lớp chữ Đinh phế vật này lại cời quần hần.

Mà giờ khắc này, đám người vây xem bên dưới cùng kinh ngạc, không thể tin một màn trước mắt.

Lão sư lớp chữ Đinh này lại muốn cời quần Tiêu Trạch ra.

Có chút nữ sinh nhất thời ngượng ngùng hét ầm lên, nhưng lại nhìn không chớp mắt, giống như là đang chờ đợi cái gì đó.

- Ngươi dừng tay cho ta, ta là thiếu gia của Tiêu gia, thiên tài lớp chữ Giáp, ngươi dám đối với ta như thế, ta sẽ cùng ngươi không chết không ngừng.

Tiêu Trạch cảm nhận được quần của mình bị chậm rãi kéo xuống, vừa giận vừa sợ thét lên.

- Ta là lão sư lớp chữ Đinh, tuy không phải lão sư của trò, nhưng ta lại muốn thay mặt lão sư của trò mà hảo hảo giáo huấn trò một chút, cho trò hiểu được cái gì gọi là tôn sư trọng đạo, nhường nhịn sư đệ.

Lâm Phàm không nói hai lời, dùng lực lột sạch quần của Tiêu Trạch.

Mà ngay tại một khắc này, hai bên mông dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Đây là ánh sáng của mông.

Lâm Phàm liếc một cái, khen:

- Không tồi, mượt mà nhẵn bóng, hiệu quả phản quang rất mạnh.

Tiêu Trạch nghe thế, máu phun ra ba trượng, thiếu chút nữa hôn mê:

- Tên khốn khiếp này, Tiêu Trạch ta thế cùng người không chết không ngừng.

- Biết sai rồi chứ?

Lâm Phàm lại hỏi.

- Cút!

Tiêu Trạch giận dữ hét.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, bắt đầu đi lặc đầu, sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra một cây thước.

Thân là một lão sư, Lâm Phàm đương nhiên phải mang bên mình một cây thước gỗ. Tuy rất ít khi dùng đến, nhưng mang nó bên người có thể thường xuyên nhắc nhở Lâm Phàm rằng mình là một lão sư dạy dỗ ra đệ tử.

Đám người vây xem dưới đài đã sớm tròn mắt há hốc mồm.

Bọn họ không ngờ sự tình sẽ biến thành dạng này.

Hàn Tích Vũ nhìn một màn trước mắt, cũng sớm đã ngây ngốc.

Tiêu Trạch này chính là thiếu gia Tiêu gia, xếp thứ 13 bảng Chiến Lực Vô Song, là thiên chi kiêu tử của hoàng triều Đại Yến.

Thế nhưng người này giờ lại bị tiền bối coi quần, chuẩn bị dùng thước trừng phạt, tình huống này thật sự làm Hàn Tích Vũ không dám tưởng tượng.

Đồng thời cũng rất lo lắng, nếu bị Tiêu gia biết được, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Dù sao Tiêu Trạch chính là đại biểu cho thể diện của Tiêu gia.

Ở trước mắt vô số người bị đối đãi như thế, làm sao có ai nhìn được?

Lâm Phàm khẽ phẩy tay, cái thước cũng rung rung cộng hưởng.

Lâm Phàm đã sớm muốn thử việc đánh mông đệ tử, khi hắn còn tại trường ở thế giới kia cũng từng chịu không ít loại đãi ngộ này.

Không biết hiện giờ mình trở thành lão sư, từ bị đánh thành đi đánh đệ tử, không biết sẽ có cảm giác gì?

"Bếp!"

Âm thanh trong trẻo mà vang dội.

Cùng lúc thước đánh xong được nâng lên, cái mông Tiêu Trạch vẫn còn rung lên, trên đó xuất hiện thêm một vết hồng hồng.

Một màn này càng làm cho rất nhiều nữ sinh hét ầm lên, thật sự là quá lóa mắt rồi.

Tiêu Trạch thân là thiên tài xếp hạng 13 bảng Chiến Lực Vô Song, đồng thời lớn lên lại anh tuấn bất phàm, tuy cao ngạo không coi ai ra gì, nhưng ở trong mắt một số nữ sinh thì đó đều là ưu điểm.

- Biết sai rồi chứ?

Lâm Phàm hỏi.

- Khốn khiếp...

Tiêu Trạch trợn mắt nghiêng nhìn Lâm Phàm, nhưng thân thể căn bản không nhúc nhích được, chỉ có thể mặc người định đoạt.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, xem ra đệ tử này rất cứng đầu. Thế nhưng Lâm Phàm tin tưởng, không có đệ tử nào là không giáo dục được, chỉ cần dùng lòng yêu thương chân thành, nhất định có thể khiến đệ tử lạc lối biết ăn năn hối cải.

"Bếp bếp."

Lâm Phàm tiếp tục đánh.

Trên cái mông của Tiêu Trạch lại nhiều hơn hai vết hồng hồng, dưới ánh mắt trời nhìn rõ ràng tới động lòng người.

"Đinh, chúc mừng ký chủ sáng tạo kỹ năng mới cho chức nghiệp phụ Đại Sư: Cây Thước Yêu Thương."

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đại Sư exp +5000."

"Cây Thước Yêu Thương: yêu quý càng sâu, đau càng nhức nhối, đánh lên thân trò, đau ở lòng ta."

Lâm Phàm liên tục đánh lên cái mông của Tiêu Trạch, cũng quên cả hỏi 'đã biết sai chưa'.

Tiếng nhắc nhở vang lên mới khiến Lâm Phàm tỉnh lại.

Đồng thời cũng tự trách thật nhiều, quả nhiên là đánh mông đệ tử có thể gây nghiện.

Nhưng mà kỹ năng mới "Cây Thước Yêu Thương" rốt cuộc là cái gì?

Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều như vậy, thử đánh một cái.

"Bếp!"

- Biết sai rồi chứ?

Tiêu Trạch vốn tức giận muốn mắng, nhưng lúc này lại ngậm ngẫn cả người.

Bởi vì một cảm giác xấu hổ không biết từ đâu đang chậm rãi dâng lên trong lòng hắn.

Giống như chính mình đã làm rất nhiều chuyện có lỗi, khiến cho lão sư đau lòng.

Về đau lòng ấy, làm cho Tiêu Trạch cảm giác được mình không phải là một đệ tử tốt.

Không được, mình tại sao lại có cảm giác này? Tiêu Trạch cắn chặt răng, tuyệt đối sẽ không để cảm giác này công chiếm nội tâm của mình.

Lúc này Lâm Phàm cũng kinh ngạc, thấy rõ biến hóa trên mặt Tiêu Trạch. Nếu lúc trước hỏi như vậy, Tiêu Trạch này tuyệt đối sẽ chửi mình, thế nhưng giờ im miệng, có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

"Bếp."

Lâm Phàm lại đánh một cái, cẩn thận quan sát biến hóa của Tiêu Trạch.

Mà tại lúc này, nội tâm Tiêu Trạch dao động càng lớn, lại một cảm giác xấu hổ trùng kích lên trái tim của hắn. Không biết tại sao, hắn có cảm giác mình thật sự đã sai.

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Mình là Tiêu Trạch, là thiên tài, sau này trở thành cường giả muôn đời bất diệt, sao có thể nhận sai với loại người hạ đẳng này.

- Có hiệu quả!

Lâm Phàm thấy thế cũng mừng thầm, kỹ năng mới này có vẻ rất khủng a.

"Cây Thước Yêu Thương."

Chẳng lẽ đây thực sự là sức mạnh của tình yêu sao?

"Bép bep bep bep bep bep bep..."

Giờ khắc này Lâm Phàm không thêm hỏi nữa, đắm chìm trong khoái cảm đánh mộng. Cứ mỗi lần thước đánh xuống, Lâm Phàm lại cảm giác toàn thân khoan khoái.

Nhưng đối với Tiêu Trạch mà nói, lại là một loại tra tấn.

Cảm giác xấu hổ theo từng cú đánh, một đợt lại một đợt dâng lên, chậm rãi chiếm cứ nội tâm của hắn.

Tiêu Trạch muốn ngăn cản, nhưng lại dần dần chìm vào trong cảm giác này.

- Biết sai rồi chứ?

Lâm Phàm từ hưng phấn hồi phục lại, cảm giác hình phạt của mình hắn đã hữu hiệu.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Khắp nơi rục rịch

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tiêu Trạch rất muốn lớn tiếng nói cho tên khốn khiếp này rằng mình không sai, nhưng chẳng biết tại sao, Tiêu Trạch lại bị từng đợt cảm giác xấu hổ kia khuấy phục.

Giống như là một muội tử ban đầu nói dừng, cuối cùng lại thành dừng dừng lại, mạnh lên!

- Ta sai rồi...

Ngay một khắc này, Tiêu Phàm dùng giọng khàn khàn nói ra, cả người giống như hư thoát.

Dưới đài, đám đông vây xem cũng ngây ngẩn, tất cả chuyện này là thật hay là mơ đây?

Thiên tài Tiêu Trạch lại bị một lão sư lớp chữ Đinh giáo huấn rồi.

Đây là chuyện chưa từng có ở học viện Thiên Phủ.

Thậm chí Tiêu Trạch còn thật sự nhận lỗi. Ở trong ấn tượng của mọi người, Tiêu Trạch cực kỳ cao ngạo, chưa từng khuấy phục trước bất kỳ ai.

Chuyện này...

Lâm Phàm lúc này rất là vui mừng gật gật đầu. Dưới tình yêu thương vô bờ của mình, đệ tử ngoan cố này rốt cuộc nhận thức ra sai lầm của mình, đây là một chuyện tốt a.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chi là một công pháp rất tà môn, có thể khiến người toàn thân tê dại vô lực và ngược lại.

Giờ khắc này Lâm Phàm khê búng ngón tay lên người Tiêu Trạch, lại một loạt tiếng ‘rắc rắc’ vang lên, Tiêu Trạch nhất thời cảm giác thân thể của mình đã khôi phục khí lực, không còn nhũn ra như vừa xong.

Chuyện đầu tiên hắn làm là kéo quần của mình lên.

- Biết sai có thể thay đổi, sửa sai không bao giờ là muộn, sau này nhớ phải biết đối xử tốt với mọi người.

Lâm Phàm cảm thán nói, hắn cảm giác trách nhiệm của chính mình thật sự rất trọng đại.

Đem một chú sơn dương lạc đường kéo về con đường đúng đắn là chuyện cảm giác thành tựu đến cỡ nào chứ.

Nếu không phải có việc cần hoàn thành, Lâm Phàm đúng là muốn làm lão sư cả đời.

- Tiền bối, cẩn thận.

Vừa lúc đó, Hàn Tích Vũ nhất thời kinh hô một tiếng.

Tiêu Trạch đã khôi phục lại, giận sôi gan, chân nguyên trào lên, một quyền đánh thẳng ngực Lâm Phàm.

Đối với Tiêu Trạch mà nói, sỉ nhục trong lòng đã chồng chất quá dày, hấn cần hung hăng phát phát tiết ra ngoài.

Hám Thiên Kích còn không có tác dụng với người này chứ đừng nói nắm đấm, nhưng Tiêu Trạch mặc kệ, hấn nhất định phải đánh một quyền này.

"Àm..."

Lâm Phàm mới vừa còn đắm chìm trong cảm giác thành tựu, nhất thời xấu hổ cười trừ mấy tiếng.

Trẻ nhỏ cứng đầu như vậy thật là làm người ta giận dữ.

Lâm Phàm nhú mắt nhìn Tiêu Trạch:

- Xem ra bài học còn chưa đủ để nhớ trong lòng.

Tiêu Trạch cả kinh, vội lùi lại, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lâm Phàm, cuối cùng bỏ đi không một lần quay đầu.

Đám người dưới đài vội tránh ra một con đường. Bọn họ có thể dám hò hét cười đùa lúc còn thi đấu, nhưng mọi việc xong rồi thì lại không thể không cẩn thận.

Tiêu Trạch bại dưới tay lão sư lớp chữ Đinh, nhưng đối phó bọn họ còn không phải đơn giản như bóp chết một con kiến?

- Tiền bối, ngài thật là lợi hại.

Hàn Tích Vũ lập tức tiến lên. Vừa rồi nàng cũng hoa cả mắt với thủ đoạn mà tiền bối thi triển.

- Chuyện hai người các trò với Tiêu Trạch là thế nào?

Lâm Phàm hỏi

Hàn Tích Vũ nghe tiền bối hỏi, cũng có chút bất đắc dĩ, sau đó kể chi tiết lại mọi việc.

Lâm Phàm giờ đã hiểu mọi chuyện là thế nào.

Hàn Tích Vũ là người của Hàn gia, còn Tiêu Trạch là người của Tiêu gia, hai nhà này kết thông gia cũng không phải chuyện gì mới lạ.

Thế nhưng ở Huyền Hoàng giới, việc kết thông gia giữa các đại gia tộc không cho nữ trong cuộc lên tiếng mà đều là trưởng bối trong tộc quyết định, giống như thánh chỉ không cho làm trái.

Tiêu Trạch mấy ngày hôm trước biết được mình đã có vị hôn thê, cũng coi là việc tự nhiên, hết thầy đều nghe trong tộc an bài.

Nếu hai nhà đã kết thông gia, Tiêu Trạch đương nhiên không thể để vị hôn thê của mình thân mật với nam tử khác, hơn nữa nam tử kia còn là một phế vật.

Bởi vậy mới phát sinh một màn vừa rồi.

Lâm Phàm cũng không muốn can dự nhiều vào chuyện này, dù sao đây cũng là việc riêng nhà người ta.

Hơn nữa mình còn phải lo cướp sạch bốn đại gia tộc, không có nhiều tinh lực để lo nhiều chuyện như vậy.

- Chuyện này tự các trò giải quyết, ta còn có chuyện, cáo từ trước.

Lâm Phàm hiện tại muốn ra ngoài học viện nên khoát tay áo tạm biệt rồi rời đi.

Hàn Tích Vũ cùng Tang Thiên Hạo nhìn thân ảnh phía trước, tay nắm chặt lại.

Chuyện hôm nay để Tang Thiên Hạo cảm nhận được thật rõ nguy cơ, cũng có một cảm giác vô lực thật sâu khi đối mặt với Tiêu Trạch.

Trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ.

Đây là lần đầu tiên Tang Thiên Hạo có khát vọng được trở nên mạnh mẽ mãnh liệt đến thế.

- Huynh sẽ tới gặp tiền bối để bái sư.

Tang Thiên Hạo giống như đã hạ quyết tâm

- Sao cơ?

Hàn Tích Vũ sững sờ:

- Tang ca, tiền bối là lão sư lớp chữ Đinh, nếu huynh bái sư thì sẽ phải làm đệ tử lớp chữ Đinh, mất hết phúc lợi của lớp chữ Ất đó.

- Lớp chữ Ất cũng được mà lớp chữ Đinh cũng tốt, tiền bối là thế ngoại cao nhân, nếu lần này huynh không biết nắm chắc cơ hội thì sợ rằng sau này muội sẽ biến mất không còn cạnh huynh nữa.

Tang Thiên Hạo nói.

....

Lâm Phàm ra ngoài học viện, thanh thoi đi dạo trên đường phố.

Sau đó hần mua từ tiệm rèn mười ba khối tinh thiết, chuẩn bị rèn vũ khí cho đám đệ tử của mình.

Đối với mười ba đệ tử này, có một thanh vũ khí tốt luôn chỉ là niềm mong ước, dù sao chúng nó chỉ là đệ tử lớp chữ Đinh.

Mà chính mình sẽ không ở lại đây lâu nữa, còn có chuyện quan trọng khác, vì thế cần nhanh chóng làm một số chuyện cho tụi nhỏ.

Lâm Phàm mua tinh thiết xong thì lại tùy ý dạo quanh trong thành.

- Tránh ra, tránh ra.

Lúc này phía trước truyền đến tiếng hét lớn, Lâm Phàm vội nép sang bên như những người xung quanh, nhìn đoàn người cắt ngang qua.

- Đây là đại nhân vật nào? Bộ tịch cũng không nhỏ a.

Lâm Phàm có chút nghi hoặc, đám người này xem điệu bộ rất là vội vàng, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Hình như lần này thương hội Thiên Địa sẽ đấu giá một món trọng bảo đấy!

- Vừa rồi là cờ hiệu của Vân gia!

- Ngày hôm qua, ta còn thấy đại nhân vật của Thánh Ma Tông xuất hiện trong thành, hẳn là vì lần đấu giá này của thương hội Thiên Địa đi.

....

Lâm Phàm cẩn thận lắng nghe đám người xung quanh to nhỏ, khi nghe tới Thánh Ma Tông thì cũng sững sờ. Hẳn không nghĩ Thánh Ma Tông cũng phải người tới đây.

Đây rốt cuộc là bảo bối gì mà cả tông môn cũng rục rịch?

Lâm Phàm hiện tại có hai việc cần hoàn thành, chuyện thứ nhất là báo cho người trong tông môn biết Yến hoàng có mưu đồ bí mật; chuyện thứ hai là tìm hiểu bảo bối kia, tiện tay thì chôm.

- Vị huynh đài này, người vừa mới nói có đại nhân vật từ Thánh Ma Tông xuất hiện trong thành, không biết giờ bọn họ ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Tiểu ca, người hỏi cái này thừa quá, hoàng triều Đại Yến chính là nước phụ thuộc Thánh Ma Tông, đại nhân vật Thánh Ma Tông đến đây đương nhiên là phải ở chỗ đó.

Đại hán râu quai nón cười chỉ chỉ hoàng thành.

Lâm Phàm nhướng mày, khó rồi đây, mình sao dám vào hoàng thành, Yến hoàng cùng hoàng hậu đều ở nơi đó, hai người này còn lợi hại như thế, chẳng may sơ xảy một chút, bị phát hiện thì xong đời.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó tách khỏi đám đông. Hiện tại hẳn chỉ muốn mau mau đi xem thương hội Thiên Địa kia sẽ đấu giá cái gì mà hấp dẫn nhiều người như vậy.

-----oo0oo-----

Chương 65: May là ca thông minh

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thương hội Thiên Địa nằm ở góc Đông Nam đế đô, là thương hội duy nhất trong hoàng triều Đại Yến. Thương hội này vẫn thường đấu giá bảo bối do người ký gửi, cũng có đấu giá bảo bối tự mình tìm được, nhưng ở Huyền Hoàng giới thì hầu như nó chỉ hấp dẫn được sự chú ý của võ giả bình thường. Dù sao võ giả có tu vi cao cũng không có hứng thú với những đồ mà thương hội này lấy ra được.

Thế nhưng vật phẩm đấu giá lần này lại làm cho khắp nơi rục rịch, thật là một chuyện đáng kinh ngạc.

Giờ phút này, ngoài cửa thương hội Thiên Địa đã toàn những người là người, hình thành một đám đông khổng lồ đến mức Lâm Phàm cũng phải há hốc miệng.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, đám người này phần lớn đều là tu vi Tiên Thiên, hiển nhiên không phải người hoàng triều Đại Yến, có thể nói là bốn phương tám hướng thật sự tới cả.

Lâm Phàm ngày càng tò mò, không biết rốt cuộc là bảo bối gì được đấu giá mà hấp dẫn nhiều người như vậy?

- Hoan nghênh các vị bằng hữu tới thương hội Thiên Địa. Bản thương hội dự tính ba ngày sau sẽ đấu giá một món chí bảo, là Tiểu Thiên Vị Đan.

- Có lẽ không ít bằng hữu còn đang suy nghĩ "Tiểu Thiên Vị Đan" này rốt cuộc là bảo bối gì, bản thương hội lại xin giải thích cho mọi người, "Tiểu Thiên Vị Đan" này chính là bất kỳ người nào ăn vào đều có thể đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Ngay sau khi nhân viên của thương hội Thiên Địa nói ra công hiệu của Tiểu Thiên Vị Đan, đám người lập tức nhao nhao lên, hiển nhiên là không tin.

Tiểu Thiên Vị Đan? Bất kỳ người nào ăn vào đều có thể đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị? Chuyện này có thể sao?

Mọi người đang cùng nghĩ một câu hỏi trong đầu.

Cảnh giới Hậu Thiên vẫn là nhân loại, cảnh giới Tiên Thiên đã là siêu nhân, đến cảnh giới Nhập Thần thì có thể nói là thần, mà cảnh giới Tiểu Thiên Vị càng là thần trong thần.

Dồi núi lấp biển, nghịch thiên cải mệnh, không gì là không thể.

Có thể đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị, người nào không thiên tư trác tuyệt, số mệnh mạnh mẽ, đã trải qua không biết bao nhiêu hiểm nguy, gặp bao nhiêu kỳ ngộ mới có thể đạt tới cấp bậc này.

Nhưng bây giờ thương hội Thiên Địa này lại dám nói có thể lập tức khiến người tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, đây quả thực là chuyện quá khó tin.

- Các vị bình tĩnh một chút, chớ nóng nảy. Tiểu Thiên Vị Đan này hoàn toàn có thật, sẽ được đấu giá vào ba ngày sau, phí vào cửa là mười vạn Huyền Hoàng tệ, đơn vị đấu giá cũng dùng Huyền Hoàng tệ làm chính.

....

Lâm Phàm nghe thấy vậy, sắc mặt hơi đổi.

Chuyện này nhất định có mờ ám.

Huyền Hoàng tệ là sản vật chỉ Huyền Hoàng giới có, thuộc loại khoáng thạch, nằm sâu trong lòng đất.

Khoáng thạch Huyền Hoàng là do chân nguyên đất trời ngưng tụ mà thành, được xem như một loại tiền thông dụng.

Trong Huyền Hoàng tệ có chân nguyên, đáng lý nó nên được võ giả dùng để tu luyện, thế nhưng chân nguyên này lại không thể rút ra, đây là kết quả được Đại Thiên Vị chỉ tôn chứng minh qua thực nghiệm.

Bởi vậy Huyền Hoàng tệ này dần dần trở thành tiền tệ thông dụng của các quốc gia trong Huyền Hoàng giới.

Nhưng với người tu vi cao thâm, Huyền Hoàng tệ này căn bản là vật vô dụng.

Mà bây giờ Tiểu Thiên Vị Đan này lại dùng Huyền Hoàng tệ để đầu giá, trong mắt Lâm Phàm, tuyệt đối là có quý.

- Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" thật sự có thể lập tức khiến người tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, như vậy trừ khi là kẻ đầu óc toàn phân, bằng không tuyệt đối sẽ không lấy ra đầu giá.

Nếu lấy vật ngang giá trị để đổi thì Lâm Phàm còn tin, nhưng dùng Huyền Hoàng tệ, hẳn tuyệt không tin tưởng.

Một đám ngu ngốc.

Lâm Phàm cũng không xem nữa, rời đi.

"Tiểu Thiên Vị Đan" này để một đám ngu ngốc chém giết tranh đoạt đi.

Chẳng có chuyện từ trên trời rơi xuống miếng bánh ngon dễ dàng như thế đâu.

Ba ngày sau mình sẽ tới thử xem có gặp các sư huynh Thánh Ma Tông không. Dù sao nhất định phải báo cho tông môn việc hoàng triều Đại Yến phản bội để còn chuẩn bị tốt việc ứng phó.

Hôm sau.

Lâm Phàm dậy từ sớm, tinh thần phấn chấn mà huyết sắc đi tới lớp chữ Đinh.

Hiện tại Lâm Phàm xem như một danh nhân ở học viện, đi đến đâu cũng đều được người khác nhìn chăm chú.

Bởi thế hắn đi rất chậm, chủ yếu là để lắng tai nghe xem người xung quanh nói thế nào về mình.

- Nhìn kia, đó là lão sư lớp chữ Đinh hôm qua hung hăng giáo huấn Tiêu Trạch trên đài tỷ võ đó!

- Thật không? Hôm qua ta có việc ra ngoài nên bỏ lỡ, thật sự quá đáng tiếc.

....

Nghe một hồi, Lâm Phàm rất là thỏa mãn, cảm thụ cảm giác được muôn người nhìn theo.

Khi vào tới lớp, Lâm Phàm đang chuẩn bị ân cần thăm hỏi đám học sinh thì chợt sững sốt, có tới ba người khách không mời mà đến.

Lâm Phàm không hiểu tại sao ba người này lại tới đây.

Mà mười ba đệ tử trong lớp cũng có chút căng thẳng nhìn một người trong đó.

Tiêu Trạch có danh khí rất lớn trong học viện, cả lớp chữ Đinh cũng từng nghe qua về hắn. Thế nhưng giờ kẻ này lại đang đứng trong tại đây, cũng không biết định làm gì.

- Kính chào lão sư!

Khi thấy Lâm Phàm xuất hiện, mười ba đệ tử đều thở phào một cái, sau đó lập tức tôn kính lên tiếng chào.

- Ủm

Lâm Phàm gật gật đầu, tiếp đến nhìn sang ba người.

- Tiền bối, xin ngài hãy thu ta làm đồ đệ.

Tang Thiên Hạo vừa nói xong, lập tức quỳ xuống.

Khi nhìn thấy Tiêu Trạch, cả Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ đều cả kinh, nhưng thấy Tiêu Trạch không nói gì, Tang Thiên Hạo cũng chỉ cảnh giác để ý đối phương.

Dù sao hắn không biết đối phương tới đây để làm gì.

Lâm Phàm sững sốt, nhìn Tang Thiên Hạo, người này muốn bá mình làm sư phụ?

Chuyện này...

- Trò làm gì ở đây?

Lâm Phàm nhìn về phía Tiêu Trạch hỏi.

Tiêu Trạch nhìn thấy Lâm Phàm thì không khống chế được con tức giận bốc lên. Ngày hôm qua, sau khi về nhà, người trong tộc biết chuyện của hắn ở học viện thì đều dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn hắn.

Đồng thời cha của hắn muốn dẫn người đi học viện tìm Lâm Phàm, nhưng bị hắn ngăn lại.

Lúc tắm rửa, Tiêu Trạch bỏ quần áo ra, nhìn thấy vết đỏ hằn trên mông, cảm giác hổ thẹn lại dâng lên.

Mà càng làm cho Tiêu Trạch không chịu nổi là khi hắn nằm trên giường lại cứ nghĩ mãi cái cảm giác đó.

- Thua thì chấp nhận trả tiền cược, Tiêu Trạch ta bái người làm sư phụ.

Tiêu Trạch nói.

- Ha ha.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Ta nghĩ là bỏ qua đi, trò là thiên tài lớp chữ Giáp, vào lớp chữ Đinh của ta sẽ thành phí phạm nhân tài mất.

- Tiêu Trạch ta đội trời đạp đất, thua chính là thua.

- Vậy còn trò?

Lâm Phàm nhìn về phía Hàn Tích Vũ hỏi.

- Tiền bối, ta đi cùng Tang sư huynh tới xem một chút.

Hàn Tích Vũ nói.

Hàn Tích Vũ lúc này rất là kinh ngạc, Tiêu Trạch lại chấp nhận thua cược mà đến bái sư chứ không phải dẫn người đến gây phiền phức cho tiền bối.

Điều này làm cho Hàn Tích Vũ rất khó tin tưởng.

Loại người tâm cao khí ngạo này cũng có lúc cúi đầu, quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Mà mười ba đệ tử lớp chữ Đinh càng kinh ngạc hơn, trong đầu thậm chí loạn lên.

Tiêu Trạch này lại muốn bái lão sư của chúng nó làm sư phụ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Đệ tử phản rồi!

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm nhìn Tiêu Trạch, đây là một thiên tài, tư chất rất cao, chẳng qua tính cách lại quá mức cao ngạo.

- Tốt, Thủy Thủy đi lấy hai chén trà lại đây, nhớ là có nước trà ở trong.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, thưa lão sư!

Lưu Thủy Thủy nhìn chăm chăm Tiêu Trạch, đôi mắt long lanh sáng hằn lên. Bề ngoài anh tuấn cộng thêm vẻ lạnh lùng cao ngạo của Tiêu Trạch đúng là có sức sát thương rất lớn với các muội tử.

Không quá bao lâu, Lưu Thủy Thủy bụng theo hai chén trà chạy về.

- Lão sư, đây ạ!

Lưu Thủy Thủy đặt hai chén trà lên bàn lão sư, sau đó lại len lén liếc nhìn Tiêu Trạch một cái, mắt như muốn bắn ra tia sáng.

- Tốt, nếu các trò đều rung động trước mị lực nhân cách của ta, yêu cầu được báỉ sư làm sư phụ thì ta cũng không thể không thu các trò. Chắc các trò cũng biết lễ dâng trà báỉ sư, không cần ta nhiều lời chứ.

Lâm Phàm kéo ghế ngồi xuống, sau đó lại vẫy vẫy mười ba đệ tử, để chúng nó đứng phía sau lưng mình.

Như thế này mới đủ chính quy a.

Lâm Phàm không nghĩ mình lại quá thích hợp làm lão sư như vậy, thu cả một thiên tài lớp chữ Giáp. Không có cách nào, ai bảo mị lực nhân cách của cao đến không thể che bớt được chứ, ài.

- Lão sư, mời người dùng trà.

Tang Thiên Hạo không một chút do dự, quỳ hai gối trước mặt Lâm Phàm, hai tay bưng chén trà dâng tới.

Tang Thiên Hạo hiểu, nếu muốn có tiến bộ lớn hơn nữa trên con đường võ đạo thì cách tốt nhất là để vị tiền bối trước mắt này dẫn dắt mình đi tới.

Vì mình, đồng thời cũng vì Hàn Tích Vũ, Tang Thiên Hạo nhất định phải cố gắng.

- Ừm

Lâm Phàm tiếp nhận chén trà, khẽ nhấp một ngụm, gật gật đầu.

- Lão sư, xin mời người dùng trà.

Tiêu Trạch chỉ do dự chốc lát rồi cũng làm theo Tang Thiên Hạo.

Tiêu Trạch báỉ Lâm Phàm làm sư phụ, một nguyên nhân là nguyên chịu thua cuộc, nguyên nhân thứ hai là từ sâu trong nội tâm hắn có một cảm giác gì đó rất khó gọi tên, thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn mau báỉ sư, nếu không báỉ sư, về sau có lẽ không còn được ném trái Cây Thước Yêu Thương nữa.

- Ừm, lão sư đã có mười ba đệ tử, các trò ấy sẽ là sư huynh sư tỷ của hai trò. Thiên Hạo là đệ tử thứ mười bốn của lão sư, còn Tiêu Trạch là thứ mười lăm.

Lâm Phàm nói.

Tiêu Trạch vừa nghe, không phục:

- Lão sư, dựa vào cái gì ta xếp thứ mười lăm, hắn có tư cách gì ở trên ta!

Mười ba đệ tử kia nhập môn từ lâu cũng thôi, nhưng mấu chốt là Tang Thiên Hạo này có bản lĩnh gì mà ở trên mình.

- Bởi vì trò ấy quý sớm hơn trò. Còn nữa, từ nay về sau lời của lão sư chính là lẽ phải, thân là đệ tử không được nghi ngờ.

Lâm Phàm nói.

Tiêu Trạch không nói gì, trong lòng vẫn không phục, bị Tang Thiên Hạo ép lên đầu hắn làm sao có thể chịu.

- Lão sư, lần trước không phải người nói lão sư cũng có lúc sai, nếu có nghi ngờ thì cứ việc nói ra sao?

Lưu Thủy Thủy đứng một bên nói.

Lâm Phàm sùng sốt, nữ đệ tử luôn nhu thuận này hôm nay ăn phải cái gì thiêu sao? Lại ‘bật’ mình?

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, phát hiện ánh mắt mê trai của Lưu Thủy Thủy, thầm than một tiếng, xem ra đệ tử này bị Tiêu Trạch câu dẫn mất hồn rồi!

Phản đồ, phản đồ a.

- Khụ khụ.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, sau đó sao có thể tự đánh lên mặt mình, hiện giờ cho dù là đen cũng phải nói thành trắng.

- Các lão sư khác có thể có lúc sai, nhưng ta nói thì đều là chí lý nhân sinh. Được rồi, nghi thức báỉ sư chấm dứt, bắt đầu học.

Lâm Phàm không muốn dây dưa tiếp vấn đề kia.

Tiêu Trạch này vừa đến đã bắt cóc mắt đại đệ tử của mình rồi, thù này ta nhớ kỹ, sau này có sai lầm gì thì nhất định phải bắt cời quần ra, dùng Cây Thước Yêu Thương hảo hảo giáo huấn một chút.

....

Trong hoàng cung

Hoàng triều Đại Yến thân là nước lệ thuộc Thánh Ma Tông, đệ tử Thánh Ma Tông tới đây đương nhiên được hưởng đãi ngộ tiếp đãi tối cao.

Tông môn khác, đi vào hoàng triều Đại Yến cũng chỉ có thể đợi ngoài hoàng thành, càng không có tư cách tiến vào trong hoàng cung.

Lúc này Yến hoàng ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, nhắm nhắm hờ, khỏe miệng nở một nụ cười nhẹ.

Thánh Ma Tông, Tuyệt Đại Tông, Vạn Ma Tông, Linh Lung Kiếm Các, Chính Nhất Tông... chính ma hai phái đến đây không ít, lực hấp dẫn của Tiểu Thiên Vị Đan quả thật không sai.

Đột nhiên Yến Hoàng mở mắt, tinh quang lóe ra, thậm chí thấy được cả lửa giận.

Hắn nhớ tới việc vẫn không tra ra được kẻ đánh lén mình cùng hoàng hậu, một bụng lửa giận lại bốc lên.

Cả đời hắn thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp tình huống này. Đây chính là si nhục vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Chợt hư không chấn động, Yến hoàng tiến vào trong hư không rồi xuất hiện lại tại một chỗ thần bí mật mù tăm tối.

Nơi này phẳng phất là chỗ bị thế giới vứt bỏ, tối đen, u ám, chỉ có ánh sáng leo lét từ mấy cái đèn dầu ở góc tường.

Yến hoàng đi trong thông đạo tối đen, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

- Aaaaa....

Từng tiếng kêu thảm thiết giống như của ác ma nơi địa ngục truyền tới từ phía cuối thông đạo.

Khi đi đến cuối, một mùi mục nát hôi thối xộc lên mũi Yến hoàng, thế nhưng hắn lại có vẻ rất hưởng thụ thứ mùi khủng khiếp này.

Yến hoàng uy vũ cương chính lúc này lại lộ ra vẻ mặt làm cho người ta buồn nôn như thế.

"Leng keng leng keng leng keng..."

Từng tràng tiếng xích sắt va chạm, phẳng phất như là ác ma gầm rú, âm trầm khủng bố, làm cho người ta không rét mà run.

Chỗ sâu nhất, trên mỗi bức tường ở mỗi buồng giam lại có một cây móc sắt lan tỏa u quang, xuyên thấu lên ngực của mỗi tù phạm trong đó.

- Yến hoàng, ngươi sẽ chết không được tử tế...

Từng tiếng chữ rửa oán hận không ngừng quanh quẩn ở nơi đây, phẳng phất như là nguyên rửa từ địa ngục vọng lên.

- Trời này là trầm, đất này cũng là trầm, oán hận của các ngươi chỉ khiến trầm càng cường đại hơn thôi, ha ha.

Lúc này Yến hoàng giống như hóa thành ma, hai mắt đen kịt, cả người bao phủ trong huyết quang.

- Vạn Vật Quy Ngã.

Yến hoàng mở rộng hai tay, tóc dài phiêu dật, trong toàn bộ địa lao đột nhiên bộc phát ra một lực hút làm cho người ta run như cầy sấy.

Những người bị giam ở đây toàn thân run rẩy lên, khí huyết trên người bị hút ra từng sợi một, cuối cùng chậm rãi dung nhập vào người Yến hoàng.

- Yến hoàng, ngươi không được chết tử tế đâu...

Ở một buồng giam, người trong đó tựa hồ đã bị rút khí huyết suốt thời gian dài, sớm đã gầy trơ cả xương, mà lúc này lại càng không ngừng khô quắt, cuối cùng hóa thành một bộ xương trắng.

Yến hoàng đắm chìm bên trong màn huyết khí đỏ thẫm.

Thánh Ma Tông, Thần huyết là của trầm.

Toàn bộ thiên hạ cũng đều là của trầm.

Dù là ai cũng không cách nào ngăn cản bước đi của trầm.

- Các người hưởng thụ cho tốt thời gian cuối cùng đi.

Đôi mắt đen kịt của Yến hoàng dần dần về lại như cũ, tiếp đó hắn cười khẽ một tiếng, xé rách hư không, rời khỏi nơi này.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tiêu gia.

- Thiếu gia, thiếu gia đã về, gia chủ đang ở phòng trước chờ thiếu gia.

Quản gia thấy thiếu gia đã trở về, lập tức tiến lên ân chào hỏi.

Tuy rằng gần đây có rất nhiều tin đồn không tốt quanh thiếu gia, nhưng vị quản gia đã làm cho Tiêu gia mấy chục năm nay vẫn tin tưởng thiếu gia, xem tin đồn kia như một cái rắm.

Tiêu Trạch một đường trở về đều là cúi đầu, phảng phất như đang vất óc suy nghĩ cái gì đó, lúc này nghe được quản gia thông báo cũng gật đầu rồi đi về phòng trước.

Tiết học hôm nay, mới đầu đề Tiêu Trạch rất thất vọng, bài giảng là kể chuyện xưa như thế đơn giản chỉ là mê hoặc lòng người mà thôi. Thế nhưng càng nghe giảng, Tiêu Trạch lại càng có thêm nhiều ý nghĩ.

Hắn đã là Tiên Thiên cấp sáu, trong học viện Thiên Phủ cũng không còn cái gì để học, hết thầy con đường là phải dựa vào bản thân. Hắn cũng có nghĩ tới việc đi báii nhập tông môn nào đó, nhưng vẫn dè dặt chưa quyết nên tới đâu. Hôm nay chuyển vào học lớp chữ Đinh hoàn toàn là hành vi điên cuồng, thậm chí hắn cho rằng có thể ảnh hưởng tới con đường võ đạo.

Thế nhưng chỉ một tiết học mấy canh giờ hôm nay lại khiến cho đầu óc hắn như được mở mang ra, thậm chí hiểu sâu thêm những gì đã học.

Thiên tư ngộ tính của Tiêu Trạch vốn đã rất cao, mà một đoạn chuyện xưa của Lâm Phạm sáng nay lại càng tăng cho Tiêu Trạch không ít ngộ tính.

Ngộ tính đề cao, tự nhiên là có thể lĩnh ngộ những điều chưa hiểu trước kia.

Nhưng Tiêu Trạch cũng mới nghe Lâm Phạm giảng bài một lần, ngộ tính cũng mới tăng, tự nhiên còn cần một quá trình thông thả.

Phòng trước.

Tộc trưởng Tiêu gia Tiêu Chiến Phong mặt vô cảm, thật chí có chút tức giận ngồi trong đó.

Chén trà đặt trên bàn đã sớm nguội lạnh.

Hắn vừa mới nghe được tin con của mình lại báii một gã lão sư lớp chữ Đinh làm sư phụ. Điều này làm Tiêu Chiến Phong rất là tức giận, đường đường thiếu gia Tiêu gia, thiên tài học viện Thiên Phủ giờ lại đọa lạc muốn vào lớp chữ Đinh, đây chẳng phải là muốn làm mất sạch thể diện của Tiêu gia?

- Phụ thân tìm con?

Tiêu Trạch đi vào phòng trước, thấy sắc mặt của cha mình thì cũng hiểu việc mình báii sư đã bị biết được.

Chuyện ngày hôm qua đã làm cho phụ thân phần nộ không thôi, Tiêu Trạch biết nếu hôm nay không nói được rõ ràng thì sợ là không giải quyết dễ như vậy.

- Sáng nay, lão sư của con có tới đây, nói con vào lớp chữ Đinh, đây là thật sao?

Tiêu Chiến Phong tỉnh bơ hỏi, phảng phất như là một con sư tử đang ngủ say, lúc nào cũng có thể bạo phát.

- Vâng!

Tiêu Trạch gật gù đầu.

Đúng lúc này, Tiêu Chiến Phong vỗ thật mạnh lên bàn trà, khiến nước trà sánh ra đổ đầy trên đất:

- Ngươi điên rồi phải không, lớp chữ Giáp không ở đi ở lớp chữ Đinh, ngươi có biết hiện tại có bao nhiêu người đang cười Tiêu gia chúng ta không hả? Thế diện của Tiêu gia bị ngươi làm nát bét cả rồi, ngươi có biết không?

- Nói, vì sao lại bái?

Tiêu Chiến Phong lớn tiếng quát. Nếu hôm nay không nhận được câu trả lời hài lòng, hẳn nhất định phải tới học viện, nhìn xem lão sư lớp chữ Đinh kia rốt cuộc là dùng cách gì để cho con mình mê muội bỏ lớp chữ Giáp mà sang lớp phẩy chữ Đinh.

Tiêu Trạch trầm mặc một hồi, vì sao bái ư? Vấn đề này Tiêu Trạch cũng từng nghĩ qua, nhưng mỗi lần có nghĩ tới thì lại nhớ đến cảm giác bị cây thước đánh lên mông.

Giống như là vì nghiệm cảm giác này nên mới bái sư.

Nhưng là Tiêu Trạch tự nhiên không thể nói như vậy:

- Phụ thân, lão sư lớp chữ Đinh kia là một vị cao nhân. Hiện giờ học tại lớp chữ Giáp đã không có lão sư nào có thể dạy cho con cái gì nữa, nhưng vị lão sư lớp chữ Đinh này lại một chiêu đánh bại con, con nghĩ rằng tới bên cạnh lão sư sẽ có thể học được càng nhiều thứ.

Tiêu Trạch nói mấy lời này kỳ thật cũng không trái lương tâm.

Tiêu Chiến Phong nhìn Tiêu Trạch, thấy con mình không giống như nói giỡn, cũng dần bình tĩnh lại.

Hắn rõ thực lực của Tiêu Trạch, Tiên Thiên cấp sáu, công pháp tu luyện cũng là tổ tiên Tiêu gia truyền xuống, dù gặp Tiên Thiên cấp bảy cũng có sức liều mạng.

- Thật sự?

Tiêu Chiến Phong hỏi.

- Vâng, phụ thân. Sáng nay cao nhân này có dạy con một buổi, hiện giờ trong đầu con có rất nhiều thứ mới lạ, càng có những giải thích cặn kẽ hơn với công pháp đã tu luyện. Nếu phụ thân không còn chuyện gì nữa, con xin được về phòng tu luyện một chút.

Tiêu Trạch nói.

Tiêu Chiến Phong thấy Tiêu Trạch không giống nói dối, cuối cùng cũng khoát tay áo để cho rời đi. Sau đó hắn lâm vào trầm tư, chẳng lẽ thật vậy sao?

Hôm sau.

Lâm Phàm lại kể thêm một tiểu thuyết nữa, thuận tiện tăng lên tư chất cho đám đệ tử, sau đó vội vàng chạy ra khỏi học viện Thiên Phủ.

Tối qua Lâm Phàm trần trọc mãi không đi vào giấc ngủ được, suy nghĩ cả đêm.

Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" có thật thì làm sao bây giờ? Liệu có khi thật sự có một gã bại não lấy "Tiểu Thiên Vị Đan" đổi Huyền Hoàng tể?

Thế gian to lớn, chuyện lạ gì cũng có, sao có thể dùng tư tưởng của mình để áp lên người khác?

Đây tuyệt đối là chuyện sai lầm.

Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" này là thật, vậy vừa vặn cướp sạch bốn đại thế gia, sau đó cắn đan, lập tức tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, cuối cùng phong quang quang trở lại tông môn, còn không phải được đổi đãi như bảo bối?

Nhúng tay vào hay không, tất cả đều ở một ý niệm.

Lâm Phàm quyết định làm!

Còn hai ngày nữa mới đến ngày đấu giá, ra tay sớm thì có cơm ăn.

Như thế dù lúc đấu giá bị người phát hiện, muốn chém giết cũng đã muộn rồi.

Đồ chơi quý báu như vậy, nhất định không chỉ một người muốn cướp mà là một đồng, tuy thần khí gạch hồng lợi hại nhưng cũng không đập nhanh như thế nổi.

Cho nên nhất định phải sớm thu vào tay.

Lâm Phàm đi vào thương hội Thiên Địa, đóng vai một khách hàng mà lẩn vào đám đông.

Lúc này trong thương hội Thiên Địa rất nhiều người, các loại vật phẩm cũng đều được trưng bày hết ra để khách hàng lựa chọn.

Lần này đầu giá "Tiểu Thiên Vị Đan" hấp dẫn rất nhiều tông môn đến, mà trong thời gian chờ đợi, đệ tử của các tông môn này cũng tới nơi đây xem thử có thể gặp được vật gì hợp với mình hay không.

Lúc này Lâm Phàm nheo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm chỗ khả nghi. Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" là thật thì vật báu vô giá ấy nhất định được đặt ở một chỗ bí mật.

Thế nhưng rốt cuộc là chỗ nào đây?

Lâm Phàm chui vào một góc khuất sau đó tiến vào trạng thái ẩn thân, bắt đầu tìm kiếm lung tung.

Tìm thật lâu, thật lâu, Lâm Phàm cũng đã sắp nản muốn bỏ cuộc.

Đồ chơi này rốt cuộc là ở đâu chứ?

Mà vừa lúc này, hai mắt Lâm Phàm tỏa sáng, bởi vì Lâm Phàm thấy được một vị nam tử trung niên khí chất rất cao, rất cao, đang được một đám người bảo hộ mà đi vào bên trong.

Lâm Phàm lập tức vui vẻ trong lòng, người này nhất định là thuộc cao tầng, sau đó không nghĩ nhiều mà vội theo sau. Có lẽ dựa vào người này có thể tìm thấy "Tiểu Thiên Vị Đan".

Lát sau, Lâm Phàm nép ở một góc trong một gian mật thất, thở mạnh cũng không dám, bởi vì trước mặt xuất hiện thêm một nhân vật làm Lâm Phàm lạnh cả gáy.

Yến hoàng!

Vốn Lâm Phàm đang muốn phang một gạch lên đầu vị cao tầng kia, nhưng đúng lúc ấy không gian lại bỗng dao động, hù cho Lâm Phàm rầm cũng không dám phóng, ngồi xổm ở góc tường.

Đồng thời Lâm Phàm cũng thầm may mắn vì vừa rồi mình không động thủ, bằng không có thể gặp bi kịch rồi.

Hai kẻ kia từ từ trao đổi, Lâm Phàm cũng ổn định lại tâm trí. Hắn không ngờ mình lại liên tiếp đụng phải tám màn đen như thế.

"Tiểu Thiên Vị Đan" này không ngờ là của Yến hoàng.

Khi Yến hoàng bàn bạc xong rồi đi, Lâm Phàm cũng thầm thở phào, còn cao tầng kia thì đem "Tiểu Thiên Vị Đan" bỏ vào một cái hốc bí mật. Đương nhiên nó không gọi là bí mật với Lâm Phàm, bởi vì Lâm Phàm xem rõ từ đầu tới cuối.

Cao tầng xong việc, thỏa mãn rời khỏi. Lâm Phàm lập tức mở cái hốc kia ra, một hộp gấm nhỏ xinh xuất hiện trước mắt hắn. Tiếp đó, Lâm Phàm không nói hai lời, lấy ra đan dược bên trong.

"Đinh, chúc mừng phát hiện đan dược Thiên cấp thượng phẩm Bạo Huyết Đan."

"Bạo Huyết Đan: có thể gia tăng tuy vi của người dùng trong một khoảng thời gian ngắn. Sau khi được hiệu tan hết, người dùng sẽ nổ tan xác mà chết."

"Đây là một viên đan dược chưa từng xuất hiện ở Huyền Hoàng giới."

"Sau khi sử dụng, exp +2.000.000."

Quả nhiên, căn bản không có khả năng có Tiểu Thiên Vị Đan, tất cả chuyện này đều là gạt người.

Nhưng làm Lâm Phàm nghĩ không ra là Yến hoàng này định làm gì?

Âm mưu, tuyệt đối là âm mưu thật to.

Đột nhiên, Lâm Phàm phát hiện mình mang trọng trách nặng nề, thân là người tràn ngập chính nghĩa cùng tình yêu, nhìn thấy tám màn đen này sao có thể cứ vậy bỏ đi.

Tựa như có giọng nói vang lên trong đầu Lâm Phàm.

- Cứu vớt mọi người.

Đây là một nhiệm vụ thần thánh và gian khổ, nhưng Lâm Phàm không sợ, dù không được thể nhân thấu hiểu thì Lâm Phàm cũng phải ngăn cản lần giao dịch này, tuyệt không thể để cho mọi người rơi vào bẫy của Yến hoàng.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, quăng đan được lên trời rồi há miệng nuốt vào, sau đó còi quần ra, ‘bình’ một bãi to tướng thể vào trong hộp chứa đan, xoa xoa móng, kéo quần lên, rồi lại để cẩn thận về chỗ cũ.

Con đường cứu vớt chúng sinh vừa bắt đầu đã thật là ‘gian khổ và mất sức’, nhưng Lâm Phàm không sợ.

Ai bảo ca là một người trái tim có tràn ngập chính nghĩa và nhân ái chứ.

Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hành động cứu vớt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm rất thất vọng với "Tiểu Thiên Vị Đan" đầu của thương hội Thiên Địa, rõ ràng là lừa đảo người ta, còn may là vẫn cấp cho bốn đại gia hai trăm vạn exp.

Lâm Phàm rất là không hài lòng với thực lực chỉ ở Tiên Thiên cấp sáu của mình. Hắn cho rằng người tràn ngập tình yêu và chính nghĩa như mình thì con đường sau này nhất định là ngập tràn sóng gió.

Không đến cảnh giới Đại Thiên Vị, Lâm Phàm cũng không dám nói mình là sứ giả của tình yêu và chính nghĩa.

Còn việc ăn đan được xong lại trả cho đối phương một đồng ‘chất bài tiết’ to lù lù như vậy, tuyệt đối chỉ là hành vi vô ý.

Lâm Phàm cho rằng viên Bạo Huyết Đan kia nhất định là có độc, vừa ăn vào bụng đã đau quặn lên, không thể nín nổi.

Có điều cũng may là có chỗ để mình dùng tới ‘nó’.

....

Lâm Phàm trở lại học viện Thiên Phủ thì giao cho mười lăm đệ tử của mình một bài tập về tập hợp tin tức, chính là đi tìm hiểu nơi ở của đệ tử tông môn hoặc chỗ bọn hắn hay lui tới.

Lâm Phàm chuẩn bị phát động hành động cứu vớt bọn hắn. Chuyện này vốn không có nửa xu quan hệ với Lâm Phàm, nhưng trời có đức hiếu sinh, nếu mình không cứu bọn họ thì còn ai làm nữa?

Mà đám học sinh này của mình, tuy học hành dốt nát nhưng hóng hớt lại siêng năng, rất nhanh đã chạy về báo cáo tình huống.

- Lão sư, đêm nay thập tam hoàng tử mời tất cả đệ tử tông môn tới dự tiệc tại Phát Nguyệt Lâu.

Đám học sinh nói ra tin tức mình tìm hiểu được cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm sùng sốt, hắn mới tới hoàng triều Đại Yến chưa bao lâu, quả thật không biết danh từ đây ý thơ này có nghĩa gì.

Cuối cùng vẫn là do Tiêu Trạch có kiến thức rộng rãi giải thích một phen.

Phát Nguyệt Lâu này, nói vắn tắt một chút chính là nơi văn nhân nhà sĩ làm thơ thưởng nhạc, nói chuyện gió trăng; nói thô thiển một chút thì chính là một động ‘gà móng đồ’.

Lâm Phàm vừa nghe, cũng kinh ngạc vạn phần, không ngờ những đệ tử tông môn lại đi tới nơi như thế. Nhưng nghĩ kỹ một chút, đệ tử tông môn quanh năm tu luyện trong tông, nơi đây lại có chênh lệch âm dương rất cao, sợ là không có mấy kẻ có thể thể hiện hoàn mỹ mị lực nam giới, phóng thích hàng ngàn hàng vạn con cháu.

Còn những nam đệ tử bởi vì vấn đề tướng mạo hoặc tu vi mà vô duyên kết bạn với một nửa khác, cũng chỉ có thể làm bạn cùng bàn tay phải, kết đạo lữ

song tu với Ngũ muội.

Lần này có thể tới đây, hơn nữa có lão bản mời khách, đối với đám đệ tử tông môn, đây chính là thời gian phóng thích mình.

Lần này có hòn lửa nóng "Tiểu Thiên Vị Đan", đương nhiên tông môn sẽ không phái đệ tử tầm thường đến, chỉ là không biết đám 'cao nhân' này có bị trầm mê trong âm dương hòa nhịp tại Phát Nguyệt Lô hay không.

Buổi tối.

Chợ đêm trong hoàng triều Đại Yên đã sẵn sàng từ lâu, trên đường người tới kẻ lui tấp nập. Có lẽ chỉ khi về đêm tòa hoàng thành lịch sử lâu đời này mới có thể thể hiện ra toàn bộ huy hoàng của nó.

Vạn nhà đèn đuốc sáng trưng, giống như dùng ánh sáng tô thêm bên ngoài hoàng triều, tạo nên khung cảnh rực rỡ dưới bầu trời sao.

Lâm Phàm là một người kỹ tính, mặc dù hôm nay sẽ đi cứu vớt đám đệ tử tông môn, thế nhưng trang phục và đạo cụ xuất môn vẫn không thể tùy tiện được.

Lâm Phàm đã tranh thủ lúc nhàn rỗi đi mua một bộ y phục, mặc lên người cũng trở thành một công tử ca ngọc thụ lâm phong.

Đi tới cửa Phát Nguyệt Lô, nhìn kiến trúc trước mặt, Lâm Phàm mỉm cười hài lòng. Quả thật không tệ, tường xanh ngói đỏ, xa hoa vô cùng.

Không hổ là 'động gà móng đỏ' trong hoàng thành, chỉ riêng ngoại cảnh thôi đã khiến nhiều người muốn lui về, bởi vì nơi xa hoa như thế tạo cho người ta ấn tượng đầu tiên là tiêu phí trong đó sẽ rất đắt.

Lâm Phàm khẽ cười, ngẩng đầu ưỡn ngực, lộ khí thế bất phàm mà bước tới. Cứ vào đã, chẳng phải hôm nay có người bao sao!

Thế nhưng khi Lâm Phàm vừa định bước qua cửa thì lại bị hai người chặn lại.

- Xin đưa ra thiệp mời nhập tiệc.

- Thiệp mời nhập tiệc?

Lâm Phàm sững sốt, chuyện quái gì đây, vào động gà móng đỏ mà còn phải thiệp mời?

- Đêm nay chiêu đãi tông môn thiên hạ, người không phận sự không cho phép tiến vào, nếu như không có thiệp mời, xin hãy rời đi.

- Ta...

Lâm Phàm vốn muốn nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống, sau đó cười cười:

- Ta quên thiệp mời ở nhà, giờ về lấy vậy.

Lâm Phàm trở lại theo đường cũ, gãi gãi cằm, chưa biết nên làm thế nào với vấn đề thiệp mời. Hắn cũng nghĩ qua ẩn thân đi vào, nhưng lại sợ tu vi của mình còn quá thấp, chưa đạt cảnh giới bước đi không tiếng động, nếu bị cao thủ phát hiện ra thì lại hóa bị kịch.

Lâm Phàm chợt sáng hai mắt lên, nhìn thấy phía trước có một tiểu đệ của tông môn nào đó đang đứng xem đồ ở một quầy hàng, mà trong tay hắn chính là thiệp mời nhập tiệc.

Lâm Phàm thử quan sát kỹ một chút, tiểu đệ này còn khá nhỏ, chắc chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi. Nhỏ như vậy đã đi 'động gà móng đỏ' thì còn thể thống gì? Không khí thối nát trong đó nhất định sẽ ảnh hưởng tới thể xác và tinh thần trẻ nhỏ. Một người tràn ngập tinh thần trọng nghĩa như chính mình sao lại có thể để chuyện như vậy xảy ra trước mắt?

Cứu vớt, bất kể như thế nào mình cũng phải cứu vớt tiểu đệ này.

Lâm Phàm giả vờ như vô tình gặp phải, tự nhiên tiến đến chào hỏi:

- Tiểu huynh đệ, lát nữa muốn đi Phát Nguyệt Lô sao?

- Đúng thế, người là?

Tiểu đệ tử tông môn nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không biết người này là ai.

- Còn chưa thỉnh giáo tông môn.

Lâm Phàm tươi cười hỏi.

- Hồn Nguyên Tông, Hoàng Tiểu Thuần.

Hoàng Tiểu Thuần cũng không đề phòng Lâm Phàm. Dù sao nơi này là hoàng thành, hơn nữa hắn còn không cảm nhận được chân nguyên dao động trên người đối phương, hẳn là người bình thường.

- Xin chào Hoàng huynh, ta vừa mới thấy ở đằng trước có một tảng đá phát ra ánh sáng, hơn nữa còn bao phủ trong hồng quang, ta thấy Hoàng huynh hẳn là người tông môn, kiến thức rộng rãi nên muốn mời Hoàng huynh đi hỗ trợ.

Lâm Phàm bịa ra một câu chuyện rất khó làm cho người ta tin tưởng, thế nhưng Hoàng Tiểu Thuần lại thật sự tin.

Hoàng Tiểu Thuần lập tức biến sắc, khẽ kéo Lâm Phàm:

- Này, huynh đài, chúng ta không cần lớn tiếng tuyên dương, ta cùng người đi xem thử.

Hoàng Tiểu Thuần lúc này rất vui vẻ trong lòng, tông chủ nói mình phúc duyên thâm hậu, lần này tới hoàng triều Đại Yến là để trải nghiệm một lần, ai ngờ vừa mới đặt chân tới đã gặp chuyện tốt như thế.

Sau đó Hoàng Tiểu Thuần đi theo Lâm Phàm vào một cái ngõ tối.

Qua mãi chín khúc cua mười tám lần đổi hướng, Lâm Phàm cũng không biết mình đã dẫn Hoàng Tiểu Thuần đến tận đâu. Thấy xung quanh đây không một bóng người, Lâm Phàm mới ngừng lại.

Nhìn Hoàng Tiểu Thuần, Lâm Phàm nhất thời sinh cảm giác áy náy, đây vẫn là một đứa trẻ a.

Thế nhưng mà vừa nghĩ, một đứa trẻ sao có thể đi tới chỗ thế kia? Đây không phải làm ô nhiễm tâm hồn hắn sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Phàm cũng không do dự nữa, đây chính là làm việc tốt, là cứu người!

- Này, huynh đài, bảo bối người nói đâu?

Hoàng Tiểu Thuần nhìn một vòng nhưng lại không thấy bảo bối gì.

- Ở chỗ này này.

- Đâu?

Hoàng Tiểu Thuần mới vừa quay đầu, chỉ thấy một vật gì đó màu hồng đang đập thẳng tới trán mình.

Bốp...

Một gạch vào đầu, lập tức mê muội.

Lâm Phàm nhặt lấy thiếp mời của Hoàng Tiểu Thuần, sau đó dùng "Triêm Hoa Phủ Cúc Chi" khiến Hoàng Tiểu Thuần cả người vô lực rồi mới dừng tay.

Sau đó, Lâm Phàm muốn bắt phiên toái, trực tiếp tìm một sợi dây thừng trói Hoàng Tiểu Thuần lại, kéo về cái nhà xí cách đó không xa.

Mà ngoài cửa nhà xí có một tấm ván gỗ, Lâm Phàm đem lật nó lại, ý bảo bên trong có người.

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm phúi phúi tay, đi về hướng Phát Nguyệt Lâu.

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Sư tử, tử thật đẹp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Chắc chắc, Phát Nguyệt Lâu này cũng quá xa xỉ.

Ở trên địa cầu trước kia, Lâm Phàm là một thiếu niên chính trực, chưa từng đi tới nấy chỗ như Lan Quế Phưong hay Đông Quân bao giờ.

Hôm nay tiến vào Phát Nguyệt Lâu, cảnh tượng trước mắt rất có sức hấp dẫn với Lâm Phàm.

Từng làn hương thơm nồng nàn không ngừng bay tới, phía sau những chiếc cửa gỗ cổ kính chạm khắc hoa văn lớn, được che bớt đi bằng những tấm màn lụa mỏng màu hồng phấn có thể mơ hồ thấy những bóng hình thướt tha, chỗ cần gầy thì gầy, chỗ nên mập lại mập, tư thế khác nhau, phong tình vạn chủng.

Đệ tử tông môn nào từng trải qua tình cảnh như thế, một số đệ tử quanh năm tu luyện trong tông càng là miệng đắng lưỡi khô. Cả đám đều muốn động nhưng lại ngại những người khác còn chưa nhúc nhích, nếu làm người đầu tiên thì không tốt lắm, bởi vậy cứ nhìn nhau chờ người đi đầu, hoàn toàn là có sắc tâm mà không có sắc胆.

Lâm Phàm nhìn quanh một hồi, mở rộng tầm mắt, cảm thấy người của hoàng triều Đại Yến thật biết hưởng thụ.

Đồng thời hắn cũng thầm cảm thán mình đoạt thiếp mời của Hoàng Tiểu Thuần là cực kỳ chính xác, bằng không tiểu đệ đó tiến vào còn không phải bị những muội tử như lang như hổ này nuốt sạch.

Tiểu sư đệ còn quá nhỏ, ‘tiểu diệu’ chưa đủ lông đủ cánh, sợ là không chịu nổi a.

Lâm Phàm cũng không quên mục đích tới Phát Nguyệt Lâu của mình, chẳng qua hiện còn chưa rõ tình huống nơi đây nên hắn chưa tiện xuống tay.

Đi sâu vào bên trong, Lâm Phàm bắt đầu nhìn thấy một số ‘lão làng’ đã chia riêng biệt ở từng gian phòng mà ôm lấy muội tử thiên kiều bá mị, tình tứ giao lưu.

Lướt qua một lượt, Lâm Phàm đại khái hiểu rõ, đệ tử đến Phát Nguyệt Lâu này hầu như đều có cảnh giới Tiên Thiên, tuổi lớn hơn một chút thì lên cảnh giới Nhập Thần, trong tông môn có lẽ chỉ là hàng thông thường, nhưng ở hoàng triều Đại Yến lại thành cao thủ trong cao thủ.

Con người có thất tình lục dục, người có tu vi cao hơn nữa cũng không bỏ hết được, càng không cần phải nói những đệ tử này.

Nhưng làm Lâm Phàm có chút thất vọng là nơi này lại không thấy đệ tử của Thánh Ma Tông.

- Thập tam hoàng tử đến!

Bỗng từ bên ngoài truyền vào tiếng hô vang.

Tuy Lâm Phàm mới tới hoàng triều Đại Yến chưa được bao lâu, nhưng cũng biết thập tam hoàng tử này là người có hy vọng kế vị ngôi hoàng đế nhất, có thủ đoạn, có thực lực.

Lúc này một nam tử phong thái như ngọc chậm rãi bước vào.

Nhập Thần cấp bốn.

Đây là thập tam hoàng tử của hoàng triều Đại Yến. Thập tam hoàng tử này vừa đến, người của các tông môn đều đứng dậy cung nghênh.

Dù sao tiền đề vào đây giao lưu với các muội tử đều do người này bỏ, cho nên khách sáo bên ngoài vẫn cần làm.

Tuy nói hoàng triều Đại Yến không thể so sánh với các tông môn, nhưng người ta cuối cùng vẫn là một hoàng tử, hơn nữa còn là một hoàng tử rất biết cách làm việc.

Thập tam hoàng tử cầm quạt giấy trên tay, mặt tươi cười, lần lượt gật đầu chào hỏi.

- Các vị có thể nhận lời mời tới đây, bốn hoàng tử cảm thấy rất vinh hạnh. Nếu buổi chiều đãi hôm nay có gì không chu đáo, kính xin mọi người rộng lòng bỏ qua.

Thập tam hoàng tử đứng trên đài, chấp tay nói.

- Nào có, thập tam hoàng tử thật quá tận tình.

- Đúng thế, ta từng nghe nói về Phát Nguyệt Lâu, nhưng vẫn chưa có cơ hội tiến vào, chuyến đi lần này quả nhiên không tệ.

Đám đệ tử tông môn chơi rất vui vẻ, nói chuyện tự nhiên là vô cùng khách khí.

- Tốt, các vị tận hứng là tốt rồi, bốn hoàng tử cũng không quá rầy.

Thập tam hoàng tử rất thức thời nói, sau đó lại dặn dò thủ hạ vài câu rồi rời đi.

Lâm Phàm cũng không tiếp tục chú ý tới thập tam hoàng tử, hắn muốn tìm hiểu một chút tình huống xung quanh, nhìn xem những người dẫn đội tông môn tới đây đang ở nơi nào.

Lần này hoàng triều Đại Yến đầu giá "Tiên Thiên Vị Đan" tự nhiên là làm cho các tông môn xuất động tới tranh đoạt. Đối với một số tông môn cường

hân, cảnh giới Tiểu Thiên Vị tuy chưa là cái gì, nhưng bọn họ lại rất hứng thú với "Tiểu Thiên Vị Đan".

Đan dược có thể khiến người ta lập tức tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị rốt cuộc gồm được liệu gì mà có công hiệu bậc này, hơn nữa bọn họ cũng chưa từng nghe qua có loại thần đan này.

Con đường tu luyện đều phải tiến từng bước một, xưa nay chưa từng thấy có đường tắt.

Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" này đúng như tuyên truyền, vậy thật sự quá khủng bố. Bao nhiêu năm gian khổ tu luyện còn không tiến giai nhanh bằng một viên đan dược.

Lâm Phàm đi dạo một vòng trong Phát Nguyệt Lâu, giờ thì mỗi một gian phòng đều đã có người, hiển nhiên ngày hôm nay Phát Nguyệt Lâu đã được bao hết, mà đám đệ tử tông môn thiếu hơi lâu ngày làm sao còn để được phòng trống, hết chỗ là đương nhiên.

- Sư đệ bên ngoài nhìn lên lâu như vậy, sao không tiến vào ngồi một chút? Thiếp thân một mình cô đơn quá.

Ngay tại lúc Lâm Phàm dòm tới căn phòng cuối cùng, nhìn thấy được bên trong chỉ có một muội tử đang ngồi chống tay lên cằm, một mình uống rượu.

Lâm Phàm rung mình một cái, giọng nói này thật là muốn câu mất hồn người, dục vọng cũng suýt nữa bị câu dẫn lên.

Nữ nhân này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, tuy không nhìn rõ mặt, thế nhưng chỉ giọng nói thôi đã thiếu chút nữa khiến người ta mất khống chế rồi.

- Ta tìm lắm người, ta đi đây.

Lâm Phàm bị hù đến tim đập thình thịch, chính mình còn đang có nhiệm vụ trọng đại, làm gì có thời gian mà phong hoa tuyết nguyệt.

- Đã đến rồi thì tiến vào bồi thiếp thân uống một chén rượu rồi đi cũng không muộn.

Ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị cất bước bỏ chạy, cánh cửa gỗ kia đột nhiên mở ra, một tấm lụa mỏng màu hồng nhạt mang theo mùi hương làm người ta say mê quần lên cổ tay Lâm Phàm.

Cái *&^%\$, con mụ này có chút thực lực.

Lâm Phàm cả kinh, không ngờ cô ả này có thủ đoạn như vậy, ngay từ đầu còn tưởng là cô nương trong Phát Nguyệt Lâu, nhưng hiện xem ra không phải thế.

Lâm Phàm nhanh chóng nghĩ cách, nếu giờ bỏ chạy nhất định sẽ bị sinh nghi, sau đó làm gì cũng khó. Quên đi, sợ cái cóc khô, không phải chỉ là uống chén rượu sao, cũng không phải chưa từng uống qua.

- Ý, thì ra là tiểu sư đệ Hỗn Nguyên Tông a.

Lâm Phàm vừa tiến vào, hai mắt cũng tỏa sáng, sư tỷ này rất được, trước lời sau lõm, phong tình vạn chủng, làn da trơn bóng như mỡ dê, nhất là đôi mắt kia, mị hoặc đến độ muốn câu dẫn cả tìm hấn ra ngoài.

U Mạn Nhi nhẹ ngoắc ngón tay một cái, Lâm Phàm không tự chủ được mà ngồi xuống một bên, sau đó U Mạn Nhi giống như là thân rắn, uốn éo dựa lên người Lâm Phàm.

- Sư đệ, biết sư tỷ là ai chẳng?

U Mạn Nhi cất tiếng, phả ra mùi hương thơm như lan, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn khẽ vờ trên ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm run rẩy cả người, loại cảm giác này thật là làm người ta chịu không nổi.

Lâm Phàm trộm liếc, thấy trên bàn có một tấm thẻ giống như tấm thẻ mình được phát khi đưa ra thiếp mời, là đại biểu cho người thuộc tông môn nào.

Mà tấm thẻ trên bàn này, mặt trên viết ba chữ: "Vạn Hoa Các."

Nhìn thấy ba chữ này, Lâm Phàm tê cả da đầu, cảm thấy không ổn. Vạn Hoa Các này Lâm Phàm cũng biết, thuộc ma môn, đệ tử trong đó toàn là các nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Thế nhưng nữ đệ tử Vạn Hoa Các lại tu luyện công pháp rất tà môn, ở lúc cá nước thân mật cùng nam tử sẽ hấp thu chân nguyên của nam tử.

Nữ đệ tử Vạn Hoa Các đều được bồi dưỡng từ nhỏ, luyện ra một thân mị thuật, đồng thời thủ đoạn khiêu khích người càng làm người ta khó có thể ngăn cản, rất ít nam tử có thể kháng cự.

Thậm chí không thiếu nam đệ tử các tông môn tình nguyện bị hút chút chân nguyên để được một lần vui vẻ với nữ đệ tử Vạn Hoa Các.

- Sư tỷ, tỷ thật đẹp.

Lâm Phàm hiện tại nhất định phải qua được cửa U Mạn Nhi, nhưng cô ả này là Nhập Thần cấp hai, mạnh hơn mình nhiều lắm, nếu mạnh mẽ nhào tới thì mình lấy cái gì ngăn cản?

‘Tem’ của mình chỉ sợ sẽ bỏ mình mà đi trong đêm nay a.

U Mạn Nhi cười duyên một tiếng:

- Tiểu sư đệ tên là gì? Thật biết nịnh cho sư tỷ vui vẻ, sư tỷ yêu đệ chết mất.

Lâm Phàm lúc này chạy không được, chỉ có thể tương kế tựu kế, theo đó mà làm mặt đồ bưng lên như mắc cỡ, giống như chưa bao giờ gặp qua cảnh này.

- Sư tỷ, đệ gọi là Hoàng Tiểu Thuận.

Lâm Phàm thờ dài một tiếng, Hoàng Tiểu Thuận sư đệ, sư huynh sau này sẽ báo đáp đệ, còn lần này đành nhờ đệ cộng hộ sư huynh một cái oan vậy.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Văn thơ lai láng, kinh thiên động địa

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đây là một yêu tinh ăn thịt người, hơn nữa còn đang muốn ăn thịt mình.

- Tiểu Thuận sư đệ, đệ xem ngực của sư tỷ có đẹp không?

U Mạn Nhi vòng đôi tay mềm mại không xương ôm lấy cổ Lâm Phàm, trước ngực chỉ có một tấm lụa mỏng nửa kín nửa hở, làm Lâm Phàm suýt nữa phụt máu mũi, nếu tiếp tục thế này chỉ sợ là thật sự xảy ra sự cố.

U Mạn Nhi đã quang minh chính đại để mình nhận xét bộ ngực có đẹp hay không, Lâm Phàm cũng không có giả trang nguy quân tử, mở to hai mắt mà nhìn.

U Mạn Nhi nở nụ cười thật tươi, cô ả thích nhất là khiêu khích những đệ tử tông môn mới ra đời thế này, rất thú vị.

Thế nhưng giờ U Mạn Nhi cũng sừng sốt, Hoàng Tiểu Thuận tiểu sư đệ này tưởng là ngây thơ, hiện tại lại nhìn không chớp mắt lên bộ ngực của mình, đây là chuyện U Mạn Nhi không thể ngờ được.

- Tiểu Thuận sư đệ, ngực của sư tỷ rất đẹp mất sao?

U Mạn Nhi ưỡn người lên, càng khiến bộ ngực căng phồng đẩy về phía Lâm Phàm.

Trắng nõn, mượt mà, làm cho những nam tử đã cai sữa từ lâu muốn nghiện thêm lần nữa.

- Đẹp, sư tỷ thật đẹp.

Lâm Phàm nói, hẳn là một người thành thật, chưa bao giờ tiết kiệm lời khen với những thứ xinh đẹp.

- Tiểu Thuận sư đệ, vậy sao sư đệ thỉnh thoảng lại nhíu mày, chẳng lẽ Tiểu Thuận sư đệ từng nhìn thấy ở đâu đẹp hơn của sư tỷ sao?

U Mạn Nhi thề thốt nói, đôi tay mềm mại bắt đầu sờ nắn trên người Lâm Phàm.

- Sư tỷ, sư đệ thấy bộ ngực tuyệt vời của sư tỷ, nhất thời có cảm hứng nên mới nhíu mày suy nghĩ để làm thơ.

Lâm Phàm cảm thán nói.

U Mạn Nhi cười duyên, bộ ngực rung rinh theo:

- Không ngờ Tiểu Thuận sư đệ cũng là người văn nhã, sư tỷ vô cùng muốn nghe thử thơ Tiểu Thuận sư đệ làm.

Giọng nói của U Mạn Nhi rất có lực hấp dẫn, nhỏ nhẹ ngọt ngào, khiến người ta sôi trào thú huyết.

- Sư tỷ, không bằng chúng ta lên giường đi, sư đệ sẽ chậm rãi đọc cho sư tỷ nghe.

Lâm Phàm nói.

Thân hình mềm mại như không xương của U Mạn Nhi dán chặt lên người Lâm Phàm:

- Tiểu Thuần sư đệ, sao lại gấp như vậy, nhưng mà sư tỷ tự nhiên không còn chút sức nào cả, sư đệ ôm ta đi qua đi.

Lâm Phàm nhướng mày, con bà nó, thật sự là quá lẳng lơ. Được, đợi lát nữa cho người biết sự lợi hại của ca.

Lâm Phàm cũng không e dè, quàng lấy cái eo nhỏ của U Mạn Nhi mà nâng cả người cô ả lên, bế về giường. Nhẹ như không có gì, sờ vào lại trơn nhẵn mềm mịn, thật sự là vu vật a.

- Sư tỷ, tỷ nằm sắp xuống đi, đệ sẽ dùng thủ pháp tổ truyền để xoa bóp cho tỷ. Tỷ vừa hưởng thụ vừa nghe thơ của đệ.

Lâm Phàm nói.

- Tiểu Thuần sư đệ ân cần quá, sư tỷ sẽ làm bất cứ điều gì sư đệ thích.

U Mạn Nhi kiều mỵ nói, sau đó nằm úp sắp xuống như lời Lâm Phàm, đồng thời còn kéo cái áo lụa mỏng xuống, để lộ ra phần lưng nhẵn mịn.

Lâm Phàm dùng một tay miết thử lên một cái, chỉ cảm thấy mát rượi lại mềm mại vô cùng.

- Tiểu Thuần sư đệ, đến đây đi, sư tỷ đã chuẩn bị xong rồi.

U Mạn Nhi nhắm mắt lại nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, nghĩ nghĩ một chút, nhớ lại mấy bài thơ từng đọc ở địa cầu.

"Hình dáng của nàng,

Nhẹ tựa chim hồng,

Uyển chuyển như rồng,

Rực rỡ thu cúc,

Tươi rạng xuân tùng.

Phảng phất như mây che bóng nguyệt,

Phiêu diêu như gió bay làn tuyết.

Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai,

Tối gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc."

....

U Mạn Nhi nhắm mắt hưởng thụ sư đệ mát xa, giờ phút này nghe bài thơ cũng cười khẽ.

"To nhỏ vừa tầm,

Ngắn dài hợp độ.

Vai tựa vót thành,

Eo như được bó.

Cổ gầy thon dài,

Da ngần hé lộ.

Sáp thơm không dùng,

Phấn màu chẳng ngại."

....

- Tiểu Thuần sư đệ, đây quả thật là làm tặng sư tỷ sao?

Lúc này U Mạn Nhi vẻ mặt kích động, đôi mắt trong suốt lấp lánh giống như vô cùng cảm động.

Lâm Phàm sùng sốt, không phải chỉ là đạo một đoạn Lạc Thần Phú của Tào Thực đọc ra sao, làm gì mà kích động như vậy? Thế nhưng Lâm Phàm cũng không đại mà nói ra, gật gật đầu.

- Đúng vậy, sư tỷ, tỷ thích không?

Lâm Phàm nói.

- Thích, sư tỷ thật sự là rất thích.

U Mạn Nhi nằm sấp trên giường, giọng run run như muốn khóc.

Khóc là vì kích động, vì cảm động, lại vì vui mừng.

- Sư tỷ, tỷ thật là người giàu cảm xúc.

Lâm Phàm cảm thán nói.

- Tiểu Thuần sư đệ...

U Mạn Nhi lúc này cảm động vô cùng, muốn lấy thân báo đáp, hảo hảo dẫn dắt Tiểu Thuần sư đệ đi lên đỉnh nhân sinh.

- Sư tỷ, đệ tới cứu vớt tỷ.

Lâm Phàm nhu tình như biển nói.

- Sư đệ, sư tỷ sẽ yêu thương đệ thật tốt...

"Bốp..."

Đúng lúc này, Lâm Phàm lên lấy thần khí gạch hồng ra, lạng lẽ đập xuống.

U Mạn Nhi tiến nhập trạng thái mê muội.

- Ha ha, muốn câu dẫn bản đại gia sao, không có cửa!

Giờ phút này Lâm Phàm nở nụ cười, nhìn U Mạn Nhi một cái, sau đó bắt đầu lần mò lục lọi.

Lâm Phàm nâng bàn tay nhỏ bé của U Mạn Nhi lên, tháo nhẫn trừ vật xuống, sau đó xem thử, bên trong là một núi Huyền Hoàng tệ chuẩn bị để đấu giá cùng một đồng đồ vật linh kinh khác.

Lâm Phàm hơi do dự, lần này là đi cứu người chứ không phải đi cướp sạch, liệu có nên lấy? Thế nhưng sau đó Lâm Phàm lại nghĩ thông rồi.

Mình làm thế này là để cứu vớt sư tỷ, xem như là ân nhân của người ta, mà giờ ân nhân đang túng quẫn muốn mượn tạm ít đồ để dùng thì có vấn đề gì đâu chứ!

Chờ khi bản đại gia trở thành chí tôn vô địch sẽ trả lại gấp đôi là được.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Phàm cũng không khách khí nữa, cái gì dùng được là lấy hết, chỉ bỏ qua mấy bộ công pháp.

Nói giỡn, thứ để nữ nhân luyện, một đại lão gia luyện cái gì.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyện bí thảm của Hoàng Tiểu Thuần

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trước khi rời đi, Lâm Phàm còn dùng một chiêu Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ với U Mạn Nhi, khiến cô ả toàn thân mềm nhũn vô lực. Thế nhưng Lâm Phàm sợ còn chưa đủ, lại tặng thêm Hắc Hồ Đào Tâm.

Bộ ngực của U Mạn Nhi đã rất đẹp, Lâm Phàm sợ chỉ một tay sẽ phá hủy mỹ cảm cho nên dùng cả hai tay để hai bên bằng nhau. Làm xong, Lâm Phàm thở phào một cái, ở hai loại sát thương thế này, nếu người còn có thể mạnh mẽ lao ra kiếm ca, ca chấp nhận ăn đòn.

Hắc Hồ Đào Tâm dùng trên người U Mạn Nhi có gia tăng exp, nhưng tiếc là hiện tại mình có chuyện quan trọng phải làm, bằng không đúng là muốn lưu lại để thăng cấp.

Ra bên ngoài, Lâm Phàm đóng cửa phòng lại, nhìn quanh, hầu hết đệ tử tông môn giờ vẫn còn ở trong phòng vui vẻ với các cô nương Phát Nguyệt Lâu.

Lâm Phàm tự nhiên là chướng mắt với đám này, thế nhưng vì những người dẫn đội tông môn đều là người mang Huyền Hoàng tệ, cho nên tiếp tục phải đi tìm.

Luận tu vi, đám người kia cao hơn mình nhiều lắm.

Cho nên Lâm Phàm quyết định nếu có thể cứu vớt sẽ cứu vớt, còn không được thì cũng đành buông tay.

Khi Lâm Phàm cứu vớt được một gã đệ tử dẫn đội của Càn Khôn Tông thì bên ngoài rốt cục phát nổ.

- Hồn Nguyên Tông Hoàng Tiểu Thuần, người lẫn ra đây cho lão nương...

U Mạn Nhi cả người hàn khí xuất hiện ở trong sảnh Phát Nguyệt Lâu, mặt lạnh như băng, bộ dạng đàng đàng sát khí.

Một đám đệ tử tông môn đang cùng các muội tử Phát Nguyệt Lâu bàn luận đại sự nhân sinh, bị tiếng thét này làm kinh hãi đến nỗi cái kia thụt vào, suýt nữa thành đại họa.

Người từ các phòng đẩy cửa lao hết ra ngoài, trên mặt mỗi người đều che kín sương lạnh, muốn chuẩn bị tính sổ với kẻ quấy rầy chuyện tốt.

Thế nhưng vừa nhìn thấy là U Mạn Nhi, một số đệ tử tu vi thấp đã bị dọa đến xanh mặt.

- Người ở đây phát điên kêu gào cái gì thế hả?

Một gã đệ tử thủ lĩnh Hồn Nguyên Tông, thân mặc áo mỏng đi ra, biểu tình trên mặt rất là khó chịu. Hắn vừa xong chuẩn bị tới đình thì bị bà điên này dọa tới rớt về.

Đối với nam tử, đây là chuyện đau khổ cỡ nào a!

- Hồn Nguyên Tông Hoàng Tiểu Thuần, người mau lẫn ra đây cho lão nương.

Giờ phút này, bộ dáng ôn nhu yếu ớt của U Mạn Nhi đã không thấy đâu nữa, thay vào là lạnh lùng như hàn băng.

Cô ả tỉnh lại, không chỉ thấy đan dược cùng Huyền Hoàng tệ trong nhẫn trữ vật đã không cánh mà bay, ngay cả lồng ngực cũng truyền tới từng cơn đau đớn khó có thể chịu được.

Tên khốn khiếp, đã ăn cắp của lão nương lại còn hung hăng ngược đãi lão nương, thù này lão nương nhất định phải báo.

- Người tìm Hoàng sư đệ của ta làm gì? Hay là chưa thỏa mãn dục vọng, muốn... Ha ha.

Đệ tử Hồn Nguyên Tông kia cười bí ối một tiếng.

- Người cảm miệng cho ta.

U Mạn Nhi lạnh lùng nói.

- Làm sao, người định gây chiến phải không?

Đệ tử Hồn Nguyên Tông kia không hề úy kỵ, U Mạn Nhi này dù là Nhập Thần cấp hai thì cũng thế nào, có gì phải sợ?

- Đừng cãi cọ, có chuyện gì từ từ nói. U Mạn Nhi, người tìm Hồn Nguyên Tông Hoàng Tiểu Thuần làm gì? Người không nói rõ ra, chúng ta làm sao biết xảy ra chuyện gì?

Một gã đệ tử Phong Kiếm Tông, mặt lộ vẻ trêu tức nói.

Các đệ tử ở đây đều hiểu rõ nữ nhân Vạn Hoa Các, chính là lăng lo, vô cùng lăng lo.

Những đệ tử khác cũng lên tiếng phụ họa. Chuyện tốt bị quấy rầy, ít ra cũng phải nghe được tin gì hay ho để bù đắp.

- Sur huynh, sur huynh...

Mà vừa lúc này, một mùi hôi thối gắt mũi truyền vào, một gã toàn thân dính đầy vật thể đen vàng đang chạy tới.

Phát Nguyệt Lâu này được thập tam hoàng tử bao xuống chiêu đãi đệ tử các tông, tự nhiên là cấm người ngoài tiến vào.

Thế nhưng người canh cửa cũng không chịu nổi cái mùi này, chỉ biết tránh thật xa.

Gã đệ tử Hỗn Nguyên Tông thân mặc áo mỏng thấy kẻ một thân thối hoắc kia lao tới mình thì bị hù đến mặt trắng bệch, vội lùi về sau rồi lạnh lùng nói.

- Đứng lại, đừng nhúc nhích.

- Sur huynh, đệ là Hoàng Tiểu Thuần a.

Người một thân toàn xú uế kia khàn giọng hô, đôi mắt toàn là lệ lỏng lánh, giống như đã phải chịu khuất nhục cực lớn vậy.

- Sur đệ?

Gã đệ tử Hỗn Nguyên Tông sửng sốt, có chút không dám tin, sao đây lại là Hoàng đệ được?

- Tiểu tặc, đi chết cho ta.

U Mạn Nhi vừa nghe ba chữ Hoàng Tiểu Thuần, hàn khí đầy trời, lập tức động thủ.

Một dải lụa hồng nhạt phủ kín chân nguyên phá không đánh về phía Hoàng Tiểu Thuần.

- U Mạn Nhi, ngươi đừng làm càn, đệ tử Hỗn Nguyên Tông ta còn không tới lượt ngươi đánh giết.

Lý Hạo Nhiên che trước mặt Hoàng Tiểu Thuần, nhưng cũng không dám dựa vào quá gần.

- Sur đệ, sao đệ lại biến thành như vậy?

Lý Hạo Nhiên hỏi.

Hoàng Tiểu Thuần nghe sur huynh hỏi, nhất thời hàng nghìn hàng vạn ám ức trong lòng giống như nước sông xối xả chảy ra ngoài.

- Sur huynh, đệ bị người ám toán.

Hoàng Tiểu Thuần khóc lớn, sau đó nói ra chuyện bi thảm của mình.

Hoàng Tiểu Thuần vốn cho là mình có thể có được bảo bối, lại không ngờ bị người ám toán. Khi tỉnh lại, Hoàng Tiểu Thuần phát hiện mình bị người trói lại, hơn nữa toàn thân tê dại không có chút khí lực nào cả.

Hoàng Tiểu Thuần giãy dụa cố thoát, nhưng chuyện bất hạnh đã xảy ra, trong lúc hấn giãy dụa lại không cẩn thận lẩn vào trong hố phân.

Tay chân bị trói, Hoàng Tiểu Thuần không thể nhúc nhích, nuốt vào không biết bao nhiêu vật ô uế, muốn bò lên lại bất lực, nếu không phải vừa vặn có người đi qua, lấy gậy móc hấn lên thì chỉ sợ...

Kết quả này Hoàng Tiểu Thuần thật sự không dám nghĩ tới.

- Sur huynh, huynh nhất định phải làm chủ cho đệ, bằng không sau này đệ còn sống thế nào được nữa.

Hoàng Tiểu Thuần thương tâm rơi lệ.

Lý Hạo Nhiên nghiêm mặt lại. Hoàng đệ lần đầu tiên ra tông môn đã gặp chuyện như vậy, sau này sur đệ làm sao còn dám lẩn lộn thế giới này?

Không được, làm sur huynh nhất định phải lấy lại công đạo cho đệ ấy.

- Sur đệ, người hại đệ là ai?

Lý Hạo Nhiên hỏi.

- Sư huynh, đệ không biết tên hắn, nhưng hắn cao gầy, trắng trẻo, bộ dạng thông thường, hắn còn đoạt thiếp mồi của đệ nữa.

Hoàng Tiểu Thuần vừa khóc vừa nói.

U Mạn Nhi lúc này cũng biến sắc, xem ra người nọ mạo nhận Hoàng Tiểu Thuần này.

- Aaaa, người đâu, có kẻ trộm.

Vừa lúc đó, các phòng lục tục truyền tới tiếng hét, khiến mọi người kinh hãi vạn phần.

Lúc này Lâm Phàm sớm đã lén lút chuẩn bị khỏi nơi này, mặc kệ chuyện gì xảy ra bên trong hắn cũng sẽ không quay đầu lại.

Nếu như tiếp tục chơi đùa trong đó, khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Cướp sạch mấy gã thủ lĩnh của mấy tông môn, hơn nữa còn bị Hoàng Tiểu Thuần tìm tới cửa, nếu như bị bắt được thì không thể đơn giản là bị đánh một trận, không chừng lại bị người cắt thành mảnh nhỏ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Bàn giao hậu sự

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm rất không ưng ý với chuyện trong Phát Nguyệt Lâu, muốn cứu vớt nhiều người hơn nữa, nhưng bởi vì nguyên nhân địa hình mà không cách nào hạ thủ.

Những thủ lĩnh đệ tử tông môn, người nào cũng có tu vi cao hơn hắn, muốn quang minh chính đại ‘cứu vớt’ trước mặt là không thể nào, chỉ có thể âm thầm đánh lén cùng ôm cây đợi thỏ, cứu được người nào hay người ấy.

Tuy chiến tích chỉ tạm được, nhưng hắn đã tận lực, còn về chuyện gì phát sinh sau đó thì không phải hắn có thể quản.

Sau khi trở lại học viện, Lâm Phàm lập tức về phòng, thuận tay đồ toàn bộ đan dược lấy được lên trên bàn.

Những đan dược này đương nhiên không thể quý giá như số đan dược cướp từ Yến hoàng, nhưng cũng có thể tăng không ít exp.

Lâm Phàm nuốt sạch số đan dược, exp tăng gần năm mươi vạn, tuy không nhiều, nhưng đã là một khoản rất lớn với đám thủ lĩnh đệ tử tông môn, có lẽ bọn họ bây giờ còn đang đắm chìm tiệc của.

Biết càng nhiều, cảm giác nguy cơ trong lòng càng dày đặc. Hiện tại tu vi đã không thể tăng nhanh, nhưng có lẽ công pháp vẫn còn có thể tăng cấp.

Lâm Phàm hiểu rõ, nếu muốn vượt cấp khiêu chiến thì chỉ có thể dựa vào Long Hoàng Phách Thể cùng thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

Giờ phút này Lâm Phàm vận chuyển chiến kỹ Long Hoàng Phách Thể, một luồng chân nguyên đặc biệt chậm rãi ngưng tụ ở trong người.

Long Hoàng Phách Thể là chiến kỹ chuyên tu của Yến hoàng, phẩm cấp không tồi, Thiên giai hạ phẩm, luyện đến tầng 9 thì thực lực có thể tăng lên gấp đôi.

Chiến kỹ Hoàng giai tu luyện tới cực hạn tăng khoảng 20% chiến lực, Huyền giai chừng 40% còn Địa giai vào tầm 60%.

Lúc này Lâm Phàm cảm nhận được luồng chân nguyên mới sinh ra sau khi vận chuyển Long Hoàng Phách Thể đang len lỏi khắp toàn thân, dần dần ngưng tụ thành một đạo chân nguyên hình rồng vàng, nằm an phận trong kinh mạch.

"Đỉnh, chúc mừng chiến kỹ Thiên giai hạ phẩm Long Hoàng Phách Thể exp +100."

"Đỉnh, chúc mừng chiến kỹ Thiên giai hạ phẩm Long Hoàng Phách Thể exp +100."

....

Exp thông thả tăng lên.

Hôm sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, một tia sáng vàng chọt lóe lên. Một đêm tu luyện, exp của Long Hoàng Phách Thể tăng trưởng rất khả quan.

Lâm Phàm vệ sinh cá nhân xong xuôi thì lên lớp. Lần này hắn chuẩn bị tặng binh khí cho mười lăm đệ tử của mình.

Ở hoàng triều Đại Yến, muốn có được binh khí tốt một chút là rất khó khăn, tuyệt đối không phải người thường có khả năng đạt được.

Ngoại trừ Tiêu Trạch có gia tộc chống đỡ, những đệ tử khác đều không có khả năng có binh khí thuận tay. Nếu Lâm Phàm không dùng thân phận lão sư ban thưởng cho các đệ tử chút binh khí tốt thì chỉ sợ là chúng nó phải đợi đến Tiên Thiên mới có món binh khí có phẩm cấp đầu tiên.

Lâm Phàm đi vào lớp, quét mắt nhìn một vòng, thấy cả mười lăm đệ tử đều đang ngồi ngay ngắn đợi mình.

Lâm Phàm rất thỏa mãn gật gật đầu

- Kính chào lão sư!

Đám học sinh thấy lão sư bước vào, tất cả đều đứng lên, dùng vẻ ân cần tôn kính nhất mà cất tiếng chào to.

Tiêu Trạch cùng Tang Thiên Hạo tuy vừa thành học sinh lớp chữ Đỉnh, nhưng cũng đã được các đệ tử khác chỉ dẫn để làm quen với quy định trong lớp.

- Ủm!

Lâm Phàm gật đầu đáp lễ.

- Các trò đều rất không tồi, tu vi lại tiến một bước, lão sư rất vui mừng.

Lâm Phàm phát hiện những học sinh của mình đều đã tăng lên tu vi.

Đám Lưu Thủy Thủy từ Hậu Thiên cấp một lên tới Hậu Thiên cấp hai, Thái Cấp Ma Thân cũng từ tầng 1 tu luyện tới tầng 2.

Mà Truy Mặc càng không tệ, đã là Hậu Thiên cấp ba, Thái Cấp Ma Thân cũng tới tầng 3.

Thái Cấp Ma Thân của Thánh Ma Tông có tầng 3 là cao nhất, hiện giờ đám học sinh được Lâm Phàm quán đỉnh, ba tầng đầu tiên là chuyện nước chảy thành sông, rất dễ dàng, nhưng ba tầng tiếp theo thì cần cố gắng nhiều hơn.

- Điều là do lão sư dạy tốt.

Lưu Thủy Thủy là nữ sinh duy nhất trong lớp, miệng ngọt vô cùng, khiến Lâm Phàm vui vẻ cười ha ha.

- Tốt lắm

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó lần lượt xoa đầu từng đệ tử.

Bản Tay Cổ Vũ, tăng lên tư chất.

Qua thời gian, tư chất của đám đệ tử đã được Lâm Phàm tăng từ ngu xuẩn lên tới kém cỏi.

Mà thêm lần này nữa, tư chất của tụi nhỏ hắn là đều đạt tới hàng ngũ thiên tài.

Tư chất thiên tài tuy không phải rất ‘ngưu’, nhưng chỉ cần cố gắng, đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên là chuyện gần như chắc chắn, nếu cơ duyên tốt một chút, cảnh giới Nhập Thần cũng không phải không thể.

Chẳng qua muốn lấy tư chất thiên tài đạt tới cảnh giới Nhập Thần thì cần phải trả giá bằng cố gắng và cơ duyên không phải người bình thường có khả năng tương đương.

Tiêu Trạch nhìn thấy Lâm lão sư xoa đầu những người khác thì nghi hoặc vạn phần, không rõ đây là tình huống gì. Loại tình huống này hắn chỉ đương sự mới có thể cảm thụ được.

- Lâm lão sư, bài giảng của người hôm qua để ta có thêm rất nhiều cảm ngộ. Qua một đêm trầm tư suy nghĩ, ta đã nghĩ thông rất nhiều.

Tiêu Trạch giờ phút này đã thật sự tin vào bản sự của Lâm Phàm.

Chỉ bằng một câu chuyện ngắn đã có thể làm cho người ta có nhiều cảm ngộ như vậy, quả thật Tiêu Trạch chưa từng thấy qua.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Tiêu Trạch, cũng thỏa mãn gật gật đầu, sau đó mỉm cười vươn tay đến:

- Trò có thể nghĩ được những điều này, lão sư rất là vui mừng. Sau này nhớ không nên ngang ngược kiêu căng tự đại, phải biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, người thiên tài trác tuyệt trên thế giới này không phải là số ít.

Trong mắt Lâm Phàm, Tiêu Trạch là một đệ tử rất may mắn, có gia thế tốt, thiên tư tốt, ngộ tính cũng không tồi, nhưng chỗ thiếu hụt duy nhất chính là tính cách quá khó ưa, sau này đi ra ngoài còn không phải dễ bị người ta chém chết.

- Vâng, đệ tử xin ghi sâu trong lòng lời dạy của lão sư.

Tiêu Trạch rất là nghiêm túc gật đầu.

Trải qua một màn ngày hôm qua, Tiêu Trạch phát hiện lão sư này thật sự là thế ngoại cao nhân, mỗi một câu thuận miệng nói ra đều bao hàm vô số đạo lý thâm ảo.

Muốn hiểu rõ những đạo lý này cần phải tốn thời gian trầm tư suy nghĩ, nếu không sẽ không thể lĩnh ngộ chân lý trong đó.

Mà ngay khi Lâm lão sư đặt tay lên đầu mình, Tiêu Trạch lại kinh ngạc phát hiện trong óc mình xuất hiện thêm rất nhiều thứ không biết, thậm chí Tiêu Trạch còn hoảng sợ phát hiện tư chất của mình cũng đang không ngừng tăng lên.

Tiêu Trạch là Tiên Thiên cấp sáu, biết nhiều chuyện hơn những người khác, nhất là về vấn đề tư chất, Tiêu Trạch càng hiểu rõ. Mặc dù mình không phải tư chất hàng đầu, nhưng cũng coi như hạng thiên tài, mà hiện giờ tư chất lại đang tăng lên, chuyện này...

Tiêu Trạch đã không dám tưởng tượng, tất cả chuyện này Tiêu Trạch hiểu được, đều là lão sư trước mắt mang đến.

- Lão sư, đây là...

- Đừng nói chuyện, tĩnh tâm.

Lâm Phàm hồ hững nói. Hắn biết mình không thể lưu lại ở học viện Thiên Phủ lâu thêm, bởi vậy cũng muốn để lại chút gì đó cho học sinh của mình.

Tính cách của một người đã trưởng thành là rất khó để thay đổi, nếu tích cách của Tiêu Trạch được định là bá đạo ngang ngược kiêu ngạo, như vậy thì quán đỉnh Vô Tướng Thiên Ma cùng Thái Cấp Ma Thân là được.

Tư chất của mười lăm đệ tử giờ đã không tồi, thế nhưng sự giáo dục ở học viện Thiên Phủ có hạn, nếu Lâm Phàm đã có duyên làm lão sư dạy lớp này, vậy cũng nên tặng một món quà cho tụi nhỏ.

Giờ phút này Lâm Phàm thu tay về, nhìn toàn bộ đệ tử, thần tình bình thản nói:

- Qua một thời gian ngắn nữa, vi sư phải rời khỏi nơi này. Hôm nay vi sư sẽ quán đỉnh cho các trò một môn tâm pháp mới. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được nói cho bất kỳ người nào, kể cả là người chí thân cũng không được, nếu lỡ miệng, vậy cả vi sư cũng không thể cứu được các trò.

Hai môn tâm pháp này chính là cướp từ trên người Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên, nếu truyền ra ngoài, chính mình có lẽ không có việc gì, nhưng những đệ tử này nhất định sẽ mất mạng.

Đám học sinh vừa nghe lão sư phải rời khỏi, nhất thời cả kinh, lộ vẻ không muốn:

- Lão sư, người phải đi sao? Khi nào thì người trở về?

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đấu giá bắt đầu

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tuy Lâm Phàm dạy dỗ đám đệ tử này chưa bao lâu, nhưng đã thật sự coi tụi nó là đệ tử của mình. Giờ đám đệ tử lưu luyến hỏi han, nhưng Lâm Phàm lại không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Nếu Yến hoàng thật sự bắt tay với các tông môn khác để vây quét Thánh Ma Tông, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Đã vào tông tức là người của tông, mặc dù hắn già chết để chạy ra ngoài, nhưng vẫn là người của Thánh Ma Tông. Các sư huynh đệ ở đó đối xử với hắn không tồi, Lâm Phàm sớm đã coi đó là một đại gia đình.

Hiện giờ đại gia đình này gặp nạn, mình cũng không thể sợ chết mà trốn tránh.

Bất kể như thế nào, Lâm Phàm cũng phải đi báo cho các sư huynh đệ Thánh Ma Tông biết, để bọn họ trở về thông báo, khiến tông môn sớm chuẩn bị, không để bị người đánh không kịp trở tay.

Lúc này nhìn về mặt lo lắng của đám đệ tử, Lâm Phàm cười cười:

- Các trò đừng nghĩ nhiều, lão sư có chút việc riêng thôi, các trò chỉ cần tu luyện cho thật tốt, tương lai lão sư trở về sẽ kiểm tra thành quả của các trò.
- Vâng, thưa lão sư.

Đám người Lưu Thủy Thủy gật đầu đáp.

Tuy chúng nó không biết lão sư có chuyện gì, nhưng chúng nó tin tưởng lão sư tuyệt đối sẽ không sao, bởi vì lão sư cường đại như thế.

Chúng nó có một loại tín nhiệm điên cuồng với Lâm Phàm.

- Tốt lắm, bây giờ lão sư sẽ quán đỉnh cho các trò. Nhớ kỹ lời lão sư nói, tuyệt đối không thể lộ ra nửa câu chuyện hôm nay lão sư truyền tâm pháp cho các trò, rõ chưa?

Lâm Phàm lại dặn dò kỹ lưỡng lần nữa.

- Rõ, cho dù chết cũng không nói.

Tào Thiên Tiêu vẫn im lặng, giờ làm người đầu tiên lên tiếng khẳng định.

Chúng nó không phải người ngu, lão sư nói trịnh trọng như thế tất nhiên là chuyện rất quan trọng. Lão sư có thể truyền loại tâm pháp không thể bị ai biết này cho chúng nó, tất nhiên cũng vô cùng tín nhiệm chúng nó.

Sau đó, căn cứ tính cách của từng đệ tử, Lâm Phàm sẽ phân biệt truyền Vô Tướng Thiên Ma hoặc Kiếm Ý cho từng người.

Dưới cái nhìn của Lâm Phàm, đám đệ tử của hắn tu luyện hai môn tâm pháp Thiên giai này sẽ có ưu đãi nhiều hơn hắn, tâm pháp tăng cảnh giới thì tu vi cũng tăng theo, còn hắn thì tăng tâm pháp cũng chỉ tăng chân nguyên, tăng chiến lực, không tăng tu vi.

Có tâm pháp Thiên giai, chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thành tựu sau này của đám nhỏ tuyệt đối sẽ không thấp hơn bất cứ kẻ nào.

Nhưng đường đi sau này cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân tụi nhỏ.

Lâm Phàm bình thường không để chuyện gì trong lòng, nhưng lần này hắn lại thấy không yên, chỉ có thể đi được bước nào hay bước ấy, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại trao những binh khí đã luyện chế trước cho đám đệ tử. Tuy đều là binh khí hạ phẩm nhưng hiện tại đã đủ với tụi nhỏ rồi.

Binh khí cấp bậc quá cao có khi sẽ khiến tụi nhỏ bị người làm hại.

- Tiêu Trạch, trò theo lão sư ra ngoài một lát.

Làm xong tất cả những chuyện kia, Lâm Phàm gọi một mình Tiêu Trạch ra khỏi lớp.

- Lão sư!

Tiêu Trạch là đệ tử đại gia tộc, kiến thức rộng rãi, tuy lão sư nhìn vẫn bình thường nhưng hắn lại cảm nhận được bất an trong lòng lão sư.

Tiêu Trạch đã xem lão sư là một thế ngoại cao nhân, như vậy chuyện có thể làm lão sư lo lắng không yên không phải Tiêu Trạch có khả năng can dự.

- Tiêu Trạch, trong lớp trò có thực lực cao nhất, địa vị cũng cao nhất, khi lão sư đi vắng, trò phải chiếu cố thật tốt tới các sư huynh sư tỷ nhé. Nếu như có thể, lão sư hy vọng trò có thể truyền thụ một ít công pháp mà trò biết cho các sư huynh sư tỷ, sau này cùng cố gắng tu luyện, đừng uống một phen tài bồi của lão sư.

Lâm Phàm nói.

- Lão sư, có phải là có chuyện gì không? Nếu như có thể, xin lão sư nói cho đệ tử biết. Tiêu gia mặc dù không phải thế lực đứng đầu hoàng triều Đại yển, nhưng cũng không phải chỉ có danh. Đệ tử nguyện ý vì lão sư nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

Tiêu Trạch nói.

- Không có chuyện gì, vì sư có thể tự mình giải quyết được, trò chỉ cần chiếu cố thật tốt các sư huynh sư tỷ đã là trợ giúp lớn nhất với vi sư rồi.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Tiêu Trạch gật gù đầu.

- Vào lớp nói mọi người tự đi tu luyện đi, vì sư còn có chuyện phải làm.

Lâm Phàm dặn dò xong thì âm thầm rời đi.

Trở lại trong phòng, Lâm Phàm giành giật từng giây từng phút mà tu luyện, bất kể thế nào cũng phải đem Long Hoàng Phách Thế luyện tới tầng thứ hai.

Hiện giờ Lâm Phàm chỉ hận từ trên trời sao không rót xuống một đại đội đan dược, để tu vi của mình cấp tốc tăng lên, bởi vì nguy cơ thật sự quá gần rồi.

Bằng tu vi hiện tại của hắn, không khác gì một con thuyền giữa đại dương, không lật nổi chút sóng gió nào.

Hôm sau.

Thương hội Thiên Địa chính thức bắt đầu đấu giá.

Người dẫn đoàn của các đại tông môn đều mang theo sư huynh đệ của mình tiến vào. "Tiểu Thiên Vị Đan" có sức hấp dẫn quá lớn với bọn họ, đại đa số tông môn đều hy vọng lấy được đan dược này để nghiên cứu ra thành phần trong đó, nếu không nghiên cứu ra thì cho môn hạ đệ tử dùng.

Lấy Huyền Hoàng tệ vô dụng đến đâu giá, dù kết quả nào cũng là lời vô cùng.

Để có một đệ tử cảnh giới Tiểu Thiên Vị là phải đổi bằng không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo. Vừa so sánh với "Tiểu Thiên Vị Đan", cái nào lợi quá rõ ràng.

Lâm Phàm ẩn núp trong đám người, nhìn thấy hiện trường người người tập nập cũng thầm cảm thán một tiếng.

Bỏ tay a.

Bỏ đại gia đã làm quá nhiều, nhưng tông môn còn nhiều hơn, căn bản như muối bỏ biển, không thể không bỏ tay.

Lâm Phàm đeo lên cái mặt nạ đã mua sẵn, đề phòng đụng phải Vạn Hoa Các U Mạn Nhi thì thật sự bi kịch.

- Nhìn kia, đó chính là đệ tử Vạn Hoa Các, thật là xinh đẹp.

Lúc này đám đông ồn ào hẳn lên, mọi người tuyệt sắc khuynh thành đi đâu cũng rất được hoan nghênh.

Đệ tử Vạn Hoa Các vừa xuất hiện đã hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người.

Đệ tử Vạn Hoa Các tu luyện mỹ công, mỹ lực khôn cùng, cho dù là đệ tử đại tông môn cũng không nhất định kiềm chế nổi chứ đừng nói dân chúng bình thường.

Lâm Phàm vẫn đứng trong đám người, khi thấy đệ tử các tông môn lục tục tiến vào thương hội Thiên Địa gần hết thì rất khó hiểu nhìn quanh, không biết tại sao không nhìn thấy đệ tử Thánh Ma Tông nào. Điều này thật sự rất quái dị, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Sau đó Lâm Phàm lắc đầu, mang tâm lý bất an tiến vào thương hội Thiên Địa.

Lần này thương hội Thiên Địa quy định phí vào cửa dùng Huyền Hoàng tệ, dân chúng phổ thông tự nhiên không có đồ chơi này, bởi vậy có muốn vào xem một chút cũng không thể.

Lâm Phàm đóng vai tán tu chỉ có thể ngồi ở vị trí sát cửa ra vào, mà các đệ tử tông môn thì được sắp xếp ngay trên hàng đầu.

Mỗi một tông môn phân chia ra một khu, vây quanh đài đấu giá.

Sau đó một đấu giá sư thân mặc trường sam màu xanh đi lên đài.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua.

Tiên Thiên cấp tám.

Là một cao thủ, chỉ cách cảnh giới Nhập Thần có hai bước. Thương hội Thiên Địa này cũng thật cường hân, chỉ một đấu giá sư đã mạnh hơn không ít đệ tử tông môn, quả nhiên không thể khinh thường.

- Hoan nghênh các vị không ngại ngàn dặm đường xa tới đây. Hiện tại phiên đấu giá chính thức bắt đầu, đầu tiên là một viên linh đan Huyền giai thượng phẩm Thanh Nguyên Hồn...

Đấu giá sư cất tiếng nói lớn, hội đấu giá chính thức bắt đầu.

Mà đối với các tông môn, mục đích của hành trình lần này là Tiểu Thiên Vị Đan, còn những vật phẩm đấu giá khác coi như điều tiết không khí mà thôi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thần đan thượng cổ đương nhiên phải lạ thường

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Mấy vật đấu giá phía trước tuy cũng có tranh đoạt, nhưng chỉ là chút huyên náo nhỏ. Tiểu Thiên Vị Đan không ra, căn bản không tạo nổi đỉnh điểm.

Lâm Phàm ngồi ở hàng ghế cuối cùng, trong lòng cảnh giác lên. Hắn cảm thấy phiên đấu giá hôm nay sẽ không đơn giản như vậy, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Hiện Lâm Phàm rất hài lòng với vị trí sát cửa của mình, nếu phát sinh chuyện gì thì có thể lập tức bỏ chạy.

Đệ tử Thánh Ma Tông rõ ràng có tới hoàng triều Đại Yến, thế nhưng giờ lại không thấy bóng dáng, nhất định là có chuyện.

- Tiếp đến sẽ là át chủ bài của phiên đấu giá hôm nay.

Lúc này người cầm đầu các tông môn cũng lên tinh thần, rốt cuộc đến phiên Tiểu Thiên Vị Đan. Tất cả mọi người đều xoa xoa tay, đan dược này bọn họ nhất định phải có.

Lâm Phàm giờ phút này ngồi thẳng người, nhú mày, xem ra chuyện mình trộm Tiểu Thiên Vị Đan đã bị phát hiện, khẳng định lại thay một viên đan dược mới.

- Viên đan Tiểu Thiên Vị Đan này là bốn thương hội đoạt được từ một di tích thượng cổ, chính là đan dược còn sót lại từ thời đại thượng cổ, chỉ có một viên, cực kỳ trân quý, người không có tu vi chỉ cần nuốt viên đan này vào sẽ lập tức đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị. Sau đây để mọi người cùng nhìn rõ hình dạng của Tiểu Thiên Vị Đan đi.

Đấu giá sư hét lớn, về mặt kích động không thôi, đây là một thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Các đệ tử tông môn lúc này cũng nhìn không chớp mắt lên vật phẩm trên đài.

Đấu giá sư mỉm cười, mở chiếc hộp gỗ được đóng gói kỹ lưỡng ra, sau đó hưng phấn nhìn biểu tình khiếp sợ của các đệ tử tông môn mà nói:

- Mời các vị xem, đây chính là Tiểu Thiên Vị Đan.

Ngay lúc này, hình dáng của Tiểu Thiên Vị Đan hiện ra rõ mồn một trước mặt đám đệ tử các tông, ai nấy đều hít sâu một hơi.

Thứ đặc biệt này thật sự là Tiểu Thiên Vị Đan?

Lâm Phàm còn đang thắc mắc, giờ nhìn thấy Tiểu Thiên Vị Đan trên đài thì kinh hãi bật người dậy, mặt ngơ ngẩn.

Đây không phải là đồng phân mình bình vào sao? Tại sao vẫn nguyên xi?

Chẳng lẽ thương hội Thiên Địa không kiểm tra trước khi đấu giá?

Thấy hiện trường xôn xao hẳn lên, đấu giá sư càng thêm hưng phấn:

- Các vị đã thấy rõ chưa, đây là Tiểu Thiên Vị Đan còn sót lại từ di tích thượng cổ, vật báu vô giá, thật sự vô giá!

- Hiện tại bắt đầu đâu... .

Đầu giá sư hô lớn lên, thế nhưng khi nhìn về Tiểu Thiên Vị Đan thì bỗng khựng lại, giống như trúng thuật định thân.

Đây là... Đây là...

Đầu giá sư đột nhiên ngừng được mùi lạ, mặt lập tức biến đổi, sau đó nhìn thấy các đệ tử tông môn đang nghi ngờ nhìn mình, không thể cắn chặt răng cố hồi phục bình thường.

- Bắt đầu đầu giá, khởi điểm là một triệu Huyền Hoàng tệ.

Đầu giá sư bất chấp, hô lớn. Hắn cam đoan đây tuyệt đối không phải Tiểu Thiên Vị Đan, bởi vì Tiểu Thiên Vị Đan kia do chính hắn bỏ vào, thế nhưng giờ lại biến thành vật này.

Hiện giờ bất kể như thế nào, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm, nếu không hắn chỉ có một con đường chết.

Đầu giá sư vừa cất lời, hiện trường lại càng ồn ào, các tông môn xôn xao bàn tán thảo luận với nhau.

- Hình dạng thật quái dị, thật sự là Tiểu Thiên Vị Đan sao?

- Ta thấy không giống, không có một tia linh khí lưu động nào, hơn nữa thứ này bên ngoài âm đạm không phát ánh sáng, còn có dấu hiệu cứng đờ, rất khó có thể là tuyệt thế thần đan.

- Ta nhìn thế nào cũng thấy nó giống một đồng phân?

- Đừng nói vậy, đây là thương hội Thiên Địa, làm sao có thể lấy một đồng phân ra đầu giá chứ, có lẽ đan dược thời kỳ thượng cổ khác với thời chúng ta.

- Khó nói, khó nói, thấy thứ này ta cũng có chút nghi ngờ.

- Các ngươi biết cái gì? Thần đan há lại bằng các ngươi có khả năng nhìn thấu, để các ngươi rõ ràng thì còn là thần đan sao?

....

Lâm Phàm trộm nghe người chung quanh thảo luận, khoe miệng hơi hơi lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng lại càng vui: không ngờ một đồng phân của bọn đại gia cũng được mang lên đầu giá.

Hơn nữa nhìn bộ dạng đầu giá sư này, hắn là cũng biết chuyện nhưng vẫn mặc định đó là Tiểu Thiên Vị Đan.

Chẳng qua không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

- Các vị xin nghe ta một lời, đây là vật thượng cổ, tự nhiên là hình thù kỳ quái, mà không có linh khí lưu động cũng hợp tình lý, nếu không làm sao có thể được bảo tồn đến bây giờ? Nếu không tin, hiện tại ta sẽ chọn một người đang ngồi ở đây để lên đài thử nghiệm, sẽ lập tức biết có hiệu quả hay không.

- Đương nhiên, thần đan này có thể tăng tu vi lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, do đó nếu cạo một chút xuống dùng thử, tuy không thể tăng lên tu vi vĩnh cửu, nhưng cũng có thể tăng lên tạm thời.

Đầu giá sư giờ phút này cũng chỉ có thể kiên trì nói.

Hắn không biết tới cùng xảy ra chuyện gì, vì sao Tiểu Thiên Vị Đan đang yên đang lành lại biến thành như vậy.

Hắn hiện tại có thể xác định, đây là một đồng phân, mà chủ nhân của đồng phân này là ai thì hắn không biết được. Nhưng chờ chuyện này qua đi, nhất định phải bắt lấy kẻ này.

À không, không cần bắt, nuốt viên đan đó vào khẳng định nổ tan xác mà chết.

- Vị huynh đài phía dưới kia, mời lên đây.

Đầu giá sư chỉ một người ngồi gần đài đầu giá.

Người nọ mặt không đổi sắc đi lên đài, liếc nhìn đầu giá sư một cái, hơi hơi gật gật đầu.

- Mời các vị quan sát, thật hay giả thử một lần sẽ biết.

Đầu giá sư nói, sau đó cầm lấy một con dao, nhẹ nhàng cạo một chút vỏ ngoài của vật trong hộp gỗ, tức thì một mùi thối gắt mũi xộc ra khiến đầu giá sư phải nhắm mắt.

Người lên đài kia quay mặt xuống dưới, lạnh nhạt nhìn mọi người, sau đó tiếp nhận thứ mà đầu giá sư vừa cạo ra đưa tới, không chút do dự nuốt xuống.

Lâm Phàm ngồi ở chỗ kia nhìn mà suy nghĩ, người này tới cùng là ai, nuốt phân không nhũ mỳ, quá ghê gớm.

Lúc này người của các đại tông môn đều nhìn chăm chăm lên người dùng đan dược. Bọn họ muốn xem có thật sự hiệu quả hay không, nếu có, như vậy bất kể thế nào cũng phải thu được viên đan dược này.

Mà Lâm Phàm lại cả kinh, hắn phát hiện đầu giá sư kia đã len lén lui ra phía sau rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Lâm Phàm cảm thấy không ổn, lập tức đứng dậy, tiến vào trạng thái ẩn thân, chỉ thấy cánh cửa ra vào đã bị khép lại từ bao giờ, trên cửa lóe lên những vầng sáng huyền ảo, giống như là đang hình thành trận pháp, muốn đem trọn cả không gian phong tỏa lại.

- Ô, người này sao vậy?

Người của các đại tông môn nghi hoặc vạn phần, người vừa thử thuốc kia lại bắt đầu trương phình lên, chẳng lẽ đan dược có vấn đề?

Người trên đài, thân thể không ngừng bành trướng, liên tiếp có sương khói màu đỏ tràn ra từ cơ thể hắn, giống như tùy thời có thể nổ tung.

Lâm Phàm không còn do dự gì nữa, lập tức đạp cửa chạy.

"Àm..."

Không quá bao lâu, Lâm Phàm chỉ nghe một tiếng nổ vang truyền đến, phảng phất là có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm vẫn trong trạng thái ẩn thân, đã chạy được một đoạn, mãi tới khi nghe tiếng nổ hắn mới dừng bước, không biết đã xảy ra cái gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Tất cả chuyện này đều quá quỷ dị, Yến hoàng tới cùng muốn làm gì?

Nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm.

Lâm Phàm lần đầu tiên cảm thấy kinh hãi, má ơi, con muốn về nhà, con không muốn lẫn lộn bên ngoài nữa, bên ngoài thật sự là quá nguy hiểm.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chuyện đam mỹ trong thế giới mãnh thú

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Không biết qua bao lâu, khi Lâm Phàm lấy lại can đảm để quay về phòng đầu giá, vừa nhìn một màn trước mắt thì lập tức ngẩn ra. Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Phòng đầu giá người ra kẻ vào, nhưng lại không thấy bất kỳ đệ tử tông môn nào cả, giống như tình cảnh náo nhiệt lúc trước căn bản không tồn tại.

Mấy ngàn đệ tử tông môn kia đã chạy đi đâu, tiếng nổ vang trời vừa rồi rốt cuộc là cái gì? Tại sao hiện trường sạch sẽ như thế, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm có một đồng câu hỏi trong đầu.

Rời đi, nhất định phải rời đi.

Hoàng triều Đại Yến này có quý, Yến hoàng này có âm mưu.

Mấy nghìn người trong nháy mắt đã không thấy, ngoại trừ Yến hoàng ra ai còn khả năng như vậy chứ.

Lâm Phàm lập tức tiếp tục ẩn thân ra khỏi nhà đầu giá, không trở về học viện, cũng không chuyện trò với bất kỳ người nào, hiện tại hắn nhất định phải trở về tông môn báo cáo chuyện này.

Kết hợp chuyện vừa xảy ra, Lâm Phàm dám khẳng định, đệ tử Thánh Ma Tông đến hoàng triều Đại Yến đã bị Yến hoàng xử rồi.

Đây là một âm mưu thật lớn, một âm mưu đã được mưu tính từ rất lâu rồi.

Lâm Phàm tuy có thực lực Tiên Thiên cấp sáu, nhưng căn bản còn chưa đủ lọt vào mắt Yến hoàng. Nếu hắn có thực lực vô địch, đã sớm đánh cho hàng này thành thành thật thật.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm có cảm giác cấp thiết phải tăng thực lực.

Khi đi tới cổng thành, binh lính ở đây đông hơn trước kia nhiều, đồng thời kiểm tra nghiêm ngặt những người muốn ra vào.

Cũng may Lâm Phàm biết ẩn thân, tự nhiên là ra ngoài không có vấn đề gì.

Sau khi ra khỏi cổng thành, Lâm Phàm mới quay đầu lại, nhìn thật lâu rồi thầm nói: các học sinh, lão sư phải đi rồi.

Hiện tại, trong lòng Lâm Phàm chỉ có hai việc chuyên tâm, một là trở lại báo cho tông môn âm mưu của Yến hoàng, hai là bồi dưỡng đám đệ tử của mình.

Hiện giờ tông môn gặp nạn, chính mình nhất định phải mau chóng chạy về, tuy sau này không nhất định sẽ quay lại đây, nhưng thứ nên cho đều đã cho cả, chỉ hy vọng đám nhỏ biết cố gắng, ngày sau có lẽ có duyên gặp lại.

Ba ngày sau.

Lâm Phàm một đường thi triển "Mê Huyền Thân Pháp" chạy đi, khiến môn thân pháp này tăng đến tầng 20, tiến giai làm "Huyền Ảnh Mê Tung".

"Grào..."

Vừa lúc đó, Lâm Phàm mới nghỉ ngơi được một lát, đang định đứng dậy chạy tiếp thì bỗng nghe thấy một tiếng rống khí thế rung trời, làm tim Lâm Phàm nhảy lên thình thịch.

Mãnh thú.

Tiếng rống của mãnh thú cực kỳ cường đại.

Lâm Phàm do dự chốc lát, cuối cùng quyết định tiến đến nơi phát ra tiếng rống kia.

Hắn tò mò không biết là loại mãnh thú nào mà chỉ tiếng rống thôi đã ghê gớm nhường ấy.

Khi Lâm Phàm chậm rãi tới gần, đột nhiên bị một màn trước mắt làm rung động.

Là Phần Thiên Tê một sừng, hơi giống tê giác ở địa cầu, trên sừng nhọn cháy lên ngọn lửa màu đen, thân hình cao lớn, lực lượng vô song.

Lâm Phàm từng thấy loài mãnh thú cực kỳ hung hãn này trên quyển bách khoa toàn thư mà Thánh Ma Tông giao cho đệ tử khi mới nhập tông. Đây cũng là loài mãnh thú có tiếng tăm lẫy lừng trong bảng mãnh thú hung uy.

Phần Thiên Tê thông thường có thói quen sống một mình, không thích quần cư, thế nhưng giờ trước mắt Lâm Phàm lại có đến hai con, hơn nữa nhìn bộ dáng chúng nó có vẻ là bạn rất thân, đang thi nhau gào rống, tựa như là đang nói chuyện.

Lâm Phàm tra thử, hai con Phần Thiên Tê này đều có tu vi Nhập Thần cấp hai, thực lực mạnh mẽ vô cùng.

Lúc này Lâm Phàm do dự, nếu xử lý hai con Phần Thiên Tê này, cấp bậc của mình có thể tăng không ít, thế nhưng hai con này đều là mãnh thú cấp độ Boss.

Một chọi một Lâm Phàm còn không nắm chắc, càng đừng nói tới một chọi hai.

Có khi vừa mới xuất hiện đã bị hai con Phần Thiên Tê này đốt đến xương cốt cũng chẳng còn ấy chứ.

Ngọn lửa màu đen trên cái sừng của Phần Thiên Tê cũng không phải để trang trí, mà là thứ vũ khí ông trời tặng cho nó.

Cho dù là võ giả cùng đẳng cấp, nếu đánh phải ngọn lửa kia cũng bị thiêu thành tro tàn.

Lâm Phàm nghĩ mãi không ra cách đối đầu với hai con Phần Thiên Tê, có lẽ chỉ có thể nhìn xem rồi lạng lẽ rồi đi.

Nơi này cách tông môn không còn xa, chạy chừng một hai ngày nữa hắn có thể đến phạm vi của Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm vừa muốn đứng dậy, đột nhiên lại nghe thấy tiếng rống.

Lâm Phàm nín thở mà nhìn, phát hiện hai con Phần Thiên Tê lại nói chuyện với nhau.

Giờ đã là giữa trưa, có lẽ hai con Phần Thiên Tê này đang trao đổi như sau:

- Trưa rồi, ăn cơm thôi, mày đi kiếm thức ăn đi.
- Sao mày không đi?
- Tao nhường vinh dự cao cả cho mày, ý kiến gì nữa?

....

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Lâm Phàm, nhưng theo tình huống cụ thể thì có vẻ hẳn đoán đúng.

Sau khi một con Phần Thiên Tê rời đi, Lâm Phàm nảy ra một ý, hiện tại chỉ còn một con, có lẽ có thể thử.

Sau đó Lâm Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân, thi triển "Huyền Ảnh Mê Tung" lặng lẽ tiến gần tới chỗ con Phần Thiên Tê đang nằm nghỉ ngơi trên mặt đất. Tại một tích tắc này, Phần Thiên Tê đột nhiên mở tròng cái mắt to ra, nó cảm nhận xung quanh có gì đó khác thường, thế nhưng nhìn một vòng không phát hiện động tĩnh gì, cuối cùng lại nằm úp sấp trên mặt đất mà ngáy khò khò.

Lâm Phàm thầm thở phào một hơi. Mãnh thú quả nhiên có cảm giác rất mạnh, mình không tiết một tia chân nguyên nào ra ngoài lại vẫn bị nó cảm nhận được.

Khi Lâm Phàm tới gần được Phần Thiên Tê, hắn nhẹ nhàng móc ra thần khí gạch hồng, đập một phát lên đầu con mãnh thú, khiến nó tiến vào trạng thái hôn mê. Nhìn hung vật to lớn này mê man, Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười, từ túi chứa đồ lấy ra thanh kiếm Huyền giai trung phẩm Tử Sương Kiếm của Nghê Mạn Thiên. Thanh trường kiếm Huyền giai này chưa bao giờ được Lâm Phàm sử dụng, không ngờ hiện tại có chỗ dùng.

Phần Thiên Tê này da dày thịt béo, binh khí dưới Huyền giai sợ là không phá nổi phòng ngự của nó.

Nhưng ngay tích tắc trước khi động thủ, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, đó là loài mãnh thú Phần Thiên Tê có rất nhiều con đực nhưng con cái lại khá thưa thớt, hơn nữa Phần Thiên Tê tính tình xúc động, gặp được đồng loại giống cái sẽ biến thành điên cuồng, cho dù liều mạng cũng muốn hung hăng đè lên đối phương.

Nếu như hiện tại mình làm thịt con Phần Thiên Tê này, tuy vẫn là buôn bán có lời, nhưng chỉ sợ khi con Phần Thiên Tê còn lại trở về nhìn thấy sẽ có phiền toái lớn.

Hơn nữa việc làm lãng phí tài nguyên như thế không phải là phong cách của Lâm Phàm.

Lâm Phàm vân vân về cái cảm, có lẽ có thể cược một lần, lập tức trong mắt lóe lên tinh quang, một tay xò ra năm ngón, nhanh – chuẩn – ngoan độc, tùy ý xoay chuyển âm dương đại đạo.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Xoay Chuyển Càn Khôn có thể xoay chuyển vạn vật trên thế gian, tự nhiên không cần phải nói Phần Thiên Tê.

"Đỉnh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +30.000."

Một chiêu đắc thủ, Lâm Phàm cũng không tham lam tăng exp cho Xoay Chuyển Càn Khôn, lập tức trốn đi.

Quả nhiên không quá bao lâu, con Phần Thiên Tê kia đã ngậm một con mãnh thú trở lại.

Lâm Phàm trốn trong bóng tối, quan sát từng tí một, chờ đợi thời cơ tốt nhất. Chỉ có một điều làm Lâm Phàm bất ngờ là hẳn lại đoán đúng, con Phần Thiên Tê kia thật sự ra ngoài săn mồi.

Mà lúc này con Phần Thiên Tê kia thông thả đi về, khi thấy đồng bọn của mình đang mơ mơ màng màng thì nó cũng ngây ngẩn cả người, con mồi trong miệng rớt ra cũng không biết, con người đứng đực ban đầu đột nhiên như có một ngọn lửa thiêu đốt bên trong, hưng phấn như phát hiện ra tân đại lục.

Con Phần Thiên Tê bị Lâm Phàm ‘phẫu thuật chuyển giới’ lúc này lác đầu lác cổ đứng lên, còn rất nghi hoặc với chuyện vừa xảy ra, thế nhưng thấy đồng bọn của mình săn mồi về lại ném con mồi xuống đất, nhất thời khó chịu rống lên vài tiếng.

Nhưng vừa lúc đó, nó đã phát hiện khác thường, bởi vì đồng bọn của nó lại đang chảy dãi qua khóe miệng, hơn nữa phía dưới còn nhất trụ kinh thiên, hai mắt đỏ ngầu, giống như muốn làm gì đó.

"Grào..."

Con Phần Thiên Tê vừa săn mồi về điên cuồng hét lên vài tiếng, sau đó bất chấp tất cả chạy vọt tới.

Con Phần Thiên Tê chuyển giới còn đang mơ hồ, đã bị đồng bọn của mình cười lên từ đằng sau, nhất thời giận dữ gầm rú vài tiếng, lác đuôi muốn làm văng con kia ra.

Lâm Phàm trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy hai con Phần Thiên Tê này gầm rú lên, trong lòng rất vui vẻ, mau đánh nhau đi.

Đồng thời nghe tiếng rống của hai con Phần Thiên Tê này, Lâm Phàm lại tự thuyết mình cho mình nghe.

- Đùng giầy, tao muốn làm chết mày, tao muốn mày sinh bão bão cho tao.

- Biển, mày nói cái gì thế, tao không gay.

- Tao muốn hung hăng làm chết mày.

- Tao muốn làm chết mày.

Giờ khắc này không gian chỉ có một màu âm đạm, cát đá bay mù mịt, trời long đất lở, đã tính thoát ra, câu chuyện 'ta xem ngươi là huynh đệ, nhưng đồ khốn nạn ngươi lại dám làm chuyện đó với ta' đã xảy ra trong thế giới mãnh thú.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Diên cuồng thăng cấp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lúc này Lâm Phàm không dám thờ ơ, nhìn chăm chú tình huống trước mắt, chỉ cần cơ hội vừa đến sẽ lập tức ra tay.

Con Phần Thiên Tê đực này muốn chinh phục con cái thì chỉ có cách là trấn áp đối phương. Mà hiện giờ con Phần Thiên Tê bị Lâm Phàm Xoay Chuyển Căn Khôn càng đánh càng mạnh, sao nó có thể đề đối phương thực hiện được hành vi bệnh hoạn kia chứ. Trong thâm tâm nó là một con đực a!

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, trên người hai con Phần Thiên Tê đã có không ít vết máu, mà con Phần Thiên Tê bị Lâm Phàm chuyển giới cũng bắt đầu đuối sức, có lẽ không bao lâu nữa sẽ phải chịu chuyển thể thảm nhất thế gian.

Lâm Phàm vẫn đang chờ đợi cơ hội, trong lòng thầm cầu nguyện cho chúng nó đánh nhanh lên.

Vừa lúc đó, con Phần Thiên Tê chuyển giới kêu thảm một tiếng, chân sau gập lại, bị con Phần Thiên Tê kia đè lên trên. Chuyển bi thảm bắt đầu...

Con Phần Thiên Tê đực dù vết thương chồng chất nhưng vẫn hung phấn vô cùng, càng 'làm' càng hăng, thân thể cao lớn không ngừng run lên, đạt tới cảnh giới vong ngã.

"Ngaooooo..."

Ngay một khắc này, con Phần Thiên Tê đực ngửa mặt lên trời rú vang một tiếng, bộ mặt hung ác đột nhiên trở nên có vẻ rất thoải mái.

Cơ hội tới!

Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân, thần khí gạch hồng trong tay, thân ảnh như gió mà đập hai gạch lên đầu hai con Phần Thiên Tê.

Con Phần Thiên Tê đực đang đắm chìm trong khoái lạc, chưa kịp hồi lại thì đã bị Lâm Phàm đánh cho hôn mê.

Nhìn hai con Phần Thiên Tê đã không nhúc nhích nằm trên đất, Lâm Phàm khẽ nhếch miệng cười, quả nhiên thành công.

Ẩn Thân Thuật, Xoay Chuyển Căn Khôn, thần khí gạch hồng, ba thứ thiếu thứ nào cũng không được.

Lâm Phàm lấy ra Tử Sương Kiếm, làm thịt hai con Phần Thiên Tê. Nơi này là rừng Lạc Nhật, Lâm Phàm cũng không muốn ở lại đây lâu, phòng ngừa có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Hiện giờ hắn chiếm được từng này tiện nghi đã là quá nhiều, không thể tham lam.

"Đinh, chúc mừng đánh chết mãnh thú Nhập Thần cấp hai Phần Thiên Tê, exp +10.000.000."

"Đinh, roi xuống 'Tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê'."

"Tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê: sau khi sử dụng sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo, có được ngọn lửa bản mệnh của Phần Thiên Tê - Thâm Uyên

Hắc Viêm, không rõ tác dụng phụ."

"Đỉnh, chúc mừng đánh chết mãnh thú Nhập Thần cấp hai Phần Thiên Tê, exp +10.000.000."

"Đỉnh, roi xuống ‘Tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê’."

"Đỉnh, chúc mừng đẳng cấp tu vi đề thăng."

"Đỉnh, chúc mừng đẳng cấp tu vi đề thăng."

"Đỉnh, chúc mừng đẳng cấp tu vi đề thăng."

Nhắc nhở liên tiếp làm cho Lâm Phàm có chút không định hình kịp.

Lâm Phàm mở bảng số liệu cá nhân, chính mình tăng liền ba cấp, hiện tại đã là Tiên Thiên cấp chín.

"Đỉnh, tu vi đi vào bình cảnh, exp cần thiết tăng lên một trăm triệu."

Tu vi đạt tới Tiên Thiên cấp chín, bước tiếp theo là cảnh giới Nhập Thần. Tuy Lâm Phàm có hệ thống, bình cảnh không biến thái như những người khác, nhưng một trăm triệu exp cũng là một con số trên trời.

Xem ra muốn đi vào cảnh giới Nhập Thần thì còn phải tôi luyện nhiều hơn mới được.

Phần Thiên Tê có thể xếp hạng cao trên bảng mãnh thú hung hãn cũng là do vấn đề cuồng bạo. Một khi lâm vào trạng thái cuồng bạo, Phần Thiên Tê nhất định cùng địch nhân không chết không ngừng.

Lâm Phàm nhìn hai giọt máu đỏ tươi trong túi chứa đồ, có lẽ sau này sẽ dùng tới, nhưng cũng hy vọng cả đời không cần sử dụng.

Lúc này mùi máu tươi tràn ngập bốn phía, Lâm Phàm cũng không lưu lại, thi triển thân pháp tiếp tục chạy đi, chỉ hy vọng có thể an toàn về đến tông môn, báo cho tông chủ âm mưu của Yến hoàng cùng những tông môn khác.

Lâm Phàm chạy suốt một đêm, lúc mệt lại dừng tại chỗ nghỉ ngơi, chờ chân nguyên khôi phục thì tiếp tục chạy. Dọc đường đi, Lâm Phàm cũng gặp phải không ít mãnh thú, nhưng hắn đều chẳng quan tâm, không muốn lãng phí một giây một phút nào.

Trừ phi gặp được mãnh thú đủ cường hãn, Lâm Phàm mới dừng lại để tăng exp một phen, thế nhưng sau khi vận khí tốt gặp được hai con Phần Thiên Tê, hắn đã không gặp loại cường hãn nào khác.

Mãnh thú cảnh giới Nhập Thần đều sinh hoạt tại chỗ sâu trong rừng Lạc Nhật, ở bên ngoài này đụng được hai con đã là quá nghịch thiên rồi.

Hai ngày sau.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy chín ngọn núi dựng đứng cao vút trong mây thì trong lòng có một chút chờ mong. Đợi lát nữa có thể nhìn thấy các sư huynh đệ quen thuộc, không biết mọi người thấy mình tươi cười xuất hiện trước mắt thì sẽ có vẻ mặt gì?

Chính mình giả chết, giờ lại bình an vô sự trở về, trong chuyện này quá nhiều điểm đáng ngờ, nhưng cân nhắc tới chuyện quan trọng cần báo cáo, Lâm Phàm cũng không thêm để ý.

Huống hồ đối trắng thay đen chính là bản sự sở trường của Lâm Phàm, vấn đề hắn là không lớn.

Khi đi ngang qua ngôi mộ mà các sư huynh từng đắp cho mình, Lâm Phàm dừng bước, nhìn thấy một tấm bia đá màu đen có khắc tên mình trên đó.

Đồng thời bên dưới tên của hắn là tên của các sư huynh.

Nghê Minh Dương, Doãn Mạch Thần.

Quan hệ tốt nhất với Lâm Phàm ở trong tông là hai người này.

Bất kể như thế nào, Lâm Phàm cũng muốn báo âm mưu của Yến hoàng cho tông môn biết, đồng thời Lâm Phàm cũng hy vọng các sư huynh có thể tránh được kiếp nạn này. Dù sao tu vi của bọn họ quá thấp, nếu Yến hoàng liên hiệp các tông môn khác tổng tấn công tới thì hai vị sư huynh chỉ có thể bị mất mạng.

Trên mộ có đặt mấy thứ đồ cúng vẫn còn mới, hắn là các sư huynh gần đây lại tới thăm mộ mình.

Lâm Phàm vô cùng xúc động, không ngờ mình làm người cũng là buồn bán lời, sau khi chết vẫn được người khác ghi nhớ.

Cửa vào thang trời dẫn lên Thánh Ma Tông có hai đệ tử ngoại môn đang trấn giữ. Vừa lúc này, bọn hắn thấy có người từ đằng xa chạy vội đến, bèn lớn tiếng dò hỏi:

- Đứng lại, ai đó?

- Hai vị sư đệ, ta là đệ tử ngoại môn Lâm Phàm, hiện tại có chuyện quan trọng cần bẩm báo với tông chủ, xin các sư đệ cho qua.

Lâm Phàm nói.

- Có lệnh bài không?

Hai người nhìn Lâm Phàm thật kỹ, trong lòng càng cảnh giác vạn phần, người này không rõ lai lịch, trên người cũng không có lệnh bài của đệ tử Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm thờ dài, lệnh bài kia làm sao hắn còn giữ được, sau đó cũng không tiếp tục tranh cãi, thân ảnh chợt lóe, trực tiếp phóng vào bên trong.

- Đứng lại!

Hai gã đệ tử thấy kẻ gian này dám mạnh mẽ xông vào Thánh Ma Tông thì cả kinh, sau đó gõ liên hồi lên cái chuông sắt khổng lồ cạnh đó.

"Đình đoong đình đoong..."

Tiếng chuông cuộn cuộn từng hồi, vang đi khắp chín ngọn núi.

Các đệ tử ngoại môn, nội môn đang sinh hoạt trong tông, giờ phút này nghe tiếng chuông dưới chân núi vang lên thì lập tức từng người biến sắc mặt.

- Đệ tử dưới chân núi gõ chuông sắt, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Trong lòng mọi người kinh ngạc, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nơi này chính là Thánh Ma Tông, chẳng lẽ còn có kẻ nào cả gan xông vào?

Lâm Phàm nghe tiếng chuông, mặt không đổi sắc phóng về phía trước. Như vậy cũng tốt, để mình khỏi mất công tìm người.

- Tặc tử, đứng lại cho ta.

Ngay tại lúc Lâm Phàm tới đỉnh núi thì một luồng sáng lạnh lẽo bổ tới cản lối.

- Sư huynh, người một nhà.

Lâm Phàm hiện tại không phải đến đánh nhau, mà là muốn bẩm báo cho tông môn chuyện quan trọng.

Tiên Thiên cấp bốn.

Người tới là đệ tử nội môn. Thông thường ở Thánh Ma Tông, tu vi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đều tiến nhập nội môn, có rất ít người nguyện ý ở lại ngoại môn.

Đệ tử nội môn kia thấy tặc tử này chỉ dựa vào bàn tay trần bắt được một đao của hắn thì cũng kinh ngạc vạn phần, lập tức quát một tiếng, khí thế đột nhiên tăng cường.

- Tặc tử, dám xông vào Thánh Ma Tông, tội đáng chết.

Đệ tử nội môn này gầm lên một tiếng, muốn chấn nát vụn bàn tay của Lâm Phàm, nhưng chân nguyên đã bạo phát tới cực hạn mà thanh trường đao bị Lâm Phàm bắt lấy vẫn không nhúc nhích được mấy mảy.

- Sư huynh, đệ tới giúp huynh.

Các đệ tử khác giờ đã tới khá đông, thấy sư huynh giống như không bắt nổi tặc tử này thì đều vọt lên.

- Các ngươi đừng quá đáng!

Giờ phút này Lâm Phàm có chút khó chịu. Bốn đại gia đây chính là xả thân tới cứu các ngươi, làm sao các ngươi lại đối đãi với ân nhân như vậy?

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Trở về tông môn

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Dừng tay cho ta!

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị động thủ, chợt có một tiếng quát vang ngân lại.

- Thật sự là đệ sao? Lâm sư đệ?

Một giọng nói quen thuộc truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghe tiếng nhìn lại, khoe miệng nở một nụ cười. Nghê sư huynh trông vẫn thế, nhưng tu vi đã đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên.

Lâm Phàm nhớ rõ lúc mình rời đi Nghê sư huynh vẫn chỉ là Hậu Thiên cấp tám, không ngờ giờ đã tăng mạnh, không biết là gặp được kỳ ngộ gì.

- Nghê sư huynh, chẳng lẽ còn có ai đẹp trai được như đệ sao?

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ cười nói.

Nghê Minh Dương nhìn người đứng trước mặt mình, dụi dụi mắt không dám tin, toàn thân run lên, cảm giác muốn xông lên đập một trận này chỉ có Lâm sư đệ mới tạo ra được.

- Lâm sư đệ, không phải đệ đã... Không ngờ sư huynh còn có thể nhìn thấy đệ.

Nghê Minh Dương kích động tiến lên, bắt lấy bả vai Lâm Phàm nói.

Hắn cùng Doãn sư đệ tự tay mai táng cho Lâm sư đệ, xác định trăm phần trăm sư đệ đã chết đi, nhưng giờ Lâm sư đệ lại tươi cười xuất hiện ở trước mắt hắn, thật sự để hắn rất khó tin tưởng.

Tôi cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao Lâm sư đệ có thể sống lại?

Nghê Minh Dương không nghĩ ra nổi, nhưng bất kể thế nào, Lâm sư đệ bình an vô sự xuất hiện ở trước mặt hắn đã là việc vui lớn nhất.

- Nghê sư đệ, đệ quen người này sao?

Lúc này các đệ tử nội môn xung quanh nghi ngờ hỏi.

- Đúng thế, các vị sư huynh, đây là Lâm sư đệ, là đệ tử ngoại môn của Thánh Ma Tông, nhưng vì một vài nguyên nhân mà đến hôm nay mới trở về.

Nghê Minh Dương nói.

- Ô, nếu là người một nhà thì được rồi, mọi người giải tán thôi.

Đệ tử nội môn ra tay ban nãy gật gật đầu, dù có chút bức mình với việc sư đệ này mạnh mẽ xông lên đỉnh núi, nhưng đã là hiểu lầm thì không cần tính toán nữa.

Hơn nữa nhìn bộ dáng hai người, hiển nhiên là có một thời gian rất dài chưa gặp nhau, không chừng sư đệ này đã xảy ra việc gì đó khiến cả lệnh bài cũng đánh mất.

Giờ phút này, trong đám người, Hàn Lục nhíu mày, vẻ mặt không dám tin, người này không phải đã chết rồi sao? Tại sao có thể trở lại?

Khi Lâm Phàm bị đánh chết, Hàn Lục còn rất cao hứng trong lòng, dù sao người này thật sự là làm cho người ta chán ghét.

Thế nhưng tên khốn này lại thần kỳ trở về, làm Hàn Lục rất không vui. Ông trời có mắt như mù, lại không để gã tai họa này chết đi.

Hàn Lục có Ngọc Tịnh Bình trợ giúp, tu vi cũng mau chóng tăng lên, người khác cố gắng mấy năm, hắn chỉ cần một tháng.

Tu vi của hắn cũng từ Hậu Thiên cấp bốn lên tới Hậu Thiên cấp tám, cách cảnh giới Tiên Thiên chỉ còn hai bước, mà lấy công hiệu của Ngọc Tịnh Bình, Hàn Lục nắm chắc trong vòng nửa tháng tới sẽ tăng đến cảnh giới Tiên Thiên.

Lúc này người vây xem đều đã giải tán, Nghê Minh Dương vẫn còn rất hưng phấn vì Lâm sư đệ sống lại.

- Sư đệ, ta dẫn đệ đi tìm Doãn sư đệ. Từ sau khi đệ già chết, Doãn sư đệ giống như biến thành người khác, mỗi ngày đều vui đùa trong phòng mà tu luyện, ngoại trừ khi dùng cơm còn có thể nhìn thấy, thời gian khác đều không gặp được. Đệ cũng phải thành thật khai báo một chút, tới cùng là chuyện gì

xảy ra, khi đó rõ ràng đệ đã chết rồi cơ mà?

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng. Hắn không nghĩ tới bởi vì mình mà làm cho Doãn sư huynh biến thành như vậy.

Doãn sư huynh tận mắt nhìn thấy hắn bị sư huynh nội môn lỡ tay đánh chết nhưng lại bất lực không thể đòi chút công đạo, chỉ sợ nội tâm cũng áy náy vạn phần.

- Nghe sư huynh, vừa vặn đệ cũng có chuyện muốn nói với các huynh, mong các huynh góp ý giải quyết.

Lâm Phàm chỉ là một đệ tử ngoại môn, muốn gặp trực tiếp tông chủ là chuyện không thể nào. Huống hồ Lâm Phàm sợ nhất việc tông chủ có thể không tin lời mình nói.

....

- Cái gì, Lâm sư đệ, đệ nói thật sao?

Ở trong phòng của Doãn Mạch Thần, hai sư huynh nghe xong chuyện Lâm sư đệ nói thì đều lộ thần sắc không dám tin.

Hoàng triều Đại Yến liên hợp cùng các tông môn khác tấn công Thánh Ma Tông? Sao có thể?

Tông môn trong thiên hạ, nước giếng không phạm nước sông, làm sao có thể vô duyên vô cớ tấn công Thánh Ma Tông.

- Sư đệ, đệ có nghe lầm không?

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Sư huynh, đương nhiên chính xác trăm phần trăm, những điều này đệ chính tai nghe thấy.

- Sư đệ, Yến hoàng tu vi thông thiên, đệ nói chính tai nghe được... Chuyện này cho dù nói trước mặt tông chủ sợ là cũng không ai tin.

Nghê Minh Dương nói.

- Đúng thế, sư đệ, chuyện này không thể đùa được đâu.

Khi Doãn Mạch Thần nhìn thấy Lâm sư đệ trở về thì cả người choáng váng, mãi mới dám tin Lâm sư đệ có thể sống lại.

- Sư huynh, các huynh thấy đệ giống nói đùa sao? Nếu không phải đệ chính tai nghe thấy thì cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi từ hoàng triều Đại Yến gấp gáp trở về.

Nghê Minh Dương hai người nghe chuyện Lâm Phàm giả chết trốn tới hoàng triều Đại Yến du ngoạn thì cũng chỉ biết lắc đầu, sư đệ này vì ra ngoài mà cả thù đoạn như thế cũng lấy ra.

- Sư đệ, hai người chúng ta đương nhiên tin tưởng đệ, nếu thật thế thì chuyện này quá kinh khủng.

Nghê Minh Dương kinh hãi nói.

- Nghe sư huynh, đệ nghĩ nên mời Mạnh Dương Tuyền Mạnh sư huynh hỗ trợ làm chủ, đem đệ đi gặp tông chủ. Sư huynh cũng rõ, nếu chỉ có một tông môn tới thì đệ hoàn toàn tin tưởng Thánh Ma Tông có thể chống đỡ được, nhưng mấu chốt là chỉ sợ không chỉ một hai cái tông môn tấn công Thánh Ma Tông. Nếu không cho tông chủ biết, đợi tới lúc bị người ta đánh tới, tông môn từ trên xuống dưới sẽ không một ai may mắn thoát được.

Lâm Phàm nói.

- Được, ta lập tức dẫn đệ đi gặp Mạnh sư huynh.

Nghê Minh Dương cũng biết rõ chuyện nghiêm trọng, không chút do dự đáp ứng.

Mạnh Dương Tuyền tuy là đệ tử ngoại môn, nhưng tu vi Nhập Thần cấp sáu, rõ ràng là Boss ẩn.

....

Thanh Tâm Các.

Nơi xa hoa nhất tại ngoại môn, cũng là chỗ ở của Mạnh Dương Tuyền.

Lúc này Mạnh Dương Tuyền đang dịu dàng nhìn sư muội múa kiếm ngoài đình viện, nhìn đến si mê.

- Sư huynh, Kinh Hồng Kiếm Pháp huynh dạy cho muội, muội luyện thành rồi.

Mộc Thần Vũ tập luyện tới trán đầm mồ hôi, lại càng có vẻ xinh đẹp động lòng người.

- Sư muội, ngộ tính tốt lắm, kiếm pháp Huyền giai này sư muội lĩnh ngộ được bước đầu rồi, chỉ cần sau này cố gắng thêm, tu vi nhất định càng tốt hơn.

Mạnh Dương Tuyền mỉm cười nói.

Mộc Thần Vũ tươi cười, nhìn Mạnh sư huynh trước mắt, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia không nỡ.

- Sư huynh, muội muốn ra thế giới bên ngoài nhìn một cái, có thể mang muội đi được không?

Mộc Thần Vũ nói.

Mạnh Dương Tuyền hơi sững sờ, tim đập mạnh hơn, đây là lần đầu tiên sư muội chủ động rủ hấn ra ngoài tông môn du ngoạn thế gian.

Tuy rằng Mộc Thần Vũ là đệ tử ngoại môn, không được ra khỏi tông môn, nhưng Mạnh Dương Tuyền là ai? Đó là một đại Boss ẩn nấp trong lớp đệ tử ngoại môn, muốn mang một đệ tử ngoại môn ra ngoài tự nhiên không thành vấn đề.

- Tốt, nếu sư muội đã có nhã hứng, sư huynh sẽ phụng bồi.

Mạnh Dương Tuyền cưng chiều nói.

- Nghe Minh Dương cầu kiến Mạnh sư huynh.

Vừa lúc đó, bên ngoài truyền tới tiếng của Nghe Minh Dương.

- Minh Dương hả, vào đi!

Mạnh Dương Tuyền nhẹ giọng nói.

Mà khi thấy Lâm Phàm đi theo Nghe Minh Dương tiến vào, Mạnh Dương Tuyền cũng cả kinh:

- Ngươi là Lâm sư đệ?

- Tham kiến sư huynh.

Lâm Phàm ôm quyền nói.

- Mạnh sư huynh, Lâm sư đệ còn nhỏ ham chơi, ngày đó giả chết rồi khỏi tông môn, ra ngoài dạo chơi một vòng.

Nghe Minh Dương giải thích nói.

Mạnh Dương Tuyền khẽ nhủ mảy, giả chết? Điều này sao có thể, ngày đó chính mình tự kiểm tra, sinh cơ đã đứt, làm sao có thể là giả chết?

- Minh Dương, có chuyện gì?

Mạnh Dương Tuyền hỏi.

- Sư huynh, Lâm sư đệ có chuyện quan trọng muốn báo cho tông chủ, muốn nhờ sư huynh dẫn tiến!

Nghe Minh Dương nói, nếu muốn gặp được tông chủ thì chỉ có thể nhờ Mạnh sư huynh hỗ trợ.

Bằng không lấy thân phận của bọn họ, căn bản không có khả năng nhìn thấy tông chủ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Thẻ với trời

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Lâm sư đệ, tới cùng là chuyện gì mà cần gặp tông chủ?

Mạnh Dương Tuyền hỏi, không phải hẳn không tin Lâm sư đệ, nhưng nếu chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng kể cũng muốn gặp tông chủ, coi như hẳn là đệ tử cảnh giới Nhập Thần cũng sẽ bị trách phạt.

Lâm sư đệ này tuy có chút làm cho người ta nhìn không thấu, nhưng tu vi thật sự quá thấp, chuyện lớn đối với bọn hắn có lẽ lại chỉ là chuyện nhỏ với Mạnh Dương Tuyền mà thôi.

Loại chuyện này ở giai đoạn hiện tại càng ít người biết càng tốt, nhưng Mạnh sư huynh luôn cưng chiều Mộc Thần Vũ, nếu mình bắt cô ả ra ngoài mới nói thì sợ là sẽ khiến Mạnh sư huynh bất mãn.

- Sư huynh, thời gian đệ giả chết ra ngoài tông môn, vẫn luôn sinh hoạt tại hoàng triều Đại Yến, dưới cơ duyên xảo hợp có nghe được Yến hoàng đã cầu kết với một vài tông môn khác, định tấn công tông môn chúng ta, cho nên đệ lập tức trở về muốn báo cho tông chủ.

Lâm Phàm không hề giấu giếm nói hết ra.

Sắc mặt Mộc Thần Vũ đột nhiên biến đổi, trong mắt lóe lên một tia sáng, nhưng mau chóng ẩn đi.

- Không có khả năng, Yến hoàng chỉ có tu vi Nhập Thần cấp bảy, coi như cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám, hậu quả này không phải hẳn có khả năng gánh chịu nổi.

Mạnh Dương Tuyền vừa nghe, lập tức phủ định. Hoàng triều Đại Yến dựa vào Thánh Ma Tông đã mấy trăm năm, làm sao có khả năng phản lại Thánh Ma Tông?

Coi như hoàng triều Đại Yến có một học viện Thiên Phủ, nhưng ở trong mắt Mạnh Dương Tuyền căn bản vẫn chịu không nổi một kích. Ngay cả người mạnh nhất học viện là viện trưởng cũng khó khăn lắm mới đạt cảnh giới Nhập Thần chứ không cần nói tới đám học sinh kia.

- Loại chuyện không có nửa độ tin cậy này cũng muốn bẩm báo tông chủ, đây rõ là một trò đùa mà, các người muốn bị phạt cũng không sao, nhưng đừng làm liên lụy tới Mạnh sư huynh.

Mộc Thần Vũ khinh thường nhìn hai người Lâm Phàm:

- Yến hoàng tuy chỉ có cảnh giới Nhập Thần, nhưng bằng một đệ tử ngoại môn như ngươi cũng muốn nghe lên một cao thủ Nhập Thần sao? Hừ, nực cười!

- Sư đệ, chuyện này không thể đùa được đâu!

Mạnh Dương Tuyền khẽ lắc đầu nói.

Lâm Phàm cuống cuống không biết làm sao, Mạnh sư huynh sao lại không tin chứ. Thế nhưng vừa nghĩ, hẳn cũng hiểu được, nếu đổi vị trí, chỉ sợ mình cũng sẽ không tin.

Chỉ là tại sao mọi người lại cho rằng Yến hoàng chỉ có tu vi Nhập Thần cấp bảy chứ, rõ ràng Yến hoàng kia đã tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Nghê Minh Dương đứng ở một bên nhưng không chen miệng vào. Chuyện này hẳn tin tưởng Lâm sư đệ, nhưng không quá tin việc Lâm sư đệ có thể chính tai nghe lên cao thủ cảnh giới Nhập Thần nói chuyện.

- Sư huynh, đó là sự thật, đệ có thể thề với trời, nếu Lâm Phàm đệ có nửa lời nói dối thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không toàn thây.

Lâm Phàm nói.

Lúc mình chạy từ hoàng triều Đại Yến về đây cũng không biết đám Yến hoàng đã có hành động gì chưa, thời gian đã cấp bách lắm rồi, phải nhanh chóng thông báo để tông môn còn chuẩn bị, không thể bị động đợi người ta đánh tới được.

Mạnh Dương Tuyền nhìn thần sắc của Lâm sư đệ, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, nếu chuyện này là thật thì là chuyện lớn rồi.

- Mạnh sư huynh, nếu việc này là thật thì tông môn có thể di chuyển toàn bộ đi không?

Lâm Phàm hỏi.

- Không thể!

Mạnh Dương Tuyền không chút do dự phủ định.

- Thánh Ma Tông truyền thừa đã lâu như vậy, cho dù gặp đại nạn bằng trời thì cũng phải tử thủ tông môn, tông còn người còn, tông mất người mất.
- Sư huynh, dù đây là giả cũng sẽ không có tổn thất gì, nhưng lời đệ vừa nói hoàn toàn là thật, chỉ cần sư huynh giúp đệ gặp được tông chủ, đệ nhất định sẽ có cách để tông chủ hoàn toàn tin tưởng.

Lâm Phàm giờ phút này nghiêm túc nói.

Mạnh Dương Tuyền trầm tư một lát, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Phàm, muốn xem ý tưởng chân thật của Lâm sư đệ.

Lâm Phàm không hề úy kỵ đối diện với ánh mắt kia, hẳn không muốn đại gia đình duy nhất ở Huyền Hoàng giới bị hủy trong tay địch nhân.

Mặc dù mình chỉ là một đệ tử ngoại môn, nhưng thế có ảnh hưởng gì, tông môn gặp nạn, cho dù là một tạp dịch thì cũng nên có tâm hỗ trợ.

Nếu như không để ý đến, vậy vẫn còn là người sao?

- Sư huynh, huynh nghĩ nhiều làm gì, vừa nghe đã biết là tin tức vớ vẩn không biết hóng được ở đâu.

Mộc Thần Vũ một bên nũng nịu nói.

Mạnh Dương Tuyền luôn chiều chuộng cô ả, nên giờ cô ả chắc mẫm lần này Mạnh Dương Tuyền cũng sẽ nghe lời mình.

- Sư đệ, ta dẫn đệ đi.

Mạnh Dương Tuyền trầm tư một chút rồi nói.

- Sư huynh, sao huynh lại tin tưởng bọn họ được chứ!

Mộc Thần Vũ bất mãn nói, trong mắt chợt lóe lên vẻ cuồng quyết.

- Sư muội, ta tin tưởng Lâm sư đệ sẽ không nói giỡn loại chuyện này. Nếu thật sự có chuyện này, biết rõ mà không báo sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Thánh Ma Tông.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Lâm Phàm cùng Nghê Minh Dương giờ phút này mừng rỡ:

- Đa tạ sư huynh tin tưởng.
- Chúng ta là sư huynh đệ cùng một tông, đương nhiên không nên nghi ngờ nhau, nhưng việc này trọng đại, không thể không suy xét thận trọng. Sư huynh rất hy vọng lời đệ nói là giả, nhưng nếu là thật thì chính là đại nạn với Thánh Ma Tông.

Mạnh Dương Tuyền trầm cảm xúc lẫn lộn nói.

- Sư đệ cũng hy vọng như thế, nhưng đây là đệ chính tai nghe được.

Lâm Phàm cảm thán nói.

- Đi thôi.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Mộc Thần Vũ thấy Mạnh sư huynh tin lời của Lâm Phàm thì tức giận dậm chân, sau đó chạy ra ngoài. Thế nhưng ngay một khắc rời khỏi nơi này, sắc mặt ả lại đột nhiên phát sinh biến hóa.

Loại chuyện này sao một đệ tử ngoại môn có thể biết chứ?

....

Ngon núi thứ chín.

Ngon núi này nằm giữa tám ngọn núi còn lại của Thánh Ma Tông, cao vút tận trời, là nơi ở của tông chủ.

Đỉnh núi ẩn trong mây trắng, không biết đâu là mặt đất đâu là mây, hùng vĩ hơn tám ngọn núi kia rất nhiều, hạc trắng lượn quanh, giống như tiên cảnh nhân gian. Trên đỉnh loáng thoáng thấy một tòa cung điện khí thế hùng vĩ như ẩn như hiện, đẹp không sao tả xiết, lại không kém phần uy nghiêm, thần thánh.

Đệ tử ngoại môn không thể tiến lên ngọn núi thứ chín, cho dù là đệ tử nội môn cũng phải nhìn xem có tư cách hay không. Thế nhưng có Mạnh sư huynh dẫn đường, đoạn đường này thoải mái mà tới.

Cho dù có người ngăn trở, cũng chỉ cần một câu của Mạnh sư huynh là đã đuổi đi.

Khi Lâm Phàm thấy rõ tình cảnh trước mắt thì cũng bị rung động, quá hùng vĩ, đây chính là chỗ hạch tâm của Thánh Ma Tông.

Nếu một nơi hùng vĩ như vậy mà bị người hủy diệt thì thật là đáng tiếc.

- Dương Tuyền, ngươi mang hai đệ tử ngoại môn đến ngọn núi thứ chín có chuyện gì?

Vừa lúc đó, một nam tử trung niên mặc y phục màu xám đi tới, cất tiếng hỏi.

Nhập Thần cấp tám.

Tu vi của người này còn cao hơn Mạnh Dương Tuyền không ít.

Nhưng người này đã tới tuổi trung niên, già hơn Mạnh Dương Tuyền nhiều, hiển nhiên tư chất kém xa Mạnh Dương Tuyền, chẳng qua là thời gian tu luyện sớm hơn.

- Thanh Phong trưởng lão, đệ tử dẫn dắt các sư đệ lại đây là vì có chuyện đại sự quan hệ tới an nguy của tông môn, muốn bẩm báo tông chủ.

Mạnh Dương Tuyền ôm quyền nói.

- Tông chủ đang trong lúc bế quan, có chuyện gì có thể nói với ta.

Thanh Phong trưởng lão khép hờ đôi mắt, hiển nhiên không để chuyện này trong lòng.

- Chuyện này nhất định phải trực tiếp bẩm báo với tông chủ, xin Thanh Phong trưởng lão châm chước một phen.

- Dương Tuyền, ta thấy ngươi càng sống càng thật lùi đây, hay là ở ngoại môn ngây ngốc lâu quá nên quên hết quy củ rồi? Tông chủ đang ở thời khắc bế quan, chẳng lẽ ngươi muốn tông chủ xuất quan chắc?

Thanh Phong trưởng lão thần sắc không vui nói.

- Thanh Phong trưởng lão, việc này rất quan trọng.

Mạnh Dương Tuyền nói.

- Hừ, trở về đi, chuyện lớn bằng trời cũng không thể quấy nhiễu tông chủ bế quan.

Thanh Phong trưởng lão có chút tức giận, Dương Tuyền này cũng từng là đệ tử nội môn, tại sao một chút quy củ cũng không hiểu, tông chủ bế quan có thể tùy tiện làm phiền sao?

Lúc này đại diện đã ngay trước mặt, thế nhưng lại bị một gã trưởng lão không biết từ chỗ nào nhảy ra cản đường, nếu không nghĩ cách khác thì không thể tiến nổi.

Mà Mạnh sư huynh lại cùng đối phương khách khách khí khí, nếu không mạnh mẽ để tông chủ xuất hiện thì sợ là việc không thành.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Gió thổi báo giông tố sắp đến

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Đệ tử ngoại môn Lâm Phàm, có chuyện quan trọng cầu kiến tông chủ.

Lâm Phàm đột ngột hét lớn một tiếng.

- Im miệng, tông chủ bế quan bên trong, không cho phép quấy rầy.

Thanh Phong trưởng lão biến sắc, lạnh lùng nói.

Nhưng giờ phút này Lâm Phàm làm sao để ý được tới trưởng lão này. Nếu lần này không thấy được tông chủ thì sợ là không có hy vọng gặp nữa.

Mạnh Dương Tuyền cả kinh, hẳn không ngờ Lâm sư đệ dám lớn tiếng hò hét. Trước đại điện trên ngọn núi thứ chín nghiêm cấm lớn tiếng, nhưng hiện giờ Thanh Phong trưởng lão ngăn lại đường đi, không để cho tiến vào, hiển nhiên cũng chỉ có biện pháp này.

- Đệ tử Mạnh Dương Tuyền cầu kiến tông chủ, có chuyện liên quan tới sinh tử tồn vong của tông môn...

Mạnh Dương Tuyền vận chân nguyên, hét lớn một tiếng vang dội như tiếng gấm của sư tử.

Ngất, giọng sư huynh khỏe thật, màng nhĩ của Lâm Phàm cũng bị chấn tới run lên, hiển nhiên đây là một môn âm công cực kỳ cao thâm.

- Dám lớn tiếng trước đại điện, để ta tóm các ngươi đi chịu phạt!

Thanh Phong trưởng lão lúc này sắc mặt âm trầm đáng sợ, năm ngón tay xò ra, được ánh sáng xanh bao bọc lấy mà chớp tới Mạnh Dương Tuyền.

Chiêu này khí thế cuộn cuộn, dường như thiên địa vạn vật đều dồn lại trong tay.

- Thanh Thiên Chưởng.

Mạnh Dương Tuyền nghiêm mặt lại, chân nguyên chuyển khắp toàn thân, nghênh hướng Thanh Phong trưởng lão.

Lâm Phàm lúc này thấy Mạnh sư huynh cùng Thanh Phong trưởng lão tranh đấu kịch liệt nhưng cũng không ngừng hét lớn.

- Đệ tử Lâm Phàm cầu kiến tông chủ.

- Tông chủ, đệ tử có chuyện quan trọng cầu kiến.

....

Lâm Phàm vận đủ khí lực điên cuồng hét lên, nhưng lại như đá chìm đáy biển, không hề thấy được phản hồi.

Lâm Phàm lúc này cũng cuồng lên. Mạnh sư huynh có tu vi thấp hơn hai bậc so với Thanh Phong trưởng lão, nếu trong lúc hai người còn đang giằng co mà vẫn không thể mời tông chủ đi ra được thì sợ là bọn hắn phải bị bắt.

Thế nhưng khi Lâm Phàm nhìn về phía Mạnh sư huynh thì kinh hãi không có lời nào để nói. Mạnh sư huynh này phảng phất như vừa uống thuốc kích thích, lại có thể gắt gao áp chế Thanh Phong trưởng lão Nhập Thần cấp tám.

Chuyện này quá là không khoa học!

Có điều Lâm Phàm cũng không có thời gian kinh ngạc quá lâu, lại lấy hơi gào thét.

- Thanh Phong sư đệ, sao lại thế này.

Vừa lúc đó, lại có một người từ đằng xa bay tới.

- Sư huynh, mau tóm lấy hai nghịch tử này, lại dám hò hét trước đại điện.

Mặt Thanh Phong trưởng lão xanh mét, hồ.

Hắn không nghĩ tới Mạnh Dương Tuyền rõ ràng tu vi thấp hơn mình nhưng lại có thể áp chế mình, đây là chuyện hắn không cách nào chấp nhận được.

Lâm Phàm nhìn người từ xa bay tới, lập tức bị hù đến thót tim, người này lại có cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Nếu người này ra tay Mạnh sư huynh tuyệt đối không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Không được, nhất định phải xuất ra công phu chân thật, nếu không gọi tông chủ ra được thì chuyện lớn rồi.

- Tông chủ, ngài còn bé quan cái gì nữa, tông môn sắp bị người ta tận diệt rồi, ngài có điếc hay không thế?

Lâm Phàm lúc này không kiêng nể gì hét to.

Mạnh Dương Tuyền vẫn đang giao thủ cùng Thanh Phong trưởng lão, vừa nghe Lâm sư đệ hét thì thiếu chút nữa hôn mê.

Lâm sư đệ sao có thể bất kính với tông chủ như thế chứ.

Người đằng xa bay tới kia, vừa nghe đệ tử ngoại môn này dám nhục mạ tông chủ, lập tức ra tay, một chưởng đánh tới, toàn bộ trời đất giống như bị bóp

méo, một luồng áp lực khiến người ngạt thở ập tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm hoảng hốt, chẳng lẽ phải chết ở đây sao?

- Thập Bát trường lão, thủ hạ lưu tình.

Mạnh Dương Tuyền thấy Thập Bát trường lão ra tay, vội vàng hô.

Nếu Lâm sư đệ trúng một chương này, cơ hội sống chắc chắn bằng không. Nhưng giờ hấn lo thân không xong, không thể phân thân tới cứu, chỉ có thể hy vọng Thập Bát trường lão thủ hạ lưu tình, không lấy tính mạng của Lâm sư đệ.

- Hừ, nhục mạ tông chủ, tội đáng chết.

Chỉ thấy mặt Thập Bát trường lão lạnh như sương, hiển nhiên sẽ không nương tay.

Ngay tại thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị chờ chết, không gian đột nhiên ngưng tụ lại, Hám Thiên Chương kia giống như đánh vào một tầng bông, không thể tiến thêm.

- Đều dừng tay đi.

Vừa lúc đó, trong đại điện truyền ra tiếng nói.

- Tông chủ!

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, đây nhất định là tiếng của tông chủ, không ngờ ngay thời điểm chết chắc lại nhờ tông chủ cứu cái mạng nhỏ của mình.

Lâm Phàm thở phào một hơi, may thật, chậm một tí nữa thì hấn chết rồi.

- Tất cả vào đi.

....

Mạnh Dương Tuyền lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, may là tông chủ đúng lúc ra tay cứu giúp, nếu không hậu quả thật sự khó lường.

- Hừ!

Thanh Phong trường lão cùng Thập Bát trường lão đều hừ lạnh một tiếng, đệ tử đại nghịch bất đạo như thế nên một chương đập chết.

Lâm Phàm nhìn hai gã trường lão, cũng không để ở trong lòng.

Sau đó Lâm Phàm đi theo sau mọi người, tiến vào đại điện.

Trong đại điện chỉ có tám cây cột lớn, ngoài ra không còn gì cả. Ở giữa tám cây cột là một nam tử trung niên thân mặc quần áo làm từ vải bố đang ngồi.

Tuy ăn vận đơn giản, nhưng chỉ một cái liếc mắt của người này cũng đã khiến Lâm Phàm cảm thấy áp lực lớn lao.

Đại Thiên Vị cấp ba.

Lâm Phàm vừa nhìn, thiếu chút nữa phụt máu. Cho tới nay, đây là người có tu vi cao nhất mà Lâm Phàm từng gặp.

Thậm chí người này còn là Đại Thiên Vị cấp ba.

Thế nhưng Lâm Phàm chẳng những không vui mừng mà còn lo lắng nhiều hơn.

Tông chủ đã là Đại Thiên Vị cấp ba, nhưng Yến hoàng vẫn dám liên hợp các tông môn khác tấn công Thánh Ma Tông, như vậy nói lên bọn chúng có chiến lực không thua tông chủ.

- Bái kiến tông chủ.

....

- Ủm, người chính là đệ tử ngoại môn Lâm Phàm vừa mắng ta tại điếu đó sao?

Tông chủ ngồi nguyên tại chỗ, mặt không chút thay đổi, bình thản hỏi.

Lâm Phàm vừa nghe thì giật thót một cái, đây là một tông chủ thù dai a.

- Đệ tử không có ý đó.

Lâm Phàm ở trước mặt tông chủ làm sao còn dám can rõ, nếu để tông chủ tức giận, muốn tiêu diệt hắn thì còn không phải chỉ cần một cái tát.

Có thể co có thể duỗi mới là đại trượng phu.

Tông chủ như có ý vị sâu xa liếc nhìn Lâm Phàm một cái, tiếp tục hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng đến mức khiến các người mạo hiểm tới đây?

Mạnh Dương Tuyền nhìn thoáng qua Lâm Phàm, sau đó gật đầu, để Lâm sư đệ tự mình kể ra. Dù sao tất cả chuyện này chỉ có Lâm sư đệ nắm chắc.

- Thừa tông chủ, đệ tử ở hoàng triều Đại Yên nghe lên được Yên hoàng đã cấu kết với các tông môn khác, chuẩn bị tiến công Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm vừa nói ra, Thập Bát trưởng lão cùng Thanh Phong trưởng lão đã biến sắc, trầm miệng một lời:

- Không thể nào!

Tông chủ ngừng đầu, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

- Tên đệ tử ngoại môn nhà người đang nói luyên thuyên cái gì thế, Yên hoàng sao có thể liên hợp tông môn khác tấn công Thánh Ma Tông được chứ! Huống hồ tông ta cũng không có mâu thuẫn gì với các tông môn khác, hoàn toàn là không có khả năng!

Thanh Phong trưởng lão nói.

- Tông chủ, trưởng lão, lời đệ tử nói ra đều là thật. Ở bên ngoài Yên hoàng này chỉ có tu vị Nhập Thần, nhưng đệ tử biết Yên hoàng đã lên tới Tiểu Thiên Vị cấp bảy. Còn những tông môn khác muốn tấn công Thánh Ma Tông là vì tông chủ chiếm được thần huyết gì đó.

Lâm Phàm không hề giấu giếm, nếu không kể hết tường tận thì rất khó làm cho tông môn tin tưởng.

- Cái gì? Tại sao bọn hắn lại biết?

Hai trưởng lão kinh ngạc vạn phần.

Việc tông chủ có được thần huyết đã được cực lực giữ bí mật, không ngờ tin đã bị lộ ra.

- Không đúng, không đúng, người nói láo, người nói Yên hoàng là Tiểu Thiên Vị cấp bảy, vậy người làm sao có thể nghe lên bọn hắn nói chuyện?

Thanh Phong trưởng lão lớn tiếng hỏi.

Giờ phút này tông chủ nhìn Lâm Phàm, cũng không có nói, giống như đang đợi một câu trả lời thuyết phục.

- Đệ tử ngẫu nhiên học được một công pháp, đem luyện tới cảnh giới đại thành có thể khiến bản thân tiến vào trạng thái ẩn thân, vô thanh vô tức, không phát ra bất kỳ khí tức nào. Đồng thời khi ở hoàng triều Đại Yên, đệ tử nhất thời nổi hứng tiến vào học viện Thiên Phủ làm một lão sư, sau đó khi Yên hoàng cùng hoàng hậu đến học viện Thiên Phủ thị sát, đệ tử ẩn thân trong phòng của bọn họ, nghe được bọn họ trò chuyện.

Lâm Phàm nói, sau đó lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân.

- Sao lại có thể có công pháp như vậy...

Đám người Thập Bát trưởng lão kinh ngạc vạn phần, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả tông chủ cũng có chút hứng thú với công pháp này.

Đệ tử này lại đột nhiên biến mất không vết tích, tra xét không ra nổi, quả thật là một môn công pháp thần kỳ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Đại loạn sắp tới

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Sư huynh, huynh nghĩ tông chủ có tin lời đệ không?

Sau khi bị tông chủ đuổi về, Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nhìn Mạnh sư huynh.

Mạnh Dương Tuyền lúc này tâm không bình tĩnh, tràn đầy lo âu với nguy cơ sắp đến.

- Tìn.

Mạnh Dương Tuyền gật đầu nói.

- Vậy tại sao tông chủ lại không nói gì cả? Đáng lẽ phải hợp lực tất cả mọi người mới có thể vượt qua đại nạn chứ?

Lâm Phàm nói.

- Sư đệ!

- Dạ?

Lâm Phàm mờ mịt nhìn Mạnh sư huynh, không biết Mạnh sư huynh muốn nói gì.

- Kỳ thật, tông chủ hiểu, bất kể là đoàn kết hay không cũng đều không có tác dụng. Lần này đông đảo tông môn tấn công Thánh Ma Tông, những kẻ tới hẳn đều là cao thủ cảnh giới Nhập Thần trở lên, như thế đệ tử ngoại môn, thậm chí đệ tử nội môn có cảnh giới Tiên Thiên cũng không dùng được, có nhiều người hơn cũng chỉ là chịu chết mà thôi. Chênh lệch đại cảnh giới, không phải đoàn kết có thể bù đắp.

Mạnh Dương Tuyền lo âu nói.

Thánh Ma Tông nếu xét riêng từng tông thì cường đại hơn đại đa số tông môn.

Nhưng bị đông đảo tông môn liên hợp lại thì chỉ có thể sụp đổ.

- Lại như thế sao!

Lâm Phàm tuy đã ở thế giới này khá lâu, nhưng chưa tìm hiểu được bao nhiêu.

Một cao thủ cảnh giới Nhập Thần có thể quét ngang mấy trăm, mấy ngàn cao thủ Tiên Thiên.

Đây là biến hóa về chất giữa các đại cảnh giới, dùng số lượng người không bù đắp nổi.

Lâm Phàm cảnh giới Tiên Thiên từng muốn giết chết Mặc Dật Hiên cảnh giới Nhập Thần, nhưng lại không thể xé rách được da thịt đối phương.

Đây là chênh lệch cảnh giới.

Nếu muốn bù lại, chỉ có thể dùng binh khí Huyền giai.

- Một lát nữa tông chủ hẳn là sẽ thông báo cho toàn tông rõ.

Mạnh Dương Tuyền nói.

- Sư huynh, như vậy sao được, thông báo cho toàn tông, nếu có nội gián bên trong, chẳng phải để đám Yến hoàng biết được sao?

Lâm Phàm nói.

Mạnh Dương Tuyền lắc đầu:

- Mặc kệ biết hay không cũng không sao cả, bởi bọn chúng biết chắc tông chủ sẽ không rời khỏi Thánh Ma Tông.

- Sư huynh, giữ được núi xanh lo gì không có củi đun, tại sao tông chủ không dẫn dắt toàn tông tránh đi, đợi sau này mạnh lên thì trở lại báo thù.

Lâm Phàm khó hiểu hỏi.

Đánh không lại thì trốn, đánh thắng thì xông lên, như vậy mới tốt nhất.

Lúc này vẻ mặt Mạnh Dương Tuyền nghiêm túc hẳn lên:

- Sư đệ, vinh quang truyền thừa đại tông không thể bị vứt bỏ, nhớ kỹ, thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé. Được rồi, đệ đi tìm đám Nghê sư đệ, cùng

nhau thu thập một phen rồi sớm rời khỏi tông đi.

- Sư huynh, vậy còn huynh?

Phàm thấy sắc mặt u ám của Mạnh sư huynh, không khỏi lo lắng theo.

- Ta vốn là đệ tử nội môn, hai tuổi đã được tông môn nhận nuôi, tông còn người còn, tông mất người mất, ta sẽ tồn vong cùng tông môn.

Mạnh Dương Tuyền kiên định nói.

- Sư huynh...

Lâm Phàm nhìn bóng lưng Mạnh Dương Tuyền rời đi, không biết nên nói cái gì cho phải.

Giờ khắc này Lâm Phàm cảm giác bầu trời như sắp sụp xuống, để cho người ta hít thở không thông.

....

Quả nhiên theo như lời Mạnh sư huynh nói, tông chủ hạ lệnh, đệ tử cảnh giới Nhập Thần trở xuống toàn bộ rời khỏi tông môn.

Khi biết được tin này, các đệ tử đều kinh ngạc vạn phần, cho rằng tông môn muốn vứt bỏ bọn họ.

Thế nhưng khi biết được Thánh Ma Tông sắp bị đông đảo tông môn tấn công, mọi người trầm mặc.

Một ít đệ tử cảnh giới dưới Nhập Thần yên lặng không nói, trở lại phòng thu thập quần áo, mà số còn lại thì không chịu rời đi, muốn tồn vong cùng tông môn.

- Nghe sư huynh, Doãn sư huynh, các huynh định thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Doãn Mạch Thần lắc lắc đầu:

- Rời khỏi đây rồi đi đâu được chứ, Thánh Ma Tông sớm đã trở thành nhà của ta, ta sẽ ở lại Thánh Ma Tông, chiến đấu đến giọt máu cuối cùng.

- Mạnh sư huynh không đi, ta cũng sẽ không đi. Từ khi ta nhập tông môn, luôn là Mạnh sư huynh dìu dắt ta, ta muốn ở lại bảo vệ Mạnh sư huynh đến giây phút cuối cùng.

- Lâm sư đệ, đệ đi đi, đệ có thể báo tin tức này về tông môn đã là công lao cực lớn rồi, không cần mất mạng ở nơi này.

Nghe Minh Dương nói.

Lâm Phàm do dự chốc lát, mình rốt cuộc nên đi hay ở đây? Mỗi người chỉ có một cái mạng, có sợ chết không? Lâm Phàm đương nhiên sợ.

Nhưng đôi khi có những chuyện nhất định phải làm.

- Sư huynh, các huynh không đi, đệ cũng không đi.

Lâm Phàm quả quyết nói.

- Sư đệ, đệ đi đi, hai chúng ta là vì không nỡ rời xa nơi có quá nhiều kỷ niệm này, còn đệ chỉ mới nhập tông không lâu thôi. Dù đệ đi rồi, các sư huynh cũng sẽ không cảm thấy có gì không đúng cả, bởi vì chúng ta đều hy vọng đệ có thể sống sót.

Nghe Minh Dương nói.

Lần này nếu các tông môn thật sự tấn công Thánh Ma Tông, như vậy người còn lưu lại chỉ sợ thập tử vô sinh.

Ngay cả một tia hy vọng cũng không có.

- Không nói nữa, người chết trym hướng lên trời, bắt từ trăm triệu năm. Con người ai mà không phải chết chứ, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi, huống hồ không cần bi ai như vậy, có lẽ tông chủ có thể ngăn con sống dừ cũng không chừng.

Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm là một người có tình có nghĩa, hẳn hiểu được tông chủ hạ lệnh cho đệ tử cảnh giới Nhập Thần trở xuống rời đi là hạ cho các đệ tử này một bậc thang. Dù sao thời điểm tông môn gặp nạn, nhất định sẽ có đệ tử muốn chạy, thế nhưng bỏ tông mà chạy sẽ gặp rất nhiều tai tiếng, cho nên tông chủ hạ lệnh để cho các đệ tử này cảm giác mình là quang minh chính đại rời đi.

- Sur đệ...

Hai người Nghê Minh Dương sư huynh nhìn Lâm Phàm, vỗ vỗ bả vai hắn, ngôn vạn ngữ đều hàm chứa ở trong đó.

....

Thanh Tâm Các.

- Mộc sư muội, muội cùng các sư huynh đệ khác rời đi thôi.

Mạnh Dương Tuyền dùng ánh mắt dịu dàng xen chút không muốn nhìn Mộc Thần Vũ.

Hiện giờ tông môn sắp gặp phải họa kiếp, hắn đã không đủ sức giữ sư muội lại bên người, chỉ có thể để sư muội sớm rời khỏi tông môn, giữ lại tính mạng.

- Sư huynh, huynh lại tin lời vợ vãn kia sao, tất cả chỉ là lừa gạt thôi. Sư huynh, muội muốn cùng huynh ra ngoài xem phong cảnh núi sông, có lẽ huynh sẽ không lo nghĩ vãn vợ thế nữa.

Mộc Thần Vũ nói, đồng thời trong lòng thầm hận Lâm Phàm.

- Sư muội, đừng làm loạn, muội ra khỏi tông đi, nếu ta còn sống, ta sẽ tới tìm muội.

Mạnh Dương Tuyền cùng Mộc Thần Vũ quen nhau từ thật lâu trước kia.

Ngay từ lần đầu tiên vô tình nhìn thấy Mộc Thần Vũ, Mạnh Dương Tuyền đã bắt đầu lưu ý đến sư muội này. Sau đó Mạnh Dương Tuyền rời khỏi nội môn để trở lại ngoại môn, vốn tưởng rằng chỉ tán tỉnh vui vẻ một thời gian, lại không ngờ, ở một ngày nào đó, sư muội xuất hiện phía sau mình, hỏi chính mình một vấn đề...

Đó chính là một cái bắt đầu, tới hôm nay, chỉ sợ đã tới điểm kết thúc.

- Sư huynh, huynh không đi muội cũng không đi.

Mộc Thần Vũ lắc đầu nói.

- Cút!

Lúc này Mạnh Dương Tuyền biến sắc, phần nộ và dữ tợn mắng.

Mộc Thần Vũ sững sốt, bị chuyển biến của Mạnh Dương Tuyền làm sợ hãi.

- Sư huynh, huynh... huynh nói cái gì?

Mộc Thần Vũ không dám tin nhìn Mạnh Dương Tuyền.

- Ta nói cút!

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Không có đường đi, chỉ có tử chiến

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trời tốt sầm, tông môn rối loạn.

Lâm Phàm đứng trên tông môn nhìn con đường dẫn xuống chân núi, thấy từng đệ tử mặc y phục Thánh Ma Tông lục tục bỏ đi, lại nhìn cảnh vật thường ngày giờ trống trải xác xơ, cũng có chút buồn bã.

Đại đa số đệ tử đều lựa chọn rời đi, nguyện ý lưu lại không có bao nhiêu.

Quả nhiên tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

- Hàn sư huynh.

- Phương sư đệ.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy hai vị huynh đệ từng bị mình ‘chỉnh’ vô cùng thảm.

Phương Hàn và Hàn Lục nhìn thấy người gọi mình, khẽ nhú mày.

- Lâm sư đệ, không định xuống núi sao?

Hàn Lục cười lạnh trong lòng.

- Không xuống, Hàn sư huynh, Phương sư đệ, trước kia đắc tội nhiều, ta lần nữa xin lỗi hai người.

Lâm Phàm chấp tay nói.

- Không có việc gì, đều là chuyện nhỏ, sư huynh không nhỏ mọn như vậy.

Hàn Lục giờ phút này lại càng cười lạnh liên tục, không biết tên khốn khiếp này lại muốn làm gì.

- Huynh có đắc tội ta lúc nào sao?

Phương Hàn hỏi.

Lâm Phàm sững sốt, tiếp đó cười khoát tay áo:

- Không có, là sư huynh nhớ lầm.

Lâm Phàm tự nhiên muốn bảo trì hình tượng tốt đẹp. Phòng của Phương sư đệ là hấn phá, nhưng Phương sư đệ vẫn không biết, tội gì mình phải thừa nhận.

- Lâm sư đệ, ngày sau có cơ hội sẽ gặp lại.

Hàn Lục đeo trên lưng một tay nải đồ đạc, chấp tay nói.

Ngay một khắc bước xuống bậc thang xuống núi, hấn liếc mắt nhìn lướt Lâm Phàm một cái, khoe miệng lộ một tia cười lạnh.

Xem ra thù này mình không tự báo được, có điều mượn tay tông môn khác cũng tốt.

Tông môn gặp nạn, Hàn Lục không nghĩ tới việc đồng sinh cộng tử cùng tông. Hấn cho rằng mình có bảo bối nghịch thiên, sau này trở thành tuyệt thế cường giả đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, không cần bỏ mạng vô ích.

Cùng lắm thì tu luyện đại thành quay lại báo thù giúp là được.

Mà Phương Hàn càng hơn thế, hấn đến Thánh Ma Tông là để tìm nơi tá túc.

Hiện giờ này tông môn sắp khó giữ được, vậy cũng không cần phải ở lại.

Chính mình sau này sẽ là Ma Đế muôn đời, uy hách vũ nội, bán mạng vì tông môn này rất không đáng giá, huống hồ tông môn này cũng chưa đủ tư cách để một đời Ma Đế tương lai bán mạng.

Nhìn thấy hai người rời đi, Lâm Phàm thở dài một tiếng, giống như trong tích tắc tông môn đã mất đi sự phồn vinh từng có.

- Ồ!

Lâm Phàm chợt thấy một người quen, hơn nữa còn là người quen đặc biệt.

- Vương sư huynh...

Lâm Phàm nhiệt tình hô.

Vương Thiên Phong nhìn thấy từng đám sư đệ từng bị mình khi dễ lũ lượt rời đi, cũng đang thương cảm vạn phần. Có điều vừa lúc đó, hấn nghe thấy có người gọi mình, lập tức quay đầu lại.

- Người...

Giờ khắc này Vương Thiên Phong cực kỳ hoảng sợ, lộ vẻ không dám tin. Người này coi như hóa thành tro, Vương Thiên Phong cũng vẫn nhận ra được.

Kẻ trộm ‘đào’ của mình không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại xuất hiện?

Wương Thiên Phong còn không biết Lâm Phàm trở lại tông môn, giờ phút này nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt mình, tự nhiên là cực kỳ hoảng sợ, cho là mình gặp quỷ.

- Vương sư huynh, huynh chưa đi sao?

Lâm Phàm có chút kinh ngạc. Vương Thiên Phong này chuyên khi dễ các sư đệ yếu ớt trong tông môn, đáng lý lúc này nên trốn từ lâu, không ngờ vẫn còn chưa đi.

- Ta có đi hay không liên quan cái rắm gì đến ngươi, nếu không có việc gì thì đừng làm phiền ta.

Wương Thiên Phong xóc đầu khi nói, hấn sợ người này lại trộm ‘đào’ của mình lần nữa.

Ký ức một lần đó còn rất mới mẻ với Vương Thiên Phong, đau đớn không phải người có thể chịu đựng.

Lâm Phàm nghe thế chỉ cười cười, Vương sư huynh thật đúng là thô tục không chịu nổi, nhưng có lẽ đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng, bỏ qua thôi.

Mà lúc này đây, Lâm Phàm cảm nhận được có một ánh mắt thời thời khắc khắc nhìn mình, khiến hắn có chút hoảng hốt.

Khi Lâm Phàm nhìn lại, lại thấy một sư muội trông hơi quen đang cười với mình.

Lâm Phàm cũng cười đáp lễ, nhưng trong lòng nghĩ mãi không nhớ nổi sư muội này là ai.

- Aaaa... Có mảnh thú...

Vừa lúc đó, dưới chân núi truyền đến vô số tiếng kêu thét thảm thiết.

Lâm Phàm cũng giật mình, mảnh thú? Dưới chân núi Thánh Ma Tông sao có thể có mảnh thú?

Sau đó, đám đệ tử đã rời tông xuống núi đều như gặp quỷ mà chạy bán sống bán chết về lại trong tông môn, kẻ nào kẻ nấy thần sắc hoảng sợ, thậm chí có kẻ thân dính đầy máu tươi.

- Trong rừng dưới chân núi có rất nhiều mảnh thú tụ tập, không ít người đã lọt vào công kích của những mảnh thú kia... Đồng lắm, đồng lắm...

Một gã đệ tử thần sắc kích động, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như dưới chân núi là địa ngục trần gian vậy.

Lâm Phàm biến sắc, khẽ thở dài, xem ra hiện giờ muốn chạy cũng không được.

Yến hoàng cùng các tông môn chỉ sợ là đã bắt đầu hành động, đây là muốn diệt sạch.

Đem mảnh thú giấu trong rừng rậm dưới chân núi, chỉ cần đệ tử xuống núi là sẽ bị mảnh thú công kích.

Lấy thực lực của đệ tử ngoại môn, không ai là đối thủ của đám hung thú này, bởi dù là mảnh thú yếu nhất cũng có cảnh giới Tiên Thiên.

Đệ tử ngoại môn tự nhiên là không ngăn cản được.

- Làm sao bây giờ, bên dưới đã bị mảnh thú chặn đường, muốn chạy cũng không được a.

- Ta vừa mới chứng kiến một sư huynh cảnh giới Tiên Thiên bị đám mảnh thú kia hung hăng xé xác.

- Thật sự là quá kinh khủng, chúng ta đều phải chết ở chỗ này sao?

- Ta không muốn chết, ta là nam đinh duy nhất trong nhà, ta chỉ lên núi để học nghệ thôi mà...

....

Giờ khắc này triệt để rối loạn, những đệ tử bị bức phải trở lại, từng người hai tay rũ xuống, hai mắt vô thần ngồi dưới đất, giống như đã mất sạch niềm hy vọng.

Phương Hàn cùng Hàn Lục cũng đã trở lại, giờ phút này hai người vẫn còn chưa hết sợ hãi. Những mảnh thú này thật sự quá hung mãnh, căn bản không phải bọn họ có khả năng đối kháng.

Nếu không phải nhanh chân một chút, chỉ sợ đã phải trở thành đồ ăn của đám mảnh thú này.

- Đùng hoảng

Lúc này, một trường lão xuất hiện

Thế nhưng hắn cũng bất lực không còn cách nào, bởi vì đám đệ tử đang kinh sợ, sao có thể nghe lọt lời gì vào tai.

Lâm Phàm nhìn đám sư huynh đệ giờ đã tan rã rời rạc như hạt cát thì cũng chỉ biết lắc đầu.

Lần này e rằng khó khăn.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đã bắt đầu đổi sắc từ phương xa.

Có lẽ Yến hoàng cùng các tông môn đã tụ tập bên ngoài Thánh Ma Tông.

Chỉ cần đến thời cơ thích hợp, một hồi đại chiến là không thể tránh khỏi.

Lâm Phàm mở ra sổ liệu bản thân, cẩn thận nhìn.

Một đường tu luyện mà đến, Long Hoàng Phách Thế cùng Vô Tướng Thiên Ma đã song song đạt tới tầng 2, chân nguyên tăng lên năm nghìn.

Sức đánh một trận là có, nhưng chỉ sợ không đủ tư cách.

Chết không đáng sợ, nhưng phải chết có khí khái.

"Vù..."

Một cơn gió rét thấu xương thổi quét qua, Lâm Phàm nhìn phía phương xa, một tia chớp lóe lên làm chói lòa đôi mắt.

- Muốn tới sao?

Lâm Phàm nắm chặt nắm tay, trận ác chiến đầu tiên trong đời tới rồi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Tan rã

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Dưới chân núi Thánh Ma Tông, trong khu rừng Lạc Nhật.

Yến hoàng đứng trong đám người, hai mắt nhìn về chín ngọn núi từng là xa không thể chạm, nhưng giờ đã gần ngay trước mắt. Loại cảm giác này khiến cho Yến hoàng cực kỳ hưng phấn.

Các thế hệ tiền bối đều muốn đưa hoàng triều Đại Yến thoát khỏi lệ thuộc, nhưng lại chưa có ai thành công.

Mà hiện giờ Yến hoàng hẳn sắp thành công dẫn dắt hoàng triều Đại Yến thoát khỏi khuất nhục, đó là đại công muôn đời.

Khi nhìn về phía đám người các tông môn khác đang đặc ý vênh vào thì trong mắt Yến hoàng lóe lên tinh quang.

- Không ngờ Thánh Ma Tông lại biết được kế hoạch của chúng ta, hiển nhiên trong chúng ta có người đã tiết lộ ra ngoài.

Lúc này một gã nam tử toàn thân che kín bằng áo choàng đen, khuôn mặt lẫn tuổi tác đều không thấy được, dùng giọng khàn khàn nói.

- Hắc Bào lão tổ, biết hay không thì cũng có thể nào, hiện giờ chín đại tông môn chúng ta tập hợp tại đây, Thánh Ma Tông kia đủ sức mà đánh một trận chắc?

Một ngụ giả đứng cách Hắc Bào lão tổ không xa nói.

Mụ già này hơi cồng, tay cầm một cây quai trượng điêu khắc hình đầu phượng không biết chế tạo từ chất liệu gì, mắt nheo nheo lại, thi thoảng lại lóe lên một tia sáng làm cho lòng người kinh hãi.

Yến hoàng mặc dù là hoàng đế hoàng triều Đại Yến, nhưng đứng trước mặt đám tông chủ các tông môn này thì vẫn rất nhỏ bé.

Chín đại tông môn chính tà hai phái đều có, vốn gặp mặt nhất định chém giết, nhưng hiện giờ lại đạt thành hiệp nghị, cùng chiếm lĩnh Thánh Ma Tông, chuyện tiếp sau đó thì chờ xong mọi việc lại nói.

Khi bọn chúng biết được Thánh Ma lão tổ lấy được thần huyết thượng cổ từ một di tích thì đã có ý tưởng này.

Thần huyết, kỳ vật trong trời đất, ẩn chứa tinh hoa của cường giả thượng cổ.

Cảnh giới Đại Thiên Vị không phải vĩnh hằng, không phải điểm cuối, bọn chúng đều mong có được thần huyết để có thể nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh thời thượng cổ từ trong đó, qua đó khám phá tất cả những điều chưa biết.

Mà đơn độc từng tông căn bản không đối kháng nổi Thánh Ma Tông, Thánh Ma lão tổ ở thật lâu trước kia đã có uy danh vang dội thiên hạ, không kẻ nào dám so sánh cùng.

Hiện giờ vì thần huyết kia, các tông đồng lòng nhất trí, còn chuyện sẽ phân chia thế nào khi đã đoạt được thì là chuyện của sau này.

- San bằng Thánh Ma Tông...

Tông chủ các tông môn lạnh lẽo nhìn về trước mặt, sau đó vung ống tay áo lên, toàn bộ đệ tử cảnh giới Nhập Thần lãng không bay lên, tiến về Thánh Ma Tông phía trước.

Thánh Ma Tông.

Đám đệ tử ngoại môn đã rời đi nhưng bị buộc phải chạy về, giờ nhìn thấy dải mây đen đen kịt phía xa đang không ngừng tới gần thì quên cả việc chuẩn bị phản công.

Lúc này bọn hán đã không nghĩ mình có thể sống, bọn họ sẽ phải chết trong trận chiến này.

Lâm Phàm cảm thụ được từng luồng khí thế ngập trời từ phương xa ập đến, sắc mặt ngưng trọng, lần này vô cùng nguy hiểm.

Rất nhanh, Lâm Phàm ngẩng đầu lên, đã thấy rõ đám mây đen kia hóa ra lại là một đồng người đang bay lơ lửng giữa không trung.

- Thánh Ma lão tổ, nếu không muốn bị diệt tông thì mau giao ra thần huyết.

Lúc này Hắc Bào lão tổ đứng trong vòng vây của chín đại tông môn mà quát lớn. Hắn luôn không dám đơn đả độc đấu cùng Thánh Ma lão tổ, dù sao thực lực không bằng đối phương.

Nhưng hiện giờ không như trước, chín đại tông môn đều xuất hiện, còn người nào có thể là đối thủ? Thánh Ma lão tổ tuy rằng cường hãn, nhưng một mình thì làm được tác dụng gì?

Đám đệ tử ngoại môn đối diện với những địch nhân chỉ dựa vào khí thế cũng có thể đề chết mình thì đều chọn buông bỏ phản kháng.

Lâm Phàm đứng trong đám người, nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng khăn trương vạn phần.

Đại Thiên Vị cấp một.

Đại Thiên Vị cấp hai.

Đại Thiên Vị cấp ba.

....

Tông chủ của chín đại tông môn này, nếu so sánh từng người một thì đều yếu hơn tông chủ Thánh Ma Tông, như nhiều người lực lượng lớn, hơn nữa đều là lão quái vật, tự thân nội tình tự nhiên rất mạnh.

Nếu giao thủ lên, chỉ sợ có thể bằng quân chiến đánh chết tông chủ.

Từ bên trong ngọn núi thứ chín, từng đạo bóng người lãng không bay tới.

Tông chủ dẫn toàn bộ trưởng lão của Thánh Ma Tông bay tới trước mặt đám người Lâm Phàm, nhìn thẳng tông chủ chín đại tông môn.

- Hắc Bào lão tổ, Bích Hải lão ầu, Càn Khôn tông chủ...

Thánh Ma lão tổ dùng ánh mắt lạnh lẽo quan sát tông chủ chín đại tông môn trước mặt, sau đó dừng lại trên người Yến hoàng.

(*Lão ầu: bà lão, ngang nghĩa lão tổ nhưng giới tính nữ)

- Người lại thật sự phản bội Thánh Ma Tông.

Thánh Ma lão tổ nhìn Yến hoàng nói.

- Thánh Ma lão tổ, hoàng triều Đại Yến ta lệ thuộc vào Thánh Ma Tông ngàn năm, đây là một chuyện si nhục không cách nào rửa sạch với bất kỳ một hoàng triều nào, cho nên đó không phải phản bội, mà là thay đổi.

Yến hoàng nói.

- Giao ra thần huyết, nếu không san bằng Thánh Ma Tông.

Tông chủ chín đại tông môn cùng quát.

Lần này bọn chúng tình thế bất buộc, Thánh Ma Tông tuy mạnh, nhưng hiện giờ đã không đủ gây sợ hãi.

- Thánh Ma Tông ta truyền thừa vạn năm, chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ thế lực nào, cho dù hôm nay có diệt tông cũng phải để cho các người trả một cái giá thảm thối. Đệ tử Thánh Ma Tông nghe lệnh, thề sống chết thủ vệ tông môn!

Thánh Ma lão tổ lạnh giọng nói.

- Thề sống chết thủ vệ tông môn!

- Thề sống chết thủ vệ tông môn!

....

Nhóm đệ tử nội môn dâng cao chiến ý, cho dù hôm nay chỉ có một kết cục là phải chết, bọn họ cũng muốn bảo vệ tông môn đến giây phút cuối cùng.

- Ta không muốn chết, van cầu các người thả ta.

Mà vừa lúc này, một gã đệ tử ngoại môn lại quỳ xuống khóc lóc van xin.

Hắn thật sự không muốn chết, lần này chín đại tông môn tấn công Thánh Ma Tông, căn bản chính là thập tử vô sinh.

- Lý sư đệ, người làm cái gì vậy? Người có còn là đệ tử Thánh Ma Tông không hả?

Lúc này một ít đệ tử nhìn thấy một màn trước mắt, tức giận đến xanh cả mặt.

Bọn họ không ngờ lại có đệ tử ngoại môn chủ động quỳ gối xin tha thứ, quả thực làm mất hết thể diện của Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm đứng ở trong đám người, xem mọi thứ trước mắt, cũng thờ dài một tiếng. Loại tình huống này căn bản là không thể ngăn cản.

Ai cũng không muốn chết, nhưng hiện giờ không phải vấn đề muốn chết hay không, mà là vấn đề nhân cách.

Một mực trốn tránh, sợ chết, tất cả đều có lỗi với cái tâm võ đạo của mình.

Yếu đuối, vô năng, sợ chết.

Lâm Phàm chưa bao giờ xem thường bất kỳ người nào, bởi vì dù là ai cũng đều có chỗ đáng để người khác tôn trọng, nhưng hắn vô cùng xem thường gã đệ tử trước mắt.

- Ha ha ha ha...

Thấy một màn như vậy, đám người của chín đại tông môn đều cười ầm lên.

- Thánh Ma lão tổ, đây chính là đệ tử của người sao? Cũng tốt, không bằng để ta tới xem xem Thánh Ma lão tổ người đã phát triển Thánh Ma Tông thành bộ dạng gì!

Bích Hải lão ầu có khuôn mặt hiền lành, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa khinh thường không sao kể xiết.

- Các đệ tử Thánh Ma Tông, ai không muốn chết thì hiện tại bỏ tới cạnh ta. Bích Hải lão ầu ta có thể làm chủ, sẽ có chín đại tông môn thu các người làm đệ tử. Nếu không nghe thì cùng chết với Thánh Ma lão tổ của các người đi.

- Ta chỉ cho các người thời gian bảy lần hô hấp.

- Hiện giờ bắt đầu tính.

....

Lời của Bích Hải lão ầu làm cho rất nhiều đệ tử Thánh Ma Tông dâng lên hy vọng.

- Bích Hải lão ầu, người chó có mê hoặc đệ tử Thánh Ma Tông ta.

Một trưởng lão cảm giận nói.

- Còn có sáu lần.

....

Giờ khắc này các đệ tử Thánh Ma Tông bắt đầu rục rịch, có xì xào bàn tán, có quát mắng lẫn nhau.

Nội tâm của bọn họ bắt đầu dao động.

Bọn họ biết dưới sự vây công của chín đại tông môn thì hy vọng đã bằng không, nhưng hiện giờ Bích Hải lão ầu cấp cho bọn họ một tia hy vọng, cũng là hy vọng giữ lại mạng cuối cùng.

Lâm Phàm nhìn thấy các sư huynh đệ xì xào bàn tán, trong lòng cũng hiểu, Thánh Ma Tông e rằng thật sự xong đời.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chiến tranh thảm thiết

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Ta đi... Ta không muốn chết.

Một gã đệ tử ngoại môn không nịu nổi giày vò, bò ra như một con chó.

Trên mặt gã đệ tử này chỉ có van xin cùng nịnh nọt, chỗ nào còn phong thái đệ tử Thánh Ma Tông?

Sau đó lại càng nhiều đệ tử ngoại môn đầu hàng. Bọn hắn không muốn liều mạng vì Thánh Ma Tông, bọn hắn chỉ muốn ở Thánh Ma Tông tu luyện võ đạo mà thôi, hiện giờ bị người khác tới diệt tông, bọn hắn làm sao nguyện ý bán mạng chứ.

Chỉ cầu mong giữ lại được cái mạng.

Các trưởng lão cùng một ít đệ tử trong tông nhìn thấy lần lượt có đệ tử ngoại môn bò ra bằng cả tứ chi đến cầu xin đối phương thì sắc mặt vừa cảm giận vừa thương cảm.

Đây là đệ tử Thánh Ma Tông sao...

Lâm Phàm nhìn thấy tất cả chuyện này, không nói gì, những người này không xứng là đệ tử tông môn.

Cho dù được chín đại tông môn thu nhận thì về sau cũng sẽ bị người đối đãi như một con chó mà thôi.

- Yến hoàng, ta là nhi tử của Hộ quốc quân, ta không muốn chết, ta đầu hàng, ta tới Thánh Ma Tông chỉ vì muốn học tập võ đạo mà thôi, lòng vẫn luôn ở hoàng triều.

....

Tông môn mấy vạn người, kẻ sợ chết không thiếu, giờ dưới dụ dỗ của Bích Hải lão ầu, không ít đệ tử ngoại môn nội tâm dao động, đây là hy vọng sống sót duy nhất của bọn hắn.

Tuy rằng Thánh Ma Tông đối với bọn hắn không tệ, nhưng so sánh với tính mạng thì ân dạy dỗ có là cái gì?

Người của chín đại tông môn thấy cảnh tượng hiện giờ của Thánh Ma Tông thì đều cười ầm lên mãi không dứt. Trong mắt bọn chúng, những gã đệ tử vì mạng sống không tiếc phản bội Thánh Ma Tông kia đều thấp hèn như súc sinh.

- Hai lần hô hấp.

Giọng nói âm trầm của Bích Hải lão ầu lại vang lên.

Giờ phút này, cả đệ tử nội môn cũng bị do dự.

Chết hay là sống?

- Tông chủ, ta không muốn chết.

Một gã đệ tử có chút danh khí trong nội môn đột nhiên lao ra khỏi đám người, sau đó cúi người bò về phía Bích Hải lão ầu.

- Ngô sư đệ, ngươi thân là đệ tử nội môn, lại phản bội tông môn, ngươi còn có lương tâm không hả, ngươi không thấy có lỗi với tông môn hay sao?

Cả một gã đệ tử nội môn cảnh giới Nhập Thần cấp một cũng vứt bỏ tôn nghiêm cùng tông môn mà bò tới như chó vẫy đuôi với địch nhân. Điều này làm cho rất nhiều người căm giận.

Thánh Ma lão tổ nhìn mọi thứ trước mắt, không có lên tiếng, cũng không có ngăn cản, phảng phất là đang nhìn xem cuối cùng có có bao nhiêu người phản bội tông môn.

- Ngô sư huynh, ngươi còn không bằng cả heo chó, uống công Vương Thiên Phong ta từng tôn trọng ngươi.

Wương Thiên Phong thích khi dễ tiểu sư đệ yếu đuối, giờ lại vẫn ở lại, chỉ vào kẻ phản bội kia mà mắng chửi.

Giờ phút này trong đám người, Phương Hàn và Hàn Lục cũng liên tục thay đổi sắc mặt, bọn hắn không hề muốn chết.

Nhân sinh của bọn hắn giờ mới bắt đầu, nhất là Phương Hàn lại càng không muốn chết, chính mình có được truyền thừa của Ma Đế, còn chưa xông pha thiên địa thì sao có thể chết đi?

Nhưng lại muốn Ma Đế tương lai bò ra như một con chó, đây là chuyện Phương Hàn không thể chịu đựng.

Nhưng mà...

- Ta không muốn chết!

Phương Hàn đứng dậy, giống như các đệ tử trước đó, bò về phía mục già kia.

- Ta cũng không muốn chết.

Hàn Lục theo sát phía sau.

Lâm Phàm nhìn tất cả chuyện này, khẽ nhíu mày, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ có càng nhiều đệ tử phản bội tông môn.

- Sao, Thánh Ma lão tổ, đây là cách ngươi dạy đệ tử sao? Toàn là hạ người tham sống sợ chết.

Bích Hải lão ầu cười như điên, nếp nhăn trên mặt cũng theo từng tiếng cười mà càng nhăn nhúm, dữ tợn vô cùng.

- Các đệ tử Thánh Ma Tông, hôm nay có kẻ địch muốn tiêu diệt Thánh Ma Tông Ta, cho dù chết toàn bộ, cho dù chiến đến hết giọt máu cuối cùng, Thánh Ma Tông ta cũng sẽ không khuất phục.

- Chiến...

- Cho dù là chết đến người cuối cùng, cũng tuyệt không chịu khuất nhục.

....

Giờ khắc này các đệ tử Thánh Ma Tông còn lại ngẩng cao đầu rống giận.

Bọn họ đều biết kết quả của trận chiến này, nhưng bọn họ không hề sợ hãi. Cho dù địch nhân có mạnh đến thế nào đi nữa, bọn họ cũng muốn bảo vệ Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm xiết chặt nắm tay.

- Giết...

Tiếng rống giận rung trời vang vọng toàn bộ Thánh Ma Tông.

Người của chín đại tông môn khinh thường nhìn đệ tử Thánh Ma Tông phía dưới.

Dưới cảnh giới Nhập Thần đều là con kiến, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, căn bản vô dụng.

Nói riêng về lực chiến đấu, chín đại tông môn liên hợp lại thừa sức nghiền áp Thánh Ma Tông.

Một cuộc chiến tranh thê thảm đã xảy ra.

Tiếng thét vang trời, tiếng kêu thảm thiết.

Địch nhân cảnh giới Nhập Thần, phát tay một cái đã giết một đám, đệ tử nội môn Thánh Ma Tông thậm chí cả lực hoàn thủ cũng không có.

Lâm Phàm lúc này nổi giận gầm lên một tiếng, dựa vào Bất Diệt Ma Thể xông tới địch nhân cảnh giới Nhập Thần.

Tuy rằng thực lực không bằng đối phương, nhưng Lâm Phàm lại không hề sợ hãi, cho dù chết cũng phải kéo theo vài kẻ địch.

Tông chủ chín đại tông môn liên thủ trấn áp Thánh Ma lão tổ, nhất thời trời long đất lở. Chiến đấu giữa Đại Thiên Vị đã vượt ra khỏi tường tượng của mọi người.

- Ta liều mạng với các ngươi.

Vương Thiên Phong tu vi thấp nhưng không sợ sinh tử, đánh về phía đám đệ tử phản bội tông môn.

- Phản bội tông môn chính là chết, lão tử chặt các ngươi.

Vương Thiên Phong thân là đệ tử ngoại môn, tu vi chỉ có Hậu Thiên cấp bảy, căn bản khó giết nổi ai.

Phương Hàn lúc này đang nhìn quanh, chờ cơ hội sẽ lập tức trốn đi, giờ phút này thấy Vương Thiên Phong kia không muốn sống xông lại, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Vừa lúc báo mối thù ở nhà ăn ngày đó.

....

- Sư huynh, chúng ta cùng một chỗ, ngàn vạn lần không được chém giết một mình.

Lâm Phàm tìm được Nghê Minh Dương và Doãn Mạch Thần, dặn hai người không được hành động một mình.

Trận chiến này, hai người bọn họ tu vi quá thấp, căn bản không có tác dụng gì.

- Sư đệ, hôm nay chỉ sợ là cuộc chiến cuối cùng của ba sư huynh đệ chúng ta. Hy vọng kiếp sau chúng ta vẫn có thể làm sư huynh đệ, giết...

Lâm Phàm giờ phút này không hề giấu giếm, mở ra trạng thái ẩn thân, thi triển Huyền Ảnh Mê Túng, rút kiếm ám sát một địch nhân cảnh giới Nhập Thần.

Lâm Phàm phát hiện một vấn đề, đó là chân nguyên tăng lên thì tuy cấp bậc tu vi không tăng nhưng chiến lực lại tăng vọt.

Cho dù là Nhập Thần cấp một hãn cũng có năng lực đánh chết.

- Phương Hàn, Hàn Lục, hai người các ngươi không chết từ tế được...

Lúc này Vương Thiên Phong hai mắt đỏ bừng, chỗ lồng ngực trúng một chiêu của Phương Hàn đã lõm sâu vào, phun ra từng ngụm máu lớn.

Phương Hàn cùng Hàn Lục kinh thường liếc Vương Thiên Phong một cái, sau đó lập tức lùi lại rồi lần đi.

Lâm Phàm một đường chém giết, trên người loang lổ vết máu, là của rất nhiều đệ tử chín đại tông môn, cũng có của chính mình.

- Vương sư huynh, huynh sao rồi?

Lâm Phàm thấy Vương Thiên Phong hấp hối, vội vã chạy tới.

- Lâm sư đệ...

Vương Thiên Phong lúc này đã không cố được nữa, nhìn thấy Lâm Phàm thì hơi hơi cười:

- Đừng để hai tên phản đồ kia chết từ tế...

- Vương sư huynh...

Nhìn thấy Vương sư huynh nhắm mắt tắt thở, Lâm Phàm ngưng ngẩn, lại ngẩng đầu nhìn khắp nơi toàn là thi thể của các sư huynh đệ đồng tông, Lâm Phàm cắn chặt răng.

Đây là sự tàn khốc của chiến tranh, không phải người chết chính là ta vong, ngay cả người hay khi dễ sư đệ như Vương sư huynh cũng vì tông môn đến tận phút cuối cùng, đám người phản bội kia sao có ai có thể sánh bằng, dù là hạng thiên tài cũng không bằng một phần vạn của Vương sư huynh.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Bạo phát đi, Lâm Phàm

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Thánh Ma lão tổ, nhìn Thánh Ma Tông của người đi, nếu không muốn bị diệt vong thì giao ra thần huyết, tự phế Thiên Vị, chúng ta sẽ cho Thánh Ma Tông của người kéo dài hơi tàn.

Hắc Bào lão tổ khặc khặc cười lạnh.

- Đệ tử Thánh Ma Tông dù có chết trận cũng là quang vinh, các người diệt tông môn của ta, cho dù ta chết cũng phải đem các người chôn cùng.

Thánh Ma lão tổ nhìn thấy đệ tử tông môn chết thảm trong tay chín đại tông môn, trong lòng như chảy máu, đó đều là đệ tử của mình a.

Giờ khắc này mái tóc đen dài của Thánh Ma lão tổ bay múa, khí thế tự thân bạo tăng, hư không tựa như cũng bị cỗ khí thế này nghiền nát.

- Thôn Thiên Ma Dao.

Chín đại tông chủ thấy Thánh Ma lão tổ lấy ra binh khí bản mệnh thì sắc mặt ngưng trọng, cũng không dám chủ quan. Lần này nếu không giết được Thánh Ma lão tổ thì sau này bọn chúng sẽ không có ngày lành.

- Giết...

Thánh Ma lão tổ nổi giận gầm lên một tiếng, Thôn Thiên Ma Dao ở trên, hào quang đen kịt che phủ bầu trời, xuyên thấu tầng tầng hư không, mang theo uy thế không thể ngăn cản chém về phía chín đại tông chủ.

....

Lâm Phàm lúc này vẫn trong trạng thái ẩn thân, luôn chọn ám sát đệ tử cảnh giới Nhập Thần cấp một cấp hai của đối phương. Hắn nhìn tình cảnh chung quanh, thấy được toàn bộ trường lão trong tông đã bị nhiều gã trưởng lão của đối phương vây công, trực tiếp bị trấn áp tới chết.

Mạnh Dương Tuyền sư huynh lúc này cũng đã trọng thương, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị cao thủ Nhập Thần của địch tông giết chết.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm tiếp tục ám sát đệ tử địch tông, đột nhiên lông tơ toàn thân dựng đứng lên, một cỗ khí thế cực kỳ cường hãn khóa chặt lấy hắn.

Lâm Phàm nhìn thấy một chương khổng lồ hình thành từ chân nguyên đập từ trên xuống, giống như Ngũ Chi Sơn phong tỏa lấy vị trí của mình, không thể trốn thoát.

- Minh phải chết rồi sao?

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, chân nguyên toàn thân cuồng bạo bốc lên, nếu đã không trốn được thì liều mạng.

- Sư đệ, cẩn thận...

Mà đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện, đẩy Lâm Phàm ra một bên.

Lâm Phàm sững sờ, thế nhưng khi thấy rõ người đẩy mình ra là ai, hắn chỉ còn biết rống lên thảm thiết.

- Nghê sư huynhhhh...

Lâm Phàm không ngờ Nghê sư huynh lại thay mình chịu một chưởng này, một chưởng này vốn phải là hắn nhận a.

Lâm Phàm nhìn thấy gã đệ tử địch tông lơ lửng trên không.

Nhập Thần cấp tám.

Lâm Phàm lập tức vọt tới cạnh Nghê sư huynh. Giờ phút này Nghê Minh Dương cả người là máu. Một chưởng kia cực kỳ cuồng bạo, cho dù là Lâm Phàm cũng không thể ngăn cản, không cần nói Nghê Minh Dương.

- Nghê sư huynh, tại sao...

Lâm Phàm nhìn bộ dáng của Nghê Minh Dương, hốc mắt lập tức đỏ lên.

- Sư đệ, đừng thương tâm, sư huynh là phải bảo hộ sư đệ, sư đệ tự mình cần... trọng...

- Sư huynhhhh...

Lâm Phàm gào thét, sau đó mắt muốn nứt ra nhìn về gã đệ tử địch tông đang bay giữa không trung.

Đệ tử địch tông kia nở một nụ cười khinh thường, giống như trong mắt hắn, mình vừa giết một con kiến mà thôi.

"Àm..."

Vừa lúc đó, lại nghe một tiếng nổ vang ở cách đó không xa.

- Không tốt, chúng ta đánh giá thấp Thánh Ma lão tổ, hắn muốn liều mạng.

Trong hư không, Thánh Ma lão tổ cả người là vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuôi xuống, nhưng khí thế lại càng ngày càng mạnh.

Tông chủ chín đại tông môn, mỗi người đều mang theo vết máu trên mình, nhất là Bích Hải lão ẩu còn bị chặt đứt mất một cánh tay.

- Các ngươi diệt tông môn của ta, ta muốn tất cả các ngươi chôn cùng.

Thánh Ma lão tổ hai mắt đỏ như máu quát lên, tựa như đã phát điên.

Giờ khắc này tông chủ chín đại tông môn biến sắc, khí thế của Thánh Ma lão tổ không ngừng mạnh thêm, giống như một làn sóng thổi quét qua toàn bộ thiên địa.

- Thánh Ma lão tổ, ngươi thua rồi!

Vừa lúc đó, một ánh chớp chợt lóe lên từ phía sau Thánh Ma lão tổ, sau đó một chưởng mang theo uy lực vô thượng vỗ lên lưng Thánh Ma lão tổ.

- Là cô ta...

Lâm Phàm nhìn rất rõ ràng, sắc mặt lập tức biến đổi, người đánh lên Thánh Ma lão tổ không ngờ là sư muội trong tông.

- Bảo hộ tông chủ.

Các đệ tử đang lâm vào tử chiến, thấy tông chủ bị người đánh lên, vội vây lại bảo hộ tông chủ ở bên trong.

Thánh Ma lão tổ lúc này mặt như màu đất, khí thế ngập trời thoáng cái đã biến mất, nhìn bóng người trôi nổi hư không kia, gian nan mở miệng.

- Thiên Hậu, không ngờ ngươi lại trà trộn vào Thánh Ma Tông ta.

- Thánh Ma lão tổ, giao ra thần huyết, ta bảo đảm Thánh Ma Tông truyền xuống hương hỏa.

Thân mình Thiên Hậu khẽ run lên, y phục vốn đang là của Thánh Ma Tông đột nhiên phát sinh biến hóa, biến thành trường y màu trắng thêu chỉ vàng.

Lập tức Thiên Hậu biến thành một nữ tử cao quý, vũ mị, trong đôi mắt trong suốt hiện ra ánh mắt bề ngễ thiên hạ.

- Bại rồi...

Thánh Ma lão tổ lúc này giống như già đi rất nhiều, mái tóc đen nhánh biến thành trắng xám, da mặt nhăn bóng cũng lập tức nhăn nheo xạm đi.

- Sư huynh.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn Mạnh Dương Tuyền cả người là vết thương, trong lòng cũng chua xót không thôi. Thánh Ma Tông thật sự xong rồi.

- Cho dù chết ta cũng sẽ không giao thần huyết cho các ngươi.

Thánh Ma lão tổ từ từ nhắm hai mắt lại, cho dù bại, hắn cũng sẽ không để đối phương toại nguyện.

Truyền thừa nghìn năm cuối cùng cũng đã đứt.

Bản tông khiến các ngươi thất vọng rồi.

- Không giao, vậy chết đi...

Thiên Hậu lạnh lùng nói.

- Tông chủ, đệ tử đi trước. Sư đệ, bảo vệ tốt tông chủ.

Giờ khắc này Mạnh Dương Tuyền nhìn thoáng tông môn đã bị tàn phá đến tan hoang, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp phóng về phía Thiên Hậu.

- Chết đi cho ta...

Mạnh Dương Tuyền vận dụng sức lực cuối cùng, chân nguyên bao phủ lấy toàn thân, cả người rực sáng lên giống như một vì sao băng chói lọi mà ngắn ngủi.

- Sư huynhhhh...

Lâm Phàm hét lớn một tiếng.

- Liều mạng với bọn chúng.

Giờ phút này, số đệ tử còn sống không nhiều lắm của Thánh Ma Tông cũng theo bước Mạnh Dương Tuyền, phóng về phía hư không, muốn dùng lực lượng cuối cùng bảo vệ tông môn.

Thiên Hậu lạnh lẽo nhìn mọi thứ trước mắt, giờ tay lên, một con phượng hoàng lửa từ sau lưng ả bay ra, nơi nó đi qua đều là những tiếng kêu thảm thiết.

- Thiên Hậu đại nhân, van cầu người tha cho Mạnh sư huynh.

Vừa lúc đó, từ trong sơn môn có một nữ tử chạy vọt đến.

- Mộc Thần Vũ?

Lâm Phàm vừa nhìn cũng sửng sốt, hắn không ngờ người tới là Mộc Thần Vũ, cũng chính là vị sư muội mà Mạnh sư huynh luôn che chở.

- Sư muội...

Mạnh Dương Tuyền nghe được giọng nói kia, khẽ run lên, không dám tin nhìn người từ xa xa đang đến. Thế nhưng vừa lúc đó, phượng hoàng lửa đã xuyên qua thân thể của Mạnh Dương Tuyền.

- Aaaaa...

Mạnh Dương Tuyền kêu thảm một tiếng, cả người bốc cháy lên ngọn lửa vĩnh viễn không thể dập tắt, không ngừng cắn nuốt thân thể hắn.

- Khôngggg...

Mộc Thần Vũ chứng kiến một màn trước mắt, kêu thảm một tiếng.

- Thiên Hậu đại nhân, van cầu người tha cho hắn, van cầu người.

Mộc Thần Vũ cúi lạy trên mặt đất, không ngừng cầu xin.

Nhưng Thiên Hậu chỉ lạnh nhạt nhìn những chuyện này, tựa hồ không có bất kỳ ai có thể thay đổi ý nghĩ của ả.

- Mộc sư muội, sao muội lại... trở về...

Mạnh Dương Tuyền hiện tại toàn thân là lửa, vẫn cố gắng đứng lên.

- Sư huynh, thật xin lỗi...

Mộc Thần Vũ nhìn người lửa trước mắt, thất thanh khóc rống, không để ý đến ngọn lửa thiêu đốt, gắt gao ôm chặt lấy Mạnh sư huynh.

- Thiên Hậu đại nhân, van cầu người tha cho hắn.

- Tại sao... Tại sao...

Khí tức của Mạnh Dương Tuyền càng ngày càng yếu, hắn dần dần hiểu được nguyên nhân của tất cả những chuyện này...

....

Lâm Phàm nhìn mọi việc trước mắt. Mãi tới khi Mạnh sư huynh và Mộc Thần Vũ cùng hóa thành tro tàn, Thiên Hậu vẫn đứng im không nhúc nhích, giống như mọi thứ trước mắt đều chỉ là một đám kiến.

Ở một khắc này, trái tim của Lâm Phàm như ngừng lại. Tông môn không còn, Doãn sư huynh đã chết, Nghê sư huynh cũng đã chết.

Lâm Phàm giống như biến thành ngư ngẩn, nhìn tông môn từng phồn hoa trước kia giờ đã biến thành địa ngục nhân gian.

- Tông chủ...

Lâm Phàm lẩm bẩm nói.

Thánh Ma lão tổ nhìn đệ tử duy nhất còn lại trước mắt, giống như gặp phải kích thích lớn lao, ngửa mặt lên trời thê thảm cười vang.

Lâm Phàm lúc này giống như chìm vào trong thế giới nội tâm, tự lẩm bẩm một mình.

- Tại sao?

- Đi tới thế giới này, tại sao hết thấy những gì tốt đẹp đều mất đi?

- Hai vị sư huynh quan trọng nhất với ta đã không còn, tại sao...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời gào thét:

- Chín đại tông môn, Yến hoàng, Thiên Hậu, các người đã hủy tất cả của ta...

Giờ phút này chín đại tông môn nhìn thấy một gã đệ tử cuối cùng của Thánh Ma Tông gào thét như phát điên, cũng chỉ khinh thường cười, cho là bị sợ đến choáng váng.

- Người đã chết, sao có thể sống lại?

Thiên Hậu vẫn luôn im lặng, lúc này bất ngờ hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm cúi đầu, thân mình run rẩy lên, miệng cười lên từng tiếng cười làm cho người ta dựng đứng lông tóc.

- Các người hủy diệt tất cả những gì tốt đẹp của ta, cho dù chết, ta cũng muốn cho các người trả cái giá thảm khốc nhất.

Ngay một khắc này, đám tông chủ của chín đại tông môn đột nhiên biến sắc, bởi vì đệ tử Thánh Ma Tông vốn là nỏ mạnh hết đà trước mắt lại đang dần tăng lên khí thế tự thân.

Mà Yến hoàng vẫn luôn im lặng nhìn hết thấy, thấy đệ tử Thánh Ma Tông kia toàn thân tản ra kim quang, từng đợt tiếng rùng rợn ngâm theo cơ thể bạo phát ra thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Đây là chiến kỹ Long Hoàng Phách Thế của bản hoàng a.

Khi hư ảnh một con kim long xuất hiện phía sau Lâm Phàm, vẻ mặt của Yến hoàng càng thêm cực kỳ khó coi.

Chẳng lẽ kẻ hôm đó là gã đệ tử này?

- Tông chủ, đệ tử Lâm Phàm xin đánh một trận cuối cùng, mặc cho giọt máu cuối cùng chảy xuống cũng sẽ không làm mất mặt tông môn.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân kim quang đại chấn, xuyên thấu hư không vạn giới. Giữa kim quang vạn trượng, Lâm Phàm giống như thiên thần hàng thế.

- Long Hoàng Phách Thế.

Thánh Ma lão tổ nâng đôi mắt đã mất đi thần quang nhìn đệ tử cuối cùng.

Tu vi của Lâm Phàm lập tức tăng lên, Long Hoàng Phách Thế tăng 2 tầng hai mươi phần trăm thực lực, nhưng thế còn chưa đủ.

Lâm Phàm lần này đã muốn liều mạng, cũng không nghĩ tới việc mình có thể sống sót.

Bất kể như thế nào cũng phải báo thù cho các sư huynh đệ đã chết đi.

....

- Đệ tử này xảy ra chuyện gì thế, tại sao lại biến thành cường đại như vậy? Tông chủ chín đại tông môn biến sắc, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Nhất là đệ tử chín đại tông môn, rõ ràng một con kiến lúc trước, giờ lại tạo cho bọn chúng một cảm giác áp bách khôn cùng.

Hai mắt Lâm Phàm đỏ như máu, nhìn chòng chọc lên chín đại tông môn.

- Lão tử ngày hôm nay dùng cái mạng này đập chết đám khốn khiếp các ngươi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Sử dụng danh hiệu, bạo phát cuối cùng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong lòng Lâm Phàm hận ý ngập trời, hận hận không thể giết sạch tất cả những kẻ trước mắt.

Nhưng chuyện này ở hiện tại là không có khả năng.

Nhỏ yếu, thật sự quá nhỏ yếu.

Lâm Phàm lần đầu tiên phát hiện mình nhỏ bé ra sao trước mặt thực lực tuyệt đối.

Thánh Ma Tông truyền thừa ngàn năm, thực lực tổng hợp vượt trên đại đa số tông môn, thế nhưng khi đối mặt với một đám lang sói thì dù cường thịnh hơn nữa cũng vô dụng.

Dưới sự liên hợp của chín đại tông, Thánh Ma Tông giống như một tờ giấy, thoáng cái đã bị xé rách.

Đại trận hộ tông không có bất kỳ tác dụng nào dù chỉ một chút, nhất định có người phá hư từ bên trong, mà giờ Lâm Phàm đã rõ ràng tất cả rồi.

Bởi vì bên trong sớm đã có gian tế của đối phương.

Mộc Thần Vũ, cả người gọi là Thiên Hậu kia nữa.

Hoặc phải nói là Phạm Vũ Hân Phạm sư muội từng được Lâm Phàm giúp tại nhà ăn.

- Đây là Long Hoàng Phách Thế của Yến hoàng ngươi, nhưng khí thế lại mạnh hơn nhiều lắm, chuyện này là sao hả?

Chín đại tông chủ đồng loạt nhìn về Yến hoàng, giống như đang hỏi sao người kia lại có chiến kỹ hạch tâm của hoàng tộc Đại Yến các ngươi.

Ánh mắt Yến hoàng lúc này âm trầm đến cực điểm, hắn đã chắc chắn người hại mình cùng hoàng hậu ngày đó là tên đệ tử này.

Giờ phút này Lâm Phàm cúi đầu cười lạnh, toàn thân phóng ra từng đóa hoa máu, làn da tuyết trắng biến thành đỏ lôm, giống như từng lỗ chân lông đều có máu chảy ra.

Thánh Ma lão tổ đã bị một chương của Thiên Hậu diệt sạch sinh cơ, giờ ngẩng đầu, nhìn đệ tử duy nhất còn lại, khẽ run lên, có chút không dám tin. Đệ tử này đã xảy ra chuyện gì?

Một thân khí thế của Lâm Phàm đã sớm đột phá tới cảnh giới Nhập Thần, thậm chí còn không ngừng tăng cao, giống như không có điểm dừng.

- Hôm nay dù có chết vì tông môn, Lâm Phàm ta cũng vô oán vô hối.

Sắc mặt Lâm Phàm trở nên rất dữ tợn, cố nén cảm giác đau đớn không người nào có thể chịu được.

"Bứt bứt..."

Một tiếng nứt vỡ, cánh tay nhỏ trắng ban đầu giống như bị phù lên, không ngừng căng phồng, gân mạch giống như hóa thành những con rồng quấn quanh cánh tay, từng ngọn lửa màu đen không ngừng theo các khe nứt do cánh tay phồng lên quá độ mà phóng ra mãnh liệt.

Giống như như là ác ma từ dưới địa ngục hàng lâm.

"Đình, dùng tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, rơi vào trạng thái cuồng bạo, thu được ngọn lửa bản mệnh của Phần Thiên Tê, Thâm Uyên Hắc Viêm."

Giờ phút này ý thức của Lâm Phàm càng ngày càng mơ hồ, vô tận hắc ám đang dần chiếm hết ánh sáng trong óc hắn.

- Còn chưa đủ...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, thân thể không ngừng bành trướng, y phục tông môn vỡ tan, một dải lửa màu đen giống như con rồng lửa quấn quanh trên người Lâm Phàm.

"Dùng giọt tinh huyết bản mệnh Phần Thiên Tê cuối cùng."

"Đình, lần thứ hai dùng tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, rơi vào trạng thái cuồng bạo, không rõ tác dụng phụ."

Trên đường trở về, Lâm Phàm săn giết Phần Thiên Tê lấy được hai giọt tinh huyết bản mệnh. Vốn hắn không định dùng, bởi vì dòng 'không biết tác dụng phụ' khiến hắn có chút sợ hãi.

Nhưng hiện giờ Lâm Phàm đã bắt chấp mọi giá.

Không phải các ngươi chết, chính là ta vong.

- Đó là tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, căn bản không thể dùng, có phải hắn điên rồi hay không?

Chín đại tông chủ chứng kiến trước mắt một màn cũng kinh hãi nói không ra lời.

Tinh huyết mãnh thú rất trân quý, nhưng lại là độc dược trí mạng với võ giả. Cho dù tu vi cao như bọn hắn cũng không dám dùng tinh huyết mãnh thú, bởi vì trong tinh huyết này ẩn chứa một loại truyền thừa của mãnh thú.

Tuy có thể tăng cường thực lực ngay lập tức, nhưng trong tinh huyết đó lại bao hàm vô cùng nhiều cảm xúc tiêu cực như cuồng bạo, tàn nhẫn, đen tối, khát máu v.v... căn bản không thể luyện hóa.

Thậm chí sẽ dung hợp với huyết mạch bản thân, làm cho người ta biến thành quái vật nửa người nửa thú.

Từng có một gã võ giả thử dùng tinh huyết mãnh thú chưa được luyện hóa, tuy thực lực lập tức tăng mạnh, nhưng cuối cùng lại không chịu nổi lực cuồng bạo ẩn chứa trong đó, nổ tan xác mà chết.

Mà hiện giờ đệ tử này lại dùng hẳn tinh huyết Phần Thiên Tê. Phần Thiên Tê là một trong những mãnh thú hung dữ nhất, tàn nhẫn nhất bằng mãnh thú, lực cuồng bạo bên trong tinh huyết căn bản không phải người có khả năng thừa nhận.

Lâm Phàm giờ phút này bộ mặt dữ tợn đáng sợ, lực lượng trong cơ thể triệt để không kiểm soát, giống như nước lũ mãnh liệt tràn ra toàn thân.

Thiên Hậu nhìn Lâm Phàm đã giống như ma thần ở bên dưới, khế cau mày:

- Lại có thể thừa nhận tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, chẳng lẽ là tác dụng của Vô Thượng Đan sao?

- Lẽ nào nếu nuốt trực tiếp Vô Thượng Đan xuống sẽ sinh ra hiệu quả khác?

Thiên Hậu nghĩ mãi mà không rõ.

Ngày đó á lên lút cấp cho Lâm Phàm một viên Vô Thượng Đan chính là để thí nghiệm sản phẩm, thế nhưng Lâm Phàm lại không theo cách sử dụng đã viết lại mà trực tiếp nuốt xuống, làm cho á rất tức giận.

Nhưng một màn trước mắt lại làm cho Thiên Hậu nghi ngờ.

Không nghĩ ra... Không nghĩ ra a.

Chín đại tông chủ nhìn tình huống trước mắt, tuy trong lòng kinh ngạc nhưng lại không kinh hoàng, bởi vì đệ tử Thánh Ma Tông này vẫn nhỏ yếu vô cùng, chỉ một cái lật tay cũng có thể trấn áp.

Cảnh giới Đại Thiên Vị cũng không phải là dùng tinh huyết bản mệnh của mãnh thú có thể ngang bằng.

Tiểu Thiên Vị cấp một.

Dựa vào Long Hoàng Phách Thế tăng phúc, cộng thêm hai giọt tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, tu vi của Lâm Phàm tăng thẳng lên tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

- Ha ha... Thánh Ma lão tổ, nhìn đi, đây là gã đệ tử cuối cùng của Thánh Ma Tông ngươi đó, một quái vật nửa người nửa thú, kết cục chỉ có nổ tan xác mà chết. Sao, ngươi muốn nhìn đệ tử cuối cùng một lát nữa, hay muốn chúng ta nhanh chóng giải thoát cho hắn?

- Cảnh giới Tiểu Thiên Vị cấp một, không tồi, rất không tồi, có điều còn xa chưa đủ...

Hắc Bào lão tổ khặc khặc cười, cho dù là liễu mạng, con kiến vẫn chỉ là con kiến.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị, lật tay trực tiếp trấn áp.

Giờ phút này khí thế của Lâm Phàm làm cho đám đệ tử chín đại tông môn phải run lên. Loại khí tức cuồng bạo khát máu này làm bọn chúng rất khó chịu. Nhưng dù đối phương có mạnh cỡ nào thì cũng không có tác dụng gì, bởi vì có tông chủ tại đây, chẳng lẽ có kẻ có thể lật trời sao?

Lúc này hai tay Lâm Phàm sớm đã hoàn toàn thay đổi, giống như hai trảo của ác ma, mặt ngoài bao trùm một tầng lân giác, đầu ngón tay sắc nhọn thiêu đốt hừng hực Thâm Uyên Hắc Viêm.

- Không đủ, còn không đủ mạnh, ta muốn càng mạnh hơn.

Lâm Phàm gào thét lên, lần này triệt để điên cuồng, dùng hết toàn bộ cất trữ.

Lâm Phàm ngừng đầu, con ngươi của hắn đã không còn thấy lòng trắng, hoàn toàn tối đen, phảng phất như trong đó là vực sâu địa ngục, để bất luận kẻ nào lỡ nhìn vào đó đều sẽ bị sa vào bóng tối vô tận.

- Trời không phù hộ tông ta, bản tông khiến các ngươi thất vọng rồi, bao nhiêu đệ tử thiên tài tuyệt điểm đều bị hủy trong tay của ta a.

Thánh Ma lão tổ lão lệ tung hoành.

Dù cho đệ tử trước mắt này có mạnh hơn chút nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Có cường giả như chín đại tông chủ cùng Thiên Hậu ở đây, đã không có bất cứ hy vọng nào.

Lâm Phàm cảm thụ được lực lượng cuồng bạo trong cơ thể, cắn chặt răng, hung ác nhìn lên đám người trên bầu trời.

- Sử dụng danh hiệu.

"Đỉnh, xác định sử dụng danh hiệu một lần duy nhất Không Phục Thi Nhào Vô, tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang.

Ngay tại lúc đám người chín đại tông môn nhìn về phía Lâm Phàm như nhìn một con kiến, trời đất bỗng biến sắc, mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.

Một cỗ khí tức cuồng bạo thổi quét đất trời.

Giờ khắc này bầu trời triệt để thay đổi, giống như tận thế đến.

Chỗ Lâm Phàm đứng, một con lốc đen kịt bao trùm lấy Lâm Phàm, trong đó từng luồng sét như những con rắn điện liên tục chạy quanh, giống như đang thai nghén một tuyệt thế hung ma.

Đệ tử chín đại tông môn vô cùng kinh hãi, cả người run rẩy, hoảng sợ nhìn con lốc đen kịt bên dưới.

Tôi cũng là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt chín đại tông chủ cũng kịch biến.

Khí tức rất nguy hiểm.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chết có gì đáng sợ?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Ta muốn tất cả các người chôn cùng với tông môn của ta...

Giọng nói tràn ngập âm lãnh truyền ra từ bên trong vòng lốc xoáy đen.

- Các vị cẩn thận một chút, tên này có chút cổ quái...

Chín đại tông chủ nhũn mỳ, cổ khí tức này quá cường đại, khiến bọn hắn không thể không cảnh giác.

Dư nghiệt Thánh Ma Tông này rốt cuộc là dùng biện pháp gì để nháy mắt bạo tăng đến tình trạng như thế?

Lâm Phàm đứng trong lốc xoáy, nhìn đám người chín đại tông môn trên không trung, nở một nụ cười dữ tợn. Khí tức cuồng bạo đã sớm ăn mòn lý trí cuối cùng của Lâm Phàm.

Nhưng ở trong đầu Lâm Phàm vẫn tồn tại ý niệm cuối cùng.

Giết sạch tất cả đám người ở đây, để cho bọn chúng chôn cùng.

"Àm..."

Một cột sáng đen kịt phóng vút lên cao, chọc thủng trời xanh.

Giờ khắc này Lâm Phàm lộ ra chân diện mục. Đệ tử chín đại tông môn vừa nhìn thấy, lập tức bị hù tới sắc mặt trắng bệch.

Đây rốt cuộc là người hay là ma?

Trên thân hình cao lớn đỏ như máu, cháy lên hùng hục ngọn lửa màu, con mắt đen kịt tản ra khí tức khủng bố, nơi đuôi mắt có hai ngọn lửa đen lơ lửng, một đôi móng vuốt sắc bén đến mức chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo chưa từng có.

Khủng bố, thật sự là quá kinh khủng.

Thánh Ma lão tổ nhìn đệ tử đã hoàn toàn thay đổi trước mắt, trong lòng cũng hoảng hốt, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Khí tức... Đây là khí tức Đại Thiên Vĩ.

Rốt cuộc là dùng phương pháp gì lại có thể đem tu vi tăng lên tận cảnh giới Đại Thiên Vĩ?

Khí này tức so với ma còn muốn ma hơn, so với mãnh thú còn muốn tàn bạo hơn.

Giờ khắc này Lâm Phàm động, đôi mắt đen kịt không có một tia tình cảm nào nhìn lên đám đệ tử chín đại tông môn trên không, cuối cùng dừng lại trên người một gã đệ tử.

- Nghe sư huynh, đệ đến báo thù cho huynh.

Giọng của Lâm Phàm đã khàn khàn tràn ngập ma tính, giống như đã biến thành vạn thể hung ma.

Vào...

Trong ánh nhìn chăm chăm của chín đại tông chủ cùng Thiên Hậu, Lâm Phàm đột nhiên biến mất.

- Người dám...

Vừa lúc đó, Hắc Bào lão tổ biến sắc, nhìn thấy dư nghiệt Thánh Ma Tông này vọt vào trong đám đệ tử chín đại tông.

- Người...

Đệ tử Nhập Thần cấp tám kia thấy tuyệt thể hung ma này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt thì sắc mặt lập tức tái nhợt.

Hắn vội vàng phản kháng, một chưởng dồn toàn bộ chân nguyên hung hăng đánh về phía Lâm Phàm.

"Àm..."

Đệ tử này thấy mình đáng trúng đích, đang vui vẻ thì đột nhiên kêu thảm lên.

- Tay của taaa...

Một ngọn lửa màu đen dính lên cánh tay hắn, muốn dập tắt nhưng lại không thể.

- Ta muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn.

Hung quang trong mắt Lâm Phàm đại tăng, cánh tay ác ma không hề húng hắng nắm chặt lấy đệ tử Nhập Thần cấp tám này.

- Dừng cho ta!

Hắc Bào lão tổ thấy một màn như vậy, lớn tiếng quát.

Đây chính là một đệ tử Nhập Thần cấp tám, không thể để mặc chết như thế được.

Lâm Phàm nở nụ cười tàn nhẫn, hai tay tóm lấy gã đệ tử này, sau đó xé đôi ra, một con mưa máu rơi đầy lên mặt đất, tản ra mùi máu tươi nồng đậm trong không khí.

- Khắc khắc...

U quang trong mắt Lâm Phàm đại chưởng, lại hướng đệ tử địch tông chung quanh mà xuống tay.

- Diệt sư huynh đệ của ta, ta muốn giết sạch toàn bộ các ngươi.

Lâm Phàm lao vào tàn sát đám đệ tử chín đại tông đã sớm bị hù mất hồn, muốn cho bọn chúng chôn cùng sư huynh đệ của mình.

- Đồ khốn!

Hắc Bào lão tổ không thể nhìn được nữa, lập tức ra tay.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm lại biến mất.

- Ở nơi này.

Hắc Bào lão tổ cảnh giới Đại Thiên Vị, tự nhiên có thể dễ dàng cảm ứng được hành tung của Lâm Phàm.

Nhưng tại một sát na đó, tiếng kêu thảm thiết đã truyền khắp toàn bộ thiên địa.

Lâm Phàm lấy thủ đoạn tàn nhẫn đâm máu mà tàn sát mỗi một đệ tử địch tông.

Chết không toàn thây, đôi tay ác ma kia đem toàn bộ đệ tử địch tông mà nó bắt được xé thành mảnh nhỏ, Thâm Uyên Hắc Viêm hung hăng giày vò bọn chúng.

Giết.

Giết...

Trong lòng Lâm Phàm chỉ có giết, trong mắt chỉ có máu tươi.

- Đồ khốn khiếp, dừng tay cho ta.

Hắc Bào lão tổ nhìn chuyện trước mắt, dữ tợn rống giận:

- Các ngươi còn nhìn cái gì nữa, không mau ngăn cản tên khốn này, hay là đợi hắn thật sự giết sạch đệ tử của chúng ta sao?

Các tông chủ khác biến sắc, cũng không do dự, lập tức ra tay. Nếu mặc kệ người này giết xuống, chỉ sợ toàn bộ đệ tử mình mang đến sẽ chết cả ở nơi này.

- Tốt, tốt, giết rất tốt...

Thánh Ma lão tổ ngồi dưới đất cười điên cuồng, nước mắt ngăn không được chảy xuôi theo, mà nước mắt kia đều biến thành đỏ như máu.

- Thánh Ma lão tổ, lão tử diệt ngươi trước.

Càn Khôn tông chủ cắn giận quát.

- Lưu hắn một mạng, ép hỏi chỗ giấu thần huyết.

....

Chín đại tông chủ ra tay trong nháy mắt, tất phải diệt trừ dư nghiệt này.

Lâm Phàm cười điên dại, không để ý chín đại tông chủ chặn đường, mỗi khi bắt được đệ tử địch tông nào đều sẽ hung tàn xé xác.

- Ta muốn nhìn tim của các ngươi đến cùng có phải là màu đen hay không?

Lâm Phàm rống giận, một trào xuyên qua ngực một gã đệ tử địch tông, móc lấy trái tim ra.

- Tông chủ, cứu mạng a.

- Đây là ác ma...

Giờ khắc này đệ tử chín đại tông môn kêu gào thảm thiết, nơi ác ma đi qua, một mạng cũng không lưu lại.

Biển máu ngập trời, từ trên không rơi xuống tạo thành từng cơn mưa máu, mặt đất sớm đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Lâm Phàm muốn dùng máu tươi của những tên khốn khiếp này để tế điện toàn bộ các sư huynh đệ.

- Chết cho ta...

Hai mắt Hắc Bào lão tổ đỏ bừng, một chương ấn chứa uy thế vô thượng khiến cả không gian cũng vận vẹo đánh về phía sau lưng Lâm Phàm.

Giờ khắc này chín đại tông chủ phong tỏa đường đi của Lâm Phàm, thi triển công pháp vô thượng cùng đánh về phía hắn.

Lâm Phàm rống giận, hét vang trời, Thâm Uyên Hắc Viêm hùng hực bốc vọt lên:

- Lão tử liều mạng với các ngươi.

Lâm Phàm nhắm phía Bích Hải lão ẩu bị tông chủ chặt đứt một tay.

Bích Hải lão ẩu bị chém đứt một tay, khí tức hư nhược không ít, giờ phút này thấy Lâm Phàm vọt tới thì cười lạnh liên tục.

- Muốn chết!

Quái tượng trong tay mục đại chấn thanh mang, quét về phía Lâm Phàm.

"Xoẹt..."

Lâm Phàm không có né tránh, tùy ý để thanh mang xuyên qua.

- Lão tử muốn ngươi chết.

Lâm Phàm gào hét, trong miệng sớm đã đầy máu tươi. Hắn biết dù tu vi mình bạo tăng, nhưng ở trong tay chín tông chủ cũng không có cơ hội sống. Lâm Phàm giờ khắc này coi như liều mạng muốn mang theo một người.

Các tông chủ khác cũng hung hăng ra chương.

"Phựttt..."

Từng đóa hoa máu từ miệng Lâm Phàm phiêu tán mà ra, nhưng hắn vẫn không hề ngừng lại.

- Bích Hải lão ẩu, đi chết đi.

Lâm Phàm hét lớn, một trào xiên thẳng tới phá vỡ lồng ngực Bích Hải lão ẩu.

Từng luồng Thâm Uyên Hắc Viêm giống như hỏa xà cắn nuốt lấy Bích Hải lão ẩu. Sắc mặt Bích Hải lão biến thành trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi.

- Trảm!

Vừa lúc đó, một luồng chớp sáng lóe lên.

Yến hoàng không biết từ khi nào đã rút kiếm vọt tới, một kiếm chặt gần đứt lìa cánh tay đang đâm vào người Bích Hải lão ẩu của Lâm Phàm.

- Yến hoàng...

Lâm Phàm nhìn thấy Bích Hải lão ầu gạt được tay của mình ra, không chết mà lui về sau chữa thương thì hung hăng căm tức nhìn Yến hoàng.

- Giết hần.

- Đợi một chút...

Vừa lúc đó, Thiên Hậu bỗng mở miệng.

Lâm Phàm suy yếu đứng tại chỗ, Thâm Uyên Hắc Viêm trên người càng ngày càng yếu, giống như có thể tắt bất cứ lúc nào. Máu tươi thấm đẫm trên người Lâm Phàm, thân thể cuồng bạo vỡ nát, thể thâm vô cùng.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười thâm, giờ phút này đã không còn bất cứ hy vọng nào nữa, nhưng hần không cam lòng, tại sao hần không thể mạnh hơn.

- Ta hỏi ngươi, sau khi dùng Vô Thượng Đan, ngươi có biến đổi gì?

Thiên Hậu hỏi Lâm Phàm.

- Là ngươi cho ta.

Lâm Phàm nhìn khuôn mặt khuyh quốc khuyh thành của Thiên Hậu, sắc mặt bình tĩnh hỏi.

- Đúng, lẽ vật vì ngươi giúp ta giải vây mà thôi. Nếu ngươi không muốn chết thì nói cho ta biết.

....

- Ha ha...

Lâm Phàm cười, nhìn lên trời:

- Chết có gì đáng sợ, chẳng qua nếu như ngươi muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi.

- Thiên Hậu, chẳng lẽ ngươi muốn cứu hần?

Tông chủ chín đại tông môn đồng loạt biến sắc.

Tuy tiểu tử này đã dùng tinh huyết Phần Thiên Tê, nhưng lấy thủ đoạn thần bí của Thiên Hậu, nói không chừng có thể có biện pháp. Nếu để cho tiểu tử này sống sót, chỉ sợ sau này hậu quả khó lường.

Thiên Hậu không vui hừ lạnh một tiếng, khiến chín đại tông chủ sợ hãi không dám ra tay, sau đó nhìn Lâm Phàm.

- Tốt!

Lâm Phàm chậm chậm động thân, mỗi bước đi đều lưu lại một vệt máu, mà phía sau lưng trùng một kích hợp lực của tám tông chủ kia đã sớm máu thịt lẫn lộn, mơ hồ không rõ, cho dù là Bất Diệt Ma Thể cũng không cách nào ngăn cản.

Lâm Phàm từ từ tới trước mặt Thiên Hậu, nhìn đôi mắt trong suốt kia:

- Ta chỉ muốn nói cho mình ngươi biết.

- Được!

Thiên Hậu cũng không cự tuyệt yêu cầu của Lâm Phàm, thậm chí trong đôi mắt lóe lên một tia ý vị không rõ.

Lâm Phàm hơi khom người xuống, ghé sát bên tai Thiên Hậu:

- Kỳ thật...

- Mạnh sư huynh, đệ giúp huynh báo thù...

"Phập..."

Mắt Lâm Phàm lộ ra hung quang, nhanh như chớp há miệng cắn lên cái cổ trơn nhẵn của Thiên Hậu, hàm răng nanh sau khi thú hóa kia cắm thật sâu vào cái cổ đó.

"Ầm..."

Mặt Thiên Hậu chợt lóe hàn quang, một chưởng đánh bay Lâm Phàm.

Giờ phút này trên cái cổ tuyết trắng của Thiên Hậu xuất hiện một loạt dấu răng màu sẫm hoắm, thậm chí có cả máu chảy ra từ đó.

- Ngươi lại dám...

Mặt Thiên Hậu lạnh như băng sương, chín đại tông chủ không khỏi rung mình một cái, giống như trái tim cũng đột ngột ngừng đập.

- Ha ha...

Lâm Phàm giờ phút này cười đến điên dại, dù rằng vừa cười vừa học máu cũng không ngăn được hắn tiếp tục cười.

- Tông chủ, đệ tử đã tận lực, không làm mất mặt tông môn.

Lâm Phàm nhìn tông chủ ở một bên, khí tức bản thân càng ngày càng yếu.

Tinh huyết Phần Thiên Tê đã đến lúc hết tác dụng, thân thể Lâm Phàm không ngừng thu nhỏ lại, dần dần khôi phục bộ dáng ban đầu.

- Tốt... Tốt...

Thánh Ma lão tổ cuồng tiếu:

- Thiên Hậu, Hắc Bào lão tổ, Yến hoàng, Bích Hải lão ẩu... Chín đại tông môn, các ngươi sẽ hối hận...

Thánh Ma lão tổ rống giận, rồi đột nhiên khí tức càng lúc càng mạnh, thậm chí một cỗ tử khí che trời theo bản thân hắn bạo phát ra.

- Không tốt, lão muốn tự bạo.

Chín đại tông chủ biến sắc, hậu quả cảnh giới Đại Thiên Vị tự bạo vượt xa người có thể tưởng tượng.

Giờ khắc này ánh sáng đen kịt chói lòa, che mất tất cả bọn chúng.

Lâm Phàm thấy được một lệnh bài tán ra từng luồng u quang, theo trong tay Thánh Ma lão tổ bay tới, đồng thời một giọt máu màu vàng cũng từ mi tâm Thánh Ma lão tổ trời nổi ra.

Thánh Ma lão tổ điểm lên trán Lâm Phàm, điều khiển thần huyết bay vào.

- Trở về đi, trở lại nơi khởi nguồn, nói với bốn tông, ta thẹn với tông môn...

....

Khí tức thần huyết...

Ngay một khắc đó, Thiên Hậu cùng chín đại tông chủ biến sắc, đây là khí tức thần huyết.

- Không tốt, chúng ta bị lừa.

Vừa lúc này, thân hình Thánh Ma lão tổ càng lúc càng phình to, rồi đột nhiên giống như quả bóng bị người chọc một lỗ, một cỗ khí tức phụt mạnh ra, lại lập tức bị lệnh bài kia hấp thu.

....

Khi ánh sáng tán đi, không còn thấy Lâm Phàm đâu nữa.

Mà đồng thời thân hình Thánh Ma lão tổ cũng trở thành một bộ xương trắng, giống như tinh khí thần toàn thân đã tiêu tán sạch.

- Chuyện gì xảy ra?

Chín đại tông chủ đưa mắt nhìn nhau, không rõ đã xảy ra cái gì.

Thiên Hậu nhìn về phía Lâm Phàm đã biến mất, khẽ cau mày...

-----ooOoo-----

Hết quyển I.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Hai lựa chọn

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Ài, sự phụ cũng thiệt là, mới nói sai có một câu thôi đã nhốt mình vào nơi này, cũng không biết khi nào mới được ra đây.

Trong một gian phòng được dựng hoàn toàn bằng những viên đá to lớn, một nữ tử mặc áo xanh, làn da như tuyết trắng đang ngồi trước bàn đá, chống bàn tay mềm mại sáng bóng lên cằm, con mắt lấp lánh như hai viên bảo thạch nhìn mãi lên trên chiếc giường cũng bằng đá ở cách đó không xa.

- Sự phụ nói nếu trên giường đột ngột xuất hiện người thì sẽ không bị phạt nữa, nhưng mà vừa nghe đã biết là lừa ta rồi, làm sao đột nhiên có người xuất hiện được chứ. Căn cứ ghi chép của tông môn, cả ngàn năm qua nơi đây đều chưa từng xuất hiện người nào.

Mộc Tiểu Xảo có một sự phụ rất yêu thương mình, có điều sự phụ đã lớn tuổi nên hơi cứng nhắc một chút, chỉ cần nàng phạm sai lầm là sẽ phạt cấm túc.

Gian nhà đá này, thật lâu trước kia là cấm địa, sau không biết nguyên nhân gì mà trở thành nơi cấm túc các đệ tử phạm sai lầm.

Nơi này rất rộng, kín khẽ không có khe hở, bốn phía đều là tường đá, ngoại trừ có thêm một cái giường đá cùng một bộ bàn ghế đá thì không còn vật gì nữa.

Ngay tại lúc Mộc Tiểu Xảo còn đang nghĩ xem làm thế nào để vượt qua thời gian một tháng bị cấm túc, đột nhiên không gian quanh chiếc giường đá kia giống như bị bóp méo, một bóng người không biết từ đâu rớt xuống, lẳng lặng nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Mộc Tiểu Xảo giật nảy mình, tròn tròn mắt.

Mộc Tiểu Xảo nuốt một ngụm nước miếng, thận trọng đi gần tới giường, muốn nhìn xem rốt cuộc là người nào.

"Tít tít."

"Tít tít."

Đôi mắt trong suốt của Mộc Tiểu Xảo mở càng lớn hơn, cảm giác lông tóc dựng đứng cả lên, đây là tiếng gì chứ?

- Aaaa...

Khi Mộc Tiểu Xảo nhìn thấy bóng người nằm trên giường thì tức thì hét ầm lên, sau đó lập tức che miệng, không dám tin nhìn tình huống trước mắt.

Thật nhiều máu.

Thật nhiều miệng vết thương.

Thậm chí chỗ bả vai của người kia còn bị chém gần đứt lìa, lộ cả xương trắng ra ngoài, khiến Mộc Tiểu Xảo cực kỳ hoảng sợ.

- Sẽ không chết chứ?

Mộc Tiểu Xảo cổ trần tỉnh nhìn kỹ người trên giường, tới khi thấy vật ở dưới khó người này, nhất thời lại đỏ bừng mặt hét ầm lên.

- Sự phụ, cứu mạngggg...

Mộc Tiểu Xảo vất chân lên cổ chạy ra ngoài, chỉ thấy thật sự là quá kinh khủng.

Nhà đá này có duy nhất một cửa ra vào, nơi đó không bị khóa, có thể tự do rời đi. Nhưng đệ tử tông môn không một ai dám ra ngoài trước khi thời gian cấm túc kết thúc.

....

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm cảm giác ý thức của mình giống như một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi bất định trong biển, giờ đang gặp phải mưa gió mãnh liệt, lúc nào cũng có thể bị sóng chồm lên nuốt mất.

Bóng đêm, không có một tia sáng nào.

Ta đã chết rồi sao?

Giờ phút này mưa càng lúc càng dữ dội, thuyền nhỏ bị lật úp, Lâm Phàm nhắm nghiền hai mắt, vô lực rơi vào nước biển, dần dần chìm xuống.

Không có một tia tri giác, không có một tia khí lực, chỉ sợ sẽ hoàn toàn chìm ngấm.

- Lâm sư đệ, đệ có thể mà.

- Lâm sư đệ, cố lên, phải sống tiếp nhé.

- Sư đệ, dùng sức bơi lên trên đi, nhất định không được chìm xuống.

....

Giờ khắc này từng gương mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt Lâm Phàm, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười cổ vũ.

- Các sư huynh...

Lâm Phàm thì thầm nói.

- Aaaa...

Lúc này Lâm Phàm hét lên, dùng toàn lực muốn ngoi khỏi mặt biển, thế nhưng từng bước so với từng bước càng thêm gian nan.

....

- Tông chủ, hấn tỉnh rồi.

Lâm Phàm bỗng nghe được chung quanh rất âm ỉ, hấn chợt muốn mở to mắt, nhưng ánh sáng tràn vào bất ngờ khiến hấn không thể nhắm lại rồi từ từ mờ ra lần nữa. Vài bóng người xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

- Sư huynh, tông chủ...

Lâm Phàm mơ mơ màng màng nhìn những bóng mờ này, gian nan gượng dậy hé miệng, thế nhưng khi nhìn rõ những người trước mặt, hấn lại vô lực thả người nằm xuống.

Đây không phải các sư huynh, cũng không phải tông chủ.

- Tỉnh rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, người bây giờ có lẽ có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng không cần lo lắng, nơi đây rất an toàn, không người nào có thể hại người được. Chúng ta ra ngoài trước đi, để hấn được một mình yên tĩnh.

- Vâng, tông chủ.

....

Khi những người này đi rồi, Lâm Phàm nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, không biết đây rốt cuộc là nơi nào. Tông chủ đưa mình tới đâu vậy, nơi đây là đâu, tông môn thật sự đã bị diệt rồi sao?

....

Lúc này ở một chỗ trong đại điện.

- Tông chủ, đây là truyền thừa duy nhất còn lại của Hắc Nham sư tổ, đệ nghĩ chúng ta nên thu nhận và giúp đỡ hấn.

Đứng ở trong đại điện, một nam tử trung niên uy vũ bắt phàm, về mặt cô đơn nói.

Hấn là nói với một nam tử đứng trên đại điện, trong tay cầm lệnh bài, chính là lệnh bài Thánh Ma lão tổ tiêu hao một thân tinh khí để đưa Lâm Phàm tới được đây.

Bên trong đó có ghi lại việc Thánh Ma Tông diệt tông, còn có tình huống của Lâm Phàm.

Ở trong đó, Thánh Ma lão tổ thỉnh cầu bản tông cứu sống Lâm Phàm, thu nhận hấn, để Thánh Ma Tông giữ lại được truyền thừa duy nhất.

- Việc này ta đã suy nghĩ kỹ càng, Hắc Nham sư tổ là tiền bối của bản tông, hiện giờ tông môn bị diệt, chúng ta đương nhiên phải chiếu cố thật tốt truyền thừa duy nhất của sư tổ. Đợi hấn khỏe lại sẽ cho hấn lựa chọn quay về bản tông hoặc tiếp tục truyền thừa tông môn, nếu lựa chọn truyền thừa tông môn

thì cho hấn Vô Danh phong ở phía Tây Bắc.

Đây là tông chủ cấp cho sư tổ một cái công đạo.

Tuy Hắc Nham sư tổ đi Thương Linh châu xây dựng phân tông đã hơn ngàn năm, nhưng thân là tông chủ bản tông, tự nhiên không thể không quản.

- Tông chủ, như vậy không tốt lắm đâu, đệ tử này thiên tư võ nát, đời này chỉ sợ vô vọng, đem Vô Danh phong cho hấn sợ là mọi người trong tông không phục.

- Ý bản tông đã quyết, nếu ai có thắc mắc gì thì nói đến tìm ta. Vô Danh phong từ nay về sau đổi thành Thánh Ma phong, thuộc phân tông của Thánh Tông, mà đệ tử này sẽ là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, các sư đệ sau này nhớ giúp đỡ hấn nhiều một chút.

Yến tông chủ đã quyết, phát ông tay áo rời khỏi nơi này.

- Vô Nhai sư huynh, huynh nói tông chủ rút cuộc là vì cái gì nhỉ? Sao lại tặng Vô Danh phong ra ngoài chứ.

Nhan Triển Văn rất khó hiểu hỏi.

Vô Nhai lắc đầu cười cười:

- Nhan sư đệ, chuyện này sợ là đệ còn không biết. Hắc Nham sư tổ từng cứu tổ tiên của Yến sư huynh, sau đó lại giúp tổ tiên của Yến sư huynh tái nhập làm môn hạ Thánh Tôn, đó đều là đại ân, mà Yến sư huynh lại là người trọng tình trọng nghĩa. Huống hồ tặng Vô Danh phong thì thế nào, đệ tử này đã võ nát thiên tư, cuộc đời này vô vọng tăng lên cảnh giới, sau trăm tuổi cũng trở về cát bụi mà thôi.

- Được rồi, đừng bàn nữa, đi xem tiểu tử đó thế nào đã, không biết hấn có thể thoát ra khỏi nổi thống khổ diệt tông được không. Thật là tiếc cho một mầm mống tốt.

Vô Nhai lắc đầu tiếc nuối nói.

Từ tin tức trong lệnh bài, bọn họ đã biết được đệ tử này dùng tinh huyết mãnh thú để mạnh mẽ tăng lên thực lực bản thân, mà tác dụng phụ là tổn thương thiên tư, từ nay về sau biến thành phế vật.

Bọn họ không có bất kỳ hoài nghi nào với đệ tử đã cùng chung sinh tử với tông môn, thậm chí còn cảm thấy rất kính nể.

Tông môn có thể có đệ tử như vậy là vạn phúc a...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chính thức dung hợp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lúc này Lâm Phàm ngồi ở trên giường, nhớ lại việc tông môn bị diệt, mọi người đều đã chết mà nước mắt không ngừng chảy.

- Nếu còn sống, nên đối mặt với tương lai, mê muội ở trong đau khổ chỉ là hành vi của kẻ yếu mà thôi.

Chợt từ bên ngoài có hai người đi tới.

Vô Nhai cùng Nhan Triển Văn nhìn thấy đệ tử này như vậy, cũng thở dài một tiếng.

- Các người là ai? Nơi này là chỗ nào? Ta...

Lâm Phàm thấy có người tiến vào, vội vàng hỏi.

- Được rồi, hỏi từng chuyện một.

- Nơi này là Thánh Tông, cũng chính là gốc rễ của Thánh Ma Tông. Thánh Ma lão tổ hao hết tinh khí kích hoạt lệnh bài để đưa người trở về bản tông.

Vô Nhai nói.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời ngây ngẩn cả người. Nơi này là khởi nguồn, cũng chính là bản tông mà tông chủ luôn nhắc. Hắn không ngờ tông chủ lại hy sinh bản thân để đưa hắn trở lại bản tông.

- Vậy nơi này vẫn là Huyền Hoàng giới sao? Ta còn cơ hội trở về sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Là Huyền Hoàng giới, nhưng nơi này là Đông Linh châu, cách với Thương Linh châu một vùng biển sâu rộng đến không thể vượt qua. Ngươi muốn trở về rất khó khăn, ngay cả chúng ta cũng không có năng lực như thế.

Vô Nhai nói.

Lâm Phàm nghe xong nắm chặt nắm tay, chỉ cần có một chút hy vọng hắn cũng sẽ không bỏ qua.

- Các ngươi là ai?

Ánh mắt Lâm Phàm nóng rực nhìn hướng hai người. Nếu đã là bản tông thì nhất định có cách đưa mình trở về.

- Bỏ tọa Thánh Tông thái thượng trưởng lão Vô Nhai.

- Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn.

- Có phải là ngươi muốn vận dụng lực lượng bản tông để trở lại Thương Linh châu không? Chuyện đó là không thể, ngay cả tông chủ bản tông cũng không có năng lực như thế.

Vô Nhai xem thấu ý nghĩ trong mắt Lâm Phàm, lắc đầu nói.

- Tại sao?

Lâm Phàm vội hỏi.

- Thật lâu thật lâu trước kia, tương truyền là một vị chí tôn vì ngăn cản nội chiến trong Huyền Hoàng giới nên đã phân Huyền Hoàng giới từ một thành hai. Trừ phi có thể tìm được lệnh bài vượt giới do vị chí tôn này để lại mới có thể qua lại hai châu, bằng không chẳng còn cách nào khác. Đương nhiên lệnh bài kia hiện giờ đã bị sử dụng hai tám, còn có cái khác không thì không ai rõ.

Vô Nhai nói.

- Sau này ngươi cứ ở lại đây, tông chủ cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất là trở về bản tông, làm một đệ tử; thứ hai là ban thưởng cho ngươi Vô Danh phong, để ngươi đảm nhiệm chức tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, tiếp tục truyền thừa Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm nhìn thái thượng trưởng lão Vô Nhai, không chút do dự nói:

- Ta muốn tiếp tục truyền thừa Thánh Ma Tông.

- Ngươi xác định?

Vô Nhai hỏi lại lần nữa.

- Ta xác định, tông chủ quên mình đưa ta tới đây, ta tuyệt đối không thể quên cừu hận như thế được. Sau này ta nhất định phải tìm được lệnh bài vượt giới trở lại Thương Linh châu, báo thù cho tông môn trên dưới mấy vạn người.

Lâm Phàm dứt tọng nói, mối thù sâu như biển này hắn không thể nào quên.

- Tốt, một khi đã như vậy, chờ thương thế của ngươi tốt lên, ta sẽ dẫn ngươi tới Vô Danh phong. Đương nhiên ngươi phải có chuẩn bị, Vô Danh phong không có gì hết, tất cả đều phải dựa vào chính ngươi.

Vô Nhai nói.

- Đa tạ thái thượng trưởng lão.

Lâm Phàm cảm kích nói.

....

Hai vị thái thượng trưởng lão trò chuyện với Lâm Phàm một hồi thì rời đi.

- Sư huynh, huynh nói cho hần biết về lệnh bài vượt giới để làm gì, chẳng phải khiến hần tổn tâm tư vô ích?

Nhan thái thượng trưởng lão nói.

- Sư đệ, chỉ cần có hy vọng thì không chừng sẽ có kỳ tích phát sinh.

Vô Nhai cười cười, sau đó cũng không nói cái gì thêm, rời khỏi nơi này.

....

Lâm Phàm tiếp tục tu dưỡng suốt mấy ngày sau đó. Thương thế lần này vô cùng nặng, trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm hầu như chỉ ngủ say, để cho thân thể chậm rãi khôi phục. Tối hôm nay, Lâm Phàm cảm giác thân thể đã khôi phục lại.

Lâm Phàm muốn mở sổ liệu bản thân nhìn tình huống cụ thể, thế nhưng vừa hành động thì lại hoảng tới toát mồ hôi.

Bởi vì mặc kệ hần gọi hệ thống thế nào cũng không có tác dụng.

Điều này sao có thể?

Sắc mặt Lâm Phàm trở nên trắng bệch. Hệ thống là dựa vào duy nhất để báo thù của hần, nhưng giờ lại đột nhiên biến mất?

"Đỉnh, hệ thống Tối Cường chính thức dung hợp."

Mà vừa lúc này, tiếng nói truyền đến. Lâm Phàm vô cùng vui mừng, đây là tiếng của hệ thống.

Thế nhưng hần chưa kịp nói cái gì thì đã rơi vào hôn mê thật sâu.

Không biết qua bao lâu, khi Lâm Phàm mở to mắt lại, bên ngoài trời đã tối sầm. Lâm Phàm lập tức xem xét sổ liệu bản thân.

Chính thức dung hợp là chuyện gì, hệ thống có thay đổi gì sao? Lâm Phàm vội cẩn thận quan sát.

Họ tên: Lâm Phàm

Tu vi: Tiên Thiên sơ giai.

Thân thể: Nhập Thần sơ giai.

Thiên tư: thăng cấp vô hạn.

Huyết mạch: không có.

Thần thông: âm dương, tăng phúc, ẩn thân.

Tinh thông: luyện khí, truyền thụ.

Túi chứa đồ: Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, Thất Thánh Bảo Đồ.

....

Giao diện trước đây đã không còn, thay vào đó là một giao diện hoàn toàn mới. Lâm Phàm có thể cảm nhận những công pháp mình học được đều được khắc sâu trong óc.

Thậm chí có loại cảm giác chỉ cần vừa nghĩ tới đã có thể dùng ra, giống như chúng nó trở thành một bộ phận của cơ thể, đơn giản hơn trước kia rất nhiều.

Giao diện cũ nhìn có vẻ rất chi tiết, thế nhưng Lâm Phàm lại cảm giác hiện tại cao cấp hơn dĩ vãng.

Còn cả mấy công năng mới có, Lâm Phàm chưa hiểu chúng có ý gì, nhất là tu vi, tại sao lại thành Tiên Thiên sơ giai?

Chính mình lúc trước chỉ kém một chút đã tiến vào Nhập Thần cơ mà?

Nhưng Lâm Phàm lại không hề cảm thấy mình yếu đi.

Những thay đổi này còn đợi hần nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, giờ cứ đoán già đoán non chẳng để làm gì cả.

Đã nhiều ngày không nhìn thấy mặt trời, Lâm Phàm muốn đi ra ngoài tìm thái thượng trưởng lão Vô Nhai, để hần dắt mình tới Vô Danh phong xem thử.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, những tia nắng vàng ấm áp chiếu lên mặt hần, cảm giác thật là dễ chịu.

Lâm Phàm nhìn quanh, chỉ thấy mệnh mông vô bờ, phòng ốc san sát, tràn đầy sức sống.

Đây là Thánh Tông, tông môn còn cường đại, phồn vinh hơn cả Thánh Ma Tông.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm thấy được rất nhiều đệ tử Thánh Tông, cũng nhìn thấy rất nhiều điều mới lạ.

Thánh Tông lớn tới vượt ra khỏi tường tượng của Lâm Phàm. Đi mãi một hồi lâu, Lâm Phàm gặp được thái thượng trưởng lão Vô Nhai.

- Xem ra đã khôi phục tốt, vậy để ta dẫn ngươi tới Vô Danh phong.

Vô Nhai sớm biết Lâm Phàm đã ra khỏi phòng, cho nên tới đây đón hán tới Vô Danh phong.

Nơi đó là một ngọn núi bỏ hoang đã lâu, nằm ở phía Tây Bắc của Thánh Tông, thuộc sân sau của tông môn, rất ít khi có người đi qua, cũng đã bị các đệ tử cho vào quên lãng.

- Đa tạ thái thượng trưởng lão.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Vô Nhai, kiểm tra tu vi của người này.

Cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Tuy hiện giờ không còn chia cấp bậc rõ như trước, nhưng Lâm Phàm biết thái thượng trưởng lão Vô Nhai này nếu so với Thánh Ma lão tổ thì mạnh hơn rất nhiều.

Khi Lâm Phàm đi theo Vô Nhai tới Vô Danh phong thì cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi không nói ra lời.

Cô quanh, vắng vẻ, nguyên thủy, không có một bóng người.

Ngọn núi hoang không một bóng người này mà là tông môn mới của Thánh Ma Tông sao?

- Đây chính là Vô Danh phong, Thánh Tông chỉ có thể giúp được ngươi đến mức này thôi. Nếu đã chọn con đường này thì đừng có chùn bước hay oán hận gì cả. Ngươi sẽ được hưởng quyền lợi như các đệ tử của Thánh Tông, còn có thể đi được bao xa thì phải xem chính ngươi rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nói.

- Đa tạ bản tông.

Lâm Phàm gật đầu nói.

- Đừng khách khí!

Vô Nhai gật gù đầu, sau đó rời khỏi nơi này. Hắn chỉ có khả năng giúp tới đây, sống chết sau này chỉ có thể dựa vào chính Lâm Phàm.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Khôi phục bản thân, tiện khí không thay đổi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trên Vô Danh phong hoang vắng, Lâm Phàm bắt đầu dĩ thời dài, tìm một tảng đá mà đặt mông ngồi lên, sau đó ngo ngắc nhìn về phía chân trời.

Một cơn gió thu thổi tới, từng đám lá vàng bị cuốn theo bay lên cao rồi là là rớt xuống, càng tạo thêm vẻ thê lương.

Bơ vơ một mình, không ai để nương tựa, cuộc sống hoàn toàn mới, về sau biết làm thế nào cho phải đây?

Lâm Phàm thực hoài niệm cuộc sống trước kia, nhưng nó đã không thể quay trở lại.

Dần dần bóng dáng đơn độc của Lâm Phàm dung nhập với cảnh vật tiêu điều chung quanh, sự cô độc thê lương tràn ra toàn bộ ngọn núi.

Một ngày.

Hai ngày.

Lâm Phàm lặng lẽ ngồi ngay ngắn trên hòn đá, chưa từng cử động, giống như mình đã biến thành một hòn đá mới.

Tin tức tông chủ Thánh Tông ban ngọn núi Vô Danh cho một gã đệ tử xa lạ làm phân tông lan nhanh.

Rất nhiều người đều không dám tin điều này, bọn họ không tin nổi tông chủ lại đem Vô Danh phong ban thưởng cho người khác.

Một ít trưởng lão có ý kiến, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì. Đây là mệnh lệnh trực tiếp từ tông chủ, chẳng lẽ có người nào có thể thay đổi?

Đệ tử trong tông cảm thấy rất hứng thú với người được tông chủ ban thưởng cả một ngọn núi, bèn kết bạn tới đó xem thử tới cùng là hạng người gì mà có thể tạo phân tông ở Vô Danh phong.

Thế nhưng khi bọn họ đi vào Vô Danh phong, nhìn cảnh tượng hoang vắng nơi này lại đều lắc lắc đầu.

Hoang tàn, thật sự quá hoang tàn, chỉ có đại thụ cùng cỏ dại thành bụi cao quá đầu người. Muốn xây dựng tông môn ở nơi này thật sự quá khó khăn.

Khi bọn họ nhìn thấy bóng người ngồi không nhúc nhích trên tảng đá thì đều rất tò mò.

Có đệ tử nhìn mãi thật lâu, cuối cùng không thấy gì thay đổi, đành phải rời khỏi nơi này.

Ngày hôm sau lại có đệ tử đến, bóng người kia vẫn ngồi ở chỗ cũ.

Hôm sau nữa, lại tới một đám đệ tử, nhưng bóng người kia vẫn ở nguyên vị trí.

....

Chuyện như thế kéo dài mãi vài ngày.

Trong Thánh Tông rộ lên tin đồn, người được tông chủ ban thưởng ngọn núi kia là một kẻ ngớ ngẩn, cả ngày chỉ biết ngồi trên hòn đá không nhúc nhích.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai cùng thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn đều chú ý tới Lâm Phàm trên Vô Danh phong.

Bọn họ biết Lâm Phàm đang chìm trong suy tưởng. Đối với bất kỳ người nào, tông môn bị diệt đều là một chuyện không thể thừa nhận nổi.

Có người phát điên.

Có người phé đi.

Có người bị cừ hận che mờ hai mắt.

Nhưng cũng có người có thể bước ra khỏi bóng ma, giành lại bản thân.

Chẳng qua bọn họ không biết Lâm Phàm thuộc loại nào.

Mười ngày sau, một trận cuồng tiếu vang vọng toàn bộ Vô Danh phong.

- Bôn đại gia đã tỉnh lại, phải phấn đấu, phải cố gắng, đợi lão tử mạnh lên sẽ trở về báo thù.

Lâm Phàm đã tỉnh, tâm cũng đã mở ra.

Cả ngày ưu sầu thì có lợi ích gì, mất đi rồi trở về lại được sao? Chẳng lẽ ngồi bi sầu thì thực lực có thể tự tăng lên?

Khôi phục bản thân, nhất định phải cố gắng, chờ bôn đại gia tăng thực lực lên cảnh giới nghiền áp tất cả chính là giờ chết của các ngươi.

Trong Thánh Tông, một người đang đứng từ đài cao, dùng ánh mắt như có thể xuyên thấu tầng tầng không gian mà nhìn về phía Vô Danh phong, nở một nụ cười vui mừng.

- Có thể bước ra là tốt rồi.

....

Lâm Phàm tự hỏi rất nhiều, thống kê lại cảnh ngộ của mình hiện giờ.

Nói thẳng ra là trên răng dưới dế, thân không một cấc.

Muốn người không có người, muốn vật không có vật, so với ăn mày còn nghèo hơn.

Muốn phát triển Thánh Ma Tông cũng không phải chỉ nghĩ là được.

Làm người đứng đầu một tông, đầu tiên cần có một chỗ để chui ra chui vào, tiếp đến là một ít tạp dịch làm việc dọn dẹp lật vật, sau tới vài tiểu đệ tử để sai vặt, còn cần...

Ài, chính là cái gì cũng thiếu.

Lâm Phàm rất là bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Bắt đầu từ số không thật sự rất buồn bực a.

Còn may là hắn đang ở Thánh Tông, hắn vẫn còn có cách.

Sau đó Lâm Phàm nhìn đến đồ vật thái thượng trường lão Vô Nhai đưa cho mình.

Một quyển sách phong cách cổ xưa.

Lâm Phàm lật từng tờ ra xem, trong đó ghi chép tất tậ về Đông Linh châu.

Vị trí các tông môn trong Đông Linh châu, tọa độ các bí cảnh, các khu vực cấm v.v... hết thảy đều được ghi lại trong quyển sách này.

Phân chia tu luyện trong Đông Linh châu không khác Thương Linh châu bao nhiêu.

Chẳng qua lại không phức tạp như Thương Linh Châu, mà lấy bốn bậc là sơ giai, trung giai, cao giai và đại viên mãn làm chuẩn.

Lâm Phàm đóng sách lại, trong lòng hiểu đại khái, nơi này cao cấp hơn rất nhiều so với Thương Linh châu.

Đồng thời diện tích ở nơi này cũng lớn hơn Thương Linh châu rất nhiều lần, phân bố thế lực càng thêm phức tạp.

Chẳng qua những điều này chẳng quan hệ gì tới hắn.

Lâm Phàm cất kỹ quyển sách đi, cũng không để ý đến giảng giải trên đó. Hiện giờ, bước đầu tiên cần làm sau khi tỉnh lại là trọng chấn hùng phong của Thánh Ma Tông.

Tuy Thánh Ma Tông chỉ còn lại có một mình mình, nhưng mình mang theo kỳ vọng của toàn bộ sư huynh đệ và tông chủ, sao có thể để họ thất vọng.

Lâm Phàm đi dạo một vòng ở Vô Danh phong, tra xét địa hình, cuối cùng chọn một mảnh đất bằng phẳng để dựng nhà ở.

Chọn lựa mấy cái cây to, chém đứt rồi đẽo thành hình trụ, dựng ở bốn phía làm cột nhà, sau đó lại cất lát từng thớ gỗ trải trên mặt đất làm sàn...

....

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm nhẹ nhõm thở phào một cái. Một căn nhà gỗ hai tầng có mái dốc rất cuộc thành, tuy rất sơ sài, nhưng tóm lại là có nơi cư trú.

Hiện giờ sắc trời đã tối, Lâm Phàm đi vào trong căn nhà gỗ do chính mình dựng lên, khoang chân mà ngồi, thử tu luyện.

Hiện tại, Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý là hai tâm pháp cao cấp nhất mà Lâm Phàm có được. Giờ hệ thống đã thay đổi, không biết tu luyện sẽ có cái gì khác biệt.

Lâm Phàm đã luyện Vô Tướng Thiên Ma tới tầng 2, nhưng Kiếm Ý lại vẫn dừng ở tầng 1.

"Ông ông..."

Lâm Phàm nhập định tu luyện không bao lâu, không gian sau lưng bỗng rung lên, tạo thành tầng tầng gợn khí như gợn sóng.

Lâm Phàm lúc này đồng thời vận chuyển hai loại tâm pháp, giống như âm dương thái cực, một nửa là sương đen dày đặc, một nửa là kiếm ý dào dạt, dần dần hình thành một thanh kiếm không tên khí thế mãnh mẽ cuộn cuộn.

Giờ khắc này Lâm Phàm mở mắt, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Sau khi hắn tiến vào trạng thái tu luyện cũng không có nghe được hệ thống báo exp gia tăng, nhưng lại có một cỗ khí tức tràn khắp tứ chi bách hải, rất là thoải mái.

Đây là cảm giác Lâm Phàm chưa bao giờ có, tốc độ tu luyện hai môn tâm pháp này tựa như nhanh hơn rất nhiều.

Xem ra đây là hiệu quả hệ thống mang đến sau khi thay đổi, không biết còn công năng gì đang đợi mình thăm dò nữa.

Lâm Phàm khôi phục lại bình tĩnh, cũng không nghĩ nhiều, an tâm đắm chìm trong tu luyện.

Hôm sau, mặt trời mọc lên từ đằng Đông, khí lành theo tới, Lâm Phàm mở hai mắt ra.

Một ngum trục khí được phun ra chậm rãi từ miệng hắn, sau đó tiền tán trong thiên địa.

(*Trục khí: khí uế trục trong cơ thể cần đưa ra ngoài)

Trải qua một đêm tĩnh tâm tu luyện, hai môn tâm pháp tiến triển rất nhanh, nhất là Kiếm Ý đã ở ngưỡng sắp đột phá.

Lâm Phàm tin tưởng, không bao lâu nữa Kiếm Ý sẽ có thể thật sự đột phá.

Đi vào Thánh Tông đã sắp cả tháng, Lâm Phàm cũng muốn ra ngoài dạo một vòng.

Tìm một chút cơ hội.

Kiểm ít tài nguyên hoặc lừa gạt thu mấy tùy tùng cũng là lựa chọn không tệ.

Chủ yếu nhất là đã mười ngày không ăn uống gì, bụng kháng nghị nghiêm trọng, nếu nhịn tiếp thì sợ không chống đỡ nổi nữa.

Lâm Phàm rất cảm tạ tông chủ Thánh Tông, không chỉ ban thưởng cho mình một ngọn núi, còn để cho mình hưởng thụ tất cả quyền lợi mà đệ tử Thánh Tông nên có.

Nếu không, muốn ở lại đây cũng là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm vừa ra khỏi cửa thì cảm giác còn thiếu thứ gì đó, tiếp đó đột nhiên có phản ứng, lập tức nâng một tảng đá lớn đến dựng đứng trước cửa, lại lấy ngón tay làm bút, khắc lên ba chữ:

"Thánh Ma Tông."

Làm xong tất cả chuyện này sau, Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu.

Lần này mới ra dáng a.

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Dụ được bao nhiêu hay bấy nhiêu

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đi từ Vô Danh phong ra ngoài, Lâm Phàm loáng thoáng cảm giác được ánh mắt của một số đệ tử Thánh Tông nhìn về phía mình có chút là lạ.

Những đệ tử này túm năm tụm ba thì thầm to nhỏ với nhau, đến khi Lâm Phàm đi ngang qua thì đều làm bộ như không có chuyện gì, đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Thế nhưng khi Lâm Phàm đã qua hẳn thì lại túm lại bàn tán.

- Người này chính là chủ nhân hiện tại của Vô Danh phong sao?

- Thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, các người nói liệu có phải là con riêng của tông chủ không, ta nghe nói năm xưa tông chủ từng có một đoạn tình sử đấy.

- Suyt, nhỏ giọng một chút, nếu bị kẻ nào bẩm báo cho tông chủ thì tha hồ xui xẻo.

- Chẳng qua Vô Danh phong đã rách nát không chịu nổi, quanh năm không có người, muốn xây dựng phân tông ở đó chẳng đơn giản chút nào đâu.

....

Chuyện Lâm Phàm ở Vô Danh phong xây dựng phân tông không phải là bí mật gì. Có đệ tử rất là tò mò với điều, nhưng cũng có đệ tử không hề đặt chuyện này trong lòng, đem tinh lực dồn hết vào việc tu luyện.

Lâm Phàm phát hiện ở Thánh Tông có mấy chỗ tốt, nhất là chức nghiệp phụ hình như rất được hoan nghênh tại đây.

Ví dụ như Luyện khí đường hắn vừa đi qua, nơi đó là từng dãy phòng đóng kín cửa, bên trong truyền ra những tiếng gõ kim loại chất chứa. Lâm Phàm mới đầu định vào xem thử, thế nhưng vừa lúc có một đại hán từ bên trong đi ra, giơ cao một món binh khí rồi hô lớn một tiếng.

- Trường kiếm thượng phẩm, đổi lấy Kim Tùy Đan.

Lâm Phàm biết Kim Tùy Đan, đó là một loại đan dược có thể tăng tốc độ tu luyện cho võ giả có cảnh giới Nhập Thần trở xuống.

Cảnh tượng kế tiếp làm Lâm Phàm há hốc miệng, bởi đám đệ tử đang có mặt bên ngoài Luyện khí đường đột nhiên cùng phát điên mà hò hét âm lên.

Thậm chí thiếu chút nữa xảy ra xô xát.

Mà Lâm Phàm cũng tra xét thử người bán binh khí kia, tu vi bình thường, chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, nhưng bản sự luyện khí không thấp, lợi hại hơn nhiều đám luyện khí sư ở Thánh Ma Tông.

Sau đó Lâm Phàm lại thấy thêm một ít chức nghiệp phụ nữa, cảnh tượng cũng tương tự.

Xem ra ở đâu thì cũng chỉ có số ít người kiêm tu chức nghiệp phụ, mà những võ giả này đều dùng sản phẩm của mình để đổi lấy đan dược tăng cường tu vi.

Không tồi, không tồi.

Giờ phút này Lâm Phàm có một ít ý tưởng trong đầu.

Hiện tại Vô Danh phong còn đầy cỏ dại chưa được thu dọn, dùng sức một người quá khó khăn.

Nhất định phải kiếm một ít cu li, à không, là thu một ít đệ tử, đệ bọn họ cùng mình phát dương quang đại tông môn.

Lâm Phàm nhìn thử tu vi của những đệ tử xung quanh, không phải cảnh giới Nhập Thần thì cũng là cảnh giới Tiên Thiên, hiển nhiên bằng tình huống hiện tại của mình rất khó để dụ bọn họ theo.

Nếu muốn dụ, có lẽ phải tìm một ít đệ tử không được coi trọng ở tông môn mới được.

Ví dụ như Tiên Thiên trở xuống.

Có ý tưởng này, Lâm Phàm lập tức bắt đầu hành động.

- Xin chào sư đệ, xin hỏi trong tông môn thì đệ tử cấp bậc nào là không được coi trọng nhất?

Lâm Phàm làm vẻ mặt tươi cười hòa nhã, ngăn một đệ tử đang đi trên đường.

Đệ tử bị ngăn lại nhìn trên dưới đánh giá Lâm Phàm, người này là ai a, sao lại chưa từng thấy qua? Còn gọi mình là sư đệ, chẳng lẽ là người có bối phận cao hơn mình?

Chẳng qua người này bộ dáng đứng đắn, hơn nữa còn có một loại bức khí nhân nhậ phiêu tán, khiến đệ tử này hơi hơi sợ.

Lâm Phàm nhìn đệ tử trước mắt, cười khê, thu hết biến hóa trên mặt người này vào trong mắt.

Hắn biết đệ tử trước mặt đã bị bức khí của mình trấn áp rồi.

- Chào sư huynh, không được coi trọng nhất hẳn là đệ tử tạp dịch đó.

Tuy trong lòng đệ tử này có chút hoài nghi với người trước mắt, nhưng thần sắc hồ hững của đối phương lại làm cho hắn có một cảm giác áp lực khó hiểu.

- Ra vậy, xin hỏi sư đệ họ ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Đi thẳng về hướng Đông, qua một con đường nhỏ, chỗ giữa sườn núi chính là nơi ở của đệ tử tạp dịch.

Đệ tử này nói rất chi tiết.

- Đa tạ sư đệ!

Lâm Phàm thỏa mãn vỗ vỗ vai đệ tử này, sau đó chấp hai tay sau lưng, khoan thai đi theo hướng được chỉ, phong thái hoàn toàn giống một cao nhân.

- Xin hỏi quý tính của sư huynh?

Đệ tử này hồ lớn nói.

- Sau này có thể gọi ta là Lâm sư huynh.

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại, từ tốn nói.

- Họ Lâm?

Đệ tử này gật gật đầu, đợi lát nữa về sẽ hỏi thăm một phen, xem vị sư huynh này rốt cuộc là đại nhân vật nào, không chừng còn có thể ôm lấy bắp đùi.

....

Theo lời chỉ dẫn của tên đệ tử kia, không quá bao lâu, Lâm Phàm đã tìm được chỗ ở của các đệ tử tạp dịch.

Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, không khỏi cảm thán. Nơi này thật không hổ là đại tông, chỉ là đệ tử tạp dịch thôi đã có đãi ngộ không kém đệ tử ngoại môn ở Thánh Ma Tông bao nhiêu.

- Vị sư huynh này khí vũ hiên ngang, vừa nhìn đã biết đến từ trong nội môn, không biết là có chuyện gì cần hỗ trợ không?

Lâm Phàm đang tặc lưỡi cảm thán thì chợt có một gã đệ tử tạp dịch mặt mày gian xảo chạy tới, về mặt lấy lòng nói.

Lâm Phàm cười cười, nhìn người này:

- Ủm, cũng tốt, người kêu tất cả các đệ tử tạp dịch lại đây, bản tọa muốn chọn mấy người theo ta về núi.

Trương Nhị Cầu nhìn sư huynh trước mắt, vốn cho rằng đây là đệ tử nội môn, muốn nịnh bợ cho khéo một phen, có khi lại được chút ưu đãi.

Giờ phút này vừa nghe đối phương tự xưng bản tọa, gương mặt tam giác vốn đã hơi hồng lên vì kích động của Trương Nhị Cầu lập tức biến sang đỏ gay như đất khi.

Bản tọa?

Đây chính là cách tự xưng chỉ có đại nhân vật trong tông môn mới có thể dùng a.

Cái này...

Trương Nhị Cầu trên thông thiên văn dưới tường địa lý, tin tức gì ở Thánh Tông hẳn cũng biết, tuy không rõ đại nhân vật trước mắt này rốt cuộc là vị nào, nhưng lại cho rằng đại nhân vật này quanh năm bế quan, hiện tại xuất quan nên đến chọn một ít đệ tử cũng không chừng.

Huống hồ vừa rồi còn nhắc tới ‘về núi’?

Ở Thánh Tông, có thể có ngọn núi của riêng mình đều là nhân vật cấp bậc thái thượng trưởng lão a.

- Được được, xin chờ một chút, đệ tử sẽ đi gọi người ngay.

Trương Nhị Cầu đột nhiên phát hiện hôm nay mình có khả năng sẽ phát tài. Hắn không ngờ tùy ý đi lên chào một câu lại quen được một đại nhân vật.

Nếu như có thể theo đối phương về núi, còn không phải là gà rừng biến phượng hoàng, từ nay về sau đã là người của một ‘phong’.

Có điều không biết đối phương là Trung Thiên phong, hay là Kinh Thiên phong, hay lại là...

Trương Nhị Cầu đã không dám tưởng tượng, vừa nghĩ thoáng một cái đã kích động đến cả người run rẩy.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, khề thờ dài một cái. Nhân sinh a, không ra về cao thâm một chút, thần bí một chút thì đúng là khó sống.

Thế nhưng lời lúc nãy mình nói cũng không sai.

Chính mình thân là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, tuy tu vi chưa cao, nhưng tự xưng là bản tọa vẫn hoàn toàn phù hợp.

Tình huống hiện tại, có thể dụ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, trước hết phải kiếm người lên núi dọn cỏ đại đã.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Ta muốn tìm mấy người đi nhờ cở

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong đám đệ tử tạp dịch, Trương Nhị Cầu không phải lớn nhất nhưng giao du rất rộng, vừa đi thông báo một vòng đã có gần nửa số đệ tử tạp dịch cuồn cuộn chạy tới.

Đại nhân vật tới đây chọn lựa đệ tử theo về núi, đây tức là thế nào?

Nghĩa là trực tiếp nhảy vọt qua đệ tử ngoại môn, thậm chí là đệ tử nội môn, trở thành môn hạ đệ tử của một thái thượng trưởng lão.

Nếu vận khí tốt được chọn, đó là cá vượt long môn, gà hóa phượng hoàng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhân sinh khoái ý.

Lúc này, trong một căn phòng dành cho đệ tử tạp dịch, một gã đệ tử nghe tiếng hoan hô bên ngoài, lại được Trương Nhị Cầu đi vào thông báo tình huống thì trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

Lấy tình huống của hắn, không bao lâu nữa sẽ có thể trở thành đệ tử ngoại môn, thoát khỏi thân phận hiện tại, chân chính gia nhập tông môn. Nhưng giờ có đại nhân vật một núi tới thu đệ tử, không thể không tận dụng cơ hội này.

Tiến vào ngọn núi và tiến vào ngoại môn là hai lựa chọn không cùng cấp bậc. Tiến vào ngọn núi sẽ được núi đó che chở, phương diện tài nguyên và công pháp đều không cần phải nghĩ, còn nếu tiến vào ngoại môn thì vẫn chỉ có thể dựa vào bản thân.

Có điều vấn đề này lại không coi là vấn đề với hắn, bởi vì hắn có kỳ ngộ của mình.

Lỗ Diễm rất có lòng tin ở bản thân. Hắn tin chắc tu vi của mình thuộc top 10 trong hàng ngũ đệ tử tạp dịch, nếu liều mạng thậm chí có thể xử lý cả đệ tử tạp dịch xếp hạng 1.

Nhưng hắn luôn ẩn giấu tu vi để giảm phiền toái không cần thiết, chậm rãi tu luyện, chỉ cần đến thời cơ thích hợp sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, trở thành tồn tại khiến áp mọi người.

Tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của Lỗ Diễm.

Cường đại lâu dài không thể gây chú ý và kinh ngạc bằng vốn đang bình thường trở nên nổi bật, như thế mới có thể được đại nhân vật coi trọng.

....

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, nhìn đám người đang đi tới, khóe miệng nở một nụ cười tự tin. Đợi lát nữa mình nên tỏ vẻ thần bí một chút hay khí phách một chút tốt hơn nhỉ?

Nói thế nào thì mình hiện giờ cũng là đứng đầu một tông, cần phải tỏ rõ khí thế một chút.

Tiếp đến, Lâm Phàm khẽ hít một hơi, tạo bộ dáng cao ngạo, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn xa xăm giống như có thể xuyên thấu tầng tầng không gian, nhìn thấy chân lý nhân sinh, tiến nhập cảnh giới huyền diệu kỳ bí.

Những đệ tử được Trương Nhị Cầu gọi tới, từng người khấn trương nhìn Lâm Phàm.

Đây là đại nhân vật một núi a.

Quả thật là oai hùng bất phàm, khí vũ hiên ngang, vừa nhìn thôi đã biết là đại nhân vật.

Lâm Phàm lần đầu tiên được muôn người nhìn chăm chú thế này, không khỏi có chút mê say, trong mấy ngàn ánh mắt chờ mong này chỉ có thân ảnh của a.

Lỗ Diễm đứng ở hàng trước, nhìn đại nhân vật theo lời Trương Nhị Cầu, trong mắt lóe ra tinh quang. Đối phương khí thế bất phàm mà nội liễm, lấy bí pháp của hắn cũng không thấu được đối phương sâu cạn ra sao, quá khủng bố.

Lỗ Diễm vốn chỉ là một đệ tử bình thường trong số các đệ tử tạp dịch, không có chút tài năng nào cả nếu không muốn nói là phế vật.

Mãi cho tới một ngày, hắn bị mấy tên sư huynh đánh đập, chảy rất nhiều máu, lại vô tình để máu tươi dính lên chuỗi Phật châu gia truyền đeo trên cổ, từ đó chuyện kỳ quái bắt đầu xảy ra.

Chuối Phật châu không tên này không chỉ làm thân thể hần khôi phục lại, mà trong đầu hần còn xuất hiện những công pháp hần chưa từng thấy.

Từ đó trở đi, Lỗ Diễm biết cuộc đời của mình sẽ không còn tầm thường vô vị nữa.

- Đại nhân, đệ tử tạp dịch có số lượng rất đông, một mình ta không có khả năng gọi hết, nhưng nơi này cũng đã có mấy trăm sư huynh đệ, hần là đủ để ngài lựa chọn.

Trương Nhị Cầu cung kính vạn phần nói.

- Ừm!

Lâm Phàm gật gật đầu, tỉnh lại từ cảm giác mê say, sau đó nhìn lướt một vòng.

Mọi người thấy đại nhân đang đánh giá mình, đều nuốt một ngụm nước miếng, mặt lộ vẻ chờ mong.

Bọn họ vô cùng hy vọng người may mắn sẽ là mình, được đại nhân mang về núi, từ nay về sau bước lên con đường ánh sáng.

Lỗ Diễm cố ngẩng đầu hết cỡ trong đám người, hơi hơi tản ra một tia khí thế. Hần cho là ấy tu vi của đại nhân, nhất định có thể chú ý tới sự bất phàm của hần.

Chỉ cần được đại nhân lựa chọn, từ nay về sau gia nhập núi, hần có thể phóng tay phóng chân làm lớn một hội, xông ra một mảnh trời.

Ánh mắt Lâm Phàm chỉ liếc qua thân thể của mỗi người này, không hề để ý tới gương mặt.

Tiêu chuẩn chọn người của Lâm Phàm lúc này là cường tráng, khỏe mạnh, có thể làm cỏ.

Dáng người gầy yếu một chút thì không chọn.

- Bản tọa lần này chỉ chọn năm người.

Lâm Phàm nói, sau đó chỉ vào Trương Nhị Cầu.

- Người có công tập hợp người, tính người một suất.

Trương Nhị Cầu vốn cũng rất hồi hộp, nếu đại nhân không chọn mình thì sao? Nhưng giờ thấy đại nhân nhận mình làm người đầu tiên, khuôn mặt hình tam giác của Trương Nhị Cầu lập tức kích động đến đỏ bừng lên, giống như là sắp khóc.

Phần mộ tổ tiên bốc lên khói xanh rồi... không ngờ Trương Nhị Cầu ta cũng có một ngày thăng quan phát tài.

Nghĩ nghĩ một thoáng, Trương Nhị Cầu kích động lau khóe mắt, giống như tự nhìn lại cuộc đời mà cảm thương lẫn vui mừng.

Đồng thời ánh mắt của hần nhìn về phía Lâm Phàm lại càng tràn ngập cảm kích. Sau này chính mình phải hảo hảo báo đáp ơn tri ngộ của đại nhân a.

Đám đệ tử tạp dịch nhìn thấy đại nhân vật đã chọn được một người, càng thêm hồi hộp. Chỉ có năm suất, giờ đã thiếu một, vậy tức là trong mấy trăm người tại đây chỉ có bốn người may mắn.

Như vậy bốn người may mắn này sẽ là ai? Mấy trăm đệ tử tạp dịch đều đang môi mắt mà trông.

Lỗ Diễm đứng trong đám người, hần cực kỳ tự tin mình sẽ được chọn, bởi vì ngay vừa xong, hần chú ý thấy đại nhân vật này nhìn mình nhiều hơn mấy lần.

Chỉ là Trương Nhị Cầu cũng được chọn khiến Lỗ Diễm có chút khinh thường. Một kẻ thích nịnh nọt, hay giờ trò khôn vặt, sau này cùng mình hoàn toàn là ở hai thế giới lại cũng được chọn, quả thực là bất ngờ.

- Người...

Lâm Phàm lại chọn một người. Người này thân hình cao lớn, làn da ngăm đen, cánh tay thô to mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết làm việc rất năng suất.

- Tạ ơn đại nhân.

Người cao lớn kia không dám tin nhìn Lâm Phàm, hần không nghĩ mình sẽ được chọn, chỉ biết ngây ngốc nở nụ cười.

....

- Người...

- Người...

Lại chọn thêm hai người, vẫn là tiêu chuẩn dựa vào hình thể. Hai người này vừa nhìn đã biết là con nhà nông, khẳng định rất biết việc.

Lỗ Diễm lúc này kinh ngạc vạn phần, hắn không biết đại nhân vật này tuyển theo tiêu chuẩn gì? Trong mắt Lỗ Diễm, những người vừa được chọn kia đều là phế vật trong phế vật, cả đời cũng không có khả năng trở thành đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng những người này lại được đại nhân vật chọn, chẳng lẽ bọn họ có chỗ nào đặc biệt mà hắn không nhìn ra sao?

Giờ phút này chỉ còn lại một suất cuối cùng, Lỗ Diễm không khỏi căng thẳng.

Nhưng trong đầu hắn vẫn tin chắc một chuyện, suất cuối cùng là thuộc về mình.

Giờ khắc này Lỗ Diễm cũng không ản giấu gì nữa, khí tức phát hết ra ngoài, giống như biển lặng bỗng nổi sóng lớn.

Hắn muốn dựa vào khí thế khiến cho đại nhân vật chú ý.

Khi Lỗ Diễm thấy đại nhân vật nhìn về phía mình, trong lòng mừng như điên, đại nhân vật nhìn mình, nhất định là muốn chọn mình.

Cổ họng của Lỗ Diễm có chút ngứa ngáy, vô cùng muốn mở miệng.

Lâm Phàm chớp chớp mắt, nhìn thoáng qua Lỗ Diễm, cảm giác người này thật kỳ quái, khí tức lúc mạnh lúc yếu là vì sao? Tuy rằng không tệ, nhưng hình thể hơi nhỏ gầy, lại còn trắng nõn, nhìn đã biết không phải người hay việc.

Sau đó, Lâm Phàm dừng mắt ở một người, khẽ cười:

- Một người cuối cùng chính là ngươi.

Một gã to xác nhưng nhìn có vẻ hơi khờ khờ đứng cách Lỗ Diễm không xa kinh ngạc há hốc miệng, sau đó mừng như điên.

....

- Sao lại như vậy?

Môi Lỗ Diễm run run, không thể tin được kết quả này. Tại sao vị đại nhân này không chọn mình, hay là trong mắt đại nhân này, mình còn không bằng năm kẻ bỏ đi kia?

- Đáng giận... Đáng giận a.

Lỗ Diễm nhìn mấy người được chọn ai nấy đều đang cười toe toét, nhưng nụ cười ấy trong mắt hắn lại hóa thành những mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim hắn.

Đám phế vật trong mắt hắn được tuyển, bản thân hắn thì không, đây là chuyện đã kích cỡ nào?

Giờ khắc này Lỗ Diễm nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm, trong lòng dâng lên cảm giác không phục.

- Hôm nay ngươi không nhìn trúng ta, ngày khác ta sẽ lên tới độ cao mà ngươi không thể nhìn đến nổi.

Lỗ Diễm nắm chặt nắm tay, cuối cùng lặng yên rời khỏi đám người.

Lâm Phàm rất vừa ý với năm người mình vừa chọn, nhưng lại không biết trong lúc vô ý tuyển người này đã bị một gã có chí lớn ghi hận.

Nếu Lâm Phàm biết chuyện này, chỉ sợ phải khóc không ra nước mắt.

Không phải là lão tử chỉ chọn mấy người đi làm cỏ sao, tại sao cũng có thể tạo thành cừu hận chứ.

- Tốt lắm, đều cùng ta rời đi.

Lâm Phàm hồ hững gật gật đầu, không muốn nói nhiều. Rất nhiều cô cần phải dọn, không thể hao phí thời gian.

- Đại nhân, xin chờ một chút, ta muốn vì chính mình đòi lại một cái công đạo.

Lúc này Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu, sau đó gật gật đầu:

- Nhanh lên.

Được đại nhân đồng ý, Trương Nhị Cầu nở nụ cười, sau đó lập tức chạy đến trước mặt một đại hán cao to, ưỡn ngực vênh mặt lên nhìn đại hán:

- Hôm qua ngươi đánh ta một trận, lại đoạt của ta mười viên Luyện Thể Đan, bây giờ mau trả lại, xin lỗi ta nữa.

Đại hán mà Trương Nhị Cầu đang đối mặt là tiểu bá vương trong đệ tử tạp dịch, đệ tử tạp dịch không ai không sợ hắn, thế nhưng hiện giờ mình đã ôm được bắp đùi đại nhân, kẻ này còn dám làm cái gì?

- Ngươi muốn ăn cướp sao, rõ ràng chỉ có hai viên, ngươi lại nói là mười viên, ngươi...

Đại hán biến sắc, rất là phẫn nộ nhưng chỉ dám nhỏ giọng nói.

- Hừ, đừng nói nhảm, đại nhân đang đợi, nếu để cho đại nhân sốt ruột thì không đơn giản như ta bắt đền ngươi đâu.

Trương Nhị Cầu hếch cái mũi lên trời, rất ‘nguru’ nói.

Đại hán nhìn thoáng đại nhân vật, cuối cùng cắn chặt răng, rất phẫn nộ nhìn Trương Nhị Cầu:

- Tốt, cho ngươi, hy vọng ngươi vĩnh viễn đừng trở về.

Trương Nhị Cầu cười cười, trở về? Đánh chết lão tử cũng sẽ không trở lại nơi này. Chờ đợi mình trước mắt là nhân gian tiên cảnh a.

- Được rồi, nói xin lỗi ta.

Trương Nhị Cầu nhìn thấy mười viên Luyện Thể Đan, liếm liếm môi, rất hài lòng đem cất kỹ.

- Xin lỗi.

Đại hán giờ đành nhận thua. Hắn không ngờ tên này lại may mắn như vậy, có điều sau này đừng để mình bắt được ở bên ngoài, nếu không sẽ biết hậu quả chuyện ngày hôm nay là thế nào.

-Ừm, không sai, lần sau nhìn thấy Nhị Cầu ca này thì ngoan ngoãn một chút, bằng không đừng trách Nhị Cầu ca không khách khí với ngươi.

Trương Nhị Cầu giờ phút này chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần khoan khoái, một loại thoải mái chưa bao giờ có tràn ngập toàn thân.

Loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Khóc không ra nước mắt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Cảnh vật trong Thánh Tông không kém gì những nơi rừng sâu núi thẳm kỳ ảo, tạo thành cảnh giác vừa gần gũi thiên nhiên vừa thư thái, làm người ta nghĩ rằng mình đang sống ở một nơi đáng sống.

Lâm Phàm rất vừa lòng nhìn năm cu li mình lựa chọn để làm cỏ. Lâm Phàm tin tưởng chỉ cần mình kiên trì không lười biếng, Vô Danh phong nhất định có thể tỏa hào quang.

Trong Thánh Tông, Lâm Phàm coi như có chút tiếng tăm, đương nhiên không phải là hung danh, mà ở trong mắt các đệ tử Thánh Tông, hắn là một tên ngớ ngẩn.

Bởi vì đã có ai từng nhìn thấy được một người ngây ngốc ngồi im một chỗ trên tảng đá, không hề động đậy suốt mười ngày?

Nhất định là chưa thấy qua, nhưng giờ lại thực sự có người như vậy. Người này chính là người được tông chủ ban thưởng Vô Danh phong.

Lâm Phàm căn bản không thèm để ý đến ánh mắt soi mói của những người xung quanh.

Nhưng đám người Trương Nhị Cầu lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, lại vô cùng hưởng thụ những ánh mắt kia.

Nhìn xem, ở tổng môn đã khi nào được nhiều người chú ý như vậy chứ.

Nhìn ánh mắt bọn họ kia, đó là hâm mộ, là ghen tị a...

Không cần nghĩ cũng biết, nguyên nhân của tất cả chuyện này đều ở đại nhân, bởi vì đại nhân chính là đại nhân, đi tới đâu có ánh sáng chói lọi chiếu ra tới đây, làm chói mắt mọi người.

Trương Nhị Cầu có chút hối hận, vừa xong đáng lẽ mình nên bắt chẹt thêm một chút, có đại nhân ở đó, tên kia dám không nghe mình nói chắc?

Sau này chính mình sẽ trở thành đệ tử của một núi, người của thái thượng trưởng lão, chỉ bằng tên đệ tử tạp dịch kia lấy gì dám cản trở với mình?

Nghĩ đến đây, Trương Nhị Cầu lại càng vênh mặt lên cao hơn, ra vẻ ‘lão tử rất lợi hại’.

Dần dần, không biết qua bao lâu.

Trương Nhị Cầu đã hơi mệt, nhưng thấy đại nhân vẫn tiếp tục đi chưa có dấu hiệu sắp dừng lại, hắn không dám hỏi, cũng không biết mình đang được dẫn tới đâu.

Hơn nữa Trương Nhị Cầu dần dần cảm giác có gì đó là lạ.

Phương hướng này là ngọn núi nào nhỉ?

Thánh Tông hiện giờ có tổng cộng mười ngọn núi đã được đặt tên, trong đó chín ngọn do chín thái thượng trưởng lão trấn giữ và một ngọn là chỗ của tông chủ.

Thế nhưng hướng hiện tại đi là Tây Bắc, chẳng lẽ nơi đó còn có ngọn núi nào mà mình không biết?

Dần dần, cảnh tượng phồn hoa đã biến mất.

Ven đường, cỏ dại dần choán cả lối đi, mặt đường bằng gạch xanh cũng trở thành đường đất đá lởm chởm.

- Đại nhân, chúng ta đang đi đâu?

Trương Nhị Cầu dè dặt hỏi, chỉ sợ mình mạo muội làm đại nhân không vui.

- Sắp đến rồi, ngay phía trước.

Lâm Phàm chỉ chỉ ngọn núi cao ngất phía trước nói.

Đám người Trương Nhị Cầu nhìn theo hướng chỉ, lập tức sắc mặt từng người biến thành trắng bệch.

Cái này hoàn toàn khác với điều chờ mong a.

- Đại... đại nhân, ngọn núi trước mặt hẳn là Vô Danh phong, nơi đó không có người thì phải.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu lắp ba lắp bắp mà nói, cảm giác nhân sinh đang từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

- Đúng, nhưng giờ không gọi là Vô Danh phong nữa mà gọi là Thánh Ma phong. Nơi đây tông chủ đã ban cho ta, sau này ta sẽ xây dựng Thánh Ma Tông ở đó.

Lâm Phàm cười nói, ánh mắt nhìn về phía đám người Trương Nhị Cầu mang vẻ ‘nhất các ngươi, thích nhé’.

Các ngươi chính là nhóm đệ tử đầu tiên được làm cỏ trên Thánh Ma Tông, sau này chờ Thánh Ma Tông cường đại lên, các ngươi đều thuộc thế hệ nguyên lão.

- Hả...

Trương Nhị Cầu vừa nghe, mặt dần ra. Sao có thể như vậy, không phải là mình được lên những ngọn núi kia sao?

Như thế nào lại là ngọn núi hoang trước mắt?

Nhìn về bậc thềm đá cũ nát loang lổ cỏ và rêu, Trương Nhị Cầu phát hiện có lẽ mình gặp phải bi kịch.

Đồng thời bốn người còn lại cũng đột nhiên nghĩ tới một việc, một truyền thuyết có liên quan đến Vô Danh phong.

Trong truyền thuyết, tông chủ ban Vô Danh phong cho một gã ngốc thích ngồi trên tảng đá. Gã ngốc này muốn xây dựng một cái tông môn.

Chẳng lẽ gã ngốc trong truyền thuyết ấy chính là vị đại nhân trước mặt này?

Giờ khắc này, không chỉ Trương Nhị Cầu, mặt những người khác đều xám ngoét. Nếu thật sự như vậy, hoàn toàn là bị kịch a.

Bọn họ ở trong đệ tử tạp dịch ít ra còn có ăn có ở có mặc, thậm chí cố gắng một chút có lẽ còn có thể trở thành một đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng giờ theo đối phương lên núi thì tất cả đều thay đổi.

Trên đó không có ở, không có mặc, không có ăn, tất cả đều phải tự cung tự cấp. Nghĩ đi nghĩ lại, mọi người đều cảm giác mình bị lừa gạt.

Nếu biết trước thế này, có chết bọn họ cũng không tới.

- Được rồi, nhanh lên một chút, sắp tới nơi rồi.

Lâm Phàm lúc này chưa chú ý tới về mặt của năm người, trong lòng còn đang mừng thầm, chỉ cần dẫn được lên núi thì không sợ những người này chạy trốn.

Tới thì dễ, đi thì khó, không làm xong việc đừng hòng rời đi.

- Ái ui, đại nhân, ta đau bụng, không chịu nổi nữa, ta muốn đi tìm nhà xí.

Đột nhiên có một kẻ trong năm người ôm bụng lớn tiếng kêu đau.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, vừa định để cho kẻ này chạy tạm vào bụi giải quyết thì lại nghe có người kêu ầm lên.

- Ấy chết, đại nhân, ta bỗng nhớ ra còn để sót ít đồ bên kia, đại nhân cứ đi trước, ta sẽ lập tức quay lại.

....

Lâm Phàm giờ phút này chỉ biết chửi thầm trong lòng, mấy cái tên này dám chơi trò ma mãnh cả với mình. . .

Khi Lâm Phàm chuẩn bị ngăn bọn họ, ngoại trừ Trương Nhị Cầu, bốn người còn lại đều đã biến mất với tốc độ ánh sáng.

Cứ đùa, ở chỗ này thì thà về làm đệ tử tạp dịch. Trương Nhị Cầu này quả nhiên không tốt lành gì, còn tưởng có chuyện tốt, không nghĩ là gọi đến chịu tội cùng.

Nếu thật sự theo đối phương lên núi, chỉ sợ sau này muốn khóc cũng không nổi.

- Các người. . .

Trương Nhị Cầu trợn mắt há hốc mồm nhìn bốn người chạy còn nhanh hơn gió, thân mình khẽ run lên, rất muốn nói với bọn họ một câu:

- Xin đưa em theo với. . .

Nhưng vừa lúc đó, Trương Nhị Cầu đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh khiến mình không rét mà run đang nhìn chằm chằm lấy mình, thân thể hắn bỗng run lên.

- Cái đám này thật là, sao lại chạy như thế chứ. Đại nhân, ngài không nên tức giận, ta sẽ lập tức đi bắt bọn họ quay lại.

Trương Nhị Cầu hùng hổ nói.

Thế nhưng hắn vừa chuẩn bị co giò thì đã nghe thấy giọng nói bình thản truyền vào tai.

- Quên đi, đi rồi thì thôi, ngươi cũng đừng đuổi theo. Nếu ngươi trở lại nơi đó, ta cũng không bảo vệ được ngươi đâu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, tuy có chút bức mình, nhưng còn may hắn nắm chắc Trương Nhị Cầu này không dám chạy.

Trương Nhị Cầu sùng sốt, bỗng nhớ tới trước khi rời đi mình đã đập thẳng vào mặt cừu nhân. Giờ nếu mình trở về còn không phải là bị hung hăng đánh chết?

Nghĩ vậy, Trương Nhị Cầu run lên, sau đó cố nặn về mặt tươi cười nhìn Lâm Phàm:

- Đúng đúng, đại nhân nói chí phải, đi rồi thì thôi, ít nhất còn Nhị Cầu ở đây.

- Ừm, đi thôi.

Lâm Phàm gật gù đầu.

Trương Nhị Cầu lúc này đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng của đại nhân, đột nhiên có loại xúc động muốn chết.

Sao ta lại dính phải nghiệp chướng thế này chứ, phần mộ tổ tiên nào bốc khói xanh, rõ ràng là khói đen a.

Trương Nhị Cầu giờ phút này khóc không ra nước mắt, chỉ còn biết nuốt lệ vào trong theo sau đại nhân.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Bi kịch nhân sinh của Trương Nhị Cầu

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Nhìn từ đỉnh núi cao nhất, núi xung quanh thật nhỏ.

Nhưng giờ phút này, Trương Nhị Cầu lại giống như nhìn được xong cuộc đời mình.

Đời mắt đáng thương kia nhìn rừng cỏ dại cao gần đến đầu người đang đung đưa theo gió mà chỉ muốn khóc lên.

Cỏ dại mệnh mông vô bờ, ngoại trừ căn nhà hai tầng làm từ gỗ kia thì không có bất kỳ vật gì nữa.

Trắng tay không đáng sợ, đáng sợ là trắng tay đến mức làm cho người ta tuyệt vọng, vậy thì rất đáng sợ.

Chẳng lẽ Trương Nhị Cầu ta từ nay về sau sẽ ở chỗ này? Thật sự phải trở thành đệ tử nơi đây?

Khôngggggg...

Trương Nhị Cầu ngửa mặt lên trời, cô không để cho nước mắt của mình chảy ra, bởi vì như thế sẽ khiến hấn càng thương tâm hơn.

Tuyệt vọng, tuyệt vọng thật sâu, nhìn không thấy nổi dù chỉ một tia tương lai.

....

- Thế nào?

Lâm Phàm nhìn ngọn núi thuộc về mình, tâm tình bỗng thoải mái lên. Ba chữ trên tấm bia đá được dựng ở lối vào kia nói lên tất cả, ‘Thánh Ma Tông’.

- Tuyệt, nhân gian tiên cảnh, nhân gian tiên cảnh a. Gần gũi thiên nhiên, xa rời phồn hoa ồn ã, từng cơn gió thu man man thổi tới thật sự là làm cho người ta sáng khoái. Đại nhân, đây đúng là một chốn phúc địa.

Trương Nhị Cầu lập tức dùng vẻ mặt nghiêm trang nói.

- Ủ, ta cũng cho là như vậy. Tốt lắm, tự giới thiệu đã.

- Bản tọa Lâm Phàm, là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, cũng là chủ nhân hiện tại của Vô Danh phong này.

Giờ khắc này thần sắc của Lâm Phàm rất nghiêm túc, đứng lên một hòn đá cao, hai tay chấp sau lưng, mắt nhìn xa xăm.

Mái tóc dài phiêu giạt tung bay theo gió.

Trương Nhị Cầu không khỏi ngây ngốc, đây là khí phách nam nhân tới cỡ nào chứ.

....

- Hiện tại bản tọa giao cho ngươi một nhiệm vụ quan trọng. Nhiệm vụ này liên quan tới việc Thánh Ma Tông có thể truyền lưu muôn đời, thật sự quyết khởi được hay không. Ngươi nguyện ý nhận sao?

Lâm Phàm nhìn thẳng vào mắt Trương Nhị Cầu, vẻ mặt nghiêm trọng giống như là đang ủy thác một chuyện cực kỳ trọng đại.

Trương Nhị Cầu vốn đang mất đi hy vọng ở tương lai, giờ cũng bị giọng điệu trầm trọng của Lâm Phàm lấy nhiễm, vẻ mặt như đưa đám tức thì biến mất.

không còn sót lại chút nào.

Hiện giờ mình đã không có chỗ để đi, trở lại bên đệ tử tạp dịch chỉ có con đường chết, sao không ở đây, trở thành một đệ tử Thánh Ma Tông quang vinh chứ! Nếu sau này có thể thật sự phồn vinh, Trương Nhị Cầu ta nói thế nào cũng là nhân vật số hai của tông môn a.

- Tông chủ, xin cứ ra lệnh cho Nhị Cầu, dù nhảy vào đầu sôi lửa bỏng ta cũng sẽ không chối từ.

Trương Nhị Cầu phần khởi nói.

- Tốt, rất tốt, bản tông chủ rất là vui mừng.

Lâm Phàm gật gù đầu. Nhị Cầu do chính mình chọn, giờ hắn có thể quyết tâm như vậy cũng đã là thắng lợi lớn nhất.

- Ngươi nhìn thấy những sinh mệnh xanh mượt trước mắt không?

Lâm Phàm chỉ vào rừng cỏ xanh mênh mông vô bờ nói.

- Vâng, thấy được, những sinh mệnh xanh mượt này để cho ta hiểu được rằng chúng ta cũng nên học sự quật cường không bao giờ buông bỏ sự sống như chúng nó.

Trương Nhị Cầu gật gù đầu, hắn hiện tại đã nghĩ thông, nếu không thể trở về, vậy dành cuộc đời của mình ở nơi này đi. Tông chủ có khí thế nhường này, ngày sau nhất định sẽ có thể phát triển.

- Tốt, hãy xuất ra toàn bộ lực lượng của ngươi để bắt đầu tạo nên nền móng muôn đời vững chắc cho tông môn, tiêu diệt sạch những thứ đang cản mắt ngươi đi.

Lâm Phàm bùng phát khí thế nói.

Trong mắt Lâm Phàm, đây là một đại công trình, một đại công trình cần động lực khổng lồ.

Nếu không xuất ra đủ quyết tâm, tuyệt đối không có khả năng hoàn thành công trình.

- Rõ!

Trương Nhị Cầu cũng chưa nghe rõ tông chủ nói cái gì, máu trong người vẫn còn đang sôi sùng sục vì những lời kích động lòng người của tông chủ, nên theo bản năng đáp.

- Hà...

Thế nhưng sôi trào qua đi, Trương Nhị Cầu lập tức dần mặt ra.

- Tông chủ, ngài vừa mới nói cái gì? Ta chưa nghe rõ?

Trương Nhị Cầu giờ phút này mới tỉnh ra, ngẫm nghĩ lại, hoảng sợ đến không nói ra lời.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu, khẽ lắc đầu, sau đó quay lưng lại, đi tới trước một tảng đá lớn, đưa bàn tay khẽ vuốt lên trên mặt tảng đá, thần sắc dần dần lâm vào hoài niệm.

- Từng có một đệ tử của Thánh Ma Tông có đôi tai nghe ngãng bẩm sinh, đôi khi không nghe thấy người khác nói. Cho tới một ngày, có một trưởng lão nói với hắn một việc, hắn nói không có nghe rõ, sau đó...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vỗ, tảng đá lập tức vỡ vụn.

- Tông chủ, sau đó làm sao...

Trương Nhị Cầu có chút khăn trương nuốt một ngụm nước miếng.

- Sau đó, hắn cũng giống như tảng đá kia.

Lâm Phàm nhìn vụn đá trên mặt đất mà nói.

Trương Nhị Cầu vừa nghe, mặt lập tức trắng nhợt.

- Vừa rồi ngươi nghe rõ chưa, ta chỉ nói một lần thôi.

Lâm Phàm nói.

Trương Nhị Cầu run lên, nhìn thoáng qua bàn tay tông chủ, lập tức gật đầu nói:

- Nghe rõ, vừa rồi ta nghe rất rõ ràng.

Nhìn thấy bộ dáng của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm hơi cười cười.

- Ủm, nghe rõ là tốt, vậy còn không mau làm đi.

Lâm Phàm nói.

- Vâng...

Trương Nhị Cầu vừa nghe, làm sao còn dám do dự, vội lao đầu vào giữa rừng cỏ dại.

Khi đã khuất mình trong cỏ, Trương Nhị Cầu mới hai mắt nhắm lại, một tay cầm trường kiếm, một tay để gạt nước mắt nước mũi.

Giờ khắc này hẳn hiểu được mình bị bắt lên núi để làm cỏ.

Chuyện này cách mục tiêu của mình quá mức xa xôi, cuộc đời này không biết còn thoát nổi không, hay là sẽ một chết trong rừng cỏ dại này.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng của Trương Nhị Cầu, rất là thỏa mãn gật gật đầu.

Giờ phút này, Lâm Phàm đã quyết định được mình sẽ bắt đầu quạt khỏi thế nào.

Trước hết, nhất định phải nhanh chóng dọn dẹp nơi này, dựng nên tông môn khang trang. Dù sao mình cũng sẽ ở đây lâu dài.

Thứ hai, ở Thánh Tông, có hai nghề mà Lâm Phàm cho rằng quan trọng nhất.

Luyện đan cùng luyện khí.

Hiện giờ, bằng chức nghiệp phụ rèn đúc của mình, Lâm Phàm muốn rèn ra binh khí thượng phẩm là không thành vấn đề, chỉ còn luyện đan là chưa học được.

Xem tình huống trước mắt, muốn tăng tu vi có ba cách.

Thứ nhất, chính mình tu luyện.

Thứ hai, cần thuốc.

Thứ ba, đánh quái.

Dựa theo tốc độ thì đánh quái bên ngoài là tăng exp nhanh nhất, có điều hiện giờ mình đang ở tông môn, như vậy chỉ có cần thuốc.

Có điều Lâm Phàm sẽ không bỏ bất kỳ cách nào trong ba cách này, chỉ cần có cơ hội là sẽ làm.

- Cắt cỏ cho tốt, bản tông chủ muốn xuống núi một chuyến.

Lâm Phàm nói với Trương Nhị Cầu đang ‘boi’ trong rừng cỏ.

- Vâng, tông chủ, ngài cứ an tâm mà đi đi.

Trương Nhị Cầu cũng không quay đầu lại nói.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, hẳn nghe ra ý xiên xỏ trong lời kia, nhưng cũng quên đi, trước hết học luyện đan đã.

Lâm Phàm cũng đã nghĩ kỹ, sau này vừa chế thuốc vừa cần thuốc.

Nếu thuận lợi, tu vi hẳn là có thể tăng lên rất nhanh.

Khi đó dùng đan được bồi dưỡng tông môn, không qua bao lâu, nhất định có thể khôi phục vinh quang.

Chín đại tông môn, Thiên Hậu, Yến hoàng, các người rửa sạch cổ chờ ta quay lại đi...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Luyện đan như BUG

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thánh Tông có mười ngọn núi có tên, trong đó một ngọn gọi là Đan Đình phong, thuộc cai quản của thái thượng trưởng lão Viêm Trần.

Nơi này có đệ tử Đan Đình phong luyện được, cũng có đệ tử ngoại môn hoặc nội môn tới mượn mật thất để tự luyện được.

Lâm Phàm đi vào Đan Đình phong, mùi thảo dược đã xộc lên mũi. Thi thoảng từ từng dãy phòng san sát lại truyền ra tiếng hét hưng phấn hoặc tiếng kêu than.

- Ta luyện thành, ta luyện thành...

- Khôngggggg, cháy hết rồiiiiiii...

Lâm Phàm đánh giá chung quanh, đột nhiên một gã đệ tử tóc tai bù xù đang trong tình trạng cực kỳ phấn khởi mà chạy ra khỏi phòng, đôi mắt tràn ngập tư máu, hiển nhiên là luyện đan quá độ, đã sắp hỏng mất.

Đệ tử này đột ngột rống lên một tiếng phấn khích, làm cho máu cũng bị kích thích dữ dội, phóng theo đường miệng ra ngoài như mưa, thế nhưng vẫn không thể ngăn cả đệ tử này hưng phấn như điên.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu tiếc hận, luyện đan kiểu này chỉ có thể chê là ngu chưa từng thấy.

Sau đó, Lâm Phàm tự tìm một gian mật thất không người dùng. Bên trong diện tích không lớn, ở giữa có một cái lò luyện đan đồ sộ, ngoài ra không còn gì nữa.

Không khí trong phòng rất ngột ngạt, giống như là tổng hợp nhiều loại mùi thảo dược vào cùng một chỗ, khá là khó chịu.

Sau đó Lâm Phàm nhìn qua lò luyện đan kia, ngẫm nghĩ, cho rằng hẳn là có thể học được giống như học luyện khí vậy, cứ cầm chùy sắt lên là có thể tự lĩnh ngộ.

Lò luyện này được khắc quanh thân rất nhiều hoa văn kỳ dị, thậm chí còn tự tỏa ra hào quang nhàn nhạt, hẳn không phải vật phẩm. Đương nhiên, có thể dùng để luyện đan thì phải được chế tạo từ vật liệu đặc biệt.

Lâm Phàm cúi người xuống, nhìn xuống đáy lò, dưới đó có một cái lỗ, hẳn là để lửa bốc lên.

Theo như quyển sách mà thái thượng trưởng lão Vô Nhai đưa cho, Lâm Phàm biết được dưới Đan Đình phong là một miệng núi lửa đã có từ lâu đời. Lửa từ núi lửa này là vật tuyệt hảo để luyện đan, có thể khiến thảo dược dung hợp một cách hoàn mỹ.

Lâm Phàm vuốt nhẹ lên thân lò luyện đan, lẩm bầm.

- Đến đây đi, anh bạn nhỏ của ta.

"Đình, chúc mừng học được luyện đan."

"Đình, luyện đan cấp bậc 1."

"Đình, luyện đan thuật, không gì không luyện, tự do phối hợp, có thể quy ra phương thuốc."

....

Chính là đơn giản như vậy, chính là nhanh chóng như vậy.

Bất kể kỹ năng gì, công pháp gì, đối với Lâm Phàm mà nói, không phải là có học nổi hay không, mà là học được rồi thì cần phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể lên max cấp.

- Luyện đan.

Giờ khắc này, trong thức hải của Lâm Phàm xuất hiện một lò luyện đan tỏa ra hào quang trắng sáng, sương khói quấn quanh. Một con rồng lửa quấn quanh bên ngoài lò luyện, phun ra nuốt vào ngọn lửa, rất là khí thế.

(*Thức hải: biến ý thức tồn tại trong não, hơi giống như đan điền nhưng chứa tinh thần lực)

Lâm Phàm xoa xoa cằm, đã khai lò, nếu không luyện cái gì đó thì thật có lỗi với chính mình.

Thế nhưng hiện giờ bốn phía không có gì, lấy cái gì để luyện?

Rồi đột nhiên Lâm Phàm nhớ ra, không phải có thể tự do phối hợp sao? Bốn đại gia ngay cả gạch cũng có thể luyện ra thần khí.

Giờ phút này Lâm Phàm cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Đất này không biết là loại gì, có chút giống đất sét nhưng lại không phải.

Chẳng qua kệ.

Lâm Phàm nắm một nắm đất màu đen rồi bỏ vào lò luyện trong thức hải sau đó đẩy nắp lò.

Con rồng lửa kia bắt đầu phun ra nuốt vào ngọn lửa hùng hục.

"Ừng ục ừng ục..."

Trong phút chốc, cái lò luyện màu trắng nhấp nháy lên ánh sáng chói lòa, giống như sắp có tuyệt thế trân bảo hiện thế.

"Đình, chúc mừng luyện đan thành công."

"Tóc Nguyên Đan *1."

"Tóc Nguyên Đan: đan dược Hoàng giai hạ phẩm, sau khi sử dụng sẽ gia tăng tốc độ tu luyện, liên tục trong thời gian một giờ."

"Cách điều chế Tóc Nguyên Đan: cỏ Long Viêm, rễ Hương Mộc."

Giờ khắc này, một viên đan dược màu trắng lấp lánh, lớn cỡ hạt đậu tương lẳng lẳng nằm trong tay Lâm Phàm, khiến hắn cũng sững sờ.

Có đùa không đây, chỉ một nắm đất đen mà lại hóa chứa hai loại thảo dược sao?

Lâm Phàm lại bốc một nắm đất nữa.

"Đình, chúc mừng phát hiện bần đen. Đây vốn là một nắm đất bần bình thường, bởi vì trải qua quá trình hấp thụ khí tức thảo dược lâu dài khi luyện đan mà dần dần có được lực."

- Ấc, cả bần đất cũng thành tinh...

Lâm Phàm giờ phút này không biết nên nói cái gì. Bần đen này ở trong mắt các luyện đan sư khác khẳng định là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Thế nhưng vào tay hắn lại có thể dùng để luyện chế ra đan dược.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cố ổn định tâm thần, tuyệt đối không thể phát điên như gã đệ tử gặp ở ngoài ban này.

Dùng bần đen luyện thành đan dược, kiếm lời không vốn a.

Để chắc ăn, Lâm Phàm lại bốc một nắm đất ném vào lò đan.

"Ừng ục..."

"Đình, chúc mừng luyện đan thành công."

"Tóc Nguyên Đan *1."

Đồng thời Lâm Phàm phát hiện một vấn đề, sau mỗi lần mình luyện đan thành công, đều sẽ có một dòng khí không biết từ đâu dũng mãnh tràn vào cơ thể mình, tựa như dòng khí ấy là exp đang tăng cường cấp bậc cho chức nghiệp phụ vậy.

Lâm Phàm nhìn đan dược trong tay, muốn thử hiệu quả một chút nên ném vào miệng.

"Đình, dùng Tóc Nguyên Đan, chuyển hóa thành 10 điểm exp hay sử dụng hiệu quả gia tăng tốc độ tu luyện?"

Lâm Phàm giờ phút này lại càng kinh ngạc, hệ thống sau khi cập nhật càng ngày càng nhân tính hóa.

Trước kia mặc kệ mình cần thuốc gì thì cũng đều chỉ tăng exp, mà giờ lại cho mình được lựa chọn.

Không tồi, không tồi, không uống tình cảm thấm thiết mà ca dành cho mi.

- Chuyển hóa exp.

Sau khi tăng thêm 10 exp, Lâm Phàm đã nghĩ ra một ý, đồng thời cũng cảm thấy đan dược này ăn ngon, giống như đậu tằm đường.

Sau đó Lâm Phàm không nói hai lời, mài miết bới đất.

Lúc trước đều là nắm từng nắm bỏ vào lò, giờ trực tiếp ném cả khối vào.

"Ừng ừng ừng..."

"Đình, chúc mừng luyện đan thành công."

"Tốc Nguyên Đan *10."

Không tồi, không tồi...

Mắt Lâm Phàm tỏa sáng, chỗ đất này đều là bảo bối a.

Tốc Nguyên Đan mặc dù chỉ là đan dược Hoàng giai hạ phẩm, nhưng cũng thuộc loại nổi bật trong Hoàng giai hạ phẩm.

Bởi vì đối với võ giả hiện nay, không có đan dược gia tăng tốc độ thì việc tu luyện cực chậm.

Mà tài liệu luyện chế Tốc Nguyên Đan mặc dù không phải là thứ gì tốt, nhưng có xác suất luyện chế thất bại khá cao. Luyện đan sư bình thường, mười phần tài liệu có thể luyện ra một phần thành công đã là rất không tệ.

Loại luyện đan sư thành công 100% như Lâm Phàm tuyệt đối là BUG, đã không có ngôn ngữ gì để diễn tả.

Rất nhanh, Lâm Phàm bắt đầu chuyên tâm vào bới đất, ném từng khối bùn đất vào trong lò.

"Đình, chúc mừng luyện đan thành công."

"Đình, chúc mừng luyện đan thành công."

"Đình, chúc mừng cấp bậc luyện đan tăng lên cấp 2."

....

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm ngồi phệt xuống đất mà thở hổn hển vì mệt.

Nhìn chung quanh, hắn mới phát hiện mặt đất đã bị mình đào thành một cái hố thật to.

- Không thể đào nữa, đào nữa thì mình tự chôn mình mất.

Lâm Phàm nhìn nhìn túi chứa đồ, năm trăm viên Tốc Nguyên Đan lẳng lặng nằm trong đó, tỏa ánh sáng lấp lánh chói mắt.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Buôn bán không vốn

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đan Đình phong, mỗi một đệ tử nơi này đều là hảo thủ luyện đan, được chân truyền của thái thượng trưởng lão Viêm Trần, thủ pháp luyện đan lại càng muôn màu muôn vẻ.

Mà đệ tử Đan Đình phong thông thường đều rất cao ngạo, bởi vì trong mắt bọn hắn, chính mình thuộc nhóm cao phú soái.

Lúc này, có rất đông đệ tử đang tụ tập trước một gian phòng luyện đan.

Những đệ tử này đều là đệ tử ngoại môn, đối với thuật luyện đan là nửa chữ cũng không biết. Hiện giờ bọn họ tới đây để thỉnh cầu đệ tử Đan Đình phong ra tay luyện đan.

- Lý sư huynh, giúp ta luyện chế một lò đan được đi.
- Lý sư huynh, khẩn cầu ra tay, ta nguyện ý trả công bảy phần.

Một gã đệ tử cắn răng nói.

- Lý sư huynh, ta đã chuẩn bị hai mươi phần tài liệu, chỉ cầu một lò Tộc Nguyên Đan.

....

Lý sư huynh này tên là Lý Thuận, đệ tử luyện đan thế hệ trước của Đan Đình phong.

Lý Thuận từng là đồng tử thối lò của thái thượng trưởng lão Viêm Trần, rất giỏi canh lửa nên được thái thượng trưởng lão Viêm Trần ưa thích, vì thế thu làm đệ tử, dạy luyện đan. Có điều thiên phú luyện đan của Lý Thuận không được, nhiều năm như vậy vẫn chỉ là một đệ tử luyện đan ở ngoại môn, các sư huynh đệ cùng lứa với hắn hầu hết đã vào nội môn, thậm chí có người đã lên cấp trưởng lão luyện đan trong tông.

Chẳng qua đối với Lý Thuận thì hiện giờ đã đủ. Cho dù chỉ là đệ tử ngoại môn thì thế nào, chính mình vẫn được các đệ tử ngoại môn khác tung hô như thần tượng đấy thôi.

- Mời ta luyện đan, ta cần thu tám phần.
- Tộc Nguyên Đan tuy chỉ là đan dược Hoàng giai hạ phẩm, nhưng luyện chế khó khăn không thua gì Hoàng giai thượng phẩm, hai mươi phần tài liệu có thể ra một lò đã là vận khí cực lớn, người cần chuẩn bị bốn mươi phần tài liệu.
- Những ai muốn luyện đan thì tới đăng ký với đồng tử của ta, đợi chuẩn bị tốt tài liệu lại đến.

Lúc này từ trong phòng truyền ra một giọng nói hờ hững, rất có cảm giác cao nhân ẩn sĩ.

Những đệ tử ngoại môn đang khẩn cầu luyện đan cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Đan dược khó cầu, đan dược mình cần thì khó càng thêm khó.

Mà đám đệ tử luyện đan ở Đan Đình phong này, cả đám đều giống như quỷ hút máu, tham lam vô cùng.

Nhưng nếu không tìm đám hút máu này thì còn biết tìm ai để nhờ luyện đan?

Rất khó để kiềm tu cả võ đạo lẫn luyện đan, bởi luyện đan chú ý tới tâm tính, mỗi một lần luyện đan đều phải vững vàng, không thể có dù một chút tạp niệm, nếu không đan không thể luyện thành.

Mà như thế làm sao có tinh lực để vừa tu võ vừa luyện đan.

Trừ phi đạt được cảnh giới Nhập Thần, có thể nhất tâm đa dụng, nếu không hết thầy không cần bàn nữa.

- Ài...

Những đệ tử đến cầu đan cùng thờ dài một tiếng, con đường võ đạo thật sự là quá khó đi.

- Tới đây nào tới đây nào, đừng bỏ qua, mua hời bán rẻ đây, mau tới kiếm lời, không tới đừng hối hận nào.

Lâm Phàm vừa ra khỏi cửa đã cao giọng hô.

Tộc Nguyên Đan này ở trong mắt Lâm Phàm hoàn toàn là phế vật, tăng có 10 exp mà dược hiệu thì hắn cũng chẳng cần đến.

Cần thuốc tăng tốc độ tu luyện còn không bằng dùng thời gian tu luyện ấy để luyện thêm mấy bình đan dược.

Giờ khắc này những đệ tử ngoại môn tới cầu đan đều nghi hoặc nhìn lại, không biết người này muốn làm gì.

- Đồng tử, có chuyện gì vậy?

Lúc này, Lý Thuận hỏi vọng từ phòng ra.

- Không biết ạ, hắn là giao dịch đan dược.

Lý Thuận ‘à’ một tiếng, cũng không thêm để ý. Giao dịch kiểu này rất thông thường, đám đệ tử ngoại môn cầu hắn luyện đan chẳng phải là một loại giao dịch sao.

Mà đám đệ tử ngoại môn này nhất định phải chuẩn bị tốt đủ phần tài liệu như hắc bảo, nếu không bọn họ tìm nổi ai?

Lấy tư cách của hắc ở Đan Đình phong, coi như sư huynh đệ đồng môn có thiên phú luyện đan tốt hơn hắc cũng phải nể mặt.

- Ô, kia không phải là tên ngốc trên Vô Danh phong sao?

- Tên ngốc trên Vô Danh phong là sao?

- À, các người có nghe nói qua về một gã ngồi trên tảng đá mười ngày không nhúc nhích chưa?

- Có chuyện này sao, sao ta không biết nhỉ. Ngồi mười ngày mười đêm còn không phải là tê liệt cái mông luôn, chẳng lẽ tên này bị chấp?

- Chính thế, nên mới gọi là tên ngốc.

....

Lâm Phàm lúc này rất là thỏa mãn nhìn thấy quanh mình đã có rất nhiều người vây xem. Dùng đan dược chế từ đất để đổi một ít sức lao động miễn phí thật là quá tuyệt.

- Các người xem, đây là cái gì?

Lâm Phàm xuất ra một viên Tộc Nguyên Đan, hít mắt chờ mọi người điên cuồng.

Mọi người trừng mắt nhìn, nhất thời phát ra một loạt tiếng kinh ngạc.

- Đây là Tộc Nguyên Đan.

....

- Đúng, các người rất biết nhìn hàng.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, biểu cảm của những người này hoàn toàn giống như dự kiến.

- Các người có biết do ai luyện chế không?

Lâm Phàm lại hỏi.

Mọi người nhìn lẫn nhau, không rõ người này hỏi thế có ý gì.

Tộc Nguyên Đan mặc dù không phải là đan dược cao giai, nhưng hiệu quả cũng rất lợi hại.

Tăng lên tốc độ tu luyện, đây chính là đan dược nâng đỡ tu vi a. Tuy dược liệu không có gì trân quý, nhưng luyện chế khó khăn khá lớn.

Mười phần tài liệu có thể luyện ra một lò đã là vận khí tốt, mà nếu một lò có thể có chừng năm viên Tộc Nguyên Đan thì đã phải thấp nhang cảm tạ Bồ Tát.

Giờ phút này tên ngốc trong truyền thuyết hỏi đan dược này là ai luyện chế, đúng là câu trong lòng bọn hắc đang hỏi.

- Ta biết, nhất định là người luyện chế.

Một người đứng ở hàng trước bật thốt.

Lâm Phàm nghe thế khẽ cười, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

- Không tồi, không tồi, thật tinh mắt, cái này tặng người.

Lâm Phàm tiện tay ném viên Tộc Nguyên Đan tới. Đệ tử ngoại môn kia cả kinh, có chút không dám tin.

Đan dược này là cho mình sao?

Hắc lập tức mừng rỡ, rồi rít cảm ơn:

- Cảm tạ Lâm sư huynh.

Đám đệ tử ngoại môn chung quanh thấy Lâm Phàm tiện tay thưởng đan dược cho người khác như vậy thì cũng kinh ngạc nói không ra lời.

Lâm Phàm nhìn thần sắc khiếp sợ của đám đệ tử ngoại môn trước mặt, biết mục đích của mình sắp đạt tới.

Trước hết phải cho bọn họ cảm giác bản đại gia rất hào phóng đã, nếu không sẽ không dụ được đối phương.

- Các người xem, đây là cái gì?

Lâm Phàm mỉm cười, mở bàn tay.

- A...

Giờ khắc này, đám người lập tức điên cuồng.

Trong ánh mắt của bọn họ, trên tay đối phương là một nắm Tóc Nguyên Đan.

Mới liếc mắt qua thôi đã đếm được phải có hơn mười viên a.

- Lâm... Lâm sư huynh, vừa nãy huynh nói muốn giao dịch, chính là dùng Tóc Nguyên Đan để đổi sao?

Một gã đệ tử lấp bắp hỏi.

- Đúng vậy, người thực thông minh, tặng người một viên.

Lâm Phàm ném một viên tới.

Đệ tử kia nhất thời mừng rỡ bắt lấy, sau đó giấu kỹ vào trước ngực, ánh mắt nhìn về Lâm Phàm trở nên long lanh thẳng tắp.

Vừa nãy ai nói Lâm sư huynh là kẻ ngốc, đứng ra cho ta, nhất định phải đánh chết người.

Đây rõ ràng là một đại tài chủ a.

- Tốt lắm, giờ nói tới điểm chính. Các người hẳn cũng biết tông chủ đã ban tặng Vô Danh phong cho ta, thế nhưng trên đó quá nhiều cớ đại, cho nên nếu ai lên đó nhờ cớ cho ta một ngày sẽ được mười viên Tóc Nguyên Đan làm tiền công.

Lâm Phàm nói.

- Hà... Lâm sư huynh, huynh nói thật sao?

Đám đệ tử ngoại môn đang vây quanh Lâm Phàm, nghe thế thì không dám tin, vội hỏi lại.

- Đương nhiên, nhưng giờ đã không còn sớm, mọi người trước hết về nghỉ ngơi đi, sáng mai tới làm việc.

Lâm Phàm nói.

- Không, Lâm sư huynh, chúng ta không cần nghỉ, bây giờ lập tức sẽ đi làm cỏ.

Giờ khắc này mọi người hưng phấn không thôi, loại chuyện tốt này sao dám để chậm trễ chứ.

Mười viên Tóc Nguyên Đan, đây cũng không phải chuyện đùa.

Nếu tự mình chuẩn bị được liệu thì bao giờ mới có đủ chứ.

Lâm Phàm nhìn thần sắc kích động của mọi người, thỏa mãn gật gù đầu. Quả nhiên là có tiền vốn thì dễ sống.

- Còn nữa, các người phải nhớ kỹ, ta không phải là sư huynh của các người. Bản tọa là tông chủ Thánh Ma Tông, là phân tông của Thánh Tông, theo lý mà nói, ta xem như sư đệ của tông chủ, cho nên các người phải gọi là Lâm sư thúc.

Lâm Phàm nói.

Đối với đám đệ tử ngoại môn, đan dược tự dung đến dễ thế này, đừng nói là sư thúc, kêu cha cũng không thành vấn đề.

- Lâm sư thúc...

Giờ phút này đám đệ tử vội đồng thanh hô.

- Ừm, đi thôi, làm việc cho tốt, nếu được việc thì bản sư thúc sẽ thưởng thêm.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Vô cùng quái dị

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trời chiều nắng ngả về Tây, cảnh vật trên Thánh Ma tông càng trở nên thê lương tĩnh mịch, ngoại trừ âm thanh của côn trùng thì chỉ còn lại từng đợt tiếng thờ dài truyền ra từ bên trong đám cỏ dại.

Trong rừng cỏ, một cặp móng rất tròn nhấp nhô lên xuống, dịch trái dịch phải rất hấp dẫn ánh mắt người.

- Ài, làm sao để sống hết hôm nay đây.

Trương Nhị Cầu làm quần quật cả chiều, khóc cạn cả nước mắt, trên người rất nhiều chỗ bị cỏ dại cửa đứt, đau ê ẩm.

Trương Nhị Cầu ngồi phệt xuống đất tỏ vẻ muốn bãi công. Nhìn đám cỏ dại mênh mông vô bờ, Trương Nhị Cầu chỉ muốn phúi móng chuồn khỏi nơi này. Đây cũng không phải là công việc để người làm a.

Nhưng vừa nghĩ tới việc trước lúc rời đi mình đã đắc tội tiểu bá vương ở khu tạp dịch, Trương Nhị Cầu run rẩy cả người.

Một khi trở về, mạng nhỏ khó bảo toàn.

Ài...

Trương Nhị Cầu liên tục thờ dài, mà vừa lúc này, cách đó không xa truyền tới âm thanh ầm ĩ. Trương Nhị Cầu biến sắc, lập tức đứng lên, cầm lấy dụng cụ mà điên cuồng làm cỏ.

Tông chủ đã trở lại, nhất định là tông chủ đã trở lại.

Nếu nhìn thấy mình nhàn hạ ở nơi này, nhất định là sẽ hung hăng giết chết mình. Có lẽ mình sẽ giống với hòn đá kia, tan xương nát thịt, chết không toàn thây.

Trương Nhị Cầu lau nước mắt, gì cũng không nói, làm việc.

Thế nhưng sau đó Trương Nhị Cầu lại phát hiện tiếng bước chân dày đặc, còn có tiếng của rất nhiều người, rõ ràng không phải là tông chủ trở về.

Trương Nhị Cầu ngẩng đầu nhìn lại, khi thấy một đám người cầm trong tay trường kiếm, đại đao, khai sơn phủ thì sắc mặt Trương Nhị Cầu lập tức trắng bệch.

- Không thể nào, hắn tìm người giết tới?

Trương Nhị Cầu bị hù suýt nữa tè ra quần. Hắn cho rằng nhất định là tiểu bá vương khu tạp dịch dẫn người đến báo thù.

Nhìn qua chỗ kia ít nhất có đến mấy chục người, hiện giờ tông chủ đi vắng, tu vi của mình lại thấp như vậy, nếu bị bọn hấn loạn đao chém chết thì biết kêu ai?

Trương Nhị Cầu vội trốn vào trong bụi cỏ, không nhúc nhích, thậm chí cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ bị đối phương phát hiện.

Lâm Phàm dẫn đệ tử ngoại môn đến nơi này, trong lòng nhăm nhính, từng này người nhiều nhất là vài ngày có thể làm xong.

Phương diện đan dược thì không cần lo, ngày mai lại tới một gian mật thất khác trên Đan Đình phong, tiếp tục đào đất luyện đan làm tiền công.

Giờ phút này Lâm Phàm khẽ nhíu mày, ô, Nhị Cầu chạy đâu rồi?

Hay là thừa dịp mình đi vắng mà trốn rồi?

- Nhị Cầu... Nhị Cầu đi đâu rồi?

Lâm Phàm hô.

Trương Nhị Cầu đang run rẩy trốn trong bụi cỏ, nghe được tiếng của tông chủ thì lập tức bình tâm lại.

- Tông chủ, ta ở chỗ này.

Trương Nhị Cầu lập tức chạy ra.

- Người vừa mới đi đâu? Ta tìm người tới giúp người, đông người hơn thì nhanh hơn. Được rồi, bắt đầu đi.

Lâm Phàm nói.

Trương Nhị Cầu thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra là người làm cô cùng. Rồi Trương Nhị Cầu bỗng phát hiện, những người này không phải đều là đệ tử ngoại môn sao? Ánh mắt của Trương Nhị Cầu nhìn về Lâm Phàm lúc này không khỏi thay đổi.

Tông chủ không hồ là tông chủ, nhỏ cô cũng có thể tìm đệ tử ngoại môn, thật sự là quá lợi hại.

Khi hắn còn ở bên đệ tử tạp dịch, gặp được đệ tử ngoại môn còn không phải khúm núm xem người ta thành đại gia, làm sao lợi hại được như tông chủ, trực tiếp kéo tới cất cô.

- Nhị Cầu, cầm lấy những đan dược này, sáng mai phân phát cho mọi người. Bản tông hơi mệt, đi nghỉ trước đã.

Lâm Phàm ném túi đan dược cho Trương Nhị Cầu. Chỗ đan dược này chẳng phải thứ gì tốt, để Trương Nhị Cầu phụ trách là đủ.

- Dạ.

Trương Nhị Cầu gật gù đầu.

Những đệ tử ngoại môn theo Lâm Phàm đi tới, nhìn thấy Lâm Phàm cứ thế giao Tốc Nguyên Đan cho Trương Nhị Cầu, ai ấy mở to hai mắt, sau đó trong lòng mỗi người đều rõ ràng.

Người gọi là Nhị Cầu này, nhất định là nhân vật đặc lực bên dưới Lâm sư thúc.

Trương Nhị Cầu nhìn bóng lưng của tông chủ, lại nhìn nhìn đan dược trong tay, cả người ngây ngẩn, đây là tình huống gì?

Đúng lúc này Trương Nhị Cầu cảm nhận được ánh mắt những đệ tử ngoại môn này nhìn về phía mình như lửa nóng, giống như những người này muốn đốt sạch y phục của mình thì không khỏi run lên.

- Nhị Cầu ca, chúng ta bắt đầu làm từ đâu?

Một gã đệ tử ngoại môn, vẻ mặt rất thân thiện hỏi. Một tiếng Nhị Cầu ca này khiến Trương Nhị Cầu không dám tin mà nhìn người trước mắt.

- Người vừa mới gọi ta là gì?

Trương Nhị Cầu sửng sốt, giống như chính mình nghe lầm.

Những đệ tử ngoại môn này đều từng là những người út trên cao mà mình không thể chạm vào a.

- Sao cơ Nhị Cầu ca?

Đệ tử kia không hiểu hỏi.

Giờ khắc này, Trương Nhị Cầu toàn thân khoan khoái, một tiếng Nhị Cầu ca này để hắn mê mẩn tâm thần.

Trương Nhị Cầu chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ có đệ tử ngoại môn gọi mình là Nhị Cầu ca.

- Tốt, nghe ta chỉ huy, bắt đầu làm cô từ nơi này.

Trương Nhị Cầu chỉ chỉ nói.

....

Lâm Phàm trở về căn nhà gỗ hai tầng. Đoạn thời gian này, Lâm Phàm vẫn luôn suy nghĩ một việc.

Đó là về giọt thần huyết mà Thánh Ma lão tổ đã đặt vào trán của mình trước khi đưa mình tới nơi này.

Không biết tại sao, đến tận bây giờ Lâm Phàm vẫn không có chút cảm giác nào về nó. Lâm Phàm biết loại đồ chơi như thế đều ẩn chứa ý chí đại năng ở bên trong, thậm chí cả tình huống đoạt xá cũng không phải là không có.

Nhưng thời gian đã lâu như vậy, ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không có, Lâm Phàm cũng thăm thò phào một hơi.

Chỉ là không biết thần huyết này có tác dụng gì.

Ngay cả hệ thống cũng không nhắc tới thần huyết, xem ra thần huyết này là cận bã đến mức hệ thống không thèm đặt trong lòng.

Sau đó, Lâm Phàm tiến vào trạng thái tu luyện, luyện cùng lúc Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý. Giờ khắc này chân nguyên trong trời đất theo bốn phía hóa thành từng dòng nhỏ tràn vào cơ thể Lâm Phàm.

Hôm sau.

Lâm Phàm ra khỏi nhà, vốn nghĩ rằng đám đệ tử ngoại môn kia đã rời khỏi, thế nhưng không ngờ mọi người vẫn đang chăm chỉ làm việc, khiến Lâm Phàm vui mừng gật gật đầu.

Mà Trương Nhị Cầu kia đã sớm chui vào một góc mà ngủ.

Cảnh giới Tiên Thiên cùng cảnh giới Hậu Thiên khác biệt không chỉ ở thực lực mà còn chênh lệch ở cả sức chịu đựng của cơ thể.

Cảnh giới Tiên Thiên có thể không ăn không uống không ngủ mấy ngày, nhưng cảnh giới Hậu Thiên lại không chống đỡ được.

Lâm Phàm không nói gì thêm, quay người đi tới Đan Đình phong.

Tổc Nguyên Đan tuy không có mấy tác dụng với hắn, nhưng chỉ chút đan dược hôm qua sợ là chưa đủ trả công cho những đệ tử ngoại môn này.

Đan Đình phong.

Lý Thuận làm thủ tịch luyện đan sư ở trong đệ tử ngoại môn, tự nhiên là cực kỳ cao ngạo. Hắn rất có lòng tin ở việc những người cầu mình luyện đan hôm qua sẽ phải quay lại.

Mỗi ngày luyện đan cho người khác rồi lại cầm đan dược của người khác, loại cảm giác này là sáng khoái tới cỡ nào chứ.

Thế nhưng ngày hôm nay làm Lý Thuận có chút khó hiểu, bởi vì số người đến lại ít hơn hôm qua một chút.

Những người cầu mình luyện đan hôm qua tại sao chưa thấy ai tới?

Dựa theo tình huống trước kia, đám người đó hẳn là sớm đã phải ở chỗ này đợi mình chứ nhỉ?

Quái dị vô cùng a.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Vào mà không gõ cửa là không tốt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Những người đến cầu đan hôm qua, hôm nay đã đến chưa?

Lúc này đã không còn sớm, theo lý thuyết hẳn nên có vài người rồi.

- Chưa đến.

Đồng tử thôi lò lắc lắc đầu, cũng cảm thấy kỳ quái. Loại tình huống này là lần đầu tiên gặp được a.

- Ô, Lý sư huynh, đệ phát hiện một người lén lén lút lút, tiến vào một gian mật thất chưa bao lâu, lại đi ra tiến vào một gian khác.

Đồng tử nhìn một bóng người cách đó không xa, chốc lại đi ra đi vào, làm cho người ta sinh nghi.

- Có chuyện thế sao? Đi xem thử đi.

Lý Thuận không quá để ý chuyện này, thế nhưng nơi này là địa bàn của mình, còn không tới lượt người khác tới càn rỡ.

....

Lúc này, ở phòng luyện đan, Lâm Phàm điên cuồng đào lấy bùn đen. Bùn đen này trải qua thời gian dài hấp thu được lực tán phát ra khi người khác luyện đan nên bản thân đã có hiệu quả của thảo dược.

Loại đồ vật thế này, dùng một khối là ít đi một khối, nhưng Lâm Phàm cũng không để tâm. Hẳn hẳn là người duy nhất có thể dùng bùn đất để luyện chế Tộc Nguyên Đan.

Lâm Phàm nhìn đan dược trong túi chứa đồ, rất thỏa mãn gật gật đầu. Đã có hơn một ngàn viên, mật thất cũng đã đổi mấy lần.

Chờ khi móc hết số bùn đen ở gian mật thất này chắc cũng đã đủ đan dược làm tiền công rồi.

Mà vừa lúc này, cửa phòng luyện đan đột nhiên bị người đẩy ra. Lâm Phàm sửng sốt, phảng phất như làm việc gì mờ ám bị người bắt quả tang, vội tiến vào trạng thái ẩn thân.

Đồng tử thoỉ lờ nhìn bên trong không có người, muốn tiến vào xem thử.

- Ái ui...

Đúng lúc ấy, đồng tử không chú ý tới việc mặt đất sau cửa đã bị Lâm Phàm đào rỗng thành cái hố, trực tiếp bước hụt vào khoảng không, té lăn xuống hố.

- Cái gì...

Đồng tử thoỉ lờ mới vừa muốn nói gì đó, đầu lại gặp một đòn nghiêm trọng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

- Phù...

Lâm Phàm thở phào một cái. Xem ra phòng luyện đan này cũng không an toàn, lúc nào cũng có thể có người tiến vào.

Chính mình đường đường tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, nếu chuyện trộm bùn đen này bị người biết được thì còn gì là thể diện.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục tiến hành công tác lấy bùn đen, một khối lại một khối ném vào lò, Tộc Nguyên Đan cũng không ngừng luyện chế thành công.

Không quá bao lâu, khi bùn đen trong gian mật thất này đều đã bị vét hết, Lâm Phàm thở nhẹ một hơi, rốt cuộc làm xong toàn bộ.

Một ngàn ba trăm viên Tộc Nguyên Đan đã đủ để làm tiền công, thậm chí còn thừa khá nhiều.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị ra khỏi cửa, đột nhiên dừng bước, sau đó xoa xoa cằm. Cứ như vậy rồi đi thì có gì đây không ổn lắm.

Lâm Phàm nhìn về phía đồng tử đã ngã xuống đất ngất đi kia, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hồ hồ...

....

Không biết qua bao lâu, Lý Thuận chợt gọi to đồng tử thoỉ lờ của mình. Đã đợi lâu như vậy mà mấy người hôm qua cầu hắn luyện đan lại không ai tới, làm Lý Thuận có chút nhàm chán.

Thế nhưng hiện giờ cả đồng tử cũng biến mất, làm cho Lý Thuận có chút nổi giận.

Đồng tử này thật quá làm càn, chẳng lẽ ý vào được mình cung chiều nên dám trốn đi chơi? Chờ khi hắn trở lại, nhất định phải hảo hảo giáo huấn.

- Aaaa... Lý sư huynh, cứu mạnggggg...

Vừa lúc đó, một tiếng kêu cứu từ bên ngoài truyền đến. Lý Thuận vừa nghe, đây không phải tiếng của đồng tử sao?

Giờ phút này nghe giọng kia hình như đã xảy ra chuyện gì đại sự. Lý Thuận cũng không nghĩ nhiều, lập tức ra khỏi cửa.

Vừa nhìn thấy chuyện trước mắt, Lý Thuận đã ngẩn người.

Đồng tử của hắn lại đang trần truồng...

Chuyện này...

- Người đang làm gì đó?

Mất mặt, thật sự là quá mất mặt. Lý Thuận chỉ muốn chui ầm lên một trận.

- Sư huynh, đệ bị cướp...

....

Lúc này tâm trạng của Lâm Phàm rất tốt. Tên kia không gõ cửa đã tiến vào, quá bất lịch sự, không cướp sạch rồi ném quần áo của hắn vào lò luyện đan thì không làm hắn biết không gõ cửa mà xông vào rất nguy hiểm.

Lâm Phàm vừa khe khẽ hát một vừa đi tới, nhìn thấy đệ tử Thánh Tông ngang qua đều sẽ thân thiện gật gật đầu.

Hiện giờ con đường này càng tiến càng thuận. Dưới sự che chở của Thánh Tông, phát triển Thánh Ma Tông hẳn là không thành vấn đề. Thế nhưng tu vi của mình nhất định phải tăng lên.

Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, người nhỏ yếu dễ gặp bất hạnh.

Nhưng cũng không thể quên việc phát triển Thánh Ma Tông.

Từng là Thánh Ma Tông mấy vạn đệ tử, nhưng lại bị chín đại tông môn tiêu diệt. Hiện giờ mình trở thành tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, không phát triển đệ tử lên mấy chục vạn thì làm sao dám nói mình là tông chủ?

- Ngoại môn thập đại thiên tài Phong Bất Giác so đấu với Diệp Thiếu Thiên, Nhược Mộng Vũ cũng ở đó.

- Cái gì? Thật hay giả? Nhược Mộng Vũ chính là đệ nhất trong ngoại môn thập đại thiên tài, hơn nữa còn là tuyệt thế đại mỹ nhân a.

Vốn Lâm Phàm muốn trở về Thánh Ma phong xem công tác làm cỏ đã tới đâu, giờ phút này nghe thấy phía trước có náo nhiệt thì cũng tò mò muốn xem thử.

Từ lúc đến Thánh Tông này vẫn chưa hóng được biến gì hot đấy.

Không được, phải đi nhìn xem, tăng kiến thức, cũng xem thử thập đại thiên tài ngoại môn ở Thánh Tông là như thế nào.

Lâm Phàm nhanh chóng đi theo những đệ tử kia tới hiện trường. Vừa nhìn, đã thấy giữa đám người có ba người đang đứng.

Hai nam một nữ.

Hai nam nhìn qua đã biết là rồng trong loài người, trong đó có một thiếu niên càng nổi trội, anh khí bức người, khuôn mặt lạnh nhạt bình thản, hơi tản ra khí tức vương giả.

Còn nữ kia, trong mắt Lâm Phàm thật xứng hai chữ mỹ nữ, dáng người lung linh, khuôn mặt xinh đẹp. Thế nhưng đôi mắt lấp lánh kia thì thoáng lại lóe ra vẻ xem thường, khiến cô nàng mất điểm thẩm hại.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, chỉ có xinh đẹp, ánh mắt ngây thơ, nhu nhược động lòng người mới xứng gọi là mỹ nữ. Đó cũng là hình mẫu lý tưởng trong lòng hắn.

Lâm Phàm vênh tai nghe nghe những người chung quanh bàn tán.

- Diệp Thiếu Thiên này không đơn giản. Khi hắn rơi từ thần đàn xuống, mọi người đều ác ý châm chọc, nhưng Nhược Mộng Vũ vẫn không hề rời xa, hiển nhiên là biết Diệp Thiếu Thiên nhất định sẽ quật khởi.

- Không ngờ thập đại thiên tài Phong Bất Giác lại không đỡ nổi ba chiêu của đối phương.

- Ài, ba năm trước Diệp Thiếu Thiên chính là xếp hạng đầu trong ngoại môn thập đại thiên tài, sau không biết nguyên nhân gì mà tu vi đại giảm, thiếu chút nữa biến thành phế nhân. Hiện giờ hắn quật khởi, tu vi thâm hậu hơn cả dĩ vãng, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ trở thành đệ tử nội môn.

....

Lâm Phàm nghe mọi người tán chuyện thì trong lòng cũng có hứng thú. Đây chính là nội dung câu huyệt quen thuộc a.

- Diệp Thiếu Thiên, người đừng tiểu nhân đắc chí quá sớm.

Phong Bất Giác bại chỉ trong ba chiêu, hai tròng mắt đỏ bừng nổi giận nói.

- Phế vật như ngươi có tư cách gì nói trước mặt ta?

Khuôn mặt Diệp Thiếu Thiên lạnh như băng nói, ánh mắt nhìn về phía Phong Bất Giác phảng phất là đang nhìn một con kiến.

- Diệp ca ca, nói nhiều với loại người này làm gì. Hắn chỉ là một khối đá kê chân nhỏ bé không đáng kể trong đời huynh mà thôi.

Nhược Mộng Vũ nhìn ai cũng bằng ánh mắt lạnh như băng, chỉ riêng nhìn về phía Diệp Thiếu Thiên mới lộ ra vẻ nhu tình, giống như trong trời đất này chỉ có Diệp ca ca mới là bạch mã vương tử trong lòng cô nàng.

Phong Bất Giác lúc này không phục một chút nào. Ba năm trước, Diệp Thiếu Thiên đứng đầu bảng thập đại đệ tử thiên tài ngoại môn, còn Phong Bất Giác năm đó chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường, không có địa vị hiện giờ.

Ngày ấy, Phong Bất Giác đang cố gắng tu luyện, trùng kích tu vi. Thế nhưng ngay tại thời khắc quan trọng, không biết là Diệp Thiếu Thiên tranh đấu với vị đệ tử nào trong tông, ồn ào đến độ khiến Phong Bất Giác không thể tập trung tinh thần, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Mà sau đó, Phong Bất Giác đi tìm Diệp Thiếu Thiên tranh luận, Diệp Thiếu Thiên kia trực tiếp nói một câu làm cho Phong Bất Giác nổi trận lôi đình.

- Loại đệ tử như ngươi, tông môn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mau cút, đừng quấy rầy ta tu luyện.

Ngày đó, Phong Bất Giác thấy được từ trong ánh mắt của Diệp Thiếu Thiên sự khinh thường, từ ấy điên cuồng tu luyện, thậm chí cả lúc ngủ cũng không ngừng luyện.

....

Diệp Thiếu Thiên nhìn những người chung quanh, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Các người từng dùng đủ mọi cách nịnh nọt ta, thế nhưng trong ba năm ta tự phế tu vi thì đua nhau châm chọc. Mà giờ công pháp của ta đã thành, tu vi càng sâu hơn trước, các người lại muốn quỳ xuống liếm chân ta như chó.

Thật đúng là khôi hài.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Nhớ lấy, nói ra được là phải làm được

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tình huống hiện giờ ở hiện trường làm Lâm Phàm cảm thấy có gì đó không đúng.

Diệp Thiếu Thiên phế đi ba năm, chịu đủ dây vò, lý ra Phong Bất Giác phải ngang ngược can rở, không chuyện ác nào không làm nên bị trả thù. Thế nhưng tình huống sao lại ngược lại?

Không lô-gic, cực kỳ lô-gic.

Lâm Phàm tỉnh bơ tiếp tục quan sát. Hắn muốn xem chuyện này rốt cuộc sẽ giải quyết thế nào. Hiện hắn cũng thấy đáng tiếc cho Phong Bất Giác, tu vi Tiên Thiên cao giai, cách cảnh giới đại viên mãn chỉ chừng một bước, trong ngoại môn cũng là tồn tại hàng đầu.

Mà Diệp Thiếu Thiên cũng có tu vi Tiên Thiên cao giai, nhưng chỉ ba chiêu đã đánh bại Phong Bất Giác, hiển nhiên rất không đơn giản.

- Phong Bất Giác, ngươi nên thực hiện lời lúc trước, kẻ bại cút khỏi Thánh Tông. Diệp Thiếu Thiên ta khinh thường động thủ với ngươi, bởi vì ngươi ở trong mắt ta chỉ là con kiến mà thôi.

Diệp Thiếu Thiên nhếch miệng khinh thường nói.

Sắc mặt Phong Bất Giác tái nhợt, khóe miệng còn vương một tia máu, giờ phút này nghe thế, hai mắt nhất thời có chút đờ đẫn.

Rời khỏi Thánh Tông?

Nhớ năm đó, trăm cay nghìn đắng bái nhập Thánh Tông, nhưng hôm nay lại bởi vì xúc động đánh cuộc mà phải rời khỏi nơi mình từng mong ước, Phong Bất Giác không cam lòng.

Diệp Thiếu Thiên nhìn sắc mặt trắng bệch của Phong Bất Giác, cười lạnh:

- Đừng nói đồng môn khi dễ, không cho người cơ hội. Chỉ cần người quý xuống nhận sai, Diệp Thiếu Thiên ta sẽ không cùng người chấp nhặt, để phé vật người tiếp tục lưu lại ngoại môn. Thế nào?

- Diệp Thiếu Thiên, người đừng khinh người quá đáng.

Phong Bất Giác nổi giận quát lên. Nam tử hán đại trượng phu, đình thiên lập địa, muốn để mình quý xuống, quả thực là nằm mơ.

- Diệp ca ca, nói nhiều với hắn làm gì. Để cho quý xuống nhận sai đã là khai ân mà còn không biết điều, uống phí lòng tốt của huynh.

Nhược Mộng Vũ nhẹ giọng nói.

Đám đệ tử ngoại môn vây xem chung quanh cũng chỉ biết im lặng theo dõi. Bọn họ không có tư cách quản loại tranh đấu cấp cao này.

Thậm chí có người còn đang sợ sẽ bị Diệp Thiếu Thiên nhìn tới. Dù sao ba năm này, bọn hắn cũng chăm chọc không ít. Hiện giờ người này khôi phục tu vi, tái hiện hào quang, nếu muốn báo thù thì thật là bị kích.

Diệp Thiếu Thiên cười khê:

- Một khi đã như vậy, người mau rút khỏi Thánh Tông.

Diệp Thiếu Thiên khí thế bức người, khỏe miệng luôn nở nụ cười, giống như chuyện này chỉ là do hắn nhất thời nổi hứng muốn giết thời gian.

Ở trong mắt Diệp Thiếu Thiên, Phong Bất Giác này căn bản không đủ cấp bậc. Ngoại môn thập đại thiên tài? Căn bản là không chịu nổi một kích.

Ngoại môn cuối cùng cũng chỉ là ngoại môn, chỉ có nội môn mới là hạch tâm của tông môn.

Phong Bất Giác nắm chặt nắm tay, cắn răng mạnh tới phát ra tiếng, thần sắc rất không cam lòng:

- Được, ta đi.

Khi nói ra những lời này, thân thể Phong Bất Giác kịch liệt run rẩy lên. Hắn trải qua bao nhiêu cố gắng, trở thành một trong mười đại thiên tài ở ngoại môn, thế nhưng trong mắt người lại không đáng kể chút nào.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này, bất đắc dĩ lắc đầu. Đại tông không hổ là đại tông a.

Loại tình huống này căn bản không có khả năng phát sinh ở Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm cảm thấy Phong Bất Giác có chút đáng thương. Trong nháy mắt này, Phong Bất Giác giống như già đi rất nhiều, có một loại thể lương không nói nên lời.

- Vậy còn không mau rút đi.

Diệp Thiếu Thiên thần nhiên cười một tiếng.

....

- Ài...

Đúng lúc này, một tiếng thở dài từ trong đám người truyền ra.

- Thân là đồng tông, cơ sao phải đuổi tận giết tuyệt như thế. Thân là sư thúc, ta thấy người hơi quá mức rồi đó.

Lúc này Lâm Phàm lắc đầu thở dài, tỏ vẻ 'ta rất đau lòng'.

Diệp Thiếu Thiên nhíu mày nhìn Lâm Phàm, người này là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?

Phong Bất Giác vốn định xoay người rời đi, giờ nghe thấy lời này cũng dừng bước.

- Người là ai?

Diệp Thiếu Thiên lớn tiếng hỏi.

- Ta là sư thúc của người. Người trẻ tuổi, đừng khiến hòa khí lẫn át lý trí như vậy. Ví như cạnh người có một vị sư muội, nhưng sư muội cũng sẽ có vài ngày không thoải mái, cho nên người cũng nên học các đối xử ôn hòa nhã nhặn với người khác đi.

Lâm Phàm có chút thất vọng với lứa đệ tử đời này của Thánh Tông.

Hòa khí thật sự là quá lớn.

- Người...

Diệp Thiếu Thiên làm sao còn có thể không rõ đối phương nói có ý gì, về phần cái gì sự thức, hoàn toàn chính là thú vị lắm.

Giờ phút này Lâm Phàm cũng không nhìn Diệp Thiếu Thiên, ngưng thần nhìn về phía Phong Bất Giác:

- Người muốn rời khỏi Thánh Tông sao?

Phong Bất Giác nhìn Lâm Phàm, tuy rằng không biết đối phương là ai, nhưng hẳn thật sự không muốn rời khỏi Thánh Tông, lác lác đầu:

- Không muốn.

- Ừm, nhưng thân là nam tử hán đại trượng phu, đã chấp nhận đặt cược thì phải chấp nhận thua cuộc, bằng không đừng nói người khác xem thường người, sợ là cả người cũng xem thường bản thân mình.

Lâm Phàm bình thần nói.

Phong Bất Giác sừng sốt, ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm. Dựa theo ý nghĩ của hắn, người này hẳn là đến hòa giải, thế nhưng không ngờ người này cũng muốn mình rời khỏi tông môn.

Diệp Thiếu Thiên nghe thế, hừ lạnh một tiếng, coi như người thức thời.

- Ta sẽ rời khỏi tông môn.

Phong Bất Giác dùng giọng khàn khàn nói.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Tốt, vậy người có bằng lòng gia nhập tông môn của ta hay không?

Phong Bất Giác đang sa sút tinh thần, nghe thế lập tức sừng sốt, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, không rõ đối phương nói có ý gì.

Lâm Phàm nhìn về mặt nghi hoặc của Phong Bất Giác, cười nói:

- Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, người có bằng lòng gia nhập Thánh Ma Tông không?

Giờ khắc này, mọi người ở đây đều kinh ngạc, rỉ tai nhau bàn luận.

- Người này chính là người được tông chủ ban cho ngọn núi đấy.

- Không ngờ người được ban thưởng một ngọn núi là hắn.

- Hiện tại Phong Bất Giác rời khỏi tông môn, sau lại vào Thánh Ma Tông, như vậy khác gì Phong Bất Giác vẫn Thánh Tông a.

- Người này lại vì Phong Bất Giác mà đắc tội Diệp Thiếu Thiên.

....

Diệp Thiếu Thiên gần đây một mực bế quan, cũng không biết chuyện này. Nhược Mộng Vũ nhỏ giọng giải thích, Diệp Thiếu Thiên gật gù đầu.

- Người có bằng lòng hay không?

Lâm Phàm hỏi.

Giờ phút này Phong Bất Giác cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng. Hắn không nghĩ tới người trước mặt chính là người được tông chủ ban thưởng cả ngọn núi trong truyền thuyết.

Chuyện này ở trong tông môn cũng không phải là bí mật gì, hơn nữa tông chủ cũng đã thông báo việc này rõ ràng, đệ tử Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong có thể hưởng thụ đãi ngộ giống như đệ tử bản tông.

- Đệ tử Phong Bất Giác, bá kiến tông chủ.

Phong Bất Giác không chút do dự, quỳ xuống bái nhập Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm rất là vui mừng, không nghĩ tới đệ tử đầu tiên của tông môn lại có ngộ tính như thế, sau này không lo tông môn không thể phát dương quang đại a.

- Tốt lắm, như vậy cùng bản tông chủ về tông môn nhìn một cái đi. Bản tông chủ cũng có một số việc cần người giải quyết.

Lâm Phàm vui vẻ nói.

Lại dụ được thêm một nhân công, đại đội làm cỏ gia tăng thêm một gã trâu bò.

- Đứng lại.

Lúc này, Diệp Thiếu Thiên lên tiếng.

Tên này chẳng lẽ không biết sống chết? Người Diệp Thiếu Thiên ta muốn đuổi đi mà cũng dám thu lại.

Người được tông chủ ban cho ngọn núi thì thế nào, chẳng qua là một loại ban ân với phân tông mà thôi, chưa chắc có bao nhiêu quan trọng.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Công pháp tự nghĩ vô nhân tính

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm đã đoán trước là nhất định sẽ có chuyện, dù sao ngay trước mặt mang người đi đã là tát thẳng lên mặt người ta.

Nhưng mà nói thật thì Lâm Phàm rất không ưa để mặt mũi cho người.

- Sư diệt có chuyện gì sao?

Lâm Phàm xoay người, thần sắc hồ hững hờ.

So sánh cùng thần sắc âm trầm của Diệp Thiếu Thiên, Lâm Phàm có khí độ hơn hẳn.

Diệp Thiếu Thiên nghe người trước mặt cứ kêu mình một tiếng sư diệt hai tiếng sư diệt thì càng sôi gan, người này trắng trợn chiếm tiện nghi của mình.

- Người ra mặt để bảo hộ hần?

Mắt Diệp Thiếu Thiên trợn trừng nhìn Lâm Phàm.

Đối với Diệp Thiếu Thiên mà nói, gã sư thúc tự phong này là đang tự rước lấy nhục. Tông môn lệ thuộc Thánh Tông, nói đến cùng chẳng qua là tông chủ thương hại đối phương mà thôi, lại thật sự coi mình đặc biệt?

- Hần đã không còn là đệ tử Thánh Tông mà vào Thánh Ma Tông của ta, có vấn đề gì sao? Sư diệt, lòng dạ không nên hẹp như vậy, sau này không có lợi với võ đạo của người.

Lâm Phàm giờ phút này giống như trường bối lên tiếng dạy dỗ văn bối.

- Hừ, nghe khẩu khí thì tu vi của người có vẻ hơn ta đấy nhỉ. Cũng tốt, Diệp Thiếu Thiên ta cũng muốn lĩnh giáo một phen.

Mắt Diệp Thiếu Thiên lóe ra tinh quang. Nếu người này muốn bảo vệ Phong Bất Giác thì cũng phải xem có bản lĩnh đó hay không đã.

Diệp Thiếu Thiên cũng không có để ở trong lòng chuyện đây là người được tông chủ ban cho Vô Danh phong.

Thánh Tông có rất nhiều ngọn núi không người ở, mà ngọn núi tốt hơn Vô Danh phong càng không ít.

Hiện giờ tông chủ đem Vô Danh phong ban cho hần, chỉ cần mình không tổn thương tính mạng hần là được. Thế nhưng nhất định phải hung hăng nhục nhã một phen, để cho hần biết được người nào có thể chọc, người nào không thể dây vào.

Giờ phút này đệ tử ngoại môn xung quanh đều kinh ngạc vạn phần. Diệp Thiếu Thiên này cũng quá mãnh liệt, vừa mới xử lý Phong Bất Giác, hiện tại lại muốn hung hăng nghiền áp người trên Vô Danh phong.

Thiên tài không hổ là thiên tài, làm việc bá đạo không chừa đường lui.

Mà gã trên Vô Danh phong luôn miệng tự xưng mình là sư thúc, hiện giờ Diệp Thiếu Thiên khiêu khích thẳng mặt, nếu không dám ứng chiến, chỉ sợ bị người ta cười đến rụng răng.

Huống hồ bọn hắn cũng không coi đối phương ra gì. Vốn theo lý mà nói, tông chủ ban cho đối phương Vô Danh phong, thành lập phân tông, như vậy bọn hắn thật sự nên gọi đối phương là sư thúc.

Có điều một sư thúc không biết từ đâu xuất hiện không thể khiến bọn hắn để trong lòng, bởi vì trong mắt bọn hắn, đối phương chẳng qua có vận khí tốt mà thôi, căn bản không đáng được tôn trọng.

Lâm Phàm nhìn Diệp Thiếu Thiên, khẽ thờ dài một tiếng:

- Sư diệt, cần gì phải thế chứ. Ta thân là sư thúc của ngươi, sao có thể động thủ với vân bối. Thôi cũng được, sư thúc sẽ đứng tại chỗ cho ngươi ra chiêu ba lượt, tuyệt đối không đánh lại.

Phong Bất Giác giờ phút này kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, có chút không dám tin lời mình vừa nghe được.

Hắn đã tự mình kiểm chứng thực lực của Diệp Thiếu Thiên, cường hãn, cực kỳ cường hãn. Cho dù hai người có tu vi ngang nhau nhưng hắn lại không chịu nổi quá ba chiêu.

Diệp Thiếu Thiên này ở trong cùng tu vi tuyệt đối là đệ nhất, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng không phải là không thể.

Hiện giờ tông chủ mới của mình nói sẽ đứng bất động đỡ ba chiêu, điều này có thể sao?

- Tông chủ...

Lâm Phàm khoát tay áo, mỉm cười, sau đó nhìn Diệp Thiếu Thiên:

- Sao, nhận của ngươi ba chiêu được chưa?

Giờ phút này Diệp Thiếu Thiên cười lạnh một tiếng:

- Tốt, nếu ngươi có thể nhận ba chiêu của ta, việc này coi như xong.

Đám đệ tử ngoại môn xung quanh nhìn thấy vẻ bình thản của Lâm Phàm thì ai nấy đều có chút không dám tin.

Chuyện này đùa hơi quá rồi.

- Diệp ca ca, không thể đánh chết, gã này là người được tông chủ ban thưởng Vô Danh phong, nếu chết sẽ có phiền toái.

Nhược Mộng Vũ khẽ nói.

- Ủ, yên tâm.

Diệp Thiếu Thiên tự nhiên không có ngốc mà hạ sát thủ, nhưng làm cho kẻ này nằm mấy tháng thì không thành vấn đề.

Lâm Phàm sớm đã nhìn thấu Diệp Thiếu Thiên.

Tu vi không tồi, nhưng cường độ nhục thân của mình không chỉ dễ chơi. Bằng tu vi của hắn còn chưa phá nổi phòng ngự của mình.

Thân thể Nhập Thần sơ giai đã đủ đứng im cho hắn đánh đến mệt chết.

....

Lúc này ở cách đó không xa.

- Tông chủ, có cần ra tay cản việc này lại không?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nói.

- Không cần, nhìn tiếp đi. Nếu Lâm Phàm dám làm như vậy thì nhất định có nắm chắc. Người này cũng thật làm ta bất ngờ, vốn tưởng căn cơ bị hủy, từ nay về sau vô vọng với võ đạo, không ngờ lại có thể khôi phục.

Yến tông chủ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Phàm, như muốn xem thấu.

Thế nhưng trên người Lâm Phàm lại không có một tia khí tức dao động nào, mặc cho Yến tông chủ tra thế nào cũng không phát hiện chuyện gì bất thường.

Thật là quái dị.

Giờ phút này Lâm Phàm tiến lên, trên mặt vẫn duy trì tươi cười:

- Đến đi!

Diệp Thiếu Thiên cười lạnh một tiếng. Ngày hôm nay phải dựng lại uy nghiêm, đệ tử ngoại môn phải lấy Diệp Thiếu Thiên ta là vua.

- Yaaaaa....

Diệp Thiếu Thiên hét to một tiếng, một chưởng hào quang đại chấn đánh tới Lâm Phàm.

Đám đệ tử ngoại môn xung quanh thấy một chưởng này thì đều phải kinh hô lên. Bọn hắn tự nhiên nhìn ra được một chưởng này rất bất phàm, khi thể cuộn cuộn, làm người ta muốn ngạt thở.

"Àm..."

Diệp Thiếu Thiên cười lên. Một chưởng này tuy không lấy mạng nhỏ của ngươi, nhưng lực phủ ngũ tạng sợ rằng phải lệch vị trí.

- Không tồi, chẳng qua một chưởng này quá cương ngạnh.

Vừa nghe lời này, Diệp Thiếu Thiên vốn đang tràn đầy tin tưởng lập tức biến sắc, hô to 'không thể nào'.

Một chưởng này, đối phương lại không có bất cứ chuyện gì, sắc mặt hoàn toàn bình thường.

Điều này sao có thể.

Lâm Phàm nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Thiếu Thiên, cũng khẽ cười.

Bất Diệt Ma Thể tuy đã không còn được phân rõ cấp bậc, cũng không còn nhắc nhở gia tăng exp, nhưng Lâm Phàm vẫn cảm nhận được, khi Diệp Thiếu Thiên đánh một chưởng tới, có một luồng khí chảy vào trong cơ thể mình.

Lâm Phàm cho rằng luồng khí này chính là thể hiện của exp.

- Yaaa...

Diệp Thiếu Thiên lại ra một quyền, khí tức còn cường đại hơn ban nãy, giống như một quyền này có thể đập nát cả không gian.

"Àm."

- Không tồi, tiến bộ hơn lúc nãy.

Lâm Phàm cười nói.

Hắn có thể cảm nhận thấy thân thể được tăng cường, nhưng còn xa mới đột phá thân thể cảnh giới Nhập Thần sơ giai. Có điều không vội, từ từ sẽ đến.

Đám đệ tử ngoại môn chung quanh nhìn một màn vừa xong, đồng loạt há hốc mồm.

Một chưởng một quyền của Diệp Thiếu Thiên lại không thể khiến đối phương suy chuyển mây may, đây tới cùng là có chuyện gì?

Phong Bất Giác cũng nhìn tới ngây ngẩn cả người, chuyện này quá khó tin rồi.

Xa xa, sắc mặt của Yến tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Nhai, cũng có chút kinh ngạc.

- Nhục thân người này sao lại mạnh như thế chứ?

- Quả thế, dùng tinh huyết của mãnh thú mà có thể sống sót, tuy một phần nhờ đan dược của tông chủ, nhưng mấu chốt là ở cường độ nhục thân của hắn đã vượt xa võ giả thông thường.

....

Giờ phút này, Diệp Thiếu Thiên nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của những đệ tử xung quanh thì giận đến sôi gan, nhất là vẻ mặt tươi cười của Lâm Phàm càng khiến hắn không thể chịu đựng được.

- Chết đi...

- Bất Hoang Lục Hợp Chưởng.

Diệp Thiếu Thiên dồn toàn bộ sức lực ra một chưởng, khí thế mạnh đến nỗi giống như có thể quét ngang trời đất.

Yến tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn thấy một chưởng này cũng hơi kinh hãi, chưởng pháp này...

"Àm..."

- Còn không chết?

Diệp Thiếu Thiên đã không một chút nương tay.

- Không tòi, không tòi, một chưởng này rất không tòi.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, cảm thấy rất là vui mừng khi sư đệ của mình có chưởng pháp như thế.

- Ngươi...

Diệp Thiếu Thiên tròn tròn mắt, một chưởng mạnh nhất cũng vô dụng, điều này sao có thể?

Lúc này đệ tử ngoại môn chung quanh cũng bắt đầu xì xào lên, làm cho Diệp Thiếu Thiên không thể chịu nổi.

- Không có khả năng.

Diệp Thiếu Thiên nổi giận, xuất ra tất cả vốn liếng, không thêm để ý tới ước hẹn ba chiêu.

- Diệp ca ca...

Nhược Mộng Vũ nhìn người trong mộng của mình như đã tẩu hỏa nhập ma thì không khỏi lo lắng.

Mà Lâm Phàm cũng nhú mày.

- Này này, sư đệ, đã xong rồi, đừng quá đáng, sư thúc ta cũng không phải bao cát.

Lâm Phàm nhắc nhở nói.

Ba đòn kia tuy dễ hấn được lợi rất nhiều, nhưng hiện tại đang ở trước mặt công chúng, sư thúc đương nhiên phải có bộ dạng của sư thúc.

- Không có khả năng, không có khả năng a...

Diệp Thiếu Thiên giận dữ hét.

- Ngươi...

Lâm Phàm cũng nổi giận, Diệp Thiếu Thiên này thật quá đáng. Được, một khi đã như vậy, bản sư thúc đành khiến ngươi mất sức chiến đấu một lúc.

"Vèo..."

Lâm Phàm mạnh mẽ giơ chân lên, chuẩn bị đá văng Diệp Thiếu Thiên.

Thế nhưng đúng lúc ấy Diệp Thiếu Thiên lại nhảy lên cao, hai chân dạn ra. Lâm Phàm biến sắc, muốn thu chân cũng đã không còn kịp.

"Bịch..."

- Ặcccc...

Giờ khắc này thiên địa biến sắc, đám đệ tử nhìn một màn trước mặt thì lập tức choáng váng.

"Đình, chúc mừng tự nghĩ ra công pháp vô nhân đạo: Liễu Đan Cước."

"Hàm nghĩa của Liễu Đan Cước: thấy khe hở là vùng chân vào."

Lúc này Lâm Phàm ngậy ngấn cả người:

- Sư đệ à, sư thúc ta chỉ là muốn đá văng ngươi thôi, không có định...

Lâm Phàm mới nói một nửa thì không biết nên nói thế nào tiếp.

Bởi vì Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, Diệp Thiếu Thiên giống như vô cùng đau đớn.

Đau đớn đến mức chảy cả nước mắt.

Lâm Phàm dám thề với trời, mình thật sự không phải cố ý.

Trong suy nghĩ của Lâm Phàm, Hầu Tử Thâu Đào đã rất vô nhân tính, thế nhưng giờ mình lại sáng tạo ra công pháp còn vô nhân tính hơn nữa là Liêu Đản Cước. Sau này khi bản đại gia đánh nhau với cường giả nghịch thiên thì phải dùng cả chân lẫn tay sao?

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Nên đi an ủi để tỏ tâm ý

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Nhìn Diệp sư huynh hình như rất thống khổ.

Đám đệ tử ngoại môn nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Diệp Thiếu Thiên, nội tâm đều khẽ run lên.

- Đúng thế, các ngươi xem, Diệp sư huynh chảy cả nước mắt ra rồi. Ta chưa bao giờ thấy Diệp sư huynh chảy nước mắt a.

- Một cước này thật sự là quá kinh khủng, nếu như người trúng là ta, chắc ta chết mất.

....

Giờ phút này, ánh mắt của đám đệ tử ngoại môn nhìn về Lâm Phàm đều biến thành sợ hãi.

Quá kinh khủng! Diệp Thiếu Thiên cường thế trở lại, giờ lại đang hai tay ôm đống quần, run rẩy thân mình, cuộn tròn trên mặt đất.

Khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn kia khiến mọi người bị ám ảnh đến ngệt thở.

Thảm thiết, thật sự là rất thảm thiết.

- Tông chủ...

Phong Bất Giác có chút sợ hãi nhìn Lâm Phàm. Một cước vừa rồi hắn xem rành mạch, đặt chân nhanh chuẩn độ, liền mạch lưu loát, không có nửa phần do dự, hiển nhiên là cực kỳ quen chân.

Phong Bất Giác không dám nói gì thêm. Hắn bị hù sợ, chỉ sợ tông chủ ngựa chân cho mình một cước thì bị kịch rồi.

Lâm Phàm nhìn Phong Bất Giác, lại nhìn thoáng qua Diệp Thiếu Thiên đang nằm co quắp dưới đất, đôi mắt tràn ngập tơ máu kia gắt gao nhìn mình chăm chăm, nhìn đến độ trái tim Lâm Phàm phải nhảy lên bùm bùm.

Đây là ánh mắt giống như nhìn thấy cừu nhân giết cha a.

- Vù thôi...

Giờ khắc này, Lâm Phàm không nói thêm nửa lời, lập tức xoay người rồi bước nhanh đi.

Phong Bất Giác vừa muốn nói gì đó, chỉ thấy tông chủ cũng bắt đầu trốn chạy, làm sao còn dám lưu lại, lập tức theo sát phía sau tông chủ.

....

- Diệp ca ca...

Nhược Mộng Vũ hoàng hốt ngồi xổm xuống, muốn nhìn xem Diệp ca ca thân ái của mình có bị gì không.

- Đừng đụng vào huynh... Đừng đụng...

Diệp Thiếu Thiên chỉ cảm giác linh hồn của mình muốn theo cỗ hống chui vọt lên trời, một lúc sau lại rơi thẳng xuống đất. Loại cảm giác này để Diệp Thiếu Thiên muốn phát điên.

Bộ dáng của Diệp Thiếu Thiên lúc này khiến Nhượng Mộng Vũ không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể oán hận nhìn bóng lưng đang vội vàng rời đi kia.

....

Trên Vô Danh phong, Lâm Phàm thờ phào một hơi. Rốt cuộc rời đi, lần này sợ là lại kết xuống một cừu nhân.

Theo nhận xét khách quan của Lâm Phàm, Thánh Ma Tông hiện giờ nhân tài điều linh, một đệ tử để sai sử cũng không có, chuyện gì cũng phải tự thân ra mặt, không hề có chút khí thế tông chủ nào, thật là quá kém.

Nhưng hôm nay dự được Phong Bất Giác khiến Lâm Phàm rất vừa lòng. Người này tu vi không tồi, nhìn bộ dáng hắc cũng là một người chịu được khổ nhọc.

Mấu chốt nhất là hắc đã không có chỗ để đi, hiện tại được mình bao bọc, nhất định sẽ bị mình tẩy não.

- Tông chủ, ngài đã trở lại.

Trương Nhị Cầu vẫn đang chỉ đạo công tác làm cỏ, vừa thấy bóng người xuất hiện thì hưng phấn chạy tới.

- Ừm...

Lâm Phàm gật gù đầu, nhìn thoáng qua phía trước, thấy có rất nhiều đệ tử vẫn đang miệt mài cuốc đất nhỏ cỏ.

Tiến độ làm cỏ cũng không tồi, có lẽ chỉ vài hôm nữa là có thể hoàn công.

- Tông chủ, đây là tông môn sao?

Phong Bất Giác nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng có chút ưu thương. Hắc có nghĩ qua Thánh Ma Tông hắc là không lớn, nhưng lại không nghĩ được là rách nát như thế này.

Một rừng cỏ, cùng một căn nhà gỗ xấu xí thô kệch.

- Đúng, thế nào, không tệ lắm phải không?

Lâm Phàm nhìn mọi thứ trước mắt, cười hỏi.

Nơi này đang phát triển giống như dự tính của mình, không bao lâu nữa nhất định sẽ thay đổi hoàn toàn.

Phong Bất Giác nhìn tông chủ, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời trái với lương tâm:

- Vâng!

Một tiếng "vâng" này, bao hàm hàng nghìn hàng vạn tình cảm của Phong Bất Giác.

Thôi, quên đi, chấp nhận.

Ít nhất còn có thể ở lại Thánh Tông.

Lâm Phàm vui vẻ trong lòng. Đây là tông môn của ca, chờ sau này Thánh Ma Tông trở thành Huyền Hoàng giới đệ nhất đại tông, bổn đại gia còn không phải là công thần lớn nhất.

Các sư huynh đệ, ở trên trời mọi người có thấy được không, sư đệ đang làm được rồi.

- Tông chủ, sau này ta ở nơi nào?

Phong Bất Giác lúc này hỏi.

Chỗ cũ ở ngoại môn sợ là sau này mình không ở được nữa, chỉ có thể ở lại ngọn núi này.

- Người ấy hả...

Lâm Phàm nhất thời không biết trả lời như thế nào, liếc nhìn quanh một vòng.

- À, người đi chặt một ít cây đi, học theo ta dựng một căn nhà là được.

- Hà...

Phong Bất Giác sừng sốt, tự mình dựng nhà?

- Con đường võ đạo không chỉ có tu luyện mà còn cần biết cách tự chiều cổ mình, tự mình làm tất cả, nếu không ngày sau xuất môn ra ngoài, ở nơi thâm sơn cùng cốc thì biết làm thế nào?

Lâm Phàm mặt không đỏ tim không nhảy nói ra một câu đạo lý, nhưng rõ ràng là cố ý dọa Phong Bất Giác.

Mà giờ khắc này Phong Bất Giác thật sự sợ:

- Tông chủ, đệ tử đã rõ.

- Ừm.

Lâm Phàm vui mừng gật gật đầu, nhưng trong lòng thì chửi ầm lên. Nơi này có mối cò, không tự mình động thủ, để bản đại gia hầu hạ chắc!

....

An bài tốt hết thấy, Lâm Phàm trở lại căn nhà gỗ của mình. Hắn vẫn còn có chút không rõ về một cuộc ban nãy.

Chỉ khe đưa chân lên lại sáng tạo ra công pháp mới, điều này thật sự ngoài ý liệu.

Từ sau khi hệ thống nâng cấp, Lâm Phàm cũng cảm giác có nhiều chuyện chưa rõ.

Lâm Phàm tra xét thư giới thiệu về Liêu Đan Cực.

"Liêu Đan Cực: công pháp không phẩm cấp. Hàm nghĩa: thấy khe hở là vùng chân. Công pháp này chỉ có tác dụng với nam giới, do bên dưới của nam giới dày đặc dây thần kinh. Chiêu này nặng thì lập tức khiến địch nhân đánh mất chiến lực, sung phù cực bộ, xuất huyết, thay đổi kích cỡ; nhẹ thì kích phát cơn giận của địch nhân, khiến địch nhân thực lực bạo tăng một trăm phần trăm. Có thể liên tục thăng cấp."

Lâm Phàm giờ khắc này phục rồi. Tác dụng của Liêu Đan Cực khiến Lâm Phàm nhìn nó với cặp mắt khác xưa.

Đây không phải là một thanh kiếm hai lưỡi sao?

Nặng thì mất đi sức chiến đấu; nhẹ thì kích phát nóng giận, thực lực bạo tăng một trăm phần trăm.

Lâm Phàm cẩn thận suy nghĩ, cảm giác giới thiệu của kỹ năng này không phải không có lý.

Liêu Đan Cực nặng thì đích thật là làm cho người ta sống không bằng chết, nhưng nếu nhẹ một chút sẽ lập tức kích phát tiềm năng trong cơ thể người, làm cơn giận bốc lên, sản sinh suy nghĩ không chết không ngừng.

Không tồi, không tồi.

Lâm Phàm coi như vừa lòng với kỹ năng tự nghĩ ra, mà liên tục thăng cấp cũng làm cho Lâm Phàm rất là chờ mong, không biết thăng cấp lên sẽ thành cái dạng gì.

Nhưng giờ phút này, Lâm Phàm cảm giác mình hẳn là nên đi an ủi Diệp Thiếu Thiên một chút.

Tuy người này có chút can rở, nhưng nhìn bộ dáng ban nãy, hình như rất thống khổ a.

Về sau còn đụng mặt nhiều, vẫn là nên đi an ủi một chút, biểu hiện tâm ý của mình.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Một mặt chân thật nhất

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Sắc trời dần dần u ám lại, Lâm Phàm thấy thời gian không còn sớm, nên đi xem một cái.

Diệp Thiếu Thiên giờ này chắc đã khá hơn một chút. Lâm Phàm tự hiểu được chỗ tàn nhẫn của Liêu Đan Cước, bất kể là cao thủ thế nào, chỉ cần đó là một nam nhân thì tuyệt đối sẽ rất đau đớn, một loại đau đớn không phải con người có khả năng chịu được.

Từ Vô Danh phong xuống, Lâm Phàm một mình bước tới.

Dọc theo đường đi, đệ tử ngoại môn thấy được Lâm Phàm, hai chân đều run lên, có cảm giác nguy cơ đến gần. Mặc dù Lâm Phàm tươi cười nhìn rất vô hại, nhưng lại làm bọn họ cảm thấy, nếu cứ vậy cúi đầu chạy qua thì không lễ phép, hơn nữa tính nguy hiểm còn tăng cao.

Nếu đối phương thấy ngứa mắt, cho mình một cước, vậy thì bị kịch rồi.

- Chào Lâm sư thúc.

Một đệ tử ngoại môn đi ngang qua cung kính ân cần chào hỏi.

- Ừm.

Lâm Phàm thấy đệ tử này cung kính với mình như thế, cười toe toét gật đầu chào lại.

Có thể được các đệ tử trong tông thừa nhận, Lâm Phàm thấy không gì quý hơn. Như thế cũng đồng nghĩa với việc hình tượng của mình trong lòng bọn họ rất cao lớn.

Sau khi đệ tử kia đi qua Lâm Phàm, lập tức tăng tốc hai chân, hận không thể trực tiếp chạy.

Đi được một đoạn khá xa, đệ tử ngoại môn kia mới dừng bước, vỗ vỗ ngực:

- Quá nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm.

Chỉ cần là người xem được một màn kia ở ngày hôm nay, trong lòng đều đã bị chôn vào hạt giống sợ hãi. Quá kinh khủng, một cước kia đã vượt ra hết thảy thứ đáng sợ nhất. Khuôn mặt của Diệp sư huynh lúc ấy là biểu hiện hoàn mỹ nhất cho mức độ thống khổ, 'bi' phải đau thế nào mới trở nên như vậy chứ!

Đột nhiên Lâm Phàm nhớ ra cái gì đó, vỗ đùi. Muốn đi hỏi thăm Diệp Thiếu Thiên mà lại chưa biết chỗ ở của người ta ở đâu thì đi thế nào?

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn quanh, thấy phía trước có một đệ tử thì lập tức tiến tới.

- Sư diệt, dừng bước...

Đệ tử ngoại môn kia nghe có người gọi mình, nhất là lại gọi hai tiếng 'sư diệt' thì có chút vui vẻ, chẳng lẽ là vị trưởng lão nào sao?

Thế nhưng khi vừa quay đầu lại, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, đại não xoay chuyển liên tục, muốn nghĩ biện pháp để thoát đi, nhưng cuối cùng phát hiện mình căn bản không có đường để trốn.

Hắn chỉ còn biết hạ hai tay xuống che chỗ đứng quần lại, hai chân khép chặt không để lại một khe hở.

- Lâm... Lâm sư thúc, xin hỏi có chuyện gì không?

Đệ tử ngoại môn này lắp ba lắp bắp hỏi.

Nếu là trước kia, đệ tử ngoại môn này nhìn thấy Lâm Phàm thì tuyệt đối không sợ hãi. Nhưng sau khi chứng kiến một màn hôm nay, trong lòng hắn đã hoàn toàn biến đổi.

Lâm sư thúc này xuống tay ngoan độc, ngàn vạn lần không thể đùa. Ngay cả 'ngư nhân' như Diệp Thiếu Thiên cũng bị làm cho thảm như vậy chứ đừng nói là hắn.

Lâm Phàm nhìn thấy đệ tử ngoại môn này đang rất căng thẳng, vỗ vỗ bả vai hắn:

- Không cần khẩn trương, chẳng lẽ sợ sư thúc ăn thịt người chắc?

- Không, sư thúc nói đùa, ta gặp được sư thúc nên hưng phấn quá mức ấy mà.

Đệ tử ngoại môn kia vỗ mông ngựa ầm ầm, chỉ mong Lâm Phàm không bắt nạt gì ở mình.

- Được rồi, bản sư thúc biết hình tượng của mình ở trong lòng các người khá cao, nhưng người cũng không cần hưng phấn thế đâu. Bản sư thúc rất là hiền hòa thôi. À, người biết chỗ ở của Diệp Thiếu Thiên không?

Lâm Phàm khẽ cười, được hâm mộ quá cũng phiền thật.

- Biết, biết.

Đệ tử ngoại môn này lập tức chỉ tay về phía trước, nói ra địa chỉ. Hiện giờ hắn chỉ muốn được chạy đi, bởi vì đứng bên cạnh Lâm Phàm cứ cho hắn cảm giác không rét mà run.

- Ài, lằng nhằng quá nhỉ, hay sư điệt dẫn ta đi đi, vừa lúc bản sư thúc có mấy câu muốn hỏi.

Lâm Phàm nghe đệ tử này nói loạn tung phèo, không làm sao nhớ hết, còn không bằng bắt dắt đi cho đỡ phiền phức.

- Hà...

Giờ khắc này đệ tử ngoại môn này chỉ muốn khóc thét lên, thậm hận chính mình sao lại ra ngoài chứ, cứ ngồi yên trong phòng không phải tốt hơn sao.

Cuối cùng đệ tử ngoại môn này cũng chỉ có thể nuốt lệ vào trong, ngoan ngoãn dẫn đường.

Lâm Phàm lúc này nghĩ tới một việc, đợi lát nữa nếu gặp mặt thì mình nên nói cái gì? Dù sao người ta gặp đôn nghiêm trọng như vậy, khẳng định rất oán hận mình a.

- Sư thúc, phía trước là nơi ở của Diệp sư huynh.

Đệ tử ngoại môn này chỉ một căn nhà phía trước nói.

- Sư thúc, nếu không còn chuyện gì, sư điệt xin cáo từ trước.

- Ừm, đi đi thôi.

Lâm Phàm khoát tay áo.

Đệ tử ngoại môn này vừa nghe, lập tức xoay người, không chút do dự mà chạy. Hiện tại hắn muốn đi hô hoán cho mọi người biết, Lâm sư thúc đi tìm Diệp Thiếu Thiên.

Giờ phút này Lâm Phàm vỗ vỗ mặt, tươi cười lên, sửa sang lại tốt y phục, chuẩn bị dùng hình tượng hoàn mỹ nhất để gặp mặt Diệp sư điệt, tỏ vẻ an ủi chân thành nhất.

Lâm Phàm chuẩn bị tặng cho Diệp sư điệt một niềm vui bất ngờ, đó là sự quan tâm từ trường bối là mình.

Vận chuyển thân pháp, Lâm Phàm bước không một tiếng động đi vào trong sân.

Theo khoảng cách mỗi lúc một gần hơn, Lâm Phàm cũng có chút kích động.

Theo suy nghĩ của Lâm Phàm, Diệp Thiếu Thiên này là một thiên tài, chẳng qua tính nết hơi khó chịu một chút mà thôi, nhưng cũng vẫn có thể cứu được, dù sao một phần do còn quá trẻ tuổi.

Thế nhưng đúng lúc này, từ trong phòng truyền ra từng tiếng thở gấp gấp. Lâm Phàm nghe được cũng cả kinh, chẳng lẽ Diệp sư điệt xảy ra chuyện?

Trong phòng.

Diệp Thiếu Thiên lúc này không một mảnh vải, khoe trọn thân mình cường tráng. Còn ở đối diện hắn chính là đương kim đệ nhất thiên tài ngoại môn Nhược Mộng Vũ.

Giờ phút này Nhược Mộng Vũ cũng giống như Diệp Thiếu Thiên, thân hình hoàn mỹ để lộ trong không khí.

- Diệp ca ca, muối chuẩn bị tốt rồi.

Nhược Mộng Vũ ôn nhu nói.

Diệp Thiếu Thiên mê đắm nhìn thân hình hoàn mỹ của Nhược Mộng Vũ...

Ngoài cửa, Lâm Phàm lúc này đã kịp tiến vào trạng thái ẩn thân, trọn tròn mắt lên mà nhìn. Kể từ khi tới thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn thấy được cảnh tượng hót họt như thế.

Lâm Phàm cũng thật không ngờ Diệp Thiếu Thiên này phục hồi nhanh đến vậy, vừa trúng một cước lúc trưa mà giờ đã hoàn hảo như ban đầu, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mà giờ Lâm Phàm không tính rời đi, cũng không cảm thấy mình ẩn thân đứng xem có gì không ổn.

Bởi vì theo hán, mình làm trưởng bối, đương nhiên phải quan tâm tới mọi mặt sinh hoạt của văn bối, kể cả sinh hoạt về đêm.

Nếu sinh hoạt ban đêm không hài hòa, sẽ tạo thành áp lực cho cơ thể, cuối cùng tích tiểu thành đại, khiến tính tình biến thành cáu bẳn, nghiêm trọng hơn có thể dẫn tới trầm cảm.

- Không tồi, không tồi, một chiều lão hán đẩy xe này ít nhất có năm thành công lực của ta.

Nhìn thấy động tác bên trong của Diệp Thiếu Thiên, Lâm Phàm rất là vui mừng gật gật đầu, không chút keo kiệt khích lệ.

Chẳng qua làm cho Lâm Phàm thoáng bất mãn là Diệp Thiếu Thiên vẫn quá non, trực tiếp mà vào cuộc, không có bất kỳ đạo đầu này. Đối với kẻ duyệt qua vô số phim cảm trẻ em của Nhật Bản như Lâm Phàm thì quả thực rất không đủ trình độ.

- Không đúng...

Đúng lúc này, Lâm Phàm biến sắc, cảnh tượng bên trong xảy ra vấn đề.

Chuyện này...

1....

2....

3....

- Aaaaa...

Bên trong, Diệp Thiếu Thiên kêu lên một tiếng, vẻ mặt thỏa mãn.

Diệp Thiếu Thiên này không ngờ là thanh niên 3 giây, chuyện này...

- Nhược sư muội, thoải mái không?

Diệp Thiếu Thiên rất là thỏa mãn nói.

- Ừm, Diệp ca ca thật lợi hại, người ta chịu không nổi mà.

Nhược Mộng Vũ rúc vào lồng ngực của Diệp Thiếu Thiên, mặt làm ra vẻ thỏa mãn, thế nhưng ánh mắt u oán kia lại lộ ra ý nghĩ thật trong đầu.

Không đủ, người ta còn chưa bắt đầu đâu...

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống bên trong, khẽ thở dài, dự định an ủi một phen giờ biến đi đâu mất sạch.

Trong lòng Lâm Phàm chỉ còn chút tiếc hận, không nghĩ Diệp sư diệt lại bị bệnh kín.

Hôm nay bản sư thúc biết được rồi, đương nhiên không thể ngồi yên. Lần này, Lâm Phàm đã biết nên tặng cho Diệp Thiếu Thiên lễ vật gì.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Những lời tâm huyết

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Ngoại môn sớm đã muốn nổ tung. Diệp Thiếu Thiên cường thế trở lại, nghiền áp một trong thập đại thiên tài ngoại môn Phong Bất Giác. Nhưng vừa lúc đó, lại bị tên gốc được tông chủ ban thưởng Vô Danh phong mạnh mẽ nghiền áp. Tin tức này khiến tất cả mọi người há hốc mồm, không dám tin.

Một chuyện nối tiếp một chuyện, Diệp Thiếu Thiên cường thế trở lại đã làm bọn họ cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Mà tên gốc Thánh Ma Tông có thực lực bậc này, lại càng khiến bọn họ quá bất ngờ.

....

Mấy ngày nay, chuyện của Diệp Thiếu Thiên khiến Lâm Phàm nảy ra một ý tưởng.

Căn cứ nhiều ngày thăm tra xét, đệ tử có bạn lữ trong Thánh Tông không phải số ít, thế nhưng sinh hoạt về đêm lại có vẻ không được hoàn mỹ lắm.

Dùng một câu đơn giản để nói, chính là không thể bày ra hết hùng phong của nam nhân.

Thánh Ma Tông hiện tại bị vây ở trạng thái chậm phát triển, cần được thay máu mới. Đan dược thông thường có lẽ không có khả năng hấp dẫn những đệ tử này, nhưng nếu mình có thể giải quyết bệnh kín của bọn họ, có lẽ sẽ dễ dàng được một đám đệ tử trung thành.

Phong Bất Giác gần đây luôn mày ỉ mặt ê. Ở chỗ này đã mấy ngày, vốn Phong Bất Giác cho rằng tuy nơi ăn ở không ra sao, nhưng ít nhất được thoải mái tự do.

Nào ngờ vừa dựng xong nhà gỗ, hẳn phải gia nhập đội nhỏ cỏ. Chuyện này khiến Phong Bất Giác khóc không ra nước mắt, cũng không biết nên nói cái gì.

Trương Nhị Cầu thì lại trái ngược, rất vừa lòng với cuộc sống gần đây. Nơi này tuy hơi tồi tàn, nhưng lần đầu tiên Trương Nhị Cầu cảm nhận được niềm sung sướng khi người khác nịnh bợ mình.

Hơn nữa người nịnh bợ mình còn là đệ tử ngoại môn, điều này làm Trương Nhị Cầu càng thêm không biết phải diễn đạt sự sung sướng thế nào.

Khi Trương Nhị Cầu biết được thù lao của những đệ tử ngoại môn này là Tốc Nguyên Đan thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Hắn mặc dù chưa từng ăn qua Tốc Nguyên Đan, nhưng cũng có nghe nói đây là thần đan hỗ trợ cho việc tu luyện.

Không nghĩ tới tông chủ lại lấy Tốc Nguyên Đan làm thù lao, quả thực khiến Trương Nhị Cầu xem mù cả mắt.

Lúc này Lâm Phàm từ trong nhà đi ra. Mấy hôm nay hắn một mực suy nghĩ cách điều chế đan dược. Loại đan dược này chưa từng xuất hiện ở Thánh Tông, thậm chí căn bản là chưa từng được nhắc đến.

- Tông chủ, ngài đã ra rồi.

Trương Nhị Cầu nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức tiến lên chào hỏi. Trời không phụ người có lòng, mấy ngày vất vả, cỏ dại đã bị dọn sạch, trả lại không gian thoáng đãng, tuy là trại lữ, nhưng khiến Trương Nhị Cầu càng có thêm tin tưởng.

Bởi vì qua thời gian tiếp xúc này, Trương Nhị Cầu phát hiện, tông chủ là một người quá thần kỳ.

Có lẽ đi theo tông chủ lẫn lộn, về sau cũng có thể phong sinh thủy khởi a.

Lâm Phàm một mực suy nghĩ, nghe được tiếng của Trương Nhị Cầu thì hơi sững sờ, sau đó nhìn nhìn tình huống chung quanh, nhất thời trong lòng vui lên, rất là thỏa mãn gật gật đầu.

Rừng cỏ dại làm người ta buồn bực này rốt cuộc được xử xong. Nếu không phải dùng đan dược đi mướn đám đệ tử ngoại môn này, chỉ dựa vào sức mình, chắc còn mất tới hai ba cái Tết.

- Tông chủ.

Phong Bất Giác tiến lên chào hỏi.

- Ủ.

Đối với cái này Phong Bất Giác, Lâm Phàm thật sự muốn hảo hảo bồi dưỡng một phen. Chẳng qua hắn lại không quá thích tính cách của người này, quá tích cực, quá khí khái, dễ bị ăn thiệt thòi.

Thế nhưng cũng không cần nôn nóng, hiện giờ ở trong tông môn là không có nguy hiểm gì, từ từ dạy dỗ thêm là được.

- Nhị Cầu, ngươi rất không tồi, không phụ kỳ vọng của bản tông. Túi Tốc Nguyên Đan này thưởng cho ngươi, ngươi cũng trở về đi.

Lâm Phàm ném một túi Tốc Nguyên Đan cho Trương Nhị Cầu.

Lâm Phàm tự nhiên không định thu Trương Nhị Cầu vào tông môn. Chưa nói tới người này thiên phú không ra sao, riêng khí chất kia thôi đã khó để người ta chấp nhận.

Chỉ cần im lặng đứng một chỗ, không cần làm gì nói gì cũng tự lộ ra bốn chữ: ta là tiểu nhân, nhân vật phản diện điển hình.

Nhất là gương mặt tam giác kia, càng khiến Lâm Phàm không biết nên nói cái gì.

Mà lúc này Trương Nhị Cầu tiếp nhận đan được tông chủ ném cho mình, cả người đều choáng váng.

Trở về?

Trở lại chỗ của đệ tử tạp dịch?

Đừng mà...

Trương Nhị Cầu vốn tưởng mình đã là môn hạ đệ tử của tông chủ, thế nhưng giờ lại bị đuổi về?

Nếu mình trở về, còn không phải một con đường chết a.

- Không...

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu thét lên một tiếng tê tâm liệt phế.

Hắn giống như một oán phụ bị vứt bỏ, vô lực ngồi bệt xuống đất, sau đó vươn tay, đau lòng muốn níu giữ nam nhân đã nhẫn tâm vứt bỏ mình.

- Tông chủ, kể từ ngày lần đầu tiên nhìn thấy ngài, ta đã bị sự vĩ đại của ngài khuất phục. Trương Nhị Cầu đã phát hiện ra mục tiêu sống của mình vào ngày đó.

- Khi đến nơi đây, đối mặt với hoàn cảnh hoang tàn tột tệ, Trương Nhị Cầu ta không hề có ý lùi bước, bởi vì ta tin tưởng, tông chủ nhất định có thể đem nơi này sáng lập thành thiên hạ đệ nhất đại phái.

- Tông chủ, ta sớm đã coi mình là đệ tử Thánh Ma Tông. Giờ ngài muốn ta rời đi, Nhị Cầu đương nhiên không thể không nghe, bởi vì ngài là người Nhị Cầu sùng bái nhất trong cả cuộc đời. Nhưng để biểu đạt quyết tâm của ta, ta xin được chết để tỏ lòng với tông môn...

Trương Nhị Cầu hai mắt đầm lệ, nước mắt nước mũi đua nhau tuôn ra mà kể lể.

Mỗi một câu đều thật cảm động lòng người, ngay cả Phong Bất Giác cũng có chút kinh ngạc nhìn Trương Nhị Cầu. Hắn không nghĩ tới Trương Nhị Cầu này lại có cảm tình sâu như vậy đối với nơi này.

Lâm Phàm giờ phút này nhìn thấy biểu hiện của Trương Nhị Cầu, cũng tức thì ngậm ngùi cả người.

Đây... thật quá là vô sỉ rồi.

Nhưng vô sỉ kiểu này lại làm Lâm Phàm rất thích.

Mỗi một câu này, vào tới tai Lâm Phàm, đều là những lời tâm huyết, tuyệt không có nửa điểm giả dối.

Lâm Phàm tin tưởng, Trương Nhị Cầu là bị hào quang chói lọi của mình khuất phục.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu không nói hai lời, đứng lên, phóng về một tảng đá, chuẩn bị lấy cái chết biểu đạt quyết tâm của mình.

Lâm Phàm khẽ thở dài. Trương Nhị Cầu này tuy lớn lên hơi kém một chút, khí chất càng đáng ăn đòn, nhưng mà thôi.

- Quên đi, quay lại đây.

Lâm Phàm nói.

Trương Nhị Cầu vừa nghe tông chủ mở miệng, tức thì phanh kít lại, quay đầu trở về, sau đó không chút do dự quỳ 'bịch' một cái trên mặt đất.

- Đệ tử Trương Nhị Cầu, bái kiến tông chủ.

Mấy động tác liên tiếp của Trương Nhị Cầu khiến Lâm Phàm hơi sửng sốt, sau đó vỗ vai Trương Nhị Cầu.

- Ngươi rất khá!

Lâm Phàm đã không còn lời nào khác hơn để hình dung.

Trương Nhị Cầu này rất 'tiện', tuyệt đối vô cùng 'tiện', thiên tư cũng chẳng ra gì, nhưng nếu có thể học được chân truyền của mình thì sau này không thể hạn lượng.

- Tốt lắm, ta muốn xuống núi một chuyến, các ngươi tự sắp xếp đi. Hiện các ngươi là hai đệ tử duy nhất của bản tông, ai là đại sư huynh, chính các ngươi thảo luận đi.

Lâm Phàm khoát tay áo, cũng không muốn quản nhiều.

Một ít việc vặt để bọn họ tự mình giải quyết là được rồi.

Về phần ai trở thành đại sư huynh, Lâm Phàm không thêm để ý chút nào. Dù sao ở trong này, bản đại gia mới là tông chủ, mới là Boss lớn nhất.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Thảm bại

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Từ Vô Danh phong đi xuống, Lâm Phàm chẳng có mục đích gì, cứ lang thang trong Thánh Tông. Tuy hắn không có chút kiến thức nào về dược liệu luyện chế đan dược, nhưng vẫn có ý tưởng đại khái về loại đan cần luyện.

Bệnh kín của đám người như Diệp Thiếu Thiên hẳn là cần bổ thận tráng dương, thế nhưng Lâm Phàm chưa từng nghiên cứu vấn đề này, không biết nên phối những loại dược liệu gì.

Hiện giờ trong ngoại môn, Lâm Phàm cũng coi như một danh nhân nho nhỏ rồi. Đám đệ tử ngoại môn nhìn thấy Lâm Phàm, có thể trốn đều trốn, không thể trốn thì đều cung kính kêu một tiếng sư thúc.

Bọn họ đã từ từ các đường mà biết chuyện Diệp Thiếu Thiên bị hung hăng nghiền áp.

Theo lời đồn, Lâm sư thúc ở Vô Danh phong kia xuống tay tàn nhẫn, chuyên tấn công hạ bộ. Diệp Thiếu Thiên bởi vì ngạo mạn vô lễ nên bị đá một cước muốn nát ‘trứng’...

Hơn nữa lời đồn càng truyền rộng thì càng đáng sợ thêm, thế nhưng một ít đệ tử lại tin sái cổ.

....

Lâm Phàm hiện giờ chưa biết bắt đầu từ đâu, tuy có mục tiêu rõ ràng, nhưng không biết đi đâu tìm dược thảo thích hợp.

- Ấu xiết! Bản đại gia sao tự dưng ngu thế nhỉ, đi Đan Đình phong thôi. Đan Đình phong không chỉ là Thánh Địa luyện đan mà còn là nơi nuôi trồng dược thảo. Minh cứ đi xem thử một lần, tìm xem có thứ nào công hiệu tương tự là được.

Lâm Phàm tự tát một cái vì sự ngu bất thành linh của mình, chuyện đơn giản như vậy mà nghĩ không ra.

Nghĩ là làm, Lâm Phàm lập tức chạy về hướng Đan Đình Phong.

Trước tiên đi xem Đan Đình phong trồng dược thảo ở chỗ nào, đợi đêm rồi ra tay.

Khi tới Đan Đình phong, Lâm Phàm cũng có chút hâm mộ lẫn ghen tị không khí tập nập nơi này.

Người người chen chúc nhau, ngoại môn có, nội môn có. Không biết khi nào thì Vô Danh phong mới có thể đông vui như vậy.

Lâm Phàm hâm mộ nhìn lên, sau đó phục hồi tinh thần lại. Mới thế này tính là cái gì, hắn tin tưởng, chỉ cần cố gắng, Vô Danh phong nhất định còn hơn thế.

Hiện giờ có quá nhiều người trên Đan Đình phong, Lâm Phàm trà trộn vào trong cũng không khiến ai chú ý.

Dần dần, Lâm Phàm cũng không biết mình đã tới nơi nào, nhưng để an toàn, Lâm Phàm thi triển Ẩn Thân Thuật, tiến nhập trạng thái ẩn thân.

Giờ phút này chỗ Lâm Phàm đứng là một nơi vắng vẻ, ngẫu nhiên mới có người đi qua, đều là đệ tử Đan Đình phong. Xem ra nơi này hẳn là phía sau Đan Đình phong.

Nơi đây là chỗ ở của đệ tử Đan Đình phong, đệ tử bên ngoài không được phép tiến vào.

Đi qua một cây cầu, Lâm Phàm thẳng một đường tiến tới. Hiện giờ đệ tử Tiểu Thiên Vị trở xuống không thể tra xét động tĩnh của hắn, cho dù gặp Tiểu Thiên Vị hoặc là Đại Thiên Vị, chỉ cần Lâm Phàm đứng bất động tại chỗ cũng có thể trốn thoát.

Giờ phút này, Lâm Phàm ngửi thấy một mùi hương thảo dược xộc lên mũi. Toàn bộ không gian nơi này đều là mùi hương ấy, vừa hít vào một ngụm, tinh thần đã đại chấn.

Lâm Phàm rất vui vẻ, xem ra nơi này chính là chỗ Đan Đình phong gieo trồng thảo dược.

Thánh Tông là đại tông, còn Đan Đình phong là căn cơ của Thánh Tông, bởi vì đại lượng đan dược đều từ Đan Đình phong chảy xuống, cung cấp cho đệ tử tông môn sử dụng trong tu luyện.

Mà thảo dược Đan Đình phong nuôi trồng đều là vật liệu để luyện chế đan dược bình thường, bởi Đan Đình phong không trồng được dược liệu nghịch thiên, do những thảo dược này có thời gian trưởng thành quá dài lâu, cùng với cần điều kiện chăm sóc cực kỳ nghiêm khắc.

Lúc này đệ tử Đan Đình phong đang cào xới lại đất trong vườn thảo dược. Lâm Phàm biết chưa đến thời cơ để xuống tay.

Xem ra chỉ có ở lúc đêm đen cảnh tĩnh thì mới là thời điểm tốt nhất để thu hoạch.

Sau đó Lâm Phàm lặng lẽ lùi về theo đường cũ.

Lâm Phàm đã xem như rõ ràng địa hình ở Đan Đình phong, cho dù đêm nay dưới ánh tối lửa tắt đèn cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm xuống tới chân núi, hắn chợt gặp rất nhiều đệ tử về mặt về hưng phấn, vừa tươi cười trò chuyện vừa đi tới một hướng khác.

- Nhóm Tông sư huynh đã trở về từ cấm địa rồi đấy!

- Lần này nhóm của Tông sư huynh khẳng định đánh cho đám đệ tử tông môn khác đến hoa rơi nước chảy. Muốn tranh đoạt đồ trong cấm địa cùng Thánh Tông chúng ta quả thực là mơ mộng hão huyền.

- Đi, đi xem, cũng không biết lần này mọi người mang về thứ gì tốt nữa.

....

Lâm Phàm vênh tai nghe, cũng chưa hiểu chuyện gì, vừa lúc rảnh rỗi thì đi xem một lát vậy.

Đi theo về phía trước, nhìn thấy người đông lúc nhúc, Lâm Phàm cũng kinh ngạc vạn phần.

Tông sư huynh này là người thế nào vậy? Lại có độ hot như thế, chỉ trở về thôi mà có từng này người hoan nghênh à.

Từ lời chuyện trò của những đệ tử ngoại môn xung quanh, hình như đây là một đám người đi lịch lãm cấm địa cùng với các tông khác.

Đúng lúc này, chân trời xuất hiện một điểm đen. Điểm đen kia càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng phóng đại.

Khi nhìn thấy rõ ràng điểm đen kia là cái gì, Lâm Phàm cũng cả kinh, không ngờ là một chiếc thuyền lớn bay trên trời.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại, trên thân con thuyền màu lam này có khắc chi chít hoa văn, hào quang không ngừng lưu chuyển, giống như là dùng một loại mạch năng lượng đặc biệt nào đó khiến nó lơ lửng ở trên không.

Khi còn ở Thánh Ma Tông, Lâm Phàm chưa từng nghe có thứ đồ chơi này. Xem ra Đông Linh châu này còn rất nhiều thứ mà hắn chưa biết.

Ngay khoảnh khắc thuyền lớn xuất hiện, các đệ tử đang chờ đợi bên dưới đồng loạt hưng phấn hô to lên.

- Thánh Tông tất thắng, chiến thắng trở về!

Thánh Tông tất thắng, chiến thắng trở về!

....

Tiếng hò reo của các đệ tử lớn đến nỗi muốn phá cả trời cao.

Giờ khắc này thuyền lớn đã lơ lửng trên bầu trời Thánh Tông, chậm rãi hạ xuống. Các đệ tử bên dưới hưng phấn nhìn chăm chăm lên những người trên thuyền. Bọn họ đang đợi các sư huynh đại thắng trở về.

Sau đó, một nam tử trung niên thần sắc âm trầm đi từ trên thuyền xuống.

- Cung nghênh Hàn trưởng lão chiến thắng trở về.

Các đệ tử đợi ở sơn môn hô to lên.

Thế nhưng Lâm Phàm lại khẽ nhủ mày, bởi vì sắc mặt của Hàn trưởng lão này rất khó coi, đôi mắt đông đảo đệ tử hoan nghênh mà không có một tia vui mừng nào, giống như là đã xảy ra chuyện gì đó.

Mà vừa lúc này, lục tục có người bước xuống thuyền.

Các đệ tử tông môn đang hò reo, nhìn thấy một màn trước mắt thì ai nấy ngây ngẩn cả người.

Đây là có chuyện gì?

Những đệ tử từ trên thuyền bước xuống, khuôn mặt mỗi người đều cực kỳ tiêu tụy, trên quần áo đều có dính vết máu, thậm chí có người bản thân bị trọng thương phải nhờ người khiêng xuống.

Lúc này Lâm Phàm nhìn chăm chú tới một gã đệ tử rời thuyền sau cùng.

Ngoại trừ Hàn trưởng lão, đệ tử này là người có tu vi cao nhất.

Hắn đây chính là Tông sư huynh gì đó đi.

Các đệ tử đang nghênh đón nhìn thấy chuyện không giống như mình nghĩ thì đều lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Chẳng lẽ lần thí luyện này, Thánh Tông thảm bại?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hàn trưởng lão, nhìn thấy một màn trước mắt thì khuôn mặt bình tĩnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Sao lại thế này?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai trầm giọng hỏi.

- Lịch lãm cầm địa lần này, chúng ta tổn thất thảm trọng, mất đi bảy đệ tử...

Hàn trưởng lão khẽ run lên, cũng không dám tin với kết quả này.

- Gặp mặt tông chủ nói sau.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai phát tay áo một cái, xé hư không, dẫn người tiến vào biển mất trong đó.

Con thuyền màu lam bắt chộp nhấp nháy hào quang, dần dần thu nhỏ lại còn cỡ ngón tay cái, sau đó cũng trôi vào hư không.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Đêm khuya đạo tặc quật khởi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm cũng không đề chuyện vừa rồi trong lòng. Chuyện này không có nửa xu quan hệ tới hắn, giờ xem náo nhiệt xong rồi cũng nên chuẩn thôi.

Mà các đệ tử mới hô hào chào đón, lúc này sắc mặt một người so với một người càng khó coi, có người thương tâm không thôi, có người thờ dài không ngớt.

Trở lại tông môn, Lâm Phàm phát hiện Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đã sắp xếp ở chung được vô cùng tốt.

Phong Bất Giác này có tu vi mạnh hơn Trương Nhị Cầu rất nhiều, nhưng Phong Bất Giác lại cam tâm kê to Trương Nhị Cầu là đại sư huynh.

Điều này làm Lâm Phàm có chút kinh ngạc, cũng không biết Trương Nhị Cầu dùng biện pháp gì.

Màn đêm buông xuống.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác sớm đã trở về nhà gỗ nghỉ ngơi. Lâm Phàm nhìn bầu trời đêm, khẽ thở dài một cái, ánh mắt nhìn xa xăm.

- Lâm Phàm ta rất ghét chuyện ăn cắp, nhưng để sư diệt trọng chấn hưng phong nam giới, cũng chỉ có thể xin lỗi vậy.

Trước khi xuất môn, Lâm Phàm tự an ủi một phen, cuối cùng thân ảnh hòa vào bóng tối, lặng yên không một tiếng động.

Đan Đình phong, chỗ ở của những đệ tử có nhiệm vụ trông coi dược viên.

Lâm Phàm cũng không biết là từ khi chuyện thuyền lớn xuất hiện, Thánh Tông luôn bị vây trong trạng thái khẩn trương.

Lịch lãm cảm địa lần này, Thánh Tông tổn thất thảm trọng.

- Sư huynh, lần lịch lãm này nghe nói đã chết tám vị đệ tử nội môn hàng đầu, Tông sư huynh vô lực xoay chuyển trời đất, Thiên Vũ sư huynh bị đệ tử địch tông phá hủy căn cơ, hiện giờ rất nguy kịch, có thể sẽ biến thành phế nhân.

- Hôm nay thái thượng trưởng lão đến dược viên, chọn một ít dược thảo, hình như là muốn luyện chế đan dược để giúp Thiên Vũ sư huynh ổn định căn cơ, cũng không biết có thể thành công không nữa.

- Ài, đây là lần đầu tiên Thánh Tông thất bại trong suốt trăm năm qua, cũng không biết kia là tông môn gì, lại có thể áp chế Tông sư huynh.

- Ngủ đi, chuyện bức này không tới lượt chúng ta quản, chúng ta chỉ cần chăm sóc tốt dược viên là được rồi.

- Vâng.

Ngọn đèn trong phòng từ từ tối đi, dần hòa làm một cùng với màn đêm.

Lúc này Lâm Phàm đã yên lặng xuất hiện trong dược viên. Bóng người thấp thoáng trong đêm đen, tạo ra khung cảnh có chút rờn rợn.

Nếu gặp người nhất gan, chỉ sợ có thể bị hù tới ngất xỉu.

Giờ phút này Lâm Phàm dựa vào công năng phân loại của hệ thống để chọn thảo dược.

"Đình, chúc mừng phát hiện dược thảo Chu Lan Hương."

"Chu Lan Hương: dược tính ôn hòa, có công hiệu khơi thông khí huyết."

Lâm Phàm sờ soạn lên dược thảo, trong đầu sẽ xuất hiện giới thiệu cụ thể, có điều loại này không có tác dụng gì, hắn tiếp tục quờ sang một góc khác.

"Đình, chúc mừng phát hiện dược thảo Thiết Thạch Hoa."

"Thiết Thạch Hoa: dược tính cương liệt, có công hiệu rèn luyện thân thể."

....

Một góc lại một góc, Lâm Phàm đều tiếc nuối lắc đầu.

Không thích hợp, hoàn toàn không thích hợp.

Thậm chí cả loại na ná cũng không có, chẳng lẽ cả dược viên rộng nhường lớn này mà không có loại mình cần tìm sao?

Lâm Phàm cũng không tin lại xui xẻo như vậy, quyết tâm thử tiếp.

Đêm nay trăng không quá sáng, thi thoảng lại trốn vào mây. Tại dược viên cực lớn, một bóng người lén lút đi tới đi lui dưới trăng, không bỏ sót bất cứ góc ngách nào.

"Đình, chúc mừng phát hiện Liệt Dương Thảo."

"Liệt Dương Thảo: dược tính cương liệt, có công hiệu bổ khí ích nguyên."

Giờ khắc này Lâm Phàm dừng bước, Liệt Dương Thảo này thân rễ đỏ búng, chỉ có ba chiếc lá, nhìn qua khá trụi lủi.

- Loại này có thể!

Lâm Phàm nghĩ dược thảo này có công hiệu bổ khí ích nguyên thì hẳn là có thể trợ giúp phương diện kia cho nam giới.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm, đã thấy một loại, nhất định sẽ tiếp tục thấy thứ muốn tìm.

....

Trời dần dần sáng.

Lúc bình minh lên cũng là lúc các đệ tử có nhiệm vụ chăm sóc dược viên làm công tác của mình.

Mấy đệ tử mang theo thùng nước và cuốc, chuẩn bị xới đất dược viên. Người cần hít thở, thảo dược cũng như vậy.

- Hả... Sư huynh, mọi người mau tới...

Vừa lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết rung trời từ một góc dược viên truyền đến.

Các đệ tử khác nghe thấy, đều nghi hoặc tiến đến:

- Làm sao vậy?

- Sư huynh, huynh xem...

Một đệ tử sắc mặt hoảng sợ chỉ vào dược viên nơi này, thân mình run run nói.

- Hả...

Các đệ tử nghe tiếng kêu tiến tới, khi thấy một màn trước mắt thì đều ngây ra đứng nguyên tại chỗ.

Một mảng lớn thảo dược đã bị lấy mất.

Đất cát bị bới lên như chó đào thể hiện tình cảnh thảm thiết đến mức nào.

- Sao có thể chứ, ngày hôm qua vẫn còn nguyên vẹn, hiện giờ sao lại biến thành thế này?

Đệ tử kia thần sắc hoảng sợ, nói lắp bắp không nên lời.

Nơi này chính là chỗ quan trọng nhất của Đan Đình phong, nếu để cho thái thượng trưởng lão biết vì bọn họ lơ là mà cả một mảnh dược viên đã bị trộm thì không biết sẽ có hậu quả thế nào nữa.

Giờ phút này mấy người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

- Sư huynh, mọi người mau tới, bên này xảy ra chuyện lớn.

Vừa lúc đó, ở một mảnh dược viên phía xa xa khác cũng truyền lại tiếng kinh hô.

Sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi, chẳng lẽ lại có chuyện xảy ra sao?

Khi bọn họ chạy tới, nhìn thấy mảnh dược viên này giống như bên kia, trơ trụi không còn cả một cái rễ thì tim như ngừng đập.

Xong đời, thật sự xong đời.

Hàng loạt thảo dược đã bị người trộm mất.

Kẻ trộm này thật sự là rất đáng hận.

- Mau đi xem một chút, tới cùng là những dược thảo nào bị trộm.

Một gã sư huynh phụ trách dược viên gào thét lên.

Không quá bao lâu, đã có kết quả tra xét.

- Sư huynh, dược viên số 1 bị mất Liệt Dương Thảo, dược viên số 2 bị mất Thanh Tiên Thảo, dược viên số 3 bị mất Hoạt Căn Thảo...

Nghe các sư đệ báo cáo, sắc mặt gã sư huynh kia càng lúc càng trắng, sau đó phun một ngụm máu tươi, trực tiếp hôn mê.

....

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm căn bản không biết chuyện mình trộm dược hôm qua đã làm cho bao nhiêu người run như cầy sấy.

Lúc này Lâm Phàm từ từ tỉnh lại. Tới qua trộm xong, hắn đã về lại Vô Danh phong, làm một giấc mộng đẹp.

Về chuyện luyện đan, Lâm Phàm căn bản không vội, chờ tình ngu sẽ từ từ cân nhắc.

Số thảo được càn quét được tối hôm qua đã đủ cho hắn thí nghiệm.

Lúc này, Lâm Phàm lấy ra một gốc Liệt Dương Thảo, một gốc Thanh Tiên Thảo, một gốc Hoạt Căn Thảo.

Trong dược viên, chỉ có ba loại dược thảo này có tính năng thích hợp, không biết sẽ luyện chế ra cái dạng gì, thật đúng là làm cho người ta chờ mong.

Ở một căn nhà gỗ khác gần đó, Phong Bất Giác cùng Trương Nhị Cầu cũng đang ở phòng riêng tu luyện. Hai người đều có Túc Nguyên Đan Lâm Phàm cho, có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện, mà Phong Bất Giác cũng không keo kiệt, đem công pháp cùng tâm pháp của mình dạy cho Trương Nhị Cầu.

Về phần tông chủ khi nào thì truyền thụ công pháp cho bọn hắn, bọn hắn mặc dù rất chờ mong, nhưng thấy tông chủ không có ý này, bọn hắn cũng không dám giục.

Bọn hắn cho là nhất định tông chủ sẽ dạy mình.

Vừa lúc này, một tiếng rống lớn từ căn nhà gỗ của tông chủ truyền đến.

Phong Bất Giác và Trương Nhị Cầu lập tức mở mắt, vẻ mặt có chút kinh ngạc, sau đó vội vàng chạy tới.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Thần đan hàng thế

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Ha ha ha ha...

Ngay khi Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đến cửa, cánh cửa gỗ kia ken két mở, Lâm Phàm tươi cười bước ra ngoài.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nghi hoặc nhìn nhau, không rõ tại sao tông chủ vui như vậy, chẳng lẽ là có đại hỷ sự?

Lúc này Lâm Phàm đang rất tự hào, qua những lần thí nghiệm không mệt mỏi, hắn đã luyện chế ra đan dược muốn có.

Bởi vì người phát minh ra đan dược này là Lâm Phàm, tên của nó đương nhiên do Lâm Phàm đặt. Với tác dụng cứu vớt vô số nam giới, Lâm Phàm tự nhiên không thể chọn lựa một cái tên qua loa.

Đan dược này lớn chừng viên bi ve, màu đỏ rực, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, như vậy gọi là "Đại Phàm Ca" đi.

Sau này, nếu viên đan dược này có thể hùng bá thế giới, vậy thì tên của bản đại gia sẽ vang danh kim cổ, được hậu nhân đời đời khắc ghi.

Thoải mái, thật sự là quá thoải mái.

Lâm Phàm còn chưa thí nghiệm qua dược hiệu của Đại Phàm Ca, cũng không biết có thể duy trì trong bao lâu, nhưng căn cứ hệ thống kiểm tra đo lường, Đại Phàm Ca này có dược hiệu rất mạnh.

"Đại Phàm Ca: do Liệt Dương Thảo, Thanh Tiên Thảo, Hoạt Căn Thảo ba loại thảo dược, căn cứ tỉ lệ nhất định phối chế mà thành, diệu dụng vô cùng, có thể khiến nam giới bốc lên dục hỏa hùng hực, nhất trụ kinh thiên, không gì không xuyên thủng.

Không gì không xuyên thủng?

Giới thiệu trâu bò đến cỡ nào a. Viên đan dược này cũng chỉ có bản đại gia mới có thể luyện chế, những người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Vì luyện chế Đại Phàm Ca này, Lâm Phàm thí nghiệm một nửa tài liệu, luyện chế ra vô số đan dược kỳ quái.

Phối hợp bừa bãi loại dược liệu, Lâm Phàm luyện chế ra "Dục Hỏa Đan", "Bạo Bạo Đan" v.v... Toàn là các loại đan dược ăn vào chết chắc.

Đương nhiên dù là phế liệu thì cũng không được lãng phí, Lâm Phàm nhét hết vào bụng, chuyển chúng nó thành exp.

Trải qua vô số lần thí nghiệm, kỹ năng luyện đan cũng đã lên tới cấp 15, đạt tới cảnh giới cực cao.

- Hai người các ngươi làm gì vậy?

Lúc này, Lâm Phàm phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hai đệ tử trốn mất há hốc mồm đứng ở cửa thì nghi ngờ hỏi.

- Tông chủ, ta và Phong sư đệ nghe thấy tiếng của ngài bên vội vã tới đây. Hiện giờ tông chủ là người thân cận nhất trong lòng hai người chúng ta, nếu tông chủ có chuyện gì không hay, Nhị Cầu sau này làm sao sống nổi chứ.

Trương Nhị Cầu dùng vẻ mặt bi thương, nói ra những câu cảm động đến cực điểm.

Phong Bất Giác ở bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã. Nhị Cầu sư huynh này thật sự không biết xấu hổ là gì, những lời này có lẽ chỉ Nhị Cầu sư huynh mới có thể nói ra.

Thế nhưng Phong Bất Giác phát hiện tông chủ nghe được những lời này lại rất vui vẻ.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu mà cười cười, thầm nghĩ nếu mình ngu một chút hay dễ gạt một chút, hẳn là bị Trương Nhị Cầu này bán sạch lúc nào không biết.

Chẳng qua, Lâm Phàm không ngại tí tương, bởi như thế chẳng phải chứng tỏ địa vị của bản tông trong lòng họ rất cao sao?

- Ài, các ngươi có thể có tâm như vậy, bản tông rất vui mừng. Đây là hai viên đan dược mà bản tông mới luyện chế, tặng cho các ngươi.

Lâm Phàm lấy ra hai viên Đại Phàm Ca đưa cho hai người.

Đồ tốt thế này đương nhiên phải ưu tiên cho người bên cạnh.

Trương Nhị Cầu cung kính nhận lấy đan dược, trong lòng mừng rỡ. Trương Nhị Cầu cũng nhận ra đan dược này bất phàm, vừa nghĩ một hơi đã khiến tinh thần sáng khoái, tựa như có một con mãnh hổ muốn chui ra khỏi cơ thể.

- Được rồi, hai người các ngươi đi tu luyện đi, nếu cần công pháp thì tới Thánh Tông tìm đọc, bước đầu cứ như thế đã.

Lâm Phàm sắp xếp xong mọi chuyện thì đi xuống núi.

Sau khi Lâm Phàm đi rồi, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái. Hai người đều có thể thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

- Sư đệ, tông chủ đối với chúng ta thật tốt. Đan dược này vừa nhìn đã biết là bất phàm. Nhị Cầu ta sau này nhất định dùng cả đời thủ hộ bên người tông chủ.

Trương Nhị Cầu kiên định nói.

- Sư huynh, sư đệ đã suy nghĩ mấy ngày nay, có lẽ đây là thời khắc thay đổi nhân sinh của chúng ta. Tông chủ luôn tràn ngập một cảm giác thần bí làm cho người ta nhìn không thấu.

Phong Bất Giác cũng không nghĩ đơn giản giống như Trương Nhị Cầu.

Vốn Phong Bất Giác là danh nhân trong đệ tử ngoại môn, thế nhưng một lần bị Diệp Thiếu Thiên đánh bại đã đẩy hẳn ngã khỏi thần đàn.

Nhưng ở mấy ngày này, Phong Bất Giác phát hiện tông chủ có một loại cảm giác thần bí tiêu sái rất khó để diễn tả.

- Sư đệ, không cần nghĩ nhiều, chuyện Nhị Cầu ta đã định thì cả đời sẽ không thay đổi. Chúng ta trở về dùng đan dược đi, có lẽ đan dược này sẽ giúp chúng ta có tiến bộ nhảy vọt đấy.

Trương Nhị Cầu nghiêm túc nói.

- Vâng.

....

Lúc này Lâm Phàm đã đi tới nơi ở của Diệp Thiếu Thiên.

Lâm Phàm mỉm cười, sửa sang lại y phục. Hẳn tin tưởng Đại Phàm Ca này tuyệt đối có thể khiến cho Diệp Thiếu Thiên cảm nhận được vui sướng lớn nhất của đời người.

Chỉ cần sư diệt khoái hoạt, bản sư thúc cũng thỏa mãn.

Kỳ thật Lâm Phàm cũng có chút tâm tư, Diệp Thiếu Thiên này dùng Đại Phàm Ca xong chẳng lẽ còn không nghiệm?

Hồ hồ...

Giờ khắc này Lâm Phàm nở nụ cười ‘tiện tiện’, làm cho cả thiên địa cũng phải biến sắc.

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị gõ cửa, Diệp Thiếu Thiên lại từ bên trong đi ra.

Diệp Thiếu Thiên gần đây khá im ắng. Vốn thần công đã thành thì nên tiểu ngạo tông môn, không ngờ bị tên khốn khiếp trên Vô Danh phong hung hăng nghiền áp, làm cho mình bị đám đệ tử ngoại môn nhạo báng thâm sâu lưng.

Mối thù này, Diệp Thiếu Thiên thề, cuộc đời này không báo không làm người.

Diệp Thiếu Thiên lúc này ra ngoài là muốn đi mua một ít đan dược dùng để tu luyện. Ngày hôm qua đệ tử nội môn thí luyện trở về, kết quả là thảm bại, khiến Diệp Thiếu Thiên hiểu ra bên ngoài còn vô số kẻ mạnh.

Lấy tu vi của mình hiện giờ, vẫn còn chưa đủ...

- Ồ...

Lúc này, Diệp Thiếu Thiên phát hiện có người chặn cửa, khẽ cau mày, thề nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy đối phương thì lại cực kỳ hoảng sợ.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Diệp Thiếu Thiên thối lui vào trong phòng, thần sắc căm giận hỏi.

Hắn không có nghĩ đến tên khốn này lại tìm được chỗ của mình, chẳng nhẽ muốn sỉ nhục mình lần nữa?

Diệp Thiếu Thiên hận không thể hung hăng đâm nát vương bát đần này dưới chân, nhưng hắn biết mình không phải đối thủ của đối phương.

Hơn nữa đối phương xuống tay tàn nhẫn, hiện giờ chỉ cần thấy hắn thôi đã khiến ‘bì’ của mình có cảm giác đau đau.

- Diệp sư đệ, chớ hoảng sợ, bản sư thúc lần này tới là để trợ giúp ngươi.

Lâm Phàm thấy sắc mặt của Diệp Thiếu Thiên khi gặp mình như là gặp quỷ thì chỉ biết thờ dãi.

Trong suy nghĩ của Lâm Phàm, mình nên được các sư đệ kính yêu chứ không phải sợ hãi.

Bởi vì như thế hoàn toàn không phù hợp với tác phong của mình a.

- Ngươi... Ngươi đừng can rờ, Diệp Thiếu Thiên ta cũng không sợ ngươi đâu.

Diệp Thiếu Thiên run run giọng, nhất là khi thấy Lâm Phàm nhích chân thì lại càng luống cuống, giống như sợ ‘bì’ của mình sẽ lại bị đối phương tàn phá.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Diệp Thiếu Thiên muốn cuồng bạo

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Diệp Thiếu Thiên không muốn nhiều lời. Hắn tự biết hiện tại mình đánh không lại, nhưng trốn không được chắc?

Chờ mình thần công đại thành sẽ hung hăng trả thù.

Thế nhưng Diệp Thiếu Thiên lại không ngờ thần công còn chưa thành mà Lâm Phàm đã tìm đến tận cửa.

- Lâm Phàm, ngươi đừng quá đáng. Diệp Thiếu Thiên ta thừa nhận tài nghệ không bằng ngươi, nhưng nếu ngươi muốn nhục nhã ta, ta nhất định sẽ để cho ngươi biết Diệp Thiếu Thiên ta không phải dễ chọc.

Diệp Thiếu Thiên cảnh giác nhìn Lâm Phàm, chân hơi lui về phía sau, chỉ cần tình huống không đúng sẽ lập tức đóng sập cửa lại rồi chạy trốn qua cửa sổ.

- Diệp sư diệt, sư thúc lần này tới không phải để gây sự, mà là để giải quyết bệnh kín cho ngươi.

Lâm Phàm nở một nụ cười xán lạn, muốn dùng nụ cười ấm áp của mình để Diệp Thiếu Thiên thả lỏng cảnh giác.

Thế nhưng nụ cười này ở trong mắt Diệp Thiếu Thiên lại biến thành cực kỳ khủng bố, cực kỳ âm hiểm.

Diệp Thiếu Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt không giấu được vẻ kinh hãi.

Sợ hãi... Diệp Thiếu Thiên thật sợ.

Nụ cười này làm cho Diệp Thiếu Thiên không rét mà run. Giờ khắc này Diệp Thiếu Thiên lùi bước về sau, lập tức đóng chặt cửa lại, cách ly Lâm Phàm ở bên ngoài.

Diệp Thiếu Thiên thề với trời, hẳn thật sự không muốn cảm nhận nỗi đau 'bi' một lần nào nữa.

Nếu Lâm Phàm dám đi vào, Diệp Thiếu Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng để liều mạng. Muốn xem Diệp Thiếu Thiên ta như quả hồng mềm, nằm mơ đi thôi.

Lúc này Lâm Phàm đứng ở ngoài cửa, nhũn mảy, có chút không vui.

Diệp Thiếu Thiên này thân là sư diệt, tại sao lại vô lễ như vậy chứ.

Lâm Phàm thở dài một tiếng. Trong mắt hắn, Diệp Thiếu Thiên chính là người bệnh, mà mình có thể xem như một bác sĩ.

Bác sĩ tự nhiên không thể vì người bệnh không phối hợp trị liệu mà bỏ việc cứu chữa người ta.

Một khi đã như vậy, chỉ có thể dùng sức. Mong rằng có một ngày ngươi sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bản sư thúc.

....

Trong khu vực ngoại môn, đa phần đệ tử đều đang trong phòng tu luyện, có một số ít thì sửa sang lại sở học tự thân hoặc trò chuyện tâm sự cùng các sư huynh đệ.

Đúng lúc này, một tràng tiếng hét bi thương vang vọng khắp toàn bộ không gian.

- Ngươi muốn làm gì? Đừng quá làm càn.

- Lão tử liều mạng với ngươi.

- Sư diệt chó hoang sợ, sư thúc muốn cứu ngươi.

- Buông tay cho ta.

- Lão thật, vẫn bối mà không biết điều, bản sư thúc hôm nay sẽ hảo hảo dạy dỗ ngươi...

- Aaaa...

....

Các đệ tử ngoại môn nghe một tràng quát tháo, ai nấy mặt mày ngệt ra, không biết có chuyện gì, sau đó đều ra khỏi cửa xem rốt cuộc là vị sư huynh đệ nào gặp chuyện mà kêu gào thảm thiết đến nhường ấy.

Lúc này cửa phòng của Diệp Thiếu Thiên đột nhiên mở toang. Lâm Phàm vẻ mặt thỏa mãn bước ra. Diệp Thiếu Thiên này mặc dù có chút nghịch ngợm, nhưng còn không phải bị mình trấn áp?

Ngay một khắc đóng cửa lại, Lâm Phàm liếc mắt nhìn thoáng qua Diệp Thiếu Thiên nằm trên mặt đất, khẽ nở một nụ cười vui mừng.

Các đệ tử ngoại môn vừa xác định được âm thanh là từ chỗ của Diệp Thiếu Thiên truyền đến thì đều há hốc miệng, không biết rốt cuộc có chuyện gì.

Thế nhưng khi thấy Lâm Phàm, toàn bộ đệ tử ngoại môn đều lập tức tròn trợn mắt.

Chẳng lẽ Diệp Thiếu Thiên lại bị Lâm sư thúc đánh?

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, bởi vì tiếng kêu hét vừa rồi thật sự là quá thảm thiết.

Bước ra ngoài, thấy có nhiều đệ tử ngoại môn như vậy, Lâm Phàm thẳng eo lên, tươi cười chào mọi người, sau đó phất ống tay áo, đi về phía xa.

....

Thấy Lâm sư thúc đã đi xa, đám đệ tử ngoại môn đưa mắt nhìn nhau, không biết Diệp Thiếu Thiên giờ thế nào.

Nhưng kêu một tiếng bi ai như rồng ắt, nhất định là rất thâm. Mọi người đều rất tò mò, muốn đi xem, nhưng lại không dám.

Lâm sư thúc bọn họ không dám chọc, Diệp Thiếu Thiên bọn họ cũng không dám trêu.

Ngay một khắc này, từ trong phòng của Diệp Thiếu Thiên đột nhiên truyền ra một tiếng rống khí thể ngập trời. Mọi người vừa nghe, lập tức lùi ra phía sau vài bước.

Tiếng rống này ngập tràn dã tính.

Trong phòng, hai mắt Diệp Thiếu Thiên đỏ bừng, thờ hồn hển như trâu.

Một luồng sức mạnh đang bạo phát ở trong cơ thể Diệp Thiếu Thiên, giống như cần tìm một cửa để phát tiết ra ngoài.

Diệp Thiếu Thiên đứng lên, toàn thân nóng hầm hập. Một loại dục vọng không tên tràn ngập trong đầu hắn, mà chỗ dừng quần lại càng giống như bị thay vào một cây côn sắt, chống lóp vãi nơi đó lên như một cái lều.

Nổ, muốn nổ.

Diệp Thiếu Thiên cảm giác chỗ dừng quần của mình muốn nổ tung.

- Aaaa...

Đám đệ tử ngoại môn vẫn đang đứng hóng ở bên ngoài, giờ thấy Diệp Thiếu Thiên đột nhiên từ trong nhà lao ra, hai tròng mắt tràn ngập ngọn lửa cuồng nhiệt thì đều hoảng sợ.

Mà khi tầm mắt chú ý tới chỗ dừng quần của Diệp Thiếu Thiên, mọi người lập tức hít một ngụm hơi lạnh.

Thế gian này sao có thể tồn tại một hung vật như vậy? Trong phòng vừa rồi xảy ra chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy?

....

Lúc này Lâm Phàm đang rất vui, rốt cuộc mạnh mẽ nhất được đan dược vào miệng Diệp Thiếu Thiên. Chờ khi Diệp Thiếu Thiên cảm nhận được chỗ tốt của đan dược này thì sẽ chủ động tìm đến mình.

Cùng lúc đó, ở một gian trong đại điện của Thánh Tông.

Một gã đệ tử sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, đang ngồi ở bên trong một cái lò chứa đầy loại chất lỏng không rõ, bên ngoài được điêu khắc hoa văn kỳ dị.

Đệ tử này mặt như quan ngọc, trên trán lộ ra một loại ánh khí, nhưng giờ phút này thân bị trọng thương, cực kỳ tiêu tụy.

- Tông chủ, chỉ sợ không cứu lại được căn cơ của Thiên Vũ.

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong lúc này dừng việc điều khiển chiếc lò, rất là đau lòng lắc đầu.

Tông môn nhất đại thiên kiều trăm luân, đối tông môn mà nói, đó là đại bất hạnh.

Tông Hận Thiên nghe lời này thì cực kỳ hoảng sợ, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất:

- Tông chủ, trưởng lão, cầu xin các ngài cứu Thiên Vũ sư đệ. Thiên Vũ sư đệ là vì cứu đệ tử nên mới bị hủy căn cơ. Nếu không có căn cơ, đối với sư đệ chính là sống không bằng chết.

Căn cơ đại biểu hết thảy, không chỉ có tu vi hủy hết, ngay cả sau này muốn trùng tu cũng khó có khả năng.

Căn cơ chính là tư chất, Thiên Vũ sư đệ từ tư chất hàng đầu, trong nháy mắt rơi xuống phế vật, làm sao có thể chịu đựng được.

Tông Hận Thiên lúc này hối hận không thôi. Lần lịch lãm này vốn tưởng nắm trong lòng bàn tay, ai ngờ Phong Thiên Tông lại ra một gã tuyệt thế yêu nghiệt, bản thân hắn vì khinh thường mà thiếu chút nữa mất mạng, nếu không phải sư đệ xả thân cứu giúp, hiện giờ sợ đã là một thi thể.

Yến tông chủ nhìn tình huống trong lò, thở dài một tiếng:

- Có thể giữ được tính mạng đã là vạn hạnh. Đệ tử Phong Thiên Tông này công pháp quái dị, đánh vào cơ thể Thiên Vũ một luồng tử khí kỳ dị mãi không tan. Hiện giờ chỉ có thể bức tử khí này ra, bảo trụ tính mạng.

Tông Hận Thiên không cam lòng, nắm tay thật chặt, trong mắt chỉ toàn là lửa giận. Lần sau gặp lại, nhất định phải giết chết đối phương.

- Bắt đầu đi.

Yến tông chủ thờ dài, nói.

Tranh đoạt trong cấm địa, xưa tới nay đều là một sống một chết, hôm nay diệt đệ tử tông người, ngày mai bị người diệt đệ tử nhà mình, đây đã là chuyện thường.

Chẳng qua không ngờ Phong Thiên Tông lại có một đệ tử như thế.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Thật sự thần kỳ như vậy?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm trở lại Vô Danh phong thì phát hiện có gì đó khác.

Trước kia mình vừa về đến thì Trương Nhị Cầu luôn là người đầu tiên chạy tới, nhưng hôm nay mình đứng ngay cửa họ khan mấy tiếng rồi mà Trương Nhị Cầu vẫn không xuất hiện.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Lâm Phàm càng nghĩ càng thấy không thích hợp, bèn đi về phía căn nhà gỗ của Trương Nhị Cầu. Hắn muốn xem thử Trương Nhị Cầu đã xảy ra chuyện gì.

Hay là bọn hắn ăn đan dược mình cấp cho, không có chỗ phát tiết nên xuống núi tìm muội tử rồi?

Không đúng, nếu xuống núi, lấy bộ dáng của Trương Nhị Cầu, tuyệt đối không có muội tử nào nguyện ý. Chẳng lẽ là định dùng sức cưỡng ép?

Nhưng cũng không đúng. Trương Nhị Cầu có tu vi thấp như vậy, đệ tử ngoại môn tát một cái còn không phải chết bẹp, chẳng lẽ là Phong Bất Giác giúp?

Lâm Phàm càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Đi tới nhà gỗ của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào.

Thế nhưng sau khi tiến vào phòng, Lâm Phàm cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Trương Nhị Cầu giờ đang giống như mất nước quá độ, vô lực nằm trên mặt đất, thờ hồn hển. Mà đập vào mắt Lâm Phàm là cái lỗ thủng trên mặt đất, tuy không lớn, nhưng tuyệt đối rất sâu, sâu tới không thấy đáy.

- Nhị Cầu, người đục cái này sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Tông... tông chủ, đan dược này có độc...

Trương Nhị Cầu vô lực nói. Nhớ tới chuyện đã xảy ra, Trương Nhị Cầu khóc không ra nước mắt.

Chính mình lại đi ‘trao gửi đời trai’ cho mặt đất.

Ô ô...

Trương Nhị Cầu cũng không biết nên nói gì, chính mình tuy lăn lộn nhiều năm với thân phận tạp dịch, nhưng vẫn là trai ngoan thủ thân như ngọc a.

Nhưng hôm nay lại làm ra chuyện như vậy.

Lúc ấy, Trương Nhị Cầu trở lại phòng thì khăn cấp nuốt viên đan dược, sau đó ngồi dưới đất, yên lặng tu luyện công pháp sư đệ cho.

Không quá bao lâu, Trương Nhị Cầu phát hiện tình huống không đúng, bởi vì trong cơ thể như bị một ngọn lửa không tên thiêu đốt, mà chỗ dừng quần lại biến thành cái đinh lều.

Mới đầu Trương Nhị Cầu còn tưởng rằng đây là đan dược phát huy dược lực.

Nhưng đến cuối cùng, Trương Nhị Cầu lại phát hiện không được bình thường, chỗ dừng quần ngày một khó chịu.

Cuối cùng... Không có cuối cùng.

Trương Nhị Cầu trực tiếp chọc thủng mặt đất. May là đất này mềm, bằng không sợ là đã có tai nạn chết người.

- Nghi ngại cho tốt.

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì, lặng lẽ lui ra ngoài.

Giờ khắc này Lâm Phàm lau cái trán. Hắn không ngờ dược lực lại mạnh mẽ như vậy, mạnh đến mức làm cho Lâm Phàm thấy sợ.

Sau đó Lâm Phàm đột nhiên nhớ tới Diệp Thiếu Thiên. Sư diệt đã ăn đan dược, không có tai nạn chết người đâu nhỉ?

Trương Nhị Cầu chọc thủng cả đất, nếu là thân người, còn không phải...

Chẳng qua giờ mà đến cũng đã không kịp nữa rồi.

Có lẽ sư diệt cùng bạn lữ đã trên đỉnh Vu Sơn, cũng có thể là đã cùng tới thiên đường.

Quên đi, quên đi, chắc không có chuyện gì đâu.

Sau đó Lâm Phàm đi vào căn nhà gỗ của Phong Bất Giác, nhìn thoáng qua, hắn cũng đã xác minh được, Phong Bất Giác giống Trương Nhị Cầu, đều là kỳ nhân chọc thủng cả đất.

Mặc kệ, trở về luyện đan cần thuốc đã.

Lâm Phàm luôn không thích tu luyện, cứ lẳng lặng ngồi im một chỗ thật là buồn muốn chết, còn không nhanh bằng luyện đan cần thuốc.

Vừa lúc vẫn còn ba loại dược thảo cướp từ trong dược viên của Đan Đình phong, luyện một ít đan dược tốt tốt để mình tu luyện vậy.

Tuy những đan dược này tăng không bao nhiêu exp, nhưng tích tiểu thành đại a.

Ba ngày tiếp đó.

Lâm Phàm vẫn ngồi lì trong nhà gỗ mà tự luyện đan, tự nuốt.

Exp từ đan dược liên tiếp hóa thành những luồng khí tan vào cơ thể, tăng lên exp cần thiết để thăng cấp.

Hiện giờ vẫn mãi dừng ở Tiên Thiên sơ giai, nhưng dựa theo thực lực thật sự, Lâm Phàm xem như đã bước vào cảnh giới nửa bước Nhập Thần.

Có điều tại sao hệ thống lại vẫn nhắc nhở là Tiên Thiên sơ giai, chẳng lẽ đang tích tụ tinh hoa sao?

Vậy chẳng phải sau này mình tu luyện thì tu vi sẽ mạnh hơn hẳn người cùng giai?

Trong thời gian ba ngày, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đều chưa hề tới căn nhà của Lâm Phàm. Lâm Phàm cho rằng hai người này giận mình, nhưng cuối cùng mới phát hiện hai người đều ở phòng riêng mà tu dưỡng, tựa như toàn bộ tinh lực đã bị viên Đại Phàm Ca kia tiêu hao hết.

Đối với phát hiện nho nhỏ này, Lâm Phàm cũng có không ít ý tưởng thú vị trong đầu.

Đại Phàm Ca này là một loại đan dược thần kỳ, tuy đã luyện thành, nhưng biến học vô bờ, không thể tự mãn. Đại Phàm Ca vẫn còn không gian cải tiến rất lớn.

Hôm sau.

Lâm Phàm ngừng luyện đan. Trong mấy ngày hôm nay, dược liệu đã dùng hết, Đại Phàm Ca cũng ra lò được một trăm viên, số dược liệu còn lại đều bị Lâm Phàm dùng để luyện chế đủ loại đan dược kỳ quái rồi chuyển hóa hết thành exp.

Lúc này Lâm Phàm đi từ trong nhà ra, đã thấy Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang đứng ở cửa.

Lâm Phàm cười cười, xem ra tinh thần của hai người này rất không tồi.

- Viên đan dược kia thế nào?

Lâm Phàm hỏi. Có lẽ viên đan dược kia sẽ trở thành nỗi sợ cả đời của hai người này.

Dù sao thì Lâm Phàm cũng cho là đan dược này có độc. Với người không bị bệnh kín, đây quả thực là độc đan. Thế nhưng ai ngờ Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác lại liếc nhau một cái rồi đồng thanh nói đó là thần đan.

- Tông chủ, đan dược này thật sự rất thần kỳ. Tông chủ không hồ là người Nhị Cầu sùng bái nhất trên đời, thuật luyện đan đã tới trình độ xuất thần nhập hóa.

Trương Nhị Cầu ‘vỗ mông ngựa’ nói.

Lâm Phàm thấy Trương Nhị Cầu lại nịnh nọt, lắc đầu thờ dãi:

- Nhị Cầu à, chuyện này đừng miễn cưỡng, đan dược này không thích hợp với các ngươi.

- Không, tông chủ, lời sư huynh nói cũng chính là lời đệ tử. Sau khi đệ tử nuốt viên thần đan này xuống, tuy quá trình có chút thống khổ, nhưng hiện giờ lại có một cảm giác không nói nên lời, giống như là...

Phong Bất Giác tìm mãi không ra từ thích hợp để diễn tả, nhưng trong lòng hẳn nghĩ thật sự là quá sướng, giống như tất cả phiền não đều tan hết thành mây khói ở một khắc này, người nhẹ bẫng muốn bay bổng lên không.

Mà loại cảm giác này tồn tại không dài, chỉ có một ngày, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

- Cảm giác gì?

Lâm Phàm sững sốt, không dám tin. Đan dược chỉ dùng ba loại dược thảo bình thường luyện chế ra, sao có thể kỳ lạ như vậy được?

- Tông chủ, loại cảm giác này đệ tử không diễn tả nổi, có lẽ chỉ tự trải nghiệm mới hiểu được thôi.

Phong Bất Giác nói.

Lâm Phàm nhìn hai người, hơi híp mắt lại. Hai người này không phải là vì muốn báo thù nên lừa bịp tông chủ tự mình cắn thuốc chứ? Nhưng nhìn ánh mắt của hai người lại không giống là giả.

- Các ngươi giờ lại muốn đan dược sao?

Lâm Phàm thử hỏi.

- Vâng, tông chủ, nếu như có thể, xin tông chủ lại ban cho hai sư huynh đệ đệ tử mỗi người một viên.

Trương Nhị Cầu vội vàng nói.

Hai người này không phải là cắn thuốc thành nghiện đấy chứ?

Thôi quên đi, muốn thì cho mỗi người một viên.

Hai người cầm được đan dược, cúi mình bái tạ Lâm Phàm, sau đó tung tăng chạy về phòng mình.

Lâm Phàm nhìn hai người nhảy chân sáo về ‘ổ’, mặt cũng ngây ra, chẳng lẽ lại thần kỳ như vậy thật?

Lâm Phàm luôn dùng đan dược biến thành exp, chưa bao giờ thể nghiệm qua công hiệu của chúng, hiện giờ nghe hai người nói thì cũng có chút động tâm.

Loại cảm giác này rốt cuộc là cảm giác gì đây?

Không phải thật sự là thần kỳ thế chứ?

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chỉ cần giúp được sư diệt là được

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm nắm một viên Đại Phàm Ca, vừa do dự lại vừa tò mò. Chẳng lẽ dùng Đại Phàm Ca thật sự thoải mái như Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nói sao?

Lâm Phàm do dự một chút, cuối cùng thở dài một tiếng, nhin được lòng hiếu kỳ. Tốt nhất không nên chơi đại, người không có bạn lữ thì tránh xa là hơn.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm biến sắc. Từng tiếng thở nặng nề theo phương xa truyền lại. Lâm Phàm chăm chú nhìn, nhú mày, chỉ thấy hai gian nhà gỗ của Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang lắc lư kịch liệt.

- Ài, nghiệp chướng a.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, cũng chỉ biết mặc kệ.

Lúc này, ở dưới chân Vô Danh phong.

Diệp Thiếu Thiên do dự mãi, không biết có nên lên núi tìm tên kia hay không. Nội tâm của hắn cực tuyệt, bởi tên kia là kẻ đã nhục nhã hắn, tuyệt đối không thể đội trời chung. Thế nhưng hắn lại muốn biết đan dược mà mình ăn trúng hôm trước là gì.

Bốn ngày trước, Diệp Thiếu Thiên vốn cho là Lâm Phàm ép mình ăn độc đan, nhưng tới hôm nay thì hắn biết mình nghĩ lầm rồi.

Dùng viên đan dược đó xong, hắn chỉ cảm giác toàn thân nóng như lửa, giống như có một ngọn núi lửa sắp nổ bùng từ bên trong cơ thể, cần tìm gấp chỗ để phát tiết.

Tới khi hắn tới chỗ Nhược Mộng Vũ, tâm trí đã trở nên mê loạn, trực tiếp xé rách quần áo xông tới.

Cứ như vậy, ở tích tắc hai người hòa vào nhau, hắn phát hiện một loại cảm giác chưa bao giờ có tràn ngập toàn thân.

Mà càng làm cho Diệp Thiếu Thiên kinh dị là, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn cùng tiếng rên rỉ liên hồi của Nhược Mộng Vũ.

Trận chiến ấy tới trời mờ đất, cạn biển tan sông, tiếng gào thét ba ngày không dứt.

Bất kể là Diệp Thiếu Thiên hay Nhược Mộng Vũ đều cảm nhận được cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Đặc biệt là trước khi Diệp Thiếu Thiên trở về, Nhược Mộng Vũ còn nói một câu khiến hắn không thể quên.

- Diệp ca ca, đây là lần Mộng Vũ vui sướng nhất.

....

Diệp Thiếu Thiên tuyệt đối chưa từng được nghe, cũng nhìn ra trong ánh mắt Nhược Mộng Vũ có một loại cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có.

Mà sau khi đan dược tan hết hiệu lực, Diệp Thiếu Thiên lại cảm thấy một cảm giác phản kích, nhẹ nhõm khó tả. Loại cảm giác này giống như khiến người ta quên đi hết phiền não, chỉ còn lại niềm vui sướng.

Cho nên hiện giờ hắn muốn đến nơi này, hắn muốn biết đó là đan dược gì, hắn muốn thử nghiệm cảm giác kia thêm lần nữa.

Tin tức Diệp Thiếu Thiên đi lên Vô Danh phong lan nhanh, những đệ tử ngoại môn biết được đều lò dò theo sau hóng chuyện. Bọn họ nghĩ, lát nữa nhất định sẽ phát sinh một trận chiến kinh thiên động địa.

Diệp Thiếu Thiên và Lâm Phàm khẳng định không đội trời chung, mà hiện giờ Diệp Thiếu Thiên chủ động đánh tới, hiển nhiên là muốn lấy lại danh dự.

Đi lên Vô Danh phong, Diệp Thiếu Thiên nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong mắt lóe ra khinh thường. Cũ nát không chịu nổi mà dám xưng là một tông, quả thực làm cho người ta cười rớt cả răng.

- Diệp sư diệt, người đã đến rồi?

Đúng lúc này, Diệp Thiếu Thiên nghe được tiếng nói, sắc mặt biến đổi, có chút cảnh giác nhìn người đang ngồi trên một tảng đá, ánh mắt nhìn xa xăm về phía núi sông trùng điệp.

- Ngươi biết ta sẽ đến?

Diệp Thiếu Thiên hỏi.

- Đương nhiên.

Lâm Phàm cười khẽ, từ tốn nói, giống như tất cả đều nắm trong lòng bàn tay, nhất là bóng dáng kia giống như đã hòa vào làm một với khung cảnh xung quanh, lặng lẽ tản ra bức khí nhàn nhạt.

- Đan dược kia thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Đó là đan dược gì?

Diệp Thiếu Thiên hít sâu một hơi. Loại đan dược này quan hệ tới chuyện sau này của hắn, cho nên dù đứng trước mặt kẻ mình ghét nhất thì hắn vẫn phải cố nhịn.

- Sư diệt, viên đan dược đó là bản sư thúc tự mình luyện chế để trợ giúp người giải quyết bệnh kín. Hiện giờ mặt sư diệt tươi như hoa, hẳn đan dược đã phát huy tác dụng.

Lâm Phàm trả lời, sau đó vỗ vỗ lên mặt tảng đá còn trống hơn một nửa.

- Đến đây, chúng ta từ từ nói.

Diệp Thiếu Thiên cảnh giác nhìn Lâm Phàm, không người kẻ này muốn làm gì. Thế nhưng nhìn bộ dáng, nếu hắn không qua thì sẽ không hỏi được cái gì thêm.

Do dự một chút, cuối cùng Diệp Thiếu Thiên cắn răng đi tới.

Lâm Phàm liếc nhìn Diệp Thiếu Thiên một cái, trong lòng cười tới nở hoa, còn cho là người không mắc bẫy chứ!

- Người nói đan dược này là người luyện chế?

Hai người ngồi bên cạnh nhau, giống như là hảo hữu nhiều năm không gặp.

Điều này làm cho các đệ tử ngoại môn đi theo xem náo nhiệt phải kinh ngạc vạn phần. Đây là tình huống gì? Nhìn thế nào cũng thấy quan hệ giữa hai người này rất tốt?

- Ta là sư thúc của người!

Lâm Phàm thoáng bất mãn nói.

Diệp Thiếu Thiên nhún mày, cuối cùng chấp nhận lùi. Tốt, người bây giờ là tổ tông.

- Lâm sư thúc, đan dược này là ngài luyện chế?

Diệp Thiếu Thiên lại hỏi. Trong mắt hắn, đan dược này phải nói là thần đan.

Kỳ thật Diệp Thiếu Thiên tự biết phương diện kia của mình không được, nhưng nam nhân sao có thể nói ra, mà Nhược Mộng Vũ sư muội cũng phối hợp, hắn lựa chọn cô tình quên đi.

Khi bị Lâm Phàm vạch trần, Diệp Thiếu Thiên thật sự nổi giận, đánh người không đánh mặt, kẻ này lại tát bôm bốp lên mặt hắn như vậy, bảo hắn sao có thể nhịn được.

Thế nhưng sau khi bị ép nuốt đan, Diệp Thiếu Thiên cảm giác mình không thể rồi được viên đan này.

- Đúng, đây là sư thúc đặc ý luyện chế cho Diệp sư diệt, sư diệt có vừa lòng không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Vừa lòng.

Diệp Thiếu Thiên gật gật đầu. Giờ phút này có việc cầu người, cũng chỉ có thể thuận theo đối phương.

- Vậy là tốt rồi, sư diệt vừa lòng, sư thúc cũng an tâm.

Lâm Phàm nói.

- Lâm sư thúc, lần này...

Diệp Thiếu Thiên chuẩn bị mở miệng hỏi xin đan dược, thậm chí hắn đã chuẩn bị tự đưa thảo dược tới.

Thế nhưng Diệp Thiếu Thiên mới vừa mở miệng thì đã bị Lâm Phàm cắt lời.

- Sư thúc hiểu mục đích khi tới đây của sư đệ, có điều viên đan dược này luyện chế cực kỳ khó khăn, cần những thảo dược cực kỳ trân quý. Nhưng miễn nó có thể giúp cho sư đệ, sư thúc cũng không ngại gì cả. Chỗ này có bốn viên, dùng tạm trước đã, bao giờ hết thì lại tới chỗ sư thúc mà lấy.

Lâm Phàm lấy ra bốn viên đan dược giao cho Diệp Thiếu Thiên.

Mặt Diệp Thiếu Thiên lộ rõ vẻ kinh ngạc. Hắn không ngờ đối phương không nói gì thêm, cứ thế đưa đan dược cho mình.

Hắn vốn cho rằng Lâm Phàm nhất định sẽ làm khó dễ mình, thậm chí sẽ ra cái giá làm mình thổ huyết.

Chuyện này từ khi trên đường tới đây hắn đã nghĩ thông, có thể nhịn thì nhịn, có thể mua thì mua.

Nhưng hiện giờ Diệp Thiếu Thiên nhìn thấy bốn viên đan dược trong tay, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

- Đi thôi.

Giờ phút này Lâm Phàm nhẹ nhàng phát phát tay, ý bảo Diệp Thiếu Thiên tự động rời đi.

Diệp Thiếu Thiên đến bây giờ vẫn còn có chút mơ mơ màng màng.

- Lâm sư thúc, ngài cứ thế cho ta sao? Không có bất kỳ điều kiện gì sao?

Diệp Thiếu Thiên không dám tin hỏi.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của Diệp Thiếu Thiên, Lâm Phàm lộ ra vẻ hiền từ của trưởng bối khi quan tâm tới vấn bối.

- Sư đệ à, ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta là đang cùng ở Thánh Tông. Tuy bản sư thúc tự lập môn hộ, nhưng vẫn là một phần tử của Thánh Tông. Hiện giờ ngươi gặp khó khăn, bản sư thúc luyện chế một ít đan dược cho ngươi thì sao lại nói tới thù lao chứ?

....

Diệp Thiếu Thiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Phàm, cuối cùng gật gật đầu rồi đi.

Sau khi Diệp Thiếu Thiên rời khỏi, Lâm Phàm lại nở nụ cười 'tiện tiện' đã thành thương hiệu.

Chuyện này không thể nóng vội, cần từ từ từng bước a. Lâm Phàm biết chuyện này không dễ, nhưng hắn tin tưởng, chỉ cần kiên trì, Diệp Thiếu Thiên này nhất định sẽ bị mình dụ dỗ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bí mật Thất Thánh Bảo Đồ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thời gian cực nhanh, muốn cũng chẳng thể nào giữ lại.

Một tháng cứ thế đã thành quá khứ.

Vô Danh phong chỉ là một ngọn núi bình thường ở Thánh Tông, theo thời gian trôi qua, các đệ tử ngoại môn cũng thời tò mò, không còn tụ tập quanh đây nữa.

Hôm nay, Lâm Phàm chấm dứt bế quan, đi ra khỏi nhà gỗ. Một tháng bế quan, ngoại trừ nghiên cứu luyện đan, Lâm Phàm làm song song hai việc là sửa sang lại công pháp của bản thân và tu luyện.

Lâm Phàm biết, ở Huyền Hoàng giới, nếu như không có thực lực tuyệt đối thì khi đối mặt với đại nạn sẽ giống như một con kiến, hoàn toàn bất lực.

Mỗi khi nhớ tới các sư huynh đệ Thánh Ma Tông chết thảm thế nào, Lâm Phàm đều thở dài một tiếng. Cũng không biết khi nào mới có thể đạt tới cực hạn, tìm kiếm được lệnh bài vượt giới để trở lại Thương Linh châu.

Vô Tướng Thiên Ma ngưng lại tầng 2, Kiếm Ý thì vừa mới đột phá lên cùng cấp bậc.

Còn tu vi vẫn dừng ở Tiên Thiên sơ giai.

Số exp thu được từ căn thuốc hoàn toàn là muối bỏ biển so với số exp cần để thăng cấp, căn bản không đáng nhắc tới.

Lâm Phàm cần thêm rất nhiều đan dược, nhất là đan dược trung - cao giai.

Nếu thật sự không được, Lâm Phàm muốn ra ngoài tông môn mà đi tới mấy khu cấm địa, lịch lãm một phen.

Thế nhưng nếu không có thuyền lớn của tông môn chở đi, cấm địa cũng không dễ tới như vậy.

Trong một tháng này, Diệp Thiếu Thiên lại tới một lần. Do bận bê quan nên Lâm Phàm đã đưa đan dược cho Trương Nhị Cầu.

Cũng không biết Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thế nào, Đại Phàm Ca giao cho bọn hắn không biết bị ‘thịt’ mất mấy viên?

Lần này xuất quan, Lâm Phàm chuẩn bị đi Thụ Các trong tông môn, tìm một ít công pháp và đan phương để luyện đan. Nếu có thể tìm được cách luyện chế đan dược trung – cao giai thì tốt rồi.

Lâm Phàm muốn thay đổi "Đại Phàm Ca", thế nhưng sau vô số lần thí nghiệm vẫn chỉ một kết quả thất bại.

Còn một số đan dược thành công lại không thể dùng, bởi Lâm Phàm nhận ra chúng nó đều là độc dược, nuốt vào tât tử.

Thánh Tông, Thụ Các.

Nơi này là chỗ để đệ tử Thánh Tông lựa chọn công pháp. Mặc dù Lâm Phàm đã tự lập tông môn, nhưng vẫn có quyền lợi được chọn công pháp, đồng thời còn được hưởng thụ đãi ngộ tương tự như đệ tử bản tông.

Lâm Phàm rất cảm kích với việc này, cũng không thể không cảm thán rằng mình xuyên qua châu lục vẫn gặp được một tông môn tốt.

Thánh Ma Tông cũng là một tông môn tốt, nhưng kết cục lại bị diệt. Chỉ hy vọng Thánh Tông có thể bình an.

Công pháp nhiều hay ít cũng không thể quyết định thực lực cá nhân, cái cần thiết là chọn được công pháp thích hợp với mình.

Công pháp luyện thể Bất Diệt Ma Thể đã tiến vào giai đoạn bình cảnh, Mê Huyền Thân Pháp cũng sắp đột phá tới tầng tiếp theo, cũng chính là biến đổi về chất, khiến Lâm Phàm rất chờ mong.

Lâm Phàm dựa theo tình huống thực tế của bản thân để làm ra tổng kết: chính mình thích hợp với đánh giáp lá cà, nhưng bó tay bó chân với sử dụng binh khí.

Nhất là thân thông chuyển hóa âm dương Xoay Chuyển Càn Khôn lại càng biến thái đến cực điểm

Chỉ pháp cận chiến Triêm Hoa Phù Cúc Chi.

Trảo pháp cận chiến Hắc Hồ Đào Tâm.

Cước pháp cận chiến Liêu Đản Cước.

....

Tính từ trên xuống dưới, công pháp Lâm Phàm có đều là cận chiến, bởi vậy giờ chọn lựa công pháp cũng nên chọn loại cận chiến.

Những công pháp ở trên đủ để tàn nhẫn đối phó địch nhân, nhưng lại không thích hợp với người nhà. Sau này nếu muốn luận bàn cùng người thì cần phải kiếm một ít công pháp có đạo đức hơn mới được.

Tiến vào Thụ Các.

Lâm Phàm nhìn số lượng công pháp được Thánh Tông cất chứa mà hoa cả mắt.

Những giá sách cao vút, nối tiếp nhau dài đằng dặc khiến người ta như đang chìm trong biển học.

Đại tông không hổ là đại tông, quả thật là nội tình thâm hậu.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện chỉ pháp Huyền giai hạ phẩm Liệt Địa Chi."

"Đình, chúc mừng phát hiện kiếm pháp Hoàng giai thượng phẩm Xuân Thu Kiếm Pháp."

"Đình, chúc mừng phát hiện đao pháp Huyền giai trung phẩm Bào Đình Giải Ngưu."

....

Mỗi khi chạm vào một quyển công pháp, sẽ có một đoạn giới thiệu về nó xuất hiện trong não Lâm Phàm. Bởi vậy một ít đệ tử đang trong Thư Các thấy một quái nhân cứ đi lòng vòng chạm vào bìa sách rồi lại để về chỗ cũ thì tròn mắt nhìn, như đang nhìn thấy một kẻ ngu ngốc.

Nhưng những đệ tử này lại không có ai dám cười cợt chỉ chò, bởi bọn họ nhận ra Lâm Phàm.

Cứ đùa, nếu dám chọc người này, có khi không biết chết như thế nào đâu.

"Đình, chúc mừng phát hiện quyền pháp Hoàng giai hạ phẩm Thất Thánh Quyền."

Đây là quyền công pháp có đẳng cấp thấp nhất mà Lâm Phàm sờ đến, thế nhưng tiếng nhắc nhở tiếp theo lại làm tim Lâm Phàm nhảy mạnh một cái.

"Đình, chúc mừng phát hiện bản đồ Thất Thánh Địa Đồ được ẩn giấu."

Giờ phút này Lâm Phàm nghĩ tới Thất Thánh Bảo Đồ cướp từ tay Mặc Dật Hiên vẫn được hẩn xếp một xó trong túi chứa đồ vì không biết sử dụng thế nào.

Thất Thánh Địa Đồ phát hiện từ Thất Thánh Quyền này nhất định là có liên quan tới Thất Thánh Bảo Đồ.

Lâm Phàm bình tĩnh rút Thất Thánh Quyền ra, sau đó thừa dịp người khác không chú ý thì bỏ vào túi chứa đồ.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm.

Nếu đã đến đây, đương nhiên phải tìm một công pháp phù hợp với mình.

Cuối cùng, Lâm Phàm xem như vận khí không tồi, phát hiện một quyển công pháp Địa giai hạ phẩm Lãng Triều Kinh.

Công pháp này có cái tên bình thường, nhưng chỗ đặc biệt là khi tu luyện tới cảnh giới cao nhất, một chương sẽ có chín tầng kinh lực chồng chất.

Mấu chốt là công pháp này vào tay Lâm Phàm sẽ tăng lên vô hạn, cũng không biết Lãng Triều Kinh này sẽ tăng lên bao nhiêu tầng kinh lực.

Lâm Phàm cũng phấn chấn hẳn lên. Hẳn biết chỉ cần mình không chết yếu thì đường đi sau này nhất định sẽ vô cùng xa.

Từ Thư Các trở lại Vô Danh phong, Lâm Phàm lập tức vui đầu vào nghiên cứu.

"Đình, chúc mừng phát hiện Lãng Triều Kinh. Học tập hay không?"

- Học tập.

"Đình, chúc mừng học được công pháp Địa giai hạ phẩm Lãng Triều Kinh, cấp bậc: 1."

Lâm Phàm tu luyện công pháp nào cũng nhanh hơn bất kỳ ai khác. Người khác cần thời gian để mở cánh cửa đầu tiên là lĩnh ngộ công pháp, còn Lâm Phàm lại trực tiếp bước qua cánh cửa này. Nếu chuyện này bị đệ tử khác biết được, chỉ sợ đều phải học máu mà chết.

Sau đó Lâm Phàm mở Thất Thánh Quyền ra, một tấm bản đồ từ bên trong rớt xuống.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy tấm bản đồ này thì bị hấp dẫn thật sâu.

Chỉ riêng ba chữ ở trên đầu bản đồ đã khiến Lâm Phàm không thể rời mắt.

"Đông Linh châu."

Giờ khắc này Lâm Phàm đã hiểu, tại sao ở Thánh Ma Tông tìm đọc một ít sách cổ đều không tìm ra những vị trí được đánh dấu trên Thất Thánh Bảo Đồ. Hóa ra những địa điểm này đều là thuộc Đông Linh châu.

Đồng thời Lâm Phàm cũng đã hiểu, người vẽ ra Thất Thánh Bảo Đồ này hẳn là sống tại thời đại trước khi Huyền Hoàng giới bị vị chí tôn kia chia tách.

Nhớ kỹ mấy địa điểm trên bản đồ, Lâm Phàm lại cất nó về túi chứa đồ.

- Tông chủ, cứu mặngggg...

Vừa lúc đó, từ bên ngoài truyền tới một tiếng kêu thảm thiết. Nghe tiếng kêu này, Lâm Phàm nhướng mày.

Cái giọng như giết heo này là của Trương Nhị Cầu.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Truyền thụ bốn đại tuyệt kỹ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lúc này ở bên ngoài.

Trương Nhị Cầu áo quần rách rưới, mặt mũi bầm dập không ngừng rên rỉ, nước mắt nước mũi thi nhau trào ra. Phong Bất Giác đứng ở một bên, cũng cảm giác không thôi.

- Sư huynh, tới cùng là ai đánh huynh, sư đệ đi báo thù cho huynh.

Phong Bất Giác sao có thể không giận, Nhị Cầu sư huynh đối với mình không tệ, bình thường có cái gì ngon đều đưa cho mình.

Hiện giờ Nhị Cầu sư huynh mới xuống núi một lát mà trở về đã biến thành bộ dáng như vậy, nhất định phải báo thù.

Thế nhưng Trương Nhị Cầu lại không trả lời câu hỏi của Phong Bất Giác, gào khóc càng lớn, nước mắt từ đôi mắt bé như hạt đậu tuôn ra như vỡ ống.

Lúc này Lâm Phàm đi từ trong nhà ra. Nghe tiếng khóc rung trời, Lâm Phàm cũng muốn biết có chuyện gì. Thế nhưng vừa bước ra cửa thì hắn đã bị Trương Nhị Cầu nhào tới ôm lấy bắp đùi mà khóc.

- Tông chủ, đệ tử vô dụng, đệ tử vừa mới xuống núi thì đã bị người ta đánh.

- Đệ tử tuân theo tông chủ dạy bảo, bất khuất không đầu hàng, nhưng thực lực đối phương quá cao, đệ tử tu vi thấp kém, căn bản không phải đối thủ. Đệ tử làm nhục kỳ vọng của tông chủ a.

Trương Nhị Cầu gào khóc, thê thảm đến độ Lâm Phàm cũng cảm thấy có chút bi thương.

Thế nhưng nhìn tới khuôn mặt đã xấu giờ còn tèm nhem nước mắt nước mũi của Trương Nhị Cầu thì sự thương hại bay sạch.

- Đừng khóc, từ từ nói, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm hỏi.

Trương Nhị Cầu lau nước mắt, nghẹn ngào lên tiếng.

- Tông chủ, đệ tử hôm nay xuống núi là muốn tìm một ít nguyên liệu nấu ăn để chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn chiêu đãi tông chủ. Thế nhưng nào ngờ vừa xuống núi thì đệ tử bất gặp tên ác bá trong hàng ngũ đệ tử tạp dịch đang lăng nhục một sư muội. Đệ tử luôn khắc ghi lời dạy của tông chủ, phải tiêu diệt cái ác, bảo vệ kẻ yếu, không khuất phục, bởi vậy đệ tử biết rõ tu vi không bằng đối phương, nhưng vẫn lao tới. Cuối cùng... cuối cùng...

- Oa... Đệ tử cầu tông chủ dạy cho đệ tử võ công tuyệt thế, để sau này đệ tử có thể vâng lời dạy bảo của tông chủ mà trợ giúp được nhiều người hơn nữa, diệt trừ được nhiều cái ác hơn nữa.

Trương Nhị Cầu khóc lóc van xin.

- Nói thật đi.

Lâm Phàm hít mắt nhìn Trương Nhị Cầu.

Trương Nhị Cầu sững sờ, sau đó nhìn thấy ánh mắt đang ghi rõ hai chữ 'không tin' của tông chủ thì khịt khịt mũi, lại nói:

- Tông chủ, khi đệ tử còn là tạp dịch đã đắc tội gã ác bá trong đó. Hôm nay xuống núi đi dạo, không cẩn thận gặp lại, bị hắn đánh cho một trận. Đệ tử không phục, vốn định nhờ sư đệ đi giáo huấn đối phương, nhưng đệ tử lại nghĩ sư đệ là người chính nghĩa, sẽ không làm chuyện lấy mạnh hiếp yếu, cho nên đệ tử muốn tông chủ dạy cho đệ tử môn tuyệt kỹ để có thể tự tay báo thù.

- Ừm, coi như người thành thật.

Lâm Phàm gật gù đầu. Sao hắn không biết tính cách của Trương Nhị Cầu, bị đánh là bình thường, không bị đánh mới kỳ quái.

- Tông chủ, có phải là ngài sắp truyền thụ cho đệ tử mấy chiêu không?

Trương Nhị Cầu len lén nhìn tông chủ, ánh mắt ngập tràn chờ mong.

Trương Nhị Cầu hy vọng được chỉ điểm, mà Phong Bất Giác không phải người ngu, tự nhiên cũng hy vọng tương tự, bởi vậy hai người cùng tha thiết mong chờ nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt khát vọng của hai người, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Hai người này đã bị mình thu vào tông môn, sau này tông môn lớn mạnh sẽ là đại sư huynh và nhị sư huynh, thực lực thấp quá cũng không tốt.

Được rồi, vậy truyền thụ tuyệt kỹ thành danh của bản tông chủ.

Chỉ hy vọng hai người bọn họ chớ bôi nhọ tuyệt kỹ này.

- Theo ta vào đi.

Lâm Phàm xoay người trở về phòng.

Mà hai người nghe thấy tông chủ đáp ứng, nhất thời cao hứng phấn chấn đi theo vào.

....

Không quá bao lâu, Trương Nhị Cầu bước ra, bộ dạng khổ sở đã biến đâu không thấy, thay vào đó là ngẩng đầu ưỡn ngực tràn đầy tự tin.

Trương Nhị Cầu dùng đôi mắt thâm thúy nhìn trời đất. Hắn cảm giác sau khi mình bước khỏi căn phòng kia thì đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Đó là bay vọt về chất, đó là nhân cách tăng cao.

Mình đã không còn là Trương Nhị Cầu trước kia.

Trương Nhị Cầu ghi nhớ không sót một chữ những lời tông chủ nói.

- Bản tông truyền thụ cho các người bốn môn tuyệt kỹ. Tuyệt kỹ này là bản tông trải qua trăm cay nghìn đắng mới ngộ được ra, bao hàm nhân sinh đại đạo, bao hàm âm dương chi đạo thế gian, bao hàm chân thiện mỹ, hy vọng các người có thể vận dụng cho tốt.

Trương Nhị Cầu có thể tự hào nói, mình đã lĩnh ngộ được một tầng của lời nói cao thâm kia. Tới khi lĩnh ngộ toàn bộ, hắn dám cam đoan, mình nhất định có thể trở thành tuyệt thế cao thủ.

- Sư huynh, đệ cảm giác bốn môn tuyệt kỹ mà tông chủ truyền thụ có gì đó là lạ.

Phong Bất Giác nghi hoặc nói.

Trương Nhị Cầu đang trong trạng thái hưng phấn, hí mắt nhìn liếc Phong Bất Giác:

- Đệ nói gì vậy? Bản sư huynh vừa mới lĩnh ngộ được bốn môn công pháp tông chủ truyền cho chúng ta kinh khủng đến cỡ nào. Sư đệ cũng nên lĩnh ngộ thật tốt đi, sư huynh về trước tu luyện đây.

Trương Nhị Cầu nói xong, chạy nhanh như bay về phòng mình.

Hầu Tử Thâu Đào, Hắc Hồ Đào Tâm, Liễu Đan Cước, Thái Cấp Ma Thân.

Bốn môn công pháp này, một môn so với một môn càng biến thái. Trương Nhị Cầu cho là chỉ cần lĩnh ngộ được đầy đủ nhân sinh chi đạo mà tông chủ nói, như vậy còn có ai là đối thủ của mình.

- Há há há...

Phong Bất Giác nhìn thấy Nhị Cầu sư huynh cười to trở lại phòng ở, cuối cùng cũng lắc đầu thở dài đi theo, chuẩn bị nghiên cứu kỹ một chút xem có khủng bố như lời sư huynh nói không.

Ban đêm.

Thánh Tông lại chìm trong tĩnh lặng.

- Hê hê, Đan Đình phong, bản đại gia lại tới rồi.

Trong bóng tối, Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân phát ra tiếng cười tiện tiện.

Thảo được trồng trên Đan Đình phong, ngoại trừ cung cấp cho cao tăng tông môn luyện đan, còn lại sẽ bán hoặc làm phần thưởng nhiệm vụ trong tông.

Lâm Phàm cảm giác lần trước mình trộm hơi quá tay. Tuy ba loại thảo dược kia không phải trân quý gì, nhưng đào sạch của người ta cũng là tội nghiệt nặng nề a.

Bởi vậy lần này Lâm Phàm nghĩ kỹ, đến điểm thì dừng, mỗi thứ lấy một ít là đủ rồi.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị bước vào dược viên, một luồng sáng bạc chợt lóe lên, Lâm Phàm giật thót, lập tức rút về chân.

- Á à, Đan Đình phong lần thông minh, biết đặt cả bẫy.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn, dưới chân lối vào giếng ngang một sợi chỉ bạc, một đầu chỉ buộc chuông nhỏ, số lượng chuông còn không ít.

Nếu vừa rồi không để ý, trực tiếp đạp vào thì tiếng chuông sẽ đánh thức đệ tử Đan Đình phong.

- Ài, âm hiểm thật.

Lâm Phàm bắt đầu đi lác đầu. Đám đệ tử Đan Đình phong này quá âm hiểm, không có một tí chút quang minh lỗi lạc nào của bản đại gia.

Sau đó Lâm Phàm nhẹ nhàng nhảy qua dây, đáp xuống dược viên.

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Diệt Thiểu Thiên cảm động không thôi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ánh rạng đông lấp ló từ cuối chân trời, báo hiệu một ngày mới đến.

Rất nhiều đệ tử dậy thật sớm, hít sâu không khí trong lành.

- Kẻ chết đâm chết chém nào lại ăn trộm thảo dược trong dược viên rồiiiiiii...

Đột ngột có tiếng quát giận dữ vang lên, phá nát sự bình yên của buổi bình minh.

Từ hơn một tháng trước, sau khi dược viên trên Đan Đình phong bị ăn cắp, các đệ tử trông coi dược viên đã nghĩ đủ loại biện pháp để bảo vệ dược viên, đồng thời mỗi đêm đều thay nhau canh gác, hy vọng có thể bắt được tên khốn trộm thảo dược.

Nhưng hơn một tháng qua đi, kẻ trộm vẫn không xuất hiện thêm lần nào. Đám đệ tử Đan Đình phong cho rằng tên khốn này không dám tới nữa, bởi vậy cất bỏ người trông giữ ban đêm.

Nào ngờ vừa mới rút người về thì lại bị trộm.

Khốn khiếp, ghê tởm, bỉ ổi a.

Nếu phát hiện kẻ trộm là ai, nhất định phải đem hán bằm thây vạn đoạn.

Đệ tử Đan Đình phong vội kiểm kê, cuối cùng phát hiện, mỗi loại thảo dược đều bị trộm nhưng không có lấy sạch, coi như có lương tâm hơn lần trước, có điều tội vẫn không thể tha.

....

Lúc này, trên Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu lén lút canh giữ ở đường lên núi, nhìn chăm chăm phía trước, phát hiện dưới chân núi đột nhiên xuất hiện một bóng người thì lập tức mở to mắt nhìn thật kỹ rồi chạy vội trở về.

- Tông chủ, đến rồi, Diệp Thiếu Thiên đến rồi.

Trương Nhị Cầu lập tức hô.

Lâm Phàm đang suy nghĩ về đan dược, nghe thế bật người dậy, sau đó lập tức tiến tới cạnh cái lò luyện đan mới sắm, đốt lửa lên, giả vờ đang luyện đan.

....

Bên ngoài, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đều làm như không có việc gì, tự mình tu luyện. Khi Diệp Thiếu Thiên lên tới đỉnh núi, Trương Nhị Cầu vội tiến lên:

- Diệp sư huynh đến chơi!

- Ừm!

Diệp Thiếu Thiên lạnh lùng gật gật đầu.

Đoạn thời gian này, cuộc sống của Diệp Thiếu Thiên rất tự tại, không chỉ tu vi tiến nhanh, ngay cả sinh hoạt về đêm cũng là như lang như hổ, vô cùng đắc ý.

....

- Lâm sư thúc có ở đây không?

Diệp Thiếu Thiên hỏi, sau đó nhìn thấy Phong Bất Giác thì lạnh lùng gật gật đầu.

Mà Phong Bất Giác cũng chỉ liếc mắt một cái rồi quay đi làm chuyện của mình.

Hai người này gặp mặt mà không đánh đã là vô cùng may mắn rồi. Đây đều là công lao của Lâm Phàm.

Diệp Thiếu Thiên tuy vẫn cao ngạo như cũ, nhưng đã bớt đi ngang ngược tàn nhẫn.

- Diệp sư huynh, tông chủ đang ở trong phòng, để đệ dẫn huynh đi.

Trương Nhị Cầu đã được Lâm Phàm dặn dò kỹ, đương nhiên biết phải làm gì.

- Ừm.

Diệp Thiếu Thiên gật gật đầu.

Hai người tới trước căn nhà gỗ của Lâm Phàm. Trương Nhị Cầu nhắm tính thời gian, vừa muốn mở miệng thì đã nghe có tiếng nói từ bên trong.

- Ài, Thất Tinh Thảo sắp hết rồi, xem ra chỉ có thể tự thân đi hiểm địa tìm thêm.

- Diệp sư đệ còn cần đan dược, tuyệt không thể để Diệp sư đệ thất vọng.

Trương Nhị Cầu nuốt những lời vừa định nói lại, sau đó liếc trộm sang Diệp Thiếu Thiên.

Mà Diệp Thiếu Thiên cũng sững sốt, vẻ mặt hơi đổi.

Hắn biết Thất Tinh Thảo, đó là một loại thảo dược sinh trưởng tại một nơi rất nguy hiểm trong tông môn. Nơi đó là một vách núi dựng đứng, còn có vô số Nham Sơn Xà. Loại rắn này đều có tu vi Tiên Thiên trung giai, tuy không cao nhưng sống thành bầy, rất nguy hiểm.

Cho dù là cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, nếu bị bầy rắn này vây lại thì cũng phải bỏ mạng.

Diệp Thiếu Thiên thật không ngờ, Lâm sư thúc mà mình luôn cảnh giác, lại vì muốn luyện đan cho mình mà đi tới hiểm địa này hái thuốc.

Lúc này, tiếng của Lâm Phàm lại vang lên.

- Một lò này chỉ luyện ra ba viên. Không được, đã đáp ứng cho Diệp sư đệ năm viên, sao có thể không giữ lời chứ.

- Thất Tinh Thảo dược tính chí dương chí cương, nếu không có thì bản tông đành dùng tinh huyết thay thế vậy. Tuy là sẽ suy yếu mấy ngày, nhưng tuyệt không thể khiến Diệp sư đệ thất vọng.

Tiếng nói trong phòng ngắt quãng, trong ánh mắt của Diệp Thiếu Thiên đã tràn ngập vẻ không dám tin.

Hắn không thể tin nổi, Lâm sư thúc lại vì luyện đan cho mình mà muốn dùng tới tinh huyết bản thân...

Đối với võ giả, ngoài căn cơ ra thì tinh huyết là thứ quan trọng nhất, nếu mất đi không chỉ làm cơ thể suy yếu mà còn làm dao động căn cơ, lưu lại tai họa ngàn năm.

- Lần trước lỡ tay làm Diệp sư diệt mất hết mặt mũi trước tất cả đệ tử ngoại môn, thân Lâm sư thúc thật là không nên thân...

"Xoẹt..."

Vừa lúc đó, từ trong nhà gỗ truyền ra tiếng động giống như rút kiếm. Diệp Thiếu Thiên biến sắc, không nghĩ gì thêm, lập tức đẩy cửa vọt vào.

- Lâm sư thúc, không thể...

Vừa vào nhà, Diệp Thiếu Thiên nhìn thấy Lâm sư thúc đang cầm thanh kiếm để ngang cổ tay, vội vã hét lên.

Hắn không ngờ trong tông còn có người quan tâm tới mình như vậy. Diệp Thiếu Thiên tính cách cao ngạo ngang ngược, gần như không được người yêu quý, mà những người cố ý tiếp cận hắn thì đều là hư tình giả ý, có mưu đồ.

Bởi vì tu luyện thần công, trong vòng ba năm tu vi đại giảm, cũng đã thấy rõ bộ mặt thật của những người này. Hiện giờ tu vi khôi phục, đương nhiên Diệp Thiếu Thiên càng thêm ngang ngược lạnh lùng.

- Diệp sư diệt, người... Sao người lại tới đây?

Giờ khắc này sắc mặt Lâm Phàm đầy vẻ kinh hãi, tựa như vô cùng bất ngờ.

- Sư thúc, Diệp Thiếu Thiên có tài có đức gì lại để sư thúc tự tổn tinh huyết, vì Diệp Thiếu Thiên luyện đan như thế chứ.

Diệp Thiếu Thiên giờ phút này quả thật bị Lâm Phàm làm cảm động.

Đã là con người, cho dù là kẻ hung hăng tàn nhẫn nhất thì cũng có lúc bị cảm động.

- Không sao cả, không phải chỉ vài giọt tinh huyết thôi sao. Có thể giúp được sư diệt thì chuyện gì cũng đều đáng cả.

Lâm Phàm xua tay nói.

- Sư thúc, sư diệt xin lỗi ngài. Vốn sư diệt tưởng sư thúc có mưu đồ, lại không nghĩ sư thúc tốt với ta như vậy. Diệp Thiếu Thiên đứng đây bởi tội với sư thúc.

Diệp Thiếu Thiên cảm động không thôi nói.

Diệp Thiếu Thiên nghe rõ ràng từng câu Lâm Phàm nói ban nãy, trái tim thật lâu chưa từng lay động, ở một khắc này bị Lâm Phàm làm rung lên.

- Diệp sư diệt không nên tự trách, có thể giải quyết bệnh kín cho Diệp sư diệt, bản sư thúc cũng vui mừng. Được rồi, sư diệt đợi một lát, để sư thúc luyện chế thêm hai viên nữa.

Lâm Phàm cảm giác kỹ năng diễn xuất của mình quá pro, có điều còn cần tiếp tục cố gắng.

- Lâm sư thúc, không cần, ba viên đã đủ rồi.

Diệp Thiếu Thiên cả kinh nói.

Người chân tâm thật ý với hắn không có mấy, trước chỉ có Nhược Mộng Vũ, mà hiện giờ còn có thêm Lâm sư thúc.

Bản chất Diệp Thiếu Thiên là một người yếu đuối, luôn cảm giác nhân sinh cô độc. Nhưng hiện giờ Diệp Thiếu Thiên lại không nghĩ rằng, còn có một vị Lâm sư thúc luôn thật tình đối đãi mình, như vậy Diệp Thiếu Thiên sao có thể để sư thúc vì mình bị nạn.

Trương Nhị Cầu nhìn hai người trong phòng, cuối cùng yên lặng lui ra ngoài.

Hắn hiện tại cần được an ủi, bởi vì tông chủ thật sự là quá vô si. Đồng thời Trương Nhị Cầu cũng tỏ vẻ bi ai cho Diệp Thiếu Thiên.

Sư huynh, huynh còn quá non. E rằng trải qua chuyện ngày hôm nay, sau này huynh trốn không thoát bàn tay của tông chủ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Bản tông rất đau lòng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Giờ Ngọ, ánh nắng mặt trời chói chang, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác ngồi xổm trên tảng đá, hai cặp mắt tru sâu nhìn về phía tông chủ và Diệp Thiếu Thiên đang không ngừng cười nói chuyện trò.

- Sư diệt, sư thúc tiến tới đây, sau này nếu trong ngoại môn có gì không vui thì cứ lên chỗ sư thúc ở chơi mấy ngày.

Lâm Phàm tươi cười nói.

- Nhất định, Lâm sư thúc, sư diệt xin cáo lui trước.

Hiện giờ Diệp Thiếu Thiên không còn một chút oán hận nào với Lâm Phàm, ngược lại cảm động không thôi.

Trong mắt Diệp Thiếu Thiên, Lâm sư thúc là chân tâm thật ý với mình, nếu mình còn oán hận Lâm sư thúc thì đúng là cả súc sinh cũng không bằng.

- Sư diệt đi cẩn thận, khi nào hết đan dược thì cứ nói với sư thúc một tiếng.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, gặp lại sư thúc.

....

Nhìn thấy của thân ảnh Diệp Thiếu Thiên dần dần biến mất, thần sắc hòa nhã bình thản của Lâm Phàm lập tức đổi sang vẻ tiện tiện.

Hỏi thế gian ai là vua diễn xuất, không phải Lâm Phàm ta thì còn kẻ nào dám nhận.

Lúc này Lâm Phàm nhìn thấy hai người Trương Nhị Cầu vẫn đang ngồi không nhúc nhích thì vẫy vẫy tay:

- Lại đây.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác tung tăng chạy tới.

- Tông chủ, Nhị Cầu quá phục ngài, chỉ một kế nhỏ thôi đã khiến kẻ ngang ngược như Diệp Thiếu Thiên phải cảm động đến rơi nước mắt.

Trương Nhị Cầu liến thoắng ‘vỗ mông ngựa’, giống như trong trời đất lúc này chỉ còn tiếng của Nhị Cầu.

(*Vỗ mông ngựa: ý nịnh nọt, mượn câu trong Lộc Đình Ký)

Phong Bất Giác thì cố ngẩn cổ nhìn xem bóng người kia đâu, rồi bắt đầu đi lắc đầu. Xem bộ dáng Diệp Thiếu Thiên này là trốn không thoát Ngũ Chỉ sơn của tông chủ.

(*Ngũ Chỉ sơn: ví von nắm ngón tay, tức trốn không khỏi bàn tay)

Thế nhưng hắn càng hưng phấn nhiều hơn, giống như sắp nhìn thấy Diệp Thiếu Thiên đi theo tông chủ thì sẽ phải ở về dưới mình. Loại cảm giác này nghĩ thôi đã thật kích thích.

Lâm Phàm liếc xéo Trương Nhị Cầu một cái:

- Cái gì gọi là thực hiện kế nhỏ, bản tông chủ là thật lòng. Nghe, sau này các ngươi cũng phải nhớ kỹ, trên đời này không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ cần có một trái tim khoan dung thì không sợ không cảm hóa được người.

- Rõ! Lời dạy của tông chủ thật quá chí lý, đệ tử sẽ lập tức ghi vào sổ tay, sau này coi nó là bảo vật gia truyền, mãi mãi truyền lưu xuống.

- Ài...

Lâm Phàm bắt đầu đi thở dài một tiếng, cảm giác mình sau này rất có thể sẽ mê muội trong lời ngon tiếng ngọt của Trương Nhị Cầu.

Nếu mặt mũi Trương Nhị Cầu hài hòa hơn một chút, có lẽ đã không cần lăn lộn ở vị trí đệ tử tạp dịch lâu đến thế.

Bằng da mặt cùng công phu võ môn ngựa này, Lâm Phàm không thể thừa nhận không bằng a...

- Được rồi, hai người các người chuẩn bị đi, theo bản tông xuống núi làm một việc. Tông môn có thể quạt khởi hay không là dựa vào việc này.

Lâm Phàm nhìn trời, một cổ bức khí phóng lên cao. Hai người Trương Nhị Cầu lập tức thu hồi về đùa giỡn, sau đó làm giống như Lâm Phàm, thần sắc nghiêm túc nhìn về mặt trời.

Một cơn gió mạnh thổi qua, khiến vạt áo tung bay, lá bụi mù mịt.

....

Xuống chân núi Vô Danh phong, đến nơi đệ tử ngoại môn hay giao dịch.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác ngây ngốc đứng ở nơi đó, không rõ tông chủ muốn làm gì.

- Tông chủ, chúng ta sẽ làm gì?

Trương Nhị Cầu vốn nghĩ tông chủ sẽ dẫn bọn hắn đi ăn nhậu, không ngờ lại đứng ở đây, gì cũng không làm.

Lâm Phàm lấy ra một lá cờ lớn đã chuẩn bị từ trước, giao cho Trương Nhị Cầu, sau đó dùng ánh mắt thâm thúy nhìn hai người, hồ hững nói:

- Thuật luyện đan của bản tông không thua bất cứ ai, mà hiện giờ tông môn đang phát triển, đương nhiên phải đánh bóng tên tuổi, cho nên ta muốn hai người đứng đây tuyên truyền.

- Muốn luyện đan hãy lên Vô Danh phong, giá tốt chất lượng cao, ba phần tài liệu một lò đan, chỉ lấy một thành tiền công.

Lâm Phàm nói.

- Hà...

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nhìn Lâm Phàm, sau đó hai người vỗ đùi. Đúng vậy, hiện tại Thánh Ma Tông còn không có danh khí gì, ngoại trừ đệ tử Thánh Ma Tông thì chẳng còn ai biết tới tông môn này.

Giờ lấy kỹ thuật luyện đan của tông chủ để lãng xê, còn không phải dễ như trở bàn tay.

- Tông chủ, nhưng mà chỉ lấy tiền công một thành có phải là quá tiện nghi không? Đệ tử nghe nói Đan Đình phong ít nhất cũng lấy sáu thành, hơn nữa tài liệu cần mười phần trở lên.

Phong Bất Giác nói.

Ba phần tài liệu một lò đan, xác suất thành công này quá cao, hơn nữa tiền công cũng quá thấp.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên phát hiện khí tức của tông chủ thay đổi, nhất là về mặt lại càng biến thành vô cùng đau lòng.

- Đan Đình phong này hoàn toàn là bóc lột đệ tử. Đệ tử ngoại môn vì những tài liệu kia, không biết đã trải qua bao nhiêu cay đắng, cuối cùng còn bị người khác bóc lột. Loại hành vi này, bản tông làm không được. Được rồi, không nói nhiều nữa, bản tông trở lại núi chờ tin tức tốt của các người.

Lâm Phàm vung ống tay áo, trở lại Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái:

- Sư đệ, đệ tin lời tông chủ nói không?

- Vậy huynh tin không?

Phong Bất Giác hỏi ngược lại.

- Tuy tông chủ là thân tượng của Trương Nhị Cầu ta, nhưng lời từ miệng tông chủ, dù là một chữ ta cũng không tin.

Trương Nhị Cầu nói.

- Sư huynh, đệ tin tưởng tông chủ, cho nên đợi lát nữa trở về đệ sẽ nói lại lời huynh cho tông chủ nghe.

Phong Bất Giác nhìn Trương Nhị Cầu nói.

Trương Nhị Cầu biến sắc, sau đó âu sầu nói:

- Sư đệ, đệ thay đổi rồi.
- Sư huynh, huynh cũng vậy.
- Không nói nhảm nữa, bắt đầu tuyên truyền thôi.

....

Lâm Phàm trở lại Vô Danh phong thì bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện. Tuy hắn đã biết mấy địa điểm trên Thất Thánh Bảo Đồ, nhưng lại thiếu một cơ hội để tới thám hiểm mấy hiểm địa này.

Hiện giờ Lâm Phàm cũng không dám tùy tiện ra khỏi tông. Ai biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm, nếu vừa ra ngoài đã gặp phải cường giả nghịch thiên, trực tiếp bị đối phương một chiêu đập chết thì biết tìm ai mà khóc.

Cho nên trước hết cứ tu luyện cho tốt đã.

Lăng Triều Kinh tu luyện tới cảnh giới cao nhất, có thể có chín tầng kinh lực chồng chất. Không nhiều lời nữa, cứ luyện tới chín tầng rồi tính sau.

Giờ khắc này Lâm Phàm nhắm mắt, sau đó giống xòe bàn tay ra đập xuống không khí giống như đập muối.

"Đình, chúc mừng gia tăng exp Lăng Triều Kinh."

....

Cứ tùy tiện vỗ một chiêu là exp của Lăng Triều Kinh sẽ tăng, công pháp này đối với Lâm Phàm thật sự là rất đơn giản.

"Đình, chúc mừng Lăng Triều Kinh thăng cấp, có được hai tầng kinh lực."

....

"Đình, chúc mừng Lăng Triều Kinh thăng cấp, có được ba tầng kinh lực."

....

Trong lúc Lâm Phàm đang ngoan ngoãn tu luyện, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cũng mài miết tuyên truyền đến sục sôi ngất trời.

Hai người cực kỳ tín nhiệm trình độ luyện đan của tông chủ. Không nói đâu xa, chỉ Đại Phạm Ca kia đã không phải người bình thường có khả năng luyện chế ra.

Thế nhưng tình huống lúc này lại làm cho hai người cảm giác có cái gì đó không đúng.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Không ai tin

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hai người dám nói là vô cùng ra sức tuyên truyền, Trương Nhị Cầu lại càng vận dụng công lực toàn thân, phát huy kỹ năng thổi phồng đến mức cao nhất. Kết quả là đưa tới rất nhiều đệ tử vây xem, nhưng lại chỉ liếc mắt một cái, lộ vẻ mặt xem thường rồi rời đi.

Điều này làm cho hai người Trương Nhị Cầu rất là bất đắc dĩ, chẳng lẽ Vô Danh phong không đáng tin như vậy à.

Tông chủ đại nhân có thuật luyện đan tối cao, hiện giờ nguyện ý luyện đan cho những tiểu đệ tử ngoại môn này chính là chuyện vinh hạnh đến cỡ nào, thế nhưng cả đám lại không một ai tình nguyện, khiến Trương Nhị Cầu tức đến đỏ bừng cả mặt.

- Ta biết Vô Danh phong, nhưng ba phần tài liệu luyện một lò đan là chuyện gì?

- Nhất định là khoác lác. Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong từng nói qua, ba phần tài liệu có thể luyện thành một lò đan đã là vận khí bằng trời,

nhưng xem dòng chữ bọn hấn viết trên tấm vải kia thì rõ là chắc chắn luyện thành.

- Ta không tin, ta không hy vọng tài liệu mình tần tần khổ khổ tích lũy được bị uống phí vô ích.
- Tiền công có một thành cũng hấp dẫn, nhưng ai biết có phải gạt người hay không.
- Thời buổi này người nào cũng dám tự xưng là luyện đan đại sư, ta thấy tìm Lý sư huynh trên Đan Đình phong là chắc nhất.

....

Trương Nhị Cầu thấy đám đệ tử ngoại môn này chẳng chịu tin tưởng tông chủ, đương nhiên nổi giận:

- Này này, các ngươi đừng nói bừa, thuật luyện đan của tông chủ chúng ta là hàng đầu. Tông chủ thương các ngươi thu thập tài liệu không dễ, xuất quan luyện đan cho các ngươi, các ngươi nên biết tranh thủ cơ hội lần này đi.
- Hừ, ngươi đừng có lừa chúng ta. Đệ tử ngoại môn người nào không biết Vô Danh phong chứ, không phải là một núi hoang tông chủ đại nhân mới ban ra sao. Còn về thuật luyện đan, chẳng lẽ sánh nổi các sư huynh trên Đan Đình phong?
- Đúng thế, đúng thế!
- Đi Đan Đình phong luyện đan, tuy phải trả giá hơi cao, nhưng ít ra cam đoan đan thành. Lẽ nào Vô Danh phong các ngươi cũng dám cam đoan?

Một gã đệ tử ngoại môn cười nói.

Lên Đan Đình Phong, tuy nói có đôi khi mười phần tài liệu mới luyện ra một lò đan dược, nhưng có cam đoan đan nhất định sẽ ra.

Còn Vô Danh phong thì bọn họ chưa biết thế nào, nếu đưa tài liệu rồi mà đan không ra thì biết làm sao? Chẳng lẽ có thể tận diệt Vô Danh phong chắc?

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác giờ phút này thực sự nổi giận.

Tông chủ đại nhân hảo tâm luyện đan cho các ngươi, thế nhưng cả đám đều không tin.

- Sư huynh, quên đi, tông chủ chịu vì bọn hấn luyện đan đã là thiên đại ban ân, nếu bọn hấn không tin thì càng khiến tông chủ được nghỉ ngơi. Một ngày nào đó bọn hấn sẽ phải hối hận.

Phong Bất Giác nói.

- Ừ.

Trương Nhị Cầu tuy rất tức giận, nhưng cũng không muốn nhiều lời thêm, sau đó không quản những đệ tử ngoại môn này lời ra tiếng vào, tiếp tục tuyên truyền.

....

Lúc này, trên Đan Đình phong.

Lý Thuận gần đây bận rộn vô cùng. Đám đệ tử ngoại môn tìm hấn luyện đan không ngớt, hơn nữa thành thành thật thật mang đủ số tài liệu theo yêu cầu.

Hai mươi phần tài liệu luyện chế một lò Tốc Nguyên Đan, mà chỉ cần vận khí tốt một chút thì bảy phần đã được một lò, quả thực là kiếm bộn.

Còn lại mười ba phần tài liệu, Lý Thuận lại thành công một lần. Không chỉ một lò Tốc Nguyên Đan này thuộc về hấn mà ngay cả lò đầu tiên cũng bị hấn rút bớt không ít.

Hoàn toàn là kiếm bộn.

Sau khi luyện thành một lò đan, Lý Thuận dừng tay nghỉ ngơi. Đồng tử thôi lò đứng ở một bên, vừa dâng trà vừa đầm lưng.

- Sư huynh, vừa rồi đệ nghe được có đệ tử nói rằng có người mở quầy luyện đan ở Vô Danh phong, hơn nữa còn khoác lác nói ba phần tài liệu có thể luyện chế một lò đan dược, lại chỉ lấy một thành tiền công.

Đồng tử nhẹ nhàng xoa bóp bả vai sư huynh.

Theo sư huynh đã nhiều năm, hấn biết sư huynh thích nghe nhất loại tin gì.

Quả nhiên Lý Thuận nở một nụ cười khinh thường.

- Lòe thiên hạ mà thôi.

- Sư huynh, đệ cũng nghĩ thế. Luyện đan chứ có phải nấu canh đậu mà dễ dàng như vậy được. Ngay cả lão tổ cũng từng đã nói, ba phần tài liệu có thể luyện chế ra một lò đan được đã là vận khí lớn bằng trời rồi.

- Vẫn loại thảo dược ấy, nhưng mỗi gốc lại có dược tính mạnh yếu khác nhau, nhiệt độ cũng mỗi lúc mỗi khác, muốn luyện chế ra một lò đan được còn phụ thuộc nhiều yếu tố.

Đồng tử nhẹ giọng nói.

- Ừm.

Lý Thuận khép hờ mắt, gật gật đầu.

Hắn rất vừa lòng với đồng tử của mình. Mỗi lần xuất môn tìm kiếm một ít thảo dược trên quý thì đều cần đến mấy tháng, mà một đường này không chỉ có gian khổ vạn phần, còn nhàm chán cô đơn, bởi vậy có một đồng tử bên người là thiết yếu.

- Sư huynh, có cần đi Vô Danh phong cho bọn họ một lời khuyên chân thành không?

Đồng tử hỏi.

- Không cần, kệ bọn hắn, chỉ cần có người bị lừa, khắc tất cả sẽ hiểu. Không có thực học, sao dám luyện đan.

....

Mặt trời lặn xuống.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác vất vả cả ngày không có thu hoạch gì, không một đệ tử nào tin tưởng bọn hắn, đều chỉ đứng vậy xem náo nhiệt.

Thế nhưng Trương Nhị Cầu lúc này cũng không còn giận bao nhiêu. Dù sao Vô Danh phong không có tiếng tăm gì, mở miệng ra là luyện đan, hơn nữa tông chủ còn nêu xác suất quá cao, khiến đám đệ tử ngoại môn sợ bị lừa không dám thử.

Thấy sắc trời càng ngày càng tối, Trương Nhị Cầu chuẩn bị hạ cò, cùng sư đệ đi về báo cáo.

Hôm nay xem như toi công.

Cũng không biết mai có nên tuyên truyền nữa không.

- Ài...

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thở dài một tiếng.

- Hai vị sư huynh, ba phần tài liệu thật có thể ra một lò đan được sao?

Ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi, một tiếng nói lí nhí truyền tới.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác dừng thu dọn, sắc mặt vui vẻ gật đầu.

- Đương nhiên.

Mao Tiểu Tiểu là đệ tử tạp dịch, hôm nay tới đây khiêng đồ cho một gã sư huynh ngoại môn thì vừa vặn thấy chuyện luyện đan.

Nhìn thấy điều kiện ưu việt này, Mao Tiểu Tiểu cũng có chút động tâm, thế nhưng mãi vẫn không dám lên tiếng, bởi vì đan dược hẳn cần thật sự khó có thể để người ta chịu ra tay.

Sau hắn lại nhìn thấy các sư huynh rất không tin nhiệm Vô Danh phong thì trong lòng cũng do dự.

Nhưng do dự cũng chỉ kéo dài một lát là biến mất, bởi vì hắn rất muốn có đan dược kia.

- Sư đệ, chuẩn bị muốn luyện đan dược gì?

Trương Nhị Cầu cười hỏi.

Mao Tiểu Tiểu nhìn Trương Nhị Cầu, thoáng có chút khản trương:

- Sư huynh, đệ chỉ là một đệ tử tạp dịch, đến Thánh Tông chưa được bao lâu, cũng không chuẩn bị được tài liệu gì trên quý, cho nên đệ muốn luyện chế một lò Khí Huyết Đan. Chỗ này có ba phần tài liệu, sư huynh thấy có được không?

Mao Tiểu Tiểu móc từ trong áo ra ba gốc thảo dược. Số thảo dược này là Mao Tiểu Tiểu vô ý lấy được, luôn giữ khư khư bên mình. Đối với Mao Tiểu Tiểu, ba gốc thảo dược này đã là vật trân quý nhất mà hắn có.

Khí Huyết Đan là đan được đẳng cấp khá thấp, nhưng lại rất trọng yếu với đệ tử tạp dịch.

Ở giai đoạn chưa bước vào cảnh giới Hậu Thiên, Khí Huyết Đan có thể dùng để tăng cường khí huyết bản thân. Mà đã bước vào cảnh giới Hậu Thiên thì Khí Huyết Đan cũng vẫn có tác dụng rất lớn.

Đối với đệ tử tạp dịch mà nói, tuy tông môn có trợ cấp đan dược, nhưng rất ít ỏi, bởi vậy đệ tử tạp dịch có thể đột phá Tiên Thiên đã ít càng thêm ít, mà một khi đột phá là có thể chân chính trở thành một đệ tử ngoại môn của tông môn.

Thánh Tông hàng năm đều thu đệ tử, tư chất không tốt, thông thường đều ném vào khu tạp dịch, tư chất tốt thì thu làm đệ tử ngoại môn, cũng có thể là được chín đại thái thượng trưởng lão vừa ý mà đưa lên núi dạy dỗ.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác hơi ngần ra, không ngờ lại là loại đan dược sơ cấp này.

Thôi quên đi, đây là sinh ý đầu tiên, không được kén chọn.

- Được, sư đệ yên tâm, sáng sớm mai chúng ta sẽ lại ở đây, khi đó đệ tới lấy đan.

Trương Nhị Cầu nói.

- Cảm tạ hai vị sư huynh.

Mao Tiểu Tiểu tươi cười nói cảm ơn.

Hắn không biết luyện đan, mà các sư huynh trên Đan Đình phong cũng không chịu luyện Khí Huyết Đan giúp hắn, bởi vì đó là một loại đan dược sơ cấp, luyện chế hoàn toàn là phí thời gian.

- Không cần cảm tạ, trở về đi, chúng ta cũng phải trở về núi phục mệnh.

Trương Nhị Cầu khoát tay áo.

- Vâng, gặp lại sư huynh.

Mao Tiểu Tiểu giờ phút này thở phào một hơi. Hắn cũng không sợ các sư huynh nuốt tài liệu của mình, bởi vì tài liệu này là quý trọng với hắn, nhưng lại chẳng có tác dụng gì với các sư huynh.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Sư đệ, đá hấn

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Buổi tối.

Vô Danh phong lộ vẻ tiêu điều. Chỉ có ba người ở một ngọn núi rộng lớn quả thật có chút quạnh quẽ.

- Tông chủ, hôm nay ra cửa bất lợi, cuối ngày mới có một gã đệ tử tạp dịch nguyện ý tin tưởng chúng ta, những đệ tử ngoại môn khác chỉ đứng xem náo nhiệt, không hề tin tưởng.

Trương Nhị Cầu báo cáo chi tiết tình huống ngày hôm nay.

Lâm Phàm không nói gì, chỉ nhìn con lợn rừng đang được gác lên giá gỗ nướng trên bếp lửa.

Xèo xèo...

Con lợn rừng trên bếp phát ra mùi thơm đặc mũi cùng những tiếng xèo xèo đầy kích thích. Lâm Phàm không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, món ăn dân dã này có vẻ rất không tệ a.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cũng bị cả mùi lẫn tiếng hấp dẫn, thèm nhỏ dãi, nhưng tông chủ không nói gì, bọn hắn cũng chỉ có thể đợi.

- Tình huống hôm nay cũng trong dự liệu của ta, thậm chí có một đệ tử chịu tin tưởng đã là khởi đầu rất không tệ rồi. Không cần vội, từ từ sẽ đến.

Lâm Phàm bình thản nói, cũng không có vẻ gì là sốt ruột.

Lăng xê tên tuổi Thánh Ma Tông rất quan trọng, nhưng tăng thực lực bản thân cũng quan trọng không kém.

Cố gắng đến quá trưa hôm nay, Lâm Phàm đã đem Lăng Triều Kinh tu luyện tới sáu tầng kinh lực. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tu luyện thêm đêm nay nữa, hẳn tám tầng kinh lực là không thành vấn đề.

- Chín rồi, ăn thôi, ăn xong ai trở về phòng nấy tu luyện, ngày mai tiếp tục tuyên truyền.

Lâm Phàm phui phui tay, nhắc con lợn rừng khỏi giá, sau đó xé lấy cái đùi mà bỏ vào miệng.

Mùi vị không tồi, da giòn thịt mềm, sau khi ăn xong vẫn còn lưu lại hương vị trong miệng.

- Tông chủ, không ngờ thịt lợn rừng ăn ngon như vậy.

Trương Nhị Cầu cắn một miếng, mắt sáng lên, lập tức nhồm nhoàm như hổ đói.

Phong Bất Giác ở một bên cũng dùng tốc độ nhai nuốt không thua kém, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với sư huynh.

....

Trở về đến phòng.

Lâm Phàm nhìn ba gốc thảo dược trong tay. Đây là dược liệu để luyện chế Khí Huyết Đan, cũng là loại dược liệu duy nhất.

Thảo dược này chỉ có hai chiếc lá, trên mỗi chiếc đều có những đường vân màu đỏ như gân mạch trong cơ thể người.

Khí Huyết Đan.

Lâm Phàm trực tiếp đem ném vào lò đan trong thức hải.

Không đến một giây, toàn bộ đã xong.

Hiện giờ cấp bậc luyện đan của Lâm Phàm đã là 16, xem như đại sư trong đại sư.

Luyện chế loại Khí Huyết Đan đơn giản này căn bản không cần tốn thời gian, hơn nữa còn ép trọn vẹn tinh hoa của ba gốc thảo dược thành đan.

"Đinh, chúc mừng luyện chế Hoàng giai hạ phẩm Khí Huyết Đan."

"Đinh, Khí Huyết Đan sau khi sử dụng có thể tăng cường khí huyết, vô dụng đối với người có cảnh giới Tiên Thiên trở lên, có thể gia tăng 1 exp."

Lâm Phàm vừa nhìn đã chán, thật sự là quá kém, kém đến độ không thể kém hơn.

Thậm chí còn không bằng cả Uẩn Khí Đan ở Thánh Ma Tông ngày trước.

Hiện giờ Lâm Phàm có tu vi Tiên Thiên sơ giai. Dựa theo số liệu trước khi hệ thống cập nhật, hẳn là Tiên Thiên cấp chín, sắp đi vào cảnh giới Nhập Thần.

Mà thực lực Tiên Thiên sơ giai bây giờ hoàn toàn có thể nghiền áp cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, nhưng con đường tiếp đó lại dài vô cùng, mới đi nhích nhích ở đầu đường, nói đơn giản là 100 triệu exp thì hiện giờ mới đạt 500 ngàn.

Quá hổ.

Cũng không biết khi nào thì mới có thể thăng cấp. Xem ra có cơ hội nhất định phải đi giết quái cây level.

Loại đan dược sơ cấp này, một phần tài liệu tối đa được một lò năm viên, thế nhưng Lâm Phàm tiện tay luyện ra đến mười viên, đây là chênh lệch giữa đại sư hàng đầu và người thường.

Cất kỹ 30 viên đan, Lâm Phàm bắt đầu tiến nhập trạng thái tu luyện, tiếp tục thăng cấp Lăng Triều Kinh.

....

Hôm sau.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác dậy thật sớm, tiếp tục xuống núi tuyên truyền. Thế nhưng tình hình vẫn chưa khá hơn hôm qua.

Đêm hôm qua, sau khi trở về chỗ tập dượt, Mao Tiểu Tiểu trần trọc mãi không ngủ nổi, cứ nhắm mắt là lại suy nghĩ về đan dược.

Hắn không biết chờ đợi mình ngày mai là gì.

Là các sư huynh dùng vẻ mặt áy náy nhìn mình, tỏ vẻ đan dược không luyện thành.

Hay là các sư huynh dùng ánh mắt chúc mừng rồi ném đan dược tới cho mình?

Cứ vậy suy nghĩ cả đêm, mặt trời vừa lên, Mao Tiểu Tiểu đã ra khỏi giường mà đi vào trong ngoại môn.

- Các người vẫn còn tuyên truyền sao? Không ai tìm các người luyện đan đâu!

Một gã đệ tử ngoại môn cười nhạo nói.

- Đúng, thời gian đi tuyên truyền còn không bằng cổ mà tu luyện đi. Phong Bất Giác, ta thấy người gia nhập Vô Danh phong chính là một lựa chọn sai lầm đây.

- Hôm nay cũng như hôm qua thôi, các người có đứng cả ngày cũng không ai nhờ luyện đan đâu.

Trương Nhị Cầu nhìn đệ tử ngoại môn kia, bực mình trừng mắt:

- Các người không luyện thì biến. Thật là đáng ghét.

- Sao, chúng ta đứng đây nhìn không được chắc?

Đệ tử ngoại môn khó chịu nói.

- Sư huynh, đừng âm ỉ với bọn chúng, không đáng.

Phong Bất Giác đứng một bên nói.

Trương Nhị Cầu gật gù đầu, sau đó nhìn liếc đống quần người nọ một cái, hung tợn nói:

- Người cứ cẩn thận.

- Hừ...

....

Đúng lúc này, Mao Tiểu Tiểu vội vàng tiến đến. Nhìn thấy vô số sư huynh ngoại môn chú ý tới mình, Mao Tiểu Tiểu không khỏi có chút hồi hộp.

- Sư huynh, của đệ xong chưa?

Mao Tiểu Tiểu hỏi.

- Xong rồi.

Trương Nhị Cầu cười nói, sau đó gỡ cái túi cột bên hông xuống, ném cho Mao Tiểu Tiểu.

Mao Tiểu Tiểu bất lấy, lập tức tươi cười, vừa nhìn sơ trong túi vải đã thấy có ít nhất bảy viên Khí Huyết Đan. Ba phần tài liệu mà có thể luyện ra bảy viên, chuyện này...

- Thật cảm tạ sư huynh, thật cảm tạ sư huynh.

Mao Tiểu Tiểu mừng rỡ cảm tạ, sau đó quay lưng định rời đi.

- Đợi đã.

Nghe tiếng gọi, Mao Tiểu Tiểu sững sốt, không biết còn có chuyện gì.

- Gấp cái gì, còn nữa mà.

Trương Nhị Cầu bắt đầu dĩ nhiên nói. Hắn cũng hoàn toàn tâm phục thuật luyện đan của tông chủ.

Chỉ ba gốc thảo dược mà có thể luyện ra 30 viên đan dược, thiên hạ vô địch, làm cho người ta sùng bái không thôi.

- Hà...

Mao Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm nhìn Trương Nhị Cầu lại ném hai cái túi cho mình.

- Chỗ này tổng cộng 30 viên. Tông chủ nói, đệ làm đệ tử tạp dịch vất vả, sẽ không thu tiền công của đệ.

Lời phía sau là Trương Nhị Cầu tự thêm vào.

Ý ban đầu của tông chủ là những đan dược này quá bỏ đi, lưu lại trên người vô dụng nên không thu tiền công.

Nhưng Trương Nhị Cầu nghĩ rằng nếu nói vậy sẽ khiến Mao sư đệ thương tâm, bởi vậy sửa một chút.

Quả nhiên sau khi Mao Tiểu Tiểu tiếp nhận hai túi to thì cũng ngẩn cả người, cảm kích nhìn Trương Nhị Cầu.

- Cảm tạ tông chủ, cảm tạ sư huynh, cảm tạ...

Mao Tiểu Tiểu luôn miệng cảm tạ, chỉ còn kém quỳ xuống phục lạy.

- Đây, sư đệ tạp dịch, đệ nhờ bọn họ luyện chế đan dược gì thế?

Giờ phút này một gã đệ tử ngoại môn cười hỏi.

- Khí Huyết Đan.

Mao Tiểu Tiểu nói.

- Ha ha... Mọi người nghe rõ chưa, Khí Huyết Đan?

- Ha ha, Khí Huyết Đan.

Giờ khắc này đám đệ tử ngoại môn cười phá lên, mặt càng lộ rõ vẻ xem thường.

- Chắc bọn hèn chỉ luyện chế nổi loại đan dược này thôi. Lý sư huynh trên Đan Đình phong còn khinh thường luyện loại đan cấp thấp này, mà nếu luyện thì một phần tài liệu có thể ra được ba viên.

Mao Tiểu Tiểu không biết những sư huynh này vì sao lại cười, ngây ngốc nói:

- Sư huynh, nhưng mà ta chỉ đưa cho các sư huynh ba phần tài liệu, luyện ra 30 viên Khí Huyết Đan.

Đệ tử ngoại môn vừa to mồm nhất sừng sốt, vẻ mặt không tin:

- Không thể nào, cả Lý sư huynh cũng chỉ luyện được ba viên, Vô Danh phong thì có năng lực gì, nhất định là cố ý đưa thêm cho người, nhất định như thế.

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu nổi giận. Người này thật sự quá làm càn, nếu không đá nát 'bì' của hắn thì lại cho là chúng ta dễ chọc.

- Sư đệ, lên đi, đá nát trứng hến.

Trương Nhị Cầu lập tức sai Phong Bất Giác.

Nhưng vừa lúc đó, cách đó không xa truyền tới một loạt tiếng ồn ào.

Ánh mắt của mọi người cũng bị hấp dẫn.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Thập đại thiên tài ngoại môn cổ động

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Cách đó không xa, một đám người từ từ đi tới, khí thế bức người, giống như một ngọn núi lớn đang ép lại, làm người ta cảm thấy hít thở không thông.

Phong Bất Giác khẽ cau mày, không ngờ là bọn họ.

- Đó là thập đại thiên tài của ngoại môn.
- Diệt Thiếu Thiên kia.
- Không ngờ Kinh Thiên Hồng cũng có mặt.
- Chuyện gì đây? Chẳng lẽ ngoại môn xảy ra chuyện? Tại sao thập đại thiên tài đều xuất hiện?
- Ngay cả Mạnh Hạo luôn bế quan cũng có mặt.
- Nhất định là có chuyện lớn, chưa từng có chuyện thập đại thiên tài tập hợp thế này a.

Giờ khắc này đám đệ tử ngoại môn mỗi người một câu mà suy đoán. Bọn họ chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng này, cũng không ngờ có ngày nhìn được thập đại thiên tài của ngoại môn cùng lúc xuất hiện.

- Sư đệ, chuyện gì vậy?

Trương Nhị Cầu cũng bị trận thế trước mắt hù dọa. Thập đại thiên tài này, mỗi người đều là nhân vật hiện tại hán kiểng lên cũng không với nổi, thế nhưng giờ lại đồng loạt xuất hiện.

Mà Phong Bất Giác từng là một trong thập đại thiên tài ngoại môn, có thể hẳn biết cái gì đó.

- Sư huynh, đệ cũng không biết, chỉ có điều những người này đều không phải thiện nam tín nữ gì. Huynh nhìn thấy người mặt như băng sương, sau lưng đeo hai thanh hắc bạch song kiếm không?

Phong Bất Giác cảnh giác nhìn đám người kia

- Nhìn thấy, làm sao vậy?
- Hẳn là một tên cực kỳ thần bí trong thập đại thiên tài ngoại môn. Sư đệ đã từng khiêu chiến thập đại thiên tài, trong đó có hắn.

Phong Bất Giác nói đến đây, trong mắt không khỏi lộ ra một tia sợ hãi.

- Kết quả thế nào?

Trương Nhị Cầu tò mò hỏi.

- Rất mạnh, đệ giao thủ với hắn, thậm chí không thể khiến hắn sử dụng binh khí, chỉ một đạo kiếm khí thôi đã đánh bại đệ.

Nhớ tới lần đó, Phong Bất Giác khẽ run lên, hẳn còn nhớ như in cảm giác bị đẩy vào một thế giới có kiếm ý đầy trời.

Cường hãn, vô cùng cường hãn.

- Còn người vóc dáng thấp bé kia, sư huynh đừng xem thường hắn. Nghe đồn hắn là Vô Thần chuyển thế, cường hãn đến cực điểm, nghe nói từng đánh bất phân thắng bại với một thiên tài trong nội môn.

Phong Bất Giác nói.

- Mạnh như thế, sao Nhược Mộng Vũ lại có thể ngồi ở ngôi đệ nhất?

Trương Nhị Cầu kinh ngạc nói.

- Không biết, chuyện này đệ cũng không nghĩ thông. Khi đệ còn là một trong thập đại thiên tài ngoại môn thì cũng không giao du mấy với bọn họ.

Phong Bất Giác nói.

Trương Nhị Cầu nhìn thập đại thiên tài được một người kính sợ thì không khỏi hâm mộ, chỉ có cường giả mới được người khác tôn trọng a.

Đệ tử ngoại môn xung quanh không ngừng lùi ra phía sau. Đối diện mấy đệ tử thiên tài này, trong tâm bọn họ đều cực kỳ sợ hãi.

- Sư đệ, không bình thường, bọn họ hình như đang đi tới chỗ chúng ta.

Trương Nhị Cầu nghi hoặc nói.

Phong Bất Giác khẽ nhủ mảy, trong lòng cũng bất an, nhưng nghĩ tới quan hệ giữa Diệp Thiếu Thiên và tông chủ thì hẳn là đám này không phải tới gây chuyện.

Lúc này các đệ tử ngoại môn phát hiện thập đại thiên tài đang đi tới chỗ hai người ở Vô Danh phong thì trong lòng chỉ thấy vui sướng hóng người gặp họa.

Đám đệ tử này còn không biết quan hệ hiện tại giữa Diệp Thiếu Thiên và Lâm Phàm đã rất tốt, vẫn cho rằng Diệp Thiếu Thiên dẫn người đến báo thù.

- Diệp sư huynh, đây là?

Giờ phút này Trương Nhị Cầu tuy rằng rất khâm trọng, nhưng thân là đại đệ tử Vô Danh phong, đương nhiên phải ra mặt.

Huống hồ Trương Nhị Cầu và Diệp Thiếu Thiên cũng tương đối quen thuộc, hẳn không có chuyện gì.

- Trương sư đệ, các người mở quầy luyện đan sao không báo cho sư huynh một tiếng chứ. Nếu không phải hôm qua nghe có người nói, sợ là giờ vẫn không biết gì.

Diệp Thiếu Thiên cười nói, sau đó liếc nhìn Phong Bất Giác một cái.

Diệp Thiếu Thiên còn có thể bình tâm trao đổi với Trương Nhị Cầu, thế nhưng vẫn chưa tan hiềm khích với Phong Bất Giác.

- À, hóa ra là việc này, làm đệ tử có đại sự gì chứ.

Trương Nhị Cầu nghe xong, vỗ vỗ ngực thở phào.

- Kỳ thật đây là quyết định của tông chủ đại nhân. Tông chủ nói, Đan Đình phong lấy phí luyện đan quá cao, các đệ tử ngoại môn vất vả lắm mới kiếm đủ được liệu mà còn bị thu hơn phân nửa khiến ngài không đành lòng, cho nên muốn tự mình luyện đan cho bọn họ, chỉ cần một thành tiền công, hơn nữa ba phần được liệu tất ra một lò đan được.

Trương Nhị Cầu thôi phòng nói. Dù sao tạo thanh danh tốt cho tông chủ thì sau này càng dễ làm việc.

Diệp Thiếu Thiên đương nhiên tin lời Trương Nhị Cầu, khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm túc lại, dùng đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Vô Danh phong cao vút trong mây, không khỏi cảm thán nói:

- Sư thúc vẫn luôn nghĩ cho người khác như vậy, để người ta phải bội phục, phải kính ngưỡng.

Diệp Thiếu Thiên chưa từng bội phục ai, nhưng tới giờ hẳn hoàn toàn bội phục Lâm sư thúc.

Trương Nhị Cầu nhìn nét mặt của Diệp Thiếu Thiên, cười thầm trong lòng. Xem ra Diệp sư huynh bị tông chủ đại nhân đầu độc không nhẹ.

- Trương sư đệ, lần này ta tới là vì tiền cử cho mọi người mấy vị muốn luyện đan. Mấy vị này hẳn đệ cũng biết, đều là bằng hữu của sư huynh.

Diệp Thiếu Thiên nói, sau đó chấp tay với thập đại thiên tài:

- Các vị sư huynh đệ, đây là đại đệ tử của Lâm sư thúc. Trình độ luyện đan của Lâm sư thúc, Diệp Thiếu Thiên đã tự mình kiểm chứng, tuyệt không kém Đan Đình phong, các vị sư huynh đệ có thể thử một phen.

Diệp Thiếu Thiên nghe mọi người ồn ào, biết cả ngày qua Trương sư đệ vẫn không nhận được đơn luyện đan nào, bởi vậy suốt đêm liên lạc với mấy vị sư huynh đệ có chút giao tình, hy vọng bọn họ có thể nỗ lực giúp được cái gì đó.

Giờ phút này đám đệ tử ngoại môn đều tròn tròn mắt, đây là tình huống gì? Không phải Diệp Thiếu Thiên có thù không đội trời chung với Vô Danh phong sao? Tại sao hiện giờ lại giúp Vô Danh phong?

Bọn họ nghĩ muốn nát óc cũng không sao hiểu được.

- Nếu Diệp sư đệ đã lên tiếng thì sư huynh đương nhiên phải cấp mặt mũi rồi. Chỗ này có sáu phần tài liệu, chỉ cần luyện chế một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan. Có điều đan dược này cực kỳ khó luyện, mặc kệ có thể thành hay không thì cũng không sao.

Nam tử lưng đeo hắc bạch song kiếm, giọng lạnh như băng nói, sau đó lấy từ nhẫn trữ vật ra sáu phần tài liệu.

- Kiếm sư huynh, cái này...

Diệp Thiếu Thiên cả kinh, hẳn không nghĩ tới Kiếm sư huynh lại xuất ra tài liệu cực kỳ hiếm có như thế.

- Không sao, ta đã thử qua Đan Đình phong cầu đan, nơi đó không ai có thể luyện chế, thái thượng trưởng lão lại quanh năm bế quan, đương nhiên không có khả năng vì ta luyện đan. Nếu Diệp sư đệ đã tín nhiệm Lâm tông chủ như vậy thì thử một lần, mặc kệ được hay không, Kiếm Vô Định ta cũng

không có ý gì khác.

Diệp Thiếu Thiên chấp tay:

- Kiếm sư huynh, vậy xin đa tạ.

Kiểm Vô Dịch lạnh lùng gật gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này. Diệp Thiếu Thiên cũng đã quen với tính tình của vị sư huynh này, ba năm trước đã thế, hiện giờ vẫn vậy, thế nhưng tu vi của Kiếm sư huynh thì càng thêm cường đại so với ba năm trước.

Hắn luôn không rõ vì sao Kiếm sư huynh không đi nội môn, giờ xem ra là muốn đột phá xiềng xích tại ngoại môn, sau đó tới nội môn giành ngôi đệ nhất.

- Nếu Kiếm sư huynh đã xuất ra tài liệu trân quý như thế, vậy sư đệ cũng không thể rút lại phía sau. Nơi này có mười phần tài liệu, chỉ cầu luyện chế một viên Long Huyết Đan. Có điều đan dược này cũng cực kỳ khó luyện, ngay cả thái thượng trưởng lão Đan Đình phong cũng không có tự tin. Nhưng không luyện thành cũng không sao cả.

Mạnh Hạo cười sang sảng.

....

Giờ phút này Trương Nhị Cầu thu lấy một đồng tài liệu trân quý, cười lớn:

- Yên tâm, yên tâm, thuật luyện đan của tông chủ đại nhân nhà ta cao siêu vô cùng, các sư huynh chờ tin tức tốt lành đi.

Phong Bất Giác cười tươi rói, lần này đúng là mở hàng gặp khách sộp.

Đám đệ tử ngoại môn đang hóng thì càng lúc càng kinh ngạc, không dám tin chuyện trước mắt.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Thuật luyện đan siêu cấp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm tu luyện một ngày đêm, một khắc cũng không nghỉ, exp liên tục tăng trưởng. Lăng Triều Kinh hiện giờ đã được Lâm Phàm tu luyện tới tám tầng kinh lực, tốc độ này có thể nói là đệ nhất thiên hạ.

Giờ phút này Lâm Phàm dừng tu luyện, bởi vì trái tim hắn đột nhiên đập mạnh, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra. Loại cảm giác này tuyệt đối sẽ không sai.

- Tông chủ, ngài mau ra đây...

Vừa lúc đó, từ ngoài cửa truyền tới tiếng gọi gấp gáp của Trương Nhị Cầu.

Lâm Phàm mặc dù có ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Trương Nhị Cầu vội vã như thế nhất định là có việc gấp, nhưng mình là tông chủ đòi thứ sáu của Thánh Ma Tông, tự nhiên phải giữ uy thế mới được.

- Chớ hoảng sợ, tiến vào nói đi.

Lâm Phàm ngồi lại ngay ngắn, bình thản nói vọng ra ngoài.

Sắc mặt Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đều một vẻ vui mừng, đẩy cửa phòng tông chủ rồi bước vào:

- Tông chủ, hôm nay có rất nhiều đơn hàng.

- Vậy sao...

Lâm Phàm thân nhiên nói, giống như chuyện này trong mắt hắn hết sức bình thường.

- Tông chủ, ngài không tò mò một chút nào sao?

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thấy tông chủ bình thản như thế, kinh ngạc hỏi.

- Đại sự trong lời các ngươi là chuyện bản tông đã dự kiến trước, có gì phải tò mò.

Giờ khắc này Lâm Phàm tán ra bức khí nhàn nhạt, tựa như trên đời này không có việc gì có thể thoát khỏi tính toán của hắn.

- Hà... Hóa ra tông chủ cũng biết rồi sao?

Sự hưng phấn hừng hực của hai người Trương Nhị Cầu bị Lâm Phàm dội vào một chậu nước lạnh, nháy mắt tắt lịm.

Lâm Phàm nhìn thấy bộ dáng của hai người, cười thầm trong lòng, chỉ bằng các ngươi cũng muốn làm bản tông hoảng sợ sao? Quả thực quá coi thường bản tông chủ.

- Tông chủ, ngày hôm nay Diệp sư huynh dẫn theo thập đại thiên tài ngoại môn đến cổ động, giao cho chúng ta rất nhiều tài luyện để nhờ luyện đan. Lần này Vô Danh phong chúng ta nhất định sẽ đại xuất danh khí.

Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm kinh ngạc, nhưng vẫn cố làm vẻ bình thản nhìn hai người. Diệp Thiếu Thiên dẫn người đến cổ động sao? Quả thật là bất ngờ. Lâm Phàm còn cho rằng cái tính tình rậm厚 của Diệp Thiếu Thiên thì không có ma nào chịu làm bằng hữu chứ.

Nhưng hiện thực trần trụi này lại hung hăng tát cho Lâm Phàm một cái.

Diệp Thiếu Thiên cũng sẽ có bằng hữu... .

- Tông chủ, đây chính là tài liệu thập đại đệ tử ngoại môn đưa.

Phong Bất Giác xuất ra từ túi trữ vật một loạt tài liệu, để ngay ngắn trên mặt đất.

- Chỗ này là của Mạnh sư huynh, mười phần tài liệu, chỉ cần một viên Long Huyết Đan.

- Chỗ này là của Kiếm sư huynh, sáu phần tài liệu, chỉ cần một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan.

- Chỗ này là của...

Phong Bất Giác mỗi lần lấy ra dược liệu ra thì đều sẽ nói tên loại đan dược đối phương yêu cầu.

- Tông chủ, tất cả đều nói dù đan luyện thành hay không cũng không sao cả. Không ngờ các sư huynh này hào sảng thật.

Phong Bất Giác nói.

- Sư đệ, không phải sư huynh cố ý sửa lời đệ, nhưng đệ nghĩ đơn giản quá rồi. Những tài liệu này, mỗi phần đều có giá trị cực kỳ xa xỉ, cho dù mặt mũi của Diệp sư huynh có lớn hơn nữa cũng không thể khiến bọn họ lấy ra khoi khoi như vậy đâu. Theo ta nghĩ, Diệp sư huynh lần này phải bỏ ra không ít chỗ tốt.

Trương Nhị Cầu nói.

- Được rồi, hai người các ngươi đi ra ngoài trước đi. Những đan dược này tuy rất khó luyện, nhưng đối với bản tông thì không phải là vấn đề gì lớn.

Lâm Phàm cũng cảm thấy rất vui mừng khi Trương Nhị Cầu thông minh như vậy.

Không cầu trong tông môn toàn người thông minh, nhưng ít ra cũng cần có một hai người.

Lâm Phàm rất xem trọng Trương Nhị Cầu.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cung kính cáo từ, rời khỏi căn nhà của Lâm Phàm.

Sau khi hai người lui ra, Lâm Phàm nhìn từng dãy dược liệu trước mắt, cười toe toét.

Lâm Phàm thật sự không nghĩ tới Diệp Thiếu Thiên sẽ hỗ trợ.

Nhưng sự thật sờ sờ trước mắt, cũng không thể không tin.

Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, Long Huyết Đan, Thất Mệnh Huyền Môn Đan, Bỏ Thiên Đan...

Mỗi cái tên đều là một loại đan dược cực kỳ trân quý.

Lâm Phàm cầm lấy tài liệu của Long Huyết Đan, chờ nghe hệ thống phân tích.

"Giao Long Huyết: tinh huyết bản mệnh của mãnh thú Giao Long."

"Cực Cốt Hàn Hoa: một loại thảo dược sinh trưởng ở nơi lạnh nhất."

....

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã hiểu công dụng của mỗi loại dược liệu, cũng hiểu nếu không có thuật luyện đan đạt tới cảnh giới nhất định thì căn bản là không có khả năng luyện chế thành công.

Nhưng với Lâm Phàm thì đây không thành vấn đề, bởi bản thân hắn đang có thuật luyện đan cấp 16, là đại sư danh xưng với thực.

Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan là một viên đan dược dùng để tu luyện kiếm ý, trong đó dược liệu chủ yếu là Âm Dương Thủy.

Lâm Phàm cầm lấy một phần tài liệu, tổng cộng bốn mươi tám loại linh thảo, ném cả vào trong lò luyện đan.

"Ừng ục..."

Giờ khắc này, lò luyện đan trong thức hải réo lên, phun ra từng luồng sương trắng. Mà sương trắng dần dần hóa thành hình âm dương thái cực xen lẫn với kiếm ý dang cao.

Luyện loại đan dược này khá tốn thời gian, một viên cần chừng nửa nén hương.

Thời gian vừa đến, lò luyện dừng xoay chuyển, tỏa mạnh hào quang. Đỉnh lò mở ra, một viên đan dược từ từ bay lên, xuất hiện ở trong tay Lâm Phàm.

"Đỉnh, chúc mừng luyện chế thành công một viên Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan."

"Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan: dùng để tu luyện Âm Dương Kiếm Ý, cô đọng Âm Dương Kiếm Ý."

"Đỉnh, sau khi sử dụng có thể tăng trưởng exp."

"Đỉnh, gia tăng exp luyện đan."

Luyện chế xong một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, thuật luyện đan cũng tăng không ít exp.

Nhìn viên đan dược nửa đen nửa trắng trong tay, Lâm Phàm chậm rãi nghiên cứu. Viên đan này tỏa ra âm dương nhị khí nhàn nhạt, đồng thời ẩn chứa một loại kiếm ý tràn trề, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá đan mà ra.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm luyện chế đan dược cao giai, cảm giác rất kỳ diệu, không nghĩ gom các loại linh thảo cùng một chỗ lại sinh ra đan dược có tác dụng lớn như thế.

Lâm Phàm khẽ thở nhẹ một tiếng.

Một viên đan dược, nghịch thiên cải mệnh. Có lẽ đây là chuyện có khả năng.

Giờ phút này Lâm Phàm nghĩ tới viên Vô Thượng Đan mà mình từng nuốt. Loại đan dược đó có thể thay đổi tư chất một người.

Mặc dù Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan này chưa thể so sánh với Vô Thượng Đan, nhưng lại mở trước mắt Lâm Phàm thông thiên đại đạo.

Hắn càng rõ ràng một chuyện, chức nghiệp phụ đều không thể coi thường.

Lâm Phàm nhất thời có chút hứng thú với viên đan dược này. Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan ẩn chứa âm dương chi đạo và kiếm ý, không biết đưa chân nguyên của mình vào đó thì sẽ có biến hóa gì nhỉ?

Nghĩ là làm, Lâm Phàm lại ném đan dược vào lò, sau đó mở ra thần thông Âm Dương, liên tiếp rót âm dương nhị khí vào lò đan. Viên đan dược lập tức chớp chớp hào quang, hai màu đen trắng càng lúc càng phân rõ.

(Thần thông Âm Dương: sau khi hệ thống thăng cấp, công pháp Xoay Chuyển Càn Khôn có thêm tên là thần thông Âm Dương)

Tâm pháp Kiếm Ý tuy mới luyện tới tầng 2 nhưng không thể coi thường, dù sao cũng là tâm pháp Thiên giai.

- Mở ra Kiếm Ý.

Giờ khắc này, không gian quanh người Lâm Phàm đột nhiên biến thành vụn vụn. Một đạo kiếm ý sắc bén vô cùng, chí cường chí cương dũng mãnh tuôn vào Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan.

Lâm Phàm kinh ngạc phát hiện, Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan bộc phát ra hào quang còn chói mắt hơn lúc trước.

Luồng sáng rực rỡ che phủ lên tất cả, mọi thứ như bị hòa tan...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Xì một hơi trời đất mịt mù

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thần đan!

Tuyệt đối là thần đan!

Giờ khắc này, Lâm Phàm phát hiện, viên đan dược này sau khi được mình rót thêm chân nguyên Âm Dương và kiếm ý thì bạo phát ra đan khí còn cường đại hơn lúc trước mấy lần.

"Đinh, chúc mừng luyện chế đan dược bán thành phẩm Thiên giai hạ phẩm Hỗn Độn Kiếm Đan."

Lâm Phàm vừa chạm vào viên đan, hệ thống đã truyền đến một tiếng nhắc nhở kích động lòng người.

Không ngờ rót Âm Dương chi khí và kiếm ý vào lại khiến đan dược Địa giai trung phẩm mạnh mẽ tăng lên hai giai. Điều này làm Lâm Phàm cũng phải tự hỏi to mình là thiên tài.

Thế nhưng tâm tình hưng phấn không duy trì được bao lâu, Lâm Phàm phát hiện có gì đó không được bình thường.

Hỗn Độn Kiếm Đan kia giống như bị nghiền nát từ bên trong, từng dòng khí xì ra ngoài.

Chuyện này...

Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, sẽ không xảy ra vấn đề chứ? Đan dược bán đại gia tân tân khổ khổ luyện chế ra, sao có thể xảy ra vấn đề.

"Đinh, bán thành phẩm Hỗn Độn Kiếm Đan không chịu nổi Âm Dương nhị khí và kiếm ý, sắp tan rã."

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm ngẩn cả người.

Nhìn thấy đan dược không ngừng nứt ra, Lâm Phàm cuống lên, cuối cùng không biết làm thế nào, chộp lấy ném vào miệng.

Trước khi mi vỡ nát, bán đại gia nuốt mi vào, dù thế nào thì cũng giữ lại được chút ích lợi chứ.

"Đinh, dùng bán thành phẩm Hỗn Độn Kiếm Đan, hóa thành exp hay sử dụng được hiệu?"

- Hóa thành exp.

"Đinh, dùng thất bại..."

Ngay tại khi Lâm Phàm đang đợi exp tăng lên lại nghe thấy thông báo này, Hỗn Độn Kiếm Đan cũng hoàn toàn tan trong người, một dòng khí khổng lồ tràn ngập toàn thân.

Kiểm ý, Âm Dương nhị khí, hai dòng khí bất đồng này kịch liệt đấu đá nhau trong cơ thể Lâm Phàm, phảng phất muốn phá thể mà ra.

Giờ khắc này Lâm Phàm càng hoảng, không thể ngờ nổi chuyện sẽ biến thành như vậy.

Vừa lúc đó, sắc mặt Lâm Phàm đỏ lên, nơi đầu ra phía dưới giống như muốn phun cái gì đó.

- Con mẹ nó chứ, chịu không nổi...

Lâm Phàm hô to một tiếng, không chịu nổi hai luồng khí tán loạn trong cơ thể.

"Xiiii... Bùmmmm..."

"Ầmmmm."

Căn nhà gỗ hai tầng đơn sơ đột nhiên bị một luồng khí cực mạnh trùng kích, phá nát bức tường phía sau.

Tiếng nổ vang vọng trời đất, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang nói chuyện phiếm cũng bị một tiếng này làm kinh sợ đến nhảy dựng lên.

- Chuyện gì vậy?

- Là tiếng nổ từ căn nhà gỗ của tông chủ!

Hai người liếc nhau một cái, sau đó kinh hô lên.

- Tông chủ... Tông chủ.

Bọn hắn đều nghĩ đây là luyện đan bị nổ lò, cũng không biết tông chủ thể nào rồi.

Khi hai người vọt đến, nhìn thấy tông chủ đại nhân vẫn bình an ngồi tại đó thì nhẹ nhõm thở phào một hơi.

- Tông chủ, làm sao vậy?

Trương Nhị Cầu nhìn thấy mặt tường đằng sau tông chủ đã biến mất không một vết tích, vẻ mặt như phát ngốc.

- Khụ khụ, không có việc gì. Vừa rồi bản tông luyện đan nên vận chuyển công pháp vô thượng, dư lực phá nát bức tường thôi. Được rồi, các người đi ra ngoài đi, lát nữa dù nghe thấy âm thanh gì thì cũng không được tiến vào, bảo vì bản tông chủ đang luyện đan.

Lâm Phàm nhìn hai người, sắc mặt như thường nói.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác có chút nghi hoặc nhìn tông chủ, cũng không biết tình huống cụ thể, cuối cùng lặng lẽ lui ra.

Sau khi hai người rời khỏi, Lâm Phàm thở phào một hơi, sờ sờ cái mũi lạnh lẽo. Vừa rồi xì hơi quá mạnh, đến nỗi nát cả đít quần.

May là ca gặp nguy không loạn, nếu không để cho hai đệ tử nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này, không biết hình tượng cao lớn uy mãnh của ca sẽ biến thành cái gì nữa.

Lâm Phàm thay quần mới, cẩn thận phân tích tình huống vừa rồi.

Hỗn Độn Kiếm Đan không thể thừa nhận Âm Dương chi khí và kiếm ý, hẳn là do tài liệu luyện chế không chống đỡ được chân nguyên của hắn. Có lẽ phẩm chất chân nguyên quá cao khiến đan dược không chịu nổi.

Nhưng có lần thực nghiệm này, Lâm Phàm cũng có định hướng đại khái. Sau này nếu như có thể tìm được tài liệu cao cấp, hẳn sẽ luyện ra được loại đan dược mình không tưởng tượng nổi.

Tiếp đó, đó Lâm Phàm cảm lấy mấy phần tài liệu rồi ném cả vào lò đan.

"Đinh, chúc mừng luyện chế Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan."

"Đinh, chúc mừng luyện chế Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan."

....

Tổng cộng năm viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan bay ra khỏi lò. Đối với bất kỳ luyện đan sư nào, xác suất thành đan này đều được coi là quá khủng bố.

Với đan dược cấp thấp, một phần tài liệu có thể luyện ra nhiều hơn một viên. Thế nhưng đan dược cấp cao thì một phần chỉ có thể luyện một viên, chính là hoàn mỹ dung hợp công hiệu của nhiều loại linh thảo, hình thành đan dược cường đại nhất.

Lưu lại một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, còn bốn viên Lâm Phàm trực tiếp ném cả vào miệng.

"Đinh, chúc mừng dùng Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, gia tăng exp."

....

Bốn viên đan vào bụng, không kể một viên hồng, tu vi gia tăng không ít exp, thể nhưng vẫn chỉ như muối bỏ biển. Có điều Lâm Phàm tin, chỉ cần có thể đẩy cao danh khí của Vô Danh phong thì sẽ càng ngày càng có nhiều người tới cầu đan mà đưa exp cho mình.

Khi đó tích tiểu thành đại, nằm cũng có thể thăng cấp a.

Kể đến là loại đan tiếp theo, Long Huyết Đan.

Lâm Phàm để hệ thống phân tích tài liệu. Đan dược này hẳn là dùng để luyện thể.

Từ khi Lâm Phàm tu luyện Bất Diệt Ma Thể tới nay, đây là lần đầu tiên gặp được người tu luyện nhục thân.

Còn người cần loại đan dược đầu tiên hẳn là tu luyện kiếm đạo, hơn nữa còn là loại kiếm đạo tương đối cao minh, bởi Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan căn bản không phải người bình thường có khả năng dùng.

Bởi vì sau khi ăn vào sẽ có cảm giác bị vạn kiếm xuyên tâm, người không có ý chí kiên định không thể chịu nổi.

Lâm Phàm ném tài liệu của Long Huyết Đan vào lò. Hẳn nghĩ sẽ thử xem nếu rót chân nguyên của Bất Diệt Ma Thể vào đó thì sẽ thành cái dạng gì.

Thể nhưng Lâm Phàm lại do dự, một cái rắm ban này đã kinh khủng đến thế, nếu làm cái nữa, khả năng căn nhà này không chịu nổi.

Bởi vậy Lâm Phàm đành thành thành thật thật luyện đan, chờ sau này tìm được tài liệu có phẩm chất cao hơn thì lại hảo hảo thí nghiệm một phen.

Giờ khắc này, phía trên lò luyện đan xuất hiện một con giao long màu máu uốn lượn.

"Đỉnh, chúc mừng luyện chế Địa giai trung phẩm Long Huyết Đan."

"Long Huyết Đan: sau khi sử dụng, vận chuyển lực giao long, rèn luyện thân thể."

Tiếp theo, Lâm Phàm luyện chế cả mười phần tài liệu, há miệng, ném chín viên đan dược vào, khoái trá hưởng thụ số exp tăng lên.

Tuy rằng giờ đã có thể chọn lựa để sử dụng công hiệu của đan dược, nhưng Lâm Phàm cho rằng không cần thiết với loại đan này, bởi vì Địa giai có chút thấp.

Còn không bằng tăng exp.

Chuyện này mà để người ngoài biết, chỉ sợ đều phải học máu. Mấy viên đan dược này mặc dù là Địa giai trung phẩm, nhưng lại là những loại đan dược khó luyện chế nhất cùng giai.

Thậm chí độ khó khăn còn cao hơn cả những loại đan dược Địa giai thượng phẩm bình thường.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Lâm Phàm không phục

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Sắc trời tối dần, Lâm Phàm cũng đã sớm luyện đan xong, thể nhưng không có ăn hết chỗ thừa mà giữ lại một loại có tác dụng với hai đệ tử của mình.

Bổ Thiên Đan.

Dùng trong thời gian dài có thể bù lại chỗ thiếu hụt trời sinh của võ giả, diệu dụng vô cùng.

Bổ Thiên Đan này có tổng cộng ba phần tài liệu, tuy chỉ là Địa giai hạ phẩm, nhưng lại mang tới chỗ tốt rất lớn cho võ giả.

Nhất là đối với Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác, hai người tu vi thấp, chỗ thiếu hụt còn rất nhiều, có Bổ Thiên Đan này bù đắp thủ tu vi sẽ tiến một

bước.

Trong khoảng thời gian này, khi có tình huống phù hợp, Lâm Phàm cũng sẽ xoa đầu hai người để giúp hai người tăng lên tư chất. Chức nghiệp phụ lão sư điều dụng vô cùng, Lâm Phàm biết mình còn chưa dùng được hết tinh túy của chức nghiệp này, nếu không có lẽ còn khủng hơn nữa.

- Tông chủ, ăn cơm thôi.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác bung một mâm đồ ăn tới.

- Ủ.

Lâm Phàm gật gật đầu. Bình thường một ngày ba bữa, nếu hần không ra cửa thì hai đệ tử sẽ đưa tới.

- Tông chủ, đây là cá Nguyệt Quế mà đệ tử cùng sư đệ bắt được ở thượng lưu con sông trong tông môn, ngon tuyệt vời.

Trương Nhị Cầu nói. Hiện tại hần đã quen với cuộc sống trên Vô Danh phong. Tông chủ đối với bọn hần không tệ, bản thân hần thì mỗi ngày tu luyện, tán phết, buồn lại xuống núi dạo chơi, cũng rất là thoải mái.

- Đây là hai viên đan dược, sau khi về phòng thì ăn vào, có rất nhiều chỗ tốt với các ngươi.

Lâm Phàm ném hai viên Bồ Thiên Đan ra.

Trương Nhị Cầu vui vẻ tiếp lấy đan dược, tưởng đây là Đại Phàm Ca, nhưng khi thấy rõ là một loại xa lạ thì không khỏi có chút thất vọng.

Đã vài ngày không dùng Đại Phàm Ca, thật sự hơi nhớ nhớ.

Phong Bất Giác có kiến thức hơn xa Trương Nhị Cầu, vừa nhận đan thì đã cảm nhận được đan khí bàng bạc, biết viên đan dược này tuyệt đối không phải hàng thông thường.

- Cảm tạ, tông chủ.

Phong Bất Giác nói cảm ơn.

- Các ngươi về phòng tu luyện đi.

Lâm Phàm nói.

- Vâng!

Phong Bất Giác gật gật đầu.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu về tội nghiệp nhìn Lâm Phàm, do dự một lát rồi nói:

- Tông chủ, ta đổi viên này lấy Đại Phàm Ca được không? Ngài xem, dạo này đệ tử gầy quá, muốn dùng Đại Phàm Ca để bồi bổ.

Trương Nhị Cầu thật sự rất hoài niệm cảm giác kia. Tuy đan dược này khẳng định rất bất phàm, nhưng nếu để Trương Nhị Cầu lựa chọn, hần sẽ chọn Đại Phàm Ca, bởi vì đó mới là loại đan dược nam nhân nên dùng.

Khí phách, uy vũ, thoải mái.

- Đây là một viên thần đan, có chỗ tốt cực lớn với các ngươi, ngươi xác định đổi?

Lâm Phàm sững sốt, nhìn sắc mặt khẩn cầu của Trương Nhị Cầu, không khỏi chửi thầm: Fu-ck, còn hỏi tại sao mà gầy, mặt đất trong phòng các ngươi nhiều lỗ thủng đến nỗi không còn khoảng nào lành lặn mà đặt chân rồi.

Nhưng không ngờ Đại Phàm Ca này lại làm người ta nghiện.

- Vâng vâng, đổi ạ.

Trương Nhị Cầu không chút do dự gật đầu liên tục.

Phong Bất Giác nhìn nhìn Trương Nhị Cầu, sau đó lại nhìn nhìn đan dược trong tay, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự.

Giờ phút này Lâm Phàm không còn lời nào để nói, bởi hần cũng thấy cả ánh mắt khao khát của Phong Bất Giác. Chẳng lẽ hai đại đệ tử của tông môn lại trầm mê vào điều dụng của Đại Phàm Ca?

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Bản tông có một câu muốn nói với các người, nếu các người khẳng khẳng muốn đổi, bản tông sẽ thành toàn.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu gật đầu, hưng phấn nói.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, sau đó mở to đôi mắt thâm thúy nhìn hai người:

- Còn trẻ không biết kiềm chế, tới già nhìn không thể ăn mà rơi lệ.

- Chờ các người suy nghĩ cẩn thận những lời này thì nói cho ta biết có muốn đổi hay không đi.

Lâm Phàm chân tâm thật ý nói. Nếu hai người này không phải đệ tử của hắn, quý mới thêm oán.

Không có bạn hữu mà còn cần ghen, sau này có bạn hữu rồi lại đến thế nào nữa.

- Tông chủ, đệ tử hiểu rồi, đệ tử xác định muốn đổi.

Lâm Phàm vừa mới dứt lời, Trương Nhị Cầu đã lập tức nói.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu, cuối cùng không khuyên nữa, sau hồi hận thì chớ tìm bản tông chủ.

- Lăn cả đi!

Lâm Phàm ném đan dược cho hai người, sau đó đuổi như đuổi tà.

Quá thất vọng. Nếu để người biết bản tông có hai đệ tử ‘uy phong’ nhường này thì không biết giấu mặt vào đâu.

- Tông chủ, ngài chính là người Nhị Cầu bội phục nhất đời này.

Trương Nhị Cầu mừng rỡ, lập tức đáp lễ bằng một tràng vỗ mông ngựa.

- Đây là đan dược để mai trả cho bọn họ, hôm nay bản tông đủ mệt rồi, các người mai tự hành động đi.

Lâm Phàm nói.

- Rồi!

Sau đó Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác lập tức lui ra ngoài.

- Sư huynh, câu kia của tông chủ là có ý gì nhỉ? Đệ nghĩ mãi chưa ra.

Phong Bất Giác nhớ lại câu tông chủ mới nói, cảm giác lời này ẩn chứa đạo lý tối cao, nhưng lại không sao hiểu rõ.

- Ta biết làm sao được, chỉ rõ một chuyện là tông chủ thật sự quá lợi hại. Đệ xem, đan dược chỉ một ngày đã luyện xong. Còn một câu kia có lẽ là cảm ngộ nhân sinh của tông chủ. Ta nghĩ tông chủ nhất định là người có nhiều chuyện cũ, bằng không sẽ không nói ra được những lời cao thâm như thế.

Trương Nhị Cầu sáng mắt lên nhìn theo bóng Lâm Phàm, cảm thấy tự hào vì mình có thể dựa vào gốc đại thụ như vậy.

- Vâng.

Phong Bất Giác cảm giác sư huynh nói rất có lý.

....

Trong phòng, Lâm Phàm đang nhìn chăm chăm vào viên Đại Phàm Ca trong tay. Không biết đan dược này có hiệu quả gì, lại khiến hai đại đệ tử của bản đại gia mê mệt như thế.

Không được, đêm nay bất kể như thế nào bản đại gia cũng phải thử một phen.

Ca cũng không tin lấy ý chí của ca mà còn không không chế nổi.

Liều mạng, xem ai sợ ai, mi là do bản đại gia luyện chế, chẳng lẽ lại khất chế được bản đại gia chắc.

Nói làm là làm, Lâm Phàm không chút do dự ném Đại Phàm Ca vào miệng.

Lâm Phàm khoanh chân ngồi, hít sâu một hơi, Đại Phàm Ca vừa qua miệng đã tan, hóa thành một dòng nước ấm lan khắp cơ thể.

- Đến đây đi.

Lâm Phàm hét thảm trong lòng.

....

Không cần chờ quá lâu, từ trong căn nhà gỗ truyền ra tiếng gào.

- Fu-ckkkk, thật sự có độc...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Muốn làm tạp dịch? Nằm mơ đi!

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau, mặt trời vừa lên, giữa sườn núi Vô Danh phong đã xuất hiện hai bóng người lặng im đang đi từ trên xuống, về rất cô độc.

- Sư huynh, tối qua huynh ngủ được không?

Phong Bất Giác ngáp dài, tay cầm theo lá cờ dùng để tuyên truyền, mí mắt cứ trĩu xuống, giống như chỉ cần hạ hết nấc sẽ vĩnh viễn không mở lên được.

- Còn đệ?

Trương Nhị Cầu phờ phạc hỏi lại.

- Không ngủ được.

Phong Bất Giác bất đắc dĩ nói.

- Ta cũng không ngủ được...

Trương Nhị Cầu trả lời một câu.

Bọn hắn không biết tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy từng tiếng rít gào như tiếng của dã thú từ căn nhà gỗ của tông chủ truyền tới. Bọn hắn rất muốn đi xem, nhưng nhớ tông chủ đã dặn đừng quấy rầy, bởi vậy chỉ có thể ôm lòng hiếu kỳ mà cố nhắm mắt đi ngủ.

Thế nhưng theo thời gian, âm thanh kia chẳng những không nhỏ lại mà còn mỗi lúc một to hơn.

Cuối cùng hai người có một đêm không ngủ, nghe đủ ma âm truyền tới từ căn nhà của tông chủ.

....

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm nằm tênh hênh trên mặt đất, trán đầy mồ hôi, vẻ mặt như sắp chết. Hắn thề với trời, nếu sau này còn ăn Đại Phàm Ca thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không được từ tế. Hổ nặng, đây rõ ràng là độc dược.

Một đời anh danh của bản tông chủ bị hủy bởi viên đan này à. Cũng không biết có bị hai đệ tử có biết cái gì không nữa.

Đội buổi tối hai người trở về, nếu thấy ánh mắt nhìn mình có gì khác thường thì bản tông chủ sẽ phải nuôi nết hai kẻ này, không cho lộ mặt ra ánh sáng nữa.

Đáng giận, thật sự là quá ghê tởm, viên đan dược này chính là kẻ thù không đội trời chung với Lâm Phàm ta.

Thế nhưng cảm giác sau khi dược lực tan hết đúng là quá thoải mái, không hổ là bản đại gia luyện chế.

....

Trong ngoại môn, rất nhiều đệ tử đều tới đợi sẵn chỗ hai người Trương Nhị Cầu mở quầy hôm qua để xem kịch vui.

Ngày hôm qua, thập đại thiên tài ngoại môn đều xuất quan, tới nơi này nhờ luyện đan, cũng không biết kết quả ra sao, đan dược có luyện chế thành công hay không.

Thế nhưng bọn họ đều nhất trí cho rằng Vô Danh phong không thể thành công, bởi những đan dược kia đều là hàng cao cấp, cho dù Đan Đình phong cũng không chắc có thể luyện thành.

Hơn nữa muốn luyện chế một viên đan dược cao giai đều cần thời gian rất dài. Nhiều tài liệu như vậy, tuyệt đối một đêm không thể luyện chế thành công.

Chính vì thế, sáng nay cả đám tụ tập tới đây để chờ xem chuyện cười.

- Mọi người xem, ngoại môn thập đại đệ tử không một ai tới, ngay cả kia Diệp Thiếu Thiên cũng không thấy mặt, chứng tỏ bọn họ cũng cho rằng đan dược nhất định không thể luyện thành.

- Cũng không biết tới cùng là Diệp sư huynh và Vô Danh phong quan hệ như thế nào.

- Ai biết được. Ô, mọi người xem, người của Vô Danh phong đến. Ha ha, bọn hắn phờ phạc thế kia nhất định là thất bại, không cần nói cũng hiện rõ lên mặt rồi.

Một gã đệ tử ngoại môn mỉa mai cười nói.

- Ha ha, đợi lát nữa có trò hay để nhìn rồi. Vô Danh phong này đã không có bản lĩnh còn dám khoác lác, đúng là làm người ta cười rụng cả răng.

- Cũng không biết bọn hắn có luyện đan thật không hay là nuốt riêng những tài liệu vô giá kia rồi nữa.

....

Mọi người bàn tán sôi nổi, hiển nhiên là không ai tin tưởng Vô Danh phong có thể luyện chế ra những đan dược kia.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác không biết những đệ tử ngoại môn ở đằng xa kia đang xì xào về mình, nhưng nhìn thấy có nhiều người đang đợi như vậy, Trương Nhị Cầu cũng vội hít sâu mấy hơi để giữ vững tinh thần.

- Sư đệ, nhớ phải bình tĩnh, lát nữa đối mặt với đám đệ tử ngoại môn kia không được để đánh mất tinh thần của Vô Danh phong chúng ta.

Trương Nhị Cầu nói.

Phong Bất Giác vừa nghe, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, nỗ lực mở to đôi mắt đang buồn ngủ.

- Sư huynh, yên tâm đi.

....

- Trương Nhị Cầu, đan dược mười vị sư huynh nhờ các người luyện thế nào rồi? Xem bộ dáng của các người, hẳn không luyện chế thành công hả?

Giờ phút này, một gã đệ tử ngoại môn cười hỏi, ánh mắt lộ vẻ khinh thường trắng trợn, hoàn toàn không sợ đắc tội đối phương.

- Ai nói...

Phong Bất Giác vừa nghe, lập tức lên tiếng phản bác.

Thế nhưng hắn chưa kịp nói tròn câu đã bị Trương Nhị Cầu kéo lại. Phong Bất Giác liếc sư huynh một cái, sau đó cười cười, hẳn sư huynh có cao kiến.

Trương Nhị Cầu thấy đám đông cười nhạo mỉa mai thì cũng chỉ mặc kệ không thèm cãi lại. Hiện tại cho các người đắc ý, đợi lát nữa tát thẳng lên mặt các người.

Trương Nhị Cầu nhớ kỹ lời tông chủ dạy bảo:

- Người khác có cười nhạo người, sỉ nhục người thì cũng đừng nóng vội, cứ yên tĩnh mà chuẩn bị, cuối cùng hung hăng đập nát mặt bọn chúng.

Những lời này Phong Bất Giác cũng được nghe, thế nhưng cảm thụ không quá lớn, còn Trương Nhị Cầu lại xem đó là kim chỉ nam. Cũng chỉ có tông chủ đại nhân vĩ đại mới có thể nói ra những lời đầy ý nghĩa như thế.

- Luyện ra hay không có liên quan gì đến các người?

Trương Nhị Cầu chấp hai tay sau lưng, về mặt ta khinh tất cả các người làm cho đám đệ tử ngoại môn rất khó chịu.

- Ha ha, liên quan gì sao? Đương nhiên là không liên quan. Thế nhưng nếu Vô Danh phong có thể luyện chế ra đan dược, Vương Bảo Phi ta nguyện tới Vô Danh phong của các ngươi làm tạp dịch.

Gã đệ tử ngoại môn tên Vương Bảo Phi nói.

Trương Nhị Cầu nhìn đối phương từ đầu đến chân, cười khinh bỉ một tiếng:

- Bằng vào ngươi, tư cách làm tạp dịch cũng không có.

Vô Danh phong là nơi nào chứ? Đây chính là sơn môn của thiên hạ đệ nhất đại tông trong tương lai. Kẻ này muốn dựa vào khích bác để trở thành đệ tử tạp dịch của Vô Danh phong chúng ta sao, năm mơ đi.

Chờ Vô Danh phong lớn mạnh, chức tạp dịch kia còn không phải bị người ta tranh nhau đi làm.

Trương Nhị Cầu có ánh mắt trông xa, nội tâm cũng tràn đầy tự tin, bởi vì trong túi trữ vật hắn đang đeo bên hông đều là thần đan mà tông chủ đại nhân luyện chế.

Đội lát nữa mười vị sư huynh tới, lấy đan dược ra còn sợ không làm mù mắt chó của các ngươi sao.

- Trương Nhị Cầu, đừng chỉ giỏi khua môi múa mép, đội lát nữa xem các ngươi lấy ra cái gì.

- Hừ, không thèm nói nhiều với ngươi.

Trương Nhị Cầu khoát tay áo, không muốn phí lời với đám này, sau đó nhìn về phương xa, tự hỏi sao giờ này mà mười vị sư huynh còn chưa tới.

....

Lúc này, trong khu nhà ở của đệ tử ngoại môn.

- Kiếm sư huynh, Lâm sư thúc hẳn đã luyện đan xong rồi, cùng đi lấy đi.

Diệp Thiếu Thiên sớm đã thức dậy, bắt đầu đi gọi mọi người.

Để có thể mời các sư huynh đệ cô động cho Lâm sư thúc lần này, Diệp Thiếu Thiên đã phải hứa hẹn không ít ưu đãi. Thế nhưng Diệp Thiếu Thiên cho rằng tất cả chuyện này đều đáng, bởi vì Lâm sư thúc tốt với hắn như vậy, hy sinh một chút thế này có là gì.

- Diệp sư đệ, sư huynh hôm nay có việc, không đi đâu. Chuyện luyện đan là vì nể mặt sư đệ, luyện thành hay không cũng không sao cả. Ngay cả thủ tịch đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong cũng không thể luyện, chẳng lẽ đệ cho rằng Vô Danh phong làm nổi sao? Được rồi, sư huynh không đi.

Kiểm Vô Định nói vọng từ trong phòng ra, giọng điệu bình thản lạnh lùng vô cùng, giống như là một thanh kiếm sắc.

Diệp Thiếu Thiên đứng ở cửa, không biết làm thế nào cho phải, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Vua diễn xuất lên sân

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Sư huynh, sao bọn họ còn chưa tới nhỉ?

Phong Bất Giác nghi ngờ hỏi.

- Không vội, có lẽ đang trên đường thôi.

Trương Nhị Cầu tràn đầy tin tưởng. Đan dược đã luyện chế thành công thì còn sợ cái gì chứ.

Đúng lúc này, Diệp Thiếu Thiên một mình từ đằng xa đi tới, vẻ mặt hơi cô đơn. Các sư huynh đệ cũng không đến, trong lòng hắn tiếc nuối vạn phần, tại sao không thể tin tưởng một lần chứ.

Lâm sư thúc là một kỳ nhân, sao có thể thất tín được!

Đám đệ tử ngoại môn thấy chỉ có mình Diệp Thiếu Thiên tới thì đều nhếch miệng cười, thế nhưng không dám cười ra tiếng vì sợ Diệp Thiếu Thiên.

- Diệp sư huynh, các sư huynh đâu?

Trương Nhị Cầu vội vàng tiến lên, mở miệng hỏi, sau đó lấy túi trữ vật ra:

- Sư huynh, tông chủ đại nhân đã luyện xong hết đan dược rồi, bọn đệ đang chờ các sư huynh tới để giao lại.

Diệp Thiếu Thiên vốn chưa nghĩ ra nên nói thế nào, giờ phút này thấy Trương Nhị Cầu đột nhiên lấy ra túi trữ vật, nói đan dược đã luyện xong thì lập tức biến sắc. Tuy hắn tin Lâm sư thúc sẽ không để người thất vọng, nhưng giờ có thể tận mắt nhìn thấy, đương nhiên là càng thêm hưng phấn.

Diệp Thiếu Thiên mở túi trữ vật, vừa nhìn một cái thì cười phá lên:

- Sư đệ, trước tiên để ta cầm đan dược đi, ta sẽ trở lại ngay.

Diệp Thiếu Thiên đến nhanh, đi cũng nhanh, căn bản không để ai kịp phản ứng. Thấy Diệp sư huynh tăng tốc chạy đi, Trương Nhị Cầu cũng ngăn cả mặt, đây là tình huống gì?

Giờ phút này, những đệ tử ngoại môn đang vây xem lại im lặng vô cùng. Tất cả như ngưng thở, bọn họ vừa mới nghe được cái gì?

Đan dược luyện xong rồi?

Sao có thể như vậy, chỉ một đêm đã luyện chế xong hết số đan dược cao giai kia sao? Dù là Đan Đình phong cũng không có bản sự này a.

Không có khả năng, nhất định là giả. Diệp Thiếu Thiên và Vô Danh phong quan hệ tốt như vậy, nhất định là hợp mưu gạt người. Vừa rồi bọn hắn cũng không lấy hắn đan dược ra a.

Những đệ tử ngoại môn này cố tìm một lý lẽ để phủ nhận, thế nhưng biểu cảm vừa rồi của Diệp sư huynh không giống đang diễn. Chẳng lẽ đan dược thật sự đã luyện thành?

Trương Nhị Cầu cười cười nhìn những đệ tử ngoại môn xung quanh, sau đó đứng nguyên tại chỗ.

Không quá bao lâu, một màn kinh người đã xảy ra.

Thập đại đệ tử ngoại môn vội vàng từ đằng xa chạy tới, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ vui mừng.

Ngay cả người cực kỳ lạnh lùng như Kiếm Vô Dịch, lúc này vẻ mặt cũng nhu hòa đi nhiều, giống như là gặp chuyện vô cùng tốt.

Vừa nãy Diệp Thiếu Thiên trở lại, nói cho bọn họ biết đan dược đã ở hết trong túi thì không một ai dám tin, tới khi tự tay nhận phần của mình mới tin tất cả chuyện này đều là sự thật.

Tiếp đó, thập đại đệ tử cảm giác mình không đi nhận đan sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng người ta, bởi vậy đều tự mình lại đây cảm tạ một phen.

Nguyên nhân chủ yếu là bọn họ muốn tạo quan hệ tốt với Vô Danh phong.

Con đường võ đạo không chỉ có tự thân tu luyện, sẽ còn phải nhờ cả tới đan dược phụ trợ.

Nhưng đan dược cao giai sao tự dung đến được, ngoại trừ tự mình thu thập tài liệu thì còn cần một đại sư luyện đan.

Nếu như có thể quan hệ tốt với một đại sư luyện đan, như vậy chính là việc đảm bảo nhất cho con đường tu hành.

- Hai vị sư đệ, các sư huynh đến chậm, kính mong lượng thứ.

Thập đại đệ tử ngoại môn Mạnh Hạo cười nói.

Hắn đã cầm được Long Huyết Đan vào tay, cảm thụ rõ được lực tràn trề trong đó, cũng tin chắc sau khi nuốt vào thân thể sẽ tiến thêm một bước.

- Không có việc gì... Không có việc gì.

Trương Nhị Cầu vội vàng xua tay nói.

Tiếp đó thập đại thiên tài đều lần lượt cảm tạ, khiến hai người Trương Nhị Cầu được sủng ái quá mà sợ, nhưng càng nhiều hơn là tràn đầy tự hào. Tất cả chuyện này đều là do tông chủ của chúng ta a.

Thuật luyện đan của tông chủ đại nhân quả thực nghịch thiên, vung tay một cái, ngoại môn thập đại thiên tài lại có thể thế nào, còn không phải bị thuật luyện đan của tông chủ khuất phục.

Giờ khắc này, đám đệ tử ngoại môn lúc trước còn cười nhạo đã câm nín. Đến bây giờ cả đám vẫn chưa một ai dám tìm chuyện này là sự thật.

Đan dược thật sự đã được luyện chế thành công.

Bọn họ có thể hoài nghi Diệp Thiếu Thiên và Vô Danh phong là một nhóm, nhưng chẳng lẽ lại hoài nghi ngoại môn thập đại thiên tài cũng cùng nhóm ấy được sao?

Diệp Thiếu Thiên đứng một bên, nở nụ cười ý vị sâu xa, hiển nhiên là tỏ vẻ không tin ta chính là sai lầm.

Ngoại môn thập đại đệ tử hiện giờ đã vô cùng tín nhiệm thuật luyện đan ở Vô Danh phong, muốn lên núi bái kiến Lâm Phàm, nhưng lại bị Trương Nhị Cầu cự tuyệt.

Chúng ta chỉ luyện đan, không gặp mặt.

Phong Bất Giác nhân cơ hội này phát cờ lớn, hô to:

- Muốn luyện đan thì giao tài liệu ra...

Vô Danh phong có thể luyện chế đan dược cao giai, tự nhiên thuật luyện đan không cần hoài nghi. Nếu phải lựa chọn với Đan Đình phong, bọn họ càng muốn chọn Vô Danh phong.

Đám Kiếm Vô Địch cũng không tiến lên, chỉ đứng một bên nhìn. Hiện giờ bọn họ đã có đan dược bản thân mình cần, cũng không vội luyện chế đan dược mới.

Huống hồ Vô Danh phong ở Thánh Tông, còn chạy đi được chắc.

Sau đó mọi người gật đầu cảm tạ Diệp Thiếu Thiên. Nếu không phải nhờ Diệp sư đệ, có lẽ bọn họ còn đang buồn bực vì đan dược.

- Ô, không phải người vừa mới Vô Danh phong chúng ta sao, giờ còn mặt mũi mà tìm chúng ta luyện đan à?

Vừa lúc đó, Trương Nhị Cầu thấy một kẻ lấm la lấm lét không dám ngẩng đầu nhìn người thì nổi lòng nghi ngờ, mà vừa xem kỹ thì phát hiện chính là gã to mồm nhạo báng ban nãy, không khỏi trả đũa.

Mặt đệ tử ngoại môn này đỏ lên, cúi đầu lấp ba lấp bắp mãi mới nói được một câu:

- Sư huynh, vừa rồi là đệ không đúng, xin sư huynh đại nhân đại lượng bỏ qua, giúp sư đệ luyện chế một viên đan đi.

- Hừ, không có khả năng, người không được Vô Danh phong chúng ta hoan nghênh, đi đi.

Trương Nhị Cầu tức giận nói.

Vừa mới châm biếm Vô Danh phong chúng ta, bây giờ còn muốn luyện đan, nào có chuyện tốt như vậy.

Đệ tử kia không biết như thế nào cho phải, cuối cùng cúi đầu thờ dài một tiếng, rất hối hận vì hành vi vừa nãy của mình.

Mà vừa lúc này, một tiếng quát vang như sấm truyền tới từ phía sau Trương Nhị Cầu.

- Nhị Cầu, làm sư huynh, sao lại khi dễ sư đệ như vậy!

Mắt Trương Nhị Cầu chột lóc lên, sau đó lập tức chuyển hóa thành vẻ kinh ngạc:

- Tông chủ đại nhân...

Nghe tiếng, tất cả mọi người đều quay mắt nhìn lại, vẻ mặt có chút mong chờ.

Ở đằng kia, một nam tử phảng phất như tuyệt đại thiên kiêu đang từ từ bước tới, không nhanh không chậm, mỗi cái giờ tay nhấc chân cũng khiến người ta tự thấy tự ti.

Giống như người kia là mặt trăng, mà bọn họ chỉ là đom đóm.

Không dám tranh phong.

-----oo0oo-----

Chương 121: Chỉ nói thôi cũng khiến mọi người cảm động

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Tông chủ!

Phong Bất Giác đứng ở một bên cung kính chào.

Lâm Phàm lấy tư thế vô địch hàng lâm nơi đây, bức khí nhàn nhạt quanh thân cùng đôi mắt thâm thúy kia làm cho người ta không tự kiềm chế được mà phải cúi đầu.

Khi đi qua bên người Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm hừ lạnh một cái, tức thì như có một tiếng sấm nổ vang bên tai Trương Nhị Cầu, khiến hắn muốn hồn phi phách tán, mặt như tờ giấy trắng, cả người run rẩy.

Ngoại môn thập đại đệ tử hết sức ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lâm Phàm, cùng nghĩ: người này chính là chủ nhân Vô Danh phong, tông chủ Thánh Ma Tông, đại sư luyện đan sao?

Nhìn một thoáng, tất cả hoảng sợ phát hiện mình lại không nhìn thấu tu vi người này, thậm chí cả một chút khí tức cũng không thể cảm nhận được.

Người này rốt cuộc là có tu vi bậc nào mà cường hãn đến tình trạng thế này?

- Lâm sư thúc, Trương sư đệ...

Diệp Thiếu Thiên thấy sắc mặt Lâm sư thúc có chút không dễ xem, có lẽ là tức giận chuyện của Trương sư đệ nên muốn ra mặt điều đình. Thế nhưng hắn vừa mở miệng thì đã phải nuốt lời trở về.

- Người không cần giải thích giúp hắn.

Lâm Phàm lớn tiếng nói.

- Vâng, sư thúc.

Diệp Thiếu Thiên nhìn thoáng qua Trương Nhị Cầu, sau đó thở dài một tiếng, không nói cái gì nữa.

Đám người Kiếm Vô Địch kinh ngạc nhìn Diệp Thiếu Thiên. Bọn hắn không nghĩ tới vị sư đệ siêu cấp ngang ngược này lại bị một câu của người quát lui.

Lúc này Lâm Phàm đi đến trước mặt gã đệ tử ngoại môn mới bị Trương Nhị Cầu xua đuổi.

- Người tên gì?

Lâm Phàm sắc mặt ôn hòa hỏi.

Đệ tử ngoại môn kia nhìn thấy Lâm Phàm, nội tâm dần dần run rẩy, sợ hãi không thôi.

- Đệ tử gọi là Vương Bảo Phi.

Đệ tử ngoại môn kia nuốt một ngụm nước miếng, khăn trương nói. Hắn không biết đối phương định làm gì, chẳng lẽ vì mình châm biếm Vô Danh phong nên giờ tìm mình tính sổ?

Wang Bao Phi nghĩ đến đây thì sợ tới mức muốn khóc. Thế nhưng chỉ một giây sau, hắn lại thất kinh rồi.

- Vương sư đệ, đệ tử không nên thân này của bản tông lắng nghe sư đệ, sư thúc tại đây xin lỗi người.

Lâm Phàm làm vẻ mặt thương tâm không thôi, khiến cho người ta nhìn thấy phải xúc động.

- Không thể, không thể, Lâm sư thúc chớ làm đệ tử tổn thọ.

Wang Bao Phi cuống quýt nói.

Hắn không nghĩ tới Lâm sư thúc lại xin lỗi mình, sợ đến cuống lên.

Lâm Phàm thấy Vương Bảo Phi mở miệng ngăn lại thì cũng không nói gì thêm, chỉ thở dài một tiếng, sau đó nhìn sang Trương Nhị Cầu:

- Giờ ngươi đã biết mình sai ở đâu chưa? Đây là sư đệ của ngươi, tại sao ngươi lại có thể dùng những lời lẽ như vậy với sư đệ mình chứ?
- Tông chủ, đệ tử sai rồi.

Trương Nhị Cầu cúi đầu, hối hận nói.

- Ngươi phải nhớ kỹ, bản tông tuy là tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, nhưng cũng là một phần tử của Thánh Tông. Bọn họ là sư đệ của ngươi, ngươi thân là sư huynh đáng lẽ phải bảo vệ các sư đệ chứ sao lại nói ra những lời khó nghe như vậy? Một tông môn cường đại được hay không thì điều cần thiết là các sư huynh đệ trong tông phải biết thương yêu đùm bọc lẫn nhau. Nếu ai cũng giống như ngươi thì tông môn làm sao phát triển được?

Giờ khắc này tất cả đệ tử ở đây đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm. Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được lời như vậy.

Diệp Thiếu Thiên vốn đang cúi đầu đứng một bên, nghe thế ngẩng lên, hai tròng mắt tỏa ra ánh sáng khác thường, trong lòng càng thêm kính nể Lâm Phàm.

Đây là Lâm sư thúc, một vị sư thúc luôn yêu thương đệ tử a.

Đám người Kiếm Vô Địch cũng kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, cảm giác không dám tin. Kể từ khi gia nhập tông môn đến nay, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua một vị cao tăng nào lại đi hạ mình xin lỗi đệ tử.

- Vương sư đệ, không cần khẩn trương, không phải sợ. Ở trong mắt bản tông, mọi người đều cần được đối xử bình đẳng. Tuy bọn hắn là đệ tử của bản tông, nhưng các ngươi trong lòng bản tông cũng là đệ tử, bởi vì Thánh Tông là một đại gia đình. Sau này các ngươi đều sẽ là những trụ cột vững vàng của tông môn.

Lâm Phàm chân tình nói, cảm nhiễm toàn bộ đệ tử ở đây.

Sau đó Lâm Phàm nhìn chăm chăm sang Trương Nhị Cầu:

- Nhị Cầu, ngươi là đại đệ tử của bản tông, nhất định phải nhớ, kẻ địch của ngươi không phải là các sư đệ xung quanh, mà là những kẻ muốn hại đại gia đình của chúng ta.

- Các sư đệ, chúng ta vì sao phải tu võ đạo? Là vì muốn truy cầu cảnh giới tối cao, hay là muốn nhận được người người kính ngưỡng? Có lẽ chúng ta đều muốn những điều này, thế nhưng thứ quan trọng nhất là gì? Đó chính là bảo hộ được thân nhân của chúng ta. Quen biết là duyên phận, mà có thể cùng sinh hoạt một chỗ lại là duyên phận bằng trời.

- Nhị Cầu, lập tức xin lỗi sư đệ. Nếu không được sư đệ tha lỗi, sau này ngươi sẽ không còn là đệ tử của Lâm Phàm ta nữa.

Giờ phút này Lâm Phàm lạnh lùng nói, vung ống tay áo lên, khiến bầu không khí biến thành vô cùng căng thẳng.

Hai mắt Trương Nhị Cầu đỏ bừng, nước mắt nước mũi thi nhau trào ra, bị thương gục trước mặt Lâm Phàm:

- Không... Tông chủ, đệ tử cả đời đều muốn phụng dưỡng bên cạnh tông chủ.

Trương Nhị Cầu nói mê mẩn vô cùng, khiến người nghe thương tâm đến muốn rơi lệ.

Nhất là Vương Bảo Phi lại càng xúc động. Hắn không ngờ chỉ vì một đệ tử bình thường như mình mà Lâm sư thúc muốn trực xuất đệ tử thân truyền.

- Lâm sư thúc, là sư đệ không đúng, đi cười nhạo Trương sư huynh trước. Khẩn cầu sư thúc tha thứ cho Vương sư huynh.

Wang Bảo Phi nghẹn ngào nói.

- Hừ, sư đệ đã cầu tình giúp người, việc này tạm bỏ qua. Nếu tái phạm lần nữa thì tự mình cắt khỏi tông môn.

Lâm Phàm nghiêm khắc nói.

- Vâng, tông chủ!

Trương Nhị Cầu lau nước mắt, sau đó đứng lên:

- Sư đệ, cảm tạ.

- Sư huynh, là sư đệ có lỗi với huynh.

Vương Bảo Phi chân thành nói.

....

- Sau này nếu các sư diệt cần luyện đan thì có thể đến Vô Danh phong, sẽ không cần mất phí tổn nào cả.

Lâm Phàm nói.

- Cảm tạ sư thúc!

Giờ khắc này đám đệ tử ngoại môn đã bị buổi nói chuyện của Lâm Phàm làm cho xúc động thật mạnh.

Trong mắt của bọn họ, Lâm sư thúc là một vị trưởng bối đáng để mình tôn trọng.

Có sư thúc như vậy, đệ tử chúng ta còn đòi hỏi gì hơn?

Lâm Phàm khẽ liếc ngoại môn thập đại thiên tài một cái, thấy bọn họ không tới chào hỏi mình thì cũng không vội, tin chắc nhất định bọn họ sẽ tiến lên.

-Được rồi, hôm nay dừng ở đây. Các sư diệt giải tán đi, ngày khác cần gì có thể đến Vô Danh phong.

Lâm Phàm nói.

Ngay lúc Lâm Phàm xoay người chuẩn bị rời đi, ngoại môn thập đại đệ tử mở miệng.

- Sư thúc, xin đợi một chút.

Lâm Phàm cười thâm, đã bảo các ngươi nhất định phải chủ động rời mà.

- Lâm sư thúc, đa tạ người đã luyện đan cho chúng ta.

Đám người Mạnh Hạo cảm kích nói.

Qua buổi nói chuyện vừa rồi, bọn họ cảm giác Lâm sư thúc này thật sự là kỳ nhân.

- Việc nhỏ thôi, các sư diệt cố gắng tu luyện, sau này nếu cần luyện đan, có thể đến Vô Danh phong.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó không nói thêm cái gì.

Lâm Phàm hiểu rất rõ đạo lý lạt mềm buộc chặt.

Ngoại môn thập đại đệ tử này cũng không phải đèn cạn dầu, khôn ngoan vô cùng, nếu lần đầu gặp đã biểu hiện nhiệt tình quá mức thì mất nhiều hơn được.

Lâm Phàm đã mang hai người Trương Nhị Cầu rời đi một lát, nhưng đám đệ tử ngoại môn vẫn mãi chưa lấy lại được bình tĩnh. Cả đám nhìn về thân ảnh đã dần dần xa khuất kia, cuối cùng đưa mắt nhìn nhau, nở nụ cười thân thiện.

....

- Nhị Cầu, không có ai theo chứ?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

- Không có ạ!

Trương Nhị Cầu lén lút quay đầu.

- Ồ.

- Tông chủ, lần này đệ tử biểu diễn xuất chúng như thế, ngài phải thưởng cho đệ tử hai viên Đại Phàm Ca đó nhé.

Buổi hôm nay, trình độ diễn xuất của Trương Nhị Cầu khiến người ta không phục không được.

- Biết rồi, lần này tuy ngươi biểu diễn không tệ, nhưng mấu chốt là bản tông chủ, ngươi có thấy thế không?

Lâm Phàm thấy Trương Nhị Cầu đắc ý mặt vênh lên trời thì không phục nói.

- Tông chủ, đệ tử cũng đang định nói thế. Tông chủ biểu diễn một màn cuối thật sự là quá cảm động.

Vì đan dược, Trương Nhị Cầu làm sao còn biết xấu hổ là cái gì, thật lực vỗ mông ngựa.

- Tông chủ, ngài cùng sư huynh phối hợp thật tốt, đệ tử lại không thông minh như sư huynh, không thể giúp đỡ tông chủ.

Phong Bất Giác có chút mất mát nói.

Lâm Phàm nhìn Phong Bất Giác, cười cười:

- Không sao, cố gắng học tập sư huynh của ngươi, sau này cơ hội biến đổi rất nhiều, bản tông xem trọng ngươi.

- Rõ.

Phong Bất Giác gật đầu thật mạnh.

Sư đồ ba người đi dần lên đỉnh núi, cười cười nói nói, hài hoà vô cùng.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Đan Đỉnh phong đứng ngòi không yên

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thời gian trôi nhanh, có muốn níu giữ cũng không thể.

Nửa tháng sau.

Vô Danh phong đã trở nên nháo nhiệt hơn xa dĩ vãng. Nơi từng chỉ có mỗi ba sư đồ, hôm nay lại người đến người đi nói liên không dứt.

- Cầu ca, đây là tài liệu của đệ, kính nhờ Cầu ca chuyển tới Lâm sư thúc.

Một gã đệ tử ngoại môn nịnh nọt nói với Trương Nhị Cầu, đem phần tài liệu thu thập trong một tháng đưa tới.

Hiện tại Trương Nhị Cầu mỗi ngày đều rất tiêu sái, rất được tôn kính ở ngoại môn.

Người ta gọi hắn là Cầu ca.

Đối với ngoại hiệu này, Trương Nhị Cầu chẳng những không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại cho rằng rất thích hợp với mình.

Từ sau khi hắn phối hợp biểu diễn cùng tông chủ, Vô Danh phong đã triệt để vang danh trong ngoại môn.

- Sư đệ, yên tâm, sư huynh sẽ sớm giao tài liệu của đệ cho tông chủ.

Trương Nhị Cầu đặt một bộ bàn ghế đá ngay tại lối vào trên đỉnh núi, mỗi ngày ngồi ở đó đợi các đệ tử ngoại môn tới.

- Cảm tạ Cầu ca.

Đệ tử ngoại môn kia sắc mặt vui vẻ, chân thành cảm tạ.

- Không cần cảm tạ, đệ cầm lấy tờ phiếu này, mai tới nhận đan thì đưa lại.

Hiện giờ đệ tử tới nhờ tông chủ luyện đan càng ngày càng nhiều, nếu không làm một chút phiếu thông tin thì không dễ quản lý.

- Sư đệ, có bao nhiêu tài liệu rồi?

Trương Nhị Cầu hỏi.

- Sư huynh, tổng cộng ba mươi phần.

Phong Bất Giác nhìn thoáng vào túi trữ vật, nói.

- Ủ, đưa cho ta, ta đi trao lại cho tông chủ.

Mỗi lần thu thập tài liệu tới số lượng nhất định, Trương Nhị Cầu sẽ đứng lên đi giao cho tông chủ.

Trong nửa tháng này, ít nhất đã có mấy trăm đệ tử tới cầu đan, thậm chí không ít đệ tử tạp dịch cũng tới.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nhờ đó thấy qua không ít đan dược từ sơ cấp đến cao cấp, tri thức lý luận về đan dược cũng có tiến bộ rất lớn.

- Sư đệ, đêm nay Diệp sư huynh mời ta đi uống vài chén, đệ có đi cùng không?

Trương Nhị Cầu vừa thu lúc sắp xếp chuẩn bị đưa tài liệu tới, vừa lên tiếng hỏi.

Phong Bất Giác do dự chốc lát, sau đó lắc lắc đầu:

- Đệ không đi đâu, cứ thấy mặt hấn là khó chịu rồi.

Trong khoảng thời gian này, quan hệ giữa Trương Nhị Cầu và Diệp Thiếu Thiên càng thêm hài hòa, thế nhưng Phong Bất Giác và Diệp Thiếu Thiên vẫn cứ gặp mặt là như có thù. Điều này làm Trương Nhị Cầu rất là bất đắc dĩ.

....

Đan Đình phong.

Lý Thuận gần đây dần dần cảm giác được có gì đó không đúng lắm. Ở mười lăm ngày trước, đệ tử ngoại môn tới nơi này cầu hấn luyện đan còn không ít, thế nhưng từ đó tới nay mỗi ngày lại giảm đi một chút, đến giờ chỉ còn lèo tèo hai ba người.

Điều này làm cho Lý Thuận cảm giác rất là kinh khủng.

Trước kia, mỗi lần hấn đi trên đường, ai nhìn thấy hấn mà không phải là cung kính lấy lòng. Thế nhưng hôm nay hấn lại phát hiện, vẫn những đệ tử đó, giờ lại hóa dừng dừng lạnh nhạt.

- Sư huynh, không tốt...

Giờ phút này, đồng tử thôi lò hốt hơ hốt hải chạy từ đằng xa tới.

- Làm gì mà âm ỉ thế hả, không còn thể thống gì cả!

Lý Thuận nhướng mày, không vui nói.

- Sư huynh, hôm nay đệ ra ngoài, phát hiện đám đệ tử ngoại môn đều lên Vô Danh phong nhờ luyện đan, không đến Đan Đình phong chúng ta!

Đồng tử thôi lò kích động nói.

- Cái gì?

Lý Thuận rất ít khi xuống núi, luôn cố thủ ở Đan Đình phong nên cũng không rõ ràng lắm tình huống ở ngoại môn. Hiện giờ nghe đồng tử của mình báo tin, hấn nhất thời kinh hải biến sắc.

Sau đó hấn nghĩ tới tình huống gần đây của Đan Đình phong, đôi mắt bình thản đột nhiên biến thành âm trầm.

Hấn không nói câu nào, đứng dậy cất bước.

- Sư huynh... Sư huynh.

Đồng tử thôi lò thấy mặt sư huynh trở nên rất đáng sợ thì cũng hơi sợ hãi, nhưng vẫn chạy theo.

....

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm ngồi trong phòng, đợi Trương Nhị Cầu đưa tài liệu đến để luyện đan. Qua nửa tháng cần cù, kỹ năng luyện đan của hấn đã sắp đạt tới tầng 20.

Tuy đan dược những đệ tử ngoại môn cần luyện hầu hết chỉ là loại thông thường, tăng exp cho tu vi không bao nhiêu, nhưng ít góp thành nhiều, tính đến nay Lâm Phàm đã nuốt vào không dưới mấy ngàn viên đan dược.

Ở lối vào trên đỉnh núi, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác vẫn ngồi nhận tài liệu. Hai người đã bội phục sát đất với thuật luyện đan của tông chủ. Nửa tháng luyện ra mấy ngàn viên đủ loại, đây căn bản không phải chuyện người thường có thể làm.

Mà lúc này, trong ngoại môn đã xảy ra một việc.

Một đám người của Đan Đình phong nghênh ngang đi giữa ngoại môn, hướng về phía Vô Danh phong.

Lý Thuận ghi hận việc Vô Danh phong đoạt mối làm ăn của mình. Đoạn thời gian này, không chỉ hắn không có đệ tử ngoại môn nào tới cầu luyện đan mà cả những sư huynh đệ của hắn cũng không được cung cấp tài liệu nào để ra tay.

- Các vị sư đệ, lần này chúng ta nhất định phải khiến Vô Danh phong kia nhớ thật kỹ, nơi luyện đan trong Thánh Tông chỉ có thể là Đan Đình phong.

Lý Thuận tức giận nói.

- Đúng, Lý sư huynh nói rất đúng. Vô Danh phong này căn bản là đẩy chúng ta tới đường cùng.

- Hừ, hôm nay nếu người trên Vô Danh phong không biết điều thì cũng nên cho bọn chúng biết sự lợi hại của Đan Đình phong chúng ta.

....

Các đệ tử ngoại môn thấy đám người Đan Đình phong này hùng hùng hổ hổ thì cũng kinh ngạc không thôi. Bọn họ không rõ chuyện gì xảy ra, thế nhưng nhìn hướng những người này đang tới thì lơ mơ đoán được.

- Bọn hắn muốn tới Vô Danh phong tìm Lâm sư thúc sao?

- Đường này chỉ có tới Vô Danh phong. Nhất định là do chúng ta chỉ tới chỗ Lâm sư thúc luyện đan, không đi Đan Đình phong nên khiến bọn hắn không kiểm soát được, giờ muốn tới gây phiền phức cho Lâm sư thúc.

- Đuổi theo, nếu đám người Đan Đình phong dám can rờ với Lâm sư thúc, chúng ta nhất định phải cho bọn hắn đẹp mặt.

- Đúng vậy, nhưng mọi người không nên quá kích động, để tránh đây là một hiểu lầm.

- Yên tâm đi, chúng ta đều rõ. Lâm sư thúc đối với chúng ta tình thâm ý trọng, luôn lo lắng cho đám sư đệ diệt chúng ta, hiện giờ có người lên chỗ của sư thúc quấy rối, chúng ta tự nhiên không thể ngồi yên.

Giờ khắc này, người Đan Đình phong đi trước, các đệ tử ngoại môn theo ở đằng sau.

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Các sư đệ diệt ở đâu?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Sư huynh, bên dưới ồn quá, hình như có rất nhiều người đến thì phải?

Phong Bất Giác có tu vi cao hơn nhiều so với Trương Nhị Cầu, nhận ra tình huống dưới chân núi trước.

- Vậy sao?

Trương Nhị Cầu nghỉ ngơi, sau đó đứng dậy nhìn xuống, phát hiện một đám đồng tử nhỏ đang tiến lên.

- Sư đệ, chuẩn bị làm việc tiếp đi, lần này đông đấy. Thuật luyện đan của tông chủ có lực hấp dẫn lớn thật.

Trương Nhị Cầu cười nói.

Người đến cầu đan càng nhiều thì càng khiến Trương Nhị Cầu vui sướng.

Bởi vì như thế hẳn sẽ càng thêm nổi tiếng. Các sư đệ ngoại môn hiện giờ đều gọi hẳn một tiếng Cầu ca, nếu danh khí tiếp tục tăng, hẳn còn không phải được tôn thành Cầu giả.

....

- Sư huynh, đám đệ tử ngoại môn cũng đi theo lên kia.

Một gã đệ tử của Đan Đình phong thấy phía sau có một đám đệ tử ngoại môn đi theo thì lên tiếng báo cáo.

- Hừ, theo tới cũng tốt, đợi lát nữa nhất định phải để bọn họ nhìn xem, đâu mới là nơi nên luyện đan trong Thánh Tông.

Lý Thuận hừ lạnh nói.

Lý Thuận đã không thể nhẫn nhịn chuyện này. Nếu cứ tiếp tục bị tranh hết đơn hàng như vậy, tương lai bọn hắn chỉ có húp nước lã mà sống.

Giờ khắc này, hai người Trương Nhị Cầu thấy cả một đại đội người đến thì tươi cười nói:

- Các vị sư đệ, không nên gấp, xếp hàng trước đã, từng người đến một.

- Xếp cái gì mà xếp, mau gọi tông chủ của các ngươi ra đây.

Lý Thuận tiến đến, quát âm lên.

Tuy Vô Danh phong đã được tông chủ ban cho đối phương để thành lập phân tông, nhưng Lý Thuận không thêm để vào mắt. Hắn tự cho rằng người bên mình là đệ tử chính tông của Đan Đình phong, mình lại càng là môn hạ đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong, địa vị trong Đan Đình phong không phải là thấp, hoàn toàn không cần để ý tới một tông môn phụ thuộc.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang tươi cười, nghe thế sắc mặt tức thì biến đổi. Bọn người này từ đâu xuất hiện mà dám can rờ như thế, mở miệng ra đã quát tháo đòi gặp tông chủ, quả thực quá làm càn.

- Hừ, các ngươi nghe cho kỹ, vị này chính là đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong, Lý sư huynh. Còn không nhanh gọi tông chủ của các ngươi ra đây!

Đồng tử bên cạnh Lý Thuận vênh mặt hất hàm ra lệnh.

Vừa nghe là Đan Đình phong, hai người Trương Nhị Cầu lập tức hiểu mọi việc. Nhìn bộ dáng đám người này, hẳn là muốn tới gây rối tranh khách.

Tuy gần đây hai người không có đi qua Đan Đình phong, nhưng cũng hiểu tình huống Đan Đình phong bây giờ khẳng định là vô cùng thảm.

Tông chủ đại nhân ra tay mà còn muốn có cơ hội sống sao?

- Hồn xược, Vô Danh phong là nơi các ngươi có thể làm càn sao? Đan Đình phong các ngươi quanh năm bòn rút tài liệu luyện đan mà các sư huynh đệ ngoại môn vất vả tích lũy. Tông chủ đại nhân của chúng ta không đành lòng nhìn các đệ tử khổ sở như vậy, mở cửa luyện đan tạo phúc, thế mà các ngươi lại còn có mặt mũi lên Vô Danh phong làm loạn.

Trương Nhị Cầu nghiêm mặt, lạnh lùng nói. Hắn căn bản không hề có khái niệm gì về việc ‘lưu một đường cho người, ngày sau dễ gặp lại’.

- Hừ, miệng lưỡi lợi hại lắm, thế nhưng bằng hai người các ngươi muốn ngăn Đan Đình phong chúng ta chắc? Nhanh gọi tông chủ của các ngươi ra đây.

Lý Thuận khinh thường nhìn hai người.

Vô Danh phong chỉ có ba người, lấy bản sự gì mà dám chọi cứng cùng Đan Đình phong?

....

Lâm Phàm sớm đã biết hết chuyện bên ngoài, cũng sớm nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra.

Thế nhưng hắn không hề sợ. Đan Đình phong thì thế nào, chẳng lẽ cấm được người khác luyện đan?

Lúc này, Lâm Phàm từ trong nhà đi ra.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thấy tông chủ xuất hiện, lập tức tiến lên:

- Tông chủ, người Đan Đình phong đến gây sự.

- Ta biết rồi.

Lâm Phàm gật gù đầu, đi tới trước mặt đám người Đan Đình phong.

- Người chính là Lâm Phàm?

Lý Thuận nhìn thẳng Lâm Phàm, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường.

Lý Thuận thấy người cũng không có gì đặc biệt.

Tầm thường thế này cũng dám tranh luyện đan với Đan Đình phong, quả thực là muốn chết.

- Các người có chuyện gì?

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

- Ha ha.

Lý Thuận nghe thế, cười lạnh hai tiếng.

- Vô Danh phong của người có tư cách gì mà luyện đan, có được tông môn cho phép không hả?

Lý Thuận lớn tiếng hỏi, sau đó quay mặt về các đệ tử ngoại môn ở phía sau, hô to lên:

- Các vị sư đệ ngoại môn, mọi người ngàn vạn lần đừng ham tiện nghi nhất thời mà hại chính mình. Luyện đan là một môn học vấn thâm ảo, cần kế thừa tri thức của nhiều thế hệ trong cùng một mạch, không phải chỉ đơn giản là biết chút da lông cộng vận khí luyện được mấy viên đan dược kém chất lượng. Mọi người nếu ham tiện nghi nhất thời, dùng đan dược không đảm bảo, sau này xảy ra chuyện gì thì sẽ hối không kịp đây.

Lý Thuận nói rành mạch rõ ràng như sách, thế nhưng đám đệ tử ngoại môn nghe được cũng chỉ cười trừ.

Nếu trước kia Đan Đình phong không tham lam như vậy, có lẽ bọn họ sẽ tin tưởng, còn giờ thì họ hoàn toàn coi như vừa nghe một chuyện cười.

- Lần này các người tới Vô Danh phong, còn không phải do đã không còn gì bèo bọt để ăn chặn nữa sao? Các người bòn rút tài liệu luyện đan mà các sư huynh đệ đòi bằng mồ hôi và máu mới lấy được, quả thực chính là đại hại của tông môn.

- Các người nhìn xem, bao nhiêu đệ tử thiên tư trác tuyệt lại chỉ vì các người ăn bớt mất tài liệu, thu nặng phí, khiến đan dược không đủ để đột phá, lãng phí biết bao năm tháng thanh xuân. Hiện giờ các người còn mặt mũi đến Vô Danh phong chất vấn, quả thực ta không còn biết dùng từ nào để nói với các người.

Lâm Phàm cảm giận nói.

Giờ phút này, các đệ tử ngoại môn xì xào bàn tán không ngừng. Mấy lời vừa rồi của Lâm Phàm đánh trúng vào tâm lý, khiến bọn họ càng nghĩ lại càng tức giận.

Nếu không phải bị bòn rút quá nhiều, tại sao lại lãng phí nhiều thời gian như vậy chứ?

- Hừ, chỉ biết nói vậy.

Lý Thuận không ngờ đối phương lại nói xằng như thế, càng tức giận thêm.

- Nhị Cửu, tiền khách. Sau này không cho phép Đan Đình phong và chó tới đây.

Lâm Phàm phất tay áo, xoay người, không muốn nhiều lời thêm nữa.

- Rõ, tông chủ!

Trương Nhị Cửu nói, sau đó đuổi người:

- Xùy, đi đi, đi nhanh lên.

Lý Thuận nhìn tình huống trước mắt, nhất thời phá lên cười:

- Chỉ bằng hai người các người cũng muốn đuổi chúng ta đi sao? Hôm nay nếu không nói rõ chuyện này, Vô Danh phong các người đừng hòng bình yên.

- Đúng vậy, mau nói rõ.

- Vô Danh phong các người lắng đoạn đệ tử ngoại môn, nếu không nói cho ra nhẽ, chúng ta nhất định sẽ kiện lên tông chủ.

....

Giờ phút này Lâm Phàm dừng bước lại. Đám đệ tử Đan Đình phong cười lạnh một tiếng, cho là Lâm Phàm bị dọa. Thế nhưng bị ánh mắt khinh thường

của Lâm Phàm quét qua, cả đám chợt cảm giác một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Hai người?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi lại, sau đó hô to một tiếng:

- Các sư điệt ở đâu?

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Một cước quỷ thần kinh

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Sư thúc!

Ngay một khắc này, các đệ tử ngoại môn vẫn đóng vai quần chúng vây xem tức thì hô vang.

Đám người Đan Đình phong biến sắc, không dám tin màn trước mắt.

- Đuổi bọn họ ra đi.

Lâm Phàm bình thản nói, sau đó trở về phòng, không muốn quan tâm thêm. Cứ ôn tồn với người Đan Đình phong, bọn hắn lại cho là mình sợ.

Nam nhân mà, đôi lúc nên cứng rắn một chút.

- Xin mời rời đi.

Trương Nhị Cầu khinh thường cười nói.

- Hừ, các ngươi dám làm gì chúng ta?

Lý Thuận vành mặt, không hề sợ hãi nhìn chăm chăm Trương Nhị Cầu.

Hắn là đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong, đám người này dám làm cái gì chứ?

Vừa lúc đó, một hòn đá không biết từ đâu ra, bay tới Lý Thuận.

Lý Thuận có tu vi không kém, sau gáy như gấn mắt, đưa tay bắt lấy hòn đá, mặt lập tức như băng sương, bạo phát ra từng luồng khí lạnh.

- Ai ném ta?

- Đi ra, ai ném?

Đồng tử của Lý Thuận thấy có người dám ném đá, cáo mượn oai hùm nổi giận hét.

- Đứng ra cho ta. Hôm nay lão tử sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi cách làm người!

Lý Thuận không kìm được con giận, quát.

- Ta ném.

Lúc này, một gã đệ tử ngoại môn bước ra.

- Ngươi muốn chết.

Mắt Lý Thuận lóe lên, thân thể khẽ động, muốn vọt tới xách đệ tử này lên, hảo hảo giáo huấn một phen, giết gà dọa khỉ.

- Người muốn làm gì?

Nhưng tại một khắc này, tất cả đệ tử ngoại môn đột nhiên tiến lên, đồng thanh quát.

Tiếng quát này khí thế ngập trời, đỉnh tai nhức óc, giống như nếu người Đan Đình Phong dám động, bọn họ sẽ cùng lên, hung hăng ra tay.

Lý Thuận cả kinh, lui về phía sau vài bước, sau đó lạnh mặt lại, chỉ vào các đệ tử ngoại môn:

- Các người muốn tạo phản phải không.

Đám người Đan Đình phong không thể ngờ những đệ tử ngoại môn này lại đoàn kết như thế. Đây là tình huống chưa bao giờ có a.

Chẳng lẽ hôm nay cả đám cùng phê thuốc sao?

- Nhanh chóng rút đi!

- Mẹ kiếp, lão tử hai lần đột phá không thành công, đều là bị bọn quỷ hút máu các người làm hại.

- Giờ có Lâm sư thúc thương tình, giúp chúng ta luyện đan, các người lại vẫn dám quấy nhiễu. Nếu không biến, chúng ta liều mạng với các người.

- Rút đi...

- Rút!

Giờ khắc này các đệ tử ngoại môn cùng quát vang một câu, ai nấy chung một cảm xúc, hai mắt đỏ bừng, giống như đang nhớ lại từng chuyện cũ.

Bọn họ nhớ tới những tài liệu mà mình vất vả lắm mới kiếm được, chuẩn bị luyện chế một ít đan dược để đột phá, cuối cùng lại bị Đan Đình phong há miệng nuốt phần lớn, làm cho đan dược không đủ, đột phá thất bại.

- Các người...

Lý Thuận nhìn đám đệ tử ngoại môn, lửa giận bốc lên hừng hực.

Trương Nhị Cầu thấy tình huống trở nên như vậy, miệng khẽ nhếch lên. Nhãi con, dám lên Vô Danh phong ra gió, quả thực quá liều.

Mà lúc này đây, mắt Trương Nhị Cầu đột nhiên sáng lên, hần chột nảy ra một ý.

- Các người làm phản rồi.

Giờ phút này Lý Thuận càng nói càng kích động. Hắn không ngờ Vô Danh phong này lại phát sinh chuyện như vậy, đám đệ tử ngoại môn này đều ăn gan hùm mật gấu, dám đối xử như thế với người của Đan Đình phong.

Lý Thuận lại muốn mở miệng, thế nhưng khuôn mặt phần nộ đột nhiên biến đổi.

- Á á á á á á á á á á...

Một tiếng kêu thảm thiết như sói hú, ở một khắc này truyền khắp Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu đánh lên từ phía sau lưng, một cước đá trúng hạ bộ của Lý Thuận. Đây là lần đầu tiên Trương Nhị Cầu sử dụng tuyệt kỹ của tông chủ đại nhân, trong lòng vừa hồi hộp lại vừa chờ mong.

Hắn chưa hiểu hết hàm nghĩa trong một chiêu này, nhưng hắn biết, một chiêu này rất đáng sợ, có khả năng hủy thiên diệt địa, đoạn tuyệt nhân tính.

Giờ khắc này, đất trời biến sắc.

Sắc mặt Lý Thuận lập tức biến thành trắng bệch, trắng đến dọa người, một cảm giác đau đớn không thể chịu đựng lan khắp toàn thân, chỉ hơi động mình một chút đã muốn chết đi.

Giống như vật bên dưới mắt rồi.

Lý Thuận thét thảm, té trên mặt đất, thân thể run rẩy kịch liệt.

Trương Nhị Cầu giờ phút này chỉ có cảm giác đặc biệt thoải mái. Loại cảm giác này Trương Nhị Cầu không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể tự dùng chân thể nghiệm mới hiểu được.

- Hừ, không chịu nổi một kích.

Trương Nhị Cầu thần sắc xem thường, phất tay, nhìn về phương xa, giống như không có để Lý Thuận ở trong mắt.

Trương Nhị Cầu rất vừa lòng với khí chất của mình hiện tại, cảm thấy nhất định sẽ cảm nhiễm mọi người ở đây.

- Sư huynhhh...

Người của Đan Đình phong vừa thấy Lý Thuận ngã trên đất, toàn thân run rẩy thì lập tức hô to. Vừa rồi bọn hắn còn đang bận chờ lại đệ tử ngoại môn, không chú ý tới Lý sư huynh rốt cuộc gặp chuyện gì.

Còn đệ tử ngoại môn thấy Lý Thuận bị Cầu ca đánh bại trong tích tắc thì lập tức mừng rỡ hoan hô lên.

- Cầu ca!

- Cầu ca!!

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu ngẩng đầu nhìn trời, miệng khẽ nở nụ cười. Gương mặt tam giác tuy ảnh hưởng tới khí chất chinh tể, nhưng trong mắt các đệ tử ngoại môn, lúc này Cầu ca là vô địch.

Phong Bất Giác thấy một màn vừa rồi từ đầu đến cuối, vẻ mặt không dám tin nhìn sư huynh. Hắn không ngờ sư huynh lại vận dụng tuyệt kỹ của tông chủ để đánh từ phía sau Lý Thuận.

Một cước quen thuộc này để Lý Thuận thét thảm co giật trên mặt đất, hiển nhiên là có lực sát thương cực kỳ ghê gớm.

- Ngươi đã làm cái gì với Lý sư huynh hả?

Đệ tử Đan Đình phong rống giận.

Trương Nhị Cầu lạnh mặt lại, lớn tiếng quát:

- Lập tức rút khỏi Vô Danh phong, nếu không kết cục của hắn chính là kết cục của các ngươi.

Đám người Đan Đình phong bị vẻ dữ tợn của Trương Nhị Cầu hù sợ, sau đó nhìn thoáng các đệ tử ngoại môn đang hùng hực khí thế, cuối cùng nâng Lý Thuận lên mà rời đi.

- Hừ, tôm tép nhãi nhép cũng dám đến Vô Danh phong cản trở.

Trương Nhị Cầu khinh thường nói.

Hôm nay là một ngày Trương Nhị Cầu được trang bức cực kỳ sáng khoái, có loại khoái cảm không nói lên lời. Cũng không biết bao giờ mới lại có cảm giác này, hy vọng là ngày sau còn cơ hội.

- Cầu ca vô địch...

- Cầu ca vô địch...

Các đệ tử ngoại môn sùng bái nhìn Trương Nhị Cầu, mà Trương Nhị Cầu thì cười khê:

- Các vị sư đệ, đều trở về thôi, mai đừng quên tới lấy đan dược.

Hiện giờ ở trong lòng đệ tử ngoại môn, Vô Danh phong chính là thánh sơn của bọn họ, không thể tha thứ cho bất kỳ kẻ nào muốn giẫm đạp lên nó.

Bọn họ biết Đan Đình phong tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng lại có thể thế nào? Cùng lắm thì đến một lần đánh một lần, chẳng lẽ đệ tử ngoại môn chúng ta lại sợ bọn hắn.

Sau khi các đệ tử ngoại môn rời đi, Trương Nhị Cầu mới cười hèn hèn lên:

- Sư đệ, tuyệt kỹ mà tông chủ đại nhân truyền thụ cho chúng ta thật quá mạnh mẽ.

- Vâng...

Phong Bất Giác nhìn sư huynh, sau đó nhìn nhìn xuống giữa hai chân của mình, trong lòng không khỏi run lên.

Công pháp này... Có chút quá là...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Dám phá vỡ quy tắc vạn năm

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong nhà, Lâm Phàm bắt đầu đi lắc đầu, lòng dạ của người thời nay quá hẹp hòi a. Đan Đình phong này chỉ biết cắm đầu luyện đan, không một kẻ nào có não, chẳng biết đường đi tìm nguyên nhân mình mất sạch khách hàng mà còn kéo nhau tới nơi này càn rỡ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Phàm cười phá lên. Hắn hiện giờ quá thư thái, không chỉ được đệ tử ngoại môn kính ngưỡng, còn có đan dược cuộn cuộn không ngớt.

Đã hung hăng kiếm được một bút mà còn làm bọn họ vô cùng sùng bái mình, bản sự bức này, trừ mình ra ai không ai có nổi.

Có điều Đan Đình phong tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, trẻ thua không chừng sẽ đưa già tới. Đệ tử ngoại môn là nền móng của tông môn, Đan Đình phong bao năm qua chăm quản việc luyện đan, hiện giờ lại bị mình cướp đoạt nguồn cung cấp từ đệ tử ngoại môn, chỉ sợ không thể nào nhìn xuống.

Chỉ mới nửa tháng thôi, Lâm Phàm đã có thể cảm giác được Đan Đình phong có lượng của cái khủng bố cỡ nào.

Đan Đình phong đưa ra xác suất mười phần tài liệu mới ra một phần đan dược, Lâm Phàm cho rằng đây hoàn toàn là ăn bớt của đệ tử.

Nếu thật sự xác suất thành công thấp như vậy, hẳn cho rằng quả thực là quá phé.

Nhưng những điều này đều chỉ là phán đoán của Lâm Phàm, tình huống cụ thể cũng chưa chắc.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều thêm, xuất tài liệu ra bắt đầu luyện đan. Số tài liệu này chỉ là hàng thông thường, xem ra muốn tài liệu cao cấp thì chỉ có đám người như Kiếm Vô Định mới lấy được.

Hôm sau.

Đan Đình phong trải qua nguyên một ngày âm ỉ. Lý Thuận được các sư đệ nâng về, gào khóc thảm thiết, sắc mặt tái nhợt, kéo dài tới tận sáng nay.

Đám đệ tử Đan Đình phong thấy sư huynh thảm như vậy thì đều cùng cảm giận không thôi.

- Đám người Vô Danh phong thật quá đáng.

- Đúng, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy. Bọn khốn khiếp đó không chỉ cướp tài nguyên của chúng ta mà còn dám khiến Lý sư huynh thảm như thế.

- Lý sư huynh, huynh nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Có nên tới chỗ thái thượng trưởng lão đề tố cáo bọn chúng không?

....

Giờ phút này, Lý Thuận nằm trên giường, hai tròng mắt vô thần, như đã mất đi hy vọng với cuộc sống.

Đồng tử ngời một bên khóc sưng mọng, nội tâm rất thống khổ.

Lý Thuận bỗng mở miệng, giọng khàn đặc:

- Vô Danh phong khinh người quá đáng, ta muốn báo việc này cho Cổ trưởng lão.

Lý Thuận oán hận nói, đôi mắt như cháy lên ngọn lửa thù hận, thề phải khiến Vô Danh phong trả giá thật nhiều.

- Đúng, báo cho Cổ trưởng lão, nhờ ngài ra mặt.

Mọi người nghe tiếng gật đầu.

Cổ trưởng lão thuộc cao tầng phụ trách ngoại môn. Tông môn có quy định, chỉ cần là đệ tử của thái thượng trưởng lão, sau khi tu vi tiến vào cảnh giới Nhập Thần sẽ có thể chọn trở thành đệ tử nội môn hoặc ở lại núi thành một trưởng lão ngoại môn.

Cổ trưởng lão chọn ở lại bên cạnh thái thượng trưởng lão, trở thành trưởng lão Đan Đình phong, phụ trách mọi công việc ở ngoại môn của Đan Đình phong.

Đan Đình phong, tổng đường luyện đan ngoại môn.

- Sư đệ Lý Thuận cầu kiến Cổ trưởng lão.

Lý Thuận được các sư đệ đỡ lấy, đứng bên ngoài đại điện, hô lớn.

- Lý sư huynh, trưởng lão đang luyện đan, xin chờ một lát.

Một gã đệ tử vội vàng bước tới, ôm quyền nói.

....

Không quá bao lâu, một giọng nói vọng ra từ trong đại điện.

- Vào đi.

Đám người Lý Thuận lập tức tiến vào. Lần này bọn hắn nhất định phải mời Cổ trưởng lão ra mặt, đòi lại công đạo cho bọn hắn.

Vào trong đại điện, Lý Thuận lập tức gạt cánh tay đang nâng mình, sau đó khóc nức nở té trên mặt đất.

- Trưởng lão, lần này ngài nhất định phải giúp chúng ta...

Lý Thuận bị thương gào lên, mà đám sư đệ cũng kịp phản ứng, cổ rịn nước mắt ra kêu khóc.

Cổ trưởng lão tuổi trung tuần, nhều mày:

- Xảy ra chuyện gì?

Đây là lần đầu tiên hắn thấy tình huống này. Địa vị của Đan Đình phong ở tông môn là hơn các ngọn núi khác một đầu, bởi vì Đan Đình phong cung cấp đan dược cho tông môn, cho nên các đệ tử Đan Đình phong đều rất được trọng vọng.

Hiện giờ đám người Lý Thuận lại khóc sụt sùi khiến hắn không hiểu ra sao.

- Sư huynh, Vô Danh phong kia khinh người quá đáng...

Lý Thuận khóc hô, sau đó thêm nắm thêm muối kể lại chuyện bi thảm của nhóm mình.

Sắc mặt bình tĩnh của Cổ trưởng lão dần biến hóa, nghe hết chuyện thì tức giận đến dựng cả râu tóc.

- Người nói đều là thật sao?

Cổ trưởng lão lạnh giọng hỏi, vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Một cái Vô Danh phong lại dám kéo hết đệ tử ngoại môn tới đó luyện đan, nếu chuyện này là thật, vậy đem Đan Đình phong đặt ở chỗ nào.

Chuyện khác, hắn không thêm để ý, nhưng khi nghe tới không còn một đệ tử ngoại môn nào đến Đan Đình phong luyện đan, sắc mặt hắn biến thành rất đáng sợ.

Nếu Đan Đình phong không có đệ tử ngoại môn tới nhờ luyện đan, như vậy trưởng lão ngoại môn của Đan Đình phong còn chỗ nào mà đứng, còn không phải trở thành không khí?

- Sư đệ nói hoàn toàn là thật, cầu xin sư huynh làm chủ cho chúng ta.

Lý Thuận khóc lóc kể lể, thấy Cổ trưởng lão đã nổi giận, trong lòng thầm vui sướng khi Vô Danh phong sắp gặp họa. Chỉ cần Cổ trưởng lão ra mặt, chẳng lẽ còn có kết quả khác sao?

- Hừ, Vô Danh phong thật sự đáng giận. Tông chủ thương tình ban cho bọn chúng ngọn núi, không ngờ báo ơn chưa thấy đâu mà đã dám phá hư trật tự vạn năm nay của Thánh Tông, quả thực không thể tha thứ.

Cổ trưởng lão tức giận mắng, quyết định phải giải quyết việc này.

- Trưởng lão, có cần phải báo cho sư phụ đề lão nhân gia biết không?

Lý Thuận hỏi.

- Không cần, sư phụ đang bế quan, chuyện này chỉ cần ta ra mặt là được rồi.

Cổ trưởng lão nói.

Chuyện này dù đến tai tông chủ thì vẫn là Đan Đình phong chiếm lý. Vô Danh phong tự lập sơn phong, đây là tông chủ quyết định, bọn hắn không dám nói thêm cái gì, nhưng hiện giờ người ta ngồi lên đầu Đan Đình phong, sao có thể nhịn được.

- Sáng mai theo ta đi Vô Danh phong, bản tọa thật muốn nhìn hắn có bản sự gì.

Cổ trưởng lão lạnh mặt nói.

Đám người Lý Thuận giờ phút này lộ vẻ mặt tươi cười:

- Trưởng lão, ngài ra mặt, nhất định sẽ hù tiểu tử đó tề ra quân.

....

Đám người Lý Thuận rời khỏi đại điện, vẻ mặt mỗi người đều là vui sướng khi người gặp họa.

- Ngày mai Cổ trưởng lão đến, nhất định phải báo thù hôm qua.

- Kẻ này muốn phá vỡ quy tắc vạn năm của Đan Đình phong, sao có thể để hắn được như ý nguyện.

....

Lý Thuận giờ phút này coi như phun được một ngụm lửa giận trong lòng. Ngày mai đợi Cổ trưởng lão dẫn đoàn, sẽ cho bọn chúng biết Đan Đình phong lợi hại, xem sau này bọn chúng còn dám can rỡ như thế nữa không.

Nhất là kẻ đã đá mình, nhất định mình phải hảo hảo giáo huấn ngược lại. Dám đối đãi với mình như thế, quả thực là ăn gan hùm mật gấu

- Sư huynh, đệ chờ huynh về, ngày mai có trò hay để nhìn rồi.

Đồng tử thổi lò nói.

- Ừm...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Tinh anh quái đột kích

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ngày tàn rồi lại đến đêm đen, cứ thế xoay vòng.

Lâm Phàm vẫn chăm chỉ tu luyện. Hắn phát hiện mình có vẻ rất có thiên phú với luyện đan, mà luyện khí cũng không kém bất kỳ ai.

Giờ phút này, Lâm Phàm dùng tay trái cầm viên Đại Phàm Ca, tay phải thì nắm một gốc thảo dược.

- Dung hợp...

Hai thứ vừa tiến vào, lò luyện đan rung chuyển ừng ừng, tỏa ra sương khói mù mịt.

"Đinh, luyện đan thất bại."

Lâm Phàm bắt đầu đi lắc đầu. Đây đã là lần thử nghiệm thứ ba mươi bảy, nhưng vẫn chưa có được thành công.

Lâm Phàm rất coi trọng Đại Phàm Ca, bởi vì hắn cho rằng viên đan này có tiềm năng vô hạn.

Không tăng tu vi, không thương tổn bản thân, nhưng có thể mang tới niềm vui sướng vô cùng.

Nếu nghiên cứu thật kỹ, nhất định có thể luyện chế ra một loại đan dược kỳ dị.

Đúng lúc này, Trương Nhị Cầu vội vàng chạy vào, mặt lo lắng:

- Tông chủ, đệ tử vừa mới nghe được, ngày mai Cổ trưởng lão của Đan Đình phong sẽ dẫn người tới chỗ chúng ta, đòi ba mặt một lời về chuyện luyện đan.

Lúc biết tin này, Trương Nhị Cầu sợ đến choáng váng. Hắn không ngờ chuyện lại trở thành nghiêm trọng như vậy.

Nếu chỉ đám Lý Thuận thì cũng thôi. Trong mắt Trương Nhị Cầu, đám người đó chẳng qua chỉ là mấy đệ tử hơi có chút địa vị của Đan Đình phong. Thế nhưng có trưởng lão xuất hiện thì không đơn giản nữa rồi.

- Ừm

Lâm Phàm gạt đầu, mặt không đổi sắc.

Trương Nhị Cầu thấy tông chủ chỉ ậm ừ như thế thì càng nóng vội:

- Tông chủ, chúng ta không chuẩn bị gì trước sao?

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu một cái, khóe miệng nở một nụ cười tự tin:

- Không sao đâu, bình đến thì tướng ngăn, nước đến thì xây đập chặn. Vô Danh phong không phải ai cũng có thể tới càn rỡ.

- Vâng

Trương Nhị Cầu thấy tông chủ đại nhân bình tĩnh như vậy thì cũng bình tâm lại, lui ra ngoài.

Không biết là chuyện thế nào mới có thể làm cho tông chủ hoảng sợ như, dù là một tích tắc cũng được?

Sau khi Trương Nhị Cầu lui ra, vẻ mặt bình thản như nước của Lâm Phàm lập tức biến mất, thay vào đó là chút lo lắng.

Hắn biết Đan Đình phong sẽ không bỏ qua như vậy, nhưng không nghĩ tới đợt thứ hai này lại xuất hiện một gã ‘tinh anh quái’.

Làm sao bây giờ?

Ra tay trước chiếm lợi thế, ra tay muộn gặp tai ương, chẳng lẽ giết trước tới Đan Đình phong, đánh lén khiến gã trưởng lão kia bán thân bất toại?

Không được, không được, chuyện này vừa làm thì cả đũa ngọc cũng biết là ai ra tay, huống hồ một mình xâm nhập đại bản doanh của địch, đụng tới Boss thì chỉ có tử ọ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm thấy có chút đau đầu. Thân làm tông chủ, ở trước mặt hai gã đệ tử dở hơi, nhất định hắn phải luôn bảo trì phong phạm của một đại tông sư.

Dù cho ngày mai có cường địch tới, cũng phải giữ vững bình tĩnh trước mặt bọn hắn.

Mà người tới ngày mai là trưởng lão Đan Đình phong, như vậy tu vi khẳng định rất mạnh. Lấy chiến lực Tiên Thiên đại viên mãn của hắn hiện giờ, chỉ sợ không đủ để đối phương nhét kẽ răng.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, tu vi của những trưởng lão này, thấp nhất cũng phải là cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Không được, nhất định phải nghĩ ra kế sách đối ứng, nếu không ngày mai mình bị đối phương hung hăng nghiền áp dưới chân thì sau này sao tạo được uy nghiêm!

Lâm Phàm cảm giác tràn đầy nguy cơ, đầu óc xoay chuyển nghĩ cách ứng đối cho ngày mai.

Một lần suy nghĩ chính là một đêm.

....

Hôm sau.

Bình minh dâng lên, các đệ tử ngoại môn đi ra khỏi phòng, bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

Mà lúc này đám Lý Thuận cũng theo sau Cổ trưởng lão, đi về phía Vô Danh phong.

Các đệ tử ngoại môn thấy đám người Đan Đình phong đi trên đường thì biến sắc. Chẳng lẽ giáo huấn hôm trước còn chưa đủ?

Lý Thuận ngừng đầu ưỡn ngực, khinh miệt nhìn quanh. Hôm nay có Cổ trưởng lão dẫn đoàn, người của Vô Danh phong còn dám càn rỡ chắc?

Còn đám đệ tử ngoại môn này, dám ngăn Đan Đình phong ở trước mặt Cổ trưởng lão sao?

- Sao Lý Thuận lại đến nữa nhỉ, chẳng lẽ giáo huấn hôm trước còn chưa đủ?
- Hừ, người như thế nên để Cậu ca hảo hảo giáo huấn.
- Suyt, nhỏ thôi, hình như người bên cạnh Lý Thuận là Cổ trưởng lão của Đan Đình phong đấy.
- Cái gì? Không thể nào.

Đệ tử ngoại môn này vừa nghe, vội nhìn sang người bên cạnh Lý Thuận.

Vừa nhìn, toàn thân hắn run lên, thật sự là Cổ trưởng lão.

- Trưởng lão, đám đệ tử ngoại môn này hôm trước dám ngăn bọn đệ trên Vô Danh phong, hiện giờ trưởng lão rồi nui, bọn chúng ngay cả cái rắm cũng không dám phóng.

Lý Thuận vỗ mông ngựa nói.

Cổ trưởng lão không nói gì, nhìn thoáng qua những đệ tử ngoại môn này. Chỉ một cái liếc mắt như vậy đã khiến tim của các đệ tử ngoại môn đập lên thình thịch, giống như vừa có sấm sét hung hăng đánh xuống sát đỉnh đầu.

Các đệ tử ngoại môn biết mục đích của Đan Đình phong là Vô Danh phong. Nếu không có Cổ trưởng lão, bọn họ nhất định sẽ ngăn cản lại.

Nhưng hiện giờ Cổ trưởng lão dẫn đầu, cho dù bọn họ có gan lớn bằng trời cũng không dám.

Thánh Tông mặc dù hòa bình nhưng tội phạm thượng chính là trọng tội.

Cho dù bị đánh chết cũng không ai nói cái gì.

Đội người của Đan Đình phong đi trước một quãng, các đệ tử ngoại môn cũng vội lục tục theo sau. Lần này bọn họ cảm thấy bất an, chẳng lẽ sau này sẽ không được Vô Danh phong luyện đan nữa sao?

....

Trên Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác vũ trang đầy đủ, đang đứng chờ trước lối vào.

- Sư đệ, một trận hôm nay chúng ta rất có thể sẽ phải bỏ mạng. Sư huynh còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, nếu sư huynh bất hạnh tử trận, kính xin sư đệ hoàn thành giúp tâm nguyện của sư huynh.

Trương Nhị Cầu cầm một cây Lang nha bông đen kịt trong tay, những chiếc đinh nhọn ở phía đầu bông lóe lên, rất dọa người.

- Sư huynh...

Phong Bất Giác thương cảm nhìn Trương Nhị Cầu, sau đó nhìn thoáng căn nhà gỗ của tông chủ, gật đầu thật mạnh.

- Sư đệ, bọn chúng đến rồi.

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu khẽ run lên, trong lòng rất khẩn trương. Chỉ lát nữa thôi, chết hay không chưa biết, nhưng tuyệt đối không dễ chịu.

Trương Nhị Cầu không rõ tu vi của tông chủ đại nhân ra sao, nhưng hắn biết tông chủ tới từ phân tông. Phân tông bị diệt, tông chủ đại nhân là do lão tông chủ liều mạng đưa tới đây, bởi vậy tu vi chắc sẽ không quá cao, thậm chí có khả năng không bằng được cả trưởng lão của Đan Đình phong.

Hắc vân áp thành thành dục tòi, giờ khắc này hai người Trương Nhị Cầu cảm nhận được một luồng áp lực đầy trời, khiến bọn họ hít thở không thông.

(*Hắc vân áp thành thành dục tòi: Mây đen đè thành, thành muốn đổ - Trích câu đầu bài Nhạn Môn thái thú hành của Lý Hạ, đại ý cả bài là đại nạn tới nhưng không hề sợ hãi, nguyện tử trung với chủ nhân)

Địch nhân đã đến!

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Ặc, chỉ có thể này?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đám người Đan Đình phong vừa đặt chân lên đỉnh núi đã bị hai người Trương Nhị Cầu cản lại.

- Đứng lại, nơi này là Vô Danh phong, các ngươi muốn làm gì?

Trương Nhị Cầu chống mạnh một đầu Lang Nha bổng lên mặt đất, cực kỳ khí thế, không hề có vẻ gì là sợ đám người trước mặt.

- Hừ, càn rỡ, trưởng lão ngoại môn của Đan Đình phong đến, mau gọi tông chủ các ngươi ra đây.

Lý Thuận tròn mắt nhìn. Mới thù hôm trước, hôm nay tất báo. Hiện giờ có Cổ trưởng lão làm chỗ dựa, chẳng lẽ bọn hắn còn dám làm gì?

- Hừ, tông chủ của chúng ta đang bế quan, há bằng mấy câu của các ngươi là có thể gấp. Các ngươi đến từ đâu thì trở về đó đi, đừng ép ta động thủ.

Trương Nhị Cầu bạo phát khí thế, không hề sợ hãi mà nằng thẳng mặt đối phương.

- Lão xược...

Ngay một khắc này, Cổ trưởng lão quát lên một tiếng âm vang như sấm nổ.

Trương Nhị Cầu bị âm thanh chấn động tới muốn rách màng nhĩ. Phong Bất Giác vội che trước mặt sư huynh, ôm quyền nói:

- Cổ trưởng lão, nơi này là Vô Danh phong, là nơi chúng ta được tông chủ đại nhân ban tặng. Đan Đình phong các ngài không mời mà đến, sợ là có chút không ổn.

- Gọi tông chủ của các ngươi ra đây, bản tọa không muốn tốn thời gian đầu vô mồm với các ngươi.

Mặt Cổ trưởng lão lạnh lên, nhìn thẳng hai người.

Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua. Nếu để mặc Vô Danh phong phát triển, vậy sau này Đan Đình phong của hắn còn đứng được ở nơi nào?

- Cổ trưởng lão, tông chủ đại nhân đang bế quan, nếu như có chuyện, xin mời ngày khác tới.

Phong Bất Giác không siểm nịnh không kiêu ngạo nói.

Hiện giờ vẫn ở trong tông môn, đương nhiên không cần lo lắng về tính mạng. Theo phân phó của tông chủ tới qua, trước hết cứ kéo dài thời gian đã.

- Hồn láo...

Cổ trưởng lão nổi giận quát một tiếng, bạo phát ra uy thế khôn cùng, giống như một làn sóng mãnh liệt ập đến, áp cho Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác biến sắc, phải tận lực mà chống đỡ.

- Bắt lấy bọn chúng. Hôm nay bản tọa muốn nhìn xem Vô Danh phong tới cùng có gì bản sự gì mà muốn phân cao thấp với Đan Đình phong.

Giờ phút này Cổ trưởng lão khí thế ngập trời quát âm lên.

Cùng Đan Đình phong cướp đoạt tài nguyên luyện đan, hoàn toàn là muốn chết.

Các đệ tử ngoại môn đứng vây xem ở một bên cũng chỉ biết nhìn nhau, thần sắc sợ hãi. Bọn họ rất muốn trợ giúp Vô Danh phong, nhưng lại kiêng kỵ trưởng lão trước mặt này.

Bọn họ là đệ tử ngoại môn, không thể phạm thượng, nếu nói năng lỗ mãng thì dù bị đánh chết cũng không kêu được với ai.

- Dừng tay...

Ngay tại lúc Trương Nhị Cầu vung Lang Nha bổng lên, Diệp Thiếu Thiên vội vàng mà đến.

- Cổ trưởng lão, kính xin nghe đệ tử một lời, hảo hảo ngồi xuống nói chuyện.

Diệp Thiếu Thiên vừa nghe tin Cổ trưởng lão của Đan Đình phong đến Vô Danh phong thì đã biết là không ổn.

Cổ trưởng lão này là trưởng lão ngoại môn của Đan Đình phong, tính tình nóng nảy. Giờ Vô Danh phong tranh luyện đan khiến ngoại môn Đan Đình phong không còn cả cháo mà húp, đương nhiên Cổ trưởng lão này không thể nhìn.

- Diệp Thiếu Thiên, việc này ngươi đừng quản nhiều. Chuyện Cổ trưởng lão đã quyết định không phải một đệ tử ngoại môn như ngươi có thể ngăn cản.

Giờ phút này Lý Thuận lên tiếng nói.

- Cổ trưởng lão, mọi người đều cùng một tông, có sao phải trợn mắt nhìn nhau...

- Cút!

Cổ trưởng lão quát lên, cắt lời Diệp Thiếu Thiên.

Diệp Thiếu Thiên hít sâu một hơi, sắc mặt biến thành cực kỳ khó coi, trong nội tâm ngập tràn lửa giận.

Con bà nó, dám mắng lão tử.

Từ sau khi Diệp Thiếu Thiên bị Lâm Phàm cảm hóa, tính nết đã ôn hòa hơn xưa nhiều, thế nhưng sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy được.

Hiện giờ thì tốt rồi, bị người khác nhục mạ, Diệp Thiếu Thiên thân là thiên kiêu của ngoại môn, đương nhiên không thể tha thứ.

Giờ khắc này, Diệp Thiếu Thiên lập tức bộc phát lửa giận:

- Hôm nay ai dám đến một bước, đừng trách ta thủ hạ vô tình.

- Diệp Thiếu Thiên, ngươi muốn làm gì?

Lý Thuận lui ra phía sau từng bước, đứng một bên Cổ trưởng lão, sau đó tức giận nói.

Ngày hôm nay cả đám định làm phản sao.

Trưởng lão đã đến mà vẫn dám can rờ như vậy.

....

Lâm Phàm đi tới đi lui trong phòng, vẫn chưa nghĩ ra cách nào khả thi.

Hắn cũng nghe rõ mồn một những âm thanh ở bên ngoài. Chẳng lẽ lần này muốn bị kịch?

Boss đến tận cửa, mình làm thế nào cho phải? Ẩn thân chạy trốn cũng là một cách, nhưng như thế quá mất mặt.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Lâm Phàm sốt ruột chà xát hai tay, chưa biết nên làm sao cho phải. Hắn thử nhòm qua khe cửa ra quan sát bên ngoài.

Không biết tình huống bên ngoài thế nào rồi.

- Địch, sao nhiều người vậy, chẳng lẽ định diệt sạch? Đan Đình phong này thật quá đáng.

Lâm Phàm quét mắt tới, thấy Diệp Thiếu Thiên hình như đang tranh cãi với trưởng lão kia.

- Ô...

Vừa lúc đó, khi Lâm Phàm đánh mắt về phía trưởng lão Đan Đình phong thì thần sắc cũng biến đổi.

- Nhập Thần sơ giai...

Fuc-kkkk...

Không ngờ chỉ có Nhập Thần sơ giai.

Giờ khắc này Lâm Phàm điên rồi, trưởng lão Đan Đình phong hại mình một đêm ngủ lại chỉ là một Nhập Thần sơ giai...

Hố to, hố to!

Lâm Phàm sửa sang đầu tóc y phục, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế uy nghiêm, ánh mắt như thần, đẩy cửa gỗ bước ra.

Nỗi lo lúc trước đã tan thành mây khói, ở lại chỉ còn khí phách khinh thường thiên hạ.

Một trưởng lão Nhập Thần sơ giai đã muốn quét ngang tông môn của mình, quả thực không có để bản tông chủ vào mắt.

Hiện giờ vừa lúc đệ tử ngoại môn tụ tập, cũng là thời điểm tạo uy nghiêm.

Cứ luôn thân thiện với người ngoài, sợ là có người cho rằng mình dễ bắt nạt. Vừa khéo hôm nay có mấy viên đá mài dao tới, để cho bọn hán cảm thụ một chút bản tông chủ là người thế nào.

- Dừng tay cho ta.

Giờ khắc này, một tiếng quát tràn ngập uy nghiêm từ phương xa truyền đến.

Diệp Thiếu Thiên vốn chuẩn bị động thủ, nghe thế thì khựng người lại, ánh mắt chăm chú nhìn phía sau.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cũng làm y hệt như vậy.

- Tông chủ...

Đám người Đan Đình phong thấy Lâm Phàm xuất hiện, hận ý lóe ra trong mắt. Người trước mắt chính là kẻ đã cướp đi mối làm ăn của bọn hán.

Cổ trưởng lão thì sắc mặt không đổi, cẩn thận đánh giá đối phương.

Lúc này Lâm Phàm chậm rãi đi tới, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt lóe ra những tia sáng làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Một cổ phong phạm tuyệt thế cao nhân bạo phát ở toàn trường. Tất cả mọi người đều bị cổ bức khí thâm trầm này trấn áp.

- Đan Đình phong các ngươi không ở chỗ của mình mà lại tới Vô Danh phong của bản tông cần rờ là muốn làm sao? Chẳng lẽ cho là Vô Danh phong ta không người?

Lâm Phàm không giận tự uy, từng lời rành mạch như kiếm sắc đâm vào trong lỗ tai đệ tử Đan Đình phong.

Giờ phút này đám người Trương Nhị Cầu tròn tròn mắt.

Bọn hán phát hiện tông chủ có gì đó khang khác.

Giống như tông chủ trước mắt mới đúng là tông chủ, khiến bọn hán nảy sinh một cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Ánh mắt của hai người nhìn về phía tông chủ đã tràn ngập sợ hãi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Một cước như thần

Dịch & Biên: †Ares†

Giờ phút này Lâm Phàm bức khí mười phần. Nếu người của Đan Đình phong đã chủ động mò đến cửa, đương nhiên không thể buông tha.

Trái tim của ca bị hồi hộp nguyên một đêm, bất kể thế nào cũng phải thu hồi phí tổn.

- Người chính là Lâm Phàm?

Cổ trưởng lão lớn tiếng hỏi, nhú mồm, ánh mắt như một thanh kiếm sắc, xuyên thấu lòng người.

Lâm Phàm nhìn gã trưởng lão trước mặt, cười ha ha:

- Chính là bản tọa. Đan Đình phong các ngươi tới đây là muốn làm gì?

Cổ trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Đan Đình phong là nơi luyện đan của Thánh Tông, Vô Danh phong các người lại dám phá vỡ quy tắc vạn năm của Thánh Tông. Ta tới nói cho người biết, từ nay về sau cấm luyện đan, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Cổ trưởng lão bá đạo vô cùng, ngôn từ không hề để cho người ta có cơ hội thương lượng, giống như người không đồng ý thì sẽ xong đời.

Các đệ tử ngoại môn nghe thế thì biến sắc, sau đó xì xào bàn tán. Bọn họ càng lúc càng oán hận Đan Đình phong, nhưng Cổ trưởng lão ở chỗ này, bọn họ cũng không dám can rờ.

Lý Thuận nhìn thấy tình huống chung quanh, cao ngạo ngẩng đầu, mắt híp lại, lộ vẻ trào phúng.

Hôm trước không phải là rất lợi hại sao? Hiện giờ sao mà rứt hết cả đầu vào thế này?

Lâm Phàm cười cười, sau đó nghiêm mặt lại, hai mắt nhìn chằm chằm Cổ trưởng lão:

- Hồn xược, là ai cho người là gan dám ở trước mặt ta quát tháo? Luận vai vế, người chỉ là văn bối.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu đã bị khí phách của tông chủ làm khuất phục. Hắn không ngờ tông chủ cũng có một mặt bá đạo như thế. Đối mặt trưởng lão Đan Đình phong mà không hề sợ hãi, chửi mắng thẳng mặt, quả thực chính là thần tượng của Nhị Cầu ta.

- Người...

Cổ trưởng lão giận đến mặt trắng bệch, hắn không ngờ đối phương dám can rờ như thế. Nhưng hắn vừa muốn mở miệng, lại bị Lâm Phàm giành trước.

- Đan Đình phong thật sự là càng ngày càng xuống dốc. Người thân là trưởng lão ngoại môn của Đan Đình phong, thế nhưng không muốn phát triển, chỉ biết bòn rút tài nguyên của đệ tử ngoại môn, hãm hại đệ tử ngoại môn, để tông môn lúc nào cũng thiếu đan dược, tội lớn vô cùng.

Lâm Phàm lớn tiếng trách mắng.

- Người nói vậy!

Sắc mặt của Cổ trưởng lão cực kỳ khó coi, cắn giận đáp lại.

- Hừ, nói vậy, nói vậy ở chỗ nào. Đan Đình phong các người đến tận Vô Danh phong chúng ta làm loạn, chẳng lẽ muốn khai chiến với Vô Danh phong sao? Không chịu tu luyện tăng lên kỹ năng luyện đan, cả ngày chỉ trông ngóng ăn bớt tài liệu của đệ tử ngoại môn, thật là đáng khinh.

- Mười phần tài liệu mới luyện chế ra một phần đan dược, thuật luyện đan bậc này quả thực là người sống trên thân trâu, cho dù là đệ tử mới tập tành luyện đan cũng có thể thành công.

- Một lò đan dược, thu lấy sáu thành, sao lại có kẻ cướp da mặt dày đến chừng này cơ chứ!

Lâm Phàm không một chút khách khí, chỉ thẳng mặt Cổ trưởng lão mà thao thao bất tuyệt.

Đệ tử ngoại môn xung quanh nghe Lâm sư thúc nói một tràng, đáy lòng sục sôi. Lâm sư thúc đã nói ra tiếng lòng của bọn họ.

Sắc mặt Cổ trưởng lão lúc đỏ lúc trắng, ngực phập phều thở gấp:

- Người biết cái gì, việc luyện đan hao tâm tổn sức, tạo thành tổn thương thật lớn với tâm thần của chúng ta. Còn mỗi loại thảo dược đều có dược tính khác biệt, mười phần có thể ra một lò là rất bình thường, người chớ có vu tội.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng:

- Hao tâm tổn sức, mười phần ra một lò? Học nghệ không tinh lại đổ cho thảo dược? Trợn to mắt chó của người mà nhìn cho rõ, luyện đan chân chính là luyện chế như thế nào!

Giờ khắc này Lâm Phàm vung tay, bàn tay phải ngửa lên trời, một ngọn lửa hùng hực bốc lên từ đó, hơi nóng làm méo mó cả không gian.

Lật tay ra lửa chính là năng lực luyện đan của hệ thống.

Giờ phút này, đệ tử ngoại môn xung quanh thấy một chiêu này của Lâm sư thúc thì lập tức tròn mắt.

Bọn họ chưa bao giờ thấy Lâm sư thúc luyện đan thế nào, hôm nay có thể được nhìn Lâm sư thúc luyện đan tại chỗ, đương nhiên kích động không thôi.

Đám người Trương Nhị Cầu cũng không khá hơn. Bọn hắn đi theo tông chủ đã một thời gian, nhưng lại chưa từng thấy quá trình tông chủ luyện đan, giờ đều mở to mắt mà nhìn, trong lòng cũng rất háo hức.

- Hừ, bản tọa luyện chế một lò Túc Nguyên Đan ngay tại đây, cho ngươi biết luyện đan chân chính nên như thế nào.

Lâm Phàm lấy một phần tài liệu từ túi chứa đồ, ném vào ngọn lửa trong bàn tay.

Tài liệu vừa tiến vào thì lơ lửng trong ngọn lửa rồi xoay tròn.

Phần tài liệu chậm rãi được hòa tan, dần dần ánh sáng chớp lên, đan hương tỏa ra bốn phía.

Lửa và ánh sáng tán đi, mười viên Túc Nguyên Đan lơ lửng xuất hiện trên tay Lâm Phàm, tỏa ra từng đợt hương thơm.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, không dám tin đan được có thể luyện chế như vậy.

Mà Cổ trưởng lão càng thêm kinh ngạc, lắp bắp mãi không nói được một câu.

- Hừ, thấy rõ chưa...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, ném mười viên Túc Nguyên Đan lên mặt Cổ trưởng lão.

"Độp độp độp..."

Đan bắn lên mặt, Cổ trưởng lão lấy tay bắt được một viên, thần sắc lại càng khiếp sợ không thôi.

Viên đan được này được luyện quá hoàn hảo...

Cổ trưởng lão không thể tin tất cả chuyện này đều là thật sự. Sao lại có thủ pháp luyện đan như vậy được chứ?

- Không, ngươi chó có cố làm ra vẻ huyền bí. Ngươi nhiều lần si nhục Đan Đình phong ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Đan Đình phong.

Cổ trưởng lão then quá hoá giận, không còn để tâm gì nữa, lao vọt lên cao rồi đánh ra một quyền về hướng Lâm Phàm.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, trên không trung xuất hiện ba người đứng thẳng.

Cổ trưởng lão vừa nhìn, tức thì run như cây sậy, vội vàng thu chân nguyên về, từ không trung hạ xuống.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng. Có người đến cũng vô dụng, muốn đến thì đến, muốn cản rồi thì cản rồi chắc? Quá không để Vô Danh phong ta vào mắt.

Hôm nay sẽ cho ngươi một bài học thật sâu, để ngày sau chó còn cản trở.

Lâm Phàm đột nhiên tiến lên, mãnh liệt đá một cước vào đũng quần của Cổ trưởng lão đang hạ từ trên không xuống.

"Đinh, chúc mừng đánh bại Cổ trưởng lão Nhập Thần sơ giai."

"Đinh, chúc mừng Liêu Đan Cước thăng cấp."

- Á á á á á à à à à...

Giờ khắc này thiên địa biến sắc, một tiếng kêu dài thảm thiết vang vọng toàn bộ Vô Danh phong.

Mọi người nghe thấy âm thanh này thì đều rung mình một cái, cảm nhận chủ nhân của tiếng kêu này vừa phải thừa nhận một nỗi đau đớn nhất thế gian.

Diệp Thiếu Thiên đứng ở cách đó không xa cũng biến sắc. Một cước này thật quá quen thuộc, thậm chí cả tiếng kêu thảm thiết cũng giống y hệt.

Liêu Đan Cước một kích trúng mục tiêu, Lâm Phàm không hành động gì thêm, ôm quyền hướng lên trời:

- Cung nghênh tông chủ.

Các đệ tử xung quanh giờ mới kịp phản ứng, cũng làm theo Lâm Phàm, đồng thanh hô:

- Cung nghênh tông chủ.

- Thái thượng trưởng lão.

Ba người đứng trên không, Lâm Phàm biết hai người, một là tông chủ, một là thái thượng trưởng lão Vô Nhai, còn người cuối cùng hắn không rõ.

Thế nhưng hắn cũng là một thái thượng trưởng lão.

Chẳng qua hắn không biết vì sao mấy người này lại tới đây, chẳng lẽ là vì việc của Đan Đình phong?

Giờ phút này Cổ trưởng lão ngã trên mặt đất, hai tay ôm bụng quằn, sắc mặt tái nhợt lần qua lần lại, gào khóc thảm thiết.

Tim của Lý Thuận đập lên thật mạnh. Một cước kia hắn đã tự thể nghiệm qua, thật sự rất rất đau.

Loại đau đớn này, không phải con người có khả năng thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Là thật tâm!

Dịch & Biên: †Ares†

Yến tông chủ nhìn về phía Lâm Phàm, vẻ mặt có chút cổ quái. Ba người bọn họ đã sớm xuất hiện trong hư không ở Vô Danh phong, yêu lệ quan sát tình huống phía dưới.

Bọn họ đều có nghe chuyện xảy ra ở ngoại môn gần đây, hôm nay vốn định tới ngăn cản Đan Đình phong náo loạn Vô Danh phong, cũng muốn xem thuật luyện đan của Lâm Phàm là như thế nào.

Mà màn Lâm Phàm lật tay luyện đan đã làm ba người bọn họ kinh ngạc vạn phần, miệng há hốc.

Đây là thủ pháp luyện đan cao nhất, "Nhất niệm thành đan".

Thủ pháp này, tên như ý nghĩa, chỉ một ý nghĩ lừa đã cháy, đan đã thành, không cần tới lò luyện đan.

Chuyện này có yêu cầu thật lớn về đẳng cấp của luyện đan sư, cho dù là thái thượng trưởng lão Đan Đình phong cũng không có bản sự này. Thánh Tông từng xuất hiện người có bản lĩnh như vậy, đó là thời kỳ huy hoàng nhất của Thánh Tông.

Bởi vì một tông sư luyện đan không chỉ đại biểu cho đan được, mà còn đại biểu cho rất nhiều mặt liên hệ trong tông.

Không ngờ người nắm giữ phương pháp luyện đan này lại lần nữa xuất hiện ở Thánh Tông.

Ánh mắt Yến tông chủ nhìn về Lâm Phàm hiện vẻ vui mừng cực độ. Đây chính là tông môn chi bảo.

Mà ánh mắt của thái thượng trưởng lão Vô Nhai cũng trở nên có chút kỳ quái, cuối cùng biến thành thân thiết hơn nhiều.

Bọn họ cứu Lâm Phàm từ bên bờ cõi chết, cho rằng hắn đã vỡ nát thiên tư, thành tựu sau này chỉ có hạn, lại không ngờ Lâm Phàm có thuật luyện đan bậc này.

- Tông chủ, thái thượng trưởng lão, các ngài nhất định phải làm chủ cho chúng đệ tử, hắn khinh người quá đáng...

Lý Thuận giờ phút này quỳ rạp xuống đất, khóc lóc tố cáo.

Lý Thuận liếc trộm Lâm Phàm một cái, mắt lộ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa. Hiện thái thượng trưởng lão Đan Đình phong ở đây, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho bọn hắn.

- Im miệng.

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong quát lên:

- Ta đã nghe rõ ràng những lời kia của Lâm Phàm, thật không ngờ các ngươi dám chèn ép đệ tử ngoại môn, tội không thể tha.

Lâm Phàm cười khề, nhìn kịch vui trước mắt. Bằng người cũng dám tố cáo bản đại gia, quả thực là muốn chết.

Sau đó Lâm Phàm lại nhìn về thái thượng trưởng lão Đan Đình phong, gật gật đầu. Thái thượng trưởng lão này không tồi, biết phân rõ phải trái.

- Oan uổng, chúng ta thật sự oan uổng.

Đám Lý Thuận sợ đến choáng váng, bọn hắn không ngờ thái thượng trưởng lão lại không giúp mình.

- Hừ, mười phần tài liệu chỉ có thể ra một lò, lại còn lấy đi sáu thành, quả thật... Quả thật...

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong tức tới run người, râu tóc bạc dựng đứng cả lên.

Thanh danh của Đan Đình phong đều bị đám súc sinh này hủy hết a.

Lý Thuận này cũng coi như đệ tử của mình, không ngờ lại biến chất đến mức thế này.

Vị thái thượng trưởng lão này rất ít hỏi đến việc ở ngoại môn, không nghĩ tới sẽ biến thành như hiện tại.

Giờ phút này đám người Lý Thuận run rẩy cúi đầu. Bọn hắn có thể cảm nhận được lửa giận của thái thượng trưởng lão lớn đến cỡ nào, cũng không dám nói thêm một câu, thế nhưng lòng oán hận với Lâm Phàm càng thêm sâu đậm.

. . . .

Lúc này, ba người trên hư không đã hạ xuống. Yến tông chủ gọi Lâm Phàm:

- Theo chúng ta lại đây.

Lâm Phàm không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy ánh mắt của tông chủ hiện rõ vẻ vui sướng, hẳn là bị một màn luyện đan vừa rồi tác động.

Sau đó Lâm Phàm đi theo ba người tông chủ về căn nhà gỗ của mình.

Trương Nhị Cầu lúc này dụi dụi mắt:

- Sư đệ, không phải ta đang nằm mơ chứ?

Phong Bất Giác lúc này cũng ngây người:

- Hẳn là không phải đâu.

Đối với hai người bọn họ, tất cả chuyện này giống như là nằm mơ, thế nhưng lại chân thật phát sinh ở trước mắt.

Nhìn sang đám người Đan Đình phong ai nấy mặt như đưa đám, Trương Nhị Cầu cười phá lên.

- Ha ha, các ngươi rõ rồi chứ, đám đến Vô Danh phong làm loạn, nhất định phải chịu bị kịch.

Đệ tử Đan Đình phong thấy Trương Nhị Cầu chế giễu mình thì tức giận không thôi, nhưng nhớ tới sắc mặt phẫn nộ của thái thượng trưởng lão thì chỉ biết cúi đầu. Không biết sau khi trở về, bọn hắn sẽ phải chịu hình phạt như thế nào nữa.

Cổ trưởng lão giờ vẫn nằm co giật trên mặt đất nhưng không có ai thèm quan tâm. Bọn hắn chỉ quan tâm lúc trở về mình sẽ như thế nào.

Trong phòng.

Lâm Phàm nhìn ba người, cười hỏi:

- Tông chủ, có chuyện gì vậy?

Lúc này Yến tông chủ xoay người, thần sắc nghiêm túc:

- Ngươi là chân tâm thật ý với Thánh Tông sao?

Lâm Phàm không hiểu những lời này có ý gì, nhưng thấy Yến tông chủ nghiêm túc như vậy, hắn cũng thu hồi vẻ cười cợt.

- Thánh Ma Tông là phân tông của Thánh Tông, đệ tử lại là người duy nhất còn sót lại của Thánh Ma Tông, đương nhiên chân tâm thật ý, tuyệt sẽ không phản bội Thánh Tông, có vinh cùng vinh, có họa cùng họa.

Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Thánh Ma Tông là tất cả của Lâm Phàm hiện giờ. Thánh Tông là bản tông, chỉ cần Thánh Tông không phụ hắn, hắn tuyệt sẽ không phụ Thánh Tông.

- Tốt.

Yến tông chủ gật đầu, sau đó ba người xé hư không mà đi, rời khỏi nơi này.

Chỉ để lại một mình Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ.

Cái quái gì đây, tới nơi này chỉ để hỏi mình một câu như vậy?

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, sau đó thở dài một tiếng. Cao thủ chính là cao thủ, nghĩ những gì không ai đoán ra nổi.

Nhưng mà việc còn chưa giải quyết xong, lại đi đâu cả rồi, mình biết thu xếp thế nào đây?

Đúng lúc này, một tiếng nói từ hư không vọng ra.

- Nghiệt đồ, cút trở về cho bản tọa.

Giọng nói này hình như là của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong.

Lâm Phàm đẩy cửa mà ra, nhìn thấy đám đệ tử Đan Đình phong sắc mặt trắng bệch thì không kìm được cười lên.

- Một đám tiện nhân, trở về quỳ đi thôi.

Trương Nhị Cầu cũng ở phía sau lớn tiếng cười nhạo, sau đó đuổi như đuổi tà:

- Cút nhanh lên, còn dám tới Vô Danh phong càn rỡ, thật sự là không muốn sống.

- Khụ khụ. . .

Lúc này Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, tay chấp sau lưng, mặt mỉm cười, từ từ đi tới.

- Tông chủ vạn tuế.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu hô to một tiếng.

- Lâm sư thúc vạn tuế.

Đệ tử ngoại môn cũng hưng phấn hô to lên.

Bọn họ đều cho rằng lần này Lâm sư thúc sẽ bị Đan Đình phong khi dễ, không ai ngờ được chuyện sẽ biến thành như vậy, quả là hả lòng hả dạ.

Lâm Phàm nhìn mọi người, nở một nụ cười hiền từ, giọng trầm trầm đáng tin nói:

- Nhớ kỹ, tà bất thắng chính, thắng lợi vĩnh viễn đứng về phe chính nghĩa.

Lâm Phàm ngừng đầu nhìn về hư không, tinh thần chính nghĩa tỏa ra khiến cả trời đất cũng phải cảm động.

Ánh mắt của vô số đệ tử ngoại môn nhìn về Lâm Phàm đều biến thành sùng bái vô cùng, chỉ thiếu chút nữa hóa thành fan cuồng.

Chỉ cần có một tia cơ duyên là sẽ tiến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 130: Mình thích thì mình ra dấu bừa thôi

Dịch & Biên: †Ares†

Hôm sau.

Trải qua chuyện hôm qua, Lâm Phàm yên tâm hơn hẳn. Tông chủ và hai thái thượng trưởng lão đều đến Vô Danh phong, hơn nữa còn dùng ánh mắt vui mừng và thân thiện nhìn mình, hiển nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Thế nhưng Lâm Phàm vẫn không nghĩ ra một việc, đó là đồng ý để hắn tiếp tục luyện đan hay không?

Lâm Phàm ra khỏi phòng, Trương Nhị Cầu lập tức tiến lên:

- Tông chủ.

Chuyện ngày hôm qua đã làm cho Trương Nhị Cầu thấy được tương lai tươi đẹp. Tông chủ và thái thượng trưởng lão đều hàng lâm ngọn núi này để chống lưng cho tông chủ của chúng ta, như thế sau này không phát triển mới lạ.

- Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, tâm tình hôm nay rất tốt.

Mà đúng lúc này, lại có bóng người ló nhỏ xuất hiện ở lối vào. Lâm Phàm nhất thời cả kinh, chẳng lẽ đám Đan Đình phong lại tới?

Thế nhưng khi rõ những ‘người’ kia, Lâm Phàm lại ngẩn ra.

Đây là thứ gì?

Vóc dáng thấp bé, làn da màu đen, hai tai dài nhọn, đôi tay to thô ráp.

- Yêu... yêu quáiiii...

Trương Nhị Cầu bị hù, hét ầm lên. Hắn chưa từng thấy sinh vật nào như vậy, nửa giống người nửa không.

- Các ngươi là ai?

Lâm Phàm nhú mồm, tiến lên hỏi.

Trong tay mỗi một ‘người’ da đen này đều có đồ vật, thế nhưng Lâm Phàm nhìn mãi không rõ đồ vật này là cái gì.

Đúng lúc này, một tiếng nói không biết từ đâu truyền vào tai Lâm Phàm.

Đồng thời Lâm Phàm phát hiện tiếng nói này chỉ có hắn nghe được, những người khác không phát hiện cái gì.

- Lâm Phàm, đây là những Địa Ma sống ở trong lòng đất dưới Thánh Tông. Bọn họ là những thợ thủ công khéo léo bậc nhất, lần này tới đây để xây dựng kiến trúc cho ngọn núi của ngươi.

Giọng nói này là của Yên tông chủ. Lâm Phàm nghe xong, có chút hứng thú nhìn những Địa Ma này. Hắn gặp qua không ít mãnh thú, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật như vậy.

- Tông... tông chủ, bọn họ là cái gì vậy?

Trương Nhị Cầu hỏi.

Lâm Phàm cười cười:

- Không sao đâu, đây là Địa Ma tới xây tông môn cho chúng ta.

- Địa Ma?

Trương Nhị Cầu nghi hoặc nhìn, sau đó tò mò đánh giá.

Giờ phút này, một Địa Ma cao lớn nhất trong nhóm đi tới trước mặt Lâm Phàm, há miệng kêu chít chít oa oa.

Mắt Địa Ma này lóe lên vẻ thắc mắc, ngón tay vẽ loạn trên không.

Trương Nhị Cầu lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật này, cũng tò mò không thôi:

- Tông chủ, bọn họ đang nói gì vậy?

Lâm Phàm nghe hỏi cũng bó tay, bản tông chủ biết đâu được ‘ngoại ngữ’ này đây. Thế nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm cũng không dám nói thật.

Mình bây giờ là tông chủ, nếu ngay cả mấy lời này cũng không hiểu thì làm sao để Trương Nhị Cầu bái phục được.

Lâm Phàm chợt nảy ra một ý.

Hắn không mở miệng, mỉm cười nhìn Địa Ma, sau đó chỉ ngôi nhà gỗ phía sau lưng rồi gật gật đầu.

Lâm Phàm cũng không quan đối phương có thể hiểu ý của mình hay không, cứ khoa chân múa tay, ra dấu bừa, ý là tự các ngươi nhìn đi.

Giờ phút này Địa Ma kia tiếp tục mở miệng chít chít oa oa, ngón tay to lớn vạch lên vạch xuống trong không khí.

Trương Nhị Cầu thấy tông chủ có thể trao đổi với Địa Ma thì rất sùng bái. Trong mắt Trương Nhị Cầu, tông chủ không cái gì không biết.

Thật sự là thật là làm cho người ta sùng bái.

Phong Bất Giác từ trong nhà đi ra, thấy một đám đen thui thì cũng hoảng sợ, vội vàng đi tới cạnh Trương Nhị Cầu.

- Sư huynh, cái gì đây?

Phong Bất Giác hỏi nhỏ.

- Suyt, đừng nói, tông chủ đang trao đổi với những Địa Ma này, chúng ta không hiểu được đâu.

Trương Nhị Cầu nói.

- À à...

Phong Bất Giác gật đầu, sau đó ngoan ngoãn đứng cạnh Trương Nhị Cầu, nhìn tông chủ trao đổi với Địa Ma.

....

- Ok ok...

Lâm Phàm nâng tay phải lên, ngón cái chạm ngón trỏ tạo thành vòng tròn, ba ngón còn lại duỗi thẳng.

Dù sao không hiểu Địa Ma nói cái gì, mình cũng khoe chút Anh ngữ trả đũa để bọn họ không hiểu lại, thế mới hòa.

Cuối cùng, Địa Ma này giống như đã rõ ý của Lâm Phàm, xoay người chít chít oa oa nói chuyện với đám Địa Ma phía sau.

- Chíttttt...

Đám Địa Ma hô lên một tiếng, sau đó cầm lấy công cụ trong tay mà tự tản đi các phía.

- Tông chủ, thủ thế sau cùng là gì ạ?

Trương Nhị Cầu hỏi.

Có nghĩa là không thành vấn đề. Loại ngôn ngữ bí hiểm này người không hiểu được đâu. Được rồi, chúng ta xuống núi đi, giao nơi này cho bọn họ.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác gật đầu, cũng thâm bội phục bản sự của tông chủ.

....

Lâm Phàm chuẩn bị xuống núi, thế nhưng lại có chút không yên lòng quay đầu liếc một cái. Hắn và Địa Ma dẫn đầu kia, bên nói gà bên nói vịt, chẳng ai hiểu đối phương có ý gì, giờ thì tốt rồi, không hiểu bọn họ chuẩn bị làm thế nào.

Mà Địa Ma thủ lĩnh kia cũng nhìn về phía Lâm Phàm, nhếch miệng nhe hàm răng nhọn hoắt lên, giống như đang cười bảo:

- Các người đi đi, nơi này cứ để chúng ta hoàn thành.

Loài Địa Ma này sinh hoạt tại Thánh Tông đã có tới vạn năm, vẫn luôn được Thánh Tông che chở. Bọn họ không cần trả giá gì, Thánh Tông chỉ nhờ bọn họ ra mặt khi tông môn cần kiến tạo cái gì đó.

Hiện giờ Vô Danh phong cần bọn họ kiến tạo. Đối với những sinh vật thích công việc xây dựng như Địa Ma, đây là chuyện rất vui vẻ.

Tuy rằng không biết nhân loại vừa rồi nói cái gì, thế nhưng khoa chân múa tay là tập tục mà Địa Ma truyền thừa từ vạn năm nay xuống.

Đây xem như một cách để bày tỏ sự thân thiện, cùng vẽ sơ bộ kiến trúc sẽ xây dựng cho đối phương biết, mặc kệ đối phương hiểu hay không.

....

Lúc này Lâm Phàm đã dẫn theo hai đệ tử đi xuống tới chân núi.

Hiện giờ các đệ tử ngoại môn thấy được Lâm Phàm thì không còn sợ hãi nữa, thay vào đó là tôn kính phát ra từ nội tâm.

- Kính chào Lâm sư thúc.

- Chào hai sư huynh.

Lâm Phàm yên lặng gật đầu, rất hưởng thụ cảm giác được các đệ tử ngoại môn sùng bái. Giờ phút này hẳn cảm thấy được tất cả những chuyện mình đã làm đều đáng giá.

Đây là cảm giác được vạn người kính ngưỡng a, thật sự là quá tuyệt vời.

Mà Trương Nhị Cầu lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo phía sau Lâm Phàm.

Đi cùng tông chủ đại nhân thật sự rất có mặt mũi. Chẳng qua nếu tông chủ và sư đệ đều không có mặt, vậy mọi ánh mắt ở đây đều sẽ chỉ dành riêng cho Nhị Cầu ta.

Loại cảm giác này mới gọi là sung sướng.

- Tông chủ, đệ tử muốn đi tới khu tập dịch. Chỗ đó có nhiều bằng hữu cũ, đệ tử muốn tới thăm bọn họ.

Trương Nhị Cầu nói.

- Ủ, đi đi.

Lâm Phàm khoát tay áo.

Lâm Phàm cũng nghĩ y như Trương Nhị Cầu, nếu hai đệ tử của mình không ở đây, như vậy ánh mắt của muôn người sẽ đều tập trung lên người mình.

Loại cảm giác này có bao nhiêu bay bổng a.

Phong Bất Giác nhìn nhìn tông chủ, lại nhìn nhìn sư huynh, nhất thời cảm giác mình giống như là một người thừa.

- Tông chủ, đệ tử muốn đi gặp mấy bằng hữu cũ.

Phong Bất Giác cảm giác mình cũng nên lui lại.

- Ủ, đi đi.

Lâm Phàm mỉm cười nói.

Rốt cuộc, hai đệ tử của mình cũng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Già Lam phong

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Một đường đi tới, đệ tử ngoại môn nhiệt tình như lửa, đôi mắt nào cũng tràn ngập sùng kính, làm cho Lâm Phàm rất hưởng thụ.

- Chào sư thúc, đây là quả Ngọc Mai là sư đệ vừa mới hái.

Một gã đệ tử ngoại môn nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức tiến lên, đưa một loại trái cây đã được rửa sạch tới.

Lâm Phàm cười nhận lấy:

- Đa tạ sư đệ.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục đi thẳng về phía trước. Tên đệ tử bưng trái cây cho Lâm Phàm thì ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, lát sau mới kích động vô

cùng mà nhảy căng lên.

Lâm sư thúc cười với mình, còn cảm tạ nữa...

Trước kia những đệ tử ngoại môn này cứ gặp mình là tránh né như mèo thấy chuột, giờ lại vui mừng tiến tới chào hỏi, Lâm Phàm mở cò trong bụng, mỗi lúc một sáng khoái hơn.

Loại cảm giác này thật sự quá tốt.

Mặc dù hiện giờ vai vế cao, không thể ra tay với đệ tử để kiếm chút exp, nhưng Lâm Phàm cho rằng tất cả đều đáng giá.

Mà lúc này, Trương Nhị Cầu cũng đang cực kỳ nổi bật ở chỗ tập dịch.

- Cầu ca...

- Cầu ca thật đúng là thiên kiêu của tập dịch chúng ta, báii nhập làm môn hạ của Lâm sư thúc, từ nay về sau nhất định lên như điều gặp gió. Tới lúc đó Cầu ca đừng quên bọn đệ nhé.

- Cầu ca của chúng ta là loại người này sao? Không thấy Cầu ca về thăm chúng ta đấy à!

Giờ phút này một đám đệ tử tập dịch vây quanh lấy Trương Nhị Cầu, giống như sao vây quanh trăng sáng. Loại cảm giác này làm Trương Nhị Cầu thoải mái muốn rên lên.

- Chư vị sư đệ, sư huynh tự nhiên là sẽ không quên các ngươi, lần này về đây chính là để thăm các sư đệ.

Trương Nhị Cầu mỉm cười đáp lại.

- Cầu ca thật là người có tình có nghĩa. Ngay từ lúc còn ở tập dịch, Cầu ca đã luôn chiếu cố chúng ta rồi.

Hai từ 'Cầu ca' cứ một tiếng nối tiếp một tiếng khiến như Nhị Cầu sung sướng không thôi, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn.

....

Mà tách biệt cách đó không xa, Lỗ Viêm nhìn thấy Trương Nhị Cầu được đám người tung hô thì ghen ghét không thôi.

(*Lỗ Viêm là Lỗ Diễm ở

Lỗ Viêm cho rằng người được tung hô nên là mình mới phải.

Sau đó Lỗ Viêm không tự giác sờ sờ chuỗi Phật châu trên cổ, mắt sáng rực lên.

Đại Tự Tại Minh Vương châu.

Mấy đệ tử tập dịch lúc trước được Lâm Phàm chọn nhưng bỏ trốn, giờ phút này thấy Trương Nhị Cầu phong quang như thế thì hối hận không thôi, đâm ngực trách mình có sao lúc ấy lâm trận lùi bước, nếu không giờ mình đã giống như Trương Nhị Cầu, được người người hô hào tôn kính.

Thế nhưng giờ hối hận cũng đã muộn.

....

Lúc này, Lâm Phàm nhìn tới tấm bia đá dựng trước con đường lên một ngọn núi xa lạ.

"Già Lam phong"

Đây là ngọn núi duy nhất chỉ thu nữ đệ tử trong Thánh Tông.

Đệ tử Già Lam Phong bình thường sẽ không xuống núi, một mực ở trên núi tu luyện. Lâm Phàm nhớ rõ bạn lữ của Diệp Thiếu Thiên cũng là đệ tử Già Lam phong, chẳng qua từ khi quen biết Diệp Thiếu Thiên thì đã rời khỏi đây, trở thành một đệ tử ngoại môn.

Hiện giờ nếu đã đến đây, vậy thì bản sư thúc cũng nên lên thăm các sư đệ này một chút.

Đi lên núi, Lâm Phàm gặp được mấy nữ đệ tử.

Những nữ đệ tử này nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện nơi đây thì đều nhìn theo mãi, thắc mắc không biết nam đệ tử này là ai, tới đây có chuyện gì?

Lâm Phàm đi một lúc, thế nhưng không thấy ai tiến lên chào hỏi, chỉ đứng xa chỉ trỏ thì thở dài một tiếng, trong lòng có chút mất mát, xem ra danh tiếng của mình còn chưa đủ.

Lâm Phàm tiếp tục bình thần tiến lên, thế nhưng trong lòng đang nghĩ cách, nhất định lát nữa phải để danh hiệu của ca truyền bá tới cả chỗ này.

Cảnh sắc trên Già Lam phong tuyệt đẹp. Lâm Phàm vừa bước lên lưng chừng núi, đã ngửi thấy một mùi hương thơm đặc trưng của nữ nhân ập đến, máu toàn thân không khỏi chảy rần rần.

Cảnh đẹp, người đẹp, muôn màu muôn vẻ, lung linh không cách nào tả xiết.

Càng lên cao, nữ đệ tử càng nhiều. Một nơi toàn nữ nhân, đột nhiên xuất hiện một gã nam nhân, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt.

Đôi mắt những đôi mắt chăm chú nhìn tới, Lâm Phàm vẫn trấn định tự nhiên, miệng khẽ nở nụ cười, tiếp tục tiến về phía trước.

Đệ tử Già Lam phong xì xào bàn tán.

- Người kia là ai? Sao lại tới nơi này nhỉ?

- Không biết, nhưng nhìn trẻ thế kia chắc là đệ tử.

- Hay người này cũng giống mấy gã đệ tử nội môn bị đại sư tỷ đuổi đi lần trước?

- Hừ, nam nhân không có kẻ nào tốt.

- Đừng vội đưa cả nắm thế chứ.

- Câu đó là thái thượng trưởng lão nói.

....

Lâm Phàm thấy đông người như vậy xuất hiện mà không một ai nhận ra mình thì cũng hơi thất vọng.

Thế nhưng hắn cũng không nhụt chí, vung tay áo bước tiếp. Hắn không tin không ai nhận ra mình.

- Đứng lại...

Đúng lúc này, một nữ đệ tử của Già Lam phong tiến đến, ngăn Lâm Phàm lại:

- Nơi này là Già Lam phong, cấm nam tử đi vào. Niệm tình cùng một tông sẽ không xử phạt, ngươi lập tức xuống núi đi.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Sư đệ, sư thúc tới đây là vì muốn tìm một gốc thảo dược.

Chu Dao Dao là đệ tử có trách nhiệm thủ hộ Già Lam phong, hiện giờ thấy người này mặt mày gian gian, ánh mắt đảo qua đảo lại thì nhận định tuyệt đối không phải người tốt, bởi vậy muốn đuổi đi để tránh gây hại cho các sư muội trên núi.

Nhưng vừa nghe lời của đối phương, sắc mặt Chu Dao Dao lập tức lạnh lên, cả giận hừ một tiếng. Người này lại dám chiếm tiện nghi của mình.

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Đại sư tỷ lạnh như băng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm thấy vị sư đệ khá ái trước mắt có vẻ tức giận thì ho nhẹ một tiếng:

- Bản tọa là Lâm Phàm, tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, hôm nay đi ngang qua Già Lam phong, ngửi được mùi hương của thảo dược nên mới không mời mà tự lên núi tìm kiếm một phen.

Báo ra đại danh, Lâm Phàm mỉm cười, dùng ánh mắt thân thiện nhìn mọi người.

Quả nhiên, nghe được lai lịch của Lâm Phàm, các nữ đệ tử của Già Lam phong đều đổi nét mặt, từ cảnh giác biến thành cười mỉm lên như những đóa hoa nở rộ.

- Kính chào Lâm sư thúc.

Giờ khắc này, hàng loạt giọng nói ngọt ngào êm ái vang lên bên tai Lâm Phàm, khiến hắn rất hưởng thụ.

Cái tên Lâm Phàm cũng không phải là bí mật gì ở Thánh Tông, thậm chí đông đảo đệ tử đều nghe qua, có điều nhiều người còn chưa biết mặt hắn.

Hiện giờ Lâm Phàm tự báo danh của mình, nữ đệ tử Già Lam phong đương nhiên thay đổi thái độ, tím tùm bàn tán, mắt đẹp nhòm chằm chằm lên Lâm Phàm.

- Đây chính là đại sư luyện đan trên Vô Danh phong sao?

- Là vị Lâm sư thúc vì ích lợi của đệ tử ngoại môn mà không ngại giận dữ mắng mỏ Đan Đình phong đấy sao?

- Chính là vị Lâm sư thúc đã nói cả Thánh Tông là một đại gia đình đấy ư?

....

Nghe mọi người bàn tán tích cực về mình, Lâm Phàm cười sung sướng trong bụng, nhưng mặt ngoài vẫn một vẻ bình thản mỉm cười, muốn lưu lại ấn tượng thật tốt trong lòng những nữ đệ tử này.

Chu Dao Dao nhủ mảy, sau đó nghi ngờ hỏi lại:

- Ngài thật sự là Lâm sư thúc sao?

Lâm Phàm không đáp, nhìn mọi người, nói:

- Hôm nay sư thúc lần đầu tiên nhìn thấy các sư đệ, có chút đan dược nho nhỏ làm quà gặp mặt, tặng cho các sư đệ.

Lâm Phàm lấy ra năm viên Tốc Nguyên Đan, đưa tới tay Chu Dao Dao. Chu Dao Dao kinh ngạc đến ngây người, sau đó lại thấy bóng lưng kia đang phân phát đan dược cho các sư tỷ muội thì khuôn mặt lạnh lùng cũng lộ vẻ tươi cười.

Hành động này không hề lãng phí, Lâm Phàm không cần nói nhiều một câu, lấy đan dược mở đường, đã đủ đánh tan mọi nghi ngờ.

Tốc Nguyên Đan mặc dù chỉ là đan dược thông thường, nhưng có thể một lần xuất ra nhiều đan dược như thế, không phải đại sư luyện đan là không thể.

- Cảm tạ Lâm sư thúc.

- Cảm tạ Lâm sư thúc.

....

Nghe những muội tử này riu rít cảm ơn mình, Lâm Phàm rất vui sướng. Mặc kệ ở đâu, trường bối đều được người tôn kính, mà trường bối hòa nhã hào phóng lại càng được nhiều người yêu thích.

- Sư thúc, lúc trước đệ tử không biết là sư thúc, kính xin sư thúc tha thứ.

Chu Dao Dao tiến lên phía trước nói.

- Không sao, là do sư thúc đến mà không báo trước.

Lâm Phàm cười nhẹ nói. Mục đích chủ yếu khi hắn tới đây là lộ mặt cho người ta biết, đồng thời đẩy cao danh tiếng, hiện giờ xem ra đã thành công.

- Sư thúc cần thảo dược gì, đệ tử lập tức đi hái.

Chu Dao Dao cực kỳ ân cần nói.

- Không cần đâu, gốc thảo dược kia chỉ có bản sư thúc biết, các người không tìm nổi.

Lâm Phàm cười, xua tay. Đây cũng chỉ là lý do hắn thuận miệng nói mà thôi.

Già Lam phong này đào đâu ra thảo dược, hơn nữa còn là thảo dược quý hiếm ít người biết tới chứ?

Mà đúng lúc này, từ đằng xa truyền đến tiếng quát phẫn nộ.

- Các người đang làm gì thế hả?

Người đến là một nữ tử mặc một thân đồ trắng, dáng người cao gầy, vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết, mái tóc đen dài bay múa... Một băng son mỹ nữ với khí chất thần tiên lãnh ngạo.

- Đại sư tỷ...

Đám người Chu Dao Dao thấy người đến thì đồng loạt biến sắc.

Lâm Phàm quay đầu, cẩn thận đánh giá đối phương, không thể không cảm thán một tiếng, mỹ nữ, quả thật là mỹ nữ a.

- Già Lam phong cấm ngoại nhân tiến vào, kính xin rời đi.

Mộ Băng Yên từ từ đi tới, giống như tiên tử từ trên trời hạ xuống.

Có điều giọng nói của nàng lại lạnh đến tận xương, không mang một chút tình cảm nào trong đó.

- Mộ sư tỷ, vị này chính Lâm sư thúc trên Vô Danh phong, Sư thúc đến Già Lam phong để tìm một gốc thảo dược.

Chu Dao Dao biết tính tình của đại sư tỷ, vội lên tiếng tránh chuyện không hay xảy ra.

Lâm Phàm mỉm cười, không ngờ đại sư tỷ Già Lam phong này đã có tu vi Nhập Thần đại viên mãn, chỉ kém một bước là tiến vào cảnh giới của thần tiên – Tiểu Thiên Vị.

Lâm Phàm mỉm cười, lên tiếng:

- Mộ sư diệt quả thật là thiên kiêu của Già Lam phong. Tông môn có thể có đệ tử như sư diệt, sư thúc thấy rất vui mừng.

Thế nhưng Mộ Băng Yên không hề có phản ứng, xem Lâm Phàm như không khí, cứ thế xoay người rời đi.

- Lấy xong thảo dược, tự mình rời núi.

Thân ảnh của Mộ Băng Yên dần dần đi xa, chỉ truyền lại một câu nói hờ hững.

Lâm Phàm khẽ nhún mày, sư diệt này rất có cá tính, không tệ, bản đại gia thích.

Giờ phút này hiện trường im thin thít. Lâm Phàm phát hiện không khí giống như có chút xấu hổ, nhất thời cười lên ha ha, nhìn về phía mọi người:

- Mộ sư diệt đúng là hơi lạnh lùng, nhưng không sao, sư thúc thích đệ tử có cá tính như vậy.

Đám người Chu Dao Dao cũng hơi xấu hổ.

- Sư thúc, tính của Mộ sư tỷ như vậy đấy.

Chu Dao Dao nói.

- Không sao, sư thúc không vì chuyện đó mà giận đâu.

Lâm Phàm cười nói.

- Sư thúc rộng lượng.

Chu Dao Dao bổ sung:

- Mộ sư tỷ là công chúa của một hoàng triều ở thế tục, đối với người ngoài luôn lạnh như băng, nhưng sư tỷ không có ý xấu, luôn rất tốt với bọn đệ tử.

Lâm Phàm gật đầu, không ngờ còn là công chúa một nước, chẳng trách kiêu ngạo lạnh lùng như vậy.

Giờ khắc này Lâm Phàm đã có một mục tiêu mới, đó là để Mộ Băng Yên phải sùng bái mình.

Nếu có thể khiến một muội tử vừa xinh đẹp vừa cao ngạo như vậy thật tâm gọi mình một tiếng sư thúc thì sẽ là chuyện thành công đến cỡ nào chứ.

Thế nhưng công việc khó khăn này cần phải đi từng bước một, không thể nóng vội a.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 133: Trang bức max điểm

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Một nơi hoa thơm chim hót ở Thánh Tông.

Nơi này cách xa khu phồn hoa trong Thánh Tông, thuộc một góc ít người lui tới, là một bờ vực, bên dưới chỉ có sóng biển đi đùng vỗ vào vách núi.

Diện triều đại hải, xuân noãn hoa khai.

(*Mặt hướng biển rộng, xuân về nở hoa – một câu trong bài thơ cùng tên của nhà thơ Hải Tử)

Đến một nơi thế này có thể làm cho người ta quên đi thống khổ, trở về với thiên nhiên, tìm lại bản tâm của mình.

Giờ phút này, nơi đây quả thật đã có người. Thiếu niên này bị gió từ biển thổi lên làm tán loạn mái tóc dài, còn gương mặt cương nghị không biết tại sao lại tiêu tụy đến cùng cực.

Cặp mắt vốn nên rất có thần kia cũng chỉ còn ảm đạm không ánh sáng, cùng với ngập tràn không cam lòng.

- Aaaaa...

Thiếu niên mặt hướng về biển khơi, ngửa mặt lên trời rộng to, phát tiết nỗi bất cam trong lòng.

Sóng đập lên vách đá liên hồi, giống như là đáp lại tiếng thét gào của hắn.

Thiếu niên quỳ rạp xuống, hai tay cào lên mặt đất, bởi vì dùng sức quá mạnh mà làm cho đầu ngón tay chảy ra cả máu tươi.

- Phế nhân, cuối cùng là phế nhân a, ngay cả một nắm đất cũng có thể khi dễ ta.

Thiếu niên này chính là người đã vì cứu vớt sư huynh ở trong lần lịch lãm cấm địa mà bị hủy căn cơ – đệ tử nội môn Thiên Vũ.

Thiên Vũ không cam lòng gào lên, nước mắt không thể kiềm chế mà chảy xuôi xuống trên gương mặt.

Mặc dù tông môn không hề vứt bỏ hắn, thế nhưng hắn lại không thể mở được ra cửa lòng của chính mình.

Các sư huynh đối đãi với hắn vẫn tốt như trước, thế nhưng hắn không chịu nổi đả kích như vậy.

Một người từng là thiên tài nội môn cao cao tại thượng, thoáng cái đã biến thành một phế vật trời gào không chặt, nhất là mỗi khi nhìn thấy ánh mắt thương hại của mọi người dành cho mình, hắn chỉ muốn chết ngay đi.

- Khôngggggg...

Thiên Vũ ngửa mặt lên trời thét dài. Hắn không cần ai thương hại, hắn chỉ muốn căn cơ khôi phục, cho dù trả bất cứ giá nào cũng sẽ không tiếc.

Nhưng hiện giờ cả một tia hy vọng để căn cơ khôi phục cũng không có.

- Thiếu niên, ngươi quá xúc động rồi đấy.

Đúng lúc này, một tiếng nói từ đằng xa truyền đến.

- Ai?

Thiên Vũ quay phát lại.

Lâm Phàm từ Già Lam phong đi xuống, đang trong tình trạng lâng lâng vì được một đám muội tử riu rít vây quanh, chợt ngửi thấy mùi gió biển thì đi theo tới nơi này.

Thế nhưng vừa tới nơi đây, đập vào mắt Lâm Phàm là một gã đệ tử đang phát tiết cảm xúc của mình, khí tức không cam lòng kia bao phủ cả không gian.

Lâm Phàm chỉ đứng từ xa nhìn đã có thể cảm nhận thật sâu.

- Ngươi đến để thương hại ta sao? Cút, Thiên Vũ ta không cần bất kỳ kẻ nào thương hại...

Thiên Vũ dữ tợn hét về phía Lâm Phàm.

Giờ khắc này Thiên Vũ không muốn gặp bất kỳ kẻ nào, cũng không cần bất kỳ kẻ nào thương hại hắn.

Hắn là cường giả, không phải là phế vật.

- Ngươi bị hủy căn cơ, nếu cho ngươi thêm một lần cơ hội, ngươi vẫn cứu sư huynh của ngươi sao?

Lâm Phàm đã nhận ra người trước mắt là ai.

Người được những đệ tử khác khiêng từ thuyền xuống ngày đó là hắn.

Đồng thời theo tin đồn, gã đệ tử trước mặt này đã bị hủy căn cơ, toàn bộ tông môn cũng không cách này xoay chuyển kết quả này.

Đang ở cao cao tại thượng, chớp mắt một cái đã bị đánh từ thiên đường rơi xuống địa ngục, còn vĩnh viễn không thể lật mình, đây là chuyện không một người nào có thể chịu được, huống chi thiên kiêu trẻ tuổi trước mặt này.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Lập tức cút khỏi đây.

Thiên Vũ giờ phút này đang có cảm xúc rất tiêu cực, nghe gì cũng không lọt.

Lâm Phàm đi tiếp tới, dùng hệ thống để quan sát người trước mắt.

Không thể không thừa nhận đây là một thiên tài.

Tu vi trôi nổi trên trán Thiên Vũ cho cảm giác nếu thuận buồm xuôi gió thì tiền đồ của người này không thể hạn lượng.

Thế nhưng phía sau tu vi lại có thêm một chữ.

Đó chính là... .

"Hủy."

- Ngươi vẫn cứu sao?

Lâm Phàm mở miệng hỏi lần nữa, không để ý tới giọng điệu gào thét của Thiên Vũ.

- Cứu, vì sao không cứu chứ! Ngươi đã có đáp án rồi đấy, có thể cút được rồi!

Thiên Vũ ngẩng đầu, mắt lộ ra hung quang như dã thú. Hiện hắn không muốn gặp bất kỳ người nào cả.

Hắn không muốn nhìn thấy sự thương hại trong ánh mắt của đối phương.

Lâm Phàm lúc này đã thu hồi vẻ cười đùa, mặt mày nghiêm túc, giống như thế ngoại cao nhân nhìn lên Thiên Vũ, ánh mắt không vui không buồn lóe lên từng đợt thần quang, giống như có thể nhìn thấu hết thảy những gì trong nội tâm của Thiên Vũ.

- Bản tọa sẽ kể cho ngươi một chuyện xưa.

Giờ phút này Lâm Phàm chậm rãi mở miệng.

Thiên Vũ cúi đầu không nói, không để ý gì tới người trước mắt nữa, giống như một đồng bùn nhão mà nằm rũ rượi trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn phương xa, tựa như đang tự hỏi mình tiếp tục để làm gì.

- Theo truyền thuyết, ở một vùng đất gọi là Đại Hoang, trong dãy núi tên là Thương Mang có một tòa thôn trang gọi là Thạch thôn. Trong thôn đó có một thiếu niên có cái tên Thạch Hạo...

Giọng Lâm Phàm trầm thấp, từ từ kể chuyện, từ từ nấu một chén 'canh gà tâm linh'.

Từ sau khi rời khỏi học viện Thiên Phủ, Lâm Phàm rất ít kể chuyện. Nhưng hôm nay nhìn thấy đệ tử này khổ sở như vậy, Lâm Phàm cảm thấy mình cần phải cứu vớt một phen.

Quan trọng nhất là đã tới lúc nên kiểm thêm một đệ tử thứ ba để cho mình sai bảo.

Thiên Vũ vốn không muốn nghe, nhưng dần dần lại chìm vào câu chuyện, ánh mắt hơi lóe lên.

Nghe tới đoạn căn cốt chí tôn bị tộc nhân đoạt mất, từ đó về sau Thạch Hạo biến thành phế nhân thì tâm tình của Thiên Vũ cũng nổi lên một tia dao động.

Một nén nhang.

Hai nén... Rồi ba nén đã qua.

Thiên Vũ giống đắm chìm trong câu chuyện của Lâm Phàm, không biết từ lúc nào đã ngồi thẳng dậy, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

- Không phá thì không lập được, phá rồi lại lập, căn cốt chí tôn lại ngưng thành, thành tựu cảnh giới tối cao...

Giờ khắc này, câu chuyện của Lâm Phàm đã đi tới hồi kết.

Một lần kể này, Lâm Phàm vận dụng ra công năng của chức nghiệp phụ Đại Sư, mỗi một lời đều giống như ma âm rót vào lòng người.

Thiên Vũ cũng không còn nóng nảy như trước, lắng lắng nghe tới khi Lâm Phàm nói tới một câu cuối cùng kia.

"Không phá thì không lập được, phá rồi lại lập."

- Không phá thì không lập được, phá rồi lại lập...

....

Giờ khắc này, ánh mắt của Thiên Vũ tràn đầy khát vọng, nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

- Căn cơ của ta có thể khôi phục giống người trong câu chuyện sao?

Lâm Phàm cười khẽ, mắt nhìn hư không, giống như xuyên thấu qua tầng tầng hư ảo, hai tay chấp sau lưng, ngữ khí chắc nịch không cho phép nghi ngờ:

- Ở trước mắt bản tọa, không có gì là không thể.

....

Biểu cảm trên mặt Thiên Vũ dần dần biến hóa:

- Xin tiền bồi giúp ta.

....

Lâm Phàm nhìn Thiên Vũ, sau đó cười lớn một tiếng, ném một viên Đại Phàm Ca tới.

- Bản tọa tặng ngươi viên đan dược này để giúp ngươi khôi phục tự tin. Nhớ kỹ, bản tọa là Lâm Phàm, tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong. Sau khi ngươi dùng đan thì hãy quyết định xem có đến tìm bản tọa hay không.

....

Tới thần bí, đi tiêu sái.

Thân ảnh phát tay áo quay đi, như có hào quang tỏa xung quanh kia xâm nhập vào nội tâm của Thiên Vũ, dần dần chôn một hạt giống chờ đợi nảy mầm.

Thiên Vũ chăm chú nhìn đan dược trong tay, nắm thật chặt, trong mắt toát ra vẻ kiên nghị.

- Không phá thì không lập được, phá rồi lập lại.

Ta nhất định có thể trở lại, tái chiến con đường lên đỉnh cao.

Vô Danh phong Thánh Ma Tông...

Giờ phút này, Lâm Phàm đã đi được một quãng, bỗng dừng cười lên một tiếng. Lần trang bức này, max điểm!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Nhất tông tam tiện

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thiên địa bao la, nhật nguyệt xoay vần.

Tại nơi ‘mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở’ kia đã xảy ra một chuyện vô cùng kinh khủng.

Ban đêm, những đệ tử ở quanh chân núi gần nơi đó đều nghe được bên trên truyền tới từng trận thét gào ghê sợ, thậm chí còn cả tiếng đất rung chuyển.

Bọn họ đều biết Thiên Vũ sư huynh đang ở bên trên, nhưng Thiên Vũ sư huynh đã biến thành phế nhân. Đả kích như vậy dù là ai cũng không thể chịu đựng được.

Có lẽ âm thanh kia là do Thiên Vũ sư huynh đã phát điên rồi làm ra cũng không biết chừng.

....

Hôm sau, sáng sớm.

- Sư đệ, sao đệ lại tự làm tổn thương mình như vậy?

Tông Hận Thiên cứ cách mỗi hai ngày sẽ đến thăm Thiên Vũ một lần. Hôm nay hẳn tới, vừa nhìn tình cảnh trước mắt thì đã bị dọa tới ngây ngẩn cả người.

Mặt đất nơi đây vỡ nát, giống như là bị nện lên vô số nhát búa, mà sư đệ thì nằm ngửa trên mặt đất, mặt cười ngây ngốc.

Thiên Vũ hai mắt vô thần, cười cười nhìn sư huynh.

- Sư đệ...

Tông Hận Thiên đau lòng không thôi, nắm chặt nắm tay, đôi mày kiếp này nhất định phải báo thù cho sư đệ.

....

Trên Vô Danh phong.

Nhóm Địa Ma vẫn miệt mài xây dựng trên nền mấy căn nhà gỗ cũ. Lâm Phàm và hai đệ tử tùy tiện tìm một chỗ nghỉ qua một đêm, sáng hôm sau lại ra ngoài lang thang.

Lâm Phàm đi một lát, Trương Nhị Cầu đã nổi bước lượn theo.

Chỉ để lại Phong Bất Giác một mình lẻ loi ở lại trên núi, làm bạn với Địa Ma.

....

Ba ngày sau.

Lâm Phàm đã đi hết cả tông môn, cuối cùng có hai chỗ hẳn để ý nhất là Già Lam phong và vách núi hướng ra biển, nơi Thiên Vũ ở tạm.

Ở Già Lam phong, Lâm Phàm hưởng thụ cảm giác sướng tê người khi được một đám nữ nhân vây quanh, oanh oanh yến yến riu rít bên tai.

Còn ở vách núi, Lâm Phàm đang chờ đợi gã đệ tử thứ ba. Thế nhưng hẳn đang rất khó hiểu, bởi vì tới tận hôm nay Thiên Vũ vẫn chưa tìm đến, chẳng lẽ do lạc đường?

Cũng không đúng. Vô Danh phong hiện giờ rất nổi danh, hỏi thăm một chút là tìm được. Hay do dùng Đại Phàm Ca, ‘chọc thùng’ mặt đất quá sức nên có gì đó không ổn?

Lúc rời đi, Lâm Phàm để lại một viên Đại Phàm Ca, mục đích chủ yếu là để cho Thiên Vũ tìm lại bản thân, nam nhân là phải luôn ‘cứng rắn’ chứ không được ‘yếu mềm’ tuyệt vọng.

Năm ngày sau.

Địa Ma đã kiến tạo xong Vô Danh phong. Từng dãy phòng ốc liên miên trải dài trên đỉnh núi, vừa liếc mắt đã có cảm giác thật đồ sộ. Đây mới là khung cảnh một tông môn nên có a.

So sánh với hiện tại, trước kia quả không khác gì cái ổ chó.

- Quá tuyệt vời!

Lâm Phàm giờ ngón tay cái tán dương đám Địa Ma.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cảm giác hạnh phúc tới quá nhanh, không gian tồi tàn quen thuộc đã mang diện mạo rực rỡ khác hẳn, không hề kém gì những ngọn núi khác. Đây mới là nơi thật sự thuộc về bọn họ.

Địa Ma thủ lĩnh đột nhiên há to miệng cười, trong đôi mắt xanh lóc lên vẻ đắc ý.

Sau đó, hắn chít chít oa oa mấy tiếng với Lâm Phàm, cuối cùng vác cây búa lớn lên vai, vung tay một cái, một đám Địa Ma theo sau hắn mà rời đi.

Tới vội vã, đi cũng vội vàng, ở trong mắt Lâm Phàm, những Địa Ma này đúng là người tốt.

- Về sau nơi này sẽ là tông môn của chúng ta.

Lâm Phàm nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng cũng nổi lên cảm giác tự hào.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đứng ở phía sau Lâm Phàm, cũng cảm thấy rất vui mừng.

Tông môn rồi cuộc giống một cái tông môn.

- Chúc mừng tông chủ, đệ tử Trương Nhị Cầu/ Phong Bất Giác nguyện vì tông môn phục hưng mà kính dâng tất cả.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau, sau đó cùng quỳ xuống.

Giờ khắc này, trong nội tâm của bọn họ cùng nổi lên một cảm xúc:

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ.

Tông chủ trọng dụng bọn họ, tín nhiệm bọn họ, tài bồi bọn họ.

Bọn họ không phải hạng người không có lương tâm.

Trương Nhị Cầu mặc dù âm hiểm già đời, nhưng thế giới cá lớn nuốt cá bé này, hắn chỉ có thể như vậy để tự bảo vệ mình.

Trương Nhị Cầu tự biết thiên tư của mình không được, tu vi lại càng thấp, nhưng lại được tông chủ ưu ái, trở thành đệ tử Thánh Ma Tông, còn là đại đệ tử.

Mỗi một chuyện này, Trương Nhị Cầu đều ghi nhớ trong lòng.

Đời này kiếp này, vĩnh viễn không phản bội, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, nhất định phải bảo vệ tông môn, vì tông môn mở rộng ranh giới.

Trương Nhị Cầu đã như vậy, Phong Bất Giác lại càng thần phục. Có lẽ trước kia hắn có ý tưởng trở về chính tông, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn đã quen với việc ở lại nơi này.

Thậm chí vô cùng quan tâm tới nơi này.

Lâm Phàm mở rộng hai tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời, mắt nhắm lại, hít một hơi thật sâu.

Chính là loại cảm giác này.

Thánh Ma lão tổ, tin tưởng ta đi, ta nhất định sẽ dẫn dắt Thánh Ma Tông trở thành tông môn mạnh nhất.

Nhất định sẽ trở lại Thương Linh châu, giết hết đầu sỏ tội ác, báo thù cho các sư huynh đệ, báo thù cho tông chủ.

- Nhị Cầu, Bất Giác, từ nay về sau, Thánh Ma Tông là tất cả của chúng ta.

Lâm Phàm nghiêm mặt nói.

- Rồi!

Trương Nhị Cầu hai người đồng thanh ứng tiếng.

- Vì tông môn, chúng đệ tử nguyện đầu rơi máu chảy.

Giờ khắc này trời đất không một tiếng động, gió cũng muốn ngừng lại. Sắc mặt sư đồ ba người vô cùng nghiêm túc. Bọn họ đang ngập tràn hy vọng.

Thánh Ma Tông đã trở thành tất cả của bọn họ.

- Sư thúc... sư thúc có ở đây không?

Đúng lúc này, từ phía xa xa xuất hiện một bóng người vừa leo lên đến đỉnh núi.

Lâm Phàm vừa nhìn, khoe miệng nhất thời nở một nụ cười.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái, sau đó lặng lẽ gật đầu với Lâm Phàm.

Bọn họ biết tiếp theo phải làm như thế nào.

Cá mắc câu rồi.

Tông chủ đã nói trước với họ, người này chính là thiên kiều nội môn bị phế bỏ thiên tư trong lúc lịch lãm cấm địa.

Hiện giờ tông môn mới vừa cất bước, cần rất nhiều nhân lực. Tông chủ đại nhân lại rất xem trọng Thiên Vũ này.

Thế nhưng hai người bọn họ vẫn thắc mắc một chuyện: cả cơ đã bị hủy, kiếp này còn hy vọng sao? Chẳng lẽ tông chủ đại nhân có thể giúp cho người này dựng lại căn cơ?

Đúng vậy, nhất định là như vậy. Ở trong lòng hai người, tông chủ là nhân vật giống như thần. Nếu tông chủ đã nói, vậy nhất định có nắm chắc.

Giờ khắc này, bầu không khí nghiêm túc vừa xong không biết đã biến đi đâu mất.

Vô Danh phong chỉ chớp mắt đã biến thành tràn ngập mùi vị của âm mưu.

Thiên Vũ này tự mình tới cửa, chỉ sợ chạy không thoát.

Lâm Phàm mỉm cười, làm ra thần sắc hòa ái quan tâm đệ tử, đi về phía Thiên Vũ:

- Sư diệt, người đã nghĩ thông rồi sao.

....

Thiên Vũ mặc áo choàng đen che kín từ đầu tới chân. Hắn không muốn việc mình tới đây bị người khác thấy.

Hiện giờ đây là cơ hội cuối cùng với Thiên Vũ. Hắn không muốn làm phế nhân cả đời, cũng không muốn nói cho bất kỳ người nào biết việc mình tới Vô Danh phong.

Cho dù là Tông Hận Thiên cũng không biết chuyện.

Thiên Vũ hành động như vậy chính là muốn để mọi người nghĩ hắn đã bỏ đi. Đợi lúc hắn trở về, hắn sẽ lấy phong thái mạnh nhất của mình để xuất hiện trước mặt mọi người.

Thiên Vũ ta nhất định sẽ trở lại!

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Kế hoạch hoàn mỹ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thiên Vũ cũng biết mình đến trễ, nhưng lại không có cách nào, bởi vì viên đan dược mà sư thúc lưu lại thật sự quá mạnh mẽ.

Thiên Vũ thân là thiên kiều trong nội môn, đan dược gì chưa từng gặp qua, chỉ cần cắn một chút đã có thể phân tích đó là loại gì. Thế nhưng hắn lại không sao phân tích được viên Đại Phàm Ca kia.

Khi Lâm Phàm xuất hiện ở Thánh Tông, Thiên Vũ cũng không trong tông mà đang đi lịch lãm cảm địa.

Lúc trở lại tông môn thì căn cơ của hắn đã bị phế, thể xác và tinh thần chịu đả kích nghiêm trọng, nào còn tâm trí để ý tới chuyện phát sinh trong tông, đương nhiên không biết Vô Danh phong đã được tông chủ ban thưởng cho người.

Về phần đan dược này có độc hay không, hắn hoàn toàn không để trong lòng. Hắn cho là bản thân đã là một phế nhân, còn ích lợi gì để người ta tính kế chứ.

Mà sau khi nuốt viên đan đó, sắc mặt Thiên Vũ lập tức thay đổi, trong cơ thể xuất hiện một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, giống như muốn đốt cháy tất cả thành thân.

Sự tình sau đó được biểu hiện bằng vô số cái lỗ đầy đặc như tổ ong trên mặt đất.

Khi dược tính đã tan, Thiên Vũ mệt mỏi nằm ngửa mặt lên trời, chỉ cảm thấy toàn bộ phiền não của mình biến hóa thành mây bay.

Thần đan – đây là kết luận của Thiên Vũ lúc đó.

- Sư thúc, đệ tử Thiên Vũ đã nghĩ thông, kính xin sư thúc cứu đệ tử thoát khỏi bể khổ.

Thiên Vũ quý gối dập đầu thật sâu, chân tâm thật ý thỉnh cầu.

- Đứng dậy, mau đứng dậy!

Lâm Phàm kéo Thiên Vũ lên:

- Sư diệt không cần phải làm thế, bản sư thúc đương nhiên nên giúp sư diệt khôi phục căn cơ.

Lâm Phàm rất muốn dụ dỗ được đệ tử thiên kiêu trước mắt này.

Tuy căn cơ bị phế, nhưng không có nghĩa là không thể khôi phục. Mà chỉ cần khôi phục, hắn vẫn là một thiên kiêu như cũ.

- Chữa trị căn cơ không phải là chuyện ngày một ngày hai. Hiện nơi này vừa mới được xây lại, phòng trống còn rất nhiều, một lát nữa sư thúc sẽ để đệ tử dẫn sư diệt đi chọn một căn phòng ở lại.

Ý tưởng của Lâm Phàm rất đơn giản, chính là trước hết lưu lại, chậm rãi dụ dỗ tới tay.

Lúc đối phương bị hủy căn cơ, nhân sinh rơi xuống vực sâu thế này là dễ dàng thành công nhất.

- Đệ tử xin tạ ơn sư thúc.

Thiên Vũ cúi đầu nói. Hiện giờ hắn cũng chỉ biết ký thác toàn bộ hy vọng lên người đối phương, mặc kệ tin được hay không cũng muốn thử.

Sống một cuộc đời như cầu, còn không bằng đánh cược một lần.

Sau đó Phong Bất Giác dẫn Thiên Vũ đi chọn lựa phòng ở.

- Tông chủ, đệ tử thấy khả năng mượn sức được người này hơi thấp. Hắn là thiên kiêu trong tông môn, có tình cảm sâu đậm với Thánh Tông, không dễ dàng vào tông môn của chúng ta được đâu.

Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm cười nhẹ, khẽ lắc đầu, hai mắt nhìn chăm chú Trương Nhị Cầu:

- Nhị Cầu à, phải nhớ kỹ, trên đời không có việc khó, chỉ sợ thiếu ý chí. Một khi đủ quyết tâm thì cục sắt cũng có thể mài được thành kim. Hiện giờ hắn đang lúc thất thế, cần được sự quan tâm chân thành của người khác, cho nên sau này hai người các ngươi chịu khổ một chút vậy.

- Vâng, đệ tử hiểu nên làm thế nào.

Nửa tháng sau.

Thiên Vũ đã ở trên Vô Danh phong được hai tuần, chưa từng xuống núi. Tông môn cũng không có động tĩnh quá lớn với việc Thiên Vũ biến mất, chỉ có Tông Hận Thiên là muốn tìm đến lật tung từng tấc đất, nhưng vẫn không có tung tích nào.

Cuối cùng việc này đành phải bỏ ra sau. Thiên Vũ cứ thế lặng lẽ sinh hoạt trên Vô Danh phong.

Đoạn thời gian này, Lâm Phàm chuyên tâm luyện đan. Càng về sau thì thuật luyện đan càng khó thăng cấp, hắn bị níu ở tầng 19 mãi vẫn chưa thể đột phá.

Có điều Lâm Phàm cũng không vội, chuyện thuật luyện đan tiến giai là việc nước chảy thành sông, chỉ cần thêm một chút thời gian.

Trương Nhị Cầu tuy chỉ có thiên tư tầm thường, tốc độ tu luyện thông thả, nhưng nhờ có Lâm Phàm nên thiên tư cũng chậm rãi tăng lên, lại có số lượng lớn đan dược phụ trợ, cho nên tu vi cũng đã sắp đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Trương Nhị Cầu không có hệ thống, tự nhiên phải dựa vào cố gắng của bản thân để vượt qua cánh cửa Tiên Thiên. Còn khi nào đột phá thì phải nhìn chính bản.

Phong Bất Giác vốn là Tiên Thiên cao giai, hiện giờ thực lực mạnh lên không ít, nhưng khoảng cách tới cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn vẫn kém một chút, hẳn là trong một tháng sẽ có đột phá.

Còn Thiên Vũ, hẳn đã tuyệt đối tin tưởng Lâm Phàm có thể chữa trị căn cơ cho mình.

Bởi vì hiện tại bản đã có thể tu luyện. Tuy rằng tốc độ khá chậm, nhưng đối với Thiên Vũ thì đây đã là một tiến bộ thật lớn.

Có thể tu luyện, so với phế nhân đã tốt hơn quá nhiều.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác khắc ghi lời dạy bảo của Lâm Phàm, luôn quan tâm đến Thiên Vũ, đồng thời liên tục rì tai những sự tích và những lời lẽ chí lý của Lâm Phàm.

Tất cả chuyện này là một kế hoạch mà Lâm Phàm cùng hai đệ tử đã định ra sau một đêm trò chuyện.

Kế hoạch này chuyên môn dựa vào tình huống của Thiên Vũ mà thiết kế.

Tính cách, thói quen, cách suy nghĩ v.v... đủ mọi phương diện.

....

Hôm sau.

Trong khu đệ tử ngoại môn đột nhiên muốn nổ tung.

Các đệ tử đang đi trên đường đều phải dừng bước, nhìn không rời mắt về phía trước.

- Đó là đệ tử Già Lam phong.
- Ủa, thật xinh đẹp, nhìn người đi đầu kìa, dáng người quá bốc lửa.
- Suyt, nhỏ thôi, nữ đệ tử Già Lam phong có tính tình rất khó dây vào đấy.
- Lại thật, đệ tử Già Lam phong thông thường đều không xuống núi, thế mà hôm nay lại nhiều người cùng xuất hiện như vậy, có chuyện gì sao?
- Không biết, chúng ta cứ đi theo sau, có lẽ sẽ gặp trò hay.

....

Chu Dao Dao lần này mang theo hơn mười sư muội xuống núi là vì muốn đi Vô Danh phong, tìm vị sư thúc đáng kính kia xin giúp đỡ.

Cảm thụ được ánh mắt mê đắm của các nam đệ tử xung quanh, mặt Chu Dao Dao lộ vẻ khinh thường, không khỏi hừ lạnh một tiếng. So với Lâm sư thúc, những người này thật sự là quá kém.

- Sư tỷ, nếu lần này Lâm sư thúc không giúp chúng ta thì xui xẻo rồi.

Một nữ đệ tử hai mắt ngấn lệ, vẻ tội nghiệp nói.

- Yên tâm đi, Lâm sư thúc là một người rất tốt, tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu đâu.

Chu Dao Dao kiên định nói.

....

Giờ phút này các đệ tử ngoại môn phát hiện nhóm nữ đệ tử Già Lam phong đang đi về phía Vô Danh phong thì ai nấy đều kinh ngạc.

Hay Già Lam phong cũng đến nhờ Lâm sư thúc luyện đan?

Mỗi người trong số họ đều vô cùng tôn kính Lâm sư thúc trên Vô Danh phong. Nếu không phải có Lâm sư thúc, đệ tử ngoại môn bọn họ sao có thể sống tốt như hiện nay.

Hiện giờ luyện đan muốn tìm ai? Đương nhiên là phải đi tìm Lâm sư thúc.

Mặc dù ngoại môn Đan Đình phong đã tiến hành cải cách, luyện đan hoàn toàn miễn phí, xác suất cũng đề cao thật nhiều, nhưng đệ tử ngoại môn vẫn không đi Đan Đình phong.

Bởi vì Đan Đình phong thật sự là làm cho bọn họ không dám tin tưởng. Hơn nữa tốc độ luyện đan của Lâm sư thúc quá khủng bố, hôm nay đưa tài liệu, ngày mai đã có thể tới lĩnh, hơn nữa mỗi lần đều sẽ có niềm vui bất ngờ.

Huống hồ Lâm sư thúc bình dị gần gũi, hai sư huynh trên Vô Danh phong lại nhiệt tình xưng huynh gọi đệ với bọn họ, ở lại đó đùa giỡn nói chuyện phiếm cũng rất khoái hoạt.

Còn Đan Đình phong, để bọn họ hân hỉu quanh đến chết rét đi.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chuyện đơn giản

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Tông chủuuuu... không ổn rồi, có... có một đám nữ đệ tử đang vọt lên đây.

Lúc này Trương Nhị Cầu vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng chạy tới.

Rất dọa người, thật sự là rất dọa người.

Một đám nữ đệ tử hùng hổ xông tới khiến Trương Nhị Cầu luống cuống không biết ứng phó ra sao.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, nữ đệ tử? Nữ đệ tử nào? Thế nhưng ra tới cửa, vừa nhìn, Lâm Phàm lập tức nở nụ cười, không ngờ là đệ tử Già Lam phong đến.

- Kính chào Lâm sư thúc.

Chu Dao Dao tiến lên, tươi cười chào hỏi.

- Kính chào Lâm sư thúc.

Những nữ đệ tử còn lại cũng hành động tương tự.

Trương Nhị Cầu đứng một bên mà kinh ngạc vạn phần. Hắn không ngờ tông chủ lại quen biết nhiều nữ đệ tử như vậy, bởi từ khi tông chủ lập tông hắn đã bên cạnh, cũng không thấy tông chủ có lúc nào đi tạo quan hệ với người khác.

Kỳ quái, quả thật rất kỳ quái. Rồi đến khi nhìn rõ những nữ đệ tử này, Trương Nhị Cầu mở to mắt không chớp.

Thật là quá xinh đẹp, nếu có thể lấy một người làm vợ thì tốt biết bao.

Tông chủ và các sư muội này có quan hệ tốt như vậy, mà tông chủ lại rất quan tâm hai đệ tử bọn họ, như vậy chắc có thể nhân tiện nhờ ép duyên đây...

- Các sư đệ hôm nay sao lại rảnh rỗi lên Vô Danh phong thế?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Chúng ta nhớ sư thúc nên tới thăm mà, hay là không được ạ?

Chu Dao Dao nói.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Qua bên kia ngồi đi. Nếu đã đến rồi thì để sư thúc chiêu đãi các ngươi thật tốt.

Vô Danh phong chỉ có bốn người, so với cả ngọn núi rộng lớn thì quả thật có chút quạnh quẽ.

Hiện giờ có nhiều người đến đây như vậy thì càng đông vui.

Chu Dao Dao biết Vô Danh phong. Nơi này từng là một ngọn núi hoang um tùm cỏ dại, thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã biến thành như vậy, nhất định là được tông môn chống đỡ mạnh mẽ.

Lâm sư thúc không hồ là Lâm sư thúc, chỉ một thời gian ngắn đã khiến tông môn đề tâm như vậy, quả thật là phi phàm.

Thế nhưng hiện giờ không còn thì giờ trò chuyện phiếm nữa, Chu Dao Dao cất giọng khẩn cầu:

- Sư thúc, ngài có thể giúp chúng ta một chuyện gấp được không?

Chu Dao Dao nắm lấy ống tay áo của Lâm Phàm, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm hắn, vẻ rất đáng thương.

Lâm Phàm cười nhẹ, làm ra vẻ mặt trưởng bối cưng chiều vẫn bối:

- Được, có chuyện gì?

- Sư thúc có thể giúp ta luyện chế một ít đan dược được không. Đầu là đan dược rất dễ luyện chế, nhưng cần gấp. Tài liệu chúng ta đều mang tới rồi.

Chu Dao Dao nói.

- Xin sư thúc giúp đỡ.

Một đám nữ đệ tử đứng lúc này tiến lên, đồng thanh cầu xin Lâm Phàm.

Hôm nay Già Lam phong được đại sư tỷ tổ chức một lần thí luyện, địa điểm là một bí cảnh ngay trên núi. Nơi đó tuy không có nguy hiểm gì, nhưng tình huống bên trong lại rất tối tệ.

Bởi vì trong đó có muối, cực kỳ nhiều muối.

Thế nhưng đan dược đòi hỏi muối lại không đủ để phân phát cho tất cả đệ tử.

Nếu không có đan dược này, một khi tiến vào bí cảnh nhất định sẽ bị muối hút máu.

Cuối cùng, đại sư tỷ vì công bình, trực tiếp phân phó không cho phép mang đan dược tiến vào bí cảnh.

Bởi vậy ở thời khắc sau cùng, Chu Dao Dao nghĩ tới Lâm Phàm, chỉ hy vọng Lâm sư thúc có thể hỗ trợ.

....

Trương Nhị Cầu đứng ở một bên, hăm mộ nhìn tông chủ, khẽ than thở nhẹ: nhân duyên với phái nữ của tông chủ tốt thật, nếu người đứng trong vòng vây ấy là mình thì tốt biết bao.

Đáng tiếc chuyện này không có khả năng.

- Được, được, ta giúp...

Đối với Lâm Phàm, luyện đan là chuyện rất đơn giản. Hiện giờ đám hậu bối này cầu xin mình, đương nhiên không thể để bọn họ thất vọng.

- Sư thúc, chúng ta chỉ cần ba mươi viên đan, khi nào thì có thể ạ?

Chu Dao Dao đem dược liệu giao cho Lâm sư thúc rồi hỏi.

Bí cảnh không bao lâu nữa sẽ mở, các nàng cần phải nắm chắc thời gian.

- Rất nhanh thôi.

Lâm Phàm cười, sau đó lật tay phải, một ngọn lửa hừng hực bốc lên trong đó. Lâm Phàm ném hết tài liệu vào trong.

Đám Chu Dao Dao thấy thế thì tròn mắt há hốc mồm. Bọn họ không biết đây là thủ pháp luyện đan gì.

Trương Nhị Cầu được chân truyền của Lâm Phàm, hiện giờ tông chủ đại nhân đang luyện đan trước mặt mọi người, hơn nữa còn dùng phương pháp "Nhất niệm thành đan", hiển nhiên là ngụ ý sâu xa.

Thân là đại đệ tử Thánh Ma Tông, Nhị Cầu làm sao có thể không biết tâm tư của tông chủ.

Nhất là khi nhìn thấy đám sư muội đã ngây người thì Trương Nhị Cầu biết mình phải làm gì.

- Ô, không ngờ là "Nhất niệm thành đan". Đây chính là thủ pháp luyện đan cao nhất a, ngay cả tông chủ và các vị thái thượng trưởng lão Thánh Tông đều phải sợ hãi trước thuật luyện đan này.

Trương Nhị Cầu làm mặt kinh ngạc, hô lớn lên, đủ khiến toàn bộ nữ đệ tử Già Lam Phong nghe được.

Hiệu quả của những lời này thật rõ rệt. Sắc mặt khiếp sợ của đám nữ đệ tử Già Lam phong tức thì biến thành kinh ngạc.

Đặc biệt là Chu Dao Dao, ánh mắt nhìn Lâm Phàm đã vô cùng sùng bái. Nàng không ngờ Lâm sư thúc lại quá mạnh mẽ như vậy.

Chẳng qua nếu chỉ diễn cảm này đã đủ thì thật xem thường 'tài năng' của Trương Nhị Cầu.

- Thủ pháp luyện đan này, Thánh Tông vạn năm nay chỉ mới có một người, mà vị tiền bối kia đã dùng thủ pháp này để đẩy Thánh Tông lên đỉnh phong, khiến các đại tông môn đều phải tìm tới cầu đan...

Trương Nhị Cầu cảm thán nói, đồng thời ánh mắt cũng liếc nhìn chú ý tới sắc mặt của các sư muội Già Lam phong.

Năng lực nhìn mặt đoán ý nghĩ của Trương Nhị Cầu rất cường đại, chỉ cần thấy hướng gió không đúng là sẽ lập tức đổi.

Chẳng qua hiện giờ mọi việc đều phát triển theo dự tính.

Lâm Phàm vừa luyện đan vừa thăm gặt gù trong lòng. Nhị Cầu rất khá, không hổ là đại đệ tử của bản tông, sau này nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng.

- Chu sư đệ, lấy túi trữ vật ra, chuẩn bị nhận đan.

Ngay một khắc này, ngọn lửa trong bàn tay Lâm Phàm bốc lên mãnh liệt, thảo dược trong đó đã bị hòa tan hết, ngưng tụ thành đan dược.

- Dạ?

Chu Dao Dao sững sốt. Nàng không nghĩ tới luyện đan lại nhanh như vậy, còn chưa tới một nén nhang.

Nghe sư thúc nói, nàng không dám chậm trễ, lập tức xuất ra túi trữ vật.

- Mở ra.

- Vâng.

Giờ khắc này, tay phải của Lâm Phàm rung lên, đan dược đang xoay tròn trong ngọn lửa tức thì bay về phía túi trữ vật.

Một viên.

Hai viên.

...

Cuối cùng trọn vẹn một trăm hai mươi viên.

- Sư thúc, quá nhiều rồi.

- Một phần tài liệu có thể ra bốn viên, vừa vặn.

Lâm Phàm nói.

Các đệ tử Già Lam phong cả kinh, có vẻ không dám tin. Từ trước tới nay, bọn họ đều cho là một phần tài liệu ra một viên đan dược, thế nhưng Lâm sư thúc lại luyện ra tới bốn viên.

Trương Nhị Cầu nhìn mặt đoán chương trình, lập tức nắm chắc cơ hội mở miệng nói:

- Thuật luyện đan của tông chủ đại nhân có một không hai trong tông, cả thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong cũng tự nhận không bằng tông chủ của chúng ta. Một phần tài liệu ra bốn viên đan là chuyện rất bình thường.

Quả nhiên, ánh mắt của các nữ đệ tử Già Lam phong khi nhìn về Lâm Phàm đã không dùng từ sùng bái nữa, mà là dùng từ điên cuồng, giống như là của fan cuồng dành cho thần tượng của mình.

Lâm Phàm mỉm cười, phất ống tay áo:

- Xong rồi, nếu đang gấp thì các sư diệt mau trở về đi thôi. Chuyện luyện đan này là việc rất nhỏ, không cần để ở trong lòng.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Thiên Địa Dung Lô

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Khi nhóm nữ đệ tử xinh đẹp động lòng người của Già Lam phong rồi đi, Nhị Cầu đi tới bên cạnh Lâm Phàm, có vẻ hơi khẩn trương.

- Tông chủ, ngài thấy đệ tử thế nào?

Trương Nhị Cầu nở nụ cười đáng khinh hời.

- Cũng không tệ lắm, sao cơ?

Lâm Phàm liếc mắt một cái rồi nói.

- Chẳng là về đại sự nhân sinh của đệ tử...

Trương Nhị Cầu có chút ấp úng. Nói thẳng ra làm người ta quá ngượng ngùng mà.

Lâm Phàm bắt đầu nhìn Trương Nhị Cầu. Hắn đã hiểu, Trương Nhị Cầu là muốn diễn màn cóc ghè ăn thịt thiên nga.

Lâm Phàm thờ dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ.

- Nhị Cầu, người là đệ tử bản tông coi trọng nhất, sau này chính là người thay bản tông trở thành tông chủ đời thứ bảy. Bản tông đặt trọn vẹn kỳ vọng lên người, chớ để cho bản tông thất vọng.

Trương Nhị Cầu vốn đang muốn nhờ tông chủ làm mai, nếu vận khí tốt, có khi có thể giải quyết đại sự nhân sinh. Nhưng hắn lại không nghĩ tới tông chủ sẽ nói những lời này.

- Vâng, tông chủ yên tâm, Nhị Cầu nhất định sẽ không để cho tông chủ thất vọng.

Trương Nhị Cầu đột nhiên nghiêm túc nói.

Hắn vừa bị mấy lời của tông chủ làm chấn động. Thân là đệ tử được tông chủ đại nhân coi trọng nhất, tông chủ đời thứ bảy trong tương lai của Thánh Ma Tông, Trương Nhị Cầu cảm giác trọng trách trên người mình tăng lên rất nhiều.

Hắn không ngờ tông chủ lại coi trọng mình như vậy. Bất kể thế nào, hắn nhất định không thể để tông chủ thất vọng.

- Ủ, đi đi.

Lâm Phàm phát tay, sau đó quay trở lại phòng.

Trương Nhị Cầu nhìn bóng lưng của tông chủ, chút tình cảm nhi nữ trong đầu ban nãy lập tức bị ném sang một bên. Tông chủ xem trọng mình như vậy, nhi nữ tình trường tính là cái gì?

Tông chủ tin tưởng mình như thế, sao có thể để tông chủ thất vọng.

Một ngày khác.

Lâm Phàm đang ở trong phòng luyện đan được Địa Ma chế tạo riêng, luyện chế một lò đan dược. Đây là lò đan cao giai do Kiếm Vô Dịch mới nhờ.

- Thành.

"Ừng..."

Trong thức hải, đỉnh lò mở ra, một viên đan tán ra ba loại hào quang, tỏa ngát hương bay xuống bàn tay Lâm Phàm.

"Đỉnh, chúc mừng luyện chế Địa giai thượng phẩm Tam Sắc Thần Đan."

"Đỉnh, chúc mừng chức nghiệp phụ luyện đan thăng cấp."

"Đỉnh, chúc mừng chức nghiệp phụ luyện đan đạt tới tầng 20, mở ra hình thức tiến giai."

"Đỉnh, chúc mừng chức nghiệp phụ luyện đan tấn thăng thành Thiên Địa Dung Lô."

"Thiên Địa Dung Lô: nung trời luyện đất, không có gì không luyện hóa được."

Giờ phút này Lâm Phàm mừng như điên, thuật luyện đan rốt cuộc tiến giai, mà đẳng cấp mới này khiến Lâm Phàm có chút tò mò.

Nung trời luyện đất, không có gì không luyện hóa được?

Lâm Phàm tiến vào trong thức hải, gọi ra Thiên Địa Dung Lô.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm chấn động tâm thần. Tại trong thức hải, một lò luyện đan cực lớn, tỏa ra khí tức vĩnh hằng cổ lão nhân nhật, khí thế muốn tranh phong cùng trời đất xuất hiện. Vô số ngọn lửa hùng hực đủ để thiêu đốt vạn vật bao trọn lấy cái lò trong đó.

....

Lâm Phàm chuẩn bị thử xem công dụng của Thiên Địa Dung Lô là gì.

Hắn thử ném một viên Túc Nguyên Đan vào Thiên Địa Dung Lô, sau đó điều khiển lửa thiêu đốt lên.

Trong tích tắc, một luồng sáng chói lòa phóng lên từ miệng lò luyện, tiếp đó một viên đan được bay ra.

"Đỉnh, chúc mừng luyện chế Hoàng giai trung phẩm Túc Nguyên Đan."

"Đỉnh, chúc mừng exp +0."

....

Lâm Phàm kinh ngạc vạn phần, không thể ngờ được Thiên Địa Dung Lô lại kiến Túc Nguyên Đan từ Hoàng giai hạ phẩm tăng lên trung phẩm.

Mà sau khi tấn thăng thành Thiên Địa Dung Lô, luyện chế đan dược thông thường lại không tăng kinh nghiệm. Xem ra sau này muốn thăng cấp có chút khó khăn.

Thí nghiệm chưa dừng ở đây, bởi nếu chỉ có thể căn bản không xứng là Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm tiếp tục ném viên Túc Nguyên Đan đã tiến giai vào Thiên Địa Dung Lô, sau đó bỏ thêm thanh trường kiếm Huyền giai trung phẩm Tử Sương Kiếm cướp từ Nghê Mạn Thiên ở Thương Linh Châu vào.

Kiểm này Lâm Phàm chưa bao giờ sử dụng qua, cũng không có bất cứ tác dụng gì, tốt nhất là thử với Túc Nguyên Đan xem có sinh tác dụng nào không.

- Luyện...

Lửa bốc lên hùng hực, Lâm Phàm thậm chí nhìn thấy Tử Sương Kiếm trong Thiên Địa Dung Lô chỉ thoáng cái đã tan chảy thành nước rồi dung hòa vào viên Túc Nguyên Đan.

Lâm Phàm rất chờ mong. Hắn không biết tới cùng sẽ luyện chế ra đan dược gì.

Nếu luyện chế ra một viên thần đan thì hay rồi.

Lâm Phàm biết đây là thí nghiệm đầu tiên trong lịch sử khi dung hòa đan dược cùng binh khí. Nếu thành công, như vậy sẽ khai sáng ra một con đường luyện đan hoàn toàn mới.

Đã tới lúc, đỉnh lò được mở ra, một viên đan dược đen kịt xuất hiện trong lòng bàn tay của Lâm Phàm.

"Đỉnh, chúc mừng luyện thành Địa giai hạ phẩm Kiếm Ý Nguyên Đan."

Kiểm Ý Nguyên Đan: do Túc Nguyên Đan hấp thu kiếm ý ngưng tụ thành.

Kiểm ý... Kiếm ý.

Lâm Phàm vỗ đùi, hân hỉu ra rồi.

Nghê Mạn Thiên thân là thủ tịch đệ tử của Kiếm Các, kiếm thuật cao siêu, mà thanh Từ Sương Kiếm này quanh năm làm bạn bên người Nghê Mạn Thiên, dần dần hấp thu kiếm ý của cô nàng.

Lúc này lò đan dung luyện tất cả vào làm một, đương nhiên Túc Nguyên Đan hấp thụ được kiếm ý trong đó.

Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa thiên địa, luyện hóa cả phần ý chí kia.

Thiên Địa Dung Lô đích xác rất không tồi, thế nhưng còn chưa đủ, cần phải tiếp tục thử nghiệm.

Lâm Phàm lại ném Kiếm Ý Nguyên Đan vào Thiên Địa Dung Lô, sau đó lấy một thanh trường kiếm thượng phẩm thêm vào. Thanh trường kiếm này đã được Lâm Phàm sử dụng qua, tự nhiên là ẩn chứa ý chí của hắn.

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào lò luyện.

Đột nhiên, Lâm Phàm nhướng mày, thất bại?

"Đỉnh, chúc mừng thất bại, viên đan dược này không thể thừa nhận ba lượt luyện hóa."

Đạch, thất bại lại còn chúc mừng.

Ba lượt luyện hóa?

Xem ra Hoàng giai hạ phẩm Túc Nguyên Đan chỉ có thể thừa nhận hai lần luyện hóa, có lẽ đan dược phẩm cấp cao hơn mới luyện được nhiều lần hơn.

Thế nhưng tiếp tục thử, Lâm Phàm mới hiểu mình nghĩ sai.

Số lần luyện hóa không phải dựa vào phẩm cấp của đan dược. Những đan dược cao cấp hơn cũng đều như Túc Nguyên Đan, chỉ luyện hóa được nhiều nhất hai lần, thêm lần nữa chắc chắn thất bại.

Không biết là do hắn chưa phát hiện quy tắc đặc biệt nào đó, hay cố định như vậy, xem ra sau này còn phải tiếp tục tìm tòi.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Ta muốn xuất tông

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Một tháng sau.

Lâm Phàm khoanh chân tu luyện. Lăng Triều Kinh hiện giờ đã lên tới mười hai tầng kinh lực; Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý cùng đạt tới cảnh giới đại viên mãn là tầng 3; Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hồ Đào Tâm, Triêm Hoa Phù Cúc Chỉ v.v... thì vẫn dậm chân tại chỗ như trước.

Nhất là công pháp tăng phúc Long Hoàng Phách Thế, còn chưa tăng nổi cả một cọng lông.

Tu vi tự thân càng là không có bao nhiêu tiến bộ, nhiều exp như vậy, nếu dựa vào căn thuốc thì không biết tới bao giờ mới đầy.

Dù mỗi ngày luyện chế không ít đan dược, nhưng đại đa số đều là đan dược sơ cấp, ăn vào không tăng được bao nhiêu exp.

- Không được, nhất định phải ra ngoài một lần.

An nhàn quá mức làm cho Lâm Phàm cảm thấy cả người khó chịu, giống như toàn thân chẳng còn tí sức nào cả.

Mục tiêu của hắn còn rất lớn, rất xa, giờ cứ sống an nhàn như vậy sẽ khiến tâm tính bị biến chất.

An nhàn không phải tác phong của ca, cứ tiếp tục nhàn nhã như vậy, ca vẫn còn là ca sao?

Tiên Thiên sơ giai (60 triệu/ 100 triệu)

Từng này exp không biết tới lúc nào mới có thể đầy nữa.

Chẳng qua nếu có thể đột phá cánh cửa Tiên Thiên sơ giai, vậy lượng exp cần thiết sẽ giảm bớt.

Nhưng tóm lại nhất định phải ra ngoài một phen, vì exp, cũng vì để nhìn thế giới này rộng lớn tới cỡ nào.

Lâm Phàm đứng lên, đẩy cửa phòng ra, hai mắt chăm chú nhìn hư không, lòng đã hạ quyết tâm.

- Sur thúc.

Lúc này Thiên Vũ từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức tiến lên ân cần chào hỏi.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Vũ cảm nhận được sự quan tâm sâu sắc của mọi người ở Vô Danh phong, đồng thời bồi dưỡng được cảm tình thâm hậu với hai người Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác.

Nhất là Trương Nhị Cầu, Thiên Vũ lại càng có hảo cảm.

Mặc dù ở trong mắt Thiên Vũ, Trương Nhị Cầu tu vi thấp, thiên tư không được, nhưng thời gian dài ở chung, hắn phát hiện Trương Nhị Cầu luôn quan tâm đến mình, để hắn nhớ lại sự quan tâm của huynh trưởng trong nhà khi hắn vẫn còn là phạm nhân.

- Ừm, tu vi đã tiến vào Tiên Thiên sơ giai, không bao lâu nữa là có thể khôi phục hoàn toàn rồi.

Lâm Phàm nhìn Thiên Vũ nói.

Trong đoạn thời gian này, căn cơ của Thiên Vũ đã được Lâm Phàm dùng đủ loại dược liệu để khôi phục hơn phân nửa.

- Tất cả đều là nhờ sư thúc ban cho đệ tử cơ hội tái sinh, đệ tử vĩnh viễn khắc ghi.

Thiên Vũ cung kính nói.

Ở bên Lâm sư thúc thời gian càng dài, Thiên Vũ càng cảm thấy sư thúc thần bí.

Nhưng Thiên Vũ lại không biết, vị sư thúc giống như thần trong lòng hắn cũng đang buồn rầu không thôi. Vì muốn để lại trong lòng hắn một ấn tượng không thể xóa nhòa, Lâm Phàm phải làm bộ thâm trầm rất là vất vả, không có lúc nào được sống với bản chất thật.

Thế nhưng Lâm Phàm cho rằng tất cả chuyện này đều đáng giá, bởi căn cứ báo cáo của Trương Nhị Cầu, nội tâm của Thiên Vũ đang dần dần thay đổi, tiếp tục kiên trì hắn là sẽ có thể dụ dỗ để hắn ở lại đây.

- Tông chủ, chúng ta đã trở lại.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác từ đằng xa xuất hiện.

Từ mấy ngày trước Lâm Phàm đã nảy ra ý định xuất tông, cho nên sai hai người đi vào tông môn tìm hiểu tin tức một phen.

- Có thu hoạch gì không?

Lâm Phàm hỏi.

- Có ạ, bọn đệ tử nghe được tin từ nội môn là tông môn sẽ cử đệ tử nội môn đi Phiêu Miểu Tuyết phong vào sáng ngày mai.

Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm nhìn về phía Thiên Vũ. Thiên Vũ là đệ tử nội môn, hắn sẽ biết đó là nơi nào.

Thiên Vũ cảm nhận được ánh mắt của Lâm sư thúc, bèn nói:

- Sư thúc, Phiêu Miểu Tuyết phong kia nằm ở thành Dung Thiên. Ngọn núi đó quanh năm bốn mùa gió tuyết không ngừng, cũng là nơi mãnh thú tụ tập. Thành Dung Thiên chính là được các đại tông môn lập ra để trấn thủ ở đó, ngăn cản mãnh thú xâm lấn.

Lâm Phàm gật đầu, lại quay sang Trương Nhị Cầu:

- Có tìm hiểu được lần này đi Phiêu Miểu Tuyết phong là chuyện gì không?

- Có ạ, nhưng không rõ thật hay giả. Hình như tại đó xuất hiện một con mãnh thú cảnh giới Thiên Vị, tình huống cụ thể thì không rõ lắm.

Trương Nhị Cầu nói.

- Sư thúc, có lẽ tông môn muốn cử người đi giết con mãnh thú này. Mãnh thú Thiên Vị toàn thân là bảo, thế nhưng cũng cực kỳ hung hiểm, chỉ sợ các tông đều có hành động.

Thiên Vũ một bên nói. Hắn từng tham dự qua loại chuyện này, trong lòng tự nhiên hiểu rõ.

- Thì ra là thế. Được rồi, mọi người đi nghỉ đi.

Lâm Phàm khoát tay áo, sau đó đi xuống núi.

Hắn muốn tới chỗ của tông chủ để xin đi cùng.

Lâm Phàm thích nhất là giết mãnh thú. Exp nhiều, còn dễ dàng có được bảo bối. Nếu cứ quanh quẩn trong tông thì không biết tới khi nào mới có thể thăng cấp.

- Tông chủ đi đâu thế nhỉ?

Trương Nhị Cầu nghiêng cổ nhìn theo, thắc mắc.

- Hắn là sư thúc cũng muốn đi Phiêu Miêu Tuyết phong.

Thiên Vũ nhìn bóng lưng sư thúc rời đi mà nói.

....

Một đường đi xuống, Lâm Phàm nhận được vô số lời chào hỏi cùng ánh mắt sùng bái từ các đệ tử ngoại môn. Hiện tại, lý tưởng duy nhất của bọn họ là có thể trở thành đệ tử của Vô Danh phong.

Thế nhưng Lâm sư thúc mãi vẫn không thấy có ý định chiêu nạp đệ tử, các đệ tử ngoại môn này cũng chỉ biết tiếc nuối trong lòng.

Tại sao trước kia không nhìn ra Vô Danh phong có tiềm lực như vậy chứ? Giờ muốn gia nhập cũng quá khó khăn.

....

Lâm Phàm đi thẳng một mạch tới đại điện của tông chủ Thánh Tông.

- Lâm Phàm cầu kiến tông chủ.

- Vào đi.

....

Tiến vào đại điện, thấy đã có vài thái thượng trưởng lão bên trong, Lâm Phàm lập tức nở nụ cười, chào hỏi:

- Bái kiến các vị sư huynh.

- Thì ra là sư đệ a...

Một tiếng sư đệ này khiến mấy vị thái thượng trưởng lão rất là không thoải mái. Bọn họ đã một bó tuổi, lại phải kêu một thanh niên tí tuổi đầu làm sư đệ, thật đúng là quái dị.

Thế nhưng cũng không có cách nào. Hiện giờ Lâm Phàm là phong chủ Vô Danh phong, lại tự lập tông môn, nhìn từ địa vị chính là ngang hàng với họ.

Mà vai vế thì xem như nhập môn chậm một chút, gọi là sư đệ cũng hợp tình hợp lý.

Yến tông chủ nhìn thấy Lâm Phàm, cười hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tông chủ, sư đệ nghe nói đệ tử nội môn sắp đi tới Phiêu Miêu Tuyết phong đúng không, cho nên sư đệ tới để xin được đi theo.

Lâm Phàm nói.

- Không được!

Lâm Phàm vừa dứt lời, những thái thượng trưởng lão kia đã cùng lên tiếng bác bỏ.

Hiện giờ Lâm Phàm có được thủ pháp Nhất niệm thành đan, đã là bảo bối của tông môn, sao có thể cho đi tới hiểm địa mạo hiểm chứ.

Huống hồ những tông môn khác dù không có oán cừu với Thánh Tông, nhưng rất khó cam đoan bọn họ sẽ không hạ sát thủ khi biết Thánh Tông có đệ tử có bản lĩnh ‘Nhất niệm thành đan’.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Đãi ngộ khác biệt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm biết bọn họ không để mình đi là vì sợ mình gặp phải bất trắc gì đó.

Hắn có thể nhất niệm thành đan, dĩ nhiên sẽ được bất cứ tông môn nào xem là trân bảo, sao có thể để cho ra ngoài đối mặt nguy hiểm? Một khi có chuyện, vậy chính là tổn thất thật lớn.

Giờ phút này Yến tông chủ không nói gì, chỉ nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm ôm quyền nói:

- Sư đệ được ân cứu mạng của tông chủ và chư vị sư huynh nên mới có thể sống sót sau đại nạn, hiện giờ nhập tông đã mấy tháng, nhưng lại chưa xuất được chút sức nào giúp tông môn. Nay cơ hội bày ra trước mắt, kính xin tông chủ và các sư huynh thành toàn.

- Sư đệ, cái này không thể được. Đệ vì đệ tử ngoại môn mà luyện đan đã là công lao bằng trời rồi, sao lại nói là chưa bao giờ ra sức. Huống hồ lần này nguy cơ trùng trùng, thậm chí lo đến cả tính mạng, sư đệ ở lại trong tông môn vẫn tốt hơn.

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong lên tiếng nói.

Lâm Phàm đương nhiên không vì mấy lời này mà đổi ý, nói:

- Mãnh thú cảnh giới Thiên Vị không giống bình thường, các đệ tử đi săn giết nó sẽ có nguy hiểm rất cao. Nếu có đệ ở hậu phương luyện đan, nhất định có thể cứu được càng nhiều đệ tử, kính xin tông chủ và các sư huynh thành toàn.

- Việc này...

Các thái thượng trưởng lão khó xử nhìn tông chủ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lâm Phàm hiện ngang lăm liệt, nhìn không ra nửa điểm giả dối. Đồng thời bọn họ cũng thừa nhận, nếu có Lâm Phàm đi theo đội ngũ, ở hậu phương luyện đan, có lẽ sẽ cứu được rất nhiều đệ tử.

Lâm Phàm thấy mọi người do dự, càng kiên quyết nói:

- Lịch lãm cảm địa, Thánh Tông tổn thất thảm trọng, mất hết mặt mũi trước các tông môn khác. Lần này đi Phiêu Miểu Tuyết phong, sư đệ tắt đèn đan được để các đệ tử tông môn đừng mất mặt vô song, khiến các tông môn khác phải ngước mắt mà nhìn. Kính xin tông chủ thành toàn.

Chúng thái thượng trưởng lão giờ phút này cũng đều có chút do dự. Lâm Phàm nói không sai, lịch lãm cảm địa lần trước đích thật là làm Thánh Tông không còn mặt mũi, trở thành trò cười cho các tông môn khác, thậm chí còn không công hao tổn một đệ tử thiên kiều.

Hiện giờ nếu Lâm Phàm cùng đi với đệ tử nội môn đến Phiêu Miểu Tuyết phong, có lẽ sẽ thật sự có thể lấy lại thể diện cho tông môn bằng khả năng luyện đan của mình.

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn có cảm giác không ổn.

Nhất niệm thành đan a, đó là kỳ tài luyện đan ngàn năm khó cầu, nếu chẳng may vẫn lạc tại Phiêu Miểu Tuyết phong thì không phải đơn giản chỉ là tổn thất một thiên kiều nữa.

- Được rồi, đi đi, nhưng trước mặt người ngoài không được sử dụng nhất niệm thành đan.

Giờ phút này Yến tông chủ nhìn Lâm Phàm, nở nụ cười nói.

Người này tâm tư không tinh khiết, không biết cực lực tranh thủ đi ra ngoài như thế là có mục đích gì, nhưng đi theo tông môn cũng không phải chuyện xấu.

Con đường võ đạo cần phải dũng mãnh vô địch, cứ làm chậu hoa cảnh trong nhà chỉ có dễ gãy, không tôi luyện khó thành châu báu.

- Tông chủ, chuyện này...

Chúng thái thượng trưởng lão không dám tin nhìn lên, bọn họ không ngờ tông chủ sẽ đồng ý.

Lâm Phàm giờ phút này trong lòng vui vẻ:

- Tông chủ yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không lộ thuật nhất niệm thành đan trước mặt người ngoài.

- Ừm, lần này tới Phiêu Miểu Tuyết phong, không nên tiếp xúc quá nhiều với tông môn khác, cũng phải tự bảo trọng.

Yến tông chủ nhiều lần nhắc nhở.

- Dạ.

Lâm Phàm cười toe toét trong lòng, không ngờ có thể thuận lợi thông qua như vậy.

Chúng thái thượng trưởng lão cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

- Sư đệ, đệ có thể tới Đan Đình phong chọn thảo dược cần thiết, chuẩn bị khi cần đến.

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong nói.

- Đa tạ sư huynh.

Lâm Phàm cảm động nói. Minh ở Vô Danh phong luyện đan gần như đã cướp sạch sinh ý ở ngoại môn của Đan Đình phong, giờ sư huynh lại rộng lượng quan tâm như vậy, nếu không cảm động thì quá là máu lạnh.

Có điều đối với những thái thượng trưởng lão này, phân chia mạnh yếu trong từng phong đã không còn quan trọng. Chỉ cần tông môn cường thịnh, cho dù giải tán Đan Đình phong cũng không sao cả.

Đây chính là địa vị khác nhau thì suy nghĩ cũng khác biệt.

....

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

- Tông chủ, thật sự muốn để cho hắn theo nội môn ra ngoài sao?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nghi ngờ hỏi.

- Ừ. Từ khi kẻ này tới đây, ta đã thường xuyên âm thầm chú ý, tuy hơi gian xảo một chút, nhưng lại chân tâm thật ý với Thánh Tông ta. Hiện giờ hắn muốn ra ngoài xem thế giới, chúng ta đương nhiên không thể vì hắn lĩnh ngộ nhất niệm thành đan mà nhốt ở nơi này.

Yến tông chủ nhớ lại đủ loại hành động của Lâm Phàm trên Vô Danh phong, cũng chỉ lắc đầu bật cười.

Đồng thời làm Yến tông chủ không thể không mở to mắt mà nhìn là kẻ này lại có thể giúp người khác dựng lại căn cơ, thật khó có thể tin nổi.

- Nhưng nếu như gặp nguy hiểm thì nên làm thế nào?

Thái thượng trưởng lão Lữ Minh Dương của Trung Thiên phong hỏi.

- Không sao, ta đã có tính toán.

Yến tông chủ nói.

- Vậy thì tốt rồi. Chỉ cần không có gì ngoài ý muốn xảy ra, người này nhân định sẽ là nhân vật dẫn dắt Thánh Tông đòi tiếp theo.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai có đánh giá khá cao với Lâm Phàm.

- Vô Nhai sư huynh, huynh đánh giá có cao quá không? Trong nội môn ở đời này cũng có rất nhiều thiên kiêu kiệt xuất đó.

Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn lắc đầu cười nói.

- Sư đệ, tiếp tục nhìn là được rồi.

Vô Nhai chỉ cười một tiếng, cũng không tranh cãi.

Chúng thái thượng trưởng lão cũng đều cười mà không nói. Bọn họ không quản ai là thủ lĩnh đòi tiếp theo, chỉ cần tông môn có thể trường tồn muôn đời là đủ.

....

Giờ phút này Lâm Phàm vừa đi vừa khe khẽ hát. Thật sự là quá sung sướng, không ngờ tất cả đều thuận lợi như vậy.

Lâm Phàm chọn hướng Đan Đình phong mà tiến. Thái thượng trưởng lão đã nói rồi, có thể lên núi tự chọn thảo dược.

Lần trước lén lút lút lút, lần này quang minh chính đại, khác biệt thật quá lớn.

Đám đệ tử ngoại môn Đan Đình phong giờ cũng thấy được Lâm Phàm, ai nấy giống như chim sợ cành cong mà né hết ra xa.

Bọn hắn có ấn tượng vô cùng sâu sắc với người trước mắt. Đây là một kẻ vô cùng âm hiểm, làm hại đệ tử ngoại đường bọn hắn phải ăn không khí mà sống.

Hiện giờ chẳng có bao nhiêu đệ tử nguyện ý tới Đan Đình phong luyện đan, cho dù nơi đây đã không còn thu phí luyện đan kể từ khi bị thái thượng trưởng lão răn dạy nữa.

Từng là mười phần tài liệu ra một lò đan dược, hiện giờ đã đổi thành năm phần tài liệu ra một lò.

Thậm chí đan dược cấp thấp nhất định phải hai phần tài liệu ra được một lò.

Yêu cầu này với đệ tử luyện đan ở ngoại đường Đan Đình phong thật sự là quá nghiêm khắc.

Lý Thuận càng thăm, lúc trước còn thoải mái luyện đan, giờ mỗi lần luyện đều như đánh trận, không phút nào dám lơ là.

Nếu không luyện đan thất bại thì sẽ phải tự bỏ tài liệu ra đền.

....

Tất cả tình huống bị thăm này đều là ‘nhờ ơn’ tên khốn trên Vô Danh phong ban tặng.

- Lý sư huynh, không tốt, tên khốn khiếp trên Vô Danh phong đến.

Lúc này đã có người hoảng sợ chạy tới báo cho Lý Thuận.

Lý Thuận đứng bật dậy, ánh mắt kinh sợ, thậm chí có chút phẫn nộ, sau đó nổi giận ùng ùng đẩy cửa mà ra.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Sư thúc giúp người khai quang

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm chỉ mỉm cười đáp lại những ánh mắt u oán của đệ tử ngoại đường Đan Đình phong.

Làm người thật khó, những đứa nhỏ này đều đang bị cừu hận che mắt a.

Nhưng quên đi, cừu hận là động lực lớn nhất thế gian. Có lẽ tội nhỏ oán hận mình sẽ càng chăm chỉ tu luyện, cố gắng để mong sau này hung hăng dẫm mình dưới chân, trả lại con giận năm đó.

Nếu có thể dùng thân thể của mình để giúp những sơn dương lạc đường này tiếp tục phấn đấu, Lâm Phàm cũng vui lòng.

Nghĩ thế, Lâm Phàm càng không thêm để ý những ánh mắt kia, thậm chí quyết định phải làm sao cho tội nhỏ càng thù hận mình càng tốt, để tội nó có thể bộc phát ra khí lực từ khi còn bú sữa mẹ, tiến thật xa trên con đường võ đạo.

- Nhìn cái gì, không thấy bản sư thúc đến sao? Còn không nhanh chóng nghênh đón.

Lâm Phàm hung hăng quát một tiếng, giống như sấm sét đánh bên tai đệ tử ngoại đường Đan Đình phong, khiến cả đám run rẩy, hai mắt đầy sợ hãi.

Không tồi, không tồi, chính là hiệu quả này.

Thế nhưng kết quả lại không giống hần mong muốn, bởi vì khi hần chuẩn bị đi tới được viên, đám đệ tử này chẳng những mắt sạch biểu hiện thù hận, còn rụt rè chạy tới, vừa sợ sệt vừa cung kính chào đón hần.

- Bái kiến sư thúc.

- Đệ tử bái kiến sư thúc.

....

Lâm Phàm tròn tròn mắt. Minh kiều ngạo như vậy còn được ân cần thăm hỏi, đám đệ tử ngoại đường này cũng quá không có tự tôn rồi.

Ài, xong rồi, xong rồi.

Lâm Phàm thờ dài, một đời này của Đan Đình phong xem như xong, đệ tử lại nhu nhược tới mức này cơ chứ.

Sự thật là đệ tử ngoại đường Đan Đình phong đã quá sợ đại ma vương này, thậm chí cả ý nghĩ phản kháng cũng không có.

Thuật luyện đan cao siêu, đặc biệt được lòng người, ra tay tàn nhẫn, máu chốt là cả thái thượng trưởng lão Đan Đình phong cũng đứng về phe đối phương.

Như vậy bọn hần còn biết làm sao? Lấy trứng chọi đá chỉ có một kết quả là bị hung hăng nghiền áp.

Còn không bằng lấy lòng tạo quan hệ, không chừng sẽ được chỗ tốt thật lớn.

- Lâm sư thúc, ngài có chuyện gì cần bọn đệ tử làm giúp không ạ?

- Bọn đệ tử rất quen thuộc Đan Đình phong, Lâm sư thúc có bất cứ chuyện gì cứ phân phó, bọn đệ tử lên núi đao xuống chảo dầu cũng không ngại.

Đám đệ tử Đan Đình phong vây quanh lấy Lâm Phàm thao thao bất tuyệt vỗ mông ngựa.

Thảm sự ngày đó, bọn hần còn nhớ như in. Sau khi trở lại Đan Đình phong, cả đám không chỉ bị trưởng lão phạt, còn bị chửi một trận không ngóc đầu lên nổi.

Ngay cả Cổ trưởng lão cũng bị giáng chức, đã trở thành một đệ tử ngoại đường.

Tất cả biến hóa này đều do một tay Lâm sư thúc trước mắt tạo ra. Giờ ý tưởng duy nhất của bọn hần là tạo được quan hệ tốt với đại ma vương này.

Lâm Phàm nhìn tình huống không giống dự tính của mình, cũng không biết phải làm sao.

Thôi, dù sao đều là sư diệt của mình, biết sai mà sửa là tốt rồi. Bản tông chủ không phải người thù vặt, bỏ qua việc các người làm bậy trên Vô Danh phong.

Giờ khắc này sắc mặt Lâm Phàm dần dần dịu đi rất nhiều:

- Ủm, không tồi, không tồi.

....

"Rầm"

Đúng lúc này, một tiếng sập cửa thật mạnh vang lên. Từ gian phòng gần đó, một người hùng hùng hổ hổ đi ra.

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời cười lên, thì ra là Lý Thuận sư diệt.

Giờ phút này Lý Thuận hai mắt đỏ bừng, nộ khí bốc tận trời. Hần thấy các sư đệ đều đang tung hô quanh Lâm Phàm thì lại càng tức đến run rẩy cả người.

Lý Thuận có vô số lời muốn nói, nhưng không biết mở miệng thế nào. Hần không dám can rờ, chỉ có thể dùng ánh mắt hung tợn căm tức nhìn Lâm Phàm.

Hắn muốn để cho đối phương hiểu được, trong lòng mình có bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu bất cam.

- Lý sư huynh, Lâm sư thúc đến.

- Lâm sư thúc, Lý sư huynh nhất định là vì nhìn thấy ngài tới mà hưng phấn kích động tới đỏ cả mặt.

Lý Thuận nghe được các sư đệ nói thì tí nữa ngã ngửa, thậm chí muốn chửi ầm lên: đám không có chí khí, ai kích động đến con mắt cũng đỏ!

- Lý Thuận, nhìn thấy Lâm sư thúc sao còn không tới ân cần thăm hỏi.

Cổ trưởng lão bị giáng chức giờ cũng đứng lên lời trong đám người, lạnh lùng nói

Hắn coi như thức thời, giờ chỉ biết ngoan ngoãn, hy vọng lập công chuộc tội, sau này còn có thể trở lại thành trưởng lão ngoại môn.

Lâm Phàm cười cười. Hắn không ngờ Lý Thuận tới bây giờ rồi vẫn còn có thể tỏ thái độ khó chịu với mình.

Phản tình thần này đáng quý a.

Lâm Phàm tiến từng bước, Lý Thuận lại lùi theo từng ấy bước, lộ vẻ hơi sợ.

- Thì ra là Lý sư diệt. Chuyện cũ đã qua rồi, sư diệt không nên để ở trong lòng.

Lâm Phàm tiến lên, mặt hòa nhã vỗ vai Lý Thuận.

Lý Thuận nhú mày, không biết đối phương muốn thế nào.

Còn đám đệ tử ngoại đường, ánh mắt nhìn Lâm Phàm thúc lại hiện vẻ áy náy. Không ngờ Lâm sư thúc đại nghĩa như vậy, không tính toán hiềm khích trước kia.

Lý Thuận làm ra những việc quá phận như thế, nhưng Lâm sư thúc lại không chút oán hận. Phần bao dung này làm cho người ta kính nể a.

- Ngươi muốn làm gì?

Lý Thuận cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

- Ài, sư diệt không cần khẩn trương. Sư thúc có nghiên cứu qua về tướng số, hôm nay vừa nhìn thì phát hiện sư điện có tướng mạo của bảo châu bị long đong, tài năng thiên địa nhưng lại bị lấp vùi.

Lâm Phàm nghiêm trang nói ra những câu thần thần bí bí.

Lý Thuận sững sốt, nhưng sau đó lại càng thêm cảnh giác.

- Sư diệt, cùng sư thúc tới đây, sư thúc giúp ngươi khai quang. Hy vọng sư thúc không có đoán sai.

Lâm Phàm cười, vỗ bả vai Lý Thuận, sau đó hai người chậm rãi đi vào trong phòng.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Trương Nhị Cầu và Phong Bát Giác liên thủ biểu diễn

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đệ tử ngoại đường Đan Đình phong đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ không biết rốt cuộc hai người này vào phòng làm gì.

Chẳng lẽ là muốn...

Các đệ tử vội vàng lắc đầu, sao có thể nghĩ sang loại chuyện dơ bẩn như vậy chứ? Nếu để cho Lâm sư thức biết, còn không phải sẽ lột da bọn hắn.

Mọi người chờ sắp sốt ruột thì đột nhiên một tiếng kêu gào kinh thiên động địa truyền từ trong phòng ra.

Đã xảy ra chuyện?

Giờ khắc này mọi người cực kỳ hoảng sợ, vừa định tiến lên xem thử thì đã thấy Lâm Phàm bước ra.

- Ài, đáng tiếc người không phải.

Lâm Phàm tiếc nuối thở dài một tiếng.

Hóa ra tất cả chuyện này đều do mình suy diễn. Người bị trời đất đổ kị sao có thể dễ tìm như thế chứ.

Chỉ khổ cho Lý sư diệt, liên tục chịu hai lần đả kích, e là cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tàn phá nghiêm trọng.

Mọi người thấy Lâm sư thức, lại nghe tiếng kêu thảm thiết trong phòng thì sắc mặt tái nhợt, bị hù đến liên tục lùi về sau, chỉ sợ sẽ gặp độc thủ.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu, sau đó cất bước tiến về hướng được viên.

Khi Lâm Phàm đã rời khỏi, đám đệ tử mới dè dặt tiến lên. Thấy Lý Thuận đang nằm trên đất run rẩy không ngừng thì ai nấy đều hít một hơi lạnh.

Lý sư huynh lại gặp đòn nghiêm trọng.

Giờ phút này Lý Thuận chỉ cảm thấy trời như sập xuống, trước mắt không còn ánh sáng, nhân sinh mất đi tất cả hy vọng. Loại đau đớn này tuy từng trải qua một lần, nhưng Lý Thuận vẫn không thể nào quen nổi.

- Sư thức, sư diệt... lần sau... không dám... nữa...

Lý Thuận cực kỳ bi thương. Hắn đã thật sự sợ rồi.

Ban nãy, hai người vừa vào phòng, Lâm Phàm lăm lăm những câu khó hiểu gì đó, sau đó đột nhiên ra chân. Vừa nhìn thấy cái chân giống như khai thiên tích địa phóng đến, Lý Thuận đã biết mình sẽ gặp bi kịch, mà quả nhiên hắn nghĩ không sai.

....

Lâm Phàm từ Đan Đình phong lấy đi không ít thảo dược, khiến đám đệ tử đau lòng không thôi. Thế nhưng có lời của thái thượng trưởng lão, đau lòng cũng vô dụng.

Cuối cùng Lâm Phàm thoả mãn đi trở về.

Ngày mai sẽ xuất hành cùng mọi người, hắn nhất định phải luyện chế một ít đan dược đặc thù để phòng ngừa.

Lần này đi xa, Lâm Phàm tự đặt ra một mục tiêu nhỏ cho mình, đó là ít nhất tu vi phải đột phá đến Tiên Thiên trung giai.

Nếu có thể tiến thêm một bước thì càng tốt.

....

Ban đêm, trên Vô Danh phong đèn đuốc sáng trưng. Ánh sáng chiếu rọi khắp cả ngọn núi khiến nơi này tuy neo người nhưng lại không có cảm giác cô độc.

Lâm Phàm đang ở trong một căn phòng, tự luyện chế đan dược cho mình.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thì bùng rượu và thức ăn đi tới phòng của Thiên Vũ.

Thiên Vũ đã tu luyện một ngày một đêm, mong sớm có thể trở lại tu vi như lúc đầu, giờ thấy đệ tử của sư thức tiến vào thì ngừng lại, nhiệt tình tiếp đãi.

- Thiên Vũ sư huynh, đêm nay ba người chúng ta phải uống một trận đã đời mới được.

Trương Nhị Cầu cười đặt rượu và thức ăn lên bàn, sau đó rót đầy ba chén:

- Rượu này hôm nay đệ mới lấy từ một sư đệ có nghề gia truyền trong ngoại môn, xứng danh rượu ngon đấy.

- Được, hôm nay không say không về.

Thiên Vũ đã rất quen thuộc với hai người, đương nhiên không có từ chối.

Ba người cùng chén, vừa ăn uống vừa nói chuyện. Không quá bao lâu, rượu đã gần hết, mặt ba người cũng đỏ lên, đều có chút ngà ngà say.

- Mọi người xem, hiện giờ Vô Danh phong càng ngày càng tốt, thời gian nỗ lực của chúng ta không có uống phí.

Giọng Trương Nhị Cầu giờ phút này đã hơi lè nhè.

- Đúng vậy.

Phong Bất Giác gật gật đầu.

Thiên Vũ thì không có bao nhiêu cảm giác, nhưng hắn cũng hiểu, Vô Danh phong có thể trở thành như hiện tại cũng không dễ.

- Sư huynh, kỳ thật có đôi khi đệ nghĩ, nếu có thể trở lại ngoại môn thì thật tốt.

Phong Bất Giác lắc cục nói.

- Người muốn trở về?

Trương Nhị Cầu đang tươi cười, nghe thế lập tức lạnh nhạt hẳn, giọng nói dần dần có một tia bất thiện.

Nhưng Phong Bất Giác lại không cảm nhận được, tiếp tục lên tiếng.

Thiên Vũ tuy cũng đã hơi say, nhưng vẫn có thể cảm thụ được không khí biến hóa, vừa định mở miệng ngăn Phong Bất Giác lại thì đã không kịp.

- Vâng, trở lại ngoại môn thật tốt, chỗ nào cũng nhiều người, chỗ nào cũng náo nhiệt...

Phong Bất Giác cười nhẹ nói.

- Im miệng.

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu bộc phát ra uy nghiêm của đại sư huynh:

- Sư đệ, ngươi say quá hồ đồ rồi sao? Sao ngươi lại nói ra được những lời này chứ? Nếu để cho tông chủ nghe được, còn không phải khiến tâm của ngài rét lạnh.

- Trương sư đệ đừng nóng, Phong sư đệ nhất định là uống nhiều quá nên mới vô ý nói vậy thôi.

Thiên Vũ vội vàng khuyên giải nói.

- Sư huynh, huynh tức cái gì vậy, đệ chỉ nói thật thôi mà. Huống hồ Vô Danh phong và tông môn đều là một nhà, đi đâu không phải đều giống nhau sao?

Phong Bất Giác ngăn Thiên Vũ lại, nhìn Trương Nhị Cầu mà nói.

"Choang..."

Trương Nhị Cầu ném thẳng chén rượu trong tay xuống đất, cắn giận nói:

- Đúng vậy, Vô Danh phong và Thánh Tông là một nhà, nhưng ngươi không thể nói ra lời như vậy. Tông chủ có đại ân với chúng ta, ngày đó ngươi chịu nhục, là tông chủ giúp ngươi tìm về mặt mũi, kéo ngươi vào Vô Danh phong. Hiện giờ ngươi sung sướng rồi nên muốn rời khỏi tông chủ, có phải là cảm thấy cái đầm nhỏ này không chứa nổi rồng là ngươi đúng không?

Trương Nhị Cầu càng nói càng tức giận, thậm chí thiếu chút nữa động thủ.

- Hai người sao lại như vậy, đang vui vẻ tự nhiên lại ầm ĩ. Trương sư đệ, Phong sư đệ có ý nghĩ của riêng mình thôi mà. Còn Phong sư đệ, đệ tự nhiên lại nói tới chuyện này làm gì? Không phải cố ý chọc giận sư huynh của đệ sao?

Thiên Vũ vừa ngăn hai người đề phòng động chân động tay vừa nói.

- Sư huynh à, đệ chỉ nói vậy thôi mà. Đệ cũng không phải hạng người không tim không phổi, sao có thể rời đi được!

Phong Bất Giác nói.

- Hừ, Thiên Vũ sư huynh, huynh phân xử giúp cho. Tông chủ có ân tái tạo với bọn đệ, nếu bọn đệ có trở lại Thánh Tông chỉ cũng chỉ thành một trong mấy vạn đệ tử, không ai nhớ tới, mà ở nơi này thì được tông chủ xem như người nhà mà đối đãi. Tuy nói hai mà một, nhưng giờ hắn lại chỉ ước được rời khỏi nơi này, huynh nói đó còn là con người hay không?

Trương Nhị Cầu thần sắc căm giận, trong đôi mắt đã tràn ngập tơ máu.

- Sư huynh, đệ nói vui như vậy chứ sao có thể rời đi. Tông chủ có đại ân với đệ, huống hồ Thánh Tông và Vô Danh phong vốn là một nhà, ở nơi nào cũng vậy, không bằng ở nơi mình thấy vui vẻ nhất. Hơn nữa hiện giờ Vô Danh phong đang phát triển, đệ cũng không thể đi, làm cho tông chủ lạnh tâm a.

Phong Bất Giác rống to lên, nói.

- Hừ.

Trương Nhị Cầu hừ lạnh một tiếng:

- Không uống nữa. Thiên Vũ sư huynh, sư đệ xin cáo từ.

Thấy sư huynh tức giận, Phong Bất Giác cũng luống cuống, vội vàng đuổi theo:

- Sư huynh, nghe đệ nói đã...

Đã chạy ra đến cửa, Phong Bất Giác mới quay đầu lại nói với Thiên Vũ:

- Sư huynh, sư đệ cáo từ trước.

- Ừ, đừng cãi nhau, cố giải thích với sư huynh của đệ đi.

Thiên Vũ giờ phút này có chút không yên lòng nói. Vừa mới hai người đấu khẩu kịch liệt cũng khiến hắn phải tự suy ngẫm.

Thiên Vũ ngồi ở trước bàn rượu rồi uống một mình. Có lẽ bọn họ nói đúng, coi như trở về cũng sẽ chỉ là một trong hàng nghìn hàng vạn đệ tử. Giờ Lâm sư thúc có ân tái tạo với mình, nếu căn cơ khôi phục mà rời đi, vậy còn tính là người không?

Trong phòng của Trương Nhị Cầu.

Hai người không hề cãi vã, ngồi đối diện, thì thầm nói:

- Sư huynh, được chưa?

- Ừm, lần này đệ rất khá, có tiến bộ rất lớn.

Trương Nhị Cầu cười hắc hắc. Hai người tới nay bắt tay diễn một màn, chính là muốn để Thiên Vũ sư huynh ở lại.

- Hê hê, là do kế của tông chủ quá tuyệt. Sư huynh, chúng ta mau nhìn xem bước tiếp theo là gì? Đệ muốn tranh thủ thời gian luyện tập trước, tránh để sai lầm.

Phong Bất Giác cảm giác màn trình diễn vừa rồi của mình còn chưa đủ hoàn mỹ, âm thanh chưa đủ kịch liệt, chưa đủ đi vào lòng người.

Thế nhưng hiện giờ mình có thể diễn như vậy cũng đã là tiến bộ không ít.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Sư thúc đến phát đan dược

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau, mặt trời vừa ló lên từ phía Đông, trên ngọn núi thứ mười của tông chủ, một con thuyền dài tới trăm trượng trôi nổi trên không trung, che khuất bầu trời, khí thế cuộn cuộn. Hào quang chạy dọc theo những đường hoa văn kỳ lạ trên thân thuyền, có lẽ là trận pháp.

Lâm Phàm cảm thấy rất hứng thú với chiếc thuyền lớn này, rất tò mò với nguyên lý để thuyền lơ lửng.

- Ngục trưởng lão, hành trình lần này giao cho người phụ trách.

- Rõ, thưa thái thượng trưởng lão.

....

Lâm Phàm đứng ở cạnh, nhìn Ngục trưởng lão dẫn đội lần này, cảm giác toàn thân người này tản ra một loại khí tức làm người ta cảm thấy rất nguy hiểm.
Tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai.

Lần này tông cộng có hai mươi đệ tử nội môn xuất hành.

Trong đó có một người Lâm Phàm nhận ra, chính là Tông Hận Thiên, còn những người khác thì đều không biết.

Thế nhưng tất cả đệ tử ngoại môn xuất hiện ở đây đều có khí thế bưng bưng, đều là thiên kiều chi tử.

Lâm Phàm đứng lẫn với bọn họ lại hóa thành có chút bình thường.

Mà trong lúc Lâm Phàm nhìn bọn họ, những đệ tử nội môn này cũng đánh giá Lâm Phàm.

Bọn họ không biết người này là ai, chưa từng gặp qua trong khu nội môn.

Mục tiêu của hành trình lần này là chém giết hung thú, cho nên những người được chọn lựa đều là chiến lực đứng đầu trong tông, tất nhiên đều nổi danh, chỉ một mình Lâm Phàm lạ mặt.

- Ngục trưởng lão, lần này ngoại trừ chém giết hung thú thì còn cần phải bảo vệ tốt Lâm sư đệ.

Vô Nhại trưởng lão dạn dò thật kỹ. Tuy chém giết hung thú rất quan trọng, nhưng bảo vệ Lâm Phàm càng quan trọng hơn.

- Vâng, trưởng lão.

Ngục trưởng lão kinh ngạc một thoáng, đánh mắt nhìn thoáng qua Lâm Phàm, cũng hiểu rõ được nhiều chuyện.

- Tốt, rời núi.

Giờ khắc này Vô Nhại trưởng lão hô to một tiếng. Hai mươi đệ tử nội môn cùng bay lên con thuyền trôi nổi trên không.

Lâm Phàm nhìn thấy từng sư đệ bay lên, cũng không biết phải làm sao, hắn không biết bay a.

Nhưng nơi này có mặt nhiều sư đệ như vậy, hắn sao có thể bỏ lại mặt, bởi vậy dùng sức dậm một cái thật mạnh, như đạn pháo mà nhảy lên thuyền.

(Lên cảnh giới Nhập Thần mới có thể bay lượn)

Vô Nhại lắc đầu cười khổ, cũng không biết chuyến đi này sẽ xảy ra cái gì, nhưng có lẽ không có gì nguy hiểm vì tông chủ nói đã chuẩn bị trước.

Nhiều lắm chỉ ăn chút khổ mà thôi.

Lâm Phàm đứng trên thuyền, tò mò nhìn trái nhìn phải rồi lấy tay sờ thử.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện Thanh Minh Chiến Chu."

"Thanh Minh Chiến Chu: do đá Thiên Địa Huyền Tinh và hải cốt của Phi Dực Tam Đầu Giao rèn đúc thành."

....

Giờ phút này đám đệ tử nội môn nhìn thấy Lâm Phàm cứ nhìn trái nhìn phải như nhà quê lên tỉnh thì có chút khinh thường.

- Vị sư đệ này, sao chưa từng thấy qua người nhĩ?

Một gã đệ tử nội môn mở miệng hỏi. Đệ tử nội môn tuy không ít, nhưng chỉ cần có chút nổi bật thì bọn hắn đều biết. Lâm Phàm quá lạ mặt, mọi người cũng muốn biết lai lịch.

Lâm Phàm nhìn đệ tử nội môn này, biết mục đích của đối phương là gì, mỉm cười nói:

- Sư đệ, người nói sai rồi. Ta là Lâm Phàm, tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, theo vai vế người phải gọi ta là sư thúc.

Lâm Phàm vừa nói ra đã khiến đám đệ tử ngoại môn đang khoanh chân ngồi kinh ngạc vạn phần.

Bọn hắn thân là đệ tử nội môn, đương nhiên biết rõ mọi chuyện trong tông, kể cả việc tông chủ đã ban thưởng Vô Danh phong ra ngoài. Thế nhưng bọn họ cũng không quá chú ý đến chuyện này.

Không ngờ người trước mắt lại chính là người được tông chủ ban ngọn núi, đúng là khiến bọn họ có chút kinh ngạc.

Đệ tử nội môn kia vừa nghe thế thì nhủ mảy một cái, sau đó nhìn trời, không tiếp tục nói chuyện với Lâm Phàm.

Đệ tử nội môn, đặc biệt là nhóm thiên kiều này, sao có thể tùy tiện gọi một người là sư thúc được, nhất là với người ở trong mắt họ chẳng qua có vận khí nghịch thiên, được tông chủ ban ơn nên mới có vai vế cao.

- Ô, sư diệt, sao ngươi không nói chuyện nữa?

Lâm Phàm muốn trêu tên đệ tử nội môn này một chút.

Đúng lúc này, Thanh Minh Chiến Chu khẽ chấn động, không ngừng nâng độ cao. Lâm Phàm cũng không chơi nữa, tựa vào một bên thuyền, ngắm nhìn cảnh sắc bên dưới.

Thuyền càng lúc càng bay cao, vật thể bên dưới cũng càng lúc càng nhỏ. Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm được nhìn toàn cảnh Thánh Tông như thế.

Thật đẹp...

Cả Thánh Tông khổng lồ cứ dần thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn bằng một chấm đen, bị chiến thuyền bỏ lại ở phía sau.

- Lộ trình tới Phiêu Miểu Tuyết phong là một ngày. Hung thú Tiểu Thiên Vực Tuyết Vương Sư cần săn giết lần này là đời sau của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, cực kỳ mạnh mẽ, không thể liều mạng.

Giờ phút này Ngục trưởng lão bước ra khỏi buồng điều khiển con thuyền, mở miệng nói.

- Ngục trưởng lão, Tuyết Vương Sư này ở Tuyết phong sẽ tăng không ít thực lực, chỉ sợ lấy tu vi của chúng ta còn không phải đối thủ.

Tông Hận Thiên nói.

Lâm Phàm ở một bên nghe, cũng gật đầu đồng ý. Hung thú trời sinh cường hãn hơn nhân loại rất nhiều, dù là tu vi ngang nhau, nhân loại cũng sẽ bị chúng dễ dàng nghiền áp.

Nếu tình huống không đúng, Lâm Phàm cũng đã nghĩ kỹ, ẩn thân bỏ chạy, không chút do dự.

Thế nhưng tông môn hành động nhất định là có lý do, không thể nào để cho đệ tử đi chịu chết vô ích.

- Vốn là như vậy, nhưng theo tình báo, Tuyết Vương Sư vừa mới sinh con, tu vi giảm nửa. Mục đích lần này của chúng ta chính là cướp đoạt Tuyết Vương Sư con.

Ngục trưởng lão bình tĩnh nói, nhưng cũng biết, lần này chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.

Tuyết Vương Sư, tuy toàn thân là bảo, nhưng con con mới là quan trọng nhất. Thánh Tông muốn có, những tông môn khác cũng đều chung ý nghĩ.

Chỉ sợ lại là một hồi long tranh hổ đấu.

- Tuyết Vương Sư không đáng sợ, nhưng các sư đệ cần cẩn thận những tông môn khác, đặc biệt là Phong Thiên Tông.

Mặt Tông Hận Thiên trầm xuống, nói.

Hắn sẽ không bao giờ quên tên thiên kiều Phong Thiên Tông đã hủy căn cơ của Thiên Vũ sư đệ.

Hiện nay Thiên Vũ sư đệ sinh tử không rõ, không biết đã đi đâu về đâu.

- Sư huynh, huynh muốn nói tới một trong ba đại thiên kiều của Phong Thiên Tông – Lăng Ngao sao?

Một gã đệ tử nội môn hỏi.

- Đúng vậy, các vị sư đệ nếu nhìn thấy người này thì cần cẩn thận.

Tông Hận Thiên nói. Nếu giao thủ một lần nữa, hắn cũng không có nắm chắc có thể trốn thoát từ tay đối phương.

Thế nhưng lần này không phải ở trong cấm địa, không ai dám tùy tiện hạ sát thủ.

Lúc này Lâm Phàm cảm giác không khí hiện trường có chút áp lực, không khỏi cười cười:

- Các vị sư diệt, võ đạo một đường luôn phải đối đầu sinh tử. Hiện giờ sắp gặp phải một hồi ác chiến, sư thúc có gấp gấp chế tạo được một ít đan dược, bây giờ phân phát cho mọi người, nếu gặp nguy hiểm thì cứ ném đan dược này về phía đối phương, có lẽ sẽ có chút tác dụng.

Lâm Phàm lấy ra loại đan dược đặc biệt do mình luyện chế rồi phát cho mỗi người mấy viên.

- Đây là đan dược gì vậy, tại sao chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ?

- Ném về phía đối phương? Ném cái này qua thì có lợi gì?

....

Giờ phút này, mỗi đệ tử nội môn đều vô cùng nghi hoặc, không biết đan dược này có chỗ lợi gì.

- Còn không cảm tạ Lâm sư thúc.

Ngục trưởng lão mở miệng nói.

Trước khi đi, Thái thượng trưởng lão Vô Nhai đã dặn dò thật kỹ hần bảo vệ người trước mặt, sợ là người này có địa vị khá cao trong tông.

Hiện giờ hần sao có thể nhìn không ra những đệ tử nội môn trên thuyền không quá coi trọng vị sư thúc này, bởi vậy lên tiếng giúp đỡ một phen.

Ngục trưởng lão mở miệng, đám đệ tử nội môn tự nhiên không dám phản bác, cùng hô lớn một tiếng ‘cảm tạ Lâm sư thúc’, thế nhưng cũng không để ý quá nhiều tới mấy viên đan này, chỉ tiện tay cất đi.

Nếu quả thật gặp nguy hiểm, cũng không ngại thử một lần.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Vùng trời này lại mềm mại như thế

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Phong cảnh dồi dào, nhật nguyệt luân phiên.

Lâm Phàm đang rất buồn bực, bởi ở trên Thanh Minh Chiến Chu không có một ai chịu nói chuyện với hần.

Chẳng lẽ lớn lên đẹp trai quá thì sẽ bị người đồ kỵ như vậy sao?

Cuối cùng, Lâm Phàm đành một mình ra phía sau Thanh Minh Chiến Chu, lấy từ túi chứa đồ ra một cái lò luyện đan.

Lâm Phàm đã đáp ứng tông chủ là sẽ không thi triển ‘nhất niệm thành đan’ trước mặt người khác, bằng không nhất định trang bức trước mặt đám sư đệ đệ này một cái, để cho đám này hiểu rằng không nhìn tới sư thúc là tồn thất của các ngươi.

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền đến. Chỉ thấy phía sau Thanh Minh Chiến Chu đột nhiên xuất hiện một chiếc chiến thuyền xa lạ.

Chiến thuyền này so với Thanh Minh Chiến Chu thì lớn hơn nhiều.

- Đó là chiến thuyền của Phong Thiên Tông.

Một gã đệ tử ngoại môn kinh hô lên.

- Phong Thiên Tông có ý gì đây?

- Mọi người xem, người đứng phía trước chiến thuyền kia là ai?

Giờ khắc này nhóm đệ tử nội môn biến sắc, có chút căm giận.

- Hần là Lăng Ngạo.

Trong mắt Tông Hận Thiên lóe lên sự phẫn nộ, tay nắm chặt đến độ bàn tay trắng bệch, run rẩy.

Lâm Phàm giờ cũng nhìn rõ thanh niên đứng ở đầu mũi chiến thuyền kia: hai tay chấp sau lưng, tóc dài bay múa trong gió, ánh mắt coi khinh trời đất khóa chặt lấy Thanh Minh Chiến Chu.

Quả thật là một thiên kiêu chi tử a.

Lâm Phàm cảm nhận được từ trên người đối phương một luồng bức khí cực kỳ nồng nặc. Đây là người có bức khí thâm hậu nhất mà Lâm Phàm gặp cho tới giờ.

Lúc này, trên chiến thuyền của Phong Thiên Tông, một đám đệ tử cười ầm lên.

- Một trận chiến kia của Lãng sư huynh, đám người Thánh Tông còn không phải bị hù đến tè ra quần.

- Ha ha, lần lịch lãm cầm địa trước, Lãng sư huynh đã tiêu diệt một gã thiên kiêu của Thánh Tông, cũng không biết đám người Thánh Tông này giờ mang về mặt gì.

- Ha ha, hành trình tới Phiêu Miểu Tuyết phong này, chỉ cần có Lãng sư huynh, đệ tử các tông môn khác còn không phải khóc thét.

....

Khuôn mặt anh tuấn của Lãng Ngao lạnh như băng, như là một vị hoàng giả hiên ngang trời đất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đám người Thánh Tông ở phía trước, miệng nở một nụ cười khinh miệt.

Trên Thanh Minh Chiến Chu.

Một đám đệ tử nội môn tức tới mặt đỏ bừng. Phong Thiên Tông thật sự là khinh người quá đáng, trời đất bao la, chỗ nào không đi lại đi sau Thanh Minh Chiến Chu, còn không phải là để mỉa mai?

- Lãng Ngao, Phong Thiên Tông các ngươi là có ý gì?

Tông Hận Thiên tức giận quát.

- Ha ha...

Lãng Ngao cười lạnh hai tiếng, âm thanh vang rõ như trong cả vùng trời này chỉ có tiếng cười của hắn.

- Vùng trời này chẳng lẽ là của Thánh Tông các ngươi chắc?

- Ngươi...

Tông Hận Thiên á khẩu không trả lời được.

Lâm Phàm nhìn hết trong mắt, đặc biệt chán ghét mấy tiếng “ha ha” này, nghe như đang mỉa mai cả bản đại gia vậy.

Giờ khắc này Lâm Phàm đột nhiên nhảy lên phần đuôi thuyền.

Chấp hai tay sau lưng, ánh mắt chăm chú nhìn hư không, vạt áo nhẹ bay, Lâm Phàm bình thản nói:

- Bản tọa sắp thu vùng trời này để luyện đan, mời tông hữu phía sau lập tức rời đi.

Giờ phút này đệ tử nội môn Thánh Tông nhìn thấy Lâm Phàm đứng ở đuôi thuyền thì cũng đều kinh ngạc vạn phần, không biết người này rốt cuộc là muốn làm gì?

Ngục trưởng lão thì biến sắc, cảnh giác chú ý, nếu tình huống không đúng, sẽ lập tức ra tay.

- Ha ha...

Lãng Ngao cười lớn một tiếng, thật là lần đầu tiên nghe được việc buồn cười như thế, cũng không có để ở trong lòng.

Đám đệ tử Phong Thiên Tông lại càng cười vang.

- Gã kia có phải là điên rồi không, thu thập vùng trời này để luyện đan, khoác lác cũng kinh thật.

- Đệ tử Thánh Tông khôì hài thật, chẳng trách sao gã thiên kiêu gì đó của bọn hắn bị Lãng sư huynh phát tay một cái là diệt...

Lâm Phàm khẽ lắc đầu, vung tay phải, chiếc lò luyện đan lập tức bay lên.

Mắt Lâm Phàm lóe lên một cái, miệng nở nụ cười tiện tiện.

Đệ tử nội môn Thánh Tông nhìn thấy hành động của Lâm Phàm thì đều cực kỳ kinh ngạc, không biết Lâm sư thúc này muốn làm gì.

- Vô căn chi hỏa.

Giờ khắc này, bên dưới chiếc lò đột nhiên bốc lên một ngọn lửa, thế hùng hực thiêu đốt.

- Thiên địa.

Lâm Phàm quát một tiếng, tay trái giống như đang nắm lấy vật gì đó trong trời đất, sau đó ném vào trong lò đan.

Một màn này làm mọi người há hốc miệng, không rõ đây là ý gì.

Mà giờ khắc này Lâm Phàm cũng không hiểu chính mình đang làm gì, động tác tóm không khí chỉ để hù người mà thôi.

Máu chốt là để che mắt cho hắn ném Đại Phàm Ca vào trong lò.

Thời gian dần dần trôi qua.

Phía trên lò đan có khói trắng bốc ra mù mịt, giống như thực sự đang luyện chế vùng trời này.

Thế nhưng Lăng Ngao vẫn giữ nụ cười khinh miệt trên miệng, không tin đối phương làm được trò trống gì.

"Àm..."

Ngay một khắc này, một tiếng nổ vang phát ra, chiếc lò đan rung lên kịch liệt, giống như chuẩn bị nổ tung.

Lâm Phàm biến sắc, mặt hết hoảng, giống như chuyện kinh khủng gì đó sắp xảy ra, vội hô to:

- Không tốt, tông hữu phía sau xin cẩn thận, lò muốn nổ.

Lâm Phàm vội vàng một chưởng đẩy nắp lò ra, lập tức một luồng sương trắng dày đặc từ trong đó bốc lên, theo hướng gió bay về phía Phong Thiên Tông.

Lăng Ngao khẽ lắc đầu, lộ vẻ vô cùng là khinh thường, cho rằng Lâm Phàm chỉ giỏi lừa thiên hạ, không đáng giá nhắc tới.

- Ha ha, gã đệ tử Thánh Tông kia đúng là kẻ ngu.

- Luyện đan mà luyện thành như vậy, đúng là đệ nhất thiên hạ, ngay cả cộng lòng cũng không xuất hiện.

....

- Lâm sư thúc, sư thúc rốt cuộc là đang làm gì vậy?

Giờ phút này, trong nhóm đệ tử nội môn Thánh Tông có người không nhịn được lên tiếng, bởi dù sao việc này cũng thật mất mặt.

- Không vội, cứ để cho bọn hắn cười nốt đã.

Lâm Phàm cười khẽ, thu hồi lò luyện đan, sau đó chấp tay sau lưng, mặt không đổi sắc nhìn Phong Thiên Tông.

Lăng Ngao đột nhiên phát hiện có cái gì đó không đúng, một luồng khí tức cuồng bạo từ trong cơ thể hắn muốn bạo phát ra.

- Không ổn...

Giờ khắc này Lăng Ngao mới nghĩ ra sương trắng kia có vấn đề.

- Đừng hít thở, sương trắng có vấn đề.

Lăng Ngao quát lớn một tiếng, một quang sáng xuất hiện bao bọc lấy thân thể hắn, thế nhưng đã muộn.

Đám đệ tử phía sau cũng đều đã hít phải sương trắng.

- Aaaa... Lăng sư huynh, đệ muốn bạo phát.

- Sao lại là cảm giác này chứ.

- Chỗ đó đau chết mất.

....

Trên chiến thuyền của Phong Thiên Tông đột nhiên phát ra những tiếng gầm rú.

Tiếp sau đó là những âm thanh giống như khi người ta đóng cọc.

Đám người Tông Hận Thiên nghe âm thanh từ bên chiến thuyền của Phong Thiên Tông truyền tới thì đều rất nghi hoặc, không rõ đó là tiếng gì.

Lâm Phàm cười khề một tiếng, từ đuôi thuyền nhảy xuống rồi thở dài, vô cùng đau lòng nói.

- Thiên địa chi bi a, cực kỳ bi thảm, thiên lý nan dung.

- Ài...

....

- Sư thúc, bọn họ bị làm sao vậy?

Một gã đệ tử nội môn nhin không được hỏi.

- Người muốn biết?

Lâm Phàm quay đầu hỏi.

- Vâng.

Tên đệ tử nội môn kia vội đáp.

- Nuốt viên đan dược này vào là biết.

Lâm Phàm lấy ra một viên đan, ném cho đối phương. Có lẽ sau khi đối phương sử dụng sẽ không đến mức oán hận mình đâu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm giống như cao thủ tịch mịch, bước tới phía đầu chiến thuyền, nhìn về dãy núi tuyết trắng xóa phía trước.

Thành Dung Thiên, chúng ta đã đến.

Vùng trời này đang dang rộng cánh tay nghênh đón tiểu gia ta.

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Quá sung sướng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thành Dung Thiên do hai đại thế gia Thái, Sở chưởng quân, vẫn luôn mình tranh ám đấu cả trăm năm qua vì mục đích thống nhất nơi này.

Sở gia.

- Phụ thân đại nhân, người của các đại tông môn sẽ tới đây sau bốn canh giờ nữa. Lần này là cơ hội của Sở gia chúng ta.

Lúc này một gã thanh niên cung kính đứng trước mặt một nam tử trung niên mà nói.

- Lần này Sở gia có kéo quan hệ được với tông hay không là phải xem muội muội của con.

Mắt gia chủ Sở gia lóe sáng. Nếu lần này thành công, như vậy chủ nhân của thành Dung Thiên chỉ có thể là Sở gia.

- Con hiểu ạ.

Thanh niên gật gật đầu.

....

Tới gần Phiêu Miểu Tuyết phong, bầu trời bắt đầu xuất hiện tuyết rơi, cả vùng trời chỉ là một màn tuyết yên lặng.

- Sur thúc...

Giờ phút này, nhóm đệ tử nội môn đi tới trước mặt Lâm Phàm, ánh mắt có chút khác thường.

Chiến thuyền của Phong Thiên Tông đã đi mất, mà gã đệ tử nội môn dùng thử đan dược Lâm Phàm ném cho cũng đã được đỡ đi nghỉ ngơi.

Trong mắt nhóm đệ tử Thánh Tông này, tất cả chuyện vừa xảy ra thật sự quá kinh khủng.

- Chúng ta vào thành, hay là lên núi luôn?

Lâm Phàm hỏi.

- Sur thúc, chúng ta lên núi, tạm thời dựng trại nghỉ ngơi ở đó để đợi thời cơ công phạt Tuyết Vương Sur.

- Ồ.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Từng chiếc chiến thuyền thật lớn bay qua bầu trời của thành Dung Thiên. Dân chúng trong thành ngẩng đầu mà nhìn, trong mắt đã tràn ngập kính sợ cùng vui mừng.

Tuyết Vương Sur xuất hiện ở Phiêu Miểu Tuyết phong là một hồi tai nạn với thành Dung Thiên.

Vô số hung thú từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, vây quanh thành Dung Thiên, khiến vô số người chết oan. Giờ có người của các đại tông môn tới, nhất định có thể giải quyết khó khăn cho nơi đây.

- Phụ thân, người của các tông môn tới rồi.

Trong đình viện của Thái gia, một gã thiếu niên ngửa mặt lên trời mà nhìn từng chiếc thuyền không lồ che lấp bầu trời bay qua.

- Ca ca, sao những chiếc thuyền kia lại biết bay?

Một tiểu la ly đứng cạnh thiếu niên giờ ngón tay nhỏ bé trắng nõn chỉ lên chiến thuyền trên trời, hỏi bằng giọng non nớt ngọt ngào.

Mái tóc đen mượt được buộc túm gọn gàng, đôi mắt to tròn lấp lánh như hai hòn ngọc, đôi má đỏ hồng như thẹn thùng dưới ánh mặt trời...

- Đó không phải là thuyền, đó là chim đấy.

Thiếu niên xoa nhẹ đầu muội muội, cười một cái thật tươi, có điều trong nụ cười lại lộ ra sự lo lắng.

- Dạ.

Tiểu la ly chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, ngẫm nghĩ tại sao lại có loài chim trông lạ như vậy.

- Hằng nhi, lần này sợ là Sở gia sẽ không ngồi im đâu.

Gia chủ Thái gia thở dài nói.

- Phụ thân, các đại nhân của các tông chắc sẽ không hỏi đến việc thế tục đâu.

Thái Hằng nhẹ giọng nói, thế nhưng trong giọng nói lại lộ rõ sự không tự tin.

- Ài, chuyện không đơn giản như vậy đâu. Các đại nhân này cũng là người, cũng đều có thứ yêu thích.

Thái Hằng không nói gì, chỉ xoa nhẹ đầu tiểu la ly...

....

Rất nhanh, chiến thuyền lướt qua thành Dung Thiên, đáp lên một khoảng đất rộng trên Phiêu Miểu Tuyết phong.

- Đến rồi, tạm thời dựng trại ở đây. Có lẽ sẽ phải ở lại vài ngày đấy.

Ngục trưởng lão xem xét tình huống chung quanh, thấy nơi này có không ít mảnh thú, nhưng không ảnh hưởng nhiều lắm, đợi lát nữa tiêu diệt là được.

Lâm Phàm bước xuống chiến thuyền, nhìn bầu trời. Những đệ tử nội môn thì bắt đầu chuẩn bị dựng trại và cảnh giới xung quanh.

- Trưởng lão, đệ tử xin mang các sư đệ đi thanh lý hung thú xung quanh.

Tông Hận Thiên nói.

- Ừm, cũng tốt, nhưng phải cẩn thận đấy.

Ngục trưởng lão gật đầu đáp.

Lâm Phàm nghe thấy mọi người muốn đi giết hung thú thì sáng mắt lên. Hắn xuất môn là vì để thăng cấp, giờ có cơ hội kiếm exp sao lại bỏ qua được.

- Sư đệ đừng vội, sư thúc đi cùng với người.

Lâm Phàm nói.

- Sư đệ, đệ cùng ta đợi ở đây là được rồi, những chuyện nhỏ nhặt này giao cho các đệ tử là đủ.

Ngục trưởng lão cũng không muốn Lâm Phàm biến mất ở trước mặt mình, như vậy rất khó để đảm bảo an toàn của hắn.

- Không sao, đệ cũng cần phải tôi luyện. Có các sư đệ đi cùng sẽ không có chuyện gì đâu.

Lâm Phàm đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nếu không sau này hối hận không kịp.

Ngục trưởng lão thấy Lâm Phàm đã quyết ý thì cũng không nói được gì thêm, chỉ biết quay sang dặn Tông Hận Thiên:

- Hận Thiên, nhớ bảo vệ sư thúc.

- Vâng thưa trưởng lão.

Tông Hận Thiên gật gật đầu.

Vốn lúc đầu hắn cũng rất chướng mắt Lâm Phàm, nhưng sau chuyện trên chiến thuyền, một lò đan không biết tên khiến đám đệ tử Phong Thiên Tông kêu thảm liên tục thì Tông Hận Thiên đã tăng vọt hảo cảm với Lâm Phàm.

- Máy người các người cũng cùng đi đi.

Để đảm bảo an toàn, Ngục trưởng lão phái ra mười lăm trên tổng số hai mươi đệ tử nội môn đi cùng với Lâm Phàm. Nếu không phải cần ở đây trông chừng và đợi lát nữa người của các tông môn khác tới họp bàn nghiên cứu chiến thuật hành động thì hắn cũng muốn đi theo cho an tâm.

Sau đó, Lâm Phàm dẫn một đám sư đệ đi sâu vào núi.

- Các sư đệ à, sư thúc muốn thương lượng với các người một việc.

Dọc đường đi, Lâm Phàm mở miệng nói.

- Sư thúc có gì cần cứ sai bảo, sao lại nói là thương lượng?

Tông Hận Thiên cười nói.

Lâm Phàm đã nghĩ sẵn, đây thật sự là cơ hội trời cho, mười lăm tên sư đệ mỗi người đều không phải tầm thường, giết một đám tiểu hung thú còn không phải dễ như trò bàn tay.

- Bản sư thúc muốn luyện một lò đan được, nhưng lại thiếu tinh huyết của hung thú, bởi vậy đợi lát nữa các người chỉ cần bắt hung thú lại để bản sư thúc tới giết là được.

Lâm Phàm nói.

- Rồi.

Tông Hận Thiên gật gật đầu, tuy rằng không biết vì sao sư thúc muốn bọn hắn làm vậy, nhưng nhất định là sư thúc có lý do của mình.

Mười sáu người cùng tiến về phía trước.

Bỗng một tiếng rống của hung thú truyền đến. Nếu là lúc trước, gặp những hung thú này, Lâm Phàm chạy còn không kịp, sao dám đánh. Thế nhưng hiện giờ không giống lúc xưa, không chỉ tu vi của hắn tăng mà bên dưới còn đến mười lăm tay đâm miến phí.

Mặc kệ là hung thú ‘nguru’ thế nào, giờ cũng chỉ có thể ôm hận a.

Giờ khắc này một con hung thú xuất hiện trước mặt đám người Lâm Phàm.

Nhập Thần sơ giai.

- Ủm, cũng không tệ lắm

Lâm Phàm rất mừng, phát tay:

- Các sư điệt, lên nào.

Đám người Tông Hận Thiên lập tức xông tới.

Tam Văn Xích Hồ vốn đang đi dạo trên Tuyết phong, giờ thấy mười lăm người tản ra khí tức cường giả, như lang như hổ phóng về phía mình thì bị hù đến rụng hết cả lông, muốn co giò bỏ chạy.

Nhưng kết cục của nó sớm đã được định, làm sao chạy nổi?

Tông Hận Thiên chỉ dùng một tay đã trấn áp được Tam Văn Xích Hồ. Áp lực cực mạnh ép xuống khiến Tam Văn Xích Hồ phun máu tươi như điên, lập tức mất đi sức chiến đấu.

- Sư thúc nhận hàng.

Tông Hận Thiên xách Tam Văn Xích Hồ ném về phía Lâm Phàm.

Hai mắt Lâm Phàm tỏa sáng, cười tươi roi rói.

- Tốt.

- Sức sinh, nếm thử tuyệt sát chí của tiểu gia.

Lâm Phàm hô to một tiếng, phát động Triêm Hoa Phủ Cúc Chi, đầu ngón tay phát sáng, chân nguyên ngưng tụ thành một mũi tên nhọn đâm thẳng vào sọ não con hung thú.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần sơ giai Tam Văn Xích Hồ."

"Đinh, chúc mừng gia 10 triệu tăng exp."

"Đinh, chúc mừng đạt được Vuốt của Tam Văn Xích Hồ."

"Vuốt của Tam Văn Xích Hồ: tài liệu luyện khí."

"Đinh, chúc mừng đạt được Nội đan của Tam Văn Xích Hồ."

"Nội đan của Tam Văn Xích Hồ: tính âm hàn, tài liệu luyện đan."

Giờ khắc này Lâm Phàm vui cười híp mắt, thu chiến lợi phẩm vào túi chứa đồ, sau đó tiếp tục chờ các sư điệt đưa mời tới.

Kiểm exp kiểu này thật sự quá là thoải mái.

Lấy tu vi của Lâm Phàm hiện tại, căn bản là không giết nổi những hung thú này. Nhưng giờ có lính đánh thuê miễn phí, sao lại còn bó tay được.

- Các sư điệt, cố lên, kiếm nhiều hung thú một chút.

Giờ khắc này Lâm Phàm hô to nói, chỉ ước một lúc được ném cho đến vài con để mình thoải mái.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Thăng cấp, công năng mới

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Giờ phút này, Lâm Phàm đã ăn hỏi được mấy con hung thú Nhập Thần sơ giai, cười vui đến toét miệng.

Một trăm triệu exp vừa đầy, lập tức có thể tiến vào Tiên Thiên trung giai, sức chiến đấu tăng mạnh, có vốn để đọ sức với cả cảnh giới Nhập Thần.

- Sư thúc, hàng đến...

Một thi thể hung thú không lồ lại được Tông Hận Thiên ném tới.

- Xem chỉ.

Lâm Phàm hô to một tiếng, lập tức hóa kiếp cho con hung thú.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần cao giai Huyết Giác Từ Dực Long."

"Đinh, chúc mừng gia tăng 300.000 exp."

"Đinh, chúc mừng Triêm Hoa Phủ Cúc Chi thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng đột phá bình cảnh."

"Đinh, tu vi đột phá Tiên Thiên trung giai (0/200.000.000)."

"Đinh, chúc mừng mở ra công năng dung hợp."

"Đinh, chúc mừng đạt được sừng của Huyết Giác Từ Dực Long."

"Sừng Huyết Giác Từ Dực Long: tài liệu luyện khí."

"Đinh, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết của Huyết Giác Từ Dực Long."

"Tinh huyết Huyết Giác Từ Dực Long: sau khi sử dụng, trở thành nửa người rồng."

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường hãn tràn ngập toàn thân, cường đại đến mức Lâm Phàm cũng có chút không dám tin.

Có điều để Lâm Phàm đau đầu là đã đột phá bình cảnh rồi nhưng exp lại không giảm như những lần trước, ngược lại tăng lên gấp đôi.

Về phần công năng dung hợp thì khiến Lâm Phàm khá tò mò.

Chỉ là giờ không phải thời gian kiểm tra, các sư đệ còn đang đợi hấn.

- Sư thúc, thế nào rồi ạ?

- Đủ rồi, tài liệu đã không thành vấn đề. Lần này sư thúc phải đa tạ các sư đệ. Chờ sau khi trở về, sư thúc sẽ luyện chế một ít đồ tốt cho các ngươi.

Đám người Tông Hận Thiên cũng chỉ cười cười gật đầu, không để ý quá nhiều.

Tiếp đến, cả đoàn tiếp tục thanh lý những hung thú xung quanh, đều chỉ là Tiên Thiên tới Nhập Thần sơ giai, Lâm Phàm cũng không có để trong mắt. Cho tới khi nơi này đã trở nên an toàn, mọi người mới dừng tay.

- Sư thúc, đã không còn sớm, chúng ta trở về thôi ạ. Hấn là Ngục trưởng lão cũng đã bàn bạc xong với người của các tông khác, không biết kế hoạch thảo phạt Tuyết Vương Sư thế nào nữa.

Trên mặt Tông Hận Thiên lộ chút lo lắng.

Tuyết Vương Sư này có cảnh giới Tiểu Thiên Vĩ, căn bản không phải những hung thú Nhập Thần họ vừa đánh giết có thể sánh bằng. Tuy rằng vừa sinh con khiến tu vi tụt nhanh, nhưng vẫn không phải bọn họ có thể đối phó.

- Ngày mai không thể liều mạng, mà dù phải liều mạng thì cũng phải để các tông môn khác lên trước. Nhớ lấy, không được sĩ diện kích động.

Lâm Phàm nói.

- Sư thúc, như vậy sao được? Hành trình lần này ngoại trừ thảo phạt Tuyết Vương Sư còn là vì muốn tạo dựng uy phong cho tông môn, sao có thể để

các tông khác qua mặt chứ?

Tông Hận Thiên nói.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã nhìn Tông Hận Thiên. Đầu gối này có thể sống đến bây giờ cũng thật là kỳ tích.

- Ngày mai nghe sư thúc chỉ huy.

Lâm Phàm nói.

Tông Hận Thiên tuy rằng không đồng ý với ý tưởng của sư thúc, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

....

Trở lại khu nghỉ tạm, Ngục trưởng lão không ở đây mà đã cùng với mấy đại tông môn khác đi bàn bạc chiến thuật ngày mai.

Lâm Phàm cũng không quá để ý. Giờ phút này trong đầu hắn chỉ nghĩ tới công năng dung hợp kia.

Hắn cho rằng đây nhất định sẽ là một công năng rất ‘nguru’, bởi vì từ trước đến nay, công năng được hệ thống tiến cử luôn rất mạnh mẽ.

Lâm Phàm dặn dò mọi người một chút, sau đó tiến vào lều vải của riêng mình, muốn nghiên cứu “dung hợp” tức là gì.

Giờ phút này Lâm Phàm vội vã tiến vào trong thức hải, mở ra công năng dung hợp. Lập tức có hai cái lỗ vàng hình tròn xuất hiện, nối với nhau bằng một đường ống màu xanh ngọc.

Lâm Phàm lấy ra một ít thảo dược ném vào trong đó, thử xem có dung hợp được hay không, nhưng lại không có nhắc nhở gì.

Tiếp đến hắn lại lấy ra đan dược, thế nhưng vẫn không thành công.

Thần binh lợi khí, đồ phòng ngự v.v... đều đã thử, cũng chung một kết quả. Như vậy chỉ còn có công pháp.

Lâm Phàm tiện tay để thử vào hai môn công pháp, tức thì thấy có hào quang sáng lên, hai bản công pháp tự động bay tới phân biệt nằm ở hai cái lỗ màu vàng.

Là Bát Động Hoàng Quyền và Truy Phong Kiếm Quyết.

Lâm Phàm rất ít khi sử dụng hai môn công pháp này, do vậy lấy để thử nghiệm. Cho dù chúng dung hợp thành phế vật thì hắn cũng sẽ không đau lòng.

"Đinh, dung hợp Bát Động Hoàng Quyền và Truy Phong Kiếm Quyết hay không?"

- Dung hợp.

Lập tức, một luồng sáng chói lòa lóe lên, mạnh mẽ đến độ Lâm Phàm phải nhắm hai mắt lại.

"Đinh, chúc mừng dung hợp thành công, mời đặt tên cho công pháp mới."

- Kiếm Hoàng.

Cái tên cực kỳ khí phách, vừa nghe đã cảm giác được bức khí phát ra, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Tiện Hoàng", cái tên này quá là xứng đôi với hắn.

(Chơi chữ, chữ Kiếm 剑 đọc giống chữ Tiện 贱 – Jiàn)

"Đinh, chúc mừng đặt tên thành công."

"Công pháp thăng cấp vô hạn, cấp bậc trước mắt là 1."

Lâm Phàm cảm thụ được công pháp mới dung hợp này có khí tức mạnh hơn lúc trước nhiều lắm, thậm chí có thể nói là một trời một vực.

Công năng này quả thật là không tệ. Nhưng Lâm Phàm vẫn không dám mạo hiểm, để sau này mới tính đến việc dung hợp các công pháp hay dùng.

....

Khi Lâm Phàm bước ra khỏi lều, trời cũng đã dần dần tối.

- Để đồ lại, các ngươi có thể đi rồi.

Một đệ tử nội môn nói với mấy người đang bê đồ tới, hẳn là dân cư của thành Dung Thiên.

- Có dê nướng cả con cơ à.

Lúc này Lâm Phàm mới nhìn lên chiếc bàn dài, có vịt quay, có dê nướng, còn cả rượu ngon, khiến hắn cảm thấy có chút đói bụng.

- Sư thúc, ngài đã ra rồi à, bữa tối cũng đã sắp xong rồi.

Một đệ tử đang đứng cạnh đó chỉ huy người sắp xếp bàn ăn, thấy sư thúc xuất hiện thì tiến lên nghênh đón.

Tuy không biết Lâm sư thúc có tu vi thế nào, nhưng chỉ bằng việc Lâm sư thúc đã khiến cho Phong Thiên Tông ăn chút đau khổ, cũng đã đủ để khiến bọn họ tôn kính.

Huống hồ hành động hay lời nói của Ngục trưởng lão đều tỏ rõ việc an toàn của Lâm sư thúc là cực kỳ quan trọng.

- Các vị đại nhân, đây là muối muối của tại hạ, xin các vị nhìn xem có thể bái nhập làm môn hạ của quý tông hay không?

Lúc này một thiếu niên dắt một tiểu cô nương tiến tới, thần sắc cung kính nhìn Tông Hận Thiên, nói.

Thiếu niên này là Thái Hằng, trưởng tử của Thái gia. Lần này hắn tới đây, ngoại trừ việc dẫn hạ nhân cung cấp mỹ thực cho các vị đại nhân thì rất hy vọng muối muối của mình có thể bái nhập tông môn.

Thái Hằng tự biết thiên tư không được, tuyệt đối không có khả năng được tông môn trúng ý, cũng chỉ biết đem hy vọng đặt cả vào muối muối.

Thái Hằng biết chắc Sở gia cũng sẽ dùng tất cả biện pháp để xích được quan hệ với các tông môn. Nếu Sở gia thành công, chỉ sợ sẽ cực kỳ bất lợi cho Thái gia.

Tông Hận Thiên khẽ nhíu mày nhìn thiếu niên, sau đó nhìn thoáng qua tiểu cô nương kia, cuối cùng bình thản nói một câu rồi không để ý tới nữa:

- Tư chất quá kém.

Tông Hận Thiên thân là thiên kiêu của nội môn, tự nhiên có kiêu ngạo của mình, không có để những phạm nhân này vào mắt.

Tông Hận Thiên đã gặp không ít gia tộc kiêu này, không ai là không muốn đặt quan hệ cùng với tông môn.

Nếu thật sự là người thiên tư tuyệt thì không ngại thu nhận, thế nhưng vừa liếc mắt một cái, Tông Hận Thiên đã xem thấu cả hai, tư chất không phù hợp.

- Sư thúc.

Giờ phút này Tông Hận Thiên thấy Lâm Phàm đến thì cung kính chào.

Lâm Phàm gật gù đầu, nhìn tiểu la ly chỉ chừng năm tuổi, nở một nụ cười xán lạn:

- Tiểu muối muối tên là gì?

Nhìn tiểu la ly xinh xắn ngoan ngoãn này, Lâm Phàm bỗng nhớ tới vài người quen ở thế giới cũ, cảm thấy rất thân thiết.

- Đại ca ca, muối tên là Thái Chi Kiêu.

Thái tiểu la ly nắm thật chặt tay của ca ca, tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn rất lễ phép trả lời.

Lâm Phàm chậm rãi ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu tiểu la ly:

- Là một nằm non rất tốt đấy.

Tông Hận Thiên hơi nghi hoặc, nhưng hiện giờ Lâm sư thúc nói như vậy, hắn cũng không thể phản bác.

Thái Hằng vui vẻ hẳn lên. Vốn tưởng rằng không có hy vọng, nhưng hiện giờ có lẽ muối muối của hắn có thể bái nhập tông môn.

- Tiểu muối muối có nguyện ý đi tới một chỗ khác, nhưng phải rất lâu mới có thể gặp lại người nhà không?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

Lâm Phàm nghĩ, nếu có thể dụ dỗ một tiểu la ly về tông thì sẽ gia tăng sức sống cho Vô Danh phong, ít nhất không cần mỗi ngày quanh quẩn bên toàn đực rựa.

Thái Hằng giờ phút này kích động vô cùng, cánh tay đang nắm tay muối muối cũng run lên, ánh mắt chờ mong nhìn muối muối, rất muốn nói: mau đồng

ý...

Thái tiểu la lỵ dùng đôi mắt to tròn như trắng sáng nhìn Lâm Phàm, lại nhìn ca ca, sau đó lắc lắc đầu, rụt rè nói:

- Cha mẹ ca ca ở đâu, muội sẽ ở đó.

- Đại nhân, muội muội của ta còn nhỏ, không hiểu chuyện...

Thái Hằng cuống lên, vội vàng giải thích.

Tông Hận Thiên đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, ý mắng 'không biết suy xét'.

- Ngục trưởng lão đã trở lại.

Lúc này, Ngục trưởng lão đã trở lại từ cuộc họp bàn với các tông. Lâm Phàm thấy sắc mặt Ngục trưởng lão không dễ xem, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện.

- Các người đang làm gì đây?

Ngục trưởng lão vừa tiến tới, giọng nghiêm khắc hỏi.

- Trưởng tử Thái gia tại thành Dung Thiên, Thái Hằng bá kiến đại nhân.

Thái Hằng nhìn thấy Ngục trưởng lão thì cả người run lên, thần sắc có chút khản trương nói.

- Hừ, xong việc rồi không đi, còn ở đây làm gì nữa?

Ngục trưởng lão tức giận nói, hiển nhiên đang dè xuống một bụng lửa giận.

- Vâng vâng...

Thấy Ngục trưởng lão nghiêm nghị như thế, không chỉ Thái tiểu la lỵ bị hù, cả Thái Hằng cũng sợ mất mật.

- Các người đi về trước đi, chờ chuyện nơi này xong, ta sẽ tới cửa bá phòng.

Lâm Phàm cười nhẹ nói.

Chuyện cần biết phân nặng nhẹ, còn có thể dụ dỗ tiểu la lỵ hay không thì phải xem duyên phận nữa.

Thái Hằng vốn tưởng không còn chút hy vọng nào, nghe thế thì mừng như điên, cảm tạ luôn miệng, sau đó vội vàng nắm tay muội muội và rời đi cùng đám hạ nhân.

- Ngục trưởng lão, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Ài, đám khốn kiếp kia đáng chém ngàn đao mà.

Ngục trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói, giống như có vô số oán khí không chỗ phát tiết.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Tình báo sai lệch

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Mọi người nghe Ngục trưởng lão nói xong thì sắc mặt cùng biến thành quái dị vô cùng.

- Khinh người quá đáng.

Mặt Tông Hận Thiên tối sầm mặt lại, bốc ra sát ý nồng nặc.

Lâm Phàm thì lại có chút khó hiểu. Tuy rằng Thánh Tông phải làm tiên phong, thế nhưng dù sao cũng còn có hai tông khác đi cùng, tuy hơi nguy hiểm một chút, nhưng không cần phải oán hận tới mức này mới phải chứ?

- Tiên phong ngày mai sẽ là Thánh Tông chúng ta cùng với Huyền Dương Tông và Thái Nhất Tông. Hai tông môn này có thực lực yếu kém nhất trong đội ngũ thảo phạt lần này, cho nên ngày mai chúng ta gần như phải gánh cả, thậm chí rất có thể sẽ bị biến thành vật hy sinh.

Ngục trưởng lão giống như nhìn ra thắc mắc của Lâm Phàm, lên tiếng giải thích.

Lâm Phàm giờ mới hiểu ra. Tham gia thảo phạt lần này có tới sáu tông, nếu dùng cách sắp xếp thế này, rất có thể ngày mai Thánh Tông sẽ ăn thiệt thòi lớn.

- Ngục trưởng lão, Tuyệt Vương Sư này có tu vi thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Tiểu Thiên Vị cao giai. Vừa mới sinh con nên thực lực giảm nửa, nhưng vẫn rất khó giải quyết.

Ngục trưởng lão nói.

Lâm Phàm vừa nghe thì cũng giật mình. Tiểu Thiên Vị cao giai, cho dù thực lực chỉ bằng một nửa cũng đã đủ để chết hấn.

Xem ra ngày mai có thể có chút nguy hiểm.

- Ngục trưởng lão, Phong Thiên Tông có phải là có cừ oán với Thánh Tông không? Tại sao cứ có cảm giác là cố ý làm khó dễ?

Lâm Phàm kỳ quái hỏi. Chuyện Thánh Tông tiên phong cũng là do Phong Thiên Tông cực lực thúc đẩy, bất kể thế nào cũng phải có lý do.

- Hừ, không phải những lịch lãm cảm địa trước kia, đệ tử Thánh Tông chém vài tên thiên kiều thôi sao? Hiện giờ Phong Thiên Tông mới ra một gã tuyệt thế thiên kiều thôi mà đã dám làm càn như vậy.

Ngục trưởng lão rất là khinh thường, thế nhưng trong mắt lại lộ vẻ rất bất đắc dĩ.

Hắn không nghĩ báo ứng tới nhanh như vậy. Trước kia Thánh Tông luôn bỏ xa các tông khác, không ngờ tới đời này lại bị Phong Thiên Tông đuổi kịp, thậm chí vượt qua.

....

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ.

Đã xông pha giang hồ, sớm hay muộn cũng sẽ phải giải quyết nhân quả.

Phong Thiên Tông và Thánh Tông, hoặc giữa các tông môn bất kỳ khác, đều luôn có xích mích, thậm chí liên quan cả đến mạng người, cuối cùng đều phải trả lại nhân quả lẫn nhau.

Trong quan điểm của Lâm Phàm, thế giới này không có chính nghĩa hoặc tà ác tuyệt đối.

Có chăng chỉ là ở phe riêng biệt, người thuộc phe đó đều tự cho mình là chính nghĩa, còn phe đối địch chính là địch nhân.

Cho nên Lâm Phàm sẽ không cho rằng ai đúng ai sai.

- Ngày mai mọi người cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng có liều mạng.

Ngục trưởng lão trầm giọng cảnh báo, sau đó cũng không có tâm trí mà ăn uống, một mình trở về lều.

Đám người Tông Hận Thiên đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

- Được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, việc đến thì sẽ đến, cứ ăn cho no bụng cái đã.

Lâm Phàm khoát tay áo, lên tiếng an ủi đám sư đệ cũng đang rất xuống tinh thần này.

....

Lại nói tới Phong Thiên Tông. Một đám hít phải Đại Phàm Ca của Lâm Phàm, ngày đó ‘đục’ đến thủng cả chiến thuyền, cuối cùng ai nấy mệt mỏi nằm không biết trời đất, nhưng trên khuôn mặt lại lộ vẻ thỏa mãn.

Thiên kiều Lăng Ngao phát hiện đúng lúc, kết quả là hít vào ít khói nhất, thế nhưng vẫn không thể kháng cự chứ đừng nói là những sự đệ của hắn.

Hành trình lần này, Phong Thiên Tông có mục đích hai mục đích, một là muốn hung hăng đập Thánh Tông xuống, hai là về Tuyết Vương Sư. Nhưng qua việc trên thuyền, chuyện Tuyết Vương Sư đã trở thành thứ yếu.

- Trưởng tử Sở gia thành Dung Thiên, Sở Thần cầu kiến đại nhân.

Ngay lúc Lăng Ngao đang suy tính hành động ngày mai, bên ngoài có tiếng nói vọng vào.

Lăng Ngao nhíu mày. Sở gia ở thành Dung Thiên có chút quan hệ sâu xa với Phong Thiên Tông, tuy rằng không quá đáng kể, nhưng giờ đối phương đã tới tận cửa, cũng không thể không tiếp.

- Vào đi.

Lăng Ngao lạnh nhạt nói.

Sở Thần nhìn về phía muội muội của mình là Sở Tuyết rồi gật gật đầu.

Cô gái này xinh đẹp đến động lòng người, lập tức nở một nụ cười như đóa hoa, ánh mắt có phần kích động cùng chờ mong nhìn về chiếc lầu kia, sau đó cùng huynh trưởng bước vào.

....

Hôm sau.

Phiêu Miểu Tuyết phong, trước cửa động của Tuyết Vương Sư.

Người của sáu tông đã tụ tập lại đông đủ.

Lâm Phàm luôn có cảm giác như là có ánh mắt nhìn chăm chăm tới mình khiến hắn lạnh cả gáy, thế nhưng mỗi khi hắn quay qua tìm kiếm chủ nhân ánh mắt này thì lại phát hiện nó đột ngột biến mất.

Loại cảm giác bị người nhìn trộm chăm chăm thế này khiến Lâm Phàm cảm giác như ‘hoa cúc’ đang bị người thêm thường thăm dò.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

- Tuyết Vương Sư ngay trong này. Trận đầu tiên sẽ giao cho Thánh Tông, Huyền Dương Tông và Thái Nhất Tông, còn ba tông chúng ta sẽ nhân cơ hội tiến vào động để tìm kiếm Tuyết Vương Sư con. Việc phân chia thế nào thì đợi tất cả chấm dứt nói sau.

Trưởng lão dẫn đoàn của Phong Thiên Tông nghiêm nghị nói.

Vào lúc này, cách đó không xa lại xuất hiện mấy chục chiếc chiến thuyền. Người của sáu tông nhìn thấy cảnh này, sắc mặt vẫn như thường, không có vẻ gì là ngạc nhiên.

- Những chiến thuyền này là chuyện gì vậy?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

- Đó là chiến thuyền của những tông môn khác, nhưng bọn họ chỉ đến để cho đệ tử quan sát tăng kiến thức chứ không tham gia hành động lần này.

Ngục trưởng lão nhìn quét phương xa sau đó bình thản nói.

Hiển nhiên loại chuyện này không phải là lần đầu tiên xảy ra.

- Hành động lần này, các trưởng lão của sáu tông sẽ không xuất thủ. Kết quả thế nào, sống hay chết, chỉ dựa vào chính các ngươi.

Trưởng lão Phong Thiên Tông cất tiếng nói.

Mục đích chính của lần này là để tôi luyện đệ tử.

Dứt lời, trưởng lão Phong Thiên Tông chợt tăng vọt khí thế, râu tóc cũng dựng cả lên, hét dài một tiếng hướng vào sâu vào hang động bên trong.

Ngay sau đó, một tiếng gầm rú từ bên trong động truyền ra, chính là tiếng của Tuyết Vương Sư.

Lâm Phàm bị khí tức hung mãnh từ động tràn ra làm chấn động tâm thần, giống như sắp có một vật gì đó kinh khủng đi ra.

"À uoooooooo..."

Tuyết Vương Sư gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc. Một dòng khí mạnh mẽ thổi quét từ trong động ra ngoài, khiến cả ngọn núi tuyết cũng bị rung chấn.

Giờ khắc này, từ hang động tối đen, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ như máu, tràn ngập vẻ bạo ngược.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy rõ bản thể của đôi mắt kia, cả người cũng ngây ngẩn.

Quá là... Quá là không lồ rồi.

Lâm Phàm ngửa đầu lên cao mới có thể thấy rõ hung thú trước mắt: toàn thân tuyết trắng, mình sư tử, trên trán có một cặp sừng dựng đứng lên trời, một cổ khí tức hung mãnh bao phủ bốn phía.

Lâm Phàm dùng hệ thống thăm tra một phen, lập tức sắc mặt kịch biến... Tình báo sai lầm rồi!

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Đều mau giả chết đi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Tiểu Thiên Vị cao giai (Full trạng thái)."

- Fuc-kkkk, đưa chết đâm chết chém nào phao tin con hung thú này đang suy yếu vậy...

Giờ phút này, Lâm Phàm đàn cả mặt ra.

Tuyết Vương Sư này vừa ra tới, khí thế lập tức bốc tận trời, thậm chí không khí cũng như đông đặc sền sệt lại. Lâm Phàm lúc ấy cảm giác được có gì đó không đúng, thử dùng hệ thống xem xét, quả nhiên là có hổ.

Lâm Phàm lặng lẽ quan sát vẻ mặt của đệ tử các tông môn khác, phát hiện sự hăng hái ban đầu đã biến đâu mất tăm, sắc mặt ai nấy đều vô cùng tái nhợt, thậm chí có người bắt đầu run rẩy hai chân.

- Sao có thể như vậy chứ?

Mấy trưởng lão biến sắc. Bọn họ cũng đã phát hiện Tuyết Vương Sư này đang ở trong trạng thái tốt nhất, làm gì có chút nào suy yếu.

"Uômmmm..."

Tuyết Vương Sư ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, toàn bộ Phiêu Miểu Tuyết phong đều run rẩy lên.

- Sao lại như vậy được, mấy ngày trước rõ ràng là Tuyết Vương Sư sinh con, tiến vào trạng thái suy yếu, sao giờ lại biến thành cái dạng này?

Giờ khắc này mọi người run sợ nói, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu Tuyết Vương Sư động thủ, như vậy quá kinh khủng.

Hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai, đây là tồn tại chỉ có Tiểu Thiên Vị Đại viên mãn mới có thể trấn áp a.

Nhưng hôm nay nơi này, ngoại trừ sáu đại trưởng lão là Tiểu Thiên Vị cao giai, những đệ tử khác căn bản không đủ để nó nhất kê rặng.

....

Trên các chiến thuyền ở trên bầu trời.

Những người dẫn đoàn của các tông môn cũng đổi sắc, sau đó điều khiển chiến thuyền bay cao lên, đề phòng bị vạ lây.

- Không ngờ lại không suy yếu. Lần này người của sáu tông gặp nguy hiểm rồi.

Một bà lão da mặt khô héo như vỏ cây hồ hững nói.

Phía dưới có tình huống ngoài ý muốn, thế nhưng bọn họ cũng không định ra tay trợ giúp.

- Trưởng lão, các trưởng lão của sáu tông kia đều là Tiểu Thiên Vị cao giai, hẳn là có thể trấn áp được Tuyết Vương Sư chứ à?

Một nữ đệ tử hỏi.

Bà lão lắc lắc đầu:

- Tuyết Vương Sư là hậu duệ của hung thủ thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, không phải hung thủ thông thường có thể so được. Cho dù là nhân vật có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn cũng phải trả một cái giá thật lớn mới trấn áp nổi nó.

"Làm sao bây giờ?"

Giờ khắc này, mọi người cùng có ý nghĩ như vậy trong đầu.

Ngục trưởng lão lúc này cũng ngây người. Hắn vốn cho rằng nếu thực lực của con hung thủ này đã giảm nữa, như vậy chỉ cần các đệ tử đoàn kết nhất trí là sẽ có thể giải quyết. Thế nhưng tình huống này quá đột ngột.

Tuyết Vương Sư ở trạng thái đỉnh phong, cho dù là cả sáu trưởng lão liên thủ cũng không nhất định có thể trấn áp.

- Các vị, lần này tình báo sai lầm, sáu người chúng ta kiểm chế Tuyết Vương Sư để cho các đệ tử rời đi trước chứ?

Ngục trưởng lão nhẹ giọng nói, sắc mặt cũng hơi đổi.

- Hừ! Dựa theo bàn bạc, do Thánh Tông, Huyền Dương Tông và Thái Nhất Tông tiến vào trong động. Tuy tình huống có chút biến đổi, nhưng cứ kế hoạch cũ mà làm.

Trưởng lão Phong Thiên Tông nói.

- Làm em gái người!

Ngục trưởng lão nổi giận quát. Phong Thiên Tông này đầu óc bị lửa đá chắc, lời không biết xấu hổ như thế cũng có thể nói ra.

Mà vừa lúc này, Tuyết Vương Sư rút cuộc động. Thân hình như một ngọn núi kia mới chỉ nhích một chút thôi đã tạo thành áp lực khiến cả đám người sáu tông thở không ra hơi.

- Nó đến đây...

Giờ khắc này, ai nấy đều cuống cả lên.

Lâm Phàm lúc này cũng tái cả mặt, nguyên rủa tổ tông mười tám đời kẻ nào cung cấp tình báo nói Tuyết Vương Sư chỉ còn năm thành thực lực.

Đôi mắt đỏ như máu của Tuyết Vương Sư lúc này lại quét về phía Thánh Tông, chân trước hơi nâng lên rồi vỗ một cái thật mạnh lên mặt đất, khiến tất cả cùng cảm giác như có động đất xảy ra.

- Các vị, mục tiêu của Tuyết Vương Sư là Thánh Tông, chúng ta mau thừa cơ lùi lại thôi.

Trưởng lão Phong Thiên Tông mặt tươi tỉnh lên, quả thật là trời giúp Phong Thiên Tông, không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt bực này.

Đang ở nơi tuyết trắng lạnh đến thấu xương, thế nhưng đám người Ngục trưởng lão lại đổ mồ hôi như tắm, tim cùng nhảy muốn rớt ra ngoài.

- Đợi lát nữa ta sẽ kiểm chế nó, các người bảo hộ Lâm sư thúc lui lại.

Ngục trưởng lão tự biết tình huống không ổn, nhưng bất kể như thế nào cũng phải bảo vệ các đệ tử rời đi, nhất là Lâm Phàm.

- Trưởng lão, không thể, chúng ta cùng nhau tiến thoái.

Mọi người biến sắc. Đây là Trưởng lão muốn hy sinh bản thân để cứu mọi người.

Ngục trưởng lão tuy có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai, nhưng không thể là đối thủ của Tuyết Vương Sư a.

- Đừng nói nhảm, mau bảo hộ Lâm sư thúc rời đi.

Ngục trưởng lão quát lên, chiến ý ngập trời, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Tuyết Vương Sư.

Lâm Phàm vẫn luôn không nói gì, lẳng lặng dùng hệ thống phân tích cấu tạo cụ thể của Tuyết Vương sư, giờ phút này hai mắt sáng lên, gấp gáp hô:

- Nghe bản sư thúc, tất cả gục xuống già chết, mau lên.

- Hà, sư thúc, chuyện gì...

Mọi người nghe vậy ngớ ra, không rõ Lâm sư thúc có ý gì.

- Đừng nói nhảm. Ngục trưởng lão, nghe ta, mau gục xuống, ngừng thở.

Lâm Phàm vì bảo mệnh, không chút do dự nằm úp sấp xuống, chỉ hy vọng có thể hữu dụng.

Đám Ngục trưởng lão thấy Lâm Phàm đột nhiên nằm úp sấp xuống, do dự một lát rồi học theo, già chết ở trước mặt Tuyết Vương Sư.

Giờ khắc này, trên không hoàn toàn yên lặng. Tất cả mọi người không biết Thánh Tông đang muốn làm gì? Chẳng lẽ là biết chỉ có một con đường chết nên không kháng cự nữa?

- Trưởng lão, Thánh Tông đang làm gì vậy ạ?

Một nữ đệ tử của Cửu Thiên Các nghi ngờ hỏi.

- Không biết.

Bà lão lắc đầu nói, cũng không rõ Thánh Tông định làm gì.

Bên phía năm tông cùng tham gia hành động lần này cũng nghi hoặc vạn phần.

Lâm Phàm lúc này cũng đang vô cùng hồi hộp, thăm cầu khẩn những kiến thức học được ở kiếp trước có thể có tác dụng, bằng không thì thật sự xong đời.

Sinh vật có hình thể càng lớn thì đều có một loại coi thường trời sinh với các sinh vật có hình thể nhỏ.

Mà một khi sinh vật có hình thể nhỏ kia nằm trên mặt đất không nhúc nhích thì sinh vật hình thể lớn sẽ cho là đối phương đã chết.

Giờ phút này Tông Hận Thiên cảm thấy khuất nhục thật sâu, cho rằng mình là thiên kiều đệ tử, sao có thể làm ra chuyện như vậy.

- Trưởng lão, quá tổn hại thân phận, không bằng liều mạng đi.

Tông Hận Thiên nói.

- Cầm miệng, nghe Lâm sư thúc.

Ngục trưởng lão vẫn nhắm mắt, khẽ quát, trong lòng mắng to đám đệ tử này quả thật là không biết trời cao đất dày.

Giờ càng già càng cay, Ngục trưởng lão lăn lộn nhiều năm như vậy, cái gì chưa trải qua. Có thể bảo trụ mạng nhỏ, chuyện bức này tính là cái gì?

Xem ra sau khi trở về phải nói với tông chủ dạy cho đám đệ tử trẻ này một khóa.

Sinh tồn ở bên ngoài, chỉ cần giữ được tính mạng, tất cả thứ khác đều không quan trọng.

Đúng lúc này, tình huống đột nhiên phát sinh biến hóa.

Tuyết Vương Sư đang khi thể ngập trời bỗng sững sờ, đôi mắt đỏ hơi hơi co lại, phảng phất như là nghi ngờ, thò ra một luồng khí nóng quét ngang trên người các đệ tử Thánh Tông, lại phát hiện đám kiến nhỏ ban nãy còn đang chạy loạn giờ đã cùng bất động.

Còn những đệ tử tông môn khác, sắc mặt vốn rất hưng phấn, lúc này tức thì biến đổi.

Chỉ thấy ánh mắt của Tuyết Vương Sư đổi vị trí, khóa chặt lấy bọn họ.

Một cỗ khí tức nguy hiểm bao quanh bọn họ, khiến cả đám cảm giác hít thở không thông.

- Không tốt, nguy hiểm...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Xú khí hại chết người

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tại thời khắc nguy cấp nhất này, trưởng lão Phong Thiên Tông gấp nguy không loạn, gấp gấp hô một tiếng:

- Mọi người mau gục xuống giả chết giống Thánh Tông.

Vừa dứt lời, hần đã lập tức nằm úp sấp ở trên mặt đất.

Thánh Tông đã giả chết thành công, bọn hần cũng phải cũng mau chóng học theo.

Nếu không, chọi cứng với Tuyết Vương Sur thì chỉ có kết quả toàn quân bị diệt.

Giờ khắc này, mấy đại tông môn kia cũng vội vàng bắt chước, nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Có đệ tử vì đề càng thêm giống, thậm chí còn ngoẹo đầu sang một bên, há mồm lè đầu lưỡi ra.

Cả vùng trời trong phút chốc bỗng yên tĩnh trở lại, bỗng tuyết bay múa, không còn một chút tiếng động nào.

Trên bầu trời, đám người đứng ở các chiến thuyền cũng đã trọn tròn cả mắt xem tình huống bên dưới, không ai hiểu rõ đây là có chuyện gì.

Tuyết Vương Sur cũng vậy. Nó không có rời đi, mà ngồi phệt thân hình to như ngọn núi nhỏ xuống cửa động, chân trước thử đập đập đất, cặp mắt đỏ nhìn chăm chăm vào đám kiến hôi giống như đã chết này, như là đang tự hỏi tại sao lại đột ngột chết đi như vậy.

Mọi người thấy giả chết có hiệu quả, đang mừng thầm vì thoát được một kiếp, thế nhưng không ngờ Tuyết Vương Sur lại không trở vào trong hang mà ngồi ngay bên cạnh, cứ thế nhìn nhìn chờ đợi.

Ai nấy đều vô cùng sốt ruột, chỉ đành nằm im thín thít, thậm chí cầu khẩn con hung thú này mau dứt.

Trên bầu trời, mấy đại tông môn cũng bắt đầu thảo luận. Bọn họ cũng rất tò mò với tình huống bên dưới, không biết cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng gì.

Một gã đệ tử thấy thời gian cứ trôi đi vô ích, sốt ruột hỏi:

- Trưởng lão, chúng ta có nên giúp bọn họ một phen, dụ Tuyết Vương Sur đi khỏi không?

- Không cần, yên lặng theo dõi kỳ biến. Đây là chuyện của sáu tông bọn họ, không liên quan tới chúng ta. Chúng ta không làm chuyện gì bỏ đá xuống giếng đã là giúp bọn họ rồi.

....

- Trưởng lão, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lăng Ngao hỏi khẽ.

- Không biết, tiếp tục chờ.

Trưởng lão Phong Thiên Tông nói thầm.

Các tông môn còn lại cũng đều như vậy, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể thi kiên nhẫn cùng với Tuyết Vương Sur.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, trên thân hình của hơn một trăm người từ sáu tông đều đã bị một tầng tuyết thật dày bao phủ.

Lâm Phàm đang suy nghĩ một chuyện, đó là có nên tiến vào trạng thái ẩn thân, lén lút chạy vào trong hang, bí mật trộm lấy con Tuyết Vương Sur mới sinh kia, sau đó đập một gạch để nó tiến vào mẹ ruột không kêu khóc được hay không?

Thế nhưng ngẫm lại, hần thấy không quá khả thi, bởi vì Tuyết Vương Sur rất mẫn cảm với khí tức, một khi bị phát hiện thì xong rồi.

Cuối cùng Lâm Phàm cũng chỉ có thể thành thành thật thật chờ ở nơi này, hy vọng Tuyết Vương Sur sẽ sớm thấy nhàm chán rồi bỏ đi.

....

Thời gian tiếp tục trôi, không biết là bao lâu, một gã đệ tử Thánh Tông thút thít nói:

- Trưởng lão, sư thúc, đệ tử muốn đánh rắm.

Lâm Phàm nghe được câu này, thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

Có đùa hay không hả, đang ở thời khắc máu chót lại định tạo tiếng động kèm mùi?

- Người làm sao thế, tu vi Nhập Thần sao lại có loại phản ứng này?

Ngục trưởng lão nhướng mày, nói thật khế.

- Trưởng lão, đệ tử tu luyện Lưu Ly Kim Thân, mỗi khi trong cơ thể xuất hiện độc chất thì sẽ được đẩy ra ngoài qua cách này. Nằm trong băng tuyết lâu quá nên cơ thể đệ tử tích tụ rất nhiều hàn khí, hiện tại Lưu Ly Kim Thân đã bài xích nó.

Đệ tử kia giờ đã sắp khóc rồi.

Nếu biết có chuyện như ngày hôm nay, có đánh chết hắc cũng không dám tu luyện công pháp này.

Thứ công pháp này tu luyện tới cực hạn có thể ngưng tụ Lưu Ly Kim Thân, bách độc bất xâm, vạn tà bất nhập, thân thể luôn duy trì trạng thái tốt nhất.

- Chịu đựng, ngàn vạn lần không thể tạo ra tiếng lớn.

Lâm Phàm cũng không biết làm thế nào, việc xả thải này không ai có thể kìm nén được.

- Sư thúc, đệ tử đã nhịn rất lâu rồi, thật sự chịu không nổi nữa.

Đệ tử kia bởi vì đã nhịn thời gian quá dài, mặt cũng trở thành tím tái.

- Dùng cái này.

Lâm Phàm chuẩn bị tìm một cái nút chai ném qua cho đệ tử kia bịt tạm, thế nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ vang trời bỗng phát ra.

"Bùmm... Xiiii..."

Một tiếng thật to, thật rõ, kéo thật dài, lại có nhịp điệu, tựa như là âm thanh của thiên nhiên.

Thế nhưng vào lúc này, nó lại hóa thành lá bùa đòi mạng.

- Xong đòi!

Lâm Phàm thở dài một tiếng.

"Uòmmmm..."

Tuyệt Vương Sư nổi giận gầm lên một tiếng, cái chân trước khổng lồ nổi lên từng trận hàn quang, một trào vũ xuống chỗ phát ra âm thanh.

Ngục trưởng lão cả kinh, gầm lên, hào quang đại chấn, một quyền giống như hủy thiên diệt địa đỡ lấy trào kia.

"Àmmmm..."

Trong một tích tắc, không gian chấn động, trời long đất lở, Ngục trưởng lão giống như con diều đứt dây, miệng há to phun máu như mưa, bắn ngược về phía sau.

- Trưởng lão.

Mọi người cực kỳ hoảng sợ. Bọn họ không ngờ Tuyệt Vương Sư này lại mạnh như thế, chỉ một trào đã đập bay Ngục trưởng lão.

Tuyệt Vương Sư gầm nhẹ một tiếng, phảng phất là đang giễu cợt.

Lâm Phàm không phục, đứng bật dậy, chỉ tay lên Tuyệt Vương Sư mà mắng:

- Tiểu tử kia, đừng quá làm càn.

Lâm Phàm vừa dứt câu, không gian chấn động, Tuyệt Vương Sư đã xuất hiện ở trước mặt hắn, há miệng ngoạm xuống, nuốt gọn lấy hắn vào bụng.

Tốc độ này quá nhanh, làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, căn bản không đủ thời gian làm ra bất kỳ phản ứng gì.

- Sư thúccccc...

Mọi người thất kinh rống to.

- Chạy mau...

....

- Lâm sư thúc của các người đâu?

Ngục trưởng lão bị Tuyết Vương Sư dùng một trảo đập bay, mặt như màu đất hời.

- Trưởng lão, Lâm sư thúc bị Tuyết Vương Sư kia nuốt vào bụng rồi.

Một gã đệ tử sắc mặt hoảng sợ nói.

- Cái gì?

Giờ phút này Ngục trưởng lão gian nan đứng lên, muốn đi cứu Lâm Phàm.

- Trưởng lão, vô dụng, Tuyết Vương Sư quá mạnh.

Tông Hận Thiên vội giữ Ngục trưởng lão lại.

Tông Hận Thiên cho rằng Lâm sư thúc căn bản là không có cơ hội sống sót. Tuyết Vương Sư cường đại như thế, trừ phi thái thượng trưởng lão đến, nếu không quả thật không có bất cứ hy vọng nào.

- Cút ngay.

Ngục trưởng lão phần nộ quá, rồi lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

....

Lúc này Lâm Phàm chỉ cảm thấy trời đất tối om om, bản thân mình như đang ở trong một vực sâu vô tận, quay đi ngoảnh lại đều không thấy đường ra.

- Đây là nơi nào?

Đợi chút...

Lâm Phàm nghĩ lại tình huống ban nãy, mình không thể chịu được Tuyết Vương Sư quá mức tàn nhẫn nên đứng dậy chỉ tay mắng, thế nhưng đúng tích tắc ấy, trời đất bỗng tối sầm lại.

Chẳng lẽ là mình đã bị Tuyết Vương Sư nuốt vào?

Nghĩ vậy, Lâm Phàm lập tức toát mồ hôi như tắm.

Chẳng lẽ mình sẽ bị Tuyết Vương Sư tiêu hóa, sau đó biến thành phân, cuối cùng trở về với cát bụi sao?

-----ooOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Tiểu gia không tin tà

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đang cúi đầu ngẫm nghĩ, Lâm Phàm đột nhiên nghe được tiếng động như là nước lũ chảy. Âm thanh này càng ngày càng gần, tới khi Lâm Phàm ngẩng đầu thì lập tức tròn trợn mắt.

- Fuc-kkkk...

Một con nước lũ cuộn cuộn đến, cuốn luôn cả Lâm Phàm về đằng sau.

Nước này màu vàng, mùi gắt mũi. Lâm Phàm vội ngừng thở, không dám há mồm.

"Đinh, chúc mừng phát hiện dịch vị dạ dày của Tuyết Vương Sư."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +20.000."

....

Giờ khắc này hệ thống không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở. Lâm Phàm cũng không để ý đến dịch vị gay mũi này nữa, bởi vì hắn đã xác định được mình đang ở đâu.

Lâm Phàm nhận định vị trí hiện tại của mình là sát với dạ dày của Tuyết Vương Sư. Dựa theo thông thường, đi tiếp sẽ tới dạ dày, sau đó đợi hung thú này tiêu hóa xong, hắn có thể thoát ra ngoài được theo đường bài tiết.

Chẳng qua cũng không vội. Nếu đã đến được nơi này thì cũng phải xem có thể chiếm chút tiện nghi không đã.

Lâm Phàm vội vàng bám chặt lấy phần máu thịt xung quanh, không để cho mình bị dịch vị cuốn thẳng xuống dạ dày. Chỉ lát sau, dịch ăn mòn đã ngừng chảy. Lâm Phàm thả tay, sau đó quan sát kỹ xung quanh.

Nơi này là trong cơ thể của Tuyết Vương Sư, từng khối máu thịt, cơ gân, dây thần kinh đỏ hồng giống như là có sinh mạng, không ngừng phồng lên rồi lại xẹp xuống.

Lâm Phàm nhìn mà cũng có chút ghê ghê, quả thật là quá kinh khủng.

Lâm Phàm tiếp tục men theo chiều của nước dịch vị mà đi xuống, dần dần thấy một hồ nước lớn màu vàng thì cảm thấy thật may mắn vì vừa rồi nhanh tay bám được, không bị cuốn tới đây, nếu không tòm chết người.

Trong hồ nước màu vàng kia có trôi nổi những bộ xương màu trắng của đủ loại động vật, hẳn đều là con mồi từng bị Tuyết Vương Sư nuốt vào.

Giờ phút này, Lâm Phàm cẩn thận ngẫm nghĩ, muốn tìm ra cách giết chết con Tuyết Vương Sư này từ bên trong.

Nếu thật sự có thể thành công thì kiếm bộn a.

Hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai sẽ tăng được exp nhiều đến thế nào cơ chứ? Chỉ nghĩ thôi đã khiến người kích động.

Lâm Phàm móc ra một viên Đại Phàm Ca, không biết ném viên đan dược này vào hồ nước dạ dày kia có tác dụng gì không?

Nghĩ là làm, nhưng còn sợ một viên không đủ, hắn móc ra thêm chín viên cho chắc rồi ném cả vào trong hồ nước.

Mười viên đan rơi xuống nước, nổi lên mấy đóa bọt khí, sau đó biến mất tăm.

Lâm Phàm chờ giây lát, lại phát hiện không có bất cứ động tĩnh gì, nhất thời có chút nghi ngờ, chẳng lẽ là Tuyết Vương Sư này có hình thể quá lớn nên được lực của Đại Phàm Ca không đủ tác động?

Cẩn rằng một cái, Lâm Phàm lấy ra toàn bộ số Đại Phàm Ca đang giữ ném vào, sau đó lẳng lặng ngồi chờ.

....

Bên ngoài, sáu đại tông môn đã không còn một chút suy nghĩ nào về việc chém giết Tuyết Vương Sư. Con hung thú này đang ở trạng thái đỉnh phong, không phải bọn họ có khả năng trấn áp.

Giờ phút này cả đám có thể chạy ra là vì Tuyết Vương Sư bận canh gác cửa động, không ra ngoài đuổi giết, bằng không sợ rằng đã không có người sống.

- Ngục trưởng lão, Cửu Thiên Các, Bôn Lôi Tông và Cự Kiếm Tông đã chuẩn bị ra tay với Tuyết Vương Sư.

Tông Hận Thiên nói.

Ngục trưởng lão nghe vậy gật gật đầu, cũng chỉ hy vọng trấn áp được Tuyết Vương Sư để tìm thấy thi thể của Lâm Phàm.

Ngục trưởng lão cũng đã nhận định Lâm Phàm không có hi vọng sống sót.

Năm tông môn còn lại biết tin mấy tông môn kia muốn ra tay thì vừa giận vừa sợ, thế nhưng cũng không có cách nào.

Dẫn đội Cửu Thiên Các, Bôn Lô Tông, Cự Kiếm Tông lần này đều là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, cũng chỉ có bọn họ mới có thể trấn áp Tuyết Vương Sư tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai.

Thế nhưng cuối cùng Tuyết Vương Sư toàn thân là bảo kìa, cộng với con Tuyết Vương Sư sơ sinh lại trở thành tiện nghi cho bọn họ.

....

Dẫn đầu Cửu Thiên Các, Thiên Cơ lão ầu, tu vi cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Dẫn đầu Bôn Lô Tông, Thượng Vô Sinh, tu vi cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Dẫn đầu Cự Kiếm Tông, Chương Thiên Hoành, tu vi cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Ba cao thủ cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, trấn áp Tuyết Vương Sư đã dư dả.

Đệ tử ba tông này không xuất chiến, tất cả đều chờ đợi trên chiến thuyền.

Mà sáu đại tông môn thì cũng đứng cách đó không xa để quan sát. Tuy bọn họ bất lực, nhưng cũng muốn nhìn Tuyết Vương Sư bị trấn áp như thế nào.

- Chương Thiên Hoành, đòn đầu tiên giao cho ngươi.

Thiên Cơ lão ầu cầm quả trượng trong tay, chống mạnh xuống đất một cái, tức thì một làn sóng khí lan ra, đẩy tan toàn bộ tuyết động trên mặt đất.

Trưởng lão Chương Thiên Hoành của Cự Kiếm Tông đột nhiên tăng khí thế lên vô số lần, ngưng tụ sau lưng một thanh kiếm khổng lồ dài tới mấy trăm trượng.

- Chém.

"Ầm ầm."

Giờ khắc này, cả ngọn núi chấn động kịch liệt, giống như có thể sập bất cứ lúc nào.

"Uòmmmm..."

Từ trong hang truyền ra một tiếng gầm đĩnh tai nhức óc, giống như một kích vừa rồi đã hoàn toàn chọc giận Tuyết Vương Sư.

Cùng lúc ấy, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sư đã muốn điên lên rồi. Từng ấy viên đan lại không nổi lên một chút phản ứng nào!

Nhưng hắn không tin Đại Phàm Ca của mình lại vô dụng với Tuyết Vương Sư, cho nên vung tay tiếp tục luyện đan.

Vô số Đại Phàm Ca xuất thế, sau đó nổ tung trong dạ dày của Tuyết Vương Sư, tạo thành từng đám bột phấn, bị cơ thể của Tuyết Vương Sư hấp thụ.

- Tiểu gia không tin tã.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác được một tia khác thường. Hồ dịch vị trong dạ dày Tuyết Vương Sư đang không ngừng giảm bớt, giống như là được Tuyết Vương Sư hấp thụ.

Gân mạch trong cơ thể nó vốn thô thô như cánh tay, giờ cũng đang kịch liệt co rút, giống như là sắp có phản ứng gì đó.

- Thành công rồi.

Lâm Phàm reo lên.

Tuyết Vương Sư này sẽ bạo động thế nào đây?

....

Bên ngoài, ba trưởng lão của ba tông đang bình tĩnh nhìn mọi thứ trước mắt.

- Các vị, lần này Tuyết Vương Sư sẽ do ba tông chúng ta trấn áp, kính xin chớ trách.

Khuôn mặt giống như vỏ cây Thiên Cơ lão ầu giãn ra để biểu thị bà ta đang nở nụ cười, như là cho rằng Tuyết Vương Sư đã là vật ở trong tay.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Hình ảnh làm mù mắt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Người của sáu tông cũng không làm thế nào được, thậm tự hận mình nếu biết như vậy đã không cho ba tông này tới đây, để bây giờ chỉ biết nhìn người ta thu Tuyết Vương Sur vào trong túi.

- Thiên Cơ lão ẩu, Thánh Tông chỉ cần mở bụng Tuyết Vương Sur, tìm về hài cốt của môn nhân, xong việc tất có hậu tạ.

Ngục trưởng lão thờ dài, hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy.

- Đây là việc nhỏ.

Thiên Cơ lão đáp lời.

- Đợi lát nữa Tuyết Vương Sur vừa xuất hiện, ba người chúng ta lập tức ra tay trấn áp nó.

Trưởng lão Chương Thiên Hoành của Cự Kiếm Tông phát ra kiếm ý ngập trời, đứng nguyên tại chỗ mà cũng muốn cắt nát tầng tầng hư không.

- Tốt...

Trưởng lão Thượng Vô Sinh của Bôn Lôi Tông cũng vận chân nguyên lên song chương, chỉ chờ Tuyết Vương Sur xuất hiện ở cửa động sẽ lập tức dùng lực lượng mạnh nhất để triệt để trấn áp.

"Gràooooo..."

Lúc này, từ trong hang truyền ra từng trận tiếng gào trầm thấp, không uy mãnh như trước mà lại dồn dập như là sấm nổ.

Người của sáu tông đứng ở đằng xa cùng biến sắc:

- Hình như có gì đó không đúng...

Ngục trưởng chau mày, không thể không lên tiếng nhắc nhở người của ba tông:

- Các vị, âm thanh của Tuyết Vương Sur có gì đó không đúng, cẩn thận một chút.

Thế nhưng trưởng lão của ba tông lại không hề để trong lòng, nhếch miệng nở nụ cười:

- Ngục huynh đừng lo, các vị có tu vi ngang với súc sinh này nên bị khí thế ảnh hưởng thôi.

Lời này có chút chói tai, khiến người của sáu tông khó chịu. Nói như vậy chẳng phải âm thầm xem bọn họ là súc sinh sao?

Giờ phút này thiên địa biến sắc, từng đám mây đen bao trùm trên không, trong đó lách tách có sấm sét.

Ở thành Dung Thiên phía xa, cư dân nơi đó cũng có thể nhìn thấy bầu trời phía Phiêu Miểu Tuyết phong, trong lòng đều sợ hãi vạn phần.

Không biết bên kia thế nào rồi, các đại nhân của các tông môn có thể chém giết hung thú hay không? Tất cả chuyện này cư dân trong thành Dung Thiên đều không rõ.

Thế nhưng Sở gia cũng đã sẵn sàng chuẩn bị. Thành Dung Thiên chỉ có thể có một người không chế, tất cả chỉ đợi các đại nhân trở về, sau đó khiến Thái gia hoàn toàn biến mất khỏi đây...

....

- Chương huynh, huynh xem, tiểu súc sinh này trước khi chết lại còn nghịch ngợm như vậy, thật là thú vị.

Trên khuôn mặt cương nghị của Thượng Vô Sinh lộ một tia cười lạnh, đôi mắt bỗng nhiên hạ lóe ra chiến ý.

- Vùng vẫy giãy chết.

Chương Thiên Hoành kinh thường nói, sau đó vung tay một cái, kiếm ý xé rách hư không, chặn bớt âm thanh gào rú ồn ào.

Ba người bọn họ chính là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nếu vẫn không thể trấn áp hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai thì đúng là đáng để người đời chê cười.

"Àm..."

Đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Từ ngọn núi bị Chưởng Thiên Hoàn một kiếm bổ ra lúc trước, một đôi móng vuốt đỏ như máu chọc ra từ đồng đồ nát, sau đó điên cuồng bới đất đá xung quanh để chui ra.

Một luồng sáng đỏ từ lỗ hồng kia bắn thẳng lên trời, sau đó nhuộm cả bầu trời thành màu đỏ tươi như máu. Lập tức, một cỗ khí tức cuồng bạo tràn ngập toàn bộ không gian.

- Súc sinh này sao có thể phát ra khí tức kinh khủng như vậy?

Lúc này trưởng lão của ba tông mới biết hoảng sợ.

"Uòmmmm..."

Một tiếng rống giận phát ra muốn chấn vỡ cả hư không, khiến mọi người cùng phải lùi về đằng sau.

- Trưởng lão, Tuyết Vương Sư kia có cái gì đó không đúng!

Tông Hận Thiên khiếp sợ hết.

Ngực trưởng lão nhìn một màn trước mắt, cũng cảm thấy chuyện này quá là bất thường.

Tuyết Vương Sư vốn có một thân lông trắng như tuyết, giờ lại trở nên đỏ bừng, thậm chí trong không khí nhìn rõ từng làn khí nóng bốc từ trên người nó ra, như muốn hòa tan hết băng tuyết của Phiêu Miêu Tuyết phong.

"Uòmmmm..."

Tuyết Vương Sư ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, đôi mắt đã đỏ đến mức muốn phóng ra lửa, cặp lợi trào vỡ thật mạnh lên mặt đất, giống như muốn cắt ngọn núi tuyết này thành hai nửa.

- Tôi cũng là chuyện gì xảy ra?

Thiên Cơ lão ẩu mới rồi còn tràn trề tự tin, giờ cũng một vẻ không dám tin nhìn con hung thú khổng lồ này, không rõ rốt cuộc nó bị làm sao.

Mà giờ phút này, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sư cũng không tốt bao nhiêu.

Vốn nhiệt độ trong cơ thể Tuyết Vương Sư khá dễ chịu, nhưng hiện giờ lại như trong miệng núi lửa, nóng đến mức khiến hắn sắp chịu không nổi.

Nhất là hồ nước trong dạ dày kia, hơi bốc lên nghi ngút, như là sắp sôi lên.

Lâm Phàm sắp khóc vì trò nghịch dại của mình, mấy trăm viên Đại Phàm Ca ném tới, đường ra đâu không thấy, chỉ thấy sắp bị hấp chín.

....

Tuyết Vương Sư quét cặp mắt đỏ như máu nhìn quanh, hoàn toàn coi thường ba trưởng lão của ba tông, giống như là đang vội vàng tìm kiếm cái gì đó.

- Con súc sinh này lại dám không để chúng ta vào mắt.

Thượng Vô Sinh nhú mày nói.

- Giờ không động thủ thì còn đợi tới khi nào, giết!

Chưởng Thiên Hoàn gầm lên một tiếng, một thanh kiếm khổng lồ bỗng ngưng tụ trong hư không, mang theo kiếm ý không thể địch nổi chém tới Tuyết Vương Sư.

Thiên Cơ lão ẩu và Thượng Vô Sinh cũng không cam chịu rút lại phía sau, phóng từ mặt đất lên không, khí thế bạo tăng, một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa tràn khắp bốn phía.

Ba đại cao thủ Tiểu Thiên Vị đại viên mãn liên thủ, một kích toàn lực, cho dù là hư không cũng bị chấn vỡ chứ đừng nói chỉ là một hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai.

Thế nhưng...

Giờ khắc này, Tuyết Vương Sur nổi giận gầm lên một tiếng, toàn bộ hư không tăng tăng chấn động.

Nó muốn tìm một thứ gì đó vừa vặn, ba con kiến trước mắt thật quá vướng víu.

Nó vô xuồng một trào, xé rách hư không.

"Xoẹt..."

Một kích liên hợp toàn lực của ba đại trưởng lão lập tức tan thành mây khói.

"Ầmmmm..."

- Trưởng lãoooo...

Đệ tử của ba tông ở trên chiến thuyền kêu thét lên một tiếng tê tâm liệt phế.

Người của sáu tông thì trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Điều này sao có thể...

Miêu sát?

Không hề có lực hoàn thủ?

Ba người cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn lại không chịu nổi một kích của hung thú? Chuyện này...

Tất cả mọi người đã không ai dám tin vào mắt mình, bởi vì hung thú chỉ có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai tuyệt đối không thể mạnh đến như thế.

Thiên Cơ lão ẩu, Chương Thiên Hoành, Thượng Vô Sinh ba người bị Tuyết Vương Sur một trào đập rơi xuống, lún sâu vào lòng đất, hộc máu không ngừng.

Nhưng may mắn là Tuyết Vương Sur cũng không để ba người vào mắt, mà tiếp tục nhìn ngó khắp nơi tìm thứ gì đó.

Đệ tử ba tông thừa dịp này điều khiển chiến thuyền bay xuống, đỡ lấy ba trưởng lão, sau đó lập tức bay lên rời khỏi Phiêu Miểu Tuyết phong.

Chuyện này nhất định phải báo cho tông môn, Tuyết Vương Sur này biến dị.

....

Khí tức của Tuyết Vương Sur càng lúc càng cuồng bạo, trong cơ thể phảng phất có một cỗ lực lượng không chỗ tiết.

Nó gầm lên một tiếng, sau đó tung bốn vó chạy như điên về phía một chóp núi dựng đứng có hình dạng một cây cột lớn cách đó không xa, sau đó trong mắt toát ra một cỗ khát vọng, đặt móng ngồi lên...

- Tuyết Vương Sur đang làm gì vậy?

Người của sáu tông ngẩn người, tất cả mọi người cảm giác thế giới quan của mình muốn thay đổi. Bọn họ không dám tin những gì trước mắt, Tuyết Vương Sur lại làm ra chuyện trông thấy mắt phải lên lẹo này...

....

- Ngaooooo...

Từng tiếng gầm vui sướng, thỏa mãn truyền khắp toàn bộ Phiêu Miểu Tuyết phong, thậm chí cả cư dân ở thành Dung Thiên cũng nghe rõ mồn một.

Trong lòng mọi người nghi hoặc vạn phần, mới ban nãy còn toàn là tiếng gầm giận dữ, sao bây giờ lại thành trầm thấp thế này?

Chẳng lẽ các đại nhân đã trấn áp được Tuyết Vương Sur, đây là tiếng nó cầu xin tha thứ?

....

Lúc này, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sur đã sắp phát điên.

Chỗ này biến thành vừa nóng vừa bí, thi thoảng lại có vật gì đó như là đỉnh núi xuất hiện, chui ra chui vào vừa đâm vừa ép hấn dẹp lép.

- Chẳng lẽ Tuyết Vương Sur này dùng... dùng...

Lâm Phàm đã không dám tưởng tượng, bởi vì hình ảnh này thật sự quá cay con mắt.

- Tuyết Vương Sư, mây dù sao cũng là hậu duệ của hung thú thượng cổ, sao lại làm ra chuyện vứt hết mặt mũi này chứ?

- Mau dừng lại, tiểu gia sắp bị mây ép bẹp dí rồiiiiiii...

....

Bên ngoài, người của sáu tông đã hoàn toàn choáng váng.

- Trưởng lão, còn có thể cứu sư thúc không?

Một gã đệ tử Thánh Môn trợn mắt há hốc mồm hỏi.

Ngục trưởng lão trầm mặc, cũng không nói lời nào.

Tuyết Vương Sư hành động như vậy, từ xưa đến nay chưa bao giờ có, thậm chí cả một dòng ghi chép cũng không thấy.

Mặt trời chìm dần về phía Tây.

Người của sáu tông cứ đứng như vậy nhìn suốt một ngày, thậm chí cả mí mắt cũng không mấy khi nhắm.

Mục tiêu tóm lấy con Tuyết Vương Sư con đều đã bị cả sáu tông nhất trí bỏ qua sau khi chứng kiến một màn trước mắt.

Tàn bạo, thật sự là quá tàn bạo.

Ngay cả một đỉnh núi không có sinh mệnh cũng không buông tha.

Như vậy nếu có lấy được con hung thú con, sợ là sau này nó lớn lên, hối hận cũng không kịp...

....

Ba ngày sau.

Mọi người vẫn ở nguyên chỗ cũ, không phải không muốn chạy, mà là vì muốn biết cuối cùng chuyện này sẽ đi tới đâu.

Mà hôm nay, tiếng kêu gào quanh bên tai thời thời khắc khắc rớt cuộc ngừng.

Con Tuyết Vương Sư cũng dần từ cuồng bạo trở về bình thường, thân hình đỏ hồng biến lại màu tuyết trắng.

Cuối cùng, nó đứng lên, thở hổn hển đi về trong hang động tối đen của mình.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không rõ cái gì đã xảy ra.

- Chấm dứt, chúng ta làm sao bây giờ?

- Tuyết Vương Sư không phải chúng ta có thể đối phó, trở về thôi.

....

- Trưởng lão, Lâm sư thúc...

Tông Hận Thiên hỏi.

Mặt Ngục trưởng lão cũng không mấy dễ coi. Đã qua ba ngày, lấy khả năng tiêu hóa của Tuyết Vương Sư, sợ rằng Lâm Phàm đã hóa thành bọt nước, muốn tìm hài cốt cũng là chuyện không thể nào.

- Vì Lâm sư thúc, túc trực bên linh cửu ba ngày, táng ở nơi này.

- Rồi.

....

Tuyết Vương Sư trở lại hang ổ, chậm rãi gục xuống, giống như quá mệt mỏi nên tiến vào ngủ say.

Mà lúc này, Lâm Phàm ở bên trong cơ thể của Tuyết Vương Sư đã sớm choáng váng, nôn mửa liên tục. Ba ngày, thế nhưng với hắn chính là ba năm a.

Sớm biết như vậy, hắn chẳng thà tình nguyện chết chứ không dùng đến Đại Phàm Ca. Nếu không phải có Bất Diệt Ma Thể, sợ rằng Lâm Phàm sớm đã

bị mồm núi kia ép chết.

Giờ khắc này, Lâm Phàm rút cuộc có thể an ổn ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi.

Chuyện tiếp theo chính là nghĩ cách ra khỏi chỗ này a.

Thế nhưng ra cách nào? Sợ rằng vừa ra, Tuyết Vương Sư đã tiện tay chop một cái đập chết.

Giờ khắc này, Lâm Phàm khóc không ra nước mắt...

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Gặp quỷ?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Trưởng lão, năm tông kia đã rời đi.

Tông Hận Thiên nhìn tấm bia mộ trước mắt, nhẹ giọng nói.

- Ừ.

Ngục trưởng lão đang nhắm mắt khoanh chân tọa, nghe thế gật gật đầu. Hành trình lần này thất bại, Lâm sư đệ mà hắn được dặn dò phải bảo vệ cũng chết thảm trong miệng hung thú, trở về không biết phải nói sao đây.

Ài...

Thành Dung Thiên.

Phong Thiên Tông cũng chưa trở về thắng tông môn. Lăng Ngao là đệ nhất thiên kiều của Phong Thiên Tông, tự nhiên lời nói có trọng lượng, để Phong Thiên Tông dừng lại ở thành Dung Thiên một đêm.

Nguyên nhân trong đó là vì Lăng Ngao đã đáp ứng giúp Sở gia giải quyết một chuyện nhỏ.

Sở gia.

Đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt.

Đệ tử Phong Thiên Tông có chút ám ảnh bởi chuyện Tuyết Vương Sư, hiện giờ được Sở gia tận tình chiêu đãi nên dần mất đi căng thẳng.

- Sở gia xin được khắc ghi đại ân của đại nhân.

Gia chủ Sở gia hứng trí ngẩng cao đầu. Hiện giờ chỉ cần đại nhân ra mặt, Thái gia còn không phải giống như con kiến, từ nay về sau xóa tên ở thành Dung Thiên.

Mà Sở gia sẽ trở thành người chường quản duy nhất của nơi này.

Loại chuyện này, hắn luôn nhìn thấy trong mơ, thế nhưng không ngờ lại có một ngày sắp trở thành sự thật.

- Việc nhỏ mà thôi.

Lăng Ngao lạnh nhạt nói. Nếu không phải vì đã ngủ với khuê nữ của người ta, hắn còn lâu mới quan tới việc này.

Nhưng thôi cũng được, giải quyết cho xong, chấm dứt nhân quả.

Nữ nhân này còn chưa có tư cách trở thành bạn lữ của hắn.

- Đại nhân, có thể mang Tuyết nhi cùng về tông môn được không? Tuyết nhi muốn phụng dưỡng bên cạnh đại nhân cả đời.

Sở Tuyết nũng nịu nói, trong mắt hiện vẻ chờ mong.

Cha con Sở gia cũng đều nín thở đợi câu trả lời. Nếu Sở Tuyết có thể theo đại nhân trở lại Phong Thiên Tông, như vậy địa vị của Sở gia sẽ không ai có thể dao động.

Lăng Ngao nhếch miệng nở một nụ cười khinh thường:

- Người không đủ tư cách.

Lời này của Lăng Ngao cực kỳ nặng, thế nhưng trong mắt hắn, đám người này chỉ như một đám kiến hôi. Đối đãi với kiến đương nhiên là không cần bán khoản thể diện.

Cha con Sở gia xấu hổ cười trừ, sau đó làm vẻ trách móc:

- Tuyết nhi, sao con lại đưa ra yêu cầu vô lý như thế với đại nhân chứ? Đại nhân có thể trợ giúp Sở gia đã là rất nể mặt rồi, chớ có lòng tham không đáy.

- Vâng thưa cha.

Sở Tuyết không vui cúi mặt xuống, thế nhưng còn có đại nhân bên người nên cũng phải miễn cưỡng cười lên, hầu hạ Lăng Ngao cho tốt.

Trưởng lão của Phong Thiên Tông thì một mình ở lại trên chiến thuyền mà tu luyện. Hắn không có hứng thú can thiệp vào chuyện của những gia tộc phạm nhân này, hơn nữa cũng không còn trẻ.

Còn việc của Lăng Ngao, coi như là một lần tội luyện, điều kiện là tuyệt đối không thể trầm mê ở nữ sắc.

- Hôm nay người phái người đi nói cho Thái gia kia để bọn chúng rời khỏi thành Dung Thiên. Nếu không nghe theo, ngày mai ta sẽ đích thân ra tay.

Lăng Ngao nói.

- Vâng vâng, đa tạ đại nhân.

Gia chủ Sở gia mừng rỡ đáp.

....

Thái gia.

Bên trong đại viện, không khí hoàn toàn trái ngược với Sở gia.

- Cha, các đại nhân của Phong Thiên Tông đang ở tại Sở gia.

Thái Hằng lo lắng nói.

Chuyện không muốn gặp nhất rốt cuộc phát sinh, Sở gia có thể móc nối quan hệ với đại nhân vật trong tông môn.

- Hằng nhi, vị đại nhân của Thánh Tông đâu?

Gia chủ Thái gia hỏi.

Thái Hằng cúi đầu không nói, mặt buồn thiu. Đối với các đại nhân vật, bọn hắn chung quy chỉ là con kiến, có lẽ chuyện đã đáp ứng bọn hắn chỉ là một câu nói vui mà thôi.

- Lão gia, người của Sở gia đến, nói chúng ta đêm nay phải rời khỏi thành Dung Thiên, nếu không ngày mai muốn chạy cũng không được nữa.

Quản gia của Thái gia vội vàng chạy tới, nói.

- Sở gia khinh người quá đáng.

Sắc mặt của gia chủ Thái gia cực kỳ khó coi.

- Phụ thân, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thái Hằng không khỏi lo lắng, chẳng lẽ Thái gia phải từ bỏ cơ nghiệp trăm năm tại đây thật sao?

....

Lúc này, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sư cũng đã dần dần phục hồi khí lực.

Hắn quyết định tiếp tục thử cách thoát ra ngoài. Nơi đây quả thật không phải chỗ dành cho người.

Lâm Phàm đi ngược một đường từ dạ dày lên. Bất kể như thế nào, hắn cũng muốn thoát ra từ đường miệng của Tuyết Vương Sur, còn về phần đường ‘cúc hoa’, hắn tình nguyện chết cũng không làm.

Đây là vấn đề có quan hệ tới nhân cách.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, Lâm Phàm cảm giác mình hẳn là đã tới yết hầu của Tuyết Vương Sur.

Lâm Phàm dừng bước, suy tính xem có nên đánh ra từ đây để thoát thân, mở một con đường thông thiên, từ nay về sau ngao du thiên địa.

Ngoại trừ chỗ ‘cúc hoa’ kia, nơi này xem như là chỗ mềm mại nhất trên người Tuyết Vương Sur, hẳn có thể thành công.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhắm mắt lại, chuẩn bị bạo phát.

- Kiếm Ý.

Giờ khắc này, khí thể toàn thân Lâm Phàm tăng mạnh, ngưng tụ ra một cỗ kiếm ý xông tận trời.

- Vô Tướng Thiên Ma.

Hình ảnh Thiên Ma ngưng tụ ở phía sau, hòa thêm cùng kiếm ý.

- Kiếm Hoàng.

Tuyết chiêu do hai môn công pháp dung hợp mà ra, mang theo khí thể của đế hoàng.

- Long Hoàng Phách Thế.

Chiến kỹ tăng phúc mở ra toàn diện, khí tức lập tức tăng vọt, một luồng gió xoáy lấy Lâm Phàm làm trung tâm bạo phát ra.

Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hồ Đào Tâm, Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ v.v... toàn bộ công pháp mở ra hết.

Giờ khắc này Lâm Phàm mở to hai mắt, khí thể như một vị chiến thần.

- Tuyết Vương Sur, ném thử một kích mạnh nhất của tiểu gia đi.

Lâm Phàm vận chuyển Lăng Triều Kinh, mười một tầng kinh lực chồng chất lên nhau, đánh thẳng từ bên trong Tuyết Vương Sur.

"Àmmmmmm..."

"Đinh, chúc mừng đánh chết Tiểu Thiên Vị cao giai hung thú Tuyết Vương Sur."

"Đinh, exp + 6.000.000."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng tiến vào Tiên Thiên cao giai."

"Đinh, chúc mừng tiến vào Tiên Thiên đại viên mãn."

"Đinh, đạt được một giọt tinh huyết của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sur."

....

Lâm Phàm nghe một loạt tiếng nhắc nhở mà ngây ngẩn cả người.

Tuyết Vương Sur này là chuyện gì, tại sao vừa một đòn đã chết?

Lâm Phàm tuy rằng vô cùng tự tin, vô cùng tự kỷ, nhưng hắn biết Tuyết Vương Sur tuyệt đối không thể nào bị một đòn của mình đánh chết.

Hay là vì Đại Phàm Ca kia đã tiêu hao hết tinh khí thần của nó, cho nên nó suy yếu đến độ gõ nhẹ một cái cũng chết??

Quên đi, chết cũng chết rồi, dù sao hệ thống vẫn tính là mình giết, ban thưởng quá sáng khoái a.

Giờ khắc này Lâm Phàm tiếp tục đi về phía trước, tiến đến nơi có đầy những chiếc răng nhọn hoắt thì lấy tay đẩy cao lên rồi nhảy ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, thấy Tuyết Vương Sư đã nằm im lìm thì vung tay lên một cái, thu thi thể của nó vào túi chứa đồ.

Tuyết Vương Sư toàn thân là bảo, chờ trở lại tông môn sẽ hảo hảo nghiên cứu một phen.

Tiếp đến, hắn đi vào sâu thêm một quãng, tìm thấy con Tuyết Vương Sư con mới sinh không lâu, còn chưa mở mắt, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Lông như tuyết trắng, trên đầu còn chưa mọc hai sừng, không khác gì một con sư tử con.

Lâm Phàm lặng lẽ kéo hai chân sau của nó ra xem là đực hay cái.

Lâm Phàm nghĩ nếu là đực thì thật tốt. Dù sao sức chiến đấu của con đực thông thường đều hơn xa con cái, thế nhưng đáng tiếc đây lại là một con cái.

Cuối cùng, Lâm Phàm có chút tiếc nuối mà bỏ con Tuyết Vương Sư con vào túi chứa đồ, sau đó không chút do dự bước ra ngoài hang.

....

Trước bia mộ của Lâm Phàm, một gã đệ tử đang khóc như mưa, giọng nức nở khiến ai nghe cũng phải thương tâm.

- Sư thúc à, tất cả đều là lỗi của sư diệt, sư diệt xin lỗi người...

Đệ tử này chính là người đã phóng một cái rắm vang trời ngày đó.

- Sư thúc, không biết người có thể nghe được lời của sư diệt hay không, nhưng sư diệt vẫn hy vọng người dưới đó có thể lắng nghe...

- Ừm, ta đã nghe được.

Vừa lúc đó, một giọng nói trầm thấp vang lên từ trong đêm tối.

- Ai?

Đệ tử kia cả kinh, lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn quanh. Đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi tới khiến cho hắn dựng hết cả tóc gáy.

- Cả bản sư thúc mà ngươi cũng không nhận ra sao?

Giờ phút này Lâm Phàm đứng ở phía sau bia mộ, lại dùng thuật ẩn thân, lúc ẩn lúc hiện như là ma quỷ.

- Sư... sư thúc...

Tên đệ tử kia run lên, nói không ra hơi, không dám tin vào hai mắt của mình.

- Ngươi biết sai chưa? Cái rắm kia của ngươi hại chết bản sư thúc.

Lâm Phàm cố tình nói bằng giọng âm u.

Tên đệ tử kia tròn tròn hai mắt đến hết cỡ, nhìn thấy thân ảnh lúc ẩn lúc hiện thì đột ngột hét âm lên.

- Có quỷyyyyy...

- Đây đây...

Lâm Phàm thấy thế định gọi hắn lại, thế nhưng đối phương đã sớm biến không còn tăm tích.

- Trời ạ, làm sao mà nhát gan thế chứ, vậy cũng gọi là đệ tử nội môn của Thánh Tông.

Lâm Phàm bắt đầu đi thờ dài một tiếng, sau đó nhìn bia mộ, cười cười. Đời này chưa biết sống được bao lâu, thế nhưng hắn đã hai lần được người ta dựng bia cho...

Hành trình lần này khiến các đệ tử Thánh Tông bị suy sụp tinh thần nặng. Cái gì cũng không thành, còn làm hại Lâm sư thúc chết thảm, chẳng lẽ ông trời đã không còn nhìn đến Thánh Tông sao?

- Trưởng lão, sư huynh, có quỷyyyyy...

Tên đệ tử kia vẻ mặt hoảng sợ vừa chạy về vừa hét.

- Hừ, nói mê sảng cái gì thế!

Tâm tình của Ngục trưởng lão đang rất xấu, ngữ khí nghiêm khắc nổi giận nói.

- Là quý, Lâm sư thúc biến thành quý trở lại... Vừa mới xuất hiện trước mắt đệ tử.

....

- Tiểu sư diệt, sư thúc trở về, làm sao lại biến thành quý.

Lúc này, từ bóng tối có một giọng nói truyền ra.

Mọi người vừa nghe, đồng loạt ngẩng người, mặt hoảng sợ, còn đệ tử kia thì đã trốn ra sau lưng Ngục trưởng lão mà run rẩy.

Khi chủ nhân giọng nói kia dần dần đi tới, lộ hình dáng dưới trăng. Ngục trưởng lão đột nhiên kích động vạn phần, mà các đệ tử khác thì lại càng kích động hết to lên.

- Lâm sư thúc, ngài không chết...

Lâm Phàm cười cười:

- Chết thế nào được, bản sư thúc thực lực thông thiên, điểm ấy tính là cái gì.

- Chúng ta tận mắt nhìn thấy đệ bị Tuyệt Vương Sư nuốt xuống, sao giờ đệ lại không việc gì?

Ngục trưởng lão tiến lên, vẻ mặt không dám tin.

Lâm Phàm vung ống tay áo, xoay người lại cùng phía với mọi người, chắp hai tay sau lưng, ngược mắt nhìn vầng trăng cao tít trên không, bình thản nói:

- Bản sư thúc là ai chứ? Bản sư thúc chính là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong. Chỉ Tuyệt Vương Sư kia sao có thể là đối thủ của bản sư thúc. Hiện giờ bản sư thúc đã tru diệt nó, cũng tiện tay lấy được cả con hung thủ con.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bạo ra bức khí như một con bão, khiến đám đông phải ngã nghiêng.

Mọi người càng nghe càng không dám tin.

Tuyệt Vương Sư bị tru sát?

Chuyện này...

Lâm Phàm hừ nhẹ một tiếng, giống như rất không vui với việc mọi người không tin mình:

- Nhìn xem, đây là cái gì.

Mọi người nhìn thấy trước mắt mình là con Tuyệt Vương Sư con lông như tuyết trắng thì không khỏi cùng hít một hơi thật sâu.

- Sư thúc, đây là thật sao?

Tông Hận Thiên không dám tin hỏi.

- Đương nhiên là thật, chả lẽ còn giả được?

....

Cuối cùng mọi người cũng phải tin tất cả chuyện này. Tuy không biết Lâm Phàm dùng biện pháp gì tru diệt Tuyệt Vương Sư, nhưng không ảnh hưởng đến việc ánh mắt của các đệ tử nhìn về Lâm Phàm đã biến thành vô cùng sùng bái.

Một đêm trăng thanh gió mát.

Đêm nay trăng rất sáng, dù không có đèn đuốc thì người ta vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật trước mắt mình.

Nhưng đêm nay thành Dung Thiên lại có chút khác thường.

- Giếttt...

Sát ý ngập trời, mùi máu tanh nồng nặc.

Trong tòa thành thị bình yên này đang phát sinh một chuyện cực kỳ bi thảm.

- Các ngươi thân là người của tông môn, lại ra tay với phạm nhân chúng ta, có gì là hay ho chứ?

Một nam tử trung niên mặc áo xanh, cả người đầm máu, thê thảm nói.

- Lầm lờ.

Một luồng lạnh lóe lên.

Một cái đầu lâu bay lên cao, vẽ một đường cong trong đêm tối.

- Quân giaaaa...

Gia chủ Thái gia gào lên thảm thiết, nhìn cảnh tượng đồ sát một phía trước mắt, cả người như không còn một chút sức lực nào.

- Hừ, một đám kiến hôi. Đã cho các ngươi cơ hội, lại không biết quý trọng, chết cũng đừng trách người khác.

Lăng Ngao giống như một vị thần cao cao tại thượng, lơ lửng trên không nhìn xuống những sinh vật yếu đuối trên mặt đất.

- Thái Quái, đại nhân đã cho ngươi cơ hội, là chính ngươi không quý trọng, đừng có trách người khác. Thành Dung Thiên chỉ có thể có một chủ nhân, mà chủ nhân đó là Sở gia ta.

Sở Mộc Lâm cười lạnh nói.

Thái Hằng cầm trường kiếm trong tay, nhìn xung quanh là vô số đệ tử Thái gia mới hôm qua còn cười cười nói nói, giờ đã thành những thi thể lạnh lẽo.

- Phụ thân...

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của Thái Chi Kiều giờ cũng đã biến thành trắng bệch vô cùng, rụt rè sợ hãi nấp sau Thái Quái.

Thái Quái nhìn đủ một vòng, cuối cùng chậm rãi cúi đầu:

- Đại nhân, Thái gia nguyện ý rời đi, xin đại nhân thả cho chúng ta một con đường sống.

Được làm vua thua làm giặc, để giữ lại huyết mạch, Thái gia cũng chỉ có thể cúi đầu nhận thua.

Sở Mộc Lâm nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng đã sớm mừng hết cỡ, rộng lượng nói:

- Tốt, Sở nỗ cũng không phải hạng người giết tuyệt, các ngươi...

Sở Mộc Lâm cũng không định giết sạch, chỉ cần đuổi ra là được. Thế nhưng hắn chưa nói hết thì đã bị một giọng lạnh như băng cắt lời:

- Ta có nói các ngươi có thể còn sống rời đi sao?

Khí tức lạnh lẽo của Lăng Ngao bao phủ toàn trường, một cỗ khí thế giống sóng biển áp chế lên tất cả mọi người, khiến cho người ta sinh ra cảm giác vô lực từ trong đáy lòng.

- Hôm qua đã cho các ngươi cơ hội, hôm nay nói gà chó không tha tức là gà chó không tha.

Lăng Ngao tỏa ra sát ý trong mắt. Với hắn, giết đám phạm tặc này chỉ như giết một đám kiến, không cần bận khoản.

Trưởng lão Phong Thiên Tông ngồi trên chiến thuyền, lạnh lùng quan sát tình huống bên dưới, thỏa mãn gật đầu với quyết định của Lăng Ngao.

Người Phong Thiên Tông không nên tồn tại kẻ tính tình đàn bà dễ dãi. Nếu đã cho cơ hội, không biết quý trọng thì nhất định phải tự gánh chịu hậu quả.

- Tội nay, Thái gia các ngươi, gà chó không tha.

Lăng Ngao sát ý ngập trời, quát khẽ.

Mọi người Thái gia hoảng sợ nhìn sát thần không thể địch nổi trước mắt, trong nội tâm dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Thái Quái nhẹ nhàng xoa đầu con gái, khóe mắt rơi xuống một dòng nước mắt hối hận.

- Tiểu bối, ngươi có chút làm cản.

Đúng lúc này, một giọng nói không nhanh không chậm từ hư không truyền đến.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Từ phía ánh trăng, một chiếc chiến thuyền thật lớn đang lẳng lẳng bay tới.

Một bóng dáng như thiên thần từ trên không hạ xuống.

Ẩn Thân Thuật vận chuyển cực hạn, biến hóa hư thật. Thân ảnh của Lâm Phàm nổi bật dưới ánh trăng, lúc ẩn lúc hiện.

Chạm tới mặt đất không một tiếng động, Lâm Phàm chấp tay sau lưng, dùng ánh mắt như xuyên thấu tất cả mà lạnh lùng nhìn Lăng Ngao, giọng trầm trầm nói:

- Thái gia có duyên cùng bản tọa.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Thu đồ

Dịch & biên: ‡Ares‡

oOo

Đúng lúc chuẩn bị xuất phát trở về tông, Lâm Phàm bỗng nhớ tới ước định với Thái gia, muốn mang thêm một tiểu la lý đáng yêu về Vô Danh phong cho thêm sinh khí.

Tới khi đến thành Dung Thiên, hắn thấy được Thái phủ toàn là máu tươi cùng xác chết, sát khí tận trời thì biết là việc không ổn, cho nên lập tức nhảy xuống.

- Bản tọa muốn thu nữ hài này làm đệ tử quan môn, các ngươi còn định làm gì? Chẳng lẽ không để bản tọa vào mắt?

Lâm Phàm nghiêm mặt lại, mắt lóe sáng, nhìn chăm chăm Lăng Ngao nói.

- Đại nhân...

Thái gia từ trên xuống dưới vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, cho rằng đêm nay Thái gia phải diệt vọng. Thế nhưng ngay tích tắc Lâm Phàm xuất hiện thì hy vọng lại cháy lên trong lòng họ.

Thái Hằng kích động nắm chặt nắm tay, máu sôi trào. Đại nhân không có gạt người, cũng không quên lời đã nói.

Sở Mộc Lâm lúc này cũng biến sắc, nhìn chiến thuyền trên bầu trời, lại nhìn nam tử như thiên thần hàng lâm đang đứng trước mặt, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Thái gia cũng có đại nhân tông môn hỗ trợ, mà càng làm hắn không thể tin được là đại nhân này lại muốn thu đứa con gái của Thái gia làm đệ tử.

Lâm Phàm khẽ ngẩng đầu, bình thản nói:

- Yên tâm, hôm nay có bản tọa đây, không người nào có thể cản trở trước mặt bản tọa.

Lăng Ngao khẽ nhíu mày, cũng có chút kinh ngạc:

- Ngươi không chết?

Tình huống ngày đó ai cũng thấy rõ như ban ngày. Người này đã bị Tuyết Vương Sư nuốt vào, không có khả năng có khả năng sống sót. Thế nhưng hiện giờ hắn lại bình an vô sự xuất hiện ở đây, thật khiến người ta không dám tin.

- Bản tọa có chết hay không thì liên quan gì tới tiểu bối ngươi? Thái gia ngày sau do bản tọa che chở, ngươi còn can đảm dám cản trở sao?

Lâm Phàm nghiêm mặt nói, phong phạm đầy khí phách trấn áp toàn trường.

Lăng Ngao thân là đệ tử thiên kiều của Phong Thiên Tông, sao có thể chịu nhục nhã bức này. Người trước mắt chừi mắng thẳng mặt, chính là không để hắn vào mắt, đáng giận vô cùng.

Lăng Ngao giận sôi gan, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ngươi đừng quá làm càn.

- Hôm nay bản tọa thu đồ đệ chính là đại sự, cũng không muốn nhiều lời với các người. Nếu không phục thì cứ lên, nhân tiện nhìn xem tiểu bối người có bản sự gì.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

- Người...

Lăng Ngao không ngờ người trước mắt không cấp đường lui, chưa để mình nói được mấy câu đã trực tiếp khai chiến.

Vốn hán không định ra tay nơi tục giới này, thế nhưng hôm nay người này quá đáng như vậy, không cho hán bậc thang để xuống, vậy thì chiến đi.

Lâm Phàm chăm chú nhìn chung quanh một vòng, thấy vô số đệ tử Thái gia đã chết, hóa thành những thi thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất thì không khỏi lắc đầu, mắt dời về phía chiến thuyền của Thánh Tông.

- Si nhục của võ giả, si nhục của tông môn! Các sư đệ, sau này phải nhớ, không thể ý lớn hiếp nhỏ, lạm sát người bình thường. Đây không phải là việc một đệ tử tông môn nên làm.

Lâm Phàm dùng ngữ khí xem thường nói.

- Rõ.

Trên chiến thuyền, đám người Tông Hận Thiên gật đầu đáp lớn.

Tông Hận Thiên nhìn thấy Lăng Ngao thì trong lòng có cảm xúc mãnh liệt muốn phế bỏ đối phương. Nhưng sư thúc đã xuất thủ thì hán cũng chỉ đành áp chế cơn giận này dưới đáy lòng.

Ngực trưởng lão đứng trên thuyền, mặt không đổi sắc nhìn tình huống bên dưới, có vẻ cũng không định nhúng tay vào.

- Người càn rỡ...

Giờ khắc này Lăng Ngao triệt để nổi giận, chiến ý dạt dào. Kể trước mặt này đã để hán biết được giới hạn chịu đựng cơn giận của mình rồi cuộc bị phá ở đâu.

- Đi chết đi...

Lăng Ngao bạo tăng khí thế, một quyền chứa lực lượng vô thượng đánh về Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, vẫn chỉ bình thản cười nhạt.

"Àmmmm..."

Sau tiếng nổ vang, chỉ thấy Lâm Phàm đã bắt được nắm tay của Lăng Ngao. Lăng Ngao biến sắc, muốn rút tay về, thế nhưng vừa lúc đó Lâm Phàm lại nở một nụ cười lạnh.

Lâm Phàm bỗng nhiên biến mất, để Lăng Ngao giữ nguyên tư thế, khựng người lại trong tích tắc, như là đang tự hỏi tại sao đối phương lại có thể biến mất. Ngay sau đó, Lâm Phàm xuất hiện lại với Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay, vỗ nhẹ một cái lên đầu Lăng Ngao.

Tất cả chuyện này thần không biết quỷ không hay, thậm chí mọi người còn không nhận ra Lâm Phàm vừa biến mất.

- Hừ, không chịu nổi một kích.

Trước ánh mắt của mọi người, Lâm Phàm dùng một ngón tay điểm nhẹ lên trán Lăng Ngao, sau đó hơi đẩy. Thân hình của Lăng Ngao lập tức bắn mạnh về sau, tựa như là gặp một đòn cực kỳ nghiêm trọng.

- Sao... sao có thể???

Mọi người cực kỳ hoảng sợ, không rõ chuyện gì đã phát sinh.

Thế nhưng chuyện chưa dừng ở đây. Ngay khi Lăng Ngao ngã xuống đất, Lâm Phàm lại biến mất.

Chuyện hán định làm tiếp theo có chút tổn thất hình tượng, sao có thể để mọi người thấy được chứ?

Giờ khắc này, Lâm Phàm tóm lấy hai chân của Lăng Ngao, dang rộng ra.

Mắt Lâm Phàm lóe lên, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa bùng phát.

- Đoạt mệnh liên hoàn đập...

Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân mạnh mẽ nâng cao đùi phải, đập thật mạnh xuống chỗ đứng quần của Lăng Ngao.

Nhanh!

Chuẩn!

Tàn nhẫn!

Liên tục, không có một chút do dự, tất cả như mây trôi nước chảy, không tìm đâu ra kẻ hờ.

"Bốp bốp bốp bốp..."

Một loạt tiếng động truyền tới, nhưng không ai hiểu từ đâu. Bọn họ chỉ cảm thấy Lâm sư thúc biến mất trong tích tắc, sau đó lại xuất hiện, đứng nguyên chỗ cũ.

Mà cũng tích tắc ấy, Lâm Phàm đã đập ra đến mấy chục đập, đòn cuối cùng càng trực tiếp đập bay đối phương ra thêm một đoạn.

- Hừ, đệ tử thiên kiều của Phong Thiên Tông cũng chỉ đến thế...

Làm xong tất cả, Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, mặt không đổi sắc, hờ hững nói.

Giờ khắc này, thiên địa đột nhiên an tĩnh.

Người của Phong Thiên Tông tròn tròn mắt.

Người của Thánh Tông ngẩn ngơ.

Cả đám đều há hốc mồm nhìn tình huống bên dưới, thậm chí không dám tin vào mắt mình.

Trận long tranh hổ đấu trong dự tính cứ như vậy đã xong?

Cảnh tượng trời sụp đất nứt đâu? Làm sao trong nháy mắt đã chấm dứt cả rồi? Chuyện này...

Lâm Phàm bình thản chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Tông, cũng không nói câu nào.

Thế nhưng từ trên người hắn lại tản ra một cỗ khí thế nhân nhật, áp toàn bộ người của Phong Thiên Tông phải kinh hoàng.

- Người này bất kính với bản tọa, bản tọa tạm thời cho một giáo huấn nho nhỏ. Nếu có lần sau, nhất định giết không tha.

Lâm Phàm hờ hững nói, thế nhưng trong lời nói lại như có sấm sét nổ vang trong lòng các đệ tử Phong Thiên Tông.

Đám đệ tử này không tin nổi là Lăng sư huynh sẽ bại nhanh như vậy.

Người trước mắt này, tuổi còn trẻ, vì sao lại mạnh như vậy.

Chẳng lẽ người này là đệ tử thiên kiều mạnh nhất của Thánh Tông sao?

Ngực trưởng lão đưa mắt nhìn sang trưởng lão của Phong Thiên Tông, vẻ mặt tươi cười, giống như ẩn chứa muôn vàn lời nói.

Châm biếm, khinh thường v.v...

- Đi...

Mặt trưởng lão Phong Thiên Tông âm trầm như nước, trông cực kỳ đáng sợ, nghiêng răng phun ra một chữ.

- Phong Thiên Tông, đệ tử của bản tông bị phế là do tài nghệ không bằng người, thế nhưng sau này lịch lãm cầm địa, quý tông cũng nên cẩn thận.

Lúc Phong Thiên Tông sắp rời đi, Lâm Phàm thản nhiên thốt ra một câu.

Trưởng lão Phong Thiên Tông khẽ run lên, mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn:

- Đa tạ chân thành khuyên bảo.

....

Phong Thiên Tông vừa rời đi, Lâm Phàm mới thở phào một hơi, vẻ nghiêm túc vừa xong biến sạch. Một màn trang bức vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ bức khí của hắn, ít nhất trong một tháng không thể vận dụng lại.

Hiện giờ Lâm Phàm hiểu được, Ẩn Thân Thuật quả thật là một môn thần kỹ, diệu dụng không chỉ có ẩn thân mà còn ở việc đang chiến đấu đột nhiên biến mất sẽ khiến đối phương ngỡ ngàng, nhất thời không kịp phản ứng.

Mà chỉ một tích tắc ngỡ ngàng này thôi cũng đã đủ để phân thắng bại.

Vừa rồi nếu thắng mặt chiến đấu, Lâm Phàm cũng không dám chắc có thể trấn áp Lăng Ngao.

Nhưng bất kể thế nào, thắng cũng là thắng.

Giờ khắc này, các đệ tử cũng đã bay từ chiến thuyền xuống, vây quanh Lâm Phàm.

- Sư thúc thật lợi hại.

- Lăng Ngao kia tính là cái gì chứ, trong tay sư thúc còn không phải giống như con kiến.

- Ta đến bây giờ cũng không biết Lăng Ngao kia rốt cuộc là bị sư thúc đánh bại như thế nào, thật sự là quá là nhanh, nhanh đến nỗi ta không thấy rõ.

Đối mặt với vô số lời ca tụng của các sư đệ, Lâm Phàm cười khẽ một cái:

- Được rồi, không bàn chuyện này nữa. Trong mắt bản sư thúc, người kia chỉ là một khách qua đường mà thôi, không đáng để nhắc tới.

....

Người của Thái gia cũng bị một màn vừa rồi làm choáng váng. Bọn họ không thể ngờ rằng địch nhân mà bọn họ xem như thần lại bị đại nhân trước mắt đánh bại trong tích tắc.

Hơn nữa, còn là triệt để bại, bại đến không có một chút lực hoàn thủ nào, thật sự là quá kinh khủng.

Thái gia phát rồi, thật sự là phát rồi!

Thái Quái kích động tới lão lệ tung hoành. Con gái có thể báỉ người này làm thầy chính là phúc khí muôn đời tu luyện của Thái gia tích góp lại.

Mà đám người Sở gia thì trái ngược, ngầy ngẫn cả người. Cả đám không ai nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy. Bao dự định tốt đẹp ban đầu đã tan biến trong nháy mắt.

- Thái lão ca, ta sai lầm rồi, van cầu ngài tha cho chúng ta một con ngựa.

Giờ khắc này Sở Mộc Lâm rơi lệ đầy mặt, 'bịch' một tiếng quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

- Đại nhân, người xem?

Thái Quái thật cẩn thận dò hỏi. Hiện giờ đại nhân ở đây, đương nhiên mọi chuyện phải để đại nhân định đoạt, tránh khách át tiếng chủ, khiến đại nhân không vui.

- Việc này tự các ngươi xử lý đi.

Lâm Phàm cũng không muốn dính dáng mấy chuyện này, chỉ nhìn tiểu la ly, nói:

- Đã suy nghĩ kỹ chưa, có nguyện ý trở thành đệ tử của bản tọa không?

- Đại nhân, tiểu nữ nguyện ý.

Thái Quái vội vàng nói.

Lâm Phàm khoát tay áo.

- Việc này để chính con bé trả lời, bản tọa không thích ép buộc.

Lâm Phàm nói.

Thái Chi Kiều có chút sợ hãi trốn sau Thái Quái. Chuyện tối nay làm cho tiểu la ly mới có năm tuổi này rất hoảng sợ, đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại.

Thái Quái giờ phút này đang nóng lòng như lửa đốt. Đây chính là một cơ duyên cực lớn, nếu có thể nắm lấy, sau này Thái gia nhất định phát lên như điều gặp gió.

Trước kia, nếu Thái gia có thể có một người báỉ nhập tông môn đã là phúc lớn bằng trời, mà hiện giờ đại nhân trước mắt muốn thu con gái hần làm đệ tử, lại càng là phúc duyên trả bằng muôn đời tu luyện.

Vị đại nhân trước mắt này đương nhiên có địa vị không thấp trong tông. Nếu tiểu nữ có thể trở thành đệ tử của vị này, thành tựu ngày sau không thể hạn lượng.

- Đại nhân, có thể cho phép ta nói với tiểu nữ vài lời không?

Thái Quái vội vàng nói.

- Ừm.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Vô Danh phong hiện tại nhân tài điều linh, phải bồi dưỡng thêm đệ tử trung thành, mà cách tốt nhất là bồi dưỡng ngay từ khi còn nhỏ.

Hơn nữa, việc bồi dưỡng một người từ khi còn bé đến khi trưởng thành, trở thành một thiên kiêu cũng là chuyện Lâm Phàm rất chờ mong.

Dù sao chức nghiệp phụ Đạo Sư tiện lợi như thế, cũng không thể bỏ phí được.

Lúc này, các đệ tử Thánh Tông đang xì xào bàn tán, không rõ tại sao sư thúc lại muốn thu tiểu cô nương này làm đệ tử.

Bọn họ đương nhiên nhìn ra được thiên tư của đứa nhỏ này không khá lắm. Người như thế vợ một cái có một nắm to, thành tựu sau này cũng không có bao nhiêu.

Chẳng lẽ sư thúc nhìn ra tiểu cô nương này có chỗ nào bất phàm mà bọn hắn không thấy được?

Lâm Phàm chờ chốc lát, Thái Quái đã dẫn tiểu la ly lại.

- Có nguyện ý hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Đệ tử nguyện ý.

Thái Chỉ Kiều quý thân thể bé nhỏ trên mặt đất, làm một cái lễ bái sư đơn giản với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nở một nụ cười hiền hòa:

- Tốt!

Cô bé này xem như đệ tử chính thức đầu tiên của hắn.

Thái Quái và Thái Hằng mặc dù có chút không nỡ để Thái Chỉ Kiều đi xa, nhưng ở trước mặt đại nhân cũng không dám biểu hiện quá mức.

- Chỉ Kiều, vật này cha tặng cho con để cầu bình an, nhất định phải giữ thật kỹ bên mình. Sau này phải chịu khó học nghệ ở đại nhân, chớ khiến đại nhân phiền lòng, nghe chưa?

Thái Quý là người đứng đầu một gia tộc, thể như giờ phút này mặt cũng đỏ lên, vừa đeo một sợi dây mặt ngọc lên cổ Chỉ Kiều vừa dặn dò.

Thái Hằng có kim nén cảm giác muốn khóc trong lòng, nhẹ nhàng xoa đầu muội muội.

Có thể bái nhập tông môn chính là lựa chọn tốt nhất cho muội muội.

Chỉ là đợi đến khi gặp lại được không biết đã qua bao nhiêu lâu...

-----oo0oo-----

P/S: nhiều bạn nói dạo này đăng ít chương, nhưng thật ra vẫn ít nhất 2 chap/lần đăng, do mình gộp lại cho gọn và cắt bớt những đoạn câu chữ khó chịu của tác giả thôi nhé. Ví dụ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Phong quang hồi tông

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ban đêm.

Quần thể núi non xanh ngắt trùng trùng điệp điệp tựa như là những làn sóng lúc ẩn lúc hiện.

Lâm Phàm đứng ở mé thuyền nhìn xuống cánh đêm phía dưới. Chi Kiều tiểu la ly cũng ở bên cạnh, thần sắc có chút khản trương kèm sợ hãi.

Lâm Phàm đưa bàn tay đến trước mặt Chi Kiều tiểu la ly, mắt chứa ý cười.

Chi Kiều nhìn Lâm Phàm, đặt bàn tay nhỏ nhắn non mịn như bạch ngọc vào lòng bàn tay hắn.

Lâm Phàm nắm tay đồ đệ, cười triu mến.

Trên chiến thuyền của Phong Thiên Tông.

Lăng Ngao bị đệ tử Thánh Tông đánh bại trong tích tắc, khiến Phong Thiên Tông luôn bị vây trong trạng thái ủ rũ im lặng.

Mặt trưởng lão Phong Thiên Tông tối sầm, chưa hề nói một lời. Đây là biểu hiện của phần nộ đến mức tận cùng.

Giờ phút này, Lăng Ngao đang nằm trong khoang thuyền, trong đầu đều là tình cảnh lúc trước, thi thoảng lại bị cơn đau nơi đùi khiến mặt xanh mét, rên rỉ vài tiếng.

Nơi đó đã không còn phản ứng gì nữa, thế nhưng lại vẫn cảm nhận được đau đớn.

Thánh Tông... Lâm Phàm...

Lăng Ngao thần sắc dữ tợn, phần nộ vạn phần.

Hắn không biết vì sao mình lại mất đi tri giác, chỉ nhớ rằng lúc ấy rất quái dị mà thôi.

Nhưng thù này dù có chết cũng phải báo.

....

Chiến thuyền bay vọt qua vô vàn núi cao rừng thẳm, lướt qua vô kể sông hồ, cuối cùng dãy núi thuộc về Thánh Tông cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Mười ngọn núi đã càng ngày càng rõ ràng, khoảng cách tông môn cũng càng ngày càng gần.

Các đệ tử nhìn về tông môn phía trước, cùng có cảm giác vui mừng trong lòng.

- Rốt cuộc đã trở lại.

- Đúng thế, xa tông đã mấy ngày, cũng có chút nhớ nhớ.

- Lần này tuy không phải toàn thắng, nhưng có thể khiến Lăng Ngao kia ăn giáo huấn thì cũng quá thành công rồi.

....

Lúc này Lâm Phàm nắm bàn tay nhỏ bé của Chi Kiều, chỉ chỉ phía trước:

- Sau này chỗ kia sẽ là nhà của con.

Đôi mắt to tròn của Thái Chi Kiều sáng lên, có chút hưng phấn nhìn cảnh vật trước mắt.

Thời gian đi trên đường, Lâm Phàm đã kịp củng cố quan hệ giữa mình và đồ đệ duy nhất hiện tại này, ít nhất đã xóa bỏ được ngượng ngùng lúc trước.

Nguyên nhân chủ yếu là Lâm Phàm nghĩ ra được thật nhiều phương pháp để dụ dỗ một tiểu la ly.

- Sư phụ, sau này con cũng sẽ sống ở đây sao?

Thái Chi Kiều chớp chớp mắt, rất là đáng yêu hỏi.

Lâm Phàm cười, xoa xoa đầu tiểu la ly.

....

Ngày hôm nay, Thánh Tông cực kỳ náo nhiệt.

Đệ tử nội môn trong tông xuất chinh lần này, cũng không biết tình huống thế nào. Mới lần lịch lãm trước đã tổn thất thảm trọng, thể diện tông môn cũng hao tổn nghiêm trọng, không biết lần này có gỡ gạc được một chút hay không.

- Tông chủ đại nhân sắp trở lại rồi.

Trương Nhị Cầu đứng trong đám người, kích động vạn phần. Hắn nhớ tông chủ muốn chết.

- Sư huynh, huynh nhớ Đại Phạm Ca của tông chủ thì có.

Phong Bất Giác đứng một bên liếc nhìn khinh bỉ, vạch trần không thương tiếc.

Trương Nhị Cầu lườm hắn một cái:

- Đệ đạo này thành thật quá nhỉ, mà làm như chỉ mình ta nhớ chắc?

Phong Bất Giác nhìn Diệp Thiếu Thiên cách đó không xa, cũng bắt đầu dĩ vãng một tiếng.

Đúng là đã ai dùng qua rồi thì không thể không tưởng nhớ đến hiệu quả của Đại Phạm Ca.

Tuy tông chủ mới đi có nửa tháng, nhưng với bọn hắn, đợi một ngày lại dài bằng một năm a.

Giờ phút này, chiếc chiến thuyền thật lớn cuối cùng cũng từ từ hạ xuống. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, các đệ tử nội môn xuất chinh lần này bắt đầu lần lượt rời thuyền.

Một người.

Hai.

...

Hai mươi người.

- May quá, tất cả đều bình an vô sự, không ai bị thương cả.

Một ít đệ tử cẩn thận đếm số người bước từ trên thuyền xuống, vui mừng nói.

- Ô, sao lại còn có thêm một tiểu cô nương?

Các đệ tử chờ đợi bên dưới thấy cạnh Lâm sư thúc có thêm một tiểu cô nương thì đều rất khó hiểu. Chẳng qua giờ bọn họ quan tâm tới thành quả của hành trình lần này hơn.

- Tông chủ, trưởng lão, lần này bình an trở về.

Ngục trưởng lão là người đầu tiên bước từ chiến thuyền xuống, sau đó đi tới trước mặt tông chủ và các thái thượng trưởng lão, nói.

- Tốt!

Yến tông chủ gật gù đầu.

Lâm Phạm tiến lên, nhìn đông đảo đệ tử, mặt nở nụ cười. Thánh Tông hiện giờ đang đợi một chuyện tốt để làm phấn chấn lòng người.

- Mọi người tránh gọn ra một khoảng nhé...

Lâm Phạm hô to, sau đó lấy từ túi chứa đồ ra thi thể của Tuyết Vương Sư.

Trên quảng trường rộng rãi, đột nhiên xuất hiện một con hung thú với bộ mặt dữ tợn, tuy nằm im bất động, thế nhưng cũng đủ hù dọa khiến các đệ tử kinh hô liên tục.

- Đây là hung thú gì vậy, cũng quá lớn đi.

- Chẳng lẽ đây chính là Tuyết Vương Sư?

- Cái gì? Chính là Tuyết Vương Sư cảnh giới Tiểu Thiên Vị cao giai kia sao?

- Tuyết Vương Sư này nguyên vẹn như vậy, chẳng lẽ Thánh Tông chúng ta chiếm được toàn bộ?

Mọi người kinh hô bàn tán, thế nhưng sắc mặt ai nấy đều hiện vẻ vui mừng.

Mà giờ khắc này, ngay cả Yến tông chủ và các vị thái thượng trưởng lão cũng đều có chút kinh ngạc. Đội ngũ mang về nguyên cả thân hình của Tuyết Vương Sư, những tông môn khác có thể hào phóng như vậy sao?

- Tông chủ, trưởng lão, hành trình lần này, Lâm sư thúc có công lao không thể bỏ qua. Nếu không phải có Lâm sư thúc, sợ là chúng đệ tử đã phải hao tổn nhiều người, thậm chí không mang về được dù chỉ một mảnh da.

Tông Hận Thiên lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người đồng loạt nhìn hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm vẫn giữ vẻ mặt cười hiền hòa, còn Thái Chi Kiều bên cạnh thì lại bị những ánh nhìn chòng chọc này làm sợ hãi, trốn ra sau lưng Lâm Phàm.

Yến tông chủ và các thái thượng trưởng lão kinh ngạc nhìn Lâm Phàm. Bọn họ biết rõ Tuyết Vương Sư này, thực lực cường hãn, chỉ sợ là dùng sức của bọn cũng không thể một mình tóm lấy.

Thế nhưng giờ nơi này có thi thể nguyên vẹn của Tuyết Vương Sư, vậy rốt cuộc là những tông môn khác vì cái gì lại đồng ý Thánh Tông chiếm hết?

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, khẽ ngẩng cao đầu:

- Chỉ xác của Tuyết Vương Sư cũng không coi vào đâu. Trong mắt bản tọa, đó chỉ là vật chết, vật tiếp theo mới là quan trọng.

Mọi người vừa nghe, lại càng ngạc nhiên. Theo ý tứ của Lâm sư thúc thì chẳng lẽ còn vật gì tốt hơn thi thể của Tuyết Vương Sư sao?

Yến tông chủ và các thái thượng trưởng lão liếc nhau một cái, trong lòng cũng cười cười, thầm nghĩ: tiểu tử này vẫn cứ luôn thích thần thần bí bí.

Đối diện với ánh mắt mong chờ của mọi người, Lâm Phàm cười, xòe tay ra, một con Tuyết Vương Sư con trắng như tuyết đang an tĩnh ngủ say trên lòng bàn tay của hắn.

Ngay tích tắc Tuyết Vương Sư con xuất hiện, các đệ tử đều chấn kinh rồi.

- Đó là Tuyết Vương Sư con sao...

- Không thể nào, hành trình lần này chúng ta đã chiếm được xác của Tuyết Vương Sư, giờ cả con con cũng về tay chúng ta, vậy những tông môn khác chiếm được cái gì?

Giờ khắc này, tất cả cùng kinh ngạc nói không ra lời, cảm giác chuyện này có chút không chân thật.

Ngay cả Yến tông chủ và các thái thượng trưởng lão cũng phải giật mình, muốn biết rõ hành trình lần này tới cùng đã phát sinh chuyện gì.

....

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, Lâm Phàm cũng cười thâm trong lòng. Quả nhiên cảm giác được vạn người ngược mắt nhìn quá sung sướng. Lấy thành quả lần này, danh tiếng của Vô Danh phong sẽ càng thêm vang dội.

- Chừng này đã là gì, Lâm sư thúc còn nhắc tay một cái đã đánh bại thiên kiều Lăng Ngao của Phong Thiên Tông nữa kìa.

Một đệ tử nội môn trong số hai mươi người tham gia hành trình lần này bỗng lên tiếng, tuy giọng không lớn nhưng mọi người lại đều có thể nghe được.

Lâm Phàm đánh mắt nhìn sang, ghi nhớ lấy đệ tử nội môn kia ở trong lòng.

Có đôi khi dẹt hoa trên gấm còn quan trọng hơn đưa than giữa ngày tuyết rơi nữa.

Quả nhiên, đệ tử này vừa dứt câu, cả đám lại lần nữa ồ lên kinh ngạc.

- Cái gì? Lâm sư thúc phát tay một cái đã đánh bại thiên kiều của Phong Thiên Tông sao?

Có đệ tử biết Lăng Ngao, kinh hô lên.

- Sư huynh, thiên kiều của Phong Thiên Tông kia rốt cuộc là ai, sao mọi người lại khiếp sợ như vậy?

- Đó chính là kẻ đã hủy căn cơ của Thiên Vũ sư huynh ở lần lịch lãm cấm địa trước.

- Cái gì? Chính là tên đó sao? Không phải hắn rất mạnh sao? Tại sao lại không địch nổi một đòn của Lâm sư thúc?

- Hừ, Lâm sư thúc là nhân vật bậc nào, tiểu tử kia gặp phải Lâm sư thúc còn không phải bị trấn áp dễ dàng?

- Hà hê lòng người, thật sự là hà hê lòng người.

- Lâm sư thúc vô địch.

- Lâm sư thúc vô địch.

....

Một truyền mười, mười truyền trăm, các đệ tử đã đều biết Lăng Ngao là kẻ đã hủy căn cơ của sư huynh đồng môn. Lâm sư thúc phát tay một cái đã đánh bại đối phương, thật đúng là hà lòng hà dạ.

Yến tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão cũng tròn mắt mà đánh giá lại Lâm Phàm. Nếu lúc trước bọn họ mới bị kinh ngạc, vậy hiện tại là kinh hãi rồi.

Bọn họ đều rõ ràng về thiên kiêu của Phong Thiên Tông. Nếu để người này bình an trưởng thành, tương lai xuất hiện một tuyệt thế cường giả là việc đương nhiên. Thế nhưng người này lại không địch nổi một đòn của Lâm Phàm, chuyện này...

Bọn họ không nghĩ ngoài thiên phú luyện đan cực cao, thực lực của Lâm Phàm cũng mạnh như thế, quả thật làm người ta không thể tưởng tượng.

Lâm Phàm cảm thụ được ánh mắt sùng bái của các sư đệ, cười như hoa nở trong lòng, thế nhưng bề ngoài lại giả vờ không để ý, mỉm cười vuốt vuốt lông của Tuyết Vương Sư con.

- Được rồi, cũng không có gì cả, thiên kiêu của Phong Thiên Tông cũng chỉ là mạnh hơn đệ tử nội môn bình thường một chút thôi, các sư đệ cố gắng tu luyện, nhất định sẽ có thể vượt qua.

Lâm Phàm cảm giác mình hẳn là nên khiêm tốn một chút, không thể kiêu ngạo quá mức.

Đám Yến tông chủ nghe được lời này thì lại có chút xấu hổ. Tông môn có một đệ tử thiên kiêu vẫn lạc trong tay đối phương, hiện giờ tiểu tử này lại nói đối phương không đáng nhắc tới, vậy chẳng phải hung hăng tát lên mặt bọn họ một cái sao?

Có điều quên đi. Lâm Phàm là người của Thánh Tông, vậy là đủ.

Giờ phút này Yến tông chủ tiến lên, nhìn tiểu cô nương đang sợ hãi rụt rè nép sau lưng Lâm Phàm, không khỏi có chút tò mò hỏi:

- Tiểu hài tử này là sao?

- Tông chủ, đây là đệ tử mà ta thu nhận ở thành Dung Thiên, tên là Chi Kiêu.

Lâm Phàm xoa xoa đầu đệ tử, cười nói.

Yến tông chủ nhìn Thái Chi Kiêu, trong ánh mắt hơi nổi lên một tia biến hóa, khẽ thở nhẹ một tiếng:

- Tông môn chú trọng truyền thừa, tiểu hài này...

Yến tông chủ không nói hết câu, thế nhưng ý của hắn đã rõ ràng. Hắn nhìn ra tiểu cô nương này thiên tư không tốt, có lẽ chỉ ngang với tạp dịch trong tông.

Hắn muốn nói cho Lâm Phàm, lựa chọn đệ tử cần chú ý tới thiên tư, nếu không một tông môn sẽ không truyền thừa được bao lâu.

- Tông chủ, việc này ta hiểu.

Lâm Phàm cười khẽ nói.

Đối với Lâm Phàm, thiên tư chính là một cách nói vô nghĩa. Bởi vì dù là một con heo, hắn cũng tin tưởng mình có thể bồi dưỡng thành heo thần.

Tiểu la lý khá ái như vậy, tuy thiên tư kém một chút, nhưng chức nghiệp phụ Đạo Sư của hắn cũng không phải để không, tự tin có thể bồi dưỡng ra một vạn cổ tuyệt thế kỳ tài.

- Hiểu được là tốt rồi.

Yến tông chủ gật gù đầu, không nói thêm gì nữa. Nếu đã không tính đến thiên tư, hắn cũng nghĩ trong tông môn có thêm một vài đứa trẻ là chuyện tốt.

- Tông chủ, xác của Tuyết Vương Sư này xin giao cho tông môn, ta cũng chỉ cần một chút da là được. Còn con Tuyết Vương Sư con này, ta chuẩn bị để nó trở thành sủng thú của đồ đệ ta.

Lâm Phàm sớm đã nghĩ kỹ mọi chuyện.

Tuyết Vương Sư này là loại hung thú không kém, lại là hậu duệ của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, nếu có thể tăng độ tinh khiết cho huyết mạch thì chuyện tái hiện phong quang của hung thú thượng cổ cũng không phải là không thể.

Vừa lúc nó còn bé, để cho nó làm bạn với đồ đệ của mình, cùng nhau lớn lên là tốt nhất.

- Nếu đem con thú nhỏ này cho tông môn, có lẽ sẽ có hy vọng rất lớn để nó biến thành Nộ Thiên Tuyết Sư đấy.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai lúc này nói.

- Tông môn cường đại không chỉ ở một con hung thú, nhưng nếu con hung thú này làm bạn bên cạnh đồ đệ của ta thì lại có thể bảo vệ cho con bé một đời. Cho nên thật xin lỗi trưởng lão, ta không thể đáp ứng.

Lâm Phàm tự nhiên có ý nghĩ của chính mình.

- Sư đệ, chuyện này để Lâm Phàm tự quyết định là được rồi. Lần này có thể viên mãn trở về cũng là công lao của hấn.

Tuyết Vương Sư con tuy là đồ tốt, nhưng tông môn cũng không nhất định phải có, không cần bởi vì chuyện này mà làm rét lạnh trái tim đối phương.

- Đa tạ tông chủ.

Lâm Phàm cảm kích nói.

- Đội lát nữa ta sẽ để người đưa cho người một quyển sách về biện pháp ngự thú. Người có thể truyền cho tiểu đồ đệ này của mình. Tuyết Vương Sư trời sinh tính tàn bạo, nhưng có biện pháp ngự thú thì vẫn có thể hàng phục được.

Yến tông chủ nói.

....

Màn chào đón khép lại với cái kết trọn vẹn. Chúng đệ tử thoả mãn tản đi. Tin tức mà đội ngũ lần này đưa về quả thực khiến người hả lòng hả dạ, để cho Thánh Tông từ trên xuống dưới đều mừng vui như Tết.

Giờ phút này, Lâm Phàm dẫn đầu đám Trương Nhị Cầu đi về Vô Danh phong

- Tông chủ đại nhân, đây chính là tiểu sư muội của chúng ta sao?

Dọc theo đường đi, Trương Nhị Cầu thì thoảng lại liếc nhìn Thái Chi Kiều, hỏi.

Ánh mắt đáng khinh này khiến cho Thái Chi Kiều tiểu la lý rất là sợ hãi.

- Theo ý của bản tông, con bé có thể làm sư tỷ của các người.

Lâm Phàm cười nhẹ nói.

- Đừng mà, tông chủ đại nhân, cứ làm sư muội tốt hơn, như vậy sau này chúng ta có thể quan tâm đến sư muội nhiều hơn.

- Được rồi, về sau các người phải chiếu cố cho tốt tiểu sư muội, đừng để sư muội bị khi dễ, nếu không thì ta cho các người đẹp mặt.

Lâm Phàm đã mất đi hy vọng với đám Nhị Cầu.

Ở nơi này thời gian càng dài thì lại càng lươn lẹo, càng thích trang bức.

Sau này tuyệt đối phải dốc lòng dạy dỗ tiểu la lý, ngàn vạn lần không thể để lấy cái thói xấu ấy.

Bằng không ngẫm lại sau này, nữ đệ tử duy nhất của mình đi tới đâu cũng vênh mặt lên, phát bức khí sẽ là chuyện bi ai đến cỡ nào cơ chứ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Kỹ năng mới

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trên Vô Danh phong.

Tại phòng của Lâm Phàm, hai người Trương Nhị Cầu đang báo cáo tình hình thời gian tông chủ đi vắng.

- Tông chủ, từ khi ngài xuất tông, đệ tử và sư đệ vẫn luôn tuân theo phân phó của ngài mà đi tẩy não Thiên Vũ sư huynh. Trong nửa tháng này, đệ tử và sư đệ cố tình tạo cảnh cãi nhau ba lần, cố ý tẩy não bốn lần, hiệu quả rõ rệt, Thiên Vũ sư huynh hẳn đã nghĩ thông suốt.

Trương Nhị Cầu báo cáo chiến tích ngoạn nhãn. Đây là lần đầu tiên hai người bọn hắn hợp tác, thế nhưng hiệu quả rất khả quan.

Lâm Phàm chăm chú lắng nghe, thi thoảng lại cười cười gật đầu, rất vừa lòng với thành tích của hai người.

Đến hôm nay, Thiên Vũ muốn rời khỏi nơi này đã không khác nào kẻ giấc nói mơ.

- Tốt lắm, các ngươi không để cho bản tông thất vọng. Thế nhưng cũng không được khinh thường, hiện giờ là thời kỳ quan trọng nhất, không thể vì có khởi sắc mà lơ lỏng được.

- Rõ!

Hai người Trương Nhị Cầu gật gật đầu, sau đó Trương Nhị Cầu cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi:

- Tông chủ đại nhân, ngài xem... ngài xem...

Nhìn bộ dáng của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm sao không rõ đây là đang đòi Đại Phàm Ca. Chẳng qua hiện tại Lâm Phàm đã cạn sạch nguyên liệu qua lần đối phó với Tuyết Vương Sư, cũng không có sẵn hàng.

- Ngày mai sẽ cho các ngươi. Giờ các ngươi lui ra, dọn dẹp phòng ở cho tiểu sư muội đi, cứ chỗ nào có cạnh nhon với sắc là mài bằng hết cho ta.

Thật vất vả mới lừa được một tiểu la ly bá sư, đương nhiên là Lâm Phàm phải ưu ái một chút.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác gật đầu đáp, sau đó lui ra ngoài.

Trong mắt hai người, tông chủ quan tâm tới tiểu sư muội như thế, thật đúng là làm cho người ta phải hâm mộ.

Đội chỉ còn một mình trong phòng, Lâm Phàm lấy ra Tuyết Vương Sư con. Tuyết Vương Sư là hậu duệ của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, nếu muốn để Tuyết Vương Sư con tiến hóa thành Nộ Thiên Tuyết Sư thì nhất định phải tinh luyện huyết mạch cho nó.

Mà đối với hung thú, muốn tăng phẩm cấp huyết mạch, ngoại trừ tự tu luyện thì chỉ còn cách dùng vật phẩm tương tự thần đan.

Giờ phút này, một giọt tinh huyết của Tuyết Vương Sư lơ lửng trước mặt Lâm Phàm. Đây là máu của con Tuyết Vương Sư mẹ, có tác dụng rất lớn với con Tuyết Vương Sư con.

Con thú con đang ngủ mơ màng, lúc này ngửi thấy được mùi quen thuộc, mí mắt dù vẫn chưa thể mở nhưng lại vươn ra đầu lưỡi hồng nhợt khẽ liếm lấy lòng bàn tay của Lâm Phàm.

Lâm Phàm đặt thú con lên mặt đất, tay phải bỗng bốc lên một ngọn lửa, sau đó điều khiển giọt tinh huyết bay vào đó, bắt đầu tinh luyện.

Tuy thú con dùng giọt tinh huyết này cũng đã có tác dụng rất lớn với bản thân nó, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tinh huyết của Tuyết Vương Sư, cũng không phải tinh huyết của Nộ Thiên Tuyết Sư.

Cho nên hiện giờ Lâm Phàm đang muốn thử tinh luyện giọt tinh huyết này trở thành tinh huyết của hung thú thượng cổ.

Giọt tinh huyết kia lơ lửng giữa không trung, hơi rung khẽ, dần dần co lại, cuối cùng chỉ bằng một phần ba ban đầu.

"Đỉnh, chúc mừng tinh luyện ra một giọt tinh huyết của Nộ Thiên Tuyết Sư."

Giờ khắc này, giọt máu đỏ tươi kia đã biến trở thành màu vàng. Lâm Phàm cảm nhận được từ trong đó ẩn chứa từng luồng uy nghiêm của hung thú thượng cổ.

Thành công rồi.

Lâm Phàm cảm thấy rất vui vẻ. Tuy đây chỉ là một giọt máu, thế nhưng nếu cho con thú con này dùng, cho dù không trở thành hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư được thì cũng sẽ có tác dụng lớn lao.

Lúc này, Tuyết Vương Sư con đột nhiên kêu ré lên, giống như là bị thứ gì đó hấp dẫn, khiến nó dù chưa thể đứng thẳng dậy nhưng cũng dùng tứ chi quờ quạng liên tục trên mặt đất.

Lâm Phàm cười cười, khẽ vạch miệng con thú con ra, sau đó đưa giọt tinh huyết vào.

- Nhóc, sau này ra sao thì xem vận mệnh của mày đi.

Con Tuyết Vương Sư con nuốt được giọt máu xong cũng khẽ kêu lên một tiếng, lộ vẻ hài lòng.

Bộ lông trắng như tuyết của nó trở thành càng thêm sáng trắng, thậm chí lấp lóe hào quang, có thể nói là biến hóa long trời lở đất.

Tiếp đến, Lâm Phàm lại thu hồi thú con vào trong túi chứa đồ.

- Lâm sư thúc, đây là đồ vật tông chủ đại nhân chuyển tới cho ngài.

Bên ngoài cửa chợt có tiếng người.

- Ủ, vào đi.

Lâm Phàm nói.

Người tới là một đệ tử vẫn ở núi của tông chủ đại nhân.

Lâm Phàm nhìn đồ vật được đưa tới, đó là một quyển công pháp ngự thú và một mảnh da của Tuyết Vương Sư.

Công pháp ngự thú đúng lúc cần dùng, mà da của Tuyết Vương Sư thì là thứ tốt để luyện chế dụng cụ phòng ngự. Tuy Lâm Phàm không cần, thế nhưng thứ này lại có tác dụng lớn lao với các đệ tử của hắn.

"Đình, chúc mừng phát hiện công pháp ngự thú Ngự Thú Quyết, học tập hay không?"

- Học tập!

Nói xong, đột nhiên trong đầu Lâm Phàm xuất hiện một số thông tin mà hắn chưa từng biết, về cách thuần hóa và nuôi dạy hung thú.

"Đình, Ngự Thú Quyết và chức nghiệp phụ Đạo Sư hỗ trợ cho nhau, có thể dung hợp. Xin hỏi có dung hợp lại thành chức nghiệp phụ 'Điều Giáo Sư' hay không?"

Lâm Phàm nghe thấy nhắc nhở như thế thì ngẩn ra.

Điều Giáo Sư...

Điều giáo...

(Dạy dỗ, huấn luyện)

Đây rốt cuộc là gì đây, có vẻ như rất lợi hại a.

- Dung hợp!

Lâm Phàm cũng có chút chờ mong với kỹ năng mới.

"Đình, chúc mừng dung hợp thành công."

"Điều Giáo Sư: không có cấp bậc."

"Điều Giáo Sư: thuần hóa động vật trong thiên hạ, dạy dỗ thành tài, có công năng huấn luyện."

Nhìn giới thiệu, Lâm Phàm chỉ biết ngửa mặt lên trời thờ dài.

Điều Giáo Sư? Rốt cuộc là mày có tác dụng gì?

Hệ thống sao càng lúc càng lười như vậy, cho một kỹ năng mới cũng không cho cái giới thiệu nguyên vẹn.

Tóm lại là cần phải dựa vào chính mình lần mò.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, chuẩn bị kiểm chỗ để thử xem "Điều Giáo Sư" tới cùng có diệu dụng gì.

Bên ngoài, thời tiết rất đẹp, trời xanh mây trắng.

Lâm Phàm bỗng nhìn thấy bóng lưng sa sút tinh thần của Trương Nhị Cầu. Hắn đang ngồi trên một chiếc ghế đá, ngơ ngẩn nhìn trời.

Lâm Phàm chậm rãi đi tới, cảm nhận rõ được nỗi cô đơn từ đại đệ tử của mình tỏa ra.

- Nhị Cầu, nghĩ gì thế?

Lâm Phàm đứng sau lưng Trương Nhị Cầu, nhẹ giọng hỏi.

- Tông chủ đại nhân, đệ tử suy nghĩ con đường tương lai.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, không ngờ người như Nhị Cầu cũng có lúc như vậy.

Nhưng mà cứ thế này thì không ổn.

- Nhị Cầu.

- Dạ?

- Ngươi cứ sa sút tinh thần như vậy, khiến bản tọa không nhìn ra được tương lai của tông môn a.

Lâm Phàm khẽ cảm thán.

Lời vừa dứt, một cỗ uy áp làm người ta khó có thể nắm bắt đã bao phủ khắp không gian nơi này.

Loại khí tức này rất nhạt, nhạt đến độ người khác rất khó phát hiện, thậm chí ngay cả Lâm Phàm cũng chưa cảm thụ được.

Thế nhưng Trương Nhị Cầu đang mảy ử mặt ê, lập tức thay đổi, trong mắt tràn đầy vẻ xấu hổ, sau đó đứng bật dậy.

- Tông chủ đại nhân, đệ tử sẽ đi tu luyện ngay bây giờ, nhất định khiến tông chủ thấy được tương lai của tông môn.

Trương Nhị Cầu nghiêm túc nói, sau đó cũng không đợi Lâm Phàm nói thêm cái gì, lập tức trở về phòng của mình.

Lâm Phàm hơi sững sờ, cũng không rõ ra sao. Chẳng lẽ đây là uy lực của chức nghiệp phụ "Điều Giáo Sư" sao?

Để xác thực chuyện này, Lâm Phàm chọn hướng Điện Trừng Phạt của tông môn mà tới.

Nơi này là chốn giam giữ những đệ tử sai lầm, đồng thời đưa ra các hình phạt tương ứng.

Khi Lâm Phàm đi vào điện, đệ tử đang làm nhiệm vụ canh cửa cũng đã nhận ra hắn.

Tại Thánh Tông, Lâm Phàm đã xem như là danh nhân. Tuy còn không đến mức ai cũng quen mặt, thế nhưng tên tuổi thì không có người chưa từng nghe. Mà đệ tử ngoại môn này lại may mắn từng gặp qua Lâm Phàm, tự nhiên là cực kỳ kích động.

- Lâm sư thúc, sao ngài lại tới nơi này vậy?

Tên đệ tử ngoại môn kia hỏi.

- Chào sư đệ, sư thúc lần này tới là để gặp các sư đệ bị giam ở đây một lần. Tuy bọn họ mắc sai lầm, nhưng bản sư thúc cũng muốn để bọn sớm hối cải, lại thấy được ánh mắt trời.

Lâm Phàm không cần nghĩ đã tuôn ra một tràng chém gió.

Có điều tác dụng không tệ, đệ tử canh cửa cảm động vạn phần. Hắn không ngờ sư thúc lại nhân ái như vậy, thật là khiến người ta tôn kính.

- Sư thúc, sư đệ không thể không nhắc nhở ngài, những đệ tử trong điện này đều là hạng súc sinh cùng hung cực ác, đã đánh mất đi nhân tính.

Đệ tử coi cửa nói.

Lâm Phàm cười cười, gật gật đầu:

- Được rồi.

Đối với Lâm Phàm mà nói, đã muốn thí nghiệm chức nghiệp phụ "Điều Giáo Sư" thì đương nhiên chọn hạng người hung ác, phát rõ càng thích hợp.

Sau đó Lâm Phàm đi vào bên trong, chỉ thấy nơi đây giống như một căn hầm dưới đất, quanh co khúc khuỷu, hai bên có thật nhiều phòng giam, mà bên trong cũng gần kín phạm nhân.

Ở trong này sát ý tận trời, giống như là trong địa ngục Cửu U, chỉ có tiếng gào thét như dã thú rống lên khiến người nghe mà kinh hãi.

- Giết... giết...

Lâm Phàm thông thả tiến vào, dần dần tới một nơi khá sáng sủa, chưa thấy cảnh đã thấy tiếng roi da truyền tới tai.

Khi Lâm Phàm tới nơi thì nhìn thấy một gã đệ tử trần truồng bị trói lên một cây cột sắt đen xì. Một đệ tử khác cầm một cây roi da trâu đang hung hăng quật lên người đối phương.

- Ha ha, sau khi Diệt Cùng Kỳ ta ra ngoài, nhất định sẽ vặt sạch đầu của các ngươi xuống làm bóng.

Gã đệ tử bị trói trên cột bị quật liên tục nhưng lại không hề kêu khóc mà cứ cười điên loạn, ánh mắt hung ác, giống như dã thú.

Giờ phút này Lâm Phàm đi đến tự nhiên là khiến người bên trong chú ý.

- Ô, Lâm sư thúc, sao ngài lại tới đây?

Một đệ tử đang ngồi cạnh đó vội vàng đứng lên, cung kính chào.

- Ủ, đến nhìn một chút. Người kia là ai?

Lâm Phàm chỉ vào đệ tử bị trói.

- Sư thúc, người này là đệ tử nội môn, từng là thiên kiều của tông môn, thế nhưng ở một lần lịch lãm cấm địa, vì tranh giành bảo bối đã tàn nhẫn sát hại một sư đệ đồng môn.

Đệ tử này cảm giận nói.

- Người này chuẩn bị xử trí như thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Quật roi sáu năm, huỷ bỏ tu vi, đuổi ra khỏi Thánh Tông.

Lâm Phàm tiến lại gần thêm, ánh mắt dừng ở Diệt Cùng Kỳ bị trói trên cột, cẩn thận đánh giá.

- Nhìn cái gì, có tin lão tử đập ngươi thành thịt băm không?

Diệt Cùng Kỳ thần sắc điên cuồng, quả thật là có chút phát rồ.

"Chát..."

- Không được hỗn láo với Lâm sư thúc.

Đệ tử canh giữ nơi này nghe thế lập tức quật một roi lên người Diệt Cùng Kỳ.

- Ha ha...

Diệt Cùng Kỳ lại tiếp tục cuồng tiếu, không để ai vào mắt.

Tuy rằng tu vi của hắn đã bị phong bế, thế nhưng cường độ thân thể vẫn không hề ngại chút đòn roi này.

"Tiểu Thiên Vị cao giai (phong ấn)."

Đây là đệ tử nội môn có tu vi cao nhất mà Lâm Phàm từng gặp.

Lâm Phàm không thể không cảm thán, Diệt Cùng Kỳ này không hổ là thiên kiều đứng đầu của Thánh Tông.

- Đáng tiếc, quả thật là quá đáng tiếc.

Lâm Phàm bắt đầu đi lắc đầu.

- Tiểu Thiên Vị cao giai, thiên kiều của tông môn, thế nhưng lại gây ra cảnh đồng môn tương tàn, thật sự là làm cho người ta thất vọng a.

- Hừ, lão tử muốn giết ai thì giết, liên quan gì tới ngươi.

Diệt Cùng Kỳ hung tợn nói, cái đầu trọc nổi lên đầy gân xanh.

- Sư thúc, nơi đây quá ô uế, ngài vẫn trở ra thì hơn ạ.

Mắt đệ tử đang hành hình lóe lên lửa giận. Kẻ tội đồ này lại dám nhục mạ Lâm sư thúc. Đợi lát nữa Lâm sư thúc đi rồi, nhất định phải khiến tên khốn này đau đớn đến kêu thét lên.

- Không sao. Ta thấy đệ tử này tuy rất hung tàn, nhưng ta lại có thể cảm nhận hắn chưa mất đi lương tâm, có lẽ còn có thể cứu lại được.

Lâm Phàm xoa tay nói.

- Sư thúc, hắn đã hoàn toàn điên rồi. Vốn tội trạng của hắn đáng chết, nhưng tông chủ niệm tình hắn đã lập nhiều công lao cho tông môn nên mới khai ân tha mạng, chỉ hủy bỏ tu vi, sau đó đuổi đi để cho tự sinh tự diệt.

- Các người làm miệng cái gì. Lão tử Diệt Cùng Kỳ không cần bắt luận kẻ nào khai ân. Cho dù giết lão tử, lão tử cũng sẽ chuyển sang kiếp khác trở về, giết sạch toàn bộ các người.

Diệt Cùng Kỳ gào thét, giãy dụa kịch liệt.

Lâm Phàm khẽ nhàu mày, cứ cảm giác có chút không thích hợp.

Khi còn ở địa cầu, Lâm Phàm đã đọc vô số tiểu thuyết, người dạng này chính là điển hình của nhân vật hắc ám phản diện.

Tu vi cao, thái độ làm người hung hăng can quấy, sát tâm rất nặng, máu chót nhất còn đặc biệt không sợ chết. Có điều thông thường tới thời khắc cuối cùng, nhân vật thế này cũng sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng Diệt Cùng Kỳ này một chút cũng không sợ hãi.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Có lẽ chính mình phải thử một lần.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Diệt dụng của chức nghiệp phụ Điều Giáo Sư

Dịch giả: †Ares†

Biên: †Ares†

oOo

- Sư thúc xem, kẻ này đã hoàn toàn điên rồi...

Tên đệ tử kia rất là tức giận nói.

- Không sao. Bản sư thúc muốn thử một lần. Các người đi ra ngoài trước đi.

Lâm Phàm cầm lấy roi da từ trong tay đệ tử này, nói.

- Dạ.

Tên đệ tử kia gật gật đầu. Tu phạm đã bị phong bế tu vi, hắn cũng không lo gì cả, nhưng vẫn cho rằng chuyện sư thúc nói muốn cứu vớt kẻ này là tuyệt đối không thể.

Tông môn cũng từng không muốn phí hoài mất một đệ tử thiên kiều, nhưng đã nhiều năm như vậy, Diệt Cùng Kỳ này càng ngày càng điên cuồng, đã không giống một con người bình thường nữa.

Bên ngoài.

Vài tên đệ tử xì xào bàn tán.

- Sư huynh, sư thúc có ý gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ Diệt Cùng Kỳ kia có thể thay đổi?

Một gã đệ tử ngoại môn nghi hoặc hỏi.

- Không biết sư thúc muốn làm gì, nhưng Diệt Cùng Kỳ tuyệt đối không có khả năng thay đổi đâu. Đến tông chủ đại nhân tới đây mà kẻ này vẫn càn rỡ ngay mặt, nói muốn giết sạch đệ tử Thánh Tông cơ mà.

- Hẳn là nên báo cho các trưởng lão biết việc này. Diệt Cùng Kỳ tuy đã bị phong bế tu vi, nhưng vẫn là một nhân vật nguy hiểm.

- Ủ.

....

Giờ phút này, trong phòng.

Lâm Phàm nhìn Diệt Cùng Kỳ, khẽ nở một nụ cười.

- Tiểu tử, nhìn ta.

Lâm Phàm bỗng quát một tiếng.

- Nhìn ngươi làm gì?

Diệt Cùng Kỳ nổi giận gầm lên, ánh mắt hung tàn như chỉ hận không thể vật đầu của Lâm Phàm xuống.

- Ngươi đã biết sai chưa?

Lâm Phàm lớn tiếng hỏi, tay phất roi da, một tiếng ‘chát’ vang lên.

- Hừ, Diệt Cùng Kỳ ta giết người chưa bao giờ biết sai.

"Chát..."

Ngay lúc này, Lâm Phàm lại quát một roi, vị trí là chỗ dừng quần của Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ có thân thể cường hãn, không dùng chút thủ đoạn đúng là không được.

Diệt Cùng Kỳ thét thảm một tiếng, ánh mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi dám nhục nhã ta như thế, ta nhất định phải giết ngươi.

Diệt Cùng Kỳ càng điên cuồng hơn, thế nhưng tu vi bị phong ấn, chỉ có thể giằng co trong phạm vi xích sắt quanh người.

Lâm Phàm nhú mày, cảm giác có cái gì đó không đúng. Sao Điều Giáo Sư lại không có hiệu quả gì nhỉ?

Lâm Phàm trầm tư một chút, sau đó lại nâng roi lên phất xuống. Đầu roi giống như một con rắn, mở cả bốn khóa tay chân cho Diệt Cùng Kỳ, để hắn rơi xuống mặt đất, khôi phục tự do.

Diệt Cùng Kỳ chống hai tay nâng người dậy, không ngẩng đầu, cũng không nói gì, thế nhưng lửa giận lại hừng hực trong mắt.

- Chết cho taaaa...

Diệt Cùng Kỳ cũng mặc kệ bản thân không có tu vi, liều mạng đánh tới Lâm Phàm.

- Làm càn...

Lâm Phàm chọt quát một tiếng, cái roi trong tay càng không chậm, hung hăng quát hai đòn lên mặt Diệt Cùng Kỳ.

Biến hóa đã xảy ra. Diệt Cùng Kỳ chỉ cảm thấy trong phòng bỗng xuất hiện một cỗ uy áp khiến tim hắn phải đập thật mạnh.

- Cảm giác này...

Diệt Cùng Kỳ ôm chặt lấy lồng ngực, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Lâm Phàm cũng nhìn ra sự khác thường của Diệt Cùng Kỳ, trong lòng hơi sửng sốt, chẳng lẽ Điều Giáo Sư phát huy công năng?

Nhưng thế còn chưa đủ. Trong mắt Lâm Phàm, Diệt Cùng Kỳ là một phần tử cực kỳ ngoan cố. Nếu muốn dạy dỗ thành công, không nể tay một chút là không được.

Nghĩ vậy, Lâm Phàm tiến lên ngay trước đối phương, quát:

- Nhìn ta.

- Không nhìn...

Diệt Cùng Kỳ cố ức chế cảm giác sợ hãi chưa từng có trong lòng.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, vung cổ tay một cái, roi da lại lần nữa quất tới phần đùi quần của Diệt Cùng Kỳ.

- Aaaaa...

Diệt Cùng Kỳ kêu thảm một tiếng. Nơi đó của hắn giống như bị sung huyết, muốn phình ra rồi nổ tung.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm thử loại trừng phạt này, cũng có chút sợ hãi, thế nhưng đành bất chấp vì mục đích thí nghiệm kỹ năng mới.

- Nhìn ta...

Lâm Phàm lại quát lớn, roi nâng lên, thế nhưng chưa hạ xuống thì Diệt Cùng Kỳ đã kêu thảm liên tục.

Loại trừng phạt cực kỳ tàn ác này Diệt Cùng Kỳ chưa bao giờ gặp qua. Lúc này đây hắn chỉ cảm thấy như sắp chết cả thể xác lẫn linh hồn.

Các đệ tử đang đợi bên ngoài nghe được tiếng kêu thảm thiết từ trong truyền ra thì tê cả da đầu.

- Sư thúc rốt cuộc là đang làm gì nhỉ?

- Không biết, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Diệt Cùng Kỳ gào thê thảm như thế.

- Ha ha, xem ra sư thúc xuất thủ. Diệt Cùng Kỳ không biết điều, đắc tội sư thúc, còn không phải muốn chết.

....

- Nhìn ta...

Giờ phút này Diệt Cùng Kỳ chậm chạp ngẩng đầu, nhìn Lâm Phàm, ánh mắt đã tràn ngập sợ hãi. Nhưng hơn hết là cảm giác đau muốn ngất đi ở nơi đùi quần để hắn cảm thấy từng đợt nhức nhối.

- Đã biết sai chưa?

Lâm Phàm hỏi.

- Diệt Cùng Kỳ ta vĩnh viễn cũng không có sai.

Diệt Cùng Kỳ không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm, nhưng vẫn không hề thỏa hiệp.

- Hừ, không biết đúng sai.

Lâm Phàm nổi giận, dùng chân hất Diệt Cùng Kỳ lên cao, sau đó vung roi da cuốn lấy hắn, giật lại.

- Nằm úp sấp cho ta...

Lâm Phàm cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đã làm đến bước này thì chỉ có thể kiên trì đi tiếp.

Ầm...

Diệt Cùng Kỳ giáng từ trên cao xuống, hai gối quỳ, hai tay chống đất. Roi da trong tay Lâm Phàm như có mắt, né qua hết chỗ khác, xé một đường ở sau phần mông của Diệt Cùng Kỳ.

"Chát chát..."

Chiếc roi như linh xà, quất liên tiếp lên cái mông của Diệt Cùng Kỳ.

Dưới tác dụng của "Điều Giáo Sư", roi da bình thường này lại giống như thần binh lợi khí, để lại từng vết đỏ dài trên cái mông của Diệt Cùng Kỳ.

Giờ phút này, vẻ ngang ngược của Diệt Cùng Kỳ đã hoàn toàn biến mất. Mỗi một roi đánh xuống, Diệt Cùng Kỳ lại cảm giác như linh hồn của mình tan rã một lần.

- Đứng mà...

- Dừngggg...

- Ta sai rồi.

Diệt Cùng Kỳ rút cuộc thê thảm thừa nhận mình đã sai.

Lâm Phàm nghe thế thì vô cùng mừng rỡ, bởi cứ tiếp tục làm cái chuyện ngược đãi táng tận thiên lương này cũng có chút khó coi.

"Đinh, Điều Giáo Sư dạy dỗ hoàn mỹ tầng 1 chính thức mở ra, tặng kèm theo hàm nghĩa tối cao, Quát Roi Trên Không."

"Đinh, hệ thống tặng kèm tài liệu giảng dạy hoàn mỹ tầng 1, mời túc chủ không nhắm mắt, chú tâm học tập."

Lâm Phàm vừa nghe đã ngẩn ngơ. Fuc-kkk, lão tử không phải biến thái thích ngược đãi a...

Thế nhưng tất cả đã muộn rồi. Cho dù Lâm Phàm cực lực phản kháng, nhưng thông tin kia lại tự động in sâu vào não hắn, không cách nào quên đi được.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, buông thõng tay cầm roi, ánh mắt như xuyên thấu tầng tầng như không, lĩnh ngộ bản chất của kỹ năng mới.

- Hàm nghĩa — Quát Roi Trên Không

Lâm Phàm khẽ thì thảo mấy chữ, mắt lóe sáng.

Long xà diễn luyện, thiên địa biến hóa, roi múa đầy trời.

Diệt Cùng Kỳ giống như bị một lực lượng vô hình giữ lại trên không, tứ chi đang rộng ra, quần áo bỗng tan nát, hoàn toàn trần truồng.

Cây roi kia như cuồng ma múa loạn, không nhìn rõ nổi, chỉ kéo ra từng tiếng gió rít trên không.

Sắc mặt hung ác của Diệt Cùng Kỳ đã tan tụt bao giờ, thay vào đó chỉ còn cực kỳ hoảng sợ.

- Ta sai rồi, đừng mà...

"Chát..."

Lâm Phàm khẽ nhắm mắt, không đành lòng nhìn thẳng. Thế nhưng đã lĩnh ngộ được hàm nghĩa tối cao, dù cho cảnh tượng có khó coi đến thế nào, vì tương lai, vì cứu vớt thế nhân, Lâm Phàm cũng cam tâm tình nguyện.

Ta không xuống địa ngục, ai vào địa ngục.

Giờ khắc này, không gian chỉ còn tiếng roi và tiếng kêu thảm thiết của Diệt Cùng Kỳ. Hai loại âm thanh kết hợp, hòa trộn vào nhau, biến thành âm thanh đặc thù của tự nhiên.

Lâm Phàm đã ngộ ra rồi. Hàm nghĩa tối cao của dạy dỗ không phải là nhục nhã người khác, mà là dẫn dắt chúng sinh đi tới con đường sáng.

Thế nhưng ngộ thì ngộ, hắn vẫn không kim được mà thờ dài một cái. Hàm nghĩa tối cao kiểu này hoàn toàn là ngược đãi.

....

Lát sau, Lâm Phàm tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ, nhìn thấy Diệt Cùng Kỳ thương tích đầy mình thì cũng có chút áy náy.

Toàn thân người này đều là những dấu roi đỏ dài; tất cả đều là những sự sỉ nhục.

Đối với bất kỳ một đại trượng phu đội trời đạp đất nào, hành vi này cũng giống như giết họ.

- Đệ tử sai rồi, đệ tử xin lỗi, sau này đệ tử nhất định sẽ nghe lời.

Vừa lúc đó, Diệt Cùng Kỳ lại cứ thế bò lại, nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống, nghẹn ngào nhận lỗi.

- Dừng...

Lâm Phàm vội lên tiếng chặn lại.

Cứ đùa, trần truồng chống hông lên chạy lại, muốn làm gì?

Diệt Cùng Kỳ giờ phút này đã thật sự sợ hãi Lâm Phàm, sao dám không nghe.

- Mặc y phục chỉnh tề vào.

Lâm Phàm nói.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ hưng hăng càn quấy lúc trước, giờ lại biến thành nghe lời như một con cún con.

Biến hóa bực này khiến Lâm Phàm rất là vui mừng, thấy cố gắng của mình không bị uổng phí.

Sau đó Lâm Phàm tìm một cái ghế để ngồi xuống, nhìn Diệt Cùng Kỳ khúm núm, mở miệng hỏi:

- Cái gì cần nói thì nói hết đi, nhớ là phải thành thật.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ gật đầu, giờ hắn đã hoàn toàn bị khuất phục.

- Đệ tử là thiên kiều của Thánh Tông, bởi vì một món bảo bối rất quan trọng với đệ tử, cho nên đệ tử giết sư đệ kia. Bảo bối đó có thể khiến công pháp của đệ tử nâng cao một bậc, có thể đạt tới cảnh giới chuyển sinh bất tử.

Diệt Cùng Kỳ nói.

-----ooOoo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Diệt Cùng Kỳ rất nghe lời

Dịch giả: †Ares†

Biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm chăm chú lắng nghe, tới chỗ công pháp kia thì cũng há hốc mồm. Thế gian lại có công pháp đặc biệt như vậy sao?

Chuyển sinh bất tử? Đó không phải là chết rồi còn có thể chuyển sang kiếp khác, giữ nguyên ký ức mà tiếp tục trưởng thành? Thật sự là có công pháp như vậy sao?

Giờ khắc này Lâm Phàm nổi giận. Chẳng lẽ Diệt Cùng Kỳ còn chưa được dạy dỗ thành công, lại dám ở trước mặt mình chém gió?

Không khí trong mật thất đột nhiên trở nên áp lực. Diệt Cùng Kỳ cũng phát hiện Lâm Phàm nổi giận, lập tức nói:

- Đệ tử nói tất cả đều là thật, không có một chút giả dối nào. Công pháp này là đệ tử lấy được từ trong một chỗ di tích, nơi đó tông môn cũng ghi chép, là phần sót lại của một đại năng thời kỳ thượng cổ.

- Công pháp kia gọi là gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Bất Tử Bất Diệt.

Diệt Cùng Kỳ run run nói.

- Nói ra để ta xem là thật hay giả!

Lâm Phàm nghiêm mặt, thế nhưng trong lòng lại mừng rỡ. Công pháp trâu bò như vậy, nếu mình tu luyện được thì còn không phải một bước lên trời?

Bất Tử Bất Diệt, vừa nghe đã biết khủng vô cùng, hơn nữa còn có hệ thống gia thành khiến nó có thể thăng cấp vô hạn.

- Đệ tử không biết.

Diệt Cùng Kỳ nghĩ nửa ngày, cuối cùng thốt mấy tiếng này, đồng thời ánh mắt sợ hãi nhìn Lâm Phàm.

- Đệ tử thật sự không biết.

Lâm Phàm giận đến độ cười híp mắt nhìn Diệt Cùng Kỳ, cuối cùng là kẻ này vẫn dám đối trả sao? Thật không thể tha thứ.

Lâm Phàm nắm chặt roi da, chuẩn bị tiến hành dạy dỗ lần hai, dự tính dùng thêm chút lực.

Diệt Cùng Kỳ thấy Lâm Phàm đứng lên cầm roi thì toàn thân đều run rẩy.

- Đệ tử thật sự không biết. Lúc ấy có một luồng ý thức tiến vào trong thức hải của đệ tử. Sau khi đệ tử xem rõ công pháp kia thì công pháp đó tức thì hóa thành mơ hồ, không sao thấy rõ lần nữa.

Diệt Cùng Kỳ vội vàng nói, sợ nếu mình chậm chút sẽ lại gặp đòn roi.

Lâm Phàm thấy Diệt Cùng Kỳ sợ hãi như vậy thì mảy mai giãn ra, hẳn là kẻ này không dám nói dối. Vậy đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là do Bất Từ Bất Diệt có bí mật đen tối gì đó nên không thể phục chế?

- Mỗi khi đệ tử nằm mơ sẽ đều mơ thấy một nơi rất kỳ quái. Nơi đó có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, cũng có rất nhiều võ giả. Những người này khai thiên lập địa, vượn tay hái trăng sao, không gì không làm được. Thế nhưng đột nhiên tất cả đều chết đi, bầu trời biến thành đỏ như máu, từng thi thể rơi xuống...

Nói đến đây, Diệt Cùng Kỳ giống như nhớ tới chuyện cực kỳ kinh khủng nào đó, tay chân run bần bật.

- Được rồi, cảm niệm cho ta.

Lâm Phàm nghe mà đau cả đầu. Thứ tốt trước mắt nhưng không cách nào lấy được, thật sự chỉ biết thở dài.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị tiếp tục truy hỏi, bên ngoài có tiếng nói vọng vào.

- Trưởng lão, Lâm sư thúc đang ở bên trong trường phạt Diệt Cùng Kỳ.

Bên ngoài, một gã đệ tử nói.

- Ừ, vào xem xem. Diệt Cùng Kỳ này vô cùng hung ác, không thể để Lâm sư đệ bị thương.

Lâm Phàm trừng mắt liếc Diệt Cùng Kỳ, ý bảo hắn thành thật một chút, sau đó ném roi da trong tay sang một bên, biến đổi về bộ mặt ôn hòa chỉ dạy.

- Ngươi đã biết sai chưa?

....

Người chủ trì trường Hình Phạt dường là Thôi trưởng lão. Mỗi khi có đệ tử tông môn bị phạt tới giam cầm nơi này, hẳn đều rất đau lòng. Đây đều là tương lai của tông môn a, không ngờ sẽ biến thành như vậy.

Mà kẻ khiến Thôi trưởng lão đau lòng nhất chính là Diệt Cùng Kỳ. Đó là thiên tài trăm năm khó gặp, ai nấy đều cho rằng Thánh Tông sẽ phát dương quang đại trong tay người này, thế nhưng không nghĩ người này lại phát rồ sát hại đồng môn.

Sáu năm hình phạt hoàn toàn là để lưu lại chút hy vọng, chỉ cần người này có một chút hối cải, tông môn cũng sẽ không trách lỗi xưa, một lần nữa trọng dụng.

Thế nhưng, thực tế cho thấy, hy vọng đến bây giờ đã là vô vọng. Diệt Cùng Kỳ này đã hoàn toàn điên rồi.

Hiện giờ Lâm sư đệ muốn cho Diệt Cùng Kỳ cải tà quy chính, tuyệt đối là nằm mơ.

Nhưng khi Thôi trưởng lão đẩy cửa vào, thấy một màn trước mắt thì sắc mặt lập tức biến đổi, bởi xích khóa chân tay Diệt Cùng Kỳ đã được mở ra hết.

Tiếp tục nhìn, lại phát hiện Lâm sư đệ tĩnh tọa ngồi một góc.

- Sư đệ, đệ không sao chứ?

Thôi trưởng lão lập tức tiến lên, quan tâm hỏi, chỉ sợ nghiệt đồ này làm Lâm Phàm bị thương. Thấy Lâm Phàm bình an vô sự, hẳn mới thở phào một hơi.

Lâm Phàm cười nhẹ, gật đầu chào rồi khoát tay áo, tỏ vẻ không việc gì.

- Nghiệt đồ, ngươi muốn làm gì?

Thôi trưởng lão nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hung ý của Diệt Cùng Kỳ thì cả giận quát. Tu vi đã bị phong ấn mà vẫn dám can rờ như thế, quả là hết thuốc

chữa.

Tông môn bất hạnh, thật sự là tông môn bất hạnh a.

- Hừ, giết, lão tử liều mạng với ngươi.

Diệt Cùng Kỳ mới ban nãy còn thành thật, giờ lại lên con, bắt ngươi dậy, mắt trợn trừng toàn tia máu, giống như là muốn liều mạng với đối phương.

Thôi trưởng lão nghiêm mặt lại, tiếc nuối lắc đầu, đã hoàn toàn mất hy vọng ở kẻ này.

Nhưng đúng lúc này, một màn khiến Thôi trưởng lão không thể tin được đã xảy ra.

- Quý xuống cho ta.

Lâm Phàm vẫn bình thản ngồi im tại chỗ, mặt không đổi sắc, khẽ nói.

Lâm Phàm đã có một ý tưởng về Diệt Cùng Kỳ. Người này xem như đã bị mình thuần phục, thế nhưng vẫn giữ nguyên hung tính với người khác. Đối với Lâm Phàm thì đây lại hoàn toàn là chuyện tốt.

Câu nói của Lâm Phàm hết sức bình thường, thế nhưng rơi vào trong tai của Diệt Cùng Kỳ thì lại giống như chớp nổ, khiến nội tâm hắn không thể không phục tùng.

"Bịch..."

Trong nháy mắt, Diệt Cùng Kỳ đang hung ác hét gào đột nhiên quỳ rạp xuống đất, cái đầu cao ngạo cúi thật sâu, hung tính vừa xong không còn sót lại chút gì.

- Chuyện này...

Thôi trưởng lão trợn mắt há hốc mồm, không tin nổi chuyện mình đang thấy.

- Điều này sao có thể??

Đám đệ tử đằng sau cũng kinh ngạc nói.

- Diệt Cùng Kỳ này đã đánh mất nhân tính, không để ai vào mắt, sao lại nghe lời như thế?

- Lâm sư thúc tới cùng đã dùng cách gì khiến hắn đầu hàng khuất phục vậy nhỉ? Đến cả tông chủ đại nhân từng tới mà cũng không có cách nào với Diệt Cùng Kỳ này...

....

- Hừ, sao ngươi dám nói chuyện với Thôi trưởng lão như vậy? Còn không mau xin lỗi.

Lâm Phàm không giận tự uy, thản nhiên nói một câu, nhưng lại giống như sấm sét trong tai của mọi người.

Cách nói này bọn họ đều đã từng nghe tông chủ đại nhân nói qua, không hề có tác dụng gì với Diệt Cùng Kỳ.

Mà cảnh tượng hiện giờ, hoàn toàn khiến bọn họ ngây ngẩn rồi.

Diệt Cùng Kỳ ngẩng cái đầu cao ngạo lên, ánh mắt nhìn về phía Thôi trưởng lão và mấy tên đệ tử phía sau đã tràn ngập vẻ sợ hãi.

- Thôi trưởng lão, xin lỗi, đệ tử sai rồi.

Chỉ một câu bình thường ngắn ngủi toát ra từ miệng Diệt Cùng Kỳ, thế nhưng lại làm cho đám Thôi trưởng lão như nghe thấy sấm sét, ngơ ngẩn không dám tin vào tai mình.

Thôi trưởng lão kinh ngạc nhìn sang Lâm Phàm:

- Sư đệ, rốt cuộc là đệ dùng biện pháp gì?

Lâm Phàm chỉ cười khề, mặt lộ vẻ tiếc nuối:

- Những đệ tử này đều chỉ là những đứa trẻ lạc lối mà thôi, cần tới chúng ta dẫn dắt chúng nó trở về con đường đúng đắn. Diệt Cùng Kỳ tuy bất hảo, nhưng cũng không phải không thể cứu vớt. Vừa nãy đệ nói chuyện với hắn một hồi, khiến hắn hiểu thêm một số đạo lý, tuy nhiên còn cần phải cố gắng thêm.

Đối với Lâm Phàm, đã có chức nghiệp phụ "Điều Giáo Sư" trâu bò như thế, tuyệt không thể lãng phí đệ tử thiên kiều này, nhất định phải hảo hảo lợi

dụng.

Nếu như có thể dụ Diệt Cùng Kỳ nhập Thánh Ma Tông thì hơi lớn rồi.

Nhất là trong mắt Lâm Phàm, Diệt Cùng Kỳ này có liên quan tới công pháp bí ẩn Bất Từ Bất Diệt kia, nhất định là sau này sẽ còn những chuyện hay để hóng.

Thôi trưởng lão nghe Lâm Phàm nói, chỉ biết liên tục thở dài.

Cao tăng tông môn chưa từng dứt ý định khiến Diệt Cùng Kỳ trở lại, thế nhưng Diệt Cùng Kỳ đã sớm hoàn toàn mất đi nhân tính, không để lại chút hy vọng nào.

Thế nhưng giờ Diệt Cùng Kỳ lại nghe lời Lâm Phàm như vậy...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Tông chủ thích bị ngược đãi?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm không mang Diệt Cùng Kỳ theo mà để hắn tiếp tục đợi ở chỗ này. Lần thí nghiệm đầu tiên coi như thành công, nhưng còn phải tiếp tục thí nghiệm thêm lần nữa.

Diệt Cùng Kỳ dù sao cũng là một kẻ hung ác càn quấy, cứ đợi cho dạy dỗ hoàn toàn rồi mới mang đi là tốt nhất.

- Nếu muốn hối cải để làm một người mới thì thành thật cho ta.

Trước lúc đi, Lâm Phàm chỉ vào Diệt Cùng Kỳ, bình thản nói.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ rất nhu thuận, gật gật đầu.

Sau khi Lâm Phàm rời khỏi, đám người Thôi trưởng lão trợn mắt há hốc mồm nhìn theo. Bọn họ thật sự không nghĩ ra nổi nguyên nhân gì khiến Diệt Cùng Kỳ lại ngoan ngoãn trước mặt Lâm Phàm như thế.

....

Đại điện của tông chủ.

Thôi trưởng lão bấm báo chỉ tiết những gì mình trông thấy tại Hình Phật đường.

- Tông chủ, Diệt Cùng Kỳ đúng là đã thay đổi, đây là ta tận mắt nhìn thấy.

Thôi trưởng lão nghiêm túc nói.

Yến tông chủ nghe vậy, thế nhưng cũng không quá tin tưởng. Hắn từng bỏ rất nhiều công sức để bồi dưỡng Diệt Cùng Kỳ, muốn để tông môn phát dương quang đại trong tay người này, thế nhưng Diệt Cùng Kỳ lại làm hắn quá thất vọng.

- Bản tọa đi cùng người tới xem.

Có lẽ chỉ nhìn tận mắt mới khiến Yến tông chủ tin tưởng được chuyện này.

Trong Hình Phật đường, Diệt Cùng Kỳ vẫn ở phòng giam cũ, thế nhưng lại an tĩnh khác hẳn lúc trước.

Không khí bỗng chấn động mấy lần sóng gợn, hai bóng người từ trong hư không bước ra.

Hai người này chính là Yến tông chủ và Thôi trưởng lão.

-Đồ nhi...

Lúc này Yến tông chủ nhìn thấy thân người bị trói trên cột sắt kia thì sắc mặt hiện vẻ đau lòng.

Diệt Cùng Kỳ từng được Yến tông chủ thu làm đồ đệ, dốc lòng dạy dỗ, sao hắn chưa từng mong đồ đệ của mình một ngày tỉnh ngộ?

Thế nhưng, đáp lại tiếng gọi này là...

- Giếtttttt...

- Ài...

Yến tông chủ than nhẹ một tiếng, thần sắc có chút cô đơn.

- Diệt Cùng Kỳ, đây là tông chủ đại nhân, làm sao ngươi có thể càn rỡ như vậy.

Thôi trưởng lão quát, thế nhưng cũng đang thắc mắc. Diệt Cùng Kỳ ban nãy rõ ràng không giống thế này a.

- Ta sẽ bóp chết từng người các ngươi...

Diệt Cùng Kỳ gào thét lên, vùng vẫy kịch liệt, ánh mắt hung ác trợn trừng, giống như là muốn nhai sống hai người trước mắt mình.

- Thôi... thôi...

Yến tông chủ khoát tay áo, chút hy vọng ấp ủ cũng ở một khắc này tan thành mây khói.

- Tông chủ đại nhân, tốt nhất là đợi Lâm sư đệ tới thì sẽ xác nhận được chuyện này.

Thôi trưởng lão vội vàng nói.

- Được, nếu Lâm Phàm lại đến thì thông báo cho ta một tiếng.

Yến tông chủ nhẹ giọng nói, thế nhưng đã không còn bao nhiêu tin tưởng.

- Rõ!

Thôi trưởng lão gật gù đầu, hiện giờ cũng chỉ có thể đợi Lâm Phàm quay lại đây.

....

Mấy hôm sau.

Lâm Phàm lần nữa tới Hình Phạt đường, muốn sử dụng công năng của chức nghiệp phụ Điều Giáo Sư để ‘cảm hóa’ Diệt Cùng Kỳ.

- Đứng vững cho ta.

Giờ phút này Lâm Phàm nói.

Diệt Cùng Kỳ lập tức đứng thẳng người, ngoan ngoãn như một con cún con.

Lâm Phàm nhìn mọi thứ trước mắt mà vui vẻ trong lòng. Xem ra Diệt Cùng Kỳ đã bị hắn dạy dỗ thành công rồi.

Thế nhưng lại phát sinh một chuyện làm Lâm Phàm đau đầu, đó là nên dùng cách gì để mang Diệt Cùng Kỳ ra ngoài đây?

Sát hạt đồng môn không phải tội nhỏ, cũng không biết tông chủ có đồng ý hay không nữa.

Mà lúc này, trong mật thất, hai bóng người đang ẩn mình trong hư không.

- Sao có thể như vậy...

Yến tông chủ kinh ngạc nhìn màn trước mắt. Đây là đệ tử đã quát tháo trước mặt mình hôm trước sao? Tại sao giờ đối mặt với Lâm Phàm lại ngoan ngoãn như vậy?

- Tông chủ đại nhân, ngài cũng thấy rồi, Diệt Cùng Kỳ ở trước mặt Lâm sư đệ quả thật là nhu thuận vô cùng. Cũng không biết Lâm sư đệ đã dùng cách nào.

Thôi trưởng lão kinh dị nói.

Loại chuyện này, hai người nghĩ mãi vẫn không rõ tới cùng là Lâm Phàm dùng biện pháp gì.

Yến tông chủ ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng lộ ra chân thân.

Ngay một khắc nhìn rõ hai người, sắc mặt Lâm Phàm hơi đổi.

- Tông chủ...

Lâm Phàm còn đang nghĩ cách đưa Diệt Cùng Kỳ ra khỏi đây, không ngờ tông chủ lại xuất hiện.

- Ài...

Yến tông chủ thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía Diệt Cùng Kỳ. Mà cùng lúc ấy, Diệt Cùng Kỳ vốn đang rất bình tĩnh, đột nhiên lóe ra hung quang cừ hận trong mắt.

- Hừ...

Lâm Phàm phát hiện ánh mắt của Diệt Cùng Kỳ, tức thì hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ này vào tai Diệt Cùng Kỳ giống như là sấm nổ, lập tức khiến hắn thành thật trở lại.

Yến tông chủ nhìn màn trước mắt, không khỏi có chút xấu hổ. Hắn không ngờ Diệt Cùng Kỳ lại hận mình như thế, rồi lại bị một tiếng hừ của Lâm Phàm làm khúm núm. Thật sự là nhân sinh thất bại a...

- Tông chủ, Diệt Cùng Kỳ giờ đã biết hối cả, ta nghĩ có thể cấp cho hắn một cơ hội để làm người mới.

Lâm Phàm nói.

Yến tông chủ nhìn Lâm Phàm, sau đó nhìn Diệt Cùng Kỳ, trong lòng không biết đã sinh ra bao nhiêu suy nghĩ, có chút bi thương, cũng có chút thương cảm.

Hắn đột nhiên phát hiện, mình làm tông chủ thật quá thất bại. Đường đường tông chủ Thánh Tông, thế nhưng không cảm hóa nổi cả một đệ tử... Ài...

- Được...

Lâm Phàm nghe thế, mừng thầm trong lòng. Tông chủ đồng ý, như vậy tương đương mình có thêm một đệ tử cảnh giới Tiểu Thiên Vị cao giai, sẽ tiện được rất nhiều chuyện.

- Tông chủ đại nhân đại nghĩa cho người một lần tân sinh, còn không mau cảm tạ tông chủ!

Lâm Phàm nhìn Diệt Cùng Kỳ, lạnh lùng nói.

- Cảm tạ tông chủ đại nhân đã cho đệ tử một cơ hội.

Diệt Cùng Kỳ vội vàng lên tiếng cảm ơn.

Lâm Phàm không biết, Diệt Cùng Kỳ làm như vậy lại càng khiến Yến tông chủ đau đớn trong lòng.

Từng là đệ tử hắn coi trọng nhất, giờ biến thành như vậy, nỗi đau này ai hiểu thấu?

- Thôi... thôi...

Giờ khắc này Yến tông chủ mặt cô đơn, phát phát tay, một luồng khí tức tản ra.

Trên người Diệt Cùng Kỳ bỗng có tiếng nổ bùm bùm nhỏ, sau đó một cỗ khí thế lập tức bộc phát ra.

Giải trừ phong ấn.

- Dù sao tội của ngươi vẫn còn rất nặng, sau này ở trong tông môn thì đổi họ tên đi.

Yến tông chủ nói, sau đó ném ra một chiếc mặt nạ da người.

- Đây là đạo cụ có thể thay đổi khuôn mặt.

Lâm Phàm đứng ở một bên, không nghĩ còn có chuyện tốt như vậy, khiến hắn rất vui sướng.

- Tông chủ, vậy để cho hắn đổi tên thành Cùng Kỳ đi.

Lâm Phàm nói.

- Ủ.

Yến tông chủ gật gù đầu.

- Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, ta đi trước.

Không đợi Lâm Phàm nói cái gì nữa, thân ảnh của Yến tông chủ đã dần dần chìm vào hư không, rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng của tông chủ lúc rời đi, cứ có cảm giác Yến tông chủ hình như có tâm sự, không được vui a.

Thế nhưng hắn cũng không để tâm, chuyện này không có nửa xu quan hệ với hắn. Chỉ cần mang Diệt Cùng Kỳ ra ngoài được là tốt rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Thôi trưởng lão nhìn mọi thứ trước mắt, khẽ thở dài một tiếng:

- Tông chủ là đang đau lòng...

Thôi trưởng lão sao có thể không rõ tâm tình của tông chủ. Đệ tử bản thân mình từng cực kỳ coi trọng lại không cho mình chút mặt mũi nào, chỉ nghe lời khác. Loại cảm giác này giống như con trai ruột của mình đi gọi người khác là cha.

Lâm Phàm nhìn Thôi trưởng lão, cuối cùng cũng chỉ im lặng, không biết nói cái gì cho phải.

....

Khi Lâm Phàm mang theo Diệt Cùng Kỳ về Vô Danh phong, hai người Trương Nhị Cầu đã đợi sẵn để nhiệt liệt hoan nghênh người mới.

Cũng may là Diệt Cùng Kỳ đã sớm mang lên cái mặt nạ tông chủ cho, thay đổi diện mạo, nếu không còn không hù người khác sợ đến hồn phi phách tán.

- Về sau người này sẽ là sư đệ của các ngươi.

Lâm Phàm nói.

- Tông chủ đại nhân, sư đệ này sao cứ trầm trầm thế nhỉ, hình như không thích nói chuyện.

Trương Nhị Cầu trộm nhìn sư đệ vẫn đứng không nhích nhích ở chỗ kia, nhỏ giọng nói.

Trương Nhị Cầu cũng đang rất vui thì có một sư đệ mới. Dù sao hắn là đại sư huynh của Thánh Ma Tông, phía sau có càng nhiều người thì lại càng có mặt mũi.

- Sư đệ, đệ tên gì?

Phong Bất Giác chủ động chào hỏi.

Thế nhưng Diệt Cùng Kỳ lại không đáp, chỉ khinh thường liếc mắt một cái. Trong mắt Diệt Cùng Kỳ, tu vi người này thấp như thế, hắn cũng lười phản ứng.

Phong Bất Giác thấy thế thì xấu hổ gãi đầu, trong lòng cho rằng sau này sẽ khó ở chung đây.

- Sư huynh hỏi người, sao không trả lời?

Lâm Phàm lớn tiếng quát.

Diệt Cùng Kỳ nghe được, run lên, lập tức mở miệng:

- Sư huynh, đệ gọi là Cùng Kỳ. Sau này có chuyện gì xin cứ chỉ dạy đệ.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau, cùng một thắc mắc không biết vì sao sư đệ này vừa bị tông chủ quát một tiếng thì trở nên ngoan như vậy.

Chẳng lẽ vị sư đệ này có khuynh hướng thích bị ngược đãi sao?

Lúc này, Thái Chi Kiều từ trong phòng bước ra, thấy Lâm Phàm trở về thì lập tức chạy tới, dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Lâm Phàm rồi ngọt ngào gọi:

- Sư phụ...

Lâm Phàm cười khẽ, bế Thái Chi Kiều lên, sau đó chỉ Diệt Cùng Kỳ:

- Đây là sư đệ của con. Còn không mau chào sư tỷ!

- Chào sư tỷ.

Diệt Cùng Kỳ thành thành thật thật nói. Tuy hẳn rất khó chịu với việc phải nhận một đứa bé làm sư tỷ, nhưng lại không dám phản kháng.

Lâm Phàm lại nhắc:

- Nhớ kỹ, đây là sư tỷ của ngươi. Nếu ngươi không che chở sư tỷ, cẩn thận ta treo ngươi lên đánh đấy.

- Vâng... vâng...

Diệt Cùng Kỳ sợ hãi rụt rè nói.

Vừa nghe ba chữ "treo lên đánh", Diệt Cùng Kỳ lại nghĩ tới tình cảnh ở trong mật thất.

Khủng bố, thật sự là quá kinh khủng. Hẳn không bao giờ muốn thử nghiệm cảm giác ấy lần thứ hai.

- Sư phụ, cái gì gọi là treo lên đánh ạ?

Thái Chi Kiều chớp chớp đôi mắt to, hồn nhiên hỏi.

- Sau này con sẽ biết.

Lâm Phàm cười nhẹ, xoa xoa đầu đệ tử, thần sắc ôn hòa nói.

- Dạ!

- Thiên Vũ đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Tông chủ đại nhân, Thiên Vũ sư huynh vẫn đang tu luyện.

Trương Nhị Cầu nói.

- Ừm.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, cho rằng lưới giăng để dụ Thiên Vũ đã sắp tới thời điểm thu về.

- Hai người các ngươi dắt sư muội tới Già Lam phong dạo một vòng đi.

Lâm Phàm trao Thái Chi Kiều cho Trương Nhị Cầu, bản thân còn bận chuẩn bị làm đại sự.

Vất vả lắm mới kiếm ra một gã đệ tử có thực lực không tệ, đương nhiên là không thể lãng phí được.

- Rõ.

Hai người Trương Nhị Cầu gật gù đầu.

Hai người rất thích tiểu sư muội này, nhất là người đàn ông độc thân chưa từng tiếp xúc phụ nữ như Trương Nhị Cầu, lại càng cảm động muốn khóc.

Đời này, cũng chỉ có tiểu sư muội để ý tới mình.

Tuy tiểu sư muội còn nhỏ, nhưng đối với Trương Nhị Cầu, cũng đã đủ rồi.

- Ngươi theo ta tiến vào...

Lâm Phàm nhìn Diệt Cùng Kỳ, sau đó ngoắc ngón tay.

- Vâng, tông chủ.

Diệt Cùng Kỳ nhìn thái độ của Lâm Phàm không có quá nhiều hữu hảo, trong lòng run lên, rất sợ có chuyện xảy ra.

Chẳng lẽ là lại muốn treo mình lên đánh?

Diệt Cùng Kỳ đi theo phía sau Lâm Phàm, trái tim đập thình thịch.

Trong phòng,

Lâm Phàm đối diện với Diệt Cùng Kỳ, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm hắn, khiến Diệt Cùng Kỳ rất khản trương.

- Tông chủ, có chuyện gì không ạ?

Diệt Cùng Kỳ cẩn thận hỏi.

- Tới, đánh ta đi...

Lâm Phàm mở miệng nói, lập tức làm Diệt Cùng Kỳ ngẩn ngơ.

Đây là ý gì?

- Dùng một thành thực lực đánh ta.

Lâm Phàm mở miệng lần nữa nói.

Có đệ tử Tiểu Thiên Vị cao giai này, nếu không tận dụng thật tốt thì quá là óc heo.

Bất Diệt Ma Thể tu luyện tới hiện giờ đã lâu lắm chưa thăng cấp.

Lâm Phàm quyết tâm nếu không thăng Bất Diệt Ma Thể lên thì sẽ không xuống núi.

- Tông chủ, đệ tử không dám, đệ tử sợ...

Diệt Cùng Kỳ sợ hãi nói. Hắn không dám tưởng tượng nếu mình đánh thật, tông chủ sẽ treo mình lên đánh bao lâu.

Thấy bộ dạng sợ hãi của Diệt Cùng Kỳ, Lâm Phàm nhú mày, sau đó nhìn quanh, giống như là đang tìm cái gì đó.

- Tông chủ, ngài đang tìm gì vậy?

Diệt Cùng Kỳ hỏi.

- Ta đang tìm roi da. Ngươi không đánh ta, ta sẽ treo ngươi lên đánh.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Đừng, ta đánh.

Vừa nghe đến hai chữ "roi da", Diệt Cùng Kỳ đã run chân tới muốn ngã ra.

- Ừm, nhanh lên, một thành lực lượng.

Lâm Phàm thúc giục nói.

Diệt Cùng Kỳ sống tới bây giờ, đã gặp qua rất nhiều người, nhưng chưa từng gặp ai lại thích ăn đòn.

Có điều tông chủ đã muốn tự ngược, Diệt Cùng Kỳ cũng chỉ có thể ổn định dũng khí mà động thủ.

- Tới.

Lâm Phàm đã chuẩn bị xong. Bất Diệt Ma Thể có thể thăng cấp không đều phải xem đối phương.

- Tông chủ, đệ tử tới.

Diệt Cùng Kỳ nâng chương đánh tới ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn một chương này, trong lòng cũng mừng rỡ. Đến đây đi, đến đây đi, exp mau hóa thành sủng thần mà bao phủ tiểu gia đi.

Một chương này của Diệt Cùng Kỳ giống như là giao long xuống biển, hung mãnh vô cùng, tuy tốc độ hơi thông thả, nhưng khí thế có thừa.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +10 exp."

Vẻ mặt tươi cười của Lâm Phàm lập tức cứng lại.

Diệt Cùng Kỳ lại chậm rãi đánh một chương nữa lên ngực Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +10 exp."

....

Lâm Phàm vốn đang rất hưng phấn, giờ híp mắt lại, con mắt lóe ra tinh quang, phảng phất như muốn giết chết Diệt Cùng Kỳ.

- Người cố tình chơi ta đây à?

Lâm Phàm thần sắc bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi.

Mà câu hỏi bình tĩnh này, vào trong tai Diệt Cùng Kỳ lại giống như ma âm, tựa tiếng trời sập.

- Tông chủ, đệ tử sai rồi, nhất định tiếp theo sẽ dùng một thành lực.

Ngay tức tức, Diệt Cùng Kỳ bạo phát ra một luồng khí tức mãnh liệt, sau đó đánh một chưởng giống như phá vỡ cả không gian lên người Lâm Phàm.

- Ta...

Lâm Phàm vừa định lên tiếng thì một chưởng mạnh mẽ này đã đánh tới, khiến hắn bắn mạnh về phía sau, phun một ngụm máu tươi như mưa trên không trung.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

- Tông chủ...

Diệt Cùng Kỳ vừa thấy Lâm Phàm bị bắn về sau tới phun máu thì bị dọa tới mặt trắng bệch.

- Quá tốt...

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm lộn một vòng trên không rồi vững vàng ngừng lại, mặt lộ vẻ vui mừng.

- Tốt, tiếp tục như vậy.

Lần này Lâm Phàm thật sự cảm nhận được khoái cảm khi exp tăng. Bất Diệt Ma Thể có lẽ sắp nhờ Diệt Cùng Kỳ mà thăng cấp.

Diệt Cùng Kỳ nhìn bộ dáng khiến người dựng tóc gáy của tông chủ, không khỏi run rẩy một phen.

Tông chủ rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao lại bắt mình đánh, hơn nữa nhìn tông chủ còn rất thoải mái?

Chẳng lẽ...

Diệt Cùng Kỳ đã không dám suy nghĩ nhiều thêm.

Chẳng qua giờ tông chủ bắt mình đánh, để không làm tông chủ tức giận thì cũng chỉ có thể làm theo.

- Tông chủ, cẩn thận.

Diệt Cùng Kỳ lại đánh tới một chưởng.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

....

- Mau đánh tiếp đi.

Lâm Phàm ổn định thân mình, chờ chưởng tiếp theo.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ gật đầu đáp, sau đó dùng cả hai tay, trong không trung chỉ lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đột nhiên có loại cảm giác sắp phi thăng. Chuyện hạnh phúc này tới quá đột ngột, làm cho hắn có chút không kịp tiếp nhận.

....

Giữa lưng chừng Vô Danh phong.

Sắc trời đã dần dần âm đạm.

Trương Nhị Cầu cồng tiểu sư muội trên vai, Phong Bất Giác thì theo ở một bên.

- Tiểu sư muội, ngày hôm nay muội và Ngọc Lan tỷ tỷ nói những gì?

Trương Nhị Cầu dò hỏi.

Hai người Trương Nhị Cầu có thể đi Già Lam phong, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Lâm Phàm. Nếu không phải vậy, sợ là hai người vừa vào Già Lam phong đã bị đánh đuổi.

Trương Nhị Cầu chớp chớp đôi mắt to tròn:

- Ngọc Lan tỷ tỷ nói sư huynh rất đẹp trai, Ngọc Lan tỷ tỷ rất thích.

Trương Nhị Cầu nghe thế lập tức đứng hình.

Gương mặt hân hoan cũng biến thành mừng như điên, bế tiểu sư muội xuống trước mặt mình.

- Tiểu sư muội, muội nói có thật không?

Trương Nhị Cầu đột nhiên cảm giác hạnh phúc tới quá là nhanh.

Trương Nhị Cầu rất có hảo cảm với Ngọc Lan, thế nhưng tự biết lấy mình. Có điều đôi khi chỉ cần được nhìn thấy cũng đã là một loại hạnh phúc với Trương Nhị Cầu.

Thái Chi Kiều thò bàn tay mũm mĩm trắng trẻo vào cái túi nhỏ nhỏ đeo bên hông, sau đó lấy lễ vật mà các sư tỷ Già Lam Phong tặng mình ra, cũng chính là một chiếc gương đồng nhỏ.

- Sư huynh, huynh có thể tự mình nhìn mà.

Thái Chi Kiều đưa cái gương nhỏ tới trước mặt của Trương Nhị Cầu.

Trương Nhị Cầu không hiểu ý tứ gì, nhìn chính mình trong gương, gãi gãi cằm.

- Hình như là có đẹp trai hơn thật.

Trương Nhị Cầu lẩm bẩm nói.

Phong Bất Giác đứng ở một bên, cho rằng im lặng là tốt nhất.

Thái Chi Kiều mở tròng hai mắt, sau đó thật cẩn thận cất lại gương đồng vào túi, lại bò lại lên vai Trương Nhị Cầu.

- Tiểu sư muội, muội nói sư huynh có đẹp trai hay không?

Trương Nhị Cầu hỏi.

- Không biết ạ.

Thái Chi Kiều hồn nhiên nói.

-----oo0oo-----

3 chap chap 1, chúc mừng năm mới:D

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Lại một đêm không ngủ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp."

"Thân thể: Nhập Thần trung giai."

Song song với tiếng của hệ thống, một luồng khí nóng chạy khắp toàn thân Lâm Phàm. Thân thể hắn lại trở nên cường đại thêm một bước nữa.

- Dùng hai thành thực lực.

Lâm Phàm rất mừng rỡ, nhưng không vì thế mà quên việc lợi dụng "dụng cụ tăng exp" Diệt Cùng Kỳ.

- Vâng.

Diệt Cùng Kỳ giờ cũng đã phát hiện chỗ bất phạm của tông chủ. Tuy rằng không chế ở một thành thực lực, có điều đánh ra nhiều chương như vậy, dù là một khối thép cũng đã bị hắn đập nát vụn. Thế nhưng tông chủ lại càng ngày càng có tinh thần.

Hiện giờ, ở trong lòng Diệt Cùng Kỳ chỉ có một ý tưởng: tông chủ không chỉ thích ngược đãi người khác mà còn thích bị người ngược đãi.

Nhưng hắn cũng không ngốc mà đi nói chuyện này ra, bằng không rất khó tưởng tượng bản thân hắn sẽ gặp chuyện tàn ác gì nữa.

Giờ khắc này, Diệt Cùng Kỳ tăng lên khí thế, thực lực tăng thêm một tầng, khiến không gian cũng vang lên tiếng rung chấn, sau đó đánh một quyền về phía Lâm Phàm.

"Àm..."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +20 vạn exp."

....

- Dùng ba thành thực lực.

Qua một hồi lâu, Lâm Phàm lại mở miệng.

- Rõ!

Diệt Cùng Kỳ không dám không nghe, sau đó không chút do dự lại một chương đánh tới.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

Exp cứ như thế thông thả tăng lên qua mỗi lần Diệt Cùng Kỳ tung chương.

....

- Tiểu sư muội, đêm nay muội muốn ăn gì?

Một ngày ba bữa trên Vô Danh phong đều do Trương Nhị Cầu phụ trách. Hiện giờ có thêm tiểu sư muội, hơn nữa còn là tiểu sư muội được tông chủ đại nhân khá coi trọng, Trương Nhị Cầu đương nhiên phải chiều cố tận tình.

- O, tiếng gì thế nhỉ?

Trương Nhị Cầu nhú mày, không rõ âm thanh gì đang quanh quẩn trên núi.

- Hình như là tiếng ở chỗ của tông chủ.

Phong Bất Giác nói.

- Chắc là tông chủ đại nhân đang luyện đan.

Trương Nhị Cầu nghĩ mãi không rõ đây là tiếng động gì, cho rằng Lâm Phàm đang luyện được.

- Sư huynh, muội muốn đi xem.

Thái Chi Kiều vẫn ngồi trên vai Trương Nhị Cầu, tò mò nói.

Hồi mới rời khỏi thành Dung Thiên, Thái Chi Kiều thi thoảng lại khóc lóc thảm thiết vì nhớ nhà. Nhưng theo thời gian, dưới sự dụ dỗ không ngừng của đám người Lâm Phàm, cuối cùng tiểu la lỵ này đã dần quen nơi đây, cũng không khóc nữa.

- Sư huynh, vậy không tốt đâu, nếu bị tông chủ đại nhân phát hiện...

Phong Bất Giác nói, lén lút nhìn nhìn về phòng tông chủ. Nếu tông chủ mà biết, nhất định là sẽ bị tra tấn một phen.

Trương Nhị Cầu cũng do dự, nhưng rồi lại chịu thua trước ánh mắt chờ mong của tiểu sư muội. Cuộc sống hạnh phúc sau này của hắn có thành hay không là còn nhờ nhiều ở tiểu sư muội qua lại với Già Lam phong, nếu đắc tội với tiểu sư muội thì sau này hối hận cũng không kịp.

....

- Chúng ta không lên tiếng, đi nhìn trộm một cái.

Trương Nhị Cầu hạ quyết tâm, nói.

- Sư huynh thật tốt, Chi Kiều tuyệt đối sẽ không gây tiếng động.

Thái Chi Kiều vỗ tay hoan hô, nói.

- Tốt, chúng ta đi nhìn trộm một cái.

....

Ba người lén lút nhón chân đi, ghé vào một góc cửa, nhìn xuyên qua khe hở vào trong. Thế nhưng vừa thấy cảnh tượng bên trong, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đã trợn mắt há hốc mồm.

Tông chủ đại nhân cao quý trong lòng bọn họ, tại sao lại... lại..

- Áuuuu, thoải mái quá, không tệ...

Giờ phút này, Lâm Phàm đang lén lút hai mắt, cảm thụ exp tăng cao. Loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời, khoái cảm biểu hiện hết lên trên mặt của Lâm Phàm, khiến hai người Trương Nhị Cầu nhìn mà rung cả mình.

Sư đệ mới tới cũng đang ở đây. Chẳng lẽ tông chủ đại nhân có loại ham mê đặc biệt...

Bọn hắn đã không dám suy nghĩ, cũng không dám tưởng tượng thêm nữa, mà cùng biến sắc. Nếu chuyện nhìn lén này bị tông chủ phát hiện, vậy chẳng phải..

- Sư huynh, sư phụ đang làm gì vậy?

Thái Chi Kiều không hiểu gì cả, cất tiếng hỏi.

- Suyt, nhỏ giọng một chút.

Trương Nhị Cầu dựng đứng lông tơ toàn thân, bởi vì một câu vừa rồi, tiểu sư muội nói không hề nhỏ mà còn rất vang.

Lâm Phàm cũng đã cảm nhận được bên ngoài có người, lại nghe giọng nói trong trẻo này thì sắc mặt hơi đổi. Người và tiếng này, không cần nghĩ cũng biết là đám đệ tử của hắn, hơn nữa như thế tức là biểu hiện làm người muốn nôn ọe vừa rồi của hắn đã bị đám đệ tử thấy cả.

Bản thân hắn là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, sao có thể để hình tượng trong lòng đệ tử bị hủy diệt?

Lâm Phàm lục lọi ngăn vụn suy nghĩ trong đầu, đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

Hắn chém ra một chương lên ngực Diệt Cùng Kỳ, sau đó vung ông tay áo, ánh mắt ôn hòa bình tĩnh:

- Bộ chương pháp vừa rồi của ngươi không đủ lực đạo, sơ hở chông chốt, cần tôi luyện nhiều hơn nữa.

Sau đó, hắn nhìn về phía cửa, nhẹ giọng nói:

- Các ngươi vào đi.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái, trong mắt hiện vẻ bất đắc dĩ, bị phát hiện rồi.

- Sư phụ, người đang làm gì vậy ạ?

Thái Chi Kiều lách cửa tiến vào, đi tới trước mặt Lâm Phàm, mặt tò mò hỏi.

Lâm Phàm cười nhẹ, xoa xoa đầu tiểu đồ đệ, mặt không đỏ tím không nhảy nói:

- Sư phụ vừa mới dạy võ cho sư đệ mới của con. Sao hôm nay các con trở về sớm vậy hả?

Thái Chi Kiều cái hiểu cái không gât đầu:

- Sư phụ, trời tối rồi, đầu còn sớm đầu ạ.

Lâm Phàm sững sốt, sau đó nhìn ra ngoài, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, đã đến tối rồi.

- Cùng Kỳ, bộ chương pháp này của ngươi còn cần nghiên cứu thêm. Đêm nay ngươi cũng đừng đi nữa, bản tông chủ sẽ giúp ngươi luyện tập.

Lâm Phàm nói.

- Rồi.

Diệt Cùng Kỳ nào dám nói thêm cái gì, chỉ biết gật gật đầu, thế nhưng trong đôi mắt mờ hồ đã có hơi nước, như là sắp khóc.

Đêm nay lại là một đêm thống khổ không ngủ rồi...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sư Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Cảm động muốn khóc

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm là tông chủ của bọn họ, đương nhiên nói cái gì chính là cái đấy, mà hắn cũng đang thầm cảm thán may mà mình đầu óc thông minh, phản ứng kịp trong tích tắc.

Hiện giờ nhìn thần sắc bá phúc của đám đệ tử, Lâm Phàm cũng thoải mái hơn không ít.

Trương Nhị Cầu chuẩn bị cơm canh, sau đó đợi mọi người dùng bữa xong, Lâm Phàm lại để cho bọn họ tách ra đi nghỉ ngơi, chỉ giữ lại Diệt Cùng Kỳ.

Giờ khắc này, trong phòng Lâm Phàm không một tiếng động.

Diệt Cùng Kỳ đang rất khẩn trương. Không phải vì tông chủ trông rất đáng sợ, mà là vì chỉ có hắn và tông chủ ở một chỗ khiến hắn không thể ngăn chặn cảm giác sợ hãi bốc lên.

Lâm Phàm khẽ cười, vẫy vẫy tay với Diệt Cùng Kỳ, nói:

- Tốt, tiếp tục.

"Àm..."

"Àm..."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

....

Thời gian cứ như vậy đi qua.

Trời về khuya, Lâm Phàm cũng đã buồn ngủ nhủu cả mắt.

- Chọn lưng của ta mà đánh. Bản tông nghỉ ngơi trước một lát, đợi ta tỉnh lại thì ngươi có thể nghỉ ngơi.

Lâm Phàm nói.

Diệt Cùng Kỳ nhìn tông chủ, trong ánh mắt đã hiện vẻ cầu xin, giống như là muốn tông chủ thả cho đi.

Lâm Phàm không phải là hạng người lòng dạ độc ác, đương nhiên cũng có tình người. Hắn nhìn Diệt Cùng Kỳ, sắc mặt bình tĩnh, vỗ vỗ vai Diệt Cùng Kỳ, chậm chậm nói:

- Cùng Kỳ à, ngươi phải biết rằng tất cả chuyện bản tông làm đều là vì muốn tốt cho ngươi. Bản tông muốn ngươi làm thế này là để tôi luyện tâm trí của ngươi. Sau này Thánh Ma Tông không thể không có người kế tục, tuy ngươi vai vế nhỏ, nhưng bản tông xem trọng ngươi.

- Tông chủ...

Diệt Cùng Kỳ bị Lâm Phàm dạy dỗ phục tùng, tuy ở sâu trong nội tâm đã bị Lâm Phàm gieo xuống hạt giống sợ hãi, nhưng suy nghĩ vẫn như bao người, có tình cảm, có tư tưởng, cũng hy vọng được khen ngợi, được quan tâm.

Hiện giờ Lâm Phàm nói ra những lời này đã đánh thật sâu vào trong nội tâm của Diệt Cùng Kỳ, làm hắn cảm động đến rơi nước mắt.

- Cùng Kỳ à, ngươi cũng không nên trách bản tông hà khắc đối với ngươi như thế. Dù gì thì người kế tục cũng không dễ làm như vậy, ngươi phải dùng nó làm động lực để tăng lên tâm trí và tu vi của bản thân, rõ chưa?

Lâm Phàm nói.

- Rõ ạ.

Diệt Cùng Kỳ gật đầu liên tục.

- Ừm, hiểu được là tốt rồi. Bản tông rất là vui mừng.

Lâm Phàm cảm giác mình sống quá mệt mỏi, có cả một đám trẻ nhỏ ở bên dưới cứ thi thoảng lại phải cổ vũ động viên.

Có điều Lâm Phàm cũng không cảm giác mình làm chuyện này là phí phạm, bởi ai bảo mình là người cao thượng như thế chứ.

- Tiếp tục đi.

Lâm Phàm khoát tay áo, sau đó nằm úp sấp xuống, nhắm mắt tiến vào mộng đẹp, để mặc cái lưng cho Diệt Cùng Kỳ đánh...

....

Nhìn thấy tông chủ dần dần đi vào giấc ngủ, tâm tình mệt mỏi ban đầu của Diệt Cùng Kỳ đã trở thành hưng không, thay vào đó là tràn ngập lực lượng.

Giống như mấy lời vừa rồi của Lâm Phàm đã hóa thành suối nguồn lực lượng, tưới tắm lại trái tim khô héo của hắn.

- Tông chủ, đệ tử nhất định không để ngài thất vọng.

"Àm..."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

....

Một đêm này, toàn bộ Vô Danh phong, chỉ có Thái Chi Kiều có thể ngủ say sưa. Trương Nhị Cầu, Phong Bất Giác, Thiên Vũ ba người bị những tiếng chuông nặng nề đập mạnh vào tai, không cách nào chợp mắt nổi.

Bọn hắn không biết tông chủ và sư đệ mới tới kia rốt cuộc là đang làm gì. Tại sao hơn nửa đêm rồi vẫn còn chỉ điểm công pháp, chẳng lẽ đợi đến sáng mai không được sao?

Hôm sau.

Lâm Phàm khoan khoái mở mắt. Đêm qua hắn ngủ rất ngon, đến tận lúc này tỉnh rồi mới cảm nhận được từng luồng trường lực đánh lên người mình.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +1 exp."

Lâm Phàm nghe thấy nhắc nhở của hệ thống thì giật mình, sao lại chỉ có 1 điểm exp?

Thế nhưng sau khi tra xét, hắn mới hiểu đây là do Bất Diệt Ma Thể đã thăng cấp, còn hắn ngủ say nên không biết.

"Thân thể: Nhập Thần cao giai."

Khi Lâm Phàm nhìn về Diệt Cùng Kỳ, hắn cũng không thể không có chút cảm thán.

Đúng là đứa nhỏ ngốc.

Diệt Cùng Kỳ giờ đã hữu khí vô lực, thần sắc hiện rõ vẻ tiêu tụy.

- Ngươi về nghỉ ngơi đi.

Lâm Phàm khoát tay áo:

- Buổi tối tiếp tục.

- Vâng...

-----oo0oo-----

☀ Mọi đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sư Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Chịu được nhàm chán mới có thể vô địch

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong vòng nửa tháng, Lâm Phàm không hề rời khỏi Vô Danh phong, cũng giữ rịt lấy Diệt Cùng Kỳ ở bên cạnh, không ngừng tăng exp cho Bất Diệt Ma Thể.

Mà cũng trong thời gian này, vì buổi tối rất khó để ngủ nổi, đành thức tu luyện, cho nên tu vi của đám Trương Nhị Cầu cũng tăng khá nhanh. Nhất là Trương Nhị Cầu còn đang ở cảnh giới Hậu Thiên, khí huyết trong cơ thể đã có động lại vô cùng nồng hậu, mỗi nhịp hô hấp đều khiến khí huyết quay cuồng như núi lửa chờ phun trào.

Thế nhưng lại cũng có mặt tiêu cực, đó là thời gian dài không ngủ đủ, khiến tinh thần cả đám đều sa sút nghiêm trọng. Lâm Phàm nhìn cặp mắt thâm như cú mèo của ba người Trương Nhị Cầu, Phong Bất Giác và Thiên Vũ thì cũng đành nổi thiện tâm, không tra tấn ban đêm nữa.

- Phù...

Lâm Phàm thở mạnh một hơi.

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp."

"Thân thể: Tiểu Thiên Vị cao giai."

Nửa tháng vất vả, cuối cùng cường độ thân thể cũng đã lên tới Tiểu Thiên Vị cao giai. Bằng khối thân thể này đã đủ để hắn tung hoành trong tông, bởi ngoài tông chủ và các thái thượng trưởng lão ra, đã không ai phá nổi phòng ngự của hắn nữa.

Thế nhưng khi nhìn đến số lượng exp cần để lên tầng tiếp theo, Lâm Phàm cũng không khỏi bị hù.

Quá ác, thật sự là quá ác.

Ngàn này exp, nếu không có cao thủ cố ý biểu tặc, chỉ sợ rất khó để thăng cấp.

Thế nhưng dù sao hiện giờ đạt tới mức này cũng đã khiến Lâm Phàm rất hài lòng.

Đối với bất kỳ một võ giả nào, có được thân thể như vậy cũng là một chuyện đáng để hưng phấn cực kỳ.

Diệt Cùng Kỳ tu vi là Tiểu Thiên Vị cao giai, nhưng cường độ nhục thể của hắn lại xa xa không đạt cảnh giới này.

Nhưng dù là thế, Diệt Cùng Kỳ lại vẫn có thể dựa vào cường độ của thân thể để chống đỡ mấy năm chịu trọng phạt ở trạng thái tu vi bị phong ấn.

Hiện giờ Diệt Cùng Kỳ đánh một chưởng lên người Lâm Phàm đã không tăng nổi exp nào. Nửa tháng này, Lâm Phàm thật quá biết ơn Diệt Cùng Kỳ. Nếu không phải có hắn, Lâm Phàm muốn đạt tới trình độ như vậy, cũng không biết phải chờ đến năm nào tháng nào nữa.

- Cùng Kỳ à, ngươi đã vượt qua khảo nghiệm của bản tọa dành cho ngươi rồi, sau này ngươi có thể tự do hoạt động, không cần luôn ở cạnh bản tọa nữa.

Lâm Phàm vỗ vai Diệt Cùng Kỳ, nói.

Diệt Cùng Kỳ nghe được lời này của Lâm Phàm, hai mắt đã rưng rưng kia đột nhiên mở to ra, vẻ mặt hưng phấn.

Hắn biết đây là khảo nghiệm của tông chủ dành cho mình, thế nhưng khảo nghiệm này dài đến độ hắn đã quá mệt mỏi. Nếu không phải dựa vào ý chí chống đỡ, chỉ sợ là hắn đã hỏng mất từ mấy ngày trước.

Mỗi ngày lặp lại một động tác, dù là người sắt cũng sắp điên rồi.

- Tông chủ, đệ tử vượt qua rồi sao?

Diệt Cùng Kỳ không dám tin hỏi.

- Đúng thế, vượt qua rồi.

Lâm Phàm cười nhẹ nói.

Nửa tháng này, không riêng Diệt Cùng Kỳ muốn điên, cả Lâm Phàm cũng cảm giác buồn chán đến phát rồ. Ngồi bất động một chỗ cho người đánh không phải người thường chịu nổi a.

- Tông chủ, vậy đệ tử xin về trước nghỉ ngơi.

Diệt Cùng Kỳ cung kính nói. Giờ hắn chỉ muốn lập tức ngủ một giấc thật ngon, cố quên đi cảnh cứ mỗi lần nhắm mắt lại là trong đầu đều toàn hiện lên hình ảnh hai tay mình đánh chưởng.

....

Cách đó ngoài ngàn dặm, một chiếc chiến thuyền to lớn đang bay trên không với tốc độ cao về hướng Thánh Tông.

Chiến thuyền này còn đồ sộ hơn chiếc chiến thuyền mà ngày đó Lâm Phàm đã ngồi.

Giữa chiến thuyền cắm một lá cờ đỏ chói. Một đám đệ tử ngồi xung quanh thuyền, nhìn xuống đất trời bên dưới.

- Trương lão, chỉ còn ngàn dặm nữa là tới Thánh Tông, hẳn giờ Ngọ sẽ đến nơi.

Giờ phút này, một gã đệ tử cung kính đi tới trước mặt một ông lão, thấp giọng nói.

- Ừm.

Ông lão bình thản đáp, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía trước, như là xuyên thấu qua được tầng tầng hư không.

Trên Vô Danh Phong.

Lâm Phàm có tâm tình thật tốt. Tu trên núi đã đến nửa tháng, không biết các tiểu sư đệ có nhớ đến mình không nữa.

Vô Danh phong quét khỏi là nhờ Lâm Phàm tự mình luyện đan. Có điều trong thời gian nửa tháng thăng cấp này, hắn cũng tạm dừng việc luyện đan cho đệ tử ngoại môn.

Mà từ sau chuyện lần trước, Đan Đình phong cũng đã thành thật lên nhiều, hơn nữa xác suất luyện đan thành công cũng tăng mạnh; tuy không thể so với Lâm Phàm, nhưng ít nhất đã không còn phát sinh tình huống "lâm thị" sư huynh đệ ngoại môn.

Lâm Phàm tạm dừng luyện đan, Đan Đình phong lại thay đổi, bởi thế các đệ tử ngoại môn dần dần lại tin tưởng Đan Đình phong.

Nhưng cho dù là thế, địa vị của Lâm Phàm ở trong lòng các đệ tử ngoại môn vẫn là không thể lật đổ. Tất cả đều rõ ràng, Đan Đình phong có thể thay đổi như vậy, hết thấy đều là công lao của Lâm sư thúc.

Lâm Phàm hành tẩu trong khu của đệ tử ngoại môn.

Đám đệ tử ngoại môn đã có một thời gian không thấy Lâm sư thúc, giờ tự nhiên là nhiệt tình tiến tới thăm hỏi.

Lâm Phàm vui vẻ gật đầu đáp lễ, thế nhưng có chút thắc mắc về việc hình như ai nấy đều đang rất vội vàng.

- Sao các người lại bận rộn như vậy, có phải có chuyện gì xảy ra không?

Lâm Phàm ngăn một đệ tử lại, hỏi thăm.

Tên đệ tử ngoại môn kia sùng bái nhìn Lâm Phàm, sau đó hít sâu một hơi:

- Bẩm Lâm sư thúc, người Cửu Tiêu Tông hôm nay sẽ tới Thánh Tông, cho nên các sư huynh đệ đều đang bận chuẩn bị yến tiệc.

Cửu Tiêu Tông?

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm nghe đến tông môn này.

- Cửu Tiêu Tông này là như thế nào? Chẳng lẽ có quan hệ sâu xa với Thánh Tông chúng ta?

Lâm Phàm hỏi.

- Vâng, thưa sư thúc. Cửu Tiêu Tông này ở tận cực Tây, cách Thánh Tông chúng ta rất rất xa. Mà Thánh Tông chúng ta và Cửu Tiêu Tông thì có ước chiến mỗi ba năm, mỗi lần sẽ cho các đệ tử tỉ thí để chọn ra thiên kiêu mạnh nhất. Tập tục này đã kéo dài mấy ngàn năm, mỗi một lần đều cực kỳ long trọng.

Đệ tử ngoại môn này cười nói, giống như ước hẹn ba năm này là chuyện rất vui vẻ.

Lâm Phàm gật gù đầu, nỗi hứng thú trong lòng. Không ngờ Thánh Tông lại có tiết mục hay ho này.

Đệ tử thiên kiêu mạnh nhất?

Lâm Phàm thì thầm, vừa bước tiếp vào suy đoán xem liệu mình có được tham gia hay không.

Thế nhưng nếu hần tham gia thì lại sợ mang tiếng ý lớn hiếp nhỏ. Dù sao hần cũng là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông. Có điều nếu không tham gia thì có lẽ cũng nên chiếm một ghế trọng tài.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Làm người không thể quá Tân Phong

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tiến vào chỗ tu luyện của đệ tử nội môn, Lâm Phàm phát hiện nơi này lại an tĩnh hơn hẳn thường ngày.

Nhìn quanh trên vách đá, dưới thác nước, Lâm Phàm đều có thể thấy được một số đệ tử đang liều mạng tu luyện, cũng không tiện quấy rầy.

Khi Lâm Phàm đi gần đến ngọn núi của tông chủ, chợt gặp Tông Hận Thiên.

- Lâm sư thúc.

Tông Hận Thiên nở nụ cười chào hỏi. Từ khi trở về lần trước, hắn đã không thấy qua Lâm sư thúc.

- Sư diệt, người nhân nhả như vậy, hẳn là rất có lòng tin với trận tranh đoạt thiên kiêu mạnh nhất chứ hả?

Lâm Phàm cười nói.

Tông Hận Thiên có chút xấu hổ gãi gãi đầu:

- Sư thúc, ngài cứ đùa. Sư diệt không tự tin cho nên mới lang thang giải sầu.

- Còn chưa bắt đầu, sao lại mất tự tin thế hả?

Lâm Phàm nói.

- Sư thúc, sư diệt cũng không có cách nào.

Tông Hận Thiên hiện giờ gặp áp lực rất lớn. Lần thi đấu này, gần như cả tông môn đều đang trông chờ ở hắn.

Thế nhưng Tông Hận Thiên lại tự hiểu lấy mình. Ở kỳ thi đấu ba năm trước, hắn bị thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông đánh bại dễ dàng. Mà tới nay, tuy rằng liều mạng tu luyện nên tiến bộ rất lớn, nhưng hắn vẫn không dám nói mình có thể thắng.

- Làm hết sức là được. Đúng rồi, bản sư thúc hỏi người, thi đấu thiên kiêu mạnh nhất tới cùng là có ý nghĩa gì?

Lâm Phàm và Tông Hận Thiên ngồi xuống một chiếc ghế đá mà trò chuyện.

- Sư thúc, chuyện này phải nói tới ba ngàn năm trước. Lúc ấy tông chủ Thánh Tông và tông chủ Cửu Tiêu Tông vẫn còn là hai đệ tử, ở thời gian lịch lãm cầm địa đã kết thành bằng hữu tri kỷ. Thế nhưng theo ghi chép lại, có một lần hai người tranh cãi xem tông môn của ai tốt hơn, âm ỉ mãi, cuối cùng không ai phục ai, cho nên định ra kỳ thi đấu thiên kiêu mạnh nhất, và được lưu truyền tới tận ngày hôm nay.

Tông Hận Thiên nói.

- Vậy thắng cuộc thì có phần thưởng gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Không có ạ.

Tông Hận Thiên lắc đầu nói.

Lâm Phàm nghe thế thì sững sốt. Không có phần thưởng mà còn rùm beng cùng cố gắng đến thế sao? Hắn thấy khó hiểu, lại hỏi:

- Có ý gì? Không có phần thưởng thì các đệ tử sao có động lực chứ?

Tông Hận Thiên lắc đầu, đáp:

- Sư thúc, dù không có phần thưởng, nhưng trận chiến này lại vô cùng quan trọng với tông môn, cho nên tuyệt đối không thể thua.

Lâm Phàm nhìn bộ dáng của Tông Hận Thiên, cũng có chút bó tay. Xem ra trận chiến thiên kiêu mạnh nhất này là do hai lão tổ không ai phục ai, cuối cùng lập ra quy củ từ ba ngàn năm trước.

Mà cái quy củ này được hậu bối giữ đến hiện tại, thế nhưng lại dập khuôn theo suy nghĩ từ tận mấy ngàn năm kia.

- Ủ, vậy có lên, bản sư thúc xem trọng người.

Lâm Phàm đứng dậy, vỗ vỗ vai Tông Hận Thiên, chuẩn bị rời đi.

- Vâng, sư thúc, sư diệt nhất định sẽ làm hết sức.

Tông Hận Thiên gật đầu đáp.

....

Giờ Ngọ.

Một chiếc chiến thuyền thật lớn xuất hiện ở phía trên Thánh Tông.

Đệ tử của Thánh Tông vừa thấy chiến thuyền trên bầu trời thì đã xì xào bàn tán.

Có một số đệ tử lần đầu tiên thấy Cửu Tiêu Tông, thế nhưng bởi vì trận chiến thiên kiều mạnh nhất mỗi ba năm, cho nên cảm nhận lẫn nhau của đệ tử hai tông không được tốt lắm.

Lâm Phàm đứng trong đám người, nhìn chiến thuyền khổng lồ trên bầu trời, cũng không thể không cảm thán: ai nói tông môn không sĩ diện, Cửu Tiêu Tông này khẳng định là một tông môn cực kỳ sĩ diện.

Chiến thuyền này so với chiến thuyền của Thánh Tông còn lớn hơn vài lần. Nếu giờ chiến thuyền của Thánh Tông cũng xuất hiện ở đây, chỉ có hóa đệ tử gặp sự phụ.

Lân nghênh khách này là do thái thượng trưởng lão Vô Nhai chủ trì.

- Vô Nhai huynh, mấy năm không gặp, địa bàn của Thánh Tông càng ngày càng nhỏ hay sao ấy nhờ, cả chỗ đỗ cho chiến thuyền của chúng ta cũng không có.

Trên chiến thuyền, một ông lão râu bạc trắng lên tiếng cười nói.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, cảm giác ông già này vừa mở miệng đã sặc mùi thuốc nổ.

- Dịch Sơ huynh, vài năm không gặp, huynh lại già đi không ít đấy. Nếu đã đến rồi, còn không mau xuống hỏi thăm bằng hữu nào.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai mỉm cười lắc đầu nói.

- Được.

Thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ của Cửu Tiêu Tông nhảy từ chiến thuyền xuống, đi tới trước mặt Vô Nhai.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới nhìn rõ bộ dáng của thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông.

Dáng người không tính cao lớn, lại hơi mập mạp, bụng to bất thường như đang mang thai chín tháng, tổng thể nhìn như một con lật đật khoác lên mình chiếc áo bào màu trắng.

Hai vị thái thượng trưởng lão đứng đối diện nhau, cười lớn, tay bắt mặt mừng, giống như đang có rất nhiều chuyện chờ hàn huyên.

Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông có quan hệ lâu đời, đến tận ngày nay thì cảm tình vẫn còn vô cùng sâu đậm.

Đương nhiên, điều này là nói cho thế hệ trước, chứ với đệ tử lứa này, sợ là không phải vậy.

- Được rồi, đều xuống đây đi.

Lương Dịch Sơ phát tay, chiến thuyền dần dần thu nhỏ lại, mà các đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông cũng từ chiến thuyền bay xuống.

Từng người đều chung một thần sắc cao ngạo, ánh mắt sắc bén đảo khắp Thánh Tông.

- Vô Nhai huynh, huynh thấy thế nào?

Lương Dịch Sơ cười nói. Hắn rất vừa lòng với đệ tử đời này của Cửu Tiêu Tông, xuất hiện không ít nhân tài.

Vô Nhai nhìn thoáng qua, vuốt vuốt chòm râu bạc, cười nói:

- Không tồi, không tồi, có rất nhiều hạt giống tốt.

- Vô Nhai huynh, đã khen thì khen cho đúng chứ, há chỉ là hạt giống tốt thôi sao?

Lương Dịch Sơ nói.

Vô Nhai cười cười, không nói gì, trong lòng cũng có chút khó chịu. Thế nhưng hắn không thể không thừa nhận, trong đám đệ tử kia có mấy hạt giống không phải là tốt bình thường.

Thậm chí có thể so sánh được với Diệt Cùng Kỳ ở ba năm trước. Nhưng mà Diệt Cùng Kỳ... Ài...

Lâm Phàm nhìn mười mấy đệ tử của Cửu Tiêu Tông, trong lòng cũng cảm thán, quả nhiên lợi hại vô cùng.

Có điều đám người này có cái gì đó không đúng lắm.

Kẻ nào cũng mũi hướng lên trời, tựa như coi mình là đệ nhất thiên hạ, thậm chí đưa nhau chấp hai tay sau đít, làm bộ dáng tuyệt thế cao nhân.

Bộ mặt cùng thái độ vênh vao này, thật sự là làm người ta muốn lao lên đập cho một trận.

....

- Vô Nhai huynh, vừa vặn đệ huynh gặp đệ tử thân truyền của ta. Tân Phong, lại đây bái kiến Vô Nhai tiền bối.

Lương Dịch Sơ gọi một gã đệ tử lại.

Một thiếu niên phong thái như ngọc, thần sắc lạnh nhạt tiến lên, bước đi rất tốn nhưng nhoáng cái đã tới bên cạnh Lương Dịch Sơ.

Súc Địa Thành Thốn!

Một loại công pháp cực kỳ cao thâm.

- Tân Phong, mau bái kiến Vô Nhai tiền bối.

Lương Dịch Sơ nói.

- Vâng.

Tân Phong nhìn thái thượng trưởng lão Vô Nhai, hồ hững gật đầu, xem như là đã bái kiến.

- Vô Nhai huynh, thật ngại quá. Đệ tử này của ta có tính cách như vậy đấy, sửa mãi cũng không được.

Lương Dịch Sơ mỉm cười nói, nhưng rõ ràng làm gì có chỗ nào là đang ngại.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai lắc đầu cười cười, tỏ vẻ không có để ở trong lòng.

Lâm Phàm nhìn Tân Phong này, chửi thầm trong lòng: lại còn dám trang bức hơn cả tiểu gia, có cơ hội nhất định phải chỉnh một phen.

Lương Dịch Sơ rất ưa thích đệ tử thân truyền này của mình, thiên tư cao có thể sánh bằng lão tổ các triều đại Cửu Tiêu Tông. Hiện giờ hắn mang đệ tử tới đây chính là để khoe khoang trước mặt lão bằng hữu.

- Vô Nhai huynh, không biết đệ tử thiên kiều của Thánh Tông ra sao? Cái gã tên Diệt Cùng Kỳ đâu rồi? Ba năm trước, đồ đệ này của ta còn bận bẻ quan đề trùng kích cảnh giới Thiên Vị nên không tham gia kịp, năm nay thật sự là muốn để hai đứa nó chạm trán.

Lương Dịch Sơ ưỡn cái bụng to tròn, cười nói.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn lão hữu, trong lòng không vui:

- Dịch Sơ huynh, sao ta cứ cảm thấy đây là huynh muốn so hơn kém với ta vậy nhỉ?

Vô Nhai không lạ gì tính cách của lão hữu, vừa vào Thánh Tông đã muốn khoe khoang. Ba năm trước, Diệt Cùng Kỳ dùng thủ đoạn cường ngạnh đoạt lấy ngôi vị thiên kiều đệ nhất, khiến Cửu Tiêu Tông mất sạch thể diện.

Hiện giờ xem ra Cửu Tiêu Tông đã chuẩn bị đầy đủ để giành lại mặt mũi.

- Vô Nhai huynh, sao huynh lại nghĩ vậy. Chúng ta đã có hơn một trăm năm giao tình, sao lại mâu thuẫn gì đâu được. Chẳng qua là hai tông chúng ta có quan hệ mật thiết, ta làm trưởng bối nên quan tâm một chút thôi.

Lương Dịch Sơ mặt không đỏ, tim không nhảy nói.

Vô Nhai liếc khề sang phía các đệ tử của Thánh Tông, thật đúng là không tìm đâu ra một người hơn được đệ tử thiên kiều của đối phương.

Nhưng đúng lúc này, Vô Nhai nhìn thấy Lâm Phàm. Tên tiểu tử này luôn thần bí bí, ngay cả Tuyết Vương Sư tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai cũng giết được, hắn là còn ẩn nấp rất nhiều thủ đoạn.

Giờ tông môn đang gặp chuyện khó, thân là người của tông môn, sao tiểu tử này lại trốn tránh được.

Huống hồ nhìn thần sắc đặc ý của Lương Dịch Sơ, Vô Nhai đang cố nén khó chịu trong lòng, tuyệt đối không thể để đối phương sung sướng tiếp.

Giờ phút này, Vô Nhai khẽ nở nụ cười, bình tĩnh nói:

- Nếu Dịch Sơ muốn gặp thì để ta gọi một đệ tử thiên kiều của bản tông đến. Lâm Phàm, lại đây bái kiến Dịch Sơ tiền bối.

-----oo0oo-----

☀️ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng
- [Đô Thị] Sử Thượng Đế Nhất Yêu
- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiền

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Mục đích của tu luyện là gì?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm giờ phút này đang đứng nguyên tại chỗ, trong lòng suy nghĩ xem nên dùng cách gì để chinh Tân Phong.

Nghe thấy Vô Nhai trưởng lão gọi mình, Lâm Phàm hơi ngớ người rồi hiểu dụng ý của trưởng lão, lập tức chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, so với Tân Phong còn cao hơn, hai mắt đã không nhìn thấy phía trước, mà chỉ thấy bầu trời xanh thẳm.

Hai tay hấn chấp sau lưng, đi tới gần hai vị thái thượng trưởng lão.

Bước đi của hắn rất chậm, thể nhưng để tăng thêm sức hút thị giác, Lâm Phàm thi thoảng lại vận chuyển Ấn Thân Thuật, khiến mình thoát ần thoát hiện.

Giờ khắc này, các đệ tử của Thánh Tông kinh hô không thôi.

Bọn hắn bị động tác tiêu sái của Lâm sư thúc làm đứng hình, sau đó xì xào bàn tán.

- Lâm sư thúc quá khí phách rồi.
- Quá tuyệt, mắt của ta muốn mù rồi. Phong thái, bộ pháp, còn có cả cổ khí tức hờ hững của Lâm sư thúc, tất cả đều khiến ta cảm thấy áp lực rất lớn a.
- Hừ, ta đã nói mà, thiên kiêu Cửu Tiêu Tông có là gì, ở trước mặt lâm sư thúc còn không phải bị nghiền áp hoàn toàn.

....

Vô Nhai nhìn thấy bộ dáng lúc này của Lâm Phàm, trong lòng vừa bức vừa buồn cười, thể nhưng bên ngoài thì lại gật gật đầu, ra vẻ thương thức.

Tông môn thiếu đệ tử dạng như vậy, đệ tử có thể thể hiện ra khí thế của tông môn.

- Trưởng lão.

Lâm Phàm đứng bên cạnh Vô Nhai, hờ hững nói.

- Ừm, mau bái kiến Lương tiền bối. Lương tiền bối là hảo hữu chí giao của bản trưởng lão.

Vô Nhai nói.

Lâm Phàm hơi cúi đầu xuống, thể nhưng mắt vẫn tít trên cao, nhìn thấy mỗi mấy cọng tóc trên cái đầu bóng lưỡng của Lương Dịch Sơ.

Tiếp đến, hắn thở mạnh hai cái, xem như là bắt chuyện.

Vô Nhai nhìn Lâm Phàm, ánh mắt kia càng xem càng ưa thích, sau đó hơi xin lỗi nói:

- Dịch Sơ huynh, ngại quá, đệ tử thiên kiêu toàn là tính tình như vậy, sửa mãi không được, xin chớ để trong lòng.

Lương Dịch Sơ nhìn Vô Nhai, sau đó híp mắt nhìn Lâm Phàm, trong lòng có chút mất hứng.

Tân Phong càng không vui, kẻ này sao lại dám kiêu ngạo hơn cả hắn, chẳng lẽ cho là thực lực cường đại hơn mình?

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng rất khó chịu, trong mắt bọn hắn, kẻ này thật sự là quá càn rỡ.

- Ha ha, Vô Nhai huynh, đệ tử này có chút không đơn giản, chẳng qua tu vi. . .

Lương Dịch Sơ cười nói. Không ngờ hắn lại không thể cảm nhận được một tia chân nguyên dao động nào từ trên người Lâm Phàm, đoán không nổi tu vi của người này.

Mà theo suy nghĩ của hắn, người trẻ tuổi này căn bản không có khả năng giấu giếm cấp bậc của mình, như vậy chỉ có một khả năng là đệ tử này không có tu vi.

Vô Nhai sao có thể không rõ ý của lão hữu, thậm chí bản thân hắn cũng không biết tại sao Lâm Phàm lại không có một tia khí tức nào, cả tông chủ cũng không nhìn ra tu vi của tiểu tử này, thật sự là vô cùng quái dị.

- Lương trưởng lão, vẫn bối xin hỏi ngài, chúng ta tu luyện là vì cái gì?

Lâm Phàm bình thản mở miệng hỏi.

- Vô Nhai huynh, đệ tử này thật là có ý tứ, lại khảo nghiệm ta. Cũng tốt, hiện giờ chúng đệ tử đều ở đây, ta làm tiên bối cũng nên khai sáng cho các người.

- Chúng ta tu luyện vì mục đích gì? Đó chính là vì muốn siêu thoát tất cả, từ nay về sau ngao du thiên địa. . .

Lương Dịch Sơ mỉm cười, chậm rãi nói. Hắn muốn dạy cho những tiểu bối này một bài giảng, để cho bọn họ hiểu được, tu luyện tới cùng là vì cái gì.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông nghe thấy trưởng lão nhà mình nói như vậy, giống như là đắm chìm vào trong đạo lý tối cao, gật đầu liên tục.

Ngay cả đệ tử Thánh Tông cũng không ít người gật đầu đồng ý cách giải thích này.

Thế nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm chợt bật phát ra một cỗ khí tức hờ hững, giọng bình thản mà trầm thấp nói:

- Sai rồi. . .

- Chúng ta tu luyện không phải là để đuổi theo điều đó. . .

Lâm Phàm vừa nói ra lời này, toàn trường cùng ồ lên. Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông lại càng nắm chặt nắm tay, cho rằng kẻ này thật sự là quá làm càn.

- Siêu thoát tất cả, ngao du tự tại, vĩnh hằng tự tại sao? Thế nhưng ai dám nói mình có thể vĩnh hằng? Mà tự tại càng là nói dễ hơn làm. Thánh Tông đại nghiệp vạn năm, trăm vị lão tổ, không một ai có thể vĩnh hằng, không một ai có thể tự tại. Lương trưởng lão, ngài có vĩnh hằng được không? Luyện võ là cái gì? Đó chính là tăng lên cực hạn của bản thân, khoái ý ân cừ, bảo hộ được những điều quan trọng. Mà một khi đã vào tông môn, mặc kệ người là đệ tử thiên kiều hay là đệ tử tạp dịch, đều là một phần tử không thể thiếu. Lúc này, điều quan trọng không phải là bản thân tự tại, mà là tông môn sẽ thế nào. Tông môn mạnh, người cũng mạnh, tông môn suy, người cũng suy; thân là một phần tử của tông môn tức là phải dùng toàn bộ tâm huyết để làm cho tông môn càng thêm cường đại, rồi mới nói đến tự tại của bản thân. . .

Lâm Phàm làm một tràng, cũng mặc kệ người nghe có hiểu hay không, trước tiên cứ làm đối phương ngậm miệng cái đã.

Mặc dù hắn cũng đồng ý cách nói của Lương Dịch Sơ. Tu luyện mà không để truy tìm vĩnh hằng tự tại thì còn luyện làm rắm gì.

Thế nhưng ông già này quá đáng ghét, không có tình vận vẹo một chút cho bỏ là không được.

- Hay, Lâm sư thúc nói quá tuyệt vời. . .

- Lâm sư thúc nói hoàn toàn là chân lý a. Tu luyện chính xác là để thủ hộ những điều quan trọng nhất của mình. Thiên tư của ta không cao, cũng không dám mơ tới vĩnh hằng tự tại.

....

Đệ tử Thánh Tông ào ào phụ họa. Những lời Lâm Phàm vừa nói đã đánh thật sâu vào trong nội tâm bọn họ.

Có đệ tử thiên tư vốn không tốt, tu vi chậm chạp không tăng, muốn truy tìm vĩnh hằng tự tại không khác nào kẻ ngốc nói mơ.

Hiện giờ có những câu này của Lâm Phàm, đã khiến bọn họ tìm ra truy cầu của đời mình.

Mà bọn họ là đệ tử tông môn, đương nhiên hy vọng tông môn càng ngày càng cường đại, bởi vậy sẽ bỏ ra toàn bộ tâm huyết để gìn giữ tông môn, khiến tông môn càng ngày càng tốt đẹp.

....

Lương Dịch Sơ giờ phút này ngơ ngẩn cả người. Hắn bị một vấn bối nói đến không biết phải phản bác như thế nào.

Nhất là một câu "ngài có thể vĩnh hằng tự tại không" càng làm cho Lương Dịch Sơ không biết đáp sao cho phải.

Cửu Tiêu Tông qua bao nhiêu năm có cả trăm lão tổ, nhưng đã có ai có thể vĩnh hằng tự tại? Thật sự là chưa từng có.

Nhất là chính mình, có thể vĩnh hằng tự tại sao? Hoàn toàn là nằm mơ.

Cho dù hắn muốn vấn hồi thể diện, cũng không dám nói là mình có thể vĩnh hằng.

- Ài, thế nhân đều cắm đầu vào tu luyện, thế nhưng lại không biết đường tu hành rộng dài đến cỡ nào, đâu có đơn giản như suy nghĩ.

Giờ khắc này Lâm Phàm lắc đầu thờ dài nói.

Vô Nhai kinh ngạc nhìn Lâm Phàm. Hắn không ngờ tiểu tử này có thể nói ra những lời thâm thúy như vậy, thậm chí cẩn thận ngẫm nghĩ còn có thể ngộ ra một chút đạo lý trong đó.

- Hừ.

Đúng lúc này, một luồng kiếm ý sắc bén cương mãnh đột nhiên bộc phát ra.

"Ừ ừ..."

Một thanh trường kiếm bay vọt lên không, sắc bén đến độ có thể chặt đứt tất cả, khiến không khí cũng bị vụn vụn, giống như tùy thời có thể bị xé rách.

- Kẻ thích ứng mới sinh tồn, cá lớn nuốt cá bé, chỉ có kẻ yếu mới tìm kiếm lý do để trốn tránh tất cả, còn cường giả phải có trái tim kiên định. Vĩnh hằng tự tại là cảnh giới cao nhất, cuộc đời này vô oán vô hối, cho dù thất bại cũng không thẹn với bản tâm. Ngươi có dám nhận một kiếm của ta không?

Giờ khắc này, Tân Phong tóc dài bay múa, ánh mắt sắc bén như kiếm, chặt đứt hết thủy triều ngại trước mắt.

Hắn cầm kiếm, chỉ thẳng Lâm Phàm.

- Có dám tiếp một kiếm của ta không?

Tân Phong lạnh lùng nói.

Hắn muốn dùng kiếm ý mạnh nhất để phát tiết nỗi giận vì kẻ trước mắt dám cao ngạo hơn mình, còn định đim mặt mũi của Cửu Tiêu Tông. Hắn muốn cho đối phương hiểu được cái gì gọi là chênh lệch, dù cho đạo lý nhiều hơn nữa, ở trước mặt thực lực tuyệt đối cũng phải hạ thấp cái đầu cao ngạo.

Lương Dịch Sơ tán đồng trong lòng, nhưng bề ngoài lại làm vẻ không vui:

- Đồ nhi, còn không mai thu hồi kiếm ý, chẳng may đã thương các sư đệ Thánh Tông thì sao hả!

Mặt Tân Phong không đổi sắc, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Phàm, giống như không nghe thấy sư phụ nói.

Hắn theo bên cạnh sư phụ đã mười mấy năm, chỉ cần một biểu hiện nhỏ cũng đủ để hắn hiểu ý tứ thật của sư phụ.

Hiện giờ Lương Dịch Sơ nói hắn thu hồi kiếm ý, nhưng hắn hiểu, sư phụ là đang nói:

- Phóng thích đi, để cho bọn họ hiểu được sự lợi hại của con...

Một ít đệ tử tu vi thấp của Thánh Tông bị luồng kiếm ý này ảnh hưởng, sắc mặt dần dần trắng bệch, trán toát mồ hôi. Kiếm ý này giống như là một ngọn núi thật lớn đang đè lên trái tim bọn họ, thậm chí làm cho bọn họ sản sinh một tia sợ hãi.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông thì nở nụ cười. Đây là sư huynh nổi giận, chuẩn bị làm cho đám Thánh Tông hiểu được thực lực chênh lệch lớn đến cỡ nào.

- Kiếm này bất phàm, là vật gì?

Lâm Phàm vẫn chấp hai tay sau lưng, bình thản tiến về trước, ánh mắt nhìn thẳng Tân Phong.

- Kiếm chính là kiếm...

Tân Phong lạnh lùng nói, trong hai tròng mắt có kiếm ý ngập trời, tản ra khí tức sắc bén.

- Nhận một kiếm của ngươi thì có làm sao. Đưa kiếm cho ta.

Lâm Phàm bộc phát ra khí thế bề ngễ thiên hạ, giống như không để vào mắt bất kỳ thứ gì trên thế gian.

Tân Phong hừ lạnh, trường kiếm trong tay rung lên, thoát ly bàn tay hắn, đi vào tay Lâm Phàm.

- Kiếm cả đời chỉ có một chủ nhân, cẩn thận tay của ngươi.

Tân Phong nhìn thẳng Lâm Phàm. Người khác cầm lấy kiếm này của hắn đều sẽ bị kiếm ý tra tấn đến không quên.

Lâm Phàm cầm trường kiếm, miệng nở nụ cười.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +1 vạn exp."

Vừa nắm trường kiếm vào tay, Lâm Phàm đã cảm nhận được một cỗ kiếm ý hung mãnh đánh úp vào cơ thể hắn. Thế nhưng đáng tiếc chút lực lượng này không đủ dùng với Lâm Phàm.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông thấy đối phương có thể nắm được trường kiếm của Tân Phong sư huynh thì đều rất kinh ngạc. Thậm chí cả Lương Dịch Sơ cũng thu hồi vẻ tươi cười.

Đệ tử Thánh Tông này có vấn đề, lại có thể chịu được kiếm ý mà đệ tử hắn tu luyện quanh năm dồn vào kiếm.

- Là một thanh kiếm tốt, đáng tiếc...

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu.

Mà ở khoảnh khắc này, một màn khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Lâm Phàm giờ cao kiếm lên rồi tự chém lên người mình.

Choeng...

Tiếng kim loại vỡ nát vang lên.

Trường kiếm của Tân Phong vừa chạm vào người Lâm Phàm thì tức khắc vỡ thành nhiều mảnh, rơi rớt trên mặt đất.

Mọi người triệt để tròn tròn mắt, ngay cả Vô Nhai và Lương Dịch Sơ cũng ngây ngẩn cả người.

- Ngươi có dám nhận một gạch của ta không?

Lâm Phàm chìa tay phải ra, trong đó mà một viên gạch đỏ.

Hoàn toàn là một viên gạch bình thường, không có gì đặc sắc.

Thế nhưng viên gạch này phối hợp cùng tư thế của Lâm Phàm lại mang đến cho người ta một loại áp lực rất lớn.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sứ Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Học thuyết osin và con chó

Dịch & biên: Vivian Nhinhhi & †Ares†

oOo

Khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo của Tân Phong còn chưa kịp phản ứng lại từ trong khiếp sợ.

Kiểm của mình cứ như vậy không còn?

Đây chính là thanh trường kiếm mình mất bao nhiêu công sức dung nhập vô số kiếm ý cơ mà, sao có thể... Điều này sao có thể chứ...

Trong lòng Tân Phong rất là phần nộ, nhưng hắn biết, chính mình phải nhịn, nếu như mình nổi giận thì thể diện của Cửu Tiêu Tông cũng không còn gì nữa.

Kiểm ý theo trường kiếm vỡ nát cũng biến mất, làm các đệ tử Thánh Tông hồi phục thần trí. Sau đó mọi người bắt đầu hưng phấn bùng bùng mà bàn tán.

- Lâm sư thúc đúng là lợi hại quá đi mà.

- Thanh trường kiếm kia nha, ta chỉ nhìn qua một cái đã kinh hãi rồi, không ngờ Lâm sư thúc lại có thể dùng thân thể mà chấn vỡ nó, thật là quá khủng bố.

- Ha ha, đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông đấy, cả binh khí cũng bị sư thúc của chúng ta chơi hỏng rồi, đúng là hả lòng hả dạ mà.

- Các ngươi xem, đám đệ tử Cửu Tiêu Tông kia, mặt mũi trắng bệch hết cả rồi.

....

- Có dám nhận một gạch của ta không?

Giờ khắc này, Lâm Phàm mở miệng lần thứ ba.

Viên gạch trong tay phải hắn, dưới sự tô điểm của ánh mặt trời càng thêm đỏ tươi, càng thêm óng ánh.

Trời đỏ, gió lặng.

Thời không cứ như dừng lại. Lâm Phàm đứng đó, cặp mắt bình thản nhìn chăm chú vào Tân Phong.

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, trái tim hơi nháy lên. Hắn có cảm giác hít thở không thông, cũng cực kỳ chán ghét loại cảm giác này.

Người trước mắt này chính là đệ tử thiên kiều của Thánh Tông, mình sao có thể bại dưới tay hắn chứ?

Tân Phong nhìn viên gạch màu đỏ trong tay phải của Lâm Phàm. Đây là một viên gạch thật bình thường, không có một chút chân nguyên dao động nào.

Đây không phải huyền binh, cũng không phải thần binh lợi khí gì.

Hay là...

Giờ khắc này, trong lòng Tân Phong đột nhiên có một ý nghĩ, đó chính là người trước mắt này cũng không định làm gì mình, mà là muốn cho Cửu Tiêu Tông một cái bậc thang đi xuống, nên mới cố ý lấy ra một viên gạch thông thường.

Gạch này chụp lên người mình thì sẽ có kết quả gì? Không cần phải nghĩ, Tân Phong cũng rõ, tất nhiên là viên gạch này sẽ vỡ nát ngay lập tức, cũng như trường kiếm của mình vậy, tan thành bốn năm mảnh.

Mà như vậy là có thể hòa cả làng, ai cũng không trách ai, việc này êm đẹp chấm dứt, nghênh đón trận ti thí thiên kiều mạnh nhất.

- Ha ha...

Đã nghĩ thông suốt hết thấy, Tân Phong đột nhiên cười phá lên.

Để bảo tồn thể diện của Cửu Tiêu Tông, mình có bị chơi một gạch này thì đã làm sao.

Vô Nhai và Lương Dịch Sơ liếc nhau một cái, trong lòng hai người cũng có cùng ý tưởng với Tân Phong.

Vô Nhai nhìn về phía Lâm Phàm, cũng không khỏi gật đầu, thầm khen tiểu tử này hiểu cách gìn giữ quan hệ hòa hảo giữa hai tông môn.

Vô Nhai không phản ứng gì thêm, chờ một gạch này đáp xuống rồi nói tiếp, chỉ thầm nhủ sau này nên chú ý tới tiểu tử này hơn nữa, thậm chí hắn là nên tiến cử với tông chủ một phen.

Đệ tử kiệt xuất là rất quan trọng đối với tông môn, mà một đệ tử đã kiệt xuất lại còn trẻ và hiểu chuyện thì lại hiếm càng thêm hiếm.

- Dịch Sơ huynh, nếu vậy thì đợi đệ tử Thánh Tông đáp lễ một đòn, sau đó chúng ta đi dùng bữa đi.

Vô Nhai nói.

Lương Dịch Sơ nhìn Vô Nhai, sau đó khẽ cười cười gợn ngón tay cái lên, tỏ vẻ Thánh Tông có thể có đệ tử hiểu biết như vậy đúng là có phúc.

- Đồ nhi, một khi đã như vậy, con cứ nhận một gạch đi.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Dạ.

Trong lòng Tân Phong lúc này cũng không còn chút e ngại nào, nhận một gạch cũng không phải đại sự gì, hơn nữa gạch này vẫn chỉ là một viên gạch bình thường mà thôi.

Tân Phong giờ khắc này chợt sinh ra cảm giác thân thiết với Lâm Phàm.

Hai người bọn họ tính cách giống nhau, giờ lại cùng chung một cảnh ngộ, thật là vừa khéo.

Chờ chuyện này kết thúc rồi, Tân Phong không ngại kết thêm một bằng hữu.

- Đến đây đi.

Tân Phong ngẩng đầu lên, đồng thời thân mình khẽ nghiêng, đưa đầu về trước, vươn tay ra mời, giống như để cho Lâm Phàm thuận tay thêm một chút.

Trong lòng Lâm Phàm lúc này đang cười lạnh liên tục, nhìn Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay mình. Thần khí bậc này, rốt cuộc đã có đất dụng võ rồi.

- Tốt... Yên tâm đi, sẽ không bị thương đâu.

Lâm Phàm nói.

Tân Phong cúi đầu, khoe miệng hơi cười cười, tất nhiên là sẽ không có thương thế gì rồi. Chính mình đường đường là đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông, sao có chuyện ngay cả viên gạch bình thường cũng không chịu nổi chứ?

Bằng hữu, người yên tâm đi, lòng của người, ta giờ đã hiểu rõ hết rồi.

Giờ khắc này, tay phải Lâm Phàm hơi di động, giống như không có tí khí lực nào.

Các đệ tử xung quanh nhìn một màn trước mắt, cũng thấy nghi ngờ, đây là có chuyện gì?

Nhưng mà một giây sau, mọi người tức khắc minh bạch rồi.

"Bốp!"

Đập nhẹ một cái.

Lâm Phàm xoay người, nhìn cũng chẳng buồn nhìn thêm, thu viên gạch về túi chứa đồ.

- Quá thất vọng, không chịu nổi cả một kích...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời thở dài, tùy tiện duỗi một ngón tay chạm nhẹ vào trán Lâm Phong.

"Rầm..."

Chuyện khiến người ta không dám tin đã xảy ra. Thân hình Tân Phong vậy mà lập tức ngã trên mặt đất.

Giờ khắc này, bốn xung quanh đều lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người mở to hai mắt, bọn họ cũng không rõ là đã có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm nhìn thái thượng trưởng lão Vô Nhai, khẽ gật đầu, sau đó đi về phía xa xa, chỉ lưu lại một câu nói văng vẳng:

- Đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông cũng chỉ có thế mà thôi...

Bóng người không thấy đâu, nhưng giọng nói kia lại giống như sấm sét nổ tung trong đầu đệ tử của hai tông, thật lâu không thể tiêu tán.

Vô Nhai nhìn bóng lưng Lâm Phàm biến mất, sau đó lại nhìn Tân Phong ngã xuống đất vẫn chưa bò dậy mà ngây ngẩn cả người.

Tất cả chuyện này, lẽ nào đều là do chúng ta đã nghỉ quá nhiều?

Lâm Phàm đi thẳng không quay đầu, tới lúc xác định đã cách xa chỗ kia, hắn mới chậm lại, về mặt đang nghiêm trang tức thì nở một nụ cười tiện tiện.

Nếu phải tự chấm điểm cho tình huống vừa rồi, Lâm Phàm muốn cho mình điểm tối đa.

Cao ngạo xuất trần, nghiền áp thiên kiều cùng trưởng lão của Cửu Tiêu Tông, kiểm chém lên thân vỡ nát, cuối cùng một gạch hiển uy... Tất cả chuyện này, Lâm Phàm nghĩ lại còn tự thấy phục mình.

Dùng một câu để hình dung, đó là quá khủng, khủng tới max level.

Thế nhưng khiến Lâm Phàm thắc mắc là tại sao giờ vẫn chưa thấy tiếng hoan hô vang từ đằng kia. Chẳng lẽ là bên đó vẫn đang chìm trong khiếp sợ hay sao?

Thôi bỏ qua. Lâm Phàm giờ đang rất vui vẻ, vừa đi vừa huyt sáo, trở về Vô Danh phong.

....

Giờ phút này, tại đám đông.

Vô Nhai có chút áy náy nhìn Lương Dịch Sơ, giống như là đang nói: thật ngại, làm cho các người mất mặt.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cũng không cứu vãn được nữa.

Cái bụng chín tháng của Lương Dịch Sơ rung lên, vẻ mặt ngơ ngác.

Đám đệ tử của Cửu Tiêu Tông giờ cũng đều ngậm miệng lại, không ai dám tin chuyện vừa xong.

Tân Phong sư huynh thua rồi? Còn là thua đến không thể chối cãi?

Giờ phút này, ánh mắt của đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn sang đệ tử Thánh Tông đã pha lẫn chút ngượng ngùng.

....

- Oaaaaaaa...

Đột nhiên, đệ tử Thánh Tông cùng hoan hô mãnh liệt.

Lâm sư thúc thật sự là quá lợi hại, lợi hại đến độ khiến họ không dám tin.

Thuật luyện đan của Lâm sư thúc đã để họ sùng bái, mà thực lực của Lâm sư thúc lại càng khiến họ bội phục sát đất.

Một viên gạch bình thường không thể bình thường hơn, đập nhẹ một cái đánh gãy thiên kiều của Cửu Tiêu Tông, đây cần tu vi bậc nào cơ chứ?

....

Một phút sau, Tân Phong cũng từ từ tỉnh lại, ngơ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Thế nhưng vừa thấy tình huống chung quanh, Tân Phong lập tức cảm giác có gì đó không đúng lắm. Hắn nhắm hai mắt, giống như đang nhớ lại cái gì đó, sau đó khuôn mặt biến thành phần nộ không thôi.

Hắn không ngờ mình lại thất bại, hơn nữa còn làm cho Cửu Tiêu Tông mất hết thể diện.

- Lão sư, con...

Giờ khắc này, Tân Phong cảm giác mình thẹn với tông môn, thẹn với ơn bồi dưỡng của lão sư.

Trong lòng Lương Dịch Sơ cũng buồn bực vô cùng, nhìn lão hữu của mình mà trăm cảm xúc lẫn lộn. Lẽ nào ông trời không thể cho mình một lần khoe khoang được sao?

- Dịch Sơ huynh, các vị đệ tử thiên kiều, bản tông đã sớm chuẩn bị xong yến tiệc tẩy trần cho khách phương xa tới, mời tất cả theo ta.

Vô Nhai đánh tiếng đề phá bầu không khí xấu hổ này.

- Vô Nhai huynh a, lợi hại, lợi hại...

Lương Dịch Sơ đứng ở trước mặt Vô Nhai, buồn bực nói.

- Dịch Sơ huynh, điều này cũng không thể hoàn toàn trách Thánh Tông chúng ta. Dù sao cũng là huynh khơi mào.

Vô Nhai nói.

Lương Dịch Sơ nhìn thoáng qua Vô Nhai, cuối cùng không lời nào để nói, trực tiếp xua tay, không lên tiếng nữa...

Lâm Phàm lúc này đã gần về tới Vô Danh phong, chợt nghe tiếng hò reo vang trời từ phía sau thì nở một nụ cười. Tuy tiếng hoan hô này có chút muộn, nhưng lại rất đúng chỗ, xem như một cách công nhận công thần của tông môn đi.

....

- Sư phụ...

Thái Chi Kiều nắm theo cái túi bảo bối chứa đủ đồ đạc yêu thích, chạy tới bên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm âu yếm xoa đầu tiểu đồ đệ của mình. Tiểu la lỵ này giờ đã không khóc vì nhớ nhà nữa. Dù sao trẻ con chính là như vậy, không có đa sầu đa cảm như người lớn.

- Sư phụ, sủng vật của con được chưa ạ?

Thái Chi Kiều chớp đôi mắt to tròn nhìn Lâm Phàm, hỏi.

- Được rồi, giờ lão sư trao cho con đây.

Tuyệt Vương Sư con đã hấp thu xong giọt tinh huyết của tổ tiên, sau này có thể phát triển tới cảnh giới gì thì phải xem tạo hóa của chính nó.

Lâm Phàm thả Tuyệt Vương Sư con ra. Con thú nhỏ này giờ đã mở mắt, cọ cọ đầu vào tay Lâm Phàm, kêu lên khe khẽ.

Thú con vừa xuất hiện đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của Chi Kiều.

- Sư phụ, con thú này thật đáng yêu, con muốn ôm nó.

Thái Chi Kiều kéo cánh tay của Lâm Phàm, làm nũng nói.

- Được được, lão sư truyền cho con phương pháp ngự thú, sau này có gì không hiểu cứ hỏi lão sư.

Lâm Phàm đặt tay lên đầu Chi Kiều, quán đĩnh công pháp cho cô bé.

Quán đĩnh xong, lại giảng giải thêm một lát, Lâm Phàm bỗng hỏi:

- Ô, đại sư huynh của con đâu?

Thái Chi Kiều nhìn Lâm Phàm, gãi gãi đầu ngẫm nghĩ rồi chỉ:

- Hình như ở bên kia ạ...

Lâm Phàm nhìn theo hướng chỉ, trong lòng nghi hoặc: nơi đó không phải là vách núi sao? Qua bên đó làm gì, lẽ nào lại bắt đầu hoài nghi nhân sinh?

Tiếp đó, Lâm Phàm cho Chi Kiều chạy đi chơi đùa cùng Tuyệt Vương Sư con, mình thì đi về phía vách núi, muốn nhìn xem Trương Nhị Cầu đang làm gì.

Vách núi của Vô Danh phong có phong cảnh rất đẹp, mây trắng mênh mông vô bờ, giống như tiên cảnh nhân gian.

Giờ phút này, nơi đây có hai bóng người đang đứng không nhúc nhích.

- Ngọc Lan, huynh rất thích muội.

Mặt Trương Nhị Cầu đỏ bừng, ngập ngừng rồi nói lớn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã dừng bước, đứng ở cách đó không xa, đồng thời giật mình không thôi.

Lâm Phàm không thể tin được rằng Trương Nhị Cầu cũng có ngày dám đi thổ lộ với người khác.

Thật sự là làm cho người ta chấn kinh rồi.

Lúc này, giọng nữ cũng cất lên.

- Trương ca, huynh rất tốt, những việc làm của huynh muội sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn thì tốt rồi.

- Ngọc Lan, bây giờ chúng ta quen nhau cũng không muộn mà.

Trương Nhị Cầu nghe được Ngọc Lan khích lệ mình thì rất hoan hỉ, cảm giác mình còn có chút hi vọng.

Còn Lâm Phàm đang đứng dưới trạng thái ẩn thân thì lại chỉ biết lắc đầu.

Nhị Cầu, sao nguoi ngu thế, nghe đến vậy rồi còn không hiểu ý của người ta.

Theo Lâm Phàm, những lời này có thể lý giải như sau:

"Nhị Cầu, muội thật sự là không muốn cùng một chỗ với huynh. Biết làm osin với thú cưng còn không đủ đâu, tu vi của huynh thật sự quá thấp, đáng lẽ huynh nên sớm giác ngộ mới phải."

- Trương ca, muội phải về rồi, bằng không sẽ bị sư tỷ quở trách.

Ngọc Lan nhẹ giọng nói, sau đó cũng không để ý tới Trương Nhị Cầu, cứ thế vô tình rời đi.

Giờ khắc này, toàn bộ thiên địa đều an tĩnh.

Trương Nhị Cầu yên lặng đứng ở bên vách núi, từ trong hai con mắt ti hí bỗng có hai giọt lệ rơi ra rồi bay theo gió.

Lâm Phàm nhìn thấy bóng lưng bi thương của Trương Nhị Cầu, không khỏi có chút thương cảm.

Sư phụ như cha.

Đồ đệ của mình, sao lại để không nó mất sạch thể diện như vậy được.

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Phàm lập tức vạch ra một kế hoạch mới.

Kế hoạch về "Con đường quật khởi của Trương Nhị Cầu".

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng
- [Đô Thị] Sư Thượng Đệ Nhất Yêu
- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Đạo hiếu khách

Dịch & biên: †Ares† & Vodanhkiem

oOo

Lâm Phàm bình tĩnh lại, trong lòng dần dần hình dung ra kế hoạch dạy dỗ Trương Nhị Cầu. Thế nhưng tình huống cụ thể thì còn cần suy tính thêm.

Trương Nhị Cầu gặp đã kích nghiêm trọng về tinh thần như vậy, sợ là còn phải chán nản thêm rất lâu nữa.

Xế chiều, khi màn đêm dần buông xuống, một đám khách không mời mà đến xuất hiện tại Vô Danh phong.

- Lâm sư đệ, tông môn chưa xếp được chỗ nghỉ cho bọn họ, nên nhờ nơi đệ một đêm nhé.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai đích thân đến, nói

- Không thành vấn đề, nhiệt liệt hoan nghênh.

Lâm Phàm vừa nghe, lập tức đồng ý. Hắn là một người rất hiếu khách, giờ lại có bằng hữu từ phương xa tới, càng vui đến quên trời quên đất chứ sao.

- Trưởng lão, ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ tiếp đãi bọn họ thật tốt.

Lâm Phàm nghiêm túc nói, sau đó nhìn về phía các đệ tử Cửu Tiêu Tông ở đằng sau trưởng lão Vô Nhai, miệng nở một nụ cười thân thiện.

- Không cần cầu kỳ quá đâu, ngày mai là quyết chiến định ra thiên kiêu mạnh nhất rồi, chỉ nghỉ nhờ một đêm thôi.

Vô Nhai gật đầu cười, nói.

Tuy rằng chuyện sáng nay khiến người của Cửu Tiêu Tông rất mất mặt, nhưng hẳn tin tưởng Lâm Phàm nhất định không có ý.

- Được, không thành vấn đề. Vô Danh phong bình thường vắng vẻ quá, giờ đông người thì càng náo nhiệt.

Sau đó Lâm Phàm gọi Trương Nhị Cầu:

- Còn không nhanh chóng an bài. Nhớ phải chọn chỗ thoải mái nhất cho khách quý đây nhé.

Tuy hôm nay Trương Nhị Cầu bị một đòn tổn thương về tâm lý, nhưng lại tự giấu xuống thật sâu, tươi cười như thường tiến lên tiếp đón.

- Nào nào, xin mời các vị sư huynh đi theo đệ.

Mặc dù Trương Nhị Cầu lớn lên hơi xấu, nhưng về nhiệt tình này cũng giành được hảo cảm.

Giờ phút này, Tân Phong nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt u oán. Chuyện đã từ sáng nay, thế nhưng vẫn như ngay trước mắt hắn, khiến hắn không thể quên nổi. Tuy yến hội rất phong phú, nhưng Tân Phong ăn gì cũng thấy vô vị, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ về chuyện hôm nay.

Hiện giờ đi tới Vô Danh Phong, lại chạm mặt người kia, trong lòng hắn tự nhiên rất khó chịu.

- Dịch Sơ huynh, đêm nay xin mời tạm ở nơi này.

- Trưởng lão Vô Nhai cười nói.

- Tốt, nơi này cảnh vật không tồi, lại rất yên tĩnh, có thể khiến các đệ tử nghỉ ngơi thật tốt, mai càng dễ dàng hạ gục cao hơn.

Lương Dịch Sơ sớm đã ném chuyện sáng nay ra sau đầu. Tuy rằng mất chút thể diện, nhưng ở trận chiến thiên kiêu mạnh nhất ngày mới tính là phân ra thắng bại.

Khi đó đoạt lại thể diện, cũng là phong quang vô cùng a.

- Vô Nhai trưởng lão, nơi này giao cho ta là được. Ta nhất định sẽ phát huy đạo hiếu khách của Thánh Tông tới tận cùng, để bọn họ nhớ mãi không quên.

Lâm Phàm vỗ ngực nói.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai thỏa mãn gật đầu. Tông môn có thể có đệ tử như vậy thật là may mắn.

- Dịch Sơ huynh, vậy mọi người cũng sớm nghỉ ngơi đi.

Vô Nhai cáo từ Lương Dịch Sơ rồi rời đi.

....

Ngay sau khi trưởng lão Vô Nhai rời đi, khuôn mặt cam đoan bảo đảm của Lâm Phàm nhanh chóng thay đổi, biến thành cười tiện không thôi.

Thiên đường muôn lối người không đi, địa ngục không cửa lại chui vào. Nếu không chiêu đãi thật tốt một phen thì sao thể hiện ra được bản sắc của Vô Danh phong?

Ngày mai là trận chiến tranh thiên kiêu mạnh nhất, thân là phần tử của Thánh Tông, đương nhiên phải làm sao để đệ tử Thánh Tông lấy được thứ hạng tốt nhất.

Lâm Phàm không phải người âm hiểm vô sỉ, đương nhiên khinh thường dùng tới thủ đoạn hạ lưu. Nhưng ‘thượng lưu’ thì được.

- Sư phụ, nhiều người đến quá à.

Thái Chi Kiều thấy có nhiều người tới, náo nhiệt như vậy thì cũng vui vẻ vỗ tay nói.

Lâm Phàm không nói gì, lặng lẽ xoa đầu Thái Chi Kiều, ánh mắt thâm thúy nhìn đệ tử của Cửu Tiêu Tông bỗng lóe sáng.

....

Màn đêm buông xuống.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông hội lại, Lương Dịch Sơ lên kế hoạch cho ngày mai.

- Trận chiến ngày mai, các người nhất định phải xuất ra thực lực mạnh nhất cho ta, nhất định phải giành lấy thứ tự tốt.

Lương Dịch Sơ rất tự tin, bởi vì đệ tử tới đây đều là tinh anh của Cửu Tiêu Tông.

Hơn nữa đồ đệ của hắn lại càng là thiên kiều trong thiên kiều. Tuy việc buổi sáng có chút mất mặt, nhưng hắn cho rằng chỉ là vì chủ quan nên sơ sẩy nhất thời mà thôi.

Ngày mai thi đấu trên đài, cạnh tranh công bình, nhất định sẽ không như vậy nữa.

- Trưởng lão yên tâm. Ngày mai đệ tử sẽ toàn lực ứng phó, nhất định giành được ngôi đầu bảng.

Đệ tử thiên kiều Cửu Tiêu Tông tự tin nói.

- Ủm, tốt lắm. Các người đều đi nghỉ ngơi đi, ngày mai mong chờ biểu hiện của các người.

Lương Dịch Sơ nói.

....

Giờ khắc này, trong phòng của Lâm Phàm.

Bốn người Lâm Phàm, Trương Nhị Cầu, Diệt Cùng Kỳ, Phong Bất Giác ngồi quây tròn lại, thăm thi bàn bạc.

- Tông chủ, đêm nay chúng ta làm gì?

Trương Nhị Cầu biết chỗ lợi hại của tông chủ, đám người kia còn lâu mới được an ổn vượt qua một đêm ở Vô Danh phong.

Lâm Phàm nhìn mấy gian phòng đèn đuốc sáng trưng bên ngoài, khẽ nhếch miệng cười, sau đó vẫy vẫy tay. Mấy đệ tử cùng chụm đầu lại, cẩn thận lắng nghe, cuối cùng cả bốn người liếc mắt nhìn nhau, cùng nở một nụ cười tiện tiện.

Đêm đen như mực. Vô Danh phong im lặng đến bất thường, rồi bỗng nhiên vang lên tiếng khóc vắng vắng.

Ở khu nhà phía Tây, cũng là chỗ ở tạm của các đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Phòng thừa rất nhiều nên mỗi đệ tử đều chọn cách nhau vài gian phòng cho yên tĩnh.

Vương Dương Lâm là một đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông. Hắn so với Tân Phong thì kém hơn một chút, nhưng bất kể là tu vi hay thiên tư thì đều là một tồn tại không thể coi thường.

Lần này hắn trong nhóm đại diện Cửu Tiêu Tông đến Thánh Tông tranh đoạt thứ hạng thiên kiều mạnh nhất, đương nhiên đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Tuy Tân Phong sư huynh rất mạnh, nhưng Vương Dương Lâm cũng không ngại chiến một trận.

Lúc này Vương Dương Lâm đang khoanh chân ngồi trên giường, tiến nhập trạng thái tu luyện. Từng luồng khí tức giống nước chảy thoát ra từ mũi, quay xung quanh thân thể, cuối cùng hợp lại ở một điểm, ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn.

Đột nhiên có một tiếng động từ bên ngoài khiến Vương Dương Lâm mở mắt, cảnh giác lên.

- Sư huynh, huynh nói thật sao? Vô Danh phong của chúng ta thật sự có quỷ á?

- Ta làm sao biết được, nhưng chắc là đệ không biết lai lịch của Vô Danh phong hả?

- Lai lịch gì cơ?

Người kia mở miệng, ngữ khí có chút khản trương.

- Vô Danh phong từng có tên là Thiên Táng phong, nhiều đời là nơi mai táng đệ tử chết trận của tông môn. Tuy sau này tông môn đã di chuyển mộ của họ đi, nhưng mỗi khi đêm đến, nhiệt độ đều sẽ đột ngột hạ xuống, khi đó cũng là lúc âm hồn đi ra.

....

- Sư huynh, huynh đừng làm đệ sợ, đệ nhất gan lắm.

- Yên tâm đi, dù âm hồn có đi ra thì cũng không hại chúng ta đâu. Chúng ta đều là sư đệ của họ mà.

- Vâng vâng...

....

Âm thanh ngoài cửa dần biến mất, nhưng nghe xong những lời này, Vương Dương Lâm lại không thể nào bình tĩnh nổi.

Thiên Táng phong? Từng là nơi mai táng đệ tử chết đi?

Chuyện này...

Vương Dương Lâm không nhìn được mà rung mình một cái, hai mắt vội liếc quanh, cảm giác hình như thật sự là có chút lạnh.

Chẳng lẽ thật sự có quỷ sao?

Vương Dương Lâm đứng bật dậy, cảnh giác quan sát bốn phía.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Vong Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Vong Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Một đêm không thể ngủ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trời đã rất tối.

Bên ngoài gió rú lên từng chập, thỉnh thoảng lại có bóng lá in lên trên khung cửa giấy trắng.

Vốn tất cả đều chỉ là hiện tượng bình thường, nhưng giờ đây, trong mắt Vương Dương Lâm, chúng lại hoàn toàn bất thường, khiến hắn không thể không khẩn trương.

Vương Dương Lâm nhú chặt mày một lúc, sau đó mới bẽ bẽ cổ để mình bình tĩnh lại, rồi không khỏi tự giễu một tiếng.

Trên đời này sao có quỷ được chứ. Huống hồ các sư huynh đệ đều đang ở xung quanh, cho dù là quỷ xuất hiện thì cũng phải bị diệt.

Tiếp đó, Vương Dương Lâm cũng không nghĩ nhiều nữa, khoanh chân ngồi trên giường, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Bên ngoài bỗng thật im lặng, không có dù chỉ là một tiếng lá rơi.

Thế nhưng đúng lúc này, Vương Dương Lâm đột nhiên cảm giác ngoài phòng hình như có vật gì đó, cho nên lập tức mở mắt.

Mà vừa mở mắt, Vương Dương Lâm đã bị dọa đến run cả người. Nhìn từ trong qua lớp cửa sổ dán giấy, giống như là có một bóng người đang đứng yên ở bên ngoài không nhúc nhích...

- Ai...

Vương Dương Lâm trầm giọng quát.

Có điều bóng người kia vẫn không hề lên tiếng, cũng không hề di động.

Vương Dương Lâm hồi hộp hít thở từng ngụm, tim đập thình thịch, cuối cùng cắn răng một cái, lao tới đẩy mạnh cửa phòng ra.

Hắn muốn nhìn rõt cuộc là người nào dám giả thần giả quỷ ở chỗ này.

Thế nhưng bên ngoài lại không có một ai, mà bóng đen hắt lên cửa cũng đã mất tăm.

Vương Dương Lâm nuốt một ngụm nước miếng, sau đó ghé đầu để nhìn cửa sổ từ trong phòng, lại hoảng sợ phát hiện, bóng đen vẫn còn in nguyên trên giấy.

Thậm chí bóng đen kia còn đang di động, phảng phất như là nghiêng cổ rồi vươn cái lưỡi thật dài ra.

- Aaaaa...

Giờ khắc này, Vương Dương Lâm sợ hãi hết lên.

- Sư huynh, làm sao vậy?

Tiếng hét này đã kinh động đến những người khác.

- Không có gì.

Vương Dương Lâm dần dần bình tâm trở lại.

- Sư đệ, chỗ của đệ có cái gì bất thường không?

- Không có a.

Tên đệ từ kia nghi hoặc lắc đầu nói, sau đó đi tới trước mặt Vương Dương Lâm, hỏi:

- Sư huynh, có phải là huynh quá căng thẳng không?

- Không...

Vương Dương Lâm thờ phào một cái, cũng nghĩ rằng do mình quá căng thẳng. Thế nhưng vừa lúc đó, hắn trợn to mắt lên, bởi vì ở phía sau lưng sư đệ của hắn bỗng xuất hiện một cái bóng trắng có khuôn mặt bị mái tóc đen dài che khuất.

Vương Dương Lâm hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, mở trừng hai mắt, nhưng cái bóng trắng kia lại chột mắt nhắm.

- Sư huynh, huynh sao vậy...

Vương Dương Lâm hít thở dồn dập:

- Không có, là ta nhìn lầm thôi, quá căng thẳng...

- À, vậy sư huynh nghỉ ngơi sớm đi, bình tĩnh lại nhé.

- Ừ.

....

Sau khi trở vào phòng đóng cửa lại, Vương Dương Lâm tự rót cho mình một chén trà, cố gắng bình tĩnh lại. Nhưng đúng lúc này, Vương Dương Lâm đột nhiên phát hiện nước trà có màu đỏ như máu.

Vương Dương Lâm run lên, ấm trà rơi xuống, 'choang' một tiếng vỡ thành bốn năm mảnh trên mặt đất.

Mà càng làm cho Vương Dương Lâm hoảng sợ là trên giường của hắn lại xuất hiện mấy chữ màu đỏ tươi.

"Ta chết oan uổng lắm..."

Vương Dương Lâm hoảng hốt lùi về sau, mặt trắng bệch nhìn những việc trước mắt.

Bóng quỷ, trà máu, chữ kêu oan, tất cả khiến trong lòng Vương Dương Lâm không thể nào bình tĩnh nổi.

Lâm Phạm dưới trạng thái ẩn thân nhìn thần sắc kinh hoàng của Vương Dương Lâm thì cố lắm mới nhịn được không cười phá lên.

Trò này vui thật, phải tìm người khác chơi tiếp mới được.

Còn Vương Dương Lâm thì trải qua một lần kinh hoàng này nên buổi tối không dám ngủ, luôn ở trạng thái cảnh giác cao độ.

Một đêm này thật dài, cũng trở thành một đêm kinh tâm động phách với một số đệ tử Cửu Tiêu Tông...

Hôm sau.

Trận chiến thiên kiều mạnh nhất chính thức bắt đầu.

Địa điểm diễn ra các trận thi đấu là ở Trung Thiên phong, nơi có đài tỷ võ lớn nhất trong Thánh Tông.

Bốn phía đài tỷ võ đều được thái thượng trưởng lão Lữ Minh Dương của Trung Thiên phong tự mình bố trí trận pháp, tránh dư lực trong quá trình quyết đấu trên đài lan ra xung quanh.

Hiện giờ, trên Trung Thiên phong tập nập những người là người. Quyết đấu thiên kiều mạnh nhất ba năm mới có một lần, các đệ tử đương nhiên đều rất chờ mong. Họ không chỉ có hy vọng tông môn có thể thắng lợi, càng là muốn nhìn tư thế oai hùng của các sư huynh cùng tông.

Lúc này Lâm Phàm đang bàn bạc vài chuyện cùng với thái thượng trưởng lão Vô Nhai ở một căn phòng kín. Lâm Phàm vốn không muốn tham gia trận chiến thiên kiều mạnh nhất này, nhưng thái thượng trưởng lão Vô Nhai lại nhất định muốn hắn lên sân đấu.

- Lâm Phàm à, hôm qua đã nói đệ là đệ tử thiên kiều của tông môn, cho nên lần này chỉ đành để đệ vất vả, lên sân đấu vậy.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nói.

Lâm Phàm nhìn Vô Nhai:

- Trưởng lão, ngài làm thế này là hóa ám chi đã mất hết hy vọng với đệ tử tông môn đấy.

Trưởng lão Vô Nhai híp mắt nhìn Lâm Phàm, ý tứ là: đệ đã biết quá nhiều rồi.

- Người của Cửu Tiêu Tông đến.

Lát sau, đám người nhao nhao lên, tự giác đứng tránh ra một lối đi.

Đoàn người của Cửu Tiêu Tông tiến đến, dẫn đầu là trưởng lão Lương Dịch Sơ.

Thế nhưng khiến đệ tử Thánh Tông có chút kinh ngạc là một vài đệ tử của Cửu Tiêu Tông lại trông giống như mấy ngày không có nghỉ ngơi, vẻ mặt uể oải tiều tụy.

- Ô, mọi người xem, sao đám đệ tử Cửu Tiêu Tông lại giống như là mệt sắp chết vậy nhỉ?

- Không biết nữa, mà nhìn bộ dáng đúng là như sắp ngất tới nơi vậy.

....

Vương Dương Lâm cũng ở trong đội ngũ, cả người phờ phạc. Chuyện hôm qua để hắn không thể ngủ được chút nào, cả đêm trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Lâm Phàm nhìn bộ dáng của Vương Dương Lâm thì cũng có chút bất đắc dĩ. Hàng này có tu vi không tồi, thế nhưng độ nhát gan lại càng không kém gì tu vi.

Sợ ma? Nói ra có khi khiến người ta cười chết.

Tiếp đến, Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, đi tới chỗ của đệ tử thiên kiều nội môn Thánh Tông.

Tông Hận Thiên đang ngồi không nhúc nhích nơi đó, nhắm mắt dưỡng thần.

- Thế nào?

Lâm Phàm tiến lên, vỗ vai Tông Hận Thiên, hỏi.

- Sư thúc, tạm được ạ.

Tông Hận Thiên hiện giờ cũng có chút căng thẳng, nhất là khi thấy Tân Phong kia khí thế bức người.

....

Trên đài cao tại Trung Thiên phong.

Tông chủ Thánh Tông ngồi ngay ngắn phía trên, nhẹ giọng hỏi:

- Vô Nhai sư đệ, lần này Thánh Tông có hy vọng gì không?

- Yên tâm đi sư huynh. Tối hôm qua đệ đã để khách nghỉ tại Vô Danh phong.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nở một nụ cười khó có thể gọi là lương thiện.

- Ừm...

Yến tông chủ nghe thế thì thỏa mãn gật gật đầu:

- Đệ bản tọa tự mình nghênh đón, thể hiện tôn trọng với Cửu Tiêu Tông.

....

Vô Nhai trưởng lão đi cạnh tông chủ. Lần tỷ thí này, Thánh Tông nhất định phải thắng. Tuy hiện giờ đệ tử thiên kiêu trong tông không bằng tông người ta, nhưng thắng thua có đôi khi không chỉ dựa vào thực lực, mà còn dựa vào mưu kế.

An bài Cửu Tiêu Tông ở Vô Danh phong, tiểu tử Lâm Phàm kia còn không chiêu đãi “thật tốt” một phen mới lạ!

- Dịch Sư huynh, đêm qua nghỉ ngơi được không?

Yến tông chủ tự mình tiến đến, Lương Dịch Sư đương nhiên cũng đủ lễ nghĩa mà đối đãi.

- Lâm phiên tông chủ quan tâm, đêm qua mọi chuyện đều tốt.

Lương Dịch Sư nói, thế nhưng trong lòng lại thắc mắc không hiểu vì sao vài đệ tử của nhà mình lại lơ đãng uể oải, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thế nhưng cũng không sao cả, chỉ cần đệ tử thân truyền của mình bình an, giành được thứ hạng đầu tiên trong trận chiến thiên kiêu mạnh nhất là được.

....

Lâm Phàm chờ đợi ở bên trong nhóm đệ tử thiên kiêu. Trận chiến thiên kiêu mạnh nhất này là rất quan trọng với hai tông, không chỉ vì tuân theo ước định của lão tổ mà còn vì nó đã thành một loại so đấu của đệ tử hai bên.

"Coongggggg..."

Giờ phút này, một tiếng công vang lên. Vô Nhai đứng trên đài cao, nói lớn:

- Trận chiến thiên kiêu mạnh nhất lần thứ 1000 chính thức bắt đầu. Theo quy tắc cũ, mười đệ tử của Thánh Tông sẽ đấu với mười đệ tử của Cửu Tiêu Tông. Đệ tử mỗi bên sẽ bốc thăm số thứ tự, sau đó lần lượt đệ tử bốc được số 1 của Thánh Tông đấu với đệ tử bốc được số 1 của Cửu Tiêu Tông cho đến hết. Hữu nghị là thứ nhất, thi đấu là thứ hai, không thể tổn thương tính mạng đối phương. Người thắng cuối cùng sẽ được công nhận là thiên kiêu mạnh nhất. Hiện tại bắt đầu bốc thăm.

- Sư thúc, đi bốc số thôi ạ.

Tông Hận Thiên đứng dậy nói.

- Được.

Giữa đài tỷ võ có hai cái hộp lớn, đệ tử hai tông lên đài, thò tay vào hộp để bốc số.

Lâm Phàm đi lên trên đài, vẫy vẫy tay với các đệ tử Thánh Tông tới làm khán giả.

- Sư thúc tất thắng...

Vừa lúc đó, Trương Nhị Cầu phát cao lá cờ mà hắn tự chế tạo đêm qua, lớn giọng cổ vũ, càng khiến các đệ tử khác hưng phấn gào lớn thêm:

- Sư thúc tất thắng...

Năm nay Thánh Tông làm chủ nhà, khí thế mãnh liệt từ cả vạn người như vậy đã áp đảo Cửu Tiêu Tông, làm đối phương sinh lòng sợ hãi.

Trên đài cao, Yến tông chủ tươi cười nhìn tình cảnh trước mắt.

- Dịch Sư huynh, huynh thấy đệ tử Thánh Tông có phải là rất có sức sống không?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai cười hỏi.

Lương Dịch Sư nhìn thoáng qua Vô Nhai, bất đắc dĩ tặc lưỡi:

- Tạm được.

Lương Dịch Sơ không thể không thừa nhận, thế nhưng cũng ghi nhớ một màn này ở trong lòng, đợi tới lần sau Cửu Tiêu Tông làm chủ nhà, nhất định phải để Thánh Tông biết một chút về sức sống của Cửu Tiêu Tông.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Vùng trời này chỉ thuộc về ta

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đệ tử hai tông bốc số xong thì đứng thành một hàng, sau đó một trưởng lão tiến đến để bắt đầu ghi chép.

- Sư thúc, ngài số mấy?

Tông Hận Thiên nhìn tấm thẻ trong tay, sau đó hỏi.

- Số mười.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua nói.

- Không biết Tân Phong kia là số mấy.

Tông Hận Thiên có chút căng thẳng, nói.

Khi trao lại thẻ số cho trưởng lão kia, Lâm Phàm nhìn thoáng qua quyển sổ ghi chép thì thấy Tân Phong có số 1, không cùng trận với hắn.

- Thi đấu bắt đầu.

- Cửu Tiêu Tông số 1 Tân Phong đối chiến Thánh Tông số 1 Cửu Thiên Nhiên.

Bên Thánh Tông.

- Sư đệ, cố lên.

Tông Hận Thiên vỗ bả vai Cửu Thiên Nhiên, nói.

- Vâng.

Cửu Thiên Nhiên gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó nhảy lên đài.

Bên phía Cửu Tiêu Tông lại vô cùng an tĩnh. Tân Phong bình thản lên đài chờ đợi. Đối thủ của hắn chỉ có Lâm Phàm, còn những người khác chưa lọt nổi mắt hắn.

Khán giả bên dưới bắt đầu vì sư huynh tông môn của mình mà hò hét.

- Ta không muốn tổn thương người, người nhận thua đi.

Tân Phong đứng ở trên đài, thần sắc hờ hững nói.

- Tân Phong sư huynh, sư đệ biết không phải là đối thủ của sư huynh, nhưng chưa chiến đã bỏ cuộc là không thể nào.

Cửu Thiên Nhiên nói.

Tân Phong hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

- Thi đấu bắt đầuuuu... .

Vị trưởng lão kia quát lớn một tiếng, ra hiệu cho trận đấu bắt đầu.

- Sư huynh, đắc tội.

Cửu Thiên Nhiên tăng vọt khí thế, trong tay bỗng xuất hiện một thanh trường kích.

Các đệ tử đang quan sát không khỏi ồ lên một tiếng, bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh.

- Đứa nhỏ này quả thật không tệ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn tình huống dưới đài, gật đầu nói.

- Thế nhưng còn chưa đủ.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Hừ.

Vô Nhai hừ một tiếng, lão gia hỏa Dịch Sơ này vẫn luôn thích khoe mẽ như vậy.

- Cửu Long Diệt.

Cửu Thiên Nhiên quát to, toàn thân bùng lên ánh vàng, phóng ra chín con rồng vàng quấn quanh trên trường kích rồi đâm tới Tân Phong.

Tân Phong vẫn chấp tay sau lưng đứng nguyên tại chỗ, chợt nâng tay phải, duỗi một ngón ra.

- Phá.

Trong một sát na, không gian giống như đông lại.

Trường kích của Cửu Thiên Nhiên va chạm với ngón tay của Tân Phong thì lập tức bị dừng lại. Chín con rồng vàng quấn quanh trường kích giống như gặp một cỗ lực lượng không thể thừa nhận, kêu thảm một tiếng rồi dần tan biến.

Tiếp đó, một luồng sáng đen lóe lên.

Cửu Thiên Nhiên chỉ cảm giác trái tim của mình giống như bị bóp chặt, tới khi phản ứng lại được thì đã phát hiện một đầu ngón tay đang đặt trên trán mình.

Giờ khắc này, Cửu Thiên Nhiên chợt cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, cảm giác tử vong quanh quẩn trong lòng.

- Ngươi bại rồi.

Tân Phong thu tay về nói, sau đó quay lưng đi xuống.

Cửu Thiên Nhiên đờ đẫn một lúc mới phản ứng lại, cúi đầu, ôm quyền nói:

- Đa tạ sư huynh thủ hạ lưu tình.

Các đệ tử Thánh Tông đang quan chiến kinh ngạc đến không thốt được lời nào. Bọn họ không ngờ trận thứ nhất phe mình lại thua nhanh như vậy.

Trái lại, bên Cửu Tiêu Tông vang lên từng đợt hoan hô, giống như búa tạ hung hăng đánh mạnh lên niềm hưng phấn của các đệ tử Thánh Tông, khiến nó tan thành từng mảnh nhỏ.

- Vô Nhai huynh, thế nào? Một chỉ phá vạn pháp, cảnh giới tối cao của kiếm đạo.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Hừ...

Vô Nhai không thèm trả lời, chỉ liếc đối phương một cái.

- Trận đầu, Cửu Tiêu Tông Tân Phong thắng lợi.

- Trận thứ hai, Cửu Tiêu Tông số 2 Phong Tiểu Linh đấu với Thánh Tông số 2 Tông Hận Thiên.

- Là hần...

Giờ khắc này, Tông Hận Thiên nhìn thấy bóng người đã đứng lên bên phía Cửu Tiêu Tông thì thần sắc biến đổi.

- Hắn là ai vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Hắn là một gã thiên kiêu có thực lực rất cường đại của Cửu Tiêu Tông. Trước kia sư diệt từng gặp hắn trong một lần lịch lãm cấm địa, rất mạnh.

Tông Hận Thiên căng thẳng nói.

- Xin lỗi các vị sư huynh đệ, ta không thể thắng.

Giờ phút này Cửu Thiên Nhiên đã cúi đầu trở lại, vẻ mặt thất lạc, hiển nhiên là canh cánh trong lòng với việc mình thua trận.

- Sư đệ, không cần tự trách. Tân Phong này chỉ sợ chỉ có sư thúc mới có thể đối kháng. Đệ có dũng khí đánh với hắn một trận đã là thắng lợi lớn nhất rồi.

Tông Hận Thiên nói.

- Vâng.

Cửu Thiên Nhiên nhìn Tông Hận Thiên, sau đó gật gật đầu:

- Sư huynh, trận tiếp theo đến huynh, cố lên.

Tông Hận Thiên gật gật đầu, thế nhưng cũng không quá nắm chắc.

Lâm Phàm nhìn Phong Tiểu Linh bên Cửu Tiêu Tông. Lấy thực lực của Tông Hận Thiên hiện giờ, muốn thắng được trận này đúng là rất khó, xác suất rất nhỏ.

Con bà nó chứ! Lâm Phàm càng nhìn càng tức khí. Thánh Tông làm sao mà so sánh với đệ tử nào của người ta cũng yếu hơn vậy.

Thế nhưng nghĩ tới Diệt Cùng Kỳ, Lâm Phàm coi như mình bạch rồi.

Nếu Diệt Cùng Kỳ không phạm sai lầm, chỉ sợ đã là tồn tại vô địch trong lứa đệ tử thiên kiêu đời này.

- Vô Nhai huynh, Phong Tiểu Linh này tuy không bằng đệ tử thân truyền của ta, nhưng cũng thuộc hạng nhất nhì trong tông môn, chỉ sợ đệ tử kia của quý tông lại thua thôi.

Lương Dịch Sơ cười nói.

Vô Nhai nhìn thoáng qua tông chủ, thấy tông chủ vẫn ôn hòa bình tĩnh, không hề có chút biến đổi nào vì đệ tử Thánh Tông thua trận thì chỉ biết thở dài:

- Ai thua ai thắng còn chưa chắc đâu. Dịch Sơ huynh, cẩn thận lật thuyền trong mương đấy.

- Sao có thể chứ.

Lương Dịch Sơ khoát tay áo. Lấy tu vi của bọn họ, ai mạnh ai yếu vừa xem hiểu ngay.

....

- Hận Thiên, ngươi có mấy thành nắm chắc có thể chiến thắng?

Lâm Phàm hỏi.

- Ba thành ạ!

Tông Hận Thiên do dự một chút, cuối cùng báo ra con số lớn nhất.

Tông Hận Thiên không phải người khiêm tốn, nếu có thể thắng, tự nhiên là không lo lắng như vậy. Nhưng mấu chốt là hắn lại không nắm chắc.

- Bản sư thúc có thể khiến người thắng, nhưng phải chịu khổ một chút.

Tuy Lâm Phàm nhận trọng trách chính, nhưng cũng không thể dễ thua liên tiếp được. Bất kể thế nào cũng phải có thể hòa.

- Sư thúc, chỉ cần có thể thắng, khổ gì sư diệt cũng có thể chịu.

Tông Hận Thiên kích động nhìn Lâm Phàm. Chỉ cần có thể thắng, cho dù khổ một chút đã sao.

Lâm Phàm nhìn về mặt kiên định của Tông Hận Thiên, cuối cùng gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay:

- Lại đây, các người mau vây lấy chúng ta.

Những đệ tử thiên kiều khác tuy không rõ Lâm sư thúc có ý gì, nhưng cũng theo lời mà vây tròn lấy Lâm Phàm và Tông Hận Thiên vào giữa, không để người ngoài nhìn thấy tình huống bên trong.

Lâm Phàm xé một góc áo rồi nhét vào miệng Tông Hận Thiên:

- Ngậm lấy, không được kêu.

Giờ khắc này Lâm Phàm chuẩn bị đại khai sát giới, ra tay cả với người mình.

"Liêu Đan Cước" có hai loại công hiệu. Loại thứ nhất là khiến đối phương lập tức mất đi sức chiến đấu, còn một loại khác đó là nếu lực không đủ sẽ khiến đối phương lâm vào trạng thái điên cuồng, phát huy ra thực lực vượt mức.

Chẳng qua là tuy có hai loại công hiệu khác nhau, nhưng cảm giác đau đớn thì lại giống nhau như đúc.

Tông Hận Thiên thấy Lâm sư thúc không có vẻ gì là nói giỡn thì cũng hít sâu một hơi, nhét miếng vải vào miệng, sau đó gật gật đầu, ý bảo Lâm sư thúc đến đi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nghiêm túc hẳn lên, hai mắt dừng chỗ dừng quần của Tông Hận Thiên.

Đại não lập tức vận chuyển, bắt đầu tính toán góc độ, lực sút v.v...

Tông Hận Thiên thấy thế thì hồi hộp đến độ đỏ mồ hôi, không biết Lâm sư thúc chuẩn bị làm gì với mình.

- Được rồi, cẩn thận!

Ngay một khắc này, mắt Lâm Phàm lóe sáng, chân phải mang theo uy thế vô thượng giơ cao ra sau rồi sút một phát thật mạnh vào chỗ dừng quần của Tông Hận Thiên.

"Bốp...."

Một âm thanh trầm đục vang lên. Toàn thân Tông Hận Thiên run lên bần bật.

Khuôn mặt vốn hồng hào của Tông Hận Thiên tức thì biến thành đỏ bừng, gân xanh trên cổ nổi lên, tròng mắt dày đặc tơ máu, thậm chí hít thở đứt đoạn.

Tông Hận Thiên từ từ phun mảnh vải trong miệng ra, sau đó khép hai chân lại, cong người xuống, miệng há to, giống như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại đau đến độ không thốt nổi tiếng nào.

- Tốt, nhịn xuống, chịu đựng cơn đau này, xông lên trước, làm thịt đối phương.

Lâm Phàm biết Tông Hận Thiên giờ phút này khẳng định rất đau, nhưng nếu muốn thắng lợi, như vậy nhất định phải nhịn xuống.

- Mời hai vị lên sân đấu.

Trưởng lão đảm nhiệm chức trọng tài hô lớn nói.

Phong Tiểu Linh khẽ cười, tiêu sái bay lên đài. Mái tóc dài của hắn tung bay theo gió, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt sáng ngời, tay khẽ phe phẩy chiếc quạt trắng.

Từ thế này, phong thái này, khiến vô số người phải mặc cảm.

Nữ đệ tử của Thánh Tông đương nhiên cổ vũ cho các sư huynh nhà mình, nhưng giờ nhìn thấy nam nhân như nam thần này thì đều không tự chủ được bị mê luyến.

- Thiếu niên tuấn tú thật.

Lữ Minh Dương ngồi ngay ngắn tại trên đài, không khỏi cảm thán nói.

Lương Dịch Sơ nghe thế thì cười cười:

- Đây là đệ tử có phong tư hàng đầu của bản tông, là bạn lý tưởng của vô số nữ đệ tử, thực lực và dung mạo đều kiêm, thuộc loại đệ tử hoàn mỹ.

Thấy Lương Dịch Sơ đắc ý như vậy, thái thượng trưởng lão Vô Nhai trừng mắt liếc Lữ Minh Dương, đây không phải là nâng chí khí người khác, diệt uy

phong của mình sao?

Lữ Minh Dương nhìn thấy ánh mắt của Vô Nhai sư huynh thì cũng biết lỗi cười trừ.

Mà lúc này, Tông Hận Thiên lên sàn.

Thế nhưng một màn làm người ta kinh ngạc lại phát sinh.

Tông Hận Thiên khép chặt hai chân, đi nhích dần lên đài, bộ dạng như người tiêu chảy đang nhịn, vô cùng buồn cười, làm mặt thái thượng trưởng lão Vô Nhai tối sầm lại.

Quá mất mặt, mặt mũi tông môn đều bị mất hết rồi.

- Vô Nhai huynh, đệ tử của quý tông lấy tư thế xuất tràng đặc biệt thật đấy, quả là ngàn năm khó gặp.

Lương Dịch Sơ cười lớn nói.

- Ha ha ha, tên kia có bệnh hay không vậy?

Đệ tử của Cửu Tiêu Tông cũng chỉ vào Tông Hận Thiên mà cười ầm lên.

- Thánh Tông quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp a.

....

Giờ phút này, Tông Hận Thiên cảm giác mình chỉ có khép hai chân lại mới có thể xoa dịu một chút thống khổ.

Tông Hận Thiên vẫn chưa rõ phương pháp của Lâm sư thúc có tác dụng gì, bởi vì ngoại trừ đau đớn ra, hắn không cảm thấy bất kỳ điều gì khác biệt.

Nhưng hắn tin tưởng sư thúc không lừa gạt mình.

Theo lời sư thúc, ngay một khắc hắn đứng thẳng lên, vùng trời này sẽ chỉ thuộc về một mình Tông Hận Thiên hắn...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sư Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Tử Thần Chi Tiễn

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Tác dụng của Liêu Đản Cước

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trên đài tỷ võ.

Hai vị đệ tử thiên kiêu, vốn mỗi người mỗi vẻ, nhưng hôm nay Tông Hận Thiên có bộ dáng như vậy thì lập tức bị tư thế oai hùng của Phong Tiểu Linh biến thành nhân vật phụ.

- Ở Cửu Tiêu Tông, ta có nghe qua tên của ngươi, là một trong những đệ tử thiên kiêu mạnh nhất Thánh Tông đương đại.

Phong Tiểu Linh khen ngợi nói, thế nhưng lập tức đổi giọng:

- Có điều nghe danh không bằng gặp mặt, thật khiến người thất vọng cực kỳ. Ngươi căn bản không xứng nổi danh cùng ta.

Phong Tiểu Linh thông dong phe phẩy cây quạt, hoàn toàn không để Tông Hận Thiên vào mắt, thậm chí ánh mắt cao ngạo còn lộ rõ vẻ xem thường.

Giờ phút này, Tông Hận Thiên rất muốn hung hăng nghiền áp đối phương, thế nhưng đau đớn chỗ đứng quần lại để hấn không thể mở miệng, bởi vì hấn sợ mình vừa lên tiếng sẽ không nhận được mà ngất đi.

Biện pháp của Lâm sư thúc thật sự quá độc ác. Nếu để Tông Hận Thiên biết trước như thế, hấn tình nguyện thua chứ không muốn chịu đau như vậy.

- Tông sư huynh cố lênnnn...

Bên dưới, các sư huynh đệ trong nhóm thiên kiều tham gia thi đấu nhìn nhau một cái, sau đó cùng giọng cao nắm tay cổ vũ cho Tông Hận Thiên.

Bất kể thế nào, Tông Hận Thiên cũng là sư huynh của bọn họ. Dù hiện giờ mất hết mặt mũi, cũng hy vọng Tông sư huynh có thể thắng.

- Trận đất bắt đầu...

Trọng tài nhìn thoáng qua Tông Hận Thiên, bắt đầu đếm thời gian một tiếng, đệ tử tông môn hôm nay làm sao cả vậy không biết.

Chẳng lẽ năm nay phải thảm bại?

- Vô Nhai huynh, ván này xem ra Cửu Tiêu Tông lại thắng rồi.

Lương Dịch Sơ nhìn tình huống trên đài, cười toe toét quay sang Vô Nhai, nói.

Vô Nhai không nói gì, ánh mắt dừng trên đài tỷ võ, cũng không biết phản bác ra sao.

Giờ khắc này, Phong Tiểu Linh xếp quạt lại, chỉ vào Tông Hận Thiên:

- Ra chiều đi, ta sợ ta ra tay thì ngươi không có một chút cơ hội múa may nào đâu.

Phong Tiểu Linh vừa dứt lời, các đệ tử Thánh Tông đã tức đến đỏ bừng mặt, cảm giận nghiêng răng nghiêng lợi.

- Kẻ này thật sự quá kiêu ngạo, còn tinh tướng hơn cả Tân Phong kia.

- Tuy không biết Tông sư huynh hôm nay bị sao, nhưng cũng không phải bọn hấn có thể xem thường như vậy.

- Tông sư huynh chính là một trong những thiên kiều mạnh nhất của tông chúng ta, hấn dựa vào cái gì mà dám coi khinh Tông sư huynh như vậy chứ.

- Tông sư huynh cố lên, để cho đám người kia biết sự lợi hại của Thánh Tông chúng ta.

....

Tông Hận Thiên dùng đôi mắt tràn ngập tơ máu nhìn chằm chằm Phong Tiểu Linh. Hiện giờ ngoài đau ra hấn không còn nghĩ được điều gì nữa. Tuy kẻ trước mắt rất hung hăng can quấy, thế nhưng so sánh với chỗ đứng quần của mình thì chưa đáng để bận tâm.

- Ra tay đi, đừng lãng phí thời gian.

Phong Tiểu Linh chấp tay sau lưng, nhìn Tông Hận Thiên, khiêu khích.

- Đứng lên đi, nhanh giải quyết một chút, phần sau còn rất nhiều cuộc tranh tài.

Giờ phút này Lâm Phàm thúc giục nói.

Trong mắt Lâm Phàm, ngay một khắc Tông Hận Thiên bạo phát, Phong Tiểu Linh không thể là đối thủ.

Tuy hấn chưa bao giờ dùng Liêu Đan Cước “buff” cho người khác, thế nhưng hấn tin tưởng, sản phẩm của hệ thống nhất định đều là tinh phẩm.

- Đồng môn của ngươi thật có ý tứ, biết ngươi sẽ thua nên thúc giục nhanh chấm dứt kìa. Ta nghĩ ngươi nên nhận thua đi, dù sao cũng không phải chuyện gì quá bất ngờ.

Phong Tiểu Linh cười nói.

- Ngươi sai rồi...

Đúng lúc này, Tông Hận Thiên hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói.

- Hả?

Phong Tiểu Linh hơi đổi sắc.

Chỉ thấy Tông Hận Thiên run rẩy chậm rãi đứng thẳng, cũng hơi tách hai chân ra. Ngay khoảnh khắc này, khí huyết trong cơ thể Tông Hận Thiên bị dồn ép đến cực hạn, khiến hắn gầm rú ra thành tiếng.

- Aaaaaaa...

Mặt Tông Hận Thiên vặn vẹo đến dữ tợn, mắt đỏ quạch lên, khí thể tăng vọt rồi đạt tới đỉnh phong trong nháy mắt.

- Ta chịu không nổi, chiến...

Hắn quát lên, tu vi bạo phát ra toàn bộ, khiến cho các đệ tử tu vi thấp một chút bị chấn lùi ra sau vài bước.

Lâm Phạm kinh ngạc đến đờ đẫn mà nhìn một màn trên đài.

Hắn không nghĩ tới Liêu Đan Cước lại có hiệu quả buff mãnh liệt như vậy. Tông Hận Thiên hiện giờ so với lúc trước hoàn toàn là một trời một vực.

- Sao có thể chứ?

Trên đài cao, Lương Dịch Sơ biến sắc, có chút không dám tin nhìn phía dưới.

- Ô...

Vô Nhai vốn không có bao nhiêu hy vọng, giờ cũng phải ngạc nhiên kêu một tiếng. Hắn đã cảm nhận rõ ràng biến hóa trên người Tông Hận Thiên.

Cỗ khí tức này còn mạnh hơn Tông Hận Thiên lúc thường ngày nhiều lắm.

- Tới đâyyyyyy....

Tông Hận Thiên rống lên, hai tay nắm thật chặt, muốn lập tức phát tiết cảm giác đau đớn kinh khủng nơi dừng quần qua quyền cước.

Phong Tiểu Linh cũng đã biến sắc, thậm chí muốn không chịu nổi khí tức cuồng bạo thổi quét tất cả từ trên người Tông Hận Thiên.

- Nhận một chương của ta.

Tông Hận Thiên đi tới từng bước, mỗi một bước đều mạnh mẽ đến độ rung chuyển cả mặt đất, tạo ra những âm thanh nặng nề.

Một chương bao trùm chân nguyên, mang theo lực cuồng bạo không thể ngăn cản đánh tới Phong Tiểu Linh.

Phong Tiểu Linh biến sắc, vận chuyển chân nguyên toàn thân:

- Cứng đối cứng, ta thích.

Phong Tiểu Linh đồng dạng đánh ra một chương, muốn so với Tông Hận Thiên xem ai mạnh hơn.

Lâm Phạm nhìn một màn này, cười khê:

- Thắng bại đã định, không cần xem nữa.

"Àm..."

Trong một sát na, một tiếng nổ lớn vang lên. Hai luồng chân nguyên ngưng tụ thành cự chương va chạm lẫn nhau rồi nổ tung, khiến cát bụi bay mù mịt.

- Cũng không hơn gì cái này...

Phong Tiểu Linh cười lạnh một tiếng, thể nhưng chỉ tích tắc sau hắn đã lần nữa biến sắc, không dám tin kinh hô:

- Sao có thể như thế chứ?!

Giờ phút này, sắc mặt Tông Hận Thiên đỏ bừng, từng luồng khói trắng xì ra từ trên đỉnh đầu hắn.

"Àm..."

Tông Hận Thiên lại chém ra một chương vừa nhanh vừa mạnh. Phong Tiểu Linh giống như như điều đứt dây bắn ra xa rồi ngã xuống dưới đài.

Giờ khắc này toàn trường ồ lên.

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông đưa mắt nhìn nhau, không dám tin sự thật trước mắt.

Trên đài, Lương Dịch Sơ đứng bật dậy, trợn mắt há hốc mồm, thậm chí muốn điên cuồng hét lên một tiếng: “không có khả năng”.

- Dịch Sơ huynh, ngại quá, bên ta thắng.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai đã từ kinh ngạc phản ứng lại, cười một tiếng, nói.

Yến tông chủ không nói gì, thế nhưng cũng khẽ cười nhẹ.

Mà các đệ tử đang quan chiến, giờ khắc này cũng điên cuồng hoan hô lên.

- Thắng... Thắng rồi...

- Ha ha, không ngờ thắng nhẹ nhàng như vậy.

- Tông sư huynh không hổ là Tông sư huynh. Gã kia vừa rồi rất hùng hổ, còn không phải bị sư huynh của chúng ta đập một chưởng bay ra ngoài.

Thậm chí cả một ít nữ đệ tử cũng lộ vẻ xem thường trên mặt, kẻ kia đẹp mã mà không dùng được, không nghĩ lại yếu như vậy.

- Trận thứ hai, đệ tử thiên kiều Thánh Tông Tông Hận Thiên thắng.

....

- Trở lại đi...

Tông Hận Thiên nhìn Phong Tiểu Linh, điên cuồng hét lên.

Hai chưởng vừa rồi hấn dồn toàn lực, khiến toàn thân mồ hôi đầm đìa, thế nhưng đánh xong lại cảm giác đau đơn giảm bớt cho nên muốn chiến tiếp.

Dưới đài, Phong Tiểu Linh gian nan đứng lên, vẻ mặt ngây ngốc nhìn Tông Hận Thiên. Đến bây giờ hắn vẫn chưa rõ cái gì phát sinh, tại sao mình lại bại dễ dàng như vậy...

Mà khi Phong Tiểu Linh chứng kiến ánh mắt của các đệ tử xung quanh thì khuôn mặt anh tuấn bất phàm nhất thời đỏ lên, cảm giác có chút mất mặt.

Tông Hận Thiên găm rú trên đài một lúc, cuối cùng Lâm Phàm phải nhảy lên tóm hắn xuống.

....

- Tông sư huynh thật lợi hại.

Lâm Phàm cùng Tông Hận Thiên đi xuống thì lập tức được nhóm thiên kiều vây quanh chúc mừng. Tuy trận đầu bại, nhưng Tông sư huynh ở trận thứ hai đã mạnh mẽ nghiền áp, thắng trở về một ván, khiến lòng người phấn chấn.

Tông Hận Thiên ngồi về chỗ, đã hơi bình tĩnh lại, ánh mắt sừng bái nhìn Lâm Phàm:

- Tất cả chuyện này đều là công lao của Lâm sư thúc. Nếu không có Lâm sư thúc, ta chưa chắc đã là đối thủ của tên kia.

- Lâm sư thúc, kia rốt cuộc là bí kỹ gì vậy ạ?

Tông Hận Thiên nghi ngờ hỏi. Hắn còn chưa từng nghe qua có công pháp như vậy.

- Đây không phải là công pháp, chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi, cảm giác thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Rất đau, hiện tại sư đệ diệt cảm giác toàn thân vô lực, giống như tinh khí thần đều bị vét sạch vậy.

Tông Hận Thiên nói.

Lâm Phàm nghe thế cũng có phỏng đoán đại khái trong lòng. Nhìn bộ dáng Tông Hận Thiên, hẳn là sau khi hết thời gian buff thì toàn thân sẽ mất sạch sức lực. Chỉ là không biết Liêu Đản Cước có hữu hiệu với chính bản thân mình không nữa?

Có điều ý tưởng này vừa nảy ra đã bị Lâm Phàm dập tắt. Cứ đùa, chính mình đá mình kiểu gì chứ, hơn nữa ca còn chưa điên!

- Các ngươi thì sao? Có muốn thử một lần không?

Lâm Phàm nhìn sang các tiểu sư đệ xung quanh, cười hỏi.

Những đệ tử thiên kiều này vừa nghe thế thì lập tức xua tay.

- Sư thúc, không cần đâu ạ. Thắng thua cũng không sao, cứ hết sức là tốt rồi.

- Đúng đúng, chỉ cần sư thúc giành được danh hiệu đệ nhất thiên kiều cuối cùng là đủ, bọn sư đệ làm hết sức đã là thành công rồi.

....

Đừng giỡn, bọn hần nhìn rõ bộ dạng vừa rồi của Tông sư huynh, vẻ thống khổ lẫn thần sắc dữ tợn kia đều để lại một bóng ma thật sâu trong lòng bọn hần.

Nhất là cái tư thế khép chân đi nhích nhích kia nữa, tuyệt đối không thể để mình giống vậy được, nếu không mặt mũi mất sạch, sau này tìm bạn gái thế nào đây?

Lâm Phàm bĩu môi liếc nhìn cả đám một cái. Hần đang định thử nghiệm thêm vài lần nữa để phân tích hiệu quả, nhưng giờ xem ra không thể rồi.

....

Tiếp theo, thi đấu có thua có thắng, nhưng tổng thể thì do Cửu Tiêu Tông chiếm ưu thế.

Lâm Phàm cũng xuất tràng một lần, đương nhiên kết quả là hần toàn thắng một cách dễ dàng.

Lâm Phàm vừa lên đài, tức thì phóng ra bức khí, chỉ riêng khí thế thôi đã hơn đối phương một bậc, khiến đối phương không có chút tâm tư phản kháng nào, hết thấy đều là nước chảy thành sông, không có bất cứ vấn đề gì.

Đến hiện tại, chỉ còn năm người tiếp tục quyết đấu.

Ba đệ tử của Cửu Tiêu Tông và hai đệ tử của Thánh Tông.

- Vô Nhai huynh, ta thấy phía các huynh khó mà thắng lắm đó.

Lương Dịch Sơ tạm vừa lòng với kết quả này, tuy rằng nó có chút chênh lệch so với chờ mong ban đầu.

Theo tính toán của hần, quyết chiến cuối cùng đáng ra chỉ nên còn toàn là đệ tử của Cửu Tiêu Tông.

Chẳng qua nhìn tình huống trước mắt thì Cửu Tiêu Tông tất thắng rồi.

- Còn chưa nhất định đâu.

Vô Nhai mỉm cười nói.

- Vô Nhai huynh, nhìn đệ tử kia của huynh kia, hai chân run lên, cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà, không tính cũng được. Vậy tức là ba đấu với một đó.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Ha ha...

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai không nói gì thêm, chỉ cười trừ đáp lễ đối phương.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiễn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Sáu kiếm bồi tội

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Sư thúc, sư đệ không được rồi.

Tông Hận Thiên tiếc nuối nói.

Từ sau khi được “buff”, Tông Hận Thiên vẫn chưa khôi phục nổi khí lực, có thể đứng cũng đã là rất cố gắng rồi.

- Không có việc gì...

Lâm Phàm khoát tay áo, bình thản nói.

Tông Hận Thiên thấy sư thúc bình tĩnh như vậy thì trong lòng cũng ổn định lại. Xem Lâm sư thúc như vậy, nhất định là có nắm chắc thắng lợi.

Về phần có mình hay không, hẳn là đã không sao cả.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn ba đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông, trong lòng cũng thấy lúng túng. Lần này hỏ to rồi.

Dựa theo thực lực của cả ba đệ tử này, một người hẳn cũng không đánh nổi.

Mặc dù hẳn cũng không thể bại vì không sợ nhận đòn, thế nhưng chẳng lẽ cứ đứng im cho đối phương đánh?

Đợi lát nữa nếu lên sân đấu mình nên làm cái gì bây giờ?

Giờ phút này, khán giả cũng xì xào bàn tán. Ai nấy đều nhìn ra Thánh Tông đang rất bất lợi.

- Mọi người nói kết quả sẽ thế nào?

- Không biết, ba gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia đều rất mạnh.

- Ừm, mà Tông sư huynh lại giống như kiệt sức rồi, chỉ còn một mình Lâm sư thúc chống đỡ, tình huống có vẻ không ổn.

- Đúng rồi, các ngươi có biết Lâm sư thúc tu vi thế nào không?

Một gã đệ tử tò mò hỏi.

- Ặc... Không biết...

....

Lâm Phàm biết mình nhất định phải nghĩ ra một cách nào đó, tuyệt đối không thể đối cứng với cả ba gã này.

Nhất định phải tìm cách để chỉ phải đánh với Tân Phong, lúc ấy may ra còn có cửa.

Lâm Phàm tiến lên một bước, khẽ ngẩng đầu:

- Tân Phong, chúng ta đều là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất, cũng đừng có lãng phí thời gian nữa, hai chúng ta lên sân đấu đánh một trận luôn đi?

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, căm giận đáp:

- Được!

Lâm Phàm nói như vậy, đệ tử Cửu Tiêu Tông không ai có câu oán hận nào. Đúng như lời Lâm Phàm, Tân Phong chính là thiên kiêu mạnh nhất của Cửu Tiêu Tông, không ai dám phản bác chuyện này.

Tiếp tục lãng phí thời gian, không bằng lập tức để hai người bọn họ quyết đấu thắng thua.

- Vô Nhai huynh, đệ tử này của huynh cũng thông minh đấy, biết tính cách đồ đệ ta mà gài. Nhưng đây chẳng qua là khôn vặt thôi, lát nữa cũng vẫn sẽ thua.

Lương Dịch Sơ nói.

- Vậy huynh cho rằng đấu bình thường tiếp kết quả sẽ thế nào? Còn có gì khác sao? Như thế không phải lãng phí thời gian?

Vô Nhai nói.

....

Giờ phút này Lâm Phàm và Tân Phong đứng đối diện nhau ở trên đài tỷ võ, nhìn chăm chăm lên đối phương.

- Việc hôm qua là do ta quá sơ suất, hôm nay ngươi đừng hòng thực hiện được.

Tân Phong vẫn luôn canh cánh chuyện hôm qua trong lòng, cũng nhớ rõ viên gạch kia rất cổ quái, bởi vậy lần này hẳn tuyệt đối sẽ không để đối phương có cơ hội tiến lại gần mình.

- Ài, Phong huynh, việc hôm qua cũng là do ta quá đáng. Sau khi trở về, ta cũng đã tự kiểm điểm mình thật nhiều, xin lỗi huynh.

Lâm Phàm thờ dài một tiếng, nói.

- Hừ, nhiều lời vô ích, đệ tử thiên kiêu mạnh nhất nhất định là Tân Phong ta.

Tân Phong quát lớn.

Lâm Phàm thấy ánh mắt thề không bỏ qua của Tân Phong thì lập tức vận chuyển đại não, nhanh chóng nghĩ cách.

Giờ khắc này, trận chiến thiên kiêu mạnh nhất cuối cùng rốt cuộc bắt đầu.

Vô số đệ tử ngừng cả hô hấp, nhìn không chớp mắt lên đài tỷ võ.

Trên đó là hai vị phong tư trác tuyệt, đại biểu cho đệ tử thiên kiêu mạnh nhất của hai tông.

Một trận chiến này tới cùng như thế nào? Ai thua ai thắng, bọn họ đều chờ mong vạn phần.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy không khí tại hiện trường đã trở nên áp lực vô cùng. Trên đài tỷ võ phảng phất có hai tia sét đang va chạm lẫn nhau, phát ra khí tức làm lòng người kinh hãi.

Lương Dịch Sơ và Vô Nhai liếc nhau rồi cùng cười, không hề có cảnh tượng tranh cãi lúc trước, phảng phất như là đang chờ mong cái gì đó.

- Dịch Sơ huynh, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng là trên đài tỷ võ nhỉ?

Vô Nhai cười hỏi.

- Đúng vậy. Nhảy mất một cái đã một trăm năm, thời gian trôi nhanh thật. Thế nhưng cảnh tượng lúc đó ta vẫn còn nhớ như in. Lúc ấy huynh bị ta đánh đến phát khóc, cứ nhớ lại là lại thấy buồn cười.

Lương Dịch Sơ nhớ lại chuyện cũ nói.

- Cũng một trăm năm rồi mà tính xấu của huynh vẫn không đổi, lúc ấy ai đánh khóc ai chắc không cần ta nói đi.

Vô Nhai liếc mắt một cái, tỏ vẻ có chút bất đắc dĩ.

- Vô Nhai huynh, huynh đừng có già lão hồ đồ. Nếu năm đó không có Yến tông chủ thì ngôi thiên kiêu mạnh nhất đã thuộc về ta rồi.

Lương Dịch Sơ nói.

- Được rồi, không tranh luận với huynh nữa. Lần này Cửu Tiêu Tông của huynh nhất định phải thua.

- Nói cứ như thật.

....

Giờ phút này, trên đài tỷ võ.

- Ài...

Lâm Phàm thờ dài một tiếng.

- Phong huynh, Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông là bạn tốt của nhau, hai người chúng ta chớ phá hủy quan hệ này. Có điều một trận chiến này là không thể tránh, cho nên xin mời huynh ra chiêu.

- Hừ.

Tân Phong hừ lạnh một tiếng, toàn thân khí thế tăng vọt, từng đạo kiếm ý ngưng tụ thành sáu thanh trường kiếm chói lọi, sắc bén vô cùng, toát ra uy thế vô thượng mà trôi nổi phía sau hắn.

Lâm Phàm tiến lên từng bước, hồ hững nói:

- Đến đây đi...

Hiện giờ Lâm Phàm mới là cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, chiến lực cao nhất đại khái khoảng Nhập Thần đỉnh, làm sao đánh nổi Tân Phong là Tiểu Thiên Vị cao giai chứ.

Thế nhưng có đôi khi thực lực không phải tất cả, mà mấu chốt là ở đầu óc.

- Ta sẽ không lấy tính mệnh của ngươi.

Tân Phong lạnh lùng nói, ngón tay vung lên, một thanh trường kiếm từ kiếm ý ngưng tụ ở phía sau hất phóng ra, rít gió mà đâm tới Lâm Phàm.

- Dịch Sơ huynh, ngộ tính đệ tử thân truyền này của huynh thuộc hàng đầu đấy, không ngờ đã tu luyện Thương Thiên Kiếm tới cảnh giới Hư Không Kiếm.

Vô Nhai cảm thán nói.

Lương Dịch Sơ cười cười:

- Đương nhiên, nhưng vẫn phải tôi luyện thêm. Cảnh giới đủ, còn ý cảnh vẫn kém một chút.

Thanh trường kiếm kia về ra một luồng sáng tuyệt đẹp trong hư không, khí thế lăng lệ đến độ các đệ tử đang quan sát dưới đài cũng có thể cảm nhận được kiếm ý mãnh liệt trong đó.

- Lâm sư thúc làm sao vậy? Tại sao vẫn không nhúc nhích?

Các đệ tử thấy Lâm Phàm vẫn đứng im thì kinh hô lên.

Thương Thiên Kiếm là kiếm pháp mà Lương Dịch Sơ thu được từ một di tích thượng cổ, lấy số chín làm cực hạn, tu luyện tới cảnh giới cao nhất sẽ có thể cô đọng thành chín thanh trường kiếm trong hư không.

Hiện giờ Tân Phong cô đọng sáu thanh trường kiếm, đã đạt tới cảnh giới Hư Không Kiếm.

Mà lúc này trường kiếm ngưng tụ thành kiếm ý kia đã bay sát tới ngực Lâm Phàm, nhưng Lâm Phàm lại vẫn không nhúc nhích.

Ngay tích tắc kiếm chạm trúng, Lâm Phàm không nghe tiếng hệ thống nhắc nhở exp tăng lên, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng đang ở thời khắc mấu chốt, hấn cũng không có thì giờ tiếc nuối lâu, lập tức giả vờ lùi thân về sau rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Giờ khắc này tất cả mọi người đại ra.

Không một ai dám tin, Lâm Phàm lại cứng rắn đỡ lấy một kích này.

Yến tông chủ và Vô Nhai cũng phải đổi sắc mặt.

- Vì sao ngươi không đỡ?

Tân Phong phần nộ quát.

- Chẳng lẽ ngươi lại muốn nhục nhã ta?

Lâm Phàm lau máu tươi vương ở khóe miệng, đứng thẳng người dậy:

- Việc hôm qua, ta nhận một kiếm để tạ tội với huynh.

Tân Phong nghe thế, vẻ kinh ngạc hiện trên khuôn mặt lạnh băng:

- Ngươi...

Hắn thật không ngờ đối phương lại vì muốn xin lỗi mình mà cứng rắn chịu một kiếm của mình...

- Phong huynh, còn có năm kiếm, đến đây đi.

Lâm Phàm ngẩng đầu, thần sắc nghiêm túc nói.

Về mặt vô hồi kia làm cho các đệ tử đang quan chiến không khỏi động dung.

Mà nét mặt của các đệ tử thiên kiều Cửu Tiêu Tông cũng phát sinh biến hóa. Bọn họ không nghĩ giả mà bọn họ ghét nhất lại có hào khí ngất trời như thế.

Giờ phút này Tân Phong cũng có chút động dung, nhưng vừa nhớ tới binh khí theo mình bao nhiêu lâu bị người này hủy diệt thì lại bốc lên lửa giận.

- Hừ, ta khuyên ngươi tốt nhất đánh trả, nếu không chết cũng đừng trách ta.

Tân Phong lạnh lùng nói.

- Sư thúc, đánh lại đi.

Tông Hận Thiên hô lớn.

- Sư thúc, đánh trả đi...

Các đệ tử Thánh Tông cũng hô to lên.

- Ngươi nghe thấy đồng môn của ngươi khuyên gì chưa. Tốt nhất là ngươi nghe theo bọn hắn, một kiếm vừa rồi là kiếm yếu nhất...

Tân Phong nói.

Lâm Phàm đứng im tại chỗ, lắc lắc đầu:

- Sáu kiếm là sáu kiếm, ta bất cần hủy mất binh khí của Phong huynh nên luôn áy náy trong lòng, nhất định phải nhận sáu kiếm để bồi tội. Cho dù ta có chết thì cũng là gây tội phải chịu tội.

....

- Yến tông chủ, Vô Nhai huynh, hai người xem...

Lương Dịch Sơ có chút khó xử nói.

- Đồ đệ của ta tuy mới luyện tới cảnh giới Hư Không Kiếm, nhưng càng về sau thế kiếm lại càng mạnh, lấy thân thể ngạnh kháng, chỉ sợ...

Hắn chưa nói hết câu, kiếm thứ hai mang kiếm ý còn mãnh liệt hơn kiếm thứ nhất đã phá không mà ra.

- Phụtttttt...

Giờ khắc này, Lâm Phàm lại ngã xuống đất, máu tươi phun lên đầy trời.

- Kiếm thứ ba...

Lâm Phàm lại đứng lên, tiến về phía trước, đối diện với Tân Phong.

- Phong huynh, huynh không cần lưu thủ. Ta biết trong lòng huynh có hận ý với ta, cứ việc phát tiết ra đi, ta có thể thừa nhận.

Vừa dứt câu, Lâm Phàm lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa.

- Sư thúc...

Các đệ tử Thánh Tông sốt ruột kêu lên.

Đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông cũng nhìn nhau, trong mắt cùng lóe lên vẻ khiếp sợ thật sâu.

Người này là chân hán tử...

Dần dần, thái độ của bọn họ với Lâm Phàm đã thay đổi.

Đây là một người đáng để được tôn kính.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiễn

Chương 169: Kết quả cuối cùng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Người thật sự không sợ chết sao?

Tân Phong hỏi.

Hắn từng có cảm giác thấy được đồng đạo khi gặp Lâm Phàm, thậm chí còn muốn kết giao. Nhưng chuyện sau đó để hắn phần nộ cho tới tận bây giờ.

Có điều tình huống hiện tại lại làm hắn do dự.

Lâm Phàm lau vết máu trên khóe miệng:

- Phong huynh, đến đây đi, kiểm thử ba.

- Người...

Tân Phong thấy đối phương như vậy thì trong lòng bắt đầu dao động.

Nhìn biểu cảm coi thường cái chết trên mặt đối phương, Tân Phong cảm giác mình không nên hạ thủ, bằng không sẽ hối hận suốt đời.

Giờ phút này, trên đài cao.

Vô Nhai và Yến tông chủ truyền âm nói chuyện.

- Tông chủ, sao đệ cứ cảm thấy chuyện này có vấn đề nhỉ?

Vô Nhai nhìn tình huống trên đài, cảm thấy không đúng lắm. Từ khi bọn họ thu nhận tiểu tử Lâm Phàm này thì đã luôn âm thầm quan sát.

Cuối cùng đưa ra một kết luận, đó là:

Gian manh, xảo trá, thích trang bức v.v...

Tất cả đều là tính từ xấu, không chỉ có thần thần bí bí, hơn nữa còn rất hèn mọn.

Đối với kiểu người coi trọng mạng nhỏ này thì làm sao có thể có vẻ mặt thấy chết không sờn được chứ?

- Chiến thuật quyết định hết thảy, chờ đợi kết quả đi.

Mặt Yến tông chủ không đổi sắc, truyền âm qua.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai gật gù đầu, không nói gì thêm.

Lữ Minh Dương không biết tình huống của Lâm Phàm, thấy tông chủ và Vô Nhai sư huynh đều không nóng vội thì chỉ biết nghi hoặc trong lòng.

Giờ khắc này, Lâm Phàm tiến lên từng bước:

- Kiểm thử ba, đến đi, chớ để ta áy náy cả đời. Suốt ba ngàn năm nay, Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông luôn hỗ trợ ủng hộ lẫn nhau, đừng để tới đời này, vì hai người chúng ta sinh lòng khâm phục mà hai tông chặt đứt quan hệ, như thế Lâm Phàm ta sẽ là tội nhân của tông môn...

Lâm Phàm gầm lên lạc cả giọng, khiến thiên địa như cũng bị cảm nhiễm, bầu trời đang trong xanh lại dần nổi lên một chút mây đen.

Về mặt của đệ tử Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông cũng kịch liệt biến đổi sau khi nghe hết mấy lời này.

Đúng vậy, suốt ba ngàn năm nay, Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông vẫn luôn thân thiết như người nhà.

Đệ tử thiên kiều Cửu Tiêu Tông nhìn về phía đệ tử Thánh Tông. Kể từ lúc tới đây, bọn hắn luôn có chút khinh thường với Thánh Tông.

Mà mấy lời của Lâm Phàm lại giống như sấm sét rền vang đánh vào lòng bọn hắn, để bọn hắn cảm thấy áy náy thật sâu.

Tông Hận Thiên và Phong Tiểu Linh đứng từ xa nhìn nhau, tiếp đến yên lặng cúi đầu, cuối cùng ngẩng lên, mặt mang vẻ tươi cười.

Ở một khắc này, giống như tất cả khúc mắc lúc trước đều đã tan thành mây khói.

- Thánh Tông, Lâm Phàm, ta đã ghi tạc trong lòng.

- Ta cũng vậy, Thánh Tông là minh hữu của Cửu Tiêu Tông chúng ta, mà người này, ta nhất định sẽ đem đại danh của hắn truyền khắp toàn bộ Cửu Tiêu Tông, để cho các sư huynh đệ biết, ở Thánh Tông có một người như vậy.

- Ta hy vọng Tân Phong sư huynh sẽ không xuất kiếm.

- Không, người không hiểu, một kiếm này nhất định ra, bởi vì Tân Phong sư huynh còn lưu tâm tới người này hơn cả chúng ta.

....

- Vô Nhai huynh, nếu không lần này coi như xong đi.

Lương Dịch Sơ lúc này nói.

- Dịch Sơ huynh, huynh không để ý tới danh hiệu đệ nhất nữa sao?

Vô Nhai cười khẽ nói.

Lương Dịch Sơ lắc lắc đầu:

- Vô Nhai huynh, huynh tự hiểu được, cần gì phải hỏi ta. Cuộc chiến thiên kiều mạnh nhất là do các lão tổ muốn giữ vững quan hệ của hai tông mà lập thành, ai được thứ nhất có quan trọng gì đâu. Nhất là ta không muốn đệ tử này của Thánh Tông chết yểu tại đây, như thế là một tổn thất lớn với cả Thánh Tông lẫn Cửu Tiêu Tông.

- Thậm chí, đó sẽ còn là một cánh cửa ngăn trở vĩnh viễn với đồ đệ của ta.

Vô Nhai nhìn dài tởm, than nhẹ một tiếng:

- Dịch Sơ huynh, chuyện cho tới bây giờ, tốt nhất là không nên ngăn cản. Không ra một kiếm này thì đồ đệ của huynh càng không qua được cánh cửa đóng. Tỷ như năm đó, nếu không phải là ta đánh huynh khóc thì chúng ta có thể như hiện nay sao?

Lương Dịch Sơ cũng cảm khái, thế nhưng đột nhiên phát hiện lời kia có chỗ không đúng, bèn hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý tới Vô Nhai nữa:

- Tùy huynh, nếu người chết thì huynh đừng có khóc.

....

- Đến đi...

Lâm Phàm quát lên.

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, thân mình khẽ run lên:

- Tốt, bất kể như thế nào, Tân Phong ta cũng nhận người là bằng hữu.

- Kiếm thứ ba, bắt đầu từ hôm nay, sẽ gọi là Mạc Nghịch Kiếm.

(Mạc nghịch: tri kỷ, tâm đầu ý hợp)

Giờ khắc này, kiếm quang chiếu rọi hư không. Tân Phong khẽ động, cánh tay nắm chặt lấy trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý tên Mạc Nghịch, nhắm phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, khóe miệng khẽ nở một nụ cười.

Một kiếm này phát ra hào quang rực rỡ hơn cả hai kiếm trước gộp lại, thậm chí hai thanh trường kiếm bằng kiếm ý còn sau lưng Tân Phong cũng bắt đầu bị Mạc Nghịch Kiếm ảnh hưởng mà chấn động lên.

Tiếp đến, chúng hóa thành hai luồng sáng, dũng mãnh nhập vào kiếm thứ ba này.

Lương Dịch Sơ đứng bật dậy, thần sắc lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Đây là đột phá.

Đệ tử của hai tông cũng hồi hộp tới đứng cả lên, trong mắt ai cũng mang theo vẻ lo lắng.

Nhất định đừng xảy ra chuyện gì!

Lâm Phàm hơi đổi sắc, hẳn cũng phát hiện Tân Phong đột phá.

Kiểm thứ ba này giống như sinh biến hóa, khí thế còn cường đại hơn lúc trước.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Phàm lại không hề cảm thấy hoảng hốt.

Ngay khoảnh khắc kiếm thứ ba chạm tới ngực Lâm Phàm, lại cũng không có cảnh tượng máu chảy người bay, mà kiếm thứ ba lại chợt nổ tung rồi tan biến.

- Mạc Nghị Kiếm, không tổn thương bằng hữu tri kỷ.

Tân Phong đặt bàn tay lên vai Lâm Phàm, nở một nụ cười chân thành nhất từ khi sinh ra tới nay.

Lâm Phàm cũng cười, đồng dạng đặt tay lên vai Tân Phong.

- Phong huynh.

- Lâm huynh...

Hai người đứng đối diện nhau, cất tiếng gọi rồi cùng bật cười ha hả.

- Phong huynh, hôm nay có thể quen được bằng hữu như huynh chính là may mắn của Lâm Phàm ta. Cuộc chiến thiên kiêu mạnh nhất này tuy chỉ là một lần thi đấu nhỏ, nhưng muốn nó tiếp tục truyền tới đời sau thì nhất định phải có một người xếp thứ nhất. Bởi vậy, ta xin nhận thua, danh hiệu đệ nhất lần này do Phong huynh đảm nhận.

Lâm Phàm chân thành nói.

- Không, Lâm huynh, huynh không cần rời khỏi. Tân Phong ta không có bằng hữu, hôm nay có thể quen được một tri kỷ như huynh đã là quá đủ, còn ai thứ nhất không quan trọng nữa. Ta xin lui.

Tân Phong ngăn Lâm Phàm lại, nói.

- Không được... Ta lui mới đúng.

Lâm Phàm nói.

- Lâm huynh, ta lui, huynh đừng tranh với ta, nếu không tức là huynh không muốn nhận người bằng hữu này.

Tân Phong nói.

- Phong huynh...

Lâm Phàm định nói thêm gì đó, thế nhưng Tân Phong lại đã quyết đoán nhảy xuống võ đài.

Cuối cùng chỉ để lại một mình Lâm Phàm đứng trên đài.

- Cuộc chiến thiên kiêu mạnh nhất lần thứ 1000, người thắng sau cùng là Thánh Tông Lâm Phàm.

Vị trưởng lão đảm nhiệm chức trọng tại tóm lấy cánh tay của Lâm Phàm, giơ lên cao rồi hô lớn.

- Thánh Tông vạn tuế.

- Cửu Tiêu Tông vạn tuế.

....

Các đệ tử của cả hai tông đồng loạt hô to lên. Giờ khắc này, không khí nơi đây chính thức đạt tới cao trào nhất.

Lâm Phàm nhìn Tân Phong, lại nhìn đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông.

"Bóp bóp bóp..."

Tân Phong và các đệ tử thiên kiều Cửu Tiêu Tông đều đang nhiệt liệt mà vỗ tay để ủng hộ Lâm Phàm.

Lâm Phàm len lén lau khôe mắt, ngẩng đầu nhìn về bầu trời xa xăm.

Ngày hôm nay thật sự là một ngày tuyệt vời với hắn.

Không chỉ có chiếm được hạng đầu, còn khiến đối phương cam tâm tình nguyện vỗ tay cổ vũ mình, thậm chí lại đạt được một tình hữu nghị vô cùng trân quý.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới thật sự được trải nghiệm cái gọi là một mũi tên trúng ba con chim.

Trên đài cao.

- Vô Nhai huynh, sao ta cứ cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Lương Dịch Sơ xoa xoa cái đầu bóng, có chút nghi ngờ hỏi.

Vô Nhai cũng đang vỗ tay, nghe vậy cười cười:

- Không có, tất cả đều rất viên mãn, Thánh Tông đệ nhất.

Lương Dịch Sơ:

-....

Vốn là sau khi cuộc thi đấu chấm dứt thì đệ tử Cửu Tiêu Tông sẽ ra về ngay, nhưng lúc này mọi người đều vui vẻ và hưng phấn vô cùng, cho nên Lương Dịch Sơ quyết định ở lại thêm một đêm.

Đến hiện giờ Lương Dịch Sơ mới kịp phản ứng chuyện Cửu Tiêu Tông lại lần nữa thua Thánh Tông.

Tuy nói là ai xếp thứ nhất cũng không sao cả, nhưng liên tiếp hai lần đều bị Thánh Tông chiếm ghế trên cũng khó mà bàn giao được với tông môn khi trở về.

Bóng đêm lại bao phủ.

Vô Danh phong phi thường náo nhiệt, đệ tử thiên kiều của Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông tụ họp cả nơi đây, ngồi quanh lửa trại mà cùng uống rượu, nướng thịt, chuyện trò.

- Hưng thú này hẳn là Tuyết Vương Sư?

Lúc này Thái Chi Kiều ôm Tuyết Vương Sư ngồi ở trong lòng Lâm Phàm. Tân Phong nhìn về phía Tuyết Vương Sư con rồi hỏi.

- Ủ, là một con Tuyết Vương Sư con, ta giữ lại cũng không có tác dụng gì nên để nó trở thành sủng thú cho tiểu đồ đệ, để cả hai trông nom lẫn nhau.

Lâm Phàm cười nói.

Trải qua cuộc chiến kia, hai người đã trở thành bằng hữu. Tuy mới biết nhau, thế nhưng không ảnh hưởng tới sự thân thiết.

- Đây là một quyền công pháp có tác dụng kích phát huyết mạch hưng thú mà ta lấy được từ trong một cấm địa. Dùng nó có lẽ sẽ khiến con Tuyết Vương Sư con này kích phát được huyết mạch thượng cổ đấy.

Tân Phong đưa một quyền công pháp cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười cười, cũng không khách khí mà cầm lấy:

- Chi Kiều, tạ ơn thúc thúc.

- Lâm huynh, ta mới hai mươi mấy tuổi, gọi như vậy nghe già quá.

Tân Phong hôm nay có lẽ cười còn nhiều hơn cả năm trong lúc thường, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo cũng hòa hoãn đi không ít.

Thái Chi Kiều chớp chớp mắt nhìn sư phụ:

- Sư phụ, vậy con kêu sư thúc nhé...

Thấy tiểu đồ đệ của mình thông minh như vậy, Lâm Phàm cười càng tươi:

- Được rồi, vậy kêu sư thúc đi.

Tân Phong nhìn Thái Chi Kiều rồi xoa đầu cô bé, mỉm cười nói:

- Đây là lần đầu tiên ta được người khác gọi là sư thúc đây.

-----oo0oo-----

☀ Mọi đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Vong Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sư Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Vong Du] Từ Thần Chi Tiễn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Nơi hung sát

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm và Tân Phong cứ thế chuyện trò, như là đôi bạn thân thiết từ lâu lắm rồi vậy.

- Lâm huynh, đồ đệ này của huynh có thiên tư không cao lắm, sau này muốn có thành tựu thì sợ là phải ăn không ít khổ.

Tân Phong nói.

- Không sao, từ từ sẽ đến, chuyện sau này không ai nói chính xác được.

Lâm Phàm cười nói. Chỉ cần có chức nghiệp phụ dạy dỗ, hần tin tưởng có thể bồi dưỡng tiểu đồ đệ này trở thành tuyệt thế thiên kiêu.

- Lâm huynh, đây là Thương Thiên Kiếm. Công pháp này là sư phụ ta lấy được từ trong một di tích thượng cổ, không cần tư chất quá cao, có lẽ thích hợp với tiểu sư đệ.

Giờ phút này Tân Phong lấy ra một quyển sách ngọc, phía trên phủ kín chữ viết và hình vẽ.

- Phong huynh, cái này không thể được. Thương Thiên Kiếm là công pháp của Lương trưởng lão, huynh tặng cho đồ đệ của ta như thế thì không thích hợp lắm.

Lâm Phàm cũng kinh ngạc trước hành động của Tân Phong.

Hắn không ngờ Tân Phong lại lấy Thương Thiên Kiếm tặng cho tiểu đồ đệ của mình.

- Lâm huynh, nếu huynh thực sự coi ta là bằng hữu thì đừng nói một chữ không.

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, nói.

Lâm Phàm cuối cùng gật gật đầu, nhận lấy cuốn sách ngọc.

- Chi Kiều, còn không mau tạ ơn sư thúc.

Lâm Phàm nói.

Thái Chi Kiều cũng không biết sách ngọc kia là cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo sư phụ.

Ban đầu Lâm Phàm cũng không biết cuốn sách này có ý nghĩa thế nào, nhưng trong tích tắc chạm tới nó, hắn lập tức rõ ràng.

Thương Thiên Kiếm thuộc về công pháp Thiên giai cao cấp, hơn nữa không chỉ là một môn công pháp, còn là một môn tâm pháp, có giá trị còn cao hơn

cả Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý.

Thương Thiên Kiếm có thể xem là tuyệt thế trân bảo, nếu bị truyền ra ngoài, có lẽ sẽ bị người khác tranh đoạt tới đầu rơi máu chảy, thế nhưng Tân Phong lại không chút do dự đem tặng, khiến Lâm Phàm không thể không bội phục.

- Lâm huynh, huynh cũng đừng nghĩ ta cao thượng như vậy. Thương Thiên Kiếm này là công pháp vô thượng, đương nhiên không thể tùy tiện cho người khác, nhưng ta thật sự coi huynh là bằng hữu.

Tân Phong nhẹ giọng nói.

- Đúng, chúng ta là bằng hữu.

Lâm Phàm gạt đầu, sau đó lấy từ túi chứa đồ ra mấy viên đan dược.

- Ta không có đồ gì quý giá, Đại Phàm Ca này là tác phẩm đỉnh cao của ta, mặc dù không có công hiệu kinh thiên gì, nhưng rất có tác dụng nếu dùng khi tâm cảnh không thông.

- Tốt.

Tân Phong cười, thu lấy đan dược.

....

Lương Dịch Sơ và Vô Nhai nhìn thấy các đệ tử nói chuyện với nhau thật vui vẻ thì cũng rất vui mừng.

- Vô Nhai huynh, tình cảnh như thế này không phải chúng ta luôn chờ mong sao.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Đúng thế.

Vô Nhai cũng cảm thán.

- Ài, cũng không biết chúng ta còn sống được bao nhiêu năm. Từ khi Huyền Hoàng giới chia làm hai cũng không ai đột phá lên cảnh giới cao hơn Đại Thiên Vị viên mãn nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ chết.

Lương Dịch Sơ cảm thán nói.

Ai lại không muốn bước lên con đường vĩnh hằng, thế nhưng hiện giờ Huyền Hoàng giới đã không có vĩnh hằng.

- Chúng ta dừng ở Đại Thiên Vị viên mãn đã thật lâu rồi, ta cũng vẫn luôn cùng tông chủ và các trưởng lão khác tìm kiếm chân tướng việc tại sao năm đó vị chí tôn kia phải chia Huyền Hoàng giới thành hai, đoạn tuyệt con đường vĩnh hằng. . .

- Vô Nhai huynh, quên đi, không nói mấy thứ này nữa. Hôm nay tâm tình không tồi, chúng ta cũng nhiều năm không có uống cùng nhau rồi, lần này xem ai ngã xuống đất trước.

Lương Dịch Sơ xua tay nói.

- Được!

....

Hôm sau.

Ánh bình minh dâng lên, ngay trước lối vào Thánh Tông có một đám người đang đứng.

Lương Dịch Sơ vung tay, một chiếc chiến thuyền chui ra từ ống tay áo của hắn, sau đó càng lúc càng lớn, lẳng lặng trôi nổi trong không khí.

- Lâm huynh, chúng ta phải về, về sau có cơ hội, chúng ta tái tụ.

Tân Phong đứng trước mặt Lâm Phàm nói.

- Được, một đường bình an, chậm nhất là ba năm chúng ta gặp lại. Ta chỉ sợ chưa đến ba năm ta đã tới thăm huynh ấy chứ.

Lâm Phàm cười nói.

- Sư thúc, hẹn gặp lại.

Thái Chi Kiều đứng cạnh Lâm Phàm, vẫy tay tạm biệt Tân Phong.

Tân Phong xoa đầu Chi Kiều, cuối cùng nhìn sang Lâm Phàm mà mỉm cười.

- Vô Nhai huynh, ba năm sau gặp ở Cửu Tiêu Tông.

Lương Dịch Sơ lưu luyến nói.

- Được.

Vô Nhai gật gật đầu.

....

- Lâm huynh, cáo từ.

Giờ khắc này Tân Phong ôm quyền nói, sau đó bay theo sau lão sư lên chiến thuyền.

Lâm Phàm nhìn chiến thuyền khổng lồ kia, vẫy vẫy tay.

....

Sau khi Cửu Tiêu Tông rời đi, Thánh Tông lại khôi phục bộ dáng ban đầu.

Lâm Phàm đạt được danh hiệu thiên kiêu mạnh nhất lần này, nhưng cũng không có đãi ngộ đặc biệt nào cả, khiến hắn thảm đạm ngực kêu than mãi. Còn may lần này kết được một bằng hữu rất không tệ là Tân Phong.

Trong phòng,

Lâm Phàm chuẩn bị học hai môn công pháp Tân Phong tặng rồi truyền lại cho tiểu đồ đệ của mình.

"Đình, phát hiện công pháp Thiên giai cao cấp Thương Thiên Kiếm, học tập hay không?"

- Học tập.

"Đình, chúc mừng học được Thương Thiên Kiếm, cấp bậc 1."

Lâm Phàm ngưng thần, không khí xung quanh chợt phát sinh dao động, xuất hiện những gợn khí như gợn sóng nước.

- Kiếm ý...

Đây là kiếm ý của Thương Thiên Kiếm. Lâm Phàm có thể cảm nhận được cỗ uy thế này, đồng thời cảm thụ được công pháp Kiếm Ý của mình cũng phát sinh biến hóa, giống như là bị kiếm ý của Thương Thiên Kiếm hấp dẫn.

Ừ ừ...

Ngay một khắc này, một thanh trường kiếm do kiếm ý ngưng tụ thành lẳng lặng trôi nổi sau lưng Lâm Phàm.

Lâm Phàm thử một chút, vung ngón tay về trước, thanh trường kiếm này lập tức phóng theo hướng hắn muốn.

Tiếp đến, hắn gọi trường kiếm về, sau đó nắm trong tay, có cảm giác thật quái dị.

Thanh trường kiếm hình thành từ kiếm ý này lại giống như thực thể, có thể nắm lấy, nhưng không có chút sức nặng nào, đồng thời tỏa ra kiếm ý nhàn nhạt.

Lâm Phàm có ý tưởng muốn dung hợp Thương Thiên Kiếm với công pháp Kiếm Ý, thế nhưng nghĩ một lúc, cảm thấy chưa thăm dò rõ ràng, Lâm Phàm cũng không dám mạo hiểm.

Về quyền công pháp còn lại, Lâm Phàm cảm thấy nó không có chỗ lợi nào với mình, bởi tác dụng duy nhất của nó là kích phát huyết mạch của hưng thú, nhưng cũng không nói rõ kích tới giới hạn nào.

Khi Lâm Phàm đi từ trong nhà ra, nhìn ngắm vàng mặt trời đỏ rực đang dần lặn khuất cuối chân trời thì trong lòng có ý tưởng mới.

Có lẽ cũng đã tới thời điểm đi ra ngoài một chuyến. Tình huống hiện giờ, tăng tu vi của bản thân là quan trọng nhất, mà cách nhanh nhất chính là ra ngoài giết quái.

....

Mấy ngày sau.

Trên vùng trời cách Thánh Tông tới cả ngàn dặm, một chiếc chiến thuyền khổng lồ đang ngược gió len lỏi qua những đám mây.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông đã chạy được nửa lộ trình, chỉ mấy ngày nữa là về đến Cửu Tiêu Tông.

- Phong nhi, con tặng Thương Thiên Kiếm cho tiểu tử đó sao?

Lương Dịch Sơ nhìn đồ đệ của mình, trong lòng cảm giác là lạ, không tin nổi là đồ đệ tử nhỏ đã ở cùng mình lại có lúc hòa nhã như lần này.

- Vâng thưa lão sư. Con không được sự đồng ý của người đã tặng Thương Thiên Kiếm cho hắn, kính xin lão sư nguôi giận.

Tân Phong cúi đầu nói.

- Không sao, công pháp mà thôi, cho cũng tốt.

Lương Dịch Sơ khoát tay áo, cũng không còn để ý. Chẳng qua càng tới gần địa bàn của Cửu Tiêu Tông thì Lương Dịch Sơ càng có chút rối.

Lần này trở về, mình nên nói thế nào đây?

Vốn chuyến đi này mang theo niềm hy vọng của toàn bộ tông môn là sẽ xếp trên Thánh Tông, giành vị trí thiên kiêu mạnh nhất, nhưng giờ lại thua, hơn nữa thua còn tâm phục khẩu phục, quả thật trở về không biết làm sao mới tốt.

Đang ngẫm nghĩ, Lương Dịch Sơ chợt biến sắc, phát tay một cái khiến chiến thuyền ngừng lại.

- Lão sư, sao vậy ạ?

Tân Phong thấy mặt lão sư nghiêm lại thì nghi ngờ hỏi.

- Nơi này có vấn đề.

Lương Dịch Sơ lập tức đi tới cạnh thuyền, sau đó ngưng thần nhìn xuyên qua tầng tầng mây trắng xuống bên dưới.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông thấy thế thì cũng rất tò mò, cùng tiến về bên mạn thuyền để nhìn theo hướng Lương trưởng lão.

- Hung sát khí thật nồng đậm.

Ban này chiến thuyền đang chạy thì không cảm giác gì, nhưng giờ bọn họ lập tức cảm nhận được một luồng khí hung ác lăng lệ từ mặt đất bốc lên, tràn ngập cả một khoảng trời.

- Lạ thật, sao lúc đi lại không thấy thế này?

Lương Dịch Sơ rất là nghi hoặc.

- Các người ở chỗ này chờ ta, ta đi xuống xem một chút.

Lương Dịch Sơ nói xong bèn phóng người ra ngoài thuyền rồi dần dần hạ xuống.

Càng đến gần mặt đất, sắc mặt Lương Dịch Sơ càng ngưng trọng.

Luồng khí hung sát này thật sự là quá nồng, thậm chí muốn hóa thành thể lỏng.

- Đây là một thôn trang...

Lương Dịch Sơ vừa đặt chân lên mặt đất thì lập tức cảnh giác đề phòng.

Mặt đất vốn phải màu khô vàng, hiện giờ lại đen như mực, giống như là tới từ địa ngục.

Lương Dịch Sơ theo cổ khí tức kia mà đi, tới khi đến được chỗ phát ra nó thì mặt sùng sốt.

Một cái hố to, sâu không thấy đáy vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi đây, từng luồng khí đen bốc lên mãnh liệt từ miệng hố.

Lương Dịch Sơ phát tay, một cơn gió thổi tới làm những luồng khí đen kia tán đi. Thế nhưng chỉ tích tắc sau, khí đen từ trong hố bốc ra càng thêm mãnh liệt, lại bao phủ toàn bộ thôn trang.

- Hừ, thật muốn nhìn, tới cùng là vật gì, dám ở chỗ này hại người vô tội.

Lương Dịch Sơ hừ lạnh một tiếng, tiến vào trong hố sâu kia.

Lương Dịch Sơ có tu vi Đại Thiên Vị viên mãn, ở Đông Linh châu đã nằm trong top đỉnh, không sợ bất kỳ nguy hiểm nào.

Theo tiến vào, vẻ mặt của Lương Dịch Sơ càng ngày càng ngưng trọng. Càng đi xuống, hung sát khí càng nồng đậm, thậm chí còn hình thành trở ngại, ngăn cản bất luận kẻ nào tiến vào.

Tới khi chạm tới đáy hồ, Lương Dịch Sơ cẩn thận đánh giá nơi này. Nơi đây giống như là một cái lăng mộ, âm trầm khủng bố.

- Đây rốt cuộc là nơi nào?

Lương Dịch Sơ giờ phút này rất là nghi hoặc.

Lương Dịch Sơ nhìn chung quanh, tất cả đều là vách núi thẳng đứng đen kịt. Hắn có thể tự tin nói mình biết tất cả các nơi hiểm địa ở Đông Linh châu, thế nhưng lại chưa từng biết tới có chỗ nào giống thế này.

- Khắc khắc...

Vừa lúc đó, một tràng tiếng cười âm trầm truyền tới từ bốn phương tám hướng.

- Xuất hiện đi.

Lương Dịch Sơ hừ lạnh một tiếng, toàn thân hiện ra kim quang, chiếu rọi toàn bộ không gian trong lăng mộ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Phản Huyết

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ngay một khắc lăng mộ sáng lên, giọng nói âm trầm lạnh như băng kia lại truyền đến, như là âm thanh của ác ma, làm cho người ta run như cây sậy.

- Nhân loại yếu ớt...

Một bàn tay toàn móng vuốt sắc nhọn không biết từ đâu mà đến, xuyên thấu tầng tầng hư không, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Lương Dịch Sơ.

- Chém...

Trong một sát na, Lương Dịch Sơ kịp bộc phát khí tức, va chạm khiến cả thân hình hắn cùng bàn tay kia đều lùi về sau, sau đó đứng vững lại, cảnh giác xung quanh.

Một trào này vô thanh vô tức, làm cho Lương Dịch Sơ cực kỳ hoảng sợ. Hắn có cảnh giới Đại Thiên Vị viên mãn, xem như đỉnh cao của thời đại này, thế nhưng nếu vừa rồi không phải phản ứng nhanh thì chỉ sợ là “xong” rồi.

Chợt khối đen từ bốn phương tám hướng tụ lại rồi hợp thành một thân ảnh phía trước Lương Dịch Sơ.

Thân ảnh ấy không rõ khuôn mặt, nhưng cao lớn dị thường, tản ra một cỗ khí tức kinh khủng bao trùm lấy cả lăng mộ.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lương Dịch Sơ quát lên. Hắn chưa từng thấy quái vật nào như thế này.

- Không còn sớm nữa, thân thể của ngươi ta muốn rồi.

Ngay một khắc này, giọng âm u của bóng đen kia lại truyền đến, một cỗ khí thế không thể ngăn cản mãnh liệt ập tới.

- Không tốt...

Lương Dịch Sơ kinh hãi biến sắc.

Cái bóng đen này tạo cho hắn áp lực quá lớn.

- Tà ma như ngươi, ngày hôm nay phải chết.

Lương Dịch Sơ tuy không biết đây là vật gì, nhưng lại biết tuyệt đối không phải thứ tốt, khí tức quá mức tà ác.

- Phản Huyết.

Giờ khắc này, Lương Dịch Sơ nổi giận gầm lên một tiếng, khí thể toàn thân lập tức tăng vọt, hào quang màu đỏ từ cơ thể hắn mạnh mẽ bạo phát.

Thân hình mập lùn bỗng run rẩy kịch liệt, toàn thân phát sáng, khung xương phát ra tiếng rung rắc rắc.

Chỉ một tích tắc sau, thân hình thấp bé của Lương Dịch Sơ lại cao vọt lên.

Làn da nhăn nheo trên khuôn mặt già nua giống như thay mới, dần dần căng mịn trở lại, biến thành bộ dáng tuổi trẻ.

- Đúng là sinh vật đoản thọ nông cạn, vì kéo dài sinh mệnh mà phong ấn khí huyết lưu chuyển. Đem thân thể giao cho ta đi, cho ngươi vĩnh hằng bất diệt.

Bóng đen cười quái dị nói.

Giờ khắc này, Lương Dịch Sơ mở mắt, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn tuôn ra chiến ý vô cùng, đôi mắt như phóng ra ánh sáng.

- Yêu tà, chết đi cho ta.

Lương Dịch Sơ lúc này đã khôi phục trạng thái đỉnh cao, mạnh mẽ bật lên không, tản ra một cỗ khí tức vô cùng uy mãnh mà bao trùm cả lấy bóng đen.

Bóng đen này tạo cho Lương Dịch Sơ cảm giác rất là nguy hiểm. Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy trong đời.

Một khi đạt tới cảnh giới Đại Thiên Vị viên mãn, nếu không thể đột phá, như vậy cũng chỉ có thể chậm rãi chết già. Lương Dịch Sơ vì kéo dài sinh mệnh bản thân cho nên đã phong ấn hơn nửa khí huyết trong cơ thể, duy trì lực sinh mệnh.

Hiện giờ gặp loại tà ma cường đại này, Lương Dịch Sơ không dám chủ quan, vội phá bỏ phong ấn, hồi phục thanh xuân chốc lát.

....

"Àm..."

Giờ khắc này, một luồng sáng cực mạnh bao trùm cả lăng mộ rồi lan tràn ra tới bên ngoài. Toàn bộ kiến trúc nơi đây rung lắc kịch liệt như là muốn sụp đổ.

Bên ngoài, trên chiến thuyền.

Đám người Tân Phong nhìn chăm chú vào tình huống phía dưới, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Bọn họ có thể cảm nhận cỗ khí tức mãnh liệt vừa nãy là của Lương Dịch Sơ. Cũng không biết Lương trưởng lão gặp phải tình huống thế nào mà phải bộc phát ra khí thể kinh khủng nhường ấy.

Àm àm...

Tiếng nổ liên hồi vang lên. Mặt đất bên dưới đột nhiên sụt xuống, tro bụi bốc lên cuộn cuộn.

- Trưởng lão sẽ không sao chứ.

Một gã đệ tử thiên kiêu không khỏi khẩn trương hỏi.

Tân Phong không đáp, ánh mắt nhìn chăm chăm phía dưới.

Đúng lúc này, một thân ảnh từ dưới bay lên, để mây của Tân Phong giãn ra.

- Là trưởng lão.

Các đệ tử khác thấy được người bay lên là Lương Dịch Sơ thì kích động hô.

....

- Lão sư, người không sao chứ?

Tân Phong vội vàng tiến lên hỏi.

- Ủ, không có việc gì, chỉ là một chút phiền toái nhỏ mà thôi, nhưng xong rồi.

Giờ phút này Lương Dịch Sơ đã khôi phục bộ dáng ban đầu, thản nhiên nói.

- Lão sư, không có việc gì là tốt rồi.

Tân Phong gật gù, không khỏi thở phào một hơi, mà luồng khí hung sát bên dưới cũng đã dần dần tiêu tán.

Trong mắt Tân Phong, hẳn là vật nơi đó đã bị lão sư tiêu diệt.

- Hồi tông...

Lương Dịch Sơ phát tay, chiến thuyền tiếp tục đi về phía trước.

Thấy chuyện đã chấm dứt, các đệ tử thiên kiều cũng không để tâm nữa mà bận rộn đi làm việc của riêng mình.

Lương Dịch Sơ đứng ở mũi thuyền, nhìn cái hồ to theo thuyền nâng độ cao mà dần dần nhỏ lại rồi biến mất thì khẽ nhếch miệng cười, trong hai tròng mắt lóe ra một tia khí đen.

....

Thánh Tông

Lâm Phàm mỗi ngày đều bận rộn tăng lên tu vi, nhưng vẫn nhận ra Trương Nhị Cầu có chút lạ.

Xem ra Trương Nhị Cầu bị Ngọc Lan gì đó của Già Lam phong tổn thương không nhẹ.

Thái Chi Kiều bình thường đều thích đi Già Lam phong tìm các sư tỷ, mà những khi ấy Trương Nhị Cầu cũng sẽ chủ động đi theo với danh nghĩa bảo tiêu cho sư muội. Thế nhưng hiện giờ Nhị Cầu lại không đi, để Chi Kiều một mình tiến đến.

- Tông chủ, đệ tử phát hiện gần đây sư huynh có gì đó không ổn.

Phong Bất Giác lén lén lút lút, thần thần bí bí nói.

- Ta biết rồi, qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ mở một hội nghị để thảo luận với các người việc này.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Việc của Trương Nhị Cầu cũng không phải chỉ là chuyện của mình bản thân hắn, mà còn là chuyện của toàn bộ tông từ trên xuống dưới.

Như vậy kế hoạch thay đổi đương nhiên cũng cần mọi người xuất lực mới được.

Có điều hiện tại Lâm Phàm còn một chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đó chính là, Thiên Vũ đi hay ở.

Đến hôm nay, Thiên Vũ đã dần dần khôi phục tu vi, thiên tư cũng đã được bù lại toàn bộ, cho nên Lâm Phàm không muốn chần chờ nữa.

Tiếp đó, hắn sai Trương Nhị Cầu để ngày mai gọi Thiên Vũ tới.

....

Hôm sau.

- Thiên Vũ sư diệt, hiện giờ tu vi của người đã khôi phục gần hết, cũng nên đi báo cho các sư huynh đệ trong tông, sau đó trở lại nội môn được rồi.

Lâm Phàm ngồi, bình tĩnh nói.

Thiên Vũ hơi đỏ sạm, cuối cùng cúi đầu. Lâm sư thúc nói rất đúng, tu vi của hắn đã khôi phục gần như cũ, là thời điểm trở về.

Thế nhưng Thiên Vũ lại cảm giác có chút không bỏ được.

- Sư thúc, đệ tử không quay về nữa. Đệ tử được tân sinh đều là do sư thúc ban tặng, đệ tử muốn ở lại chỗ này.

Thiên Vũ nói.

- Chuyện này...

Lâm Phàm lộ vẻ mặt khó xử:

- Sư diệt à, ta cho rằng ngươi vẫn nên trở về.

Đám người Trương Nhị Cầu đứng một bên, giờ cũng nhao nhao lên tiếng cầu xin:

- Tông chủ đại nhân, kính xin người để Thiên Vũ sư đệ ở lại chỗ này. Cách đây không lâu, Thiên Vũ sư đệ từng nói với bọn đệ tử rằng đệ ấy muốn trở thành đệ tử Vô Danh phong, muốn làm sư đệ của chúng ta, kính xin tông chủ thành toàn.

Lâm Phàm nhìn Thiên Vũ, lại nhìn Trương Nhị Cầu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Cũng được, nếu vậy thì ở lại đi. Sau này, ngươi là đệ tử thứ năm của Thánh Ma Tông.

- Tạ ơn tông chủ thành toàn.

Thiên Vũ tươi cười nói.

Lâm Phàm cũng cười trong lòng, quả nhiên là thành.

- Lão sư, vậy con sẽ là sư tỷ đúng không?

Thái Chi Kiều đeo một cái túi to sau lưng, mong đợi hỏi.

Lâm Phàm cười lắc lắc đầu:

- Không, con vẫn là sư muội.

- Vâng...

Thái Chi Kiều phụng phịu, có chút hơi thất vọng, không nghĩ mình vẫn chỉ là sư muội.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sư Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Tử Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Thực thi kế hoạch

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lại một đêm trăng thanh gió mát.

Trong một gian phòng kín được chiếu sáng bằng ánh đèn mờ ảo.

Vài bóng người yên tĩnh tụ lại nơi đây, nhỏ giọng mà bàn luận.

- Đại khái chuyện này thế nào có lẽ mọi người đều hiểu rồi. Trương Nhị Cầu là đại sư huynh của các người, nhưng gần đây tinh thần ảm đạm. Loại bệnh trạng này tuy là việc nhỏ, nhưng tiếp tục kéo dài sợ là sẽ thành việc lớn, cho nên hôm nay ta triệu tập các người tới đây vì một mục đích.

- Đó là làm cho đại sư huynh của các người khôi phục bình thường, không cần khuôn mặt kinh thể nhân mà chỉ phát khí chất thôi đã động thiên hạ.

Lâm Phàm nhìn mọi người rồi bình thản nói.

Diệt Cùng Kỳ, Thiên Vũ, Phong Bất Giác ba người gật gật đầu, trong lòng đều có chút ngưng trọng, đây không phải một chuyện nhỏ, mà là một đại sự.

Đại sư huynh Trương Nhị Cầu gần đây ra sao bọn hắn đều thấy rõ. Tuy đại sư huynh luôn tỏ vẻ bình thường, nhưng thi thoảng lại ngẩn người, tinh thần hốt hoảng.

Bọn hắn mặc dù chưa trải qua việc bị nữ tử mình thích cự tuyệt, nhưng có thể từ trên người Trương Nhị Cầu cảm nhận được sự thống khổ khi bị cự tuyệt.

- Tông chủ, vậy người nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thiên Vũ hỏi.

- Ủm, hôm nay gọi các người tới đây chính là để nghiên cứu vấn đề này. Trước hết sẽ tiếp thu ý kiến quần chúng, để xem ai có cách nào tốt không, cuối cùng chúng ta lại chỉnh sửa để đưa ra một kế hoạch tốt nhất mà áp dụng.

Lâm Phàm tuy khôn ngoan, nhưng hắn vẫn chưa nghĩ ra cách nào cho tình huống này.

Giờ phút này Phong Bất Giác lên tiếng:

- Tông chủ, nếu muốn hành động, nhất định phải hiểu được đại sư huynh là người như thế nào trước đã.

- Phong sư huynh, đại sư huynh là người thế nào?

Thiên Vũ nghi ngờ hỏi.

Phong Bất Giác có chút do dự:

- Mọi người phải cam đoan không được nói lại với đại sư huynh những gì ta nói.

- Sư huynh yên tâm đi, chuyện này quan hệ tới nhân sinh của đại sư huynh, huống hồ bọn đệ cũng đâu có phải hạng người thích đưa chuyện.

Thiên Vũ nói.

- Vậy để ta bắt đầu. Trước hết, đại sư huynh là một người cực kỳ nhiều khuyết điểm. Đầu tiên, xấu, chắc mọi người đều thấy, nhất là đôi mắt với khuôn mặt hình tam giác kia, Phong Bất Giác ta dám thề với trời, đây là người xấu nhất mà ta từng gặp.

Phong Bất Giác thao thao bất tuyệt nói.

Lâm Phàm mở trừng hai mắt nhìn Phong Bất Giác, sau đó lại nhìn thoáng về phía cửa ra vào, cuối cùng thu hồi ánh mắt, nghe tiếp.

- Còn nữa, đại sư huynh có khí chất quá đáng khinh, thậm chí không phải đáng khinh bình thường. Khí chất này phối hợp khuôn mặt kia, hoàn toàn là đáng khinh gấp mười lần. Nếu hắn không phải đại sư huynh của ta, ta còn thật không dám đứng cùng một chỗ với hắn.

- Còn nữa, nhất gan, có sắc tâm không có sắc dâm.

- Theo nhận xét của ta, nếu không thay đổi những điều trên, đại sư huynh muốn thoát kiếp ế là chuyện không thể nào.

Mọi người thấy Phong Bất Giác đem Trương Nhị Cầu nói thành không đáng một đồng như thế thì đều không ngừng gật đầu, thần sắc cũng hơi có chút biến hóa, chỉ hy vọng lát nữa sẽ không quá thảm.

Nhất là Lâm Phàm cũng trợn mắt há hốc mồm, những lời này còn chói tai hơn cả dự tính ban đầu của hắn.

- Mọi người thấy ta nói đúng không?

Phong Bất Giác bỗng hỏi.

- Lợi hại...

Lâm Phàm hít sâu một hơi, gật gật đầu, tiếp đó ánh mắt nhìn về Phong Bất Giác đã biến thành có chút thương hại.

- Đây toàn là chuyện dễ thấy, vừa nhìn là biết, chẳng qua mọi người không dám nói ra như ta thôi.

Phong Bất Giác có chút ngượng ngừng nói.

Mà vừa lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Phong Bất Giác thấy được người đứng sau cánh cửa thì bị dọa tới hồn phi phách tán.

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Được lắm, Phong Bất Giác, bản sư huynh đối với người không tệ, thế nhưng người lại xem ta không đáng một đồng. Xem ra, nếu ta không xuất ra uy nghiêm của đại sư huynh thì sau này có lẽ sẽ bị người ngồi lên đầu mất.

Đẩy cửa vào là Trương Nhị Cầu, mặt mày đỏ gay, hô hấp cũng dồn dập vì quá tức giận.

Hắn thật sự nổi giận rồi. Nếu không phải lúc ban ngày, tông chủ đại nhân lạnh lẽo kéo mình sang một bên, nói ra chuyện này rồi sắp xếp để mình đứng ở cửa nghe trộm thì hắn còn không thể tin nổi.

Vừa mới ở bên ngoài nghe lén một hồi, hắn nghe được sư đệ nói toàn bộ, hiển nhiên là không có để hắn vào mắt.

Ngẫm lại những lời của tông chủ hồi sáng, Trương Nhị Cầu cũng cảm giác tông chủ nói rất đúng.

"Nhị Cầu à, người bây giờ là đại sư huynh của Thánh Ma Tông rồi, người nhất định phải xuất ra uy nghiêm của đại sư huynh, nếu không không thể phục chúng a."

Vốn Trương Nhị Cầu cho rằng sao có chuyện các sư đệ không phục mình được, thế nhưng nghe lỏm được câu chuyện xong, Trương Nhị Cầu mới hiểu, tông chủ đại nhân nói không sai, ngay cả sư đệ thân cận với mình nhất cũng không phục mình chứ đừng nói tới những người khác.

....

Phong Bất Giác giờ phút này đàn cả mặt, nhìn thấy đại sư huynh toát ra sát khí bàng bạc thì tim đập thình thịch lên, sau đó lùi liên tục về phía sau.

- Đại sư huynh, huynh đừng nóng, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Phong Bất Giác giờ phút này muốn khóc, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đại sư huynh tại sao lại ở ngoài cửa nghe lén chứ?

- Hiểu lầm cái đầu của người, ngày hôm nay nếu không lột một lớp da của người xuống, ta đây không phải đại sư huynh của người.

Trương Nhị Cầu lấy từ sau lưng ra một khúc gậy gỗ, mãnh liệt đánh tới Phong Bất Giác.

- Áiiii... Đại sư huynh, đệ sai rồi, đừng mà, hiểu lầm thôi mà... Tông chủ cứu đệ từ...

Phong Bất Giác co giò chạy ra bên ngoài, Trương Nhị Cầu cũng đuổi sát theo.

Tiếng quát tháo, tiếng kêu rên vang dội toàn bộ Vô Danh phong đêm nay.

Lâm Phàm nhìn hai bóng người đuổi nhau trong đêm, cuối cùng đứng lên đóng cửa lại, sau đó nhìn hai đệ tử còn lại:

- Được rồi, kế hoạch thứ nhất đã thành công, tiếp theo chúng ta nghiên cứu kế hoạch thứ hai.

- Vâng, tông chủ.

Diệt Cùng Kỳ và Thiên Vũ gật gật đầu.

Đúng như suy tính của Lâm Phàm, kế hoạch đầu tiên chỉ có Phong Bất Giác là người thích hợp thực hiện nhất.

Trước tiên, Phong Bất Giác và Trương Nhị Cầu quan hệ tốt nhất. Tuy tu vi của Phong Bất Giác cao hơn Trương Nhị Cầu, nhưng tuyệt đối không dám hoàn thủ, chứ nếu để Diệt Cùng Kỳ thay vai, sợ là Diệt Cùng Kỳ một lúc sẽ không nhịn được, một chương chụp chết Trương Nhị Cầu.

Mà Thiên Vũ thì lại càng không thích hợp. Tuy hắn đã ở Vô Danh phong một thời gian, nhưng hành động này lại không phù hợp tính cách của hắn.

Cuối cùng cũng chỉ có thể khổ Phong Bất Giác rồi.

Sau đó ba người tiếp tục mài miết thảo luận, cố gắng chỉnh sửa kế hoạch tới hoàn mỹ.

Mà giờ khắc này, Thiên Vũ có chút suy tư trong lòng, không biết bản thân mình ở lại Vô Danh phong có phải cũng là vướng vào một kế hoạch hay không?!

Nhưng cũng quên đi, đã ở lại rồi, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Một đêm này, đối với người trên Vô Danh Phong, là một đêm không ngủ.

Thái Chi Kiều bị tiếng ồn ào đánh thức, mắt nhắm mắt mở ngồi dậy nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài có hai bóng người đang chạy đuổi nhau.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng
- [Đô Thị] Sứ Thượng Đệ Nhất Yêu
- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiền

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Cảm ngộ được cái gì?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thời gian trôi nhanh, một tháng cứ vậy lặng lẽ trở thành quá khứ, kế hoạch thay đổi Trương Nhị Cầu cũng tiếp tục được tiến hành trong khí thế hùng hực. Ngoài chuyện này, Vô Danh phong đều như cũ, không có gì mới xảy ra.

Hiện giờ người có chiến lực cao nhất Vô Danh phong là Diệt Củng Kỳ. Lâm Phàm thân là tông chủ Thánh Ma Tông, thấy vậy cũng có chút sốt ruột. Tới nay hắn vẫn dậm chân ở tu vi Tiên Thiên đại viên mãn, tuy rằng gặp chuyện khó ắt có người trên cao gánh vác, nhưng hắn chưa bao giờ quên được Thương Linh châu và huyết cừu nơi đó.

- Sư phụ, con có thể khiến Tiểu Bạch nghe lời rồi.

Lúc này, Thái Chi Kiều cười tit mắt từ đằng xa chạy tới, phía sau có con Tuyết Vương Sư nhỏ bằng con cún chạy theo.

Con Tuyết Vương Sư con này để Lâm Phàm thấy rất quái lạ, bởi vì trên người nó có những điểm không giống với Tuyết Vương Sư.

Ban đầu Lâm Phàm còn không để ý, nhưng có một hôm, hắn phát hiện trên lưng nhóc con này lại có một đôi cánh nhỏ màu trắng. Tuyết Vương Sư sao lại có cánh?

- Khá lắm.

Lâm Phàm xoa đầu Thái Chi Kiều. Cô bé này có tư chất hơi kém, nhưng không sao cả, gần như cách hai ba ngày Lâm Phàm sẽ xoa đầu khen ngợi giúp Thái Chi Kiều tăng tư chất một lần. Lâm Phàm tin tưởng, chỉ cần mình kiên trì vài năm, nhất định sẽ có một tuyệt thế thiên kiều sinh ra trong tay mình.

Sau đó Thái Chi Kiều chỉ huy Tiểu Bạch làm đủ loại động tác trước mặt Lâm Phàm.

Con Tuyết Vương Sư con này chớp chớp đôi mắt to mà nhìn Lâm Phàm, nghe lệnh đứng bằng hai chân sau, nằm ngửa, cuộn tròn trên đất v.v. . .

Lâm Phàm thấy thế thì cười lớn, háo hức chờ ngày vật nhỏ này lớn lên, nhớ đến hành động lúc này đây, không biết nó sẽ có phản ứng thế nào.

....

Ngọn núi thứ mười của Thánh Tông.

- Tông chủ, ta muốn ra ngoài lịch lãm một phen.

Lâm Phàm suy nghĩ hồi lâu, nếu muốn trở nên cường đại hơn, như vậy chỉ có thể đi thám hiểm thế giới rộng lớn này.

Yến tông chủ nhìn nhìn Lâm Phàm. Kỳ thật hắn không muốn Lâm Phàm đi ra ngoài, tuy như thế có chút ích kỷ, nhưng nhất niệm thành đan là quá trọng yếu với tông môn. Có điều hắn biết Lâm Phàm đến báo một tiếng thế này chỉ mang tính tôn trọng hắn chứ không phải là để xin phép, bởi vì từ khi hắn ban Vô Danh phong cho Lâm Phàm, Lâm Phàm đã là một người tự do, đi đâu về đâu không cần báo cáo với bất kỳ người nào.

- Người theo ta lại đây.

Yến tông chủ không nói thêm gì, trực tiếp đi trước vào chỗ sâu trong đại điện.

Lâm Phàm đi theo phía sau tông chủ, đánh giá tình huống chung quanh. lát sau, xuyên qua đại điện, xuất hiện trước mặt Lâm Phàm là một cánh cổng to lớn bằng đá.

Cánh cổng này phong cách cổ xưa, khí tức trầm trọng, khiến lòng người kinh hãi, mà bên trên còn điêu khắc một bóng người.

Bóng người kia đứng thẳng, để trần thân trên, đỉnh thiên lập địa, cầm trong tay một thanh đại phủ. Mới liếc qua một cái, Lâm Phàm đã cảm thấy run lên, phảng phất như có một luồng ý chí mãnh liệt đánh sâu vào trái tim hắn.

Giờ khắc này Yến tông chủ nâng một tay đặt lên cửa đá, cánh cửa đá khổng lồ rung lên nhẹ nhẹ, sau đó trên mặt xuất hiện gọn sóng nhộn nhạo, tiếp đó hiện lên một lối đi cao cỡ đầu người.

- Theo ta vào đi.

Yến tông chủ tiến vào trước, Lâm Phàm không có nghĩ nhiều, lập tức đi theo sau.

Đến bây giờ Lâm Phàm vẫn không biết nơi đây là đâu, nhưng vừa nhìn qua cũng đã biết vô cùng bất phàm.

Tông chủ thông thường không ra khỏi ngọn núi thứ mười là vì muốn thủ hộ nơi này sao?

Hơn nữa nhìn tình huống, chẳng lẽ tông chủ muốn cho mình thứ gì tốt?

Vừa bước qua lối vào, trước mắt Lâm Phàm tối sầm, giống như lâm vào bóng tối vô tận, thế nhưng loại cảm giác này chỉ diễn ra trong một tích tắc rồi biến mất.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy lại được, đã chẳng biết Yến tông chủ quỳ gối trước một pho tượng từ lúc nào, miệng thì lẩm bẩm gì đó.

Mà bộ dáng của pho tượng kia rõ ràng giống hình người trên cửa đá như đúc, thậm chí càng làm Lâm Phàm hoảng sợ là con mắt của pho tượng kia lại giống như vật sống, lóe ra từng trận thân quang.

Lâm Phàm cũng không dám nhìn thẳng pho tượng, cúi đầu, chậm rãi đi đến phía sau tông chủ.

- Tông chủ, đây là cái gì?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

Yến tông chủ xuống đất thì thào một phen, sau đó đứng lên:

- Đây là lão tổ khai sơn của Thánh Tông, người tới trước mặt lão tổ, dụng tâm cảm ngộ.

- Vâng...

Lâm Phàm không biết tông chủ có ý gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, làm giống tông chủ, quỳ gối trước mặt pho tượng kia.

Quỳ xuống, Lâm Phàm cũng không cảm thấy có gì khác lạ, có chăng chỉ là do pho tượng này quá lớn nên mang đến cho người ta cảm giác áp bách, lo sợ nó đột nhiên đổ xuống.

- Tông chủ, không có cảm giác gì cả.

Lâm Phàm nghiêng đầu hỏi.

- Đừng nói chuyện, dụng tâm cảm thụ pho tượng, lão tổ sẽ chỉ dẫn ngươi.

Yến tông chủ nghiêm túc nói.

Lâm Phàm nghe theo, cực lực cảm thụ, thế nhưng hắn cảm thấy quỳ không thoải mái, cho nên khoanh chân mà ngồi, lại nâng một tay sờ chân pho tượng, nhắm mắt cảm thụ.

Yến tông chủ nhìn một màn trước mắt, muốn mở miệng, cuối cùng lại nhin được.

Thánh Tông truyền thừa cả vạn năm, bắt đầu từ khi Huyền Hoàng giới bị vị chí tôn thần bí phân ra làm hai, lão tổ Thánh Tông mở sơn môn, thu môn nhân. Tông chủ được tuyển chọn của mỗi thời đại đều phải đến trước mặt pho tượng này, tĩnh tâm cảm ngộ để nhận được truyền thừa.

Mỗi một tông chủ tân nhiệm lại nhận được một loại truyền thừa khác nhau, nhưng đại đa số đều là công pháp.

Hôm nay Yến tông chủ đem Lâm Phàm tới đây chính là để Lâm Phàm nhận được truyền thừa. Tuy rằng người nhậm chức tông chủ đời tiếp theo chưa chắc đã là Lâm Phàm, nhưng theo quan sát của Yến tông chủ, đây là Lâm Phàm xứng đáng nhận được.

- Đây là cái quý gì vậy, sờ soạng cả nửa ngày vẫn không thấy gì?

Lâm Phàm bắt đầu thấy chán, cũng không biết tông chủ có phải là choáng rồi không, lão tổ này không biết đã chết từ đời nào, mà đây cũng chỉ là một pho tượng, còn đòi cảm ngộ cái gì?

Mà vừa lúc này, Yến tông chủ vẫn nhìn pho tượng, sắc mặt bỗng biến đổi.

Không gian quanh pho tượng khẽ sinh chấn động, đây là tình cảnh Yến tông chủ chưa bao giờ thấy qua, thậm chí ở trong ghi chép của tông môn cũng chưa bao giờ có một màn này.

- Chuyện này...

Yến tông chủ biến sắc. Hắn mặc dù không biết là có chuyện gì, thế nhưng cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể đứng im nhìn tiếp.

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện mình không thể nhúc nhích, thậm chí có một lực hút khiến người ta không thể kháng cự giống như đang muốn hấp thu thần trí của hắn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm luống cuống không biết làm gì. Thần thức giống như linh hồn, nếu không còn thần thức, vậy hắn sẽ thành cái xác không hồn.

Lâm Phàm muốn hô cứu mạng, nhưng lại không mở miệng nói.

Xem ra chỉ có thể tự cứu rồi.

Lâm Phàm triệt để liều mạng, mạnh mẽ vận sức muốn đứng lên.

Thế nhưng lực hút kia càng ngày càng cường đại, chẳng bao lâu, Lâm Phàm đã mất đi tri giác.

Xong đời...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đế Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiễn

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Truyền thừa vĩnh hằng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Yến tông chủ phát hiện khí tức của Lâm Phàm đang đều đặn, giờ đột nhiên ảm đạm dần đến độ muốn biến mất thì trong lòng cũng có chút luống cuống.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra từ khi Thánh Tông lập tông truyền thừa tới nay. Hắn muốn ra tay kiểm tra, thế nhưng lực sinh mệnh trong cơ thể Lâm Phàm lại vẫn dồi dào như trước, ít nhất không cần lo lắng về tính mạng.

- Đây là đâu...

Giờ khắc này, Lâm Phàm mở mắt, ngậy đại nhìn khung cảnh trước mắt.

Không phải mình đang trong đại điện sao? Tại sao lại tới đây rồi?

Trời đất toàn là màu đỏ, mây đỏ bay điên cuồng, không trung như là một cái miệng khổng lồ đang phun ra nuốt vào, mỗi lần phun đều có vô số thi thể từ trên không rơi xuống.

Thiên địa tiêu vong, thế thảm vô cùng.

Từng tiếng thét gào thê lương từ trên cao vọng xuống, khiến Lâm Phàm không sao bình tĩnh được.

Thật sự là quá mức kinh khủng.

- Sao ta lại lơ lửng ở không trung thế này.

Lúc này Lâm Phàm phát hiện mình đứng được trong không khí, thân hình mờ mờ ảo ảo.

Mà vào thời khắc này, một con quái vật khổng lồ cũng theo từ phía trên đầu của Lâm Phàm mà giáng xuống. Lâm Phàm hết hoảng, vội giơ tay muốn ngăn cản.

- Vèooooo...

Thi thể của quái vật lớn kia xuyên qua người Lâm Phàm, sau đó tiếp tục rơi xuống phía dưới.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ linh hồn mình xuyên tới nơi này?

Lâm Phàm có chút hoảng hốt, rồi nhìn thoáng qua những thi thể đang rơi xuống như mưa ở xung quanh, hấn lại càng sợ đến run lên.

Đây không phải nhân loại, giống như là ác ma.

"Àm..."

Lúc này, từ phía trên trời cao, một cỗ khí tức mãnh liệt nổ tung làm người ta muốn ngạt thở, dư lực khiến vô số lớp mây đỏ tan tành. Lâm Phàm lại bay lên trên, muốn xem xem đến cùng là có chuyện gì.

Tích tắc sau đó, xuất hiện vô số tiếng nổ vang làm rung chuyển cả đất trời.

- Giếttttt...

Khi Lâm Phàm nhìn thấy cảnh phía trước, tâm thần lần nữa chấn động, sát khí nơi này ép Lâm Phàm đến độ hít thở không thông.

Một phe là nhân loại, phe kia là những quái vật giống như thi thể vừa xuyên qua hấn.

Gió mây cuồng loạn, thê thảm vô cùng, những quái vật lớn này nắm lấy nhân loại rồi đem bóp nát như những con gà con, hoặc nuốt vào bụng.

Lâm Phàm xem mà run rẩy toàn thân, một cảm giác sợ hãi chưa từng có xông tận lên óc, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác phẫn nộ như lửa thiêu hừng hực.

....

Mà vừa lúc này, phía trên trời cao, một bàn tay khổng lồ đen kịt xé hư không xuất hiện. Nơi nó đi qua, không gian tan vỡ, mà hướng nó đập xuống lại là phe nhân loại.

Nhưng tại trong một sát na này, chợt có một luồng hào quang từ xa bay tới, một cây rìu to lớn mang theo uy thế vô thượng chặt đứt bàn tay khổng lồ kia, sau đó chưa hết dư lực mà bay về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm không có né tránh, bởi vì hấn biết thân thể mình chỉ ở dạng hư ảo nơi đây mà thôi.

Thế nhưng một giây sau, Lâm Phàm biến sắc, bởi vì khí tức của cây rìu kia rõ ràng tập trung vào hấn.

- Khôngggggg...

Lâm Phàm kinh hoàng hô.

....

Ở chỗ sâu trong đại điện.

Yến tông chủ chỉ biết lo âu đứng nhìn. Đã ba ngày ba đêm trôi qua, thế nhưng Lâm Phàm vẫn chưa tỉnh lại. Nếu không phải khí tức của hấn vẫn còn, Yến tông chủ còn cho là Lâm Phàm đã chết.

Đúng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên bật ra tiếng gào thét hoảng sợ.

- Lâm Phàm...

Yến tông chủ lập tức tiến lên, đặt tay lên vai Lâm Phàm.

Lâm Phàm ướt đầm mồ hôi, miệng há to thở hổn hển, mắt đỏ như máu.

- Đã trở lại...

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh chung quanh, lại nhìn Yến tông chủ, cuối cùng thở một hơi nhẹ nhõm.

Quá kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng.

Đến bây giờ, trong đầu Lâm Phàm vẫn chỉ toàn là hình ảnh ban nãy, nhân loại giống như những con kiến, bị đám quái vật kia nghiền ép, thậm chí một chút phản kháng cũng không có nổi.

Chốn kinh hoàng kia rốt cuộc là nơi nào? Chẳng lẽ là Huyền Hoàng giới?

Không, hẳn không phải, nơi đó giống như địa ngục, trời đất toàn là màu đỏ.

- Ngươi không sao chứ?

Yến tông chủ dò hỏi.

- Không có việc gì.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, lau mồ hôi trán.

- Có nhìn thấy lão tổ không?

Yến tông chủ hỏi.

- Lão tổ?

Lâm Phàm ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Yến tông chủ, nhìn thấy lão tổ là ý gì? Hình ảnh vừa rồi chỉ có dọa chết người chứ làm gì có lão tổ nào?

- Đúng thế, mỗi một người tới đây, mặc kệ là cảm ngộ được cái gì thì cũng đều nhìn thấy được lão tổ, chẳng lẽ ngươi không thấy?

Yến tông chủ ngạc nhiên hỏi.

Trong pho tượng này ẩn chứa một luồng thần thức của lão tổ, người cảm ngộ đều có thể từ đó đạt được truyền thừa của lão tổ.

Ô!

Vừa lúc đó, Lâm Phàm trợn tròn mắt, bởi vì trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một cây rìu lớn.

Lâm Phàm khiếp sợ nhìn thứ trong tay, cái rìu vừa chặt đứt bàn tay khổng lồ ở chỗn kia sao lại theo mình về đây?

- Điều này sao có thể...

Yến tông chủ đứng cạnh, vừa thấy cái rìu này thì cũng kinh ngạc hô lên, hiển nhiên là không dám tin.

Chiếc rìu này trông rất bình thường, không có gì nổi bật, thế nhưng Lâm Phàm lại cảm nhận được nó toát ra một luồng khí tức huyền diệu khiến máu trong người hắn sôi trào.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện thần khí Vĩnh Hằng Chi Phù, không trọn vẹn."

- Vĩnh Hằng Chi Phù.

Yến tông chủ nhìn binh khí trong tay Lâm Phàm, kinh ngạc nói.

Thánh Tông truyền thừa, nói trắng ra chính là nhấn được một đồ vật nào đó từ trên người lão tổ. Lão tổ lưu một luồng thần niệm lại trong pho tượng chính là để hậu nhân đến trước mặt pho tượng rồi chọn lựa từ đó thứ thích hợp với mình.

Truyền thừa từng xuất hiện đan dược, nhưng chủ yếu vẫn là công pháp.

Còn đồ vật loại vũ khí thì chưa từng xuất hiện.

Vĩnh Hằng Chi Phù này chính là vũ khí của lão tổ, sớm theo lão tổ rời đi mà biến mất, vậy rốt cuộc là vì sao lại xuất hiện ở lần truyền thừa hôm nay được?

Chẳng lẽ đây là lão tổ đang truyền tin tức gì đó sao?

Yến tông chủ suy nghĩ miên man, còn Lâm Phàm lại vui như mở hội trong bụng.

- Coi như còn chút nhân tính, vừa rồi hù tiểu gia sợ gần chết, còn biết đưa binh khí bồi thường, không tệ, không tệ.

- Tuy rằng thần khí này không trọn vẹn, nhưng dù sao cũng là thần khí a.

Giờ khắc này Lâm Phàm nở hoa trong lòng, quên luôn cả những hình ảnh vừa trải qua.

- Tông chủ, làm sao vậy? Chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?

Lâm Phàm nhìn Yến tông chủ, hỏi.

Yến tông chủ lắc đầu, rồi lại gật, không thích hợp, tại sao lại như vậy chứ?

- Lâm Phàm, đưa Vĩnh Hằng Chi Phủ này cho ta xem.

Yến tông chủ nói.

- Được.

Lâm Phàm cũng không sợ Yến tông chủ tham ô, đưa rìu tới.

Yến tông chủ vươn tay ra chạm vào, đúng lúc này Vĩnh Hằng Chi Phủ đột nhiên phát ra luồng sáng chói mắt, bức Yến tông chủ lùi lại.

Lâm Phàm tròn tròn mắt mà nhìn.

Cái rìu này quá lợi hại rồi, Yến tông chủ đây chính là cảnh giới Đại Thiên Vị viên mãn mà còn bị bức lui.

Thần khí không hổ thần khí, quá mức trâu bò.

Yến tông chủ nhìn Vĩnh Hằng Chi Phủ, trong lòng khẽ run lên.

- Thần khí có linh, xem ra nó đã nhận người làm chủ nhân rồi.

Yến tông chủ hâm mộ nói.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười cười, hắn nhìn ra Yến tông chủ đang hâm mộ lẫn hơi ghen tị với mình, dù sao mình được truyền thừa là thần khí cơ mà.

-----ooOoo-----

☀ Mọi đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Chút thủ đoạn này, tiểu gia đã sớm nhìn thấu

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong đại điện.

- Người thật sự muốn đi ra ngoài lịch lãm sao?

Yến tông chủ có chút không muốn, tiểu tử này không chỉ biết nhất niệm thành đan mà còn vừa được lão tổ truyền thừa Vĩnh Hằng Chi Phủ, nếu đi ra ngoài bị người giết chết, còn không phải là bị kịch.

Thế nhưng nhìn về mặt hưng phấn của Lâm Phàm, Yến tông chủ đã biết từ chối là không được rồi.

- Vâng, tông chủ, ta ở trong tông đủ lâu rồi, giờ tu vi cũng bị vây trong bình cảnh, cần tìm cơ hội để đột phá.

Lâm Phàm nói.

Mộng tưởng của ca là rong chơi khắp thế giới, sao có thể dừng mãi ở tông môn? Huống hồ thực lực hôm nay còn chưa tới đỉnh đầu, tuy rằng cuộc sống hiện tại rất an nhàn vui vẻ, thế nhưng vẫn chưa đủ an toàn.

Lỡ một ngày nào đó tình cảnh bi thảm của Thánh Ma Tông phát sinh ở Thánh Tông, chính mình còn không phải hối hận không kịp?

Yến tông chủ biết mình khuyên không xong, cuối cùng bất đắc dĩ phải đáp ứng.

- Có thể ra ngoài lịch lãm, nhưng nhất định phải đợi đến mai ngươi mới có thể rời đi.

Yến tông chủ chuẩn bị trở về thương lượng với các thái thượng trưởng lão một chút. Hiện giờ Lâm Phàm là bảo bối của tông môn, bất kể thế nào cũng nhất định phải đảm bảo an toàn cho hắn.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Yến tông chủ, cuối cùng gật gật đầu:

- Được, ngày mai ta sẽ rời tông.

Sau đó, Lâm Phàm trò chuyện với tông chủ thêm mấy câu rồi vác rìu trở lại Vô Danh phong.

Lâm Phàm không định giấu đi Vĩnh Hằng Chi Phủ. Đây là chuyện nên khoe ra, mà muốn giấu cũng không thể giấu cả đời.

Lâm Phàm vác rìu lớn đi trên đường khiến các đệ tử nhìn thấy đều tò mò chỉ trỏ.

- Sư thúc, rìu này thật uy mãnh.

Một gã đệ tử ngạc nhiên nói.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Đương nhiên, đây là ta được truyền thừa mà.

- Hả?

Đám đệ tử chung quanh vừa nghe, lập tức trợn mắt há hốc mồm. Truyền thừa? Chẳng lẽ tông chủ đã định ra người nhậm chức tông chủ đời kế tiếp sao?

Thế nhưng nghĩ một chút, bọn họ lại thấy rất khó tin, bởi vì truyền thừa có bao giờ là bình khí đâu, chẳng lẽ sư thúc lại gạt người?

- Sư thúc, chúng ta có thể sờ thử được không ạ?

Các đệ tử nhìn bình khí Lâm Phàm vác trên vai, có chút tò mò hỏi.

Tuy rằng chiếc rìu này nhìn qua rất bình thường, thế nhưng tầng hào quang mờ mờ trên thân nó lại khiến người ta nhận định nó tuyệt đối không tầm thường.

- Không được đâu, rìu này chỉ nhận ta, tông chủ muốn xem xét cũng bị nó đẩy văng ra sau. Vì an toàn của mình, các ngươi tốt nhất là đừng chạm vào nó.

Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của các tiểu sư đệ, Lâm Phàm cũng vui vẻ trong lòng, cảm giác này thật thoải mái.

- Wow...

Các đệ tử kêu lên liên tục:

- Bảo bối như vậy, chỉ có Lâm sư thúc mới có thể có được.

- Đúng thế, Lâm sư thúc vừa giành ngôi thiên kiều mạnh nhất, giờ lại có thần binh lợi khí nhường này, thật sự là may mắn của tông môn mà.

Nghe các sư đệ tăng bốc mình, Lâm Phàm không biết đã bay bổng lên tới tận phương nào.

- Ta không tin...

Bỗng một bóng người đột nhiên nhảy ra từ trong đám đông, một tay vươn hướng Vĩnh Hằng Chi Phủ Lâm Phàm đang vác trên vai.

Lâm Phàm nhìn thấy người nọ, hơi có chút nghi ngờ, người này là ai, sao lại lỗ mãng như vậy?

"Rầm..."

Ngay tích tắc Lỗ Viêm chạm vào rìu lớn, chiếc rìu chột lóe ra hào quang đầy hấn bay về sau.

Các đệ tử xung quanh nhìn một màn này mà sợ hãi than liên tục.

- Người này là ai thế, sư thúc đã nói không thể đụng vào rồi mà còn cố tình.

- Ai biết, Lâm sư thúc chưa bao giờ gạt người, người này còn không tin, tự mình chuốc lấy khổ mà.

- Có lẽ muốn lưu lại ấn tượng trước mặt Lâm sư thúc, nhưng mà Lâm sư thúc luôn đối xử bình đẳng với chúng ta, chút trò mèo này ở trước mặt Lâm sư thúc hoàn toàn vô dụng thôi.

Lỗ Viêm không thể ngăn cản được hào quang kia, bị đẩy ngã trên mặt đất, giờ cũng đã bò dậy đứng lên, nhưng trong ánh mắt bình tĩnh xuất hiện một tia oán hận.

Lỗ Viêm này chính là kẻ không được Lâm Phàm chọn đi làm nhân viên cắt cỏ lần trước.

Hiện giờ mấy tháng đã qua, Lỗ Viêm nhờ có Phật châu thần bí mà đột phá từ Hậu Thiên lên Tiên Thiên, đã trở thành một gã đệ tử ngoại môn.

- Sư diệt không sao chứ?

Lâm Phàm hỏi.

Lỗ Viêm nhìn thoáng qua Lâm Phàm rồi không nói không rằng, xoay người rời đi.

- Người này...

Lâm Phàm bắt đầu đi lắc đầu.

- Người này quá kiêu ngạo.

- Người này là ai? Mọi người có biết hấn không, lại dám vô lễ với Lâm sư thúc như vậy!

- Hình như hấn là một đệ tử tạp dịch mới tấn thăng vào ngoại môn tháng trước, tên là cái gì Viêm ấy.

....

Lâm Phàm cũng không để ý nhiều, khoát tay áo:

- Được rồi, tất cả giải tán đi, bản sư thúc ngày mai sẽ ra ngoài tông môn lịch lãm, chờ bản sư thúc trở về, sẽ mang cho các người chút đồ tốt.

- Cảm tạ sư thúc.

Chúng đệ tử rối rít cảm ơn, sau đó cung tiễn Lâm Phàm rời đi.

Sau khi trở lại Vô Danh phong, Lâm Phàm lập tức cất Vĩnh Hằng Chi Phủ vào túi chứa đồ, sau đó sắp xếp đồ đạc cần thiết.

- Ha ha, còn lâu ca mới đợi đến mai. Kiểu hoàn binh này tiểu gia liếc mắt một cái đã biết thừa.

Lâm Phàm sớm đã nhìn ra tông chủ là không định cho mình rời khỏi.

Trước khi có Vĩnh Hằng Chi Phủ, Lâm Phàm còn tin tưởng mình xin sẽ được, thế nhưng sau đó hấn biết chắc khó có thể đi.

Dù bọn họ cũng chỉ là muốn hấn được an toàn, thế nhưng cứ ở mãi trong tông quá là vô vị, không đi ra mở mang kiến thức sao được chứ.

Ngẫm lại lần trước, đi theo tông môn tới Phiêu Miểu Tuyết phong, tu vi tăng lên nhanh như ngồi trực thăng.

Bởi vậy, ai dám không đề cho mình đi ra ngoài phải liều mạng với kẻ đó.

Có điều ngẫm lại thực lực của tông chủ và các trưởng lão, Lâm Phàm cảm thấy không có chút hy vọng nào, cho nên cách tốt nhất là “âm thầm chuẩn”.

Lâm Phàm xếp mấy bộ y phục cùng chút đồ ăn thức uống, sau đó lập tức chạy tới Đan Đình phong.

Đã ra ngoài mà không chuẩn bị đầy đủ chút là không được.

Lâm Phàm hiện giờ chính là danh nhân ở Đan Đình phong, bởi vậy tiến vào không ai ngăn cản, một đường càn quét, thu thập không ít thảo dược rồi mới phui tay về lại Vô Danh phong.

Lâm Phàm gọi đám Trương Nhị Cầu qua, dặn dò mấy việc, nói mình sẽ ra ngoài lịch lãm một thời gian, để bọn họ tự sinh hoạt trên núi.

Thái Chi Kiều có chút không muốn để Lâm Phàm đi, thế nhưng nghe sư phụ nói trở lại sẽ mang theo đồ chơi cho mình, cuối cùng cũng vui vẻ gật đầu.

- Tốt lắm, bản tông chủ đi đây, các người đều tu luyện cho tốt đấy, nhớ phải chiếu cố tiểu sư muội nữa.

Lâm Phàm vẫy tay từ biệt, sau đó xuống núi, tới lưng chừng thì tiến vào trạng thái ẩn thân, chạy ra cửa sơn môn.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sư Thượng Đệ Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Hóa ra là quá cảnh giác, lỗ lớn rồi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Các sư đệ, tình huống là vậy đó, Lâm Phàm được truyền thừa Vĩnh Hằng Chi Phủ, hiện giờ muốn xuất tông lịch lãm. Tuy lịch lãm là việc ai cũng phải trải qua, nhưng thiên hạ hiện nay không phải quá thái bình, nếu xảy ra chuyện gì thì Thánh Tông ta thừa nhận không nổi.

Yến tông chủ nhìn đông đảo sư đệ, nói.

Đám người Vô Nhai đưa mắt nhìn nhau, cúi đầu tự hỏi. Bọn họ đều hiểu ý của sư huynh, đó là không ngăn cản được việc Lâm Phàm sẽ ra ngoài lịch lãm.

Như vậy cũng tức là phải xuất ra chút máu rồi.

- Các vị các sư đệ, ta trước, Dong Tinh Hộ Quang Tráo của ta có thể kháng cự toàn bộ công kích của cảnh giới dưới Đại Thiên Vị, coi như đủ để hấn hoành hành không sợ cái gì ở Đông Linh châu rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai khẽ nâng tay, một luồng sáng đỏ lóe ra, một bảo bối dạng chiếc chuông xuất hiện.

- Sư huynh đã xuất ra thứ quý giá nhường này, mà Lâm sư đệ được truyền thừa của lão tổ, đương nhiên không thể keo kiệt, ta sẽ để Thôn Thiên Cuồng Mãng trở thành sủng thú của hắn.

Thái thượng trưởng lão Ngự Thú phong phát tay áo một cái, một con rắn nhỏ màu đỏ lạng lẹ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Con rắn nhỏ màu đỏ này rất gần với hung thú thượng cổ, rất cường đại, giờ thái thượng trưởng lão Ngự Thú Phong nguyện ý để nó trở thành sủng thú của Lâm Phàm đủ thấy tâm ý đến nhường nào.

....

Yến tông chủ nhìn các vị sư đệ không chút keo kiệt xuất ra bảo bối, trong lòng cũng vui mừng. Lâm Phàm đạt được truyền thừa của lão tổ, Thánh Tông nhất định phải bảo đảm an toàn cho hắn. Bên ngoài hung hiểm vạn phần, có những bảo bối này, thậm chí có thể không sợ cả cao thủ Đại Thiên Vị.

....

Vào lúc cao tăng tông môn đang hiển bảo bối ra vì Lâm Phàm, hắn lại đã hạ được một con mãnh thú rồi ép nó thành thú cưỡi, một đường chạy như điên theo lộ trình vạch sẵn.

Chính là dựa theo mấy địa điểm của Thất Thánh Bảo Đồ.

Đích đến thứ nhất là địa điểm đầu tiên trên bản đồ, Địa Ngục Hòa Diễm.

- Chạy nhanh lên cho ta.

Lâm Phàm quất cái roi trên tay lên mông hung thú.

Con hung thú này rú lên một tiếng, hai mắt đăm lẹ tăng tốc, trong lòng vạn phần bi thương.

Vốn nó đang tha thân kiếm ăn thì gặp một nhân loại, định đánh chén một bữa, ai ngờ lại phát sinh chuyện thế này. Trong mắt nó, nhân loại này thật sự là quá tà ác.

Thức “ngựa” chạy chồm, gió rét lạnh thấu xương.

Lâm Phàm hào hứng nở một nụ cười xán lạn.

Với tốc độ này, hẳn không cần lo bị tông chủ phát hiện, sau đó xách mình trở về.

Chuyện hoãn một ngày mai sẽ cho đi, trong mắt hắn, 100% là lừa đảo.

Tông chủ nhất định là thương lượng với các thái thượng trưởng lão khác để tìm cách ép mình ở lại.

Lấy tu vi của chính mình, khẳng định không phản kháng nổi, chẳng thà chạy trước, để bọn họ không tìm thấy tiểu gia.

Chờ tiểu gia tăng thực lực lên, sẽ oai vệ mà trở về.

Thời gian từ sáng đến chiều trôi qua thật mau.

Lâm Phàm nhìn nhìn bản đồ, xác định phương hướng đúng rồi tiếp tục thúc “ngựa”. Cưỡi hung thú quả nhiên tiện lợi, ngày đi ngàn dặm không thành vấn đề.

Thánh Tông.

Yến tông chủ mang theo bảo bối của các sư đệ đi tới Vô Danh phong.

Thế nhưng hắn lập tức ngây ngốc khi biết tin Lâm Phàm đã đi từ hôm qua qua Trương Nhị Cầu...

Lâm Phàm cũng đã đi hết khu vực trực thuộc Thánh Tông, trước mắt chỉ còn lại một vùng đất trời màu vàng.

Cát vàng thổi quét, tràn ngập toàn bộ không gian. Lâm Phàm nheo mắt nhìn, lần nữa lấy bản đồ ra.

Xuyên qua khu vực Thánh Tông là tới sa mạc Từ Vong.

- Đi thôi...

Lâm Phàm vỗ vỗ hung thú dưới mông.

Con hung thú này lại kêu khóc mấy tiếng, cuối cùng quỳ bốn chân xuống, hai mắt đăm lẹ nhìn lên Lâm Phàm, ý muốn Lâm Phàm thả nó ra, có vẻ nó rất sợ hãi sa mạc phía trước.

Lâm Phàm nhìn thấy hung thú có bộ dạng này thì chỉ biết thở dài một tiếng:

- Cút nhanh lên.

Vốn Lâm Phàm định kiếm chút exp từ con hung thú này, nhưng nghĩ công nó đưa mình một đường tới tận đây nên thả cho nó cái mạng nhỏ.

Hung thú cảm kích nhìn Lâm Phàm một cái, quỳ một chỗ để hắn bước xuống khỏi lưng mình, sau đó quay mông tăng tốc chạy, giống như sợ Lâm Phàm đổi ý.

Lâm Phàm nhìn sa mạc mênh mông vô bờ phía trước, thở dài một tiếng, sau đó tiến bước vào trong cát vàng.

Càng vào sâu, cát bay càng lúc càng mù mịt, cuối cùng thân ảnh của Lâm Phàm dần dần biến mất trong gió cát.

- Chỗ quỷ quái này, sớm biết thế thì lúc trước chuẩn bị thêm mấy thứ rồi.

Đi trong sa mạc, Lâm Phàm thi thoảng lại chửi thề. Cái sa mạc Từ Vong chết tiệt này có mức độ nguy hiểm không thua gì một số cấm địa.

Nơi này có một đám hung thú rất quái dị sinh sống, mà thậm chí chúng nó còn không tính là hung thú.

Theo ghi chép của tông môn, muốn theo đường bộ rời khỏi Thánh Tông thì nhất định phải đi qua sa mạc Từ Vong này, và đệ tử cảnh giới Tiên Thiên trở

xuống khó mà sống nổi để vượt qua đây.

Còn nếu đệ tử tông môn muốn rèn luyện thì nhất định phải lập đội mới có thể an toàn ở chốn này.

Bão cát càng lúc càng lớn, lớn đến độ Lâm Phàm phải lấy Vinh Hằng Chi Phủ ra che trước mặt, ngăn bão cát quét lên đầu rất.

Bỗng khoảng cát phía trước Lâm Phàm nhúc nhích, giống như có sinh vật gì đó muốn chui lên.

Tiếng đào bới xen lẫn tiếng vù vù làm người ta không phân được rõ đó là tiếng gió hay là tiếng cảnh báo nguy hiểm sắp đến.

Mà vừa lúc này, mặt cát đột nhiên lõm xuống, một con rết bỗng phóng vọt ra, thân hình to lớn như một người khổng lồ, vô số cái chân không ngừng rung rinh trên không, cái miệng thì phát ra tiếng rít gào dữ tợn.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức ném Vinh Hằng Chi Phủ trong tay tới.

"Đình, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên cao giai."

"Đình, exp gia tăng mười vạn."

....

Nghe tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm thở phào một hơi, đồng thời khó chịu mắng.

- Hù chết tiểu gia ta!

Lâm Phàm tiến lên nhặt lấy Vinh Hằng Chi Phủ từ xác hung thú.

Con rết này tuy yếu, nhưng cách xuất hiện của nó để Lâm Phàm hiểu một điều, đó là sự nguy hiểm của sa mạc Tử Vong này không hề quá lời.

Hung thú tại đây thông thường đều sống dưới mặt cát, rồi đột nhiên tấn công, khiến người ta trở tay không kịp. Còn may là hấn phản ứng không tệ, không thì kết quả khó nói.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục đi về trước, cũng không biết phải bao lâu nữa mới qua được cái sa mạc nhìn không thấy bờ này.

....

Một nơi trong sa mạc.

Một cái bóng thật dài trải trên mặt cát, tới khi nhìn rõ chân thân của cái bóng kia, lại phát hiện đó là một đội xe.

Đội xe này chạy vô cùng chậm trong sa mạc.

Vô số tiếng rít gầm vang lên từ bên trong đội xe này.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Chuyện kinh khủng xảy ra

Dịch & Biên: †Ares†

oOo

Đội xe này chạy trong sa mạc, bánh xe in hằn lên lớp cát mềm mại những vết thật dài. Hai bên đội xe là một nhóm binh lính mặc giáp đen, cười hung thú đi cạnh, mỗi người đều cầm trường đao tỏa ra hào quang sắc bén, uy hiếp lòng người.

Trong đội xe có mấy chiếc cũi sắt, giam cầm toàn là hung thú uy mãnh, thế nhưng giờ chúng nó lại không có chút sức lực nào mà nằm sấp trên sàn cũi, chỉ có ánh mắt cùng những tiếng rít gào là không bớt chút hung ác nào.

Những binh lính giáp đen này vừa di chuyển vừa cảnh giác nhìn quanh, thi thoảng ánh mắt đảo tới đám hung thú trong cũi thì không nhìn được mà tươi tỉnh hẳn lên, bởi vì đây là thu hoạch lớn nhất của bọn hắn suốt một tháng qua.

- Lần này nhờ có tiểu thư xuất hành cùng chúng ta nên thu hoạch phong phú, chắc sẽ bán được cái giá tốt lắm đây.

Một gã thị vệ giáp đen cười nói.

Tuy rằng lần này nguy hiểm trùng trùng, nhưng dưới sự chỉ huy của tiểu thư, cũng không xuất hiện thương vong, còn bắt được sáu con hung thú cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn.

Thị vệ thúc hung thú đang cười ghé vào bên cạnh chiếc xe ngựa phong cách cổ xưa đi phía trước, cung kính nói:

- Tiểu thư, phía trước chính là Hắc Hạp Cốc, cần phải cẩn thận.

Ở bên trong sa mạc Tử Vong, không chỉ cần phải chú ý đám hung thú ẩn núp dưới đất, mà càng phải đề ý nhiều hơn tới đám cướp nơi này.

Sa Mạc Thập Tứ Phi, đó là tồn tại còn kinh khủng hơn cả hung thú trong sa mạc Tử Vong.

- Nhớ nhắc mọi người chú ý nhiều hơn.

Từ trong xe ngựa truyền ra một giọng nói trong trẻo ngọt ngào như là tiếng của thiên nhiên, chỉ nghe thôi đã khiến người ta mê say.

Thị vệ giáp đen cung kính nhìn từ ngoài chiếc xe, trong lòng không khỏi nghĩ, thế gian tại sao lại có nữ nhân như vậy.

Cũng không biết hạng người thế nào mới có thể chiếm được trái tim của tiểu thư.

Cách đó không xa, cát bụi bay lên, một đám người cười trên mình hung thú, chạy rất nhanh bên trong sa mạc.

- Hắc hắc, một tháng trước đã chú ý tới bọn chúng rồi, không ngờ qua một tháng đã có thu hoạch trở về, đúng là tiện nghi cho chúng ta.

Cầm đầu đám người là một sa phi chỉ có một mắt, khuôn mặt hung ác cười rộ lên.

(Sa phi cướp sa mạc)

Kẻ này chính là thủ lĩnh của mười bốn sa phi, Sa Độc Long, Nhập Thần trung giai, thân kiếm tám loại công pháp.

Mỗi loại công pháp trong đó đều là Huyền giai hạ phẩm, khiến hắn có thực lực kinh người, xem như nhân vật số một trong sa mạc Tử Vong.

Mười ba sa phi còn lại cũng đều lấy chữ "Sa" ở đầu tên.

Sa Đạo Thiên, Sa Diệt Hung, Sa Vô Hành v.v...

Sa Mạc Thập Tứ Phi này hoành hành ngang ngược ở sa mạc Tử Vong, người đi qua sa mạc Tử Vong không chỉ cần cảnh giác hung thú bên dưới cát mà còn phải cẩn thận mười bốn tên giặc cướp này.

Mười bốn sa phi không có thủ hạ, chỉ có mười bốn tên cùng hành động một lần, thuộc về cấp bậc bá chủ trong sa mạc rộng lớn này. Đã từng có cao thủ muốn tru diệt đám tai họa muôn dân này, nhưng đáng tiếc lại bị bọn chúng giết ngược lại, chôn thầy trong sa mạc.

Bởi vậy từ đó không còn cao thủ nào nói muốn thay trời hành đạo đến tru diệt Sa Mạc Thập Tứ Phi nữa rồi.

- Sáu con hung thú cho các đệ, con bé kia thuộc về lão tử.

Sa Độc Long cười lớn nói, giống như tất cả chuyện này đều ở trong lòng bàn tay.

- Hắc hắc, lão đại tận hứng xong nhớ cho bọn đệ hưởng ké đấy, thật muốn thưởng thức qua mùi vị của tiểu thư Cung gia.

Sa Diệt Hung dáng người thấp bé, lè lưỡi liếm liếm môi, ánh mắt dâm tà nói.

- Được...

....

Giờ phút này, đội xe đã đi tới gần biên giới của sa mạc Tử Vong. Nơi đây là một khe núi tạo thành từ hai vách núi thẳng đứng, không cao không thấp, vừa đủ để ngăn cách sa mạc thành hai, chỉ để lại một thông đạo ở giữa này.

- Tiểu thư, đã đến Hắc Hạp Cốc rồi.

Một gã thị vệ giáp đen ra hiệu cho đội ngũ dừng lại, sau đó cảnh giác nhìn chung quanh nói.

Cánh cửa nhỏ trên xe ngựa bị đẩy ra, một người từ bên trong bước ra ngoài.

Một thân áo lụa trắng không tì vết, hai lọn tóc mai ôm sát phụ trợ cho dung mạo tuyệt thế, đôi mày nhỏ tinh tế, vẻ mặt dịu dàng bình thản... tất cả tính từ đẹp để nhất đều tập hợp trên người nữ tử vừa xuất hiện.

- Gặp nguy hiểm

Cung Băng Dạ chăm chú quan sát hoàn cảnh xung quanh rồi bật thốt mấy chữ.

Sắc mặt thị vệ giáp đen đại biến, lập tức ra hiệu cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

- Hặc hặc, không hổ là tiểu thư thông minh nhất của Cung gia, vừa nhìn đã biết nguy hiểm.

Lúc này, mười bốn thân ảnh bay xuống từ vách đá, mà mười bốn con hung thú làm thú cưỡi thì nhe nanh mở vuốt phủ phục bên trên vách núi, mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm vào phía dưới.

- Sa Mạc Thập Tứ Phi!

Vừa thấy bóng người, đám thị vệ đã biến sắc, hiển nhiên không xa lạ gì với đại danh của mười bốn sa phi.

- Các vị hảo hán, quý củ chúng ta biết, tiền tài có thể lưu lại, còn sáu con hung thú để chúng ta mang đi được không?

Thị vệ giáp đen đứng cạnh Cung Băng Dạ nói.

Hắn biết mười bốn sa phi xuất hiện, muốn mở đường chạy là chuyện không thể.

Sa Độc Long cười cười, sờ sờ con mắt đã bị mù:

- Tiền tài lưu lại, hung thú lưu lại, tiểu mỹ nhân này cũng lưu lại, các người có thể lẩn.

Thị vệ giáp đen biến sắc, thoáng hiện vẻ giận dữ, nhưng lập tức bình tĩnh nói:

- Vị này chính là tiểu thư Cung gia...

Thị vệ giáp đen còn chưa nói hết đã bị Sa Độc Long cắt lời:

- Hừ, lão tử muốn chặn chính là tiểu thư Cung gia. Con mắt này của lão tử là do gia chủ Cung gia của các người làm mù, đáng tiếc là lão già kia đã chết ở nơi này.

- Nhưng không sao, khuê nữ của lão lại bị chúng ta đùa bỡn một phen cũng đã đủ sướng khoái rồi.

Sa Độc Long cười tà, mười ba sa phi còn lại cũng dâm dăng cười rú lên hòa theo.

- Tiểu thư, đợi lát nữa ta bảo hộ người rời đi trước, mọi người sẽ chặn ở sau, chúng ta không không phải là đối thủ của đám giặc cướp này đâu.

Thị vệ giáp đen nói.

Cung Băng Dạ nhìn mười bốn sa phi, trong mắt lóe ra hận ý.

- Tiểu mỹ nhân, đừng có dùng loại này ánh mắt nhìn lão tử, cái kiểu này làm cho lão tử rất là khó chịu đấy. Không cần nôn nóng, đợi lát nữa lão tử sẽ để người được sung sướng, cam đoan nhớ mãi không quên.

Sa Độc Long cuồng tiếu.

Đối với Sa Độc Long mà nói, chuyện khiến hắn căm giận nhất là lão già Cung gia kia đã khiến mắt của hắn bị mù.

Năm đó gia chủ Cung gia vì tru diệt Sa Mạc Thập Tứ Phi mà mang người tới sa mạc Tử Vong. Trong lúc giao thủ, Sa Độc Long bị trúng một chỉ mù mắt, còn gia chủ Cung gia thì bị Sa Độc Long dụ tới một nơi hung hiểm rồi bị hung thú nơi đó cắn nuốt.

Hiện giờ tiểu thư Cung gia này xuất hiện, Sa Độc Long muốn hung hăng tra tấn một phen, xem như báo mối thù năm đó.

Cung Băng Dạ khẽ nhíu đôi mày đẹp, xoẹt một tiếng, rút trường kiếm ra.

Sa Độc Long vung tay lên:

- Nam giết toàn bộ, nữ lưu lại.

Mười bốn sa phi hét lớn một tiếng, đồng loạt rút binh khí rồi lao đến.

Nhưng đúng lúc này, đám hung thú trên vách núi bỗng rống lên sợ hãi rồi nhảy cả xuống, vừa tiếp đất lập tức luống cuống co cả bốn chân chạy tứ tán, giống như chuyện kinh khủng gì đó sắp đến.

Sáu con hung thú vô lực trong cũi sắt cũng hoảng sợ rít gào lên, cố nhấc cái thân thể vô lực để va đập vào thành cũi.

Giờ khắc này mọi người nghi hoặc vạn phần.

- Chuyện gì thế này?

Mười bốn sa phi thấy đám thú cười khác thường như vậy thì giận dữ gầm lên, thế nhưng giờ chúng nó lại như là gặp ma, căn bản không nghe chỉ huy, thậm chí có hung thú không biết chạy đi đâu, trực tiếp đâm đầu vào vách núi, tự sát mà chết.

- Tiểu thư, những hung thú này bị làm sao vậy?

Cung Băng Dạ cũng kinh ngạc trước chuyện trước mắt, lắc lắc đầu.

Mà ngay trong một tích tắc sau, vách núi rung chuyển, một vật thể gì đó chọt phá đất cát mà ra.

- Ái ui, tổ sư này, chậm một chút...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Nam trái nữ phải

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lúc này mọi người kinh ngạc vạn phần, chỉ thấy vách đá kia bỗng bị vật gì đó đẩy từ trong ra, tiếng gầm rú vang dội, rồi đột nhiên một lỗ thủng lớn xuất hiện.

Một giọng nói từ bên trong truyền đến, khiến mọi người kinh hãi biến sắc.

- Mặt đất thì không đi lại đi ngầm, làm hại tiểu gia ăn đầy cát rồi.

Lâm Phàm mãi mới lại thấy ánh mặt trời, thè lưỡi phun phè phè, vỗ vỗ quần áo đầu tóc để phủi hết cát trên người xuống.

Cứ chạy liên tục làm Lâm Phàm muốn hồng mắt, cho nên mới dùng Ngự Thú Quyết cùng roi vọt để thu phục con hung thú sa mạc này làm thú cưỡi.

Con hung thú này có đủ trăm chân, hung thần ác sát, lưng đen đầu đỏ, bụng hiện màu lam, lúc Lâm Phàm vừa gặp cũng kinh hô không thôi, bởi nó còn lớn hơn cả con rết bị hấn dùng một riu ném chết lúc trước.

Giờ phút này con hung thú trăm chân phá động mà ra, vô số cái chân bám dần lấy vách động rồi nhô thân mình nhìn mãi không hết ra bên ngoài.

Lâm Phàm nắm lấy hai cái xúc tu trên đầu nó, gào thét:

- Từ từ thôi, cẩn thận...

- Đây là Bách Túc Thiên Long.

Đúng lúc này, không biết là ai hoảng sợ hô to một tiếng.

Cung Băng Dạ cũng hoảng sợ nhìn quái vật trước mắt, toàn thân lạnh toát.

Bách Túc Thiên Long là vương giả trong sa mạc Tử Vong, không biết bao nhiêu người đã táng thân trong miệng của nó, thêm nữa con này còn đầu đỏ lưng đen, chứng tỏ đã rất gần với thời kỳ thành niên.

Mà sau khi trưởng thành, Bách Túc Thiên Long sẽ mọc ra một đôi cánh xương, khi đó hung uy cái thể, hiếm người có thể địch lại.

Lúc này mọi người thấy trên cái đầu bẹt của Bách Túc Thiên Long có một người đang ngồi ngay ngắn thì cùng kinh hãi tròn tròn mắt. Bọn họ chưa bao

giờ nghỉ Bách Túc Thiên Long có thể bị nhân loại thuần phục.

Mười bốn sa phi đưa mắt nhìn nhau. Bọn hắn đã hiểu tại sao thú cười của mình lại chạy trốn điên cuồng như vậy, đó là vì chúng nó cảm nhận được khí tức của Bách Túc Thiên Long.

Sa Độc Long không dám nhúc nhích, hắn không biết nhân vật thần bí bậc này đến đây là muốn làm gì? Hắn không dám càn rỡ, chỉ con Bách Túc Thiên Long kia đã có thể khiến cả đám bị diệt sạch, chứ đừng nói là người thần bí có thể thuần hóa Bách Túc Thiên Long.

Đám Cung Băng Dạ cũng đứng im lìm bất động, không một ai dám tự tiện.

Bách Túc Thiên Long lúc này đã hiện trọn vẹn thân thể trên mặt đất, nửa thân trước đứng thẳng lên, vô số cái chân co duỗi trên không, lừng lững mà nhìn đám người trước mắt.

Lâm Phàm lúc này mới đảo mắt nhìn quanh, thấy nhân mã hai phe, lại thấy khung cảnh tan hoang thì cũng nghi hoặc vạn phần.

Con súc sinh này chạy loạn dưới lòng cát, giờ không biết đang ở đâu rồi nữa.

- Các ngươi là ai?

Lâm Phàm để mặc cho mái tóc dài tung bay phiêu dạt, hai tay chấp sau lưng, lộ ra một cỗ khí tức của tuyệt thế cao thủ.

Tuy Lâm Phàm nhìn còn rất trẻ, nhưng trên khuôn mặt bình thản kia lại tán ra khí tức cao quý trầm ổn nhẹ nhàng, giống như là đã trải qua vô số tang thương của thế gian.

- Tiền bối, tại hạ Cung Băng Dạ, người của Cung gia ở Mặc thành.

Cung Băng Dạ lập tức tiến lên, thần sắc cung kính nói.

Sa Độc Long thấy Cung Băng Dạ nói chuyện với người thần bí thì trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Bọn hắn là sa phi, ác danh 'chối lợi', còn Cung Băng Dạ thì xinh đẹp tuyệt trần, lại thêm người thần bí này trẻ tuổi như vậy, chuyện có thể xảy ra không khó đoán.

Nếu Cung Băng Dạ ở một bên thỏ thẻ, người thần bí này gần như chắc chắn sẽ vì muốn thấy mỹ nhân cười mà chém giết bọn hắn.

Giờ khắc này Sa Độc Long muốn chạy trốn, nhưng Bách Túc Thiên Long kia lại dùng đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm, cho nên bọn hắn cũng không dám lộn xộn.

- Tiền bối, những người này là Sa Mặc Thập Tứ Phi, ác danh vang xa, lạm sát kẻ vô tội. Hiện giờ bọn hắn cản lại đội xe của bọn văn bối là muốn cướp của giết người.

Cung Băng Dạ bình tĩnh nói rõ sự tình. Người thần bí này xuất hiện, có lẽ có thể tru sát mười bốn sa phi này.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh đầu Bách Túc Thiên Long mà nhìn hai phe nhân mã phía dưới.

Nghe lời mỹ nhân này nói, hắn là muốn tiêu gia ra tay giết chết mười bốn sa phi này.

Thế nhưng ca là ai chứ? Sao có thể là loại người bị nữ sắc mê hoặc rồi làm việc không công?

Huống hồ bản thân mình có chuyện quan trọng phải làm, mà Bách Túc Thiên Long này không thay đi bộ thêm được.

Một mực chui dưới mặt cát rồi chạy loạn thì ai chịu nổi chứ? Đoạn đường này, Lâm Phàm cũng không nhớ được mình đã nuốt bao nhiêu cát vào miệng.

- Tiền bối, chúng ta chỉ là muốn mưu sinh mà thôi.

Sa Độc Long lập tức nói.

- Đúng vậy, đúng vậy...

Mười ba sa phi khác cũng vội gật đầu phụ họa.

....

Chợt lúc này, bọn hắn thấy tiền bối lấy ra một cái rìu lớn, trong lòng hoảng hốt không thôi, còn Cung Băng Dạ thì nở một nụ cười.

Nàng cho rằng vị tiền bối này đang muốn vì dân trừ hại.

Nhưng chỉ tích tắc sau, tất cả đều chấn kinh, thét gào trong lòng: "sao lại như vậy?".

Bọn họ nghĩ mãi không rõ vì sao tiền bối lại giết con Bách Túc Thiên Long đi, con hung thủ này không phải đã bị tiền bối thuần phục rồi sao?

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần trung giai."

"Đinh, exp tăng trưởng 30 vạn."

....

Lâm Phàm vùng riu, ánh sáng sắc lẹm lóe lên, chém đứt đầu Bách Túc Thiên Long. Hắn đương nhiên không buông tha hung thú này, exp của hung thú Nhập Thần trung giai không phải nói đùa.

Thả đi gây hại cho người khác, chẳng thả để mình thăng cấp.

Hai phe nhân mã thấy một màn trước mắt thì thân mình khẽ run lên.

Lâm Phàm khiêng lấy Vinh Hằng Chi Phủ trên vai, sau đó vuron ngón tay, giống như chỉ điểm giang sơn.

- Ngại quá, cướp đây, nam trái nữ phải, xếp thành hàng cho ta.

Lâm Phàm hiện giờ đã không muốn nói thêm cái gì nữa.

Lâm Phàm một đường bốn ba truy tìm bí mật của Thất Thánh Bảo Đồ, cũng chưa biết phải vượt qua bao nhiêu khu vực, như vậy nhất định phải có đủ tư trang tài nguyên mới được.

Giờ vừa nhìn hai phe nhân mã này đã biết toàn là người đại phú, tuyệt đối không thể bỏ qua rồi.

- Cái gì?

Mọi người kinh hãi, không thể tin được những gì mình vừa nghe.

Nhất là Cung Băng Dạ lại càng khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng:

- Tiền bối...

- Đừng nói nhảm, nhanh lên, nam trái nữ phải.

Lâm Phàm vùng lên riu lên, tiếng xé gió làm cho bọn họ càng thêm kinh hãi.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đế Nhất Yêu

- [Võng Du] Từ Thần Chi Tiến

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Không tin có thể tự sò

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm vác Vinh Hằng Chi Phủ trên vai, giống như sĩ quan đang chỉ huy duyệt binh mà nhìn đối phương, sau đó nhướng mày.

- Ta nói gì, các người nghe không hiểu sao hả? Nam trái nữ phải, thành thật đứng vững cho ta.

Dưới ánh nhìn lạnh lùng của Lâm Phàm, Cung Băng Dạ chau mày, chậm rãi đứng sang bên phải, mà mười bốn sa phi do dự một lúc, cuối cùng Sa Độc

Long gật đầu, cũng thành thành thật thật đi tới bên phía đám thị vệ giáp đen mà đứng song song.

- Đại ca, người này là có ý gì?

Sa Đạo Thiên nắm chặt binh khí trong tay, cổ nén lửa giận trong lòng. Bọn hắn là sa phi, thế nhưng giờ lại bị người ta cướp, nếu truyền ra ngoài còn không phải bị kẻ khác cười đến rụng răng.

- Đừng nói chuyện.

Sa Đốc Long đề tay Sa Đạo Thiên xuống, ra hiệu cho hắn im lặng, ngàn vạn lần không nên vọng động.

Sa Đốc Long lặng lẽ đánh giá Lâm Phàm, hy vọng có thể nhìn ra người thần bí có khí tức nội liễm này là tu vi gì.

Tuy không nhìn thấy, nhưng Sa Đốc Long nhận định cái người một riu giết chết Bách Túc Thiên Long này tuyệt đối không dễ trêu. Tiếp đó hắn nở một nụ cười trào phúng, nhìn về phía Cung Băng Dạ đang một mình cô đơn đứng một bên.

Còn Cung Băng Dạ thì đang suy tính trăm đường trong đầu, nghĩ xem tới cùng là dùng cách nào thì sẽ khiến người này trợ giúp mình.

Tiền tài mất cũng không sao cả, nhưng nhất định phải cam đoan có thể an toàn rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm bỗng vậy một gã thị vệ giáp đen nhỏ con nhất hội tới gần mình.

Thị vệ này có chút khản trương, nom nớp lo sợ đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Qua lấy túi trữ vật của tất cả bọn họ tới cho ta.

Lâm Phàm khiêng Vinh Hằng Chi Phủ, cao giọng nói.

- Vâng.

Thị vệ giáp đen kia nào dám không tuân, vội vàng chạy lại, tịch thu từ đồng bọn trước.

- Các ngươi đều thành thật một chút cho ta, nếu không thành thật, riu này không phải để ngắm.

Lâm Phàm uy hiếp một tiếng. Đã có kinh nghiệm cũ, hắn tin rằng cách làm giàu nhanh nhất chính là ăn cướp.

- Lão ca, đưa cho ta đi.

Thị vệ giáp đen được Lâm Phàm sai tịch thu chiến lợi phẩm nhìn đồng bọn của mình, vô lực thở dài nói.

Người đứng đối diện hắn liếc nhìn Lâm Phàm một cái, cuối cùng lấy túi trữ vật trên người ra.

Sau một lát, đám thị vệ giáp đen coi như thành thật, giao hết túi trữ vật, thế nhưng đến phiên mười bốn sa phi thì lại không mấy suôn sẻ.

Sa Đạo Thiên nhìn thoáng qua số túi trữ vật của đám thị vệ giáp đen, trong mắt lập lòe bất định, móc từ trong ngực áo ra một cái túi trữ vật rồi ném vào tay đối phương.

- Chờ đã...

Lâm Phàm khiêng riu đi về phía trước.

- Các ngươi làm thổ phi, sao có chuyện chỉ có một túi trữ vật, có phải là coi tiểu gia thành kẻ ngu rồi không?

Lâm Phàm đi tới trước mặt Sa Đạo Thiên, nhìn lên xuống đánh giá, giống như người thấy mùi bảo bối:

- Thành thật một chút, giao ra đây.

Sa Đạo Thiên nổi lửa giận hùng hục trong lòng. Bọn hắn là sa phi, cả đời chuyên cướp người khác, còn chưa bao giờ bị người đoạt qua, người này thật sự là quá làm cản.

Cướp có tôn nghiêm của cướp, giờ người này tuyệt tình giẫm đạp lên tôn nghiêm của bọn hắn, thật sự là không thể nhịn.

- Ta liều mạng với ngươi...

Sa Đạo Thiên phát động chân nguyên, loan đao trong tay hóa thành một dải sáng đỏ bổ tới Lâm Phàm.

- Nhị đệ, dừng tayyy...

Sa Độc Long kinh hô một tiếng, thế nhưng tất cả đều đã muộn.

Lâm Phàm nhìn Sa Đạo Thiên bằng ánh mắt tán thưởng, không tệ, có điều cũng chỉ là không tệ mà thôi.

"Bịch..."

Một tiếng động trầm buồn vang lên, cả vùng trời nơi đây đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Sa Đạo Thuần vận chân nguyên, bộc phát ra uy thế vô thượng, giờ vẫn duy trì tư thế giờ cao loan đao, rất phong cách, rất quyết đoán.

Thế nhưng chỉ nháy mắt sau, loan đao trong tay Sa Đạo Thiên ầm một tiếng rớt trên mặt đất, sau đó về mặt cũng biến hóa thành dữ tợn.

Hai cánh tay uy mãnh kia, giờ phút này duỗi thẳng mười ngón, ôm chặt lấy đứng quần, thống khổ ngã trên mặt đất.

Một tiếng thét thảm muốn xé trời xanh vang lên, khiến mây trắng trên cao cũng phải run rẩy.

"Đỉnh, chúc mừng đánh bại Sa Đạo Thiên Nhập Thần sơ giai."

"Đỉnh, exp tăng trưởng 20 vạn, đánh chết có thể nhận được càng nhiều exp và vật phẩm"

"Đỉnh, Liều Đan Cuộc +1 vạn exp."

....

Hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở làm Lâm Phàm thoải mái vô cùng. Mới vừa rồi, hắn tung một cước nhanh như chớp giật, mục tiêu là chỗ quen thuộc.

- Nhị đệ...

Sa Độc Long kinh hô một tiếng, mặt lộ vẻ lo lắng, đồng thời trong lòng lại sợ hãi thật sâu.

Nhị đệ là Nhập Thần sơ giai nhưng lại bị đối phương đánh bại chỉ bằng một chiêu. Giờ khắc này Sa Độc Long đã rõ, thực lực của đối phương sâu không lường được.

- Điều thành thật một chút cho ta, nếu không kết cục không chỉ đơn giản như vậy đâu.

Lâm Phàm khiêng rìu, về mặt bình tĩnh, sau đó tự tay thu hết mấy túi trữ vật trên người Sa Đạo Thiên.

Có bài học từ Sa Đạo Thiên, phía sau thông thuận rất nhiều. Sa Độc Long cuối cùng bắt đầu đi thờ dài, tháo toàn bộ túi trữ vật cùng một chiếc nhẫn trữ vật xỏ ở dây chuyền đeo trên cổ, giao ra.

Trong này là tích lũy của bọn hắn suốt từng ấy năm, vậy mà trong nháy mắt đã biến thành trống rỗng.

Lâm Phàm khẽ cười cười, tâm tình tốt đến không thể tốt hơn.

Sau đó hắn đi tới trước mặt Cung Băng Dạ, liếc mắt đánh giá nữ nhân này một chút. Cô nàng này trẻ tuổi, xinh đẹp, trên người lại toát ra một vẻ cao quý khó bì.

Cung Băng Dạ mặc bộ đồ màu trắng, càng tăng thêm khí tức thuần khiết, làm cho người ta vừa xem đã như bị hút vào, khó để rời mắt.

Chẳng qua...

- Giao hết đồ đạc ra đây.

Lâm Phàm mỉm cười nói.

- Tiền bối, nếu như có thể, xin mời tiền bối tới Mặc thành, Cung gia nguyện ý thỏa mãn mọi yêu cầu của tiền bối.

Cung Băng Dạ lên tiếng, mắt lóe lên.

- Đem đồ vật giao ra đây, bây giờ là lúc đánh cướp, đừng lãng phí thời gian quý báu của mọi người.

Lâm Phàm cười lạnh liên tục trong lòng, bé con muốn câu dẫn tiểu gia, quả thực là xuân thu đại mộng. Tiểu gia xem đủ thể loại phim Nhật Bản, có loại muội tử nào mà chưa từng thấy, càng có nghiên cứu sâu sắc kích cỡ từ A đến G, nhất là các loại biểu cảm khiêu gợi quyến rũ, lại càng thấy nhiều như ăn cơm.

Muốn dùng sắc đẹp ngăn cản con đường đánh cướp của ca, nằm mơ đi!

Cung Băng Dạ nhìn Lâm Phàm, cuối cùng lấy nhẫn trữ vật trên ngón tay xuống, hơi do dự rồi cũng giao ra.

- Đưa cả vật trong ngực người nữa.

Lâm Phàm ném cái nhẫn vào bọc sau lưng, tiếp đó liếc mắt nói.

Cung Băng Dạ vẫn một vẻ bình tĩnh, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia hoảng sợ, lắc lắc đầu:

- Ta đã không còn gì nữa rồi.

- Thành thật một chút.

Lâm Phàm nói.

- Nếu tiền bối không tin thì có thể tự mình kiểm tra.

Cung Băng Dạ chợt thốt lên một câu khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Lời này, theo Lâm Phàm, chính là đang khiêu khích mình.

Mà Cung Băng Dạ thì đang có ý đánh cược, cho rằng đối phương sẽ không động đến mình.

Nhìn từ tướng mạo của đối phương, Cung Băng Dạ cho rằng tuy đối phương làm việc quái dị, nhưng cũng không phải đại ác nhân.

Thế nhưng...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đế Nhất Yêu

- [Võng Du] Tử Thần Chi Tiền

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Ngộ ra chân lý

Dịch: †Ares†

Bốn mắt đối nhau, giống như có tia lửa bắn ra.

Cung Băng Dạ sống trong đại gia tộc, phụ thân mất từ mấy năm trước khi đi tru diệt mười bốn sa phi, hiện giờ Cung gia do một mình nàng gánh vác, rất gian nan ở Mặc thành.

Cung Băng Dạ cũng không phải hạng người vì lợi ích của gia tộc mà bám víu lấy kẻ khác.

Nếu không, bằng dung nhan tuyệt thế của nàng, sớm đã có thể tìm lấy một cường giả nào đó, không cần vất vả như hiện tại.

Mà ngay khoảnh khắc Lâm Phàm xuất hiện uy phong凛冽, Cung Băng Dạ bỗng nảy ra một ý.

Giờ phút này, Lâm Phàm hơi do dự. Cung Băng Dạ thì ngược lại, ưỡn bộ ngực ra đằng trước, biểu hiện rằng lão nương không sợ người mò.

Thế nhưng, đắn đo cũng chỉ là việc trong vài giây "lăm lờ". Mắt Lâm Phàm sáng lên, hắn đã ngộ ra "Thiên đạo".

Thế gian này, nam nữ bình đẳng, lấy thần thông Xoay Chuyển Càn Khôn của ca, muốn nam có nam, muốn nữ có nữ, như vậy nam hay nữ với ca có khác gì nhau đâu? Nghĩ vậy, Lâm Phàm đã không còn lẩn tránh gì nữa.

- Người không lấy ra thật?

Lâm Phàm mở miệng hỏi. Cùng lúc ấy, ánh mắt phản chủ mặc kệ chủ nhân của nó đã ngộ đạo, nhìn chăm chăm lên vị trí nhô cao kia.

- Nếu không tin, ngài có thể tự kiểm tra.

Cung Băng Dạ bình thản nói.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, xoay người nhìn đám người xung quanh.

Cung Băng Dạ thấy vậy không khỏi đắc ý cười thầm, cho là mình đã thành công.

Nhưng chỉ tích tắc sau, không gian chợt yên lặng đến kỳ lạ.

Đám thị vệ giáp đen ngậy người.

Mười bốn sa phi há hốc mồm.

Cung Băng Dạ cũng mất vẻ đắc ý, tròn tròn mắt, nàng không ngờ đối phương lại thật sự ra tay.

Ở trong áo của Cung Băng Dạ, đang có thêm một bàn tay len lỏi từ trên xuống dưới, xâm nhập cả vào hai "ngọn núi" vô danh kia.

- Ồ.

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác tay của mình giống như sờ thấy một quả gì tròn tròn, bèn gẩy gẩy một cái.

- A...

Mặt Cung Băng Dạ đỏ lên như lửa, lại không nhịn được kêu khẽ một tiếng.

- Ngươi.

Cung Băng Dạ nổi giận, muốn mở miệng mắng chửi.

- Bình tĩnh, sắp xong rồi.

Lâm Phàm nhú mảy, giống như người mù đang lần sờ đường đi, mó máy khắp nơi, cuối cùng cười tươi lên.

Tìm thấy rồi.

Lâm Phàm lập tức tóm lấy thứ giấu trong áo kia ra.

Cung Băng Dạ biến sắc, bởi trên cổ của nàng có thứ gì mềm mềm nho nhỏ như là lụa trơn vuốt qua.

- Ồ, đây là đồ chơi gì?

Sau đó, Lâm Phàm phát hiện hình túm ra được một thứ rất kỳ quái.

Nhìn qua, hình như là một cái yếm màu hồng nhạt, phía trên còn tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ.

- Trả ngươi, ta chỉ lấy cái này thôi.

Lâm Phàm cũng không thèm để ý, ném trả cái yếm lại cho Cung Băng Dạ, sau đó nhìn cái túi chứa đồ trong tay mà nở nụ cười.

- Ta đã nói, thành thật một chút, giờ ngươi còn gì để nói không?

Lâm Phàm nhét cái túi trữ vật kia vào trong túi của mình, cười đắc ý.

Chẳng qua, khi nhìn về Cung Băng Dạ, hắn phát hiện, mặt thiếu nữ này lại đỏ như mặt trời sắp lặn, không chừng còn có thể nướng khoai trên đó.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới kịp phản ứng. Mặc dù hắn ngộ "Thiên đạo", nhưng người trước mắt chỉ là phạm phu tục tử, còn đang lạc lối trên đại đạo, làm sao rõ được đạo lý kia?

Hắn nghiêm túc lại, nhìn Cung Băng Dạ, cũng mặc kệ nàng có phát hỏa hay không, chậm rãi nói:

- Nhớ kỹ, võ đạo một đường, âm dương chuyển hoá, bởi vậy khác nhau giữa nam với nữ chỉ là lý niệm của phạm phu tục tử. Đối với bản tọa, chỉ cần muốn, nam hay nữ đều có thể chuyển hóa dễ dàng, sớm không có gì khác biệt. Được rồi, bản tọa chỉ cướp của, không giết người, ngươi và người của ngươi có thể đi rồi.

Lâm Phàm phất tay áo, về mặt hững hờ, giống như những gì vừa xảy ra chỉ là chuyện bình thường.

- Người... người...

Cung Bạng Dạ tức giận đến nói không ra hơi, thế gian này sao lại có người vô sỉ như vậy chứ? Cuối cùng, nàng không chịu nổi nữa, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, vẻ mặt thất vọng. Cũng phải, đạo lý trời đất cao thâm đến nhường này, không phải người thường có thể hiểu được. Hắn nhìn về đám thị vệ giáp đen, nói:

- Mang người rồi đi đi.

Đám thị vệ hết nhìn Lâm Phàm đến nhìn tiểu thư nhà mình, cuối cùng chỉ biết rời đi, tuy rất hận trong lòng, nhưng trước người có thực lực ngấp trời này, giữ được mạng là thành công rồi.

Mười bốn sa phi nhìn Lâm Phàm, thầm cảm thán, quả thật là nhìn tướng mạo không đoán được lòng người, người thần bí trước mắt lại còn vô sỉ hơn cả bọn hắn.

***

Nhìn đoàn xe Cung gia rời đi, Lâm Phàm khẽ thở phào. Kỳ thật, vừa rồi tim hắn cũng đập thành thịch. Cái gì mà âm dương chuyển hoá, nam nữ không khác, hoàn toàn chỉ là nói phét. Nếu thật sự không để ý tới nam nữ khác nhau, hắn đã không nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Cung Bạng Dạ.

Sa mạc Thập Tứ Phi đứng sau Lâm Phàm, nom nớp lo sợ:

- Tiền bối, chúng ta có thể đi được chưa?

Thực lực không bằng người, hiện giờ bọn hắn chỉ có thể khép nép cố giữ mạng.

Lâm Phàm nhìn mười bốn sa phi, mắt lóe sáng, cười khế. Vừa thấy nụ cười này, mười bốn sa phi run như cây sậy, chẳng lẽ đối phương muốn giết bọn hắn sao?

Lâm Phàm đã có quyết định. Mục tiêu lần này của hắn là Địa Ngục Hỏa Diễm. Đây là cấm địa gần Thánh Tông nhất trên bản đồ, căn cứ điển tịch tông môn ghi lại, nơi đây cực kỳ nguy hiểm, chưa từng được tông môn chọn làm nơi lịch lãm cho đệ tử. Chưa kể nói là gần nhất, nhưng lộ trình vẫn vô cùng xa xôi, hiện giờ Lâm Phàm mới đi được khoảng một phần năm.

Hắn không biết mình sẽ gặp phải những gì ở đoạn đường còn lại, cũng đang ngại chuyện phải tự giải quyết vấn đề ăn uống.

Sa Độc Long thấy đối phương không nói gì, trong mắt lại lóe ra tia sáng dọa người thì cảm thấy tuyệt vọng, xem ra hôm nay Sa mạc Thập Tứ Phi phải biến mất rồi.

Sa Độc Long quay đầu nhìn những huynh đệ đi theo mình nhiều năm, trong lòng cảm thán vạn phần. Làm một đại ca, giờ phút này, hắn đương nhiên phải đảm nhiệm trách nhiệm mà một đại ca nên có.

Sa Độc Long ném binh khí trên tay xuống đất, sau đó nhìn Lâm Phàm:

- Tiền bối, người nào làm người đó chịu, Sa mạc Thập Tứ Phi chúng ta mặc dù giết người vô số, nhưng chưa bao giờ lạm sát kẻ vô tội. Mọi chuyện trên đời cũng chỉ là vì muốn một bữa cơm no, kính xin tiền bối tha huynh đệ của ta, bất cứ chuyện gì một mình ta xin chịu hết.

- Đại ca, không thể...

- Các huynh đệ, đừng nói nữa.

Sa Độc Long phát tay nói.

- Các người làm gì thế?

Lâm Phàm đang suy nghĩ, khi phục hồi tinh thần lại thì bỗng thấy mười bốn sa phi đang bịn rịn gọi nhau như sắp sinh li tử biệt.

- Tiền bối, xin tha huynh đệ của ta, bất cứ chuyện gì cứ để một mình ta gánh chịu.

Sa Độc Long buồn bã nói.

Lâm Phàm nhìn nhìn mười bốn sa phi này, chợt nảy ra một ý, sau đó nghiêm mặt, dùng ánh mắt sắc bén nhìn bọn hắn.

- Tội của các người đáng chết, nhưng bản tọa cũng không phải người tuyệt tình. Sau này các người đi theo bản tọa, hỡi cái để làm người mới, tới khi bản tọa cảm thấy các người đã hoàn toàn sửa sai thì sẽ cho các người rời đi, các người có thắc mắc gì không?

Lâm Phàm mở miệng nói.

Đoạn đường tới Địa Ngục Hỏa Diễm này, nhất định là cần một ít tùy tùng, làm một ít việc nặng, Sa mạc Thập Tứ Phi này tu vi chỉ bình bình, coi như giết cũng không mang cho Lâm Phàm bao nhiêu exp, chẳng thà mang theo mà tận dụng cho tốt.

Đám Sa Độc Long đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn không ngờ đối phương sẽ nói như vậy.

- Nguyên vì tiền bối liều thân khuyến mãi.

Cả đám không chút do dự, lập tức bái thần phục.

Bọn hắn chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá bất ngờ. Mặc dù thần phục có thể mất tự do, thế nhưng so với việc được đi theo một người có thực lực mạnh mẽ thế này, chính là phúc lớn bằng trời.

- Ừm, đứng lên cả đi.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu.

- Bản tọa hỏi các ngươi, các ngươi có biết Địa Ngục Hỏa Diễm không?

Tuy trên điện tịch ở tông môn có ghi chép về nơi này, nhưng đã là tin tức từ rất lâu trước kia, không biết giờ chỗ đó đã thành bộ dạng gì. Mười bốn sa phi này lần lợi lâu như vậy, hẳn là biết nhiều thứ hơn hẳn.

- Đại nhân muốn đi Địa Ngục Hỏa Diễm?

Sa Độc Long ngạc nhiên hỏi.

- Ừm, bản tọa có việc cần làm tại đó. Sao, có gì không ổn?

Lâm Phàm thấy Sa Độc Long có vẻ hơi sợ hãi thì lên tiếng hỏi.

- Bẩm đại nhân, không ai dám tiến sâu vào Địa Ngục Hỏa Diễm. Nghe nói một năm trước, có một hung thú trên đầu bốc lên lửa đỏ xuất hiện trong Địa Ngục Hỏa Diễm, nơi nó đi qua đều sẽ hóa thành biển lửa. Rất nhiều tông môn phái người đến xem xét, cuối cùng tử thương vô số, cũng không biết hiện giờ con hung thú kia đã rời đi chưa.

Sa Độc Long nói.

- Ô, vừa đi vừa nói chuyện.

Lâm Phàm gật gật đầu, mấy tin tức này khá là quan trọng với hắn, cũng để hắn buồn bực không thôi, tại sao nơi hắn chọn để thám hiểm đầu tiên lại nguy hiểm như vậy chứ.

Nhất là hung thú bốc lửa trên đầu kia, đây là loài quái đản gì vậy, điện tịch tông môn cũng không ghi lại a.

Dọc theo đường đi, Sa Độc Long kể ra tình huống của Địa Ngục Hỏa Diễm. Gã cũng không biết quá nhiều, nhưng mấy tin tức này vẫn rất có tác dụng đối với Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm cũng biết được chuyện cũ về đám sa phi này, trong đó việc gia chủ Cung gia chết ở sa mạc Tứ Vong chỉ là một bi kịch.

Gia chủ Cung gia kia có tu vi cao hơn Sa mạc Thập Tứ Phi không ít, nhưng lại vì gây ra động tĩnh quá lớn, khiến một con hung thú cường đại trong sa mạc chú ý, cuối cùng vẫn lạc tại đây.

Mà Sa Độc Long cũng bị con hung thú kia làm mù một mắt, khó khăn lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết.

Mà sau đó, bọn hắn muốn đánh bóng tên tuổi để dễ làm ăn hơn, cho nên tuyên dương khắp nơi là gia chủ Cung gia chết ở trong tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Mảnh vỡ lệnh bài chí tôn

Dịch: †Ares†

Mặc thành.

Đây là một tòa thành nằm giữa sa mạc Tử Vong và một con sông lớn, thuộc vương triều Đại Thánh ở Đông Linh châu.

Nơi này bị mấy thế gia nắm trong tay, lại bởi gần Thánh Tông nên có rất ít tông môn khác dám nhòm ngó tới.

Giờ phút này, trước cổng thành, một đoàn xe từ phương xa đang từ từ chạy đến.

- Đoàn xe của Cung tiểu thư đã trở lại.

Một thị vệ gác cổng thành hô to, khiến những người xung quanh nhìn lại.

Thành này nằm trong tay ba đại thế gia, cho nên thị vệ gác cổng đương nhiên cũng là người của ba nhà này. Mặc thành nhìn bề ngoài gió êm sóng lặng, nhưng cạnh tranh bên trong rất kịch liệt.

Hiện giờ tiểu thư Cung gia trở về, thị vệ giữ cổng thành là người Cung gia tự nhiên phần khởi nhảy nhót, bởi vì mọi người về bình an, cũng vì mấy xe ngựa chở đầy hàng hóa.

Đoàn xe càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng nhiều người vây xem ở cổng thành, mà khi thấy sáu lồng giam trên đoàn xe, mọi người không khỏi kinh hô.

- Đó là hung thú Tiên Thiên, Xích Ngưu.

- Một tháng bắt được tới sáu con, Cung gia cũng quá mạnh rồi.

- Nhìn thị vệ giáp đen của Cung gia kia, khí tức sắc bén hơn hẳn, sắc mặt bình thản nhường nào, sát khí ghê người nhường nào...

- Cứ tưởng rằng sau khi gia chủ Cung gia chết đi, Cung gia sẽ rơi xuống, không ngờ Cung tiểu thư lại vực lên được.

....

Nghe tiếng ca ngợi của những người xung quanh, các thị vệ giáp đen có cảm giác muốn khóc.

Bọn hán cao hứng không nổi. Giữa đường không chỉ gặp Sa mạc Thập Tứ Phi, lại còn gặp cao nhân đánh cướp, ngoại trừ sáu con hung thú ra, tiền tài trên người bọn hán đều đã bị cướp sạch.

Thật sự là quá bi thảm a.

Trong đám người, có một số nhìn thoáng đoàn xe, lại lặng lẽ lui đi. Đây là người của hai nhà kia, hiện giờ chuẩn bị trở về báo cáo.

Cung gia thu hoạch lớn trở về không phải là kết quả hai nhà kia muốn thấy.

***

Phủ Cung gia.

Đoàn xe bình an trở về, còn mang theo sáu con hung thú, Cung gia trên dưới tự nhiên sôi trào.

Thị vệ giáp đen Vương Hổ đi cạnh xe ngựa kéo kiệu, nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu thư, người đã tỉnh chưa?

Một lúc vẫn không thấy ai trả lời. Người của Cung gia bắt đầu có chút nghi hoặc, tại sao gia chủ còn chưa đi ra, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

- Tiểu thư có chút mệt mỏi, ngủ ở trên xe, các người áp tải sáu con hung thú này xuống đi.

Vương Hổ nói.

***

Mặt trời lặn đằng Tây, sắc trời dần dần tối xuống.

Một đám người xuất hiện ở phía xa ngoài cửa thành rồi dừng lại.

- Các người có cần hóa trang một chút không?

Lâm Phàm cất tiếng hỏi. Đám Sa Độc Long có hung danh hiển hách như vậy, nếu tùy tiện vào thành để bị người nhận ra thì cũng có chút phiền phức.

- Đại nhân, không sao đâu, chúng ta tuy có hung danh bên ngoài, nhưng lại không mấy người thấy qua chúng ta.

Sa Độc Long nói.

Nghe vậy, Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, cả đám lại chậm rãi đi về phía cửa thành.

Mấy thị vệ canh gác thấy một đám người mặt mày hung ác, sát khí nham nhát tiến vào thì bị dọa đến câm nín, không nói một lời mà để mặc nhóm Lâm Phàm vào thành.

Tiếp đó, nhóm Lâm Phàm tìm một cái khách sạn để nghỉ tạm, đợi sáng sớm mai sẽ mua xe ngựa và một ít đồ dùng cần thiết rồi tiếp tục lên đường.

Trong phòng, Lâm Phàm bắt đầu kiểm kê thu hoạch hôm nay. Hẳn đồ toàn bộ ra giường, nhìn qua, không khỏi chán nản lắc lắc đầu.

Toàn là thứ gì đâu không.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện Tiểu Nguyên đan, sau khi sử dụng exp +10."

....

Lâm Phàm thở dài. Người nghèo đúng là người nghèo, mấy thứ đánh cướp được toàn là đồ bỏ đi, dù là trong túi trữ vật của Sa Độc Long khá hơn, có mấy quyền công pháp, nhưng vẫn không đủ để được Lâm Phàm đặt vào mắt.

Ồ.

Lâm Phàm bỗng chú ý tới một mảnh gì đó trong suốt, lớn cỡ bàn tay.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện một mảnh võ lệnh bài chí tôn."

Cái gì?

Giờ khắc này, Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, thứ này không ngờ là mảnh võ lệnh bài chí tôn.

Ở Đông Linh châu, mục tiêu của Lâm Phàm là tăng thực lực, sau đó tìm kiếm lệnh bài chí tôn để trở lại Thương Linh châu, diệt sạch đám người đã diệt tông của hắn.

Mà theo như các trưởng lão nói, lệnh bài chí tôn này rất thần bí mới phải, sao hắn tùy tiện đánh cướp lại ra một mảnh?

Lâm Phàm nín lặng, không biết nói gì cho phải. Tuy chỉ là một mảnh nhỏ, nhưng đã đủ để thấp một tia hy vọng cho hắn.

Có điều Lâm Phàm nghĩ mãi không rõ, tại sao Cung Băng Dạ lại có thứ này. Xem ra ngày mai phải đi hỏi mới được. Chẳng qua sau chuyện hôm nay, Cung Băng Dạ khẳng định có thành kiến rất sâu với mình, lại phải nghĩ biện pháp rồi...

Lâm Phàm cầm mảnh võ kia lên, chỉ thấy nó sáng bóng, tuy là một mảnh võ nhưng cũng có hào quang vận chuyển, phảng phất như có một cỗ lực lượng thần bí đang chạy loạn.

Đúng lúc này, trắng sáng chiếu xuyên qua cửa sổ, lại phảng phất như vị mảnh võ này hấp dẫn, ánh trắng bao phủ hoàn toàn lấy nó.

Mảnh võ đột nhiên phát ra một luồng hào quang dịu nhẹ, sau đó bay khỏi tay Lâm Phàm, lơ lửng ở giữa phòng.

Lâm Phàm đổi sắc, lập tức đứng lên.

Chợt hàng phù văn trên mảnh lệnh bài chí tôn lóe lên, phóng ra một quang sáng hư ảo.

Ngay khi Lâm Phàm nghi hoặc, quang sáng kia bỗng xuất hiện một bóng người. Hắn không nhìn được rõ mặt người này, nhưng khi người này đánh ra một quyền, sắc mặt Lâm Phàm đại biến.

Một quyền nhìn như bình thường, lại mang khí thế đủ khiến trời sụp đất nứt.

Thật mạnh...

Lâm Phàm muốn tiếp tục quan sát thật kỹ, mảnh nhỏ kia lại đột nhiên lác lư, quang sáng và bóng người đột nhiên biến mất.

Lâm Phàm ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, trong đầu chỉ còn lại một quyền kia.

Một quyền bình thường, sao có thể mạnh đến vậy chứ?

Hắn cầm lấy mảnh lệnh bài chí tôn đã rơi xuống giường, cẩn thận dò xét, rồi lại giờ nó về phía ánh trăng, nhưng nó không có một chút phản ứng nào.

Lâm Phàm tức muốn nổ phổi, lại không có cách nào. Hắn chỉ rõ một điều, mảnh nhỏ này là thứ tốt, quang sáng kia càng là thứ tốt hơn, nhưng tan quá nhanh, căn bản không đủ để nhìn.

Mà lúc quảng sáng xuất hiện, hệ thống cũng không nhắc nhở.

Chẳng lẽ cần tự mình lĩnh ngộ một quyền kia sao?

Được rồi, cho dù ca tự tin ở thiên phú của mình, thì trước hết cũng phải nhìn lại lần nữa chứ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thử rót chân nguyên vào. Nhưng theo thời gian trôi qua, chân nguyên trong cơ thể hắn sắp cạn, mà cái gì cũng không có.

Hắn muốn dừng lại, lại phát hiện không thể, chân nguyên tiếp tục bị mảnh nhỏ này đang mạnh mẽ hấp thu.

Cái đêch...

Chẳng lẽ muốn hút tiểu gia thành xác khô sao?

Lâm Phàm không dám do dự, tay trái cầm mảnh nhỏ, tay phải phát lửa, lại bỏ vô số thảo dược vào trong đó, luyện ra đan dược khôi phục chân nguyên cao cấp rồi ném tới tấp vào trong miệng.

Đan dược vừa qua cổ họng, lập tức hóa thành dòng suối chân nguyên, bổ sung chân nguyên hao hụt trong cơ thể hắn.

Nhưng dù vậy, tốc độ bổ sung vẫn kém hơn tốc độ mất đi.

Thậm chí, mảnh vỡ này như là biết Lâm Phàm đang hack chân nguyên, càng hút vào mạnh thêm.

Fuckkkk, tiểu gia liều mạng với mày.

Lâm Phàm nổi giận. Nhất niệm thành đan, luyện đan trong cơ thể.

Giờ phút này, Lâm Phàm làm cùng lúc hai việc, ngọn lửa trên tay tiếp tục quay cuồng, lò luyện trong cơ thể cũng rung động dữ dội. Hắn ném toàn bộ thảo dược thu thập được kể từ khi rời tông môn vào đó.

Vô số đan dược ngưng tụ cùng một chỗ, dòng suối chân nguyên bổ sung lập tức hóa thành dòng sông mà tiến vào cơ thể hắn, sau đó chảy ào ào vào mảnh vỡ lệnh bài kia.

Dần dần, thảo dược không ngừng giảm bớt, nhưng lực hút lại không giảm. Lâm Phàm cũng bắt đầu luống cuống, chẳng lẽ hắn nhất định sẽ trở bị hút khô?

Ngay khi gốc thảo dược cuối cùng bị ném vào lò luyện, Lâm Phàm lập tức xuất Vĩnh Hằng Chi Phủ ra. Nếu mảnh nhỏ vẫn không ngừng hút, hắn sẽ một phủ tự chặt tay mình.

Lâm Phàm tuy yêu quý từng tác cơ thể, nhưng lúc này, bảo trụ mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

Theo chân nguyên trong cơ thể dần dần hao hết, trán Lâm Phàm chảy ra không ít mồ hôi, sau đó cầm thật chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Con bà nó, chặt.

Đúng một khắc này, lực hút từ mảnh nhỏ bỗng biến mất. Lâm Phàm biến sắc, lập tức phanh gấp động tác. Còn may, Vĩnh Hằng Chi Phủ dừng lại khi cách cánh tay của hắn có một sợi tóc.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, buông Vĩnh Hằng Chi Phủ, lau lau mồ hôi trán.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa cụt tay oan uổng.

Lâm Phàm lập tức ném mảnh nhỏ xuống đất, chửi ầm lên:

- Tiên sư mày, thiếu chút nữa hại tiểu gia trở thành đại hiệp cụt tay.

Tìm hắn còn chưa đập bình thường lại. Hắn thâm nhủ, lần sau, nếu không chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối không sờ đến vật này.

Hắn vội khoanh chân khôi phục chân nguyên. Không biết qua bao lâu, khi chân nguyên trong cơ thể khôi phục đến đầy, hắn lại cầm lấy mảnh nhỏ kia rồi hứng về ánh trăng.

Ở khoảnh khắc ánh trăng bao phủ lên mảnh nhỏ, từ phần phủ vẫn thiếu hụt kia lại xuất hiện hào quang, bóng người thần bí lại xuất hiện.

Lâm Phàm tập trung tinh thần mà nhìn. Hắn muốn hiểu được một quyền này.

Bóng người trong quảng sáng lại nhẹ nhàng ra một quyền, vẫn y như lần trước.

Lần này Trần Cảnh xem rõ, nhưng chỉ nhú mảy, không hiểu được thêm điều gì.

Sau đó, hắn lặp lại động tác, xem tiếp lần thứ ba.

Lần thứ ba, Lâm Phàm hơi hiểu, nhưng vẫn chưa bắt được điểm quan trọng nhất.

Cứ thế tiếp tục, mãi cho đến lần thứ sáu.

Bóng người lại hiện, nhưng lần này, bóng người kia đứng im trong quảng sáng, mãi vẫn không động.

- Động đi chứ...

Lâm Phàm hét to.

- Ài...

Giờ khắc này, một chuyện khiến Lâm Phàm kinh hãi xảy ra, bóng người kia lại thở dài.

- Tiểu bối, ngươi chỉ có tu vi Tiên Thiên đại viên mãn, còn chưa đạt tới cảnh giới Đại Thiên Vĩ, chưa lĩnh ngộ quy tắc, có xem trăm lần cũng vô dụng thôi. Chân nguyên còn lại của ngươi cũng chỉ đủ để kích hoạt một lần cuối cùng, chớ không biết tự lượng sức.

Bóng người trong quảng sáng nói xong mấy lời, liền biến mất.

Lâm Phàm ngây ngốc nhìn mảnh vỡ lệnh bài chí tôn, sắc mặt cực kỳ khó coi, rồi sau đó tức tối đập một đập lên.

- Kỳ thật, Lâm Phàm cũng không biết rằng chỉ Đại Thiên Vĩ tầng 9 mới đủ chân nguyên để kích hoạt mảnh vỡ này. Vừa rồi hoàn toàn là do hắn cần vô số thuốc, khiến chân nguyên dồn vào mảnh vỡ lệnh bài chí tôn đủ ngang với Đại Thiên Vĩ, do đó ngẫu nhiên kích hoạt thành công.

Giờ khắc này, hắn cảm giận vạn phần, bởi đây là lần đầu hắn bị người khinh bỉ đến thế.

Không được, nhất định phải tìm người kia nói một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Nhất Chỉ Tịch Diệt

Dịch giả: †Ares†

oOo

Lâm Phàm dần bình tĩnh lại. Hắn xác định được một điều, đó là bóng người trong quảng sáng kia có được ý thức riêng.

Căn cứ lời bóng người kia vừa nói, khi mảnh vỡ được rót đủ chân nguyên, sẽ có thể kích hoạt bảy lần, mà một quyền kia cần cảnh giới Đại Thiên Vĩ đã lĩnh ngộ lực lượng quy tắc mới có thể tu luyện.

Lâm Phàm tạm thời chưa học được một quyền này, nhưng hắn lại nhìn ra được một loại cơ duyên khác. Thần thức có ý thức riêng, chẳng phải đều thuộc về đại nhân vật thân mang vô số bảo tàng di động sao?

Lâm Phàm cười toét miệng, lần nữa cầm mảnh vỡ lệnh bài chí tôn lên mà hứng ánh sáng, đợi bóng người kia xuất hiện lần nữa.

Chuyện cũ xảy ra, bóng người thấy trước mặt vẫn là người trẻ tuổi kia, thì đang định biến mất. Lâm Phàm sao có thể buông tha, vội gọi:

- Xin tiền bối chậm đã, văn bối có chuyện cần nói.

- Tiền bối có thể đặt thần thức vào trong mảnh vỡ này, vậy nhất định ngài là vị chí tôn tuyệt thế đã chia Huyền Hoàng giới thành hai rồi.

- Văn bối vừa nhìn thấy thần dung của tiền bối, đã hoàn toàn khâm phục trước vẻ ngoài tràn ngập đại trí tuệ, khí tức đứng ở tối cao của tiền bối rồi.

- Văn bối không tiếc bất cứ giá nào, chỉ cần có thể nhìn thấy thần dung của tiền bối thêm lần nữa, dù cho táng gia bại sản cũng không tiếc.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm mang vẻ mặt ngưỡng mộ, luyến tiếc, như fan cuồng không nỡ rời xa thần tượng của mình mà chầm chầm nước mắt. Hắn vận dụng công phu "võ mộng ngựa" của cả đời mình, không tin rằng không thể khiến người kia nghe tới đầu óc lâng lâng, sau đó sinh lòng cảm động, ban thưởng cho mình vô số công pháp và bảo bối.

Quả nhiên, bóng người trong quảng sáng kia đã có chút biến hóa, vẻ mặt trông rõ ràng hơn, nhất là đôi mắt bình thản nhưng lại làm người ta không dám nhìn thẳng kia đang lóe lên, như nhớ lại chuyện gì đó.

Đột nhiên, bóng người nhìn thẳng Lâm Phàm:

- Những lời này của ngươi, ta đã nghe qua ba lần, mà ngươi là lần thứ tư.

- Thôi được rồi, thiên địa tiêu trầm, nhân tộc mai một, tư chất của ngươi tốt hơn ba người kia nhiều, ta sẽ truyền cho ngươi một chiêu, có thể ngộ được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của ngươi rồi.

Bóng người hồ hững nói, không nghe ra vui buồn, giống như nhìn thấy hết thảy, nhưng Lâm Phàm lại vẫn cảm giác được tâm trạng của người này chợt kém đi nhiều.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn không chuyển mắt lên quảng sáng.

- Mọi vật trong trời đất, tất cả đều từ một mà sinh, lại từ một ngón tay mà diệt.

Bóng người khẽ nâng tay, ngón tay chỉ hư không, mà hư không lại giống như gặp lực lượng lớn vô cùng, tan rã thành từng mảnh.

- Đợi khi tới cảnh giới Đại Thiên Vị, mới lại gọi ta, thần thức cả ta đã không duy trì được bao lâu nữa rồi..

Bóng người lên tiếng nói một câu cuối cùng, sau đó lặng lẽ biến mất.

Mà lúc này, Lâm Phàm như đang hăm sâu vào trong thế giới tinh thần, trong đầu toàn bộ là màn vừa rồi.

Tất cả đều từ một mà sinh, lại từ một ngón tay mà diệt.

Lâm Phàm khẽ giơ tay lên, trong tay chân nguyên chấn động, giống như hợp nhất cùng thiên địa.

- Chi!

"Ừng... ầm ầm... ừng..."

Trong một sát na này, hư không giống như mặt hồ bị ngón tay của Lâm Phàm làm hòn đá chọc xuống, dậy lên gợn sóng, sóng lại lan ra khắp bốn phương tám hướng.

"Đỉnh, chúc mừng hiểu được Nhất Chi Tịch Diệt, cấp bậc: 0."

Mạnh mẽ, thật sự quá mạnh mẽ. Hắn cảm giác như hình vừa câu thông cùng thiên địa, nhìn thấy mất xích của quy tắc, có điều tạm thời chưa thể chạm tới. Nhưng có hệ thống, có thể thăng cấp vô hạn, nếu hắn tiếp tục tăng cấp một chỉ này lên tới trình độ nhất định, chẳng phải là không cần tu vi đạt Đại Thiên Vị cũng có thể hiểu được lực lượng quy tắc?

Lâm Phàm xuyt xoa, vô cùng chờ mong mình sẽ thế nào khi tăng cấp một chỉ này.

Chợt hắn lại nhớ đến lời bóng người nói: thần thức không duy trì được bao lâu nữa, không thể thường xuyên kích hoạt, đồng thời tu vi bản thân hắn phải đạt Đại Thiên Vị mới có thể biết được nhiều chuyện hơn.

Như vậy, còn có chuyện gì bí mật mà không người nào biết sao?

Quả thật quá kích thích! Lâm Phàm vừa nghĩ tới có rất nhiều chuyện hay ho còn đợi mình, toàn thân đã tràn ngập sức lực.

Hắn đẩy cửa sổ, nhìn bầu trời sao bên ngoài, ý chí chiến đấu sục sôi.

Quả nhiên, thế giới bên ngoài mới là đặc sắc nhất. Dừng lại mãi trong tôn môn, cuối cùng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

* * *

Hôm sau.

Mới sáng sớm, Lâm Phàm đã sai đám Sa Độc Long ra chợ mua vài vật phẩm cần thiết. Đường xá còn xa, hắn cũng không muốn ăn gió ngủ sương.

Còn bản thân hắn thì cần đi làm một chuyện trọng đại, đó là đi tìm Cung Băng Dạ, hỏi cho rõ về xuất xứ của mảnh vỡ lệnh bài chí tôn.

Cung gia.

Cung Băng Dạ hôn mê một đêm, sau khi tỉnh lại, nhớ tới chuyện mình đã gặp, tức giận đến muốn phát điên.

Thân thể trong sạch của mình bị bàn tay kia làm bẩn còn chưa tính, đã vậy ăn xong còn lau miệng, phỉ đít bỏ đi, nói ra mấy điều ngụy biện khôn nạn.

- Tên khôn khiếp!

Cung Băng Dạ tự nhìn vẻ khuynh quốc khuynh thành của mình trong gương, cuối cùng hít sâu một hơi, vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại. Nàng đẩy cửa phòng chuẩn bị nghênh đón một ngày mới với nỗi mệt mỏi khi phải gánh cả Cung gia.

Vương Hồ là đội trưởng đội thị vệ giáp đen của Cung gia, vừa thấy cửa phòng tiểu thư mở, đã vội tiến tới bẩm báo:

- Tiểu thư, không tốt, Mặc thành xuất hiện rất nhiều đệ tử tông môn, hiện giờ bọn họ đang ở cửa hàng của chúng ta, muốn ép giá sáu con hung thú Tiên Thiên kia.

- Là đệ tử Thánh Tông sao?

Cung Băng Dạ hơi đổi sắc. Mặc thành chỉ là một thành nhỏ, rất ít có tông môn đệ tử đến nơi đây, nếu có thì thường là từ Thánh Tông ở gần nhất.

- Không phải, trên quần áo của đám người này có in hình ngọn lửa.

Vương Hồ xem như kiêm chức tổng quản của Cung gia, kiến thức có hạn, nhưng ít nhiều vẫn phân biệt được có phải đệ tử Thánh Tông hay không.

- Đi xem

Cung Băng Dạ cũng có chút lo lắng, bởi vì dù là đệ tử từ môn phái nào, cũng không phải Cung gia có thể đắc tội. Có lẽ chỉ cần một người đi ra từ những nơi đó là có thể tiêu diệt Cung gia trong nháy mắt.

Bởi vậy, khi có việc tương tự xảy ra, Cung gia đều phải lùi từng bước mà sắp xếp ổn thỏa.

....

Cửa hàng giao dịch của Cung gia.

Giờ phút này, nơi đây có không ít người vây xem, mà bên trong cửa hành, có một đám thanh niên thân mặc áo trắng in hình ngọn lửa đỏ, vẻ mặt cao ngạo, đang kêu gào:

- Chúng ta vừa ý sáu con hung thú này là phúc của Cung gia các ngươi, chớ không biết suy xét, số tiền này là quá đủ rồi.

Một thanh niên trong số đó có cái trán xăm hình một ngọn lửa đang rực cháy, mắt hẹp dài, hung hăng quát.

Chường quỳ lúng túng không biết làm sao, bởi vì cái giá tiền đối phương đưa ra thật sự quá thấp. Vương đại nhân đi tìm tiểu thư, tại sao còn chưa tới a...

- Lưu chương quý, sư huynh sư huynh của ta mở miệng, ngươi đừng không biết phải trái. Nói thế nào thì ta cũng là người mặc thành, tự nhiên không muốn thấy ngươi đắc tội sư huynh của ta mà bị giày vò.

Lại một thanh niên lẫn trong đám người mặc áo trắng in ngọn lửa mở miệng nói.

Hắn là thiếu gia nhà họ Vương ở Mặc thành, đoạn thời gian trước có đi tham gia sát hạch vào một tông môn, không ngờ vận khí tốt, được tông môn coi trọng, trở thành đệ tử ngoại môn.

Chuyện này không khác nào bỗng dưng có cái bánh lớn rơi xuống đầu gã, bởi hắn biết rõ mình, tu vi lẫn thiên tư không cái nào đáng để tông môn vừa ý.

Nghĩ mãi không rõ lý do, thế nhưng hắn biết một điều, mình nhất định phải phục vụ các sư huynh cho thật tốt, nhất là khi các sư huynh tới địa bàn của mình.

- Liều sư huynh, giao cho đệ là được rồi, đám tiểu thị dân này sợ là còn không biết sự lợi hại của sư huynh đâu.

Vương Hạo nịnh nọt nói.

- Ồm

Liều Nhất Nguyên gật gật đầu.

Sáu con hung thú này vốn chẳng là gì với hắn, thế nhưng tinh huyết của chúng vừa vận lại có tác dụng lớn với môn công pháp mà hắn đang luyện

- Lưu chương quý, sư huynh của ta là đệ tử nội môn của Hóa Đạo tông, nếu ngươi không muốn Cung gia các ngươi gặp chuyện, thì tốt nhất là thành

thành thật đáp ứng, nếu không có hậu quả thế nào, ta cũng không dám cam đoan.

Vương Hạo uy hiếp nói.

- Vương thiếu gia, chuyện này ta không làm chủ được, đợi lát nữa tiểu thư tới, tiểu thư sẽ bàn bạc với các ngài sau.

Lưu chương quỹ nói.

- Cung Băng Dạ?

Vương Hạo vừa nghe, mắt sáng lên. Hắn vẫn luôn thêm nhỏ dãi nhan sắc của Cung Băng Dạ, nhưng trước kia Cung gia quá mạnh mẽ, nhất là khi ấy gia chủ Cung gia còn sống, coi như cho hắn mười lá gan, cũng không dám có ý đồ không an phận. Có điều Cung gia giờ không còn là Cung gia kia nữa, mà hắn đã trở thành đệ tử ngoại môn một tông môn, nếu so sánh, còn là Cung Băng Dạ treo cao đến mình.

Thế nhưng vừa ngẫm lại, hắn lại cảm thấy không ổn. Hắn rõ ràng, sư huynh hào sảng như mạng, nếu lát nữa Cung Băng Dạ tới, bị sư huynh coi trọng, thì biết phải làm sao?

Vương Hạo thở dài một tiếng. Quên đi, tiền đồ của mình quan trọng hơn.

Liễu Nhất Nguyên đứng im nhìn hai bên nói qua nói lại, khẽ cười lạnh. Hắn căn bản không có để những con kiến này ở trong mắt, hiện giờ chỉ là nổi hứng muốn chơi đùa mà thôi.

- Cung tiểu thư đến.

Lúc này, từ trong đám người truyền tới tiếng hô. Ngay sau đó, Cung Băng Dạ xuất hiện, dáng người lung linh từ từ đi tới, trong mắt không che lấp được một chút khấn trương.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Xem tát nhớ người ra tay

Dịch giả: †Ares†

oOo

Vương Hạo vừa nhìn thấy thân ảnh kia, mắt mờ lớn không chớp, trong bụng như bốc lên một ngọn lửa.

Mà Liễu Nhất Nguyên lần đầu gặp Cung Băng Dạ, cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc trong mắt.

- Tiểu thư...

Lưu chương quỹ thấy tiểu thư đã đến, thầm thở phào một hơi, sau đó lại lo lắng mà nhìn tiểu thư, bởi đám người này không dễ chọc.

- Cung tiểu thư, vị này chính là sư huynh của ta. Sư huynh nhìn trúng sáu con hung thủ này, muốn dùng giá tiền này mua hết, thế nào?

Vương Hạo quơ quơ chuôi tiền trong tay, sau đó ánh mắt không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm Cung Băng Dạ từ trên xuống dưới.

Cung Băng Dạ nhìn Vương Hạo, trong lòng khinh thường, người như vậy cũng có thể trở thành đệ tử tông môn, quả thực là ông trời không có mắt. Thế nhưng giờ Vương Hạo cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là thanh niên đứng sau hắn.

- Vị đại nhân này, thuận mua thì mới vừa bán, giá tiền này không thích hợp.

Cung băng Dạ rất chán ghét ánh mắt của kẻ trước mặt, không siểm nịnh không kiêu ngạo nói.

Vương Hồ đứng cạnh tiểu thư, thăm cảnh giác nhìn mấy người trước mặt.

Liễu Nhất Nguyên cười cười, bỗng vươn tay tới, muốn sờ lên mặt Cung Băng Dạ.

- Càn rỡ...

Vương Hồ tức giận quát lớn. Chẳng biết tại sao, trong mắt hắn, người trước mặt này hoàn toàn không thể so sánh với người thần bí gặp ở sa mạc Tử Vong.

Người trước mặt này muốn khinh bạc tiểu thư nhà mình, lửa giận trong lòng thiêu đốt, Vương Hồ cũng không để ý đối phương là ai, rút đao muốn đánh lui đối phương.

- Con kiến...

Liễu Nhất Nguyên khinh thường cười lạnh, không thèm liếc mắt, phất tay một cái, Vương Hồ đã như một con diều đứt dây mà bắn ra ngoài.

Mọi người thậm chí đều không thấy rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

- Đại nhân, xin ngài tự trọng.

Sắc mặt Cung Băng Dạ như sương lạnh, lùi từng bước về sau, cảnh giác nhìn Liễu Nhất Nguyên.

- Sư huynh...

Vương Hạo nhìn thấy sư huynh bá đạo như thế, trong lòng cũng sùng sốt...

- Ngươi câm miệng.

Liễu Nhất Nguyên nhìn thoáng qua Vương Hạo. Chỉ một cái liếc mắt như vậy, lại khiến Vương Hạo sợ hãi đến ứa mồ hôi lạnh.

Hắn tin chắc, nếu mình nói thêm một câu, vị sư huynh luôn trung bộ mặt tươi cười trước mặt này sẽ lập tức giết chết mình.

- Nàng rất đẹp, làm thị thiếp của ta đi, ta sẽ cho nàng vinh hoa phú quý cả đời. Những đồ vật bình thường này, nàng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ánh mắt của Liễu Nhất Nguyên như có thể xuyên thấu, không kiêng nể gì, tham lam nhìn lên thân hình lồ lộ của Cung Băng Dạ.

- Tiểu nữ phúc phận mỏng, sợ là không xứng với đại nhân. Những hung thú này cũng xin tặng miễn phí cho đại nhân.

Cung Băng Dạ cố ép mình trấn tĩnh, nhưng trong lòng lại đang khản trương vạn phần. Nàng không ngờ rằng người của tông môn lại bá đạo như vậy, căn bản không để cho người ta có cơ hội để phản ứng.

- Ha ha, những hung thú này ta muốn, mà nàng, ta cũng muốn.

Liễu Nhất Nguyên bá đạo nói.

Giọng điệu của hắn để những người đang có mặt đứng xem cảm giận vạn phần, người tông môn này thật sự là hơi quá đáng rồi. Nhưng khí tức trên thân hắn lại dập tắt đi dũng khí phản kháng của bọn họ.

Mọi người chỉ biết thầm cảm thán. Trừ tiếc nuôi cho Cung gia và Cung tiểu thư, ai cũng không thể làm gì.

Nếu hôm nay không có kỳ tích phát sinh, sợ rằng Cung gia phải sụp.

- Mọi người xem, gia chủ của Vương gia và Tông gia đều đang đứng nhìn kia.

- Vui sướng khi người gặp họa chứ sao.

- Thiếu gia nhà họ Vương đã thành đệ tử tông môn, ta nghĩ Mặc thành về sau nên họ Vương rồi.

- Cũng không nhất định, Vương Hạo chỉ là đệ tử ngoại hôn, không có thế lực. Hơn nữa đệ tử tông môn sẽ thường xuyên phải đi lịch lãm, xác suất tử vong rất lớn, rất khó nói Vương Hạo sau này không gặp chuyện gì.

....

Mỗi người một câu, đủ loại bàn tán.

Mà giờ khắc này, Cung băng Dạ không biết mình nên làm gì nữa.

Vương Hồ bay ra ngoài đám đông, lúc này gắng sức mãi vẫn chưa đứng lên được. Nhất là một churong kia để hắn hiểu, dù có thêm mười mình, cũng không phải đối thủ của đối phương.

Hắn đang muốn liều mạng, lại đột nhiên nhìn thấy một người, khiến hắn dâng lên hy vọng.

- Đại nhân, van cầu ngài cứu lấy tiểu thư nhà ta.

Vương Hồ chìa hai bàn tay run rẩy, nắm chặt lấy giày của người kia.

- Hà?... Uyện...?

Giờ phút này, Lâm Phàm đang một tay bung bát sữa đậu nành nóng hổi, một tay cầm cái bánh quẩy đầy dầu mỡ, miệng ngồm ngoàm nhai nuốt.

- Kính nhờ ở đại nhân.

Vương Hồ nói xong câu này, liền hôn mê bất tỉnh.

Lâm Phàm ngo ngắc, sau đó thấy đằng trước tụ tập không ít người, cũng tiến lên để hóng.

Vừa nhìn rõ tình huống bên trong, hắn đã hiểu có chuyện gì.

Vừa ra ngoài, không ngờ vận khí bạo tăng, gặp ngay chính chủ. Hơn nữa có vẻ như Cung Băng Dạ còn đang gặp phiền toái, cần người khác trợ giúp.

Hôm qua hắn cướp sạch của bọn họ, nếu tùy tiện tới hỏi về mảnh vỡ kia, nhất định sẽ bị đối xử lạnh nhạt, hoặc cũng có thể bị lừa.

Nhưng nếu giờ giúp nàng giải vây, kết quả nhất định sẽ khác.

Xem tất ắt nhớ người ra tay.

Trời cũng giúp ca mà!

....

Giờ phút này, Liễu Nhất Nguyên lại vươn tay ra, muốn sờ lên mặt Cung Băng Dạ.

Nhìn thấy bàn tay kia càng lúc càng gần, mặt Cung Băng Dạ đã từ lạnh lùng hóa thành hoảng sợ.

Ai có thể cứu mình...

- Khụ khụ, ngay ở ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, tên khốn khiếp nhà ngươi lại dám trêu chọc hoàng hoa khuê nữ, quả thực là không để vương pháp trong mắt, bại hoại đạo đức a...

Ngay một khắc này, một giọng nói truyền đến tai mọi người.

Mọi người quay đầu ngóng nhìn, muốn xem, rốt cuộc là ai lớn mật như thế.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 184: Bản tọa có thân phận lớn nhường này, mà còn xấu hổ chưa dám khoe khoang

Dịch giả: †Ares†

oOo

Thế nhưng khi mọi người cùng nhìn về phía người nói, lại không khỏi cùng làm vẻ mặt quái dị.

Chẳng lẽ người này điên rồi sao? Chưa nói hắn có thực lực đấu với đám đệ tử tông môn này không, chỉ riêng tạo hình lúc này đã khiến ấn tượng trong lòng người giám mệnh.

Một bát sữa đậu nành, một cái bánh quẩy đầy dầu mỡ.

Trong đám người, chỉ có mình Cung Băng Dạ run lên khi thấy người này. Nàng không ngờ người thần bí kia sẽ xuất hiện ở đây.

Hắn tới giúp mình sao?

Liễu Nhất Nguyên nhú mày, cũng không để tên liễu lĩnh này vào mắt, chỉ đánh mắt ra hiệu cho Vương Hạo.

Vương Hạo gật gật đầu, tiến lên, hung hăng quát:

- Ngươi làm cái gì thế hả? Cút sang một bên.

Lâm Phàm không thèm để ý, đi qua Vương Hạo, tiến vào giữa Cung Băng Dạ và Liễu Nhất Nguyên.

Sau đó, hắn nhấp một ngụm sữa đậu nành, cảm giác bụng đã no, mới đưa nửa bát sữa đậu còn lại tới trước mặt Cung Băng Dạ:

- Ăn sáng chưa? Còn nửa bát sữa đậu nành, đồ đi thì lãng phí quá, nếu cô chưa ăn sáng thì cho cô đây!

Lâm Phàm cũng chỉ thuận miệng trêu chọc, vì dù sao đây cũng là đồ uống dở của hắn. Một cô gái có dung mạo tuyệt thế như vậy, đòi nào chịu uống đồ thừa đã dính đầy nước miếng người khác.

- Còn chưa có, cảm tạ.

Ai ngờ, Cung Băng Dạ lại nhận lấy, nét mặt căng thẳng giãn ra, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh mà hé môi đặt lên vành chiếc bát sứ, từ từ thưởng thức sữa đậu nành.

Lâm Phàm cũng tròn tròn mắt. Vốn hắn cho rằng, khi mình đưa bát sữa đậu tới trước mặt Cung Băng Dạ, nàng ta sẽ từ chối, sau đó chính hắn sẽ một ngụm uống cạn.

Tiếp đến, cái tên hung hăng can quấy sau lưng sẽ hỏi hắn là ai. Lúc ấy, hắn sẽ đập vỡ bát sữa đậu đã cạn lên mặt đất, tạo một mớ dầu vô cùng khi phách.

Nhưng mà diễn biến hiện giờ lại nằm ngoài dự tính của Lâm Phàm, rồi tung cả lên.

* * *

Cung Băng Dạ có tính toán của riêng mình. Từ sau khi cha mất, Cung gia luôn kề bên nguy cơ, nàng cũng muốn tìm một nơi có thể dựa vào, nhưng chỉ ít người đó phải vừa mắt nàng.

Tuy người thần bí này có hành vi quái dị, nhưng ít ra Cung Băng Dạ vẫn còn có chút hảo cảm.

Còn tình cảm, thì ngày sau có thể từ từ bồi dưỡng.

Mà người thần bí này lại không háo sắc, cho nên, nếu muốn dựa vào, phải từ chính nàng cố gắng.

* * *

- Ngươi là người phương nào?

Liễu Nhất Nguyên lạnh giọng hỏi.

- Ăn bánh quẩy không, còn nóng hôi hổi luôn đấy?

Lâm Phàm giờ cái bánh quẩy cần dở tới trước mặt Liễu Nhất Nguyên.

- Cẩn rồi!

Đám sư đệ đứng sau Liễu Nhất Nguyên quát lên, muốn đi lên khiến Lâm Phàm dẹp mặt, nhưng lại bị Liễu Nhất Nguyên ngăn lại.

- Ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi là ai?

Liễu Nhất Nguyên dùng ánh nhìn tàn khốc hỏi Lâm Phàm, người trước mắt này quá làm càn.

- Ăn bánh quẩy không?

Lâm Phàm cười thật tươi, lại hỏi, cũng không trả lời.

- Không biết sống chết.

Liễu Nhất Nguyên không nhìn được nữa, một chưởng bao phủ trong chân nguyên đỏ sậm đánh về phía ngực của Lâm Phàm.

Chưởng đánh trúng đích, Liễu Nhất Nguyên nhếch miệng nở một nụ cười lạnh. Thế nhưng, chỉ tích tắc sau, hắn lại tròn tròn mắt, vẻ không thể tin được mà nhìn Lâm Phàm.

- Tiểu bối, ngươi hơi quá đáng rồi đấy.

Lâm Phàm phui phui ngực áo, nói.

Liễu Nhất Nguyên nghiêm mặt lại, lùi về sau mấy bước. Gã hiểu được, người trước mắt không đơn giản, chỉ sợ mình không phải là đối thủ.

Nhưng gã cũng không sợ đối phương, bởi gã là đệ tử tông môn.

- Các hạ tu vi cao cường, bản nhân là đệ tử nội môn của Hỏa Đạo Tông, nếu các hạ định ra mặt thay Cung gia, thì cũng nên cân nhắc cho kỹ.

Liễu Nhất Nguyên lạnh lùng nói.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm vừa còn nở nụ cười, đã ra tay nhanh như chớp, tát một cái thật mạnh lên mặt của Liễu Nhất Nguyên.

- Tông gì? Ta không nghe rõ, cảm phiền ngươi nói lại lần nữa.

Lâm Phàm ghé tai, hỏi.

Giờ khắc này, đám người xung quanh chỉ biết há hốc mồm mà nhìn một màn trước mắt.

Liễu Nhất Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đối phương, ngón tay chỉ thẳng:

- Ngươi... ngươi... Ta là đệ tử nội môn của Hỏa Đạo Tông, ngươi lại dám... Tốt, tốt lắm...

Lâm Phàm lắc lắc cổ tay, khinh bỉ nhìn đối phương:

- À, thì ra là đệ tử nội môn Hỏa Đạo Tông cơ đấy...

- Ngươi...

Liễu Nhất Nguyên giận muốn điên lên, nhưng không dám xông tới lần nữa.

Mà đám sư đệ của gã cũng đều một vẻ mặt không thể tin nổi.

- Một đệ tử nội môn thì đáng khoe khoang lắm sao? Nhìn xem cái gì đây!

Lâm Phàm khinh thường nói, sau đó lấy ra một cái lệnh bài, huơ huơ trước mặt Liễu Nhất Nguyên.

Trên cái lệnh bài phong cách cổ xưa kia, có khắc hình một ngọn núi, mà trên ngọn núi kia lại có một chữ "Thánh".

- Nhìn xem, đây là cái gì?

- Bản tọa chính là chưởng tọa ngọn núi thứ mười một - Vô Danh phong của Thánh Tông, thế mà còn ngượng khi khoe ra, ngươi chỉ là đệ tử nội môn của tông gì gì đó, lại vênh vào được như thế, tài thật!

Liễu Nhất Nguyên vừa nhìn thấy hình khắc và chữ trên lệnh bài kia, sắc mặt đã trắng bệch.

Hắn biết cái lệnh bài này, đây là lệnh bài riêng của các phong chủ trong Thánh Tông. Điều này có ghi ở điển tịch của mỗi một tông môn.

Mà Hỏa Đạo Tông tuy cũng là tông môn, nhưng so sánh với Thánh Tông, lại chẳng khác gì đom đóm so với mặt trăng.

Hiện giờ hắn lại chọc một phong chủ của Thánh Tông, chuyện này...

Quần chúng xung quanh nghe tới đây thì ai nấy đều cực kỳ khiếp sợ, bởi vì cái tên Thánh Tông không khác nào sấm nổ bên tai bọn họ.

Cung Bạng Dạ nhìn bóng lưng của Lâm Phàm, nụ cười lại dần tắt. Nàng không ngờ rằng người thần bí này là người của Thánh Tông, còn đứng đầu một ngọn núi...

- Tiểu bối như ngươi thì cần rõ cái gì? Ngày hôm nay, dù là tông chủ của các ngươi đứng trước mặt bản tọa, bản tọa cũng tát cho ngươi xem, ngươi có tin không?

Liễu Nhất Nguyên á khẩu không trả lời được, con giận ban nãy đã hoàn toàn biến thành sợ hãi.

- Bản tọa cũng không muốn nói nhảm với đám tiểu bối các ngươi. Những thứ trên thân ngươi, bản tọa tạm thời bảo quản thay. Trở về nói cho tông chủ của ngươi, đến Thánh Tông tìm bản tọa, bản tọa muốn hỏi xem, rốt cuộc là hấn dạy đồ đệ như thế nào.

Lâm Phàm cũng không đợi Liễu Nhất Nguyên nói nhảm, trực tiếp lột nhũ trừ vật của gã xuống, sau đó lại vươn tay thò vào trong ngực áo đối phương, xem còn thứ gì hay không.

- Đại nhân, cái này...

Liễu Nhất Nguyên nhìn thấy tám bản đồ bằng da trâu mình cắt trước ngực bị móc ra, lập tức biến sắc.

- Cái này cái kia gì nữa! Bản tọa bảo quản tạm. Trở về bảo tông chủ các ngươi tới Thánh Tông chuộc lại.

Lâm Phàm vừa nhìn sắc mặt của Liễu Nhất Nguyên thì biết rằng đây có thể là một bảo bối, bởi vậy cũng không cho gã nói nhảm, trực tiếp tịch thu.

- Được rồi, cắt nhanh lên, chớ chọc giận bản tọa.

Cắt hết chiến lợi phẩm vào túi, Lâm Phàm phát tay đuổi người.

Liễu Nhất Nguyên cuống lên, muốn mở miệng, nhưng thấy bộ dáng của đối phương, cuối cùng lại nuốt xuống.

- Cút...

* * *

- Sư huynh, chúng ta cứ thế mà đi?

Một gã đệ tử Hỏa Đạo Tông không cam lòng, nói.

- Còn có thể làm sao?

Liễu Nhất Nguyên sớm đã không còn vẻ cao ngạo lúc trước, mặt u ám, thở dài liên tục.

- Sư huynh, liệu kia có phải hàng giả không?

Liễu Nhất Nguyên nghe xong, cười cười châm chọc:

- Nếu là ngươi, ngươi dám giả mạo sao?

Tên đệ tử kia nghe vậy thì kinh hãi cúi đầu nhìn đường. Đúng, y không dám, bởi việc giả mạo đệ tử Thánh Tông còn nặng hơn bất cứ hành vi phạm tội nào khác.

Liễu Nhất Nguyên là đệ tử nội môn một tông, đương nhiên có thể phân biệt được cái lệnh bài kia là thật hay giả. Đồng thời, gã cũng hiểu, thực lực của người nọ không phải mình có thể đối phó.

- Tuy không còn bản đồ, nhưng dù thế nào thì chúng ta cũng phải đi xem một cái.

Liễu Nhất Nguyên nói. Mục đích lần này của bọn hấn là đến một cấm địa hoang vu để tìm kiếm một vật.

Bọn hấn không biết vật kia là gì, mà cũng bởi không biết, cho nên càng tò mò muốn đi xem.

Tám bản đồ da trâu kia là do bọn hấn ngẫu nhiên lấy được. Không phải Liễu Nhất Nguyên không muốn nuốt làm của riêng, nhưng việc này có tới hơn mười vị sư đệ của gã biết, chẳng lẽ giết cả mười để giấu bí mật đi sao?

Làm vậy, không biết bảo bối có đến tay được không, hay lại sớm bị tông môn đuổi giết.

- Các vị sư huynh, chờ đệ với...

Lúc này, Vương Hạo từ đằng xa chạy tới. Y vất vả lắm mới có thể vào tông, sao có thể cứ vậy buông tha.

Liễu Nhất Nguyên nhìn Vương Hạo phía xa, nhú mày, mặt lộ vẻ khinh thường:

- Bảo hấn cút đi.

- Vâng, sư huynh.

Một gã sư đệ gật gật đầu.

Hỏa Đạo Tông là tông môn mà vô số người ước mơ tiến vào, sao có thể thu nhận phế vật? Chẳng qua vì Vương Hạo là người ở Mặc thành, vừa vận gần với địa điểm ghi trên bản đồ kia, nên Liễu Nhất Nguyên mới tận dụng kỳ sát hạch thu đệ tử của tông môn để lợi dụng Vương Hạo. Dù sao xuất môn ra ngoài, ăn uống vui chơi đều cần có người gánh vác.

Còn hiện giờ, Vương Hạo đã không có bất kỳ giá trị nào nữa rồi.

....

Mặc thành.

Lâm Phàm vui vẻ huýt sáo, coi lệnh bài kia như bảo bối mà bỏ lại cẩn thận vào túi hành lý. Hắn không ngờ cái lệnh bài phong chủ nhìn thường thường này, lại dùng tốt như vậy.

Mình đi cướp sạch của người, đối phương lại ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, quá thoải mái a!

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng im, chấp tay sau lưng tạo dáng. Cảm giác được muôn người ngược nhìn quả thật là tuyệt vời.

Gia chủ hai nhà Vương, Tổng vốn tới để nhìn Cung gia sụp đổ, ai ngờ Lâm Phàm đột nhiên nhảy ra, còn là phong chủ một phong của Thánh Tông, khiến bọn hắn tràn đầy sợ hãi mà len lén tháo chạy.

....

Cung Băng Dạ nhìn bóng dáng phiêu nhiên của Lâm Phàm, đột nhiên tim run lên nhẹ nhẹ.

Ở trong mắt Cung Băng Dạ, thân hình của Lâm Phàm giống như càng thêm cao lớn.

Thế nhưng nàng không vì chênh lệch thân phận mà rút lui, ngược lại trong lòng càng dâng lên cảm giác muốn chinh phục đối phương, muốn nhất định được ở lại bên cạnh đối phương.

Xưa nay anh hùng thích mỹ nhân, mà mỹ nhân đương nhiên cũng càng yêu anh hùng.

Không có cảm tình làm trụ cột không đáng sợ, dù sao ngày sau nhất định sẽ có.

Lâm Phàm "hưởng thụ quang vinh" một lát, tạm thỏa mãn. Chợt hắn nhìn thấy Vương Hồ còn đang nằm trên mặt đất thì nhú mày, tiến lên bắt mạch rồi nói:

- Thương thế rất là nghiêm trọng, cũng chỉ còn lại một hơi, nhưng có bản tọa ở đây, ngươi nhất định sẽ không sao cả.

Mọi người xung quanh nghe lời này thì đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng nhìn ra Vương Hồ bị thương rất nặng, trên mặt đất toàn là máu, nhất định là nội thương rồi.

Sau đó, trong tay Lâm Phàm bỗng có thêm một viên đan dược.

Đây là loại thuốc chữa thương mà Lâm Phàm luyện lúc rảnh, phẩm cấp rất cao, người bình thường khó mà luyện chế nổi.

- Cửu Huyết đan này hẳn là có thể trị liệu thương thế của ngươi.

Lâm Phàm nói không lớn, nhưng tất cả mọi người có mặt tại đây đều nghe rõ.

Một ít tán tu có chút kiến thức lập tức hô to lên:

- Không ngờ lại là Cửu Huyết đan.

- Cái gì? Chỉ chút thương thế này mà cần đến thần đan như vậy sao?

- Dù là ở thương hội cỡ lớn thì cũng khó mà dùng tiền mua được Cửu Huyết đan đấy.

- Không ngờ người này tùy tiện lấy ra một viên Cửu Huyết đan để chữa thương cho người không quen biết, trời ạ.

....

Lâm Phàm nghe lời xì xào của những tán tu này, trong lòng lại càng thêm thỏa mãn. Hắn muốn nghe nhất là những âm thanh sợ hãi như vậy.

Cung Băng Dạ nhìn Lâm Phàm, chợt có cảm giác như vị đại nhân này thích không khí như vậy.

Nàng cười thầm một tiếng, tự tin trong lòng tăng lớn, càng cảm thấy nắm chắc hơn.

- Đại nhân, Cửu Huyết đan này, dù là Cung gia dốc hết toàn bộ gia sản cũng không mua nổi...

Cung Băng Dạ làm ra vẻ mặt khiếp sợ, gấp gáp nói.

Lâm Phàm đang định cho Vương Hồ nuốt vào, nghe vậy thì trong lòng run lên, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, đan dược này thật sự đáng giá như vậy sao?

Thế nhưng nghĩ lại, giờ mình ở trong đại tông môn, phạm giới đương nhiên không thể so sánh, cho nên hắn chỉ cười nhẹ, vẻ mặt bình thản nói:

- Không sao, chỉ là một viên thuốc mà thôi, dùng hết thì ta lại luyện chế.

Lâm Phàm nói xong, toàn trường lại ồ lên, tiếng than sợ hãi vang mãi không ngớt.

Mà Cung Băng Dạ giống như nghiệm chứng được suy đoán của mình, trên mặt chợt nở một nụ cười.

....

Lâm Phàm cho Vương Hồ nuốt đan dược xong, bèn đi tới trước mặt Cung Băng Dạ, kéo cánh tay của nàng.

- Người theo bản tọa vào bên trong.

Cung Băng Dạ đỏ ửng mặt mày, tim đập loạn giống như một con nai hoảng sợ.

Sao lại nhanh như vậy chứ, ta còn chưa có chuẩn bị tốt đâu...

Đám người vây xem thì chỉ cười cười, cho rằng Cung gia lần này muốn "một nháy" phi thăng.

Sinh con trai không bằng sinh con gái a... Cung gia chủ, ngài sinh được một khuê nữ thật tốt!

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Thần miếu Đà Địa

Dịch giả: †Ares†

oOo

Mặt Cung Băng Dạ đỏ bừng, để mặc Lâm Phàm kéo tay dắt mình đi, trong đầu thì loạn lên, không biết phải làm gì.

Nàng chưa từng thể nghiệm, nhưng cũng có nghe lén về chuyện kia. Thấy bảo sẽ rất đau, còn chảy máu nữa, thậm chí có thể tạo ra em bé.

Nghĩ vậy, khuôn mặt tinh xảo của Cung Băng Dạ càng thêm đỏ, thậm chí đôi mắt biếc kia như phủ thêm một làn nước lỏng lạnh.

- Được rồi, nơi này không có người ngoài, sẽ không ai quấy rầy chúng ta.

Lâm Phàm kéo Cung Băng Dạ đi sâu vào trong cửa hàng, tiến vào một gian phòng dành cho nhân viên nghỉ ngơi. Ở đây, đọi lát nữa hắn hỏi, cũng không sợ người khác nghe được.

Cung Băng Dạ nghe lời mập mờ như thế thì run lên, có vẻ khẩn trương lẫn một chút do dự.

Nàng nhìn thấy Lâm Phàm quay lưng đóng cửa, thì vươn tay ngọc, định tự cởi áo. Người trước mắt có thân phận quá lớn, vì hạnh phúc của bản thân, vì tương lai của Cung gia, nàng nên chủ động.

- Mảnh nhỏ này, người lấy được từ đâu?

Lâm Phàm đã quay người lại, lấy mảnh vỡ lệnh bài chỉ tôn ra rồi hỏi.

Cung Băng Dạ đã chuẩn bị tốt tâm lý, nghe vậy thì sững sờ, cánh tay đang đặt trên dải áo vội rút thật nhanh lại, vẻ mặt nhộn nhạo ngượng ngùng cũng

khôi phục bình thường trong nháy mắt.

Hóa ra tất cả đều là mình suy nghĩ nhiều.

Cung Băng Dạ cảm thấy xấu hổ vô cùng, muốn tìm một cái hố mà chui vào, còn may là đối phương không biết gì cả.

- Đại nhân, mảnh nhỏ này là tổ tiên Cung gia truyền xuống, ta cũng không biết là tổ tiên lấy được nó từ đâu.

Cung Băng Dạ nghiêm túc nói, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Hắn cũng không ôm nhiều hy vọng, bởi nếu Cung gia biết chuyện, sợ là sớm đã thu thập toàn bộ mảnh vỡ này rồi.

- Quên đi, mảnh nhỏ này trước hết giao cho ta bảo quản. Có điều bản tọa cũng không phải người tùy tiện lấy đồ vật của người khác, sau này nếu có chuyện gì, ngươi có thể tới Thánh Tông tìm ta.

Lâm Phàm mặt không đỏ, tim không nhảy, hiên ngang lẫm liệt nói, giống như hết thảy đều là đạo lý hiển nhiên.

Cung Băng Dạ nghe thế, không nhịn được mà phì cười. Vị đại nhân này cũng thật cổ quái, rõ ràng là đã cướp thứ này đi, giờ lại nói không tùy tiện lấy đồ của người khác, câu trước câu sau đá nhau chan chất.

- Sao, ngươi không tin?

Lâm Phàm nghe tiếng cười, cho rằng đối phương đang hoài nghi mình.

- Ta tin tưởng đại nhân.

Cung Băng Dạ cắt lời, giọng nói ngọt ngào đủ mê hoặc lòng người.

Thế nhưng Lâm Phàm lại như không cảm thấy gì, chỉ nói:

- Ừm, bản tọa không phải loại người ăn nói lung tung. Để mảnh nhỏ này lại chỗ ngươi cũng không phải chuyện tốt, bản tọa thay ngươi bảo quản cũng là vì an toàn của ngươi. Về sau có chuyện gì thì cứ đến Thánh Tông, bản tọa nói được là làm được.

- Tiểu nữ khắc ghi lời của đại nhân.

Cung Băng Dạ biết chuyện này không nóng vội được, chỉ có thể tiến từng bước.

- Ừm, bản tọa đi trước, không cần đưa tiễn.

Lâm Phàm vung ống tay áo, hai tay chấp sau lưng, uốn ngực đi ra ngoài.

Cung Băng Dạ nhìn bóng lưng của Lâm Phàm, khẽ cười.

Sờ soạn trước thân thể ta, sau đó định chùi mép, phìi mông bỏ đi, làm gì có chuyện tốt như vậy.

Hướng hồ còn lừa gạt vật gia truyền của ta, bất kể thế nào, ngươi cũng chạy không thoát đâu.

....

Đám người bên ngoài vẫn còn chưa đi hết. Thấy Lâm Phàm đi ra, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Sao lại nhanh như vậy? Nhìn mặt vị đại nhân này, rõ ràng là hờn hờ thỏa mãn, hiển nhiên đã "xong", nhưng tốc độ thì quá nhanh rồi.

Đúng rồi, nhất định là do Cung tiểu thư kia có mỹ mạo khuynh thành, đáng người đủ làm giống đực sôi trào, căn bản khó có gã đàn ông nào kiềm chế được lâu a.

Cung Băng Dạ bước ra ngay sau đó. Sớm đã có tính toán, nên nàng đã tự tay xoa mạnh hai gò má trắng như ngọc, khiến chúng hơi đỏ lên. Đồng thời, nàng còn buông xõa mái tóc đen, để chúng tùy ý phía sau lưng như thác nước.

- Cung tiểu thư cũng ra rồi.

Đám người kinh hô.

Mọi người nhìn thấy bộ dáng của Cung Băng Dạ lúc này thì càng xác định ý nghĩ trong đầu, sau đó ai thuộc phái mạnh cũng hâm mộ lẫn ghen tị mà nhìn về hướng người đã rời đi kia.

* * *

Không hỏi được tin tức hữu dụng, Lâm Phàm có chút tiếc nuối, nhưng cũng không quá gấp gáp, bởi thời gian còn rất nhiều. Hắn không tin mình đi khắp cả Đông Linh châu này mà không tìm thấy những mảnh nhỏ tương tự.

Đám Sa Độc Long đã sớm chuẩn bị xong xe ngựa, tuy không đủ xa hoa, nhưng thừa để di chuyển đường dài.

Lâm Phàm lấy tấm bản đồ tịch thu được từ Liễu Nhất Nguyên ra, đưa cho Sa Độc Long nhìn qua.

- Lên đường thôi, đi theo hướng này.

Lâm Phàm vung tay, bắt đầu xuất phát.

Ba ngày sau.

- Đại nhân, chúng ta đến nơi rồi.

Sa Độc Long lên tiếng thông báo.

Suốt ba ngày nay, Lâm Phàm luôn tu luyện, bước đầu hiểu được "Nhất Chi Tịch Diệt", khiến exp của kỹ năng này tăng không ít, nhưng còn xa mới đủ để tăng cấp.

Lâm Phàm ra khỏi xe ngựa, trước mắt chính là địa điểm được đánh dấu trên tấm bản đồ da trâu.

Nơi đây cây cối rậm rạp, che khuất cả bầu trời, làm cho vùng đất này có chút lạnh lẽo âm u.

- Đại Nhân, nơi này chính là thần miếu Đà Địa, bị bỏ hoang mấy trăm năm rồi.

Sa Độc Long sinh sống ở khu vực này đã lâu, coi như có chút hiểu biết.

Thần miếu này rất kỳ quái, chỉ có một mái hiên nhô ra trên mặt đất chứ không có bất kỳ kiến trúc gì nữa, cứ như là thần miếu này được xây dưới lòng đất vậy.

Lâm Phàm đánh giá thần miếu Đà Địa, ở lối vào có một cái tháp dựng xá lợi nghiêng ngả, nhìn từ ngoài cửa vào trong chỉ thấy tối đen, không biết là trong đó có gì nữa.

- Sa Độc Long, ngươi đi vào với ta, những người còn lại thì ở bên ngoài canh chừng.

Lâm Phàm nói.

- Chuẩn bị được.

....

Lâm Phàm cũng hơi căng thẳng, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn thám hiểm di tích.

Hắn đi qua cái tháp xá lợi nghiêng ngả, rêu xanh mọc đầy trên đó, chứng tỏ tuổi của nó đã rất lâu, còn có mấy vết máu đã hóa thành màu đen.

- Đại nhân, nơi này tạo cảm giác khó chịu quá.

Sa Độc Long đi sau Lâm Phàm, cảnh giác nhìn xung quanh. Còn chưa bước vào cái lối đi tối đen kia mà hắn đã thấy lạnh hết cả sống lưng, cứ như là chuẩn bị phải tiến vào Địa ngục vậy.

- Ủ.

Lâm Phàm cũng cẩn thận bước từ từ tới. Hắn sợ nhất là cái hoàn cảnh chật hẹp tối tăm này, chứ nếu là hung thú đột kích thì lại dễ xử lý. Càng là nơi như vậy, càng dễ người ta tưởng tượng đến những điều kỳ quái, ví dụ mặt đất đột nhiên có cái tay thò lên, sau đó một gương mặt rất kinh khủng bất thình lình xuất hiện, thế ấy mới dễ khiến người ta hoảng mất.

Ngon lửa nhảy múa theo nhịp bước chân, ánh lửa chiếu sáng lối đi tối tăm, nhưng cũng chỉ đủ để nhìn thấy khoảng cách mấy bước phía trước.

- Ngươi cũng ra ngoài chờ ta đi.

Lâm Phàm định mang theo Sa Độc Long vào cùng, nhưng theo tình huống hiện giờ, hắn đi một mình có lẽ đỡ vướng tay chân hơn.

- Đại nhân...

- Ta không sao, tu vi của ngươi quá thấp, nếu bên trong có chuyện, ta sợ không chiều cổ được ngươi.

Lâm Phàm nói.

Sa Độc Long nghe vậy, khóc không ra nước mắt, tu vi của gã cũng không thấp, ít nhiều còn là cao thủ Nhập Thần sơ giai. Nhưng đại nhân đã nói vậy, gã chỉ có thể yên lặng lùi ra ngoài.

Hơn nữa, gã cũng tình nguyện chờ ở ngoài, còn hơn là lao đầu vào cái chỗ chật hẹp tối tăm đến đáng sợ kia.

Sa Độc Long lui ra, Lâm Phàm một mình đi tiếp. Thần miếu Địa Đà này quả nhiên là xây ngầm dưới mặt đất, càng đi càng sâu. Lâm Phàm không rõ đoạn bậc thang này rộng bao nhiêu, chỉ biết khẽ vươn tay ra là có thể chạm được vách tường.

Trên vách phủ một lớp bụi thật dày, thi thoảng còn có những chỗ lõm sâu vào, giống như là bị thứ gì đó đập mạnh.

Lâm Phàm không rõ mình đã đi xuống bao nhiêu bậc, chỉ thấy nhiệt độ càng lúc càng lạnh.

"Bụp... phùng..."

Đúng lúc này, tiếng lửa đột ngột cháy vang lên, những ngọn đuốc cắm hai bên vách tường chợt bùng cháy, xua tan bóng đêm, chiếu rọi khung cảnh xung quanh.

Lâm Phàm lập tức thấy được tình huống phía dưới.

Hắn tắt đuốc đi, cẩn thận dò xét. Nơi này là một lối đi nhỏ, hai bên góc tường chất đầy những bộ xương người đã mục nát vì thời gian, thi thoảng lại có những con rắn độc thò đầu ra từ đồng xương.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phù, sau đó tiếp tục đi tới trước.

Thần miếu này rốt cuộc là do kẻ tâm thần nào kiến tạo vậy, tại sao lại âm u như thế này chứ?

Khi đi tới cuối đường, tầm mắt của Lâm Phàm đột nhiên rộng hẳn.

Không còn là con đường nhỏ hẹp nữa, mà là một đại điện rất lớn.

Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, trong đại điện này, ba mặt dựng đứng lên mấy pho tượng như mấy người khổng lồ.

Những pho tượng này đều chấp hai tay trước ngực, phần đỉnh mười đầu ngón tay của mỗi pho tượng lớn tới mức có thể đặt có một cái quan tài cổ xưa cũ nát, khắc chỉ chít phù văn, mà những phù văn này đã sớm âm ỉ không ánh sáng, mất đi huy quang quá khứ.

Lâm Phàm chuẩn bị đi vào để xem xét kỹ, lại phát hiện phía trước có vô số thi thể.

Lâm Phàm cả kinh, quần áo mà những thi thể này mặc không phải là trang phục của Hòa Đạo Tông sao?

Hắn tiến lên nhìn cho rõ, chỉ thấy những đệ tử Hòa Đạo Tông này đã sớm trở thành xác khô, giống như tinh khí thần toàn thân đều bị hút mất, khuôn mặt quắt queo dữ tợn đến mức khiến Lâm Phàm ứa mồ hôi lạnh.

Tổng cộng có sáu thi thể, đúng là thuộc nhóm đệ tử Hòa Đạo Tông mà hắn gặp ba ngày trước, nhưng tổng số nên là mười mấy người mới đúng, vậy số còn lại, trong đó có Liễu Nhất Nguyên, đã đi đâu?

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn lên các pho tượng, lại đột nhiên phát hiện, mấy chiếc quan tài trên đầu ngón tay của các pho tượng đã bị lệch nắp sang một bên.

Lâm Phàm chợt hiểu, có lẽ đám người Liễu Nhất Nguyên tới trước hắn, sau đó đã thử mở quan tài ra, cuối cùng thả ra tồn tại kinh khủng nào đó, khiến cả đám phải nằm lại nơi này.

Bỗng Lâm Phàm dựng đứng hết cả lông tóc, bởi hắn cảm giác được, từ trong bóng tối có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm lên người mình.

- Ai đó?

Lâm Phàm quát lớn, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bộp bộp...

Tiếng bước chân, rất nhẹ, nhưng lại rất dày đặc.

Khi Lâm Phàm nhìn rõ là ai, hắn thờ phào nhẹ nhõm, bởi người đến là đám người Liễu Nhất Nguyên.

- Thì ra là các ngươi, thiếu chút nữa thì bản tọa lỡ tay rồi.

Lâm Phàm cười, nói.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm lại phát hiện có gì đó không đúng.

Từ trên thân nhóm đệ tử Hỏa Đạo Tông này đang bốc ra những luồng khí đen kịt, chúng quay cuồng tạo thành đủ loại hình thù đáng sợ, như là có ý thức.

Lâm Phàm lập tức dùng hệ thống dò xét, sắc mặt biến đổi.

"Liễu Nhất Nguyên (đã chết), u tà nhập thân."

Lâm Phàm đếm người, lại phát hiện số người trước mắt trùng với số quan tài cổ bị mở ra.

Thế nhưng hắn không rõ vì sao cái quan tài đầu tiên còn nguyên vẹn.

- Chết...

Hai tròng mắt của Liễu Nhất Nguyên đen nhánh, không có tròng trắng, cất giọng khàn khàn quát lên.

Lâm Phàm vội lùi lại, thầm mắng to cái đám ngu ngốc này cuối cùng là gặp chuyện gì mà biến thành như vậy.

- Con bà nó chứ, thật sự cho là tiểu gia sợ các ngươi sao?

Lâm Phàm không nói hai lời, dùng một tay giơ cao Vĩnh Hằng Chi Phủ, hư không chấn động, lại vận dụng công pháp Thương Thiên Kiếm, sau lưng xuất hiện một thanh kiếm ngưng tụ từ kiếm ý.

Kiếm và phủ đều xuất hiện, kế tiếp là liễu mạng.

Tự buff chiến kỹ Long Hoàng Phách Thế.

Giờ khắc này, cả người Lâm Phàm phát ra hào quang chói lọi, một con rồng vàng uốn lượn quanh thân hắn.

- Ăn một phủ của gia gia nào.

Lâm Phàm lao tới trước, chém mạnh.

Đám đệ tử Hỏa Đạo Tông bị u tà nhập thân cũng đột nhiên xông về phía Lâm Phàm.

- Phá cho ta.

Một phủ được chém ra thật mạnh, đẩy lùi đối phương, tiếp đó, Lâm Phàm chỉ một ngón tay về đám u tà.

- Nhất Chi Tịch Diệt.

Hư không đột nhiên vỡ tan thành từng mảnh, những luồng khói đen biến hóa ra những khuôn mặt ác quỷ, giờ cũng kêu thảm thiết mà nổ tung theo không gian.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Gặp phải đại Boss

Dịch giả: †Ares†

oOo

Vĩnh Hằng Chi Phủ lại vẽ ra một vệt sáng rực rỡ trong không trung, bỏ tới một gã đệ tử bị u tà nhập thân.

U tà kia tròn tròn cặp mắt đen kịt không tròng trắng, há cái miệng bị xé rộng đến gần mang tai, lộ cả hàm răng trắng ớn, rồi phun ra một luồng khói đen. Trong khói đen phảng phất có một cái mặt quỷ dữ tợn đang mở to cái miệng khổng lồ, muốn cắn nuốt lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Thế nhưng, mặt quỷ vừa mới chạm tới Vĩnh Hằng Chi Phủ, thì lập tức hết thảy một tiếng, rồi tan thành mây khói, không hề có một chút sức phản kháng nào.

"Phập..."

Lâm Phàm thấy vậy thì mừng rơn, tiếp tục thế công, bỏ một phủ trùng giữa đầu u tà.

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà Nhập Thần trung giai."

"Đinh, exp gia tăng 10 vạn."

Vĩnh Hằng Chi Phủ chính là thần binh của lão tổ khai sơn ra Thánh Tông, có thể chặt đứt cả cái bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời ở trong ảo cảnh kia, uy lực có một không hai thiên hạ, chỉ một u tà nhỏ nhỏ cũng muốn cắn nuốt nó, quả là kẻ ngốc nói mơ.

- Chết cho ta...

Lại một con u tà lao tới Lâm Phàm. Lâm Phàm giơ một ngón tay ra, con u tà lập tức hóa thành bụi phấn.

Đây chính là công pháp mà vị chí tôn kia truyền cho hắn, vô cùng hung mãnh, sơ cấp đã có uy lực như vậy, khiến Lâm Phàm rất chờ mong lúc nó đạt max.

- Thương Thiên Kiếm, đi.

Kiểm ý ngưng tụ thành Thương Thiên Kiếm, mang theo kiếm ý vô thượng, cắt nát hư không phóng đi. Một con u tà tức thì bị kiếm xuyên người mà chết.

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà Nhập Thần cao giai."

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà Nhập Thần trung giai."

....

Tiếng nhắc nhở tăng exp không ngừng vang lên khiến Lâm Phàm nhảy múa trong lòng. Giờ khắc này, hắn như sói lạc bầy cừu, phủ - kiếm - chi không ngừng lần lượt phóng ra.

Chỉ chớp lát sau, trước mắt đã sạch sẽ, chỉ còn lại một mình Lâm Phàm.

Lâm Phàm thu liễm khí tức, sau đó nhìn về phía chiếc quan tài cổ cuối cùng.

Trên quan tài, phủ vẫn vẫn còn vận chuyển, tản ra từng đợt khí tức thần thánh. Lâm Phàm đoán, trong đó hẳn cũng là một con u tà.

Hắn có chút lẩn tránh, đó là nên thả nó ra rồi giết kiếm exp, hay nên bỏ qua, vì nhờ đầu u tà này cường đại tới mức mình không phải đối thủ?

Cuối cùng, hắn quyết định lùi bước. Bởi nếu u tà này giống ban nãy, vậy thêm một con hay ít một con cũng chẳng giải quyết điều gì. Mà nếu nó quá mạnh, chẳng phải mình tiêu rồi sao.

Như vậy, tốt nhất chọn bỏ qua!

Sau đó, Lâm Phàm cũng không xem xét thêm, quay đầu chuẩn bị ra ngoài. Thế nhưng hắn vừa mới đi tới cửa lối vào cũ, phía sau chợt truyền tới một giọng nói âm trầm.

- Đứng lại...

Nghe giọng nói này, Lâm Phàm khẽ run lên, không thèm quay lại nhìn mà cất bước định chạy thực mạng.

Nhưng đúng lúc này, một cánh cửa đá bỗng từ đâu xuất hiện, chắn trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm đánh mạnh một quyền, muốn đập vỡ cửa đá, thế nhưng thân thể lại bị phản chấn phải lùi về sau mấy bước.

- Ngươi không đi được.

Giọng nói từ phía sau lại vang lên.

Lâm Phàm quay đầu, chỉ thấy từng luồng khí đen đang không ngừng bốc ra từ thi thể những u tà ban nãy, rồi chậm rãi bay về hướng chiếc quan tài còn nguyên vẹn. Mà giọng nói kia là từ chiếc quan tài đó truyền ra.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng có chút khẩn trương, nhưng lại cố không để tỏ ra luống cuống.

- Trời cao có đức hiếu sinh, bản tọa niệm tình ngươi tu hành không dễ, muốn tha cho ngươi một đường, ngươi tự nên biết quý trọng.

Lâm Phàm tỏ vẻ bình thản, lạnh nhạt nói, tựa như trong mắt hắn, cái quan tài kia chỉ là con kiến.

Thế nhưng, hắn lại tự biết, lần này có lẽ bị kịch rồi, bởi vì hệ thống đã tra xét được thứ ở bên trong quan tài kia: "Tiểu Thiên Vị sơ giai".

Nếu chỉ có vậy, hắn cũng không cần quá sợ hãi, nhưng mấu chốt là, thực lực kia còn tăng lên, thoáng cái đã thành Tiểu Thiên Vị trung giai, mà đó còn chưa phải là điểm cuối.

- Vạn con lừa trọc phong ấn ta ngàn năm, ngày đêm tra tấn, ngươi sẽ là đồ tể đầu tiên sau khi ta phá phong ấn.

Từ trong quan tài lại truyền ra giọng nói, lần này làm Lâm Phàm run cả người.

- Liều mạng.

Sắc mặt hắn lạnh đi, quyết thừa dịp tồn tại kia còn chưa thoát vây mà diệt trừ trước.

Vĩnh Hằng Chi Phủ, Thương Thiên Kiếm, Nhất Chỉ Tịch Diệt...

- Ha ha, không tệ, không tệ, không ngờ đồ tể đầu tiên của bản vương lại cường đại như thế.

Lâm Phàm xuất ra toàn lực, thế nhưng chiếc quan tài kia lại đột nhiên phát ra một bức màn ánh sáng màu đen, chặn lại toàn bộ công kích của hắn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thật sự khóc không ra nước mắt. Không phải ca chỉ là đánh cướp được một tấm bản đồ sao? Loanh quanh thế nào lại tự đưa thân vào hiểm địa, ca biết làm thế nào bây giờ?

Khí tức trong chiếc quan tài càng ngày càng mạnh, phù văn chớp liên tục rồi tắt ngóm, một luồng sương đen thoát ra khỏi quan tài, từ từ lan khắp bốn phía.

- Thoát rồi... Rốt cuộc bản vương cũng thoát được rồi...

Sương đen dần ngưng tụ lại thành một hình người, nhưng không phải thân thể thật, tất cả đều hóa từ sương khói.

Sương đen hình người kia dùng đôi mắt lấp lánh tia sáng đen mà nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

Lâm Phàm lùi mấy bước về sau, căng thẳng nhìn đối phương, quát:

- Ngươi muốn làm gì?

- Khắc khắc...

Bóng người kia cười một tiếng quái dị, làm Lâm Phàm sờn hết tóc gáy.

- Ngươi chờ một chút.

Hắn vội vàng lục túi chứa đồ, sau đó lấy ra một chiếc lệnh bài:

- Nhìn thấy gì chưa? Bản tọa chính là phong chủ của ngọn núi thứ mười một trên Thánh Tông, nếu ngươi dám làm gì ta, ngươi chịu không nổi đâu.

Giờ phút này, Lâm Phàm rất muốn khóc. Hắn không ngờ có ngày mình phải khoe khoang thân phận với mục đích thoát thân. Cũng không biết u tà này có sợ hãi mà thả hắn một mạng hay không nữa.

Đáng tiếc...

- Khắc khắc, không ngờ ngươi còn có thân phận như vậy. Nhục thể của ngươi, thân phận của ngươi, tất cả đều phải thuộc về bản vương..

U tà cười lạnh một tiếng, lại tản ra thành sương đen rồi bay nhanh về phía Lâm Phàm.

- Đã cho mặt mũi còn không biết điều, thật coi tiểu gia dễ khi dễ chác!

Lâm Phàm nổi giận, cũng biết không thể hòa giải với đối phương, vậy thì liều mạng đi.

Hắn vung Vĩnh Hằng Chi Phủ chém tới dải sương đen.

- Khắc khắc, ngươi chạy không thoát đâu.

U tà né tránh, màn sương lại ngưng tụ thành một khuôn mặt vô cùng dữ tợn, chỉ là khuôn mặt ấy đang cười cười, như là rất vừa lòng với con mồi trước mắt.

- Lăng Triều Kinh, thập tam trọng.

Lâm Phàm điên cuồng phóng chân nguyên, một chưởng ẩn chứa mười ba tầng kinh lực đánh mạnh về phía u tà.

Thế nhưng, một chưởng này lại không có bất kỳ tác dụng nào. U tà kia xuyên thấu hư không, một trảo đen kịt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

"Đỉnh, Bất Diệt Ma Thể + 50 vạn exp."

- Thân thể rất cường đại, không tệ, không tệ.

Một trảo trúng đích, ngoại trừ khiến Bất Diệt Ma Thể tăng exp, trên ngực Lâm Phàm cũng nhiều thêm năm vết móng vuốt, máu thịt lẫn lộn, lại chỉ thấy màu đen xỉ, giống như là bị khí đen lây nhiễm.

Lâm Phàm thở hổn hển, cảnh giác nhìn u tà trước mắt, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ.

- Là ngươi bức ta.

Hai mắt hần đỏ bùng lên, lần đầu tiên hần cảm giác bất lực đến thế.

Mà u tà lơ lửng trên không cũng không vội hành động, chỉ dùng cặp mắt đen kịt lóe ra những tia sáng đen như để trêu tức Lâm Phàm.

Lâm Phàm hạ quyết tâm. Mặc dù việc sắp tới sẽ vô cùng đau đớn, nhưng so với tính mạng, chút đau đớn này lại chẳng là gì.

- Liều Đản Cước...

Lâm Phàm hét lên, chân phải dùng một góc độ quái dị mà tự đá vào chỗ dừng quần của mình.

"Bốp..."

Hần quỳ trên mặt đất, cảm nhận từng cơn đau đớn từ dừng quần truyền lại.

- Tự sát sao?

U tà bay quanh người Lâm Phàm, cười lên liên tục.

Lâm Phàm cố nén đau đớn, ánh mắt như bốc hỏa nhìn chăm chăm tu tà, sau đó lại lấy ra một viên Đại Phàm Ca rồi nuốt xuống.

Giờ khắc này, Lâm Phàm muốn nổ tung rồi, một cỗ lực lượng vô biên tràn ngập toàn thân hần, tưởng chừng như đủ lớn để phá cả trời.

- Ồ...

U tà ngạc nhiên hô lên, lão cảm giác được cơn kiến hôi trước mặt đột nhiên sinh biến hóa.

- Chém..

Hai mắt Lâm Phàm đỏ bùng, chém ra một phủ, tốc độ cực nhanh, khiến u tà phải biến sắc.

"Bụp..."

Sương đen tiêu tán, u tà mất một lúc mới ngưng tụ lại được thân hình, nhưng không còn vẻ thông dong như ban nãy:

- Rốt cuộc ngươi dùng biện pháp gì?

Lâm Phàm sao có thể trả lời, đau đớn đã ngập tràn thần trí hần, tất cả chỉ còn dựa vào ý chí để chống đỡ.

Lại một phủ bổ tới u tà, lực lượng nổ tung, chấn cho hư không nát vụn, toàn bộ đại diện cũng rung lên kịch liệt.

U tà không ngừng ẩn mình vào hư không.

- Khắc khắc, tuy rằng không biết ngươi dùng biện pháp gì khiến thực lực tăng lên, nhưng đáng tiếc là còn chưa đủ.

Tiếng của u tà truyền tới từ khắp bốn phương tám hướng.

Về kinh ngạc trên mặt lão cũng biến mất, thay vào đó là sự giễu cợt.

Bản thể của lão đã bị hủy cả ngàn năm, hiện giờ cần tìm thân thể thay thế, mà thân thể của người trước mắt này lại quá phù hợp.

- Đến đi, dùng lực lượng mạnh nhất của ngươi. Ở một khắc ấy, nhục thể của ngươi sẽ thuộc về bản vương.

U tà nói, không che giấu được phần khích.

Mà giờ khắc này, tác dụng buff của Liễu Đan Cước đã biến mất, Đại Phàm Ca cũng tiêu hao hết được lực. Lâm Phàm buồn bã thở dài, cho rằng mình sẽ chết ở đây.

- Khắc khắc...

U tà lại hóa thành sương đen, bao phủ lấy Lâm Phàm, rồi rót từng chút sương đen vào trong mũi trong miệng của Lâm Phàm.

Xong đời...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Đến đây là hết

Dài sương mù bọc lấy Lâm Phàm, sau đó chui qua miệng mũi mà vào trong cơ thể, muốn chiếm thân thể của hắn.

- Tinh thần rất mạnh, thiên tư tuyệt đỉnh, trời không tuyệt đường bản vương mà.

U Tà tiến vào thân thể của Lâm Phàm, nhanh chóng dò xét toàn bộ, sau đó mừng như điên mà nói, tiếng nói vang vang trong đầu Lâm Phàm.

- Khốn kiếp, cắt ra ngoài cho ta.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bỗng thấy thân thể bắt đầu không theo không chế của mình, không khỏi luống cuống.

- Thiên địa tiêu trầm, nhân đạo trầm luân, không ngờ còn xuất hiện người có thiên tư tốt như ngươi. Bản vương trở lại đỉnh cao cũng không phải ước vọng xa vời nữa rồi. Giao thân thể của ngươi cho bản vương đi.

Giọng của U Tà cứ lạnh lạnh trong óc Lâm Phàm, từng đợt từng đợt âm vang càng khiến Lâm Phàm tức muốn phát điên, kẻ này thật sự là quá ghê tởm.

Lâm Phàm có cảm giác, ở trong thức hải của mình, có một dải sương mù đang giương nanh múa vuốt mà xé nhỏ thức hải ra rồi cắn nuốt từng miếng một.

Lâm Phàm muốn phản kháng, nhưng lại bất lực. U tà này quá mạnh mẽ, dù hắn dồn toàn lực để đấu với u tà trong thức hải, thì cũng chỉ là lấy trứng chọi đá.

Giờ phút này, Lâm Phàm rất muốn khóc. Tiểu thuyết đều là lừa người mà, vào lúc này, nhân vật chính phải bạo phát, hoặc bỗng xuất hiện thần khí phóng ra uy thế kinh người, trấn áp địch nhân, chứ sao lại thảm như hắn?

Đừng mà, tiểu gia còn chưa có cưới vợ sinh con, vẫn chưa đi tới đỉnh nhân sinh, đại thù của Thánh Ma Tông còn chưa báo nữa...

- Đừng phản kháng, ngoan ngoãn đi, bản vương có lẽ sẽ lưu cho ngươi một chút thần thức. Cái thân thể này mà vào tay ngươi thì chỉ có mai một, tốt nhất là để bản vương, bản vương mới có thể xuất ra uy lực mạnh nhất của nó.

U tà cảm nhận được ý phản kháng của Lâm Phàm, nhưng cũng không quá để ý.

- Đại ca, chúng ta ở chung không được sao? Thứ ba, năm, bảy thì thân thuộc về ta; còn hai, tư, sáu thuộc về ngươi. Riêng chủ nhật thì chúng ta dùng kéo búa bao để quyết định xem người nào dùng.

Lâm Phàm kêu khóc, cũng chẳng có cách nào để xử lý u tà như chó điên này.

- Khắc khắc, bản vương muốn tất cả.

U tà tham lam nói. Lão không ngờ vừa phá phong ấn ra lại gặp được một thân thể có tiềm lực to lớn như vậy. Có lẽ không quá bao lâu, lão có thể trở lại đỉnh phong. Lúc ấy, lão sẽ hung hăng đâm nát những kẻ đã phong ấn mình, để báo mối thù bị giam cầm ngàn năm.

Nhìn dòng khí đen đã lan tỏa đến nửa người, Lâm Phàm không ngừng hét gào trong đầu.

Làm sao bây giờ? Sao mình có thể chết ở chỗ này chứ?

- Mẹ kiếp, nguoi đừng quá làm càn.

- Sao, nguoi làm gì nổi bản vương.

- Tốt, một khi đã như vậy, chúng ta cứ thử xem, là ai chơi được ai!

Lâm Phàm cắn chặt răng, quyết liều mạng, cho dù hồn phi phách tán cũng không thể tiện nghi cho tên khốn khiếp này.

Đồ của ca, dù là ai cũng đừng hòng lấy được.

- Thiên Địa Dung Lô, đi ra.

Lâm Phàm gầm lên một tiếng. Lò luyện của chức nghiệp phụ luyện khí lập tức phóng ra hào quang chói mắt, bay ra khỏi cơ thể Lâm Phàm, sau đó chụp lấy đỉnh đầu hắn.

Giờ khắc này, đất trời biến sắc, như là trời đất cũng sợ bị chiếc lò này luyện hóa.

Áo ảnh một con rồng nhỏ phun ra nuốt vào lửa đỏ bắt đầu uốn lượn quanh Thiên Địa Dung Lô.

- Đây là cái gì?

U tà chợt cảm nhận được luồng lực lượng chí dương này, kinh hãi quát.

- Hừ, hôm nay tiểu gia liều mạng cũng phải giết chết tên khốn nhà nguoi. Dám đoạt thân thể tiểu gia sao, ai sợ ai, hôm nay chúng ta xem ai giết mau hơn.

- Lấy thân làm tài liệu, Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm hét lên, trong mắt toát ra vẻ điên cuồng. Hắn đã không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào Thiên Địa Dung Lô. Hắn sẽ không để bất kỳ kẻ nào khống chế thân thể của mình, cho dù chết, cũng phải kéo theo kẻ này chết cùng.

"Ừnggggg..."

Thiên Địa Dung Lô mở nắp lò, cầu vồng bảy màu từ bên trong tràn ra, rồi kéo thân hình Lâm Phàm vào.

- Đây là nơi nào, nguoi đã làm cái gì thế hả?

U tà thông qua hai tròng mắt của Lâm Phàm nhìn thấy không gian hỗn độn xung quanh, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lâm Phàm cười lạnh liên tục:

- Luyện hóa...

Lúc này, con rồng bắt đầu uốn lượn trong không gian hỗn độn, phun ra nuốt vào ngọn lửa nóng rực lên trên thân hình của Lâm Phàm.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trong lò luyện.

Cho dù Bất Diệt Ma Thể đã đạt tới cảnh giới cực cao, nhưng cũng chưa đủ để chống lại với ngọn lửa không ngừng thiêu đốt này.

- Dừng tay, nguoi dừng tay cho ta.

U tà không ngừng chạy loạn trong cơ thể Lâm Phàm, đôi mắt đen kịt lóe ra vẻ thống khổ, lại ngưng tụ sương đen thành một lớp dày ở bên ngoài, như là muốn ngăn cản sự luyện hóa.

- Dừng em gái nguoi, không phải nguoi muốn thân hình của tiểu gia sao? Tốt, giờ chúng ta thi sức chịu đựng, xem ai sợ ai.

Lâm Phàm gào thét, cảm giác đau rát cháy bỏng khiến hắn cũng vô cùng đau đớn, thậm chí hắn muốn điên rồi.

- Nguoi cũng sẽ chết đấy.

U tà quát.

- Hừ, tiểu gia đã dám đả thương chính mình, thì còn sợ chết chắc? Luyện cho ta...

Lâm Phàm cười lạnh.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng 100 vạn exp."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng 100 vạn exp."

....

Thân thể Lâm Phàm bị luyện hóa, exp của Bất Diệt Ma Thể lại được tăng vô cùng nhiều, nhưng quả thật là quá đau đớn, không chỉ ở thân hình bị dày vò, mà cả tinh thần cũng bị tàn phá nghiêm trọng.

- Ngừng, ngừng lại đi... Dựa theo người nói, ba năm bảy giao thân thể cho người, hai tư sáu cho ta...

U tà hoàn toàn sợ rồi, ngọn lửa kia không ngừng hòa tan lớp sương mù đen của lão, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là lão sẽ thật sự tan thành mây khói.

- Ha ha, cứ tiếp tục xuân thu đại mộng của người đi.

Lâm Phàm cười lạnh. Giờ mà vẫn còn đòi hai bốn sáu, tiểu gia quyết ăn thua đủ với người, cùng lắm thì đồng quy vô tận.

Luyện.

Luyện.

Luyện...

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể + 100 vạn exp."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể + 100 vạn exp."

....

Thiên Địa Dung Lô điên cuồng luyện hóa, nhưng đương nhiên là Lâm Phàm không dám dùng tới uy lực lớn nhất, nếu không ngay từ lần luyện đầu tiên, hắn đã bị biến thành tro bụi rồi.

U tà chí âm, lực luyện hóa chí dương.

Trong thức hải, u tà kêu thảm, Lâm Phàm cũng đỏ bừng hai mắt, đau đớn tới mức khuôn mặt vặn vẹo đi. Hắn đã sắp chịu không nổi rồi.

Giờ khắc này, toàn thân hắn đỏ như lửa, gân xanh nổi lên, hai tay nắm chặt đến độ bật máu.

- Ngừng, ta không đoạt thân thể của người nữa, người dừng lại đi.

U tà hoảng sợ hét lớn, lão phát hiện thân thể của mình chỉ còn sót lại hai phần ba. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ lão sẽ thật sự nằm lại chỗ này.

- Được, người đi ra đi.

Lâm Phàm thở hổn hển, đôi mắt cũng dần chuyển sang vô thần. Cứ luyện hóa tiếp, hắn sợ rằng mình cũng không chịu nổi.

- Người rời khỏi chỗ này trước, ra đến bên ngoài, ta sẽ đi ra.

U tà không phải người ngu, đương nhiên không có khả năng cứ thế đi ra.

- Hừ, sau khi ra ngoài, nếu người lật lọng thì làm sao. Người lập tức đi ra cho ta.

Lâm Phàm nói.

- Yên tâm, bản vương nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối sẽ không lật lọng.

Lâm Phàm nghe thế, nổi giận gầm lên:

- Hừ, theo ý người thì bản tọa mới là hạng lật lọng sao? Bản tọa thân là phong chủ phong thứ mười một của Thánh Tông, còn có thể lừa người sao?! Bản tọa có ý tốt muốn thương lượng với người, vậy mà người không tin lời bản tọa, đây là một sự vũ nhục. Tốt thôi, bản tọa liều mạng với người, để xem ai sợ ai. Luyện cho ta!!

- Khôngggggg...

Lửa lại bốc cao, thiêu đốt thân hình của Lâm Phàm.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp."

"Đỉnh, Bất Diệt Ma Thể cấp 15."

....

- Dừng tay, ta đi ra, ta đi ra.

Hiện tại, u tà thật sợ rồi. Đây hoàn toàn là một tên điên, vì không muốn bị đoạt thân thể mà định đồng quy vu tận với lão.

- Nhanh lên.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Ngươi phải thể, bản vương đi ra, ngươi không được lật lọng.

U tà còn do dự, nhưng lại không chịu nổi thêm nữa, đành nhận thua.

Mà Lâm Phàm giờ đã quá suy yếu, thậm chí nhấc một ngón tay cũng không nổi, nhưng vẫn cố gắng biểu hiện vẻ hung ác trước mặt u tà. Hắn nghiêm trang nói:

- Được, bản tọa thể, tuyệt đối không lật lọng.

- Tốt, bản vương tin ngươi.

Một luồng sương đen bay ra khỏi miệng mũi của Lâm Phàm, cuối cùng hợp thành u tà, xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Thế nhưng, u tà đã không còn uy phong như trước nữa, lão đã bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa hơn một nửa.

- Ngươi là nhân loại mà bản vương hận nhất trong đời này.

U tà gào lên.

- Hừ.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, hắn đã không còn sức mà nói nhảm.

- Đến lúc ngươi thực hiện lời thề rồi, mau thả bản vương ra ngoài.

- Được!

Lâm Phàm cười lạnh. Nắp lò đột nhiên mở ra, hắn lập tức bay ra ngoài. U tà biến sắc, muốn bay theo, thế nhưng cái nắp kia đóng lại còn nhanh hơn, nhốt một mình lão vào trong đó.

Lâm Phàm thoát ra ngoài, ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, sau đó lấy từ trong túi chứa đồ ra một bộ quần áo mới, thay vào.

- Hừ, so tàn nhẫn, tiểu gia còn tàn nhẫn hơn ngươi gấp một vạn lần.

- Khốn khiếp, ngươi lật lọng. Ngươi không được chết từ từ đâuuuuuu...

Từ trong lò luyện truyền ra tiếng u tà nguyên rủa.

- Hừ, ngu ngốc như ngươi, bảo sao bị phong ấn cả ngàn năm. Có thể bức bản tọa đến nông nổi này, ngươi chính là người đầu tiên, nhưng đáng tiếc, cũng đến đây là hết.

- Thả ta ra ngoài, ta là u tà vươngggg...

- Bản vương thân mang chí bảo của thiên hạ, chỉ cần thả ta đi, tất cả đều là của ngươi.

....

- Ngươi sẽ phải hối hận, bản vương nguyện rủa ngươi chết không được từ tttttttt...

Tiếng gầm rú của u tà vang vọng mãi trong lò không tắt. Lâm Phàm cũng không thèm để ý, vung tay lên:

- Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 188: Bên dưới thần miếu

Dịch giả: †Ares†

oOo

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà vương Đại Thiên Vị trung giai."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng sáu triệu."

"Đinh, chúc mừng luyện khí thành công."

"Đinh, chúc mừng phát hiện u tà kết tinh."

....

- Hà...

Lâm Phàm há hốc mồm khi nghe được một loạt tiếng nhắc nhở từ hệ thống, sau đó lại cười thật to. Hắn vốn cho rằng luyện hóa u tà không chiếm được cái gì, nào ngờ không chỉ có một đồng exp, mà còn luyện khí thành công.

Thật sự là kiếm lời lớn rồi. Hóa ra u tà này cũng không phải chỉ đáng giận, còn sót chút đáng yêu nha.

Nhập Thần sơ giai.

Tuy chưa phải là cao lắm, nhưng sức chiến đấu hiện tại của Lâm Phàm đã có thể so với cảnh giới Tiểu Thiên Vị rồi.

"U tà kết tinh: tạo thành từ bản nguyên của u tà vương, cấu thông với vật ở Cửu U giới."

Lâm Phàm xoay xoay viên "U tà kết tinh" lớn bằng lòng bàn tay, mặt ngoài màu tím, trông giống như kim cương trên tay, tự hỏi làm sao để dùng đồ chơi này.

Xem xét mãi không ra cách, hắn cũng lười quản, ném thẳng vào túi chứa đồ.

* * *

Tuy rằng đại Boss đã tiêu, nhưng thần miếu Đà Địa này vẫn ngập tràn cỗ quái.

Miếu này đã tồn tại từ lâu, tuyệt đối không phải đến giờ mới có người đến xem xét, vậy tại sao những người đi trước lại không gặp u tà bị phong ấn trong quan tài?

Lâm Phàm nghĩ nghĩ, chợt tiến lên xem thử quan tài trên đầu ngón tay mấy pho tượng.

"Đinh, chúc mừng phát hiện quan tài cỗ phong ấn (hư hao)."

Lâm Phàm sờ sờ quan tài, cũng không thấy tác dụng gì, lại còn hư hao. Nhưng bất kể thế nào, trước kia nó cũng là bảo bối a.

Nghĩ vậy, Lâm Phàm không còn do dự, thu lấy vào trong túi chứa đồ, nói không chừng sau này còn có thể sử dụng.

Hắn tiếp tục tìm kiếm trong thần miếu, thế nhưng không còn gì cả. Thần miếu thần bí này có lẽ không đơn giản như vậy, nhưng xem tình huống hiện giờ, có thể là thời cơ còn chưa tới. Lâm Phàm quyết định rời đi, đợi lần sau quay lại xem có phát sinh biến hóa gì không.

* * *

Đám Sa Độc Long đã chờ bên ngoài suốt một ngày một đêm, thế nhưng Lâm Phàm vẫn chưa đi ra. Bọn hắn bắt đầu sốt ruột, cũng rất lo lắng, bởi vì nơi quỷ quái này thật sự khiến người ta phải liên tục giặt mình thon thót. Đúng lúc này, từ bên trong lối vào tối đen kia truyền ra tiếng vang khe khẽ.

Mười bốn sa phi biến sắc, Sa Độc Long vội rút loan đao bên hông ra, vẻ mặt căng thẳng. Mà khi thấy rõ bóng người, Sa Độc Long thờ phào một hơi, lập tức tiến lên:

- Đại nhân, ngài đã ra rồi.

- Ừm.

Lâm Phàm gật gù đầu, lại nhìn thấy đồng lửa trại, hẳn có chút bất ngờ:

- Ta đi vào bao lâu rồi?

- Một ngày một đêm rồi ạ.

Lâm Phàm nghe thế, không khỏi tắc lưỡi, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy. Ở bên trong thần miếu, hẳn không có cảm giác ngày đêm gì cả.

- Được rồi, lên đường thôi.

Hắn không muốn nói nhiều về u tà kia, chỉ ra lệnh xuất phát.

Sa Độc Long cũng không hỏi thêm, hô hào huynh đệ, bắt đầu thu dọn đồ đạc

....

Xe ngựa lặn bánh, bỏ lại thần miếu Đà Địa tiếp tục chìm trong bầu không khí âm u. Toàn bộ khu vực này không một tiếng động, thi thoảng mới nghe thấy vài tiếng kêu quái dị đủ khiến người ta dựng đứng lông tóc.

Một đêm này có trăng sáng, nhưng ánh trăng lại không xuyên được qua những tán lá rập rập để chiếu vào miếu, khiến cả tòa thần miếu càng thêm âm đạm âm trầm.

Chợt có một luồng sáng xẹt qua trời đêm.

Một con quạ đen, toàn thân đầy tử khí, đang vỗ cánh bay từ xa tới. Hai tròng mắt nó đỏ rực, giống như có thể mê hoặc tâm thần người ta.

Quạ đen bay qua cửa vào thần miếu, thẳng một đường tới tận trong đại điện.

Nó dừng lại ở pho tượng khổng lồ chính giữa, cặp mắt đỏ rực lóe lên từng tia sáng đỏ, cánh chim đột nhiên không ngừng trào ra máu tươi, nhuộm đỏ cả bộ lông đen.

Quạ đen kêu rít lên từng đợt, cuối cùng hóa thành một cái xác khô, rồi tan thành mây khói.

Mà số máu chảy ra từ cơ thể nó lại giống như có sinh mạng, không ngừng chảy dọc theo pho tượng, cuối cùng chảy lên mặt đất, thấm thấu qua nền đất mà đi tiếp xuống sâu nữa, sâu nữa...

Một chiếc quan tài đá màu đen, lẳng lẳng nằm sâu bên dưới thần miếu Đà Địa, lại bị một sợi xích sắt thật dài quấn quanh. Bên trên quan tài đá là một bộ xương màu vàng ngời xếp bằng, tản ra khí tức rất cổ xưa, hiển nhiên khi còn sống phải là một người có thực lực thông thiên.

Mà vách tường xung quanh quan tài thì được khắc vô số phù văn.

Lúc này, một dải sương mù màu đỏ chậm rãi tràn ra từ trong quan tài đá kia, nhưng chưa ra được bao xa, đã bị quang sáng phát ra từ phù văn trên vách tường đẩy trở lại quan tài.

Từng giọt máu quạ đỏ tươi thấm thấu từ phía trên mặt đất đã tới nơi này, sau đó nhỏ từng giọt lên trên bộ xương màu vàng.

Mỗi khi có một giọt máu nhỏ tới, màu vàng trên bộ xương kia lại mờ đi một chút.

Còn phù văn trên vách tường, cũng bắt đầu biến mất từng chữ một...

* * *

Gió nổi, cả núi rừng bị phủ trong đám bụi, cát bụi uốn lượn giống như giao long bay lên không.

Tại một con đường không lớn không nhỏ nằm giữa hai bên vách núi, trên vách cây cối rậm rạp, chốc chốc lại có tiếng chim hót véo von, quả là cảnh đẹp nhân gian.

Lúc này, trên con đường kia, một đoàn người đang từ từ tiến lên.

- Sư huynh, lần này lịch lãm sao tông môn không dùng chiến thuyền nhỉ? Nhiều ngày trôi qua như vậy, chân của muội sắp rộp nước hết rồi này.

Một thiếu nữ trong đám người mặc quần áo màu lam đậm cất tiếng kêu than trước mặt sư huynh của mình.

- Sư muội, đi bộ lướt qua sông núi cũng là một loại tu luyện. Tuy chiến thuyền tiện thật, nhưng đoạn đường này, tu vi của muội đã tăng một cấp, các sư đệ cũng đều có tiến bộ. Nếu đi bằng chiến thuyền, còn có thể có kỳ ngộ vậy sao?

Thanh niên dẫn đầu nói. Người này có đôi mắt sắc như kiếm, dáng người cao ngất, tuy nói rất từ tốn điềm đạm, nhưng trên mặt lại có vẻ cao ngạo.

Cô gái mới lên tiếng cũng gật gật đầu:

- Sư huynh, Địa Ngục Hỏa Diễm kia hình như rất kinh khủng, liệu chúng ta có gặp nguy hiểm không? Còn nữa, nghe nói hung thú thần bí kia lại xuất hiện, có khi nào đụng phải nó không?

Lôi Hằng Phong dừng bước:

- Sư muội, hành trình lần này, chúng ta không phải đến du lịch. Địa Ngục Hỏa Diễm chính là nơi rèn luyện, đây nguy hiểm, kể cả nơi này còn cách Địa Ngục Hỏa Diễm một đoạn, cũng nhất định không thể sơ ý.

Lôi Hằng Phong cũng có chút bất đắc dĩ với vị sư muội này. Tuy nàng mới nhập tông không lâu, nhưng có thiên tư cực cao, ngắn ngủi tám năm, tu vi đã đạt tới Nhập Thần trung giai. Thế nhưng tính cách của nàng lại làm Lôi Hằng Phong phải đau đầu. Nếu chăm chỉ chịu khó, lấy thiên phú này, há lại chỉ là trung giai, cho dù là cảnh giới đại viên mãn cũng không phải không thể.

- Rõ, nhưng có sư huynh ở đây, đâu dễ dàng có nguy hiểm gì chứ. Huống chi phong cảnh nơi này đẹp như vậy, làm sao có thể có nguy hiểm đây?

Tinh Nguyệt Vũ lè lưỡi nói. Sư huynh suốt ngày chỉ biết cảm râm, một chút cũng không đáng yêu.

- Cái gì càng đẹp, thì sẽ càng nguy hiểm, sư muội phải nhớ kỹ trong lòng.

Lôi Hằng Phong lắc đầu, nói.

Y không biết mình mang theo sư muội là đúng hay sai. Mục đích tới Địa Ngục Hỏa Diễm lần này, tuy nói là để các sư đệ lịch lãm, nhưng quan trọng hơn là muốn dò xét tình huống trong đó.

Hiện giờ, phạm vi thiêu đốt của Địa Ngục Hỏa Diễm càng lúc càng rộng, nhiệt độ cũng càng ngày càng cao, thật muốn nhìn xem đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

- Muội không tin, nơi xinh đẹp như vậy, sao có thể nguy hiểm chứ? Muội thấy sư huynh quá cẩn thận rồi đó, không biết hưởng thụ gì cả.

Tinh Nguyệt Vũ cười khẽ, nói.

Những đệ tử xung quanh cũng cười cười. Bọn hắn đều rất yêu thích sư muội lí lắc đáng yêu này.

Mà đúng là sư huynh cẩn thận hơi thái quá thật.

....

- Tiểu sư muội, sư huynh của muội nói đúng, phạm cái gì càng đẹp đẽ, thì sẽ càng nguy hiểm.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm trầm truyền tới từ phía trước, khiến đám đệ tử mặc áo lam sẫm kinh hãi biến sắc.

Lôi Hằng Phong nghiêm mặt lại, Tinh Nguyệt Vũ thì lùi về sau, đứng cùng một chỗ với các sư huynh khác.

- Ai, đi ra!

Lôi Hằng Phong lạnh lùng nói.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, chậm rãi đi tới, còn mười bốn sa phi thì theo sát phía sau.

- Các vị không cần căng thẳng, bọn ta cũng không có ác ý, chỉ là đánh cướp chút xiu mà thôi.

Lâm Phàm bình thản đi tới, mặt còn nở nụ cười thân thiện, nhưng miệng lại nói là mình đang muốn cướp của người.

* * *

Nửa tháng trước.

Đám người Lâm Phàm ngẫu nhiên gặp thú triều, vô số hung thú chạy chồm qua, khiến trời đất cũng muốn rung lên bần bật.

Ban đầu, Lâm Phàm rất kích động. Hắn nghĩ rất đẹp, đó là xử lý toàn bộ hung thú trong thú triều, vậy thì exp gia tăng đến mức độ nào cơ chứ?

Nhưng khi hắn nhìn thấy trong thú triều có mấy con hung thú cảnh giới Đại Thiên Vĩ, thì lập tức ném bay cái ý tưởng này ra sau đầu.

Cuối cùng, hắn thành thành thật thật mang theo đám Sa Độc Long chạy đi, nhưng không kịp xử lý xe ngựa, kết quả là nó tan nát trong thú triều.

Bởi vậy, đoạn đường hơn mười ngày này, bọn hắn chỉ có thể đi bộ, lương thực vơ theo được cũng sớm đã cạn, mỗi ngày chỉ có thể ăn rau cỏ dại trong

núi (bởi thú vật đã chạy sạch theo cái thú triều kia), thăm vô cùng.

Mà hiện giờ, khoảng cách tới Địa Ngục Hỏa Diễm càng ngày càng gần, Lâm Phàm chuẩn bị kiểm tra địa điểm được đánh dấu trên Thất Thánh Bảo Đồ, sau đó tìm một thành thị, nghỉ ngơi bù cho bổ. Nào ngờ, Sa Diệt Hung đang lang thang đi trước bỗng chạy về, nói phát hiện một đám người.

Lâm Phàm vừa nghe thấy thế thì mắt sáng lên. Thịt béo đưa tới cửa, nếu không quý trọng, thì phải chịu trời phạt mất.

Từ lúc đi theo Lâm Phàm, đám Sa Độc Long đã không còn ý tưởng đánh cướp. Nhưng nghề cũ sao quên, thấy đại nhân chuẩn bị dẫn bọn mình đi "tác nghiệp", cả đám đều thấy vô cùng phấn chấn.

* * *

- Sư huynh, đây là son phi sao? Nhìn bộ dáng, chắc bọn hần còn không biết chúng ta là ai đó.

Giờ phút này, Tinh Nguyệt Vũ không hề có vẻ gì lo lắng, ngược lại còn cười thật tươi.

Thế nhưng Lôi Hằng Phong lại cảnh giác nhìn đám Lâm Phàm.

Trong mười bốn sa phi, Sa Độc Long tu vi cao nhất, là Nhập Thần trung giai, khí tức nhàn nhạt, Lôi Hằng Phong đương nhiên có thể phát hiện. Nếu chỉ thế, Lôi Hằng Phong đã không cần căng thẳng. Nhưng y lại cảnh giác nhìn Lâm Phàm, bởi y hoàn toàn không cảm giác được tu vi của Lâm Phàm, dù chỉ là một tia khí tức.

- Các người là ai?

Lôi Hằng Phong chặn trước người sư muội, sau đó mở miệng hỏi.

- Là ai không quan trọng, quan trọng là, hiện tại cảm phiền các vị đứng yên, không nên lộn xộn, chúng ta chỉ cướp tài vật, không cướp mạng.

Lâm Phàm tự đặt ra ba quy tắc đánh cướp: không cướp mạng, không cướp sắc, chỉ cướp tiền.

- Làm càn, chúng ta là đệ tử Đạo Chung Sơn mà các người cũng dám đánh cướp sao!

Giờ phút này, một gã đệ tử quát lớn.

Loại tình huống này, thật đúng là trước đây chưa từng gặp. Nếu nói cho sư huynh đệ trong tông môn, nhóm người mình ra ngoài rèn luyện, bị một đám son phi chặn đường đánh cướp, còn không phải bị cười đến rớt răng hàm.

- Các người không nghe thấy đại nhân của chúng ta nói sao? Đừng chống cự, lấy hết những thứ giá trị ra đây.

Sa Diệt Hung làm sa phi thời gian dài như vậy, nhưng đây là lần đánh cướp vui vẻ nhất của hần. Theo đại nhân, đánh cướp cũng phong cách như vậy, "tác nghiệp" cả với đám đệ tử tông môn cao cao tại thượng.

- Sư huynh, đừng nói nhảm với bọn chúng nữa, giết đi.

Lại một gã đệ tử lên tiếng.

Lôi Hằng Phong vẫn do dự chưa quyết định được. Người trước mắt tạo cho y một cảm giác rất nguy hiểm.

- Ha ha, Lôi Hằng Phong, không ngờ Đạo Chung Sơn các người cũng có lúc bị cướp.

Vừa lúc đó, một giọng nói nam giới, nhưng lại hơi the thé yếu điệu truyền tới từ đằng xa.

Một thanh niên áo trắng, tóc dài phiêu dật, hai chân đứng trên một thanh trường kiếm, lơ lửng trên không, khuôn mặt anh tuấn kia hình như lại được thoa chút phấn son, nhưng phối với vẻ mặt cao ngạo, lại khiến gã giống như kiếm thần duy nhất trên thế gian, làm cho người ta phải cảm thấy tự ti.

- Lưu Lăng Phong.

Lôi Hằng Phong vừa nhìn người đến, lập tức biến sắc, trong lòng có chút không vui.

- Đám son phi này tu vi không tệ, đáng tiếc còn xa mới đủ. Không bằng để ta xuất một kiếm đưa bọn chúng về Tây Thiên đi.

Lưu Lăng Phong cao ngạo cười, trường kiếm mang theo thân thể gã xoay một vòng hoa lệ trên không, sau đó mời tà tà đáp xuống mặt đất, lại đợi chủ nhân bước xuống mới quay trở về vô kiếm sau lưng gã.

Áo trắng như tuyết, hành động tiêu sái, mặt hoa da phấn có đánh son, quả là một tuyệt thế pê-đê.

Lâm Phàm quan sát đối phương, không ngừng gật gật đầu.

Kẻ này có thể dạy dỗ một phen.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: "Tội ác"; nơi góc rừng

Dịch giả: †Ares†

oOo

Lưu Lăng Phong là đệ tử Huyền Kiếm Các. Môn phái này từ trên xuống dưới đều là nữ, Lưu Lăng Phong chính là nam đệ tử duy nhất, từ nhỏ đã lớn lên trong "Nữ Nhi quốc", gã không nhiễm tính phụ nữ, không thích bôi son trát phấn mới là lạ.

- Lưu Lăng Phong, tại sao ngươi lại ở đây.

Lôi Hằng Phong sầm mặt lại, giống như rất ghét người trước mắt.

Lưu Lăng Phong liếc qua Lôi Hằng Phong, khẽ cười:

- Chẳng lẽ chỗ này là đất của Đạo Chung Sơn các ngươi sao?

- Hừ!

Lôi Hằng Phong hừ lạnh một tiếng.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm có chút mất hứng. Hắn đang đánh cướp mà lại bị đám người này coi thường, không thèm để ý. Chẳng lẽ thời đại này, thổ phi đã mất sạch uy nghiêm sao?

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, tiến lên một bước:

- Mời các vị chú ý, bây giờ là thời gian đánh cướp, xin phối hợp một chút.

Lâm Phàm vừa lên tiếng, đôi mày được kẻ dài của Lưu Lăng Phong hơi nhíu lại, quát lên:

- Cút, giết các ngươi sợ bản kiếm của ta.

Khí thế trên người gã đột nhiên biến hóa, kiếm ý cảm giác như có sự giao hòa âm dương lan tràn ra bốn phía, phủ lên từng gốc cây ngọn cỏ.

Kiếm ý vừa ra, đám đệ tử Đạo Chung Sơn đứng sau lưng Lôi Hằng Phong đã cảm nhận được. Tu vi của bọn họ không cao bằng Lưu Lăng Phong, đương nhiên không thoải mái với luồng kiếm ý sắc bén này, nhưng lại không ngăn cản được, ai nấy đều bắt đầu chảy mồ hôi, cắn răng chống đỡ.

Lôi Hằng Phong tiến về phía trước một bước, cũng tỏa ra khí thế, muốn thay các sư đệ ngăn kiếm ý kia lại.

- Ngươi đừng có quá đáng.

Lôi Hằng Phong lạnh lùng nói.

Lưu Lăng Phong chỉ liếc Lôi Hằng Phong một cái, cũng không để tâm, sau đó dùng ánh mắt như nhìn một đám kiến hôi mà nhìn sang đám người Lâm Phàm.

- Cút trong vòng ba hơi thở, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

- Làm càn, ai cho ngươi lá gan nói cái giọng ấy trước mặt đại nhân nhà ta.

Sa Độc Long nghiêng song đao, thần sắc hung tợn nãy. Mặc dù đại nhân không nói gì, nhưng thân là tiểu đệ, bọn hắn không thể đứng nhìn đại nhân bị người khác nhục nhã.

Vừa dứt lời, Sa Độc Long bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát, như có một luồng khí tức khóa chặt lấy y, để y có cảm giác mình đang dạo trước lối vào địa ngục.

- Ôn ào.

Lưu Lăng Phong phát tay một cái, một vệt sáng lạnh lấy tốc độ nhanh như chớp giạt bay về phía Sa Độc Long. Sa Độc Long rất muốn tránh, thế nhưng thân thể lại như bị đóng băng, không thể động đậy.

- Đừng quá đáng như vậy.

Sa Độc Long cho rằng mình phải chết, nhưng đúng trong một sát na cuối cùng, vệt sáng kia đã bị hai ngón tay kẹp lấy, không thể di động.

- Cũng tốt, ngươi đã tự đưa mình đến cửa, vậy thì cướp luôn một thể.

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói. Lưu Lăng Phong có thực lực không tệ, nhưng gặp phải hắn, hàng này coi như xui xẻo.

Mà Lưu Lăng Phong thì cực kỳ hoảng sợ. Gã không tin nổi, một kiếm của mình lại bị người nhẹ nhàng tiếp được, hơn nữa còn chỉ dùng hai ngón tay.

Lôi Hằng Phong cùng đám sư đệ sư muội Đại Chúng Sơn cũng kinh ngạc tới tròn tròn mắt. Đám người này biết rõ thực lực của Lưu Lăng Phong. Người này tuy đáng ghét, nhưng không thể không thừa nhận rằng gã rất mạnh, thậm chí đệ tử Đại Chúng Sơn ở đây không có ai có thể thắng được gã. Thế nhưng hôm nay gã lại bị người kia dễ dàng tiếp được một kiếm, mà còn bằng hai ngón tay.

Hắn rốt cuộc là ai? Tuyệt đối không phải là thổ phi đơn giản.

- Thành thật một chút, bằng không làm thịt cả đám các ngươi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm búng tay một cái, một lực đạo mãnh liệt theo mũi kiếm truyền lại trên người Lưu Lăng Phong.

Lưu Lăng Phong lùi gấp về sau mấy bước, vẻ mặt kinh hãi, hiển nhiên là còn chưa dám tin.

Thấy đám "thịt béo" trước mắt mới tròn mắt há mồm, chưa có vẻ gì cam tâm bị cướp, Lâm Phàm quyết định hung hăng thêm một chút.

Hắn xuất ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, chém ngang một nhát vào không trung.

Một luồng khí tức bá đạo thổi quét toàn trường, khiến sự kinh ngạc của đám người lập tức chuyển thành sợ hãi.

- Tiền bối thực lực cao cường, hẳn là khinh thường làm loại hành động này mới phải chứ ạ?

Giờ phút này, Lôi Hằng Phong đã biết điều hơn hẳn.

- Nói nhảm cái gì, nam trái nữ phải, hai tay ôm đầu, có gì quý giá để hét lên mặt đất cho ta.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, quát lên, hung uy của thổ phi bao phủ lấy đám người.

Đám Sa Độc Long nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái. Cướp thể mới là cướp chứ, đệ tử tông môn thì làm sao, còn không phải thành thành thật thật ngồi chờ bị "giữ hộ" tài sản. Ngầm lại cách bọn hắn làm trước kia, quả thực là mùa riu qua mắt thợ.

- Chưa nghe rõ sao, ngồi xổm xuống cho ta.

Lâm Phàm lại tức giận quát to.

Đám người Lôi Hằng Phong lập tức ngồi chồm hổm lên mặt đất. Hốc mắt của Tinh Nguyệt Vũ bắt đầu đỏ lên, nàng không ngờ lần này đi rèn luyện lại gặp phải chuyện như vậy.

- Bắt đầu nào.

Lâm Phàm vung tay áo, bắt đầu hành động tịch thu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm giống như một vị vua, hai tay chấp sau lưng đứng trước hai hàng thần tử.

* * *

Đám Sa Độc Long cười như mùa thu tỏa nắng, nhưng đối với đệ tử Đạo Chúng Sơn, thời khắc này lại là một loại bi ai.

- Sư huynh, đó là toàn bộ gia sản của đệ...

Một gã đệ tử vẻ mặt đau khổ, dùng dằng mãi không buông cái túi trữ vật trên tay, tựa như sắp phải sinh ly tử biệt với người mình yêu nhất.

Lôi Hằng Phong cũng chẳng thể làm gì, chỉ biết thăm thò dài liên tục. Y đường đường là sư huynh nội môn Đạo Chung Sơn, mang theo các sư đệ tới đây rèn luyện, nhưng hôm nay lại phát sinh chuyện cực kỳ bi thảm này...

Nhìn các sư đệ ai nấy đều một vẻ bi thương, Lôi Hằng Phong nhẹ giọng an ủi:

- Các sư đệ, lấy ra đi, sau khi trở về, sư huynh sẽ bù cho các đệ.

Các sư đệ đi theo mình, thân là sư huynh, y cho là mình phải có trách nhiệm bảo hộ các sư đệ. Nhưng giờ thực lực không đủ, bị người cướp sạch, y cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Bởi vậy, Lôi Hằng Phong cắn chặt răng, quyết định gánh vác toàn bộ tổn thất, sau khi trở về sẽ đền bù đề các sư đệ chịu mất mát nhỏ nhất.

Lôi Hằng Phong vừa dứt lời, một đám vừa như cha chết đã tươi tỉnh hẳn lên, sau đó không chút do dự giao ra túi trữ vật trên người.

Sư huynh nói trở về bồi thường, chút gia tài của mình so được với đồ của sư huynh? Chỉ hận không mang theo nhiều hơn, không bị đánh cướp nhiều hơn, để về đổi được nhiều hơn nữa!

Mười bốn sa phi thấy đám đệ tử tông môn này đột nhiên như đổi thành người khác, cực kỳ hợp tác dâng đồ, cũng thoải mái hơn không ít.

- Người một đại nam nhân, sao mà lại mang những đồ chơi này.

Sa Độc Long đã tịch thu đến chỗ của Lưu Lăng Phong, bỗng kinh ngạc nói lớn.

Gã trước mắt này rõ ràng là giống đực, vậy mà lại đưa ra một đồng son son phấn phấn??

Những đệ tử Đạo Chung Sơn nghe vậy thì cùng nhìn tới số đồ vật Lưu Lăng Phong lấy ra, muốn cười lại không dám, nhưng ánh mắt nhìn tới Lưu Lăng Phong đã biến thành quái dị vô cùng.

Bọn họ đều biết Lưu Lăng Phong từ nhỏ đã sinh hoạt tại Huyền Kiếm Các, mà nơi kia, cho dù là người nấu cơm, cũng là nữ.

Lưu Lăng Phong sống trong môi trường toàn nữ suốt mười mấy năm, tự nhiên thẳng cũng hóa cong rồi.

- Ta cho người nhả trữ vật, còn mấy thứ này để ta giữ lại, được không?

Lưu Lăng Phong ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngẩng đầu, vẻ đáng thương nhìn Sa Độc Long.

Đối với Lưu Lăng Phong, nhả trữ vật mất cũng thôi, mọi người trong tông tốt với gã như vậy, trở về nhất định sẽ lại được bù một đồng thứ tốt. Nhưng số son phấn làm từ hoa cỏ này, gã vất vả lắm mới luyện chế thành, không nỡ bỏ a.

- Đồ dành cho đàn bà, lấy về đi, một đại nam nhân lại thích dùng đồ đàn bà, thật là mất mặt.

Sa Độc Long khinh thường quát, sau đó không thèm nhìn quái thai này nữa, trực tiếp tịch thu nhả trữ vật của gã.

Đội mọi việc xong xuôi, Lâm Phàm nhận bàn giao từ mười bốn sa phi, cho cả vào túi chứa đồ, lại đội tới chỗ vắng người mới từ từ kiểm kê.

- Các người có thể đi rồi.

Đánh cướp đã xong, giữ đám người này cũng vô dụng.

Lôi Hằng Phong đứng lên, sau đó kêu gọi các sư đệ sư muội, nhanh chóng rút lui. Còn may người này chỉ cướp của chứ không có sát ý.

- Người ở lại.

Lưu Lăng Phong chuẩn bị theo đám Lôi Hằng Phong chuẩn đi, lại nghe thấy Lâm Phàm gọi.

Lưu Lăng Phong ngăn ra:

- Tại sao ta không thể đi? Cái gì có ta đều đưa hết ra rồi mà.

- Tiền bối, vị này chính là đệ tử Huyền Kiếm Các, kính xin tiền bối không nên làm khó.

Lôi Hằng Phong ra mặt, nói.

- Sao, các người cũng không muốn đi hả?

Lâm Phàm nhú mày, cũng không muốn nói nhảm nhiều.

Lôi Hằng Phong do dự, cuối cùng liếc mắt nhìn Lưu Lăng Phong một cái, tỏ vẻ xin lỗi, ta chỉ có thể làm tới vậy.

Y không thể vì Lưu Lăng Phong mà để chúng sư đệ táng mạng ở chỗ này.

....

Nhìn đám người Lôi Hằng Phong đi khuất, Lưu Lăng Phong không khỏi căng thẳng, gã phát hiện ánh mắt đối phương nhìn về mình có vẻ gì đó rất xấu ra.

Lâm Phàm tiến lên, chăm chú nhìn Lưu Lăng Phong từ trên xuống dưới, chốc lại gật gật đầu, chốc lại nở một nụ cười "tiện tiện".

Không tệ, không tệ.

Lưu Lăng Phong này là kẻ nắm giữ kiếm đạo âm dương đầu tiên mà Lâm Phàm gặp.

Theo Lâm Phàm, người này có lẽ chính là nhân tài trong truyền thuyết.

Mà đối với nhân tài, hắn luôn ưu ái, có thể thu phục sẽ thu phục, không thể thì cũng dạy dỗ một phen.

- Đi theo ta.

Lâm Phàm khẽ cười, vẫy vẫy tay gọi Lưu Lăng Phong.

Lưu Lăng Phong nuốt một ngụm nước bọt, mắt thoáng lóe ra một tia khiếp đảm, người này đến cùng muốn làm gì?

Không được, mình tuyệt đối không thể đi với hắn.

Giờ khắc này, Lưu Lăng Phong cực kỳ hoảng sợ, trường kiếm ra khỏi vỏ, muốn ngự kiếm phi hành trốn đi.

Thế nhưng mới vừa cất cánh, cổ chân của gã đã bị Lâm Phàm tóm được, sau đó hung hăng kéo xuống.

- Vội gì chứ? Cũng không lấy mạng nhỏ của ngươi, theo bản tọa đến rừng cây phía trước một tí thôi.

Lâm Phàm cười cười, mặt háo hức.

- Đừng mà...

Lưu Lăng Phong bám chặt hai tay lên mặt đất, khuôn mặt kiều mỹ không nên có trên người một đại nam nhân đã ngập tràn sợ hãi.

Lâm Phàm không thèm để ý, một tay tóm cổ chân của Lưu Lăng Phong, lôi gã về phía rừng cây nhỏ.

- Các ngươi ở chỗ này chờ, bản tọa sẽ mau quay lại.

Lâm Phàm nói với đám Sa Độc Long.

- Vâng.

Sa Độc Long nhìn một màn trước mắt, cảm giác da gà nổi lên.

Âm thanh kêu gào của Lưu Lăng Phong dần nhỏ lại, đến khi theo đại nhân biến mất trong rừng cây nhỏ, thì không nghe thấy tiếng gì nữa.

- Đại ca, huynh nói xem, đại nhân có khi nào là...

Sa Diệt Hung nuốt khan một ngụm nước bọt, trong ánh mắt tràn ngập kinh hãi cùng không thể tin.

- Hắn là không phải đâu...

Lúc này, một cơn gió thổi qua, tuy không lạnh, nhưng lại khiến đám người Sa Độc Long cảm thấy vị trí đầu ra của mình run rẩy.

Tuy rằng tên kia giống con gái, nhưng đại nhân hắn không có loại đam mê ấy đâu...

Sau đó, mọi người cùng nhìn chăm chăm về góc rừng thần bí như trần ngập tội ác kia, mãi vẫn chưa thể bình tâm lại.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 190: Gái đuổi

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Sư huynh, Lưu Lăng Phong kia sẽ không sao chứ?

Đến giờ Tinh Nguyệt Vũ vẫn chưa thôi nhớ về giờ phút bị đánh cướp kia. Quả nhiên giống như các sư huynh sư tỷ nói, trong tông quá yên bình, chỉ có đi ra ngoài mới có thể trải nghiệm cuộc sống hoàn toàn khác lạ.

- Có lẽ vậy.

Lôi Hằng Phong cũng không dám chắc chắn.

Tuy Lưu Lăng Phong kia làm cho người ta rất khó chịu, nhưng bất kể thế nào, quan hệ giữa hai tông vẫn rất tốt, lão tổ Đạo Chủng Sơn còn từng kết đạo lữ với một vị lão tổ Huyền Kiếm Các. Tuy chuyện đã qua ngàn năm, nhưng phần tình nghĩa kia lại chưa từng biến mất.

- Ô, sư huynh, huynh nhìn kia...

Đột nhiên, Tinh Nguyệt Vũ hô lên, chỉ thấy xa xa phía trước có một lá cờ lớn đang tung bay theo gió.

Lôi Hằng Phong ngẩng đầu nhìn, mặt tươi tỉnh hẳn lên:

- Mau lên, đó là người Huyền Kiếm Các, toàn bộ tông môn chỉ có Huyền Kiếm Các là cấm cờ hiệu khi dựng nơi nghỉ tạm.

....

Trong khu rừng nhỏ tà ác mà thần bí kia, từng đợt tiếng kêu rên đang vang vọng.

- Người muốn làm gì? Buông ra.

Lưu Lăng Phong liều mạng gãy gậy, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản người kia tóm lấy chân, lôi mình đi vào chỗ sâu trong rừng.

- Ta là đệ tử Huyền Kiếm Các, sư phụ ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Lưu Lăng Phong gào ầm lên như khóc. Quả thật, gã rất muốn khóc, tại sao không thành thành thật thật chờ mọi người, mà lại thích trang bức vọt đi trước làm gì, để rồi tự đẩy mình vào hiểm cảnh thế này.

Mặc kệ Lưu Lăng Phong kêu gào, Lâm Phàm vẫn tiếp tục tiến vào chỗ sâu. Sau một lát, Lâm Phàm dừng bước. Khung cảnh chỗ này không tệ, lại rất yên ắng, cũng cách xa chỗ bọn Sa Độc Long, hẳn là không bị nghe thấy tiếng kêu thảm thiết sẽ xuất hiện vào lát nữa.

Hiện giờ Thánh Ma Tông đang phát triển từng bước, tuy rằng đã có hai thiên tài là Diệt Cùng Kỳ và Thiên Vũ, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Lưu Lăng Phong này thực lực còn thấp, nhưng Lâm Phàm lại vừa ý kiếm ý âm dương của gã.

Tuy rằng giờ đây kiếm ý âm dương này còn chưa mạnh, nhưng Lâm Phàm biết, theo tu vi tăng lên đến cảnh giới nhất định, kiếm ý âm dương sẽ phát ra uy lực lớn nhất.

Cho nên, dù hôm nay có phải hạ thủ tàn nhẫn, Lâm Phàm cũng phải để Lưu Lăng Phong phục tùng.

Giờ khắc này, Lưu Lăng Phong cảm giác đối phương buông lỏng chân mình ra, lập tức lăn tròn về đằng sau.

- Người đừng tới đây, sư phụ ta sắp đến rồi đây.

Lưu Lăng Phong kích động nói.

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn Lưu Lăng Phong, rồi không biết hấn móc một cái roi da màu đen từ chỗ nào, vung tay quất quất mấy cái lên mặt đất, tiếng roi vun vút nghe rợn cả người.

Cái roi này không tệ, từ khi nắm giữ chức nghiệp phụ Điều Giáo Sư, Lâm Phàm vẫn luôn mang theo nó bên mình.

Mà Luru Lãng Phong vừa nhìn thấy roi da này thì lại bị dọa đến muốn hồn phi phách tán.

- Ờngggggg...

Luru Lãng Phong vừa kêu vừa chạy ngược ra bên ngoài.

Lâm Phàm không thèm di chuyển, vung cổ tay một cái, roi da như linh xà quấn lấy Luru Lãng Phong rồi kéo gã trở về.

- Không cần sợ, bản tọa không lấy mạng ngươi đâu, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, đây là bản tọa muốn tốt cho ngươi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Sau đó, hắn lại lấy ra mấy cái dây thừng, trói chặt hai tay Luru Lãng Phong, lại treo gã lên cây.

- Ngươi muốn làm gì...

Luru Lãng Phong hoảng sợ nhìn Lâm Phàm. Gã thật sự sợ rồi, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

- Sư phụ, người mau tới cứu con với...

Lâm Phàm lắc lư roi da, cảm giác rất thuận tay, sau đó miệng nhếch lên, nở một nụ cười xán lạn.

"Chát."

Roi đến, quần áo của Luru Lãng Phong lập tức bị xé một đường. Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời sững sốt. Trên ngực áo của Luru Lãng Phong, ngoại trừ roi ra mấy thoi son, còn lộ ra cả một cái yếm màu hồng nhạt.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, đúng là người có thể lĩnh ngộ kiếm ý âm dương có khác, không phải người bình thường so sánh được.

Lâm Phàm không còn vẻ cà lơ phất phơ nữa, mặt nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt cũng biến thành sắc bén vô cùng.

- Sau này đi theo bản tọa, nhớ chưa?

- Ờng có mơ.

Luru Lãng Phong gào thét.

Gã vừa nói dứt câu, Lâm Phàm đã nở nụ cười, chính là chờ những lời này.

"Chát chát chát..."

- Ờng màaaaa...

Giờ khắc này, không trung chỉ toàn là roi dài bay múa, quất từng vết từng vết lên thân thể trắng nõn của Luru Lãng Phong.

- Có theo bản tọa không?

- Không bao giờ...

"Chát chát chát chát..."

....

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Phàm thờ phào một cái, lấy tay gạt mồ hôi trên trán.

- Ngươi có nguyện ý đi theo bản tọa không?

- Nguyện ý.

....

Nhìn thấy Luru Lãng Phong co rúc trên mặt đất, Lâm Phàm tiến lên, vỗ vỗ đầu gã, thờ dài một tiếng:

- Ài, roi đánh lên thân ngươi, lại đau ở lòng ta. Ngày sau ngươi sẽ hiểu, bản tọa làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho ngươi.

Bỗng có một bóng người màu trắng, giống như quỷ mỵ xuyên qua rừng cây mà tiến tới chỗ Lâm Phàm.

- Tặc tử, chớ tổn thương đồ đệ của ta...

Một tiếng hét phần nộ truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên, tức thì biến sắc.

Chiến lực của địch quá cao.

Trốn...

* * *

Huyền Vân Tiên đang rất tức giận. Vừa nghe đệ tử Đạo Chung Sơn báo tin, trong lòng nàng kinh hãi, vội đuổi tới nơi này.

Lưu Lăng Phong là con của tỷ tỷ nàng, ngày đó có chút chuyện xảy ra, tỷ tỷ đem Lưu Lăng Phong gửi gắm cho nàng. Tuy rằng lúc đó nàng còn nhỏ, không hiểu nhiều chuyện, nhưng nàng cũng biết, đây là huyết mạch duy nhất mà tỷ tỷ lưu lại.

Do đó, Huyền Vân Tiên khẩn cầu các chủ cho nàng giữ đứa nhỏ kia trong các, lại tự mình thu làm đệ tử, nuôi dưỡng tới hôm nay.

Nhưng giờ Lưu Lăng Phong lại bị người cướp đi, dĩ nhiên Huyền Vân Tiên vô cùng giận dữ, mà lo lắng cũng càng nhiều, bèn lập tức phóng tới.

Hiện giờ, nhìn bộ dáng thê thảm của Lưu Lăng Phong, khuôn mặt xinh đẹp tới mức làm người ta ngẩn ngơ của Huyền Vân Tiên đã hiện lên sát ý.

- Chiều cô tốt cho nó.

Huyền Vân Tiên dặn dò các đệ tử vừa tới phía sau, rồi đuổi theo hướng Lâm Phàm chạy trốn.

Lâm Phàm đang vừa thi triển thân pháp chạy đi, vừa cảm thán lần này xui xẻo, gặp ngay một bà nương xinh đẹp không giống người, đã vậy còn quá mạnh, Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, hẳn hoàn toàn không ngăn nổi. Rồi hắn lại tự cảm thấy may mắn, không uổng công cố gắng tu luyện thân pháp kia tới cấp cao, để hắn chạy còn nhanh hơn cả bay.

Huyền Vân Tiên đuổi phía sau, mắt lóe lên sát khí, lại không ngờ kẻ phía trước có tốc độ nhanh như vậy.

- Đứng lại cho ta.

Huyền Vân Tiên theo sát, giận dữ quát.

- Đại tỷ à, chỉ đùa một chút thôi mà, cô cũng không cần đuổi rất thế chứ.

Lâm Phàm vừa chạy như điên, vừa khóc lóc kể lể.

Cả đời Lâm Phàm sợ nhất một việc, chính là bị nữ nhân tiếp cận.

Nữ nhân trời sinh là sinh vật không nói lý lẽ, một lời không hợp, vung tay là chuyện nhỏ, sợ nhất là ăn thua đủ, không để cho người ta có cơ hội sống sót.

- Hừ, người đã làm gì đệ tử của ta?

Huyền Vân Tiên tức giận nói, mạnh mẽ tăng tốc độ, nhanh đến mức không trung hình thành từng đạo tàn ảnh. Vừa rồi, nàng thấy rõ bộ dáng của đồ đệ, quần áo rách rưới, khí tức suy yếu, giống như gặp phải tra tấn thảm thiết.

- Ta không có làm gì, chỉ trò chuyện tâm tình thôi mà.

Lâm Phàm không ngừng chạy, nữ nhân điên này có tốc độ quá nhanh, lạc nhịp một cái sẽ bị tóm ngay.

Huyền Vân Tiên hừ lạnh, một tay xé hư không, thân hình chìm vào trong đó, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Lâm Phàm chạy như điên, hơi quay đầu, lại thấy Huyền Vân Tiên xé hư không tiến hành dịch chuyển tức thời đoạn ngắn, không khỏi hô to:

- Cô đừng có quá đáng, bằng không ta không khách khí đâu.

- Tốt, không khách khí cho ta xem. Tôn thượng đồ đệ của ta, hôm nay ta sẽ để ngươi phải trả giá thật nhiều.

Huyền Vân Tiên lạnh lùng nói, giọng điệu tràn ngập sát khí.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác phía sau có gió ập đến, vội kinh hãi quay đầu, chưa nhìn rõ là gì đã tránh qua một bên trước.

"Àmmmm..."

Mặt đất chấn động, một cái hố sâu xuất hiện ở phía sau Lâm Phàm.

- Đồ đàn bà thúi, cô làm thật đấy à?

Lâm Phàm nhìn mà sợ hãi, quát.

- Hừ.

....

Cứ như vậy, hai người một đường chạy như điên, ruột gan Lâm Phàm nóng như lửa đốt, không biết phải làm sao mới tách được bà nương điên này.

Chợt trước mắt chỉ toàn là lửa, Lâm Phàm biết đây nhất định là Địa Ngục Hỏa Diễm rồi.

Lâm Phàm cắn chặt răng, dự định liều mạng, chạy vào trong Địa Ngục Hỏa Diễm. Nơi đây là một cấm địa, mức độ nguy hiểm khẳng định không thấp, có lẽ dựa vào điều này sẽ có thể bỏ lại người đàn bà thúi này.

- Đại tỷ, cô có khuôn mặt hoa như trăng thẹn, chim sa cá lặn, nhưng tính tình sao mà cục cằn thế hả? Chúng ta hẳn là nên ôn hòa nhã nhặn trò chuyện, huống hồ ta với đồ đệ của cô quan hệ rất tốt, không tin cô có thể hời hắt.

Lâm Phàm hô cầu may, nếu không cần chui vào nguy hiểm đương nhiên vẫn hơn.

- Tốt, vậy người đừng chạy, chúng ta ôn hòa nhã nhặn nói chuyện.

Huyền Vân Tiên nói.

Kẻ này có tốc độ quá nhanh, mặc cho nàng đã thi triển bí pháp, mà vẫn không cản nổi. Huống hồ phía trước chính là Địa Ngục Hỏa Diễm, nàng hiểu rõ trong đó nguy hiểm ra sao, tốt nhất là không nên vào.

Hơn nữa, nếu kẻ này chạy vào, dẫn hung thú kia đến, vậy sẽ quấy rầy kế hoạch.

- Được, nhớ giữ lời.

Lâm Phàm nói.

- Tốt.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm dừng bước, Huyền Vân Tiên cũng ngừng lại. Sau đó hai bên đối mặt nhìn nhau.

- Ta thật sự không làm gì đồ đệ của cô, không tin cô trở về hỏi hắn đi.

Lâm Phàm thở phò phò nghỉ mệt.

Nhưng tại trong một sát na này, Huyền Vân Tiên bỗng đổi sắc mặt, cánh tay ngọc như ẩn chứa lượng chân nguyên vô tận đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa nhìn, tức thì cực kỳ hoảng sợ, lập tức lại chạy như điên.

- Đồ đàn bà thúi, lật lọng, làm người sao có thể vô si thất tín như vậy chứ.

Lâm Phàm điên cuồng hét lên.

Lúc này, Lâm Phàm đã chạy tới phạm vi của Địa Ngục Hỏa Diễm, dưới chân không còn là bùn đất thông thường, mà là bùn đất bị thiêu đốt cháy đen, nóng rực, còn không ngừng có lửa phun lên.

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể + 100 exp."

Bất Diệt Ma Thể tăng chút exp, còn đôi giày dưới chân Lâm Phàm hóa thành tro trong nháy mắt.

Khi Lâm Phàm nhìn về phía Huyền Vân Tiên, lại phát hiện đối phương vận chuyển chân nguyên bao trùm lấy lòng bàn chân, dễ dàng đi qua mặt đất rực lửa.

Địa Ngục Hỏa Diễm này, nói giống như tận thế cũng không quá đáng, khắp mặt đất chỉ một màu cháy đen, cứng rắn vô cùng, lại không ngừng có lửa bốc lên hùng hực, cộng thêm một con sông lửa chia Địa Ngục Hỏa Diễm làm hai phần.

Đồng thời lâm Phàm cũng nhìn thấy một ít hung thú toàn thân rực lửa đang đi lại rải rác.

Đúng lúc này, toàn bộ mặt đất bỗng rung lắc.

Huyền Vân Tiên vội dừng việc đuổi theo Lâm Phàm, sắc mặt đại biến, muốn xoay người rời đi. Thế nhưng, tất cả đều đã chậm.

Nơi giao giới giữa Địa Ngục Hòa Diễm và bên ngoài bỗng mọc ra những bức tường lửa chọc trời từ trong lòng đất, cách ly hoàn toàn nơi này.

Sau đó, Lâm Phàm phát hiện Huyền Vân Tiên lại lơ mình đi, thần sắc có vẻ rất căng thẳng mà xoay người bay nhanh về phía xa.

- Chuyện quái gì thế nhỉ?

Lâm Phàm thấy khó hiểu, sao tự nhiên ả đàn bà thúi này lại không đuổi theo hắn nữa?

- Chẳng lẽ do cảm nhận được khí tức bá đạo của mình, nên cô ả biết khó mà lui?

Lâm Phàm tự sướng trong đầu, rồi chợt đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Fuc.kkkkkk... Chơi lớn rồi...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Lưu manh giả danh người tốt

Dịch giả: †Ares†

oOo

Từ sát rì rào với khu bên ngoài, lửa từ mặt đất phóng lên, hình thành những bức tường lửa cao ngất. Lại thêm những luồng lửa từ bốn hướng tám hướng bắt đầu tràn về phía trung tâm.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên, vùng trời nơi này cũng đã bị lửa đỏ bao trùm, không khí càng lúc càng nóng, mà đường lui đã hoàn toàn không có.

Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, đồng thời hiểu ra vì sao bà nương điên kia kích động chạy đi, thì ra là biết chuyện này.

Đồ đàn bà thúi đáng ghét, biết tình huống kiểu này, tại sao không nói cho tiểu gia một tiếng, chẳng lẽ muốn tiểu gia bị lửa cuốn cuộn thiêu chết sao?

Lâm Phàm vội nhìn bốn phía, tìm một chỗ có thể trú ẩn.

Dù nơi đây là cấm địa, nhưng đệ tử tông môn thường tới để rèn luyện, vậy thì nhất định có cách để tránh né.

Nếu không, khi loại tình huống này phát sinh, ai có thể chịu được?

Lâm Phàm chạy như điên về trung tâm cấm địa, mắt không ngừng đảo quanh tìm kiếm.

Những con hung thú nơi đây vốn sinh từ lửa cháy, cho nên không hề sợ hãi tình cảnh đang phát sinh, trái lại còn ngửa mặt lên trời rít gào, giống như là đang nghênh đón.

Mà khi chúng nó phát hiện Lâm Phàm, tức thì mắt đỏ lên, điên cuồng đánh tới hắn.

- Đi qua một bên, tiểu gia không có thời gian chơi cùng các ngươi.

Lâm Phàm không dám đánh cược xem Bất Diệt Ma Thể có thể ngăn được lửa này không, bởi tiền cược chính là cái mạng nhỏ của hắn. Thấy một con hung thú thân rực lửa đánh tới, Lâm Phàm tiện tay phát một cái.

"Đình, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên cao giai."

....

Những hung thú này có tu vi không cao, không mang được bao nhiêu điểm exp, mà giờ phút này hắn cũng không có lòng dạ đi cày cấp, chỉ biết không ngừng chạy về phía trung tâm.

Chợt mắt hần sáng lên, bởi hần nhìn thấy có một cái động nơi vách đá.

Hần lập tức chui vào trong động, rồi cố nép mình càng sát càng tốt, cố tránh làn sóng lửa đang tràn tới.

....

Mười bốn sa phi vẫn nguyên vị trí chờ đại nhân về, thế nhưng chờ mãi, chờ mãi vẫn không thấy hồi âm. Đúng lúc bọn họ đang miên man suy nghĩ, toàn bộ mặt đất đột nhiên chấn động.

Cả đám khiếp sợ nhìn về phương xa, chỉ thấy bầu trời nơi đó bị thiêu đến đỏ bừng, thậm chí còn cả một luồng sóng nhiệt ập vào mặt.

Còn ở nơi dựng trại của Huyền Kiếm Các, Lưu Lăng Phong đã được đỡ về đây, cũng không có thương tổn gì quá lớn, chỉ là đầu óc còn có chút mê man, giống như đang phải cố hiểu rất nhiều chuyện.

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc, Địa Ngục Hỏa Diễm sinh chấn động, Huyền Kiếm Các đương nhiên chú ý tới.

- Bên kia xảy ra chuyện gì vậy? Sư tỷ vẫn còn chưa về sao?

Các nữ đệ tử thuộc cao tầng Huyền Kiếm Các đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều có vẻ nghi hoặc.

Một phụ nữ trung niên đi ra khỏi lều trại, ngưng thần nhìn về phía rừng lửa thiêu đốt đến tận trời cao kia, nhú mày lại.

- Các người đi theo ta, những người còn lại giữ nguyên vị trí.

Sau đó, bà ta chợt bay lên, hóa thành một vệt sáng phóng về phía Địa Ngục Hỏa Diễm.

....

Lâm Phàm đương nhiên không biết có gì xảy ra ở ngoài kia, hần đang thành thật tránh "hạo kiếp" ở bên trong cái động không sâu lắm.

Bảy địa điểm trên Thất Thánh Bảo Đồ, nơi đầu tiên đã khiếp như vậy, không biết mấy nơi kia có dạng gì nữa.

Lâm Phàm tắc lưỡi, rồi lại chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi lát nữa sóng lửa qua đi sẽ chuồn ngay, tránh xa bà nương điên ác độc kia.

Lửa tràn qua, tất cả lại có vẻ bình yên. Vừa lúc đó, từ phía bên ngoài, từng tiếng hung thú gào thét truyền tới. Những tiếng thét gào này như có thể xuyên thấu lòng người, làm cho người ta có cảm giác kinh hãi.

Lâm Phàm kinh ngạc, từ từ đi ra cửa động, muốn xem tới cùng là hung thú gì, lại có uy lực như vậy.

Nhưng khi hần nhìn rõ, lập tức ngẩn ra.

Trong cái dòng sông lửa chia Địa Ngục Hỏa Diễm làm hai phần kia, một con hung thú loại chim đang giương cánh bay liệng, đón lấy những ngọn lửa phụt cao.

Đầu chim nhọn, móng kỳ lân, cổ rắn, đuôi cá, vậy rồng... Chính là một con phượng hoàng.

Lâm Phàm ngơ ngẩn mà nhìn. Hần từng thấy vô số hình ảnh minh họa tường tượng về loài linh thú này lúc còn ở địa cầu, nhưng chưa bao giờ được gặp qua.

Chỉ thấy phượng hoàng dang rộng cặp cánh dài tới trăm trượng, bốn cái đuôi thật dài kéo theo những dải lửa hùng hục như vô tận.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, không ngờ hung thú sinh hoạt tại Địa Ngục Hỏa Diễm theo lời Sa Độc Long lại là phượng hoàng.

....

Mà cùng lúc này, trên một đỉnh núi tí phía xa, một đám người đang đứng trên đó, ngưng thần nhìn về Địa Ngục Hỏa Diễm, trên khuôn mặt không giấu được vẻ khiếp sợ.

- Sao bây giờ vẫn còn hung thú thượng cổ?

- Là phượng hoàng đã trải qua bốn lần niết bàn.

- Hung thú thượng cổ bắt từ bắt diệt...

Đám người Huyền Kiếm Các nhìn một màn trước mắt mà chấn động. Lần này họ tới đây là để tìm một vật, không nghĩ lại thấy một con hung thú thượng cổ, hơn nữa còn là phượng hoàng đã qua bốn lần niết bàn.

Phượng hoàng thuộc hung thú thượng cổ, lúc mới sinh tính là một lần niết bàn, mọc một đuôi. Mà bao nhiêu đuôi mọc sau này ứng với chừng đó lần niết bàn.

Đúng lúc này, một cỗ uy áp ép vỡ trời xanh, đột nhiên bao phủ trọn lấy Địa Ngục Hỏa Diễm.

Phía trên hư không xuất hiện một vòng xoáy đen kịt, rồi lại có một sợi dây thừng tỏa hào quang màu vàng bay ra từ đó.

Đám người Huyền Kiếm Các cảm nhận được cỗ uy áp này thì sắc mặt kịch biến, thậm chí thâm tâm sinh cảm giác kinh sợ muốn bỏ chạy.

Đây rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ muốn bắt hung thú thượng cổ này sao?

Mà Lâm Phàm, cũng đang tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh bá đạo này.

....

Cái dây thừng kia càng lúc càng sáng, nhuộm vàng cả vùng trời đất, lại không ngừng rung lắc trong hư không.

Phượng hoàng bốn đuôi kêu rít một tiếng, vang vọng thiên địa, lửa cũng theo đó càng bốc mạnh.

Lâm Phàm kinh hãi, cái dây thừng này sao mà lợi hại đến thế, có để người ta sống không chứ?

Hắn nhìn về vòng xoáy trên không, nơi đó phảng phất có một con mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm xuống dưới.

Mà cái dây thừng có được uy nghiêm vô thượng kia chính là đại biểu của thần linh, chủ nhân của con mắt kia.

Lâm Phàm lại thử dùng hệ thống tra xét phượng hoàng, vừa nhìn thì kinh hãi nín lặng.

"???"

Dấu chấm hỏi, dĩ nhiên tu vi vượt ra khỏi cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn. Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm gặp được sinh vật có tu vi đột phá cảnh giới Đại Thiên Vị.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm sợ đến toát mồ hôi, nếu vừa rồi hắn chạy loạn, gặp ngay phượng hoàng này, lại theo thói quen "trang bức" trước mặt nó, như vậy kết cục nhất định rất thảm.

Chiến đấu nổ ra, uy thế hung mãnh, khí tức ngày càng mạnh, khiến đám người Huyền Kiếm Các đứng đằng xa mà cũng bị làn sóng dư chấn đẩy lùi về phía sau.

- Huyền sư tỷ làm sao bây giờ?

Một nữ đệ tử lên tiếng.

- Nơi đây đã không phải chúng ta có thể nắm trong tay.

....

Phượng hoàng bốn đuôi này thật sự quá mạnh mẽ, giống như có năng lực hiệu lệnh toàn bộ ngọn lửa trong Địa Ngục Hỏa Diễm, để chúng không ngừng bốc lên, muốn thiêu đốt cả vòng xoáy lẫn sợi dây kia.

Thế nhưng trong nháy mắt, lửa đã bị một cỗ uy áp nhàn nhạt đè xuống.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy, cũng bị dọa đến muốn hồn phi phách tán. Mà đúng lúc này, hắn cũng nhìn thấy người đuổi giết mình đang ngo ngắc nhìn lên bầu trời. Giờ không phải lúc so đo, hắn vội hô:

- Chạy mau đi, nguy hiểm.

Huyền Vân Tiên đang nhìn tới xuất thần, nghe tiếng hô lập tức tỉnh lại, khi thấy người hô là Lâm Phàm, nàng bỗng quên cả kinh sợ vì một màn trên trời, tỏa ra sát khí, muốn hung hăng giáo huấn tặc tử đã thương tổn tới đồ đệ mình.

Nhưng đúng lúc này, trận chiến trên trời đã tới đỉnh điểm, phượng hoàng đập cánh liên tục, gió và lửa quện vào nhau, hình thành con lốc lửa thật lớn, rồi dần dần phát triển thành vô số con lốc lửa lớn nhỏ bao trùm toàn bộ Địa Ngục Hỏa Diễm.

Huyền Vân Tiên cắn chặt răng, chọn lựa tránh né.

Vừa lúc đó, chỗ Lâm Phàm đứng đột nhiên cũng xuất hiện một con lốc lửa nhỏ, khiến Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ.

Thế nhưng, ngay một sát na sau, sắc mặt hắn hơi đổi.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +100 exp."

....

- Bên này, bên này có huyết động.

Lâm Phàm lại "làm người tốt", hô to nhắc nhở Huyền Vân Tiên.

Huyền Vân Tiên liếc nhìn Lâm Phàm một cái, rồi chạy tới, chui vào trong động.

- Sao ngươi không vào?

Nàng bỗng phát hiện Lâm Phàm đứng không nhúc nhích trước cửa động, vội thúc giục.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cười buồn:

- Huyết động này chỉ có thể đủ một người tránh.

Huyền Vân Tiên vừa nghe, tức thì biến sắc, vẻ mặt không dám tin nhìn Lâm Phàm.

- Ngươi...

Lâm Phàm nhìn Huyền Vân Tiên, miệng lại mỉm cười:

- Có thể dành hy vọng sống sót cho mỹ nhân như nàng, chính là vinh hạnh của ta. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã hoàn toàn chìm vào trong đôi mắt kia rồi. Chỉ tiếc rằng thời gian gặp nhau quá ngắn...

Huyền Vân Tiên muốn mở miệng, lại bị Lâm Phàm ngắt lời.

- Đừng nói gì cả, trước khi chết, có thể được nhìn nàng thật gần, thật kỹ thế này, đã là hạnh phúc lớn nhất của ta. Bảo trọng...

Lâm Phàm dứt lời, nâng một tảng đá lớn cạnh đó lên, từ từ che lấp cửa động.

Đúng lúc này, con sóng lửa hùng hục đã tràn tới càng lúc càng gần, muốn thiêu đốt thân thể Lâm Phàm. Lâm Phàm không ngừng ứa mồ hôi, mặt lộ vẻ vô cùng đau đớn, lại giống như liều mạng dùng sức chấn trau hai hồ, cố gắng che lấp cửa động.

Trốn trong động, Huyền Vân Tiên cứ thế ngây người nhìn Lâm Phàm nghiêng rằng lấp dần cửa động, tới khi tảng đá kia hoàn toàn che khuất cũng không nói nổi một câu nào, tựa như bị hành động và những lời vừa rồi của Lâm Phàm làm cho ngơ ngẩn.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm đang tự do chạy qua lại trong làn sóng lửa, y phục trên người hắn đã bị cháy sạch.

- Hắc hắc, tiểu gia thực là một thiên tài. Xem ra, sau này trên thế gian, lại có một muội tử không biết tên bị hào quang của tiểu gia bao phủ rồi.

Ban nãy, Lâm Phàm phát hiện con lốc lửa không có bất kỳ sát thương gì với mình, bèn nảy ra ý này.

Hắn nghĩ, nếu cứ trốn trong động, đợi chuyện này qua đi, hắn vẫn phải tiếp tục chạy trốn, xui xẻo một chút còn sẽ bị bắt được. Vậy tại sao không để đối phương cho là mình đã chết, thậm chí về sau chẳng may gặp lại, đối phương còn phải cảm kích thay vì đuổi giết mình. Thêm nữa, phượng hoàng đại chiến với đây từng thần bí kia, sao mình không rình một bên mà xem, nhờ đâu có bảo vật rơi ra, mình nhặt được, vậy còn không phát tài?

Nghĩ là làm, từ đó có một màn lưu manh si tình nhường phần sống cho cô gái lần đầu tiên gặp mặt...

Lúc này, trận chiến trên trời giống như sắp tới hồi kết. Phượng hoàng có vẻ đã không còn là đối thủ của dây thừng kia, dần rơi xuống thế hạ phong.

Vừa lúc đó, một màn khiến Lâm Phàm kinh ngạc đã xảy ra. Dây thừng kia đột ngột tăng mạnh hào quang, hào quang bao phủ lấy cả phượng hoàng. Tiếp đó, dây thừng xoay tròn, quấn quanh đối thủ, rồi lại một luồng hào quang khác lóe lên, phảng phất như là cảm chế gì đó, gắt gao khác chế phượng hoàng.

Kế tiếp, một bàn tay khổng lồ xuất hiện từ trong cái vòng xoáy trên hư không, tia sét quấn quanh đầu ngón tay, tổng thể bàn tay phủ đầy phù văn khó hiểu. Bàn tay chuyển động rất chậm, giống như đang bị cái gì đó khắc chế, nhưng không ngừng nhích về phía phượng hoàng kia.

Phượng hoàng đang bị trói chặt thấy một màn như vậy thì rít thảm một tiếng, lửa trên thân bùng mạnh lên, phá tan trói buộc, lao về phía vòng xoáy trên hư không.

"Àmmmmmm..."

Ánh sáng chói lóa lóe lên khiến Lâm Phàm phải nhắm chặt hai mắt lại, sau đó trời đất rung lắc kịch liệt, như là muốn đổ sụp.

Đợi khi Lâm Phàm mở mắt ra, lại không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Bầu trời vẫn là bầu trời ấy, nhưng vòng xoáy kia không còn, phượng hoàng cũng không còn... Tất cả khôi phục bình tĩnh.

Chỉ có dòng sông lửa vẫn đang lặng lẽ chảy xuôi.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, bỗng hai mắt tỏa sáng.

Phía dưới nhất định có cái gì đó...

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi thêm, lao đầu vào trong dòng sông lửa.

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Bí ẩn dưới đáy dòng sông lửa

Dịch giả: †Ares†

oOo

Trận đại chiến khiến lòng người run sợ đã xong.

Hung thú thượng cổ phượng hoàng cũng biến mất, mà luồng uy áp làm cho người ta ngạt thở bao phủ Địa Ngục Hỏa Diễm cũng tiêu tán trong một khắc này.

Vài vệt sáng về ngang trời bay tới, một đám người bỗng bành hạ xuống.

Mấy người này chính là người của Huyền Kiếm Các.

Bọn họ nhìn rõ tất cả chuyện vừa xảy ra, rung động đến độ giờ chỉ nghĩ lại thôi cũng vẫn còn kinh hãi.

Huyền Vận chau mày, nhìn Địa Ngục Hỏa Diễm đã êm ả trở lại, nhưng trong lòng vẫn mãi không thể bình ổn.

Bà là trưởng lão Huyền Kiếm Các, tu vi Đại Thiên Vị cao giai, tuy chưa phải đứng đầu Đông Linh châu, nhưng cũng không thể coi thường. Vậy mà chỉ là uy áp từ vòng xoáy kia thôi đã khiến bà cảm nhận được khí tức tử vong.

Việc này, bà nhất định phải trở lại báo cáo với tông môn. Đây là lần đầu tiên Đông Linh châu phát sinh tình huống như vậy.

Một cỗ lực lượng thần bí không nên thuộc về Đông Linh châu xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện ở một cấm địa như Địa Ngục Hỏa Diễm, liệu mục đích thật sự chỉ vì con hung thú thượng cổ kia?

Đúng lúc này, chợt có tiếng động truyền ra từ bên trong Địa Ngục Hỏa Diễm.

Huyền Vận biến sắc, cảnh giác chung quanh. Tới khi thấy rõ bóng người tới, mặt bà giãn ra, vui vẻ hẳn lên.

- Vân Tiên, muội không sao chứ?

Các đệ tử xung quanh cũng tươi cười tiến lên chào đón Huyền Vân Tiên. Ban nãy họ cứ ngỡ nàng đã chết ở chỗ này rồi.

Giờ phút này, Huyền Vân Tiên cứ ngỡ ngác bước tới, giống như là gặp chuyện kích lớn lao gì đó, ánh mắt hoảng hốt không ngừng nhìn quanh, như đang tìm kiếm cái gì.

Thế nhưng dần dần... Trên mặt Huyền Vân Tiên hiện rõ vẻ thất vọng.

- Không sao cả.

Huyền Vân Tiên lắc lắc đầu.

Trong đầu nàng, giờ chỉ còn lại hình ảnh ở giây phút kia.

Khuôn mặt của người nam nhân kia, những câu nói cuối cùng của người đó.

Khi cơn sóng lửa bắt đầu bén qua thân thể nam nhân ấy, Huyền Vân Tiên vô cùng lo lắng. Rồi đến khi nam nhân ấy liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng để nhấc tảng đá lớn che đi huyết động, nàng cảm thấy mình hít thở không thông, bị thương và một cảm giác khác, chưa từng xuất hiện không ngừng trào dâng trong lòng nàng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có cảm thụ như vậy.

- Vân Tiên, mọi người không sao là tốt rồi, nơi này quá mức quý dị, nhanh chóng rời đi thôi.

Huyền Vân cảm thấy Huyền Vân Tiên có gì đó không đúng, nhưng cũng chỉ cho rằng nàng còn kinh hãi vì một màn ban nãy.

Huyền Vân Tiên quay đầu nhìn thoáng qua một hướng, trong mắt có vẻ gì đó rất lạ, cuối cùng gật gật đầu, khôi phục về bình tĩnh, chỉ còn để lại trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia một tia ưu sầu.

Chỗ giữa sườn núi.

Sa Mạc Thập Tứ Phi bị đám Lôi Hằng Phong bắt được. Địa Ngục Hỏa Diễm vừa có dị biến, đám người Lôi Hằng Phong đã quay lại, sau đó vừa vặn chạm mặt Sa Mạc Thập Tứ Phi. Lôi Hằng Phong đương nhiên rất hận mười bốn gã trấn lột sạch sẽ của đám người mình, kết quả là dùng thực lực tuyệt đối mà bắt lấy mười bốn người.

Hiện giờ Sa Mạc Thập Tứ Phi đều cúi thấp đầu, quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đau khổ.

Đại nhân không biết tung tích, bọn hắn lại bị người hàng phục, nhìn bộ dáng đối phương, sợ là sẽ không cho bọn hắn đường sống.

- Các ngươi đang làm gì thế?

Lúc này, đoàn người do Huyền Vân dẫn đầu đi qua, bà ta thấy thế bèn hỏi.

- Huyền tiên bối, là đám người này chặn đường đánh cướp chúng vân bối, mà người cầm đầu bọn chúng chính là kẻ đã bắt Lưu huynh.

Huyền Vân nhìn Sa Mạc Thập Tứ Phi, khẽ cau mày:

- Lệ khí* quá nặng, giết đi, tránh tai họa muôn dân.

(*Lệ khí: sự u ám, ác độc)

- Vâng.

Lôi Hằng Phong gật gật đầu, thế nhưng vừa định động thủ, thì Huyền Vân Tiên lại lên tiếng.

- Thả bọn họ đi.

Huyền Vân Tiên bình tĩnh nói.

Lôi Hằng Phong hơi sững sờ:

- Chuyện này...

Huyền Vân Tiên hừ khẽ một tiếng, có vẻ không vui.

Lôi Hằng Phong cực kỳ hoảng sợ, cuối cùng gấp gấp nói:

- Dạ.

Chỉ là Lôi Hằng Phong không biết vì sao Vân Tiên tiên bối lại muốn thả đám người này.

- Đại nhân của các ngươi đã chết rồi, tự giải quyết đi.

Huyền Vân Tiên nói. Nàng đương nhiên nhìn ra Sa Mạc Thập Tứ Phi đều là những kẻ có lệ khí rất nặng, chỉ sợ người chết trên tay bọn hắn cũng không ít. Thế nhưng đại nhân của bọn hắn xả thân cứu nàng, hiện giờ nàng cũng chỉ có thể làm được chuyện này.

- Cái gì...?

Sa Độc Long há hốc miệng, không dám tin, nhưng già nhìn ra được, đối phương không có gạt bọn hắn. Cuối cùng Sa Độc Long thở dài một tiếng, quay sang gạt gạt đầu với các huynh đệ, rồi mười bốn người cùng rời khỏi nơi này.

- Vân Tiên, sao thế?

Huyền Vận nghi ngờ hỏi.

- Sư tỷ, trong Địa Ngục Hỏa Diễm, nếu không có đầu lĩnh của bọn họ, chỉ sợ muội đã chết rồi.

Huyền Vân Tiên nói, vẫn một vẻ bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra ánh sáng khác thường.

Huyền Vận nhìn Vân Tiên, cuối cùng cũng không hỏi nhiều.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm đang thoải mái di chuyển trong dòng sông lửa, lặn sâu xuống bên dưới. Hắn không ngờ Bất Diệt Ma Thể lại mạnh như vậy, chẳng lẽ tới mức nước lửa bất xâm rồi sao?

Lửa cháy trên người hắn chỉ có thể hóa thành exp, tuy không nhiều, nhưng tích tiểu thành đại. Trong mắt Lâm Phàm, đây vẫn là một nơi thăng cấp rất tốt.

Thiên Địa Dung Lô đương nhiên càng tốt hơn, nhưng Lâm Phàm không dự định trải nghiệm lại cảm giác không phải người nên chịu đựng kia.

So với nó, con sông lửa này quá thoải mái, không khác gì được ngâm mình trong một dòng suối nước nóng.

Đang tiếp tục lặn sâu, chợt Lâm Phàm nhìn thấy có điểm đỏ lóe lên, giống như có thứ gì đó nằm ở dưới kia.

Hắn mừng rơn, lập tức bơi nhanh đến.

Lần này hắn tới Địa Ngục Hỏa Diễm là để tìm kiếm bảo bối ghi trên Thất Thánh Bảo Đồ, nhưng nơi này vô cùng rộng lớn, mà trên bản đồ cũng không có dấu hiệu hay tọa độ gì cả.

Hắn còn đang cho rằng mình phải mò mẫm ở đây một thời gian, không ngờ lại xảy ra màn đại chiến vừa rồi. Cánh tay không lồ kia rõ ràng định thò xuống con sông lửa này, cuối cùng lại bị phượng hoàng liều mình ngăn trở. Như vậy trong con sông lửa này nhất định có bảo bối.

Lâm Phàm không ngừng lặn xuống, đột nhiên phát hiện, giống như mình vừa chui qua một lớp màng ngăn mỏng nào đó. Hắn cũng không quá để ý, tiếp tục lặn.

Đến khi ngẩng đầu lên, hắn mới phát hiện, có một bức màn sáng chặn lại sông lửa, lửa cháy hùng hực chỉ có thể không ngừng lưu động bên trên tấm màn này, một tia cũng không rơi xuống nổi.

Thần kỳ, quả thật quá thần kỳ.

Lâm Phàm cẩn thận đánh giá chung quanh, nơi này phẳng phất như trên mặt đất, không hề có cảm giác chịu áp lực.

Nhìn lại thân thể đã không còn mảnh vải, Lâm Phàm lại lấy một bộ quần áo mới từ trong túi chứa đồ ra, mặc lên, sau đó đi tới trước, thăm dò khu vực thần bí này.

* * *

- Ở...

Lúc này, ánh mắt của Lâm Phàm dừng trên mặt đất đằng kia. Nơi đó có những khối đá thủy tinh tỏa ra hào quang màu đỏ, thi thoảng lại tản mát một tia khí tức không bình thường.

- Bảo bối, đây nhất định là bảo bối.

Lâm Phàm mừng rỡ, vội chạy tới nhặt thử một khối đá thủy tinh kia lên.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện Đá Niết Bàn."

"Đá Niết Bàn: kết tinh do hung thú thượng cổ phượng hoàng ngưng kết thành lúc niết bàn lần thứ tư, ẩn chứa lực sinh mệnh vô tận."

Lâm Phàm còn chưa biết dùng nó như thế nào, nhưng mới nghe giới thiệu đã đủ để hắn cao hứng.

Lực sinh mệnh vô tận.

Thứ này quan hệ tới lực sinh mệnh thì chắc chắn không phải là phế vật. Nếu không tìm ra cách dùng, cùng lắm ca luyện khí, không thì lại để luyện đan.

Sau đó Lâm Phàm cũng không nói thêm cái gì, bắt đầu nhặt hết lên. Những viên đá này to nhỏ khác nhau, khối nhỏ nhất chỉ bằng cái móng tay, mà lớn nhất thì cỡ một nắm tay.

Một đường vui tươi hơn hồ, tay nhặt đá, mồm huyết sáo vang, đến khi Lâm Phàm nhìn thấy trước mặt là một quả cầu trắng tinh trông hệt như quả trứng, đang lơ lửng trên một ngọn lửa, thì mới dừng bước.

- Gặp được đại bảo bối rồi...

Lâm Phàm bỏ hết Đá Niết Bàn vào túi, sau đó từ từ tiến đến, cẩn thận dò xét quả trứng có lớp vỏ trắng, thì thoảng lại lóe lên những đường vân đỏ rực.

- Hay đây là trứng phượng hoàng?

Lâm Phàm lẩm bẩm.

Hắn nhớ tới một câu: chỗ của phượng hoàng, nhất định có trọng bảo.

Nếu đây thật sự là trứng phượng hoàng, vậy quá xứng với hai từ "trọng bảo".

Đời sau của hung thú thượng cổ a, nếu trưởng thành giống như đời đầu, vậy chính là tồn tại có thể quét ngang siêu cấp đại phái, chi sợ toàn bộ Đông Linh châu cũng không ai địch nổi.

Lâm Phàm vươn tay xoa xoa quả trứng, thậm chí có thể cảm nhận được có một sinh mệnh đang lăn lộn bên trong đó.

"Đinh, chúc mừng phát hiện trứng của hung thú thượng cổ phượng hoàng."

"Trứng phượng hoàng: kết tinh của hung thú thượng cổ phượng hoàng, một tháng sau phá vỏ."

Vừa nghe nhắc nhở, Lâm Phàm cười âm lên, quả nhiên là trứng phượng hoàng, hơn nữa một tháng sau sẽ chui ra khỏi vỏ.

Hắn cố nén kích động trong lòng. Chờ phượng hoàng đi ra, vậy không phải ca có một bảo tiêu siêu cấp miễn phí sao?

Hung thú thượng cổ siêu cấp này chính là vượt qua cảnh giới Đại Thiên Vị a, khi đó lợi dụng thật tốt, nhất là đem đi cày cấy, chẳng phải không bao lâu thì tu vi của ca cũng có thể vượt qua Đại Thiên Vị sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm lau nước dãi, sau đó đặt mộng ngồi dưới đất, cứ như vậy nhìn chăm chăm trứng phượng hoàng.

Hắn quyết định sẽ nhất quyết không rời đi cho tới khi trứng nở. Nếu rời đi, chẳng may đúng lúc có kẻ khác đến, vậy mình còn không phải khóc cạn nước mắt chưa đủ.

Cứ như vậy, Lâm Phàm khoanh chân ngồi ở chỗ đó, lẳng lẳng nhìn.

Thời gian trôi nhanh, ước chừng ba ngày sau, Lâm Phàm có chút nhàm chán, bèn móc ít đồ ăn cướp được từ túi trữ vật của đám Lôi Hằng Phong ra, lấp đầy cái bụng.

Cứ ngồi không thế này một tháng, không điên mới là lạ, phải kiếm gì làm mới được.

Hắn lại lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, cẩn thận nghiên cứu. Đây là lần đầu tiên hắn làm vậy kể từ khi phủ đến tay.

Thân phủ có hào quang nhàn nhạt bao quanh, đồng thời còn có một luồng khí tức cổ xưa. Lắc lắc phủ, hắn chợt thấy hình như có đồ án gì đó rất mờ nhạt, ẩn dưới lớp hào quang.

Lâm Phàm vội lấy tay sờ khắp thân phủ, lại thấy trơn nhẵn vô cùng, không có chỗ nào lồi lõm hay vết khác. Chẳng lẽ vừa rồi hắn nhìn nhầm?

Lâm Phàm hơi nghi hoặc, mắt không chớp nhìn chăm chăm lên thân phủ. Đúng lúc này, thân phủ lại lóe lên hào quang.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thấy rõ ràng rồi.

Khi luồng sáng kia lóe lên, đích thật là hiện ra một bộ đồ án, nhưng chỉ thấy được trong khoảng một giây.

....

Ngày đêm xoay vần, dưới đáy con sông lửa này, Lâm Phàm đã không còn khái niệm thời gian.

Ngoại trừ đợi phượng hoàng con phá vỏ trứng chui ra, hắn chỉ còn biết đặt hết tâm trí lên Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Rốt cuộc, ở một ngày nào đó, Lâm Phàm đứng lên.

Trong đầu hắn giờ chỉ còn lại đồ án trên thân phủ.

Đồ án vẽ một đại hán cỡi trần, cầm một chiếc phủ trong tay, lại trong tích tắc bỏ một nhát, cắt qua tầng tầng hư không, xé rách hư không tạo thành một dòng nước lũ.

Lâm Phàm nhắm mắt, cảm thụ được khí tức từ Vĩnh Hằng Chi Phủ truyền đến. Đó là một cỗ khí tức xa xưa mà vĩnh hằng, rất xa, lại cũng rất gần.

Chợt hần rung cổ tay, Vĩnh Hằng Chi Phủ phát ra một tia sáng chói mắt.

"Xoẹt..."

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm giác mình chính là đại hán cỡi trần kia, hấp thụ lực lượng thiên địa, bỏ một phủ trong trong hư không.

"Àm..."

Trong phút chốc, trước mặt Lâm Phàm xuất hiện một cái khe đen kịt, vô số dòng khí chui ra vào trong cái khe giữa không trung này.

Lâm Phàm bỗng mở trừng hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc, chỉ mới một phủ này thôi, lại đã tiêu hao một nửa chân nguyên của hắn.

Khủng bố như vậy...

Chân nguyên trong cơ thể Lâm Phàm, có thể nói là mênh mông như biển lớn, tuy mới chỉ là Nhập Thần sơ giai, nhưng lượng chân nguyên lại tương đương với cao thủ cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Thế mà một phủ kia lại tiêu hao quá nửa chân nguyên của hắn, thật sự là không thể tưởng tượng.

"Đỉnh, chúc mừng linh ngộ Khai Thiên Tam Phủ thức thứ nhất: Thương Khung."

"Thương Khung, cấp bậc: 1."

....

Lâm Phàm thờ phỉ phò từng ngum, cũng thâm cảm thán, chỉ mới cấp 1 đã tiêu hao đến quá nửa chân nguyên của hắn, nếu cấp cao hơn, chẳng phải hút khô hần luôn?

Sau đó, Lâm Phàm khôi phục chân nguyên, lại vùi đầu vào một phủ mới linh ngộ được.

"Thương Khung."

Giờ khắc này, tinh khí thần của Lâm Phàm đều đạt trạng thái đỉnh, nháy mắt chém ra một phủ, vô số dòng khí như nước lũ cuốn lấy lưỡi phủ, phá toái hư không, lại hình thành dòng nước lũ từ đủ loại khí ngay trên hư không.

- Quá mạnh!

So với Nhất Chi Tịch Diệt, một búa này càng thêm lợi hại, lực phá hoại cũng càng lớn.

Lâm Phàm cầm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, lại cẩn thận cảm ngộ. Khai Thiên Tam Phủ, hiện giờ chỉ có một thức, chắc bởi vì Vĩnh Hằng Chi Phủ này đang bị hư hao, sợ là hai thức kia phải chữa trị Vĩnh Hằng Chi Phủ xong mới học được.

Nhưng Lâm Phàm cũng không gấp. Theo hắn, một thức này đã đủ để mình dùng rất lâu rồi.

Hắn lại thâm cảm thán vận may của mình. Xem ra tiểu gia thật sự là người có siêu cấp số mệnh rồi, đồ án con con trên Vĩnh Hằng Chi Phủ mà ca cũng đề ý tới, rồi học được công pháp bậc này.

"Crắc... tách..."

Vừa lúc đó, tiếng nứt vỡ vang lên. Lâm Phàm mừng như điên, vội quay đầu lại.

- Muốn chui ra rồi...

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Phượng hoàng trong lột gà chiến

Dịch giả: †Ares†

oOo

Trên lớp vỏ trứng trắng tinh kia, đã có thêm chi chít vết nứt. Trong một sát na, một luồng sáng đỏ lóe lên.

Lâm Phàm mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt, trong lòng rất kích động, hung thú thượng cổ trong truyền thuyết rốt cuộc muốn xuất thế.

Một tiếng kêu to truyền ra từ bên trong vỏ trứng, âm thanh trong trẻo mà cao vút.

Ở một khắc này, Lâm Phàm thấy được một luồng sáng đỏ nhảy vọt ra khỏi vỏ trứng, sau đó đứng ngay cạnh vỏ trứng mà đập đập cánh.

Là một con gà! Một con gà lông chưa mọc đủ, có hai chân, mỗi chân ba ngón! Giờ nó đang ngẩng cao đầu, thế nhưng nhìn thế nào cũng không có vẻ gì là một con phượng hoàng non.

Bỗng nó cúi xuống, cúi mổ mổ cái "nhà cũ" của mình, tốc độ nhanh như máy đóng cọc, thoáng cái đã dọn sạch đồng vỏ. Sau đó, nó lại ưỡn ngực nhảy lên bệ đá, đối diện với Lâm Phàm.

Lúc này, Lâm Phàm vẫn giữ nguyên bộ dáng mở to mắt, chỉ thêm há hốc mồm, mặt nghệt ra.

Tiểu gia thù hận suốt một tháng, chính là cái thứ nào sao?

Phượng hoàng đã chiến đấu với đại năng thần bí trong vòng xoáy và con gà ghê này có chỗ nào liên quan đến nhau?

Mà con gà con kia thì lúc lắc cái đầu, đôi mắt to tròn như có thêm vô số dấu chấm hỏi, bởi vì sinh vật trước mắt này chẳng có điểm nào giống nó cả.

- Mày...

Lâm Phàm vươn ngón tay, muốn hỏi xem con gà ghê này rốt cuộc là giống gì.

Nhưng đúng lúc này, con gà con kia đột nhiên nhắm chặt mắt, ngã lộn xuống đất, đầu ngoẹo một bên, hai chân giờ thẳng lên trời, cái lưỡi đỏ nhỏ xíu duỗi ra, không hề nhúc nhích, giống như đã chết.

Lâm Phàm biến sắc, lập tức tiến lên, lắc lắc thân hình con gà con:

- Động dậy đi cu!

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm nhận được, lực lượng sinh mệnh của con phượng hoàng xác gà vừa sinh này đang không ngừng trôi đi. Chuyện này thật quái lạ, bởi vì phượng hoàng là sinh vật có sinh mệnh "trâu" nhất, cả rùa già sống được vạn năm cũng không sánh nổi, vậy tại sao vừa ra đời đã muốn nghèo rồi?

- Ê ê, gà con, mày có làm không, tiểu gia bảo hộ mày một tháng, giờ mày vừa ra đời đã muốn quy thiên sao? Mày đừng có lương tâm thế chứ.

Lâm Phàm có chút luống cuống, đây rốt cuộc là tình huống gì, chẳng lẽ có vấn đề gì trong quá trình thai nghén, con trống có khi là gà, cho nên ghen không thuần chủng, sinh ra quái thai sao?

Khoan, lực sinh mệnh?

Lâm Phàm đột nhiên nghĩ đến Đá Niết Bàn, không phải thứ đó ẩn chứa lực sinh mệnh vô tận sao?

Hắn cũng không nghĩ thêm, vội lấy hết số Đá Niết Bàn mình nhặt được ra, để quanh con gà con. Đá Niết Bàn lóe lên hào quang đỏ, sau đó hóa thành một dòng suối sinh mệnh, chảy vào thân hình của con gà con.

- Có tác dụng..

Lâm Phàm cảm nhận được sinh mệnh của con gà con không giảm nữa, mà đang tăng dần. Tới khi viên đá cuối cùng tan biến, Lâm Phàm mới thở phào một hơi, cứu được rồi.

Bất kể thế nào nói, cho dù con gà ghê này là quái thai lai tạp, thì cũng là đời sau của hung thú thượng cổ a. Đào tạo tốt, nhất định cũng sẽ thành một trợ thủ đắc lực.

Lâm Phàm vươn tay định sờ thử đầu con gà con, thế nhưng tay chưa đến nơi, con gà vừa rồi còn như chết lại đột nhiên bật dậy, mổ thật mạnh lên tay

Lâm Phàm

Cái #\$(!@#%&...</p></div>
<div data-bbox="51 86 946 115" data-label="Text"><p>Lâm Phàm nhìn cái vết lõm sâu trên lòng bàn tay mình mà không dám tin. Thân thể của hắn đã đạt tới cường độ của Tiểu Thiên Vị cao giai, vậy mà lại bị một mỏ của con gà ghê này làm lõm sâu một lỗ.</p></div>
<div data-bbox="51 127 953 156" data-label="Text"><p>Trong tích tắc Lâm Phàm ngậy người, con gà đã mở ra hai cái cánh lơ thơ vài cọng lông, đập đập rất uy vũ, sau đó chạy như điên về đằng xa, phăng phất là dùng toàn bộ sức lực từ khi sinh ra để mà chuẩn.</p></div>
<div data-bbox="51 168 403 184" data-label="Text"><p>Lâm Phàm phục hồi tinh thần lại, nổi giận gầm lên một tiếng:</p></div>
<div data-bbox="51 196 174 211" data-label="Text"><p>- Đứng lại cho tao...</p></div>
<div data-bbox="51 223 523 238" data-label="Text"><p>Sau đó, thân hình hắn hóa thành một luồng sáng, bay về hướng con gà vừa chạy.</p></div>
<div data-bbox="51 250 518 266" data-label="Text"><p>Con gà con thấy "quái vật" kia đuổi theo thì hoảng hốt, lại càng chạy nhanh hơn.</p></div>
<div data-bbox="51 277 188 292" data-label="Text"><p>- Tiểu Thiên Vị sơ giai.</p></div>
<div data-bbox="51 304 872 320" data-label="Text"><p>Lâm Phàm thấy thế thì kinh ngạc vạn phần, không ngờ con gà ghê này vừa ra đời đã có tu vi Tiểu Thiên Vị sơ giai, thật sự là quá kinh khủng.</p></div>
<div data-bbox="51 331 680 347" data-label="Text"><p>Hung thú thượng cổ không hổ là hung thú thượng cổ, không phải hung thú bình thường có khả năng so sánh.</p></div>
<div data-bbox="51 358 707 375" data-label="Text"><p>Ngẫm lại, nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ, sợ là đã bị một mỏ ban nãy của con gà này phế đi một bàn tay.</p></div>
<div data-bbox="51 386 946 415" data-label="Text"><p>Lâm Phàm càng nghĩ càng tức giận, mắt công mắt sức canh cho nó một tháng, còn dùng Đá Niết Bàn cứu cái mạng nhỏ của nó, vậy mà nó dám trở mặt, thật là đáng giận vô cùng.</p></div>
<div data-bbox="51 427 219 442" data-label="Text"><p>Không nghe lời phải không?</p></div>
<div data-bbox="51 454 328 470" data-label="Text"><p>Tốt lắm, vậy để tiểu gia dạy mày cách nghe lời.</p></div>
<div data-bbox="51 481 945 510" data-label="Text"><p>Con gà con một đường chạy như điên, bỗng quay đầu, xem "quái vật" còn đuổi theo không. Đúng lúc này, nó nhìn thấy một cái roi dài đang bay về phía mình.</p></div>
<div data-bbox="51 522 832 538" data-label="Text"><p>Chiếc roi như linh xà, quấn lấy chân của con gà con, sau đó Lâm Phàm dùng sức kéo, gà con té nhào, bị lôi tới trước mặt Lâm Phàm.</p></div>
<div data-bbox="51 550 497 565" data-label="Text"><p>Lâm Phàm nhìn con gà con đang hoảng sợ, kéo miệng khe nở một nụ cười.</p></div>
<div data-bbox="51 577 463 593" data-label="Text"><p>Sau đó, hắn lại lấy từ túi chứa đồ ra một cái giá nướng và một ít gia vị.</p></div>
<div data-bbox="51 604 766 620" data-label="Text"><p>Con gà con bị trói trên một cái cột đá, mặt có chút nghi hoặc nhìn "quái vật" trước mắt, không biết đối phương định làm gì.</p></div>
<div data-bbox="51 632 663 647" data-label="Text"><p>Lâm Phàm liếc nhanh nó một cái, ánh mắt lóe lên vẻ bí hiểm, hừ cho con gà con muốn hồn phi phách tán.</p></div>
<div data-bbox="51 659 935 688" data-label="Text"><p>Lâm Phàm lại lấy một con gà đã được cắt tiết sẵn ra, nhổ lông sạch sẽ ngay trước mắt gà con, sau đó cầm con dao sắc lém lên mổ bụng làm sạch, rắc gia vị, cuối cùng gác lên trên giá nướng.</p></div>
<div data-bbox="51 700 475 716" data-label="Text"><p>Mấy thứ này đều là những đồ hắn chuẩn bị trước để đi ra ngoài lịch lãm.</p></div>
<div data-bbox="51 727 777 743" data-label="Text"><p>Theo Lâm Phàm, con hung thú thượng cổ này nhất định có chỉ số thông minh không thấp, có thể hiểu được hắn muốn làm gì.</p></div>
<div data-bbox="51 755 686 770" data-label="Text"><p>Mà con gà con bị trói trên cột đá không ngừng kêu thảm, xem ra quả thật đã hiểu "quái vật" này đang làm gì.</p></div>
<div data-bbox="51 782 896 798" data-label="Text"><p>Lâm Phàm lại đi về phía con gà con, miệng vẫn nở nụ cười, nhưng lại khiến con gà không rét mà run. Hắn còi bỏ roi dài đang trói con gà con ra.</p></div>
<div data-bbox="51 809 529 825" data-label="Text"><p>Con gà con khôi phục tự do, đứng thẳng bằng hai chân, nhưng không nhúc nhích.</p></div>
<div data-bbox="51 836 326 852" data-label="Text"><p>Lâm Phàm nhìn thấy nó đã đủ sợ hãi, cười nói:</p></div>
<div data-bbox="51 863 310 880" data-label="Text"><p>- Sau này tên của mày là Gà Con, rõ chưa?</p></div>
<div data-bbox="51 891 375 907" data-label="Text"><p>Con gà con sao dám phản đối, liền điên cuồng gật đầu.</p></div>
<div data-bbox="51 918 304 935" data-label="Text"><p>Quá kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng.</p></div>
<div data-bbox="51 945 299 962" data-label="Text"><p>- Còn nữa, sau này mày phải kêu thế này.</p></div>
</div>

- Ò ó o... Ò ó o...

Lâm Phàm làm mẫu.

Gà Con lại gật đầu, sau đó thử kêu:

- Ò ó o...

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, tuy chưa chuẩn lắm, nhưng cứ kêu quen thì sẽ giống như đúc.

Phượng hoàng tính là cái gì?

Ca đây muốn nuôi một con phượng hoàng theo kiểu gà chiến.

Mà thế thì còn cần tiếp tục dạy dỗ thêm chút nữa.

Gà Con nhìn quái vật mang khuôn mặt xấu xa trước mắt, thân hình lơ thơ lông lá cũng sợ hãi run lên.

Giờ khắc này, một tràng tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian.

- Ò Ó OOOOOOOO...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Cáo mượn oai hùm

Dịch giả: †Ares†

oOo

Sau một hồi dạy dỗ "vừa đấm vừa xoa", Lâm Phàm thành công thu phục Gà Con, đặt địa vị chí cao trong lòng nó.

Tuy hiện giờ con gà suýt trụi lông này có bề ngoài rất chán đời, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, Gà Con sẽ không dễ hấn thất vọng.

- Gà Con, lại đây.

Hấn để Gà Con đứng lên vai mình, chuẩn bị tiếp tục xâm nhập sâu hơn.

Gà Con này chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn, chứ bảo bối trên Thất Thánh Bảo đồ còn chưa tìm được.

Địa Ngục Hỏa Diễm to lớn như thế, Lâm Phàm cũng không dám cam đoan bảo bối kia nằm trong dòng sông lửa này. Nhưng nếu nói chỗ nguy hiểm nhất Địa Ngục Hỏa Diễm, thì đúng là nơi đây rồi.

Thông thường, nếu muốn giấu đồ tốt, đều sẽ đặt ở nơi nguy hiểm nhất.

Một người một gà cứ vậy tiến lên. Bên dưới dòng sông lửa này như tự thành một khoảng trời đất riêng, nếu không phải trên đỉnh đầu là bức màn sáng che chắn lửa, Lâm Phàm còn cho rằng nơi này là một chỗ nào đó trên mặt đất.

Chợt Lâm Phàm phát hiện, phía trước đã xảy ra biến hóa, mặt đất vốn tối đen đang dần dần cải biến.

Những cây cỏ thụ cao ngất xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, lại có chim bay lượn chuyển từ cây này sang cây khác.

"Gràooo..."

Lúc này, một con hung thú bỗng nhảy ra từ một góc tối, hướng Lâm Phàm rống giận một tiếng, khuôn mặt dữ tợn đến mức Lâm Phàm cũng phải giật mình.

Nơi này lại có thể có hung thú sinh tồn, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng a.

Gà Con chột đập đập cánh, nhảy từ trên vai Lâm Phàm xuống, đối mặt với hung thú kia, kêu to:

- Ô ó ó...

Tiếng kêu quá quái dị, nhưng Gà Con chính là đời sau của hung thú thượng cổ, trong huyết mạch tự nhiên mang theo một cỗ uy nghiêm khiến vạn thú phải thần phục.

Con hung thú kia biến sắc, có chút khiếp đảm, không ngừng lùi về sau, như là muốn chạy trốn.

- Gà Con, hỏi nó xem nơi này có chỗ nào quái dị không?

Lâm Phàm và Gà Con đã đi không biết bao lâu, nhưng đến cả cộng lông cũng không thấy, sớm đã sốt ruột.

Gà Con có chỉ số thông minh cực cao, có thể nghe hiểu Lâm Phàm nói, gật cái đầu nhỏ, lại quay sang "giao lưu" với con hung thú kia:

- Ô ó....

Một lát, nó vỗ cánh, nhảy lên đầu con hung thú, sau đó kêu to với Lâm Phàm vài tiếng, giống như muốn bảo hắn đi theo.

Lâm Phàm thấy thế thì mừng thầm, xem ra có manh mối rồi.

Hắn đi phía sau con hung thú, cũng không biết qua bao lâu, cảnh sắc chung quanh cũng không ngừng biến hóa, nhưng theo ước đoán của hắn thì đã khoảng hai ngày.

Chợt con hung thú dừng bước, sau đó trao đổi với Gà Con vài tiếng, rồi bỏ chạy.

Lâm Phàm rất nghi hoặc, không biết con hung thú này bị sao. Nhưng đến khi hắn nhìn về phía xa xa đằng trước, lại bị tình cảnh trước mắt làm sợ ngây người.

Đó là một cái thác nước, nhưng thứ chảy xuôi từ trên thác xuống lại không phải nước, mà là lửa. Lửa liên miên mãi không ngừng.

- Áo thật! Nơi quái dị thế này thì nhất định có thứ hay ho!

Lâm Phàm phỏng đoán.

Mà lúc này, Gà Con dựng hết cả đám lông thừa thốt trên người lên, hai cánh giang rộng, kêu thật to về phía thác lửa kia, tựa như là bên trong đó có thứ gì đó khiến nó cảnh giác.

Lâm Phàm cũng chợt cảm giác như có có một cặp mắt ở đằng sau thác lửa đang nhìn chăm chú vào bọn hắn.

- Gà Con, trở về.

Hắn lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, nhìn chăm chú vào thác nước phía trước.

- Gràooooooooo...

Giờ khắc này, một tiếng gầm rú thật dài truyền ra từ sau thác lửa kia, đến mức hình thành một làn sóng âm, khiến tà áo của Lâm Phàm bị hất lên.

Dưới ánh mắt của Lâm Phàm, một bộ móng vuốt khổng lồ thò ra khỏi thác nước, những chiếc móng bén nhọn đỏ bừng cắm sâu vào mặt đất, giống như để ngăn ngừa bị thác nước đẩy trôi.

Lâm Phàm nghiêm mặt lại, khí tức này thật mạnh, mà chỉ mỗi bộ móng vuốt đã lớn đến như một tòa núi nhỏ rồi, vậy con hung thú này còn lớn tới đâu đây?

Sau đó, một cái đầu thò ra từ giữa thác, ngăn cách cả dòng lửa chảy. Lửa đỏ hùng hục chạm tới cái đầu kia, lập tức tạo thành màn khói dày đặc.

Cái đầu này đen kịt, phủ đầu vảy cứng, có hai đôi mắt bùng lên lửa đỏ. Mà ngay một khắc cái đầu lộ ra ngoài, nó lại rống giận với Lâm Phàm.

Tới khi toàn bộ thân hình của hung thú xuất hiện, Lâm Phàm không khỏi ngẩn đầu, cảm thấy mọi cả cổ, thật lớn a.

Thậm chí riêng hơi thở của nó, đã đủ làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Thật mạnh, thật sự quá mạnh.

Lâm Phàm cảm giác, sau thác lửa này nhất định phải có bảo bối gì đó, bằng không sao có thể có hung thú cường đại như vậy canh chừng.

Dựa vào khí tức mà đoán, chỉ ít nó có cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Lâm Phàm lùi về sau mấy bước, hung thú tu vi bậc này không phải hắn có thể ứng phó, xem ra lần này vô duyên với bảo bối.

Con hung thú khổng lồ kia há to cái miệng đầy răng nanh nhọn hoắt, về mặt hung ác hướng Lâm Phàm gào thét.

Nhưng để Lâm Phàm kỳ quái là, tại sao con hung thú này không xông lên đại chiến ba trăm hiệp cùng mình, mà cứ đứng mãi trước thác lửa?

Chẳng lẽ do tu vi của mình quá thấp, hoàn toàn không tạo nổi chú ý của đối phương?

Nghĩ vậy, Lâm Phàm cảm thấy mình bị sỉ nhục. Ca lại bị một con hung thú coi thường?

- Tốt, xem như may lợi hại, ngày hôm nay để lại cho may cái mạng, đợi sau này tao mạnh lên, nhất định phải bắt mày đập đầu.

Lâm Phàm chỉ tay lên mặt con hung thú, cổ vót vát thể diện bằng một câu "hồ báo", sau đó chuẩn bị chuồn.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm thử mở hệ thống dò xét, lập tức mặt lộ vẻ quái dị.

"Tiểu Thiên Vị sơ giai."

Lâm Phàm dụi dụi con mắt, chính mình không có nhìn lầm chứ? Tại sao chỉ có Tiểu Thiên Vị sơ giai?

Thế nhưng Lâm Phàm liên tục nhìn ba lượt, vẫn một kết quả cũ.

Hay là... Giờ khắc này, Lâm Phàm nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ con hung thú này là loại cáo mượn oai hùm?

Hắn nở một nụ cười, sau đó vỗ vỗ Gà Con:

- Chuẩn bị làm thịt...

- Ồ ó...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Bộ xương trắng như ngọc

Dịch giả: ☀Yellow☀Stone☀

oOo

Tiểu Thiên Vị sơ giai.

Tu vi này không kém. Nếu là trước kia, đây đã là tồn tại Lâm Phàm phải ngược mặt, nhưng giờ thì có chút không đủ nhìn.

Huống hồ giờ đã biết tu vi của Gà Con cũng là Tiểu Thiên Vị sơ giai, chẳng lẽ hai đánh một còn không ăn nổi đối phương?

Lâm Phàm vùng Vĩnh Hằng Chi Phủ, khởi động cơ thể một chút, chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu.

Gà Con nhìn Lâm Phàm rồi học theo, lắc cổ bẻ chân ngoáy dít, giống như đang vận khí huyết, chuẩn bị làm lớn một hồi.

Hung thú khổng lồ đứng dưới thác lửa kia đột nhiên đứng thẳng dậy, giận dữ đám ngực rống lên những tiếng đĩnh tai như óc qua cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn, đồng thời tản khí tức hung ác ra bốn phía.

Nếu Lâm Phàm không có hệ thống dò xét thực lực, chỉ sợ đã bị đối phương hù sợ.

Nhưng giờ đối phương càng tỏ ra như vậy thì Lâm Phàm càng cảm thấy nó đang chột dạ.

Lâm Phàm nhếch miệng cười, thân thể hóa thành một luồng sáng rồi xuất hiện ngay trước mặt con hung thú kia, sau đó ngẩng đầu lên:

- Muốn đánh thì đánh, không cần bày vẽ như vậy!

- Ồ ồ ồ ồ...

Gà Con cũng giương cánh như là muốn bay lên, nhưng bay không nổi, chỉ có thể gân cổ mà kêu.

Con hung thú không lồ kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, từ từ cúi đầu nhìn Lâm Phàm, sau đó bỗng co chân lại, nhảy sang một chỗ xa khác.

Lâm Phàm có chút không rõ, rốt cuộc con hung thú này muốn làm gì? Bộ dáng nó biểu hiện ra làm hắn có chút bối rối.

Mà hung thú kia kéo giãn được khoảng cách xong, bèn hướng Lâm Phàm gào thét dữ dội, ánh mắt phần nộ đã tràn ngập bất khuất, giống như muốn liều mạng cùng Lâm Phàm.

- Gràoooooooo...

Lâm Phàm nhìn đầu hung thú kia, khoe miệng lộ ra nụ cười tiện tiện. Hung thú Tiểu Thiên Vị sơ giai, Lâm Phàm nắm chắc mười phần có thể đơn giản chém giết.

- Tuy mày chẳng đáng bao nhiêu exp, nhưng nuôi nhỏ cũng là thịt, ca không ngại đâu, đến đây đi.

Lâm Phàm cười hắc hắc, nói.

Con hung thú kia liếc mắt khinh thường nhìn Lâm Phàm, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Phàm, nó vận lực vào chân sau, chạy tuốt về phía xa.

....

Giờ khắc này, một người một gà nhìn nhau, đây là tình huống quái quỷ gì?

Con hung thú này cứ như vậy chạy đi?

Loại tình huống này, Lâm Phàm đứng là chưa bao giờ thấy qua. Hung thú bình thường, cho dù là đánh không lại, cũng sẽ liều chết chiến đấu tới cùng. Nhưng con hung thú này biết đánh không lại, liền quay đầu bỏ chạy.

Lâm Phàm cũng không để tâm, cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Ài, hung thú thời này cũng gớm thật, ngày càng khôn.

Gà Con cao giọng kêu một tiếng, sau đó nhảy lên vai Lâm Phàm, một người một gà xuyên qua thác lửa, đi vào bên trong.

Sau khi tiến vào, Lâm Phàm cẩn thận quan sát bốn phía. Đây là một cái động rộng cỡ hai cái sân bóng, vách đá bốn phía đỏ rực, không ngừng tỏa ra khí cực nóng.

Lâm Phàm đi thẳng tới, đến khi trước mặt là một chiếc cửa đá, mới ngừng lại.

Cánh cửa này rất lớn, hình vuông, cao rộng đều hơn mười trượng, hoa văn được khắc bên trên cửa rất thu hút ánh nhìn.

Đó là một bức tranh được khắc sống động như thật, có bảy ông lão râu tóc bạc trắng tùm tùm lại cùng một chỗ, tư thế khác nhau, tựa như là đang bàn bạc chuyện gì đó.

Chẳng lẽ Thất Thánh Bảo Đồ này vốn là di vật của bảy người, chứ không phải một người?

Lâm Phàm vẫn luôn cho rằng Thất Thánh Bảo Đồ là bảo tàng của một vị đại năng thời cổ nào đó, nhưng hôm nay nhìn thấy bức điêu khắc trên cửa đá này, hắn hiểu, có lẽ chính xác là của bảy vị.

Lâm Phàm sờ lên trên cửa, muốn tìm cách để mở cánh cửa này ra.

Nhưng vừa bị hắn chạm tới, cửa đá đã rung lên ầm ầm, sau đó từ từ tự đẩy vào trong.

Lâm Phàm rất bất ngờ, chẳng lẽ mở dễ dàng như vậy? Cái này cũng quá không hợp thói thường rồi! Bảo bối giấu tận dưới đáy sông lửa, lại ở đằng sau thác lửa có hung thú canh giữ, vậy mà đến cánh cửa này lại không có khảo nghiệm nào sao?

Có điều cái này thật đúng ý Lâm Phàm.

Khả năng là khi thất thánh kia bố trí động phủ này, không nghĩ ra nên sắp xếp cái gì cho cửa đá.

Bước tiếp vào trong, nơi đây cũng không phải tối đen như mực giống dự tính của Lâm Phàm. Trên vách đá ở bốn phía đều có khảm đá huỳnh quang tỏa ra ánh sáng chiếu sáng mặt thất này, tuy không phải rất rõ ràng, nhưng đủ để thấy đường.

Mà cảnh tượng nơi đây cũng khác hoàn toàn với những gì Lâm Phàm tưởng tượng.

Không gian trống trải, chẳng có gì khác ngoài một cái bàn đá hình tròn chính giữa, cùng một giường đá trong một góc tối mờ.

Bởi vì đã quá lâu, nên bàn đá bị phủ đầy tro bụi. Lâm Phàm tiến lên quan sát, trên bàn đá có một hộp gỗ, hộp gỗ này cũng không biết là làm từ gỗ gì, trải qua dòng thời gian gột rửa mà lại không hề bị mục nát.

Lâm Phàm thổi sạch bụi trên hộp gỗ, sau đó mở ra. Bên trong chỉ có một viên đan dược, mà dưới đan dược là một tờ giấy màu vàng óng.

Nhờ hệ thống giám định, hộp gỗ này làm từ thân mộc, mà tờ giấy thì làm từ tơ của tằm vương hoàng kim.

Cả hai loại vật liệu này, Lâm Phàm chưa từng nghe qua, cũng không biết ban đầu trông chúng thế nào.

Lâm Phàm nhìn nội dung trên tờ giấy.

"Hỗn Nguyên Thiên Tư đan, sau khi sử dụng, thiên tư vô hạn."

Lâm Phàm khẽ nhủ mảy, vốn cho rằng đan dược này có thể để người phàm một bước lên trời, không ngờ chỉ tăng tư chất, thật là có chút thất vọng rồi. Hiện giờ tư chất của Lâm Phàm chính là thăng cấp vô hạn, loại đan dược này căn bản không có tác dụng gì đối với Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Thần Hồn Yên Diệt đan."

"Thần Hồn Yên Diệt đan: sau khi sử dụng lập tức thân tử đạo tiêu."

Lâm Phàm đang cảm xem viên đan dược này, vừa nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống thì mặt trắng bệch.

Đây là cái gì tình huống? Trên tờ giấy viết là thần đan, tại sao đến hệ thống giám định, lại hóa thành độc đan?

- Haizzz...

Lâm Phàm thờ dài một tiếng, cửa đá không có khảo nghiệm không phải không có lý, bởi vì bên trong đã quá đủ nguy hiểm. Nếu không có hệ thống phân biệt, có lẽ hắn cũng đã bị gat.

Lâm Phàm tổng cả hộp gỗ vào túi chứa đồ, rồi giờ mới nhìn thấy một bộ xương trắng như ngọc đang ngồi khoanh chân trên giường đá.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức tiến lên kiểm tra. Bộ xương này không ngừng có những điểm sáng lưu chuyển, tản ra khí tức xa xưa vĩnh hằng, làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, cho dù đã là vật chết, cũng vẫn mang theo uy nghiêm ngày trước.

Tuy rằng thân thể đã mục nát, nhưng mà bộ xương trải qua thời gian mài mòn này, lại không có chút biến hóa nào.

Chắc hẳn đây là một trong thất thánh. Lúc còn sống, tu vi của người này khẳng định thông thiên triệt địa, đã chết đi thì bộ xương ngọc vẫn không mục nát, thậm chí không nhiễm đến cả một hạt bụi.

Vạn vật bất xâm, vạn cổ bất diệt a.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: "Tình kiếp"; tìm đến tận cửa

Dịch giả: †Ares†

oOo

Phía trước bộ xương ngọc đặt một cái bồ đoàn.

Cảnh tượng này quả là rất quen thuộc với người địa cầu hiện đại như Lâm Phàm. Lúc này, Lâm Phàm còn nhìn thấy một hàng chữ nhỏ được khắc trên giường đá, ngay trước bộ xương:

"Người có duyên đến được đây, quỳ lên bồ đoàn, dập đầu một vạn tám ngàn tám trăm cái, sẽ được y bát của ta."

Lâm Phàm nhìn hàng chữ, lại nhìn bộ xương một cái, cuối cùng cười lớn.

- Ha ha, tiểu gia đang định nói tại sao lại quen mắt như vậy, chẳng phải là giống trong Thiên Long Bát Bộ như đúc sao? Nói thật, nếu không phải trên bộ xương của người còn nhìn ra từng có tiểu đệ đệ, tiểu gia còn tưởng rằng người thực sự là muội muội của Lý Thu Thủy đây.

Cái kiểu cũ rích này, Lâm Phàm đã cả đọc cả xem đến nát ra. Lay một vạn tám ngàn tám trăm cái, còn không phải khiến bồ đoàn nát vụn, sau đó thấy được bảo bối giấu trong bồ đoàn?!

Lâm Phàm trực tiếp dùng sức xé rách bồ đoàn, quả nhiên phát hiện một quyển sách màu vàng trong đó.

Quyển sách này cũng làm từ tơ của tấm vương hoàng kim, trải qua bao nhiêu năm cũng không mục nát.

Tiếp đó, hắn lại nhìn thấy một mảnh giấy được kẹp giữa quyển sách, mà nội dung trên đó khiến Lâm Phàm há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin nhìn qua bộ xương.

"Thế gian không thiếu thiên tài, dập đầu đủ vạn lần, công lực suốt đời của lão phu ẩn chứa trong xương trắng sẽ hóa thành nước lũ truyền cả cho ngươi. Nếu như dùng sức phá bồ đoàn, tự nhiên tâm linh không thành khẩn, vậy một quyển Thất Thánh Diệu Dương Lục này xem như bù cho công sức vất vả tới đây vậy."

Giờ phút này, Lâm Phàm chỉ có một ý tưởng trong đầu, đó chính là van cầu ông trời cho hắn thêm một lần cơ hội.

- Đại gia à, cho ta một cơ hội nữa đi.

Miếng ăn đã đến mồm, vậy mà lại để rơi. Lâm Phàm gào thảm thiết, trong lòng đau đớn đến cỡ nào chỉ có mình hắn mới hiểu được.

"Àmmmm..."

Đúng lúc này, mật thất đột nhiên chấn động.

Phía sau bộ xương trắng như ngọc kia bỗng đâu xuất hiện một cái khe hở không gian. Bộ xương bị hút vào trong đó, rồi biến mất không còn thấy gì nữa.

- Đại gia, đừng như vậy mà...

Thế nhưng tất cả đều đã muộn. Lâm Phàm phát hiện không gian nơi mật thất này đang bị bóp méo đi, bàn đá, giường đá vụn vụn không còn hình dạng ban đầu, rồi hóa cả thành hư vô.

- Ô ô o...

Gà Con đứng trên vai Lâm Phàm, đập cánh kêu to.

- Ô o cái đầu mày...

Lâm Phàm tóm lấy nó, ném nó chung với Thất Thánh Diệu Dương Lục vào trong cái bọc đeo sau lưng, bắt đầu chạy theo đường cũ.

Thế nhưng lực hút từ hư không vụn vụn càng ngày càng mạnh, để hắn không thể di động.

- Hố to rồi..

Lâm Phàm chỉ kịp kêu to một tiếng, sau đó hai mắt tối sầm, bị hút vào trong khe hở không gian.

....

Trước sơn môn Thánh Tông.

Lúc này, có mấy chiếc xe ngựa như đã đi qua cả một đoạn đường dài, đầy vết sương gió, xuất hiện ở lối vào Thánh Tông.

- Tiểu thư, chúng ta đã đến.

Vương Hổ thân là tổng quản Cung gia, có trách nhiệm bảo hộ an toàn của tiểu thư.

Mà lần này gã vốn không đồng ý với quyết định muốn đến Thánh Tông của tiểu thư, dù sao tông môn không phải là một gia tộc thế tục như Cung gia có thể trêu chọc. Nhưng đôi mắt với khuôn mặt kiên nghị của tiểu thư, Vương Hổ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài.

Từ Mặc thành đến Thánh Tông có một con đường không quá xa, chỉ cần mấy ngày sẽ có thể tới nơi, nhưng con đường này đầy nguy hiểm, có rất nhiều hung thú.

Bởi vậy đoàn xe lựa chọn con đường khác an toàn hơn, nhưng lại rất xa xôi, gập ghềnh, khiến họ mất hơn một tháng mới đến nơi này.

Lúc này, một cánh tay ngọc thò ra khỏi tấm màn che, sau đó một cô gái có khuôn mặt tuyệt thế bước ra từ trong xe ngựa.

Trên khuôn mặt của cô gái này mang theo một chút ưu sầu, đồng thời còn một chút do dự.

Cung Băng Dạ có được dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng thân là một người con gái, nàng chỉ có hai lựa chọn: hoặc dựa vào cường giả, hoặc tự mình có được thực lực tuyệt đối.

Mà hiển nhiên, lựa chọn đầu tiên mới là thích hợp nhất với nàng.

Cung gia tuy gia sản không nhỏ, nhưng không đủ để nàng tu luyện đến đỉnh cao, đồng thời nàng cũng tự biết thiên phú bản thân ra sao, không thích hợp theo nghiệp võ, đến được cảnh giới Tiên Thiên như giờ gần như đã là điểm cuối.

- Tiểu thư, xin tiểu thư nghĩ lại, tông môn cũng không có tốt đẹp giống như chúng ta vẫn nghĩ đâu.

Vương Hổ biết tiểu thư đã quyết ý, nhưng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở.

Cung Băng Dạ mỉm cười, giống như một bông hoa nở rộ:

- Ta đã nghĩ kỹ. Cung gia không phải một cô gái như ta có thể gánh vác.

Vương Hổ nắm chặt nắm tay, thầm thở dài trách mình vô năng, rồi nhìn về ngọn núi cao vút trong mây kia. Nơi đó chính là Thánh Địa tông môn mà người hướng tới.

- Chúng ta lên đi.

Cung Băng Dạ nói.

- Vâng.

Vương Hổ gật gù đầu.

Hành trình lần này, Cung Băng Dạ còn mang theo một ít tùy tùng, đều là những hộ vệ được Cung gia bồi dưỡng mấy năm gần đây.

....

- Các người là ai?

Khi đám người Cung Băng Dạ lên tới trên núi, liền bị đệ tử hộ sơn Thánh Tông ngăn cản.

- Hai vị đại nhân, tiểu nữ Cung Băng Dạ, gia chủ Cung gia ở Mặc Thành, lần này lên núi, là để tìm một người tên Lâm Phàm.

Cung Băng Dạ nói.

Hai đệ tử hộ sơn vừa nghe, hơi sững sờ:

- Người tìm Lâm sư thúc làm gì? Lâm sư thúc xuống núi hai tháng rồi, còn chưa về núi.

Cung Băng Dạ vốn còn một chút hoài nghi về thân phận của Lâm Phàm, giờ nghe thế, cũng thờ phào nhẹ nhõm.

- Tiểu nữ là đệ thiếp của Lâm Phàm, hiện giờ tới đây tìm huynh ấy. Huynh ấy đã nói tiểu nữ có thể tới Thánh Tông nếu cần tìm huynh ấy.

Cung Băng Dạ nói.

Đệ tử hộ sơn nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau. Đệ thiếp của Lâm sư thúc, điều này sao có thể? Thế nhưng, sau khi hai người nhìn kỹ tướng mạo sánh ngang được với đại sư tỷ Mộ Băng Yên trên Già Lam phong của Cung Băng Dạ, thì cũng tin tới tám chín phần.

Đều nói là hồng phần khô lâu*, thế nhưng mấy ai nhìn thấu được. Lâm sư thúc dù sao vẫn là nam nhân, sau khi xuống núi, vương chút nợ phong lưu cũng không phải không có khả năng.

(Hồng phấn khô lâu*: ý nghĩa rằng có đẹp tới mấy thì cũng chỉ là cái xác bọc ngoài bộ xương khô)

- Các người đợi một chút, ta sẽ đi thông báo.

- Làm phiền đại nhân.

....

Sau đó, đệ tử hộ sơn này vội vàng đi bẩm báo với thái thượng trưởng lão Vô Nhai. Từ khi Lâm sư thúc rời đi, thái thượng trưởng lão Vô Nhai từng nhiều lần xuống núi tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm được tung tích gì. Hiện giờ lại có người tự xưng là đệ thiếp của Lâm sư thúc tìm tới cửa, đúng là có chút kỳ quái.

- Bẩm trưởng lão, bên ngoài sơn môn có một cô gái tự xưng là đệ thiếp của Lâm sư thúc...

Vô Nhai đang ngồi trong phòng uống trà, nghe vậy thì cả kinh, sau đó hóa thân thành một luồng sáng bay về trước phía sơn môn.

Vừa đến nơi, Vô Nhai đã cẩn thận quan sát cô gái trước mắt. Tuy ông ta đã hơn trăm tuổi, sớm không còn kinh ngạc mấy chuyện nhân gian, nhưng cũng không thể không thừa nhận, cô gái này có vẻ ngoài động lòng người, duy thiên tư thì hơi kém một chút.

Về phần Cung Băng Dạ có phải đệ thiếp của tiểu tử kia không, Vô Nhai cũng không xác định được. Dù sao, mỹ nhân như thế, nếu ông ta còn trẻ, có khi cũng bị mê muội.

Mà tiểu tử kia tuy chưa từng thấy phát sinh tình yêu nam nữ gì, nhưng vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt lành gì, nói không chừng sau khi xuống núi đã thật sự vướng nợ phong lưu.

Dù sao, kể cả là tông chủ và các thái thượng trưởng lão, lúc còn trẻ, cũng đều trải qua tình kiếp.

Chẳng qua sự việc tìm tới tận cửa thế này là lần đầu tiên xảy ra.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Mất hết mặt gà

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Đây là chỗ quái nào thế nhỉ?

Lâm Phàm nhìn trước nhìn sau. Hắn đang ở trong một căn phòng gỗ ọp ẹp, có vẻ như tồn tại từ rất lâu rồi, trên vách tường gỗ có treo mấy món đồ săn cùng một ít da thú.

Lâm Phàm kiểm tra thân thể, cũng không có vấn đề gì. Có lẽ mật thất kia hoàn thành nhiệm vụ xong, đã tự động truyền tống hắn ra ngoài.

Lâm Phàm chỉ có một chút tiếc nuối là không lấy được bộ xương trắng kia.

Hắn lại kiểm tra Gà Con, thu hoạch lớn nhất của chuyến này. Hiện giờ, đời sau của hung thú thượng cổ phượng hoàng vẫn nguyên xi lột con gà ghè lơ trụi lông, đang bận ngáy ầm ầm trong túi của hắn.

Hắn lại lấy Thất Thánh Diệu Dương Lục ra. Đây là vật hữu dụng duy nhất trong mật thất, hẳn là một công pháp.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Thất Thánh Diệu Dương Lục quyền thứ nhất, xin hỏi học tập hay không?"

- Học tập.

"Định, chúc mừng học được công pháp Thất Thánh Diệu Dương Lục."

Lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được một dòng nước ấm chảy xuôi trong cơ thể. Tuy mới chỉ có quyền thứ nhất, nhưng uy lực này lại có thể so với Thiên giai cao giai. Như vậy, nếu có thể thu thập đủ cả bảy quyền Thất Thánh Diệu Dương Lục, uy lực sẽ còn cường đại đến mức nào?

Chợt cửa gỗ bị người đẩy ra.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại, là một ông lão, thân hình gầy gò, hơi còng, tóc bạc trắng, nhìn khuôn mặt không giống người xấu.

Ông lão này có tu vi Tiên Thiên trung giai, cũng không cao, nhưng với tư chất mà Lâm Phàm vừa nhìn đã biết là nát cực hạn này, thì Tiên Thiên trung giai đã là cực hạn.

- Đại nhân, ngài tỉnh rồi! Ngài có cần gì không?

Ông lão vừa bước vào phòng đã cung kính ân cần thăm hỏi.

Lâm Phàm nở một nụ cười, nói:

- Ông lão, ông biết ta là ai sao?

Theo Lâm Phàm, dưới tình huống thế này, thông thường ông lão này nên gọi mình là chàng trai, chứ không phải là đại nhân.

Ông lão cười cười:

- Đại nhân, lúc lão còn trẻ, cũng từng ngao du bên ngoài, có được chút khả năng nhìn người. Đại nhân có diện mạo bất phàm, hiển nhiên không phải người thường, mặc dù không biết vì sao đại nhân lại ngất xỉu ở cửa thôn, nhưng chắc là gặp phải chuyện gì đó khó giải quyết.

Lâm Phàm cười, quả thật là người già đến thành tinh. Chỉ là hiện tại đầu óc hắn có chút mơ hồ, không biết đây là nơi nào, bèn hỏi:

- Xin hỏi đây là nơi nào?

- Đại nhân, đây là Nham thôn, lão là thôn trưởng, tên Nham Sơn Lập. Cách đây vài trăm dặm chính là Tàn Thần vương triều.

Ông lão nói rất kỹ càng.

Lúc còn trẻ, Nham Sơn Lập cũng từng lăn lộn bên ngoài mười mấy năm, nhưng thiên tư có hạn, tới trung niên mà tu vi vẫn chỉ là Tiên Thiên trung giai, cuối cùng đành buông xuôi, trở về thôn. Sau đó ông ta được thôn trưởng tiền nhiệm trao lại chức thôn trưởng trước khi chết, trở thành thôn trưởng mới, thủ hộ lấy cái thôn nhỏ này.

Lâm Phàm trầm mặc, Tàn Thần vương triều? Mẹ nó chứ, vừa ngất một cái đã bị đẩy đi hơn mười vạn dặm?

Lâm Phàm nhớ rõ những điều được ghi trong điển tịch của Thánh Tông, đương nhiên có cả ghi chép địa lý về Đông Linh châu. Tàn Thần vương triều này cách Thánh Tông tới hơn mười vạn dặm.

Thôi bỏ đi, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thắng, dù sao đi đâu cũng thế cả, tăng thực lực lên mới là vương đạo.

- Đại nhân, nếu không có chuyện gì, lão sẽ đi ra ngoài trước.

Nham thôn trưởng khách khí nói.

- Được.

Lâm Phàm gật gật đầu.

....

Nham thôn trưởng đi ra, nhìn thấy một đám trẻ nhỏ đang tụ tập bên ngoài thì phát phát tay:

- Không nên quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi.

Đám nhỏ lập tức giải tán, túm tụm sang chơi ở một chỗ khác.

Giờ phút này, Lâm Phàm tóm Gà Con ra khỏi túi. Vừa được ra ngoài, nó chớp chớp mắt ngái ngủ, rồi ngẩng cao đầu "ò ó o" mấy tiếng thật to. Lâm Phàm lấy tay búng "tách" một cái lên trán nó:

- Kêu cái rầm, câm miệng.

Gà Con dùng cánh xoa xoa trán, cặp mắt to nhìn khinh bỉ Lâm Phàm một cái, sau đó chống phao câu lên, chân quệt quệt mấy cái lên mặt đất, rồi húc

đẩy cửa gỗ, chạy ra ngoài.

Lâm Phàm mặc kệ nó, ngồi im, nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Hắn lấy Thất Thánh Bảo Đồ ra, nhìn thật kỹ, lại thở phào một hơi. Còn may, có một cấm địa rất gần Tàn Thần vương triều.

Chợt bên ngoài vang lên những tiếng cười lớn. Lâm Phàm nghe thế, tò mò đi ra.

Một đám trẻ con đang đứng ngoài đó, không ngừng chỉ trỏ cười cười.

Mà khi Lâm Phàm nhìn thấy một màn trước mắt, mày hắn lập tức nhú chặt.

Gà Con đang đập đập hai cánh, hù dọa một con gà trống phải run rẩy nằm trên mặt đất. Sau đó, Gà Con ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước, dẫn theo một đám gà mái phía sau, giống như là chúng nó bị khí phách của Gà Con làm mê mẩn.

Lúc này, Gà Con tới trước mặt một con gà mái còn chưa kịp chạy theo đoàn "fàn club", dạo qua một vòng.

- Ô ó o...

Gà Con đuổi thẳng cổ kêu to. Gà mái kia vội xòe rộng hai cánh, chúc đầu xuống đất, chống phao câu lên trời.

Một tích tắc sau, chuyện làm Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm phát sinh. Gà Con tung cánh, nhảy lên cao, rồi áp thân lên mình con gà mái kia. Tiếp theo, nó xòe cái cánh lơ thơ lông, che lấy phần sau của con mái, giống như sợ bị người chung quanh nhìn thấy.

- Con gà trống này thật kỳ quái, lông chẳng mấy, mào càng không.

Một đứa bé kháu khỉnh, nước mũi chảy tèm nhem nói.

- Vợ của A Đại bị nó cướp rồi.

Một đứa bé khác chỉ vào con gà trống đang rất không cam lòng nằm run trên mặt đất, nói.

....

Lâm Phàm lau mồ hôi trán, sau đó tiến tới, xách Gà Con lên:

- Con gà ghê không có tiền đồ nàyyyy...

Chuyện tốt bị phá hư, Gà Con cố giãy giụa.

- Ô ó oooooo...

- Ó cái đầu mày, cút về cho tao.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, trực tiếp ném nó vào trong túi chứa đồ.

Đường đường một hung thú thượng cổ, vậy mà đi cướp vợ một con gia cầm, đến cả chút tiền đồ chỉ cỡ một phần một tỷ cái phao câu cũng mất sạch.

Mà một chiêu của Lâm Phàm, lại khiến đám nhỏ xung quanh kinh ngạc hô to lên.

- Thúc thúc, con gà trống kia đâu rồi ạ?

- Ở nó biến đâu mất rồi...

Lâm Phàm nhìn đám trẻ, cười cười, sau đó lấy một ít kẹo ra chia cho chúng nó.

Xong xuôi, Lâm Phàm đi dạo một vòng quanh thôn. Thôn này không lớn, nhân khẩu cũng ít, chỉ khoảng trăm hộ. Thế nhưng cảnh vật nơi đây không tệ, sau có núi xanh, trước có sông biếc.

Thôn dân nơi đây cũng rất thân thiện đối với người từ bên ngoài đến như Lâm Phàm.

Ở lại một tuần, Lâm Phàm cảm giác đã đến lúc nên rời đi.

Đích đến kế tiếp của hắn là một cấm địa trên Thất Thánh Bảo Đồ có tên là Táng Hải Yêu Địa, cách Tàn Thần vương triều chừng ngàn dặm.

Hôm sau.

- Nham thôn trưởng, đa tạ mọi người đã khoản đãi ta trong thời gian này. Đây là một chút đan dược, sau này dân thôn lên núi đi săn, nếu có bắt được, chỉ

cần còn thờ thì còn có thể cứu về.

Lâm Phàm không có bảo bối gì, nhưng thảo dược trên người không ít, bèn tùy tay luyện chế một ít đan dược tặng cho Nham thôn, coi như trả nhân tình.

Nham thôn trưởng cũng là người trải đời, nghe đan dược này thần kỳ đến vậy, về mặt kích động vạn phần:

- Cảm ơn, đại nhân.

- Cáo tử, hữu duyên gặp lại..

Nói xong, thân hình của Lâm Phàm nâng dần lên không, rồi bay về phương xa.

Sau khi đột phá đến cảnh giới Nhập Thần, sẽ có thể cảm ứng chân nguyên thiên địa, lãng không phi hành. Tuy tốc độ không nhanh, nhưng rất tiện.

Nham thôn trưởng nhìn Lâm Phàm rời đi, trong lòng cũng là nổi lên một tia nhộn nhạo, hồi tưởng lại chính mình lúc còn trẻ.

Lâm Phàm bay lên trên núi rừng, một đường hướng Nam.

Bất chợt, hần nhìn thấy bên dưới có một đội người ngựa xuất hiện, nhưng cũng không để tâm, chỉ tăng nhanh tốc độ.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Sống không bằng chết

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Thôn của ngươi ngay phía trước đúng không?

Lúc này, một thanh niên mặc áo gấm, cười trên một con hưng thú, về mặt lạnh lùng chỉ về phía trước, hỏi.

- Vâng, thưa hoàng tử, ngay ở đằng trước rồi ạ.

Một thanh niên đi theo sau Trâu thiếu gia vội trả lời, giọng run run sợ hãi.

- Tốt lắm, nếu quả thật có vật đó, bản hoàng tử đảm bảo ngươi một đời vinh hoa.

Thanh niên áo gấm tên Trâu Thánh nói, mắt lóe lên một tia sáng lạnh. Nếu vật đó có thật, như vậy y sẽ càng có tiền vốn để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Tần Thần vương triều có đến mấy chục hoàng tử, muốn chọn hoàng thái tử tương lai từ trong đó, ngoại trừ tài năng chói lọi, còn cần đến mưu lược, nhất là thực lực.

- Tạ... tạ ơn hoàng tử...

Thanh niên dẫn đường sợ hãi rụt rè, nhưng nghĩ tới sau này vinh hoa phú quý, cũng kích động vạn phần.

- Hừ, chờ bản hoàng tử có được vật kia, đương nhiên không bạc đãi ngươi. Thế nhưng nếu ngươi dám lừa dối bản hoàng tử, hậu quả thế nào ngươi tự chịu.

Trâu Thánh là một trong những hoàng tử của Tần Thần vương triều, đương nhiên vô cùng ước mong ngôi vị hoàng đế. Mà tên nhà quê này đột nhiên ngăn xe ngựa của y, nói là có bảo bối, hy vọng có thể đổi được đầy đủ ưu đãi.

Đối với Trâu Thánh, chút ưu đãi này đều chỉ như mưa bụi. Chẳng qua y còn chưa tin hoàn toàn việc cái thôn nhỏ xíu nơi rừng sâu núi thẳm này lại có bảo bối giống như vậy.

- Vâng, hoàng tử yên tâm, tiểu nhân nói đều là thật, không có nửa điểm giả dối.

Thanh niên dẫn đường vội vàng nói.

- Tốt nhất là như vậy.

Trâu Thánh gật gù đầu, sau đó vung tay lên:

- Đi thôi!

Đoàn người ngựa gồm rất nhiều kỵ sĩ giáp đen, khí tức sắc bén, lại bắt đầu đi tiếp.

....

Trước cổng Nham thôn, một đám trẻ nhỏ đang chơi đùa rất vui vẻ. Bỗng chúng nó bỗng nhìn thấy rất nhiều kỵ sĩ giáp đen xuất hiện.

Đứa trẻ có vẻ lớn nhất trong đám vội vàng chạy về báo cho người lớn.

Nham thôn trưởng nghe được, vội vã chạy tới, đến khi thấy đám nhân mã bên ngoài thì mặt biến sắc, nhất là khi nhìn thấy kẻ không muốn thấy nhất.

- Thằng nghịch tử, mày còn dám trở về.

Nham thôn trưởng giận tới đỏ bừng mặt, quát.

Thanh niên dẫn đường đứng lẫn trong đám kỵ sĩ giáp đen nghe thế thì sợ hãi cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt kia.

Trâu Thánh cười trên hưng thú, miệng nở một nụ cười lạnh:

- Giao thứ kia ra đây đi..

....

Bay hơn mười dặm, Lâm Phàm cứ cảm giác có gì đó không đúng. Nơi rừng sâu núi thẳm này, hắn xuất hiện là ngoài ý muốn, còn một đám người kia thì định làm gì?

Hơn nữa, hướng đi của đôi phương, hình như là Nham thôn kia.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Lâm Phàm lập tức quay đầu. Bất kể thế nào, hắn cũng phải đảm bảo Nham thôn không xảy ra chuyện gì, như vậy tâm mới an được.

Bay trở lại, tới khi chỉ còn cách Nham thôn một quãng ngắn, Lâm Phàm đột nhiên ngửi thấy có mùi máu tươi thoang thoảng trên không trung, gay mũi vô cùng.

Tim hắn đập thật nhanh, lo lắng nhúu mày, lại tăng thêm tốc độ.

Lúc này, tiếng kêu rên thảm thiết, tiếng chửi rủa, tiếng gào thét không ngừng truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm cúi đầu vừa nhìn, lập tức muốn phát hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi học ra mấy chữ.

- Súc sinh.

....

- Lão già, ngoan ngoãn giao thứ kia ra đây, nếu không cái mạng nhỏ của thằng nhóc này khó giữ được rồi.

Trâu Thánh cười lạnh, trường kiếm trong tay đặt lên trên cổ một đứa trẻ, giống như chỉ cần Nham thôn trưởng nói một chữ không, mạng nhỏ của đứa trẻ kia sẽ không còn.

- Bọn súc sinh các ngươi..

Nham thôn trưởng nổi giận mắng.

- Hừ...

Tức thì, một cái đầu người văng lên không. Cổ tay Trâu Thánh rung lên, một luồng kiếm khí chém tới cái đầu đang bay, phá tan nó, một đóa hoa máu bung nở trong hư không, cực kỳ thảm liệt.

- Lão già, mau đưa vật kia cho hoàng tử, vinh hoa phú quý sẽ không thiếu. Hay lão cũng muốn chết?

Gã thanh niên dẫn đường giờ phút này mặt trắng bệch, gã cũng không ngờ hoàng tử xuống tay tàn nhẫn như thế.

- Nghiệt tử, cảm ơn.

Hai mắt Nham thôn trưởng đỏ bừng, nhìn chăm chăm Nham Hùng.

- Xem ra lão không muốn giao rồi. Tiểu cô nương này chắc chừng mười ba mười bốn tuổi, cũng non mịn đấy. Hắc Sơn, thưởng cho người.

Trâu Thánh cười lạnh, mặt tàn nhẫn nói.

- Cảm ơn hoàng tử.

Một gã binh lính mặc giáp đen, mặt nở nụ cười dâm đãng bước tới. Thân hình y cao lớn như một con gấu, lại dùng đôi mắt giống như muốn ăn thịt người mà nhìn chăm chăm lên tiểu cô nương đang sợ hãi run rẩy trên mặt đất, sau đó cười lớn, kéo lấy tiểu cô nương.

- Các người là ma quỷ.

....

- Xem ra, người vẫn không giao, quả thật là ý chí sắt đá.

Trâu Thánh tàn nhẫn mà cười cười, sau đó một vết sáng hiện lên.

Tiểu cô nương đã bị lãng nhệch tới ngất xỉu dưới thân thể gã binh sĩ kia đột nhiên đầu tách khỏi cổ, một cột máu phóng lên cao, phun trên đất, tử trạng cực kỳ thảm thiết.

- Ta liều mạng với đám súc sinh các ngườiiiiiiii...

Nham thôn trưởng gầm gừ dữ, xông tới. Thế nhưng trong mắt Trâu Thánh, ông ta chỉ như một con kiến.

Một kiếm xuyên qua bả vai Nham thôn trưởng, xoay đó kiếm xoay một vòng, máu thịt trên vai Nham thôn trưởng lập tức be bét.

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt. Nham Hùng đứng một bên, cũng run rẩy không thôi.

- Hoàng tử, đây là cha của tiểu nhân, kính xin...

Nham Hùng run run nói.

- Ha ha, sau này vinh hoa phú quý mấy đời không hết, còn cần lão già này làm gì, chẳng lẽ muốn lão ta giết người sao?

Đôi mắt âm trầm của Trâu Thánh hiện lên một tia cười lạnh. Đối với y, cảm giác nắm trong tay sinh tử của kẻ khác thật sự quá tuyệt vời.

-... Vâng.

Nham Hùng vội hòa theo.

- Hoàng tử nói có lý.

Nham Hùng là con trai của Nham thôn trưởng, đã sớm biết Nham thôn có một kiện bảo bối được các tiên bối lưu truyền xuống, do các đời thôn trưởng bảo quản. Nham Hùng từng định ăn trộm kiện bảo bối này để mang vào thành bán, đổi lấy vinh hoa. Không ngờ bị Nham thôn trưởng phát hiện, đánh một trận, sau đó đuổi khỏi Nham thôn. Sau đó, gã chạy tới Tàn Thần vương triều, muốn bán bí mật này đi.

Mà theo gã nghĩ, bảo bối này nhất định là đồ tốt, tìm người bình thường khẳng định không được, mà người cai quản vương triều thì gã không gặp nổi, cuối cùng bèn chọn Trâu hoàng tử thì thoáng xuất hiện ở trong thành.

- Dừng tay...

Ngay một khắc này, một luồng sáng bay từ phía chân trời tới.

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng chung quanh, trong lòng chợt thấy lạnh đến thấu xương. Đây là chuyện mà con người có thể làm sao?

Thôn dân chỉ trăm khẩu đã chết thảm hết, xác chết tứ phân ngũ liệt khắp nơi, rốt cuộc là dạng súc sinh gì mới có thể làm được?

Thậm chí cả những đứa bé cũng không buông tha, quả thực đáng chết.

- Đại nhân...

Nham thôn trưởng nhìn thấy Lâm Phàm, cặp mắt chảy ra cả máu tươi đã sắp tắt đi ánh sáng kia bắt chợt sáng rực lên.

Nham thôn trưởng gian nan bò tới bên chân Lâm Phàm, đôi tay run rẩy nắm chặt lấy góc quần của hắn.

- Đại nhân, tiểu nhân có bảo bối đòi đòi thù hờ, giấu ở bên dưới căn nhà gỗ, nguyện ý tặng cho đại nhân. Chỉ hy vọng đại nhân báo thù cho trên dưới trăm khẩu ở Nham thôn...

Nham thôn trưởng thê thảm gào lên, cuối cùng hai mắt vô thần, khí tuyệt bỏ mình.

Lâm Phàm đứng im tại chỗ, tức giận đến run rẩy cả người, mắt nhắm thật chặt.

Rồi ngay một sát na sau khi hắn mở mắt lại, phong vân biến sắc, một cỗ khí tức chưa từng có từ trên người Lâm Phàm tuôn ra.

- Được lắm, ta sẽ cho các ngươi sống không bằng chết...

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Giết đến chính bản thân mình cũng sợ hãi

Dịch giả: †Ares†

Đây là lần thứ hai Lâm Phàm tức giận đến mức này, lần đầu tiên là lúc tông môn bị diệt, ba vị sư huynh chết thảm trước mặt hắn.

Một đám khôn khiếp không bằng cảm thù, tàn sát quá trăm người, chỉ vì một cái bảo bối không biết ra sao.

Trời đất rung chuyển, gió tự nổi lên, quanh thân Lâm Phàm hình thành những luồng kiếm ý sắc lẹm. Cây cỏ, cát bụi, hoa lá đều kịch liệt run rẩy, tựa như có một luồng lực lượng vô hình đang tác động tới chúng nó.

Hung thú dưới thân Trâu Thánh rít lên, bị cỗ khí tức này chèn ép đến quỳ trên mặt đất, run lấy bầy, không dám nhúc nhích.

- Ngươi vì vinh hoa phú quý, sát hại người toàn thôn, trời đất này đã không có chỗ cho ngươi dung thân nữa.

Giờ khắc này, Lâm Phàm chậm rãi mở miệng, chỉ tay về hướng Nham Hùng.

Nham Hùng kinh hoàng nhìn một màn trước mắt, hai chân không ngừng run lên, muốn nói cái gì đó, nhưng bị cỗ khí tức kia đè nén không cất lời nổi.

Mà khi đối phương chỉ tay vào mình, Nham Hùng đột nhiên hít thở không thông.

- Khôngggggggg...

Trong chớp mắt, một luồng gió lốc ẩn chứa kiếm ý bao phủ lấy thân hình của Nham Hùng, xé rách thân thể gã thành từng mảnh, thẳng đến khi tất cả đều biến mất, dù một chút cặn cũng không còn.

Đám người còn lại đều hoảng sợ ra mặt, cái tay cầm kiếm của Trâu Thánh cũng bắt đầu run rẩy lên.

Y không biết người trước mắt là ai, nhưng y biết tuyệt đối không phải mình có thể chống cự.

- Ngươi là ai?

Trâu Thánh rất sợ hãi, nhưng bên ngoài vẫn cố làm vẻ trấn định.

- Ta chính là hoàng tử Tàn Thần vương triều...

Lâm Phàm chỉ đứng nhìn đối phương, không nói gì.

- Tiền bối, đây chỉ là một đám dân quê mà thôi, mạng như con kiến...

Trâu Thánh đang nghĩ xem làm thế nào mới tốt. Người trước mắt này mang cho y nguy cơ lớn lao. Y không ngờ giết hại một đám nhà quê, lại dẫn tới cao

nhân bậc này, quả thực là quá khủng bố.

Đám kỵ sĩ giáp đen cũng căng thẳng nhìn người trẻ tuổi kia, không dám nói lời nào.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy gã kỵ sĩ giáp đen đã lảng nhục tiểu cô nương đáng thương kia, trong mắt bốc lên lửa giận.

Hắn phát tay một cái.

Gã kỵ sĩ kia lập tức khụy hai gối xuống, tay ôm đùi quần, gào khóc thê thảm.

Trâu Thánh vội vàng trào xuống khỏi người con hung thú đang quỳ trên mặt đất, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Lâm Phàm.

- Tiền bối, chúng ta sai rồi, kính xin tiền bối giờ cao đánh khẽ, phụ hoàng ta nhất định sẽ có hậu lễ để cảm tạ tiền bối.

Trâu Thánh nhiều lần nói mình là hoàng tử của Tần Thần vương triều, chính là hy vọng đối phương kiêng kị một hai, tha cái mạng nhỏ của mình.

Lâm Phàm nhìn Trâu Thánh có tu vi Nhập Thần, chợt lại nghĩ tới Yến vương ở Đại Yên vương triều. Lúc đó, tu vi của Yến vương là nghịch thiên, nhưng hôm nay, trong mắt Lâm Phàm, cũng chỉ đến thể mà thôi.

Trong một sát na, một luồng sáng lóe lên, tới khi nó biến mất, đám người Trâu Thánh đều giống như kỵ sĩ giáp đen kia, tất cả đều quỳ trên mặt đất, ôm lấy đùi quần mà kêu thảm.

Máu phun ra, nhuộm đỏ đùi quần, một chiêu qua đi, vài chục tên thái giám ra đời.

Đối với đàn súc sinh này, Lâm Phàm không hề định nói thừa nửa câu, thậm chí phải đối xử "thật xứng đáng", chứ một chiêu diệt sạch quá là ban ân với chúng.

Lâm Phàm muốn cho bọn chúng biết, chết còn khó hơn lên trời.

Đúng lúc này, kiếm ý ngưng tụ thành một thanh trường kiếm dài hơn mười trượng, xỏ xuyên qua bả vai đám người Trâu Thánh, xâu lại cùng một chỗ. Sau đó kiếm ý bay lên, kéo đám súc sinh lên giữa không trung.

Lâm Phàm để mặc bọn chúng gào thét, máu tươi vung vẩy như mưa trong hư không.

Hắn đi vào phòng ngủ của Nham thôn trưởng, đánh một chuông lên mặt đất, đất tức thì sụp xuống thành một cái hố sâu.

Lúc này, hắn nhìn thấy một cái hộp gỗ lơ lửng bên dưới lớp đất, tỏa ra ánh hòa quang nhàn nhạt.

Thần mộc, chất liệu tương tự với cái hộp gỗ ở trong mật thất.

Lâm Phàm mở hộp ra, bên trong đó là một viên đan dược màu trắng sữa, tỏa ra một mùi hương làm tinh thần hắn phấn chấn.

Cũng giống trong mật thất, dưới viên đan dược này có một tờ giấy. Lâm Phàm nhìn thoáng qua, lại cười lạnh liên tục.

"Nham thôn vốn là lão phu lưu lại, đời đời thủ hộ vật này. Kiếp nạn hiện giờ nằm trong dự đoán khi lão phu tính quẻ... Lão phu để lại viên Nghịch Thiên Cải Mệnh đan này, người có duyên nhớ dùng nó cho thật tốt, chớ bôi nhọ thanh danh Thất Thánh."

Một đoạn chừng trăm chữ, làm cho Lâm Phàm càng xem càng muốn cười.

Trong dự liệu, quả thật là trong dự liệu. Đám đại năng này, không một ai là nhân vật đơn giản.

Nếu không phải bản tọa có hệ thống tra xét, sợ là đã bị lừa.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, cầm lấy viên đan dược màu trắng sữa kia.

Quả nhiên trên thế giới không bữa cơm nào miễn phí. Những tồn tại tối cao, người nào không phải cáo già, làm sao có chuyện chết rồi còn muốn tạo phúc cho đời sau.

Người không vì mình trời tru đất diệt, tồn tại tối cao cũng không ngoài một câu này.

Lập ra một ván cờ từ xa xưa như vậy, cũng tốt, bản tọa sẽ thành toàn người.

- Gâu gâu...

Đúng lúc này, một con chó đen nhỏ xuất hiện ở phương xa, run rẩy không thôi, sủa loạn với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy con chó này, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh. Con chó đen run rẩy cả bốn chân, rồi toàn thân bị nâng lên, chậm rãi bay tới trước mặt Lâm Phàm.

- Được rồi, người đưa bản tọa một hồi tạo hóa, như vậy bản tọa cũng đưa người một hồi tạo hóa để đáp đền.

Lâm Phàm búng tay ra, viên Nghịch Thiên Cải Mệnh thần đan bay vào trong miệng chó đen.

Sau đó, Lâm Phàm ném con chó đen này vào túi chứa đồ, cũng không nhìn đến nữa.

Kiểm ý bay múa, những thi thể của dân chúng Nham thôn tự bay cả tới trước mặt Lâm Phàm, sau đó hạ xuống chỗ đất sụp có chứa hộp gỗ ban nãy.

- Ông lão, bản tọa có ân tất báo, có cừu oán nhất định trả, yên tâm, Tàn Thần vương triều tất diệt.

Lâm Phàm phát tay, bùn đất chảy ngược, lấp đi cái hố đất sâu.

....

Lâm Phàm lại đi tới trước mặt đám người Trâu Thánh, cũng không nói nhảm, lẳng không phi hành, bay về hướng Tàn Thần vương triều.

- Thà ta, ta là hoàng tử Tàn Thần vương triều, người sẽ phải hối hận.

Trâu Thánh gào thét thảm thiết, con đau dưới khó chạy thẳng lên tim, khiến y đau đớn đến chết đi sống lại.

Y không ngờ chỉ là tiêu diệt một bày kiến hôi, lại đưa tới nhân vật khủng bố như thế.

Trong hư không, ánh mắt Lâm Phàm lạnh như băng, phía sau mang theo một đám súc sinh bị kiểm ý xỏ xuyên qua bả vai.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Lưu người, sau này sẽ là tai họa muôn dân

Dịch giả: †Ares†

oOo

Tàn Thần vương triều đã tồn tại cả ngàn năm, do một đại sát thần tên Trâu Tàn Thần dẫn dắt quần hùng xây dựng vương triều.

Hôm nay, Tàn Thần vương triều cực kỳ náo nhiệt.

Hai đại tông môn đến Tàn Thần vương triều chọn lựa đệ tử, đây chính là việc trọng đại mười năm mới có một lần.

Thông Thiên Đảo, Tiên Linh Tông là hai đại thế lực gần Tàn Thần vương triều nhất.

Đệ tử của hai tông môn này, đại đa số đều được chọn lựa từ Tàn Thần vương triều, bởi vậy quan hệ giữa hai tông với Tàn Thần vương triều rất khăng khít.

Giờ phút này, ở trước một đại điện rộng lớn bên trong hoàng cung

Trên cái đài tỷ võ rộng tới vài chục trượng, do đá tảng cắt gọt thành, có hai thành viên vương thất đang luận võ. Mà ở trên cái đài cao cạnh đó, người của hai tông cùng Tàn vương đang xếp hàng ngồi, nhìn trận tỷ võ bên dưới.

Thông Thiên Đảo nằm tại một vùng biển lớn, nghe đồn là xây dựng trên lưng một con rùa khổng lồ vạn năm tuổi, nhưng tình huống cụ thể thì không ai biết.

Tiên Linh Tông thì chỉ nhận nữ đệ tử, giống với Huyền Kiếm Các. Mà trong hoàng thất, số lượng công chúa nhiều vô kể, có thể tiến vào Tiên Linh Tông xem như các nàng này đã thoát khỏi vận mệnh được định sẵn.

- Tàn vương, các hoàng tử và công chúa đợt này không tệ.

Đại biểu của Thông Thiên Đảo là một gã trưởng lão nội môn, chuyên môn phụ trách phương diện đệ tử. Lão tổ của Tàn Thần vương triều có thiên tư cực cao, đương nhiên trong đám hậu bối cũng không ít kẻ dính chút mưa bụi của tổ tiên.

- Hoàng trưởng lão quá khen rồi.

Tần vương thoải mái cười to, hiển nhiên rất vui mừng với lời khích lệ của Hoàng trưởng lão.

- Tần vương, tiểu tử cao ngạo mười năm trước giờ tu vi thế nào rồi?

Hoàng Bang Dương cười hỏi. Lần tuyển đệ tử mười năm trước, lão có chú ý tới một tiểu tử.

- Hoàng trưởng lão nói là Thánh nhi sao?

Tần vương hỏi.

- Ừm.

- Ài, đứa bé kia lại chọn đường quyền mưu, tranh đoạt túi bụi với huynh đệ khác, xao lãng tu luyện, hiện giờ cũng chỉ là Nhập Thần trung giai.

Tần vương nói.

- Không tệ, nhưng cũng thật đáng tiếc. Nếu lúc ấy về tông môn cùng ta, một lòng tu luyện, thành tựu đã lại càng không thể hạn lượng.

Hoàng trưởng lão cũng là có chút tiếc nuối, chẳng qua hiện nay Trâu Thánh có thể tu luyện tới Nhập Thần trung giai, ở này trong mắt lão cũng đã rất không tồi rồi.

Giờ phút này, Trưởng lão Tiên Linh Tông vẫn ngồi im không nhúc nhích đột nhiên mở miệng:

- Đứa nhỏ kia không tệ.

Tần vương ngưng thần nhìn lại, lập tức cười cười:

- À, đứa nhỏ Thủy Vân này có tư chất không tồi.

Lúc này, trưởng lão hai tông giống như dạo chợ, nhìn thấy người có tư chất tốt sẽ giống như gặp đồ ăn tươi ngon, chuẩn bị mang về.

Mà Tần vương thì đồng ý cả hai tay với việc này. Hiện giờ y mới chỉ trung niên, khí huyết thịnh vượng, hậu cung ba nghìn giai lệ, con cái đương nhiên rất nhiều, hàng năm đều có cả chục đứa trẻ ra đời, để một vài đứa tiến vào tông môn cũng là lựa chọn không tệ.

Như thế, ít nhiều giảm bớt được người tranh quyền đoạt thế sau này, tránh cho loạn hoàng thất, cũng tăng một phần vũ lực đảm bảo cho Tần Thần vương triều trường tồn.

- Hoàng tử Đằng Long thắng.

Lúc này, trên đài tỷ võ, thắng bại đã phân. Một thiếu niên chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, một chương đánh học máu huynh đệ đồng tộc, sau đó giơ cao cánh tay, về mặt miệt thị nhìn phía dưới.

- Còn ai muốn cướp hạng đầu với ta nữa nào? Không phục thì lên đây!

Trâu Đằng Long đứng ở trên đài tỷ võ, hung hăng cực độ, quát.

Trên đài cao, Tần vương thấy một màn này, cũng lắc lắc đầu:

- Thật khiến hai vị trưởng lão chê cười.

- Không sao, đứa nhỏ này cũng không tệ.

Hoàng trưởng lão gật đầu cười, tư chất tuyệt đỉnh, được bồi dưỡng đầy đủ sẽ là một mầm mống thật tốt.

Trâu Đằng Long tuy mới mười hai mười ba tuổi, nhưng lại là hạng người lòng dạ độc ác, vì luyện công, không biết đã đánh chết bao nhiêu tù nhân trong ngục.

- Sát khí quá nặng.

Ân trưởng lão Tiên Linh Tông lắc đầu nói.

....

Đúng lúc này, cả Tần vương và trưởng lão hai tông cùng ngừng lời, rồi đột nhiên đứng lên, ánh mắt chăm chú nhìn phương xa.

Bọn họ cảm nhận được từng luồng khí tức đứt quãng từ đằng xa bay tới, trong đó còn xen lẫn những tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Phàm đã mang theo đám Trâu Thánh bay tới trên không Tần Thần vương triều, lại tăng nhanh tốc độ khi thấy cung điện đằng trước.

Còn Trâu Thánh, nhìn thấy đôi phương dẫn bọn y tới nơi này, trong lòng cũng mừng rỡ, nhưng từng đợt cảm giác đau đớn tra tấn đến độ y không nói ra lời.

Tần vương rút cuộc thấy rõ phương xa là vật gì, sắc mặt đột biến, sau đó trầm giọng hỏi.

- Các hạ là ai, vì sao muốn giết hại con ta?

Tần vương thấy được Trâu Thánh phía sau Lâm Phàm, vết máu loang lổ, khí tức suy yếu, giống như cách cái chết không xa.

Đám con cháu vương thất bên dưới cũng ngẩng đầu nhìn lên không, khi thấy rõ một màn trên đó, thì đồng loạt thét lên kinh hãi.

Bọn chúng nhận ra lão ca của mình, hoàng tử Trâu Thánh cũng có mặt trên đó.

Có người lo lắng trong lòng, nhưng cũng có người thấy vô cùng khoái trá.

Trâu Đằng Long xếp hạng đầu trong lần tỷ võ này, đang hưởng thụ ánh mắt sùng bái của huynh đệ, giờ lại thấy một tên không biết từ đâu tới đoạt sự nổi bật của mình thì rất không vui. Rồi khi ngẩng đầu lên, y phát hiện huynh trưởng bị xô xuyên vai, cũng nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tặc tử, nhanh chóng thả huynh trưởng ta.

Hoàng trưởng lão nhú mày, tiến lên từng bước:

- Các hạ muốn gì, cứ việc nói.

- Ai là Tần vương.

Giờ khắc này, Lâm Phàm lạnh nhạt mở miệng hỏi.

- Chính là bản vương.

Tần vương nhìn chằm chằm lên Lâm Phàm, trong lòng đã bốc lên lửa giận.

- Hắn giết hại một trăm lẻ tám thôn dân vô tội, việc này tính thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Tần vương vừa nghe, hơi sững sốt, vốn cho là đại sự gì, không ngờ chỉ là việc nhỏ bậc này. Thôn dân mấy vùng núi kia, căn bản không tính là con dân Tần Thần vương triều, giết thì giết thôi. Nhưng nhìn tình thế hôm nay, chỉ sợ không đơn giản như vậy, hay là kẻ này có quan hệ với đám thôn dân kia? Vì thế nên mới trả thù?

Hoàng trưởng lão nhú mày, giết hại một trăm lẻ tám thôn dân vô tội, thật là có chút quá đáng rồi.

- Tặc tử mau thả huynh trưởng ta. Chỉ là một đám kiến hôi nhà quê, giết thì sao? Ngươi mau thả người, bằng không cẩn thận mạng chó của ngươi.

Trâu Đằng Long mười hai mười ba tuổi, vẻ mặt sát khí, giận dữ hét.

- Kiến hôi sao...

Lâm Phàm lạnh lùng nói, nhìn chằm chằm lên thiếu niên kia, sau đó khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Đại nhân vật cao cao tại thượng, có thực lực tuyệt đối, có thể coi tất cả là con kiến. Những thôn dân kia trong mắt ngươi là con kiến, mà ngươi trong mắt bản tọa, cũng chỉ là con kiến.

- Thiên tư là không tệ, thế nhưng chưa trưởng thành mà đã dám can rồi, đó chính là muốn chết.

Lâm Phàm tản ra sát ý kinh khủng, tràn ngập toàn bộ hoàng cung.

- Hừ, nơi này là Tần Thần vương triều, tặc tử nhà ngươi mau thả huynh trưởng ta, lại đến tội ngay tại chỗ, nếu không để ngươi sống không bằng chết...

Trâu Đằng Long không sợ trời không sợ đất, dùng ánh mắt khinh thường đáp trả Lâm Phàm.

Mắt Lâm Phàm lóe lên vẻ lạnh lẽo.

- Lưu ngươi, sau này sẽ là tai họa muôn dân.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Cách đánh tàn bạo nhất

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Dừng tay!

Hoàng trưởng lão hóa thành một dải ánh sáng, nháy mắt che trước mặt Trâu Đằng Long. Lão ta cảm nhận được sát ý kinh khủng nhắm vào thiếu niên này từ đối phương.

Trâu Đằng Long có tư chất tốt, Thông Thiên Đảo cần đệ tử như vậy, đương nhiên không thể để chết ở chỗ này.

Lâm Phàm bình tĩnh lơ lửng trên không, mắt lạnh nhìn tất cả, khí tức phiêu dật kia làm cho đám người ở dưới cảm nhận được áp lực lớn lao.

Hoàng trưởng lão không biết đối phương có lai lịch thế nào, nhưng tin chắc không phải người thường.

Bỗng Lâm Phàm ngoác một ngón tay, kiếm ý xỏ xuyên vai Trâu Thánh biến mất, để cả y và đám đồng bọn rơi thẳng từ trên xuống võ đài.

"Phốc..."

Một thanh trường kiếm do kiếm ý ngưng tụ phóng từ trên trời xuống, xuyên qua thân hình Trâu Thánh, dính chặt lấy thân thể y lên đài tỷ võ.

Trong nháy mắt, khí tức đã không còn. Còn đám tùy tùng tu vi chẳng được bao nhiêu càng không cần nói, trực tiếp rơi từ trên không xuống thành thịt nát.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả chuyện này, không ai dám tin đây là chuyện thật.

- Hừ...

Lâm Phàm phát tay ánh, sắc mặt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới:

- Kẻ này đáng chết.

Đám người Thông Thiên Đảo và Tiên Linh Tông nhìn bóng người trôi nổi trên không, trong lòng cũng hơi do dự. Khí tức đối phương nội liễm, căn bản không tra ra là tu vi gì.

Thế nhưng có thể ngưng tụ kiếm ý thành thực chất, thì không phải người bình thường làm nổi.

"Àm..."

Giờ khắc này, Tàn vương hoàn toàn nổi giận, vỗ một cái, khiến tay vịn ngai vàng vỡ nát.

- Ngươi dám sát hại thái tử của bản vương, trời đất bao la, cũng không phải để ngươi càn rỡ. Hoàng trưởng lão, Ân trưởng lão, kính xin đồng loạt ra tay, tóm lấy kẻ này.

Tàn vương cũng không dám chủ quan, đối phương dám đơn thương độc mã tới hoàng cung giết người, tự nhiên có chỗ dựa vào.

Nhưng Tàn Thần vương triều đã tồn tại cả ngàn năm, chưa từng có người dám làm loạn, nếu giờ không bắt lấy kẻ này, vậy thể diện của vương triều đặt ở đâu?!

Hoàng trưởng lão và Ân trưởng lão liếc nhìn nhau. Tàn Thần vương triều có quan hệ không tệ với cả hai tông, giờ xảy ra việc này, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trâu Đằng Long nghiêng răng nghiêng lợi nhìn lên bóng người trong hư không, kẻ này lại dám cứ thế giết huynh trưởng của mình, quả thực đáng giận đến cực điểm.

- Các hạ hạ tay có chút quá mức, kính xin lưu lại, cấp cái công đạo đi.

Hoàng trưởng lão lạnh lùng nhìn lên Lâm Phàm.

- Tàn Thần vương triều cùng bản tông ngàn năm hữu hảo, hiện giờ các hạ tới gây rối, thật sự có chút quá đáng. Một khi đã như vậy, vậy đừng trách bọn ta.

Ân trưởng lão quát. Tuy Trâu Thánh giết thôn dân vô tội là không nên, nhưng bà ta cũng cho rằng đó không phải đại sự gì.

- Cá lớn nuốt cá bé, người mạnh là vua, giết đã giết rồi, chẳng lẽ báo thù có thể khiến người sống lại?

....

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng:

- Hay cho câu cá lớn nuốt cá bé, người mạnh là vua. Một khi đã như vậy, đừng nhiều lời nữa, hôm nay bản tọa sẽ trấn áp từng người các ngươi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bật hết hỏa lực.

Thương Thiên Kiếm, Kiếm Ý thêm vào phía sau, tay trái Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, tay phải Vĩnh Hằng Chi Phủ, pháp thân Vô Tướng Thiên Ma trôi nổi phía sau, là hình tượng một ma đầu dữ tợn có ba đầu sáu tay.

Khí thể ngập trời, thổi quét toàn trường.

- Đây là cái gì?

Hoàng trưởng lão nhìn thấy bộ dạng lúc này của Lâm Phàm, cũng cả kinh. Lão chưa bao giờ gặp qua người như vậy, khí thể toàn thân phân thành vài loại, mỗi một lại đều làm cho lòng người kinh hãi.

- Tàn vương, kính xin đồng loạt ra tay.

Ân trưởng lão cũng bị khí thể của đối phương làm kinh hãi.

Từ khí tức mà đoán, đối phương ít nhất tu luyện ba loại công pháp Thiên giai cao giai.

Mà chuyện này rõ ràng gần như không thể, bởi chỉ một môn công pháp Thiên giai thôi, người thường đã cần tới mấy chục năm mài mò nghiên cứu mới tới đại thành.

- Tốt.

Tàn vương nổi giận gầm lên một tiếng, bộc phát toàn bộ khí thể, lao tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, đến thật tốt, để cho các ngươi hiểu được, cái gì mới gọi là kinh khủng.

Trong một sát na, thuật ẩn thân nháy mắt được phát động, thân ảnh của Lâm Phàm lúc hiện lúc ẩn.

Một màn này càng khiến ba kẻ kia kinh ngạc, không khỏi thất thần ngẩn ngơ.

Đây rốt cuộc là công pháp chiến đấu gì, lại có hiệu quả như vậy?

- Trảm...

Trong tích tắc ba kẻ kia ngây người, thiên địa biến sắc, Vĩnh Hằng Chi Phủ bỏ tới Hoàng trưởng lão. Một phủ này có khí thể ngập trời, giống như cắt nát cả hư không.

Hoàng trưởng lão biến sắc, thân hình biến hóa, khó khăn lắm tránh thoát một phủ.

Lâm Phàm cười lạnh, phát động kiếm ý phía sau, ma thân ba đầu sáu tay cũng cầm lấy một thanh kiếm từ kiếm ý, cắt qua tầng tầng hư không, mang theo uy thế vô thượng. Hai tầng công kích cùng đánh úp về Hoàng trưởng lão.

- Ân trưởng lão, Tàn vương, còn không mau ra tay.

Hoàng trưởng lão gian nan ngăn cản, còn không hề có cơ hội phản kháng.

Kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng.

Hoàng trưởng lão chưa bao giờ thấy phương pháp công kích như vậy.

Đây không còn là đơn đả độc đấu nữa, mà phải gọi là ba đánh một!

Ân trưởng lão cùng Tàn Thần cũng kịp phản ứng lại, lao tới Lâm Phàm.

"Keng..."

Lâm Phàm càng công kích mạnh mẽ hơn, Hoàng trưởng lão sắc mặt đại biến, hai tay tận lực chống đỡ.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng:

- Ngươi có thể có mấy tay.

- Há?

Hoàng trưởng lão ngẩn ra, hiển nhiên không rõ đối phương có ý gì. Thế nhưng chỉ một tích tắc sau, lão đã hiểu được rồi.

Một cước như cắt qua không gian và thời gian mạnh mẽ đá vào chỗ đứng quần của lão.

- Aaaaaaaaaaaaaa....

Hoàng trưởng lão thét lên một tiếng thảm thiết, ném binh khí trong tay xuống, ôm lấy hạ thân, cực kỳ bi thảm.

Thế nhưng, không để lão thét lâu, bỗng một luồng sáng đỏ lóe lên, thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên được phát động, đập lên đầu Hoàng trưởng lão.

Tiếp đến, Lâm Phàm lắc cổ tay, một luồng kiếm ý xuyên qua thân hình Hoàng trưởng lão, đóng đinh lão trên mặt đất, thế nhưng không thu lấy tính mệnh lão.

"Đinh, chúc mừng đánh bại Hoàng Bang Dương Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai trăm vạn."

....

Ân trưởng lão đang vọt tới, thấy một màn trước mắt, mặt lập tức tái nhợt, còn có một tia hoảng sợ.

- Các hạ, xin chờ một chút.

Thế nhưng Lâm Phàm không có để ý, vung Vĩnh Hằng Chi Phù ra, kiếm ý cũng đồng thời đâm tới, mà pháp tướng ma thân ở phía sau Lâm Phàm cũng đánh đến.

Mà lúc này, một chương của Tàn vương đến nơi. Lâm Phàm lại không thèm nhìn, mặc đối phương công kích.

- Liều Dân Cước.

Một cước hủy diệt nhân tính, cực kỳ vô đạo đức.

Một chiêu này, nam nữ thông sát, chỗ đứng quần nhiều dây thần kinh, lại rút thêm chân nguyên công kích, có thể nói là vô cùng uy lực.

- Aaaaaaa...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đương nhiên tiếp đó là "món trắng miệng" Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên dành cho Ân trưởng lão.

- Trưởng lãoooo...

Đệ tử hai tông cực kỳ hoảng sợ mà nhìn một màn trên trời, sắc mặt ai nấy hóa trắng bệch.

"Đinh, chúc mừng đánh bại Ân Hồng Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai trăm vạn."

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới nhìn về phía Tàn vương.

- Đánh đủ chưa?

Thân thể hần ngang Tiểu Thiên Vị cao giai, đám người ở đây còn chưa có ai phá nổi.

Tần vương hoảng sợ, sắc mặt đại biến...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Không giống trong tiểu thuyết

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Các hạ, việc này là Tần Thần vương triều ta không đúng, ta hy vọng..

Tần vương sợ hãi lùi bước. Ngươi trước mặt thật sự quá mạnh, Hoàng trưởng lão cùng Ân trưởng lão đều không phải địch thủ.

- Hy vọng em gái ngươi.

Lâm Phàm quát lên, bỏ một phủ xuống. Tần vương cực kỳ hoảng sợ, khó khăn lắm mới ngăn được, thế nhưng vẫn bị dư lực khiến thân hình như một con diều đứt dây, rơi thật mạnh xuống đất, lún sâu vào trong sàn đá trên đài tỷ võ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm giống như thần tiên, hạ xuống mặt đất. Đám đông xung quanh không ai dám lên tiếng. Cả hai trưởng lão lẫn Tần vương cùng bị đánh bại, còn chưa biết sống hay chết, bọn chúng dám lên tiếng mới là lạ.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Trâu Đằng Long. Ánh mắt lạnh lùng kia, để Trâu Đằng Long cảm thấy cực kỳ hoảng hốt.

- Ngươi muốn làm gì?

Khuôn mặt cao ngạo của Trâu Đằng Long giờ đã có thêm vẻ khiếp đảm.

- Lúc trước ngươi nói cái gì?

Lâm Phàm hờ hững hỏi.

Trâu Đằng Long nuốt một ngụm nước bọt. Tuy y mới hơn mười tuổi, nhưng tâm trí đã không kém gì người trưởng thành, hiểu rõ đây không phải là lúc can rờ. Trâu Đằng Long không nói lời nào, chỉ cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận khôn cùng trong lòng không chỗ phát tiết.

- Hiện giờ ở trong mắt ta, ngươi chỉ là một con kiến, ngươi còn muốn nói gì không?

Lâm Phàm lại hỏi.

Nghe thế, Trâu Đằng Long không nhịn được nữa, ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên, nhìn thẳng Lâm Phàm.

- Ngươi lớn tuổi hơn ta, tu vi cao hơn ta, ta không có lời nào để nói. Thế nhưng nếu ngươi dám cho ta vài năm, ta nhất định sẽ hung hăng dẫm nát ngươi dưới chân, cho ngươi sống không bằng chết.

Nghe lời này, Lâm Phàm khẽ cười, nhớ đến vô số bộ truyện trên Internet mà hắn từng đọc.

Trong đó, nhân vật chính nào không phải hạng mạng dai như gián, mà nhân vật phản diện, kẻ nào không ngu ngốc, kẻ nào không bị mấy lời của nhân vật chính làm tẩy não?

Vài năm mà thôi, vậy cho ngươi vài năm.

Mà vài năm sau, ngư vượt long môn, nhân vật phản diện kia sẽ bị hung hăng trấn áp.

Lâm Phàm tự nhận mình không phải là nhân vật phản diện, nhưng một màn trước mắt, lại làm cho Lâm Phàm cảm giác có cái gì đó không đúng.

- Những thôn dân kia, trong mắt ngươi vẫn là con kiến sao?

Lâm Phàm lại hỏi.

Trâu Đằng Long trầm mặc, giống như đang suy tính cái gì, sau đó cười phá lên:

- Con kiến mãi là con kiến, lật mình thì vẫn chỉ là con kiến, giết thì giết thôi. Không phải là ngươi đang sợ, sợ rằng nếu cho ta vài năm, ta sẽ đuổi kịp ngươi, hung hăng nghiền ép ngươi ở dưới chân đó chứ?

Trâu Đằng Long cực kỳ thông minh, không chỉ ở luyện võ, còn cả ở phương diện nắm lòng người.

Người trước mắt cực kỳ cường đại, mà theo y, như vậy tương đương với tính cách cực kỳ quái dị. Nhất là, người trời mắt này lại vì một đám kiến hôi, chạy tới tận hoàng cung đòi công đạo, như vậy đương nhiên có tâm địa thiện lương. Mà hiện giờ y chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, ở trong mắt người này, vẫn chỉ là một đứa bé.

Do đó, bằng tính cách của đối phương, hẳn sẽ không làm gì y.

Dù sao, chém giết trẻ con luôn là hành vi người người khinh bỉ.

Đồng thời, chính y bảo trì đáng về không sợ cường quyền, có lẽ sẽ khiến đối phương thích thú, sau đó mang theo y tu hành.

Công pháp của người này vô cùng cường đại, nhất là pháp tướng sau lưng kia, chỉ cần học được, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Như vậy... Chịu nhục, để có cơ hội ít nhất 70% được kẻ này thu làm đệ tử.

Đợi khi học được toàn bộ công pháp của đối phương, lại chờ thực lực mạnh hơn đối phương, lúc ấy dùng cùng một chiêu thức, hung hăng mà chém giết, nhục nhã đối phương, không phải càng có cảm giác thành tựu sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm khẽ cười.

Trâu Đằng Long thấy thế, trong lòng cũng rất mừng rỡ.

- Ba năm sau, ta nhất định tìm được ngươi, dẫm nát ngươi dưới chân, ngươi có dám không?

Trâu Đằng Long không siểm nịnh không kiêu ngạo nhìn thẳng Lâm Phàm, mắt lóe tinh quang, bá đạo vô cùng.

Y đang chờ Lâm Phàm phán một câu: "ba năm thì có làm sao, cho ngươi mười năm, trăm năm đều được. Bản tọa còn sẽ giữ ngươi ở cạnh, xem ngươi làm thế nào dẫm nát bản tọa."

Thế nhưng, chuyện hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của y lại phát sinh.

Một luồng sáng lạnh lóe lên.

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, Lăng Triều Kinh, mười ba luồng kinh lực chồng chất lên nhau.

Rầm...

Trâu Đằng Long bắn ra xa, tới khi ngã xuống đất thì gân cốt toàn thân đứt khúc, không ngừng phun ra máu tươi.

Trâu Đằng Long gian nan giờ ngón tay chỉ về Lâm Phàm:

- Ngươi... ngươi...

Tuyệt khí bỏ mình.

- Đáng tiếc ngươi không có cơ hội này.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng. Ba năm, có bao nhiêu người chết rồi sinh ở ba năm này chứ.

Lâm Phàm không thích giết chóc bữa bãi, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không lưu lại cho mình tai họa ngầm, nhất là tai họa ngầm có tư chất không tệ.

Dù hẳn có hệ thống, không người nào có thể sánh bằng, nhưng ruồi bọ có nhỏ, thì cũng có thể làm người ta phiền lòng.

Còn không bằng trước khi bị ruồi bọ tiếp cận, một chưởng tiêu diệt, cũng giải quyết tất cả phiền não.

- A...

Giờ khắc này, đám người chung quanh kêu sợ hãi không ngừng. Đám đệ tử vương tộc thấy một màn này lại càng kinh hãi, chạy trốn tứ tán.

Lâm Phàm cũng không để ý mấy thứ này, bởi vừa rồi, hẳn cảm giác được có một luồng khí tức đột nhiên phát ra từ sâu trong hoàng cung.

Luồng khí tức này để cho Lâm Phàm cảm nhận được một tia áp lực.

- Quá phận...

Giọng nói rất bình thản, nhưng lọt vào trong tai Lâm Phàm lại không khác gì sấm chớp đùng đùng, nổ đến đau màng nhĩ.

Trời đang nắng ráo, cũng đột nhiên biến sắc.

Một luồng sét không lồ màu tím bùng từ trên trời cao đánh xuống chỗ sâu trong hoàng cung kia.

- Chết...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Mì hoành thánh ăn thật ngon

Dịch giả: †Ares†

oOo

Giờ phút này, Lâm Phàm biến sắc, bởi vì khí tức kia thật sự quá cường hãn.

Bên trong Tàn Thần vương triều này lại giấu một Boss, mà luồng sét màu tím kia giống như là Boss đó đột phá.

Chẳng lẽ có một gã trâu bò nào đấy vẫn luôn bế quan trong hoàng cung sao? Mà giờ thì trâu bò chuẩn bị ra?

- Ha ha...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời cười to.

- Chết? Ngươi cho rằng bằng vào cái kẻ luôn ở ẩn như ngươi, có thể giết bản tọa sao? Quả thực là trò cười! Chẳng qua có cừu báo cừu, có oán trả oán, mỗi thù một trăm lẻ tám người ở Nham thôn, bản tọa đã báo xong, cũng không muốn tạo thêm sát nghiệt nữa. Lần này tha cho ngươi một mạng, chớ không biết quý trọng.

Lâm Phàm phát ồ tay áo, sắc mặt ung dung, không để đối phương vào mắt.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người, thân ảnh của Lâm Phàm tức thì biến mất.

....

Thù đã báo đúng người đúng tội, Lâm Phàm không nói hai lời, tiến vào trạng thái ẩn thân, cất bước bỏ chạy.

Đánh không lại thì bỏ chạy, đây là chuẩn tắc sinh tồn của hắn.

Nhất là kẻ thần bí kia với mình cũng không có cừu hận gì lớn, mình không cần phải ăn thua đủ với đối phương.

Về phần đối phương có hận mình hay không, thì không phải là chuyện hắn cần quan tâm rồi.

....

Tại mật thất bên trong hoàng cung Tàn Thần vương triều, một nam tử trung niên tỏa ra khí thế ngập trời, đang luyện hóa ánh sét ban nãy thành từng vòng xích quy tắc, quấn quanh lấy bản thân.

Đây là cảnh tượng khi đột phá Đại Thiên Vị, hiểu được lực lượng quy tắc, luyện hóa cho bản thân sử dụng.

Người này làm xong tất cả, bỗng tùy tay chụp vào hư không.

Hai bóng người xuất hiện ở trước mặt trung niên này.

Một trong đó là Trâu Đăng Long đã bị Lâm Phạm đánh chết, mà người còn lại chính là Tần vương giả chết.

- Long nhi.

Nam tử trung niên nhìn thi thể im lìm trên mặt đất, trong mắt hiện vẻ thương tâm, sau đó nghiêm mặt lại, nhìn chăm chăm lên Tần vương.

- Tần vương tha mạng, là đối phương quá mạnh mẽ, tiểu nhân không phải là đối thủ của hắn.

Một màn làm người ta khiếp sợ diễn ra, Tần vương đang giả chết bỗng quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu.

- Phế vật...

Nam tử trung niên đánh ra một chưởng, Tần vương giả chết kia lập tức tan thành mây khói.

- Quy tắc luyện thân, chí cao thiên vị.

Tần vương nổi giận gầm lên một tiếng, hai sợi xích quy tắc giống như linh xà, bị lôi kéo lên, sau đó trôi nổi tỏa ra hào quang nhàn nhạt, rồi dung nhập vào thân y.

- Giết hoàng nhi của ta, ta muốn người chết

Giờ khắc này, khí tức của Tần vương càng thêm cường đại, một chưởng che trời, đập tan mây đen vừa giáng lối kiếp xuống, sau đó xé rách hư không trước mặt, rồi chìm vào trong đó.

....

Trong mật thất, im ắng.

Thi thể của Trâu Đăng Long vẫn nằm im nơi đó.

Bất chợt, không khí giống như sinh ra sóng nước, nhẹ nhàng lay động.

Một cái xương ngón tay màu trắng như ngọc nhô ra từ hư không.

"Lách cách..."

Phảng phất là tiếng xương khớp rung lắc vang lên.

Tiếp đó, một bộ xương hoàn chỉnh trắng như ngọc bước ra, nhìn thi thể trên mặt đất, miệng mở lớn như đang cười, sau đó ngoắc ngón tay xương.

Thân hình của Trâu Đăng Long sinh biến hóa, một bộ xương dính đầy máu bay ra khỏi cơ thể đó, sau đó bị bộ xương trắng kia ném vào hư không, biến mất không còn tăm tích.

Bộ xương ngọc giống như không ngừng cười, hốc mắt trống rỗng bỗng lóe lên hai ngọn lửa, tiếp đó toàn thể bộ xương như sinh ra những tia máu, cuối cùng bay tới sáp nhập vào bên trong thi thể kia.

....

Trâu Đăng Long sớm đã khí tuyệt bỏ mình giờ lại mở mắt. Trong hai mắt kia, có hai ngọn lửa không ngừng lập lòe, rồi từ từ biến mất.

Trâu Đăng Long đứng lên, phui bụi trên người, lại nhìn trước nhìn sau mà nở một nụ cười. Nụ cười lần này vô cùng bình thản, không hề còn vẻ cao ngạo âm trầm ban nãy.

....

Lúc này, Lâm Phạm sớm đã lao khỏi hoàng thành, không ngừng cướp đường chạy thực mạng.

Nhưng chạy được một đoạn khá xa, hắn đột nhiên ngừng lại.

Sao tiểu gia phải chạy? Tiểu gia có hệ thống bên người, khí tức toàn thân hoàn toàn không có, đối phương còn tra xét nổi sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Phạm cười lớn một tiếng, rồi tìm một chỗ kín đáo, thoát khỏi trạng thái ẩn thân, lại đổi một thân trang phục mới tinh, an tâm lẫn vào trong đám người.

Về phần kia cường giả thần bí, Lâm Phạm thề, nếu đối phương có thể tìm được chính mình, vậy mặc cho y chém giết.

....

Giờ phút này, Tần vương một đường càn quét, lại phát hiện bóng người kia không biết đã đi đâu. Y lẳng không nhìn xuống thành trì bên dưới, sắc mặt biến thành âm trầm vô cùng.

Khí tức hoàn toàn không có, không có có một tia dao động. Cho dù y tra xét kỹ đến cỡ nào, cũng không hề thấy chỗ nào quái dị.

Đây rốt cuộc là cái thủ pháp ẩn nấp gì, lại có thể tránh được tra xét của mình??

....

- Lão bản, cho một bát mì hoành thánh.

Lâm Phàm ngồi nghỉ bên một quán ăn ven đường, hồ lớn.

- Có ngay.

Rất nhanh, một bát mì hoành thánh thơm ngào ngạt được bung tới trước mặt Lâm Phàm.

- Khách quan, mời dùng từ từ.

Lâm Phàm gật gật đầu, cầm đũa gấp một gấp đưa lên miệng, vẻ mặt thỏa mãn.

- Umm, ăn thật ngon...

Lâm Phàm chợt ngừng đầu nhìn trời. Tên kia khẳng định đang tức đến hộc máu đi, hê hê. Muốn tìm được ca, quả thực là xuân thu đại mộng.

Mì hoành thánh không tệ, ăn thêm bát nữa, sau đó dạo một vòng thanh lâu, khảo sát cuộc sống muôn màu của các thiếu nữ chẳng may sa chân vậy...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Phía trước có biển

Dịch giả: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Đoàn xe của Trương gia xuất hành. Lâm Phàm ngồi ngay ngắn trong một chiếc xe ngựa sang trọng, cùng mấy vị công tử, tiểu thư, nâng chén đối thơ, vô cùng sang khoái.

- Lâm công tử đại tài, thật sự là khiến tại hạ bội phục không thôi.

Trương gia đại thiếu gia mi thanh mục tú, diện mạo bất phàm, lúc này cũng bị tài làm thơ của Lâm Phàm thuyết phục.

- Ca ca, huynh và Lâm công tử quen nhau ra sao vậy?

Tiểu thư Trương gia ngồi một bên nhẹ giọng hỏi, không hiểu tại sao mới gặp một đêm, mà hai người này đã như là hảo hữu mấy chục năm.

- Bí mật, không thể nói, không thể nói a.

Trương đại thiếu gia cười nhẹ, lắc lắc đầu.

Lâm Phàm cũng cười cười. Hôm qua, lúc đang lang thang trong thành, bởi vì có chút nhàm chán, cho nên hấn vào thanh lâu hóng hót. Vừa vào đó, Lâm Phàm thấy có một người đang vì muốn hoa khôi nở nụ cười mà tận tình thi triển tài nghệ, mở miệng là phốt ra thơ, khiến Lâm Phàm nhìn mà há hốc mồm.

Chưa hết, tác phong của người này càng làm Lâm Phàm bá phục không thôi, vung tiền như rác, mà mày cũng không nhăn lấy một cái. Một màn hoành tráng này làm Lâm Phàm cảm thấy mình cũng nên "trang bức" đáp lễ một phen.

Sau đó, Lâm Phàm làm về mặt cô đơn, giờ chén rượu lên cao, ánh mắt nhìn xa xăm, rồi bắt đầu "phun châu nhả ngọc", tạo thành một đoạn giai thoại khắp Tàn Thần vương triều.

Hắn chỉ ngâm lên bốn câu thơ, nhưng về siêu phàm thoát tục trong đó lập tức tràn đầy khắp cả thanh lâu.

Đám công tử, ca kỹ quanh đó đều bị vẻ ưu sầu của Lâm Phàm cảm nhiễm.

"Có rượu không có bạn

Một mình chuốc dưới hoa

Cát chén mời trăng sáng

Mình với bóng là ba."

(Nguyệt hạ độc trước - Một mình uống rượu dưới trăng - Lý Bạch. Nguồn: thivien.net)

....

Lâm Phàm đọc không được mấy bài thơ, nhưng lại nhớ rất kỹ bài này, bởi hắn cho rằng đọc lên rất tình cảm.

Quả nhiên, thơ vừa ra, toàn bộ đám người chung quanh đều bị tài nghệ của Lâm Phàm thuyết phục.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy, nói liền không dứt, mà Lâm Phàm lại không màng danh lợi, chỉ khoát tay áo, xem như chuyện không có gì đáng nhắc tới.

....

Bị Lâm Phàm đoạt mất nổi bật, Trương đại thiếu gia lại không hề tức giận, mà còn rất khách khí làm quen với hắn. Tiếp đó, Lâm Phàm liếc mắt một cái, nhìn ra vị đại thiếu gia này có rất nhiều bệnh kín, bèn cho đối phương một ít "Đại Phàm Ca", với lời quảng cáo: "một đêm trăm nữ".

Đương nhiên, kết quả là Trương gia đại thiếu này hoàn toàn bị Lâm Phàm làm khuất phục, lập tức đổi đãi với đối phương như tri kỷ.

Qua hôm sau, Trương gia muốn đi tảo mộ ở cách đó trăm dặm, Lâm Phàm cũng xin đi nhờ. Có xe ngựa xa hoa không ngồi, họa có mù mắt.

* * *

- Không nói thì thôi, còn lâu muội mới tò mò.

Trương tiểu thư nhìn Lâm Phàm, hai tròng mắt long lanh mang cả chút nắng xuân.

Mà chút "nắng mùa xuân" này để Lâm Phàm cảm thấy sồn hết cả da gà, tim đập kịch liệt, giống như bị oan hồn đòi mạng.

Lâm Phàm đã luyện tâm linh đến cảnh giới cao nhất, ngộ được rằng, sau khi chết, vạn vật trên thế gian đều hóa thành một nắm bùn đất.

Loại đại trí tuệ này, khiến Lâm Phàm còn trẻ mà cũng không để ý tới nữ sắc, không chìm đắm vào túi da bên ngoài của bất cứ người phụ nữ nào. Thế nhưng, sự thờ ơ bình thản này không được dùng khi gặp vị Trương tiểu thư lớn lên phải nói là "nằm ngoài tam giới", "không thuộc vạn vật thế gian" này. Vừa nhìn vị Trương tiểu thư này, Lâm Phàm đã nghĩ ngay đến Trương Nhị Cầu, cũng không biết hai vị cùng họ này có bà con gì với nhau hay không.

Không tim đập, chân run khi bị liếc mắt tổng tình mới là lạ!!!

....

Đoàn xe đi được hơn mười dặm, Lâm Phàm ôm quyền nói với Trương đại thiếu gia:

- Trương huynh, chúng ta từ biệt tại đây thôi.

- Lâm huynh, ngày sau chúng ta còn có thể gặp lại sao?

Trương đại thiếu gia rất lưu luyến hỏi. Người cùng tính nết thế này thật sự là quá khó để gặp được.

Tri kỷ chính là tri kỷ, không liên quan tới thời gian quen biết dài hay ngắn.

Lâm Phàm cười cười, chỉ sợ là sau này sẽ không gặp vị Trương đại thiếu gia này nữa rồi. Dù sao thân ở thế giới khác nhau, gặp được một lần đã là rất khó.

- Hữu duyên thiên lý lai tương hội, vô duyên đối diện bất tương phùng. Cáo từ!

Lâm Phàm xoay người chuẩn bị rời đi. Tuy mới chỉ quen một đêm, nhưng Lâm Phàm cũng khá thích tính cách thâm tiễn của vị nhân huynh trước mặt.

- À, đúng rồi, Trương huynh, tặng huynh thứ này, ngày sau ta sẽ đến nhà bái phỏng.

Lâm Phàm cười, ném cái ngọc bội do hắn tự luyện chế tới.

- Lâm huynh đi tốt.

Trương đại thiếu gia vung tay một cái, bắt được cái ngọc bội, rồi cất thật kỹ vào ngực áo.

Mà lần chia tay này, đợi gặp lại, cũng đã là chuyện của ba mươi năm sau rồi.

....

Thù của Nham thôn, Lâm Phàm đã báo xong. Về phần Thất Thánh Bảo đồ, thì không thể không nói, đám người này đã chọc giận Lâm Phàm. Thế giới này chỉ có bản tọa tính kẻ người khác, thật không ngờ lại có người dám tính kẻ bản tọa.

Nếu không phải có hệ thống thủ hộ, thật đúng là đã bị đám này ám toán rồi.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhìn nhìn con chó đen trong túi chứa đồ, sau đó thả nó ra, còn móc thêm một cái xích cổ.

Chó đen vừa ra, lập tức sủa loạn không ngừng.

Mà làm cho Lâm Phàm muốn cười là, con chó đen này nuốt viên Nghịch Thiên Cải Mệnh thần đan kia xong, lông biến thành nhẵn bóng, hơn nữa từng sợi từng sợi còn rất sắc bén.

Một con chó đen có thiên tư tuyệt đỉnh, thật đúng là hiếm thấy trên thế gian a.

- Ê cầu cầu, bản tọa biết mày nghe được bản tọa nói. Mày yên tâm đi, bản tọa nhất định sẽ nuôi mày thành Thánh cầu.

- Còn Thất Thánh ấy hả? Yên tâm đi, sau này mày sẽ là Thất Thánh Cầu của bản tọa, mấy động phủ kia bản tọa cũng sẽ vơ vét sạch. Thật muốn nhìn, là mày âm mưu quỷ kế lợi hại, hay là bản tọa lợi hại.

Trong một góc rừng rậm, Lâm Phàm lại đang nói chuyện với một con chó màu đen, quái dị vô cùng.

- Gâu gâu...

Chó đen lộ vẻ hung ác, không ngừng giẫy giụa định cắn tới, nhưng bị Lâm Phàm phát tay áo một cái, thu lại vào trong túi chứa đồ.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại thả Gà Con ra. Con gà ghê này nằm trong kia buồn chán gần chết, vừa được ra đã đập cánh chạy quanh người Lâm Phàm, "ò ó o" suốt không ngừng.

- Ó ó cái đầu mày, nín, chúng ta đi thôi.

Gà Con giương cánh muốn bay cao, thế nhưng làm sao cũng không bay lên nổi, cuối cùng đành dùng hai chân bám lên vai Lâm Phàm.

- Thật sự là dọa người, phượng hoàng lại không biết bay. Cũng không biết mày là thể loại gì nữa, phượng không ra phượng, gà không ra gà.

Lâm Phàm cũng bó tay trước quái thai này. Ngoại trừ có được tư chất tuyệt đỉnh, con gà con này chẳng còn trông được tích sự gì.

- Ó ó o ho ho ho...

- Cuối "ò ó" mà còn "ho ho" cười đều thì chết với tao.

- Ó ó o...

Một người một gà bay lên mà đi, đột nhiên phía trước có luồng khí thế cường đại tràn đến, khiến cả bầu trời cũng phải chấn động, như sắp vỡ nát.

Lâm Phàm lập tức hạ xuống mặt đất, cẩn thận tiến lên.

- Phía trước có biển!

* * *

Luồng khí tức phía trước rất mạnh, hơn nữa còn không chỉ một luồng, mà là do nhiều luồng hỗn loạn cùng một chỗ, bạo phát ra uy thế không thể coi

thường.

Mặc dù không thấy được đối phương, nhưng Lâm Phàm vẫn dựa vào khí thế mà đoán được, ít nhất trong đám kia có cao thủ Nhập Thần cao giai, thậm chí cảnh giới đại viên mãn cũng có không ít.

Đến cùng là chuyện gì, lại tạo thành náo động như vậy? Đúng là làm cho người ta tò mò a.

Hiện giờ, tuy thực lực của Lâm Phàm có thể nghiền ép Tiểu Thiên Vị sơ giai, nhưng qua bao nhiêu chuyện, hắn kết luận được một điều, đó là bất cứ việc gì cũng không đơn giản như nhìn thấy bên ngoài.

Chuyện lần này, có lẽ cũng cất giấu một đại Boss.

Lâm Phàm thật cẩn thận về phía trước, thời thời khắc khắc chú ý dưới chân, nếu đạp nát một nhánh cây, tạo ra tiếng động, có khi cũng là bi kịch.

- Giao thứ kia ra đây.

Giờ phút này, ở góc rừng phía trước, một gã thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng, hai tay chấp sau lưng, đứng trước mặt một đám nam nữ.

Mà đối diện với đám nam nữ này là một đám võ giả. Những võ giả này có khí tức không quá mạnh mẽ, nhưng cũng không thể coi thường.

- Đây là thánh vật của Man Hoang tộc chúng ta, Huyết Sát Các các ngươi chớ quá làm càn.

Một cô gái mặc áo lam, khuôn mặt xinh đẹp quát lên.

- Man Hoang tộc? Đó là thứ gì?

Lâm Phàm trốn ở một bên, lén lút nhìn. Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện về Man Hoang tộc được ghi trong điển tịch của tông môn.

Không phải trong đó ghi rằng thành viên của Man Hoang tộc lớn lên giống như dã thú sao? Nhưng tiểu mỹ nhân nũng nịu kia có chỗ nào giống dã thú chứ?

Chẳng qua mấy người cao lớn bảo hộ quanh tiểu mỹ nữ đúng là có chút giống dã thú, kẻ nào cũng to cao vượt xa người bình thường, cơ bắp cuộn cuộn, dữ tợn vô cùng, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Lâm Phàm dùng hệ thống quét một vòng.

Năm người thuộc Man Hoang tộc này, ngoại trừ tiểu mỹ nữ là Nhập Thần cao giai, ba nam một nữ còn lại đều là Nhập Thần đại viên mãn.

Còn bảy người vây lấy người của Man Hoang tộc, có sáu là tu vi Nhập Thần đại viên mãn, còn người dẫn đầu là Tiểu Thiên Vị sơ giai. Những người này đều còn rất trẻ, có thể có tu vi như vậy, thật sự rất khó được.

Cũng không biết những người này là đệ tử của tông môn nào.

Nếu những người này vào Thánh Tông, hẳn đều thuộc hàng ngũ đệ tử nội môn nổi bật, mà giờ lại đi cướp đồ của người, vậy thứ đó nhất định là bảo bối.

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm cũng có chút kích động, rất chờ mong chuyện xảy ra tiếp theo.

Hắn cũng thắc mắc một chuyện, đó là những kẻ chặn đường cướp của này trội hơn đối phương cả về tu vi lẫn nhân số, vậy sao còn mất thời gian nói nhảm?

Sau đó, tình huống phía trước lại sinh biến hóa.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Ta tin tưởng người

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Giết....

Thanh niên cầm đầu đám người đánh cướp quát lên, mắt lóe sáng, khí huyết toàn thân quay cuồng, một làn sương đỏ như máu bao phủ toàn thân gã.

Tiểu mỹ nữ được bốn người Man Hoang tộc bảo hộ ở giữa thấy thế thì nhắm mắt lại, nhỏ giọng niệm chú. Trong hư không đột nhiên truyền tới một cỗ lực lượng tràn trề, tựa như một dòng lũ quét, khiến Lâm Phàm cũng phải kinh hãi.

- Đây rốt cuộc là thứ gì?

Lâm Phàm biến sắc, ngưng thần nhìn về không trung. Trên không đã ngưng kết ra một cái giếng có khí tức cổ xưa, mà cỗ lực lượng kia phát ra từ trong miệng giếng, rót vào trong cơ thể bốn người thuộc Man Hoang tộc.

Lâm Phàm muốn nhìn xem trong giếng có gì, nhưng lại bị một luồng lực lượng khiếp người ngăn cách tất cả thăm dò.

- Thứ này trâu thật!

Lâm Phàm cảm thán. Cái giếng cổ này nhất định là cái bảo bối, mà bảo bối như vậy, hẳn chưa bao giờ thấy qua, không biết đến cùng có hiệu quả gì.

Bốn người nhận được lực lượng từ giếng, khí tức toàn thân lập tức tăng mạnh, thậm chí tu vi cũng từ Nhập Thần đại viên mãn đột phá đến Tiểu Thiên Vị sơ giai, rồi ổn định ở đó.

Lâm Phàm sửng sốt, đồ chơi này cũng quá mạnh rồi.

- Kết trận.

Thanh niên được bao phủ trong làn sương máu gầm lên một tiếng, một mình xông hai người Man Hoang tộc gần nhất.

Những tên võ giả Nhập Thần đại viên mãn còn lại thì kết thành trận pháp, khí tức tương thông, kiềm chế hai người Man Hoang tộc vừa mạnh mẽ đột phá lên Tiểu Thiên Vị sơ giai.

Giờ phút này, Lâm Phàm núp trong bóng tối, chuẩn bị làm ngư ông thu lưới thủ lợi, đồng thời cũng thử đoán xem lần này là chuyện gì.

Song phương liều chết đánh đấm, vậy bảo bối kia khẳng định rất quan trọng.

Mà càng nhìn, hắn càng mở rộng tầm mắt, bởi vì thân thể của đám người Man Hoang tộc mạnh đến hơi thái quá, đã trúng mấy trường, trừ ọc chút máu, vẫn khỏe như vâm.

....

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, mấy người Man Hoang tộc vẫn phải thất thế, có lẽ do lực lượng phụ thân từ giếng cổ kia có thời gian giới hạn.

- Giao ra bảo bối, tha chết cho các ngươi...

Thanh niên cầm đầu đám cướp đánh ra một chương, mang theo uy thế vô cùng, đánh học máu hai Man Hoang đang giao đấu với mình.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng lên, trên mặt lộ vẻ tươi cười, phía sau pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay lập tức hiện ra.

- Đám tiểu bối, cần gì phải động tay chân, không bằng theo bản tọa thưởng thức cảnh đẹp nơi này đi...

Giọng nói bình thản của Lâm Phàm truyền theo hư không tới, khiến cả hai phe kinh hãi dừng tay, đồng loạt nhìn lại.

....

- Ai?

Thanh niên được sương máu bao phủ cả kinh, lớn tiếng quát. Có người tới gần, vậy mà gã không hề hay biết, hiển nhiên đối phương là một cao thủ.

- Huyết Sát Các làm việc, kính xin các hạ cấp mặt mũi.

Huyết Sát Các tiếng tăm lừng lẫy trong vòng ngàn dặm, hiện giờ không biết chủ nhân của giọng nói này là ai, chỉ hy vọng chó có những tay vào việc này.

Tiểu mỹ nhân bên Man Hoang tộc tên là Hoang Linh Nhi. Nàng tới Đông Linh châu vì muốn thu hồi thánh vật trong tộc, không ngờ bị Huyết Sát Các biết được chặn đường, hiện tại đúng là nỏ mạnh hết đà. Giờ có người đi tới khiến đối phương dừng tay, Hoang Linh Nhi không khỏi thở phào, thế nhưng lập tức lại chán nản cúi đầu. Nơi này là Đông Linh châu, cũng là nơi ăn tươi nuốt sống người mà trưởng lão trong tộc nói, tuyệt đối không có người tốt.

Mấy người Man Hoang tộc được giềng cổ tăng lực lượng, giờ cũng đã trở về tu vi cũ, mặt tái nhợt, hiển nhiên là di chứng từ việc mạnh mẽ tăng cấp.

- Thánh nữ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Một người hỏi khẽ, trong lòng cũng có chút lo âu.

- Hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Hoang Linh Nhi cảnh giác nói.

....

- Trời đất bao la, bản tọa cũng không cấp mặt mũi cho bất cứ kẻ nào.

Giọng của Lâm Phàm lại chậm rãi truyền tới từ hư không.

Thanh niên Huyết Sát Các tên Huyết Kinh vừa nghe, tức thì nổi giận, nhưng lại nghĩ còn chưa thăm dò được lai lịch đối phương, cũng đành cố nhịn.

Vừa lúc này, Lâm Phàm xuất hiện.

Mọi người vừa nhìn, ai nấy hít một hơi lạnh.

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay ngồi khoanh chân trên không trung kia tạo cho bọn họ áp lực rất lớn.

Ba khuôn mặt bình thản lại lộ ra ma tính kia không ngừng đối chỗ nhau.

Giận, ghét, ác.

Ba loại khuôn mặt đại diện cho tất cả tiêu cực thế gian.

Mà để bọn họ càng thấy bất an là bóng người bên dưới pháp tướng ma thân.

Chấp hai tay sau lưng, phong khinh vân đậm, trên mặt cười nhẹ, hoàn toàn trái ngược với ma thân trên trời.

- Người này rốt cuộc là ai?

Huyết Kinh tự hỏi. Đông Linh châu rất lớn, dĩ nhiên gã không thể biết tất cả mọi người, nhưng pháp tướng ma thân phía sau người này, rõ ràng là tâm pháp của một tông môn nào đó. Có điều gã nghĩ mãi không ra đó là tông môn nào, khiến gã càng cảm thấy nên cẩn thận.

Mà Hoang Linh Nhi, vừa nhìn rõ người đến, ánh mắt ưu sầu như biển đột nhiên lóe lên một tia sáng khác thường.

Loại ánh mắt này không phải là sợ hãi, cũng không phải hoảng sợ, mà là kinh ngạc lẫn vui mừng.

....

Lúc này, Lâm Phàm hiển hóa pháp tướng, phối hợp với thuật ẩn thân để thân thể mờ mờ ảo ảo, càng tăng thêm cảm giác thần bí khó dò cho hắn.

- Xin hỏi các hạ là ai?

Huyết Kinh tiến lên hỏi, ánh mắt kia, mang theo ý cảnh giác.

Lần hành động này, Huyết Sát Các nhất định phải có được bảo bối của Man Hoang tộc.

Lâm Phàm nhìn Huyết Kinh, trên người người này có mùi máu tươi rất đậm, xem ra giết không ít người, mà sát ý giống như thực chất kia chỉ rõ chủ nhân của nó tu luyện loại công pháp lấy giết người làm việc chính.

Huyết Sát Các?

Theo tông môn ghi chép, đây là tông môn hung ác nhất Đông Linh châu, nhưng không chọn nằm trên dải núi nào, mà dùng một lầu các tên là Thông Thiên Các làm tổng bộ, nhưng không ai biết vị trí của nó ở đâu.

Huyết Sát Các lấy sát làm đạo, xuống tay tàn nhẫn, bất kể là võ giả hay là người thường, chỉ cần liên lụy đến ích lợi, đều bị chém giết.

- Bản tọa chỉ là một người thích hành tẩu thế gian, gặp việc bất bình thì giải quyết. Các vị có chuyện gì mà lại phải động tay chân, cùng ngắm cảnh có phải hơn không?

Lâm Phàm cười nhẹ, phát ra khí tức ôn hòa nhã nhặn.

Thế nhưng đối với Huyết Kinh, người này lại lộ ra khí tức rất nguy hiểm.

- Cẩn rồi, Huyết Sát Các làm việc, còn cần người giải quyết sao!

Một gã đệ tử Huyết Sát Các lớn tiếng quát, mắt tỏa ra sát ý.

Huyết Kinh không nói, lẳng lặng quan sát, phảng phất như đang đợi xem đối phương làm gì. Gã nhìn không thấu thực lực của đối phương, nhưng thấy đối phương trẻ tuổi như vậy, muốn thử một chút.

Lâm Phàm nghe như vậy, mặt vẫn tươi cười, không buồn không giận, nhẹ nhàng mở miệng:

- Sát ý quá nặng, cần yên lặng một chút.

Trong một sát na, Huyết Kinh ngậy ngấn cả người, mặt nghệt ra, vẻ không dám tin.

Bởi vì vừa xong, Lâm Phàm khẽ bung tay một cái, mấy luồng kiếm ý ngưng tụ thành thực chất rồi đóng đinh tứ chi của đệ tử Huyết Sát Các kia lên mặt đất.

Giờ khắc này, trên trán Huyết Kinh chảy mồ hôi ròng ròng. Gã đệ tử kia có cảnh giới Nhập Thần đại viên mãn, vậy là không hề có sức kháng cự, bị đối phương trấn áp trong nháy mắt.

Mấy đệ tử Huyết Sát Các còn lại cũng không dám lộn xộn. Một màn trước mắt để bọn gã kinh hãi.

Cho dù là sư huynh Huyết Kinh, muốn trấn áp, cũng không thể hoàn thành được trong một chiêu a.

- Tốt lắm, các vị không cần kinh hoàng, bản tọa lấy nguyên tắc hòa bình mà đến, sẽ không đại khai sát giới. Cô nương Man Hoang tộc này, không bằng để ta giữ hộ bảo bối kia. Mà các vị Huyết Sát Các cũng không cần tranh đoạt, hành vi cướp đồ của người rất là sai trái đó.

Lâm Phàm nói.

Huyết Kinh không nói gì, chỉ cười mỉa trong lòng. Người trước mắt này rõ là kẻ ngốc nói mơ, lại muốn đám Man Hoang tộc đưa bảo bối cho hắn giữ? Chuyện này, chỉ có kẻ ngu mới đồng ý.

Quả nhiên, mấy người Man Hoang tộc lập tức biến sắc, tiến lên bảo hộ trước mặt Hoang Linh Nhi. Không ngờ người trước mắt này cũng vì bảo bối trong tộc mà đến, người Đông Linh châu quả nhiên toàn là hạng chẳng tốt lành gì.

Huyết Kinh nhìn trước mắt một màn, cũng cười thầm.

Thế nhưng, chuyện để hắn há hốc mồm phát sinh.

Hoang Linh Nhi nhẹ nhàng gạt tộc nhân ra, sau đó đi tới trước mặt Lâm Phàm, ngậm khẽ. Khoảng không trước mặt nàng lập tức lóe lên ánh sáng xanh, trong đó là một hạt giống kỳ quái.

- Đây là thánh vật tộc ta, ta tin tưởng người.

....

- Cái gì?

Huyết Kinh sững sốt, lộ vẻ không dám tin. Mà nhìn thấy hạt giống kia, mắt gã cũng lóe một tia tham lam, muốn đưa tay cướp đoạt, nhưng lại sợ người trước mắt, cuối cùng nhịn xuống.

Lâm Phàm cũng sững sốt. Hắn không ngờ đối phương lại lập tức đưa tới thật, đây là tình huống gì?

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Ta tin tưởng người

Dịch giả: †Ares†

oOo

Lâm Phàm cũng bị sững sốt, cô gái Man Hoang tộc này cứ thế đưa bảo bối mà bọn họ liều mạng thủ hộ cho mình?

Hắn quan sát hạt giống trôi nổi ở không trung, thấy nó có màu xanh sẫm, bên ngoài không có chỗ nào đặc biệt, nhưng bên trong lại ẩn chứa lực lượng sinh mệnh vô tận.

Loại lực lượng sinh mệnh này, Lâm Phàm mới thấy qua hai lần, lần đầu ở những viên đá Niết Bàn trong Địa Ngục Hóa Diễm, mà lần thứ hai là ở cái hạt giống này.

So sánh lên, thậm chí lực lượng sinh mệnh trong hạt giống này còn cao hơn nhiều so với trong đá Niết Bàn.

Không biết rốt cuộc đây là hạt giống của loại cây gì, thật sự là có chút đáng sợ.

- Ta tin tưởng ngài, thánh vật của tộc ta giao cho ngài bảo quản.

Hoang Linh Nhi mỉm cười, vẻ mặt chân thành, nói.

Lâm Phàm có chút do dự, không biết người này tính bán thuốc gì trong hồ lô*?

(*Bán thuốc gì trong hồ lô: ý nói có tính toán gì trong đầu)

Loạn tình huống này quả thật rất đặc biệt, hắn chưa trải qua bao giờ.

Huyết Kinh cũng phát mộng, đây là tình huống nào? Bảo bối mà bọn gã tận tâm khổ khổ muốn cướp đoạt, lại bị một kẻ chẳng hiểu là ai, lừa dối mấy câu lấy đi rồi?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, tuy rằng không rõ đối phương định làm gì, nhưng làm người không nên cái gì cũng sợ. Người ta đã chủ động giao ra, nếu không dám cầm thì sau này còn làm ăn gì được nữa.

Cũng tốt, để hệ thống tra xét một phen, xem đây rốt cuộc là vật gì.

Lâm Phàm nắm lấy hạt giống màu xanh sẫm vào trong tay.

"Đinh, chúc mừng hiện hạt giống sinh mệnh (chưa nảy mầm)."

"Hạt giống sinh mệnh: Ẩn chứa vô hạn khả năng...."

Vừa nhìn mấy dòng hệ thống phân tích, Lâm Phàm tròn tròn mắt. Cái này với chưa phân tích có khác gì nhau? Ai chẳng biết hạt giống này có chứa lực lượng sinh mệnh, nhưng mà vô hạn khả năng là cái gì??

Đầu Lâm Phàm đầy dấu hỏi chấm, nhưng khuôn mặt vẫn không hề đổi sắc, gật gật đầu.

- Ừm, cũng tốt, các ngươi mang theo thứ này, sợ là sẽ dẫn tới vô số phiền toái. Chờ bản tọa rảnh, sẽ đi man hoang, trả lại bảo bối cho các ngươi.

Hoang Linh Nhi nhìn Lâm Phàm, khẽ gật đầu:

- Ta tin tưởng ngài.

Nghe một câu này, Lâm Phàm cũng hơi buồn cười. Tin tưởng ca? Chuyên môn của ca là hãm hại lừa gạt, sao có khả năng trả lại chứ!

Sau đó, Hoang Linh Nhi gật gật đầu, nở một nụ cười xán lạn chào Lâm Phàm, rồi dẫn tộc nhân rời đi.

Lâm Phàm lại tròn mắt nhìn đối phương, cứ như vậy đi rồi?

Huyết Kinh càng tròn mắt to hơn, nhìn chằm chằm Lâm Phàm. Man Hoang tộc này yên tâm để thánh vật vào tay người lạ vậy sao? Nếu không phải gã biết rõ vật kia, chỉ sợ sẽ cho là đối phương lấy đồ giả ra lừa người. Thế nhưng, thứ trong tay người trước mắt, trăm phần trăm là thánh vật của Man Hoang tộc a.

....

- Thánh nữ, đó là thánh vật của chúng ta cơ mà...

Một tộc nhân Man Hoang tộc nói.

Hoang Linh Nhi cười khê:

- Thiên địa vạn vật đều có nhân quả, ta thấy được tương lai...

Mấy người Man Hoang tộc nghe được thánh nữ nói vậy thì đều cả kinh.

Tương lai sao...

- Thánh nữ, tương lai là cái dạng gì?

- Tương lai không có hình dạng, nó ở ngay trước mắt, ràng buộc với thời gian, liên quan tới một vài điều, cuối cùng hình thành tương lai.

Thánh nữ nói có chút phức tạp, bọn họ không hiểu lắm, nhưng bọn họ tin tưởng, thánh nữ nhất định sẽ dẫn dắt Man Hoang tộc trở lại huy hoàng từng có.

....

- Thứ này, Huyết Sát Các bắt buộc phải có được, các hạ có thể đưa ra điều kiện.

Huyết Kinh đã hồi phục tinh thần, cố nén xung động muốn xông tới giết người đoạt bảo.

Lâm Phàm nhìn Huyết Kinh, khẽ cười, rồi mở miệng:

- Giao toàn bộ nhẫn trữ vật của các ngươi ra đây.

- Các hạ chỉ muốn như vậy?

Huyết Kinh tưởng mình nghe lầm, chẳng lẽ đối phương chỉ có yêu cầu thấp như vậy?

- Không lấy thì thôi, bản tọa đi.

Lâm Phàm xoay người, không muốn nói nhiều.

- Các hạ, chờ đã.

Huyết Kinh nôn nóng vội mở miệng nói, sau đó quay về đám sư đệ xung quanh thu nhẫn trữ vật.

Gã không biết đối phương muốn làm gì, nhưng vẫn đưa bảy chiếc nhẫn trữ vật tới:

- Đây là tất cả nhẫn trữ vật của chúng ta.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, cười khẽ, vung tay, thu cả bảy chiếc nhẫn vào trong túi chứa đồ.

- Tốt lắm, các ngươi có thể đi rồi.

Lâm Phàm khoát tay áo, giống như đang đuổi một đám ăn mày.

- Ngươi có ý gì?

Huyết Kinh nổi giận, giờ gã cũng rõ, đối phương đang đùa bỡn mình.

- Không có có ý gì, bản tọa chỉ nói cho các ngươi biết một đạo lý, đó là chặn đường cướp bảo rất đáng xấu hổ. Hôm nay bản tọa để các ngươi nộp lên bảy chiếc nhẫn trữ vật, là một bài học để các ngươi từ nay làm người cho tốt, chớ muốn một bước lên trời.

Lâm Phàm bình thản nói.

Huyết Kinh nghe thế, không kìm được cơn giận nữa, khuôn mặt hung ác như là muốn cắn nuốt Lâm Phàm, hét lớn:

- Khốn kiếp, Huyết Sát Các không phải dễ chọc như vậy đâu! Giếtttt...

Thế nhưng gã còn chưa dứt câu, thời gian nháy mắt giống như ngừng lại.

Lâm Phàm tùy ý đá một cước, trúng đũng quần của Huyết Kinh. Tất cả đều đột ngột, đến không có một dấu hiệu nào cả.

- Aaaaaaa...

Khuôn mặt âm lãnh của Huyết Kinh lập tức bao phủ một tầng vẻ đau khổ.

- Ngươi... ngươi...

Huyết Kinh nổi gân xanh, hai tròng mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

Lâm Phàm tiến lên, vỗ vỗ vai gã, hào tâm nhắc nhở:

- Đừng cố chịu, kêu đi, bằng không sẽ rất đau đấy.

Giờ phút này, Huyết Kinh đau đến muốn chết, không thể không nghe theo, thét một tiếng thống khổ vang vọng phía chân trời, khiến cả mặt đất cũng phải rung lên.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

"Đỉnh, chúc mừng đánh bại Tiểu Thiên Vị sơ giai Huyết Kinh."

"Đỉnh, chúc mừng exp thêm hai trăm vạn."

"Đỉnh, Liêu Đan Cước thăng cấp 15."

Lâm Phàm nghe nhắc nhở thì rất mừng, trải qua thời gian dài cố gắng, Liêu Đan Cước rốt cuộc cấp 15 rồi, không bao lâu nữa sẽ lên cấp 20, biến đổi về chất.

....

- Các hạ, đây là đang khinh Huyết Sát Các chúng ta không người sao?

Vừa lúc đó, một giọng nói theo trong hư không truyền đến.

Lâm Phàm biến sắc.

- Huyết Thần đại nhân...

Giờ khắc này, không gian chấn động, một nam tử thân thể như cái xác khô, mặc y phục đỏ như máu, thông thả đi ra từ trong hư không, mùi máu tươi cùng với sát khí như ngưng thành thực chất, giống như làn sóng ập thẳng vào mặt.

Hoa cỏ chung quanh, ở một khắc này giống như mất đi sức sống, toàn bộ khô héo.

Lâm Phàm nhìn người đi ra từ hư không, rồi lại chỉ cười một tiếng:

- Vậy người có thể làm gì ta?

Ừ té quyền...

Trong một sát na, Lâm Phàm chạy như điên về đằng xa, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời.

* * *

Huyết Kinh đã sùi bọt mép, khụy gối xuống đất ôm hạ bộ, thấy Huyết Thần đại nhân tiến đến, trong lòng rất mừng rỡ, thế nhưng khi thấy kẻ kia bỏ chạy thì lửa giận lập tức xông lên não, dẫn tới hôn mê.

- Đồ vô sỉ.

Đây là điều duy nhất gã có thể nghĩ tới trong tích tắc tỉnh táo cuối cùng.

- Huyết Thần đại nhân, bảo bối ở trên người hần.

Lúc này còn lại sáu người, ngoại trừ một gã bị Lâm Phàm đóng đinh trên mặt đất, năm gã còn lại cùng quỳ xuống, đầu sát đất. Bọn gã chưa hoàn thành nhiệm vụ, sợ hãi sẽ bị trừng phạt.

Huyết Thần nhìn về hướng Lâm Phàm chạy trốn, lại liếc đám đệ tử đang quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng, rồi hóa thành một dải sáng đỏ như máu, bay về phía Lâm Phàm chạy.

Người có thể chạy trốn trước mắt Huyết Thần lão, còn chưa có sinh ra.

Huyết Sát Các tổng cộng mười hai tầng, mỗi một tầng đều có một vị các chủ, mà càng lên cao, thực lực của các chủ càng mạnh. Huyết Thần này tuy chỉ là các chủ tầng thứ nhất, nhưng là tu vi lại không thể coi thường.

Khoảng cách tới Đại Thiên Vị chỉ còn là một bước.

....

Lâm Phàm không ngừng chạy, nhưng thi thoảng vẫn ngoái đầu nhìn về phía sau, không biết kẻ kia có đuổi kịp hay không. Thế nhưng nhìn một hồi, lại vẫn không trông thấy bóng dáng kẻ kia.

Lâm Phàm có chút sốt ruột, vội giả vờ kêu to:

- Cứu mạngggggg... Có kẻ muốn giết nguờiiiiiii...

Lâm Phàm biết mình kêu như vậy rất ngu, nhưng cũng chỉ đành thế, vì mục đích dụ đối phương lại đây.

Hắn cũng đang rất thất vọng, bởi vì hắn chạy không phải quá nhanh, vậy tên kia sao lại không thấy, thật là quái dị.

Tiếp tục lạch bạch chạy...

Đột nhiên, Lâm Phàm đang ngoái đầu nhìn thì đụng "bịch" một cái vào vật gì đó đằng trước, cảm giác rất cứng.

Hắn lập tức quay đầu, nhìn phía trước, tròn mắt sửng sốt.

- Sao người lại ở chỗ này...

Lâm Phàm làm vẻ kinh sợ, hét lên chói tai, mặt hiện biểu cảm không dám tin.

-----ooOoo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Tra tấn tàn ác

Dịch giả: †Ares†

oOo

Huyết Thần áo đỏ chờ sẵn đằng trước, chân lơ lửng không chạm đất, dáng vẻ vô cùng phiêu dật.

Huyết Thần nhìn ra hướng đối phương chạy, nên tới trước chờ đợi. Lão hoàn toàn xem đây là một trò mèo vờn chuột, cần chậm rãi chơi đùa. Thậm chí, lão còn cảm thấy hưng phấn khi nghĩ tới ánh mắt tròn tròn kinh hãi của đối phương lúc đụng phải mình.

Thế nhưng, ngay trong tích tắc đối phương va vào mình, Huyết Thần đột nhiên cảm giác không đúng.

Bởi vì lão cảm nhận được một lực va chạm vô cùng cường đại đánh úp tới. Lão muốn né tránh, nhưng tất cả đều đã chậm.

"Bịch..."

Một húc, để lão bay ra xa với vẻ mặt không thể tin nổi.

Khung xương lệch vị trí, nhưng không phải đại sự với Huyết Thần. Lão tu luyện Huyết Hải Ma Công, xương cốt toàn thân giống như máu, có thể biến hóa tùy ý.

"Lách cách..."

Tiếng xương khớp rung lắc vang lên, trong một sát na, Huyết Thần đã khôi phục xương cốt về nguyên dạng, lại nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt tràn ngập lửa giận.

- Người thành công chọc giận bản tọa.

Từ trong hai tròng mắt của hắn phóng ra sương mù đỏ máu, phối hợp với thân thể như bộ xương khô, quý dị đến độ làm người ta kinh hồn táng đảm.

....

Lâm Phàm cảm giác kỹ năng biểu diễn của mình đã max cấp.

Tên kia có cảnh giới Tiểu Thiên Vị cao giai, căn bản không làm gì nổi hắn. Thế nhưng thực lực đó vẫn cao hơn hắn nhiều, muốn giết đối phương là rất khó. Như vậy chỉ có thể dùng kế.

- Người muốn làm gì?

Lâm Phàm run giọng chỉ tay vào đối phương mà hét, tựa như vì cực kỳ kinh hãi mà ngón tay cũng run bần bật.

- Đắc tội Huyết Sát Các, kết cục chỉ có chết. Nhưng người yên tâm, bản tọa sẽ từ từ tra tấn người, làm cho máu của người dồn ép nổ đầu của người, cho người cảm thụ kiểu chết thống khổ nhất thế gian.

Huyết Thần âm trầm nói.

- Đừng mà, tha cho ta đi.

Lâm Phàm kêu khóc ầm lên, run run đi dần tới trước mặt Huyết Thần, biểu diễn ra dáng vẻ của một kẻ tham sống sợ chết sắp quỳ xuống xin tha.

- Mau mang toàn bộ đồ vật ra đây, lại quỳ xuống van xin bản tọa, bản tọa sẽ luyện chế người thành huyết thi, từ nay về sau vĩnh hằng bất diệt.

Huyết Thần thấy kẻ trước mắt chết nhất như vậy thì rất thỏa mãn, cười lớn lên, thân hình chỉ có da bọc lấy bộ xương vì thế mà rung lên kéo kẹt.

Lâm Phàm tiếp tục tới gần, vẫn vẻ mặt hoảng sợ.

- Đại nhân, xin hãy tha cho ta....

Một bước.

Hai bước.

....

Khoảng cách càng ngày càng gần.

Tìm Lâm Phàm không ngừng nhảy tango, đây là dấu hiệu con mồi sắp tới tay.

Lừa đảo cường sát cường giả Tiểu Thiên Vị cao giai a, thử hỏi ai dám so được với ta.

Giờ khắc này, Lâm Phàm rút cuộc đi tới trước mặt Huyết Thần, lập tức ngửa mặt lên trời kêu gào.

- Đại... đại nhân. Ngài chính là người vĩ đại nhất, nhân từ nhất Huyết Sát Các, xin nhận một lạy của tiểu nhân...

Lâm Phàm giả vờ kích động, run rẩy cong hai chân xuống như định quỳ.

Huyết Thần nhìn Lâm Phàm, miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, bàn tay bốc lên một luồng sương khói đỏ như máu, phảng phất có lẫn u hồn rít gào.

- Được rồi, người có thể đi...

Huyết Thần cười âm trầm, thế nhưng đúng lúc này, biến hóa phát sinh.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vận dụng hàm nghĩa tối cao của chiêu thức, chuyển biến âm dương chỉ trong một ý niệm.

- Aaaaaaaa...

Một cảm giác đau đớn ngập trời ập tới, để Huyết Thần không thể không kêu gào.

Trong một sát na, Lâm Phàm xuất ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyển, đập mạnh lên trán Huyết Thần.

"Bóp..."

Huyết Thần vừa nãy còn rất bá đạo, lập tức nằm bất động trên mặt đất.

- Ha ha... Ngu ngốc thế này cũng muốn diệt tiểu gia. Tiểu gia còn tính phải dùng thêm vài chục kế, ai ngờ người ngốc mà còn thích trang bức, giờ thì bị kịch nhé...

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, vẻ mặt "vô địch thật là cô đơn a"...

* * *

Lâm Phàm nhìn Huyết Thần đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

- Kề này thật tà ác, mùi máu tươi đậm như vậy, hiển nhiên giết không ít người. Cũng tốt, giờ người rơi vào tay tiểu gia, vậy tiểu gia cũng chỉ có thể thay trời hành đạo.

Lâm Phàm nghiêm trang nói. Thế nhưng trước khi "hành đạo", hẳn phải thu chiến lợi phẩm đã.

"Đinh, chúc mừng phát hiện huyết y Huyền giai thượng phẩm."

"Huyết y: luyện chế từ máu của chín ngàn chín trăm chín mươi chín bé gái chí âm"

Lâm Phàm vừa đụng đến chiếc áo màu đỏ máu, nghe giới thiệu thì sợ ngay người. Không ngờ Huyết Thần này tàn nhẫn như vậy, vì luyện chế một chiếc áo, mà giết từng ấy người, lại còn là trẻ con, quả thật là súc sinh, chết không hết tội.

Lâm Phàm bỏ qua thứ này, tiếp tục lột sạch của Huyết Thần, không chừa một món.

- Không tệ, không tệ, tốt xấu cũng là đại nhân vật, đích xác không ít thứ tốt.

Lâm Phàm rất là vừa lòng khi nhìn vào những thứ trong nhẫn trữ vật của đối phương.

Bỗng Huyết Thần ứ ớ muốn tỉnh lại, Lâm Phàm lại cho lão thêm một gạch, tức thì lão lại chìm vào hôn mê.

Sau đó, Lâm Phàm kéo lão tới một cái cây to, rồi trói chặt hai tay lão vào đó.

Thân mình của Huyết Thần bị treo lên, cách mặt đất, nhưng không quá cao, thích hợp để Lâm Phàm ra tay.

- Tạo nhiều tội nghiệt như vậy, làm sao có thể để người chết thoải mái.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, hai tay đan chéo bẻ bẻ khỏi động.

Một phút đồng hồ qua đi rất nhanh.

Huyết Thần mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, nhưng đúng tích tắc đấy, sát thương từ Xoay Chuyển Càn Khôn lại ập tới, một cảm giác đau đớn không phải người có thể chịu đựng tràn ngập toàn thân lão.

- Người... người...

Huyết Thần run rẩy không nói nổi hết câu, cảm giác đau đớn khiến lão muốn ngất đi lần nữa.

- Hừ, tiếp tục cảm nhận đi.

Giờ khắc này, mắt Lâm Phàm lóe lên, chân phải vung ra.

- Liễu Đan Cước.

Trong một sát na, phong vân biến sắc, một tiếng "bốp" trầm muộn ngân ngui nhưng lại cảm giác thiên địa cũng rung lên.

Huyết Thần vừa chịu cơn đau Xoay Chuyển Càn Khôn, giờ lại phải nhận một kích Liễu Đan Cước, để lão đau đến độ không kêu to nổi nữa.

"Đinh, chúc mừng Liễu Đan Cước gia tăng mười vạn exp."

- Liễu Đan Cước.

- Liễu Đan Cước.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm tiến vào trạng thái điên cuồng cây exp.

"Đinh, chúc mừng Liễu Đan Cước gia tăng mười vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Liễu Đan Cước gia tăng mười vạn exp."

....

Thủ đoạn công kích tâng tận thiên lương như thế, Lâm Phàm mới thí nghiệm với tổng cộng hai người, một là Yến hoàng, và một là Huyết Thần.

Thân hình khô héo của Huyết Thần run rẩy không ngừng lên, hai tròng mắt màu đỏ tươi biến thành càng thêm đỏ, như sắp phụt ra máu.

"Đình, chúc mừng Liêu Đan Cước thắng cấp 16."

Không biết qua bao lâu, thắng đến khi Liêu Đan Cước không thắng cấp nữa, Lâm Phàm mới dừng động tác chân.

Nhìn kẻ trước mắt đã không còn hình dáng con người, Lâm Phàm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, bỏ một phủ lên gáy đối phương.

"Đình, chúc mừng đánh chết Tiểu Thiên Vị cao giai Huyết Thần."

"Đình, chúc mừng exp gia tăng một trăm triệu."

....

Quả nhiên vượt cấp giết quái vô cùng sáng khoái.

"Huyết Thần làm nhiều việc ác, hôm nay bản tọa Lâm Phàm đem tru diệt."

Lâm Phàm dùng ngón tay viết mười mấy chữ lên thân cây, vung ống tay áo, chắp tay sau lưng, bình thân quay lưng bước đi.

....

- Huyết Thần đại nhân.

Không biết qua bao lâu, Huyết Kinh mang đám người từ đằng xa tìm đến.

Huyết Thần đi quá lâu, để bọn gã rất nghi hoặc, bởi vậy cùng nhau đi tìm.

Rồi khi tới được gốc cây kia, cả bọn đều chờ ra.

Bọn gã không thể tin nổi, Huyết Thần đại nhân, dĩ nhiên đã chết.

Huyết Kinh hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm, tháo thi thể của Huyền Thần xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ.

- Cha, ta nhất định sẽ báo thù cho người.

Huyết Kinh lặng lẽ đặt một tay lên ngực Huyết Thần, một điểm sáng đỏ rất nhỏ lóe lên trong lòng bàn tay, rồi dưới tình huống mọi người không chú ý, khuôn mặt đã trắng bệch của Huyết Thần lại xuất hiện một điểm đen.

- Sư huynh, nơi này có chữ.

Một gã đệ tử hô lớn.

Huyết Kinh nắm chặt nắm tay, nhìn chữ viết trên vỏ cây, trong mắt lóe từng tia sáng lạnh.

- Lâm Phàm..

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Chân tướng Nghịch Thiên Cải Mệnh thần đan

Dịch giả: †Ares†

oOo

Trong hoàng cung Tần Thần vương triều.

- Long nhi, gần đây có chuyện gì phiền lòng sao?

Tần Vương vì trùng kích cảnh giới Đại Thiên Vị mà bế quan mười năm, vừa xuất quan đã thấy có người giết hại con mình, khiến y không thể không tức giận.

Trâu Đẳng Long là đứa nhỏ do y và nữ nhân y yêu nhất sinh ra. Không ngờ mười năm trước, nữ nhân kia đột nhiên qua đời, khiến Tần vương vô cùng đau khổ, cuối cùng hóa làm động lực tiến hành bế quan.

Nước không thể một ngày không có vua, Tần vương bèn dùng bí pháp khống chế một người, mạnh mẽ tăng tu vi cho người đó, lại sửa đổi dung mạo, để kẻ đó giả mạo chính mình.

Mà hiện giờ đứa con y yêu thương nhất khởi từ hồi sinh, đương nhiên y rất mừng rỡ. Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng Tần Vương chỉ cho rằng trời cao phù hộ con mình.

- Phụ hoàng, hài nhi không có việc gì, chỉ là hài nhi giấu phụ hoàng một việc, nên sinh lòng áy náy.

Trâu Đẳng Long hiện giờ không phải Trâu Đẳng Long dĩ vãng, mà là bị bộ xương trắng như ngọc kia mượn xác.

Tần vương nghe thế, chỉ xoa đầu Trâu Đẳng Long:

- Không sao, Long nhi có giấu giếm bất cứ chuyện gì, phụ hoàng cũng sẽ không tức giận.

- Phụ hoàng, hài nhi đi dạo trong hoàng thành thì mua được một tấm bản đồ không trọn vẹn, địa điểm ghi trên đó là cấm địa Táng Hải Yêu Địa.

Trâu Đẳng Long lấy ra một tấm bản đồ không biết làm từ chất liệu gì, nhưng nhìn rất cũ kỹ, có vẻ đã tồn tại rất nhiều năm.

Tần vương nghe thấy bốn chữ Táng Hải Yêu Địa thì cũng sững sờ, sau đó cầm lấy bản đồ mà nhìn kỹ.

Trên cái bản đồ không trọn vẹn này chỉ có một tọa độ, chính là Táng Hải Yêu Địa, ngoài ra còn có mấy chữ nhỏ ghi chú: "Thất Thánh Bảo Đồ".

Tần vương nhìn tới đây, gương mặt cũng nổi lên một tia biến hóa.

- Long nhi, tấm bảo đồ này có ai nhìn thấy chưa?

Tần vương hỏi.

- Hài nhi cũng không rõ. Từ lúc hài nhi có được bản đồ này, vẫn luôn mang theo người, vốn định chờ thực lực bản thân mạnh mẽ, sẽ đến đó xem thử. Nhưng giờ hài nhi đã thông suốt, bảo đồ bậc này, mặc dù không biết có bảo bối hay không, nhưng vẫn nên giao cho phụ hoàng.

Trâu Đẳng Long nói.

- Hoàng nhi tốt của ta.

Tần vương gật gù đầu, sau đó dặn dò Trâu Đẳng Long nghỉ ngơi cho tốt, rồi rời đi.

Nhìn Tần vương rời khỏi, khuôn mặt bình tĩnh của Trâu Đẳng Long bỗng nở một nụ cười quỷ dị.

- Tên khốn khiếp, chờ tới thời khắc bản tôn lại thấy ánh mắt trời, chính là giờ chết của ngươi.

Trâu Đẳng Long nắm chặt nắm tay, trong đôi mắt có ngọn lửa bập bùng.

....

Tại một khu rừng rậm không biết tên.

Một người một gà đang vui vẻ đi tới.

- Mày một viên, tao một viên. Gà Con, mày phải nhanh lớn lên mới được.

- Ồ ó ó...

Giờ phút này, Lâm Phàm dốc đan dược từ từng cái nhẫn trữ vật chiến lợi phẩm, cùng đánh chén với Gà Con.

Mà Gà Con đứng trên vai Lâm Phàm, cao hứng đập đập cánh, dùng cái mỏ mổ mổ từng viên đan dược vào miệng, nuốt xuống.

Lần đánh cướp này đem lại kết quả khiến Lâm Phàm rất vừa lòng, nhất là Huyết Thần kia, để Lâm Phàm có thể làm tài chủ hào phóng một bữa.

Chỉ là, trong nhẵn của lão cũng có không ít đan dược quý dị, ví dụ như Tam Anh đan, phẩm chất rất cao, nhưng cực kỳ tà ác, móc bào thai trẻ em vừa mới hình thành trong bụng mẹ ra, sau đó ngâm vào thảo dược, phụ thêm các loại linh dược mà thành.

Loại đan dược này, Lâm Phàm coi như muốn exp đến phát điên, cũng sẽ không dùng.

Vừa nhai đan dược như nhai đậu phộng, Lâm Phàm vừa móc Thất Thánh Bảo Đồ ra nhìn.

Điểm đến tiếp theo là Táng Hải Yêu Địa.

Vốn hấn cho rằng Thất Thánh Bảo Đồ là đồ tốt, nhưng hiện giờ, hấn đã rõ đây là một cái hố do người đào ra.

Viên Nghịch Thiên Cải Mệnh thần đan kia, đích thật là một viên thần đan, mặc kệ tư chất như thế nào, cho dù là kém đến cực hạn, nuốt xong đều có thể biến thành tư chất tuyệt đỉnh. Thế nhưng trong thần đan đó lại ẩn giấu một luồng thần thức, tuy chỉ là một bộ phận chứ không phải nguyên vẹn, nhưng nếu ai không may nuốt đan xuống, vậy tư chất sẽ tăng, đồng thời sẽ bị luồng thần thức không trọn vẹn ấy đoạt xác.

Nếu không phải có hệ thống tra xét nhắc nhở, Lâm Phàm có lẽ xui xẻo rồi.

Có điều ngẫm lại cũng đúng.

Mấy cái thứ kiểu như bảo tàng thượng cổ đều là lừa người cả. Làm gì có đại năng nào cam tâm tình nguyện mang bảo bối suốt đời đi biếu tặng người lạ, lại còn cẩn thận vẽ lại cả bản đồ để chờ người tới lấy?

Không có việc gì mà ân cần, không phải kẻ gian cũng là đạo chích.

Thậm chí, trải qua chuyện này, Lâm Phàm còn bắt đầu sinh hoài nghi với hệ thống, không biết hệ thống này từ đâu, đang muốn làm gì.

Nhưng hấn cũng lười đề phòng, bởi vì tất cả của hấn hiện tại đều do hệ thống cấp cho, nếu nó muốn làm chuyện gì không tốt, hấn cũng chẳng cách nào chống cự.

Cho nên, cái gì không quản dược tạm thời bỏ qua.

- Ồ ó o...

Đột nhiên, Gà Con ăn xong một viên thuốc cuối cùng, kêu ầm lên, cắt đứt suy nghĩ của Lâm Phàm.

- Kêu la cái gì, còn có thể thiếu phần mày sao.

Lâm Phàm ném cho nó một viên đan dược. Gà Con lập tức đớp chuẩn xác, nuốt chửng, mặt gà lộ vẻ thỏa mãn.

Lâm Phàm lại ném một đồng lớn đan dược vào miệng.

"Đỉnh, chúc mừng dùng đan dược Thiên giai hạ phẩm Luyện Thần đan, exp gia tăng năm mươi vạn."

....

Từng viên đan dược hóa thành exp, để Lâm Phàm thoải mái từng khớp xương.

Sắc trời dần mờ đi, còn có chớp lóe lên, có vẻ như sắp mưa.

Lâm Phàm vội bước nhanh hơn, muốn tìm một chỗ qua cơn mưa đêm. Hấn đi về trước hơn mười dặm thì nhìn thấy một cái hang động sâu vào vách núi.

Vào trong hang, Lâm Phàm nhìn thấy trên mặt đất có vết lửa cháy và củi khô, hiển nhiên đã từng có người vào đây nghỉ đêm.

Lâm Phàm dọn dẹp qua một chút, rồi lấy từ túi chứa đồ ra một cái thảm, trải lên mặt đất.

Lúc này, bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa lớn.

Lâm Phàm còn chưa buồn ngủ, bèn bỏ chiến lợi phẩm ra, muốn xếp lại cho gọn.

Đã lâu không luyện khí, giờ nghĩ tới nó, hấn cũng có chút ngứa ngáy chân tay rồi.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 209: Thần khí Thất Độ Không Gian

Dịch giả: †Ares†

oOo

Giờ phút này, trước mặt Lâm Phàm là một đồng lớn đồ thu được từ khi còn ở Thương Linh châu tới giờ.

"Đỉnh, chúc mừng hiện công pháp Thiên giai hạ phẩm Huyết Hải Ma Công."

"Đỉnh, học tập hay không?"

Lâm Phàm sờ tới quyền Huyết Hải Ma Công của Huyết Thần. Đây là một môn tà công, tu luyện công pháp này, không phải vất vả tu luyện, mà dùng đến máu làm việc chính, quả là quá mức tà môn.

Thế nhưng trong này có ghi, nếu luyện đến cảnh giới cao nhất có thể lấy máu trùng sinh, thực là quá con mẹ nó cường đại.

Quên đi, công pháp chẳng phân biệt được thiện ác, tiểu gia là người chính nghĩa, có thể dẫn dắt thứ này đi lên chính đạo.

- Học.

"Đỉnh, chúc mừng học được công pháp Thiên giai hạ phẩm Huyết Hải Ma Công."

"Đỉnh, Huyết Hải Ma Công tăng 1 (0/10.000)."

Sau đó, Lâm Phàm thử khoanh chân tu luyện, lại phát hiện cả 1 điểm exp cũng không tăng, xem ra quả thật là cần lấy máu mới luyện được.

Tạm thời để nó sang một bên, Lâm Phàm tiếp tục xếp lại chiến lợi phẩm.

Xong xuôi, hân lộ vẻ tươi cười.

Mười mấy món hộ giáp, một quyền công pháp, mấy chục viên đan dược quái dị, một đôi nhẫn long phượng, một đôi sừng huyết long, một giọt tinh huyết của Huyết Giác Tử Dực Long.

Mấy thứ này, với người khác là bảo bối, nhưng với Lâm Phàm thì hoàn toàn không có chỗ dùng.

Nhất là bí tịch tà môn Huyết Hải Ma Công, lưu trên đời này cũng là tai họa muôn dân, để tiểu gia luyện hóa cả là tốt nhất.

- Thiên Địa Dung Lô.

Giờ khắc này, Thiên Địa Dung Lô trong cơ thể Lâm Phàm mở nắp. Hắn do dự một lát, cuối cùng ném tất cả những thứ này vào lò luyện.

Thiên Địa Dung Lô là thần khí luyện khí, luyện được vạn vật thể gian, sau khi ném tài liệu vào thì một loạt hình ảnh bình khí hiện lên cho Lâm Phàm chọn lựa.

Lâm Phàm nhìn mà hoa cả mắt, cũng không chọn cố định loại nào, quyết định theo số trời.

- Luyện chế ngẫu nhiên.

"Ừng ục..."

Trong một sát na, Thiên Địa Dung Lô đóng nắp lò lại, thần long quán quanh Thiên Địa Dung Lô phun ra nuốt vào lửa nóng.

Lát sau, Thiên Địa Dung Lô chấn động, một luồng hào quang hiện ra.

Tim Lâm Phàm đập thành thịch, hồi hộp không biết sẽ tạo thành cái gì.

Trận thế này, chẳng lẽ là đời lại lên hương sao.

Nhưng hắn nhớ lần trước luyện ra thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên cũng không có khác thường như vậy.

Lâm Phàm vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm, chờ hệ thống lên tiếng nhắc nhở.

"Đình, chúc mừng luyện chế ra thần khí."

- Àu dzeeeee...

Nghe tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm cảm giác muốn hôn mê trong hạnh phúc.

Hắn không ngờ cứ vậy dễ dàng luyện chế thành công rồi.

Chẳng lẽ tiểu gia được nữ thần may mắn bao nuôi sao? Lại là một kiện thần khí.

Hạnh phúc này tới quá đột ngột a.

"Đình, ký chủ vận khí tối cao."

"Đình, chúc mừng luyện chế ra thần khí sử dụng một lần duy nhất."

"Thất Độ Không Gian."

Lâm Phàm sững sờ, duy nhất? Đây là ý gì?

Sau đó, một luồng sáng vàng bay ra khỏi Thiên Địa Dung Lô. Lâm Phàm cố nén tò mò, nhìn thật kỹ xem đây là dạng thần khí gì.

Nhưng khi nhìn rõ, Lâm Phàm thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Cái thứ quái quỷ gì đây...

"Mắt lưới siêu thấm, xúc cảm nhẵn bóng không thô. Mắt lưới tạo hình những bông hoa nhỏ xinh. Đừng xem thường những bông hoa này, chúng sẽ tăng mạnh tốc độ hấp thu. Siêu mỏng, hai bên có cánh, làm từ chất liệu đặc biệt mềm mại, tăng cường tính dán sát, khó rơi."

Cái đặc hhhhh...

Lâm Phàm giờ khắc này khóc, nhiều tài liệu như vậy, lại luyện chế ra một cái băng vệ sinh???

Còn Thất Độ Không Gian? Tại sai không gọi luôn là Kotex - siêu mỏng cánh?

Lâm Phàm mãi không khép được miệng lại, thiên tính vạn toán, cuối cùng lại ra cái đồ chơi này? Hay hệ thống biết gần đây ca rất thoải mái, cho nên cố ý chơi ca?

"Đình, thần khí Thất Độ Không Gian: Có thể làm cho đối phương băng huyết mà chết, chỉ có thể sử dụng với người khác phái, không nhìn tu vi, thần khí sử dụng một lần duy nhất."

"Khẩu quyết sử dụng: Thất Độ Không Gian chỉ bạn mới biết."

....

Con bà nó...

Lâm Phàm tròn mắt há hốc mồm nhìn thần khí tạo hình biến thái trước mắt.

Có điều ngoài khó coi, chức năng của nó lại làm Lâm Phàm vô cùng hưng phấn.

Không nhìn tu vi, băng huyết mà chết.

Tám chữ này, cũng đại biểu hết thảy.

Nhưng khẩu quyết sử dụng thì... Lại con bà nó... Có điều khiến thứ này càng khó đề phòng.

Ngẫm lại, nếu sau này gặp phải nữ đại nạng tu vi chí cao vô thượng nào đó muốn giết mình, chính mình "phong khinh vân đạm" vung tay một cái, một cái băng vệ sinh mang uy thế vô thượng bắn ra, nhảy mắt khiến đối phương băng huyết đến chết, đây là cảnh tượng kích động đến cỡ nào a.

Lâm Phàm thật cẩn thận cất Thất Độ Không Gian vào túi chứa đồ. Thứ này sau này sẽ là một đại sát khí của ca.

Bất quá, làm cho Lâm Phàm không rõ là, xác suất tạo thần khí của Thiên Địa Dung Lô rốt cuộc là như thế nào, lại phối những tài liệu gì thì cho ra thần khí?

Xem ra còn cần phải lưu ý, tôi luyện nhiều hơn.

Đúng lúc này, bên ngoài hang động có âm thanh truyền tới. Lâm Phàm sửa sang mọi thứ, lại giả vờ ngủ. Hắn muốn nhìn xem là ai?

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Ra ngõ gặp gái

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Hạ ca ca, phía trước có hang động, vào tránh mưa thôi.

Lúc này, từ bên ngoài truyền tới một giọng nữ, liền tiếp là một giọng nam, đều có vẻ còn trẻ.

- Ủ, Vũ Hàm cẩn thận một chút.

Hạ Du Thiên thân thiết nói.

....

- Ai đó?

Hai người vừa vào, Lâm Phàm giả vờ tỉnh lại, mở miệng hỏi.

Hạ Du Thiên nghe thấy có người, lập tức cảnh giác nhìn đối phương. Khi không cảm giác được khí tức nào từ trên người đối phương, Hạ Du Thiên cũng thờ phào một cái, thì ra là một người bình thường.

- Vị huynh đài này, bên ngoài mưa to, chúng ta vào đây tá túc một đêm.

Hạ Du Thiên khách khách khí khí nói.

- À, không sao, mời các vị. Chỗ kia có lửa, có thể sưởi ấm. Mưa làm trời ẩm quá, dễ sinh bệnh.

Lâm Phàm ngồi thẳng người lên, thoải mái nói. Chút ánh sáng từ đồng lửa cũng không thể chiếu sáng toàn bộ hang động.

- Cảm tạ.

Hạ Du Thiên gật gù đầu, sau đó cùng Vũ Hàm ngồi xuống. Hai người ngồi xếp bằng, vận chuyển chân nguyên, một luồng sương trắng bay lên, toàn cơ thể cộng cả quần áo đều đã được hong khô.

- Ô, hóa ra hai vị là võ giả.

Lâm Phàm giả vờ kinh ngạc, nói.

- Đúng vậy, không biết huynh đài là người nơi nào?

Hạ Du Thiên cười hỏi, nhưng trong lòng vẫn rất cảnh giác.

Y mới từ gia tộc chém giết đi ra, đoạn đường tới đây đã liên tục tránh thoát ba lần phục giết, nếu không phải trời mưa, cũng không dừng lại ở chỗ này.

Có điều mưa cũng tốt, dấu chân và mùi hắc sẽ bị che lấp, cũng không sợ bị những người đó tìm ra.

- Một người bình thường ở Tàn Thần vương triều mà thôi.

Lâm Phàm cười nói.

- Hạ ca ca, mau ăn đi.

Lúc này, Vũ Hàm lấy ra từ nhẫn trữ vật một viên đan dược, tỏa ra mùi hương tràn ngập cả hang đá.

- Cái gì mà thơm quá...

Lâm Phàm hơi sững sốt, đan dược này nhất định là đồ tốt. Nhưng hắn vẫn giả vờ không hiểu, hỏi.

- Đây là một viên đan dược xua hàn khí bình thường, không phải vật gì quý báu cả.

Hạ Du Thiên vỗ vỗ bàn tay Vũ Hàm, ý bảo nàng không nên rêu rao quá mức.

Hà Vũ Hàm nhìn Lâm Phàm, trong ánh mắt thoáng mang theo vẻ tươi cười. Nụ cười này càng giống một loại cánh cáo, tựa như đang nói: mặc kệ người là ai, tốt nhất thành thật một chút.

- À...

Lâm Phàm không nói thêm gì, lại nằm xuống.

- Hai vị sớm nghỉ ngơi, ta ngủ trước, mai còn phải đi sớm.

- Tốt...

....

Đêm rất yên tĩnh, Hạ Du Thiên và Hà Vũ Hàm thì thầm trao đổi.

Lần này Hạ Du Thiên bị người hãm hại, không thể tiếp tục ở lại gia tộc đã sống mười bảy năm kia nữa. Nếu không phải có Vũ Hàm muội muội hỗ trợ, có lẽ y đã chết dưới độc thủ của những người kia.

Tuy biết Vũ Hàm muội muội không phải người bình thường, nhưng quen biết từ khi còn nhỏ, Hạ Du Thiên đương nhiên không nghi ngờ gì.

Lại nói, hiện giờ y có tu vi Nhập Thần sơ giai, công lao thật lớn phải nhắc tới Vũ Hàm muội muội.

Những năm gần đây, Vũ Hàm muội muội thi thoảng lại lấy ra những đan dược không biết tên, bảo y nuốt xuống. Tuy Vũ Hàm muội muội luôn nói đó chỉ là đan dược bình thường, nhưng Hạ Du Thiên cũng không ngốc, y biết những đan dược này tuyệt đối bất phàm, bởi sau khi nuốt xuống, y cảm giác tốc độ tu luyện của mình nhanh hơn nhiều.

- Đi nghỉ thôi.

Hạ Du Thiên nhìn thoáng qua Lâm Phàm, sau đó nói với Hà Vũ Hàm.

- Vâng.

....

Lâm Phàm đương nhiên không ngủ, hắn luôn để ý tới hai người này.

Nam thanh niên không cần phải nghĩ, chính là một gã nghèo kiệt xác, tu vi lại càng là một đồng căn bã, cái gì cũng không có, hoàn toàn không tạo nổi sóng nước.

Thế nhưng tiểu cô nương kia lại khác, tu vi lợi hại hơn tiểu tử kia nhiều, Nhập Thần đại viên mãn.

Đáng lý hắn cũng không coi chút tu vi này vào đâu, thế nhưng trên người tiểu cô nương này rõ ràng là có cổ quái. Viên đan dược ban nãy, thân là luyện đan đại sư, đương nhiên hắn có thể ngửi mà biết phẩm cấp của đan.

Viên đan dược đó thuộc Địa giai thượng phẩm, cho dù ở trong đại tông môn cũng thuộc loại rất không tệ, thế mà tiểu cô nương kia tiện tay lấy ra được, hiển nhiên không phải người bình thường.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cố nhịn cảm xúc muốn xông lên đánh cướp.

Dần dần, trong hang đá hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn những tiếng hít thở.

Trong một góc tối, một đôi mắt sáng lộ ra, không ngừng xoay chuyển.

Lâm Phàm nhắm mắt, không biết mình có nên tặng cho hai đứa nhóc này một tiết học không. Rồi nhà ra ngoài lại dám ngủ say như chết thế này, nếu gặp người xấu thì biết làm sao?

Tuy rằng nếu tham gia "học" bây giờ thì sẽ mất chút tiền tài, nhưng vẫn còn tốt hơn bị người giết chết một cách không minh bạch.

Lâm Phàm mang trái tim cứu vớt thế nhân, khẽ đứng lên, vận chuyển pháp lực vào chân, bước đi không một tiếng động.

Chờ đi tới gần hai người, Lâm Phàm sẽ không ngại mà tặng cho mỗi người một phát hôn chúc ngủ ngon bằng thần khí gạch.

Khoảng cách mỗi lúc một gần, Lâm Phàm khẽ nhếch miệng cười, nhìn hai người đang chìm trong giấc ngủ say, không thể không cảm thán một câu, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ a.

Kỳ thật, không phải hai người Hạ Du Thiên ngủ quá bất cẩn, mà là thân pháp của Lâm Phàm quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến độ bọn họ không cảm giác một chút động tĩnh nào, lại còn nhắm mắt, khiến Lâm Phàm không khác gì một bóng ma không chân lơ lửng tới.

- Hắc hắc...

Lâm Phàm thầm cười tiện tiện, sau đó nhìn về cái nhẫn trên ngón tay của Hà Vũ Hàm.

Chiếc nhẫn kia tỏa ra hào quang mờ mờ trong đêm, giống như là ánh sao trên bầu trời vậy, khiến người ta không thể không chú ý.

- Thật ngại, mình xin nhé.

Lâm Phàm vươn bàn tay tà ác, nhưng rồi lại đột ngột dừng động tác.

Bởi vì trong một sát na này, hắn cảm nhận được một luồng khí tức khóa chặt lấy mình.

Giống như chỉ cần mình xuất thủ, đối phương sẽ lập tức giết chết mình.

Luồng khí tức này rất mạnh, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ, cũng không dám chắc lực phòng ngự của Bất Diệt Ma Thể có chịu nổi hay không.

Mà cường giả ẩn núp trong bóng tối, chủ nhân luồng khí tức này, vẫn không nhúc nhích, nhất định là đang chờ hắn ra tay trước.

Cường giả giấu mặt này nhất định là đang bảo vệ hai người này, cũng tức là cái nhẫn trữ vật này chứa toàn đồ tốt.

Làm hay không đây?

Giờ khắc này, Lâm Phàm có chút do dự. Ài, mẹ nó chứ, ra đường gặp gái rồi.

Lâm Phàm vô cùng khó chịu, không rõ tình huống này là hắn đang gặp may, hay gặp rủi đây? Dê béo trước mắt, vậy mà không thể động.

- Trời lạnh như vậy, sao không kiếm thứ gì mà đắp chứ? Nếu bị bệnh thì làm sao.

Lâm Phàm rất không tình nguyện cảm tấm thảm lông của mình tới, nhẹ nhàng trùm lên thân hai người, sau đó khẽ lắc đầu, trở về chỗ cũ nằm xuống tiếp tục ngủ. Cùng lúc ấy, luồng khí tức khóa chặt hắn cũng biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Mà giờ phút này, khỏe mặt Lâm Phàm chảy ra hai dòng nước mắt, là rơi lệ vì tiếc nuối a.

Hà Vũ Hàm bỗng mở hé mắt, khỏe miệng nở một nụ cười đầy ý vị, sau đó tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Còn Lâm Phàm, làm cách nào cũng không thể chợp mắt.

Lần đầu tiên có khát vọng đánh cướp như vậy, lại chấm dứt bằng thất bại. Lâm Phàm vô cùng không phục, thầm rủa: tên khốn ẩn núp trong bóng tối, về sau tốt nhất là ngươi đừng để bị ta bắt gặp, bằng không tiểu gia cho ngươi sáng hơn cả ánh trăng.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 211: Phát hiện đại bí mật kinh thiên

Dịch giả: †Ares†

oOo

Một tòa lầu các cao vút trong mây, không ngừng biến ảo vị trí, vừa một sát na trước xuất hiện trên một núi lửa, một sát na sau đã lại xuất hiện trong một biển máu.

Tòa lầu các này giống như ảo ảnh, cho dù có người nhìn thấy, cũng tưởng rằng mình hoa mắt, bởi chỉ vừa chớp mắt một cái, nó đã biến mất.

Trên tầng lầu thứ mười hai, cũng là tầng lầu cao nhất.

Một gã nam tử đang cúi lạy một người mặc quần áo màu đen, đeo mặt nạ ác ma dữ tợn.

Tầng thứ mười hai là nơi thần bí nhất Huyết Sát Các, bởi vì đây là trụ sở tối cao của Huyết Sát Các.

Giờ phút này, không nhìn rõ được vẻ mặt của người đeo mặt nạ kia ra sao, nhưng không gian chung quanh giống như sắp nứt vụn ra, biểu hiện rằng người này đang vô cùng giận dữ.

Người đeo mặt nạ giơ tay lên, để lộ cánh tay trắng bóng như tuyết không hợp với khí thế bên ngoài, rồi hơi nâng cầm Huyết Kinh lên, đôi mắt ẩn sau mặt nạ đột nhiên phóng ra một tia sáng đỏ.

Huyết Kinh run rẩy toàn thân, chảy xuống những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Ở trước mắt người này, Huyết Kinh giống như bị nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong lòng, không giữ nổi một bí mật nào.

- Ha ha..

Giờ phút này, người đeo mặt nạ cất tiếng cười, một giọng nói cực kỳ trầm, như là âm thanh của ma quỷ dưới địa ngục. Sau đó, người này vung tay lên, Huyết Kinh quỳ trên mặt đất tức thì biến mất.

- Thú vị...

Người đeo mặt nạ lầm bầm. Hư không trước mặt người này bỗng bị xé mở một cái khe nhỏ, dần dần, thân ảnh người này chìm vào trong đó, không thấy gì nữa.

....

Huyết Kinh cảm giác như mình vừa dạo một vòng địa ngục. Gã mở mắt, phát hiện mình đã xuất hiện ở tầng thứ nhất.

- Đại nhân...

Một gã đệ tử Huyết Sát Các bước tới chào hỏi.

Huyết Kinh lau mồ hôi trán, khẽ gật đầu. Đối mặt với vị đại nhân tầng thứ mười hai kia, Huyết Kinh giống như bị nhấn chìm vào tầng cuối cùng của địa ngục, ngay cảm một chút cảm xúc phản kháng cũng không có.

Vị đại nhân kia, chưa từng có ai thấy được mặt thật, cũng chưa từng ai thấy được vị đại nhân kia xuất thủ, nhưng đứng trước mặt vị này, bất kể là ai, cho dù là các chủ tầng thứ mười một, cũng đều run rẩy không thôi, không dám nhìn thẳng.

Giống như giấu dưới lớp áo choàng đen kia không phải là người, mà là thần.

Còn bọn họ ở trước mặt thần chính là con kiến, không có một chút khả năng phản kháng.

Bất quá giờ phút này Huyết Kinh nắm chặt nắm tay, chỉ cần đại nhân ra tay, như vậy tên kia nhất định không có bất kỳ hy vọng sống nào.

Huyết Kinh không biết Lâm Phàm có thực lực ra sao, nhưng nhất định rất cường đại, chỉ có báo cáo lên đại nhân, mới có hy vọng báo thù.

Còn việc của gã bây giờ là làm sao để nắm lấy tầng thứ nhất trong tay. Cha gã đã chết, vị trí các chủ tầng thứ nhất này đang có vô số người thèm đồ mất, nhất định phải trấn áp toàn bộ.

....

Hôm sau.

Trải qua một đêm mưa lớn, toàn khu rừng được nước mưa tẩy đi ô uế, ngập tràn hương vị tươi mới. Ánh mặt trời cũng đã lên, xua tan bóng đêm tối tăm.

Giờ phút này, Lâm Phàm đang tươi cười vẫy tay chào hai người kia, ánh mắt thâm tình như không nở rời xa. Đêm qua, dành cả đêm để tự hỏi, Lâm Phàm quyết định bỏ đi ý tưởng đánh cướp.

Người thần bí ẩn núp kia không rõ tu vi gì, vì an toàn của bản thân, tốt nhất không liều.

- Cáo từ.

Hạ Du Thiên ôm quyền cáo biệt trước khi đi.

Hà Vũ Hàm thì chỉ nhìn Lâm Phàm mà cười, đôi mắt sáng ngời lóe lên hào quang, giống như đã xem thấu Lâm Phàm.

- Chúng ta đi đâu bây giờ...

Đi cách hang đá một quãng, Hạ Du Thiên thở dài.

- Hạ ca ca, chúng ta có thể tới chỗ này nhìn xem.

Hà Vũ Hàm lấy ra một tấm bản đồ, nói.

Hạ Du Thiên nhìn bản đồ, hơi sùng sốt, cuối cùng gật gật đầu.

- Hạ ca ca, người vừa rồi có thể không phải là người tốt, về sau không được ngủ như chết vậy nha.

Hà Vũ Hàm cười nhẹ, giống như đóa sen nở rộ ngày hè.

- Huynh thấy cũng không tệ lắm mà.

Hạ Du Thiên phản bác.

Hà Vũ Hàm cười cười, không nói gì.

....

Một lúc sau, Lâm Phàm cũng rời đi. Nơi đây còn cách Táng Hải Yêu Địa rất xa, mà cách Thánh Tông lại càng xa hơn, có muốn về cũng không dễ dàng như nói.

Ài, không biết đám Sa Mạc Thập Tứ Phi thế nào rồi, nhưng lấy đầu óc của bọn hắn, hắn không chết đói được.

Cả cái gã Lưu Lăng Phong được dạy dỗ thành công cũng không biết ra sao rồi nữa?

Nghĩ linh tinh vài chuyện, Lâm Phàm cảm thấy phiền muộn vô cùng.

Vừa ngẫm nghĩ vừa đi, càng lúc càng xa Tàn Thần vương triều, hắn tiến vào một nơi có rất nhiều khí tức hung thú, có cường đại, có nhỏ yếu.

Mà dọc theo đường đi, Lâm Phàm luôn tự hỏi hai vấn đề, một là "hạt giống sinh mệnh" kia. Hắn đã nghiên cứu qua đồ chơi này, nhưng ngoại trừ cảm nhận rõ lực lượng sinh mệnh nhân nhạt, lại không phát hiện thêm gì nữa.

Còn vấn đề thứ hai là Huyết Hải Ma Công. Công pháp này tuy tà ác, nhưng nếu luyện tới cảnh giới tối cao thì diệu dụng vô cùng.

Tích huyết trùng sinh, đây là năng lực vô số người muốn có. Thế nhưng hắn không biết giới thiệu là thật hay giả, vì cả Huyết Thần kia cũng không có năng lực như vậy.

- Gràoooo...

Giờ khắc này, một con hung thú nhảy ra ngăn cản đường đi của Lâm Phàm.

Hung thú này nhìn giống cá sấu, có bốn chân to, thân hình dài rộng, trên lưng phủ một tầng lân giáp thật dày, trong mắt lộ ra địch ý nồng đậm.

Uỳnh uỳnh...

Mặt đất chấn động, con Thiết Bối Hung Ngạc kia không ngừng nện tứ chi lên mặt đất, miệng còn phát ra tiếng gầm rú như sấm nổ.

- Chết...

Lâm Phàm dùng tay trần, vỗ ra một chương vô cùng uy thế lên đầu Thiết Bối Hung Ngạc.

Thiết Bối Hung Ngạc kia mở cái miệng khổng lồ ra, những cái răng nhọn hoắt trong miệng lóe lên ánh sáng lạnh, muốn xé nát bàn tay của Lâm Phàm.

Thế nhưng, những chiếc răng nhọn hoắt của nó lại nổ tung trong nháy mắt.

"Àm.."

Đầu của Thiết Bối Hung Ngạc bị một chưởng của Lâm Phàm đập sâu vào trong mặt đất.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần trung giai Thiết Bối Hung Ngạc."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng mười vạn."

"Đinh, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết của Thiết Bối Hung Ngạc."

....

Lâm Phàm căn bản không muốn để tâm tới hung thú yếu cỡ này. Hắn cần tới bảy triệu exp mới thăng cấp được, mà giờ mới đầy một nửa, chút exp từ hung thú này chỉ như muối bỏ biển.

Chợt Lâm Phàm phát hiện tinh huyết của hung thú tạo ra một lực hấp dẫn kỳ lạ với mình.

Lâm Phàm biến sắc, trong đầu tức thì xuất hiện Huyết Hải Ma Công.

Chẳng lẽ dùng máu của hung thú để luyện cũng được sao?

Từng thử khoan chân tu luyện, hắn phát hiện Huyết Hải Ma Công không có tăng exp, cho rằng chỉ có thể dùng máu người, nên đã dự định bỏ qua nó.

Tuy rằng Huyết Hải Ma Công rất có tác dụng, nhưng Lâm Phàm không thể nào vì tu luyện công pháp này mà đi đoạt máu của con người.

Giờ thấy hệ thống nhắc tới máu của hung thú, hắn cũng muốn thử một phen, bèn nuốt giọt tinh huyết kia vào trong bụng.

Tinh huyết vừa vào cơ thể, Lâm Phàm bắt đầu vận chuyển Huyết Hải Ma Công.

Giờ khắc này, trong cơ thể Lâm Phàm giống như vurun ra vô số tia máu, những tia máu này như xúc tu của bạch tuộc, bám vào giọt tinh huyết kia, không ngừng hấp thu.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 100 exp."

....

Lâm Phàm mở to hai mắt, cười rộ lên, giống như là phát hiện ra một đại bí mật kinh thiên.

- Tiểu gia tới rồi...

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Gà Con, lên cho tao

Dịch giả: †Ares†

oOo

Giờ phút này, Lâm Phàm vô cùng mừng rỡ, bởi vì hắn tìm ra cách khác để tu luyện Huyết Hải Ma Công. Đối với Lâm Phàm, chỉ cần có thể tu luyện là quá tốt, còn chuyện kiếm tinh huyết hung thú là cực kỳ đơn giản.

Nhưng để Lâm Phàm nghi hoặc là máu của Thiết Bối Hung Ngạc chỉ có thể tăng 100 exp.

Tinh huyết của hung thú khác nhau tăng lượng exp khác nhau, hay tất cả đều giống nhau?

Lâm Phàm muốn thử, bèn gọi Gà Con từ túi chứa đồ ra. Gà Con vừa được thả, lập tức giương cánh, cao giọng gáy to, giống như rất thích hương vị tươi mới của không khí sau cơn mưa.

- Gà Con, cho tao một giọt máu của mày.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con, nói.

Tuy Gà Con còn đang ở thời kỳ sơ sinh, nhưng một giọt tinh huyết hẳn không thành vấn đề.

Mà lúc này, một màn lâm Lâm Phàm sừng sờ phát sinh. Gà Con vừa còn đang hưng phấn, đột nhiên ngoẹo cổ sang một bên, hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng đôi chân tông sáu ngón của nó vẫn quặp chặt lấy quần áo của Lâm Phàm, không để thân ngã xuống.

- Mày... mày...

Lâm Phàm không biết phải nói cái gì. Con gà ghê này vậy mà cũng biết diễn trò. Mặc kệ Lâm Phàm lắc thế nào, nó vẫn y như chết, cái lưỡi hồng hồng thè ra ngoài, ngừng luôn cả thở.

- Được rồi, không lấy nữa, ngừng giả bộ chết đi.

Lâm Phàm có chút hết nói nổi với con phượng hoàng quái thai này, học gì không học, học đúng tính cách của hắn, tiện tiện đến mức làm người ta không nói được lời nào.

Quả nhiên, vừa nghe Lâm Phàm nói như vậy xong, Gà Con lại lặn nữa khôi phục sức sống, sau đó ồ ồ o gáy to, giống như rất vui.

Lâm Phàm lườn nó một cái, rồi nhốt lại vào trong túi chứa đồ.

- Thế giới này, không thiếu nhất chính là hung thú. Một khi đã thế, vậy làm đi.

....

Tại một khu vực nguy hiểm, một con hung thú loài sói bị Lâm Phàm một chương trấn áp.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên đại viên mãn."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng 1.000."

"Đinh, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết."

Lâm Phàm nuốt giọt tinh huyết này xuống.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 80 exp."

....

Tiếp đó, Lâm Phàm không ngừng săn giết hung thú. Thế nhưng không phải hung thú nào cũng cho ra tinh huyết, mà đều có xác suất đạt được

Đồng thời, tinh huyết cung cấp bao nhiêu exp cho Huyết Hải Ma Công sẽ phụ thuộc vào tu vi của hung thú, nhưng đại khái ở cùng một tầng thứ, ví dụ Tiên Thiên, bất kể là sơ giai hay cao giai, thì cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Xem ra tu luyện Huyết Hải Ma Công cần có một số lượng tinh huyết rất lớn, chứ không truy cầu cấp bậc của hung thú.

Một ngày một đêm qua đi.

Một bóng người xuyên qua chốn hung hiểm, không ngừng đánh chết hung thú.

"Đinh, Huyết Hải Ma Công gia tăng 100 exp."

"Đinh, Huyết Hải Ma Công gia tăng 90 exp."

"Đinh, Huyết Hải Ma Công gia tăng 120 exp."

....

Sáng khoái, vô cùng sáng khoái.

Không chỉ exp công pháp tăng, mà exp tự thân và exp của kỹ năng cũng không ngừng tăng lên.

Một mũi tên trúng ba con chim, loại chuyện này làm cho Lâm Phàm càng ngày càng có hứng thú.

- Gràooooo...

Đúng lúc này, đất rung núi chuyển, một tiếng rống giận dữ tràn ngập uy thế vô thượng từ đằng xa truyền đến.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Mặt đất chấn động, những hung thú quanh đây cũng ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

- Xem ra dẫn bá chủ tới rồi.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, nhìn động tĩnh phía trước, hiểu ra là chuyện gì.

Một con gấu vô cùng to lớn xuất hiện, đứng thẳng trên mặt đất mà thân thể giống như muốn che hết khoảng trời phía sau nó.

Hung thú sinh hoạt trong địa bàn của nó không ngừng chết đi. Đây đều là thức ăn của nó, nếu tiếp tục như vậy, nó sẽ ăn gì?

"Àm..."

Giờ khắc này, con gấu khổng lồ nhảy lên cao rồi giậm mạnh xuống, tạo thành tầng tầng tro bụi. Mặt đất giống như không thể thừa nhận uy thế của đối phương, nổ tung từng khúc.

- Gràooooo...

Con gấu lại gầm lên, nhìn nhân loại nhỏ bé trước mắt bằng đôi mắt lớn tràn đầy phẫn nộ. Sóng âm thổi quét lên mặt đất, khiến đám hung thú còn ẩn trong bóng tối phải cúp đuôi chạy trốn.

Tiểu Thiên Vị sơ giai.

Lâm Phàm nhìn con hung thú to lớn này. So với Tuyệt Vương Sư, con gấu này còn kém nhiều lắm.

- Lớn lên to cao thì sao, muốn khi dễ người khác?

Lâm Phàm ngừng đầu nói.

Mà ngheh đón Lâm Phàm chính là một cái bàn tay to tướng tát tới.

- Không tệ, không tệ, rất hung mãnh. Chơi với mày một chút vậy. Gà con, đi ra, lên cho tao.

Lâm Phàm dễ dàng tránh sang một bên, rồi thả gà con ra.

Gà Con vừa được thả đã "ò ó o" luôn miệng, giống như bày tỏ sự vui vẻ khi được xuất hiện.

Thế nhưng vui chưa được mấy giây, Gà Con ngây người xoay đầu, lập tức một cái bóng khổng lồ đập vào mắt nó, khiến mấy sợi lông thừa thốt của nó dựng đứng lên.

Gà Con đập cánh, tránh vội ra sau chân Lâm Phàm, lại ôm chặt lấy cổ chân hắn, đôi mắt to tròn đáng yêu lộ ra vẻ khiếp đảm.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy thì chỉ biết ôm đầu.

Tại sao lại nhát gan đến thế này chứ!

Tuy đối phương hơi to xác một chút, nhưng cũng chỉ là Tiểu Thiên Vị sơ giai a. Tu vi bằng nhau, mày lại là đời sau của hung thú thượng cổ, còn sợ cái gì!

Lâm Phàm xách gà con lên:

- Mày sợ cái gì, thể hiện chút bá đạo cho xứng với tổ tiên đi.

- Ồ ó o...

Gà Con không ngừng đập cánh, kêu loạn lên, vẻ mặt đáng thương nhìn Lâm Phàm, giống như đang nói:

- Cha, đối phương lớn quá, con đánh không lại...

Lâm Phàm không thèm để ý tới ánh mắt năn nỉ của nó, lắc lắc tay:

- Gà Con, tới lúc mày thể hiện rồi.

- Đi thôi, Gà Con của tao..

Lâm Phàm hét lớn một tiếng, dùng sức ném Gà Con về phía con gấu.

- Ồ ó oooooooooo...

Gà Con không ngừng đập cánh, muốn chinh hướng, nhưng cái cánh ngắn lơ thơ vài sợi lông kia lại chẳng tạo ra được chút sức gió nào.

Nó thét chói tai, khiến con gấu kia nổi giận gầm một tiếng át đi tiếng thét, rồi tắt một chương về Gà Con..

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Công pháp thần kỳ

Dịch giả: †Ares†

oOo

Lâm Phàm giờ phút này nhìn không chớp mắt, thầm nói: Gà Con, mày mau bỏ lối vô tích sự ăn no chờ chết kia đi, lấy lại khí phách của tổ tiên, hóa thành vương giả của muôn thú đi.

Đừng có làm tao thất vọng.

Lâm Phàm cũng không hề lo lắng cho Gà Con. Tu vi Tiểu Thiên Vị sơ giai, còn là đời sau của hung thú thượng cổ, nếu như bị hung thú bình thường cùng đẳng cấp giết chết, vậy thế giới này cũng hết thuốc chữa.

- Ồ ó o...

Ở trong một sát na, một màn khiến Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm phát sinh.

Gà Con bị dọa đến kêu thất thanh kia, vậy mà vào lúc này sinh biến hóa, thân thể tí tẹo lông kia đột nhiên phát hào quang rực rỡ màu đỏ, không phải là lửa, mà là một loại lực lượng không biết tên.

Mà cho Lâm Phàm kinh ngạc cũng không chỉ thế, giữa hào quang kia, còn có một con rồng không biết từ đâu hiện ra, dữ tợn rít gào.

Thế nhưng chỉ một tích tắc sau, con rồng đỏ đã biến mất không thấy đâu nữa.

Giờ khắc này, Gà Con duỗi đôi cánh dài hơn mười trượng do hào quang ngưng tụ ra, xuyên qua thân hình của con gấu trước mặt.

- Đây là có chuyện gì?

Lâm Phàm ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, Gà Con đi đâu rồi?

"Àmmmm..."

Nháy mắt sau, thân hình cao lớn của con gấu đỏ rầm xuống đất, thậm chí trên người không hiện một miệng vết thương nào.

"Đình, chúc mừng đánh chết hung thú Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đình, chúc mừng exp gia tăng hai trăm vạn."

"Đình, chúc mừng đạt được một đôi tay gấu."

"Đình, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết của Bảo Hạo Liệt Hùng."

....

Lâm Phàm sững sờ, con gấu này cứ thế chết? Hơn nữa exp còn tính sang cho hắn? Mà Gà Con đâu?

Lâm Phàm lập tức tiến lên tìm kiếm.

Một màn vừa rồi, hấn ghi nhớ trong đầu, lại không nghĩ ra đó là gì.

Một kích vừa rồi của Gà Con, quả thực còn lợi hại hơn cả hấn đánh.

- Ô ó o...

Tiếng gà gáy vang lên.

Lâm Phàm cười, xem ra Gà Con không sao.

Mặt đất bỗng phình lên thành một cái bọc nhỏ, phảng phất có cái gì muốn từ bên trong chui ra. Tiếp đó, đương nhiên là gà con xuất hiện.

Gà Con ra ngoài, đầu còn chưa hết run rẩy ngó quanh, tới khi nhìn thấy quái vật to lớn kia nằm trên mặt đất kia không nhúc nhích, thì đôi mắt gà đang sợ hãi lập tức sáng rực lên.

- Ô ó o...

Gà Con đập đập hai cánh, lắc lắc cái chân, ngẩng đầu kêu to, sau đó nhảy tới xác con gấu, quẹt quẹt móng, xếp cánh lại, đôi mắt đáng yêu lại lộ ra một cỗ khí thế bá tuyệt thiên hạ.

- Ô ó o oooooooooo...

Giờ phút này, Gà Con phảng phất là đang nói cho thế nhân, bản kê gia có bao nhiêu lợi hại.

- Gà Con, lợi hại.

Lâm Phàm giờ ngón tay cái.

Gà Con nhảy xuống, vẫn ngẩng cao cái đầu, đi từng bước tới trước mặt lâm Phàm, sau đó lần nữa gáy dài:

- Ô ó o oooooooooooooo...

- O o cái đầu mày, trở về ngủ tiếp đi.

Lâm Phàm nhìn bộ dáng hung hăng càn quấy của nó mà bật cười, cũng không thèm nói gì thêm, ném nó trở về túi chứa đồ.

Sau lần này, Lâm Phàm cảm thấy cần đánh giá lại Gà Con, chỉ sợ là nó không đơn giản như hấn nghĩ. Khả năng lớn nhất là con phượng hoàng mẹ đã lai tạp với sinh vật thần bí nào rồi.

Bằng không, sao Gà Con có thể có năng lực khác ngoài năng lực của Phượng Hoàng?

Bất quá làm cho Lâm Phàm nghĩ mãi mà không rõ đó là, phượng hoàng là vật thánh khiết, bình thường sẽ không cùng sinh vật khác tạp giao, chẳng lẽ mẹ của Gà Con có một đoạn chuyện xưa làm lòng người xúc động sao?

Ngắm lại cái bàn tay khổng lồ xuất hiện ở Địa Ngục Hóa Diễm ngày đó, Lâm Phàm rung mình một cái.

Chẳng lẽ là người VS thú sao?

Đại năng không hổ là đại năng, sở thích cũng khác người a.

Lâm Phàm vung ống tay áo, thu xác con gấu lại.

Sau này, có lẽ phải thay đổi con đường phát triển mới được.

Tuy thực lực của Gà Con còn chưa cao lắm, nhưng vừa ra đời đã có tu vi Tiểu Thiên Vị sơ giai, tuyệt không thể coi thường. Thật sự chờ mong tới lúc nó trưởng thành.

Lâm Phàm tiếp tục đi tới, phương hướng chính là Táng Hải Yêu Địa.

Đương nhiên, một đường này không ngừng thu gặt tinh huyết của hung thú.

....

Đêm hôm sau.

Lâm Phàm tìm được một hốc cây kín đáo, khoanh chân ngồi vào đó, bắt đầu nuốt toàn bộ tinh huyết thu được.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 100 exp."

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 300 exp."

....

Tinh huyết của con Bào Hao Liệt Hùng bị Gà Con giết là tăng nhiều exp nhất, 300 điểm.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công thăng cấp."

"Đinh, Huyết Hải Ma Công tăng 2 (150/100.000)."

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm giác được máu trong người mình như muốn bùng cháy, phảng phất có rất nhiều chân nguyên thiên địa rót vào mỗi một giọt máu.

Thậm chí Lâm Phàm còn cảm giác được năng lực phòng ngự của Bất Diệt Ma Thể cũng tăng rất nhiều.

Máu là căn nguyên của thân thể, xem ra Huyết Hải Ma Công này chính là công pháp rèn luyện máu.

Lâm Phàm xuất ra Vĩnh Hằng Chi Phù, thử rạch nhẹ một cái lên trên đầu ngón tay.

Vĩnh Hằng Chi Phù là thần khí, phá vỡ thân thể hần là chuyện dễ dàng, lúc này Lâm Phàm đang thử nghiệm công hiệu của Huyết Hải Ma Công.

Tầng một chi là nhập môn, để máu biến đổi về chất, mà tới tầng hai sẽ có rất nhiều công hiệu thần kỳ.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Phàm, miệng vết thương kia đang phục hồi bằng tốc độ mắt thường thấy được.

Lâm Phàm nở nụ cười hài lòng.

Sau đó, hần đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước.

Huyết Hải Ma Công tuy chỉ là Thiên giai hạ phẩm, nhưng hần có thể thăng cấp vô hạn, nhất định có thể luyện nó tới cảnh giới khủng bố nhất...

-----ooOo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Thú triều

Dịch giả: †Ares†

oOo

Thanh Linh quận là một quốc gia nhỏ chỉ có ngàn vạn nhân khẩu. Nơi đây không có hoàng cung, chỉ có một người lãnh đạo để bảo đảm an toàn của Thanh Linh quận gọi là quận chủ.

Thanh Linh quận cách Tần Thần vương triều tới mấy ngàn dặm, nằm ở một khu vực xa xôi hẻo lánh, tuy có tài nguyên phong phú, nhưng lại có rất nhiều nguy cơ ngầm.

Phía trái là vùng sông nước ngập trời, phía phải là khu vực hung hiểm.

Vốn lúc bình thường, nơi đây cũng rất phồn hoa, nhưng hôm nay lại có chút ảm đạm. Trên đường phố, dân chúng hoang mang chạy tán loạn, cuống cuồng bê vác đồ đạc chất lên xe, như chuẩn bị rời nhà chạy trốn. Còn những thị vệ mặc khôi giáp, tay cầm binh khí sáng loáng thì mắt hần về oai vệ thường ngày, ai nấy đều hiện rõ nét ưu sầu trên mặt.

Nơi này không phải xuất hiện một kẻ cùng hung cực ác, cũng không phải có thiên tai, mà là thú triều mười năm một lần sắp tới.

Mười năm một, tức là Thanh Linh quận đã tồn tại mấy trăm năm đương nhiên có thể có cách xử lý thú triều. Nhưng thú triều lần này quả thật làm bọn họ chỉ còn biết thở dài.

- Đại nhân... Dân chúng rút lui quá chậm, chỉ sợ không kịp.

Trên tường thành, một gã tướng quân mang vẻ mặt lo lắng nói. Tu vi của người này là Tiên Thiên đại viên mãn. Làm một tướng sĩ phổ thông, tu vi ấy đã rất không tồi.

- Nhất định phải để dân chúng rời đi an toàn.

Bên cạnh tướng quân này là một nam tử trung niên thần sắc uy nghiêm, chính là quận chủ Thanh Lĩnh quận, tu vi Nhập Thần sơ giai.

- Đại nhân, thuộc hạ hiểu, nhưng không biết khi nào thì cứu viện từ mấy đại tông môn tới?

Tướng quân Tiêu Liệt hỏi.

- Bọn họ đã tới từ hôm qua rồi.

Trong ánh mắt của quận chủ lóe ra một tia bất đắc dĩ.

- Tới rồi? Vậy thì tốt quá, chúng ta sẽ có thêm hy vọng ngăn cản thú triều lần này.

Tiêu Liệt vui mừng nói.

- Tiêu Liệt, lần này Thanh Lĩnh quận có thể khó giữ được, người nhất định phải bảo vệ dân chúng rời đi an toàn, bản quận chủ sẽ cùng các tướng sĩ chống đỡ tới phút cuối cùng.

Quận chủ Tiêu Lệ Hải nói.

- Quận chủ, chuyện này là...

Tiêu Liệt biến sắc, vội lên tiếng hỏi.

Tiêu Lệ Hải phát tay ngăn lại, mặt không khỏi lộ một tia cay đắng:

- Đám người tông môn kia, biết thú triều lần này không tầm thường, nên đã rời đi cả rồi.

- Sao có thể chứ? Quận chủ, những tông môn kia không có cường giả sao?

Tiêu Liệt kinh hô.

- Người cho rằng những người đó sẽ thủ hộ những người phạm tặc như chúng ta sao? Mỗi một lần thú triều, những tông môn kia đều chỉ phái đệ tử bình thường tới. Thế nhưng thú triều lần này không phải đệ tử bình thường có khả năng ứng phó, nên bọn họ đã sớm rời đi để tự bảo vệ mình. Còn cường giả của các tông sao, ha ha, càng chẳng thèm ngó tới chúng ta.

Tiêu Lệ Hải tự giễu nói.

Lời vừa dứt, chợt một tiếng vang thật lớn truyền từ đằng xa lại.

Trời sụp đất nứt, gió mây biến sắc.

Tất cả dân chúng trong thành đều hoảng sợ hét lên nhốn nháo.

- Thú triều tới rồi...

- Thú triều tới rồi, chạy mau lên...

....

- Người lại đây, hộ tống dân chúng đi ra cổng thành phía Nam, bỏ chạy theo đường thủy.

Tiêu Liệt lạnh lùng ra lệnh cho một binh sĩ.

- Rõ!

- Quận chủ, thành còn người còn, thành vong người vong.

Tiêu Liệt nói.

- Được... Mọi người chuẩn bị tên lửa, không kích.

Tiêu Lệ Hải bình tĩnh chỉ huy, mặc dù ông ta hoàn toàn không nắm chắc với lần chống thú triều này. Nhưng bất kể thế nào, nhất định phải cam đoan tất cả dân chúng được bình yên rời khỏi, như vậy dù ông và bộ hạ có chết hết, cũng đều đáng giá.

Các binh sĩ thủ vệ trên tường thành nhìn lần thú triều lần nữa nổi lên một đợt khói bụi cuộn cuộn phía trước kia, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định.

- Các huynh đệ, giữ vững tinh thần, tuy đám súc sinh này rất mạnh, nhưng chúng ta đoàn kết nhất định giành được thắng lợi.

Tiêu Liệt hô lớn nói.

- Nhất định thắng lợiiiii....

Các binh sĩ trên tường thành không hề sợ sinh tử, hô lên thật to.

....

Thú triều là hình thành thế nào, không một ai biết được nguyên nhân. Điều duy nhất là nhân loại biết được là chỉ cần có xây thành, nhất định sẽ có thú triều tập kích, giống như những hung thú này muốn khiến nhân loại diệt vong vậy.

- Bắn..

Quân địch đã vào tầm, Tiêu Lệ Hải quát lên một tiếng.

"Vèo vèo vèo..."

Làn mưa tên lửa nhuộm đỏ cả bầu trời, bắn về phía thú triều.

"Keeng keeng..."

Những mũi tên này hầu như không thể phá được lớp da ngoài của hung thú, va chạm phát lên những tiếng chói tai như sắt thép đụng nhau. Thế nhưng mũi tên còn mang theo lửa, lửa bắt đầu thiêu đốt ngàn ngút, bao vây bầy hung thú.

Một ít hung thú tu vi thấp không ngừng gào thét trong biển lửa, còn những hung thú cường đại lại coi thường chút lửa này, giẫm đạp lên thi thể của hung thú phía trước, không ngừng chạy như điên tới.

- Chú ý không trung.

Bầu trời cũng hóa thành mờ mịt, vô số hung thú loại chim đang đập cánh lao đến.

Đúng lúc này, binh lính vừa được lệnh hộ tống dân chúng rời đi lại chạy về, về mặt kinh hoàng hô lớn:

- Đại nhân, không ổn rồi, trong sông kia cũng có hung thú, thuyền của chúng ta đã bị hủy cả.

- Cái gì?

Tiêu Lệ Hải vừa chém một con ưng thú, nghe thế thì biến sắc, lộ vẻ không dám tin, sau đó trầm mặt xuống. Xong đời, tất cả đều xong đời.

Dân chúng bị vây trong thành bắt đầu kêu gào thảm thiết. Đối mặt với tử vong, tất cả mọi người đều muốn hồng mắt.

....

- Quận chủ, ngài nhìn bên kia.

Tiêu Liệt chợt chỉ một góc thú triều, hét lớn.

Tiêu Lệ Hải ngưng thần nhìn lại, lập tức biến sắc. Trong thú triều, xuất hiện một con hung thú hình người, toàn thân bốc lên lửa đỏ, giống như bá chủ.

Toàn bộ hung thú xung quanh đều phải lùi ra thành một con đường để cho nó bước tới. Hung thú hình người kia cao tới ngang với tường thành, đằng sau còn có tám cái đuôi lửa thật dài, cả đôi mắt đỏ tươi như ác ma cũng không ngừng bốc lên lửa đỏ.

- Gràooooo...

Hung thú hình người gầm lên một tiếng, tạo ra làn sóng âm mạnh tới mức khiến các binh sĩ phải bịt tai, ngã lăn xuống đất kêu thảm.

Tiêu Lệ Hải nhìn một màn trước mắt, mất đi tất cả hy vọng. Con hung thú này căn bản không phải bọn họ có thể đối phó, kết cục đã quá dễ đoán.

Căn cứ ghi chép về thú triều suốt mấy trăm năm qua, hung thú cường đại nhất xuất hiện cũng chỉ là cảnh giới Nhập Thần. Mà con hung thú hình người kia rõ ràng vượt xa Nhập Thần, chỉ ít cũng là Tiểu Thiên Vị, cấp độ được người thường coi là ngang với tiên nhân.

Tiêu Lệ Hải khẽ run lên, sau đó quay đầu, nhìn thấy con dân của mình đang kêu thảm, không cam lòng nắm chặt tay.

"Àm... âm..."

Hung thú hình người bước từng bước tới, mặt đất rung động thành nhịp. Những cái răng nanh sắc nhọn trong miệng nó lóe lên ánh sáng lạnh, làm người ta phải kinh hãi.

- Quận chủ, chúng ta đã tận lực...

Tiêu Liệt giờ phút này cả người là vết thương, máu nhuộm đỏ áo giáp, vẻ mặt bi phẫn nói.

Tiêu Lệ Hải cực kỳ không cam lòng. Những tông môn kia vì sao thấy chết mà không cứu chứ? Cho dù chỉ phải một cao thủ đến, cũng có thể giải quyết tất cả chuyện này.

Thế nhưng, trong mắt những cao thủ tông môn kia, mấy ngàn vạn người chẳng thấm tháp gì đối với dân số ở Đông Linh châu, cho dù chết sạch, cũng chẳng khiến kẻ nào để ý.

Dù sao, chỉ là một đám phạm nhân.

....

Mọi người đã mất đi tất cả hy vọng, thì đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện dị tượng, một tiếng thờ dài từ không trung truyền đến.

- Ài...

Mọi người kinh hãi, vội ngừng đầu nhìn. Tiêu Lệ Hải lập tức kích động đến run rẩy.

Kia là... Kia là...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Thế giới kiếm

Dịch giả: †Ares†

oOo

Lâm Phàm bay trên trời, phương hướng là Táng Hải Yêu Địa. Vốn hấn định tà tà vừa đi vừa kiếm tinh huyết hung thú để tăng cấp Huyết Hải Ma Công, thế nhưng đám hung thú này lại đột nhiên biến đi đâu hết, chỉ còn vài con cực kỳ yếu ớt xuất hiện.

Lâm Phàm cho rằng, có thể do hấn giết quá nhiều, nên hung thú coi hấn thành thiên địch, trốn đi cả.

Nhưng đúng lúc ấy, từng tiếng thú rống đinh tai nhức óc lan ra vang vọng thiên địa. Phía xa xa, nhìn rõ được làn khói bụi mênh mông.

Lâm Phàm tròn tròn mắt mà nhìn, không ngờ là thú triều.

Ngay sau đó, tiếng dân chúng kêu gào thảm thiết như hòa thành một, vang tận mây xanh, truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhủ mảy, có chút do dự, sợ rằng mình không thể địch lại nhiều hung thú như vậy.

Nhất là con hung thú hình người có tám cái đuôi, người bốc lửa đỏ kia, tuyệt đối khó đối phó.

Hấn dự định chuyển hướng, bay vọt qua, bởi vì nơi này và hấn không thân không thích, không cần vì nó mà liều mạng.

Thế nhưng mới bay được một đoạn, hấn lại dừng bước.

Bởi vì trong tai hắn vẫn không ngừng truyền tới những tiếng cầu xin. Ánh mắt hắn xuyên thấu tầng tầng hư không, nhìn rõ từng gương mặt ở đằng kia, là những gương mặt tuyệt vọng của người dân, lại là những gương mặt bất khuất không sợ sinh tử của các binh lính thủ thành.

Lâm Phàm đã rõ ràng, đây là một tòa thành có mấy ngàn vạn nhân khẩu, một khi bị thú triều công phá, tuyệt đối không còn một người sống.

Nhìn tình cảnh trước mắt, hắn không khỏi nghĩ tới tình cảnh ở Thánh Ma Tông ngày đó. Các sư huynh đệ nghe nói tông môn bị tai vạ, lại không sợ sinh tử, kiên quyết ở lại, chẳng phải rất giống với những binh sĩ kia sao?

Mà về mặt tuyệt vọng của dân chúng thì khác gì Thánh Ma Tông trước thời khắc chung kết, không còn trông mong được bất kỳ ai, hoàn toàn bất lực.

- Mẹ nó...

Lâm Phàm trầm mặc một tiếng, sau đó thả Gà Con ra từ túi chứa đồ.

- Ô ó ó...

Vừa ra ngoài, Gà Con lại kêu to, lập tức bị Lâm Phàm vỗ vào đầu bắt ngậm miệng.

- Gà Con, đừng làm rộn. Tao biết mày không ngốc, nhìn tình cảnh trước mắt đi. Tao muốn cứu dân chúng trong tòa thành kia, mày có làm không?

Lâm Phàm nói.

Gà Con dùng đôi mắt to tròn nhìn nhìn Lâm Phàm, rồi nhìn nhìn tòa thành sắp gặp nguy, lại nhìn về thú triều.

- Ô ó ó...

Giờ khắc này, Gà Con đứng ở trên vai Lâm Phàm, đuôi thẳng cặp cánh lura thưa lông, mắt phát sáng, sau đó ngẩng đầu kêu to, tựa như đang nói: lên, nghiền ép bọn chúng.

- Tốt, có khí phách.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, sau đó bay trở lại.

....

Vô Tướng Thiên Ma mở ra.

Kiểm Ý mở ra.

Thương Thiên Kiếm mở ra.

Long Hoàng Phách Thế mở ra.

Lâm Phàm bật hết hỏa lực. Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay hiện sau lưng, tán lên hào quang màu đen để người ta sợ hãi. Kiểm ý xé rách hư không ngưng tụ thành một thanh trường kiếm sát khí ngập trời, quay chung quanh người Lâm Phàm.

Buff chiến lực, một con rồng vàng quấn quanh từ đầu đến chân Lâm Phàm, tỏa ra hào quang vàng chói lọi.

....

- Nhìn kia, thần...

Giờ khắc này, dân chúng Thanh Lĩnh quận chỉ vào vàng hào quang chói mắt trên hư không mà hô lớn lên.

Hy vọng, bọn họ lại thấy được hy vọng.

- Đại nhân, đó là gì vậy?

Tiêu Liệt không ngừng run rẩy, nhưng không phải sợ hãi, mà là kích động.

- Thật sự là thần sao?

Tiêu Lệ Hải thì thầm. Hào quang trên hư không quá chói mắt, căn bản không nhìn rõ trong đó là ai.

Lúc này, một tiếng rồng ngâm vang vọng phía chân trời. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một con rồng vàng tỏa ra hào quang chói lọi hạ từ trên chín tầng mây xuống, rồi như dung nhập vào vàng hào quang chói mắt kia.

Hào quang tiêu tán, bóng người trong hư không cũng hiển hiện ra.

- A..., đó là thần, thật sự là thần.

Dân chúng nhìn thấy bóng người trong hư không, tất cả cùng kích động quỳ rạp xuống đất mà vái lạy.

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay, vô cùng uy vũ, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý xoay quanh, giống như đang khuấy đảo càn khôn.

Thần thánh, uy nghiêm, giống như thần tiên trên trời.

Lâm Phàm cũng rất vừa lòng với tạo hình của mình. Với kẻ có thể thăng cấp công pháp vô hạn như hắn, thì công pháp cũng không cần mạnh, mà cần bề ngoài.

Hình thái bề ngoài của những công pháp này, Lâm Phàm dám nói là đệ nhất Đông Linh châu.

Tiêu Lệ Hải run rẩy thân mình, sau đó cúi lạy trên mặt đất, gào thét:

- Cầu xin đại nhân ra tay, cứu dân chúng toàn thành.

Tiêu Lệ Hải biết người trước mắt là võ giả, còn là võ giả cực kỳ cường đại. Thanh Linh quận có thể tiếp tục tồn tại hay không, tất cả đều dựa vào một ý niệm của người này.

Tiêu Lệ Hải dồn chân nguyên toàn thân vào tiếng thét này, khiến nó vang vọng khắp đất trời.

Mà các dân chúng đã tuyệt vọng bên trong thành, cũng vái thật sát xuống đất, hô to:

- Cầu thần, hãy cứu chúng con...

- Xin hãy cứu chúng con...

....

- Ngưng..

Trong một sát na, thiên địa phong vân biến sắc, một giọng nói giống như từ chín tầng trời vang mãi, khiến mọi người chấn động tâm thần.

Giờ khắc này, một màn làm người ta không dám tin phát sinh.

Trong hư không, chuỗi trường kiếm như khuấy đảo càn khôn kia sinh biến hóa, một hóa hai, hai hóa bốn..., không ngừng phân tách.

Chỉ trong nháy mắt, hư không đã có vô số thanh trường kiếm bay lơ lửng, như che trọn cả bầu trời.

Đó là thế giới kiếm.

Ở một khắc này, trường kiếm trong tay những binh sĩ thủ thành bắt đầu run rẩy không ngừng, sau đó mạnh mẽ thoát khỏi khống chế của bọn họ, bay cả lên không trung.

- Đại nhân, chuyện này...

Tiêu Liệt nhìn một màn trước mắt, đã chấn kinh nói không ra lời.

"Lách cách lách cách..."

Cả tòa Thanh Linh quận cũng bắt đầu run rẩy lên.

Những thanh trường kiếm tồn tại trong thành rung bần bật, sau đó phá không bay về phía hư không kia.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Đến lượt Gà Con

Dịch giả: †Ares†

oOo

Trần Cảnh lơ lửng trên không, nhìn về phía trước.

Kiểm Ý là công pháp Thiên giai thượng phẩm, uy lực tuyệt thế vô song, chính là thủy tổ của kiếm.

Hiện giờ Kiếm Ý và Thương Thiên Kiếm hỗ trợ cho nhau, lại càng tuôn ra uy lực vô tận. Mà để Lâm Phàm càng thêm giật mình là, Thương Thiên Kiếm thậm chí muốn ngưng tụ thành chuỗi kiếm ý thứ hai.

- Gràoooooooo...

Con hung thú hình người kia gầm lên, tám cái đuôi ngoe nguẩy lộ vẻ dữ tợn vô cùng, giống như là rất tức giận với người đột nhiên xuất hiện này.

- Diệt!

Lâm Phàm khẽ phát tay, khí tức toàn thân tăng tới đỉnh điểm, kiếm ý đầy trời cũng ngân lên cộng hưởng. Trong một sát na, một tiếng "xẹt" thật dài vang lên, đất trời như bị xé rách, trường kiếm đầy trời giống như một cơn mưa bao trùm lấy tất cả hung thú trong thú triều.

Các binh sĩ đứng trên tường thành bị một màn trước mắt làm ngây người.

Quá khủng khiếp rồi, đó là thế giới của kiếm a.

"Ầm ầm ầm..."

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên cao giai."

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên đại viên mãn."

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần sơ giai."

....

Lâm Phàm bị bao phủ trong tiếng nhắc nhở của hệ thống. Hung thú bị giết, tinh huyết tuôn ra, exp đạt được, tất cả nhiều đến nỗi làm Lâm Phàm có chút sợ hãi.

Tuy mỗi con hung thú không mang được exp quá lớn, nhưng trong một sát na, cả đám bị giết, đương nhiên exp bạo tăng.

Kiểm ý đầy trời giống như vô cùng vô tận, liên tục không ngừng, cũng không có ý định ngừng nghỉ.

Kiểm ý không ngừng xò xuyên thân thể của đám hung thú có tu vi thấp, biến thân thể chúng nó thành những tổ ong. Nhưng kiếm ý lại không đủ để sát thương hung thú hình người, đánh tới thân nó chỉ tạo thành những tiếng kim loại va chạm chói tai.

Hung thú hình người triệt để nổi giận, rống to lên, tám cái đuôi quật mạnh vào hư không, đánh nát toàn bộ màn mưa kiếm trên đầu nó. Sau đó, nó lại dùng đôi móng vuốt sắc nhọn cắm lên mặt đất, gầm giận dữ. Mặt đất run rẩy, một tảng đất đá khổng lồ bị nó bốc lên, rồi ném mạnh về hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ cười, ngoắc ngón tay một cái, kiếm ý lập tức dung hợp thành một thanh kiếm khổng lồ, chém tan tảng đất đá kia.

Hệ thống không tiếp tục nhắc nhở, Lâm Phàm hiểu được, kiếm ý không giết chết nổi những hung thú còn sót lại, bởi đó toàn là những con mạnh.

Lâm Phàm vung tay một cái, kiếm ý đầy trời tức thì biến đâu mất cả.

Hắn bay tới ngang với đầu con hung thú hình người kia, trên mặt hơi lộ một tia ngưng trọng.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Từ góc độ thực lực, đối phương hoàn toàn có thể nghiền ép hắn. Thế nhưng hắn vẫn có thể dựa vào cường độ thân thể để đánh một trận.

Gà Con đứng trên vai Lâm Phàm, nhìn quái vật lớn trước mắt, cũng có chút sợ hãi, không dám kêu loạn như mọi khi nữa.

- Gà Con, đám hung thú kia giao cho mày, còn con to xác này để tao.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con, sau đó thả nó xuống, nhìn thẳng hung thú hình người trước mắt.

- Có gan thì theo ta.

Lâm Phàm ngoắc ngoắc tay với đôi phương, rất khinh miệt nói, rồi bay về phía một cánh rừng rậm

- Gràooooo...

Đôi mắt của hung thú hình người phụt ra lửa, nổi giận gầm lên một tiếng, đuổi sát phía sau Lâm Phàm.

....

- Đại nhân, chuyện này...

Tiêu Liệt biến sắc, đại năng này đi rồi, con hung thú khủng khiếp kia cũng đi, nhưng những hung thú khác vẫn còn.

- Bên kia là cái gì?

Tiêu Lệ Hải nhìn phía trước, nghi ngờ hỏi.

Tại nơi đó, Gà Con đang đối mặt với vô số hung thú, cũng không khỏi hơi run run thân gà.

- Ô ó ó...

Gà Con kêu to một tiếng, nhưng âm thanh lại không có khí phách giống mọi khi, mà có chút yếu ớt.

Tựa như nó đang nói: các vị đại ca, mời cẩn thận lên đường, tiểu đệ tuyệt đối không ngăn trở.

Đám hung thú cảnh giới Nhập Thần này thấy vậy thì cùng gầm lên một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục lao tới hướng Thanh Linh quận.

- Đại nhân, những hung thú kia tới rồi.

Tiêu Liệt luống cuống. Y không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, vị đại năng kia rốt cuộc là để lại thứ gì? Đó là vì khoảng cách quá xa, mà Gà Con lại quá nhỏ bé, nên mọi người chỉ nhìn thấy đó là một cái bóng nhỏ.

- Tất cả lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tiêu Lệ Hải hô lớn một tiếng. Vị đại năng kia đã dẫn con hung thú thủ lĩnh đi, như vậy số còn lại chỉ có thể dựa vào chính bọn họ rồi.

Thế nhưng, những con còn sống sau màn mưa kiếm chính là những con kinh khủng nhất, chỉ rung động chúng nó tạo thành khi bước chân trên mặt đất thôi cũng đã đủ khiến người ta sợ hãi không thôi.

....

Gà Con đứng thẳng người, cúi thấp cái đầu gà, thân dúm dỏ lại, tựa như rất sợ hãi.

Trước mặt đám hung thú cao lớn này, Gà Con càng có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Lúc này, một con hung thú đi qua Gà Con, miệt thị nâng chân trước lên, đá một cái lên đầu Gà Con, rồi gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục đi tới.

Đám hung thú không nhanh không chậm đi qua, Gà Con vẫn chỉ thành thật đứng im, cúi thật thấp đầu.

Giờ phút này, các binh lính trên tường thành cũng đã bắn tên, nhưng trước mặt đám hung thú toàn cảnh giới Nhập Thần, công kích của bọn họ hoàn toàn vô dụng.

- Đại nhân, vô dụng a.

Tiêu Liệt xem tình huống trước mắt, lại lâm vào trong tuyệt vọng.

Tiêu Lệ Hải run nhẹ, cũng không có bất cứ cách nào để phản kháng.

Xong đời... Triệt để xong đời, cho dù là vị kia đại năng giúp bọn họ nhiều đến như vậy, nhưng vẫn chẳng thấm vào đâu. Chẳng lẽ Thanh Linh quận lại thật sự phải tiêu diệt vong sao?

Chẳng lẽ số trời đã định như vậy?

Nhưng tại trong một sát na này.

Toàn bộ thiên địa, truyền đến một tràng âm thanh quái dị.

- Ô ó o....

Gà Con sợ hãi rụt rè trước đám hung thú đột nhiên đập mạnh hai cánh, ngửa mặt lên trời kêu to, đôi mắt to tròn đáng yêu lóe ra hào quang, như là đã thực hiện được âm mưu.

- Chuyện gì vậy...

Đám người Tiêu Lệ Hải vội nhìn về Gà Con đang lẫn trong đám hung thú.

Đột nhiên, trời đất như muốn thay đổi...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Lâm Phàm VS hung thú hình người

Dịch giả: †Ares†

oOo

Đôi mắt to tròn của Gà Con hiện rõ vẻ khinh miệt. Mà dưới ánh nhìn này, đám hung thú đang đi phía trước bỗng run lên, bởi vì chúng nó cảm nhận được một cỗ khí tức bá đạo đang tràn lan tới.

Gà Con nhảy dựng lên, không ngừng kêu to, thân thể tỏa ra hào quang màu đỏ chói mắt.

Một cột sáng màu đỏ phóng lên đến tận trời, trong đó sấm chớp đi đùng, phảng phất có một con phượng hoàng lúc ẩn lúc hiện.

Đám hung thú hoảng sợ mà nhìn, muốn cất bước bỏ chạy, thế nhưng chỉ trong một tích tắc, ánh sáng đỏ kia giống như xuyên qua hư không, xuyên thấu toàn bộ thân thể của đám hung thú.

Đám người trên tường thành nhìn một màn trước mắt mà há hốc mồm, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ngày hôm nay, có quá nhiều cung bậc cảm xúc xuất hiện trong lòng bọn họ.

- Ô ó o...

Cột sáng tiêu tán, thân hình của Gà Con lại xuất hiện. Gà Con lắc lắc cái đầu, vỗ nhẹ đôi cánh. Giờ khắc này, thời gian giống như ngừng lại. Vô số thi thể hung thú lẳng lẳng nằm đó càng làm nổi bật thân hình tí hon đang đứng thẳng ngẩng đầu của nó.

Cũng giờ khắc này, cái bóng kia vẫn rất nhỏ bé, nhưng lại hóa cao lớn vô cùng trong mắt đám người Tiêu Lệ Hải.

Mở cánh ra, vô số hung thú hồn phi phách tán.

Ánh mắt mọi người nhìn về nó, đã giống như nhìn thấy thần linh.

....

- Chúng ta an toàn rồi..

Tiêu Lệ Hải thở phào một hơi thật dài, quay mặt xuống dưới thành mà hô lên. Giọng của ông ta không phải rất lớn, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được chuyện gì xảy ra. Một sát na sau, Thanh Linh quận chìm trong tiếng hoan hô ngập trời.

Vô số người rơi lệ đầy mắt, cái cảm giác như được sống lại này thật sự là quá tuyệt vời.

- Ô ó o...

Gà Con ngẩng cao đầu, nhìn về cửa thành đóng chặt, có chút bất mãn kêu to.

- Mau mở cửa thành.

Tiêu Lệ Hải hét lớn, sau đó lập tức đi xuống, cùng mọi người nghênh đón ân nhân cứu mạng.

Khi thấy rõ sinh vật trước mắt, sắc mặt toàn bộ hơi đổi, nhưng rồi lập tức trở về như bình thường.

Tuy sinh vật trước mắt này có hình dáng của một con gà, còn là gà trại lông, nhưng nhớ đến đây là vật vị đại năng kia lưu lại, nó còn vừa giúp họ thoát hiểm cảnh, thì tất cả lại hoan nghênh nhiệt tình như lửa.

Thế gian nào có lợi hại như vậy kia chứ.

- Ô ó o...

Gà Con ngẩng cao đầu kêu to, quay đầu nhìn về phía cánh rừng một cái, cuối cùng giơ cao một chân, bắt đầu bước vào thành, ném Lâm Phàm ra sau đầu.

Giờ phút này, nó hùng dũng bước vào Thanh Lĩnh quận dưới ánh nhìn chăm chú của muôn người.

Chợt, một con gà mái lông bóng mượt chạy qua trước mặt Gà Con. Gà Con dừng bước, mắt sáng lên, thế nhưng trong nháy mắt, ánh sáng ấy lại mờ dần. Nó dùng cái cánh không lông sờ sờ bụng, biểu hiện mình đang đói.

- Tiêu Liệt, nhanh đi chuẩn bị đồ ăn ngon nhất, chiều đãi... Chiều đãi...

Tiêu Lệ Hải cũng không biết nên gọi là cái gì cho đúng.

- Rồ!

....

Tại một nơi trong rừng tậm.

Lâm Phàm đối diện với hung thú hình người, nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, không khỏi cười cười, Gà Con quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

Giờ thì phải giải quyết tình huống trước mắt rồi.

- Có gan đến đi.

Lâm Phàm ngoắc ngoắc hung thú hình người.

- Gràooo...

Con hung thú rống lên, lửa trên cơ thể bùng mạnh, đâm mạnh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm xuất ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, chuẩn bị liều mạng với đối phương, bởi hắn rõ thực lực hai bên chênh lệch nhiều thế nào.

Lâm Phàm động thân, tránh một quyền kia, rồi bỏ một phủ tới.

Trong một sát na, một con lóc cường thế vô cùng đánh úp lại, cái đuôi của con hung thú đã quật trúng người Lâm Phàm.

"Rầm..."

Lâm Phàm bay ra xa giống như một viên đạn.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

Lâm Phàm đứng lên, lau đi vết máu ở khóe miệng, thâm cảm thán cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn quả nhiên không phải là dùng để trưng cho đẹp. Còn may là thân thể hắn có cường độ Tiểu Thiên Vị cao giai.

- Lại đến...

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, ngón tay chấm vào hư không, không gian nổ tung từng khúc.

Lâm Phàm biết công kích như vậy không thể giết được hung thú này, nhưng hiện giờ có đối thủ tập luyện tốt như vậy, tự nhiên hắn không thể bỏ qua.

Hung thú lại xông tới, tám cái đuôi giống như có ý thức riêng, quét tan hư không.

"Àm àm..."

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

- Trâu thật.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó xuất ra một đồng đan dược, bỏ cả vào miệng. Đan dược lập tức hóa thành một dòng nước ấm, chữa trị thương thế cho hắn.

Bổng hung thú hình người há miệng, phun ra một ngọn lửa có tính hủy diệt về phía Lâm Phàm.

- Tiểu gia muốn từng quyền luyện thịt, chứ không phải ngọn lửa rầm chó này của người.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, mạnh mẽ bỏ ra một phù.

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng một vạn exp."

Ngọn lửa này không tạo bất kỳ ảnh hưởng nào tới Lâm Phàm, exp lại thấp, khiến Lâm Phàm rất khó chịu.

Hung thú hình người hơi sùng sốt, phảng phất là không thể tin được việc đối phương không hề hấn gì trước ngọn lửa của mình. Sau đó, nó nổi giận gầm lên một tiếng, ra một quyền mang theo gió lốc mãnh liệt, hư không chung quanh nắm tay mạnh mẽ nổ tung.

"Àmmmm..."

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng bảy mươi vạn exp."

- Thật quá thoải mái...

Lâm Phàm chìm sâu vào mặt đất, phun một ngụm máu tươi, một quyền này còn mạnh hơn ban nãy.

- Lại đến...

Lâm Phàm lắc lắc đầu, lại nuốt một vốc đan dược.

- Gràoooo...

Hung thú hình người triệt để nổi giận, nhân loại nhỏ yếu trước mắt là đang khiêu khích uy nghiêm của nó.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Bức tượng đầu tiên

Dịch giả: †Ares†

oOo

Thanh Linh quận.

- Mời chậm dùng, đây đều là những món ăn ngon nhất của Thanh Linh quận.

Giờ phút này, một cái bàn tròn được bày biện vô số đồ ăn, Tiêu Lệ Hải đứng một bên, cung kính nói.

- Ó ó o...

Gà Con đứng trên ghế, mắt sáng lên, sau đó nhảy lên bàn, cái mỏ nhỏ như cái máy đóng cọc, không ngừng mổ xuống.

Trên bàn đều là sơn hào hải vị, thậm chí còn có những món vô cùng sang quý.

Mà Tiêu Lệ Hải vì chiều dài con gà thần trước mắt này, cũng nhọc lòng, chỉ cần chiều cổ gà thần đại nhân thật tốt, chờ vị đại năng kia trở về, nhất định sẽ rất cao hứng.

Tuy Thanh Linh quận không có thứ gì quý giá, nhưng dùng lòng thành để chiều cổ tốt sủng vật của vị kia, cũng phần nào tỏ ý cảm tạ ơn huệ.

Nếu Lâm Phàm biết lúc này Gà Con lại tiêu sái đến thế, tuyệt đối sẽ phun một ngụm máu lớn. Tiêu gia còn đang một gần chết, con gà không lông mày lại nhòm nhào ăn uống, có thể có chút lương tâm không?

....

Trong rừng rậm.

- Tiếp, ngươi chỉ có chút trình độ như thế thôi sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm đã bị con hung thú hình người đánh đến choáng váng, nhưng số lượng exp thu được cho Bất Diệt Ma Thể lại đủ khiến hắn quên hết đau đớn.

"Rầm..."

Lâm Phàm lại bay ra ngoài.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

Hung thú hình người đã giận tới không thể giận hơn. Nhân loại trước mắt nó quá ghê tởm, bị nó đánh đến bầm dập mà mãi vẫn không chịu ngã. Đây là lần đầu tiên nó gặp chuyện nhục nhã đến thế. Chưa từng có nhân loại nhỏ bé nào chịu được của nó một quyền, vậy mà nhân loại trước mắt này đã trúng vô số quyền vẫn tiếp tục khiêu khích nó.

- Lại đến...

Lâm Phàm vỗ vỗ ngực rống giận.

Cùng động tác ấy, xương sườn của hắn vang lên kêu kệt, gãy một chiếc, nhưng cũng không nghiêm trọng, còn có thể chịu được. Mà Huyết Hải Ma Công giờ đã thể hiện ra diệu dụng của nó.

Sau một đoạn đường dài chém giết, Huyết Hải Ma Công đã đạt đến tầng thứ ba.

Tầng thứ hai là phục hồi miệng vết thương, còn tầng thứ ba là khôi phục khung xương.

Trong một sát na, cái xương sườn bị gãy kia bỗng có vô số tia máu bao lấy, sau đó "kết" một tiếng, khôi phục như thường.

Hung thú hình người không để Lâm Phàm "mời" thêm, lập tức dùng bàn tay to lớn chộp lấy Lâm Phàm, rồi rống lên, bóp chặt tay lại, như muốn bóp nát Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

- Aaaaa...

Lâm Phàm gào thét thảm thiết.

Con hung thú nghe thế thì hưng phấn vô cùng, càng dồn thêm sức vào tay.

Thế nhưng, chỉ vài giây sau, Lâm Phàm đã ngừng kêu, còn nghiêm mặt lại, nói:

- Huỳnh đệ, ngươi có thể đổi cách đánh không, đánh đấm thế này chậm quá.

Hung thú hình người đang bóp đến hăng say, sắc mặt đột nhiên biến đổi, gầm lên giận dữ, tám cái đuôi quất tới, quật Lâm Phàm bay lên không, rồi không ngừng quất tiếp, không để hắn chạm đất.

"Chát chát... Chát chát..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

- Huỳnh đệ, dùng cả hai tay nữa, ra kỹ năng tổ hợp đi.

Lâm Phàm vừa nuốt đan dược, vừa nói.

Điên tiết lên, con hung thú "chiều" theo yêu cầu của Lâm Phàm, không ngừng vừa dùng đuôi vừa đấm, không gian như bị từng dòng khí mãnh liệt khuấy lên, cây cối xung quanh bị hủy diệt toàn bộ, hình thành một mảnh đất trơ trọi.

- Quá thoải mái...

Lâm Phàm vừa học máu, vừa nuốt đan dược, vừa sáng khoái hô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm nhìn thấy exp của Bất Diệt Ma Thể đã ngày càng gần tới thăng cấp, trong lòng hưng phấn không thôi...

....

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 16."

"Đinh, cường độ thân thể tấn thăng cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn."

- Ài, cảm giác này thật là tốt đẹp

Lâm Phàm hưởng thụ cảm giác thăng cấp, Bất Diệt Ma Thể cũng chỉ còn bốn cấp nữa sẽ tiến giai, biến hóa về chất.

Bởi vì cường độ thân thể tăng lên, hiện tại công kích từ hung thú hình người đã không có bất kỳ tác dụng nào tới Lâm Phàm nữa, cho nên hắn dự tính dùng mưu tới gần con hung thú kia, cho nó một phát gạch.

Thế nhưng, bỗng một tiếng vang thật lớn truyền ra. Lâm Phàm vừa nhìn, cũng sửng sốt, lập tức hô to không ổn, hung thú muốn chạy.

Giờ phút này, hung thú hình người đấm một quyền lên mặt đất. Mặt đất tức thì nứt ra thành một cái khe, mà trong khe kia tản ra từng ánh hào quang lấp lánh đen kịt, giống như là một mặt nước.

Tiếp đến, hung thú hình người dùng tư thế nhảy cầu hoàn mỹ để nhảy vào trong đó.

Nó đã không muốn ở chỗ này thêm một phút giây nào nữa, nhân loại này thật sự quá tà môn rồi. Nó muốn về nhà, hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng đúng lúc đó, hung thú hình người đột nhiên phát hiện, thân thể của nó lơ lửng ngay trước cái khe kia, mãi vẫn chưa lọt qua.

- Huynh đệ, đừng đi mà, người đi rồi, ta biết tìm ai đây.

Hóa ra, Lâm Phàm đã nhào tới kịp, tóm được cổ chân của nó.

Tay trái của Lâm Phàm giờ Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên:

- Quay lại nào, chúng ta nói chuyện mấy câu nữa thôi.

Hung thú hình người giãy giụa, nó muốn chạy, không muốn ở chỗ này nữa. Thế nhưng nó không làm cách nào giãy được khỏi tay của Lâm Phàm.

Lần này định hủy diệt một tòa thành thị, nó vốn cho là chuyện rất đơn giản, không ngờ lại gặp biến thái như vậy.

- Ngoan, quay lại nào, một câu thôi...

Chưa nói xong, một màn khiến Lâm Phàm kinh ngạc đã xảy ra. Hung thú hình người kia dùng móng vuốt sắc bén tự cắt cái chân đang bị Lâm Phàm nắm.

- Độc thật...

Lâm Phàm ngẩn ra mất một lúc, không ngờ hung thú này lại tự mình hại mình.

Mà phát hiện bản thân rút cuộc né ra được, thành công chui vào cái khe trên mặt đất, trên khuôn mặt dữ tợn của hung thú hình người không ngờ chảy xuống hai hàng lã đơ bùng, phẳng phai như là nước mắt.

* * *

- Ài...

Lâm Phàm than khẽ, một tiếng than bao hàm tất cả cảm xúc lúc này của hắn. Mắt thấy thịt đã tới tay mà còn rơi mất, ai có thể thoải mái đây?

Tại sao lại không tin ca? Ca chỉ muốn nói một câu thôi, thật mà...

Lâm Phàm tung tung viên gạch trên tay, sau đó bỏ lại vào trong túi chứa đồ. Tuy thật chạy, nhưng ít ra không lỗ, cường độ thân thể rốt cuộc tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, sau này có thể mặc sức mà làm, không cần kiêng dè cái gì rồi.

Lâm Phàm nhìn cái khe trên mặt đất, suy tính xem có nên đuổi theo không, nhưng cuối cùng quyết định bỏ qua ý tưởng này.

Ai biết dưới quãng sáng kia là chỗ nào? Sau khi vào cũng biết sao được sẽ gặp cái gì?

Sau đó, Lâm Phàm ném cái chân của hung thú hình người còn cầm trên tay đi, xoay người rời khỏi.

Mà cái khe trên mặt đất cũng từ từ khép lại, giống như không xảy ra chuyện gì cả.

....

Thanh Linh quận.

Gà Con com nước no nê, xòe rộng cánh, vô lực ngã đầu vào ghế, ợ một cái rở to. Lúc này, đôi mắt to tròn kia lại bắt đầu liếc nhìn con gà mái mơ ban nãy.

- Đại nhân, gà thần đại nhân thật phi thường.

Tiêu Liệt đứng ở phía sau, khẽ nói.

- Đương nhiên, gà thần đại nhân chính là sủng vật của vị đại năng kia, sao hung thú thô tục có thể so sánh chứ.

Tiêu Lệ Hải cũng cảm thấy khiếp sợ đối với sức ăn của Gà Con. Cả một bàn đầy đồ ăn, giờ đã trống rỗng, một chút cặn cũng không còn, không biết bụng của gà thần đại nhân làm bằng gì.

Giờ phút này, các dân chúng kéo nhau mang theo lễ vật tới để cảm tạ. Bọn họ đã biết đây là sủng vật do vị đại năng kia để lại. Tuy vị đại năng kia không đến, nhưng những dân chúng thuần phác này cũng muốn cảm tạ vị gà thần này.

- Tiêu Liệt tướng quân, cho chúng ta đi vào cảm tạ gà thần đại nhân đi.

Dân chúng tay xách nách mang, nhiệt tình hô lớn.

Tiêu Liệt nhìn biển người phía dưới, tay làm thủ thế bình tĩnh, nói:

- Hào ý của các vị, gà thần đại nhân tâm linh. Nhưng gà thần đại nhân đang nghỉ ngơi, mọi người trước hết cứ về đi đã, chớ nên quấy rầy gà thần đại nhân.

Dân chúng vừa nghe, vội vàng yên lặng, lại đặt những lễ vật trên tay xuống phía trước:

- Tiêu Liệt đại nhân, Thanh Linh quận có thể bảo vệ được cũng nhờ ở những tướng sĩ nữa. Chúng ta không có thứ gì tốt, chỉ có mấy đồ này tặng cho các vị.

Đám Tiêu Liệt thỏa mãn gật gật đầu. Tuy bọn họ đã không làm được nhiều tác dụng, nhưng dân chúng có thể nhớ bọn họ là quá đủ rồi.

Những huynh đệ tử trận khi thủ thành cũng có thể yên nghỉ.

Mà vừa lúc này, một giọng nói giống như xuyên thấu tầng tầng như không vang vọng trong tai mọi người.

- Gà Con, đi thôi...

Mọi người vừa nghe, giọng nói này là của ai? Chẳng lẽ là vị đại năng kia sao?

Gà Con đang nằm trên ghế, ảo tưởng về cuộc sống tốt đẹp, vừa nghe tiếng thì lập tức giương cánh, rồi chạy như điên ra ngoài.

Tiêu Lệ Hải theo sát phía sau, về mặt kích động nói:

- Tiêu Liệt, mau để mọi người chuẩn bị, theo ta ra khỏi thành nghênh đón vị đại năng kia.

- Rõ!

Cửa thành đã mở ra, Gà Con chạy như điên về đằng xa ngoài thành, tới chỗ Lâm Phàm đang quay lưng về phía mọi người, rồi nhảy lên, đậu trên vai hắn.

- Ô ó o...

Gà Con kêu lớn một tiếng, giống như quá no mà không đứng vững được, ngồi bệt luôn lên vai Lâm Phàm.

Đám người Tiêu Lệ Hải đứng ở cửa thành. Nhìn về bóng người ở phương xa kia, cả đám đều có cảm giác muốn quỳ lạy.

Mái tóc dài phiêu dật bay theo gió, quần áo trắng như tuyết, thật sự vô cùng thoát tục. Chỉ là không nhìn thấy được khuôn mặt của vị này, khiến Tiêu Lệ Hải rất tức nuối.

- Xin dừng bước, ngài cứu ngàn vạn con dân Thanh Linh quận, xin cho chúng ta dùng tấm lòng chân thành nhất cảm tạ ngài.

Tiêu Lệ Hải gấp gấp nói.

Vô số dân chúng vây quanh cửa thành hoặc trèo lên cả tường thành, về mặt chờ mong nhìn bóng lưng tuyết thế kia.

Bọn họ thật sự rất hy vọng vị đại nhân giống như thần kia có thể đi vào Thanh Linh quận làm khách, để bọn họ dùng kính ý cao nhất mà cảm tạ.

- Không cần, tiện tay mà thôi.

Lâm Phàm bình thần nói, sau đó thân hình hóa thành một dải ánh sáng, biến mất ở giữa đất trời.

Tới vội vàng, đi cũng vội vàng, thậm chí cả mặt cũng không nhìn thấy, cứ như vậy rời khỏi.

Tiêu Lệ Hải nhìn bóng người biến mất, mãi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, trong đầu cứ quanh quẩn một câu nói vừa rồi.

"Tiện tay mà thôi... Tiện tay mà thôi..."

- Đại nhân, chúng ta...

Tiêu Liệt không ngờ vị đại nhân kia cứ như vậy đi rồi, tâm tình có chút mất mát, mà các dân chúng đang ngóng trông cũng không khỏi thất vọng.

- Tiêu Liệt, vị đại nhân này mới là chân chính là đại nhân a. Tiêu Lệ Hải ta gặp qua vô số người tông môn, nhưng lại chưa bao giờ gặp được vị nào không màng danh lợi như đại nhân, cứu mấy ngàn vạn người, lại chỉ một câu "tiện tay mà thôi". Vừa rồi người có nhìn thấy vết máu nơi góc áo của đại nhân không?

Trong đôi mắt thâm trầm của Tiêu Lệ Hải đã tràn ngập tôn kính vô hạn

- Đại nhân nhất định là bị thương. Thanh Linh quận mấy trăm năm lịch sử, nguy ở sớm tối, là vị đại nhân kia cứu vớt chúng ta. Bản quận chủ quyết định, xây dựng pho tượng trăm trượng của đại nhân, đứng thẳng trong thành, khắc ghi chuyện hôm nay, để hậu nhân được chiêm ngưỡng.

Tiêu Lệ Hải nhìn mãi về hướng Lâm Phàm bay đi, nói.

- Rõ!

Tiêu Liệt gật gù đầu, không có bất kỳ dị nghị gì đối với quyết định của quận chủ.

Đại nhân bảo vệ mọi người lại không hề phô trương hay đòi báo đáp. Tuy xây dựng pho tượng trăm trượng sẽ hao tài tốn của, nhưng Tiêu Liệt cho rằng tất cả đều đáng giá.

- Đại nhân, nhưng chúng ta không nhìn rõ khuôn mặt của đại nhân kia, nên làm thế nào cho phải?

Tiêu Liệt hỏi.

- Không, thấy rõ, đại nhân kia có bóng lưng phiêu dật, trường bào trắng tinh, thế gian có một không hai... Ta sẽ vẽ lại bóng lưng kia, người phân phó xuống, để dân chúng toàn thành cùng làm việc này.

Tiêu Lệ Hải ấn tượng thật sâu về cái bóng lưng phiêu dật của Lâm Phàm.

- Vâng.

Tiêu Liệt gật gù đầu.

....

Lâm Phàm lại không biết, pho tượng đầu tiên để thể nhân chiêm ngưỡng của hắn lại được xây ở Thanh Linh quận. Trên vai pho tượng còn có một con gà lơ thơ lông, khiến tổng thể càng thêm đi sâu vào lòng người.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Chương 219: Táng Yêu thành

Dịch giả: †Ares†

oOo

Một khu vực không người.

Một vệt sáng không biết từ đâu bay tới, rồi hạ trên mặt đất.

- Ò ó o...

Gà Con nhảy xuống, duỗi cánh xoa xoa cái bụng căng tròn, lại lắc lắc mông vận mình, phảng phất như là ăn nhiều quá, muốn vận động gân cốt một chút.

Giờ phút này, trên mặt Lâm Phàm lộ ra một nụ cười tiện tiện, có vẻ như vừa rất vừa lòng với hành vi của mình vừa rồi. Tạo hình phiêu lãng theo gió là khi phách, thần bí tới cỡ nào chứ.

Ca đã nhìn ra, bức khí trong lúc điệu thấp mới chân chính là đại khí, hình tượng mới càng cao lớn. Cũng không biết mê hoặc bao nhiêu người rồi nữa, hổ hống.

Đang cao hứng, nhìn qua Gà Con, Lâm Phàm lại có chút không vui, hô:

- Gà Con...

- Ò ó o... Gà Con đừng động tác, đôi mắt to ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

- Bụng căng tròn ra, xem ra hưởng thụ không tồi nhỉ.

Lâm Phàm nói, giọng điệu có chút khác thường.

- Ò ó o...

Gà Con lại không nhận thấy thế, kêu to, sau đó xoa xoa cái bụng tròn xoe, giống như đang nói: "đúng vậy, những người đó thật sự là người tốt, mang lên rất nhiều đồ ăn ngon."

- Ha ha..., tiểu gia liệu chết liệu sống mới xong, còn mày thì thoải mái thật, được ăn được uống phì cả người ra.

Lâm Phàm cười cười nói, nhưng mặt lại chẳng có vẻ gì là đang cười.

Gà Con đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí vô cùng mãnh liệt từ trên người Lâm Phàm, khiến nó không khỏi run rẩy toàn thân. Nó vội vàng đứng thẳng thân gà lên, hai chân khép lại, cánh gấp vào, cúi thấp đầu, ò o nhỏ mấy tiếng, tựa như là đang nhận lỗi.

Lâm Phàm rất là khinh bỉ nhìn Gà Con. Nếu là trước đây, có lẽ hẳn đã tin Gà Con đang hối lỗi, nhưng hiện giờ con gà ghê này đã học lỏm được chân truyền của hắn, làm gì có chuyện nhận lỗi dễ dàng như vậy.

- Sùng vật thật là đáng yêu.

Đúng lúc này, lại một giọng nữ rất ngọt ngào và hiền hòa, giống như là tiểu muội nhà bên vang lên ở chỗ không người này.

Một cái bóng trắng từ đằng xa chậm rãi đi tới.

- Gà Con, lại đây.

Lâm Phàm cảnh giác nhìn bóng người phía trước. Nơi núi rừng hoang vắng này, sao có thể vô duyên vô cớ chui ra một người? Không đạo tặc chính là đạo chích, nhất định không phải người tốt lành gì.

Dù cho đối phương là một đại mỹ nữ, cũng không ngoại lệ.

Lâm Phàm thừa nhận đối phương là đại mỹ nữ, nhưng đây cũng không phải lý do cho hắn buông lỏng. Theo Lâm Phàm, càng là nữ nhân xinh đẹp lại

càng nguy hiểm

Tại Đông Linh châu này, nữ nhân xinh đẹp nhưng vô dụng sẽ bị các lão đại khắp nơi thu làm tiểu thiếp, mà nữ nhân xinh đẹp còn tự do khẳng định không phải nhân vật bình thường.

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm cảnh giác nói, đồng thời để hệ thống tra xét.

Tiểu Thiên Vị sợ hãi.

Tu vi còn chấp nhận được, chưa đủ thành uy hiếp quá lớn, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường, bởi liệu có cô gái bình thường nào mới trẻ măng đã tới tu vi này, dù cần được cũng không có mạnh như vậy a.

- Không cần khẩn trương, ta cũng không có ác ý, chỉ là đi qua nơi đây, nhìn thấy con sủng vật đáng yêu này, không khỏi bật cười thôi.

Cô gái áo trắng cười khẽ, nụ cười dịu dàng như ánh mắt trời, có thể làm mềm nhũn vạn vật.

Lâm Phàm cũng không khỏi có chút thất thần, nhưng lập tức kịp phản ứng lại. Bà nương này có lực hấp dẫn thật mạnh, tiểu gia thiếu chút nữa cũng bị mê hoặc.

- À.

Lâm Phàm đáp lại ngắn gọn, không muốn liên quan nhiều với nữ nhân này.

Qua màn vừa rồi, sao Lâm Phàm còn không nhìn ra, nữ nhân này chỉ tu vi Tiểu Thiên Vị sợ hãi, nhưng lực chiến đấu chân chính lại vô cùng khủng bố, giờ tay nhắc chân đều ẩn chứa quy tắc.

Hắn lạnh nhạt như thế, nhưng đối phương vẫn không đi, thậm chí còn muốn làm quen.

- Ta là Dạ Hàm, đến từ một tiểu đảo ở Nam Hải, không biết quý tính của công tử?

Dạ Hàm áo trắng nhẹ giọng hỏi, âm thanh dịu dàng làm người ta khó có thể không đáp.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, trong lòng hiểu rõ, bà nương này rất khó đối phó.

- Lâm Phong. (Chỗ này main đang dùng tên giả, không phải edit sai nhé)

....

- Lâm công tử, có thể để ta ôm sủng vật của ngươi một cái được không?

Dạ Hàm nói, hai mắt cũng lóe lên vẻ yêu thích.

- Xin lỗi, nó sợ người lạ.

Lâm Phàm tóm lấy con gà đang hớn hờ muốn lao lên cho mỹ nhân ôm ấp, ném nó vào trong túi chứa đồ.

- Cáo từ.

Lâm Phàm không nói thêm gì, bước nhanh hơn rời khỏi nơi này.

Dạ Hàm chỉ đứng yên nhìn Lâm Phàm đi xa, không nói gì, mỉm cười, sau đó đi về phía trước.

....

Mẹ nó chứ, bà nương kia rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là người của Huyết Sát Các? Cũng không phải, Huyết Sát Các sao có chuyện chi phái tới một Tiểu Thiên Vị sợ hãi, hơn nữa còn là một muội tử nói nhảm với mình cả nửa ngày...

Thôi bỏ qua, muốn là ai thì là, không liên quan đến tiểu gia.

Giờ phút này, Lâm Phàm đi một quãng xa, sau đó bay lên. Tầng Hải Yêu Địa đã rất gần, hắn muốn nhanh chóng tới đó xem thử.

Hai ngày sau.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy quang cảnh trước mắt, cũng không thể không cảm thán, quá thần kỳ.

Một tòa thành thị xây dựng ở ngay trên mặt biển, nối với đất liền bằng một con đường chỉ rộng vài trượng. Mà tòa thành thị này lại như ẩn như hiện tí

ngoài khơi xa, nhìn không thấy rõ.

"Tảng Yêu thành "

Đây là một thành thị gần cấm địa, tuy vậy lại cực kỳ phồn hoa.

Bởi vì có vô số võ giả sinh sống nơi đây, mà lúc mỗi đại tông môn mang đệ tử đi rèn luyện cũng sẽ nghỉ ngơi ở chỗ này.

Trong Tảng Yêu thành này không có nhiều người thường, đại đa số là võ giả, phần nhiều tới đây tìm vận may, cuối cùng định cư ở đây, dần dần trở thành dân gốc của Tảng Yêu thành.

Trong lúc Lâm Phàm còn đang quan sát, rất nhiều người đã lục tục đi qua hẻm, bước lên con đường nhỏ kia mà tiến vào thành.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cũng nhắc chân tiến về phía trước.

* * *

Con đường nổi rộng có mấy trượng này được lát bằng gạch xanh, hai bên là mặt biển không ngừng vỗ sóng. Lâm Phàm có cảm giác, bên dưới mặt nước này như là có thứ gì đó.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là cảm giác mà thôi, cụ thể là có đồ vật gì hay không thì không nói chính xác được.

- Tránh đường... tránh đường..

Vừa lúc đó, mặt sau có tiếng quát lớn. Lâm Phàm vừa quay đầu, nhất thời cả kinh, lập tức né sang một bên.

Một chiếc xe ngựa chạy như lướt gió vọt qua trước mặt hắn, để lại đằng sau một loạt tiếng chửi bới.

- Nhỏ giọng một chút, đây chính là xe ngựa của Yêu gia trong Tảng Yêu thành, các người không muốn sống chẳng?

- Hà... Không thể nào.

- Gì mà không thể nào, người không thấy cái vết năm vuốt phía sau xe ngựa kia sao? Đó chính là dấu hiệu của Yêu gia.

- Không chú ý, nguy hiểm thật.

Người vừa được người đàn ông trung niên vác đại đao nhắc nhở vỗ vỗ ngực nói.

Lâm Phàm nghe mấy lời này, trong lòng cũng có chút tò mò. Xem ra Tảng Yêu thành này cũng không đơn giản. Nhưng cũng đúng, gia tộc có thể đứng vững gót chân tại cấm địa bậc này thì sao có thể đơn giản.

Chỉ là không biết trong gia tộc này có nhiều bảo bối không, nhìn cái xe ngựa ngang ngược vừa rồi, hiển nhiên không phải người gì tốt.

Lâm Phàm chuẩn bị bước vào thành, lại bị người phía trước ngăn cản.

Lâm Phàm nhìn thấy hai người này mặc bộ đồ có in hình năm vuốt giống xe ngựa ban nãy, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Vào thành, giao phí.

Hai kẻ kia vênh mặt lên, hung hăng nói.

Người đi sau Trần Cảnh tiến lên trước, thành thật đưa một viên thủy tinh lớn chừng ngón cái, tỏa hào quang xanh mờ mờ tới, sau đó tiến vào trong thành.

- Thứ này là gì vậy?

Lâm Phàm ngần ra, hắn chưa từng thấy đồ chơi này bao giờ, lấy đâu mà giao.

- Đi đi, không có tiền đòi nhập thành cái gì, tới chỗ nào làm cu li kiếm phí vào thành đi.

Hai người gác cổng xua tay, nói.

- Tính cả cho ta.

Vừa lúc đó, một cô gái áo trắng xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, cầm trong tay hai viên thủy tinh xanh giống người ban nãy.

Lâm Phàm cả kinh, không hiểu tại sao lại đụng nữ nhân này, rõ ràng là không cùng đường.

Nhưng giờ phút này thì có ngu mới không tiến vào, cũng không quản nữ nhân này có mục đích gì, Lâm Phàm gật gật đầu, bước nhanh vào thành.

- Thật đúng là có duyên, làm sao nguoi tới nơi này?

Dạ Hàm đi bên cạnh, cười hỏi.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, lại vẫn bị nữ nhân này tiếp cận. Hắn nghĩ mãi không rõ mục đích của nữ nhân này, nhưng tuyệt đối không có chuyện tốt, nhất định phải đề phòng.

- Tránh ra...

Chưa kịp trả lời, Lâm Phàm lại nghe được tiếng hét phẫn nộ từ phía sau.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện có một đám người tông môn đang rùm beng với người thu phí vào thành.

- Không có tiền, ai cũng không thể vào thành.

Hai gã thủ vệ gầm lên. Tuy những người trước mắt là đệ tử tông môn, nhưng vậy thì thế nào? Chẳng lẽ có thể phá hủy quy củ sao?

- Hừ, tiền gì chứ, đồ chơi màu xanh kia là cái gì, không có, tránh ra.

Một gã đệ tử tông môn hung hăng nói.

Mà dẫn đầu tông môn này là một người đàn ông trung niên, ra hiệu các đệ tử im lặng, nói:

- Hai vị, chúng ta là đệ tử Vạn Long Tông, kính xin cấp thẻ diện.

- Vạn long vạn xà cái gì, mặc kệ là ai tới cũng phải giao phí vào thành, nếu không qua bên kia làm lao động tay chân, kiếm phí vào thành.

Hai người gác cổng không hề nề mặt.

Trung niên kia thấy thế, không khỏi có chút nổi giận.

Lâm Phàm nhìn rõ, trung niên này có tu vi không tệ, Tiểu Thiên Vị trung giai, chỉ là không biết sẽ như thế nào.

- Thật không cho vào?

Trung niên lạnh giọng hỏi.

- Không cho.

- Thật can đảm..

Giờ khắc này, trung niên vung tay một cái. Vạn Long Tông từ các đây hơn mười vạn dặm mà đến, chẳng lẽ chịu để bị chặn ngoài cửa hay sao.

"Rầm.."

Hai gã thị vệ bị một cái phát tay này đánh bay, một chút phản kháng cũng không có.

- Hừ, can rở, còn dám thu phí vào thành của Vạn Long Tông.

Trung niên tên Vạn Hướng Thiên lạnh lùng nói.

- Vào thành.

Đệ tử Vạn Long Tông cười âm lên, cảm thấy khinh thường với hai thị vệ không biết điều kia.

Lâm Phàm vẫn đứng im đợi chuyện kể tiếp. Nếu Táng Yêu thành này đã có quy tắc thu phí vào thành thì đương nhiên có hậu thuẫn, bằng không khó có thể làm mọi người ngoan ngoãn giao tiền.

Đúng mấy giây sau, một luồng uy áp vô cùng cường đại truyền tới từ hư không.

Lâm Phàm ngừng đầu, nhất thời cả kinh, khí tức thật mạnh, chỉ ít có cảnh giới Đại Thiên Vị.

- Bất luận kẻ nào tiến vào Táng Yêu thành, đều phải dựa theo quy củ mà vào.

Một giọng nói theo hư không truyền đến, khiến màng nhĩ của mọi người có chút phát đau.

Lúc này, một bàn tay khổng lồ trắng như tuyết, được quán quanh bởi một đoạn dây chuyền lấp lóe hào quang, xò xuyên hư không.

- Đó là dây chuyền quy tắc.

Lâm Phàm kinh hãi, bởi đây là lần đầu tiên hắn trông thấy thứ này. Khí tức mệnh mông dạt dào kia tuyệt đối sẽ không sai.

Trong lúc Lâm Phàm sững sờ, đám người Vạn Long Tông đã bị bàn tay khổng lồ kia tóm lấy như tóm một đám gà con, rồi ném về phía khu vực culi ở phương xa.

Sau đó, bàn tay khổng lồ kia tiêu tán trong nháy mắt, như chưa từng xuất hiện.

Bất quá những người nhìn thấy được một màn này lại vĩnh viễn không thể quên.

Không ít kẻ muốn né phí dụng vào thành đều bị một màn này hù dọa, vội quay đầu, thành thật chạy tới nơi mướn lao động tay chân kia, kiếm tiền đi vào.

Lâm Phàm thở phào một cái, may vừa rồi không dùng võ lực, bằng không thì thảm rồi.

- Đi thôi.

Dạ Hàm nở nụ cười, nói.

Lâm Phàm nhìn nhìn Dạ Hàm, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, nữ nhân này đến cùng là lai lịch thế nào, vậy mà một chút cũng không khản trương, giống như đã quá quen nhìn những màn kinh khủng thế kia.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Xú khí cũng có thể giết người

Dịch giả: †Ares†

oOo

Táng Yêu thành không hổ là thành thị được xây dựng cạnh cấm địa, vô cùng phồn hoa.

Vừa đảo mắt nhìn, Lâm Phàm đã thấy võ giả ở khắp nơi, tu vi thấp nhất cũng phải là cảnh giới Hậu Thiên.

Thực hiển nhiên đây là một thành thị dùng võ mà vang danh.

- Thủy tinh màu xanh ban nãy là gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

Dạ Hàm nhìn Lâm Phàm, sau đó cười cười:

- Đó là tiền trong Tang Yêu thành, không lưu thông bên ngoài. Người lần đầu tiên tới đây đều sẽ phải đi lao động kiếm phí vào thành.

- Cô rất quen thuộc nơi này sao?

Lâm Phàm càng ngày càng cảm giác nữ nhân này có chút thần bí.

- Không có, chỉ là tông môn quen thuộc nơi này, trước khi đến mang theo một chút. À, người nhớ là ngàn vạn lần chớ chọc Yêu gia, đây không phải người nào cũng có thể chọc. Chúng ta chia tay ở đây, hy vọng lần sau gặp lại.

Dạ Hàm vẫy tay, nói cáo biệt với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy Dạ Hàm rời đi, trong lòng càng kỳ quái, nữ nhân này rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Ngĩ thêm một lát cũng không ra, hần vút luôn chuyện này ra sau đầu, bắt đầu lang thang trong Táng Yếu thành.

* * * *

Thánh Tông.

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phạm đã rời đi mấy tháng, nhưng Vô Danh phong vốn quanh quẽ không có người lại trở nên cực kỳ náo nhiệt, đệ tử qua lại không ngớt, ai nấy đều tươi cười.

- Vật này tốt quá, không ngờ có cả vật này, thật sự là quá tốt..

Một đệ tử đứng trước một quầy hàng, nhìn thứ trước mắt, mừng rỡ reo lên, rồi bỏ tiền ra mua.

- Cung tỷ tỷ, băng đường hồ lô bán hết rồi sao? (Băng đường hồ lô: mứt quả ghim thành xâu)

Chỉ Kiều đeo cái túi nhỏ sau lưng, ôm Tuyết Vương Sư, trên mép của cả hai còn dính một chút mứt đỏ.

- Chỗ Trương sư huynh còn đó, muối đi lấy đi.

Cô gái đang bận rộn bán hàng chính là Cung Băng Dạ, và hàng mà nàng bán chính là son phấn cho các nữ đệ tử trên Giả Lam phong.

- Vâng ạ...

Thái Chỉ Kiều lau miệng nhỏ, lại chạy tới cạnh Trương Nhị Cầu, kéo kéo tay áo của gã.

- Sư huynh, cho muối băng đường hồ lô với.

- Đây đây, đều ở đây.

Trương Nhị Cầu cũng đang bận đến hoa mắt ở gian hàng bên cạnh, vội kéo cả cái túi trữ vật chứa ăn vặt ra cho tiểu sư muội.

Thái Chỉ Kiều vui vẻ cầm lấy túi, trở về trước gian hàng của mình, lấy ra hai xâu băng đường hồ lô, đặt trước mặt, sau đó lại đặt thêm một tấm bảng tự mình viết lên mặt đất.

"Băng đường hồ lô, mại dzo."

....

Nếu Lâm Phạm trở về lúc này, nhìn thấy một màn trước mắt, tuyệt đối sẽ bị dọa đến ngẩn người. Đây còn là Vô Danh phong của ca sao? Không phải là cái chợ đầy chứ?

Ngày đó, Cung Băng Dạ được thái thượng trưởng lão Vô Nhại dẫn tới, hỏi thăm sự tình. Dưới ánh mắt như nhìn thấu tất cả của thái thượng trưởng lão Vô Nhại, Cung Băng Dạ không dám nói dối nửa lời, vội vàng kể chi tiết lại.

Vô Nhại trầm mặc một hồi, cuối cùng để Cung Băng Dạ ở lại Vô Danh phong, nhưng không cho phép Cung Băng Dạ dùng danh nghĩa thế thiếp của Lâm Phạm, tất cả phải đợi hần về mới tính.

Mà khi Cung Băng Dạ đi vào Vô Danh phong, nhìn khung cảnh quanh quẽ nơi đây thì cũng giật mình, rồi mới thương lượng một chút với mọi người.

Trương Nhị Cầu đầu óc linh hoạt, là người đầu tiên đồng ý, sau đó lại dùng uy nghiêm của đại sư huynh để trấn áp mọi người.

Tông chủ đi vắng, hết thầy theo lời đại sư huynh mà làm.

Sau đó, Cung Băng Dạ dẫn theo Diệt Cùng Kỳ qua lại giữa Thánh Tông và Mặc thành để chuyển hàng.

Dù sao Diệt Cùng Kỳ thực lực mạnh nhất, trên một đường này, cũng có thể bảo chứng an toàn.

Dần dần, Vô Danh phong ngày càng náo nhiệt, đệ tử tông môn rất nể nang tới đây mua một ít vật dụng, đương nhiên là giá cả cũng rất tốt.

Trương Nhị Cầu và Thái Chỉ Kiều rất hứng thú với việc này, Vô Danh phong càng lúc càng đông vui, nhất là Thái Chỉ Kiều còn có băng đường hồ lô ăn không hết.

....

Táng Yếu thành.

Lâm Phàm dừng lại trước một cửa tiệm.

Đây là một tiệm thuốc có cái tên đủ khí phách, Thiên Bảo Các. Lâm Phàm nhiều nhất là đan dược, nếu còn không đem đổi chúng thành một ít tiền ở Táng Yêu thành này, thì sợ là ăn cơm nghỉ chân cũng thành vấn đề rồi.

- Khách quan, cần mua gì sao?

Một gã chương quầy đang tra xét giấy tờ, nhìn thấy có người tiến vào, mặt mỉm cười nghênh đón.

- Ta muốn bán một ít đan dược.

Lâm Phàm nói.

- Xin lỗi khách quan, nơi này của chúng ta chỉ bán đan dược, không mua đan dược.

Chương quầy mất hứng, cúi đầu lại vào sổ sách, phẩy tay áo.

Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, lại đổi một tiệm khác.

- Ta muốn bán một thanh binh khí.

- Xin lỗi khách quan, nơi này của chúng ta chỉ bán binh khí, không mua binh khí.

....

Liên tục thử mấy nhà đều cùng một kết quả, Lâm Phàm triệt để nổi giận.

Là các người ép ca, bắt ca phải đi đánh cướp một phen đấy nhé.

Sau đó, Lâm Phàm tùy ý đi lang thang trong thành, nhìn xem có mục tiêu tốt để xuống tay hay không.

- Này, tiểu cô nương, có muốn bầu bạn với tiểu gia không...

Đột nhiên, một tràng tiếng cười tiện tiện truyền vào tai Lâm Phàm.

Không cần nhìn là ai, Lâm Phàm cũng có thể xác định, người này tuyệt đối rất là vô si.

Quả nhiên, đằng trước có một thanh niên trẻ, mang theo mấy tùy tùng lang thang trong thành, gặp một nữ võ giả xinh đẹp, bèn lên tiếng trêu chọc.

Lâm Phàm quan sát một phen.

"Nhập Thần sơ giai."

Không tệ, không tệ, thực lực tương đối thấp, dễ béo đến tay rồi.

Thế nhưng nhìn rõ ký hiệu trên áo người này, Lâm Phàm lại có chút do dự.

Dấu hiệu năm vuốt, Yêu gia trong Táng Yêu thành.

Táng Yêu thành không có thế lực khác, chỉ có Yêu gia một nhà độc đại, như vậy cái kia bàn tay khổng lồ ban nãy là từ đâu cũng không cần nghĩ nhiều rồi.

Bởi thế, nữ võ giả bị trêu chọc tuy có thực lực mạnh hơn kẻ này rất nhiều, nhưng lại không dám nói gì, mà gã con cháu Yêu gia kia cũng không có hành động gì khác, chỉ nói cho sượng mồm, rồi lại tiếp tục lang thang tìm mục tiêu kế tiếp.

Những võ giả xung quanh nhìn thấy dấu hiệu trên quần áo người này thì cũng sợ hãi dạt cả ra.

Lâm Phàm đi theo sau người này, cẩn thận đánh giá. Để Lâm Phàm có chút nghi hoặc là người này lại in dấu hiệu năm vuốt lên khắp nơi trên quần áo, như là sợ người khác không biết vậy.

- Các người chờ ở bên ngoài, bản thiếu gia tiểu tiện cái đã.

Yêu Vô Tà phát phát tay với mấy gã tay sai.

- Đứng rồi, cách xa một chút, chớ đứng gần như vậy.

- Vâng, thiếu gia.

Cơ hội tới.

Lâm Phàm rất vui vẻ, chờ chính là lúc tách ra này.

- Sờ một cái, sờ hai cái, sờ tới cái đầu của thần tiên tỷ tỷ...

Yêu Vô Tà cười hắc hắc, vừa cời quần vừa hát mấy câu trong Thập Bát Mô, tâm tình vui vẻ vô cùng.

Tuy rằng ở Yêu gia, tiểu gia là phế vật, nhưng cũng có làm sao, chỉ cần vui vẻ trong thành là được.

Giờ phút này Lâm Phàm ẩn thân tiến vào, nhìn thấy người này đang xoay lưng về phía mình thì càng tiện ra tay.

"Bùmmmmm..."

Vừa lúc đó, mặt Yêu Vô Tà đỏ bừng lên, phóng một cái rầm, âm thanh dài thật dài, lại còn có nhịp điệu lúc trầm lúc bổng, có thể nói là một tài năng kỳ lạ.

Lập tức, một luồng xú khí tràn ngập trong cái nhà xí kín mít.

- Thoải mái quá...

Yêu Vô Tà lộ vẻ mặt như phê thuốc, thật sự quá thư thái.

Mà Lâm Phàm vừa mới định động thủ, nhất thời biến mất, trong mắt để lộ vẻ không dám tin.

- Rầm này có độc...

* * *

Lâm Phàm hoảng hốt, chỉ cảm thấy choáng váng, giống như ngửi một hơi rầm, trời đất cũng hóa nứt ra.

Dưới trạng thái ẩn thân, Lâm Phàm ôm lấy ngực, như bệnh nhân bị hen suyễn, không thể thở nổi. Còn may hắn có thân thể cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, tuy không quá cao, nhưng tuyệt đối không phải một cái rầm có thể làm cho ngất.

"Bùmmmmm..."

"Bùmmmmm... Xiiiiiiiiiii..."

- Thật thoải mái...

Yêu Vô Tà còn chưa ngừng phóng uế không khí, mặt lộ vẻ lâng lâng.

- Không thể tiếp tục ở đây, bằng không thì chết mất.

Lâm Phàm bịt chặt lấy mũi, muốn rời khỏi, thế nhưng Yêu Vô Tà lại không cấp cho hắn bất cứ cơ hội nào, thả thêm mấy "quả bom".

Con bà nó, ca không chịu nổi nữa rồi, hoa cả mắt lên rồi.

Bên cạnh còn có một gian buồng xí nữa, cách chỗ Yêu Vô Tà bằng một tấm màn che. Bất kể thế nào cũng không thể quang minh chính đại lộ diện, Lâm Phàm gian nan bước sang buồng xí bên cạnh, hiện thân lại, một tay chống tường, không ngừng nôn ọe.

- Huỳnh đệ, có thể ngừng thả rầm được không?

Yêu Vô Tà vẫn đang hăng say phóng uế, nghe thấy giọng nói yếu ớt này thì run lên, tại sao lại có người, rõ ràng ban nãy nhìn qua không có ai, chẳng lẽ mình hoa mắt?

- Người là ai? Tại sao người lại ở chỗ này?

Mặt Yêu Vô Tà như phát mộng, vội hỏi.

- Đây là nhà xí công cộng mà còn cần hỏi sao, có thể dùng phóng rầm không?

Lâm Phàm vận toàn sức lực còn lại hô lên. Người này rốt cuộc là thứ gì vậy, phóng cái rầm cũng có thể giết người, sao lại không bỏ đến thế chứ.

- Cái cuối cùng rồi, cái cuối cùng rồi.

Yêu Vô Tà nói bằng giọng run run nằng nằng, giống như đang vận nội công, sử dụng ra tuyệt chiêu cuối cùng.

Sau đó, Yêu Vô Tà lại tỏ ra kinh ngạc, hiển nhiên là vì người trước mắt này đã ngửi phải rắm của y mà còn không chết.

- Mà người cũng thật lợi hại, vậy mà có thể còn sống.

Lâm Phàm ngồi ở trên giường, đảo cặp mắt trắng dã, tự hỏi người này có phải là đầu óc toàn cơ bắp hay không chứ.

Chẳng qua, Lâm Phàm cũng không biết là Yêu Vô Tà từ nhỏ đã luôn phóng ra xú khí kinh khủng như vậy.

Yêu Vô Tà thiên tư bình thường, cho dù được lão tổ Yêu gia dùng vô số thiên tài địa bảo để luyện chế thân đan thay đổi thiên tư cho, thì vẫn không có nhiều thay đổi. Cuối cùng Yêu gia đành buông tha việc này, đem tài nguyên tu luyện đặt ở những người khác.

Mất đi gia tộc quan ái, Yêu Vô Tà hóa cô đơn, cuối cùng chỉ có một con thú con làm bạn. Mà con thú con ấy, nhiều năm trước đã chết đi dưới ánh mắt bi thương của Yêu Vô Tà.

Nguyên nhân là lúc đó Yêu Vô Tà đang đánh rắm trong nhà xí, không biết thú con kia làm sao xông vào được, ngửi phải xú khí, lập tức hôn mê. Dù Yêu Vô Tà đã tiêu hao hết toàn bộ đan dược, cũng không cách nào xoay chuyển kết quả.

Từ đó về sau, Yêu Vô Tà luôn cẩn thận những lúc trung tiện như vậy, chỉ sợ lại có người bị mình hại chết.

- Đây là nơi nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Đây là Yêu gia, chỗ của ta.

Yêu Vô Tà cười nói.

- Lại nói, người cũng thật trâu bò. Đúng rồi, tại sao người lại không chết, có thể nói cho ta biết không?

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Yêu Vô Tà, đầu óc xoay chuyển một vòng:

- Nói ra thì rất dài, một giờ nửa khắc cũng không sao kể hết được.

Hiện giờ Lâm Phàm chẳng có xu nào trong người, căn bản khó ở trong Táng Yêu thành mấy ngày. Thế nhưng hắn cần có thời gian để tìm hiểu tình huống của Táng Hải Yêu Địa.

Dù sao Táng Yêu thành xây dựng ở Táng Hải Yêu Địa nhất định là có nguyên nhân, không có khả năng vô duyên vô cớ xây dựng.

- Được, ta cũng không vội. Chuyện này do ta mà thành, bản thiếu gia khẳng định không phải người người rủ bỏ trách nhiệm, người cứ nghỉ ở đây, cam đoan không có việc gì. Nói cho người biết, bản thiếu gia gọi là Yêu Vô Tà, ở Yêu gia, bản thiếu gia thuộc loại có thể đi ngang. Trong Táng Yêu thành, nếu gặp chuyện phiền toái, chỉ cần báo tên của ta là được, tuyệt đối không ai dám khi dễ người.

- Tốt.

Lâm Phàm gật đầu cười, xem ra không tệ, Yêu Vô Tà này tu vi không được, nhưng có tầng thân phận kia, tự nhiên không thể nào có chuyện gì rồi.

- Yêu Vô Tà, bản thiếu tới rồi, đi ra để bản thiếu luyện tay một chút.

Vừa lúc đó, từ bên ngoài có người lớn tiếng hô.

Lâm Phàm vừa nghe, lập tức tròn mắt, không phải nói là đi ngang sao? Đánh mặt tới quá nhanh rồi?

Mà Yêu Vô Tà nghe được âm thanh kia xong, thân thể nhỏ nhả cũng run lên. Nhưng có Lâm Phàm còn ở đây, y vẫn cố tỏ vẻ không có việc gì, phất tay áo:

- Người nghỉ ngơi cho tốt, bên ngoài là ca ca của ta, hai chúng ta cảm tình rất tốt, bình thường đều luyện tay một chút, cùng tiến bộ.

- Được...

Lâm Phàm nhìn Yêu Vô Tà, không biết làm gì khác ngoài gật gật đầu.

* * *

Đối mặt với Lâm Phàm, Yêu Vô Tà biểu hiện ra vẻ ung dung, giống như người bên ngoài thật sự là huynh đệ tốt. Thế nhưng khi y quay lưng lại, khuôn mặt tự tin kia tức thì biến mất, thay vào đó là vẻ bi kịch thật sâu, trong lòng cũng bi phẫn hò hét: "ca ca, sao huynh lại phải xuất hiện vào lúc này?"

Ngoài cửa.

Một thanh niên, khí chất trên người có chút tà khí đang đứng đó, khuôn mặt cao ngạo. Phía sau gã là một người hầu, nhìn từ trên xuống dưới cũng lộ ra chút vênh váo, nhất là khuôn mặt, giống như không để cái gì vào mắt.

- Tam ca...

Yêu Vô Tà từ trong nhà đi ra, lập tức đi tới trước mặt thanh niên kia, nở nụ cười gượng gạo.

- Lục đệ à, ca ca vừa học được một chiêu, muốn cùng đệ luyện một chút.

Yêu Hành Phong cười, nhưng cái vẻ khinh thường trên mặt thì lại chẳng có chút nào là đang thân thiết xưng huynh gọi đệ cả.

Yêu Vô Tà với gã là huynh đệ cùng cha khác mẹ, thế nhưng trong mắt gã, Yêu Vô Tà chỉ là một tạp chủng, một phế vật, là kẻ làm gia tộc mất hết mặt mũi.

Chẳng qua dù thế nào thì đó cũng là cùng cha, đương nhiên không thể làm quá. Nhưng phế vật vẫn cần tạo ra được một chút giá trị của phế vật.

- Tam ca, hôm nay tiểu đệ có chút không tiện...

Yêu Vô Tà do do dự dự nói, nếu động thủ, đợi lát nữa không chỉ bị kịch, mà còn đang có người ngoài ở đây, mặt mũi của y hoàn toàn mất hết.

- Sao, mặt mũi của tam ca mà cũng không cho sao? Xem ra lục đệ gần đây cứng cáp rồi? Chẳng lẽ tu vi tăng sao? Vậy thì càng tốt, để tam ca thử thành quả của lục đệ a.

Yêu Hành Phong nói giọng không vui, rồi cười lạnh một tiếng.

- Tam ca, đệ...

Yêu Vô Tà vừa muốn nói gì đó, Yêu Hành Phong đã không cho y bất cứ cơ hội nào, lắc mình, đánh ra một chưởng.

Yêu Vô Tà thấy tam ca động thủ, trong lòng khổ không thể tả, nhưng cũng không dám đánh trả, bởi vì càng đánh trả sẽ chỉ ăn đòn càng thảm.

Yêu Hành Phong cười lạnh một tiếng, cũng không dùng chân nguyên, chỉ không ngừng vung quyền cước đánh lên mặt của Yêu Vô Tà, giống như muốn phát tiết lửa giận trong lòng.

Mà Yêu Vô Tà giống như đã quen với việc này, cũng không dám dùng chân nguyên hộ thể, tùy ý tam ca đánh.

Yêu Vô Tà tuy hận, nhưng cũng không dám làm gì. Nơi này là Yêu gia, y chỉ là một phế vật, mà tuy không được ưu đãi, nhưng ít nhất không phải chịu nhiều cực khổ.

- Phế vật, mau đánh trả.

Mắt Yêu Hành Phong long lên sòng sọc, lại đâm một quyền lên mặt Yêu Vô Tà, còn Yêu Vô Tà chỉ biết cuộn tròn thân mình, nằm co ro trên mặt đất, không dám phản kích.

"Bóp bóp bóp..."

....

Mấy người hầu của Yêu Vô Tà núp ở một góc, thấy thiếu gia bị đánh thì cũng rất tức giận, nhưng chẳng thể làm gì, chỉ biết yên lặng rơi lệ.

Bọn họ không làm gì được, bởi đối phương là tam thiếu gia của Yêu gia, còn thiếu gia của bọn họ chỉ là một người có thiên tư bình thường, không có bất cứ địa vị gì trong Yêu gia.

Thiếu gia tuy rằng luôn ra vẻ ăn chơi trác táng, nhưng bọn họ biết, thiếu gia là người tốt, mấy hành vi càn quấy trong thành chẳng qua chỉ là để phát tiết toàn bộ cực khổ ra ngoài, hơn nữa còn chỉ phát tiết qua mấy câu nói ra vẻ.

Bọn họ từng khuyên thiếu gia chạy khỏi nơi này, nhưng thiếu gia lại nói một câu, để bọn họ cảm giác, cuộc đời này coi như chết vì thiếu gia cũng đáng.

"Ta trốn khỏi gia tộc rất đơn giản, nhưng các người sẽ chết."

....

Yêu Vô Tà co rúc trên mặt đất, xiết chặt nắm tay, hốc mắt ửng đỏ. Lúc mẹ y còn chưa tạ thế, y đã từng vô cùng hạnh phúc, thế nhưng sau đó tất cả lại thay đổi.

Y không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục mẹ của mình, nhưng y muốn sống sót, nên phải luôn nhớ lời bà dặn: "Làm anh hùng nhất thời không phải anh hùng, có thể sống đến cuối cùng, mới là anh hùng chân chính."

Bởi thế, mặc kệ là gặp bao nhiêu khó, bao nhiêu vũ nhục ở Yêu gia, y cũng không hề vọng động.

Yêu Vô Tà chỉ cố bảo vệ phần đầu, cố chịu quyền cước của tam ca.

"Bốp..."

- Hừ, đúng là phé vật, bản thiếu nghĩ rằng nguoi tăng tu vi, ai ngờ lại càng phé thêm.

Yêu Hành Phong dẫm lên mặt Yêu Vô Tà, khinh thường nói.

Gã tùy tùng đi với Yêu Hành Phong cũng khinh thường nhìn Yêu Vô Tà. Gã không dám động thủ, bởi mặc dù Yêu Vô Tà có phé vật đến cỡ nào thì vẫn là thiếu gia, còn gã là hạ nhân. Nhưng nhìn thiếu gia của gã hung hăng nhục nhã Yêu Vô Tà, gã cũng cảm giác rất là sáng khoái rồi.

- Lục đệ, tuy đệ là một phé vật, nhưng cũng có chút tác dụng đấy. Tam ca đánh đệ một lúc, tâm tình đã tốt hơn nhiều, rõ ràng là công của phé vật đệ mà. Đứng rồi, tứ đệ chờ bên ngoài đã lâu, tam ca đi để tứ đệ vào vậy. Tứ đệ, đệ lại đây, lục đệ vừa vận cũng muốn luyện công với đệ đây.

Yêu Hành Phong hướng bên ngoài hô.

- Tốt, lục đệ, tứ ca gần đây ngứa tay, cũng muốn luyện một chút.

....

Trong phòng, Lâm Phàm lặng lẽ nhìn tất cả qua khe cửa. Hắn không ra trợ giúp Yêu Vô Tà bởi vì không rõ chuyện gì xảy ra. Nhưng sau khi quan sát một lúc, Lâm Phàm đã hiểu rồi.

Yêu Vô Tà này ở Yêu gia chỉ sợ cũng chịu khổ sở.

Có điều dù thế, Lâm Phàm vẫn không định ra tay. Thứ nhất, đây là địa bàn của vị đại năng kia, đánh con cháu người ta trong địa bàn người ta, trừ khi muốn chết. Thứ hai, đây là việc riêng của Yêu gia, mà bất kể thế nào thì Yêu Vô Tà cũng là người của Yêu gia, tuy bị đánh đau một chút, nhưng ít nhất không có lo lắng về tính mạng.

Ài... Thật đúng là một kẻ số khổ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cửa phòng bỗng bị đẩy ra

Lúc này, Yêu Vô Tà giống như đã đổi thành một người khác, mặt mũi bầm dập, nhưng vẫn tươi cười:

- Huynh đệ, thật sự là sáng khoái mà. Tam ca của ta lại tăng thực lực, ta không còn là đối thủ, còn chẳng may để gương mặt đẹp trai bị tai ương. Ai ui, huynh đệ tự mình nghỉ ngơi đi nhé, ta đi xoa thuốc đây.

Yêu Vô Tà cười hi hi nói, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

- Nguoi tới đây một chút...

Lâm Phàm vẫy vẫy Yêu Vô Tà.

- Huynh đệ, làm sao vậy?

Yêu Vô Tà nghi ngờ hỏi.

- Không có gì, nguoi cứ tới đây một chút.

Lâm Phàm nói.

Yêu Vô Tà đi tới, Lâm Phàm lấy tay làm động tác bắt mạch ở cổ tay của Yêu Vô Tà, sau đó mặt lập tức biến sắc, vẻ không dám tin nhìn Yêu Vô Tà.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Người nhu nhược

Dịch giả: †Ares†

oOo

"Đinh, chúc mừng phát thể chất đặc biệt Ách Vận Độc Thể."

"Ách Vận Độc Thể (chưa kích hoạt), vận rủi quán thân, bi thảm cả đời."

"Thể chất mỗi lần chỉ xuất hiện trên một người duy nhất ở Huyền Hoàng giới."

Lâm Phàm nghe nhắc nhở mà phát mộng. Người có thể chất đặc biệt, ai mà không phải là tồn tại trâu bò, nhưng Yêu Vô Tà sao lại bị kịch như thế.

Lâm Phàm không sao rõ được chuyện này, còn "chưa kích hoạt" là ý gì? Lại làm thế nào để kích hoạt?

- Huynh đệ, làm sao vậy, chẳng lẽ có chuyện gì sao? Ngươi đừng nói là thân thể của ta bị bệnh nan y đấy nhé.

Yêu Vô Tà sợ hãi nhìn Lâm Phàm, bởi vì y thấy rõ vẻ mặt quái dị của Lâm Phàm lúc này.

- Không có chuyện gì, đúng rồi, bắt đầu từ lúc nào thì ngươi hay đánh rắm?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Yêu Vô Tà đỏ mặt lên, cho rằng Lâm Phàm lại nhớ tới chuyện ở nhà xí, sau đó ngượng ngùng nói:

- Đây cũng không phải bí mật gì, từ khi ta năm tuổi đã bắt đầu hay đánh rắm rồi. Thế nhưng lúc đó rắm của ta cũng không mạnh như bây giờ, mãi mấy năm gần đây mới độc như vậy.

- Ngươi có từng đi khám bệnh chưa?

Lâm Phàm hỏi.

- Có chứ, cả thần y nổi danh nhất Đông Linh châu cũng đã khám cho ta, nhưng đều không tìm thấy nguyên nhân. Còn may là không sao cả, tuy hay đánh rắm, nhưng ta lớn đến tuổi này vẫn chưa bao giờ bị bệnh.

Yêu Vô Tà cười hắc hắc nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, đã có suy đoán trong đầu, có lẽ Ách Vận Độc Thể mặc dù chưa kích hoạt, nhưng lại mang đến điềm tốt cho Yêu Vô Tà.

Tuy vận rủi quán thân, nhưng mỗi lần đánh rắm, chỉ sợ chính là thải ra tạp chất trong cơ thể. Đối với bất kỳ người nào, đây đều là chuyện chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, cho dù là cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vĩ, cũng không dám nói, trong cơ thể không có bất kỳ tạp chất nào.

- Huynh đệ, hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ngày mai ta sẽ dẫn ngươi đi dạo một vòng trong thành. Yên tâm, có Yêu Vô Tà ta ở đây, cam đoan không ai dám khi dễ ngươi.

Yêu Vô Tà vỗ vỗ vai Lâm Phàm, sau đó xoay người rời đi.

Y đi rồi, Lâm Phàm vẫn ngẫm nghĩ mãi chuyện làm thế nào để kích hoạt thể chất đặc biệt.

Chưa kích hoạt, một cái rắm đã có thể giết chết người, vậy kích hoạt rồi thì...

Ngẫm lại chuyện lúc trước, Lâm Phàm cũng cảm giác hoảng hốt. Nếu không phải thân thể của hắn mạnh mẽ, chỉ sợ đã bị một cái rắm làm tử ọc rồi.

....

Trong một thất Yêu gia.

- Lão tổ, gần đây có rất nhiều tông môn vào thành, chỉ sợ Táng Hải Yêu Địa có thứ gì đó khiến bọn họ chú ý.

Một nam tử trung niên cúi lạy trước mặt một ông lão, nói.

Ông lão kia mặc áo bào xanh, mắt khép hờ, một dây chuyền quý tộc tỏa khí tức thần bí quán quanh thân, một đầu như xỏ xuyên vào không gian, còn một đầu trườn quanh người ông ta, cứ như vậy liên tục.

- Tầng Hải Yêu Địa ẩn chứa chỗ thần bí, đó cũng là lý do Tầng Yêu thành được dựng nên. Nhưng mấy trăm năm qua chúng ta vẫn không thu hoạch được gì. Cũng tốt, để những thế lực kia mở đường đi. Phân phó xuống, trong khoảng thời gian này, đừng để người trong tộc gây chuyện.

Ông lão xếp bằng ở bệ đá nói.

- Vâng, lão tổ.

Nam tử trung niên gật đầu đáp.

Nam tử rời đi, lão tổ mới mở mắt, giống như có thể xuyên qua tầng tầng hư không, thu hết mọi chuyện trong Tầng Yêu thành vào đáy mắt.

Sau đó, khuôn mặt khô héo kia lộ vẻ tươi cười, hơi nâng tay, một nửa tấm bản đồ lơ lửng trước mặt lão.

- Bí mật vĩnh hằng, rốt cuộc là cái gì?

Lão thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ, sau đó dây chuyền quy tắc giống như linh xà kéo dài ra rồi bao trùm lấy cả tòa mật thất, phủ chìm thân hình lão tổ...

Hôm sau.

Yêu Vô Tà đã khôi phục nguyên dạng, hiển nhiên được vật bồi lên mặt rất hữu hiệu.

- Huynh đệ, chúng ta ra ngoài tản bộ thôi.

Mới sáng sớm, Yêu Vô Tà đã gõ cửa phòng của Lâm Phàm.

Lâm Phàm suy nghĩ cả đêm vẫn không tìm ra cách kích hoạt thể chất, cuối cùng bỏ qua, nhớ tới việc chính khi tới Tầng Yêu thành này.

Còn Yêu Vô Tà nào toàn cơ bắp này, Lâm Phàm cũng nhìn ra, ngoại trừ một chút khuất nhục chôn giấu trong lòng, tất cả đều vẫn tốt.

- Được, nhưng mà ta không có tiền đâu.

Lâm Phàm nói.

Nghe được Lâm Phàm nói, Yêu Vô Tà vỗ vỗ túi tiền căng phồng đeo bên hông:

- Không phải là tiền sao? Huynh đệ ta có rất nhiều, chúng ta đi.

Lâm Phàm cười cười, cùng Yêu Vô Tà rời khỏi Yêu gia.

Giờ hẳn mới được nhìn tổng thể nơi này, tuy rất lớn, nhưng hẳn là không nằm trong vòng quỹ đạo hạch tâm của Yêu gia.

Còn Yêu Vô Tà tuy không được cưng chiều, nhưng tiền bạc được chu cấp vẫn rất tràn đầy.

Dù sao, tại những gia tộc lớn cỡ này, mỗi một đệ tử dòng chính đều đại biểu cho gia tộc. Nếu quá thê thảm, chẳng phải để người ta nhạo báng?

Lâm Phàm làm quen với mấy thuộc hạ của Yêu Vô Tà.

Đại Cáp, Nhị Cáp, Tam Cáp.

Ba người này tuy xấu xí, nhưng lại chân tâm thật ý theo sau Yêu Vô Tà, chuyện này chỉ cần một ánh mắt cũng có thể nhìn ra.

Lâm Phàm còn biết thêm, trưởng bối của ba người này đều là hạ nhân của Yêu gia, mà ba người này lớn lên cùng Yêu Vô Tà, quan hệ rất tốt.

Bất quá, làm cho Lâm Phàm nghi hoặc là, ba người này đều có tu vi Nhập Thần sơ giai.

Cái này làm cho Lâm Phàm có chút nghi ngờ, chẳng lẽ thời nay hạ nhân đều trâu bò như vậy?

- Vô Tà huynh, y phục của huynh đặc biệt lắm sao?

Ở trong thành, Yêu Vô Tà tới đâu thì mọi người sẽ tránh tới đó.

Yêu Vô Tà nhìn y phục của mình, cười lên:

- Đúng, đây đều là kiệt tác của ta.

Đối với Yêu Vô Tà mà nói, y phục này giống như bùa hộ mệnh của y. Nếu không mặc y phục có ấn ký gia tộc, y làm sao có gan hoành hành trong thành.

Đương nhiên, Yêu Vô Tà không dám nói tình huống thật này ra, nếu không, chẳng phải là tự vả mặt.

* * *

Đọc đường đi, Yêu Vô Tà không ngừng chỉ trỏ, giống như mọi nơi đều có công tích của y vậy. Nói đến lúc cao hứng, y còn không ngại ánh mắt kỳ quái của người xung quanh, cười phá lên ha ha.

Lâm Phàm cũng không ngừng hòa theo để đáp lại nhiệt tình của chủ nhà, đồng thời nhận ra trong thành có rất nhiều đệ tử các tông môn.

Mới một đoạn đường, hắn thấy đã có ít nhất năm tông môn xuất hiện. Hắn thắc mắc hỏi Yêu Vô Tà xem bình thường nơi này có phải là có rất nhiều đệ tử tông môn vậy không. Nhưng đáp án của Yêu Vô Tà càng làm hắn nghi ngờ, xem ra những người này nhất định là có mục đích.

- Huynh đệ, chúng ta vào trong ngồi một chút.

Giờ phút này, Yêu Vô Tà đứng ở trước một cửa tiệm.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, tiệm này có tên là "Vọng Nguyệt Lâu", nhưng những cô gái trang điểm thật đậm, muôn hình muôn vẻ bên trong kia lại nói rõ hết thảy, đây chính là một kỹ viện.

Còn chưa đến buổi trưa, nhưng bên trong đã có rất nhiều khách.

- Ai da, Yêu thiếu gia tới rồi, mời ngài mau vào trong ngồi.

Một vị tú bà trông thấy Yêu Vô Tà, lập tức nhiệt tình như lửa đón tiếp.

- Tú bà, hôm nay Thiên cô nương có đàn không?

Yêu Vô Tà hỏi.

- Có, có, chỉ đợi Yêu thiếu gia thôi.

Tú bà mập mạp vung khăn lụa trong tay, đơn đà dẫn Yêu Vô Tà vào trong. Còn Lâm Phàm thì bị xem thành tùy tùng.

Lâm Phàm thấy Yêu Vô Tà rất quen thuộc với hoàn cảnh nơi đây, hiển nhiên là khách quen.

Bỗng có tiếng đàn truyền đến. Lâm Phàm đang uống trà, không khỏi ngẩng đầu nhìn. Tiếng đàn rất hay, mà ở trên một cái đài cao, một cô gái mặt đeo lụa mỏng đang dùng ngón tay thon dài khuấy động dây đàn, tạo thành từng làn điệu tuyệt vời, đánh động nhân tâm. Tuy nàng mang mạng che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra, khuôn mặt của nàng rất đẹp.

Yêu Vô Tà một tay chống cằm, trong mắt hiện ra vẻ mê muội.

Lâm Phàm nhìn đáng vẻ si mê của Yêu Vô Tà, mỉm cười nói:

- Lấy gia thế của huynh, nếu thích thì mang hắn về nhà, cần gì tới đây?

Yêu Vô Tà lắc lắc đầu:

- Nhìn mới là đẹp nhất, chạm tới có khi lại phá hư mỹ cảm, huống hồ theo ta chắc gì đã có hạnh phúc.

- Hay lắm, Đại Cáp, đưa tiền thưởng. Thiên Vũ tiểu thư, một khúc nữa đi.

Một khúc đã hết, Yêu Vô Tà vỗ tay nhiệt liệt, hô lớn.

Thiên Vũ trên đài nghe tiếng thì hơi gật đầu với Yêu Vô Tà, sau đó tiếp tục đánh đàn.

Yêu Vô Tà cũng không hào nữ sắc, nhưng Yêu Vô Tà cơ bản mỗi ngày đều phải đến nơi này. Mỗi lần nghe tiếng đàn tuyệt vời này, Yêu Vô Tà liền cảm giác mình mọi phiền muộn trong lòng mình đều tan biến.

- Lục đệ có nhã hứng quá nhỉ.

Vừa lúc đó, một âm thanh mĩa mai truyền tới từ một phía.

Mặt Yêu Vô Tà lập tức biến sắc, sau đó đứng lên, nhìn sang bên.

Lâm Phàm cũng ngưng thần nhìn lại, một thanh niên chậm rãi đi tới, trên y phục cũng có ấn ký năm vuốt.

- Ngũ ca...

Yêu Vô Tà không ngờ ngũ ca Yêu Đăng Phi lại xuất hiện ở chỗ này.

- Ngày hôm qua tam ca và tứ ca đi tìm đệ, không ngờ đệ khôi phục nhanh thật, sớm ra đã tới đây phong lưu, cuộc sống thoải mái nhỉ. À, đánh đàn cũng không tệ, không ngờ lâu không đến Vọng Nguyệt Lâu mà đã xuất hiện mặt hàng bậc này.

Yêu Đăng Phi cười lạnh nói.

Gã tự nhiên biết lục đệ thích cô gái đánh đàn kia, cho nên muốn lục đệ nhìn cô gái mình thích bị người đoạt là mùi vị thế nào, chẳng lẽ phế vật này còn dám ho he với gã sao?

- Tú bà lại đây, đưa cô gái đánh đàn kia tới, bồi bản thiếu gia.

Yêu Đăng Phi ngoác tay hô.

Tú bà dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Yêu Vô Tà, lại nhìn một chút Yêu Đăng Phi, không biết nên làm thế nào.

- Sao, lời của ta vô dụng?

Yêu Đăng Phi hừ lạnh một tiếng.

- Không dám, không dám, Thiển Vũ, mau tới đây, Yêu ngũ gia gọi người.

Tú bà vội tươi cười lấy lòng nói.

- Lục đệ, bên người đệ lại nhiều hơn một chó săn sao?

Yêu Đăng Phi nhìn thấy Lâm Phàm ngồi không nhúc nhích, cười khinh thường, nói.

- Ngũ ca, hần là bằng hữu của đệ.

Yêu Vô Tà nhú mày, nhưng cũng không dám làm quá mức.

- Ha ha, người quen của phế vật không phải phế vật sao? Người đứng lên cho ta, nơi này người không có tư cách ngồi xuống.

Yêu Đăng Phi chỉ vào Lâm Phàm, sỉ nhục.

Ở Táng Yêu Thành, Yêu gia là lớn nhất. Bất kể là ai, chỉ cần tới Táng Yêu thành, gã đều không để vào mắt, mà bằng hữu của phế vật Yêu Vô Tà, còn cần để vào mắt sao.

Yêu Vô Tà xiết chặt nắm tay:

- Ngũ ca, hần là bằng hữu của đệ, mong huynh không nên vũ nhục bằng hữu của đệ.

- Ha ha, năng lực không lớn, tính tình cũng không nhỏ, sao, dám cãi lời ngũ ca sao?

Yêu Đăng Phi đứng lên, lạnh lùng nói.

Mà lúc này đây, Thiển Vũ chậm rãi đi tới. Yêu Đăng Phi thấy thế thì cười lạnh, chợt giơ tay lên, tát tát nhẹ lên mặt Yêu Vô Tà.

- Nói cho người biết, ở Yêu gia, người chỉ là một phế vật, về sau nhớ chú ý giọng điệu nói chuyện của người.

Giờ khắc này, Thiển Vũ ngây ngẩn cả người, đám người Đại Cáp lại tức giận đến run rẩy toàn thân. Nhưng bọn họ biết, nhất định phải nhịn, bằng không thiếu gia sẽ càng chịu nhiều đau khổ.

Mà Lâm Phàm, lúc này đang xiết chặt nắm tay. Đây là lần đầu tiên hần muốn đánh người đến vậy.

Yêu Vô Tà vô cùng tức giận, nhưng vẫn chọn chịu đựng, cúi đầu thật sâu.

- Vâng, ngũ ca.

Yêu Vô Tà chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, người run lên. Y mất hết mặt mũi trước mặt bằng hữu mới quen, không biết sau này Lâm Phàm sẽ đối đãi với mình thế nào. Thế nhưng, Yêu Vô Tà chợt phát hiện một bàn tay ấm áp đặt lên vai của mình.

Lâm Phàm đứng lên, nhìn thẳng Yêu Đăng Phi:

- Người hơi quá rồi đấy.

- Ha ha, vậy thì sao? Người định giúp phế vật này báo thù chắc? Nhưng ta nghĩ phế vật này không dám đâu. Lục đệ, ngũ ca nói đúng không?

Yêu Đằng Phi khinh thường cười, coi như cho y mười lá gan, cũng không dám làm gì gã.

Yêu Vô Tà vẫn cứ cúi đầu, mà đúng lúc này, Thiến Vũ lên tiếng:

- Yêu thiếu gia...

Yêu Vô Tà nghe được âm thanh này, thân mình khẽ run lên, sau đó đầu càng cúi thấp hơn. Nàng đã thấy một màn vừa rồi, chính y lại biểu hiện rõ ràng phé vật như vậy...

Lâm Phàm nhìn Yêu Vô Tà, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Tính cách này quá mềm yếu, nhẫn nhục chịu đựng, nếu không thay đổi, tuyệt đối không sống được.

Lâm Phàm nhẹ nhàng ghé vào bên tai Yêu Vô Tà, nói:

- Nếu huynh còn tiếp tục yếu đuối như vậy, cô gái huynh yêu thích sẽ bị kẻ huynh gọi là ngũ ca chà đạp. Cho dù thực lực không địch lại, nhưng cũng phải vô oán vô hối, dù cho muốn sau này báo thù rửa hận, thì người nhu nhược cũng chẳng làm nổi đâu.

- Ta...

Yêu Vô Tà nhìn Lâm Phàm, nội tâm không ngừng giãy giụa.

- Đến, đến cạnh bản thiếu gia, để bản thiếu gia hảo hảo cưng chiều nàng...

Yêu Đằng Phi vẫy gọi Thiến Vũ.

Thiến Vũ ngừng lại, có chút sợ hãi.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Không giải quyết được, báo danh hiệu của ta

Dịch giả: †Ares†

oOo

Thiến Vũ sợ sệt đứng nguyên tại chỗ. Một màn trước mắt, nhất là khuôn mặt dâm tà của Yêu Đằng Phi, làm cho người ta không rét mà run, đồng thời cặp mắt kia, giống như muốn lột trần nàng ngay lập tức.

- Lại đây.

Yêu Đằng Phi thấy Thiến Vũ dám dừng lại, khuôn mặt cũng không vui.

- Thiến Vũ, mau tới cạnh ngũ gia đi.

Tứ bà run lấy bầy đứng ở một bên, trong lòng cũng sợ hãi. Thân tiên đánh nhau, họa phẩm nhân chịu, việc của Yêu gia không phải là những nữ tử hồng trần như bọn họ có khả năng can thiệp.

- Ngũ ca, huynh đừng quá mức.

Bỗng Yêu Vô Tà hít sâu một hơi, ngẩng đầu, nhìn thẳng Yêu Đằng Phi.

Yêu Đằng Phi đang đắc ý cười, nghe thế thì không dám tin mà nhìn Yêu Vô Tà. Gã không ngờ phé vật này cũng dám chống đối mình, chẳng lẽ mặt trời mọc ở phía Tây rồi?

Mà đám người Đại Cáp cũng bất ngờ, vẻ mặt không dám tin nhìn thiếu gia, bọn họ không nghĩ thiếu gia sẽ kiên cường như thế.

Giờ khắc này, Yêu Vô Tà tiến lên ngăn trước Thiên Vũ, nhìn thẳng Yêu Đăng Phi.

- Các ngươi nhục ta, đánh ta, ta đều có thể nhịn, nhưng các ngươi nhục bằng hữu của ta, ta không thể nhẫn. Yêu Đăng Phi, ta cho ngươi biết, nếu ngươi dám nhục bằng hữu của ta tại đây, cho dù ta không phải đối thủ của ngươi, ta cũng muốn liều mạng với ngươi.

Yêu Vô Tà quát lên, nói ra toàn bộ những điều mình nghĩ.

Đám người Đại Cáp trợn tròn mắt, bọn họ không ngờ thiếu gia lại khí phách được như vậy. Máu trong người cả đám như sôi trào, chỉ cần thiếu gia ra lệnh một tiếng, cho dù là chết cũng không tiếc lao tới Yêu Đăng Phi.

- Tốt, tốt, lực đệ cứng cáp cả lông cả cánh rồi. Vậy để ngũ ca xem, ngươi cứng đến bao nhiêu.

Trong mắt Yêu Đăng Phi lóe ra lửa giận, nắm ngón tay gấp khúc, một quỷ trảo đen kịt chụp tới ngực Yêu Vô Tà.

- Mạng ta xong rồi...

Yêu Vô Tà cũng không biết làm gì, nhắm mắt lại, trong lòng hò hét. Có điều y không hối tiếc, ngày hôm nay dù có chết, cũng phải đứng thẳng một lần.

Thế nhưng đợi một hồi, Yêu Vô Tà vẫn không cảm thấy thân thể có gì đau đớn. Y mở mắt ra, lập tức kinh ngạc nhìn màn trước mắt.

Bằng hữu mới quen này mạnh như vậy?

Giờ phút này, Lâm Phàm tiến lên, khẽ vung tay một cái, chiêu thức của Yêu Đăng Phi lập tức tan rã.

Nhập Thần cảnh giới đại viên mãn. Thực lực không tệ, nhưng với Lâm Phàm thì còn xa mới đủ.

- Thật to gan, xem ra các ngươi thật sự muốn chết.

Yêu Đăng Phi triệt để nổi giận. Gã không ngờ một phế vật mà cũng dám động thủ với Yêu gia ở Táng Yêu thành.

Lâm Phàm bỗng nhướng mày. Hắn phảng phất cảm nhận được một đạo ý chí tiếp cận. Đạo ý chí này, ngoại trừ Lâm Phàm thì không ai cảm giác được.

Nhưng một thoáng sau, Lâm Phàm khẽ cười. Xem ra Yêu gia có thể tồn tại ở thời gian dài như vậy, không phải là không có đạo lý.

Sau đó, Lâm Phàm nhìn thoáng qua Yêu Vô Tà, hóa ra người này ở Yêu gia cũng không phải bị tất cả khinh thường.

Mà chỉ cần người đó không khinh thường, tất cả đều đủ rồi.

- Yêu Thủ...

Yêu Đăng Phi phát động chân nguyên, tay làm trảo, tạo thành một cái móng vuốt hung thú khổng lồ đánh về Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, cũng không muốn lãng phí thời gian, nhẹ nhàng vỗ.

"Àm..."

Sắc mặt phẫn nộ của Yêu Đăng Phi biến hóa, lộ vẻ không dám tin.

Thân hình của gã giống như điều đứt dây, bắn thẳng ra ngoài.

Tất cả mọi người đại ra nhìn Lâm Phàm. Bọn họ không thể tưởng tượng được, người này lại chỉ cần một chiêu đã đánh bại Yêu Đăng Phi.

Đồng thời, bọn họ càng không dám tin chuyện người này lại dám đánh thiếu gia Yêu gia, bởi đây là chuyện lớn.

- Vô Tà huynh, thấy được chưa, ngũ ca của huynh cũng không hơn gì cái này.

Lâm Phàm cười nói.

- Đúng đúng...

Yêu Vô Tà nhìn một màn trước mắt, gật đầu như gà tôi.

....

Mà vừa lúc này, đột nhiên nổi lên khác thường, toàn bộ mặt đất chấn động lên.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức chạy ra bên ngoài xem.

Lúc này, tất cả mọi người trong Táng Yêu thành đều dừng bước, cùng ngưng thần nhìn chăm chú về một phía xa.

Tại phương xa, một cột sáng đen phóng lên cao, chọc thẳng bầu trời. Trời đất rung lên mãnh liệt, một luồng uy áp cường đại tràn ngập toàn bộ Táng Yêu Thành.

- Đây rốt cuộc là vật gì?

Lâm Phàm nhìn phía phương xa, trong lòng cũng là cả kinh.

- Đó là Táng Hải Yêu Địa.

Yêu Vô Tà nói.

Nghe vậy, Lâm Phàm ngẫm nghĩ, rồi có chút do dự. Táng Hải Yêu Địa? Chỗ đó là cái gì, rốt cuộc có nên đi hay không?

Mà trong lúc hắn đang do dự, đột nhiên có vô số khí tức cường đại phát ra từ trong Táng Yêu thành. Mấy vệt sáng lóe lên, rồi bay về phía Táng Hải Yêu Địa kia.

....

Hôm sau.

Không chỗ nào ở Táng Yêu thành không nghe tiếng bàn luận về chuyện phát sinh ở Táng Hải Yêu Địa. Nhưng phần lớn đều quả quyết rằng cột sáng đen kia là bảo bối xuất thế.

- Vô Tà huynh, huynh đệ có việc phải đi trước, không thể tiếp tục làm khách rồi.

Mục đích ban đầu của Lâm Phàm là tới Táng Hải Yêu Địa, hiện giờ bên kia xảy ra chuyện, vậy khẳng định phải nhanh chân tới xem, bằng không cả đời sẽ không an tâm.

- Há, nhanh vậy sao?

Yêu Vô Tà vẻ mặt phát mộng hời.

- Đúng.

Lâm Phàm gật gù đầu. Hắn còn chưa có cách nào với thể chất đặc biệt của Yêu Vô Tà, có lẽ chỉ có thể dựa vào bản thân y rồi.

Mà theo Lâm Phàm, một khi thể chất được kích hoạt, cũng là lúc Yêu Vô Tà một bước lên trời.

Mỗi lần xuất hiện đều là duy nhất? Huyền Hoàng giới có bao nhiêu người? Sợ là còn nhiều hơn cả sao trên trời. Vậy mà thể chất đó chỉ một mình Yêu Vô Tà có, vậy khẳng định là nghịch thiên.

- Đa tạ huynh nhiều ngày khoản đãi, Lâm Phàm ta cũng không muốn nợ nhân tình người khác, ta truyền cho huynh một môn công pháp luyện thể, huynh chỉ cần cố gắng rèn luyện, hẳn là có thể đủ tự bảo vệ mình.

Sau đó Lâm Phàm không nói gì thêm, truyền Thái Cấp Ma Thân cho Yêu Vô Tà.

Lâm Phàm đã rõ cuộc sống của Yêu Vô Tà, khẳng định sẽ còn bị đánh, giờ có công pháp này, sẽ không cần lo lắng về tính mạng.

- Sau này chúng ta vẫn còn có thể có cơ hội gặp mặt chứ?

Ở lúc Lâm Phàm sắp rời đi, Yêu Vô Tà lên tiếng hỏi.

Lâm Phàm nhìn Yêu Vô Tà, khẽ cười cười:

- Còn...

Cứ đùa, sao có thể không gặp móc nối quan hệ? Nếu Yêu Vô Tà kích hoạt được thể chất đặc biệt, còn không phải là có một không hai vũ trụ.

- Vậy cẩn thận một chút, có việc không giải quyết được thì báo danh hiệu của ta. Ở Táng Yêu thành, danh hào của ta vẫn rất có tác dụng.

Yêu Vô Tà vẫy tay tạm biệt.

Lâm Phàm thở dài, báo danh hào của người, vậy còn không bị đánh chết...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chùng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Lối vào xuất hiện

Dịch giả: †Ares†

oOo

Tảng Hải Yêu Địa nằm ở mặt sau Tảng Yêu thành, cách tòa thành này hơn trăm dặm. Nơi đó là một mảnh biển khơi, chẳng có gì khác, tình mắt mới nhận ra trên mặt biển có một chút sương máu giống như nước bốc hơi, chậm rãi bay lên.

Nhưng hiện giờ, những người bay tới trên không Tảng Hải Yêu Địa lại đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì trên mặt biển đã xuất hiện một mảnh đất có đường kính mấy ngàn trượng.

Trong truyền thuyết, Tảng Hải Yêu Địa là nơi táng thân của một con hung thú vô cùng cường đại, vung cánh lên có thể che khuất bầu trời, khiến thế gian tối tăm không ánh sáng, mà há mồm hút một hơi thì có thể nuốt hết nước biển.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, có độ tin cậy cũng không cao. Nhưng nếu là thật, vậy thì hung thú kia quá kinh khủng.

Lâm Phàm hạ xuống khiến không ít người nhìn sang, nhưng sau đó thì cũng coi thường không để ý tới nữa, bởi vì có quá nhiều người đến nơi này.

Cột sáng đen kia kéo dài một ngày một đêm, bất kể là ai cũng không thể tới gần. Hôm nay nó biến mất, đương nhiên dẫn rất nhiều người tới.

Lâm Phàm giấu mình trong đám người, không dám để người chú ý.

Nơi này đã xuất hiện mấy đại tông môn không tệ, đều có cao thủ Đại Thiên Vị trấn thủ.

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm tròn mắt, bởi vì hắn nhìn thấy một kẻ đáng lẽ không thể thấy.

Lâm Phàm không ngờ ở chỗ này lại thấy được Trâu Đằng Long, hoàng tử của Tàn Thần Vương triều, kẻ đã bị mình giết chết, hơn nữa tu vi của đối phương còn tiến một bước. Lâm Phàm chau mày, trong chuyện này có vấn đề.

Mà nam tử bên cạnh Trâu Đằng Long càng khiến hắn cả kinh.

Tàn vương kia rõ ràng chỉ có tu vi Tiểu Thiên Vị, mà hiện giờ lại là Đại Thiên Vị sơ giai.

Không đúng, khí tức của người này hoàn toàn khác ngày đó.

Lâm Phàm đã hoàn toàn bị hai người này làm bối rối, hoàn toàn không biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

....

- Yêu Thiên, mặc dù Tảng Yêu thành địa bàn của Yêu gia các ngươi, nhưng Tảng Hải Yêu Địa này lại không phải. Hiện giờ có chuyện khác thường, người người đều có cơ hội đi vào tìm tòi bên trong.

Giờ phút này, mấy đại nhân vật trò chuyện với nhau. Bọn họ đều muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất ở Tảng Hải Yêu Địa.

- Thanh Hòa huynh, huynh định làm thế nào?

Yêu Thiên chính là gia chủ hiện tại của Yêu gia. Lão để tâm tới bất thường của Tảng Hải Yêu Địa này còn hơn bất cứ kẻ nào. Nếu Yêu gia có thể thu được toàn bộ chỗ tốt, đương nhiên là việc vui bằng trời. Thế nhưng lão biết đây là không thể. Muốn trách thì phải trách cột sáng kia kéo dài quá lâu, không sao giấu giếm nổi. Hiện giờ mấy đại tông môn cùng đến, coi như Yêu gia lợi hại hơn nữa, cũng không thể đối kháng cùng lúc mấy đại tông môn.

- Rất đơn giản, thấy mặt là có phần. Tảng Hải Yêu Địa chưa bao giờ có dị tượng này, nhất định là có trọng bảo. Mà hiện giờ phương pháp tiến vào mọi người đều biết, chỉ người dưới cảnh giới Đại Thiên Vị mới vào được, cho nên chúng ta sáu tông cộng với Yêu gia các ngươi chọn lựa đệ tử tiến vào, được chứ?

Nam tử trung niên mặc áo bào xanh nói.

Còn những tán tu kia, đương nhiên cản lại, không cho phép tiến vào. Bầy thế lực lớn tụ hội, sao có thể có phần của tán tu?

- Ngoại trừ người của sáu tông và Yêu gia, toàn bộ đều rời khỏi cho bản tọa.

Giờ khắc này, Thanh Hỏa nhìn thẳng mọi người đang có mặt, lạnh lùng nói.

- Táng Hải Yêu Địa, người tới có phần, dựa vào cái gì không cho chúng ta tiến vào?

Một gã tán tu lạnh lùng nói.

- Đúng vậy...

- Các ngươi không thể ngang ngược như vậy a.

....

Lâm Phàm trốn trong đám người, điều thấp nhìn lên, nhìn đám người ra mặt làm vật hy sinh này bằng ánh mắt thương cảm, những người này không phải là muốn chết sao?

Quả nhiên, tích tắc sau, Thanh Hỏa nhấc tay, giống như ẩn chứa lực lượng quy tắc vô thượng mà nhấc bổng những người vừa nói lên hư không, rồi phẩy tay một cái nữa.

"Bùm..."

Những tán tu mới lên tiếng tức thì nổ tung thành sương máu.

- Bản tọa nói, tán tu mau rời đi, nếu không đừng trách bản tọa ác độc...

....

Giờ khắc này, đám tán tu biết sợ rồi, kinh hãi nhìn lên Thanh Hỏa. Bọn họ không ngờ người này vừa nói giết là giết, không để cho người ta cả cơ hội nói.

Lâm Phàm nhìn về phía trước, thấy mấy vị đại năng ngăn cửa vào, cũng hết đường xoay sở.

Mạnh mẽ vượt qua là không được rồi, chẳng lẽ thật sự phải rời đi sao?

"Liệt Diễm Tông."

"Thông Thiên Đảo."

"Tiên Linh Tông."

....

Sáu đại tông môn, sáu cường giả Đại Thiên Vĩ, mà gia chủ Yêu gia tuy chỉ là Tiểu Thiên Vĩ cao giai, nhưng Lâm Phàm biết, lão tổ Yêu gia nhất định đang ẩn núp ở nơi nào đó trong hư không, lẳng lặng mà nhìn.

Muốn lên vọt vào từ trong tay mấy cường giả Đại Thiên Vĩ, Lâm Phàm còn chưa tự đại đến mức này.

Đặc biệt là trong đó còn có một Tần Vương có cừu oán với hắn cũng cảnh giới Đại Thiên Vĩ.

- Ài...

Giờ khắc này, Lâm Phàm đau đầu suy nghĩ, chẳng lẽ đến tận đây rồi mà chẳng chiếm được gì sao.

Chợt hắn nhìn thấy bàn đồ trong tay một ít tán tu, tròn mắt sững sờ.

Thất Thánh Bảo Đồ?

Bất quá bảo đồ này chỉ là một góc, cũng không hoàn chỉnh.

Quả nhiên, trong Táng Yêu thành có nhiều đệ tử tông môn và tán tu như vậy, đều là do Thất Thánh Bảo Đồ a.

Thế nhưng rốt cuộc là ai phân phát đi ra? Chẳng lẽ là Thất Thánh? Tuyệt đối không có khả năng, đã thành xương khô cả rồi thì còn có thể làm gì?

Vậy cột sáng đen kia là thế nào? Chẳng lẽ ngoại trừ bảo tàng của Thất Thánh, còn có đồ vật gì khác nữa hay sao?

- Yêu gia và sáu đại tông môn thật sự là hơi quá đáng.

Đám tán tu nhỏ giọng bàn tán. Bọn họ không cam lòng cứ thế rời đi, nhưng nếu không đi, lại lo lắng tính mạng.

- Quá đáng thì sao chứ, nếu chúng ta không đi, chỉ sợ đều phải chết ở chỗ này.

- Ài..

Thanh Hòa nhìn thấy đám tán tu chần chờ mãi không đi, nhất thời trong lòng giận dữ, hét lên một tiếng như sấm nổ:

- Còn không mau lên cho bản tọa...

Mọi người nghe được tiếng hét này, tâm thần chấn động. Một tiếng hét của cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị ẩn chứa lực lượng quy tắc, không phải bọn họ có thể ngăn cản.

"Àm..."

Đúng lúc này, đất rung núi chuyển, Táng Hải Yêu Địa lại sinh biến hóa.

Mọi người biến sắc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay một khắc này, mặt đất vàng răn như sắt kia đột nhiên nứt ra thành một khe hở. Trong cái khe đó nhấp nháy hào quang, một cỗ khí tức thần bí tản ra nhân nhật.

Đồng thời tại trong đám người, không biết ai hét lớn một tiếng:

- Đây là thông đạo đi xuống, mọi người mau đi xuống.

Thanh Hòa tối sầm mặt lại:

- Muốn chết...

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc, cường giả Đại Thiên Vị Thanh Hòa, muốn một chương trấn áp tất cả mọi người.

Một bàn tay khổng lồ ngưng kết trên không trung, che khuất bầu trời, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống.

Lâm Phàm vừa nhìn, trong lòng căng thẳng, không chạy chính là chết.

Hắn vội vàng nhảy xuống khe hở kia, mà đông đảo tán tu cũng ào ào làm tương tự. Người chết vì tiền, chìm chết vì ăn, hiểm địa loại này, tuy nguy hiểm, nhưng ưu đãi trong đó đủ làm cho người ta quên đi tất cả.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Quái vật rực lửa

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Đáng giận...

Thanh Hòa tức giận hừ một tiếng, vung ống tay áo, bàn tay khổng lồ trên bầu trời bỗng biến mất.

- Chúng đệ tử tập hợp, toàn bộ tiến vào trong cấm địa, gấp tán tu lập tức giết chết.

Thanh Hòa nói, mặt lạnh như băng. Lão sợ có tán tu nào đó có vận khí nghịch thiên, sẽ chiếm được bảo bối tốt, cho nên lệnh cho các đệ tử giết tán tu nếu gặp.

- Vâng, trưởng lão.

Các đệ tử Liệt Diễm Tông gật gật đầu.

Các đại tông môn còn lại và Yêu gia cũng đều để đệ tử lập tức tiến vào cấm địa.

Tần vương đứng đó, nhìn cái khe kia, muốn tra xét một phen, lại phát hiện cái khe này ngăn cách tất cả tra xét, đồng thời nếu cố tình muốn đẩy thần thức vào sâu, sẽ gặp một cỗ lực lượng thần bí đánh ngược lại.

Hiển nhiên, cấm địa này chỉ cho phép võ giả cảnh giới dưới Đại Thiên Vị tiến nhập.

....

Lâm Phàm vừa nhảy vào trong khe nứt trên mặt đất thì lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân. Hắn không biết tình huống phía dưới ra sao, an toàn là trên hết.

Mà quả thế, vừa đưa mắt nhìn, hắn đã bị một màn trước mắt làm chấn kinh rồi.

- Gràooooo...

Từng tiếng gầm giận dữ đình tại nhức óc vang vọng toàn bộ cấm địa. Xung quanh nơi này không ngừng có hung thú qua lại như những bóng ma, tu vi đều trong khoảng cảnh giới Nhập Thần.

- Aaaaaaaaaa...

Lúc này, bắt đầu xuất hiện thêm những tiếng kêu gào thảm thiết. Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại, phát hiện những tán tu kia rơi trúng vào giữa bầy hung thú, sau đó bị những con hung thú mất đồ ngẫu, như lang như hổ xông tới xé thành nhiều mảnh.

Con bà nó, nơi này rõ ràng là một cái bẫy mà!

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã xác định được, cái khe nứt tự dung xuất hiện trên mặt đất hoàn toàn là đưa người vào chỗ chết.

Nếu không phải hắn tiến vào trạng thái ẩn thân, có lẽ đã bị đàn thú đói khát kia bao phủ. Tuy rằng cường độ thân thể đủ để cứu cái mạng của hắn, nhưng rất khó nói rằng trong đám hung thú kia không có tồn tại cường đại.

- Aaaaa... Cứu mạngggggg...

Lúc này, một tán tu ở cách Lâm Phàm không xa bị hung thú cắn xé thân mình, sau đó chia năm xẻ bảy, mà máu tươi cũng dần dần thấm xuống mặt đất, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó nhìn kỹ xung quanh. Nơi giống như địa ngục này rất rộng lớn, có rất nhiều góc ngách, chính thể lại dốc dần xuống giống như là một con đường tiến sâu vào lòng đất theo hình xoắn ốc.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện cái khe nứt để xuống đây giờ đã biến mất, trên đầu chỉ còn là vách đá.

Hắn định bay lên mà đi, nhưng lại phát hiện nơi này như có một cỗ lực lượng hạn chế phi hành, tất cả đều chỉ có thể cước bộ.

Còn về đám hung thú kia, tuy rằng nếu giết cả thì sẽ là một lượng exp rất khả quan, nhưng như vậy tốn rất nhiều thời gian, cấm địa mới là quan trọng.

Lâm Phàm bước tới, vừa ẩn thân vừa không ngừng tránh né va chạm. Một đường này, hắn có thể thấy được rất nhiều hang động, mà một ít tán tu có thực lực thì thành công trốn thoát giữa bầy hung thú, chui vào những cái hang này để tránh né.

Không quá bao lâu, hắn bước tới một khu vực mà đám hung thú vẫn bình tĩnh qua lại, hắn là chưa có mấy người đến đây, cũng có thể là người tới đã chết cả, hoặc là đã đi qua sâu tiếp xuống. Đi một đoạn nữa, hắn bỗng trông thấy có một gã nam tử đang giống như phát điên, không ngừng hét lớn rồi lao đến tàn sát mảnh thú.

Chẳng qua trong mắt Lâm Phàm, đây hoàn toàn là một gã điên, không tìm bảo bối, lại đi liều mạng với tiêu quái. Nơi này lắm quái như vậy, phải giết tới khi nào chứ?

Sau đó, Lâm Phàm cũng không để ý gã nữa, vừa ẩn thân vừa né tránh rồi bước sâu xuống tiếp.

....

Ở một nơi nào đó.

Trâu Đẳng Long đang đứng nhìn quanh, khuôn mặt âm trầm hiện lên một tia nghi hoặc.

- Không đúng, tại sao Táng Hải Yêu Địa lại biến thành như vậy chứ?

Trâu Đằng Long vừa bóp nát đầu một con hung thú, vừa lăm bằm.

- Chỗ táng thân của bản tọa, rốt cục là ở đâu rồi?

Trâu Đằng Long tức giận gầm lên. Tất cả chuyện này đều khác hẳn với tính toán ban đầu của "lão".

Trâu Đằng Long hiện giờ đã không phải Trâu Đằng Long trước kia, mà là bị bộ xương trắng như ngọc nhập vào thân.

- Tên khốn khiếp, lại dám đưa viên thần đan ẩn giấu một tia thần thức của bản tọa cho một con chó đen dùng.

Mắt Trâu Đằng Long lóe lên lửa giận, sau đó hừ lạnh một tiếng, tiếp tục bước đi.

....

Lâm Phàm vẫn đang tiến sâu xuống lòng đất. Từ chỗ âm u không thấy rõ tí xa, luôn có một cỗ lực lượng khó hiểu làm cho trái tim Lâm Phàm phải đập thình thịch.

Táng Hải Yêu Địa này tuyệt đối có vấn đề, đến cùng là Thất Thánh Bảo Đồ cất giấu thứ gì nơi đây?

Vừa lúc đó, Lâm Phàm nghe thấy đằng trước có tiếng đánh nhau, lập tức tiến tới.

- Giao thứ kia ra đây!

Đệ tử Hải Long của Liệt Diễm Tông nhìn tán tu trước mắt, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

- Không đòi nào...

Gã tán tu đang giằng co với Hải Long vừa mới phát hiện một bảo rương tại một hang động, trong đó có một viên đan dược. Gã chưa kịp mừng thì Hải Long xuất hiện, còn muốn cướp đoạt, thậm chí là giết người đoạt bảo.

Tuy không biết đan dược kia là gì, nhưng ở trong cấm địa thì tuyệt đối là vật phi phạm.

- Hừ, muốn chết...

Hải Long hừ lạnh, thân hình như quỷ mị lướt đến, hai chưởng cùng đánh, một luồng hào quang màu đỏ chụp tới tán tu kia.

Lâm Phàm ẩn thân tránh ở một chỗ, nhìn hai người tranh đấu.

Hải Long này có tu vi Nhập Thần đại viên mãn, mà tán tu kia chỉ là Nhập Thần trung giai, kết quả không cần nói cũng biết.

- Hừ, không biết tự lượng sức mình...

Hải Long khinh thường nhìn thi thể bị đánh thủng ngực, sau đó móc lấy viên đan dược.

Vật đến tay, y nở nụ cười, bởi vì vừa cầm lên đã cảm thấy một mùi hương khiến lòng người sáng khoái.

Hải Long lập tức nuốt đan dược xuống. Y là đệ tử đại tông, đương nhiên nhãn lực hơn xa những tán tu kia, nhìn là biết đan dược này dùng để tăng thực lực.

Lâm Phàm vẫn ẩn thân, vốn định động thủ, nhưng lại dừng lại, bởi vì Hải Long này bỗng có gì đó không đúng.

Hải Long đã nuốt đan dược vào, còn đang đợi đan dược mang đến thay đổi, nhưng chỉ một giây sau, y bỗng ôm ngực, đại não giống như bị trì trệ.

Trong ánh mắt tự tin ban đầu lóe lên một tia chán kinh.

- Aaaaaaa...

Hải Long đột nhiên quỵ trên mặt đất, ôm đầu, ngửa mặt lên trời gào thét.

Rồi chỉ sát na sau, thân thể y đột nhiên cháy lên hừng hực, ngọn lửa mới xuất hiện thì màu đỏ, sau đó chuyển sang đen, giống như là lửa địa ngục.

Lâm Phàm chỉ biết nín lặng, tròn tròn mắt mà nhìn chuyện xảy ra.

Nhưng việc đến đó còn chưa chấm dứt, từ trong cơ thể của Hải Long như có vật gì muốn phá thân xác của y mà chui ra, từng tiếng thịt xương bị xé không ngừng vang lên.

Phía sau lưng y nổi lên một cái ụ cao, rồi "rẹtttt" một tiếng, một cái xương bao bọc trong lửa đen mạnh mẽ xuyên ra từ sau lưng Hải Long.

Sau đó, toàn thân y rách hết da thịt, xương cốt mọc dài thêm, thò ra ngoài cơ thể, bộ mặt cũng toạc hết da, hóa thành một đầu lâu dữ tợn kinh khủng...

....

Lâm Phàm đã hoàn toàn ngây ngốc rồi.

Một bộ xương to lớn, toàn thân là những chiếc xương bén nhọn, mang theo ngọn lửa đen bốc cháy hùng hực xuất hiện.

- Gràooooo...

Nó gầm lên một tiếng giận dữ, mà bên trong ngọn lửa đen kia phảng phất như có oan hồn dữ tợn gầm thét.

Tiểu Thiên Vị trung giai.

Lâm Phàm giờ chỉ còn biết thương hại Hải Long, ai bảo đang yên đang lành lại đi can loạn đần được? Giờ xem, đần được kia xảy ra vấn đề, làm thế nào cho phải đây?

Nhưng Lâm Phàm cũng không định đánh chết Hải Long đã biến thành bộ xương hùng hực lửa này. Hắn muốn đi phía sau nó, xem nó muốn đi đâu.

Quái vật kia bắt đầu bước đi, mỗi bước chính là mấy trượng, mà dấu chân lưu trên mặt đất không ngừng bốc lên ngọn lửa màu đen.

Lâm Phàm đi sau nó, nhìn thấy ngọn lửa này thì muốn thử xem uy lực của nó đến đâu. Hắn bèn lấy tay đụng vào thử, hệ thống tức thì phát ra âm thanh.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng một vạn exp."

- Cũng không có gì đặc biệt.

Lâm Phàm thoáng có chút thất vọng, vốn cho là ngọn lửa này rất mạnh, ai ngờ chỉ tăng một vạn exp, ít đến thương cảm.

Lâm Phàm lại tiếp tục đi theo con quái vật, nhưng né những dấu chân lửa ra, vì sợ tạo thành động tĩnh khiến nó phát hiện.

Một đường đi tới, Lâm Phàm cũng thấy không ít người, nhưng ai nấy đều bỏ chạy khi thấy con quái vật to lớn thân hình bốc cháy này.

Mà một màn đề Lâm Phàm khiếp sợ phát sinh. Quái vật này giống như có linh trí, không biết lấy từ đâu ra một cái bảo rương nhìn rất lộng lẫy, cầm ở trong tay.

Lâm Phàm cả kinh, hay là quái vật này chuẩn bị dựa vào bảo rương này để thu hút những đệ tử tông môn kia?

....

Cùng lúc này, tại một nơi bí mật gần đó, đệ tử của Tiên Linh Tông, Thông Thiên Đảo và Bồ Thiên Tông đang tụ tập lại với nhau.

Bọn họ đã tổn thất không ít sư huynh đệ, có những người còn mất tích, hiển nhiên cũng lãnh ít dữ nhiều.

Kể từ lúc xuống đây, bọn họ chưa từng gặp bảo bối gì, càng không ngờ hành trình lần này hung hiểm đến vậy.

- Dương sư huynh, nhìn bảo rương trên tay con quái vật rực lửa kia kia.

Bỗng một gã đệ tử hô lên, ánh mắt đầy vui mừng.

- Trong bảo rương kia khẳng định có bảo bối.

- Đúng vậy, Táng Hải Yêu Địa này có chút quý dị, tìm mãi không có bảo bối gì, chắc chắn là đều đang trong cái rương kia.

- Tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai, chỉ cần chúng ta phối hợp là có thể làm thịt nó.

- Được, chờ chúng ta kết thành đại trận nghịch chuyển, mọi người nhân cơ hội tru diệt nó, bảo bối tới tay thì chia đều.

- Hành động.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 226: Di biến phát sinh

Dịch giả: †Ares†

oOo

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị đánh chết quái vật rực lửa, thì phía trước đột nhiên có động tĩnh.

- Kết trận.

- Giếtttt...

Ở trong một sát na này, đệ tử ba tông xuất hiện, vây lấy quái vật.

Lâm Phàm nhìn tình huống, hiểu rằng con quái vật tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai này dữ nhiều lành ít, bởi trong đám đệ tử này không thiếu cường giả.

Thế nhưng, một màn khác thường lại lập tức phát sinh, để hấn phải há hốc miệng.

Quái vật kia đột nhiên ném bảo rương về phía đỉnh đầu đám đệ tử ba tông.

Mà trong đám đệ tử có người lập tức nhảy vọt lên, bắt được bảo rương, rồi khấn cấp mở ra.

Trong một sát na, một luồng sáng đen lóe lên.

"Xoẹt xoẹt..."

- Sur huynhhhhh...

- Sur đẹeeee....

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lâm Phàm tròn tròn mắt, điều này sao có thể.

Trong khoảnh khắc bảo rương mở ra, một luồng sáng đen nháy mắt phân ra làm vô số, rồi giống như những thanh kiếm sắc bén, đâm thủng thân thể của đám đệ tử kia.

Ngoại trừ mấy người tu vi cao nhất, khó khăn lắm mới tránh được, còn thì không một ai may mắn thoát khỏi.

Tiếp đó, trên mặt đất phảng phất như có lực hút bí ẩn, hút lấy máu tươi, khiến các thi thể không ngừng khô héo, cuối cùng quắt queo như xác ướp.

Lâm Phàm nhìn những thi thể này, mặt nghiêm lại.

Một màn này thật quen, chính là tình huống trong thần miếu Đà Địa.

- U tà?

Chẳng lẽ cột sáng đen mà mọi người nhìn thấy phóng ra từ cấm địa cũng không phải trọng bảo xuất thế, mà là tên khốn khiếp nấp trong Táng Hải Yêu Địa cố ý làm ra dị tượng, thu hút người tiến vào?

Ngẫm lại lúc trước, mấy đại tông môn muốn đuổi hết tán tu đi, mà trùng hợp là lập tức xuất hiện kẻ nứt trên đất, để đám tán tu có cơ hội vào trong.

Tất cả chuyện này đều là một âm mưu?

Trong lúc Lâm Phàm suy nghĩ, đám đệ tử còn sống sót cũng không may mắn lần nữa, toàn bộ bị quái vật kia dùng một ngón tay xương sắc nhọn đâm thủng ngực, tuyệt khí bỏ mình.

Quái vật đứng nơi đó, khuôn mặt kinh khủng giống như nở một nụ cười, sau đó giơ tay lên, nuốt mấy thi thể đang bị chọc thủng ngực thành xiên ở ngón tay vào trong miệng.

- Thật mạnh...

Giờ khắc này, tim Lâm Phàm đập thình thịch, thực lực của quái vật này tuyệt đối không phải Tiểu Thiên Vị trung giai.

Quái vật ăn thi thể xong, nhặt lại cái bảo rương, đóng lại như cũ, rồi tiếp tục bình thần đi về phía trước.

Trong mắt người không biết chuyện, quái vật này đã hóa thành một cái bảo rương di động. Nhưng trong mắt Lâm Phàm, nó căn bản là một tử thần di động.

* * *

"Bảo tàng di động" tiếp tục đi, và tiếp tục tiêu diệt thêm mấy đám tán tu, giết bằng những kiểu cực kỳ tàn ác, làm cho người ta không rét mà run.

Lâm Phàm nhìn ra được, trên người mỗi tán tu kia đều có một tấm bản đồ.

Bản đồ này chính là địa điểm Táng Hải Yêu Địa trên Thất Thánh Bảo Đồ, đồng thời mặt trên có một hàng chữ viết.

"Bảo tàng của đại năng thượng cổ."

Lâm Phàm thở dài một tiếng, tất cả đều do lòng tham mà ra a. Thế nhưng Táng Hải Yêu Địa này vượt xa Địa Ngục Hỏa Diễm về độ quý dị, hẳn không phải là trò quỷ của Thất Thánh. Vậy thì là ai?

"Tử thần di động" kia vẫn từ tốn bước tới, cũng không đi thẳng, mà bắt đầu lòng vòng các góc ngách, giống như là ôm cây đợi thỏ.

Tuy nó biểu hiện ra tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai, nhưng một đường theo sau, Lâm Phàm rất rõ ràng, sức chiến đấu của nó vượt xa thể.

Sau đó, Lâm Phàm cũng không muốn đánh rắn động cỏ, mà tách ra, tiếp tục đi vào chỗ sâu xuống dưới. Bất kể thế nào, hắn cũng muốn làm rõ, rốt cuộc là có chuyện gì.

....

Theo không ngừng thăm dò, Lâm Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức rất mãnh liệt truyền từ chỗ sâu đằng kia, khí tức này có chút quen thuộc, mà lại rất xa lạ.

- Aaaaaa...

Ở một sát na này, một tiếng kêu thảm thiết bỗng truyền ra từ chỗ tối đen sâu thẳm kia.

Lâm Phàm cố để tim mình không đập mạnh, đồng thời bước nhanh hơn.

Đập vào mắt hắn là một tòa cung điện nằm dưới đất. Cung điện này cũng không lớn, nhưng lại lơ lửng giữa không trung. Mà ở bên ngoài, một sợi xích sắt có hai đầu móc chặt trên tường quán quanh lấy cung điện này, trên mỗi mắt xích đều có những đạo ấn ký thần bí lóe lên, phảng phất là đang trấn áp tà vật.

Còn cung điện được xích sắt quán quanh thì lại giống như là bị nhúng vào trong ao máu, bề mặt loang lổ vết máu. Cũng có rất nhiều phù văn ấn ký tòa khí tức thần bí trên đó, thế nhưng đã mất đi thần quang.

Mà bên ngoài cung điện có một cái đài cao, bốn phía trên đài có bốn cây cột bằng xương, một bóng người không nhìn rõ mặt đang bị dính chặt lên một trong bốn cây cột xương đó.

Lâm Phàm núp trong bóng tối, ngưng thần nhìn lại thì giật mình, hắn không nghĩ người bị dính chặt trên cột kia là Trâu Đằng Long.

- Người rốt cuộc là ai? Mau trả thần cốt cho bản tọa.

Trâu Đằng Long bị một cái gai xương xuyên thân thể, đóng đinh lên cột, không ngừng gào thét, nhưng khuôn mặt dữ tợn kia không che giấu được một tia kinh sợ.

Trâu Đằng Long tiến vào Táng Hải Yêu Địa để thực hiện kế hoạch trọng sinh của mình.

Tư chất của cái thể xác này có lẽ là rất tốt với người thường, nhưng trong mắt lão lại chỉ có thể coi là trung đẳng. Nếu muốn trở lại đỉnh cao Thất Thánh ngày xưa, lão nhất định phải tìm được một cái lô đỉnh đủ hoàn mỹ.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, lão rốt cuộc tìm thấy động phủ mà mình bày ra lúc trước, nhưng tới khi tìm được, lại bị một màn trước mắt làm kinh hãi không nói ra lời.

Bộ xương trắng như ngọc mà lão lưu lại đã biến mất, mà chỗ lão để bộ xương lại bị một cái xích sắt ẩn chứa phong ấn khóa lại rồi.

Trong cung điện tối tăm kia truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng. Tiếng hít thở này cực kỳ thông thả, nhưng lại khiến trái tim Lâm Phàm co thắt lại, tựa như bị đè nén và hoảng sợ.

Một luồng sáng đen lóe ra. Một bộ hài cốt đã thối rữa bỗng xuất hiện trên bệ đá.

Trâu Đẳng Long vừa nhìn, cả người đều phát mộng. Đây chính là một trong những bộ xương trắng mà lão phân chia ra, nhưng giờ nó lại âm ảm vô quang, tựa như đã bị phế đi.

Khuôn mặt dữ tợn của Trâu Đẳng Long dần dần biến thành vô cảm, lửa giận trong mắt cũng chậm rãi tiêu tán.

Đúng lúc này, ngực Trâu Đẳng Long đột nhiên rách toạc ra, máu tươi phun mạnh, một bộ xương trắng như ngọc chui ra từ đó.

- Bản tọa sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Bộ xương trắng trôi nổi giữa không trung, không hề mở miệng, nhưng lại có âm thanh vang vọng trong không gian.

Giờ phút này, không gian phía sau bộ xương trắng bỗng lan tỏa những gợn sóng như khi ném đá lên mặt hồ, sau đó hư không rách ra, bộ xương bước một chân vào, định rời đi.

Nhưng đúng lúc đó, Lâm Phàm cảm giác được một cỗ lực lượng ngăn cách hư không, khiến phần không gian vừa bị bộ xương xé rách lập tức khép lại.

Bộ xương trắng như ngọc sừng sốt, hiển nhiên không ngờ được chuyện này, mười ngón tay lại xung xăng xé, muốn xé rách hư không lần nữa. Thế nhưng hư không đã bị một cỗ lực lượng thần bí phong bế.

Trong một sát na, một bàn tay khổng lồ do vô số sương mù đen phát ra từ cung điện dính đầy vết máu kia tụ tập lại mà thành, chộp tới bộ xương trắng.

- Đại Nhật Liệt Dương!

Giờ khắc này, mười đầu ngón tay của bộ xương trắng chập lại, phía sau đột nhiên xuất hiện một vầng sáng như là mặt trời.

Thất Thánh Diệu Dương Lục?

Lâm Phàm sững sốt. Ngay lúc bộ xương trắng xuất hiện, hắn đã biết chuyện gì xảy ra rồi.

Trâu Đẳng Long đã bị hắn giết chết, mà hiện giờ sống lại, là do bộ xương này giữ trò quý.

- Khôngggggg...

Bộ xương ngọc phát tuyệt chiêu, thế nhưng chỉ là vô ích, bị bàn tay màu đen khổng lồ kia tóm lấy, không thể phản kháng, sau đó bị nó kéo vào trong cung điện loang lổ vết máu.

Giờ khắc này, hết thấy đều an tĩnh rồi.

Lâm Phàm nhìn thấy tất cả chuyện này, cũng ngừng cả hít thở, có chút không dám tin tưởng, Thất Thánh này có phải là quá nhỏ rồi không?

Kế hoạch vốn thiết kế rất hoàn hảo, lại bị một kẻ thần bí phá hủy, hơn nữa nhìn bộ dạng, còn làm đồ cưới cho người ta.

Giờ phút này Lâm Phàm chuẩn bị lui lại, cũng không còn ý định tìm kiếm xem nơi này có bảo tàng không nữa rồi.

So với cái mạng nhỏ, tất cả thứ khác đều chỉ là phù du a.

Thế nhưng ngay lúc hắn xoay người chuẩn bị đi, từ đằng sau lại truyền đến một cảm giác nguy hiểm.

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại, lập tức né sang một bên. Khi thấy rõ tình huống, hắn cả kinh, chẳng lẽ đối phương có thể tra xét được hắn trong trạng thái ẩn thân sao?

Điều đó không có khả năng đi, mình ở dưới trạng thái ẩn thân, chỉ cần bất động, cho dù là cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn cũng không thể cảm ứng được chính mình.

Lúc này, từ trong cung điện có vô số cánh tay màu đen vươn ra, đánh úp tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhảy mất vận chuyển thân pháp tránh né.

Lâm Phàm muốn rời đi theo đường cũ, thế nhưng tại trong một sát na này, vô số bàn tay màu đen đã ngăn ở lối ra, sau đó đan vào nhau, bịt kín con đường duy nhất này.

- Huynh đệ, chuyện gì cũng từ từ.

Lâm Phàm hô to, chỉ hy vọng kẻ ở trong cung điện có thể cho mình một cơ hội.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là ảo tưởng của hần...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Vật bên trong cung điện

Dịch giả: †Ares†

oOo

Giờ phút này, Lâm Phàm sắp khóc rồi. Chỗ này rõ ràng đã không phải là nơi dành cho người a.

Hắn vùng Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay, chém về những cánh tay màu đen kia. Thế nhưng chúng nó lại như vô cùng vô tận, toàn bộ không gian nơi này đều bị phủ kín trong những cánh tay đó.

- Con bà nó, là người bức ta. Thương Thiên Kiếm!

Trải qua lần thú triều ở Thanh Lĩnh quận, Lâm Phàm đã ngưng tụ được kiếm thứ hai.

Mà kiếm này được Lâm Phàm gọi là "Nhân Nghĩa Kiếm".

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay nháy mắt xuất hiện, phòng ngự mọi hướng, phía sau là "Thương Thiên Kiếm" và "Nhân Nghĩa Kiếm" mang theo kiếm ý vô cùng, chặt đứt những bàn tay kia.

- Gà Con, đi ra cho tao.

- Ồ ó o...

Giờ khắc này, Gà Con được thả ra từ túi chứa đồ, đang định đắc ý kêu to vài tiếng thì chợt nhìn thấy cảnh trước mắt, đôi mắt to tròn đáng yêu kia trợn lên sùng sốt, rồi vội đập cánh, né một bàn tay màu đen chụp qua.

- Gà Con, đừng kêu nữa, đánh nhau rồi..

Giờ phút này, quanh thân Lâm Phàm hình thành một vùng thoảng dang, pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay phòng ngự kín phía sau, dùng hai thanh kiếm ngưng tụ từ kiếm ý chặt đứt vô số bàn tay đen, mà phía trước được Lâm Phàm dùng Vĩnh Hằng Chi Phủ mở đường.

- Ồ ó o...

Gà Con nhìn thấy tình huống xung quanh, giương cao đôi cánh không lông, kêu to mấy tiếng, sau đó chạy thật nhanh trên mặt đất lầy dầy, rồi nhảy thật cao lên giữa không trung.

- Ồ ó o...

Trong nháy mắt, từ trên người Gà Con tỏa ra một vòng hào quang đỏ, bao trùm trọn cả cái cung điện dưới đất. Những bàn tay đen đầy trời không ngừng vụn vụn, cuối cùng toàn bộ tan thành mây khói.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy, cũng thờ phào một hơi.

- Gà Con, mày thật lợi hại.

Lâm Phàm không thể không bội phục, nếu không phải Gà Con tung đại chiêu, có khi hần còn đang đau đầu.

- ồ ó o...

Gà Con khoái trá ngựa cao cái đầu, sau đó khệnh khạng bước tới trước mặt Lâm Phàm, lại nhảy đến vai hần, cọ cọ lên khuôn mặt Lâm Phàm.

- Tốt lắm, ghi nhớ công lớn ngày hôm nay của mày.

Lâm Phàm được buông lỏng, thoải mái hơn hẳn.

Nhưng ngay khi một người một gà đang đùa giỡn xả hơi, từng đợt tiếng vang truyền tới trong tai của cả hai.

Cả hai ngẩng mặt nhìn tình huống trước mắt, lập tức cùng trợn trừng lên.

Bởi vì sợi dây xích quấn quanh cung điện kia đang mất nhanh hào quang, rồi đứt đoạn thành từng khúc.

- Gà Con, vừa rồi mày đã làm gì thế?

Lâm Phàm ngơ ngác hỏi.

- Ồ ó ó...

Gà Con chớp chớp mắt, lắc lắc cái đầu nhỏ, giống như là đang nói: "Không biết a."

Lâm Phàm nhìn nhìn cung điện, nuốt một ngụm nước bọt, rồi hét lớn một tiếng:

- Gà Con, chúng ta trốn mau.

Sau đó, hắn tóm lấy Gà Con, rồi co chân mà chạy theo đường cũ.

Nhìn tình hình, Lâm Phàm khẳng định, đại Boss muốn xuất hiện.

Vốn đây nên là chuyện để người ta phấn chấn, nhưng với Lâm Phàm mà nói, Boss không rõ lai lịch chính là nguy hiểm nhất.

Con gà chết tiệt, diệt mấy bàn tay kia là được rồi, sao còn làm gãy cả xích sắt nhà người ta, đây không phải là đào hố chôn mình sao?

"Ầm ầm..."

Cung điện kia hoàn toàn thoát khỏi xích sắt kiềm chế, không ngừng hạ xuống, mà vết máu trên cung điện, ở một khắc này giống như biến thành tươi mới trở lại, tỏa ra khí tức khiến lòng người run sợ.

Lâm Phàm đã sát tới lối ra, chỉ còn một chút nữa sẽ chạy khỏi được nơi này. Thế nhưng ngay lúc hắn nghĩ là đã thoát, từ bên ngoài lối ra bỗng có một bàn tay khổng lồ đánh thật mạnh tới.

Nhìn ngọn lửa đen trên bàn tay khổng lồ kia, Lâm Phàm căng thẳng trong lòng, đó là quái vật người rực lửa ô-mô bảo rương.

"Ầm..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng mười vạn exp."

Mặc dù không bị thương tổn, nhưng một đòn này cũng khiến Lâm Phàm không tự chủ được mà lùi lại, mất cơ hội thoát ra.

Tới khi Lâm Phàm đứng thẳng được, quái vật rực lửa kia đã chặn lấy cửa động, biến ảo thành một quang sáng màu đen. Quang sáng lóe lên một cái, cuối cùng biến thành một vách đá dựng đứng, chặn toàn bộ đường đi.

Lâm Phàm nhìn bốn phía, một cái cửa ra cũng không có.

- Gà Con, chúng ta xong đời rồi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm sắp khóc, vội tìm kiếm lối ra khắp nơi. Trong cung điện kia còn có Boss, tranh thủ nó chưa lộ diện, phải nhanh chóng tìm cách rời đi a.

Thế nhưng mãi vẫn không kiếm được nơi nào để trốn, Lâm Phàm lau mồ hôi trán, trong ánh mắt cũng là lộ ra vẻ bi ai.

- Ngẫm lại, Lâm Phàm ta dù thế nào thì cũng là một thanh niên tốt, nếu hôm nay ngã xuống ở đây, sẽ là một loại tổn thất với tông môn, với Đông Linh châu a.

Đối với Lâm Phàm, ngay sau đây sẽ là thời khắc thương tâm nhất, nhưng dù có chết, cũng không thể chết vô danh.

Sau đó, Lâm Phàm dùng ngón tay thay bút, viết lên mặt đất.

"Đông Linh châu năm 6385, Lâm Phàm, tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, son môn đặt tại ngọn Vô Danh phong trên Thánh Tông, vì ngăn ngừa thiên hạ trăm họ lâm than, hôm nay đồng quy vu tận với tà ma, chỉ cầu thiên hạ thái bình."

....

Lâm Phàm xem lại hàng chữ trên mặt đất, cũng thỏa mãn gật gật đầu.

- Ồ ó ó...

Gà Con chột đứng đứng vào người Lâm Phàm, dường như đang nói: "Còn có em nữa."

Lâm Phàm liếc nhìn Gà Con một cái, cuối cùng viết thêm một câu:

"Sủng vật Gà Con ngã xuống theo tại đây."

Sau đó, hắn còn vẽ bức hình Gà Con.

- Vậy được rồi chứ?

Lâm Phàm cũng chỉ có thể làm thế này để xoa dịu đi cảm giác căng thẳng trong lòng. Tuy rằng không biết trong cung điện là thứ gì, nhưng vẫn phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Gà Con tuy không hiểu gì, nhưng nhìn đến bức vẽ bên cạnh, cũng mở cánh kêu to vài tiếng.

Rầm rầm..

Giờ phút này, Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại. Ngay lúc ấy, cung điện kia đã hạ hẳn xuống mặt đất, một cỗ khí tức mạnh mẽ đến không thể ngăn chặn tuôn ra.

Vết máu trên cung điện tỏa ra hào quang màu đỏ quý dị, rồi rớt vào bên trong.

Lâm Phàm chau mày.

Gà Con run run, có chút sợ hãi nấp phía sau Lâm Phàm

- Gà Con, mày trốn trước đi.

Lâm Phàm vỗ vỗ Gà Con nói.

Gà Con run rẩy ồ ồ ó ó vài tiếng, phảng phất là đang nói: "Gà Con ta không sợ."

- Đừng cản trở, nhanh chóng đi qua một bên.

Lâm Phàm đá cho Gà Con một cái.

Mà Gà Con thì im lìm nhìn Lâm Phàm, sau đó lưng lại quay lại liếc Lâm Phàm một cái, như là đang nói: "Không phải Gà Con ta nhát gan, mà là lão đại cho ta đi trước đây nhé."

Sau đó, nó chạy như bay ra một góc xa, núp vào bóng tối, thi thoảng lại ngó đầu gà ra nhìn tình huống bên này.

* * *

"Àm..."

Giờ phút này, cung điện kia sụp đổ, tro bụi đầy trời che đi tất cả, không nhìn rõ tình huống bên trong.

"Kétttttt..."

Bỗng từ đồng đồ nát truyền ra một âm thanh làm lông tóc dựng đứng. Lâm Phàm nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phù, sẵn sàng một cuộc ác chiến.

"Uỳnh..."

Trong một sát na, một cột sáng màu đen từ đồng hoang tàn kia phóng lên cao, xuyên qua mặt đất mà phóng lên tận trời xanh.

Bên ngoài Tảng Hải Yêu Địa, đám người gồm trưởng lão các tông môn, gia chủ Yêu gia, Tàn vương vẫn đang chờ đợi, thấy luồng sáng này xuất hiện thì tất cả đều biến sắc.

Bọn họ không rõ đã xảy ra cái gì bên dưới, nhưng cho rằng nhất định là có người đoạt được trọng bảo, chỉ không biết là ai.

Tàn vương có chút lo lắng. Y có một dự cảm không tốt, nhưng cảm giác này lại không biết đến từ đâu, chỉ hy vọng hoàng nhi của mình sẽ không gặp chuyện gì.

Y đã tra trong sách cổ về bảo tàng Thất Thánh, đúng là từng có một đại năng như vậy, nhưng cách đây đã quá xa xôi. Mà vị đại năng này cũng thật sự để lại bảo tàng, chỉ không biết hoàng nhi của y có lấy được không.

Rồi y nghĩ, hẳn là chiếm được, bởi vì hoàng nhi của y có bản đồ giấu bảo.

Thế nhưng Tần vương lại không biết, mỗi người tới đây đều có bản đồ, mà đó là công lao của hoàng nhi tốt của y.

....

Dưới lòng đất.

Lâm Phàm lấy tay che mắt. Loại ánh sáng này để cho hắn có cảm giác không thoải mái. Xem ra cột sáng một ngày một đêm lần trước là từ nơi này phát ra.

Lần này cột sáng đen cũng không kéo dài quá lâu, bắt đầu dần dần tiêu tán.

Mà lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy trong đồng hoang tàn xuất hiện một cái quan tài đá dựng đứng lên. Quan tài này có phong cách cổ xưa thần bí, mặt trên khắc đầy phù văn ẩn ký, nhưng những phù văn ẩn ký này đều mờ mịt không phát sáng nữa.

Mà bên ngoài quan tài cũng có một sợi xích quấn quanh, nhưng cũng sớm đã mất đi tác dụng giống phù văn kia.

Lâm Phàm hoảng hốt, bên trong này đến cùng là phong ấn quái vật gì chứ, một tầng lại một tầng phong ấn, chẳng lẽ là một tuyệt thế cổ ma sao?

Lâm Phàm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng quá biến thái nha, lợi hại một chút chút là đủ rồi, đừng là loại mạnh đến nghiền ép tất cả.

"Hít hà..."

Trong quan tài đá truyền ra tiếng hít thở làm người ta kinh hãi, phảng phất là thứ trong đó đã tỉnh dậy.

"Hít hà..."

Lại một lần hít thở nữa.

"Uỳnh..."

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngẩng đầu, trên không trung kia đột nhiên ngưng tụ một tầng mây đen xoay tròn, mà bên trong mây có vô số ánh chớp lóe lên. Gió cũng nổi mạnh, rít gào từng cơn, từ bốn phía trên vách đá bỗng đâu xuất hiện vô số u hồn găm thét.

Những u hồn này sinh tồn trong vách đá, nhưng ngay lúc mây đen kia xuất hiện, chúng nó đồng loạt bay đến bên trong tầng mây ấy.

Lâm Phàm lui về phía sau vài bước, mắt lóe sáng, hắn muốn thừa dịp thứ kia còn chưa tỉnh mà phá hủy.

Thân thể Lâm Phàm bỗng tỏa ra hào quang rực rỡ, mặt cũng trở nên nghiêm nghị.

"Nhất Chỉ Tịch Diệt."

"Thương Thiên Kiếm"

"Nhân Nghĩa Kiếm"

....

Nháy mắt, hư không không ngừng sụp đổ, hai thanh trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý không ngừng xoay tròn, quấy nát toàn bộ hư không.

Thế nhưng, tầng mây đen kia lại không hề hấn gì, vẫn không ngừng súc tích lực lượng.

- Vô dụng?

Lâm Phàm giờ khắc này luống cuống.

"Àm..."

Tầng mây kia bỗng co rút lại, rồi theo hình xoắn ốc mà chui cả vào trong quan tài đá, im ắng, không có bất cứ động tĩnh gì.

Cái quan tài đá dựng đứng kia nổi lên sương mù đen quán quan. Sương mù giống như một gương mặt quỷ dữ, không ngừng há cái miệng kinh khủng, phảng phất là đang cười nhạo thế gian.

Đúng lúc này, quan tài đột nhiên mở rộng nắp, trong đó tràn ngập sương đen, rồi một cánh tay đen kịt thò ra ngoài, móng tay hiện màu xanh sẫm.

Sương đen bắt đầu hút lại, rồi rót cả vào trong cánh tay đó.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thấy rõ ràng rồi, nội tâm cũng kinh hãi, trong quan tài kia chỉ là một cánh tay.

Một cánh tay không có thân thể.

Cánh tay đen kịt lóe ra từng đợt hàn quang làm lòng người lạnh ngắt, mà trên cánh tay ấy còn được quần quanh bởi những ký tự màu vàng tối nghĩa, tản ra khí tức vô cùng xa xưa.

Trong một sát na, cánh tay kia khẽ chấn động, từng cái vảy thật nhỏ không ngừng xuất hiện, bao trùm lấy cánh tay, mà dãy ký tự màu vàng giống như đã trở thành vật vô chủ, từng cái phiêu tán trên không trung.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, cực kỳ căng thẳng. Gà Con đang nấp ở một góc, thấy một màn này, cũng bị hù dọa rúc đầu vào trong cánh, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy lên, hiển nhiên là bị sợ hãi đến cực hạn.

Cánh tay kia xòe năm ngón tay ra, sau đó từ từ co duỗi, không ngừng phát ra tiếng vang kéo kẹt, phảng phất là bị phong ấn đã lâu, hiện giờ vận động có chút chưa quen.

Lâm Phàm lập tức dùng hệ thống tra xét, muốn xem tu vi của cánh tay này.

"???"

Thế nhưng ba dấu chấm hỏi, lại làm cho Lâm Phàm nháy mắt phát mộng.

Ý nghĩa ba dấu chấm hỏi tức là tu vi của đối phương cao đến độ cả hệ thống cũng không tra xét nổi.

Lúc này, cánh tay kia cảm ứng thấy Lâm Phàm, bèn xòe năm ngón tay ra, nhất thời năm luồng hào quang như năm cái liềm sắc bén phóng tới, muốn thu gặt Lâm Phàm.

- Thương Thiên Kiếm

Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, vội vận Vô Thượng Kiếm Ý, đánh tới năm luồng sáng đen kia.

Thế nhưng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Phàm, Vô Thượng Kiếm Ý nổ tung từng khúc, không hề có chút sức ngăn cản.

"Àm..."

Năm luồng sáng va chạm với Vĩnh Hằng Chi Phủ, lực phản chấn mạnh đến độ đẩy Lâm Phàm lùi về sau cả trăm thước.

Giờ phút này Lâm Phàm hoảng sợ nhìn lên cánh tay khủng bố kia. Hắn có cường độ thân thể cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng vừa rồi còn thông qua cả Vĩnh Hằng Chi Phủ ngăn cản, mà cánh tay đó đã khiến hai tay của hắn run rẩy không thôi.

Thật mạnh...

-----oo0oo-----

☀ Mọi đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Tạm biệt, lão đại!

Dịch giả: †Ares†

oOo

Đúng lúc này, cánh tay kia đột nhiên chìm vào trong hư không, biến mất ở trước mặt Lâm Phàm. Lâm Phàm cảnh giác bốn phía, đây mặc dù chỉ là một cánh tay, nhưng thật sự quá mạnh mẽ.

Bỗng hư không phía sau chấn động, Lâm Phàm biến sắc, bỏ một phủ tới.

"Àm..."

Cánh tay cùng Vĩnh Hằng Chi Phủ va chạm. Cho dù Vĩnh Hằng Chi Phủ là thần khí, cũng không thể tạo thành vết thương nào cho cái cánh tay này.

Khủng bố, thật sự là quá khủng bố.

Trong một sát na, cái bàn tay kia giờ lên cao, đánh ra một chương ẩn chứa uy thế vô thượng, nhất thời không khí ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ đen kịt, che khuất bầu trời. Sương đen quay cuồng, uy áp cường đại kia khiến Lâm Phàm có cảm giác ngạt thở.

- Long Hoàng Phách Thế.

Chiến lược gia thành, kim long hộ thể, Lâm Phàm nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ, nỗi giận gầm lên một tiếng.

- Thương Khung...

Chân nguyên trong cơ thể hần chấn động, toàn thân được bao phủ trong một tầng ánh sáng vàng, Vĩnh Hằng Chi Phủ trôi nổi hào quang chói mắt, một phủ bồ ra.

Không gian vỡ nát, hư không như bị xé rách, tạo thành một dòng nước lũ không biết từ đâu, mà trong nước lũ này có một dây chuyền quy tắc dài hẹp không ngừng vung vẩy. Tuy đây chỉ là một đạo ảo ảnh, nhưng đã là chiêu thức mạnh nhất của Lâm Phàm hiện giờ.

Cho dù "Nhất Chi Tịch Diệt" cũng không bằng được thức thứ nhất "Thương Khung" trong "Khai Thiên Tam Thức" này.

"Àm..."

Một phủ đụng với một chương, trong nháy mắt, cả phiến hư không đều như muốn sụp đổ, trời đất chấn động.

- Thành công sao?

Lâm Phàm thở hổn hển. Chân nguyên trong cơ thể hần bị một phủ này hút đi một nửa. Bằng một đòn này, hần có nắm chắc giết được cả cường giả Đại Thiên Vĩ, chỉ không biết bàn tay che trời kia sẽ thế nào.

Thế nhưng vừa lúc đó, Lâm Phàm phát hiện, bàn tay không chút hề hần, mà một chương kia cũng khựng lại một chút, uy lực giảm nhẹ, rồi tiếp tục vỗ về phía hần.

"Àmmmm..."

Mặt đất rung chuyển, toàn bộ Táng Hải Yêu Địa lắc lư kịch liệt, vách đất đá tứ phía không ngừng sụp đổ, giống như là bị cỗ lực lượng này nghiền nát.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm trăm vạn exp."

- Phựttt...

Lâm Phàm phun một ngụm máu tươi, xương cốt toàn thân như muốn gãy nát cả. Dưới một chương kia, sinh cơ trong cơ thể hần biến mất bảy tám phần, nếu không phải có Bất Diệt Ma Thể cùng Huyết Hải Ma Công chống đỡ, chỉ sợ hần đã chết.

Huyết Hải Ma Công không ngừng tu bổ thân thể, Lâm Phàm cũng gian nan lấy ra đan dược nuốt xuống.

"Đỉnh, xin hỏi có chuyển hoá thành exp hay không?"

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm gào lên:

- Chuyển con bà nguoi, được hiệu...

Lâm Phàm bình thường dùng đan dược, vẫn luôn là chuyển hóa thành exp, hiện giờ lại là dựa vào dược hiệu.

Đan dược vào miệng, dược lực cường đại lập tức lan ra toàn thân, thương thể dần khôi phục.

Lâm Phàm thờ phì phò, cầm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Vừa mới một chương, Lâm Phàm đã bị chụp thành huyết nhân, máu theo từ trong lỗ chân lông trên da mà tràn ra ngoài.

Lần này, nói không chừng thật sự phải nằm lại ở trong này rồi.

Lâm Phàm khẽ quay đầu, nhìn Gà Con trốn ở góc xa, gật gật đầu, miệng không phát ra tiếng.

Gà Con nhìn thấy bộ dạng của Lâm Phàm, hiểu rằng hần đang nói: "Trốn thật kỹ, đừng đi ra." Đôi mắt đáng yêu của nó hiện vẻ sợ hãi vô cùng, toàn thân

không ngừng run lên.

Mà cánh tay phủ kín vậy kia thì chỉ yên tĩnh lơ lửng trên không, giống như là đang đợi.

Đối với nó, trước mắt nó chẳng qua là một con kiến có chút cường tráng mà thôi, nhưng con kiến vẫn chỉ là con kiến, không đáng nhắc tới.

Lâm Phàm phun ra ngụm máu trong miệng, thở hỗn hển nhìn cánh tay đen kịt:

- Đến..

Giờ khắc này, cánh tay kia lại chìm vào trong hư không, rồi trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm. Hắn tuy rằng cảm nhận được cổ dao động này trong không khí, nhưng lại phản ứng không kịp.

"Àm..."

Cánh tay kia lại vỗ một chưởng, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống, ép khung xương trong cơ thể Lâm Phàm kêu lên răng rắc.

"Bịch..."

Lâm Phàm té trên mặt đất, thần thức dần dần có chút mơ hồ, thậm chí cả khí lực cầm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ cũng không có.

Chẳng lẽ lần này thật sự phải chết? Thánh Ma Tông truyền thừa đến đây là đứt sao?

Không, còn có đám Trương Nhị Cầu, truyền thừa của Thánh Ma Tông vẫn còn, chỉ là thù của các sư huynh lại không báo được...

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, thở ra nhiều hơn hít vào, miệng trào máu không cách nào ngăn cản.

Giờ phút này, cánh tay kia bỗng dừng thẳng một ngón tay, trên đó quấn quanh một luồng sáng đen bén nhọn, phẳng phất là sắp cho Lâm Phàm một kích cuối cùng.

- Ô ó o...

Gà Con nhìn một màn trước mắt, phần nộ kêu to, cảm xúc phần nộ áp chế hoảng sợ trong lòng, xua đi cả cái đông cứng vì sợ hãi của thân thể.

Lâm Phàm đã không còn sức kháng cự, chờ đợi cái chết đến, nhưng một tiếng kêu này lại để hắn không dám tin mà mở to mắt.

Chi thấy Gà Con chạy tới, mở cánh rồi nhảy thật cao lên không, toàn thân tỏa ra hào quang màu đỏ, lao về phía bàn tay khổng lồ.

- Gà Con, dừngggggg...

Lâm Phàm lo lắng nhìn Gà Con, kẻ địch này không phải Gà Con có thể ứng phó.

Gà Con đang lao đi, nghe tiếng thì khẽ quay đầu, về mặt tràn ngập phần nộ, nhưng trong ánh mắt vẫn chưa xóa được sự sợ hãi.

- Ô ó o...

Gà Con kêu lên mấy tiếng với Lâm Phàm, mà trong mấy tiếng này, lại tràn ngập vẻ bi thương.

- Gà Connnnn...

....

Gà Con không nhìn hắn nữa, quay đầu lại phía trước, nhắm mắt, rít lên như là tăng sức cho mình, rồi lao nhanh hơn đến bàn tay kia.

"Ta phải bảo vệ lão đại."

"Xọcccc..."

Thế nhưng, trong một sát na, hào quang màu đỏ trên người Gà Con tiêu tán, thân thể của nó đã bị ngón tay kia xuyên thấu.

- Gà Connnn...

Lâm Phàm nhìn Gà Con ngã xuống từ giữa không trung, hét lên.

Máu tươi từ miệng Gà Con chảy ra, ngón tay kia để lại một cái lỗ thật lớn trên mình nó, khiến thân nó bị nhuộm một màu đỏ tươi rực rỡ.

Ánh mắt của Gà Con dần dần tối đi, nhưng lại cố nén thống khổ mà đứng lên.

Nó lưu luyến nhìn Lâm Phàm, trong đôi mắt tràn ngập sợ hãi kia tuôn ra hai dòng nước mắt.

Đó là sợ hãi, đau đớn, không muốn...

- Ồ Ó Ooo...

Gà Con kêu một tiếng, rồi tiếng nhỏ dần.

Đây chính là lời từ biệt cuối cùng của nó dành cho Lâm Phàm.

Gà Con dồn toàn bộ sức lực còn lại, nhảy thật cao lên không, máu tươi từ thân thể nó bắn ra bốn phía như mưa. Hai mắt nó vẫn không ngừng chảy ra nước mắt, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên vẻ kiên nghị.

Giờ khắc này, Gà Con giống như đã học được cách bay.

Cánh lơ thơ lỏng võ mạnh, khiến toàn thân nó vọt về phía bàn tay đen kịt kia, rồi dùng cái miệng bén nhọn không ngừng mổ tới bàn tay khổng lồ.

Thế nhưng, đối với bàn tay kia, hành động này của Gà Con chỉ như là gãi ngứa.

Nhưng bất kể thế nào, Gà Con cũng tuyệt đối không cho thứ này khi dễ Lâm Phàm.

Giờ khắc này, Gà Con bị cánh tay kia nắm lấy trong tay.

- Khôngggggggg...

Lâm Phàm bị thương quá.

Gà Con quay đầu nhìn thoáng Lâm Phàm, ánh mắt buồn bã như nói: "Tạm biệt, lão đại!"

"Bùm..."

Cánh tay kia hơi vận lực, Gà Con không kịp kêu một tiếng, thân hình bị bóp nát, máu tung tóe như một đóa hoa đỏ tươi nở rộ trong hư không.

Thân hình máu thịt mơ hồ của Gà Con rơi trên mặt đất, không nhúc nhích được nữa.

- Aaaaaaaa... Đồ khốn khiếpppppppppppp...

Lâm Phàm như phát điên lên, không biết lấy sức lực từ đâu mà lao tới cánh tay kia. Máu tươi theo mỗi nhịp cử động lại trào ra ào ạt từ trên cơ thể hắn.

"Qcccc..."

Cánh tay đen kịt kia chìm vào hư không, đến khi xuất hiện lại lần nữa, nó đã triệt để đâm xuyên qua thân hình của Lâm Phàm.

Lâm Phàm gian nan nâng hai tay, ánh mắt hiện lên vẻ phần nộ vô tận:

- Giết Gà Con của tao, tao muốn mày phải đền mạng..

-----ooOoo-----

☪ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: Biện pháp cuối cùng

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Thiên Địa Dung Lô!

Lâm Phàm gầm lên, mắt lộ vẻ điên cuồng.

Trong phút chốc, một cái lò luyện tủa hào quang vạn trượng xuất hiện, không ngừng xoay tròn trên không trung. Một con rồng thần uốn lượn quanh lò, khí tức thần bí và tang thương tràn ngập cả thế giới lòng đất.

- Tao muốn mày trả giá thật nhiều.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đột nhiên bình tâm lại, nhìn chăm chăm vào cánh tay đen kịt đang đâm xuyên qua thân thể mình.

"Ừnh!"

Thiên Địa Dung Lô nháy mắt mở nắp, nuốt lấy cả Lâm Phàm lẫn cánh tay kia vào trong, sau đó lập tức đóng kín lại, thế giới dưới lòng đất cũng trở về an tĩnh.

- Haha!

Lâm Phàm hung hăng kéo bàn tay khổng lồ kia ra, cái ngực hần lập tức xuất hiện một lỗ máu thật lớn, dữ tợn khủng bố, máu tươi phun như nước lũ. Lâm Phàm hít thở dồn dập, cố sức đứng thẳng người, nhìn cánh tay đen kịt lơ lửng trong không gian của Thiên Địa Dung Lô, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Cánh tay kia không ngừng đập thật mạnh vào vách lò, bởi vì nó cảm nhận được uy lực kinh khủng bên trong này. Từng âm thanh va đập chói chang vang lên, tuy nhiên không có bất kỳ tác dụng gì, Thiên Địa Dung Lô không chút sứt mẻ.

- Ha ha, đừng phí sức vô ích, ngày tận thế của mày tới rồi.

Lâm Phàm cười như điên dại, Huyết Hải Ma Công không ngừng chữa trị miệng vết thương.

Thế nhưng cái lỗ máu kia như bị một cỗ lực lượng thần bí thẩm thấu vào, làm cho thương thế không cách nào phục hồi.

- Thiên Địa Dung Lô, luyện cho ta...

Trong nháy mắt, con rồng vẫn bình thản bay qua lại trong lò luyện chọt phun ra ngọn lửa, lửa tràn ngập khắp không gian, từ vách lò tỏa ra từng đợt hào quang. Giờ khắc này, Lâm Phàm và cánh tay đen kịt kia cùng bị vây trong biển lửa.

- Aaaaa...

Lâm Phàm ôm đầu té trên mặt đất, không ngừng kêu thảm. Ngọn lửa luyện hóa tất cả kia đang tàn phá thân thể và tinh thần của hắn.

Tất cả, tất cả đều sẽ bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa, tương lai, hiện tại, quá khứ, trí nhớ, thần thức...

Cánh tay đen kịt kia không ngừng lăn lộn, xung quanh nó không ngừng lóe lên những tia sáng chói mắt, muốn ngăn cản lực luyện hóa, thế nhưng chỉ là vô ích. Chỉ vài nhịp thở sau, ánh sáng đen kia dần ảm đạm, những cái vẩy trên tay cũng không ngừng bong tróc.

"Àm..."

Bàn tay cào một vuốt lên vách lò, thế nhưng vừa chạm tới nơi, những cái vuốt kia đã mềm oạt ra, ở giữa không trung lung lay như sắp rụng hết.

- Ha ha...

Lâm Phàm nhìn hình dạng lúc này của cánh tay kia, cười như điên. Cho dù phải chết, hắn cũng muốn giết chết cánh tay này.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm trăm vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm trăm vạn exp."

....

Cánh tay đen kịt kia gãy giữa, bỗng bật phát ra từng luồng lực lượng viễn cổ, ngăn cản lực luyện hóa.

- Luyện cho ta...

Lâm Phàm triệt để liều mạng.

"Ừnh!"

Lực lượng viễn cổ quán quanh cánh tay kia bỗng nổ tung từng khúc, không ngăn nổi lực luyện hóa hủy thiên diệt địa.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng sáu trăm vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 17."

Giờ phút này, đui phải của Lâm Phàm đã biến mất.

Dù cho exp của Bất Diệt Ma Thể đang không ngừng tăng lên, nhưng cường độ thân thể không kịp nổi với lực hủy diệt, cái đui phải của hắn đã bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa hoàn toàn.

"Àm.."

Cánh tay đen kịt ngã xuống đáy lò, lực luyện hóa cường đại khiến nó không có bất kỳ sức phản kháng nào, mà năm ngón tay ẩn chứa lực lượng vô thượng đã mất đi một ngón.

Thế nhưng, nó còn chưa có buông tha. Giờ khắc này, nó nhắm ngay Lâm Phàm, bàn tay còn bốn ngón duỗi thẳng ra, xia mạnh về phía Lâm Phàm. Nó muốn giết chết kẻ này, hy vọng có thể thoát ra.

Lâm Phàm hít thở càng lúc càng nặng nề, thân hình không ngừng tiêu tán, thế nhưng hắn biết cánh tay này muốn làm gì, mất lộ vẻ hung ác nhìn thẳng cánh tay kia.

- Muốn giết ta, rời khỏi nơi này sao, nằm mơ.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

- Toàn lực luyện hóa!

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng mười triệu exp."

....

Bên ngoài Táng Hải Yêu Địa.

Mọi người lắng không lơ lửng trong hư không, vẻ mặt không dám tin nhìn tình huống phía dưới.

Bọn họ không ngờ Táng Hải Yêu Địa lại sụp đổ rồi.

Mặt đất chìm xuống, nước biển quay cuồng.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt của Thanh Hóa trưởng lão cực kỳ khó coi, bởi vì các đệ tử tông môn đều còn ở trong đó.

Gia chủ Yêu gia cũng có cảm giác không ổn, biến hóa của Táng Hải Yêu Địa này vượt ngoài dự kiến của lão, chẳng lẽ là xảy ra chuyện lớn gì sao?

- Hoàng nhi...

Tần vương đau lòng đến cực điểm, nhưng Táng Hải Yêu Địa đã chìm vào trong biển nước, nước biển không ngừng quay cuồng, che đi tất cả.

- Cứu mạngggg...

Đúng lúc này, từ trên mặt biển truyền đến tiếng kêu cứu.

- Có người đi ra rồi.

Thanh Hóa trưởng lão ra tay trước tiên, tung một chưởng, nước biển quay cuồng bên dưới chồm lên cao mấy cái rồi dạt ra, mặt đất Táng Hải Yêu Địa lại xuất hiện.

Hiểu được lực lượng quy tắc, biến điều không thể thành có thể.

- Là đệ tử Liệt Diễm Tông ta.

Khi nhìn rõ bóng người, Thanh Hóa trưởng lão cũng vui vẻ hẳn lên.

Tiếp đó, lục tục có đệ tử các tông môn khác đi ra, để các trưởng lão thở phào một hơi.

Tần vương nhìn không rời mắt xuống bên dưới, tìm kiếm hoàng nhi của mình.

....

- Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Mọi người hạ xuống, lập tức hỏi.

- Trưởng lão, phía dưới quá kinh khủng, các sư huynh đều chết hết.

Một gã đệ tử Liệt Diễm Tông tìm được đường sống trong chỗ chết kêu gào lên. Dưới lòng đất, bọn họ gặp phải rất nhiều quái vật, nhất là quái vật toàn thân rực lửa kia, phải nói là quá khủng bố.

- Các sư huynh của người đâu?

Thanh Hóa trưởng lão hỏi.

- Trưởng lão, đệ tử cũng không biết, từ sau khi vào trong, chúng ta đã bị phân tán, cũng không rõ mọi người ở đâu.

....

- Trưởng lão, phía dưới kia căn bản không phải cấm địa, mà là địa ngục, quái vật nơi đó quá kinh khủng.

- Có thấy con ta không, cao bằng chừng này...

Tần vương tìm kiếm một vòng, không thấy hoàng nhi của mình, gấp gấp hỏi.

- Không biết, chúng ta cũng không biết...

Tùng tên đệ tử lúc đầu nói. Bọn họ không còn muốn đến nơi đó nữa, dù chỉ là trong ý nghĩ.

Mà có thể lại thấy ánh mặt trời, cũng đã là đại hạnh trong vạn hạnh rồi.

Nếu không phải phía dưới đột nhiên sụp đổ, bọn họ căn bản không ra được.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Bên trong Thiên Địa Dung Lô

Dịch giả: †Ares†

oOo

Có một truyền thuyết.

Có một con chim bay lượn khắp đất trời, không phải ngô đồng thì không đậu, không phải quả trúc thì không ăn, năm trăm năm mới ngã xuống đất, mà ngày ấy gọi là ngày niết bàn.

Mỗi một lần niết bàn, đều cần lửa nóng kinh người, cùng khảo nghiệm sinh tử.

Sau mỗi lần niết bàn, lông của nó sẽ càng mượt, tiếng kêu càng trong trẻo, trí tuệ càng thông minh. Tới khi nó vỗ cánh bay lên trời xanh lần nữa, hào quang xán lạn từ nó sẽ chiếu khắp cả thế gian.

Phượng hoàng niết bàn, dực hỏa trùng sinh.

Cái xác máu thịt mơ hồ của Gà Con nằm im lìm ở nơi đó, lẫn trong vũng máu đỏ tươi, trông như là một ngọn lửa đang rực cháy.

Giờ phút này, vũng máu thâm trên mặt đất kia như có sinh mạng, còn như hóa thành lửa đỏ, chảy bao quanh thể xác của Gà Con, phảng phất là đang tế bái một vị thần viễn cổ.

Máu tươi bỗng bốc cháy lên, một ngọn lửa tràn ngập lực lượng sinh mệnh bao bọc lấy thân hình của gà con.

Lửa không ngừng thiêu đốt, thời gian, không gian cũng không tránh thoát được.

Ngon lửa kia dần dần thay đổi, thân hình của Gà Con dần được bao lại trong một lớp vỏ màu đỏ cứng như đá. Tới khi cái vỏ kia thành hình thì không còn thấy lửa bốc mạnh lên nữa, mà lại dần dần tàn lụi.

Phượng hoàng niết bàn, lực sinh mệnh rất mạnh, nhưng Gà Con niết bàn thì lực sinh mệnh lại pháp phù bất định, giống như lúc nào cũng có thể tắt đi.

....

Bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Cánh tay đen kịt kia giờ đã biến thành một đám sương đen mờ ảo, nhưng vẫn không ngừng cố giãy giụa khỏi lực luyện hóa.

Mà thân thể của Lâm Phàm đã sớm tiêu tán, chỉ còn một quả tim đỏ tươi, không ngừng co bóp trong lò luyện. Rồi chuyện để Lâm Phàm không thể ngờ được xảy ra, giọt thần huyết mà lão tổ Thánh Ma Tông truyền vào thân thể của Lâm Phàm trước khi bị giết bỗng xuất hiện lơ lửng bên cạnh trái tim, một luồng lực lượng từ viễn cổ bao lấy sinh cơ cuối cùng của hắn.

Giọt thần huyết kia tản ra ánh sáng chói mắt, nhưng trước lực luyện hóa vô biên, nó cũng dần dần muốn tan vỡ.

Cạnh trái tim là một bóng người mờ ảo đang đứng, đây là đạo tinh khí thần cuối cùng của Lâm Phàm ngưng tụ thành.

- Gà Con...

Lúc này, một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong lòng Lâm Phàm, đó là dấu hiệu tồn tại của Gà Con.

Phượng hoàng niết bàn, dục hòa trùng sinh.

Thế nhưng lực sinh mệnh của Gà Con lại rất mỏng manh, căn bản không thể chống đỡ làn niết bàn này, ngọn lửa niết bàn kia dập dờn như muốn tắt bất cứ lúc nào.

Giờ phút này, trái tim đầy máu đỏ tươi kia đập mạnh một cái, tạo ra ngọn lửa của nhất niệm thành đan.

- Gà Con, sống sót chờ chủ nhân mới nhé!

Lâm Phàm nói thầm, ngọn lửa từ thuật nhất niệm thành đan lặng lẽ bay đi, xuyên qua được cả lớp vỏ của Thiên Địa Dung Lô, lại qua tầng tầng không gian, sau đó dung hòa vào ngọn lửa niết bàn muốn tắt kia.

....

Cái cánh tay đen kịt kia đã sắp tan biến, nhưng Lâm Phàm biết, muốn diệt sạch sẽ đối phương, bản thân cũng chỉ có thể tan biến theo.

Đủ loại chuyện từ xưa đến giờ chọt như một cuốn phim quay chậm, hiện rõ trước mắt Lâm Phàm. Hắn còn muốn trở thành nhân vật có một không hai vũ trụ, nhưng có lẽ không có cơ hội nữa rồi.

- Luyện hóa...

Trong một sát na, bên trong Thiên Địa Dung Lô hóa thành một không gian hỗn độn, không có ánh sáng, không có lửa, không có bất kỳ vật gì, giống như tất cả đều trở về con số không, hỗn độn chưa thành hình.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng mười triệu exp."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 18."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 19."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 20."

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể tiến giai thành Tuyên Cổ Bất Diệt."

"Tuyên Cổ Bất Diệt: công pháp luyện thể mạnh nhất, biến ảo chân thân, vô pháp vô thiên."

"Đỉnh, chúc mừng cấp bậc thân thể tăng lên cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai."

....

Tại trong hỗn độn, một giọt máu đỏ tươi từ từ tràn ra, mà một luồng sương đen cũng bị lực luyện hóa làm tan vào hỗn độn.

Giờ khắc này, Thiên Địa Dung Lô chọt bùng sáng, một sợi tóc lạng yêu phiêu đảng bên trong lò.

Sợi tóc này tỏa ra hào quang khác thường. Trong một sát na, sợi tóc này tràn ra một dòng nước ấm. Dòng nước ấm này giống như có sinh mệnh, càng ngày càng nhiều, chậm rãi thành hình.

Một cái đầu, một cái thân, hai cánh tay, hai cái chân, một quả tim.

"Thình thịch!"

Trái tim co bóp.

Thân hình được tạo ra từ dòng nước ấm khoanh chân ngồi xuống, chính là Lâm Phàm.

Giờ phút này, Lâm Phàm không một mảnh vải trên thân, làn da sáng bóng như bạch ngọc, trên da thịt còn có những tia sáng lấp lánh.

Tiếp đó, luồng sương đen giống như được cho sinh mệnh mới, chậm rãi ngưng tụ thành một cánh tay, nhưng không còn là màu đen, mà hóa thành trắng hồng, rồi dần dần dung nhập vào trong tay phải của Lâm Phàm.

Một giọt thần huyết biến ảo thành một biển máu dậy sóng, dung nhập thân thể Lâm Phàm, trở thành máu trong cơ thể hắn.

"Đỉnh, tay phải chuyển hóa, Cánh Tay Tuyên Cổ."

"Đỉnh, dung nhập máu của trời xanh."

....

Không biết qua bao lâu, đôi mắt nhắm nghiền kia bỗng mở ra, hai luồng sáng vàng chói lọi tán phát, làm Thiên Địa Dung Lô phải hơi rung lên.

- Ta không chết?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn chung quanh, sau đó đi ra khỏi Thiên Địa Dung Lô. Khi thấy hoàn cảnh quen thuộc bên ngoài, Lâm Phàm kích động đến muốn phát khóc.

- Tiểu gia không chết.

Hắn không nhận được, hét to lên, tay phải nắm thật chặt. Bổng hư không nổ tung, như có một dòng lũ từ trong chỗ nứt tràn ra.

Lâm Phàm lập tức phát mộng.

- Chuyện quái gì vậy?

Lâm Phàm cho rằng cánh tay kia còn chưa có chết, vội cảnh giác nhìn quanh.

Thế nhưng chung quanh im ắng, không có chút động tĩnh nào. Lâm Phàm nhìn nhìn tay phải của mình, tuy không thấy gì thay đổi, nhưng cứ có cảm giác là lạ.

Hắn gợn tay, khẽ phẩy một cái vào không khí.

Một sát na sau, một màn kinh khủng đã xảy ra.

Không gian nơi vừa bị hắn phát tay nổ tung thành từng khúc, rồi hóa thành hư vô.

-Ặc...

Lâm Phàm không biết nói cái gì để diễn tả nội tâm mình lúc này nữa rồi.

Chợt hắn nghĩ đến Gà Con, sau đó nhìn quanh tìm kiếm, rồi thấy cách đó không xa có một đồng lửa vẫn đang rực cháy.

- Gà Con...

Lâm Phàm nhìn thấy trong ngọn lửa kia có một quả trứng màu đỏ, cũng bi thương không thôi.

- Gà Con, mày đừng chết đấy....

Lâm Phàm nâng lên tay phải lau khô mắt.

"Àm.."

Hư không lại vỡ nát thành từng khúc.

Lâm Phàm vừa nhìn, lập tức tròn tròn mắt. Cái này cũng quá là hồ người ta, nhẹ nhàng vung tay một cái, hư không liền nổ tung, cái này...

Bất quá giờ phút này, Lâm Phàm không có tâm trí nghĩ nhiều như vậy, lấy tay trái nhẹ nhàng vuốt ve lấy vỏ trứng trong ngọn lửa đang cháy kia.

- Gà Con, mày chết thảm quá...

Lâm Phàm khóc lóc thảm thiết, kẻ lẻ:

- Nhưng mày yên tâm, hình tượng huy hoàng của mày sẽ mãi mãi lưu lại trong lòng của tao...

Đúng lúc này, từ trong cái vỏ trứng kia lại truyền ra âm thanh.

- Ô ó o...

Âm thanh này có chút không vui, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút bi thương.

- Gà Con, mày không chết sao...

Lâm Phàm sùng sốt, rồi hét lên mừng rỡ.

- Ô ó o...

Lại có tiếng kêu truyền ra từ trong vỏ trứng, mà âm thanh này giống như đang nói: "Mau cứu em ra ngoài, em sống, nhưng lực sinh mệnh không đủ, làm cơ thể có chỗ thiếu hụt, không phá được vỏ."

-----oo0oo-----

☀ Mọi đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Mạnh mẽ quá cũng mệt mỏi

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Gà Con, trước tiên mày đợi trong đó đã, tao cần yên tĩnh nghĩ vài chuyện.

Biết Gà Con không sao, Lâm Phàm cũng thở phào một hơi. Sau đó, hắn muốn tranh thủ suy nghĩ những chuyện đã xảy ra trong Thiên Địa Dung Lô. Quả thật hắn rất nghi hoặc, không rõ đã có chuyện gì xảy ra, để bản thân hắn có biến hóa lớn như vậy.

Đầu tiên là tu vi, vẫn là Nhập Thần sơ giai, thế nhưng sao mà vừa nhấc tay đã khiến hư không nổ tung, thật quá khó tưởng tượng rồi.

- Ô...

Ngay khi Lâm Phàm tự nhìn vào bên trong cơ thể mình để kiểm tra, lại phát hiện máu tươi trên người mình có chút khác thường. Hắn có thể cảm giác rất rõ, máu của hắn đang không ngừng hấp thu chân nguyên trời đất, đồng thời mỗi giọt máu lại giống như một mảnh trời đất riêng biệt, chẳng qua những mảnh trời đất này đều đang ở dạng hỗn độn mờ mịt, căn bản không nhìn ra có điều gì khác thường.

Lúc này, lỗ chân lông mở rộng, một luồng chân nguyên của trời đất dừng mảnh tràn vào trong.

"Đỉnh, chúc mừng gia tăng một vạn exp."

Lâm Phàm há hốc mồm, không đánh quái không cắn thuốc mà exp tự tăng, quả thực là không có khả năng.

Như vậy chẳng phải mỗi phút mỗi giây đều không ngừng bị động tu luyện, cường giả Đại Thiên Vĩ cũng không có khả năng này.

Quá con mẹ nó tuyệt vời!!

Lâm Phàm cố nén hưng phấn về một cuộc sống thăng cấp rất nhanh sắp tới, kiểm tra tay phải của mình.

Nhìn kỹ mới rõ, tay phải của hắn không biết từ lúc nào xuất hiện thêm những cái vảy li ti cùng màu với màu da.

Vừa lúc đó, cánh tay nhấp nháy một luồng hào quang màu đỏ nhạt.

- Đồ chơi gì thế này?

Lâm Phàm tròn mắt, cũng cả kinh, cánh tay đen xì bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa kia, tại sao lại chạy lên tay phải của mình?

Lâm Phàm căng thẳng, vội dùng hệ thống kiểm tra, rốt cuộc tìm ra vấn đề.

"Cánh Tay Tuyên Cổ: lai lịch không rõ, vĩnh hằng vô địch, trạng thái không trọn vẹn."

- Cánh tay Tuyên Cổ?

Lâm Phàm định vung tay kiểm tra, nhưng nghĩ đến màn hư không nổ nát ban nãy, vội vàng dừng suy nghĩ này lại.

Cánh tay này cũng biết điều đấy, biết không đánh lại tiểu gia thì hạ vũ khí đầu hàng. Có điều cái bước dung hợp này thật là chưa kịp thích ứng, xem ra cần quen với việc khống chế lực lượng một chút mới được.

- Ô ó o...

Gà Con lại kêu lên, cắt đứt luồng suy nghĩ của Lâm Phàm.

Nó rất bất mãn với việc Lâm Phàm để mặc nó ở một bên, không thêm hỏi han đến, cũng không cho nó ra ngoài.

- Gà Con, đừng vội, để tao nghĩ nốt đã.

Lâm Phàm kêu lên, sau đó lại lâm vào trầm tư.

Việc khẩn cấp trước mắt là khống chế cánh tay phải này, bằng không vừa nhấc nhẹ lên, liền trời sụp đất nứt, còn chơi cái gì nữa.

Hắn bắt đầu thử nghiệm khống chế lực lượng.

"Àm âm âm..."

Không gian hình như rất yếu ớt, không ngừng nổ tung, mà theo đó Lâm Phàm cũng quen với việc khống chế cánh tay này.

Học xong cách khống chế, hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi. Giờ hắn mới để ý tiếp đến việc Bất Diệt Ma Thể tiến giai thành Tuyên Cổ Bất Diệt. Mà hắn nhớ lại, cũng chính nhờ lần tiến giai này để hắn sống sót được qua đợt luyện hóa toàn lực kia. Tuyên Cổ Bất Diệt chống chọi được lực luyện hóa của Thiên Địa Dung Lô, tuyệt đối không phải cường đại bình thường.

Càng nghĩ, hắn càng mừng rỡ đến hai mắt tỏa sáng.

Sau này, rốt cuộc có thể chính thức "họa hại nhân gian", à không, là "cứu nhân độ thế" không cần kiêng nể gì rồi, hồ hồ hồ.

Tự sướng trong đầu xong, Lâm Phàm đứng lên, hai tay phui phui cái mông, chuẩn bị cứu Gà Con ra.

- Ái ui, tay phải này cũng phiền thật, phui mông một cái mà cũng đau mông. Quên, Gà Con, chớ hoảng sợ, tao cứu mày đây.

Lâm Phàm vừa nói vừa lấy ra cái hạt giống sinh mệnh được Thánh nữ Man Hoang tộc gửi gắm lần trước.

Lâm Phàm đã nghiên cứu cái hạt giống này rất lâu, nhưng cũng không tìm ra cái gì. Hiện giờ Gà Con đang bị thiếu hụt lực lượng sinh mệnh, mà cái hạt giống này có tên rất liên quan, cho nên hắn định thử xem có thể giúp Gà Con thoát ra khỏi vỏ được không.

Tay phải hắn cầm lấy hạt giống, mà cái hạt giống này như có sinh mạng, hơi run lên, giống như biết có chuyện gì sắp phát sinh.

"Rắc..."

Một tiếng nứt vỡ vang lên, hạt giống sinh mệnh cứng rắn bỗng vỡ nát, hóa thành một dòng sông sinh mệnh bao lấy vỏ trứng kia.

- Ô ó o...

Gà Con trong vỏ giống như cảm nhận được, vui mừng kêu to lên.

"Àm..."

Tích tắc sau, một ngọn lửa ngập trời bốc lên hùng hực.

- Ô ó o...

Một tiếng kêu to vang vọng trong trời đất.

Trong ngọn lửa ngập trời kia, một cái bóng tỏa ra hào quang chói mắt, giống như là bất kỳ vật gì trong trời đất đứng ở trước mắt nó đều sẽ phải thất sắc.

Lâm Phàm rất kích động nhìn cái bóng trong ngọn lửa kia.

Phượng hoàng, là phượng hoàng chân chính.

Gà Con cuối cùng giống truyện vịt con xấu xí hóa thiên nga rồi, hai cái cánh hùng vĩ, thân hình thon mảnh, cái đuôi rực lửa, quá là bá đạo, giống như muốn vạn vật đều phải thần phục dưới chân nó.

Mặc dù chỉ là cái bóng trong ngọn lửa, còn chưa nhìn rõ ràng, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, nhất định là Gà Con tiến hóa rồi.

- Gà Con, tao biết ngay mày sẽ không làm tao thất vọng mà.

Lâm Phàm kích động nắm chặt hai tay, cảm giác hưng phấn này khó mà diễn tả bằng lời.

- Ô ó o...

Gà Con cũng vui vẻ kêu to.

Thế nhưng, ngay khi ngọn lửa kia biến mất, thần sắc kích động của Lâm Phàm lập tức thay đổi.

- Chuyện này...

Mặt Lâm Phàm dần ra, có một loại xung động muốn chết.

Gà Con vẫn là Gà Con, chỉ có cái đuôi trĩu lúi kia giờ mọc ra thêm một cái lông dài, xem như đánh dấu lần niết bàn đầu tiên.

Gà Con nhảy vọt lên giữa không trung, giống như là ngủ say đã lâu, giờ vươn vai bẻ lưng, sau đó đậu lên vai Lâm Phàm, dùng cái đầu nhỏ dụi dụi lên má hắn.

- Ô ó o...

Bao nỗi kỳ vọng của Lâm Phàm đã bị bộ dạng lúc này của Gà Con phá vỡ trong nháy mắt.

Một con gà không lông có thêm một cái lông đuôi...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Ngộ đồng thần thụ

Dịch giả: †Ares†

oOo

"Cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn."

Không ngờ sau khi Gà Con niết bàn thì tu vi lại tăng vọt đến bậc này, tuy rằng bộ dạng vẫn si-đa như trước.

Không, là si-đa thêm một cái lông màu tím, trên mặt còn có những đường vân màu đỏ, phối với cái thân gà trĩu lông, khiến tổng thể càng thêm quái dị.

- Gà Con, tuy mày càng lớn càng dị, nhưng yên tâm, đại ca không có vứt bỏ mày đâu.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con. Mà Gà Con giống như nghe hiểu, dùng cái đầu nhỏ của mình đụng lên cổ Lâm Phàm, tỏ vẻ bất mãn.

Lâm Phàm cười cười, ánh mắt lại bị một cái cây chỉ cao chừng ngón tay cái, không biết mọc ra ở trước mặt hắn lúc nào hấp dẫn.

- Đây rốt cuộc là vật gì? Lại phát ra lực sinh mệnh cuộn cuộn, còn hơn cả hạt giống sinh mệnh trước khi vỡ nát?

Cái cây này thẳng tuột, không có một cái lá nào, vỏ ngoài nhìn rất cũ kỹ, giống như là sắp mục nát.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện Ngô đồng thần thụ."

"Ngô đồng thần thụ: Cây non, ẩn chứa lực sinh mệnh vô cùng, diệu dụng hàng vạn hàng nghìn."

Diệu dụng hàng vạn hàng nghìn? Là những diệu dụng nào? Ít ra phải nói rõ một chút chứ.

Lâm Phàm vừa nghĩ vừa chạm tay vào cái cây kia. Thế nhưng tay vừa chạm đến ngô đồng thần thụ, phần rễ của cái cây kia đột nhiên dài ra, rồi bám lên cánh tay của Lâm Phàm, sau đó ở dưới ánh mắt khiếp sợ của hắn mà biến mất trong nháy mắt.

- Đi đâu rồi?

Lâm Phàm tìm kiếm khắp nơi, nhưng ngô đồng thần thụ này cứ như là đã tan biến hoàn toàn.

Chợt hắn mỉm cười, nắng:

- Tiểu tử nghịch ngợm.

Bởi vì hắn vừa nhìn vào trong cơ thể, thấy nơi vốn nên là một mảnh trời đất hỗn độn trông trái như mọi võ giả khác, lại có thêm một gốc cây cắm rễ ở chính giữa. Cái cây kia tỏa ra hào quang màu xanh, trong vùng hỗn độn này lộ vẻ chói mắt khác thường.

Khi Lâm Phàm cảm thụ được nó, nhất thời tâm thần đại chấn, lực sinh mệnh thật cường hãn.

Mà ở một khắc này, cái cây kia rung lên mãnh liệt, tạo ra một luồng lực hút khổng lồ như xé rách không gian, để Lâm Phàm cảm giác chân nguyên của đất trời giống như sóng biển mãnh liệt vọt tới mình, rồi nháy mắt chuyển hóa thành exp.

Hiện tại, mỗi lần lỗ chân lông của Lâm Phàm hô hấp, chi gia tăng được một vạn exp, nhưng có cái cây này phụ trợ, exp lại tăng tới hai vạn.

- Hít...

Giờ khắc này, Lâm Phàm hít một hơi lạnh, cái cây này thật khủng bố, nếu không ngừng lớn lên thì còn tới mức nào cơ chứ.

Chẳng lẽ sau này còn tăng gấp mười, gấp trăm, gấp nghìn, gấp vạn số này?

Chẳng phải sau này không làm gì, exp cũng tự bay nhanh?

Ngô đồng thần thụ này rõ ràng là thần vật dành riêng cho Lâm Phàm. Rất rõ ràng, nếu là người khác, tốc độ luyện hóa chân nguyên có hạn, chỉ sợ chưa kịp đợi cái cây này lớn, đã bị lượng chân nguyên trời đất nó hút vào làm bạo thể mà chết. Còn Lâm Phàm có hệ thống chuyển hóa chân nguyên làm exp, không cần lo chuyện này xảy ra.

- Ô ó ó...

Gà Con kêu to, tựa hồ rất không thích cái nơi đồ nát này, đồng thời đánh thức Lâm Phàm đang chìm trong suy nghĩ.

- Được rồi, đừng nóng vội, giờ chúng ta đi ra.

Lâm Phàm xoa đầu Gà Con.

....

Chuyến đi tới Tầng Hải Yêu Địa này quả là lần hung hiểm nhất mà hắn gặp. Vốn là đến tìm bảo tàng của Thất Thánh, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, ngay cả phân thân của Thất Thánh cũng bị cái bàn tay đen kịt kia diệt mất.

- Ài..

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm không khỏi thở dài. Gừng càng già càng cay mà, Thất Thánh tuy là nhân vật đã tồn tại từ rất lâu trước đây, nhưng gặp phải cái bàn tay sống còn lâu hơn, coi như là một loại bị kịch.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thả con chó đen ra ngoài, về mặt đêm chiều nhìn nó:

- Sao, có phải rất bi thương không?

Trong tích tắc chó đen xuất hiện, Lâm Phàm có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình bi phẫn của nó.

Con chó đen chột nhìn về bộ xương trắng đã mục nát lẫn trong cung điện đổ nát kia, mắt lóe lên vẻ phẫn nộ vô tận.

- Đây là một cái phân thân của ngươi hả, nhưng đừng lo, ngươi còn mấy cái mặt thất nữa, tiểu gia nhất định sẽ tìm ra hết giúp ngươi.

Lâm Phàm cười nói.

- Gâu gâu...

Chó đen tức giận gầm rú lên, móng vuốt ở bốn chân không ngừng cào lên mặt đất, phát ra những âm thanh chói tai.

- Ô ó o...

Gà Con đang nghỉ ngơi trên vai của Lâm Phàm, nhìn chó đen càn rỡ như thế thì giương cánh kêu to.

Chó đen nhìn thoáng qua Gà Con, cuối cùng cúi thấp đầu, nhưng trong mắt còn lóe lên vẻ phẫn nộ mà một con chó không nên có.

Lâm Phàm vung tay lên, chó đen lại về tới túi chứa đồ.

Chuyện càng lúc càng vui rồi đây...

Cánh Tay Tuyên Cổ này cường đại như thế, rốt cuộc là vị trâu bò nào có thể phong ấn nó ở đây?

Mà nhìn tình huống trước mắt, Cánh Tay Tuyên Cổ này sợ là còn không phải duy nhất.

Lâm Phàm nghĩ tới Xi Vưu, cái tên đó bị phân thành bốn năm phần, mỗi bộ phận lại bị người phong ấn ở một chỗ.

Mà riêng một cánh tay đã khủng bố vượt qua thực lực Đại Thiên Vị đại viên mãn như thế, nếu toàn bộ thoát phong ấn rồi tập hợp lại, thì còn khủng bố tới cỡ nào chứ?

Đương nhiên đây đều chỉ là suy đoán của Lâm Phàm, tình huống cụ thể thì ai mà biết được.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhìn lên trên vách đá kín mít ở đỉnh đầu, rồi búng một ngón tay bên tay phải ra.

"Uỳnh..."

Cánh Tay Tuyên Cổ bạo phát ra uy lực vô tận, phá vỡ không gian, vách đá kia không ngừng nổ tung.

....

Lần thám hiểm này, sáu đại tông môn và Yêu gia đều tiền mất tật mang, tổn thất thảm trọng, đệ tử trở về mười không còn một.

Các trưởng lão của sáu đại tông môn vốn bị bảo tàng che mờ khôn ngoan, giờ cẩn thận suy nghĩ lại, mới hoảng sợ phát hiện, chuyện này ngay từ đầu đã không đơn giản.

Tiến vào Táng Hải Yêu Địa khi nào hạn chế tu vi?

Chỉ cảnh giới dưới Đại Thiên Vị mới có thể đi vào, đây không nghi ngờ là chọn lựa con mồi.

Thế nhưng giờ có nghĩ ra, có hối hận cũng chẳng ích lợi gì, bởi vì tất cả đều đã chậm.

Mà vừa lúc này, Táng Hải Yêu Địa không ngừng chấn động, sóng biển lại dựng lên.

Trong lòng mọi người kinh hãi, không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

"Àm..."

- Ha ha ha, ra được rồi...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 233: Côn bằng thổ nạp

Dịch giả: †Ares†

oOo

Cảm thụ được ánh nắng ấm áp, hít thở không khí tươi mới, Lâm Phàm lập tức sảng khoái lên rất nhiều.

- Ô, còn có người.

Lúc này, Lâm Phàm mới chú ý tới nơi này còn đang có rất nhiều người tụ tập. Nhìn kỹ, hóa ra là người của sáu tông, còn có gia chủ Yêu gia.

Trong lúc Lâm Phàm đánh giá bọn họ, những người kia cũng đang cảnh giác quan sát kẻ vừa xông lên từ dưới mặt đất kia.

Một gã đệ tử nhìn mặt đất bị đánh xuyên sâu không thấy đáy, mặt mũi tối sầm, không khỏi hít một hơi lạnh.

Không ai biết Táng Hải Yêu Địa nằm sâu bao nhiêu mét dưới lòng đất, nhưng nhìn vào cái hố kia, sợ mà phải đến mấy vạn trượng. Thế nhưng hiện giờ, tình huống trước mắt, lại làm cho tên đệ tử kia có chút hoảng sợ rồi.

Người kia, chẳng lẽ đi lên từ khoảng cách mấy vạn trượng sao?

Không dám tin, thật sự là làm cho người ta không dám tin a.

Lâm Phàm lơ lửng trong hư không, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt bình thản. Gà Con trên vai hắn cũng gấp cánh, đôi mắt to tròn biến thành sắc bén vô cùng.

Các trưởng lão của sáu tông và gia chủ Yêu gia không ngừng ngẫm nghĩ, suy đoán xem người này rốt cuộc là ai? Tại sao lại đi lên từ dưới Táng Hải Yêu Địa?

Hay là người trước mắt này chiếm được một ít bảo bối tuyệt thế dưới đó?

Suy nghĩ đến bảo bối, bảy người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện sát khí. Bọn họ không đoạt được bảo bối gì, đệ tử còn tổn thất thảm trọng, sao có thể để một người ngoài chiếm được tiện nghi.

Trong một sát na, bảy người lập tức bay quanh vây Lâm Phàm lại.

- Giao bảo bối ra đây.

Thanh Hòa trưởng lão lớn tiếng quát.

Tuy lão nhìn không thấu tu vi của Lâm Phàm, nhưng điều kiện tiến vào Táng Hải Yêu Địa là cảnh giới dưới Đại Thiên Vị, như vậy trước mắt người này nhất định là cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Hơn nữa, tính toán thời gian thì bất kể là chiếm được bảo bối gì cũng chưa kịp luyện hóa, bảo bối khẳng định còn trên thân người này.

- Tiểu huynh đệ, nơi đây là địa bàn của sáu tông chúng ta và Yêu gia, kính xin giao ra những vật trong Táng Hải Yêu Địa.

Một gã trưởng lão mặc áo bào màu lam nói.

Áo bào của lão nhìn rất bình thường, chẳng qua là có thêu hình một con côn bằng, nhìn rất sống động, đang mở cái miệng rộng hút lấy vạn vật, phảng phất như là muốn hút hết cả trời đất.

Đây là Côn Bằng Tông, một tông môn cực kỳ cường đại trong Đông Linh châu. Nghe đồn lão tổ của tông này là con lai giữa côn bằng và con người, một thân tu vi kinh thiên động địa, ẩn nấp trong hư không, tìm kiếm con đường vĩnh hằng.

....

Lâm Phàm khẽ cười, xem ra mấy lão già này muốn ăn cướp đây.

Điểm này làm cho Lâm Phàm rất là khó chịu. Cả đời tiểu gia, cho tới bây giờ chỉ có đánh cướp người khác, còn không có người có thể đánh cướp tiểu gia.

- Nói thừa với hần làm gì, giết, sau đó dựa vào vận khí xem ai đoạt được bảo vật.

Thanh Hòa trưởng lão của Liệt Diễm Tông tính tình nóng nảy, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh. Nhìn về mặt tươi tỉnh của đối phương, lão có thể cam đoan, tiểu tử này tuyệt đối chiếm được bảo bối tuyệt thế.

Trưởng lão của mấy đại tông môn khác khẽ gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với cách làm của Thanh Hòa trưởng lão.

Lâm Phàm nhìn những người này, tu vi đều là Đại Thiên Vị sơ giai, lại còn liên thủ, không phải dễ đối phó.

Thế nhưng hần cũng không lo, cánh tay Tuyên Cổ của hần cũng chẳng phải dễ chơi. Muốn giết người cướp của, còn phải xem có bản lĩnh này hay không rồi.

- Các ngươi nói gì? Ta không có nghe rõ ràng.

Lâm Phàm khinh thường nói, móc móc cái lỗ tai.

Xem ra không phát uy một chút, còn thật không biết tiểu gia là ai.

Liệt Diễm Tông, Côn Bằng Tông, Thông Thiên Đảo, Tiên Linh Tông, Huyền Tiên Các, Tụ Tụ Tông.

Những tông môn này đã quen với việc cao cao tại thượng, không để tán tu vào mắt.

Gia chủ Yêu gia, Yêu Thiên lúc này cũng vậy, vì bảo bối, chỉ có thể mạnh mẽ cướp lấy.

- Ô ó o...

Gà Con đứng ở trên vai Lâm Phàm, hơi ngẩng đầu, kêu to vài tiếng. Gà Con cũng không ngu ngốc, sao nó có thể nhìn không ra, Lâm Phàm căn bản là không để những người trước mắt này vào mắt, bởi vậy nó cũng muốn hung hăng càn rỡ một phen.

Cái cánh không lông kia duỗi ra, ngoắc ngoắc, ý bảo có bản lĩnh thì đều đến đây đi, chúng ta một người một gà tận lực bồi tiếp.

Mà giờ khắc này, một câu này của Lâm Phàm cũng đã làm cho trưởng lão sáu tông cảm giận không thôi. Chỉ là một tán tu, cũng dám nói chuyện kiểu đó với bọn lão.

- Giao bảo bối ngươi lấy được ra đây.

Trưởng lão Huyền Tiên Các lạnh lùng nói.

- À, sao không nói sớm, cho ngươi.

Lâm Phàm lấy ra mấy viên "Đại Phàm Ca", sau đó cứ như vậy tiêu sái ném tới.

- Những đan dược này đều là thần đan, ta mới dùng hơn mười viên, còn dư lại mấy viên cho các ngươi cả đấy.

Lâm Phàm cười nói.

Trưởng lão sáu tông nhướng mày, lùi lại, cảnh giác vạn phần đối với đan dược không rõ lai lịch này.

- Đồ khốn khiếp, dám trêu đùa chúng ta, đem bảo bối lấy được giao ra đây.

Vương trưởng lão của Côn Bằng Tông tức tối quát.

Chỉ mấy viên đan dược đã nghĩ dọa lui bọn lão, quả thực là muốn chết.

- Một khi đã như vậy, ngày hôm nay ngươi để cái mạng nhỏ lại đây đi.

Vương trưởng lão hừ một tiếng.

- Côn bằng thổ nạp.

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc, Vương trưởng lão vận dụng lực lượng quy tắc, đánh ra một chương, hình thành ảo ảnh một con côn bằng. Côn bằng há miệng ra, nước biển quanh mình nó không ngừng quay cuồng.

Một chiêu này là chiêu thức thượng đẳng của Côn Bằng Tông, luyện đến mức tận cùng, có thể biến hóa thành côn bằng, cắn nuốt thiên địa. Tuy Vương trưởng lão đã tu hành tới cảnh giới rất cao, nhưng còn xa mới đến cảnh giới cao nhất.

- Ha ha, đây là chiêu thức mạnh nhất của ngươi sao?

Lâm Phàm nhìn ảo ảnh côn bằng che trời trước mắt thì chỉ thần nhiên cười lớn.

Sắc mặt của Vương trưởng lão hơi đổi. Lão ta cho rằng người này sẽ hóa thành tro bụi khi lão ra chiêu, thế nhưng cái vẻ trấn định của người này để lão ta có cảm giác không ổn.

Không có khả năng.. Hẳn là suy nghĩ nhiều.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị, ở trong mắt lão ta giống như con kiến, có thể lật lên sóng gió gì chứ.

Giờ phút này, Lâm Phàm khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nâng tay phải lên.

Trong một sát na, một màn kinh khủng làm người ta chấn động tâm thần xuất hiện.

- Trấn áp!

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Đây hoàn toàn là hiểu lầm a

oOo

Thiên địa biến sắc.

Một cái vòng xích quý tặc màu đen, quấn quanh cánh tay trắng tinh như ngọc. Một sát na, toàn bộ thiên địa đều giống như hít thở không thông, lâm vào tĩnh lặng.

Ở một khắc Lâm Phàm nâng tay phải lên, hư không giống như bị đè ép. Từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra một cỗ khí tức làm cho người ta sợ hãi.

Trưởng lão sáu tông và gia chủ Yêu gia biến sắc, bọn lão chỉ cảm giác vùng trời đất này giống như bị cầm cố.

- Trấn áp.

Lâm Phàm nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh rất bình thường, nhưng hai từ này lại giống như tiếng sấm nổ vang trong nội tâm của mọi người.

- Ngaooooo...

Ảo ảnh con côn bằng kia không ngừng vặn vẹo, sau đó từ từ vỡ nát, hóa thành những điểm sáng phiêu tán trong hư không.

- Sao có thể như vậy chứ...

Vương trưởng lão hoảng sợ, lão tuyệt đối không tin rằng Côn Bằng Thổ Nạp của mình lại có thể bị đánh tan.

Vương trưởng lão gầm lên, đây là dã kích vô cùng lớn với lão, một kẻ giống như con kiến hôi, làm sao có thể mạnh đến vậy được.

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết. Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp!

Hai mắt Vương trưởng lão đỏ bừng, cánh tay trái tự động lìa ra khỏi thân thể, lập tức một luồng lực lượng thần bí truyền lại từ trong hư không, còn cánh tay trái kia giống như đồ tể, nháy mắt tiêu tán.

Mọi người thấy một màn này thì kinh hãi không thôi.

- Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp, đây là công pháp bất truyền của Côn Bằng Tông, lấy bản thân làm vật dẫn, hiến tế gọi ra hung thú thượng cổ côn bằng từ chỗ tối tăm, để con hung thú này thả xuống một luồng ý chí. Đồ tể càng tốt, ý chí kia của côn bằng cũng càng mạnh. Không ngờ người này lại bức Vương Minh Hải tự đoạn một cánh tay, dùng cái giá lớn này đổi lấy ý chí côn bằng hàng lâm.

Trưởng lão Tự Tại Tông tròn mắt, hô lớn.

Còn Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt thì chỉ biết cầm nín, người này tự mình hại mình làm gì kia chứ?

Mà lúc này đây, không khí khẽ chấn động, hư không ngay phía trước Vương Minh Hải đột nhiên nứt ra một khe hở, từ đó trào ra một luồng lực lượng làm người ta hít thở không thông.

Một sát na sau, thân ảnh một con hung thú viễn cổ dần dần xuất hiện, ngửa đầu gầm rú, uy thế cường đại tới nỗi khiến trưởng lão các tông kia bị chấn phải không ngừng lùi về sau.

Còn đám đệ tử tông môn thì mặt trắng bệch, tâm thần chấn động.

- Côn bằng.

Vương trưởng lão nổi giận gầm lên một tiếng, một đạo ý chí kia của côn bằng lập tức bộc phát ra khí thế hủy diệt tất cả.

- Đừng quá làm càn.

Lâm Phàm có chút không vui, người này hơi quá đáng rồi.

- Trần áp...

"Àmmmmmm..."

Thiên địa biến sắc, hư không vỡ nát, đạo ý chí côn bằng kia bị trúng một chương từ trên trời giáng xuống.

- Không thể nào...

Vương Minh Hải nhìn một màn trước mắt, phụt máu, mắt tròn trừng đến muốn rớt cả ra.

Đạo ý chí côn bằng kia vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp phát huy, đã bị nghiền ép vỡ nát trong nháy mắt, cả một chút phản kháng cũng không có.

Mà hủy diệt đạo ý chí kia xong, một chương kia còn chưa hết lực, tiếp tục vỡ xuống Vương Minh Hải.

- Khôngggggg...

"Àm..."

- Mạnh như vậy...

Lâm Phàm ngăn người, hẳn không nghĩ chỉ vỗ nhẹ ra một chương mà lại mạnh đến thế, diệt xong đạo ý chí kia, dư lực còn trấn áp luôn Vương trưởng lão. Hơn nữa, một chương kia còn không phát huy toàn bộ lực lượng.

"Người kia hẳn là không sao đâu."

Lâm Phàm nhìn tình huống, không khỏi nghĩ tới số phận của trưởng lão kia.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Đại Thiên Vị sơ giai Vương Minh hải."

"Đinh, exp gia tăng một trăm triệu."

"Đinh, chúc mừng lấy được 'Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp'."

"Đinh, chúc mừng lấy được 'Côn Bằng Thổ Nạp'."

Lâm Phàm há hốc miệng, đã chết? Cứ như vậy chết rồi?

Chính mình không có muốn giết chết đối phương mà? Thật sự là mang danh giết người quá oan uổng rồi.

Mà Cánh Tay Tuyên Cổ này sao mà mạnh đến vậy, đã khổng chế lực lượng rồi, vậy mà tùy tay vỗ một cái, miếu sát cường giả Đại Thiên Vị sơ giai? Như vậy, theo tu vi mình tăng lên, chẳng phải có thể hoành hành không cần lo nghĩ?

-Ài, thôi quên đi, kẻ này định giết mình trước, làm còn thành thạo như thế, hiển nhiên giết người cướp của đã quen, sớm tội ác quán thân, coi như thay trời hành đạo.

Lâm Phàm cũng chỉ có thể lấy cái lý do sát seo này thuyết phục mình.

Về phần rơi ra hai bản công pháp, thật ra khiến Lâm Phàm có chút ngoài ý liệu, không ngờ vận khí của mình tốt như vậy.

Giờ khắc này, trưởng lão của các tông môn khác bị một chương này dọa cho mặt tái nhợt, sau đó đồng loạt đưa mắt nhìn về Vương trưởng lão bị chôn sâu dưới đất. Khi bọn lão không cảm giác được khí tức của Vương trưởng lão nữa thì sắc mặt cũng đại biến.

- Chết rồi...

Bọn lão không ngờ Vương trưởng lão một đời tung hoành cứ thế chết đi.

- Người giết Vương trưởng lão...

Lúc này, đám đệ tử Công Bằng Tông hoảng sợ nhìn hiện trường, rồi giận dữ hét lên với Lâm Phàm.

Còn trưởng lão của năm tông và gia chủ Yêu gia, trong lòng có chút do dự. Theo bọn lão, đám đệ tử Công Bằng Tông này, chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ.

Cứu, hay là không cứu?

Nhưng dù muốn cứu, thì lấy cái gì để cứu? Thực lực của người trước mắt quá kinh khủng, dù Vương trưởng lão đã hiến tế một cánh tay để thi triển bí pháp cực mạnh mà còn bị đập chết, càng không cần nói bọn họ.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Lâm Phàm không ngóc, ngóc chính là thế giới này

oOo

Trưởng lão năm tông và gia chủ Yêu gia giờ phút này liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng gật gật đầu.

Bọn lão quyết định rồi, không cứu, có thể bảo trụ tính mạng của bản thân mới là việc quan trọng nhất.

Lúc này, bọn lão thật sự không nghĩ ra, người này rốt cuộc là ai, lật tay một cái đã đập chết Vương Minh Hải? Mà quan trọng nhất là, Táng Hải Yêu Địa không phải chỉ dưới Đại Thiên Vị mới vào được sao?

Đám đệ tử Công Bằng Tông dùng ánh mắt căm thù nhìn Lâm Phàm. Vương trưởng lão chết, kẻ trước mắt này tội ác ngập trời, bọn họ phải khắc ghi sâu trong lòng, từ nay về sau Công Bằng Tông cùng kẻ này không chết không ngừng.

Giờ phút này, Lâm Phàm rất muốn nói: "Đây là một cái hiểu lầm".

Thế nhưng những lời này vừa tới cổ họng đã bị hắt nuốt xuống.

Trừ mình ra, đám này biết thực lực thật sự của mình thế nào, bản thân mình là ai đâu?

- Bản tọa vốn không muốn giết người, nhưng người này làm nhiều việc ác, quen giết người cướp của, lấy mạng hiếp yếu, tội nghiệt quán thân, bản tọa lần này coi như là thay trời hành đạo.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh, rất nỗ lực tạo ra bộ dạng cao thâm bí hiểm.

Gà Con thì còn đang trợn mắt há hốc mồm, không ngừng ngẩng lên cúi xuống cái đầu nho nhỏ, hết nhìn "đại ca" của mình đến nhìn lão già chết đến không thể chết lại trên mặt đất.

Nó không ngờ đồng bọn của mình lại mạnh đến thế, vừa ra một chương, trời long đất lở.

Nhưng đối với nó, đồng bọn càng mạnh, nó càng vui vẻ. Chỉ có như vậy mạng gà của nó mới càng thêm an toàn.

Gà Con làm ra cái vẻ đáng yêu dụi dụi đầu vào mặt Lâm Phàm, chân gà lại tiến sát vào thêm một chút, cố để tăng tình cảm.

- Vị trưởng lão này, người nói sao?

Lâm Phàm cười cười nhìn về phía Thanh Hóa trưởng lão của Liệt Diễm Tông.

Tinh tinh của Thanh Hóa trưởng lão vốn nóng như lửa, giờ phút này mặt cũng tái nhợt, phần nộ, không cam lòng, cuối cùng sợ sệt gật gật đầu.

- Đúng.

Rõ ràng, không có ai muốn vì người ngoài mà lãng phí cái mạng nhỏ của mình.

Lâm Phàm nhìn nhìn đám trưởng lão tông môn, rồi chợt trông thấy Tần vương vẫn chưa từng nói tiếng nào, đang đứng im không nhúc nhích, thì định nói cho đối phương biết, con của ngươi đã sớm chết rồi.

Nhưng đến khi hắn thấy được ánh mắt lo âu của Tần vương, lại không khỏi mềm lòng.

Chuyện giữa hắn và Tần Thần vương triều rất phức tạp. Con trai của Tần vương bạo ngược, lạm sát kẻ vô tội, Lâm Phàm báo thù cho một trăm lẻ tám dân thôn, không có gì đáng trách.

Mà Tần vương vì con mình báo thù, cũng là chuyện phải làm, ân ân oán oán ai cũng không nói được rõ ràng.

Lại nhìn đến Tần vương, Lâm Phàm coi như đã rõ, Tần vương ngày đó là thể thân, Tần vương hiện giờ mới là Tần vương thật sự.

- Tần vương, ngươi không cần chờ nữa, con của ngươi thiên tư tuyệt đỉnh, được đại năng Thất Thánh coi trọng, trở thành đệ tử thân truyền, mang đi dạy dỗ. Thất Thánh cũng truyền lời, con của ngươi sát khí tội nghiệt quá nặng, dễ gặp Thiên khiển, nếu ngươi muốn con của ngươi bình an, trở về phải đối xử tử tế với dân chúng, thay con mình giảm bớt tội nghiệt.

Lâm Phàm thuận miệng nói dối.

Tần vương nghe được lời này của Lâm Phàm, ánh mắt lo âu lóe ra một tia thần quang, nhưng vẫn có chút hoài nghi nhìn Lâm Phàm.

- Có tin hay không là tùy ngươi.

Lâm Phàm phát tay, cũng không muốn nói thêm, bởi vì đã nói dối thì càng nói càng nhiều sợ hờ.

Tần vương nhìn Lâm Phàm, do dự một thoáng, sau đó ôm quyền cáo biệt.

Lâm Phàm không biết Tần vương có tin không, nhưng dưới loại tình huống này, có một câu của người chính là được cấp thêm vô hạn hy vọng.

- Đệ tử Côn Bằng Tông, bản tọa sẽ không giết các ngươi. Nếu các ngươi muốn báo thù, vậy tăng tu vi lên, bản tọa có thể cho các ngươi cơ hội.

Lâm Phàm nói. Thế nhưng cũng không phải là hắn đột nhiên bạo phát thiện tâm, mà là để cho bọn họ về báo cáo với tông môn, lại để đại năng của Côn Bằng Tông tới đuổi giết mình, khi đó ngang với có một nhóm lớn exp "free ship" đến tận cửa.

- Về phần các ngươi, này giờ không ngừng vô lễ với bản tọa, bản tọa cũng không muốn chấp nhận, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, để lại tất cả đồ đạc trên người, bản tọa thay các ngươi phân phát cho thiên hạ, giảm bớt chút tội nghiệt hộ các ngươi.

Lâm Phàm đảo mắt nhìn tới trưởng lão năm tông, nói.

Vốn đám trưởng lão và gia chủ Yêu gia này nghe câu trước của Lâm Phàm với đệ tử Côn Bằng Tông thì thầm vui mừng, cho rằng mình không có chuyện gì, ai ngờ câu sau lại dành riêng cho bọn lão.

Đây rõ ràng là đoạt bảo, nhưng không thêm giết người!

Đám trưởng lão và gia chủ Yêu gia do dự, nhưng thực lực không bằng người, cuối cùng đành cắn chặt răng, ngoan ngoãn bỏ hết đồ ra.

Lâm Phàm hớn hờ thu lại đồ của đám người này, tâm tình tốt lên rất nhiều, bởi vì thu hoạch rất phong phú.

Mà trưởng lão năm tông cùng với gia chủ Yêu gia, giờ phút này đều vô cùng buồn bực. Từng chỉ có bọn lão giết người cướp của, đã bao giờ có chuyện ngược lại thế này? Trong mắt bọn lão, người này chính là một kẻ lưu manh, hơn nữa còn hiên ngang lăm lăm làm trò lưu manh.

Còn đám đệ tử của sáu tông lại cảm thấy thậm may mắn, bởi vì người này không cướp của bọn họ. Thế nhưng bọn họ lại không biết, Lâm Phàm là đang nuôi dê béo mới thịt. Cho các ngươi thời gian lớn lên, sau này thành cao thủ thì cướp sạch, như thế còn tốt hơn ra tay ở hiện tại nhiều.

Lâm Phàm không ngốc, ngốc chính là thế giới này!

Mà vừa lúc này, trời đang quang đãng, đột nhiên mây đen vần vũ, sấm chớp lóe lên.

Một luồng khí tức thần bí từ phương xa từ từ tiến đến.

Lâm Phàm vừa cảm nhận được khí tức này, lập tức biến sắc, bởi vì khí tức này rất quen thuộc. Hắn vội đưa mắt nhìn lên hư không, mày nhíu chặt lại.

Từ trong mây đen, một bóng người nhìn không ra dung mạo cùng giới tính, toàn thân đều bị trường bào màu đen che kín, đang khom người, hai tay nắm chặt hai sợi xích, cõng sau lưng một chiếc quan tài đá rất lớn, di chuyển trong hư không.

Mà chiếc quan tài kia nhìn đầy thần bí cùng tà ác, mặt trên loang lổ vết máu, làm cho người ta dựng tóc gáy.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Thì ra là...

oOo

Người mặc áo choàng đen, quan tài bằng đá loang lổ máu, một người một vật cứ thế yên tĩnh đi lại trong hư không. Sấm sét lóe lên, đan vào nhau thành một cái lưới lớn, giống như là muốn diệt sát tà vật trên trời.

- Đó là cái gì? Khí tức thật tà ác.

Trưởng lão Tụ Tại Tông chau mày, mắt nhìn về hư không rồi phóng ra một luồng kim quang, thế nhưng chỉ một sát na sau, lão hét thảm một tiếng, che tròn mắt, hai hàng huyết lệ chảy xuống:

- Mắt của taaaa...

Mọi người thấy Hà trưởng lão của Tụ Tại Tông xảy ra chuyện thì đều kinh hãi. Vừa rồi là thần thông Thiên Nhãn của Tụ Tại Tông, có thể nhìn rõ mọi thứ, thế nhưng lại bị vật trên trời làm phản phệ, khiến mắt bị mù, chuyện này...

Mọi người đã không dám nghĩ tiếp rồi, chuyện này đã ra ngoài dự liệu của tất cả.

- Đó là tà vật...

Hà trưởng lão gào thét, vẻ mặt như phát điên. Lão chưa bao giờ gặp tình huống này, Thiên Nhãn vừa nhìn tới đã bị một cỗ khí tức như vực sâu đầy ngược trở về, thậm chí cả một chút phản ứng cũng không có, quá là khủng bố.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, thần sắc nghiêm túc, sau đó vỗ vỗ Gà Con, để cho nó về lại túi chứa đồ, sợ rằng tình huống sắp tới sẽ không dễ chịu.

Lúc này, một màn làm người ta kinh sợ phát sinh.

Một người một quan tài kia chợt dừng bước trên hư không, lẳng lặng đứng đó. Người mặc áo choàng đen vẫn cong thân về phía trước, hai tay nắm xích sắt, mà quan tài kia giống như được tạo thành từ vô cùng, vô cùng xa xưa trước đây, khí tức tà ác bao phủ xung quanh.

Giờ khắc này, trời trở nên đen kịt, những ánh chớp chói lòa cũng hóa thành màu đen, quay quanh quan tài, không ngừng lóe lên.

Hư không dần dần bị bóp méo, hình thành một cái vòng xoáy, trong vòng xoáy là một mảnh tối đen, không biết là có gì ở đó.

- Đây là cái gì?

Mọi người kinh hãi, chưa từng có ai gặp được chuyện tương tự thế này trước kia, cũng không ai nhận ra cái quan tài này có lai lịch thế nào.

Chỉ riêng Lâm Phàm biến sắc, đây không phải giống chiếc quan tài trong Táng Hải Yêu Địa như đúc sao?

Chẳng lẽ...

Tay phải của Lâm Phàm khẽ run lên, một cảm giác vô cùng quen thuộc truyền tới.

- Người kia là ai, trong quan tài đá rốt cuộc là cái gì?

Gia chủ Yêu gia tên Yêu Thiên không khỏi lùi về sau mấy bước.

Khí tức truyền tới từ trong hư không khiến tâm thần của bọn họ chấn động, có loại cảm giác bất an.

- Đi...

Giờ khắc này, trưởng lão Huyền Tiên Các gầm lên. Những trưởng lão của bốn tông còn lại cũng kịp phản ứng, vội vàng lệnh cho đệ tử tự động rời đi, bản thân cũng lập tức xé rách hư không, muốn tránh xa nơi đáng sợ này.

Tà vật bọc này, quá tà môn rồi.

Nhất là người mặc áo choàng đen kia, bọn lão càng nhìn không ra tu vi.

Trưởng lão của năm tông xé rách hư không, rồi không chút do dự mà chìm vào trong khoảng không đó.

Thế nhưng còn chưa thở phào được quá lâu, khi khung cảnh trước mắt rõ ràng trở lại, năm người đều tròn tròn mắt, thân run lên, lộ vẻ không dám tin.

Điều này sao có thể?

Rõ ràng đã dịch chuyển trong hư không, tại sao lại vẫn xuất hiện ở nơi này?

Giờ phút này, vị trí mà trưởng lão năm tông suốt hiện, lại là quanh quan tài đá kia.

- Chạy...

Không chút do dự, trưởng lão năm tông quay đầu bỏ chạy. Thế nhưng trong một sát na, từ quan tài đá kia đột nhiên tràn ra một luồng lực hút mãnh liệt, hút các trưởng lão về phía nó.

- Aaaaa... Cứu mạngggggg...

Trưởng lão năm tông kêu thảm thiết liên tục, thế nhưng chỉ một tích tắc sau, năm người từ đang da thịt căng hồng, nháy mắt bị hút sạch máu, trở thành những cái thây khô.

- Trưởng lãoooooo...

Các đệ tử hét lên, bọn họ cũng muốn chạy trốn, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng thảm thiết của các trưởng lão thì chân nhũn ra, hoảng loạn không biết làm thế nào.

Lâm Phàm chợt có cảm giác rất xấu. Từ khi luyện hóa, dung nhập Cánh Tay Tuyên Cổ vào thân, hắn cũng hiểu, Cánh Tay Tuyên Cổ không phải là duy nhất.

Mà trong quan tài kia, khẳng định là một bộ phận tương tự.

Ngay khi Lâm Phàm nghĩ về việc này, người mặc áo choàng đen kia đã động. Gã buông xích sắt trong tay ra, hai tay lại kết những pháp quyết thần bí khó lường trong không khí.

- Tuyên Cổ vĩnh hằng, kẻ nô bộc này xin được nghênh tiếp ngài tân sinh, xin cúi bỏ hết phong ấn, trở lại đi...

Trong một sát na, từ trong tay áo của người mặc áo choàng kia phóng ra một cơn mưa máu ngập trời.

Mùi máu tươi gắt mũi làm Lâm Phàm không khỏi nhũn chặt mày. Đây là máu người, một lượng máu khổng lồ thế này rốt cuộc là giết hại bao nhiêu tính mạng?

Cơn mưa máu đổ xuống, dần dần thấm hết vào mặt đất.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy, lập tức hiểu ra, người này biết Cánh Tay Tuyên Cổ bị phong ấn ở đây, mà bây giờ tiến đến, chính là muốn cởi bỏ phong ấn cho Cánh Tay Tuyên Cổ.

Thế nhưng đối phương lại không biết Cánh Tay Tuyên Cổ đã bị Lâm Phàm luyện hóa, trong Táng Hải Yêu Địa giờ không còn bất kỳ vật gì rồi.

- Aaaaa...

Theo thời gian trôi qua, người mặc áo choàng đen ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, bởi vì gã hoàn toàn không cảm nhận được khí tức Tuyên Cổ.

Ở một khắc này, Lâm Phàm nhìn rõ được gương mặt sau áo choàng, nhất thời cả kinh, có chút không dám tin.

Lương... Lương Dịch Sơ?

Là thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ của Cửu Tiêu Tông, điều này sao có thể?

Mới chia tay từ lần hai tông thi đấu cách đây mấy tháng, sao Lương thái thượng trưởng lão lại biến thành như vậy?

- Lương trưởng lão...

Lâm Phàm không kìm được, hô lên.

Mà Lương Dịch Sơ đang trong tức giận, nghe tiếng thì đảo tròn mắt đen kịt không tròn trắng nhìn về Lâm Phàm, rồi nổi giận gầm lên một tiếng, trên người tán ra từng luồng khói đen. Những luồng khói này không ngừng ngưng tụ, hình thành một gương mặt ác ma dữ tợn.

Cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Lương Dịch Sơ đập tới một chưởng, giống như muốn xé nứt thiên địa.

Lâm Phàm nâng tay phải lên, đỡ được đòn này.

- Lương trưởng lão, ngài làm sao vậy?

Lâm Phàm quát lớn. Bộ dạng của Lương trưởng lão làm Lâm Phàm nghĩ tới bộ dạng của đám người trong thần miếu Đà Địa.

- Gràooo...

Một tiếng rú như tiếng của dã thú phát ra từ miệng Lương Dịch Sơ. Thân hình lão không ngừng chớp động, nháy mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Lực lượng quy tắc bạo phát mà ra, giống như ý chí của cả vùng trời đất này nghiền ép tới Lâm Phàm.

Lão là cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, hiểu được cách vận dụng lực lượng thiên địa để giết địch.

Lâm Phàm cảm thụ được cỗ uy áp này, khẽ cau mày:

- Lương trưởng lão, xin lỗi.

- Trấn áp...

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, một bàn tay khổng lồ giáng xuống từ trên trời.

"Àmmmm..."

Lương trưởng lão nằm bẹp trên mặt đất, áo choàng trên người vỡ nát, hóa thành tro tàn. Lúc này, Lương Dịch Sơ đã sắp chết, hai tròn mắt đen kịt khôi phục lại giống như người thường.

- Đi... đi... Cứu Tiêu Tông...

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Lương Dịch Sơ."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai mươi tỷ."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Nhập Thần trung giai."

"Nhập Thần cao giai."

"Nhập Thần đại viên mãn."

....

Cấp bậc tăng trong nháy mắt, nhưng Lâm Phàm lại không cảm thấy vui một chút nào.

- Chết rồi...

Đệ tử của sáu tông còn sống sót sau đại nạn, ai nấy đều lộ vẻ tươi cười.

Đám người Yêu gia, nhất là gia chủ Yêu gia càng là bị hù còn chưa tỉnh táo lại, may mắn chạy chậm, không kịp xé rách hư không để trốn, nên nhặt về một mạng.

- Cảm niệm.

Tâm tình của Lâm Phàm có chút nặng nề.

Đệ tử sáu tông vừa nghe lời này thì vội vàng nín lặng, không một ai dám lên tiếng.

Lâm Phàm không biết câu cuối cùng của Lương trưởng lão là có ý gì? Cửu Tiêu Tông làm sao?

Người bạn duy nhất của hắn còn ở Cửu Tiêu Tông, chẳng lẽ Cửu Tiêu Tông xảy ra chuyện gì hay sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm ngưng thần nhìn cái quan tài trôi nổi ở hư không.

- Đi ra cho ta.

Lâm Phàm phẫn nộ quát.

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Thứ trong quan tài

oOo

- Đi ra cho ta, chớ nấp trong cái quan tài, giả thần giả quỷ.

Lâm Phàm quát, một cỗ phong phạm tuyệt thế cao thủ thổi quét toàn trường. Đệ tử sáu tông cũng chấn động tâm thần, tuy rằng lúc trước phát sinh mâu thuẫn, nhưng chỉ bằng cỗ phong phạm giờ phút này của Lâm Phàm, cũng không thể không vỗ tay khen hay.

Lâm Phàm liếc nhìn đám đệ tử sáu tông, bình thản nói:

- Các ngươi không cần lo lắng, bản tọa đã tha các ngươi một con ngựa thì trước khi bản tọa rời đi, không có người nào có thể đoạt tính mạng của các ngươi.

Lâm Phàm nói những lời này, trong lòng đám đệ tử sáu tông nổi lên một cơn sóng gió động trời, ai nấy cảm động muốn khóc rống lên.

Tuy người này giết trưởng lão Côn Bằng Tông, nhưng vào thời khắc này, bọn họ lại phát hiện, người trước mắt cũng không quá đáng giận, thậm chí còn có chút rất đáng yêu.

Đúng vậy, chính là đáng yêu, một vị cao nhân đáng yêu a.

Đệ tử sáu tông vội tụ lại cùng một chỗ, núp xa xa phía sau Lâm Phàm, sau đó lại vẫy vẫy gia chủ Yêu gia còn đang ngơ ngẩn đứng một bên, ý bảo: người nhanh chóng lại đây ôm bắp đùi, đừng cố gắng chống cự vô ích, quan tài đá kia không phải người có thể đối phó.

Đám đệ tử Côn Bằng Tông nhìn bóng lưng đang che chở cho hết mọi người kia, nội tâm cũng cực kỳ phức tạp.

Đây là một cao nhân tính nết quái dị.

- Kỳ thật cũng không thể trách vị cao nhân này, vốn là trưởng lão chúng ta muốn giết người cướp của.

Một gã đệ tử nhẹ giọng nói.

- Vương trưởng lão nhà các ngươi động thủ trước, cao nhân cũng bị ép mà thôi, rồi chẳng may quá tay một chút, sinh chuyện như vậy ai cũng không muốn cả.

....

Ngoại trừ đệ tử Côn Bằng Tông, những đệ tử tông môn khác cũng xì xào bàn tán, thái độ với Lâm Phàm có biến chuyển rất lớn.

Giờ phút này, Lâm Phàm cũng không thừa tình lực để chú ý xem đám đệ tử đằng sau nói gì. Hắn chăm chú nhìn vào quan tài đá, cũng có chút căng thẳng, không biết bên trong quan tài kia sẽ là thứ gì.

"Àm"

Một tiếng vang thật lớn, nắp quan tài nhảy mất bắn ra, một luồng khí đen từ trong đó tràn lan bốn phía.

Sấm chớp không ngừng nổ vang, lực lôi đình kinh khủng kia quán quanh quan tài, làm cho người ta nhìn mà phải run lên.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, hồi hộp chờ đợi.

Tiếp đó, một cái bóng đen vô cùng lớn, giống như là trường thương, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa từ trên trời giáng xuống.

- Cao nhân, cứu mạng...

Đệ tử sáu tông thấy cái bóng kia, từng người bị dọa tới hồn phi phách tán. Uy lực không thể đỡ kia, làm cho trái tim của bọn họ lạnh cả đi. Kể cả gia chủ Yêu gia cũng bị một màn này dọa cho sắc mặt tái nhợt.

- Lão tổ, cứu con...

Kỳ thật, lão tổ Yêu gia vẫn trốn trong hư không, chờ thời cơ đột bạo, thế nhưng lại không ngờ tình huống biến hóa đến nông nỗi này.

Không quân Yêu Thiên có gọi to đến cỡ nào, trong hư không vẫn không chút động tĩnh.

Bởi vì lão tổ Yêu gia đã sớm ẩn sâu vào trong hư không, không ngừng run lên.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

Một cái sừng khổng lồ không giống của bất cứ loài vật nào, đen xì, nhọn hoắt, tỏa ra hào quang đen kịt. Mà bên trong hào quang ấy lại có những linh hồn của con người đang đau khổ kêu gào, không ngừng giãy giụa, muốn được thoát ra. Rất rõ ràng, đây là linh hồn những người đã bị giết để lấy máu tươi, nhằm côi bỏ phong ấn, giống như cách Lương Dịch Sơ làm lúc bị điều khiển thần trí ban nãy.

Lâm Phàm nhìn rõ thứ trước mắt cũng kinh hãi, sau đó hít một hơi thật sâu, rồi nổi giận gầm một tiếng:

- Khốn kiếp, giết nhiều người đến thế. Đền mạng cho ta!

Mắt Lâm Phàm lóe ra tinh quang, một cỗ uy thế vô cùng cường đại tuôn ra từ trên người hắn.

Hai cỗ lực lượng cường đại đập vào nhau, khiến đám đệ tử sáu tông như thuyền nhỏ dong đưa trên biển, lúc nào cũng có thể hóng mát.

Tiếp đó, Lâm Phàm đánh ra một chưởng, chân nguyên thiên địa không ngừng ngưng tụ, hình thành một bàn tay khổng lồ che khuất cả bầu trời, đỡ lấy cái sừng đang lao từ trên trời xuống.

"Àmmmmmm..."

Một luồng sáng chói mắt xuất hiện trong hư không, dư lực tràn ra, trời đất như muốn sụp đổ, sóng biển dâng cao như bão lũ, mà đám đệ tử cũng không chịu nổi cỗ dao động mãnh liệt này, ào ào ngã lăn lộn trên đất.

Táng Yêu Thành ở tít xa cũng hứng chịu con chấn động này, lắc lư kịch liệt.

Vô số người hoảng sợ từ trong nhà chạy ra, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Vô số võ giả cũng run như cày sậy, vội nhìn về hướng Táng Hải Yêu Địa.

Nơi đó đến cùng đã phát sinh cái gì?

....

Các đệ tử của sáu tông cùng nằm lăn trên mặt đất, đầu tóc đầy tro bụi, mặt tái nhợt, bọn họ bị tình huống trước mắt làm cho kinh hãi.

Đứng trước mặt bọn họ chính là cao nhân kia, gộc áo đen đưa, lâm nguy bất động, dưới ánh sáng chói lòa kia lại cao lớn đến vậy.

- Đỡ được rồi.

Một gã đệ tử vui mừng đến phát khóc, mạng nhỏ của bọn họ rốt cuộc được giữ lại.

Thế nhưng, sợ hãi lại tràn tới sau thoáng mừng vui. Cái sừng kia rốt cuộc là thứ gì, làm sao lại khủng bố đến vậy? Bọn họ muốn trở lại tông môn, trở lại địa phương an toàn kia.

Nơi này căn bản không phải để người xuất hiện.

Một thứ so với một thứ xuất hiện càng thêm khủng bố, càng thêm dọa người.

Trong mắt bọn họ, cho dù là tông chủ của bọn họ đến, cũng phải ôm hận tại đây a.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn cái sừng khổng lồ trên không. Không thể không nói, nếu không phải dung hợp "Cánh Tay Tuyên Cổ", ngày hôm nay hắn phải nằm lại ở nơi này.

Mà cái sừng kia không ngừng rung lên trên không, giống như là rất tức giận.

Một đòn đánh xuống, đáng lý nên trời sụp đất nứt, không người có thể ngăn cản. Thế nhưng lần này nó bị người cản lại, sao không tức giận cho được.

Chú ý tới thần sắc khiếp sợ của mọi người, Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, nhấc tay phải, chỉ lên cái sừng đang lơ lửng trên trời, ngạo nghễ nói:

- Hừ, một cái tằm nhỏ nhoi, chớ có làm cản.

Giờ khắc này, thiên địa một mảnh im lặng.

Đám đệ tử nghe được lời bá đạo này của cao nhân thì vô cùng chấn kinh.

Ánh mắt của bọn họ nhìn về Lâm Phàm hoàn toàn thành đôi, đã biến thành sừng bái vô cùng.

Thấy sắc mặt của đám người này dần dần biến hóa, Lâm Phàm cười thầm. Cái sừng Tuyên Cổ này tuy rất mạnh, nhưng hắn có được Cánh Tay Phải Tuyên Cổ, cũng không phải dễ dàng khi dễ như vậy.

- Cao nhân, cần nhận, thứ kia có biến hóa.

Ngay khi Lâm Phàm đang đắc ý, một gã đệ tử đột nhiên hoảng sợ gào lên.

Lâm Phàm lập tức ngưng thần nhìn lại, cái sừng trên hư không quả thật phát sinh biến hóa, hào quang đen quanh nó càng lúc càng chói mắt.

Thiên địa chấn động, nguyên khí thiên địa hình thành một vòng xoáy, cuộn cuộn chui cả vào cái sừng kia, rồi bị nó hấp thu.

- Con bà nó, chuẩn bị phóng tuyệt chiêu rồi.

Lâm Phàm cũng hơi hoảng.

Hắn không khỏi có chút luống cuống, xem trận thế này rất cường đại, hắn không biết mình có thể chống đỡ hay không.

Chợt hắn nghiêm mặt lại, lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phù. Cảm thấy vẫn còn chưa chắc, trong mắt hắn tràn ngập chiến ý, nhìn về phía hư không:

- Được, liều mạng, để xem ngươi lợi hại, hay là cánh tay của ta lợi hại.

Lăng Triều Kinh.

"Ong ong..."

Hiện giờ Lăng Triều Kinh đã được Lâm Phàm tu luyện đến cảnh giới mười tám đạo kinh lực chồng chất.

Giờ phút này, lực đạo Lăng Triều Kinh được Lâm Phàm phong ấn trên tay phải.

Nhất Chi Tịch Diệt.

Triêm Hoa Phù Cúc Chi.

Hắc Hồ Đào Tâm.

Xoay Chuyển Càn Khôn.

....

Từng chiêu thức mạnh nhất, phong ấn tại tay phải.

Khí tức toàn thân Lâm Phàm đột nhiên bùng lên, va chạm cùng với khí tức của cái sừng Tuyên Cổ kia, khiến hư không cũng không ngừng nứt vỡ.

Trong mắt đệ tử sáu tông, đây quả thực là tận thế. Lực lượng cường đại, để bọn họ thiếu chút nữa quỳ xuống mà cúng bái.

- Đến đi...

Lâm Phàm lạnh giọng nói.

"Uỳnh..."

Trời đất âm ỉ cả đi, cái sừng kia đã tung ra chiêu mạnh nhất.

Hư không quanh người nó vỡ vụn, gió không biết ở đâu sinh ra, quay quanh thân nó càng lúc càng nhanh, rồi hóa thành một cái vòi rồng đen kịt khổng lồ, mang theo uy thế vô cùng từ trên trời giáng xuống, như muốn cuốn phăng đi tất cả.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chúng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Thắng bại đã phân

oOo

- Xong rồi, hôm nay chúng ta đều phải nằm lại ở đây...

- Vợ của ta còn trong tông môn chờ ta về mà...

- Ta không muốn chết...

Trong tích tắc cái sừng kia tung ra đại chiêu, đám đệ tử sáu tông đã mất đi tất cả hy vọng, bởi vì cái vòi rồng kia thật sự quá kinh khủng.

- Yaaaaaa...

Lâm Phàm hét lên một tiếng, khí thế bạo đến mức cao nhất, một chương ấn chứa toàn bộ lực lượng của hắn đập tới cái vòi rồng đen kịt như một cây gậy đang ngoáy từ trên trời xuống kia.

Trong một sát na, phong ấn của mười tám đạo kinh lực chồng chất từ Lăng Triều Kinh được cởi bỏ, một chương vốn bá đạo vô cùng biến thành càng thêm hủy thiên diệt địa, hư không cũng bị một chương này làm vỡ vụn từng mảnh.

Giờ phút này, ở giữa thiên địa như chỉ có hai cỗ lực lượng này đối kháng nhau.

Đám đệ tử há hốc mồm nhìn một màn trước mắt. Cả gia chủ Yêu gia cũng ngây ngẩn, hoàn toàn không còn uy phong của người cai quản Táng Yêu thành.

Lúc trước còn muốn giết người cướp của, bây giờ nghĩ lại, là cỡ nào buồn cười a.

Không có bị đối phương một chương chụp chết, đã là vạn hạnh rồi. Về phần kia Vương Minh Hải, cũng chỉ có thể xem là chết chưa hết tội.

Hai luồng lực lượng va vào nhau, tuôn ra hào quang vạn trượng. Nếu không phải vừa phong ấn nhiều chiêu thức mạnh mẽ như thế trên tay, có lẽ Lâm Phàm đã rơi xuống hạ phong.

Thế nhưng, nếu chỉ thế này thì vẫn còn chưa đủ.

- Trần áp cho taaaaa...

Phàm gầm lên một tiếng, toàn bộ phong ấn các chiêu thức được cởi bỏ, một cỗ lực lượng làm người ta ngạt thở triệt để tuôn ra.

Uy lực của Cánh Tay Tuyên Cổ lại bành trướng, cái vòi rồng kia không ngừng bị đẩy lùi lại, có lẽ Lâm Phàm sắp đạt được thắng lợi.

Thế nhưng trong một sát na, một tiếng gầm rú vang lên, vô vàn linh hồn có khuôn mặt dữ tợn bao quanh cái sừng kia rít gào thảm thiết, rồi dung nhập cả vào trong vòng xoáy. Vòi rồng nháy mắt càng thêm khổng lồ, càng thêm dữ dội.

Lâm Phàm biến sắc, áp lực trên người hắn đột nhiên bạo tăng.

"Àmmmm..."

Sau đó, không còn đệ tử nào nhìn thấy thân ảnh của Lâm Phàm nữa, chỉ còn một cái hố thật sâu trên mặt đất.

Xong đời, thật sự hoàn toàn xong đời.

Nếu cao nhân chết, kết cục của đám bọn họ chỉ sợ cũng rất bi thảm.

Trên hư không, cái sừng kia hơi rung lên, phảng phất là đang đắc ý.

Trong lúc mọi người mất hết hy vọng, mặt thờ thẩn, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ dưới đất truyền đến.

Mà giọng nói này vào trong tai đám đệ tử tông môn, giống như âm thanh của tự nhiên.

Cao nhân không chết...

- Đừng có quá làm càn.

Tiếng rống giận từ dưới đất truyền lên, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại nháy mắt tuôn trào ra từ cái hố sâu hoắm trên mặt đất.

Giờ khắc này, mặt đất Táng Hải Yêu Địa không ngừng nổ tung, một cột sáng chói lòa phóng lên, đánh về phía vòi rồng.

- Chết đi!!!!!!...

Theo tiếng gầm của Lâm Phàm, chân nguyên thiên địa giống như tìm được cội đi về, ngưng tụ thành thực chất, điên cuồng chui vào trong cơ thể của Lâm Phàm, để cái bàn tay khổng lồ che trời kia tỏa ra hào quang mãnh liệt.

"Àmmmm..."

Trời đất rung chuyển. Một chường che trời kia xuyên thấu tầng tầng hư không, đánh tan cái vòi rồng khổng lồ, rồi đập thẳng lên cái sừng Tuyên Cổ.

"Uỳnh..."

Một tiếng nổ vang thật lớn, có chút nặng nề.

Ánh sáng chói lòa lóe lên, che đi tầm mắt của mọi người. Bên ngoài cái sừng kia nứt ra, sau đó có những tia máu đen nhỏ xuống, hào quang đen cũng tắt lịm.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, không nhân cơ hội này thì còn đợi lúc nào.

- Thiên Địa Dung Lô, thu cho ta.

Tới hôm nay, Lâm Phàm đã hiểu cách vận dụng Thiên Địa Dung Lô. Thiên Địa Dung Lô này có thể thu được những vật hấn chạm phải, nhưng điều kiện là vô tri, hoặc nhỏ yếu hơn hấn. Cũng có trường hợp ngoại lệ, đó là đồng quy vô tận, Lâm Phàm tóm lấy vật kia chui cả vào trong lò, giống lúc luyện hóa Cánh Tay Tuyên Cổ. Ngược lại, thứ hấn không chạm được, dù chỉ nhỏ như hạt gạo, Thiên Địa Dung Lô cũng không thu nổi.

Mà hiện giờ cái sừng này đã bị trúng đòn, kiệt lực, đương nhiên có thể thu được.

- Luyện hóa.

Trong một sát na, Thiên Địa Dung Lô điên cuồng vận chuyển. Tuy Lâm Phàm không biết tình huống bên trong, nhưng là cũng có thể đoán được cái sừng kia đang chịu nổi thống khổ cỡ nào.

"Uỳnh uỳnh..."

Trong Thiên Địa Dung Lô tuôn ra tiếng gầm rú, đây là cái sừng kia đang gãy giữa lần cuối cùng trong đó.

Một chiêu này của Lâm Phàm khiến đám đệ tử sáu tông sợ đến ngất người.

Cả đám ngất ngốc đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái lò uy nghiêm, tản ra khí tức thần bí trong hư không.

"Đỉnh, chúc mừng luyện hóa Tuyên Cổ Chi Giác."

Giờ khắc này, Lâm Phàm nở một nụ cười, sau đó mở ra Thiên Địa Dung Lô. Trong một sát na, một luồng khí đen từ trong lò bắn ra, đánh úp về hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời cả kinh, vội ổng tay áo, trực tiếp bỏ luồng khí kia vào trong túi chứa đồ.

Mẹ nó, tiểu gia còn chưa muốn mọc sừng ở trên đầu, còn mơ tưởng dung hợp với tiểu gia. Tiểu gia chướng mắt người, tốt nhất là ngoan ngoãn nằm vào trong này đi.

Nhìn cái sừng Tuyên Cô Chi Giác lẳng lẳng nằm trong túi chứa đồ, Lâm Phàm nở một nụ cười. Trước hết để đồ chơi này ở đây, từ từ nghiên cứu tác dụng.

Giờ phút này hết thầy đều đã xong, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, hắn từ hư không hạ xuống, rồi ngồi phệt lên mặt đất mà thở hắt hển.

Ở một giây sau cùng kia, may có Ngô đồng thân thụ trong cơ thể phát uy, hấp thu chân nguyên thiên địa bốn phía để cho hắn sử dụng, bằng không kết quả đã là bi kịch.

Thế nhưng cũng bởi vì như vậy mà Ngô đồng thân thụ trở nên còn nhỏ yếu hơn lúc trước nhiều, phảng phất như là bị thương nặng.

Xem ra, sau này phải đề ý hơn mới được, thân thụ này đang là cây non mà đã lợi hại như thế, lớn lên không biết sẽ thành dạng gì nữa. Đối với điều này, Lâm Phàm vô cùng chờ mong.

Mà đám đệ tử sáu tông, giờ khắc này triệt để vỡ òa, ôm lấy nhau khóc rống lên. Tất cả kết thúc rồi, cái mạng nhỏ của bọn họ giữ được. Sau đó, cả đám chạy tới vây quanh cao nhân kia, kích động lên tiếng.

- Cao nhân, cảm ơn ngài.

- Cao nhân, ngài chính là ân nhân cả đời của Cao Tùng ta.

- Hu hu, lần đầu tiên cảm giác tử thần gần đến thế, nếu không phải có cao nhân ở đây, hậu quả không dám tưởng tượng a.

....

Lâm Phàm chỉ cười cười đáp lễ những đệ tử này, sau đó vẫy vẫy tay hướng gia chủ Yêu gia đang ngây ngốc đứng một bên.

- Tiền... tiền bối..

Yêu Thiên thấy vậy, vội vàng chạy tới, lắp bắp mãi không nói được một câu, hiển nhiên là còn chưa khôi phục lại từ trong cơn khiếp sợ.

Mà theo lão, người cực kỳ khủng bố này gọi mình lại, khẳng định là có chuyện muốn mình làm.

Lâm Phàm xoa xoa bụng. Một trận vừa rồi đúng là tốn sức, bụng có chút đói.

- Ngươi đi Táng Yêu thành, chuẩn bị chút đồ ăn cho ta, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.

Lâm Phàm vẫn ngồi phệt trên mặt đất, liếc mắt nhìn Yêu Thiên mà nói.

- A... Dạ dạ...

Yêu Thiên sừng sốt, sau đó lập tức kịp phản ứng gật gật đầu.

- Các ngươi lại đây, bóp vai, bóp chân giúp ta.

Lâm Phàm lại nói với đám đệ tử sáu tông.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Cao nhân trong mắt người khác

oOo

- Mau... mau, mau gọi đầu bếp có tay nghề tốt nhất nhanh chóng làm cho ta bàn tiệc phong phú nhất.

Yêu Thiên xé rách hư không xuất hiện trong Yêu gia, sau đó lập tức quất âm lên, âm thanh lớn tới mức toàn bộ Yêu gia đều có thể nghe được.

Lần này lịch lãm Táng Hải Yêu Địa, Yêu Thiên cũng không để con cháu trong gia tộc đi qua, bởi vì lão cảm giác tình huống ở Táng Hải Yêu Địa có chút bất thường.

Làm người khổng chế duy nhất của tòa thành sát cấm địa, chút ánh mắt vẫn phải có, hơn nữa bao nhiêu năm qua, Yêu gia đã bồi dưỡng được vô số đệ tử tiềm năng, hoàn toàn không cần đi mạo hiểm.

- Gia chủ, có chuyện gì vậy ạ...

Quản gia Yêu gia vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi.

- Mau truyền lệnh, để đầu bếp tốt nhất làm cho ta một bàn tiệc phong phú nhất, trong vòng một nén nhang phải hoàn thành, nếu không, chết.

Yêu Thiên lạnh lùng nói.

Quản gia nghe thế thì sửng sốt, cũng kinh ngạc vô cùng, y chưa bao giờ thấy gia chủ cuồng cuồng như thế. Thế nhưng quản gia cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đi chuẩn bị.

Lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống. Vài đệ tử gia tộc nhìn thấy bóng người kia, trong lòng run lên, khí tức thật mạnh.

- Lão tổ...

Yêu Thiên nhìn thấy người tới, vội tiến lên hành lễ, nhưng nội tâm lại có chút ám ức, vì ở thời gian nguy hiểm vừa rồi, lão tổ đã từ bỏ Yêu Thiên.

Nhưng đối phương là lão tổ, còn là gia gia mình, có tức giận hơn cũng chẳng có cách nào.

- Lần này là cơ hội hiếm có, người truyền xuống, đợi lát nữa để đám nhỏ đi cùng ta. Nếu có thể tạo quan hệ tốt với vị kia, tất sẽ thành một hậu thuẫn vô cùng lớn cho Yêu gia.

Yêu gia lão tổ trầm giọng nói.

Trong lòng lão có ý nghĩ của mình. Vị kia là một tồn tại kinh khủng, xem tuổi cũng không lớn, tuy không thể đoán được là bao nhiêu, nhưng vẫn nên mang đệ tử gia tộc đi qua, nếu vận khí tốt, có đệ tử nào đó hợp mắt vị kia, tạo thành quan hệ, vậy sẽ thành con bài chưa lật mới cho Yêu gia.

Yêu gia ở Đông Linh châu tuy là gia tộc rất cường đại, nhưng không thể nói trước được chuyện mây trời, rất khó cam đoan Yêu gia có thể đời đời truyền thừa xuống.

Mà nếu có một ngày Yêu gia lọt vào tai ương diệt môn, nếu có quan hệ tốt, có thể tới cửa khóc lóc van xin, không chừng vị kia có lẽ là niệm tình cũ, tiến đến hỗ trợ.

- Vâng, lão tổ.

Yêu Thiên gật gù đầu, lập tức hóa thành một luồng sáng, đi mang mấy nhi tử qua.

Rất nhanh, năm vị thiếu gia của Yêu gia đã được mang tới. Bọn họ cũng không hiểu chuyện gì, nhưng dọc đường đi nghe phụ thân nói qua, đại khái là biết mình cần làm gì.

Bọn họ phải cố tạo quan hệ tốt với một vị đại năng kinh khủng.

Hơn nữa, càng làm bọn họ động tâm là, nếu ai có thể tạo quan hệ với vị đại năng kia, vậy thì vị trí gia chủ kế nhiệm của Yêu gia chắc chắn đã vào tay.

- Tổ gia gia...

Lúc này, năm người vừa nhìn thấy ông lão kia thì đều rất kích động, cung kính nói.

Đây chính là con bài chưa lật lớn nhất của Yêu gia hiện giờ, một cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

- Ừm

Yêu gia lão tổ gật gù đầu, ánh mắt vẫn đục đột nhiên phóng ra một tia sáng.

- Vô Tà đầu?

Yêu gia lão tổ hỏi.

Năm người vừa nghe, nhất thời sửng sốt, lục đệ? Gọi phệ vật kia tới làm gì?

- Lão Tổ, Vô Tà chỉ biết chơi bởi lêu lổng, con sợ rằng mạng nó theo sẽ chộc giận vị kia.

Yêu Thiên cũng lo lắng nói.

- Đi, gọi nó đến, nó là một phần tử Yêu gia, không thể thiếu.

Yêu gia lão tổ không vui nói. Tuy Vô Tà thiên tư không được, thế nhưng thật tâm lão vẫn rất yêu quý đứa cháu đáng thương này.

- Đẳng Phi, đi gọi đệ đệ con tới đây.

Yêu Thiên nói.

- Vâng, phụ thân.

Ngũ thiếu gia Yêu gia, Yêu Đẳng Phi không dám hai lời, vội chạy đi tìm Yêu Vô Tà.

Giờ phút này, Yêu Vô Tà còn đang ở trong chỗ của mình.

Yêu Vô Tà đang bận nghiên cứu thứ xuất hiện trong đầu.

Thái Cấp Ma Thân?

Đây là cái đồ chơi gì, bị người đánh đề tu luyện? Thật mông lung như một trò đùa mà. Lâm huynh cũng thật là, thiên địa này lại có thể có công pháp như vậy sao?

Có điều nghĩ lại thần sắc nghiêm túc của Lâm Phàm, Yêu Vô Tà xoa xoa cằm, rồi quyết định thử xem. Dù sao sau này còn bị đánh nhiều, thứ này là thật thì quá tốt.

- Lục đệ.

Ngay khi Yêu Vô Tà định tu luyện, bỗng nghe tiếng Yêu Đẳng Phi hô lớn bên ngoài.

Yêu Vô Tà biến sắc, cho rằng ngũ ca lại muốn tới đánh mình.

Sau đó, Yêu Vô Tà bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Tránh cũng không khỏi, đúng lúc thử xem Thái Cấp Ma Thân có hữu dụng không vậy.

Gã hít sâu một hơi, trực tiếp đẩy cửa ra.

- Ngũ ca, đến đi, đệ chuẩn bị xong rồi.

Yêu Vô Tà giang rộng hai tay, sẵn sàng ăn đòn.

- Phế vật, theo ta, lão tổ tìm người.

Yêu Đẳng Phi nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của Yêu Vô Tà, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Cũng không biết tại sao lão tổ lại coi trọng phế vật này, từ đầu đến chân, nhìn không ra có cái gì bất phàm.

Yêu Vô Tà sùng sốt, sau đó vui vẻ.

- Tổ gia gia...

....

Khi thấy Yêu Vô Tà theo Yêu Đẳng Phi tới, mấy vị công tử khác đều lộ rõ vẻ khinh thường trên mặt. Nhưng có lão tổ ở đây, bọn họ cũng không dám làm gì.

- Tổ gia gia...

Yêu Vô Tà thấy ông lão, lập tức tiến lên chào.

Gã cũng biết, chính mình còn chưa có bị năm ca ca giết chết, hết thấy đều là bởi vì lão tổ còn ở đây.

Phụ thân không đau, chỉ có lão tổ đau a.

Yêu Vô Tà biết, ngày nào đó tổ gia gia mất đi, vậy cũng là tận thế của mình rồi.

- Ủ, không tệ, so với lần gặp trước, tu vi lại tiến bộ không ít.

Yêu gia lão tổ vuốt vuốt chòm râu, vui mừng gật gật đầu.

- Ha ha...

Mặt Yêu Vô Tà đỏ lên, là vì được thổi phồng đến có chút ngượng ngùng.

Mà năm thiếu gia Yêu gia thì càng khinh thường trong lòng. Suốt ba năm, tu vi với đột phá một chút, không biết có gì mà đặc ý.

....

Thời gian qua rất nhanh.

Quán gia dẫn đám người hầu đang bung những món ăn thơm ngào ngạt tới, tất cả đều được làm từ những nguyên liệu quý giá nhất mà Yêu gia tìm được.

Yêu gia lão tổ gật gật đầu, vung ống tay áo lên, mang mọi người xuyên hư không mà đi.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Yêu Vô Tà muốn đổi vận

oOo

- Cao nhân, ngài có thoải mái không?

Một đám đệ tử đang chia nhau xoa bóp chân tay cho Lâm Phàm, mặt ai nấy đều một vẻ lấy lòng, hỏi.

- Ồ, thủ pháp thuần thực, rất không tồi.

Lâm Phàm lim dim mắt, đáp. Giờ phút này, đệ tử sáu tông đang xem hắn như là lão tổ mà hầu hạ, thật sự là quá tuyệt vời.

- Múa rất đẹp.

Ở trước mặt Lâm Phàm, còn có vài nữ đệ tử Tiên Linh Tông đang múa kiếm.

- Ồ ó o...

Gà Con cũng đập đập cánh, xoa xoa cái bụng phê, vẻ mặt mê say, kêu mấy tiếng như đồng tình.

- Ài, thoải mái, Thông Thiên Đảo các người chẳng lẽ còn dạy cả mát xa sao? Thủ pháp của người cũng không tệ.

Lâm Phàm nhìn đệ tử đang bóp bóp chân cho mình, nói.

Đệ tử Thông Thiên Đảo kia bẽn lẽn cười cười:

- Cao nhân, không sợ ngài cười, trước khi ta vào tông môn, kỳ thật chính là một người hầu, chuyên mát xa chân cho các lão gia, sau lại dưới cơ duyên xảo hợp, mới vào tông môn, từ đó trở đi được ngao du thiên địa.

- A.... Cao sư huynh, không ngờ huynh còn có quá khứ như vậy a.

Một đệ tử Thông Thiên Đảo khác kinh ngạc nói, vẻ mặt không dám tin.

Cao sư huynh ở tông môn là thiên kiều nổi danh, tuy không phải nhân vật đứng đầu, nhưng cũng có tiếng tăm lừng lẫy, không ngờ thân phận ngày xưa của Cao sư huynh từng là một người hầu.

Lâm Phàm buồn mồm trò chuyện phiếm với đám đệ tử này, chốc lại moi được vài quá khứ đáng ngạc nhiên.

Mà ở trong mắt đám đệ tử sáu tông, hình tượng của Lâm Phàm cũng dần dần cải biến. Cả bọn bắt đầu cho rằng cao nhân giống như cũng không xấu xa như trong tưởng tượng.

Hơn nữa, có thể mát xa cho cao nhân cũng là phúc khí của bọn họ.

Nhìn ánh mắt u oán của đồng môn bên kia xem, là muốn hầu hạ cao nhân, nhưng không đủ kỹ năng, không được đấy.

....

Giờ phút này, hư không hơi hơi chấn động, người Yêu gia đến.

Gia chủ Yêu gia nhìn cao nhân đang lìm dim mắt nghỉ ngơi, cũng thật cẩn thận nhẹ giọng đánh tiếng:

- Cao nhân, món ngon đã chuẩn bị xong.

- Ủm, các người dọn cả ra đi, xong xuôi thì gọi ta.

Lâm Phàm ưỡn oai nói. Đại chiến một trận hết sạch sức, giờ là lúc để hưởng thụ rồi.

Mà theo lời thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ, Lâm Phàm quyết định nghỉ ngơi xong sẽ tới Cửu Tiêu Tông. Mặc kệ là chuyện gì, nhất định phải nhìn tận mắt mới được.

Bất kể thế nào, hảo hữu của hắn đang ở chỗ đó.

Sáu thiếu gia của Yêu gia cũng tò mò, kiễng chân muốn nhìn rõ cao nhân, nhưng lại bị đám người đang mát xa xung quanh che kín.

- Nhanh lên cả cho ta, mau dọn thức ăn ra.

Yêu Thiên thấp giọng nói, chính là để nhắc nhở đám con trai của mình, đặc biệt là Yêu Vô Tà.

Yêu Vô Tà nhìn thấy cao nhân được vây quanh kia, cũng rất hâm mộ, trong lòng nghĩ rằng đây là một người rất biết hưởng thụ người. Đợi lát nữa sau khi trở về, gã cũng phải thử một lần mới được.

Loại này phục vụ, gã cũng còn chưa từng hưởng thụ qua.

- Phế vật, còn không nhanh một chút.

Tam ca Yêu Hành Phong đi qua bên người Yêu Vô Tà, rít nhỏ.

Yêu Vô Tà run lên, bê đồ ăn. Gã không ngờ tới nơi này lại phải làm mấy việc này. Thế nhưng phụ thân và tổ gia gia đều ở đây, gã cũng không dám nhàn hạ.

Yêu Thiên Và Yêu gia lão tổ đứng im quan sát, hai người liếc nhau, không biết nên bắt chuyện với cao nhân như thế nào. Việc cho sáu thiếu gia Yêu gia đến cũng chỉ là để thử thời vận mà thôi.

"Xoảng..."

Đúng lúc này, một âm thanh chói chói vang lên. Yêu Vô Tà ngã úp sấp trên mặt đất, bình rượu trong tay đã rơi xuống vỡ tan.

Năm huynh đệ Yêu gia nhìn thấy bộ dạng vụng về của Yêu Vô Tà thì cùng cười lạnh một tiếng.

Tu vi cũng tới Nhập Thần rồi, lại phạm loại sai lầm sơ đẳng này, quả thực là óc heo.

Yêu Thiên và lão tổ tức thì biến sắc, muốn lên tiếng quở mắng, nhưng thấy cao nhân không có phản ứng gì, cũng chỉ lườm Yêu Vô Tà một cái, lại để người nhanh chóng dọn dẹp.

- Lão tổ, con đã nói, nó không được mà.

Yêu Thiên cố nén tức giận, còn may cao nhân không có đề ý.

Yêu gia lão tổ cũng chỉ biết thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, cảm giác có chút bất đắc dĩ, sau đó vẫy vẫy tay gọi Yêu Vô Tà lại.

Lão muốn cấp cho Yêu Vô Tà một lần cơ hội, nhưng theo tình huống hiện giờ, lão sợ xảy ra chuyện.

Yêu Vô Tà cúi đầu. Gã cũng tự trách bản thân, một bình rượu cũng không cầm nổi, về mặt thần thờ đi ra đứng im cạnh lão tổ.

Năm huynh đệ Yêu gia thấy một màn trước mắt thì đều vui vẻ nở nụ cười. Phế vật này đi là tốt nhất, ở lại chỉ thêm phiền a.

Theo thời gian trôi qua, năm huynh đệ Yêu gia đã sắp xếp xong bàn tiệc, sau đó lặng lẽ đi tới trước mặt phụ thân.

Gia chủ Yêu gia gật gù đầu:

- Lão tổ, tất cả đều đã xong.

Yêu gia lão tổ gật đầu, sau đó tiến đến, đi tới cạnh Lâm Phàm, nói nhỏ:

- Tiền bối, tất cả đã chuẩn bị xong.

Lâm Phàm đứng lên, đi tới cái bàn ăn đặt gần đó, hít một hơi, thấy toàn những mùi thơm mê người.

Giờ phút này, hẳn giống như đế vương chốn nhân gian, một mình một bàn đại tiệc, sau đó cầm đũa lên.

- Ô... Là huynh sao.

Mùa vừa lúc này, Yêu Vô Tà đang cô đơn đứng sau đám người, nhìn thấy bóng người ngồi động đũa thì bỗng nhiên hưng phấn hô.

Yêu Thiên cùng lão tổ lập tức biến sắc, cảm thấy không ổn.

Mà đám thiếu gia yêu gia, ngoại trừ lão ngũ, tất cả đều mừng thầm như điên.

Phế vật ngu ngốc này, lại muốn rước lấy phiền phức.

- Tiền bối... Cái này...

Yêu Thiên luống cuống, không ngừng nháy mắt với Yêu Vô Tà, ý bảo không được làm càn.

Mà Yêu gia lão tổ thờ dài, xong rồi.

Thế nhưng một giây sau, cao nhân đáp lời, để bọn họ trợn mắt há hốc mồm..

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chúng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241: Cứ cảm giác có gì đó không đúng

oOo

Trong tay đang cầm một cái đùi gà, chuẩn bị cắn xuống, Lâm Phàm nghe được giọng nói quen thuộc kia thì cũng sửng sốt, sau đó nhìn theo hướng tiếng nói, nhất thời mừng rỡ.

- Vô Tà huynh, không ngờ huynh cũng tới.

Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười, không nghĩ Yêu gia sẽ mang cả Yêu Vô Tà đến.

Lâm Phàm vốn không định nói với người Yêu gia về quan hệ giữa mình với Yêu Vô Tà, vì theo hắn, chuyện Yêu Vô Tà quật khởi là chắc như đinh đóng cột.

Tuy rằng con đường trưởng thành sẽ còn rất nhiều khó khăn, nhưng nhân vật đỉnh thiên lập địa nào không phải từ khó khăn mà bước ra chứ?

- Ai nha, hóa ra cao nhân là Lâm huynh sao. Phụ thân và tổ gia gia không nói sớm, nếu biết, ta sẽ đem bình rượu quý nhiều năm đến, cùng chia sẻ với Lâm huynh.

Yêu Vô Tà thờ phào một hơi, sau đó vỗ vỗ ngực, quên sạch lo lắng sẽ bị phụ thân răn dạy khi trở về.

- Vô Tà huynh, còn nói lời khách sáo làm gì, qua đây uống vài chén với ta.

Lâm Phàm cười vẩy vẩy tay. Hiện giờ cũng tốt, đã gặp lại thì Lâm Phàm cũng không ngại tỏ rõ quan hệ giữa mình và Yêu Vô Tà.

Như vậy, về sau Yêu Vô Tà ở Yêu gia cũng có thể được coi trọng.

- Hắc hắc, ta cũng đang đói bụng đây.

Yêu Vô Tà vui vẻ nở nụ cười. Rõ ràng, một kẻ nào toàn cơ bắp như gã vẫn chưa hiểu rõ tình huống hiện giờ.

Cũng phải, nếu nào như người bình thường, sao còn có thể trấn định như hiện tại?

....

Yêu Thiên cùng Yêu gia lão tổ triệt để phát mộng, đây là tình huống gì? Sao đứa nhỏ Vô Tà này lại quen với cao nhân?

Hơn nữa, nghe hai người nói chuyện xưng huynh gọi đệ, quan hệ có vẻ cũng không tệ lắm.

Mà giờ phút này, Yêu Đăng Phi đã sợ đến choáng váng, mặt tái nhợt trốn sau mọi người. Vừa nhìn thấy dung mạo của cao nhân, y lập tức nhận ra đối phương là ai.

- Lão tổ... đây là tình huống nào?

Yêu Thiên lấp bắp hỏi. Trong mắt lão, chuyện này đúng là làm người ta mơ hồ, không suy nghĩ nổi điều gì.

Yêu gia lão tổ chỉ im lặng, trong đầu đang nhớ lại một việc.

Chẳng lẽ người này là...

....

Lâm Phàm cùng Yêu Vô Tà không ngừng nâng chén, chuyện trò rôm rả. Đối với Lâm Phàm, gặp được một người thú vị thế này không dễ dàng.

Yêu Vô Tà này tuy tu vi chẳng ra gì, nhưng có được thể chất duy nhất Huyền Hoàng giới. Chỉ bằng điểm này, đã không người nào so sánh được.

Tuy hiện tại gã chỉ như rồng nơi nước cạn, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, nhất định sẽ có ngày gã bay cao.

Chẳng qua thể chất đặc thù này quá khó kích hoạt, Lâm Phàm cũng không tìm được cách giúp gã mở phong ấn, cho nên tất cả chuyện này chỉ có thể dựa vào chính Yêu Vô Tà.

Lúc này, đại thiếu gia Yêu gia Yêu Thánh Thiên, nhìn thấy phế vật này lại quen thuộc với cao nhân như thế, thì trong lòng sinh một cảm giác hoảng hốt khó hiểu.

Chẳng lẽ không giữ được vị trí gia chủ Yêu gia?

Mắt Yêu Thánh Thiên lóe lên, sau đó khuôn mặt yêu dị hiện vẻ tươi cười, tiến tới.

- Cao nhân, ngài khỏe chứ, tại hạ là đại ca của Yêu Vô Tà. Không ngờ cao nhân lại quen biết với lục đệ, cũng là duyên phận, nếu không đề ý, có thể...

Yêu Thánh Thiên lên tiếng bắt chuyện. Bất kể như thế nào, y cũng không cam tâm để phế vật này chiếm đi nổi bật.

Bằng không, khi đó Yêu gia chính là thiên hạ của Yêu Vô Tà.

Thế nhưng Yêu Thánh Thiên còn chưa dứt lời, đã bị chặn họng.

- Ta rất đề ý, người đứng bên kia là được.

Lâm Phàm nhếch miệng cười, nhìn Yêu Thánh Thiên.

Lâm Phàm căn bản chướng mắt Yêu gia. Hắn thích tính cách của Yêu Vô Tà, không có nghĩa là thích những người khác của Yêu gia.

Lâm Phàm không cấp thể diện, từ chối thẳng thừng, làm Yêu Thánh Thiên xấu hổ đứng đực ra, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Còn không trở lại cho ta, lục đệ người và cao nhân nói chuyện, người biết gì mà xen vào.

Yêu Thiên chợt lạnh lùng lên tiếng.

Làm sao lão lại không hiểu tâm tư của đứa con Yêu Thánh Thiên này, mà cũng ngầm ủng hộ hành động vừa rồi của y. Thế nhưng dựa theo tình huống hiện tại, lại có cái gì đó không đúng rồi.

Cao nhân này chỉ sợ cũng không có tí nào gọi là bình dị gần gũi cả.

Yêu Thánh Thiên cúi đầu, lùi thui lùi lại, trong ánh mắt có chút không cam lòng, trên mặt cũng cảm giác đau rát, giống như có một bàn tay vô hình vừa tát mạnh lên đó.

Yêu Vô Tà nhìn bộ dạng của Yêu Thánh Thiên thì trong lòng cũng vui lớn, ai bảo bình thường đánh ta, giờ kinh ngạc rồi chứ.

Sau đó, Yêu Vô Tà cười tiện tiện đung Lâm Phàm:

- Lâm huynh, vừa rồi mát xa đám vai thế nào...

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Yêu Vô Tà, khẽ cười:

- Huynh muốn thử sao?

- Ai nha, Lâm huynh, ta chưa từng được thử trò này bao giờ.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười, sau đó vẩy vẩy đám nữ đệ tử Tiên Linh Tông:

- Lại đây, rót rượu, bóp vai.

Yêu Vô Tà kích động đứng thẳng lên thân mình. Loại đãi ngộ này, gã thật đúng là chưa bao giờ nghĩ tới.

Lúc này, Gà Con đang tập trung chuyên môn, cảm đầu cảm cổ đánh chén, nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của hai người thì cúi đầu trầm tư một chút, sau đó vung cái cánh trĩu lông, ngoắc ngoắc một nữ đệ tử đứng đằng xa.

Nữ đệ tử kia nhìn thấy ánh mắt bá đạo của Gà Con, nội tâm run lên, sau đó vui vẻ, lập tức tung tăng chạy lại, xoa bóp phía sau lưng Gà Con.

Gà Con cũng khoan khoái kêu khẽ một tiếng, tiếp tục cúi đầu đánh chén.

....

Một màn trước mắt làm cho tất cả mọi người Yêu gia ngây ngẩn.

Yêu Thiên và Yêu gia lão tổ thậm chí không ngừng run rẩy lên, đây không phải sợ hãi, mà là hưng phấn.

Không ngờ đứa con thứ sáu vốn không ai vừa mắt của Yêu gia, lại có cơ duyên bậc này.

Hơn nữa nhìn quan hệ, chỉ sợ còn tốt hơn bằng hữu bình thường..

Đang thoải mái chuyện trò, Lâm Phàm bỗng nảy ra một ý, để Yêu Vô Tà có thể kích hoạt thể chất.

- Vô Tà huynh, không bằng sau này huynh ra ngoài học hỏi kinh nghiệm đi.

Lâm Phàm bắt đầu dẫn dụ.

- A... Ra ngoài làm cái gì? Ta sợ nhất là chịu khổ đấy.

Yêu Vô Tà cắn một cái cánh gà, miệng bóng loáng dầu mỡ, lại được một nữ đệ tử ôn nhu lau giúp, khiến người khác hâm mộ muốn chết.

- Huynh không muốn trở nên mạnh mẽ, đứng trên vạn người sao?

Lâm Phàm nói.

- Ha ha, Lâm huynh, huynh cũng đừng hù ta, ta mà đứng trên vạn người gì chứ? Bằng vào ta, đi ra ngoài, còn không phải chết đói giữa đường? Cứ ở Táng Yêu thành này có phải thoải mái không, không đi, không đi.

Yêu Vô Tà lắc lắc đầu.

Gã cũng tự biết tư chất mình không tốt, tu luyện tới cảnh giới hiện giờ đã là vận khí không tệ.

Nhưng Yêu Thiên và Yêu gia lão tổ nghe được lời này của cao nhân thì như thấy sét đánh giữa trời quang.

Đứng trên vạn người?

Lâm Phàm cười, lắc lắc đầu, không nói gì thêm nữa. Xem ra không chuẩn bị chút mưu kế là không được rồi.

Một bữa cơm rất nhanh liền đã xong.

Lâm Phàm đương nhiên rời đi, nhưng trước lúc đi, hắn cố ý gọi Yêu Thiên và Yêu gia lão tổ qua một bên, thì thầm một hồi.

Hai người không ngừng gật đầu, chỉ nghe không nói, nhưng là đến cuối cùng, bên trong ánh mắt hai người đều đã tràn ngập ánh sáng khác thường.

Mà Yêu Vô Tà không hề biết chuyện gì diễn ra, khi nhìn đến ánh mắt của phụ thân cùng tổ gia thì nội tâm cũng run lên mãnh liệt, cứ cảm giác có cái gì đó không đúng.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Chuyện "bi thảm" ở Táng Yêu thành

oOo

Một mình bước đi trên đường lớn, tâm tình của Lâm Phàm rất tốt, huyết sáo không ngừng. Lần này tới Táng Hải Yêu Địa, tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng thu hoạch cũng tràn đầy.

"Cánh Tay Tuyên Cổ" không cần nhiều lời rồi, hoàn toàn chính là tồn tại nghịch thiên. Về phần "Tuyên Cổ Chi Giác", Lâm Phàm còn ít e ngại, để mặc nó lẳng lặng nằm trong túi chứa đồ.

Lâm Phàm mở bảng thuộc tính cá nhân, hoan hỉ nhìn lên.

Họ tên: Lâm Phàm

Tu vi: Nhập Thần đại viên mãn.

Exp: (mười triệu/một tỷ rưỡi).

Cường độ thân thể: Đại Thiên Vị sơ giai.

Công pháp thân thể: Tuyên Cổ Bất Diệt tầng 1.

Exp thân thể: (0/một trăm triệu).

Thiên tư: Thăng cấp vô hạn.

Huyết mạch: Không có.

Tâm pháp: Kiếm Điển, Vô Tướng Thiên Ma

Công pháp: Âm dương (Xoay Chuyển Càn Khôn), tăng phúc (Long Hoàng Phách Thế), thuật ẩn thân, Liễu Đan Cước, Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp, Côn Bằng Thổ Nạp, Hắc Hồ Đào Tâm, Nhất Chỉ Tịch Diệt, Thương Khung, Triêm Hoa Phủ Cúc Chi, Thương Thiên Kiếm...

Tinh thông: Luyện khí, luyện đan, Điều Giáo Sư.

Túi chứa đồ: Vĩnh Hằng Chi Phủ, Cửu Ngưu Đại Hồng Chuyên, Thất Thánh Bảo Đồ, Tuyên Cổ Chi Điều, vô số đan dược, thi thể của Lương Dịch Sơ.

....

Lâm Phàm vô cùng vui mừng với thành quả hiện tại. Đây là kết quả từ vô số gian nan cùng liều mạng a.

Chỉ có một thứ Lâm Phàm vẫn không sao hiểu được, đó là "máu trời xanh" đã dung nhập vào máu của bản thân. Chuyện này còn cần hắn tiếp tục tìm chân tướng.

- Ồ ó o...

Gà Con xoa xoa cái bụng. Xem chừng nó rất hoài niệm cuộc sống được ăn ngon, còn có tiểu cô nương xinh đẹp hầu hạ vừa rồi.

- Gà Con, ba ba thương lượng với mày một việc được không?

Giờ phút này, mắt Lâm Phàm lóe ra ánh sáng khác thường.

Gà Con ngo ngắc, dùng đôi mắt to tròn nhìn Lâm Phàm.

- Có muốn biến thành cang mạnh hay không? Có muốn trọng chấn hùng phong, trở thành một con gà thần có một không hai thế giới hay không?

Lâm Phàm dụ dỗ, mà sau mỗi từ "hay không", mắt Gà Con lại sáng lên vẻ khát vọng.

Gà Con không khỏi mơ mộng tới cảnh người người cúng bái một con gà thừa thốt lông đang bay lượn giữa đất trời, lại có vô số con gà mái mơ chen chúc chạy tới, vây lấy xung quanh nó...

Gà Con ảo tưởng, càng nghĩ càng tốt đẹp, trong mắt gà hiện rõ sự khát khao vô hạn. Nó ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, sau đó rất nghiêm túc gật gật đầu.

Trọng trách bảo vệ thế giới cứ giao cho bản gà đi!

- Gà Con, mày quả nhiên không làm ba ba thất vọng. Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, mày thử cho cái sừng Tuyên Cổ kia dung hợp nhé, dù không biết nó vào bộ phận nào, nhưng nhất định là mạnh mẽ hơn hẳn. Có khi vào tiểu JJ thì tha hồ mà đập mái.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nói rõ âm mưu.

Gà Con vốn đang rất chờ mong, vừa nghe rõ lời kia, lập tức vỗ mạnh hai cánh, ồ ồ một tiếng, nhảy từ trên vai Lâm Phàm xuống, rồi co cẳng chạy như điên.

- Ê... Gà Con, chờ đã...

Lâm Phàm sững sốt, vội vàng đuổi theo.

- Ồ ồ ồ...

Tiếng kêu của Gà Con đã tràn ngập kinh sợ.

Một người một gà cứ như vậy biến mất giữa thiên địa.

....

Trong lúc "cặp đôi hoàn hảo" nháo sự bên ngoài, thì ở Táng Yêu thành lại xảy ra một câu chuyện "bi thảm" đến không thể "bi thảm" hơn.

Yêu Vô Tà hân hoan trở về, những tưởng từ nay sẽ sống tốt hơn ở Yêu gia, ai ngờ vừa đến cửa đã thấy Đại Cáp đầm đìa máu, luôn miệng hét bảo gã phải chạy trốn, vì đại thiếu gia muốn giết gã. Tiếp đó, Đại Cáp nằm lại trong vũng máu, Nhị Cáp và Tam Cáp hộ tống gã chạy đi, rồi cũng lần lượt ngã xuống, câu cuối cùng là mong thiếu gia hãy báo thù giúp mình.

Yêu Vô Tà thoát được, mặt đầy nước mắt, thề rằng sẽ giết đại ca Yêu Thánh Thiên, báo thù cho ba cận vệ.

Mà sự thật là thế nào?

Tất cả đều là màn kịch. Ba người Đại, Nhị, Tam Cáp được Yêu Thiên và lão tổ Yêu gia lệnh cho diễn kịch, chỉ hy vọng Yêu Vô Tà chịu chút khổ, lấy báo thù làm động lực, sẽ chấn chỉnh trường thành lên.

Còn Yêu Thánh Thiên, đối tượng chịu cừu hận, được đền bù bằng vị trí gia chủ tương lai.

Trong mắt Yêu Thiên và lão tổ, vị trí gia chủ Yêu gia tuy rất trọng yếu, nhưng nếu Yêu Vô Tà thật sự có thể trở thành tồn tại như lời cao nhân nói, như vậy vị trí kia cũng không cần thiết.

....

Giờ phút này, bên trong thành.

- Tốt, ba người các ngươi làm rất tốt. Từ nay về sau, các ngươi được bỏ thân nô bộc, đời đời đều là tộc nhân ngoại hệ của Yêu gia.

Yêu Thiên nói với ba người Đại Cáp, Nhị Cáp, Trương Cáp.

Lúc này, bọn họ mặc dù có thương tích, nhưng mặt vẫn rạng rỡ. Bởi vì một là bỏ được thân phận nô lệ, hai là bọn họ thật sự hy vọng thiếu gia có thể lớn lên.

- Phái người đuổi theo Vô Tà, nhớ kỹ chỉ có thể tạo áo lực, không được tổn thương tính mạng.

Lão tổ Yêu gia ra lệnh. Màn kịch phải tiếp tục, để đảm bảo Yêu Vô Tà lột xác thành công.

Bố cục lần này có thể nói là sơ hở chồng chất, nhưng đối với kẻ nã toàn cơ bắp như Yêu Vô Tà thì chuyện này quá chân thật, mà gã có thể chạy thoát, đều là kết quả từ việc ba người Đại Cáp liều mạng..

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Rình coi kiệt tác tạo hóa

oOo

Tại một rừng cây rậm rạp, có một cái hồ nước trong suốt, không ngừng bốc lên hơi nước mờ mờ.

Đây là hồ nước do thiên nhiên tạo thành, có thể xem như là một kỳ quan.

Lúc này, một đám người từ trên không hạ xuống, mà những người này đều là nữ cả, có điều những cô gái này đều có máu dính trên thân, sắc mặt cũng rất căng thẳng.

- Sư tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?

Một cô gái có thân hình nhỏ xinh, cảnh giác nhìn bốn phía nói.

- Nơi này có một hồ nước thiên nhiên, mọi người tiến vào rửa vết máu trên người đi đã. Bột phấn mà đám người Cửu Tiêu Tông kia tung lên người chúng ta có vấn đề.

Sư tỷ dẫn đầu có dung mạo xuất chúng, anh khí mười phần, lên tiếng chỉ huy.

- Vâng.

....

Lâm Phàm và Gà Con đã lại hòa hảo như lúc ban đầu. Gà Con nghe được Lâm Phàm muốn nó dung hợp cái sừng đen thui kia thì sợ đến hồn phi phách tán, vì ai biết cái sừng kia mọc ở chỗ nào chứ, tốt nhất là không thử.

Lâm Phàm cũng không cưỡng bách, nhìn thoáng qua cái sừng Tuyên Cổ trong túi chứa đồ thì chỉ biết thờ dài. Món đồ này cả Gà Con cũng ghét bỏ, chứ không cần nói đến hấn.

Hiện giờ Lâm Phàm đang đi theo hướng tới Cửu Tiêu Tông, tạm bỏ qua mấy địa điểm trên Thất Thánh Bảo Đồ. Đối với hấn, mấy chỗ kia không vội, nhất định phải tới Cửu Tiêu Tông xem có chuyện gì đã.

Dù sao hấn đã tới ba chỗ, hai chỗ là hai bộ xương đã bị hủy, một là tia thần thức đã dung nhập vào con chó đen, chưa thấy có gì ưu đãi cả.

Thế nhưng với kẻ thù dai như Lâm Phàm, Thất Thánh hồ hấn đến ba lần, hấn không phá sạch âm mưu của kẻ này thì e rằng khiến người ta cho rằng hấn dễ đối phó.

Còn Yêu Vô Tà kia, Lâm Phàm cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi. Tính toán thời gian, hấn Yêu Vô Tà đã bị bức rời khỏi Táng Yêu thành. Như vậy là tốt nhất, chỉ có đi ra ngoài lịch lãm mới để Yêu Vô Tà mau chóng kích hoạt thể chất đặc biệt.

"Ào ào..."

Lúc này, Lâm Phàm nghe được tiếng nước chảy, còn nghe được tiếng của nữ nhân.

Nước, nữ nhân...

Kết hợp hai khái niệm này lại, Lâm Phàm nhất thời sững sốt, sau đó lặng lẽ tiến đến.

- Gà Con, dẫn mày đi xem thứ tốt.

Thứ tốt, mọi người cùng chia sẻ, loại tình huống này, sao có thể thiếu Gà Con.

- Ô ó o...

Gà Con vừa muốn kêu to, liền bị Lâm Phàm lấy tay bịt miệng lại, làm nó suy nghĩ nửa nheo.

- Kêu cái đầu mày, kêu là không còn thứ tốt nữa đâu.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu nó, nói.

Mắt Gà Con sáng lên, sau đó gật gật đầu.

Một người một gà, cứ như vậy lặng lẽ tiến lên, sau đó nằm rạp sau một tảng đá trên bờ hồ.

Lâm Phàm tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng là đôi khi chính nhân quân tử cũng thích làm một vài điều kích thích.

Ví dụ như trang bức xong bỏ chạy, lại ví dụ như rình coi những điều mới lạ.

Trước kia không có cơ hội này, hiện giờ Lâm Phàm có thể cam đoan, nơi này có một đám tiên nữ đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Về phần những nữ nhân đang tắm rửa này có "hậu thiên tiền quý" không, điểm này hoàn toàn không cần quan tâm. Lâm Phàm tuy còn là trai tân, nhưng bản lĩnh ngửi mùi hương đoán mặt người vẫn phải có.

Tuy nói mùi hương này còn lẫn với máu tươi và hơi nước, nhưng vẫn không bị át đi.

Lâm Phàm cùng Gà Con cẩn thận rạp sau tảng đá, hai mắt không ngừng đảo qua lại.

- Gà Con, mày còn nhỏ, phải kiềm chế.

Lâm Phàm lấy tay che mắt Gà Con, mà Gà Con lại quơ quơ cánh, tỏ vẻ kháng nghị.

Một đám muội tử trong ao quả thật rất xinh đẹp, chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần nhỏ rất nhỏ, lại đủ loại từ nữ vương dùng mảnh đến thuần khiết dễ thương. Tuy cả đám đều đang giấu mình dưới làn nước, nhưng lại không thể ngăn được ánh mắt thương thức cái đẹp của Lâm Phàm.

Hơn nữa, đám muội tử này có tu vi không tệ.

Thuần một cảnh giới Nhập Thần, còn thêm một vị là tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai.

Đội hình như vậy, nếu người rình là người bình thường, chỉ sợ còn chưa có tới gần cũng đã bị phát hiện ra.

Nhưng Lâm Phàm là ai? Chính là kẻ có hệ thống, giúp đi không tiếng động, đến không chút mùi a.

Gà Con bị Lâm Phàm che mắt, muốn nhìn cũng nhìn không tới, tức giận giãy giụa thoát được, rồi trực tiếp nhảy qua một bên.

- Gà Con...

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời có chút luống cuống, chỉ mong sao nó đừng bị người phát hiện.

Mà vừa lúc này, một màn làm cho Lâm Phàm kinh ngạc sinh ra, Gà Con lại cứ thế nghênh ngang đi ra ngoài.

- Ai đó?

Quả nhiên, Gà Con vừa xuất hiện, người trong hồ lập tức cảnh giác quát lên.

- Ô ó o...

Gà Con không chút hoảng sợ, tiêu sái kêu to một tiếng, cái đầu nhỏ cúi xuống, chân bới bới đất, móc ra được một con giun, nuốt xuống.

Đám muội tử trong hồ thấy vậy thì thở phào một hơi:

- Không có việc gì, chỉ là một con gà rừng thôi. Mọi người tắm nhanh lên một chút.

- Con bà nó, con bà nó...

Lâm Phàm ngậy ngậy cả người, con gà ghê này sao lại thông minh như vậy chứ.

Mà Gà Con vẫn miệt mài bới đất, thế nhưng cặp mắt lại không ngừng liếc nhìn cảnh tượng tuyệt vời trong hồ.

Lâm Phàm giờ phút này rất hận. Con gà sĩa này sao lại tiện đến mức như vậy, còn nghĩ ra cách hay đến thế.

Chưa dừng ở đó, một màn làm Lâm Phàm ngậy ngậy hơn nữa lại phát sinh. Gà Con cố ý rơi vào trong nước, sau đó tự do bơi tung tăng như vịt, hơn nữa còn đột nhiên chìm vào trong nước, qua hồi lâu, mới ngăm một con cá trời lên.

Tất cả chuyện này vốn không có gì khác thường, nhưng Lâm Phàm rõ, con gà sĩa này căn bản là lặn xuống để nhìn trộm.

Cầm thú a...

Súc sinh a...

Nội tâm Lâm Phàm đau đớn, Gà Con thuần khiết, tại sao lại biến thành như vậy chứ.

Gà Con đã bước ra khỏi hồ, rồi cứ đứng im như phát ngốc ở đó, lặng tròn xoe nhìn không chớp.

- Con gà này quái dị thật.

Trong đám mỹ nữ, một người nghi hoặc nói.

- Được rồi, nhanh lên bờ thôi, không thể tắm lâu nữa.

Đại sư tỷ nghiêm túc nói, sau đó mọi người đồng loạt bước ra khỏi mặt nước, cảnh sắc tuyệt vời bại lộ, nhưng chỉ một sát na sau, cả đám đã lấy quần áo từ trong nhân trữ vật, rồi mặc lên người.

Giờ khắc này, Gà Con mở mắt hết cỡ, sau đó hai dòng máu mũi xì ra, té trên mặt đất, không nhúc nhích.

Lâm Phàm cũng kinh hãi, một màn vừa rồi quả thật rất dọa người, rất nóng bỏng, để máu của hắn thiếu chút nữa cũng đổ uồng phí.

Đội đám muối từ đi khỏi, Lâm Phàm lập tức tiến lên.

- Gà Con, Gà Con...

Hắn lấy tay lắc lắc mình gà, thấy nó vẫn còn thở, mới thở phào một hơi.

Lại nhìn vẻ mặt say mê của nó, Lâm Phàm xem thường vạn phần, thật sự là con gà ghê không có tiền đồ mà.

- Được rồi, phúc lợi cũng nhìn rồi, nhanh đi thôi.

Lâm Phàm tóm Gà Con lên, đặt lên vai mình, tiếp tục đi về phía trước.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Cứu Tiêu Tông đã bị các người dày xéo như vậy?

oOo

- Sư tỷ, sư phụ và mọi người có thể chống đỡ đội chúng ta trở về sao?

Trong khu rừng rậm rạp, một tiểu sư muội, vẻ mặt lo lắng nói.

- Có thể, nhất định là vậy.

Đại sư tỷ gật gù đầu, nhưng vẻ sốt ruột trong mắt lại bán đứng nàng.

Rõ ràng nàng không thể xác định tông môn có thể chống đỡ đến lúc đó hay không.

Các nàng vốn đang sinh hoạt rất vui vẻ trong tông môn. Tông môn không tranh chấp sự đời, rất ít khi tham dự tranh đấu giữa các tông môn khác, thế nhưng ai ngờ có một ngày, tông môn của các nàng lại bị một tông môn cường đại coi trọng.

Bởi thế, diệt tông.

Các nàng nghĩ mãi mà không rõ, Cửu Tiêu Tông là đệ nhất đại tông ở phía Tây, tại sao phải tiêu diệt một cái tông môn nho nhỏ của các nàng, song phương cũng không hề có bất kỳ vương mặc lợi ích nào cả.

Giờ phút này, các nàng một đường chạy đi, chính là muốn đi tìm người giúp đỡ, giải quyết hiểm cảnh mà tông môn đang gặp phải.

Thế nhưng, lúc này, một thanh trường kiếm bỗng xuất hiện từ trong hư không, cắm xuyên lên mặt đất, ngăn con đường đi lại.

- Đám dư nghiệt Nguyệt Cung Tông, lần này xem các ngươi chạy đi đâu?

Từ trên không, hơn mười bóng người hạ xuống.

- Người Cửu Tiêu Tông đuổi tới.

Mặt các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông trầm xuống.

- Đại sư tỷ, chúng ta làm sao bây giờ. Một nữ đệ tử có sắc mặt tái nhợt cuống lên hỏi. Những đệ tử Cửu Tiêu Tông này xuống tay tàn nhẫn, rất nhiều sư tỷ sư muội đã chết trên tay bọn chúng.

Hơn nữa, họ cũng không ngờ, đã rửa hết bột phấn dính trên người, mà vẫn bị đuổi theo.

Chẳng lẽ trời cũng muốn tuyệt đường sống của Nguyệt Cung Tông sao?

Chiến lực mạnh nhất Nguyệt Cung Tông chỉ là Đại Thiên Vị cao giai, còn xa mới đến đại viên mãn. Nếu không phải có đại trận hộ sơn ngăn chặn, sợ là Nguyệt Cung Tông đã sớm bị diệt.

Nhưng nếu không thể thoát đi tìm hỗ trợ, vậy Nguyệt Cung Tông diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Nhân cơ hội giết ra ngoài.

Trên khuôn mặt của Mộc Hàm hiện lên vẻ kiên quyết.

Tuy rằng rất khó để giết ra, nhưng nếu bó tay chịu trói, thì một điểm hy vọng cũng không có.

Đám đệ tử Nguyệt Cung Tông nắm chặt vũ khí trong tay. Các nàng ít giao tiếp với bên ngoài, càng ít kinh nghiệm thực chiến, giờ đối mặt với một đám người hung ác, trong lòng các nàng rất sợ hãi.

- Ha ha, nghe đồn đệ tử Nguyệt Cung Tông đẹp như thiên tiên, hôm nay vừa thấy, quả là danh bất hư truyền. Mười bảy người cảnh giới Nhập Thần, một người cảnh giới Tiểu Thiên Vị trung giai, rất không tồi, đáng tiếc chưa đủ nhìn.

Một nam tử trung niên bên Cửu Tiêu Tông bước tới.

Nam tử này mũi ưng, mặt hổ, tà quang lưu chuyển trong đôi mắt híp.

Vốn gã luôn bị trấn áp trong địa lao ở Cửu Tiêu Tông, nào ngờ bỗng được tông chủ thả ra, để cho lập công chuộc tội. Đối với Lê Thiên Hành gã, đây quả thực là trời ban ân.

Lê Thiên Hành có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai, xem như không tệ, đệ tử nội môn trong tông cũng khó so được với gã, mà tội lỗi gã từng mắc, là mê gian một sư muội đồng môn.

Cả quãng thời gian dài bị nhốt, dục vọng nín hồi lâu còn chưa có chỗ phóng thích, hiện giờ đi ra, có người đưa đến tận cửa để phát tiết, cũng không thể lãng phí.

- Các sư đệ, sư huynh cho các ngươi xem một màn kích thích.

Lê Thiên Hành cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt dữ tợn mang theo một tia tà khí.

Trong một sát na, Lê Thiên Hành động thủ, phát ổng tay áo, sương mù bỗng bay đầy trời, bao phủ lấy mười tám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông.

- Đừng hít vào, sương mù này có độc.

Mộc Hàm cực kỳ hoảng sợ, vừa nhìn sương mù, nàng cảm thấy có điều không đúng, vội hét lên.

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông vội vàng vận chuyển chân nguyên tạo thành một vòng tròn trong bảo hộ quanh người, ngăn cản màn sương này ăn mòn.

- Ha ha, bỏ tay chịu trời đi, vòng bảo hộ chân nguyên của các ngươi không ngăn cản được thứ này đâu.

Lê Thiên Hành cười lạnh. Thân hình tuyệt mỹ của những nữ đệ tử này khiến gã rất hưng phấn.

Những đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng đằng sau, giờ phút này có người khẽ nhíu mày vì loại thủ đoạn hạ lưu này. Nhưng bọn họ lại không dám lên tiếng phản đối Lê Thiên Hành.

Ở trong tông, bọn họ đều đã nghe qua đại danh của gã, hiểu sát, thủ đoạn tàn nhẫn.

- Sư tỷ, ngăn không được rồi.

Một nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông bỗng kinh hô, vòng bảo hộ của nàng vỡ nát, không tự chủ được mà hít phải sương mù màu xanh kia, sau đó toàn thân mềm nhũn, ngã ngổ trên mặt đất, khí lực đứng lên cũng không có.

Mộc Hàm sắc mặt đại biến, vòng bảo hộ của nàng cũng không ngừng bị ăn mòn, rồi rốt cuộc tan thành mây khói.

- Ha ha, sao, Nhuyễn Cốt Tán của lão tử được đấy chứ?

Lê Thiên Hành cười lớn. Tuy gã mới là Tiểu Thiên Vị cao giai, nhưng rất có tâm đắc ở phương diện dùng độc, nhất là hạ độc được với nữ nhân.

- Ngươi... Đê tiện...

Mộc Hàm ngẩng đầu, căm giận nhìn Lê Thiên Hành. Nàng không ngờ đường đường cao thủ Tiểu Thiên Vị cao giai mà lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu này.

- Đê tiện? Không không... Chẳng qua là không muốn ra tay hủy các mỹ nhân mà thôi, ha ha... Các vị sư đệ, bé con này thuộc về ta, còn lại các ngươi tự chia đi, tùy tiện chà đạp, tùy tiện ngược đãi, ha ha ha ha...

Lê Thiên Hành cười rộ lên, cặp mắt dâm tà như muốn lột sạch chúng nữ ngay tức khắc.

- Đừng phí sức lực, các ngươi hiện tại ngay cả khí lực tự sát cũng không có đâu. Đương nhiên, sau khi đùa bỡn các ngươi, ta sẽ đích thân tiễn các ngươi về trời...

Lê Thiên Hành lau miệng, phảng phất là thèm thường đến không chịu nổi nữa.

- Lê sư huynh, không bằng giết thống khoái đi, loại hành vi xấu xa này, chúng ta không nên làm.

Lúc này, một đệ tử Cửu Tiêu Tông không nhịn được mà nói.

Lê Thiên Hành đang cười, lập tức mặt như sương lạnh, nhìn chằm chằm đệ tử kia, khiến đệ tử kia run lên.

- Sư huynh...

- Sư đệ, ngươi nói hành vi của sư huynh là xấu sao?

Lê Thiên Hành đi tới trước mặt đệ tử kia, mặt lại biến hóa, thành ôn hòa như gió xuân.

- Sư huynh, Cửu Tiêu Tông chúng ta là danh môn, diệt tông của bọn họ là chiến lược từ tông chủ và các trưởng lão, đệ không dám nói bừa, nhưng giẫm đạp đệ tử địch tông như vậy thì có khác gì là tà ma, đệ không đồng ý.

Đệ tử kia hít sâu một hơi, nói.

"Xocccc..."

- Sư huynh, ngươi...

Đệ tử kia không ngờ Lê Thiên Hành đột nhiên hạ độc thủ, không dám tin nhìn chiếc dao găm đâm lên ngực mình, sau đó tuyệt khí bỏ mình.

- Hừ, không biết tốt xấu.

Lê Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, thu lại dao găm bôi kịch độc.

- Các ngươi đều cho rằng sư huynh xấu xa sao?

Lê Thiên Hành lạnh lẽo nhìn mọi người, nếu có ai dám gậy đầu, gã không ngại tiếp tục tay đưa tiễn đối phương.

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông hoảng sợ nhìn Lê Thiên Hành. Kỳ thật bọn họ đều nghĩ như đệ tử vừa rồi, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Lê Thiên Hành, không một ai dám lên tiếng. Tất cả chỉ biết nhìn về những nữ đệ tử kia, bắt đầu đi thờ dài một tiếng.

- Ủm, không ai nghĩ như vậy là tốt nhất. Tiểu mỹ nhân, hầu hạ bản đại gia cho tốt nào.

Lê Thiên Hành cười lớn một tiếng, tiến lên đi đến.

- Đừng tới đây...

Mặt Mộc Hàm tái nhợt, nhưng toàn thân không có một tia khí lực nào, căn bản không thể động đậy được, càng không nói cùng đối phương liều mạng.

....

- Cửu Tiêu Tông đã bị các người giày xéo đến thế này rồi sao?

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ hư không truyền đến.

Lê Thiên Hành kinh hãi, không biết là ai.

Mà các đệ tử Nguyệt Cung Tông thì đồng loạt ngẩng đầu lên, từng ánh mắt tuyệt vọng lóe ra ánh sáng hy vọng, tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

Là ai... Rốt cuộc là ai...

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Các người thật sự làm ta quá đau lòng

oOo

Lâm Phàm không ngờ lại gặp phải chuyện phát nổ như thế. Nếu là kẻ khác muốn cưỡng bức những nữ đệ tử này, hẳn đương nhiên giận dữ, nhưng sẽ không tức giận đến mức này. Mấu chốt là những người này không ngờ là đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Cửu Tiêu Tông là cái gì? Đây chính là tông môn hữu hảo với Thánh Tông, tương thân tương ái, hai nhà như một, hơn nữa huynh đệ Tân Phong của hắn còn là đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông. Vậy mà những kẻ này lại làm ra cái việc táng tận thiên lương, người người oán trách như vậy.

Nếu chỉ là diệt tông môn của người ta, Lâm Phàm cũng không nói cái gì. Huyền Hoàng giới vốn là cá lớn nuốt cá bé, nhưng hành vi thấp hèn thế kia là không thể nhìn được, quả thực chính là bôi đen cả thể diện của huynh đệ mình.

- Ai? Đi ra cho ta, đừng giả thần giả quỷ.

Lê Thiên Hành dừng bước lại, vẻ mặt như sương lạnh, thật muốn nhìn xem là ai dám xen vào việc của gã.

- Hừ, súc sinh, bại hoại của tông môn, nỗi nhục của trời đất.

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm giận tiến ra từ trong rừng rậm.

Khuôn mặt bị phần kia giống như rất đau lòng, Gà Con trên vai hắn cũng lắc đầu liên tục, tỏ vẻ rất buồn phiền với cảnh đang thấy.

Nhóm Mộc Hàm thấy được Lâm Phàm xuất hiện thì trong lòng có chút thất vọng, người này tuổi còn quá trẻ, tu vi có thể được bao nhiêu...

Cho dù là thiên tư cực cao, nhưng cao được đến Tiểu Thiên Vị sao? Mà tên đệ tử Cửu Tiêu Tông kia lại có tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai.

Cả đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cùng hơi cúi đầu, hy vọng trong lòng tiêu giảm hơn phân nửa, lúc nào cũng có thể tan thành mây khói.

- Ha ha...

Lê Thiên Hành nhìn rõ người vừa nói, khinh thường cười lớn:

- Tiểu tử ngu ngốc từ đâu đến, chẳng lẽ còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Lê Thiên Hành rất ghét loại mặt trắng thư sinh như kẻ trước mắt, nhất là loại vừa xuất hiện đã có thể khiến muôn người ghé mắt nhìn.

Hiện giờ tu vi của Lâm Phàm ngày càng cao thâm, lực sinh mệnh dồi dào, bộ dáng đã dần dần thay đổi theo chiều hướng tốt, phối cùng bức khí từ hắc, khiến mỗi cái giờ tay nhắc chân đều mang một loại khí tức làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Ngươi là đệ tử Cửu Tiêu Tông?

Lâm Phàm nhìn gã mặt đỏ trước mắt. Kẻ này lớn lên phải xin lỗi người đối diện, cả Trương Nhị Cầu cũng đẹp hơn gã đến trăm lần.

- Hừ, đúng vậy, ngươi...

Lê Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, thế nhưng nói còn chưa hết câu, đã bị hành vi của Lâm Phàm chọc giận triệt để.

- Chờ đã, nói chuyện với ta thì cúi mặt xuống, ngươi lớn lên trông chẳng khác gì con cóc cả.

Lâm Phàm nôn khan vài cái, sau đó chỉ tay thẳng mặt đối phương:

- Oe... Bằng ngươi mà cũng đòi làm đệ tử Cửu Tiêu Tông, quả thực là bôi đen cả Cửu Tiêu Tông.

Giờ phút này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, trong lòng có cùng một ý nghĩ: "Người này đầu óc có vấn đề sao? Đã đến tận nơi còn không nhìn thấy tình huống trước mắt thế nào sao?"

Mộc Hàm nhìn Lâm Phàm, trong lòng cũng thở dài một tiếng, người trước mắt này hoàn toàn chính là tự tìm đường chết a.

Mắt Mộc Hàm lộ ra vẻ tuyệt vọng. Bọn họ đã tận lực, Nguyệt Cung Tông chỉ sợ từ nay về sau phải biến mất...

- Tiểu tử, hôm nay lão tử cho ngươi nếm...

Lê Thiên Hành nổi giận. Chưa từng có người nào dám can rờ trước mặt gã như thế. Hôm nay cho dù thiên vương lão tử tới, cũng không cứu nổi kẻ này.

- Lê sư huynh, chờ đã...

Vừa lúc đó, trong hàng đệ tử Cửu Tiêu Tông, có một người bước ra.

- Lâm sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?

Người mới bước ra kia trông rất anh tuấn, cũng là đệ tử anh tuấn nhất Cửu Tiêu Tông, Phong Tiểu Linh.

Chỉ là giờ phút này sắc mặt của Phong Tiểu Linh không dễ xem, không ngừng ra hiệu bằng mắt cho Lâm Phàm, ý bảo đừng chọc giận Lê Thiên Hành.

- Phong sư đệ, chẳng lẽ Cửu Tiêu Tông các người chính là như vậy hay sao?

Lâm Phàm cũng bất ngờ khi thấy người trước mắt, sau đó nhú mày hỏi.

Lâm Phàm cho rằng, tiểu tử này coi như là người tốt, không thể nào làm cái chuyện này được.

Đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông vốn đang thương cảm cho Lâm Phàm, vừa nghe hai người đối đáp thì trở nên giận dữ, thì ra là cùng một phe.

Phong Tiểu Linh cũng rất xấu hổ, không biết trả lời thế nào. Chuyện này thật không dễ giải thích, nhưng tuyệt đối không thể để Lâm sư huynh bị Lê Thiên Hành làm hại.

Tuy rằng Phong Tiểu Linh biết Lâm sư huynh rất mạnh, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của Lê Thiên Hành.

- Lê sư huynh, vị này...

Phong Tiểu Linh vội vàng giới thiệu, hy vọng Lê Thiên Hành có thể bỏ qua. Thế nhưng lời còn chưa hết, đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

- Hừ, Phong Tiểu Linh, đừng gọi ta là Lâm sư huynh, ngươi làm cho ta quá thất vọng rồi. Con cóc họ Lê, ta cho ngươi biết, bản tọa là phong chủ Vô Danh phong của Thánh Tông, dựa theo vai vế, ngươi phải gọi ta là sư thúc, nhưng hành vi của ngươi không xứng làm sư đệ của ta, cũng đánh mất luôn mặt mũi tông môn. Còn ngươi nữa, Phong Tiểu Linh, vốn ta cho rằng ngươi là một đệ tử tốt, có tiền đồ, không ngờ ngươi lại thông đồng với loại mặt hạng này, thật sự để ta vô cùng thất vọng.

Lâm Phàm nói ra tên tuổi lai lịch của mình, để tất cả mọi người đều sửng sốt. Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông ngây ngốc mà nhìn hắc, sau đó có người bỗng nhớ ra, sau lần đi giao hữu chọn thiên kiều mạnh nhất trở về, mỗi sư huynh khi trở lại đều tuyên truyền rằng Thánh Tông có một đệ tử thiên kiều tên là

Lâm Phàm, người tốt, thực lực cao, bề ngoài sáng sủa, đã kết hảo hữu với Tân Phong sư huynh.

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng bối rối, không biết tình huống hiện tại như thế nào, nhưng hình như không giống như các nàng suy nghĩ.

Các nàng biết Thánh Tông, đó chính là một đại phái, mà nếu người trước mắt thật sự là phong chủ của một phong trên Thánh Tông, như vậy Nguyệt Cung Tông có lẽ còn một đường hy vọng...

- Lâm sư huynh, chuyện là...

Phong Tiểu Linh vội muốn giải thích.

- Chớ giải thích với ta, ta không muốn nghe.

Lâm Phàm giận dữ phát tay.

Phong Tiểu Linh giờ phút này sắp khóc rồi, Lâm sư huynh, huynh không thể nghe ta nói hết một lời sao?

- Ha ha, tiểu tử, bất kể ngươi là ai, hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Lê Thiên Hành đột nhiên quát lên, đánh một chuông tới Lâm Phàm. Trên một chuông này có khói độc màu xanh quay cuồng, nhìn đã biết vô cùng hung hiểm.

- Lê sư huynh, dừnggggg...

Phong Tiểu Linh cực kỳ hoảng sợ, vội vàng ngăn cản.

- Hừ, đi qua một bên.

Lâm Phàm tóm lấy Phong Tiểu Linh, ném qua một bên. Phong Tiểu Linh cũng cả kinh, một cỗ lực lượng để ý không thể chống cự trực tiếp nhắc bổng cả thân hình y, làm y mất đi khống chế.

"Thật mạnh." Bị quăng ra cách chiến trường một đoạn xa, Phong Tiểu Linh chợt sinh ra ý nghĩ này trong đầu.

- Ngươi là nổi si nhục của Cửu Tiêu Tông, hôm nay ta sẽ thay Cửu Tiêu Tông thanh lý môn hộ.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, tà áo theo gió bay bay, tay phải giơ lên cao, bộc phát ra một cỗ khí phách không ai dám đối mặt.

- Hừ, Độc Linh Hội Thề.

Lê Thiên Hành nổi giận gầm lên một tiếng. Gã muốn để kẻ trước mắt hiểu được, cái gì gọi là khủng bố.

- Lê sư huynh, không thể.

Phong Tiểu Linh gào thét, y vẫn không tin rằng Lâm sư huynh có thể là đối thủ của Lê Thiên Hành.

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng kinh hô, mặt tái đi, bởi vì độc khí bao quanh một chuông kia thật quá mạnh.

Hoa cỏ chung quanh nháy mắt đã khô héo.

- Hừ!

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra khinh thường, tay phải giơ lên cao...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Chối lợi đến thế, xuất chúng đến thế

oOo

Ở một khắc Lâm Phàm giờ cao bàn tay lên, trời đất gió mây biến sắc, mây đen trên không trung tụ tập lại, sau đó sấm chớp lóe lên, tạo thành những tiếng đĩnh tai nhức óc.

Các đệ tử của cả hai tông cũng bị dị tượng làm sợ hãi. Đang ban ngày nắng ráo, sao đột nhiên lại có sấm sét nổ vang, hơn nữa nhìn sắc trời gió mây vẫn vũ cũng quá dọa người rồi.

- Hừ, kẻ làm sĩ nhục tông môn như ngươi, bản tọa hôm nay sẽ đưa diệt thể thần lôi tới, thanh lý môn hộ.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, sau đó một tia sét từ ngót giáng từ trên trời xuống, quán quanh bàn tay của Lâm Phàm.

"Xẹt xẹtttt..."

Hào quang chói mắt, khiến mọi người nhìn tới ngây người.

Chẳng lẽ dị tượng trên trời là do người trước mắt này tạo thành sao?

Phong Tiểu Linh cũng trợn mắt há hốc mồm, đây không phải là giả đấy chứ, tại sao Lâm sư huynh có thể mạnh đến vậy, ở trận chiến thiên kiều tranh tài không có cường đại như vậy a.

Hay là khi đó Lâm sư huynh muốn giữ thể diện cho Cửu Tiêu Tông, cố ý không đánh bại Tân Phong sư huynh?

Phong Tiểu Linh càng nghĩ càng thấy có lý, đôi mắt nhìn Lâm Phàm đã tràn đầy vẻ tôn kính.

....

Lâm Phàm không biết Phong Tiểu Linh nghĩ nhiều như vậy, nếu biết, chắc chắn không thể không vỗ vai khen thưởng.

- Làm sao có thể...

Sắc mặt Lê Thiên Hành đại biến, khí thế từ một chương của Lâm Phàm phát ra quá mạnh mẽ, đến mức khiến gã muốn bỏ chạy.

Lâm Phàm nhìn gương mặt chuyển sang tái xám của Lê Thiên Hành, chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng.

- Chậm rồi.

"Àmmmm..."

Một chương mang theo uy lực vô thượng, từ trên trời giáng xuống, khiến mặt đất rung lắc lên dữ dội.

"Đĩnh, chúc mừng đánh chết Tiểu Thiên Vị trung giai Lê Thiên Hành."

"Đĩnh, exp gia tăng ba trăm ngàn."

....

- Phế vật.

Lâm Phàm thầm nghĩ, có một chút exp như vậy thì làm được cái gì?

Giờ khắc này, mọi người trợn tròn mắt, cả đám đều há hốc mồm nhìn hiện trường.

Lâm Phàm vung ống tay áo, đi tới phía các đệ tử Nguyệt Cung Tông.

Mộc Hàm không ngờ người này lại mạnh đến như vậy, một chương kia càng là khủng bố đến cực điểm, làm trời đất phát sinh ra dị tượng.

Chỉ sợ dù là tông chủ của các nòng, cũng không thể chống đỡ nổi một chương kia.

- Mọi người không sao chứ?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, để các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông sinh ra một ý nghĩ, người trước mắt này khác xa những kẻ khác, không có tham lam mỹ mạo của các nàng.

- Chúng ta không có việc gì, chỉ là bị trúng độc được làm toàn thân vô lực, không biết làm sao để giải.

Mộc Hàm thở phào một hơi, nhìn tình huống, hẳn là các nàng đã thoát khỏi hiểm cảnh.

- Lâm sư huynh, đây là độc Nhuyễn Cốt Tán, độc được riêng của Lê Thiên Hành, không có thuốc giải, dù là cao thủ cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn cũng cần mất hai giờ mới có thể khôi phục khí lực.

Phong Tiểu Linh từ đằng xa chạy tới, vội lên tiếng. Y nhất định phải giải thích rõ ràng, không thể để Lâm sư huynh hiểu lầm.

- Hừ.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Phong Tiểu Linh, hừ lạnh một tiếng, sau đó nâng tay phải lên, một ngọn lửa bốc cháy giữa không trung, các loại dược thảo bay vào đó, dung hợp lại với nhau.

- Bằng môn tà đạo, sao có thể làm khó được ta.

Lâm Phàm luyện đan ngay tại đường trường, mọi người lại tròn mắt há hốc mồm lần nữa.

Đặc biệt là Phong Tiểu Linh, coi như quen biết cũ, y không thể ngờ Lâm sư huynh đã thực lực cao cường, lại còn biết luyện đan, hơn nữa nhìn bộ dáng này, trình độ luyện đan hẳn cũng rất cao...

Mộc Hàm cũng khiếp sợ không thôi, lật tay luyện đan, nàng mới nhìn thấy lần đầu. Tuy nàng không tinh thông đan đạo, nhưng cũng từng xem qua sư phụ luyện đan, nào có nhẹ nhàng như vậy?

Chỉ vài phút sau, ngọn lửa lơ lửng trên không kia bùng mạnh, từng viên đan dược màu trắng từ trong đó bay ra.

- Mọi người nuốt đan dược này vào là có thể giải trừ chất độc.

Lâm Phàm phẩy tay, ngọn lửa kia nháy mắt tiêu tán.

Mộc Hàm vẻ mặt không dám tin nhìn Lâm Phàm, nhanh như vậy? Giờ phút này, trong lòng nàng dâng lên cảm giác sợ hãi, người trước mắt thật sự quá kinh khủng.

Sau đó mọi người nuốt đan dược vào, một cổ dược lực tản ra khắp thân thể, đánh tan toàn bộ chất độc kia.

- Đan dược thật là lợi hại.

Mộc Hàm trầm nói.

Phong Tiểu Linh sớm đã xem ngây người, giờ mới tỉnh lại, vội mở miệng:

- Lâm sư huynh...

- Hừ, đừng gọi ta là sư huynh, ta không có người sư đệ như ngươi.

Lâm Phàm cất lời, vẻ mặt ghét ác như ghét thù.

Đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông giờ phút này đã có đánh giá cực cao với Lâm Phàm.

Đại nghĩa diệt thân, ghét ác như thù, thực lực cao, địa vị cao, tướng mạo ôn, khí chất xuất chúng, hơn nữa mầu chốt là tuổi còn trẻ.

Đây hoàn toàn là những tiêu chuẩn của một người trong mộng hoàn hảo a.

Một vài nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông hơi xấu hổ đỏ mặt, sao tự đứng lại nghĩ ra ý tưởng xấu hổ như vậy chứ.

Chẳng qua cho dù là như vậy, cũng chỉ có đại sư tỷ có cơ hội.

Đại sư tỷ thực lực không tệ, lớn lên xinh đẹp, ngực cực lớn, dáng người rất tốt, hơn nữa... hơn nữa còn là xử nữ.

Giờ khắc này, đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cùng cười khẽ, ánh mắt mang hàm ý nhìn đại sư tỷ.

Mộc Hàm thấy được ánh mắt các sư muội, đột nhiên mặt đỏ lên, sau đó trừng mắt, ý bảo các nàng thành thật lại, chớ làm loạn.

Sau đó, nàng khẽ liếc Lâm Phàm, cuối cùng lắc lắc đầu.

Nam tử thể này giống như ánh trăng trên trời đêm, cao quý mà sáng chói, tuy nàng cũng rất có hảo cảm với người ta, nhưng còn tự hiểu lấy mình, người như vậy không phải nàng có khả năng với tới.

Giờ phút này, Phong Tiểu Linh cuống lên:

- Lâm sư huynh, huynh nghe đệ nói đi mà... Lâm sư huynh, đệ van huynh, nghe đệ giải thích một chút, đệ thật sự cần giải thích.

Phong Tiểu Linh dùng hai tay nắm chặt lấy ống tay áo của Lâm Phàm, gấp đến độ muốn khóc.

- Nói mau.

Lâm Phàm khoát tay áo.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Làm nam nhân, há có thể tham sống sợ chết

oOo

- Cảm tạ sư huynh, cảm tạ sư huynh...

Phong Tiểu Linh cảm động đến rơi nước mắt nói, rốt cuộc có cơ hội giải thích, thật sự là quá hạnh phúc.

- Nói, đừng gọi ta là sư huynh.

Lâm Phàm trừng mắt liếc.

- Vâng vâng..

Phong Tiểu Linh lập tức gật đầu.

- Lê Thiên Hành này trước kia phạm lỗi lớn, bị nhốt trong đại lao, sau không biết tại sao lại được tông chủ thả ra. Người này tâm ngoan thủ lạt, vừa rồi có một vị sư đệ vì phân đôi hành vi của hắn, nên đã... Cũng bởi thế, dù không thể chấp nhận nổi chuyện hắn định làm với các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông, nhưng thực lực hắn quá cao, bọn đệ giận mà không dám nói gì...

Phong Tiểu Linh trước tiên nói chuyện về Lê Thiên Hành, hy vọng Lâm Phàm không hiểu lầm.

- Đúng vậy, Lê Thiên Hành thật quá kinh tởm, Mạc sư đệ cũng là bởi vì không đồng ý mới bị hắn giết chết.

- Hu hu, Mạc sư đệ đáng thương, chết quá oan ức.

- Chúng ta cũng là giận mà không dám nói gì.

- Cho dù là tấn công Nguyệt Cung Tông, chúng ta vốn cũng không đồng ý, thế nhưng mệnh lệnh khó cãi.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông đệ tử đứng ở một bên khóc lóc kể lể, hiện tại bọn họ sống rất thảm.

- Lâm sư huynh, hiện tại Cửu Tiêu Tông thay đổi, tông chủ cũng thay đổi, lòng người đều bàng hoàng. Trước kia Cửu Tiêu Tông cũng từng khai chiến với tông môn khác, thế nhưng những tông môn kia đều là loại tông môn tai họa muôn dân, còn bây giờ...

Phong Tiểu Linh lắc đầu thở dài, nhiều chuyện nghĩ mãi mà không rõ.

- Hừ, Cửu Tiêu Tông các ngươi chỉ khai chiến với tông môn tai họa muôn dân, Cửu Tiêu Tông chúng ta không tranh sự đời, vì sao phải diệt tông môn chúng ta?

Mộc Hàm sắc mặt bi phẫn, chỉ vào Phong Tiểu Linh nổi giận nói.

Lâm Phàm vươn tay, để tất cả im lặng.

Mộc Hàm thấy Lâm Phàm ngăn lại, cũng thôi cất lời, nhưng ánh mắt nhìn về phía đám đệ tử Cửu Tiêu Tông vẫn vô cùng phẫn nộ.

- Tân Phong huynh sao không tới?

Lâm Phàm hỏi.

Phong Tiểu Linh nghe nói lời này, chợt lau khóe mắt:

- Lâm sư huynh, nói ra rất dài, lúc ấy tông chủ nói muốn tấn công Nguyệt Cung Tông, tập hợp đệ tử nội môn, Tân Phong sư huynh và các vị thái thượng trưởng lão nhất quyết phản đối, nhưng rồi tất cả bị tông chủ lấy tội danh phản tông nhốt vào địa lao, sống chết không rõ. Đệ và các sư huynh đệ cũng bởi vì sợ mà không dám phản đối.

- Lâm sư huynh, Phong Tiểu Linh ta bất kể thế nào thì cũng đường đường là đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông, thế nhưng hiện giờ sống còn không bằng đệ tử phạm lỗi lầm bị nhốt trong địa lao...

Phong Tiểu Linh đã không còn bộ dạng tiêu sái trước kia, cả cái quạt giấy từng dùng để trang bức cũng không có.

- Được rồi, đừng nói chuyện của người nữa, nói tông môn đến cùng đã xảy ra cái gì đi?

Lâm Phàm khoát tay áo, cũng không muốn nghe Phong Tiểu Linh khóc lóc kể lể, bởi vì hắn cảm thấy Cửu Tiêu Tông có thể có đã xảy ra đại sự.

- Lâm sư huynh, tông chủ như là thay đổi thành một người khác vậy, cả đám đệ tử vô cùng hung ác kia đều do tông chủ tự tay nhốt lại, thế nhưng hiện giờ tông chủ lại thả hết bọn chúng ra, còn để chúng dẫn dắt chúng ta... Lâm sư huynh, chúng ta giờ cũng đang sống vô cùng thảm, huynh nhìn bọn đệ đi, sao lại nguyện ý đi diệt tông người khác chứ. Chúng ta biết Nguyệt Cung Tông, đó là tông môn hòa hảo nhất giới tu hành, sao chúng ta lại nguyện ý đi diệt bọn họ. Thế nhưng mệnh lệnh khó cãi, chúng ta không thể không làm vậy...

Phong Tiểu Linh cũng không ngóc, vội vàng không ngừng khen ngợi Nguyệt Cung Tông.

Quả nhiên, vẻ gay gắt trên mặt các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông dịu đi rất nhiều, một vài đệ tử nhìn Phong Tiểu Linh cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều. Dù sao, người này cũng thật anh tuấn...

Lâm Phàm trầm mặc không nói, lâm vào trầm tư.

Thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ hắc hóa, tông chủ Cửu Tiêu Tông lại như đổi một người khác, chẳng lẽ trong chuyện này...

Lâm Phàm càng nghĩ càng thấy có vấn đề, thế nhưng nghĩ mãi vẫn không rõ ràng.

Thôi, không nghĩ nữa, tốt nhất là đi Cửu Tiêu Tông một lần, nếu tông chủ Cửu Tiêu Tông thật sự bị hắc hóa giống như Lương Dịch Sơ, như vậy một chưởng đập chết là xong, tránh phiền phức.

- Lần này cầm đầu tấn công Nguyệt Cung Tông là ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Lâm sư huynh, người dẫn đầu lần này tên Lý Nguyên Kỳ, từng là thái thượng trưởng lão thế hệ trước, bởi vì tu luyện một loại ma công, giết phạm nhân mười tòa thành, lên tới mấy trăm triệu mạng người, bị tông chủ trấn áp trong địa lao, giờ cũng được thả ra.

Khi Phong Tiểu Linh nhắc đến Lý Nguyên Kỳ, sắc mặt tái nhợt đi không ít.

Khát máu, bá đạo, tàn nhẫn, khủng bố.

Lâm Phàm lúc này cũng hết chỗ nói rồi, chẳng lẽ cao tăng của Cửu Tiêu Tông hiện tại đều do một đám đại ma đầu chiếm lĩnh sao? Có thể bị tông môn trấn áp trong địa lao thì đều là hạng người lòng dạ độc ác, hơn nữa thực lực còn rất cao.

Mộc Hàm vẫn đứng cạnh Lâm Phàm, nghe tới cái tên Lý Nguyên Kỳ thì sắc mặt cũng đại biến.

- Người nói Lý Nguyên Kỳ, có phải là kẻ đã tàn sát toàn bộ Tề Tông quốc, Xích Hoàng quốc trong vòng một đêm vào mấy chục năm trước?

Sắc mặt Mộc Hàm tái nhợt, hỏi.

- Đúng vậy.

Phong Tiểu Linh gật gật đầu.

Mộc Hàm run lên, lùi về sau mấy bước.

- Sao có thể như vậy chứ. Ta nghe sư phụ nói, Lý Nguyên Kỳ tu luyện diệt thế ma công, tu vi còn mạnh hơn rất nhiều cao thủ Thiên Vị đại viên mãn, đã ngưng tụ được đến mười hai dây chuyển quy tắc. Nếu thật là như vậy, Nguyệt Cung Tông ta chỉ sợ... chỉ sợ...

Mộc Hàm đã không dám tưởng tượng tiếp.

Vốn nàng còn tin rằng trận pháp hộ sơn của Nguyệt Cung Tông có thể ngăn cản kẻ địch, đợi đến lúc nàng mang cứu viện trở về. Thế nhưng nếu là Lý Nguyên Kỳ kia...

- Lâm sư huynh, van cầu ngài cứu tông môn của ta, Mộc Hàm nguyện ý làm trâu làm ngựa, làm nô tỳ...

Mộc Hàm luống cuống, không ngừng cầu xin Lâm Phàm.

- Ngươi muốn hại Lâm sư huynh sao? Việc cần làm bây giờ là đi Thánh Tông cầu viện. Lý Nguyên Kỳ kia không phải chúng ta có thể đối phó nổi. Dù Lâm sư huynh có lợi hại hơn nữa, cũng không thể là đối thủ của Lý Nguyên Kỳ.

Phong Tiểu Linh nổi giận, bà nương này choáng váng rồi sao? Biết Lý Nguyên Kỳ có bao nhiêu khủng bố, còn muốn Lâm sư huynh đi chịu chết.

- Hừ!

Lâm Phàm có chút không vui nhìn Phong Tiểu Linh.

Phong Tiểu Linh hơi sững sốt, chẳng lẽ mình nói gì sai sao?

- Lâm sư huynh...

- Ta hỏi ngươi, thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ ngưng tụ bao nhiêu dây chuyền quy tắc?

Có một Boss đang chờ cấp exp cho mình, Lâm Phàm tự nhiên là kích động vạn phần, nhưng vẫn muốn tìm hiểu một chút cho chắc.

- Mười cái.

Phong Tiểu Linh không rõ Lâm sư huynh vì sao hỏi như vậy.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười, mười dây chuyền bị tiểu gia một chương đập chết, mười hai cái xem ra cũng không lợi hại hơn bao nhiêu.

- Hừ, Phong sư đệ, ngươi phải nhớ kỹ, làm nam nhân há có thể tham sống sợ chết. Nguyệt Cung Tông không tranh sự đời, chính là danh môn, cùng một phe với chúng ta, sao có thể thấy chết mà không cứu. Hôm nay cho dù phải chết, cũng phải bảo vệ Nguyệt Cung Tông, nếu các ngươi sợ thì trở về đi, bản sư huynh tự mình đi.

Lâm Phàm phát ồ tay áo, hiên ngang lẫm liệt nói.

Giờ khắc này, ánh mắt của các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông nhìn về phía Lâm Phàm đã triệt để thay đổi.

Đây không còn là thương thức, mà hoàn toàn là sùng bái rồi. Nếu giờ Lâm Phàm vẫy tay, chỉ sợ mười tám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông này sẽ cùng thoát y nhào tới.

- Chúng ta đi, hôm nay phải bảo vệ chính nghĩa.

Lâm Phàm hô lớn.

- Lâm sư huynh, con gà trên vai huynh sao quen mắt vậy nhỉ?

Bắt chợt một nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông tò mò hỏi.

Lâm Phàm đang oai phong dẫn đầu, nhất thời sững sốt, sau đó biến sắc, ho nhẹ một tiếng:

- Đây là con gà rừng mà bản sư huynh mới bắt được, đợi lát nữa bảo vệ chính nghĩa xong, sẽ nướng lên liên hoan, để các sư muội thưởng thức.

Khi nói xong lời này, Lâm Phàm cũng không đợi Gà Con kháng nghị, trực tiếp ném nó vào túi chứa đồ.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị nhìn thấu rồi.

....

- Phong sư huynh, ta nhìn lầm huynh rồi. Không ngờ huynh lại sợ chết như thế. Mặc dù ta vô dụng, nhưng ta phải đi với Lâm sư huynh, không thể để tông môn tiếp tục sai nữa.

- Ta cũng vậy...

- Phong sư huynh, đây là lần cuối cùng sư đệ gọi huynh là sư huynh. Cho dù chết, cũng phải chết cho vinh.

Các sư đệ Cửu Tiêu Tông đi tới trước mặt Phong Tiểu Linh, thở dài, giống như rất thất vọng.

Phong Tiểu Linh một thân một mình đứng trong gió lạnh, mặt ảm ức:

- Ta cũng không có nói là không đi, ta chỉ sợ Lâm sư huynh xảy ra chuyện thôi.

- Lâm sư huynh, chờ đệ với, Phong Tiểu Linh ta cũng không sợ chết...

Phong Tiểu Linh vội vàng đuổi theo ở phía sau.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Bóng dáng phong tình

oOo

Son môn của Nguyệt Cung Tông nằm ở vị trí giống như cái tên của mình, một vầng trăng khuyết.

Một ngọn núi hình trăng lưỡi liềm rộng chừng mấy vạn trượng, nhìn như lơ lửng trên hư không, trên đó dựng các tòa cung điện như chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Bốn cái thác nước chảy thẳng từ trên núi xuống, sức nước đập ồn ã như tiếng sấm, hơi nước bốc lên mờ mờ ảo ảo, nước văng tung tóe khắp nơi như những hạt châu.

Nguyệt Cung Tông, thật sự là như tiên cảnh chốn trần gian, để người ta không thể không tặc lưỡi khen ngợi.

Chỉ là giờ phút này bốn thác nước kia lại tỏa ra hào quang nhàn nhạt, hào quang dung hòa thành một quang sáng, bảo hộ toàn bộ ngọn núi hình trăng lưỡi liềm vào trong đó.

Mà lơ lửng bên trên vòng bảo hộ là một đám người đang không ngừng hò hét.

- Hừ, Nguyệt Cung Tông cũng có chút thủ đoạn, cái Ngân Hà Quy Âm Trận này khá đấy.

Một lão già mặc áo đen, mặt như dạ xoa, trên khuôn mặt khô héo hiện đầy những đường gân màu đỏ dữ tợn, nếu không nhìn kỹ, rất khó để cho rằng đây là khuôn mặt của con người.

Lão già này chính là tuyệt thế hung ma Lý Nguyên Kỳ. Tuy lão không biết tại sao tông chủ lại thả mình ra, nhưng việc này quá đúng tâm ý của lão.

Tông chủ Cửu Tiêu Tông hiện tại vốn là sư huynh của lão, còn cùng một lão sư. Vài chục năm trước, lão luyện thành diệt thế ma công, giết suốt mười tòa thành, thấy ngang khắp đông, máu nhuộm núi sông, dẫn tới việc bị chính tông môn của mình truy sát. Cuối cùng lão không địch được sư huynh, bị tóm lại, vĩnh viễn trấn áp trong địa lao ở tông môn.

Khi được thả ra, nhìn thấy ánh mắt của sư huynh, lão cười thật lớn, bởi vì lão nhận ra rằng vị sư huynh từng tự nhận là chính nghĩa hiện giờ cũng rơi vào ma đạo.

- Nguyệt Huyền lão ầu, đừng cố già chết nữa, ngoan ngoãn chịu trời đi, bằng không bản tọa sẽ để đám môn hạ đệ tử của ngươi đòi đòi làm nô, làm nô đỉnh cho bản tọa.

Lý Nguyên Kỳ lơ lửng trên không, cười như điên dại, tiếng cười cuồng vọng xuyên thấu tầng tầng hư không, truyền vào tai toàn bộ mọi người trong Nguyệt Cung Tông.

Phía trên vị trí chủ chốt điều khiển trận pháp của Nguyệt Cung Tông, bốn bà lão đang khoanh chân ngồi đó, chân nguyên dao động, dây chuyền quy tắc dung nhập vào trung tâm trận pháp.

- Uống các ngươi là đại tông danh môn, không ngờ cũng làm loại chuyện diệt tông này.

Tông chủ đương nhiệm của Nguyệt Cung Tông là Nguyệt Huyền lão ầu, môi bất động, nhưng lại có tiếng truyền ra.

- Ha ha, cá lớn nuốt cá bé mà thôi. Nhiều lời vô ích, bản tọa cũng muốn nhìn xem Ngân Hà Quy Âm Trận của các ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.

Lý Nguyên Kỳ cười vang, vỗ một cái, một chưởng do vô số oan hồn dữ tợn hóa thành, cùng mở cái miệng đen kịt mà cắn lên quang sáng bảo hộ bên

ngoài Nguyệt Cung Tông.

Quầng sáng kia rung lên liên tục, bốn bà lão đang vận hành pháp trận cũng lập tức tái nhợt mặt mày.

Chiếc lực cao nhất của Nguyệt Cung Tông chỉ là bốn người có tu vi Đại Thiên Vị cao giai, mà hiện giờ cả bốn người đều đang gắng sức để vận chuyển Ngân Hà Quy Âm Trận, bảo vệ sơn môn.

Thế nhưng, một khi tới lúc bốn người kiệt lực mà Mộc Hàm vẫn chưa tìm được cứu binh trở về, Nguyệt Cung Tông sẽ không tồn tại nữa.

- Nguyệt Huyền lão ầu, ta biết các ngươi đang đợi đám đồ đệ kia tìm cứu binh, nhưng rất đáng tiếc, bản tọa đã phái người đuổi theo, có lẽ giờ đám đồ đệ của các ngươi đã chết cả trên đường rồi.

- Trong vòng ngàn dặm cũng chỉ có chín tông môn, ngươi cho rằng đám tông môn kia dám cứu người, tới làm kẻ địch với bản tọa sao?

Giọng của Lý Nguyên Kỳ âm trầm khủng bố, mỗi khi cất lời lại tạo ra dị tượng mưa máu đầy trời.

Bên trong mưa máu này, âm tà quay cuồng, dữ tợn khủng bố, những điều này là do Lý Nguyên Kỳ giết hại không biết bao nhiêu người, mới tu luyện ra được cảnh giới này.

Mà đám đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng sau Lý Nguyên Kỳ, có kẻ cuồng tiếu, cũng có người chau mày, hiển nhiên là còn người không thích ứng được việc làm này.

Nhớ tới giáo quy của Cửu Tiêu Tông, lại nhìn một màn trước mắt, bọn họ cảm giác đây là châm chọc quá lớn.

Thế nhưng bọn họ chỉ giận mà không dám nói gì, bởi có không ít đệ tử từng kháng cự mệnh lệnh của Lý Nguyên Kỳ mà bị ma công cắn nuốt, ngay cả cận vệ cũng không thừa.

Trong lòng rất hận, nhưng bọn họ lại bất lực.

- Lý thái thượng trưởng lão, đợi lát nữa công phá sơn môn, có thể thưởng cho các đệ tử đám nữ đệ tử mềm mại kia không ạ?

Giờ phút này, một gã đệ tử thân đầy tà khí của Cửu Tiêu Tông, nhìn những nữ đệ tử xinh đẹp bên dưới, hưng phấn nuốt nuốt nước miếng, hỏi.

- Đương nhiên là có thể.

Lý Nguyên Kỳ cuồng tiếu, tuyên bố số phận của các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông.

Lúc này, bên trong Nguyệt Cung Tông, lòng người bàng hoàng, đám nữ đệ tử chưa từng gặp chuyện khủng bố như thế, có người bị dọa tới ngất trên mặt đất, phản động càng là khốc lớn lên.

Ngăn cách với nhân thế, không trải qua rèn luyện, cuối cùng không thể trưởng thành.

Lão tổ khai sơn của Nguyệt Cung Tông có thân thể rất đáng thương, chịu hết lăng nhục nơi thế tục, rồi vào một ngày nhảy sông tự vẫn, chợt có một vầng hào quang từ trên trời rọi xuống, dung hòa vào cơ thể bà.

Từ ấy, thế gian thiếu đi một cô gái nhận hết lăng nhục, nhiều hơn một nữ đế tuyệt thế.

Cũng sau đó, một môn phái toàn nữ đệ tử, xa lánh hồng trần, không màng thế sự được lập ra.

- Chúng sư muội, không nên hoảng hốt, đại sư tỷ đã đi tìm trợ thủ, chúng ta nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Một nữ đệ tử đứng dậy nói. Đôi mắt nàng cũng tràn ngập vẻ sợ hãi. Nhưng vào lúc này, nàng cần phải lên tiếng để trấn an các sư muội.

Mà đúng là có chút hiệu quả, các sư muội nhút nhát đã yên tĩnh trở lại.

- Nguyệt Huyền lão ầu, sự kiên nhẫn của bản tọa có hạn, cho người mười hơi thở, bằng không để Nguyệt Cung Tông các người từ trên xuống dưới, gà chó không tha.

Lý Nguyên Kỳ âm trầm nói.

Bốn bà lão đưa mắt nhìn nhau, sau đó bốn người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, bốn giọt tinh huyết dung hợp làm một, rồi hòa vào chính giữa trận pháp.

Tức thì hào quang đại chấn, quầng sáng bảo hộ càng thêm rực rỡ, càng thêm kiên cố.

Thế nhưng bốn bà lão cũng đã lung lay sắp đổ, chỉ đang tận lực chống đỡ.

- Hừ, không biết trời cao đất rộng.

Lý Nguyên Kỳ nổi giận quát lên, áo bào đen xòe rộng ra, biến máu hình thành.

- Huyết chi quy tắc, ma chi quy tắc, sát chi quy tắc... Huyết hải ngập trời.

Giờ khắc này, phía trên hư không, biển máu quay cuồng, che khuất bầu trời. Trong biển máu kia, vô số oan hồn dữ tợn bay múa.

- Trấn áp....

"Àmmmmmm..."

Đất trời rung chuyển, bốn cái thác nước cao vút trong mây lập tức vỡ nát, quang sáng che chở Nguyệt Cung Tông nứt vụn ra.

- Không ổn...

Bốn bà lão trong Nguyệt Cung Tông biến sắc, bốn người không ngờ Lý Nguyên Kỳ mạnh đến vậy.

- Hừ, không biết phải trái, bản tọa cố ý chơi với các ngươi một chút, còn tưởng rằng bản tọa không làm gì được cái trận pháp rách nát này sao?

Lý Nguyên Kỳ cuồng tiếu.

- Lên cả cho ta, tất cả mọi thứ trong Nguyệt Cung Tông đều thuộc về các ngươi.

Lý Nguyên Kỳ ngửa mặt lên trời hét dài.

- Ha ha, đám bé con non mềm, bọn lão tử tới rồi.

Giờ khắc này, đám đệ tử vẫn bị trấn áp trong địa lao của Nguyệt Cung Tông cười dài không dứt, sau đó hóa thành những luồng sáng, như sói đói lao tới bầy dê con bên trong Nguyệt Cung Tông.

Các nữ đệ tử của Nguyệt Cung Tông sớm đã bắt lực bó tay, chỉ biết cất tiếng khóc vang trời, làm người ta thương tiếc.

Thế nhưng với đám đệ tử Cửu Tiêu Tông đang lao tới, khóc lóc như vậy, chỉ càng khiến bọn chúng thêm hưng phấn.

Chỉ có một số ít đệ tử Cửu Tiêu Tông thì vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vẻ mặt không đành lòng, tay xiết chặt lại.

Bốn bà lão trong Nguyệt Cung Tông giờ cũng chỉ còn biết nhắm mắt lại để khỏi thấy cảnh đau lòng. Bọn họ đã tận lực, cuối cùng vẫn không thể bảo vệ Nguyệt Cung Tông.

Mà vừa lúc này, một giọng nói như chuông đồng vang vọng giữa thiên địa.

- Kiếm ý hoành hành.

Bốn bà lão vừa nghe thấy âm thanh này, thì lập tức nhìn về phương xa.

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng vội vàng nhìn về hướng âm thanh, tới khi thấy rõ tình cảnh kia, cả đám đều ngây ngẩn.

Từ đằng xa, hư không vặn vẹo, vô số kiếm ý ngập trời bay vọt đến.

Chính giữa rừng kiếm ý kia, một nam tử chấp hai tay sau lưng, từ hư không bình thản bước tới.

Phía sau nam tử, trời nổi một bộ pháp thân cao lớn ba đầu sáu tay, có ba mặt biểu hiện ba loại cảm xúc dữ tợn, thiện lương, phần nộ.

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông vừa nhìn rõ người đến, ánh mắt đã như bị đóng đinh về hướng đó.

Tóc dài phiêu dật, thần thái ung dung, thân ảnh nhẹ nhàng thong dong, khí tức bá đạo v.v... tất cả thừa đủ để mê hoặc những thiếu nữ chưa từng trải cảnh đời....

- Bọn ngươi, thiên địa khó chứa, đáng chết...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Lý tưởng sống của Lâm Phàm

oOo

- Bọn nguoi, thiên địa khó chứa, đáng chết...

Một tiếng quát vừa ra, trời đất chấn động, giống như ngày tận thế. Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông cực kỳ hoảng sợ, nhìn kiếm ý sắc bén đầy trời đang tới.

- Cái quái gì thế?

Đám đệ tử tà khí quần thân nhìn thấy một màn này thì gầm lên, chân nguyên sôi trào, tạo thành một vòng bảo hộ bao lấy thân thể. Thế nhưng chỉ tích tắc sau, tiếng kêu thảm thiết đã liên tục vang lên.

Vô số kiếm ý bay vọt đến, xuyên thấu thân hình đám đệ tử này.

Cho dù có chân nguyên hộ thể, nhảy mất va chạm với kiếm ý kia cũng sẽ vỡ nát, hóa thành vô vàn điểm sáng.

"Đinh, chúc mừng đánh chết võ giả Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, exp gia tăng mười triệu."

"Đinh, chúc mừng đánh chết võ giả Nhập Thần cảnh giới đại viên mãn."

"Đinh, exp gia tăng sáu trăm vạn."

"Đinh, chúc mừng đánh chết võ giả Tiểu Thiên Vị trung giai."

"Đinh, exp gia tăng ba trăm ngàn."

...

Giờ phút này, Lâm Phàm lấy hình tượng chúa cứu thế xuất hiện, bộ dạng cao lớn xâm nhập lòng người, khiến đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông không thể tự kiềm chế, tâm hồn thiếu nữ rung động mạnh.

Thực lực cao cường người, có lẽ sẽ được người tôn làm tiền bối.

Nhưng khi thực lực cao cường, xuất hiện đúng lúc, lại vô cùng hoa lệ, như vậy đối với một số cô gái mới biết yêu, đó chính là nam thần từ trên trời giáng xuống, muốn quên cũng không thể nào quên.

Lúc này, một cơn gió mát không biết từ đâu thổi đến, làm tung bay mái tóc dài và tà áo của Lâm Phàm.

Lâm Phàm như tan đi theo gió, tới lúc xuất hiện lại thì đã ở che ở trước mặt các nữ đệ tử của Nguyệt Cung Tông.

Chân không chạm đất, thân thể lơ lửng trên không, sau đó hần khẽ nghiêng đầu một góc 45 độ, giọng nói bình thản vang vọng:

- Có ta ở đây, trên trời dưới đất, không ai có thể diệt Nguyệt Cung Tông.

Lâm Phàm vừa nói, cả đám nữ đệ tử đã rú lên, thậm chí có người mắt còn hóa thành hình trái tim.

Mà đây cũng là hiệu quả Lâm Phàm muốn.

Giờ phút này, bốn bà lão cũng khiếp sợ nhìn Lâm Phàm. Bọn họ không tin nổi rằng người trẻ tuổi trước mắt này lại mạnh đến vậy, phất tay một cái đã giết sạch đám đệ tử Cửu Tiêu Tông lao tới.

- Xin hỏi các hạ là ai?

Nguyệt Huyền lão ầu được một đệ tử nâng dậy, cất giọng hỏi, trong giọng nói có chứa vẻ cung kính.

Người không thể nhìn qua tướng mạo, tuy người trước mắt này tuổi còn chưa lớn, nhưng thực lực kia không thể bị xem nhỏ.

Lâm Phàm không nói gì thêm, hơi xua tay, sau đó nhẹ giọng nói:

- Không cần hỏi nhiều, tiện tay mà thôi.

Nguyệt Huyền lão ầu hít một hơi lạnh, nam tử này thật bá đạo, biểu cảm nhẹ nhàng thông dong kia giống như không có thứ gì trong trời đất có thể lọt vào mắt người này.

Mà càng như vậy, Nguyệt Huyền lão ầu lại càng muốn biết người này là ai.

Giờ khắc này, Lâm Phàm ưỡn ngực, dùng đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng những bóng người trên hư không.

- Các ngươi biết ta là ai chứ?

Lâm Phàm bình thân mở miệng, thế nhưng truyền vào tai người khác lại giống như tiếng sấm nổ vang.

Nhóm đệ tử Cửu Tiêu Tông chưa xông lên ngưng thần nhìn lại, nhất thời có người kinh hô một tiếng.

- Đó là Lâm sư huynh...

- Lâm sư huynh nào?

- Đó là Lâm sư huynh của Thánh Tông, người đoạt ngôi đầu trong giải đấu thiên kiều mạnh nhất, là thiên kiều chi tử nổi danh khắp hai tông.

- Hả, tuyệt thế cường giả này chính là Lâm sư huynh sao?

....

Nhóm đệ tử Cửu Tiêu Tông trên hư không xì xào to nhỏ, âm thanh càng lúc càng lớn, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mà Lâm Phàm chỉ đứng im nơi đó, thế nhưng trong lòng đã cười tươi như hoa nở. Đây chính là cảm giác hân muốn, loại cảm giác được muôn người dõi nhìn.

Sống trên đời, nếu không trang bức, vậy thì có khác nào ăn thịt mà không có muối, nhạt nhẽo sao kể xiết.

Có thực lực cao thâm, còn muốn lặng yên vô danh, vậy còn tu võ đạo làm gì?

Giờ khắc này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng nghe được tiếng kinh hô của đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

- Hân chính là đệ tử thiên kiều mạnh nhất Thánh Tông?

- Mặc dù có nghe qua, nhưng chưa từng gặp qua, quả nhiên là người trong mộng của ta.

- Rất đẹp trai, thực lực cao cường, còn là đệ tử đại tông danh môn.

- Chỉ một chiêu đã diệt sạch đám tặc tử kia, thật sự là quá xuất sắc rồi.

- Một mình chặn trước Lý Nguyên Kỳ mà đầu kia, không hề có một chút sợ hãi nào, phần can đảm kia, làm cho người khác tự cảm thấy hổ thẹn... Ài...

Nguyệt Huyền lão ầu nghe nói cũng là bội phục không thôi.

....

Lâm Phàm đứng im nơi đó, không nói gì, hân còn đang đợi "combo" lời khen chấm dứt.

Lát sau, Lâm Phàm cảm giác thời điểm đã tới, bá đạo vung ống tay áo, bay lên, nhìn thẳng về phía các đệ tử Cửu Tiêu Tông.

- Hừ, đã biết ta là ai, tại sao còn nổi giáo cho giặc? Bản sư huynh biết trong tâm các ngươi không muốn làm việc này, cho nên sẽ không tổn thương các ngươi. Các ngươi đứng sang một bên, chờ bản sư huynh trấn áp kẻ này, sẽ mang các ngươi hồi tông, gấp mặt chất vấn Hàn Vĩnh Nghị Hàn Tông chủ, vì sao phải làm ra chuyện người người oán trách nhường này.

Nhóm đệ tử Cửu Tiêu Tông cùng khê biến sắc, trong lòng cũng muốn làm theo lời Lâm sư huynh, nhưng Lý Nguyên Kỳ còn ở đây, bọn họ cũng không dám có hành động gì khác thường.

Mà đệ tử Nguyệt Cung Tông nghe như vậy thì càng cảm khái, Thánh Tông không hổ là danh môn, bồi dưỡng ra đệ tử cương trực công chính đến thế, làm cho người ta bội phục từ tận đáy lòng.

- Hừ, làm càn, cho dù ngươi là thiên kiều của Thánh Tông, nhìn thấy bản tọa cũng phải gọi một tiếng sư thúc. Hiện giờ ngươi lại nói năng lỗ mãng như vậy, chờ bản tọa thu thần hồn của ngươi, tra tấn mãi mãi đi.

Lý Nguyên Kỳ nổi giận, biến máu quay cuồng trên không trung.

- Ngươi mới là làm cần.

Lâm Phàm quát lên, tay cầm ra một cái lệnh bài.

- Bản tọa chính là phong chủ Vô Danh phong của Thánh Tông, tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, vai vế tương đương với một thái thượng trưởng lão của Thánh Tông, địa vị ngang bằng tông chủ. Trưởng lão nhỏ nhỏ như ngươi, nhìn thấy bản tọa, cũng phải gọi một tiếng sư huynh, giờ lại phạm thượng, tội không thể tha, còn không mau đền tội ngay tại chỗ.

Giờ khắc này, trời đất như muốn nổ tung...

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250: Bàn tay của Huyết Ma đại đế

oOo

Nguyệt Huyền lão ầu biến sắc, nhìn lên cái lệnh bài đang tỏa ra thần quang khác thường trong tay Lâm Phàm.

Thánh Tông, Phong chủ lệnh.

Mặc dù Nguyệt Cung Tông xa cách thế nhân, nhưng Nguyệt Huyền lão ầu cũng không lạ gì với lệnh bài này.

Vốn nghe từ tiếng bàn tán của các đệ tử, bà cũng chỉ cho rằng người trước mắt là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất Thánh Tông, cho nên vừa nghe được mấy lời vừa rồi, nhất thời bà kinh hãi đến độ không thể bảo trì trấn định.

Phong chủ Thánh Tông, một trong các thái thượng trưởng lão, hơn nữa còn là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, địa vị ngang với tông chủ... Tuy không biết Thánh Ma Tông là tông môn thế nào, nhưng nhất định là không đơn giản.

Nguyên bản ánh mắt của Nguyệt Huyền lão ầu nhìn về Lâm Phàm chỉ là thường thức, bội phục, mà hiện giờ đã là cung kính.

Nếu tất cả những lời này là thật, vậy thì địa vị của người này còn cao hơn bà rất nhiều.

Thánh Tông chính là một trong những đại tông của Đông Linh châu, không phải Nguyệt Cung Tông có khả năng so sánh.

Mà đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông, mặc dù không hiểu Lâm Phàm nói có ý gì, nhưng cũng cảm giác thân phận của "nam thần" này rất cao.

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng ngăn cản cả người, bọn họ không ngờ Lâm sư huynh còn có thân phận như vậy.

Thánh Tông Phong chủ? Thái thượng trưởng lão? Tông chủ đời thứ sáu Thánh Ma Tông... Mỗi một thân phận trong này, đều có thể đè chết người a.

- Ngươi...

Giờ khắc này, Lý Nguyên Kỳ triệt để nổi giận, đôi mắt lấp lánh ánh đỏ đã tràn ngập thần sắc không dám tin. Người như vậy có thể là thái thượng trưởng lão Thánh Tông? Quả thật rất tức cười, thế nhưng lệnh bài kia lại chính xác trăm phần trăm.

Lâm Phàm phát tay, cũng không muốn ở trình bày nhiều, lạnh giọng nói:

- Ngươi vốn là đệ tử Cửu Tiêu Tông, theo lý mà nói, bản tọa không nên quản việc của ngươi. Thế nhưng hành vi hiện giờ của tông chủ Cửu Tiêu Tông lại rất khiến người ta thất vọng, không còn đủ tư cách phán quyết đúng sai nữa. Cho nên, hôm nay bản tọa thay trời hành đạo, phán ngươi tội chết, cũng đề đòi lại chút công đạo cho mấy trăm triệu vong hồn. Ra chiều đi, đừng nói bản tọa không cho ngươi cơ hội.

- Hừ, miệng lưỡi sắc bén lắm, để bản tọa nhìn xem thực lực của ngươi có xứng với miệng lưỡi không.

Lý Nguyên Kỳ đã giận sắp điên, hai tay giơ lên trời, biển máu che trời kia không ngừng quay cuồng rồi hạ dần xuống, phảng phất muốn cắn nuốt Nguyệt Cung Tông.

- Không tốt, đây là Thôn Thiên Huyết Giới của lão ma đầu, không thể coi thường.

Nguyệt Huyền lão ầu biến sắc, thất thanh hô.

Lý Nguyên Kỳ tu vi cường đại, ngưng tụ thành mười hai cái dây chuyền quy tắc, có thể nói là khủng bố, đủ để hoành hành ở Đông Linh châu.

Còn Lâm Phàm tuy rằng lai lịch bất phàm, nhưng toàn thân không thấy có gì lạ, càng không có dấu vết của một dây chuyền quy tắc nào.

- Hừ, Nguyệt Huyền lão ầu, ngươi cho là kẻ trước mắt này có thể cứu Nguyệt Cung Tông các ngươi sao? Quả thật là tức cười, Thôn Thiên Huyết Giới của bản tọa cần nuốt mười thành, mấy trăm triệu oan hồn, sớm đã đại thành, cho dù tông chủ Thánh Tông đích thân đến, muốn phá Thôn Thiên Huyết Giới cũng phải dùng toàn lực, ngươi cho rằng tiểu tử không rõ lai lịch này mạnh được hơn thế sao?

Lý Nguyên Kỳ cười lạnh nói.

Giờ khắc này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông hoảng sợ nhìn lên biển máu ngập trời, mùi máu gắt mũi kia khiến các nàng có cảm giác buồn nôn.

- Hừ, chút tài mọn.

Lâm Phàm chăm chú nhìn biển máu trên hư không, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Ha ha, chút tài mọn sao? Tiếp tục cuồng ngôn đi, đợt lát nữa bản tọa nhất định sẽ khiến ngươi chìm vào biển máu, chịu tra tấn mãi mãi, muốn chết cũng không xong.

Giọng của Lý Nguyên Kỳ càng lúc càng trầm, giống như tiếng ma quỷ từ vực sâu vọng lên, làm cho người ta nghe mà phải run lên bàn bật.

- Lâm... Lâm chương tọa, Thôn Thiên Huyết Giới này không thể coi thường...

Nguyệt Huyền lão ầu không biết xưng hô như thế nào, cuối cùng chỉ có thể gọi chương tọa.

- Các sư muội, bốn người chúng ta dù hao hết một hơi cuối cùng, cũng phải trợ giúp Lâm chương tọa tiêu diệt ma đầu này.

- Rõ!

Ba vị trưởng lão Nguyệt Cung Tông gật đầu, trong mắt lộ ra ý quyết tử.

Thế nhưng Lâm Phàm chỉ cười nhẹ, phát ông tay áo:

- Không cần, chút tài mọn như thế, nếu không ứng phó được, sao có tư cách làm phong chủ.

- Lâm chương tọa...

Nguyệt Huyền lão ầu vốn muốn nói thêm cái gì đó, thế nhưng trong một sát na, bà dùng vẻ mặt không dám tin nhìn một màn trước mắt.

- Trần áp...

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói, nâng lên tay phải.

Tức thì một cỗ khí tức ngập trời xuất hiện. Cỗ khí tức này giống như trần áp đất trời, ảo ảnh một bàn tay khổng lồ mấy ngàn trượng, như bàn tay Như Lai xuyên từ tầng tầng hư không, đẩy từ dưới lên.

- Sao có thể chứ...

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn đến choáng váng, một chương này thật quá mức kinh khủng.

- Bàng môn tà đạo, diệt cho ta.

"Àmmmm..."

Bàn tay khổng lồ kia phóng lên cao, tóm lấy biển máu đầu trời, rồi bóp chặt năm ngón lại.

- Làm sao có thể...

Lý Nguyên Kỳ thấy một màn như vậy, khuôn mặt dữ tợn cũng lộ vẻ không dám tin.

"Àmmmm..."

Trong một sát na, biển máu kia đã bị một chương này bóp nát, rồi dần tan biến. Trời đất cũng khôi phục lại màu trong sáng.

- Hừ.

Lâm Phàm ồng tay áo vung, hừ lạnh một tiếng.

- Nguyên Kỳ, ngươi còn bồn sự gì, cứ việc thi triển ra đi.

Mặt Lý Nguyên Kỳ trắng bệch, hần không thể tin nổi, Thôn Thiên Huyết Giới mình tân tân khổ khổ cô đọng thành, lại bị một chưởng bóp nát, thậm chí một cái cặn bã cũng không chừa.

- Aaaaaaaa...

Lão đột nhiên ngửa mặt lên trời, hét lên điên cuồng:

- Đồ khốn khiếp, hủy Thôn Thiên Huyết Giới của bản tọa, bản tọa muốn ngươi chết.

"Uỳnh uỳnh uỳnh..."

Giờ khắc này, thiên địa đại biến, Lý Nguyên Kỳ như đã phát điên, tuôn ra khí thể ngập trời, những đường gân đỏ trên mặt căng phồng lên, như lúc nào cũng có thể nổ tung.

Lâm Phàm khề cau mày, hần cảm nhận được một cỗ khí tức rất kỳ quái tuôn ra từ trên người Lý Nguyên Kỳ.

- Khốn khiếp, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi nhìn, cái gì mới thực sự là khủng bố.

Lý Nguyên Kỳ vỗ vào hư không, một cánh cửa đá đỏ như máu không biết từ đâu chợt hiện lên.

Cánh cửa này cao mấy ngàn trượng, mặt trên mơ hồ thấy được vô số linh hồn khủng bố đang gào thét dữ tợn.

"Đây là đồ chơi gì vậy?" Lâm Phàm trầm nghi hoặc.

- Hừ, đồ khốn khiếp, ngươi là người đầu tiên bức được bản tọa sử dụng Huyết Sắc Chi Môn, ngày hôm nay bản tọa muốn giết ngươi.

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng quát.

- Tê hiến...

Trong một sát na, Lý Nguyên Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, nhất thời từ chỗ sâu trong hư không bay ra mười hai cái xích sắt, chính là dây chuyền quy tắc mà Lý Nguyên Kỳ ngưng tụ được.

- Huyết chi quy tắc, tê hiến.

- Sát chi quy tắc, tê hiến.

....

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng tê hiến bốn dây chuyền quy tắc, đề tu vi của hần lập tức giảm nhiều, suy yếu vạn phần.

- Huyết Ma đại đế, trấn áp muôn đời.

Lý Nguyên Kỳ gào thét.

"Àmmmm..."

Giờ khắc này, cánh cửa màu máu ngàn trượng kia đột nhiên hé dần ra, trời đất cũng chấn động kịch liệt, một luồng khí tức kinh khủng từ sau cửa tràn ra, phảng phất như có thứ khủng khiếp nào đó muốn xuất hiện.

Một sát na sau, cánh cửa mở toang, một cái bàn tay khổng lồ đỏ như máu từ từ thò ra ngoài.

Năm ngón tay trên bàn tay kia vô cùng tráng kiện, mỗi ngón đều như một ngọn núi.

- Tê hiến bốn dây chuyền quy tắc mà chỉ có thể triệu hoán một cánh tay của Huyết Ma đại đế, nhưng để giết ngươi, cũng đã đủ rồi.

Lý Nguyên Kỳ lơ lửng trên không, thờ hồn hể không ngừng. Lão không ngờ lại có ngày bị bức đến nông nỗi này.

Giờ khắc này, mọi người triệt để choáng váng.

Bàn tay máu khổng lồ kia xòe rộng năm ngón, chớp tới hướng Nguyệt Cung Tông.

Mặt Lâm Phàm không đổi sắc nhìn thẳng bàn tay máu kia.

Bàn tay kia đề xuống, tầng tầng hư không hồng mắt.

So với thứ kinh khủng này, bóng dáng của Lâm Phàm và những đệ tử Nguyệt Cung Tông đều chỉ như những con kiến, vô cùng nhỏ bé...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Một chương xán lạn đến vậy

oOo

- Giết... Giết hết cả đi... Huyết Ma đại đế, hãy dùng ma uy vô thượng của ngài, giết tất cả đám kiến hôi dám khiêu khích ngài đi.

Lý Nguyên Kỳ ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

Huyết Chi Thạch Môn là một kiện bảo bối nghịch thiên, được Lý Nguyên Kỳ phát hiện lúc thám hiểm một di tích cổ.

Cánh cửa đá ngàn trượng này lằng lằng nằm trong di tích đó, hai bên cửa là vô số những bộ xương khô đã mục nát, không biết có từ bao giờ.

Thế nhưng ngay khi vừa thấy cánh cửa này, Lý Nguyên Kỳ đã bị nó hấp dẫn, bởi lão có thể cảm nhận được, đằng sau cánh cửa kia là một biển máu ngập trời.

Rồi tới khi chạm vào nó, lão lập tức biết được cách dùng Huyết Chi Thạch Môn.

Đó chính là tế hiến, vật hiến tế càng mạnh, sẽ triệu hồi ra được thứ càng cường đại.

Đồng thời, trong đó còn ẩn chứa một môn công pháp vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng vô cùng tà ác, cần máu tươi để tu luyện. Từ đó Lý Nguyên Kỳ triệt để nhập ma, một lòng tu luyện để mở ra được cánh cửa kia, đi vào Huyết giới, nơi càng có nhiều máu, tu luyện càng thêm nhanh chóng.

Mà Huyết Ma đại đế, chính là một vị bá chủ trong Huyết giới.

Giờ phút này, Lý Nguyên Kỳ bị Lâm Phàm bức tới đường cùng, cuối cùng chỉ có thể tế hiến bốn dây chuyền quý tộc, triệu hoán Huyết Ma đại đế vô thượng ma uy hàng lâm nhân thế, trấn áp vạn vật.

Nhưng để lão không ngờ là, hiến tế bốn dây chuyền quý tộc cũng chỉ có thể triệu hoán được một cánh tay của Huyết Ma đại đế.

Thế nhưng, có lẽ cũng đã đủ rồi.

....

Lúc này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông đã bị một màn trước mắt dọa đến đứng đờ ra, tiếng khóc rung trời, ai nấy ánh mắt đại đi, giống như đã mất hết hy vọng sống.

Ngay cả bốn bà lão mạnh nhất Nguyệt Cung Tông cũng đã quên đi việc chống cự.

Bọn họ không ngờ Lý Nguyên Kỳ lại có thể triệu hồi ra tồn tại kinh khủng đến vậy. Chỉ là một cánh tay, cũng đã khiến người ta mất đi luôn cả ý định chống đỡ.

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn các đệ tử, chỉ biết thở dài một tiếng. Nguyệt Cung Tông có lẽ sẽ tan biến, không còn trên nhân thế nữa rồi.

Mà khi Nguyệt Huyền lão ầu nhìn thấy Lâm chương tọa vẫn lơ lửng trên không, che chắn trước mặt mọi người không hề sợ hãi, thì cả người run mạnh lên.

- Lâm chương tọa, ngài đi đi, ngài không thể chết ở chỗ này.

Nguyệt Huyền lão ầu lạc giọng nói.

- Nguyệt Cung Tông xa cách thế nhân, chính là sợ liên lụy vào vòng sai đúng, thật không ngờ Thánh Tông còn có người như Lâm chương tọa. Nếu sớm biết như thế, Nguyệt Cung Tông nhất định đã sớm kết giao vĩnh viễn với Thánh Tông. Đáng tiếc, giờ nói gì cũng đã chậm, ta và ba vị sư muội đã thương lượng tốt, lấy tính mạng bản thân làm cơ sở, thi triển thần thông na di, đưa các đệ tử ra ngoài, kính xin Lâm chương tọa thương tình, chăm sóc chúng phần nào.

Giờ khắc này, Nguyệt Huyền lão ầu cùng ba vị sư muội liếc nhau, sau đó quỳ trên mặt đất, về mặt khăn cầu.

- Tông chủ...

- Trưởng lão...

- Chúng ta không đi, ta muốn sống chết cùng với tông môn.

- Đúng vậy, chúng ta từ nhỏ đã sinh sống ở Nguyệt Cung Tông, tông chủ và các trưởng lão coi chúng ta như con ruột, cho dù chúng ta có chết, cũng muốn chết ở cạnh mọi người.

Giờ phút này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông thấy tông chủ và các trưởng lão muốn hy sinh tính mạng bản thân để đưa các nàng ra ngoài thì cùng kêu gào lên, không muốn rời đi.

- Sao các người có thể như vậy chứ, chẳng lẽ muốn chết cả ở chỗ này sao? Các người còn trẻ, Nguyệt Cung Tông không thể hủy trên tay bọn ta, sau này còn phải dựa vào các người để khôi phục Nguyệt Cung Tông.

- Các người phải nghe lời Lâm chương tọa, ngày sau, coi lời Lâm chương tọa như lời của bản tông chủ.

Nguyệt Huyền lão ầu lớn tiếng quát mắng.

"Ầm ầmmmmm..."

Lúc này, thiên địa rung chuyển, bốn tòa tháp nước trên đỉnh Nguyệt Cung Tông bắt đầu nát vụn ra, tông môn đã sắp vỡ nát.

Nguyệt Huyền lão ầu giờ càng thêm nôn nóng, hét lớn:

- Lâm chương tọa, lão thân cầu xin ngài, đi đi... Nguyệt Cung Tông đã xong rồi, chỉ cần các đệ tử có thể đi ra ngoài, ta chết cũng không hối tiếc.

- Tông chủ, chúng ta không đi đâu...

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông kêu gào thảm thiết, vây quanh Nguyệt Huyền lão ầu.

- Chúng ta là đệ tử Nguyệt Cung Tông, nơi này là nhà của chúng ta, cho dù chết, chúng ta cũng không muốn rời khỏi nơi này.

Một nữ đệ tử lau nước mắt, mặt hiện vẻ kiên quyết.

- Tông chủ, để Lâm chương tọa tự mình đi thôi, chúng ta lưu lại, làm bạn với ngài.

- Các người...

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn đám đệ tử vây quanh mình, nước mắt chảy xuống, âm thanh cũng biến thành có chút khàn khàn...

....

Mà vừa lúc này, một tiếng quát vang lên, khiến các đệ tử Nguyệt Cung Tông đang chìm vào bi thương đồng loạt ngẩng đầu nhìn thân ảnh trong hư không kia.

- Hừ, tà ma ngoại vực, cũng dám tới Đông Linh châu, hôm nay bản tọa sẽ để người có đi mà không có về.

Lâm Phạm giận quát một tiếng, khí tức toàn thân tuôn trào, rồi lao về bàn tay máu không lồ đang giáng từ trên trời xuống.

- Lâm chương tọa, không thể...

Đám người Nguyệt Cung Tông kinh hô. Không ai trong số họ cho rằng Lâm Phạm có thể là đối thủ của bàn tay kia.

- Ha ha, nói khoác mà không biết ngượng, hôm nay người cùng Nguyệt Cung Tông này tiêu tán trong dòng sông lịch sử đi.

Lý Nguyên Kỳ cười như điên dại.

Giờ phút này Lâm Phạm sắc mặt uy nghiêm, thân hình nhỏ như con kiến khi so với bàn tay kia phóng vút lên không, đánh ra một chưởng.

"Ầmmmmmm..."

Nhất thời, ở giữa thiên địa, một tiếng gầm rú vang lên.

Một dòng khí cực mạnh lấy Lâm Phàm làm trung tâm thổi quét khắp bốn phía, tầng tầng hư không không ngừng vỡ nát, bóng tối muốn bao trùm tất cả.

- Lâm chương tọa...

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông kêu lên thảm thiết.

- Ha ha, không biết tự lượng sức mình, thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết.

Lý Nguyên Kỳ cười điên cuồng, rốt cuộc chết rồi.

Thế nhưng, sau khi tất cả qua đi, không gian cũng sáng trở lại, thấy rõ cảnh tượng trước mắt, ai cũng kinh hãi đến không nói nên lời.

- Điều này sao có thể...

Giờ phút này, bàn tay gầy yếu của Lâm Phàm đang đối kháng trực diện với bàn tay máu khổng lồ kia, khiến nó không thể ép xuống thêm một chút nào.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Tư thái tuyệt thế

oOo

Giờ khắc này, không gian giống như ngưng đọng lại.

Trong hư không.

Một bóng hình gầy gò phóng vút lên, giơ tay va chạm với bàn tay khổng lồ kia, rồi ngăn nó lại.

- Hà... Không có khả năng, điều đó không có khả năng.

Lý Nguyên Kỳ tròn tròn mắt, không ngừng rú lên.

Cho dù chỉ là một cánh tay của Huyết Ma đại đế, cũng nên vô địch thiên hạ mới phải chứ, tại sao lại bị một người dùng một tay ngăn trở, điều này không thể nào...

Đầu óc Lý Nguyên Kỳ rối thành một đoàn, giống như bị sự kiện trước mắt làm tâm thần đại loạn.

- Chuyện này...

Nguyệt Huyền lão ẩu và ba vị sư muội nhìn một màn đồ sộ này trong hư không, cũng nuốt một ngụm nước bọt. Tuổi của bốn bà lão này, gần như gấp qua đủ chuyện trên đời, thế nhưng một màn trước mắt này lại để bọn họ rung động không thôi.

Mà đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông thì há hốc miệng, lại nhìn nhìn bóng dáng phiêu dật kia, rú ầm lên, sau đó như mất hết sức lực, ngồi phệt cả xuống đất, vẻ mặt mê trai nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Thần tượng, tuyệt đối là người tình độc nhất trong mộng, không có số hai.

Còn đám Cửu Tiêu Tông, ban đầu đều tiếc nuối lắc đầu, cho rằng Lâm sư huynh chỉ sợ là muốn vẫn lạc tại nơi này rồi. Nhưng đến lúc này, bọn họ mới hay, Lâm sư huynh thật sự quá mạnh mẽ. Sau đó, bọn họ cùng đồng loạt gia nhập "Fan club".

- Không, ta không tin, ta không tin...

Lý Nguyên Kỳ ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

- Aaaaaaaa... Ta muốn người chết... Tể hiện...

- Ma chi quy tắc.

- Âm chi quy tắc.

....

Dây chuyền quy tắc quấn quanh Lý Nguyên Kỳ lần nữa nổ tung, hóa thành những luồng sáng dung nhập vào trong Huyết Chi Thạch Môn kia.

Còn lại tám dây chuyền quy tắc, trực tiếp lại tể hiện bốn cái, dù cho đem hết toàn lực, lão cũng muốn giết Lâm Phàm

Huyết Chi Thạch Môn hào quang đại chấn, khí tức hủy diệt tràn ra, trời đất biến sắc giống như tận thế, Huyết Ma đại đế lại hàng lâm

- Ha ha ha... Chết đi!!!!!!...

Lý Nguyên Kỳ phun liên tiếp mấy ngụm máu tươi, mặt tái nhợt như giấy trắng.

Loại phương pháp tể hiện này hoàn toàn là tự hủy hoại bản thân, quy tắc trăm năm ngưng tụ, ở một khắc này không còn một nửa, tất cả chỉ là để giết được Lâm Phàm

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, bởi vì bàn tay không lồ kia giống như được tiếp thêm sức lực, lại ép xuống mạnh hơn.

- Hừ, làm càn...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng.

"Àmmmm..."

Ngay một khắc này, tay phải của Lâm Phàm không ngừng phóng lớn lên, một vầng hào quang mạnh mẽ bao phủ cánh tay đó, giống như muốn thay thế mặt trời soi sáng vạn vật.

Pháp thân ba đầu sáu tay dữ tợn rít gào lên, từng đạo sóng gọn tản ra trong hư không.

- Hừ...

Trong một sát na, một cỗ khí tức như truyền tới viễn cổ đột nhiên nổ bùng theo cánh tay phải của Lâm Phàm

"Uỳnhhhhhh..."

Đất trời rung chuyển, không gian như muốn sụp xuống, vô số ánh sét đan chéo nhau lóe lên, bầu trời lại rơi vào trong bóng tối.

Đệ Nguyệt Cung Tông, đệ tử Cửu Tiêu Tông, Lý Nguyên Kỳ, tất cả đều cảm nhận được luồng khí tức làm cho người ta phải thần phục này.

- Đây là khí tức gì, sao lại bá đạo đến như thế...

Lý Nguyên Kỳ vẻ mặt trắng bệch, hoảng sợ nói.

Mà đệ tử Cửu Tiêu Tông, giờ phút này đã hạ cả xuống mặt đất. Bọn họ cảm giác vùng trời kia không phải bọn họ có khả năng chiếm lĩnh. So với luồng khí tức kia, bọn họ chỉ là kiến hôi.

Huyết Ma đại đế ở chỗ sâu sau Huyết Chi Thạch Môn giống như khẽ run lên, muốn thu về cánh tay mà mình phủ xuống, tuy nhiên lại không sao khiến nó nhúc nhích được.

- Hừ, còn muốn chạy...

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên vẻ khinh thường, thân ảnh bá đạo giống như thiên thần hàng thế, ngạo nghễ lơ lửng trong hư không.

Bàn tay của Lâm Phàm giống như có lực hút vô hình, làm cánh tay của Huyết Ma đại đế không thể nhúc nhích mảy may.

- Lần này xâm lấn Đông Linh châu, người vốn là phạm vào tội lớn, bản tọa niệm tình người tu hành không dễ, tự đoạn một tay rồi lần cho bản tọa. Nếu như có lần sau, bản tọa nhất định biến người thành tro tàn.

Âm thanh bá đạo của Lâm Phàm lại vang vọng hư không.

Các đệ tử của cả Nguyệt Cung Tông lẫn Cửu Tiêu Tông đều chỉ cảm giác hô hấp của mình càng ngày càng dồn dập. Bá đạo, ngạo thị thiên hạ, người như vậy mới xứng đáng làm thần tượng, làm người trong mộng của bọn họ...

- Không có khả năng..

Lý Nguyên Kỳ trợn tròn mắt, Huyết Chi Thạch Môn được hấn coi như chí bảo lại cũng không thể trấn áp người này.

"Uỳnh..."

Lúc này, Huyết Chi Thạch Môn kia lại sinh biến hóa. Cánh cửa nháy mắt khép kín, mà bàn tay máu không lồ kia cũng nháy mắt mất đi khổng lồ, rơi từ trên không xuống, phảng phất như chủ nhân nó đồng ý với lời của Lâm Phàm.

Tự đoạn một tay, lấy đó làm cái giá để tạ tội.

Lâm Phàm vùng ống tay áo, bàn tay kia tức thì biến mất, bị thu vào túi chứa đồ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm quay đầu, ánh mắt bề ngễ thiên hạ nhìn thẳng Lý Nguyên Kỳ trong hư không.

- Lý Nguyên Kỳ, ngươi có biết tội của ngươi không?

- Không... Không có khả năng..

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng hét lên lên, thân hình hóa thành một dải sáng, bay như điên về phía xa.

- Hừ, không biết sống chết.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Trang bức xong bỏ chạy

oOo

Lý Nguyên Kỳ trợn đến nỗi cả mắt. Lão vốn tưởng rằng lần này tới Nguyệt Cung Tông chẳng qua là một lần đùa bỡn, ai ngờ sự tình biến hóa đến tình trạng này.

Tên khốn khiếp kinh khủng này từ đâu ra vậy, làm sao Thánh Tông lại xuất hiện cường giả thế này chứ?

Lý Nguyên Kỳ luống cuống, nhưng vẫn tin rằng rừng xanh còn đó, sợ gì không có cũi đụn, chỉ cần có thể chạy đi, chắc chắn có cơ hội xoay người.

- Sao tự nhiên tối sầm đi vậy?

Lúc này Lý Nguyên Kỳ đã bay xa được gần vạn dặm, trời đột nhiên tối lại, để lão hoảng hốt, chẳng lẽ là muốn mưa sao?

Thế nhưng vừa ngẩng đầu lên, lông tóc toàn thân lão đã dựng đứng.

Bởi vì trên bầu trời là một bàn tay khổng lồ che khuất cả bầu trời.

- Hừ, muốn chạy khỏi Ngũ Chỉ sơn của bản tọa sao, đúng là nằm mơ, trấn áp cho ta.

Lâm Phàm khinh thường hừ lạnh một tiếng, đồng thời liếc mắt nhìn đệ tử Nguyệt Cung Tông. Hiện đệ tử Nguyệt Cung Tông sớm đã bị tư thế oai hùng của hấn làm mê mẩn, trong lòng hấn cũng sững âm i mãi không thôi.

- Khôngggggg... Lý Nguyên Kỳ ta một đời bá chủ, sao có thể chết ở chỗ này!!!

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng hét lên lên.

"Ầmmmm..."

Trong tích tắc, mặt đất rung chuyển, cát bụi bốc lên mù mịt như có bão.

"Đỉnh, chúc mừng đánh chết Lý Nguyên Kỳ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đỉnh, chúc mừng exp gia tăng hai tỷ hai trăm triệu."

"Đỉnh, chúc mừng thăng cấp."

"Cảnh giới Tiểu Thiên Vị sơ giai (ba triệu/hai tỷ)."

....

Giờ khắc này, lỗ chân lông toàn thân Lâm Phàm muốn nở bung ra, vô cùng thoải mái.

Rốt cuộc cũng thăng cấp.

Trang bức đi đôi với thăng cấp, đây là chuyện làm người ta vui sướng đến cỡ nào a.

Nguyệt Huyền lão ầu về mặt khiếp sợ nhìn Lâm Phàm. Trong một sát na kia, bà phảng phất như bị hoa mắt, bởi vì khí tức của người trước mặt này hình như đã biến thành mạnh hơn.

- Nguyệt tông chủ, thật xin lỗi, đám tiểu bối làm vậy khiến quý tông gặp phiền toái.

Lâm Phàm xoay người, về mặt chính khí nói.

- Đâu có, đâu có.

Nguyệt Huyền lão ầu vừa thấy đối phương mở lời như vậy, vội vàng nói:

- Lâm chương tọa nói vậy chẳng phải khiến lão thân xấu hổ sao, nếu không nhờ Lâm chương tọa cứu giúp, Nguyệt Cung Tông có lẽ đã xong rồi.

Nói đùa, cao nhân mạnh như Lâm chương tọa, tạ lỗi với một tông môn nhỏ, làm sao bọn họ dám nhận.

Lâm Phàm cười cười, quay qua nháy mắt với đám fan nữ đang mê loạn của Nguyệt Cung Tông, khiến cả đám lại rú ầm lên.

....

Bất chợt, Lâm Phàm nhìn thấy bên hông của Nguyệt Huyền lão ầu có đeo một miếng ngọc bội hình thù kỳ lạ, dường như là một mảnh ghép của một thứ gì đó rất quen mắt.

- Nguyệt tông chủ, thứ cho ta đường đột, ta có thể xem qua chiếc ngọc bội kia được không?

Lâm Phàm gấp gấp nói.

- Lâm chương tọa muốn hỏi thứ này sao?

Nguyệt Huyền lão ầu nghe thế thì tháo miếng ngọc bội ra, đưa cho Lâm Phàm.

Vừa cầm đến trên tay, chợt nghe "đỉnh" một tiếng, là nhắc nhở của hệ thống: "Chúc mừng tìm thấy mảnh vỡ lệnh bài chí tôn."

Lâm Phàm mừng rỡ, vội hỏi:

- Xin hỏi lão ầu, ngọc bội này lấy được từ đâu?

- À, cũng không có gì quý giá cả, khi lão thân còn trẻ, theo sư phụ đi lịch lãm, lần đầu tiên giết được một con hung thú cảnh giới Tiểu Thiên Vị sơ giai thì tìm thấy thứ này trong bụng nó, từ đó coi nó làm ngọc bội để kỷ niệm. Nếu Lâm chương tọa thích, xin cứ giữ lấy.

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn về mặt của Lâm Phàm, đoán rằng ngọc bội kia có lai lịch không bình thường, nhưng cũng không lắm miệng hỏi gì thêm, chỉ rất hào phóng đưa cho hắn.

- Cũng không dám giấu giếm, đây là mảnh vỡ của một tấm lệnh bài chí tôn, nếu ghép thành hoàn chỉnh sẽ có thể qua lại giữa một lần hai châu. Vật này ta rất cần, cũng sẽ không từ chối, ngày sau nếu quý tông có chuyện cần, xin cứ nhắc một tiếng, ta nhất định không nề hà.

- Lâm chương tọa khách sáo, vật này với chúng ta vô dụng, huống chi nếu không có Lâm chương tọa thì giờ này chắc Nguyệt Cung Tông đã biến mất...

Nguyệt Huyền lão ầu vội vàng đáp lời, không hề có bất cứ ý kiến gì không đồng tình.

Hai bên lại khách sáo mấy câu, lát sau, Nguyệt Huyền lão ầu chỉ cánh cửa đá trong hư không, lòng còn sợ hãi, nói:

- Lâm chương tọa, cánh cửa đá kia...

Giờ khắc này Lâm Phàm mới nhớ đến Huyết Chi Thạch Môn. Cánh cửa cửa vẫn đang lảng lờ lơ lửng trên không trung, khí tức và màu sắc của nó khiến người ta phải e dè.

- Vật này tràn ngập tà ác, lưu lại thể gian cũng sẽ thành tai họa. Bản tọa sẽ trấn áp nó, tránh để nó lưu lạc vào tay người xấu.

Lâm Phàm lại một lần nữa hiên ngang凛冽 nói, sau đó vung ống tay áo, Huyết Chi Thạch Môn kia tức thì bị thu vào túi chứa đồ.

Hắn có chút hứng thú với thứ này, chuẩn bị nghiên cứu một phen.

Nguyệt Huyền lão ầu thấy Lâm Phàm nhấc tay một cái đã thu lấy Huyết Chi Thạch Môn thì lại bị chấn kinh tiếp, thủ đoạn bậc này, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Cho dù là Lý Nguyên Kỳ kia, cũng chỉ có thể giấu vật này ở hư không, không thể thu lại.

- Sư phụuuuuu...

Chợt có tiếng Mộc Hàm vang lên từ cách đó không xa.

Tốc độ của mấy người Mộc Hàm rất chậm, đi tuốt phía sau Lâm Phàm, giờ phút này tất cả đều đã xong, bọn họ mới khó khăn lắm đuổi tới.

Lâm Phàm cũng thấy hơi tiếc, đến quá chậm, không thể thấy một màn khí phách vừa rồi của hắn, nếu không, khẳng định lại lung lạc được thêm một số người.

- Hàm nhi...

Nguyệt Huyền lão ầu thấy các đệ tử đến từ đằng xa, trong lòng cũng thở phào một hơi, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.

- Nhóm của đại sư tỷ không sao cả...

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông thấy người đến cũng vui mừng hò reo.

- Lâm sư huynh, Lý Nguyên Kỳ....

Phong Tiểu Linh lập tức đi tới cạnh Lâm Phàm, vội vàng hỏi.

Dọc đường đi, bọn họ rất lo lắng, không biết Lâm sư huynh có phải đối thủ của Lý Nguyên Kỳ không. Thế nhưng giờ phút này trời yên biển lặng, khiến y thắc mắc không thôi.

Lâm Phàm vung ống tay áo:

- Lý Nguyên Kỳ làm nhiều việc ác, lại dám phạm thượng, đã bị ta bắt đền tội.

- Hà...

Phong Tiểu Linh vừa nghe, tức thì há hốc mồm, có chút không dám tin.

Giờ khắc này, ánh mắt của Phong Tiểu Linh nhìn về Lâm sư huynh đã hoàn toàn thay đổi.

Đây là mệnh đến cỡ nào chứ!

- Sư phụ, ta và các sư muội may mắn gặp được Lâm sư huynh, nếu không phải có Lâm sư huynh, chúng ta sợ là đã chết trong tay bọn chúng rồi.

Mộc Hàm rúc vào bên người Nguyệt Huyền lão ầu, nói.

- Tiện tay thôi mà.

Lâm Phàm xua tay, nói giọng rất bình thản, tựa như chuyện nhỏ nhặt này căn bản không cần nhớ ở trong lòng.

- Các người tới cả đây.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vẫy vẫy tay gọi đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Các đệ tử này giống như làm phải chuyện sai, từng người cúi thấp đầu, đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Lâm sư huynh, bọn họ kỳ thật cũng là bị bắt ép, xin đừng trách phạt quá nặng.

Phong Tiểu Linh lên tiếng xin cho các sự đệ.

- Lâm sư huynh tha mạng, bọn đệ đều là bị ép buộc mà thôi.

- Hu hu, Lâm sư huynh, bọn đệ một lòng hướng thiện, thế nhưng Lý Nguyên Khai kia quá mạnh, nếu bọn đệ không nghe theo lão thì sẽ gặp độc thủ.

....

- Được rồi, ta cũng biết các ngươi vì bất đắc dĩ mới làm vậy, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, Nguyệt Cung Tông là các ngươi phá hủy, cho nên việc xây lại Nguyệt Cung Tông toàn bộ do các ngươi phụ trách.

Lâm Phàm xua tay nói, sau đó nhìn về phía Nguyệt Huyền lão ầu:

- Nguyệt tông chủ, chỉ sợ trong Cửu Tiêu Tông đang có chuyện, ta cần tự mình đi một chuyến, những đệ tử này kính xin quý tông tạm thu dụng, cho tạm ở lại nơi này.

- Được, không thành vấn đề, Lâm chương tọa, ngài là ân nhân của Nguyệt Cung Tông chúng ta, việc nhỏ như vậy cần gì nói lời khách sáo chứ.

Nguyệt Huyền lão ầu gấp gấp nói.

Nguyệt Huyền lão ầu đánh giá Lâm Phàm càng lúc càng cao, phẩm chất như thế, phong độ như thế, khí chất như thế, không thể không khiến người tôn trọng a.

- Lâm sư huynh, huynh muốn đi Cửu Tiêu Tông thì đệ đệ dẫn đường.

Phong Tiểu Linh nói.

- Ngươi thành thật đợi ở chỗ này, đây không phải việc ngươi có thể đối phó.

Lâm Phàm gật đi.

- Các vị, sự tình cấp bách, đành cáo từ sớm vậy!

Lâm Phàm chấp tay chào mọi người, chuẩn bị rời đi.

- Lâm chương tọa, không nghỉ ngơi thêm chút nữa sao? Cũng để Nguyệt Cung Tông chúng ta tận tình địa chủ.

Nguyệt Huyền lão ầu vội vã nói.

Lâm Phàm quay lưng lại, khoát tay áo:

- Cửu Tiêu Tông cùng Thánh Tông vốn là hảo hữu ngàn năm, lần này xảy ra chuyện, ta nhất định phải nhanh chóng tới trợ giúp. Ngày sau có rảnh nhất định sẽ tới quý tông bái phỏng, cáo từ.

Lâm Phàm cũng không đợi Nguyệt Huyền lão ầu nói thêm cái gì, trực tiếp bay lên không, lao vút về phương xa.

- Lâm..

Nguyệt Huyền lão ầu còn định nói thêm, lại thấy Lâm chương tọa đã đi rồi, chỉ biết thở dài một tiếng.

- Thiếu niên tài tuấn, vạn năm khó gặp...

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn hư không, than thở.

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cùng dùng ánh mắt nuôi tiếc khôn nguôi nhìn về bóng người đang dần khuất xa kia, giống như trái tim đã bị người kia mang đi mất.

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn ánh mắt và vẻ mặt của các đệ tử, chỉ lắc lắc đầu, không nói gì thêm nữa. Người như vậy, đừng nói các đệ tử, nếu bà trẻ hơn một chút, khẳng định cũng động tâm.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm đang cười lớn trong bụng.

Trang bức xong rồi chạy, lưu lại một truyền thuyết, thế mới xứng phong cách của tiểu gia chứ.

Cùng lúc ấy, ở một nơi cách xa Nguyệt Cung Tông, một bóng người xuất hiện, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là một cô gái. Nếu Lâm Phàm nhìn thấy người này, tuyệt đối sẽ kinh ngạc, đây không phải là muội tử thần bí tên Dạ Hàm sao?

- Khí tức Huyết giới...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Thu hoạch tràn đầy

oOo

- Cứu Tiêu Tông đến cùng là xảy ra chuyện gì, làm sao lại dây dưa với cái thứ gọi là Tuyên Cổ kia nhỉ?

Rời khỏi Nguyệt Cung Tông một khoảng xa, Lâm Phàm đáp xuống mặt đất, nghĩ việc này.

Lương Dịch Sơ bị Tuyên Cổ thao túng, chẳng lẽ Hàn tông chủ cũng như vậy sao?

Tuyên Cổ này rốt cuộc là định làm gì, nếu chỉ là muốn tụ tập thân thể thì không cần tấn công tông môn khác, thành thật mà đi tìm các phần còn lại là được rồi, còn phiền toái như vậy làm gì?

Dùng đầu óc trình thám của Lâm Phàm, trong này cất giấu một đại bí mật kinh thiên.

Huyền Hoàng giới một phần thành hai, thân thể Tuyên Cổ, mảnh vỡ lệnh bài chỉ tồn ở Nguyệt Cung Tông... Chẳng lẽ trong này có liên hệ gì đó, cần phải xem xét cho thật kỹ mới được.

- Quên đi, vẫn là kiểm kê thu hoạch trước đã.

Thu hoạch lần này thật sự không tồi, tu vi tăng lên một khoảng lớn, tiến nhập cảnh giới Tiểu Thiên Vị, khoảng cách cảnh giới Đại Thiên Vị cũng không còn bao lâu nữa rồi.

Đối với dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm cảm thấy rất có hứng thú.

Chỉ là hiện tại tu vi còn không đủ, không có tư cách lĩnh ngộ quy tắc.

Ngắm lại Lý Nguyên Kỳ kia lĩnh ngộ mười hai dây chuyền quy tắc đã trâu bò như vậy, quả là khiến người ta hâm mộ.

Nhìn cánh tay Huyết Ma đại đế thật lớn trong túi chứa đồ, Lâm Phàm tươi tỉnh hẳn lên.

- Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm ném cánh tay của Huyết Ma đại đế vào Thiên Địa Dung Lô, bắt đầu luyện hóa.

Đằng sau Huyết Chi Thạch Môn nhất định là một thế giới khác, hẳn là khác biệt rất lớn với Huyền Hoàng giới, có cơ hội nhất định phải xem thử một vòng.

"Ừng ựcccc..."

Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa vạn vật, cánh tay kia bị luyện hóa trong nháy mắt.

"Đỉnh, chúc mừng đạt được năm giọt tinh huyết của Huyết Ma đại đế."

"Tinh huyết của Huyết Ma đại đế: ẩn chứa lực lượng tinh huyết vô cùng."

Nhìn mấy giọt máu lơ lửng trên không trung, Lâm Phàm khẽ cười, đến thật đúng lúc.

- Nuốt.

Giờ phút này Lâm Phàm ngồi xếp bằng, hút năm giọt máu kia vào trong miệng, sau đó vận chuyển Huyết Hải Ma Công.

Công pháp này có tác dụng rất lớn với Lâm Phàm. Còn Huyết Thần kia, vì đi đường tắt, không dùng máu hung thú để tu luyện, cho nên rẽ vào con

đường sai lầm

"Tinh huyết của Huyết Ma đại đế" ẩn chứa lực lượng vô cùng, không biết có thể khiến Huyết Hải Ma Công này tăng đến tầng bao nhiêu nữa.

Mục tiêu của Lâm Phàm là tu luyện công pháp này tới cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh, nhưng lấy tình huống trước mắt mà xem, sợ rằng còn lâu mới đạt tới.

Sau khi nuốt mấy giọt máu vào, một cỗ huyết khí ngập trời tràn ra, Huyết Hải Ma Công vận chuyển cực hạn, hấp thu lực lượng trong năm giọt tinh huyết kia.

Thời gian trôi qua.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm mở hai mắt, khoe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Quả nhiên là bá đạo.

Huyết Ma đại đế không hổ là bá chủ của thế giới kia, nếu như mình không có "Cánh Tay Tuyên Cổ", chỉ sợ sẽ bị đối phương nghiền ép chỉ từ.

Chỉ năm giọt máu thôi, vậy mà để Huyết Hải Ma Công tăng lên tới tận tầng thứ sáu, Đoạn Chi Trọng Sinh.

Tuy cảnh giới này cần tiêu hao vô số lực sinh mệnh và chân nguyên, nhưng với Lâm Phàm, hai thứ này không thiếu.

Ngô đồng thần thụ, thời thời khắc khắc thu nạp chân nguyên thiên địa, mà lực sinh mệnh mênh mông trên Ngô đồng thần thụ cũng thừa để cung cấp cho Lâm Phàm.

Không tệ, không tệ...

Tiếp đó, Lâm Phàm lại lấy ra Huyết Chi Thạch Môn. Trong nháy mắt, một cánh cửa đá cao vút trong mây, khí tức làm người sợ hãi xuất hiện.

"Huyết Chi Thạch Môn: Vật câu thông Huyết giới, vốn là Huyết giới thai nghén mà ra, huyền bí vô cùng."

Lý Nguyên Kỳ coi thứ này là át chủ bài, triệu hoán thành công Huyết Ma đại đế mong trấn áp địch nhân. Thế nhưng với Lâm Phàm, Huyết Chi Thạch Môn ngoại trừ câu thông với Huyết giới thì chẳng có bao nhiêu tác dụng, triệu hoán một cánh tay thôi mà cần tế hiến đến bốn dây chuyền quý tặc, quá đắt đỏ.

Hắn dự định ném cánh cửa này vào Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa thử, nhưng lại sợ Thiên Địa Dung Lô biến nó thành một đồng đá bỏ đi, được không bù nổi mất.

Hơn nữa, hắn còn dự định sau này tiếp tục triệu hoán Huyết Ma đại đế, xin tí máu để luyện Huyết Hải Ma Công nữa...

- Ấy quên...

Lúc này, Lâm Phàm mới nghĩ tới thi thể của Lương Dịch Sơ còn nằm trong túi chứa đồ, cộng với thi thể Lý Nguyên Kỳ mà hắn vừa thu được. Ở một chương ban nãy, hắn không chế lực, không để thi thể của Lý Nguyên Kỳ bị đập thành thịt vụn, rồi lén lút thu lại lúc cát bụi mù mịt, tránh bị người ta hiểu lầm là có sở thích đặc biệt.

Lâm Phàm sáng mắt lên, nghĩ tới một chuyện, đó là nếu bỏ hai cái thi thể này vào Thiên Địa Dung Lô thì sẽ luyện hóa ra cái gì?

Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ ném người vào luyện hóa, chủ yếu là có chút ghê tay.

- Ài, thôi quên đi.

Lâm Phàm thở dài.

Bất kể thế nào, Lương Dịch Sơ cũng là sư phụ của Tân Phong huynh đệ, giao cho Tân Phong là tốt nhất, cũng để vị tiền bối này nhập thổ vi an. Huống hồ còn thi thể Lý Nguyên Kỳ, một thời gian nữa nghĩ kỹ, thí nghiệm sau vậy.

Sửa sang lại túi chứa đồ, Lâm Phàm lại bay đi. Cửu Tiêu Tông cách đây còn rất xa, tí tận cực Tây, quả thật là một đường mệt nhọc.

....

Cửu Tiêu Tông, chỗ sâu nhất trong địa lao.

Mấy đại thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông sắc mặt trắng bệch, tu vi toàn thân bị phong bế, những cái xích sắt khóa bọn họ lại tỏa ra từng trận hào quang, hút lấy chân nguyên trên người bọn họ.

Còn ở một góc, Tân Phong cũng bị xích sắt khóa chặt cả tứ chi, lại bị hai thanh sắt đen kịt đâm xuyên qua thân thể.

- Các vị trưởng lão, Tân Phong sư huynh, tông chủ đã mang theo người ra ngoài, Lý Nguyên Kỳ cũng dẫn đệ tử tông môn đi tấn công Nguyệt Cung Tông rồi.

Giờ phút này, một đệ tử trông coi địa lao hốt ha hốt hoảng nói.

Đệ tử này cũng muốn cứu các vị thái thượng trưởng lão và sư huynh, nhưng lực lượng trên xích sắt kia không phải hẳn có thể đối phó, đụng vào chỉ có chết.

- Cứu Tiêu Tông hồng rồi...

Một thái thượng trưởng lão thống khổ không thôi.

Tông chủ giống như thay đổi thành một người khác vậy, biến thành một kẻ bọn họ không thể hiểu nổi, vậy mà lại làm ra những chuyện như vậy.

- Thái thượng trưởng lão, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Tân Phong thều thào nói.

- Tông chủ đến cùng là bị vật gì che mắt, những xích sắt này đang hút tu vi của chúng ta, sợ là không bao lâu nữa, chúng ta sẽ hóa thành xác khô, vĩnh viễn tiêu vong.

Một thái thượng trưởng lão khác bị thống nói.

Ông ta không ngờ Cứu Tiêu Tông cực thịnh một thời lại gặp kiếp nạn lớn đến thế.

Tân Phong cúi đầu im lặng, y cũng biết, không bao lâu nữa, tất cả sẽ phải chết.

Lúc này, một thái thượng trưởng lão ngẩng đầu nhìn Tân Phong:

- Cứu Tiêu Tông gặp lúc nguy nan, chúng ta thân là thái thượng trưởng lão không có khả năng chết vô ích như vậy, cho dù chết, cũng phải cứu lấy Cứu Tiêu Tông, Tân Phong..

- Có đệ tử.

- Các sư huynh đệ, hiện giờ thân thể chúng ta đã gần hồng rồi, vô lực xoay chuyển trời đất, nhưng cũng không thể để bị thứ này tiếp tục hút xuống. Chúng ta hãy đem tu vi cả đời truyền vào cơ thể Tân Phong, để hắn có khả năng tranh đoạt một đường sinh cơ cuối cùng đi.

- Tốt, cũng chỉ có như thế.

Mấy thái thượng trưởng lão khác gật đầu đáp.

- Các sư huynh đệ, các xích sắt này chỉ cần bị rút ra ở một chỗ thì sẽ ngừng việc hút chân nguyên trong thoáng chốc, để ta rút nó ra, tranh thủ cho mọi người một đoạn thời gian.

Tân Phong vừa nghe nhất thời kinh hãi:

- Thái thượng trưởng lão, đừng, mọi người sẽ chết...

- Cứu Tông Tông hiện giờ sắp hồng rồi, không thể để tông chủ tiếp tục sai, các sư huynh đệ, chuẩn bị.

-----ooOo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Vi huynh tới chậm

oOo

- Cứu Tiêu Tông, tới...

Lâm Phàm nhìn về tông môn mệnh môn bát ngát phía trước. Cửu Tiêu Tông nắm giữ phạm vi hai mươi vạn trượng, hoàn toàn xứng là đệ nhất đại tông ở cực Tây.

Theo tu vi tăng lên, Lâm Phàm nhìn được rất nhiều điều mà trước kia không biết. Cửu Tiêu Tông là danh môn chính tông, đáng lý khí vận phải như rồng, như mặt trời ban trưa, thế nhưng trong mắt Lâm Phàm, khí vận tông môn trước mắt đã vỡ nát không chịu nổi, gần kề sụp đổ, như vậy Cửu Tiêu Tông cách giai đoạn tông hủy người vong cũng không xa.

Khùng bố như vậy.

Vậy mà rành rành đem một tông môn chính khí biến thành thế này, chỉ thêm một thời gian nữa, Cửu Tiêu Tông sợ rằng sẽ thành lịch sử.

- Ai đó?

Lúc này, một gã đệ tử tuần tra bên ngoài sơn môn phát hiện ra Lâm Phàm, lập tức tiến đến chất vấn.

Lâm Phàm nhìn đệ tử này, sắc mặt dù hồng hào, nhưng tinh khí thần lại có trạng thái uể oải như lâm bệnh nặng.

- Thánh Tông, Lâm Phàm.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, cặp mắt thâm thúy nhìn chằm chằm về phía trước, khẽ than thở:

- Cửu Tiêu Tông, đại họa a...

Đệ tử Cửu Tiêu Tông này nghe câu sau, đang định lớn tiếng chửi mắng, nhưng đột nhiên sững sốt, Lâm Phàm? Tên này rất quen thuộc, gã vội vàng hỏi.

- Người là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất Thánh Tông, Lâm Phàm, Lâm sư huynh?

Lâm Phàm cười nhẹ:

- Sao? Chẳng lẽ thế gian còn có Thánh Tông Lâm Phàm thứ hai sao?

Nghe thấy lời đáp lại, đệ tử Cửu Tiêu Tông này tức thì biến sắc, vẻ cảnh giác lúc trước cũng biến đi đâu mất:

- Lâm sư huynh, xin sư huynh đừng giận, sư đệ mới chỉ được nghe đại danh của Lâm sư huynh, chứ chưa có duyên gặp mặt.

Lâm Phàm mỉm cười, không ngờ thanh thế của tiểu gia lớn đến vậy.

- Từ sau cuộc chiến thiên kiêu kết thúc, Tân Phong sư huynh trở về tông môn, vẫn luôn nói rằng Lâm sư huynh là người tuyệt vời, để các sư huynh đệ trong tông đều rất sùng bái, chỉ mong được gặp Lâm sư huynh.

- Vị sư đệ này, đệ tên là gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Lâm sư huynh, đệ gọi là Trương Khôi.

Trương Khôi nói.

- Trương sư đệ, Tân Phong huynh của ta hiện đang ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

Trương Khôi có chút buồn bã cúi đầu:

- Lâm sư huynh, Tân Phong sư huynh bị tông chủ nhốt vào địa lao.

"Àm ầmmmmm..."

Vừa lúc đó, từ trong Cửu Tiêu Tông truyền đến tiếng nổ vang, khiến Lâm Phàm cả kinh.

- Không tốt, tông môn xảy ra chuyện.

Trương Khôi biến sắc.

- Lâm sư huynh, thứ lỗi sư đệ không tiếp đón huynh được, tông môn xảy ra sự cố, đệ phải trở về.

- Ta đi cùng với đệ.

....

Bên ngoài đại điện của Cửu Tiêu Tông.

- Chẳng lẽ các ngươi cứ tiếp tục muốn mắc sai lầm sao?

Lúc này, Tân Phong một thân là máu, thân sắc thê thảm quất âm lên. Nhìn Cửu Tiêu Tông hiền hòa thân thiện hàng ngày biến thành như hiện tại, trong lòng y thật sự rất đau.

Các đệ tử chung quanh đưa mắt nhìn nhau, về mặt bị ai, nhưng khi thấy mấy bóng người đứng đằng xa, bọn họ không kìm được run lên.

- Ấy chà, bắt ngờ thật, không ngờ mấy lão già kia lại truyền hết tu vi cho ngươi.

Từ trong những bóng người đằng xa có một kẻ bước tới, giọng điệu tràn đầy khinh thường.

Kẻ này tướng mạo trung niên, toàn thân sát khí tận trời, trong mắt lộ vẻ âm tàn.

Gã từng là một đệ tử phạm trọng tội của Cửu Tiêu Tông, chẳng qua giờ cũng đã được tông chủ thả ra, phong chức trưởng lão, nắm quyền sinh sát trong tay.

Cổ Thiên Hạo là hạng người tàn nhẫn, ý tu vi cao, tàn sát vô số đệ tử đồng môn. Một thân sát khí trên người gã để các đệ tử xung quanh phải run rẩy.

- Cổ Thiên Hạo, ngươi là kẻ tàn sát đồng môn, vậy mà còn dám đường hoàng xuất hiện ở đại điện của tông môn, quả thực là nổi si nhục.

Tân Phong hỏn hển gào thét.

Các thái thượng trưởng lão dồn tu vi cả đời y cho, phá xích sắt, thế nhưng cường độ thân thể y có hạn, không thể thi triển lực lượng khổng lồ kia.

Sau khi đi ra, Tân Phong cũng bị con giận che mờ lý trí, không có chạy trốn, mà đi tới bên ngoài đại điện, hy vọng lay tỉnh các sư huynh đệ, không để bọn họ tiếp tục sai lầm.

Thế nhưng không ngờ tông chủ đã trầm luân đến vậy, giao Cửu Tiêu Tông cho đám đệ tử tội ác tày trời chương quản.

- Ha ha... Tân Phong, thật sự là ngươi để người ta quá thất vọng rồi. Chỉ sợ mấy lão già kia cũng không ngờ ngươi lại tự đi tìm đường chết, nếu biết, có lẽ các lão đã đổi ý. Giết cho ta.

Cổ Thiên Hạo vung tay một cái. Đối với hạng người vùng vẫy giãy chết, gã không thêm để ở trong lòng.

Mấy tên đệ tử cũng phạm trọng tội giờ được thả đứng sau gã cười lên tàn nhẫn, chuẩn bị ra tay, lại bị Cổ Thiên Hạo cản lại.

- Để cho đám kia tới, thử một lần giết chết sư huynh thân ái nhất của bọn chúng, xem chúng sẽ có cảm thụ gì.

Cổ Thiên Hạo cười rộ lên, đám đệ tử tà ác đứng sau gã cũng cười lớn, suy nghĩ một chút loại cảm giác này, có lẽ rất mỹ diệu đi.

Các đệ tử không dám trái lệnh, vây lấy Tân Phong, rồi đưa mắt nhìn nhau, cũng không hề động. Bọn họ thật sự không đành lòng.

- Hừ, các ngươi muốn chết cả sao?

Cổ Thiên Hạo trầm mặt xuống, hừ lạnh một tiếng.

- Cổ trưởng lão, đó là đại sư huynh, chúng ta không thể xuống tay, không thể...

Lúc này, một đệ tử giống như muốn phát điên, ôm đầu kêu gào không ngừng.

Tân Phong sư huynh đối xử với bọn họ rất tốt, bọn họ cũng không phải người ngu, biết hiện tại tông môn đối mặt với cái gì, lại không biết tại sao tông chủ lại thay đổi tính tình. Đối với bọn họ, hiện giờ Cửu Tiêu Tông đã không còn là thiên đường ở nhân gian nữa, mà là địa ngục.

- Hừ, phé vật...

Trong mắt Cổ Thiên Hạo lóe lên sát ý, búng ngón tay, một luồng sáng lóe lên, người đệ tử kia nháy mắt bị cắt rơi đầu.

Cái đầu lăn một đường dài, chạm đến dưới chân Tân Phong.

Người đệ tử kia chết không nhắm mắt, hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt con nguyên vẻ kinh ngạc, miệng mở ra như đang gọi: "sư huynh..."

Chiều thức ấy, nháy mắt làm các đệ tử xung quanh sợ hãi lùi về sau vài bước. Bọn họ không ngờ trưởng lão một lời không hợp, liền ra tay giết người.

- Cổ Thiên Hạo, ta liều mạng với ngươi.

Hai mắt Tân Phong đỏ như máu, gào thét, vọt tới.

- Hừ, phé vật...

Cổ Thiên Hạo cười một nụ cười khinh thường, thân hình bỗng biến mất, rồi tức thì xuất hiện trước mặt Tân Phong, đánh ra một quyền.

"Àmmmm..."

- Phé vật, Cửu Tiêu Tông không còn chỗ của ngươi.

Cổ Thiên Hạo nhìn Tân Phong ngã xuống đất không dậy nổi, sau đó nói với các đệ tử xung quanh.

- Các ngươi nghe rõ đây, tiến lên giết hắn, ai không lên, sẽ chết.

Các đệ tử run lên, cả bàn tay nắm binh khí cũng không ngừng run rẩy.

- Đại sư huynh...

Một ít đệ tử thấy Tân Phong ngã trên mặt đất muốn giãy giụa đứng lên, bị thương hô.

- Khốn khiếp, khi dễ đại sư huynh của ta, ta muốn giết ngươi...

Một đệ tử không nhịn nổi nữa, giận dữ gầm lên một tiếng, không hề lo lắng tới tính mạng của mình, nhào tới Cổ Thiên Hạo.

- Tiểu Lục...

Tân Phong nhìn thấy người kia, đó là vị sư đệ mà hắn từng cứu từ miệng hung thú ba năm trước, sau đó dẫn vào tông môn.

- Hừ, chỉ có cảnh giới Tiên Thiên cũng dám càn rỡ, chết đi.

Cổ Thiên Hạo cười lạnh một tiếng, không thèm nhúc nhích, một cỗ khí thế từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nghiền ép người đệ tử kia máu thịt văng tung tóe.

- Cho các ngươi ba hơi thở, giết hắn, nếu không các ngươi phải chết.

Cổ Thiên Hạo nhìn chúng đệ tử, lạnh lùng nói.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông, ở một khắc này gặp tra tấn lớn lao trong tinh thần.

Tân Phong chậm rãi đứng lên:

- Các sư đệ, các đệ động thủ đi.

- Đại sư huynh...

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn Tân Phong như vậy, trong mắt lóe lên vẻ giãy giụa.

"Keng keng..."

Nhìn thấy chúng đệ tử xuất ra binh khí, Cổ Thiên Hạo cười lạnh, thế nhưng một giây sau, sắc mặt hắn biến đổi, trở nên cực kỳ khó coi.

- Đại sư huynh, huynh mau chạy đi, để bọn đệ cản đường giúp huynh.

Giờ khắc này, các đệ tử bên ngoài đại diện lại cầm binh khí chỉ thẳng vào Cổ Thiên Hạo.

- Tà ma ngoại đạo, Cửu Tiêu Tông còn chưa tới phiên ngươi làm loạn.

Chúng đệ tử trăm miệng một lời, tất cả đều quên đi sợ hãi, quên đi sinh tử, khí thế ngập trời.

- Đại sư huynh, huynh đi mau đi, nhất định phải sống sót.

- Các đệ...

Tân Phong nhìn đông đảo sư đệ, thân mình run lên kịch liệt, hai tay nắm chặt đến rỉ máu.

- Tốt, tốt lắm, muốn chết, ta sẽ thành toàn các ngươi.

Cổ Thiên Hạo nhìn một màn này, sát khí bùng phát.

- Chết cả đi cho ta.

Đám đệ tử tà ác đằng sau Cổ Thiên Hạo cũng lộ hung quang trong mắt, sau đó xông về phía các đệ tử kia.

Giờ khắc này, thiên địa giống như dừng lại.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông đương nhiên sợ hãi, nhưng biểu tình trên mặt lại kiên cường vạn phần. Bọn họ biết sẽ chết, nhưng không một ai lùi bước.

Tân Phong nhìn các sư đệ, nội tâm cũng thống khổ không thôi.

Mà vừa lúc này, một tiếng quát vang như sấm từ hư không truyền đến.

- Làm càn...

Một cỗ khí thế ngập trời, từ trên trời giáng xuống, khiến đám đệ tử tà ác chịu áp lực cực lớn, không kẻ nào có thể nhúc nhích.

Một bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời, đập thẳng lên người bọn chúng.

"Àmmmmmm..."

Trời đất rung chuyển. Liền sau đó là một nói vang lên, vẻ rất đau lòng:

- Phong huynh chịu khổ rồi, vì huynh đến chậm...

Giờ khắc này, tất cả mọi người ngưng thần nhìn phía hư không.

Mà Tân Phong nghe được âm thanh này, nhất thời run lên, vẻ mặt không dám tin.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 256: Thánh Tông gặp nguy

oOo

- Lâm huynh, sao huynh lại ở đây?

Tân Phong quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, y không ngờ Lâm Phàm sẽ xuất hiện vào lúc này.

Lâm Phàm từ hư không hạ xuống, sau đó đi tới trước mặt Tân Phong, vỗ vỗ vai:

- Ta gần đây tâm thần bất an, vội tính một quẻ, ra được Phong huynh gặp chuyện khó khăn. Để xác thực, ta một đường từ Thánh Tông tới, chỉ vì tâm an.

- Lâm huynh, ta...

Tân Phong vừa nghe, nhất thời rơi lệ đầy mặt. Đây là vì cảm động a, y không ngờ Lâm huynh lại vì muốn kiểm tra xem mình có an toàn không, mà từ Thánh Tông xa xôi tới.

- Phong huynh, chớ khóc, đợi ta lấy lại công đạo cho huynh xong, chúng ta sẽ tiếp tục trò chuyện.

Lâm Phàm vỗ nhẹ bả vai Tân Phong, nói.

Giờ phút này, đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn người từ trên trời giáng xuống này, lại nghe được người này là Lâm Phàm, thì đều kích động hẳn lên.

Bọn họ biết Lâm Phàm, đây là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất của Thánh Tông mà đại sư huynh luôn nhắc đến, cũng khiến bọn họ ngưỡng mộ đã lâu.

Hôm nay được tận mắt nhìn thấy, quả nhiên đại sư huynh nói không có sai.

Lòng mang đại nghĩa, đỉnh thiên lập địa.

- Lâm sư huynh...

Đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn thấy Lâm Phàm đi tới, cũng đều tránh ra một lối, sau đó tôn kính chào hỏi.

Lâm Phàm nhìn những đệ tử này, khẽ gật đầu:

- Các người đều là đệ tử tốt, yên tâm, bản sư huynh hiện tại giúp các người lấy lại công đạo. Các người chỉ cần xem thật kỹ là được, còn lại cứ giao hết cho bản sư huynh.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông nghe Lâm Phàm nói vậy thì kích động đến run rẩy.

- Sư huynh, cố lên nhé!

- Lâm sư huynh.

- Lâm sư huynh nhất định sẽ báo thù cho các sư huynh đệ đã chết.

....

Giờ phút này, Cổ Thiên Hạo nhìn bóng người kia đi tới, thân mình khẽ run lên. Gã không nhìn thấu tu vi của người này, thế nhưng một luồng chụp chết cả một đám, cũng đủ để hiểu người này thế nào.

Rất mạnh!

- Người có biết người phạm rất nhiều tội lỗi không?

Lâm Phàm nhìn Cổ Thiên Hạo, lạnh giọng hỏi.

Cổ Thiên Hạo nhìn Lâm Phàm, không nói gì, trong lòng lo lắng, chỉ tính đường để chạy trốn.

- Sao, không nói được?

Lâm Phàm trầm mặt xuống, vung tay:

- Ta cho người biết, mọi chuyện người làm đều là đại tội.

- Huynh đệ của Lâm Phàm ta, người lại dám khi dễ, cũng không ra ngoài hỏi thăm một chút, Lâm Phàm ta là người nào.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

Cổ Thiên Hạo âm trầm quát:

- Người là ai?

Cổ Thiên Hạo không biết lai lịch đối phương, đồng thời người này thần thần bí bí, không thể không đề phòng.

Hiện giờ toàn bộ võ lực cấp cao của Cửu Tiêu Tông đều đã đi theo Hàn Tông Chủ tới Thánh Tông, nếu như gã không phải đối thủ, vậy đã không còn ai có thể trấn áp người này.

- Người còn chưa đủ tư cách biết ta là ai.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Chết đi cho lão tử.

Cổ Thiên Hạo đột ngột động thủ, khí tức toàn thân tăng vọt, thân hình chìm vào hư không, nháy mắt xuất hiện ở phía sau Lâm Phàm.

Sắc mặt Cổ Thiên Hạo tàn nhẫn, vung một quyền thế như chẻ tre, mang theo uy thế vô thượng đánh tới ngực Lâm Phàm.

- Lâm huynh, cẩn thận.

Tân Phong thấy một màn như vậy, nhất thời kinh hãi.

Lâm Phàm khinh thường cười, găm lên, vung tay tát một cái:

- Cút...

"Ràmmmm..."

Cánh Tay Tuyên Cổ mạnh mẽ tát ra, hoàn toàn không phải trò đùa, dù Cổ Thiên Hạo có mạnh thêm nữa, thì cũng phải quỳ.

"Ầmmmmmm..."

Giờ khắc này, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Bọn họ thật không ngờ, Cổ Thiên Hạo trúng một cái tát của Lâm sư huynh đã bay ngược ra, nằm lăn trên đất, đầu cũng biến dạng rồi.

Điều này sao có thể...

Tân Phong cũng choáng váng, y còn tưởng rằng phải có một hồi chiến đấu kịch liệt, lại không ngờ thắng bại chỉ trong một sát na.

- Hừ!

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, sau đó ném thi thể Cổ Thiên Hạo vào Thiên Địa Dung Lô. Đối với tội ác được nhìn thấy tận mắt thế này, hắn còn còn do dự phải làm gì với xác chết nữa.

- Được rồi, xong.

Lâm Phàm đổi sang vẻ mặt tươi cười, nói.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông qua phút tròn mắt thất thần, lập tức cùng nhau hoan hô lên.

- Thắng rồiiiii....

- Tên ghê tởm này, rốt cuộc chết rồi...

Lâm Phàm chỉ cười cười, sau đó đi tới trước mặt Tân Phong:

- Phong huynh, tông chủ đâu?

Vừa nghe câu này, Tân Phong mới sực ra nhớ chuyện khẩn cấp, gấp gấp nói:

- Không tốt, tông chủ đã dẫn người đi Thánh Tông.

- Cái gì?

Lâm Phàm sùng sốt, vẻ mặt không dám tin, vội hỏi lại:

- Huynh nói Hàn tông chủ đã đi Thánh Tông.

- Ta nghe các sư đệ nói vậy, hẳn là không có sai.

Tân Phong nói.

Lâm sư huynh, đại sư huynh, đây là thật, tông chủ đã mang theo mọi người xuất phát từ hai ngày trước, phương hướng đúng là Thánh Tông.

Một đệ tử xen vào.

Lâm Phàm trầm mặt xuống, có cảm giác không ổn.

Hắn không sợ Hàn tông chủ đối cứng với Thánh Tông, nhưng lại sợ Hàn tông chủ tấn công ngầm.

- Phong huynh, lần này sợ là không ngồi nâng chén được rồi, ta phải trở về Thánh Tông.

Lâm Phàm gấp gấp nói.

- Lâm huynh, trước hết huynh đừng hoảng hốt, chúng ta cùng nghĩ cách. Từ Cửu Tiêu Tông đến Thánh Tông rất xa, tu vi của nhóm người tông chủ là Đại Thiên Vị đại viên mãn, có thể bay vọt hư không mà đi, chúng ta không đuổi kịp đâu.

Tân Phong nói.

Mà những lời này, lại giống như chậu nước lạnh ụp lên đầu Lâm Phàm.

Đúng vậy, sao có thể kịp chứ?

Cửu Tiêu Tông cách Thánh Tông xa nhường ấy, mà chính mình tuy chiến lực vô song, nhưng tu vi còn dừng ở Tiểu Thiên Vị sơ giai, căn bản không đuổi kịp nổi.

Con bà nó chứ.

Lâm Phàm nổi giận, sao lại gặp tình huống khôn khiếp thế này chứ.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa được năm dây chuyền quy tắc."

Lúc này, Thiên Địa Dung Lô đã luyện hóa Cổ Thiên Hạo xong, nhưng Lâm Phàm cũng không có tâm tư để ý chuyện này.

Ồ.

Đúng rồi...

Đột nhiên Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện.

Phong huynh, chỉ có thể xin lỗi, thi thể của sư phụ huynh, ta chỉ có thể ích kỷ một lần rồi.

Sau đó, Lâm Phàm đem thi thể Lương Dịch Sơ cùng Lý Nguyên Kỳ ném cả vào Thiên Địa Dung Lô.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa được mười bốn dây chuyền quy tắc."

- Phong huynh, đợi lát nữa cùng đi, ta đã có biện pháp rồi.

Lâm Phàm nói.

- Được.

Tân Phong gật gật đầu, nhưng cũng không rõ Lâm Phàm có biện pháp gì.

Kể cả là cưỡi chiến thuyền, nếu không có mười ngày nửa tháng, cũng không thể đến nơi.

Chẳng lẽ còn có thể xé rách hư không sao?

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Ác với chính mình

oOo

Mười chín dây chuyền quy tắc có lẽ đã đủ rồi.

Nhưng Lâm Phàm cũng không dám cam đoan, dù sao đây là lần đầu tiên dùng cách này, không biết có đủ không, tốt nhất là chuẩn bị phòng ngừa vạn nhất.

- Phong huynh, bảo khổ tông môn ở đâu? Hiện tại lập tức mạng ta đi, rất quan trọng.

Lâm Phàm lập tức nói.

Tân Phong tuy không biết Lâm Phàm hỏi bảo khổ làm gì, nhưng hắn tin tưởng Lâm Phàm, bởi vậy không nói lời nào, dẫn Lâm Phàm tới bảo khổ.

Khi đi ngang qua thi thể các sư đệ, Tân Phong nắm chặt nắm tay.

- Các sư đệ, sư huynh có việc gấp, sau khi trở về nhất định sẽ an táng các đệ thật long trọng.

....

- Lâm huynh, nơi này chính là bảo khố, nhưng nhất định phải do tông chủ tự mình mở ra. Cánh cửa này làm từ huyền thạch từ trên trời rơi xuống, không gì phá nổi...

Tân Phong còn chưa nói hết lời, đã tròn tròn hai mắt mà nhìn một màn trước mắt.

"Kétttt..."

Hai cánh cửa đá kia rung lên, phát ra những tiếng chói tai, sau đó nổ vang một tiếng, tức thì cả hai cánh cửa làm từ huyền thạch trên trời rơi xuống đã hóa thành mảnh nhỏ, bụi bay mù mịt.

- Phong huynh, huynh vừa mới nói gì?

Lâm Phàm quay đầu hỏi.

- Không có gì.

Tân Phong chỉ biết ngây ngẩn lắc đầu liên tục.

Lâm Phàm đi vào bảo khố. Bên trong vô số tài bảo, chính là tích lũy mấy ngàn năm nay của Cửu Tiêu Tông. Khí tức từ bảo vật cũng đã ngưng tụ thành thực chất, hình thành bảo linh (linh hồn của tất cả các bảo vật).

Giờ phút này, bảo linh xuất hiện dưới hình tượng một ông lão có khí tức suy yếu, giống như là mới chịu thương nặng.

Lâm Phàm chưa bao giờ nhìn thấy bảo linh, nhưng đã từng đọc được trong điển tịch của tông môn.

Mỗi một tông môn có truyền thừa lâu đời, trong bảo khố đều sẽ hình thành bảo linh, là do các loại bảo bối phát ra bảo khí thời gian dài ngưng tụ thành. Bảo linh chỉ có một công hiệu, đó là có thể cất chứa bảo bối.

Mà giờ nhìn bảo linh này, mặt Lâm Phàm hơi đổi sắc, bởi có lẽ bảo khố này đã bị người lấy sạch. Họa chăng có còn có lẽ cũng chỉ còn một chút bình khí và bảo bối cấp bậc không cao lắm.

- Các ngươi là ai?

Bảo linh suy yếu mở miệng.

- Ngươi là bảo linh Cửu Tiêu Tông?

Tân Phong nhìn bảo linh lơ lửng trên không, ngạc nhiên hỏi.

- Khí tức trên người ngươi là tại sao vậy?

- Trên người ngươi có khí tức của mấy người bọn họ.

Bảo linh mở miệng.

- Ta bị tông chủ đánh trọng thương, hần cảm đi rất nhiều bảo bối, ta có thể cảm nhận khí tức của hần đã bị tà ác chiếm đoạt rồi.

Lâm Phàm không có thời gian nghe kể chuyện, hiện tại bảo khố bị quét sạch, hần biết lấy cái gì để hiến tế?

Đúng lúc này, bảo linh quay sang nhìn Lâm Phàm:

- Ta là bảo linh, do bảo khí ngưng tụ, ta có thể nhìn thấu vạn vật, ta biết ngươi cần bảo bối hiến tế, cho ngươi...

Bảo linh bộ dạng ông lão bay đến giữa không trung, há miệng, từng kiện bảo bối được phun ra ngoài.

- Ta chỉ còn bấy nhiêu thôi, còn lại đều bị cướp rồi.

Theo các loại bảo bối chui ra từ miệng bảo linh, tâm tình mất mát của Lâm Phàm cũng được xoa dịu.

- Ta phải nghỉ ngơi, hy vọng các ngươi có thể thành công. Không có bảo bối, bảo linh cũng sẽ tiêu tan.

Bảo linh bộ dạng ông lão buồn bã nói, rồi biến mất ở một góc xa.

Lâm Phàm nhìn theo, cũng không biết phải nói cái gì, cuối cùng thờ dài một tiếng:

- Phong huynh, chúng ta mau chóng đi thôi.

- Được.

Tân Phong gật gù đầu, sau đó nhìn về phía bảo linh vừa biến mất:

- Bảo linh tiền bối bảo trọng, đợi chúng ta trở về.

....

Ra đến bên ngoài đại điện, Lâm Phàm mới nhìn những bảo bối vừa lấy được. Những bảo bối này, xuất ra một món thôi cũng là vô giá, đối với bất kỳ võ giả nào, cũng là vật trân quý.

Các đệ tử Cửu Tiên Tông đều nhìn về Lâm sư huynh đang ở trung tâm, không biết Lâm sư huynh muốn làm gì.

Mà Tân Phong cũng nghi hoặc, không biết Lâm huynh rốt cuộc muốn tế hiến cái gì?

Y biết tế hiến, đây là một loại bí pháp đối vật lấy vật.

Lâm Phàm cũng không để mọi người phải đoán thêm, mở miệng:

- Tế hiến.

- Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp, côn bằng thực thể.

Lâm Phàm hét lên, khí tức toàn thân tăng vọt, chân nguyên thiên địa rung chuyển.

- Mười chín dây chuyền quy tắc, tế hiến.

Tức thì mười chín dây chuyền quy tắc được Lâm Phàm quăng ra, những sợi dây chuyền này lấp lóe hào quang, mỗi sợi đều tràn ngập uy lực vô thượng.

Mà giờ khắc này, mười chín sợi dây chuyền giống như mười chín con rồng uốn lượn rồi xé hư không ra thành một khe hở, chìm vào trong đó.

"Gràooo..."

Tiếng dã thú kêu vang vọng hư không.

Sắc mặt mỗi đệ tử Cửu Tiên Tông đều đại biến, bởi cái khí tức lan ra từ khe nứt đang hình thành trên không kia thật sự quá mạnh mẽ, phảng phất như có quái vật gì muốn từ trong đó chui ra.

Tiếp đến, một cái đầu thật lớn theo khe nứt kia xuất hiện.

Đây là giống chim gì?

Mọi người vừa nhìn, nhất thời kinh hãi, cái đầu chim kia dài tới mấy ngàn trượng, che khuất cả bầu trời, bao trùm trọn cả Cửu Tiên Tông.

Lâm Phàm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy côn bằng, cũng bị cảnh tượng đồ sộ này làm sợ ngây người.

Thế nhưng đây không phải thời khắc thương thức. Giờ phút này côn bằng mới lộ ra chừng một phần ba thân thể, còn xa mới hiện chân hình.

- Vô số bảo bối, tế hiến.

Những bảo bối chất chồng trên mặt đất trực tiếp bay lên hư không. Lâm Phàm có thể cảm nhận được liên hệ với tồn tại trong tối tăm kia càng thêm mãnh liệt.

- Đó là tinh thần thạch.

Một đệ tử tinh mắt nhìn rõ một kiện bảo bối, nhất thời cực kỳ hoảng sợ. Nghe đồn tinh thần thạch vốn là ngôi sao trên bầu trời, sau rơi xuống hóa thành tảng đá, bên trong ẩn chứa lực lượng ánh sao.

- Đó là Thiên Vị quả, ba trăm năm mới có thể kết trái, ăn vào lập tức có được cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

....

Từng kiện bảo bối làm người ta phải hoa mắt chìm cả vào trong hư không.

Những đệ tử bên dưới không ngừng chảy máu trong lòng, mỗi kiện bảo bối kia là chí bảo a. Nhưng bọn họ biết Lâm sư huynh triệu hoán quái vật có tác dụng rất lớn, nên bọn họ chỉ có thể cố nén tiếng hô tiếc nuối.

Âm thanh của côn bằng càng ngày càng mãnh liệt.

- Quécecece...

Thiên địa giống như bị xé mở, một đôi cánh khổng lồ đen xì chui ra khỏi khe nứt kia, vươn dài mãi không hết.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông triệt để tròn mắt. Cánh này không biết rộng bao nhiêu, mệnh mông vô bờ, giống như có thể che kín toàn bộ bầu trời.

- Làm sao có thể chứ...

Lâm Phàm hoảng hốt, nhiều bảo bối như thế, lại vẫn không triệu hoán ra được.

Làm sao bây giờ?

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi, Côn Bằng thực thể này sẽ vì bị thời gian hạn chế mà trở về.

Tân Phong ở một bên nhìn, cũng cuống lên, quát.

- Lâm huynh, ta còn sáu dây chuyền quy tắc ở đây.

Thân hình Tân Phong run lên, sáu dây chuyền quy tắc bay ra. Đây là lực lượng cuối cùng của mấy vị thái thượng trưởng lão.

- Lâm huynh, sáu dây chuyền quy tắc này là các trưởng lão truyền cho ta, ta có lưu lại thì cũng không phải là vật tự thân, sẽ ảnh hưởng tới phát triển sau này, tốt nhất là để huynh tế hiến.

Lâm Phàm nhìn Tân Phong một cái, cảm kích gật gật đầu.

- Sáu dây chuyền quy tắc, tế hiến.

Trong một sát na, thân hình côn bằng lại đi ra thêm một bộ phận lớn.

- Quécecece....

Một tiếng kêu to vang lên. Thân hình côn bằng gần như đã xuất hiện toàn bộ, chỉ còn một phần nhỏ cuối cùng vẫn ở trong khe hở.

- Sao lại như vậy chứ...

Tân Phong nhìn hư không, cũng triệt để bối rối. Tiêu hao nhiều bảo bối như thế, sao vẫn không thể triệu hoán hoàn toàn?

Lâm Phàm cũng tối sầm mặt xuống, sau đó cắn chặt răng. Mẹ nó, liều mạng.

- Cánh tay trái, tế hiến.

Xẹtttt...

Trong một sát na, cánh tay trái của Lâm Phàm bỗng rời khỏi cơ thể, máu văng tung tóe.

Liều mạng tàn nhẫn? Lâm Phàm có thể thề, thế gian này không có ai tàn nhẫn với bản thân hơn so với hắn.

- Lâm huynh...

Tân Phong tròn mắt, y không ngờ Lâm huynh lại dùng thân thể của mình để tế hiến. Chuyện này...

Mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng đờ đẫn ra như phát mộng.

"Uỳnh...."

Giờ khắc này, côn bằng khổng lồ đã hoàn toàn xuất hiện.

Sinh vật đồ sộ trôi nổi trong hư không.

- Phong huynh, chúng ta đi...

Lâm Phàm hét to, rồi bay về phía lưng côn bằng.

- Đoạn chi trọng sinh.

Lâm Phàm kết nối Ngô đồng thần thụ, chuẩn bị Đoạn Chi Trọng Sinh. Thế nhưng trong một sát na, hấn nheo mắt, hay là trước hết đừng mọc tay vọt. Lần này đối với chính mình ác như vậy, nếu không để tông môn cấp chút bồi thường, vậy thật quá xin lỗi bản thân mình rồi.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Khí phách của đại sư huynh

oOo

Đứng trên cái lưng rộng cả ngàn dặm của côn băng, giống như đang đứng trên một mảnh đất cực lớn, mệnh mông vô bờ, nhìn không thấy đích.

Tân Phong là đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông, kiến thức rất sâu, nhưng cũng bị một màn trước mắt dọa sợ.

Hung thú thượng cổ côn băng, chỉ được nghe danh, chưa thấy chân thân bao giờ, hiện tại bản thể côn băng xuất hiện trước mặt, không khiếp sợ sao được.

- Lâm huynh, cánh tay trái của huynh..

Lắc lắc đầu để mình bình tâm lại, Tân Phong mới nhớ đến cánh tay của Lâm Phàm, lo lắng hỏi. Y hoàn toàn không ngờ rằng Lâm huynh lại đi hiến tế cánh tay của chính mình.

Lâm Phàm khoát tay, trong mắt hiện vẻ kiên quyết, giọng cực lớn, vang vọng toàn bộ Cửu Tiêu Tông:

- Thánh Tông hiện giờ gặp phải nguy cơ, chút hy sinh này có đáng là gì. Phong huynh ngồi cho vững, côn băng giương cánh, còn nhanh hơn nhiều với việc bay vọt hư không đấy.

Tân Phong thấy Lâm huynh như thế, trong lòng cũng bội phục không thôi, đồng thời có cảm giác có thể cùng Lâm huynh xưng huynh gọi đệ là phúc khí mấy đời tu luyện của mình.

- Đại điều, chúng ta đi, đích đến là Thánh Tông.

Lâm Phàm đứng trên lưng côn băng, vung tay lên, chỉ hướng phương xa.

"Vù..."

Trong một sát na, côn băng khê đập hai cái cánh che trời, lập tức hóa thành một vệt sáng, biến mất ở phía chân trời.

....

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông, giờ phút này về mặt về nghiêm túc nhìn hướng côn băng biến mất, cũng cảm thấy bắt đầu kính nể.

Vừa rồi bọn họ nghe rõ những lời Lâm sư huynh nói.

Vì muốn mau chóng trở lại tông môn, cả cánh tay trái của mình cũng tể hiến.

Nhìn vệt máu còn trên mặt đất, đệ tử Cửu Tiêu Tông cảm thấy không bằng... Lâm sư huynh không hồ là Lâm sư huynh, chỉ có người như Lâm sư huynh mới khiến người ta tôn kính.

....

Thánh Tông.

Lúc này toàn tông đang ở trạng thái nước sôi lửa bỏng.

Hàn tông chủ của Cửu Tiêu Tông sớm đã không phải Hàn tông chủ dĩ vãng, nhưng chuyện này, người trong Thánh Tông lại không biết.

Lần này Hàn tông chủ đi vào Thánh Tông, Yến tông chủ tự nhiên tự mình nghênh đón.

Dù Yến tông chủ có thực lực thông thiên, lại vẫn không thể nhìn ra biến hóa của Hàn tông chủ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai một mực tìm kiếm bóng dáng Lương Dịch Sơ, thế nhưng tuy lần này Cửu Tiêu Tông đến rất đông, lại phần lớn đều là người lạ mặt, hơn nữa Vô Nhai cảm giác được khí tức trên thân những người này có gì đó không đúng.

Có điều thấy Hàn tông chủ và tông chủ bản tông nói chuyện vui vẻ, thái thượng trưởng lão Vô Nhai cũng không quá lưu tâm chuyện khí tức lạ kia.

Mà ở trên yến hội, Hàn tông chủ lộ ra nanh vuốt, lấy thế sét đánh lòi đĩnh, đã thương Yến Hồng Vũ Yến tông chủ.

Một kích của cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn không phải người bình thường có khả năng thừa nhận, cho dù Yến Hồng Vũ tu vi thâm hậu, cũng bị một chương này đánh cho học máu liên tục, tu vi giảm mạnh, mười thành còn chưa được nữa.

Tất cả chuyện này, đối với Hàn tông chủ mà nói, đã đầy đủ rồi. Chiến lực mạnh nhất hồng mắt, như vậy Thánh Tông cũng chỉ là vật trong túi.

....

- Hàn tông chủ, đây là vì sao.

- Thánh Tông, nhất định phải diệt.

Giờ phút này, cả người Hàn tông chủ tản ra khí tức kinh khủng, làm người ta sợ hãi.

- Tông chủ, người này chỉ sợ sớm đã không phải Hàn Vĩnh Nghị trước kia rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng bị phần không thôi.

Cồng rắn cắn gà nhà, dẫn đàn sói đói này vào Thánh Tông.

....

Vô Danh phong.

- Sư huynh, không ổn, tông môn chúng ta bị người tấn công rồi.

Thiên Vũ vội vàng chạy từ bên ngoài tới, trên người còn dính một ít máu tươi.

- Hà?

Trương Nhị Cầu là đại sư huynh Vô Danh phong, nghe được tin này thì tròn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

- Tông chủ và các trưởng lão đâu?

Trương Nhị Cầu vội vàng hỏi.

Cung Băng Dạ đang đùa giỡn với Chi Kiều cũng dừng động tác, cảm giác có đại sự xảy ra.

- Tông chủ trọng thương, các thái thượng trưởng lão bị kiềm chế, hiện tại những người Cửu Tiêu Tông kia đang tùy ý giết người ở các phong. Đại sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?

Thiên Vũ luống cuống hỏi.

- Các sư đệ, đừng hoảng hốt.

Trương Nhị Cầu nghiêm mặt lại, cúi đầu tự hỏi, sau đó trong đôi mắt bé như hạt đậu lóe ra ánh sáng sắc bén:

- Cung tiểu thư, phiền cô mang Chi Kiều sư muội trốn vào trong mật thất, mặc kệ xảy ra sự tình gì, cũng không được đi ra, nghe rõ chưa?

Cung Băng Dạ cũng hiểu là xảy ra chuyện lớn, vội vàng gật đầu. Chi Kiều thì ôm lấy Tuyết Vương Sư, giống như còn không biết chuyện gì xảy ra.

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, hai huynh cũng trốn đi. Trận chiến này, không phải hai người có thể đối phó.

Lúc này, Diệt Cùng Kỳ luôn không nói chuyện bỗng mở miệng.

Trong mấy tháng này, tu vi của Diệt Cùng Kỳ có tiến bộ rất lớn, đã gần bước tới cảnh giới Đại Thiên Vị, trở thành cường giả cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Công pháp Bất Tử Bất Diệt mang đến cho Diệt Cùng Kỳ vô số ưu đãi.

- Không được, ta là đại sư huynh của Thánh Ma Tông Vô Danh phong, lần này tông môn gặp nạn, thân là đại sư huynh, tuyệt đối không thể không đánh mà chạy.

Trương Nhị Cầu ngôn từ chính nghĩa nói.

- Thế nhưng đại sư huynh, chân của huynh đang run.

Diệt Cùng Kỳ đảo cặp mắt trắng dã nói.

- Đánh rầm, ta là đại sư huynh, ta nói được là được.

Trương Nhị Cầu đương nhiên rất sợ, nhưng vào lúc này, hắn cũng muốn đứng dậy như một người đàn ông.

Thiên tư của Trương Nhị Cầu không được tốt, nhưng có Lâm Phạm dẫn đường, tu vi của hắn cũng đột nhiên tăng mạnh, hiện giờ đã là Nhập Thần sơ giai, sớm vượt qua cánh cửa Tiên Thiên.

Thiên tư của Phong Bất Giác tốt hơn Trương Nhị Cầu nhiều, lại cũng được Lâm Phạm chỉ bảo, còn có vô số đan dược thêm vào, tu vi cũng đạt đến cảnh giới Nhập Thần đại viên mãn.

Mà Thiên Vũ càng không tệ, tuy không biến thái như Diệt Cùng Kỳ, nhưng cũng là Tiểu Thiên Vị trung giai.

- Cung tiểu thư, tiểu sư muội nhà chúng ta xin nhờ cô chiếu cố.

Trương Nhị Cầu nghiêm túc nói.

- Ta hiểu. Ta không giúp gì được mọi người, nhưng nhất định sẽ trông chừng Chi Kiều thật tốt.

Cung Băng Dạ gật gật đầu.

- Tiểu sư muội, nghe lời Cung tỷ tỷ, chờ các sư huynh trở lại đón muội.

Trương Nhị Cầu ngồi xổm người xuống, xoa xoa đầu tiểu sư muội.

- Vâng ạ, Chi Kiều sẽ nghe lời.

Thái Chi Kiều gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ cái túi vải đựng đồ của mình.

- Chi Kiều có kẹo que, sẽ không sợ hãi.

Giờ khắc này, Trương Nhị Cầu phóng ra khí thế kinh người, nhìn các sư đệ:

- Các sư đệ, tông môn đang gặp nguy, là thời điểm nhắc lên uy phong của Thánh Ma Tông ta. Hiện tại chúng ta lập thành đội cứu viện, đi cứu các sư đệ ở các phong khác, xuất phát.

Trương Nhị Cầu vung tay lên, Diệt Cùng Kỳ, Phong Bất Giác, Thiên Vũ, bốn người giống như dũng sĩ cảm tử, phóng về tông môn đang trong biển lửa dưới chân núi.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Không có ai là phế vật

oOo

Các nơi trong Thánh Tông đều phát sinh chiến đấu. Lần này Hàn Vĩnh Nghị xâm lấn Thánh Tông, ngoại trừ mang tới vô số võ lực cao cấp, còn mang

toàn bộ đám đệ tử hung thần ác sát trong địa lao theo tới.

Đám đệ tử này tuy không phải rất mạnh, nhưng đều là hạng người âm hiểm tàn nhẫn. Đối với Thánh Tông mà nói, đây rõ ràng là một kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay.

- Hắc hắc, đệ tử Thánh Tông không hơn gì cái này, để lão tử tiễn ngươi lên đường.

Giờ phút này, một gã đệ tử Cửu Tiêu Tông, vẻ mặt âm trầm, hai tay cầm loan đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Mà một đệ tử Thánh Tông, khoe miệng chảy máu tươi, đang run rẩy giữa mấy thi thể của các sư đệ.

Khí lực của đối phương quá lớn, nhất là loan đao này, giống như có thể mê hoặc mắt người, nháy mắt một cái, đầu đã lìa khỏi cổ.

- Sẽ có người báo thù cho ta, Thánh Tông vô địch...

Đệ tử Thánh Tông này nổi giận gầm lên một tiếng, không sợ hãi chút nào, lao đến gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia.

- Hừ, tự tìm đường chết.

Gã đệ tử Cửu Tiêu Tông nở một nụ cười lạnh, loan đao trong tay bỗng lóe lên một đường cong tuyệt đẹp.

Đệ tử Thánh Tông nhin không được nhắm mắt lại. Ở một khắc này, hắn biết mình phải chết...

Thế nhưng đợi hồi lâu vẫn không cảm nhận được đau đớn, tới khi vừa mở mắt, hắn lại thấy bốn bóng người che trước mặt, giống như là chúa cứu thế phủ xuống.

- Sư đệ, đệ không sao chứ?

Trương Nhị Cầu tiến lên hỏi.

- Không có việc gì, thì ra là Trương sư huynh.

Đệ tử Thánh Tông này nhìn rõ người đến là ai, cũng thờ phào một hơi, mà khi nhìn về gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia, hắn không khỏi hít một hơi lạnh.

- Diệt sư đệ, xuống tay đừng máu tanh như vậy.

Trương Nhị Cầu nhíu mày, có chút không đành lòng nhìn thẳng nói.

- Vâng.

Diệt Cùng Kỳ hờ hững đáp, sau đó trực tiếp chém tung cái đầu của đệ tử Cửu Tiêu Tông kia lên không, một chưởng đập vỡ.

Trương Nhị Cầu lắc lắc đầu, nếu không phải nhìn rõ gương mặt thân thuộc của sư đệ, còn tưởng rằng tuyệt thế ma đầu ở đâu tới, xuống tay thật là dã man.

- Vị sư đệ này, đệ nghỉ ngơi cho tốt. Các sư đệ, chúng ta đi, đội cứu viện Thánh Ma Tông không sợ hãi.

Trương Nhị Cầu hô lớn.

Đệ tử Thánh Tông kia nhìn bốn bóng người rời đi, trong ánh mắt toát ra vẻ sùng bái.

....

Già Lam phong.

Đại sư tỷ Mộ Băng Yên dẫn dắt các sư muội chiến đấu với đám người Cửu Tiêu Tông. Cả phong đoàn kết nhất trí, đối kháng kẻ thù bên ngoài.

Nơi của đệ tử ngoại môn.

Mạnh Hạo - người có tin đồn là Vũ Thần chuyển thế, giờ đang bộc phát chiến ý vô tận, đánh với một đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

- Các ngươi dám xâm lấn Thánh Tông, chết...

Kiểm Vô Định kiếm đạo vô song, song kiếm đen trắng không ngừng lóe ra trong hư không, bạo phát toàn bộ thực lực, mở một con đường cứu nguy cho các sư đệ.

- A di đà phật.

Lỗ Viêm đạt được Phật châu thần bí, vào lúc này cũng không dám giấu giếm thêm, miệng niệm kinh văn chưa từng xuất hiện ở Đông Linh châu, phía sau có một ảo ảnh Phật đà tròn mắt, tản ra khí tức trang nghiêm, bạo phát uy lực vô cùng.

Khu vực đệ tử nội môn.

Tông Hận Thiên điên cuồng giết ra, tìm kiếm những nhóm sư đệ yếu thế để hỗ trợ.

Đám người Cửu Tiêu Tông tới lần này gần như đều có tu vi cao thâm, vào Thánh Tông giống như sói lạc bầy cừu, một ít sư đệ tu vi thấp đều bị chém giết, cho nên Tông Hận Thiên vội vã tìm kiếm những sư đệ này, tránh để bọn họ chết không nhắm mắt.

....

- Sư huynh, bên kia có một vị sư muội chạy một mình, nguy cơ rất lớn.

Lúc này, Thiên Vũ nhìn thấy cách đó không xa có một nữ đệ tử đang bị một gã Cửu Tiêu Tông bức đến tuyệt cảnh, lúc nào cũng có thể bị giết chết.

Trương Nhị Cầu nghe tiếng nhìn lại, sau đó biến sắc:

- Giao cho ta.

- Tiểu nương tử, đáng tiếc một cái túi da thật tốt, tiểu gia sẽ cho ngươi chết thống khoái.

Ở thời khắc nguy cấp, Ngọc Lan đã muốn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nàng biết mình cách cái chết không xa.

Một khắc này, Ngọc Lan nghĩ tới rất nhiều chuyện, thậm chí còn nghĩ cả đến người từng thổ lộ với mình, lại bị mình uyển chuyển cự tuyệt là Trương Nhị Cầu. Những hình ảnh cũ không ngừng lóe lên, như một thước phim quay chậm. Rồi bất chợt, Ngọc Lan nghe được một giọng nói quen thuộc, nàng biến sắc, mở mắt.

- Chớ có đã thương người, ăn Nhị Cầu Chua Cay đan của tiểu gia đi.

Trương Nhị Cầu không biết từ đâu chạy tới, vỗ nhẵn trừ vật, một viên đan được xấu đến cùng cực bắn ra, rồi nổ tan trước mặt đệ tử Cửu Tiêu Tông kia, hóa thành một làn sương khói bao lấy gã.

Trương Nhị Cầu được chân truyền của Lâm Phàm, cũng có tìm hiểu đan dược, đồng thời thử luyện đan, phát hiện thiên phú không tệ, cho nên khoảng thời gian này, Nhị Cầu không ngừng sáng tạo một ít đan dược.

Trương Nhị Cầu có ấn tượng sâu sắc với Đại Phàm Ca của tông chủ, cho nên một mực suy nghĩ, muốn thử xem có thể tự luyện ra không.

Cuối cùng Đại Phàm Ca không thành, lại luyện chế ra một loại đan dược đặc biệt khác.

Đan dược này có tên là "Nhị Cầu Chua Cay đan", bên trong dùng mấy vị thảo dược cực kỳ chua cay, có thể vây người ta trong một màn sương khói cay xé mặt mày, đánh lạc phương hướng của người.

- Đây là vật...

Gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia bị bất ngờ, lỡ hít phải làn sương đỏ kia vào trong miệng mũi, nhất thời đại não trống rỗng, con mắt cũng không mở được, cơ thể thân thể ở một khắc này như khựng lại.

- Chết cho ta...

Trương Nhị Cầu bắt được cơ hội, giờ tay chém xuống, giết chết gã đệ tử Cửu Tiêu Tông này.

Ngọc Lan nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt, ánh mắt ngây dại, sau đó lại nhìn thân ảnh này sắp rời đi, bỗng mở miệng hô:

- Trương sư huynh...

- Ngọc Lan sư huynh, muội nhớ cẩn thận nhiều hơn.

Trương Nhị Cầu dừng bước, sau đó lạnh nhạt nói.

Ngọc Lan trầm mặc một hồi, trên mặt có một tia hối hận:

- Trương sư huynh, còn có thể cho Ngọc Lan một cơ hội sao?

Trương Nhị Cầu cũng không quay đầu nhìn nàng, chỉ lắc lắc đầu, lại bước đi:

- Ngọc Lan sư muội, Trương Nhị Cầu ta đã nguyện cả đời này kính dâng cho Thánh Ma Tông, tư tình nhi nữ sớm đã tan thành mây khói, cáo từ.

Nghe được câu này, trong lòng Ngọc Lan hồi hận vạn phần, chỉ là hiện giờ hết thấy đều đã chậm.

....

- Đại sư huynh, cử chỉ vừa rồi, bá đạo.

Phong Bất Giác giờ ngón tay cái lên nói.

Trương Nhị Cầu liếc mắt một cái, sau đó nhẹ nhàng cười. Hành vi vừa rồi còn hơn cả bá đạo ấy chứ, quả thật là khoan khoái a.

- Không tốt, các sư đệ phía trước gặp chuyện rồi, mọi người mau tăng tốc.

Lúc này Trương Nhị Cầu nổi giận gầm lên một tiếng:

- Các sư đệ phía trước chớ hoảng sợ, chúng ta tới rồi.

Trương Nhị Cầu lại vỗ ngực trừ vật, bên trong đủ loại đan dược bay về phía đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Tuy rằng những đan dược này phẩm cấp cũng không cao, nhưng tính thực chiến lại rất lớn.

Tuyệt thế cường nhân Diệt Cùng Kỳ được Lâm Phàm thuần hoá, nhưng đối với địch nhân vẫn tàn nhẫn như cũ, không cần binh khí, dùng tay không xé người, cực kỳ máu tanh khủng bố.

Bất Tử Bất Diệt vận chuyển cực hạn, chiến ý ngập trời lan tỏa ra cả hư không, Diệt Cùng Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng:

- Còn có ai...

Trương Nhị Cầu sững sốt, vừa mới tung một đám đan dược, Diệt sư đệ đã giết sạch đám trước mặt, ngay cả cơ hội để hắn thể hiện cũng không có.

Nhất là tiếng gầm này lại càng kinh thiên động địa, phong vân biến sắc.

Truyền thừa Bất Tử Bất Diệt, Diệt Cùng Kỳ mặc dù chỉ là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng lại đủ để phân cao thấp với cảnh giới Đại Thiên Vị.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Lực lượng đoàn kết

oOo

Đệ tử Thánh Tông không ngừng ngưng tụ, đoàn kết với nhau, cùng chống kẻ thù bên ngoài.

Già Lam phong, Đan Đình phong đã có thêm vô số đệ tử tới tụ họp, bọn họ đều là những người vừa được đám Trương Nhị Cầu cứu, tạm thời thoát khỏi cảnh.

- Các sư đệ, các sư muội, mọi người đoàn kết, đi tới bên ngoài đại điện, hội họp cùng các trưởng lão.

Trương Nhị Cầu hô lớn, đan dược trong ngực trừ vật giống như không có lúc cạn, điên cuồng ném đi ra. Diệt Cùng Kỳ vẫn tiếp tục điên cuồng giết chóc, thủ đoạn tàn nhẫn, chiến ý vô song, giết đám Cửu Tiêu Tông không có lực hoàn thù.

- Chết cho lão tử.

Lúc này một gã đệ tử Cửu Tiêu Tông nhảy tới từ bên sườn, một đao xé gió chém về Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ đã giết đỏ cả mắt, gầm một tiếng, vừa muốn cản lại, đã thấy một chuồng giáng từ trên trời xuống, đập gã đệ tử đánh lên kia thành bụi phấn.

Diệt Cùng Kỳ nhìn lại, mỉm cười:

- Sư đệ chưởng pháp không tồi.

Chiến thần chuyển kiếp Mạnh Hạo cười nhạt đáp lễ, trông mắt lóe tinh quang nhìn về phía Diệt Cùng Kỳ:

- Sư huynh chí cương chí mãnh, cũng rất cường đại.

Khoảnh khắc hai người đối mặt, có một luồng chiến ý được thiêu đốt lên.

- Sư đệ rất không tồi, nhưng tu vi quá thấp, chờ khi đệ đuổi kịp ta, chúng ta đánh một trận.

Diệt Cùng Kỳ nói.

- Tốt.

Mạnh Hạo cũng không tức giận. Lời đối phương là thật, cảnh giới của hắn không cao, nhưng chiến ý dạt dào kia lại không giảm chút nào.

Đây có lẽ là cạnh tranh giữa thiên kiêu với thiên kiêu đi.

Lúc này, lại có người từ bốn phương tám hướng đến.

Là đám người Kiếm Vô Dịch, Tông Hận Thiên, Lỗ Viêm.

- Vị sư đệ này ẩn núp thật sâu, bình thường chưa từng thấy hiển lộ.

Mạnh Hạo nhìn về phía Lỗ Viêm nói.

Lỗ Viêm không giải thích nhiều, chỉ đơn giản nói:

- Các vị sư huynh, hiện giờ tông môn hết sức nguy nan, cũng không phải thời điểm thảo luận chuyện này.

Sau đó Lỗ Viêm nhìn về phía Trương Nhị Cầu, trong ánh mắt lóe ra một tia căm giận cùng không phục, nhưng cũng không nói thêm cái gì, sau đó đưa mắt nhìn về phía đại điện.

- Tốt, các vị sư huynh đệ đều tới rồi, như vậy chúng ta tới bên ngoài đại điện, trợ giúp các thái thượng trưởng lão thôi.

Thanh danh của tổ cứu viện bốn người lan xa trong chiến đấu, cứu vẫn được rất nhiều sư đệ. Đối với Trương Nhị Cầu mà nói, đây là một loại thể hiện giá trị bản thân.

Có vinh cùng vinh, có tổn cùng tổn, Thánh Ma Tông tuy rằng là một tông môn riêng, nhưng Thánh Tông vẫn là nơi không thể chia lìa.

- Thiên sư đệ...

Lúc này Tông Hận Thiên nhìn thấy một người trong tổ cứu viện bốn người, nhất thời không dám tin hô.

Thiên Vũ nhìn thấy Tông Hận Thiên, khẽ gật đầu:

- Tông sư huynh, mọi chuyện đợi tông môn giải quyết khó khăn xong lại nói.

Tông Hận Thiên trông thấy Thiên Vũ sư đệ, trong lòng có vô số lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng gật gật đầu, hắn hiểu được hiện giờ còn không phải lúc.

- Đi...

Trương Nhị Cầu hét lớn, Thánh Tông từ trên xuống, đoàn kết nhất trí.

- Đuổi đám xâm nhập...

- Thánh Tông vô địch...

- Thánh Tông vô địch...

Chúng đệ tử cao giọng quát. Chuyện hôm nay, bọn họ ghi nhớ trong lòng. Đây là chuyện Thánh Tông lần đầu tiên gặp phải suốt mấy ngàn năm qua. Nhìn thấy các sư huynh đệ chết ngay bên cạnh đã kích phát lửa giận trong lòng bọn họ.

Đây là một loại lịch lãm, lịch lãm tâm linh.

Trương Nhị Cầu nhìn mọi người, trong lòng cũng là đã tràn ngập động lực. Chỉ cần đoàn kết, sẽ không sợ trở ngại.

Bên ngoài đại điện, đám người Trương Nhị Cầu đã tới, nhìn thấy tông chủ được một trưởng lão bảo hộ ở một bên thì vội vàng tiến lên.

Giờ phút này, vô số đệ tử Cửu Tiêu Tông đang đứng ở sơn môn. Ban này chỉ có một ít đệ tử tu vi thấp tiến vào, đám tu vi cao thì đợi cả bên ngoài, đợi Hàn tông chủ diệt sạch chiến lực cao nhất của Thánh Tông, sau đó sẽ tràn lên, triệt để xóa tên Thánh Tông.

Bọn chúng đều là hạng vô cùng hung ác, tâm linh sớm đã vận vẹo, lấy giết chóc làm niềm vui. Hàn Tông chủ thay đổi, làm cho bọn chúng hưng phấn không thôi.

Trong thế giới của bọn chúng, chỉ có một chữ.

Giết!

Người không phục, giết, người phản kháng, giết, giết, giết hết, lấy giết chứng đạo.

Trên bầu trời, sấm chớp lóe lên, hư không nổ tung, giống như tận thế.

Thiên địa quy tắc ở một khắc này đã xảy ra thay đổi, giống như muốn hồng mạt.

Thái thượng trưởng lão của Thánh Tông đánh với những trưởng lão của Cửu Tiêu Tông trong hư không. Hơn mười cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn chiến đấu, lực lượng cường đại khiến không gian đã muốn không thể thừa nhận nữa rồi.

- Thật mạnh, đây là cường giả lĩnh ngộ dây chuyền quy tắc sao?

Diệt Cùng Kỳ ngưng thần nhìn. Đối với thiên kiêu như Diệt Cùng Kỳ, dây chuyền quy tắc cũng không phải bí mật. Hắn tuy rung động với dạng chiến đấu này, nhưng lại không khiếp sợ, bởi vì hắn biết mình sẽ trưởng thành đến trình độ này.

Dây chuyền quy tắc không ngừng chuyển động, giống như thường luồng, ẩn vào trong hư không, sau đó phóng ra những tia sáng chói lòa trong nháy mắt.

"Uỳnhhhhh..."

Trong một sát na, đất trời chấn động, một luồng sáng lóe lên, trực tiếp chấn nát một mảnh không gian.

"Rầm..."

Một đạo thân ảnh giống như sao băng, bay cực nhanh từ trên trời xuống.

- Đó là thái thượng trưởng lão Vô Nhai.

Đám người Trương Nhị Cầu vừa nhìn, nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai ngã xuống trước mặt mọi người, toàn thân đầy vết máu, khí tức suy yếu, sắc mặt trắng bệch.

- Trưởng lão...

Trương Nhị Cầu tiến lên, lập tức đỡ lấy.

- Tông chủ, Hàn Vĩnh Nghị rơi vào tà đạo, quá mạnh mẽ....

Miệng thái thượng trưởng lão Vô Nhai trào máu, suy yếu nói.

Yến Hồng Vũ nhíu mày, ngay cả Vô Nhai sư đệ cũng bại, Hàn Vĩnh Nghị này mạnh đến thế nào chứ?

Vô Nhai sư đệ có tu vi sần sần với mình, nhưng hiện giờ thua ở trong tay Hàn Vĩnh Nghị, như vậy chính mình dù cho không có bị thương, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Hàn Vĩnh Nghị.

Giờ phút này, Hàn Vĩnh Nghị lơ lửng trên không. Lão cũng không để ý tới trận chiến ở khắp nơi, mà chỉ đưa mắt nhìn về phía dưới.

Đó là ánh mắt như máu, dữ tợn, kinh khủng, để đệ tử Thánh Tông sinh lòng sợ hãi.

- Bảo hộ tông chủ cùng trưởng lão.

Tông Hận Thiên hét lớn một tiếng, che trước người thái thượng trưởng lão Vô Nhai và Yến tông chủ.

- Ha ha...

Hàn Vĩnh Nghị cười đến điên loạn, trong mắt lóe huyết quang, khí đen phủ lấy toàn thân giống như một con ác long đang dữ tợn gầm thét.

- Đi chết đi.

Bỗng lão quát lớn, một chưởng mang theo uy thế vô cùng từ trên trời giáng xuống, khiến người sinh lòng tuyệt vọng.

- Tông chủ...

Các thái thượng trưởng lão của Thánh Tông đang chiến đấu trên hư không, thấy một chưởng này thì đều lộ vẻ kinh hoàng, thế nhưng hiện giờ có cường địch kiểm chế, bọn họ không thể phân thân.

Mà vừa lúc này, Diệt Cùng Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, khí thế tăng vọt, thân hình lóe lên một cái, vọt tới, chống đỡ một chưởng này.

- Bất Tử Bất Diệt...

Diệt Cùng Kỳ gầm lên, máu tươi theo lỗ chân lông trào ra, lực lượng cường đại từ một chưởng kia khiến chân nguyên trong người hắn hỗn loạn, nhưng vẫn không thể khiến hắn lùi bước.

- Đại Thiên Vị lại như thế nào, Diệt Cùng Kỳ ta hôm nay muốn đồ thiên.

Diệt Cùng Kỳ bá đạo gầm lên giận dữ, chiến ý hung mãnh thiêu đốt lên tận trời.

- Chúng ta giúp người...

Giờ khắc này, các đệ tử thiên kiêu của Thánh Tông đột ngột xông lên, không sợ sinh tử vọt tới.

-----ooOo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Một trận mạnh nhất

oOo

- Trảm Thiên kiếm thuật.

- Vũ Thần hàng lâm.

- Chưởng trung Phật Quốc.

- Thiên địa chi lực.

....

Giờ khắc này, Mạnh Hạo, Kiếm Vô Địch, Lỗ Viêm, Tông Hận Thiên, Diệt Cùng Kỳ năm người, bộc phát ra chiến lực mạnh nhất, ngăn cản một chưởng từ trên trời giáng xuống kia.

- Ta sao có thể mặc mọi người một mình đối mặt? Hôm nay bản Nhị Cầu có tan hết vốn liếng, cũng phải trợ giúp mọi người một tay.

Máu trong người Trương Nhị Cầu sôi lên, sau đó vung tay áo, đủ loại đan dược bay lên đầy trời.

Thế nhưng trong một sát na, những đan dược kia va chạm với khí thế của Hàn Vĩnh Nghị thì lập tức nổ tung, không tạo thành chút tác dụng nào.

Trương Nhị Cầu vừa nhìn, bất đắc dĩ thở dài.

- Đúng là ta vẫn còn rất phế.

Trương Nhị Cầu có chút thất vọng.

Nhưng khi nhìn được vẻ sùng bái của các sư đệ, Trương Nhị Cầu cũng vui lên, sau đó nhìn phương xa. Diệt sư đệ gặp phải nguy hiểm, phải làm sao bây

giờ?

- Các ngươi tới đây làm gì? Nơi này chỉ cần một mình ta là được.

Diệt Cùng Kỳ có lòng tự trọng rất mạnh, thấy mọi người lại đây hỗ trợ, cũng có chút không vui.

- Diệt sư huynh, lần này tông môn ngộ nạn, cũng không thể để huynh một mình độc chiếm nổi bật.

Mạnh Hạo cố nở nụ cười, nói.

- Còn nói nhiều cái gì, người này quá mạnh mẽ, chúng ta khó mà đối phó.

Kiểm Vô Địch ngưng thần nhìn về hư không.

- Các ngươi đều là đá kê chân của ta, sao có thể chết ở chỗ này.

Lỗ Viêm bá đạo nói.

- Sư đệ, thật can đảm.

Diệt Cùng Kỳ nhìn thoáng qua Lỗ Viêm, cười lạnh.

....

- Hừ, một đám đom đóm, cũng dám so sánh với ánh trăng?

Trong hư không, Hàn Vĩnh Nghị khinh thường nói.

- Hừ, Diệt Cùng Kỳ ta tuy chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng hôm nay muốn xem Đại Thiên Vị ngươi mạnh đến thế nào. Bất Diệt Chi Thể.

Diệt Cùng Kỳ gầm lên, Bất Tử Bất Diệt điên cuồng vận chuyển, một luồng khí thể đồ thiên diệt địa bạo phát ra. Phía sau Diệt Cùng Kỳ bỗng xuất hiện một đạo hư ảnh thượng cổ, chột quất một tiếng, uy thế vô thượng bộc phát ra.

- Chiến thiên diệt địa.

Kiểm Vô Địch, một kiếm hủy diệt thiên địa, kiếm ý tung hoành ngưng tụ lại, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ, phóng lên cao.

- Trấn áp...

Lỗ Viêm quát, toàn thân sáng rực ánh vàng, hư ảnh vô số Phật Đà chấp tay trước ngực xoay quanh hắn, miệng niệm kinh văn thần bí, lực lượng cuộn cuộn ngăn cản một chương từ trên trời giáng xuống.

....

Lúc này, một chương kinh khủng kia lại bị mấy người mạnh mẽ chống đỡ, làm cho các đệ tử Thánh Tông trợn mắt há hốc mồm.

Yến tông chủ thương thế không nhẹ, thấy một màn này thì cũng tươi cười trong lòng. Thánh Tông bất diệt, nhiều đệ tử thiên kiều như thế, bất kể thế nào, cũng không thể để những đệ tử này chết đi.

- Hừ, phế vật...

Hàn Vĩnh Nghị hừ lạnh một tiếng, uy lực một chương kia đột nhiên bạo tăng.

"Àmmmm..."

Tiếng thét thảm vang lên. Hư ảnh Phật Đà quanh thân Lỗ Viêm không ngừng vỡ nát, sau đó hắn phun máu tươi như điên, bắn ra ngoài. Mà kiếm ý của Kiểm Vô Địch cũng không ngừng gấp khúc, cuối cùng hóa thành tro tàn.

- Thật mạnh...

Sắc mặt mọi người đại biến, quả thật không hổ là cường giả giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, thật sự quá cường đại.

- Ta liều mạng với ngươi, Vạn Cổ Câu Diệt.

Giờ khắc này, chỉ còn duy nhất Diệt Cùng Kỳ miễn cưỡng chống đỡ được. Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, máu tươi tràn ra nhuộm đỏ toàn thân, khí tức càng lúc càng mạnh, đạo hư ảnh thượng cổ sau lưng hắn giống như có thể trấn diệt tất cả, chứng vĩnh hằng chỉ vị.

- Người cũng thú vị đấy, đáng tiếc, uống phí thời gian.

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh, khí tức lại tăng thêm

"Phutttt..."

Đôi mắt áp lực đột ngột tăng cường, Diệt Cùng Kỳ học máu không dứt, đạo hư ảnh thượng cổ nháy mắt vỡ nát. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả công pháp nghịch thiên đều không có chút tác dụng nào.

- Sư đệ...

Trương Nhị Cầu nhất thời kinh hoàng một tiếng, vội chạy tới đỡ Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ luôn lãnh khốc, lúc này ánh mắt thất thần, giống như lúc nào cũng có thể mất đi ánh sáng.

- Sư huynh, đệ đã tận lực, không có bôi nhọ uy danh Thánh Ma Tông.

- Sư đệ, đệ đừng nói nữa, đệ đã rất lợi hại rồi, cho dù tông chủ có ở đây, cũng tuyệt đối không thể chê trách điều gì.

Trương Nhị Cầu nhìn vẻ thê thảm của Diệt Cùng Kỳ thì rơi lệ đầy mặt. Tuy sư đệ này luôn lạnh nhạt, nhưng ngẫm lại thì hắn vẫn rất tôn trọng mình.

- Không, tông chủ để đệ bảo vệ Thánh Ma Tông, dù có chết trận, đệ cũng không thể khiến tông chủ thất vọng.

Mà vừa lúc này, đôi mắt đã sắp vô thần của Diệt Cùng Kỳ lại lóe lên hào quang, khí tức toàn thân vốn đã tiêu tán, lại bạo phát đi ra.

- Sư đệ.

Trương Nhị Cầu vừa nhìn bộ dáng của Diệt Cùng Kỳ, kinh hoàng quát.

- Aaaaaaaaaa...

Diệt Cùng Kỳ trôi nổi tại trong hư không, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ:

- Dù cho chiến hết một giọt máu cuối cùng, ta cũng phải bảo vệ Thánh Ma Tông, quyết không để bất luận kẻ nào xâm lấn nửa bước.

- Sư đệ, đủ rồi, đệ đã làm đủ rồi, không cần đi nữa, đệ sẽ chết.

Trương Nhị Cầu vừa khóc vừa quát.

- Không, dù cho chiến hết một giọt máu cuối cùng, đệ cũng phải bảo hộ Thánh Ma Tông an toàn. Vạn Giới Câu Diệtttttt...

Diệt Cùng Kỳ gào thét một tiếng, chân nguyên toàn thân sôi trào, máu tươi trong cơ thể phóng ra như mưa, tô đỏ cả thiên địa.

- Hừ, không biết sống chết.

Hàn Vĩnh Nghị khinh thường cười lạnh, đánh ra một chương còn mãnh liệt hơn chương ban nãy.

- Aaaaaa.... Cho dù hồn phi phách tán, ta cũng phải bảo vệ Thánh Ma Tông.

Giờ khắc này, Diệt Cùng Kỳ bạo phát ra lực lượng trước nay chưa từng có.

- Diệt cho ta.

Diệt Cùng Kỳ thiêu đốt lên sinh mệnh, đánh ra một chương che khuất bầu trời về phía Hàn Vĩnh Nghị.

Hàn Vĩnh Nghị biến sắc, giống như cảm nhận được cỗ lực lượng kia không thể khinh thường, cũng gầm lên:

- Hám Thiên Chương.

Hàn Vĩnh Nghị khí tức cuồng bạo, chân nguyên vận vạo, dưới lòng bàn tay của lão, kiến trúc trong Thánh Tông không ngừng vỡ nát.

Vì thù hận tông môn, Diệt Cùng Kỳ đã muốn chuẩn bị liều chết, bạo phát ra lực lượng cuối cùng. Nhưng đúng lúc này, Diệt Cùng Kỳ biến sắc, nhìn thấy kiến trúc đang vỡ nát ở phương xa thì vội vàng chuyển hướng, bay về phía xa kia.

Nơi đó là Vô Danh phong, là nơi sư muội mà tông chủ thích nhất, Chi Kiều sư muội đang ẩn náu.

....

Ở trong mặt thất, Chi Kiều rúc vào trong lòng Cung Băng Dạ. Hai người đã nghe được tiếng đánh nhau ở bên ngoài.

- Cung tỷ tỷ, bên ngoài không có sao chứ.

- Không có gì đâu.

Cung Băng Dạ an ủi nói, nhưng là trong lòng nàng cũng không hề chắc chắn.

Thánh Tông chính là đại tông, giờ phút này bị người đánh đến tận cửa, vậy khẳng định là cường địch.

- Không tốt...

Vừa lúc đó, Cung Băng Dạ biến sắc, nàng cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại đang đánh úp về phía này.

Mặt Cung Băng Dạ trắng bệch, sau đó cắn chặt răng, đặt Chi Kiều nằm bên dưới thân thể mình.

- Cung tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy.

Chi Kiều hỏi.

- Đừng sợ.

Cung Băng Dạ môi trắng bệch, thân mình khẽ run, sau đó nhắm mắt lại, đợi cỗ lực lượng kia giáng xuống.

"Ầmmmm..."

Trong phút chốc, trời sụp đất nứt, một tiếng hét thảm truyền đến.

Khi Cung Băng Dạ mở to mắt, lại phát hiện Diệt Cùng Kỳ đã đỡ cả lấy cỗ lực lượng kia, giờ đang suy yếu nằm trên mặt đất.

- Diệt Cùng Kỳ...

Cung Băng Dạ vẻ mặt đại ra nhìn lên tất cả chuyện này.

- Bảo hộ... bảo hộ sư... sư muội...

Khí tức của Diệt Cùng Kỳ càng ngày càng yếu, tới lúc nói xong chữ cuối cùng thì không còn nhúc nhích nữa.

Chi Kiều nhìn một màn trước mắt, đôi mắt to tròn tràn ngập vẻ hoảng sợ.

- Sư huynh...

Chi Kiều tránh khỏi thân thể Cung Băng Dạ, lập tức chạy đến bên người Diệt Cùng Kỳ, cũng không để ý tới cái túi vải chứa đồ của mình đã rách tan, mảnh vải bay theo gió, mà không ngừng lắc cánh tay Diệt Cùng Kỳ.

- Sư huynh, sư huynh mau tỉnh lại đi...

Đôi mắt thật to của Chi Kiều trào ra nước mắt. Ở Thánh Ma Tông, ngoại trừ Lâm Phàm, nàng thích nhất là Trương Nhị Cầu và Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ tuy rằng lãnh đạm vô cùng, nhưng lại rất yêu thích tiểu sư muội, bởi vậy ở mỗi lần không có người, đều mang tiểu sư muội bay lượn dạo đất trời, nhìn đủ loại sinh vật kỳ quái.

Còn khi có nhiều người, Diệt Cùng Kỳ mới khôi phục thần sắc lãnh đạm, phảng phất là đang nói cho bất luận kẻ nào, ai cũng chớ chọc hắn.

- Sư huynh, huynh mau tỉnh lại đi mà...

Chi Kiều sư muội khóc lớn lên, không ngừng lắc Diệt Cùng Kỳ.

Thế nhưng Diệt Cùng Kỳ giống như đã chết, nằm im không nhúc nhích, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Gràoooo..."

Tuyệt Vương Sư nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó nhảy khỏi lòng của Chi Kiều, chạy về phía xa.

- Tiểu Bạch, đừng chạy...

Thái Chi Kiều vội vàng đuổi theo.

- Chỉ Kiều, muội đừng đi ra.

Cung Băng Dạ cuống lên, cũng chạy vội ra theo.

....

- Sao lại vậy, Diệt sư đệ làm sao đột nhiên đổi phương hướng.

Trương Nhị Cầu nhất thời nghi hoặc vạn phần, mà khi nhìn về phía phương xa, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Nơi đó là Vô Danh phong..

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Thời khắc tuyệt vọng

oOo

"Àm.."

Dưới lực lượng cuồng bạo của Hàn Vĩnh Nghị, kiến trúc trên Vô Danh phong âm âm sụp đổ. Sắc mặt của đám người Trương Nhị Cầu theo đó trở nên trắng bệch.

- Các sư đệ, các đệ mau đi Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu quát.

Thiên Vũ và Phong Bất Giác không chút suy nghĩ, chạy vội về Vô Danh phong.

- Hừ, muốn chạy trốn? Đã chậm!

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh một tiếng, lại đánh ra một chưởng, toàn bộ hư không giống như bị đè ép.

Thiên Vũ và Phong Bất Giác tức thì ớn máu như điên, thân hình bị đập chìm vào trong lòng đất.

- Sư đệ...

Trương Nhị Cầu nhìn thấy hai người không biết sống chết thế nào, lo lắng gào lên. Hàn Vĩnh Nghị kia giống như một ngọn núi lớn, che hết tất cả mọi con đường.

Giờ phút này, mấy trận chiến trên hư không cũng đã đến phút cuối cùng.

Thái thượng trưởng lão Lữ Minh Dương của Trung Thiên phong đánh chết một gã thái thượng trưởng lão của Cửu Tiêu Tông, nhưng cũng trọng thương, khí tức hỗn loạn, hạ từ hư không xuống.

Mà ở trong một sát na này, một bóng người cũng rơi thẳng xuống từ trên không.

- Nhan sư đệ...

Vô Nhai vừa nhìn, hai mắt tròn muốn lòi ra, điên cuồng hét lên.

Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn của Thánh Tông, thương thế trên thân kinh khủng đến độ khiến người ta không dám nhìn lâu, xương trắng lộ cả ra ngoài. Cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn lại chịu thương tổn nặng như thế, quả thực là chưa từng có.

....

- Thánh Tông, hôm nay chính là tận thế của các ngươi rồi.

Hàn Vĩnh Nghị nhìn một màn trước mắt, cười đến điên dại.

Thánh Tông tổn thất thảm trọng, đại bại trong mấy trận chiến võ lực cao cấp.

Thái thượng trưởng lão Già Lam Phong là một bà lão, lúc này cũng gian nan giữ vững thân thể trong hư không, giống như lúc nào cũng có thể chết đi.

- Sư phụuuu...

- Trưởng lãoooo...

Các đệ tử Già Lam phong nhìn thấy bộ dáng của bà, gào thét đến tê tâm liệt phế.

Bà lão nhìn thoáng qua chúng đệ tử, ho ra một ngụm máu tươi, mặt lộ vẻ kiên quyết:

- Đệ tử Già Lam phong nghe lệnh, từ nay về sau, phong chủ Già Lam phong sẽ là đại sư tỷ Mộ Băng Yên của các ngươi, các ngươi nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của đại sư tỷ.

- Sư phụ...

Mộ Băng Yên nhìn thấy sư phụ như vậy, cũng khóc lên thất thanh.

- Băng Yên, chớ để sư phụ thất vọng.

Thái thượng trưởng lão Già Lam phong nhìn thoáng qua đồ đệ, phóng một cái lệnh bài tới tay Mộ Băng Yên, sau đó nhìn về phía đám Yên tông chủ:

- Các vị sư huynh, sau này xin mọi người chiếu cố Già Lam phong nhiều hơn. Còn hôm nay, hãy để sư muội bảo vệ tông môn.

- Sư muội, đừng...

Các thái thượng trưởng lão muốn ngăn bà lại, nhưng bản thân đều đã bị trọng thương, không kịp làm gì cả.

Thái thượng trưởng lão Già Lam phong nói xong câu cuối, khí thể toàn thân tăng vọt.

- Già Lam Tịch Diệt.

Mười dây chuyền quy tắc từ cơ thể bà bay ra ngoài, bắt đầu bốc lên một ngọn lửa thần bí, mà tích tắc sau, một luồng hào quang tràn ra.

Thân hình của thái thượng trưởng lão Già Lam Phong nháy mắt tiêu tán, chỉ còn lại một cỗ lực lượng ngập trời, đánh về phía Hàn Vĩnh Nghị.

Hàn Vĩnh Nghị bình thần nhìn tất cả chuyện này, chợt cười lạnh.

Một cường giả Đại Thiên Vực đại viên mãn thiêu đốt bản thân, bạo phát ra một kích mạnh nhất.

Nhưng mà rất đáng tiếc...

Mấy gã thái thượng trưởng lão đứng sau Hàn Vĩnh Nghị, cảm nhận được cỗ lực lượng này thì cũng biến sắc.

Bọn lão không thể trấn định như Hàn Vĩnh Nghị, bởi nếu bọn lão bị cỗ lực lượng này đánh trúng, chỉ sợ sẽ phải chết ở nơi này.

- Sư muộiiiii...

Các thái thượng trưởng lão Thánh Tông nhìn một màn trước mắt, trong mắt tràn vẻ bi thương.

Mà vừa lúc này, Hàn Vĩnh Nghị đơn giản nhấc tay lên, dùng một tay đỡ lấy cỗ lực lượng cường đại kia.

- Không biết tự lượng sức mình.

Hàn Vĩnh Nghị lạnh lùng nói.

- Sao có thể như vậy...

Bên phía Thánh Tông, mọi người cực kỳ hoảng sợ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn thấy một màn này cũng triệt để ngây ngẩn cả người. Đây là chiêu cuối cùng của sư muội, cực kỳ cường đại, làm sao có thể đơn giản như vậy được?

Như thế Hàn Vĩnh Nghị phải mạnh đến cỡ nào? Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng...

- Thánh Tông hôm nay tất diệt, các ngươi còn bản sự nào khác không?

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh.

Giờ phút này Hàn Vĩnh Nghị giống như một ma vương khủng bố, nắm quyền sinh sát trong tay.

- Chẳng lẽ, thật sự một điểm hy vọng cũng không có sao?

- Thánh Tông thật sự sẽ bị diệt sao? Ai có thể giúp chúng ta đây?

Giờ khắc này, bất kể là đệ tử nội môn hay là đệ tử ngoại môn đều bị thống không thôi. Kẻ địch quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức bọn họ không thể phản kháng.

- Các vị sư đệ, hiện giờ chúng ta cũng chỉ có thể liều mạng.

Yến Hồng Vũ nhìn tất cả chuyện này, trong lòng cũng vô cùng đau đớn.

- Tông chủ...

Các thái thượng trưởng lão đều đã trọng thương, nhưng giờ liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu.

Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn thương thế nặng nhất cũng cố sức đứng lên.

- Vốn tưởng rằng cả đời sẽ không gặp chuyện này, nhưng hiện giờ vì bảo vệ tông môn, vì báo thù cho sư muội, chúng ta cam tâm tình nguyện. Nếu có kiếp sau, ta hy vọng chúng ta vẫn có thể làm sư huynh đệ.

Tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão nhìn nhau, ánh mắt nhuốm màu hoài niệm.

Bọn họ đã quyết dùng tính mạng của mình để đổi lấy tương lai của Thánh Tông. Chỉ mong những đệ tử còn sống hôm nay, sau này sẽ thành trụ cột vững chắc, khôi phục lại Thánh Tông.

Giờ khắc này, tông chủ và các thái thượng trưởng lão Thánh Tông đứng cạnh nhau, khí tức không ngừng chấn động, dây chuyền quy tắc phát hết ra ngoài.

Các đệ tử Thánh Tông cảm nhận được khí tức trên thân tông chủ và các thái thượng trưởng lão không đúng, cũng không rõ họ định làm gì. Nhưng bọn họ lại phát hiện từ khí trên người tông chủ và các thái thượng trưởng lão dần dần nồng đậm lên.

- Sau này, các ngươi nhất định phải tạo vinh dự cho Thánh Tông, lấy lại huy hoàng cho Thánh Tông.

Yến tông chủ lớn tiếng nói.

- Tông chủ...

Các đệ tử Thánh Tông giờ khắc này xiết chặt nắm tay.

Hàn Vĩnh Nghị nhìn tình huống phía dưới, khóe miệng nhếch một nụ cười khinh miệt.

Lão biết đây là đòn sát thủ cuối cùng của Thánh Tông, nhưng lại không hề úy kỵ.

- Tiểu Bạch, quay lại...

Mà vừa lúc đó, một cái bóng trắng nhỏ bỗng bay vút lên không. Đó chính là con Tuyết Vương Sư con Tiểu Bạch, thân hình nó bắt đầu không ngừng biến hóa.

Hàn Vĩnh Nghị liếc mắt một cái, khinh thường hừ lạnh, một con Tuyết Vương Sư con cũng dám can rờ. Lão búng một ngón tay ra.

"Xoẹtttt..."

Tiểu Bạch biến lớn lên, cái miệng khổng lồ muốn cắn về hướng Hàn Vĩnh Nghị, giờ khắc này giống như trúng phải một đòn công kích vô hình, thân thể không ngừng run lên, sau đó bị một luồng sáng sắc bén xuyên thủng.

"Ràmmmm..."

Tiểu Bạch ngã lộn trên mặt đất, thân hình dần dần thu nhỏ lại, bộ lông trắng như tuyết đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

- Tiểu Bạchhhh...

Chỉ Kiều nhìn thấy Tiểu Bạch rớt xuống từ không trung, bị dọa đến bối rối, vội tới ôm Tiểu Bạch vào trong ngực, rồi chỉ biết đứng im khóc lớn lên.

- Tiểu sư muội, mau tới đây...

Trương Nhị Cầu biến sắc, cũng không để ý sinh tử xông tới.

- Đại sư huynh, muội sợ...

Chỉ Kiều ôm Tiểu Bạch, khóc càng thêm lớn.

- Thú vị...

Hàn Vĩnh Nghị cười một tiếng, vươn đầu ngón tay, chân nguyên ngưng tụ thành một điểm sáng, bắn về phía tiểu cô nương.

- Tiểu sư muội, mau tránh ra.

Trương Nhị Cầu thấy một màn như vậy, hét đến muốn vỡ cổ họng, tốc độ của hắn căn bản không thể kịp nổi.

Giờ khắc này, Trương Nhị Cầu tuyệt vọng nhìn trước mắt, không còn nữa kịp rồi.

"Xẹtttt..."

Lúc này, Cung Băng Dạ lại đuổi tới, đẩy Chỉ Kiều ra, chính mình hứng lấy điểm sáng kia, thân thể bị bắn thủng, máu tươi phun như mưa.

- Cung tỷ tỷ...

Thái Chỉ Kiều bị đẩy ngã trên mặt đất, nhưng khi quay đầu lại, lại thấy Cung tỷ tỷ ngã xuống trong vũng máu.

Tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão Thánh Tông nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng tràn lửa giận, nhưng giờ phút này bọn họ không thể động, bằng không tất cả sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dây chuyền quy tắc trên thân bọn họ quán quanh cùng một chỗ, ngưng tụ trong hư không, giống như sẽ dung hợp lại.

- Yến Hồng Vũ, các ngươi đừng phí sức vô ích. Muốn dung hợp dây chuyền quy tắc, lấy thương thể của các ngươi hiện giờ, chỉ sợ không chống đỡ nổi một khắc. Không bằng chậm chậm thương thức cảnh tượng môn hạ đệ tử của các ngươi chết dần đi, bắt đầu từ con nhóc này.

Hai con mắt toàn trùng đen của Hàn Vĩnh Nghị nhìn về phía Thái Chỉ Kiều.

- Hàn Vĩnh Nghị, ngươi không xứng làm tông chủ Cửu Tiêu Tông...

Yến Hồng Vũ khàn giọng rống giận.

Trương Nhị Cầu sắc mặt kịch biến, ôm tiểu sư muội, nhìn các sư đệ ngã xuống không dậy nổi, lại nhìn ma vương trên hư không, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác bi thương.

- Tông chủ, ta đã tận lực...

Hàn Vĩnh Nghị giờ bàn tay lên, khí thế bạo tăng, làm cho người ta sinh ra một cảm giác vô lực.

Tất cả đều muốn kết thúc rồi...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Chỉ một quyền

oOo

- Mẹ nó chứ, côn bằng này thật sự là quá tốn kém.

Giờ phút này, có hai bóng người xuất hiện ở trên Vô Danh phong.

Tiêu hao lớn như thế, triệu hoán côn bằng đi ra, lại chỉ tồn tại được một thời gian ngắn đã biến mất, để bọn họ rơi tự do từ hư không xuống.

Còn may là vừa kịp đến Thánh Tông, lên đỉnh Vô Danh phong mới biến mất, bằng không phiền toái rồi.

Thế nhưng khi Lâm Phàm định thân lại, nhìn xung quanh, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Lâm huynh, nơi này...

Tân Phong còn chưa kịp hoàn hồn sau cú rơi tự do từ lưng côn bằng, có điều nhìn thấy sắc mặt của Lâm Phàm thì cũng cả kinh, đến khi rõ ràng trước mắt là Vô Danh phong bị tàn phá thì sắc mặt của Tân Phong cũng kịch biến.

Chẳng lẽ đã chậm rồi sao?

- Nhị Cầu, các người ở đâu...

Tâm tình thoải mái ban đầu của Lâm Phàm đã biến mất sạch, thay vào đó là vẻ sốt ruột.

Mà khi Lâm Phàm nhìn được người nằm bất động như một cái xác dưới đất thì sắc mặt triệt để thay đổi.

Đó là Diệt Cùng Kỳ...

Giờ phút này Diệt Cùng Kỳ nằm im lìm trong vũng máu, sinh tử chưa rõ.

Mà khi Lâm Phàm tiến lên, một cơn gió thổi tới, một mảnh vải màu hồng bay đến, khiến Lâm Phàm hoảng hốt.

Lâm Phàm dùng tay phải run run cầm lấy mảnh vải kia.

Đây là một cái tay nải...

Là tay nải của đồ đệ mình...

Diệt Cùng Kỳ sớm đã hôn mê, ở một khắc này giống như hồi quang phản chiếu, hơi hơi mở mắt, khi thấy được bóng người đằng trước, thều thào hô:

- Tông chủ...

- Diệt Cùng Kỳ, mọi người đâu...

Lâm Phàm lập tức tiến lên hỏi, thế nhưng Diệt Cùng Kỳ đã lại chìm vào hôn mê.

- Lâm huynh, thương thế của hần rất nặng, nếu chậm trễ cứu chữa, sẽ chết.

Tân Phong tiến lên, dò xét một phen rồi nói ra.

Lúc này, tại đại điện ở phía xa truyền đến một luồng khí tức khủng bố.

Lâm Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt dữ tợn vô cùng, một ngọn lửa giận trong lòng không ngừng bốc lên.

- Lâm huynh...

Tân Phong vừa muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Lâm Phàm giờ phút này thì nội tâm cũng run lên kịch liệt.

Còn cánh tay trái đã đứt đoạn kia, lại đang không ngừng mọc dài ra.

Mà làm cho Tân Phong càng thêm hoảng sợ đó là, giờ phút này khí tức của Lâm Phàm trở nên vô cùng khủng bố.

"Àmmmm..."

Toàn bộ Vô Danh phong không ngừng rung lắc.

Tay phải của Lâm Phàm nắm chặt lại, cánh tay đã dung hợp "Cánh Tay Tuyên Cổ" này, ở một khắc này bạo phát ra khí thế vô cùng.

- Đám khốn khiếp, ta muốn các người phải chết.

Lâm Phàm thật sự nổi giận, mái tóc dài phiêu dật kia tản ra từng đợt hào quang màu đen, chấn nhiếp tâm thần người khác, khiến người ta hoảng sợ.

"Àmmmm..."

Lâm Phàm chỉ tay truyền một luồng lực sinh mệnh vào thân thể Diệt Cùng Kỳ, tạm thời bảo trụ tính mạng của hắn, sau đó dậm chân một cái, thân hình Lâm Phàm biến mất trong nháy mắt, đã thấy bay lên phóng về hướng đại điện.

....

Giờ phút này, Trương Nhị Cầu ôm thật chặt tiểu sư muội. Luồng khí tức trong hư không kia thật sự quá mạnh mẽ, đồng thời nó giống như đã tập trung cố định lên người bọn hắn, căn bản không thể trốn.

"Phụt..."

Mà vừa lúc này, càng làm cho đệ tử Thánh Tông hồng mắt là, tông chủ của bọn họ phun máu tươi như điên, dây chuyền quý tộc ngưng tụ ở giữa không trung đã hoàn toàn biến mất.

- Ta đã nói, lấy tình huống suy yếu của các ngươi là không thể dung hợp dây chuyền quý tộc mà. Ngoan ngoãn chờ chết đi.

Hàn Vĩnh Nghị nhìn đám người Yên Hồng Vũ, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

Đám người Yên Hồng Vũ ngã ngối lên mặt đất, khí tức càng thêm suy yếu.

Xong rồi, tất cả đều đã xong rồi.

- Tông chủ..

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn tông chủ, buồn bã lắc đầu, đã không còn hy vọng nào nữa.

Các đệ tử Thánh Tông giờ khắc này muốn hồng mắt, bọn họ phát hiện tử vong càng ngày càng gần.

- Nhóc con, có thể đi chết rồi.

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh một tiếng, một chương ân chứa uy lực vô thượng từ trên trời giáng xuống.

Mặt Trương Nhị Cầu trắng bệch, ôm thật chặt lấy tiểu sư muội, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

- Tông chủ, Nhị Cầu không thể hại người nữa rồi...

Nhị Cầu chỉ còn biết nhắm mắt như đã mất hồn.

- Đại sư huynh...

Phong Bất Giác nằm trong vũng máu, run rẩy giơ tay lên, muốn cứu người, đáng tiếc lại bất lực.

Mọi người Thánh Tông cũng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng sắp xảy ra.

- Ai dám động đến người của ta...

Mà đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ hư không truyền đến. Toàn bộ thiên địa giống như cũng bị âm thanh này làm chấn động.

"Uỳnh...."

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Tốc độ của Lâm Phàm vượt qua tất cả, xuất hiện trước mặt Trương Nhị Cầu, đánh ra một quyền, phá tan một chương từ trên trời giáng xuống kia.

Trương Nhị Cầu nghe được giọng nói này, lập tức mở mắt, rồi khi thấy được bóng lưng kia, hắn kích động đến mức điên cuồng hét lên.

- Tông chủuuuuuu...

Chỉ Kiều bị sợ hãi thật sâu, nhìn rõ người vừa tới thì cũng khóc ầm lên, kêu to sư phụ.

- Là Lâm sư thúc...

- Lâm sư thúc trở về, cứu chúng ta rồi.

- Lâm sư thúc...

Đệ tử Thánh Tông nhìn rõ bóng người kia thì cùng hét lên hưng phấn.

Yến Hồng Vũ và tất cả trưởng lão nhìn thấy người đến, lại biến sắc. Bọn họ không hề mong muốn Lâm Phàm trở về vào lúc diệt môn này.

Xác định Trương Nhị Cầu và Chi Kiều không có việc gì, Lâm Phàm thờ phào một hơi.

- Tông chủ...

Phong Bất Giác và Thiên Vũ ngã trong vũng máu, thấy tông chủ trở lại, tâm tình tuyệt vọng lại có lại một tia hy vọng.

Lâm Phàm gật gật đầu, không có việc gì, tất cả không có việc gì là tốt rồi, thật sự dọa chết người.

Trong lòng hắn, Thánh Ma Tông là quan trọng nhất, hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào hủy diệt nó.

- Lâm Phàm, ngươi...

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn thấy người đến là Lâm Phàm, nhất là cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng trên người hắn thì trong lòng cũng khiếp sợ vạn phần.

- Giao cho ta, mọi người nhìn kỹ là được.

Lâm Phàm nhìn mọi người nói, sau đó nhìn về hư không.

Giờ khắc này, bóng lưng của Lâm Phàm ở trong lòng các đệ tử Thánh Tông biến thành vô cùng cao lớn. Mái tóc dài phiêu dạt theo gió, bóng lưng gầy gò mà lại như che chắn được hết thảy, tất cả phối với nhau trở nên chói lọi đến khó nhìn rõ ràng.

- Ngày hôm nay, người tới đều phải chết.

Trong mắt Lâm Phàm lóe ra tinh quang, nhìn thẳng những bóng người trong hư không.

- Hừ, khoác lác không biết ngượng. Cũng tốt, tự mình đưa đến cửa, như vậy chẳng thể trách người khác.

Hàn Vinh Nghị nhìn Lâm Phàm, cười lạnh, vung tay lên, một gã thái thượng trưởng lão đứng sau lão lập tức bay từ trên trời xuống, phóng về phía Lâm Phàm.

- Lâm sư thúc, cẩn thận...

Đệ tử Thánh Tông thấy một màn như vậy, lo lắng hét lên.

Đám người Yến Hồng Vũ cũng lo lắng không thôi, những kẻ kia đều có tu vi Đại Thiên Vị đại viên mãn, thực lực cường hãn.

Tuy rằng Lâm Phàm trở về mang đến một tia hi vọng cho bọn họ, nhưng cũng chỉ là một tia mà thôi. Đối phương nhân số đông đảo, thực lực cực mạnh.

- Ài, người không nên trở về...

Vô Nhai lắc đầu thờ dài, có lẽ Thánh Tông hôm nay muốn hoàn toàn diệt vong rồi. Thế nhưng thái thượng trưởng lão Vô Nhai vừa dứt câu, nháy mắt tiếp theo đã nhìn mà choáng váng.

Không chỉ là Vô Nhai trợn tròn mắt, mỗi người trong Thánh Tông cũng đều bị một màn trước mắt làm khiếp sợ, nói năng lộn xộn.

"Àmmmmmm..."

Một quyền, duy nhất chỉ một quyền.

Trưởng lão Cửu Tiêu Tông từ trên trời bay xuống kia lại trực tiếp bị một quyền của Lâm sư thúc đập nát đầu.

Giờ khắc này, toàn bộ thiên địa yên tĩnh trở lại, mọi người ngừng cả hô hấp, tim đập không khỏi nhanh hơn.

- Oaaaaaaa...

Sau thoáng im lặng ngắn ngủi, một trận tiếng hoan hô vang vọng cả không gian.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Chương 264: Chúng ta thắng

oOo

- Các người thấy chưa, Lâm sư thúc quá mạnh mẽ.

Một đệ tử về mặt hưng phấn nói.

- Ta thấy được, thấy được.

Các đệ tử xung quanh đều tròn mắt há hốc mồm, nhìn rõ tất cả trước mắt.

- Lâm sư thúc vô địch...

- Lâm sư thúc vạn tuế...

Đối với những đệ tử vừa dạo một vòng quý môn quan này, một quyền như sấm sét vừa rồi của Lâm Phàm đã đẩy mạnh hy vọng sống sót cho họ.

Đám người Trương Nhị Cầu lúc này cũng ngây ngẩn, tông chủ khi nào thì biến thành cường đại đến vậy, chỉ một quyền, đánh cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn đến nát mất cái đầu.

- Tiểu tử này, từ khi nào biến thành khủng bố như vậy rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai không dám tin nói.

Yến tông chủ mở to mắt Lâm Phàm, một quyền vừa rồi, cho dù là bản thân ông ta lúc mạnh nhất cũng không chịu nổi.

Sau đó Yến tông chủ có chút thất thần, nếu Lâm Phàm có thể về sớm hơn một chút...

Ài...

Yến Hồng Vũ lắc lắc đầu, thế gian nào có nhiều chuyện được như mong muốn chứ.

"Đỉnh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đỉnh, chúc mừng exp gia tăng tám triệu."

....

Lâm Phàm thu thi thể vào túi chứa đồ, sau đó nhìn lên hư không.

Hàn Vĩnh Nghi lúc này cũng nhũn mảy. Tình huống vừa rồi nằm ngoài dự liệu của lão. Mà những thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông sau lão lại khẽ run lên, một quyền kia, không người ai có thể ngăn cản a.

Lâm Phàm nhìn thấu Hàn Vĩnh Nghi, khí đen quấn quanh thân hình lão, giống như trường hợp của Lương Dịch Sơ, cũng không biết là bị cái gì đoạt đi thể xác.

- Tiểu tử, rất không tồi..

Hàn Vĩnh Nghi cười lạnh, giống như không sợ chút nào. Thế nhưng vừa lúc đó, một màn làm người khác kinh ngạc lại xảy ra.

- Ta không muốn nói nhảm với các người, các người có thể đi chết rồi.

Lâm Phàm lạnh lẽo liếc nhìn Hàn Vĩnh Nghi, rồi bất ngờ đánh ra một quyền.

Nhất thời một cỗ khí thể cuộn cuộn từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra. Lực lượng trên cánh tay phải không ngừng va chạm với không khí, không gian xung quanh không ngừng vỡ tan.

- Đi chết đi..

Lâm Phàm quát lớn. Một quyền hủy thiên diệt địa, phát ra ánh sáng chói mắt.

Đám trưởng lão sau lưng Hàn Vĩnh Nghị cảm nhận được cỗ lực lượng này, mặt cùng tái nhợt.

- Càn rỡ...

Hàn Vĩnh Nghị nổi giận gầm lên một tiếng, khói đen không ngừng phun ra theo lỗ chân lông, phát ra một cỗ khí tức làm lòng người sinh cảm giác e ngại.

Tiếp đó, lão đánh ra một quyền che khuất bầu trời, hào quang vàng tỏa ra chói lọi. Đó là một quyền do chân nguyên và quy tắc ngưng tụ, đủ để hủy diệt thiên địa.

Thế nhưng chỉ một sát na sau, lão lại hoảng sợ phát hiện, mình không thể ngăn cản một quyền của Lâm Phàm.

"Àmmmm..."

Một quyền không thể chống đỡ kia nháy mắt đánh tới Hàn Vĩnh Nghị.

- Aaaaaaa...

Một tiếng hét thảm vang vọng không gian.

Đệ tử Thánh Tông nhìn về hư không, không biết chuyện gì xảy ra.

Đám người Yến Hồng Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả trước mắt. Bọn họ đã bị một quyền này làm chấn động. Cái khí thế cường đại kia khiến tim bọn họ đập đến mãnh liệt.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn thẳng Hàn Vĩnh Nghị. Thực lực của kẻ này không khỏi khiến hắn phải đánh giá lại.

Dưới một quyền như vậy mà lại không có chết.

- Aaaa..., không có khả năngggggg...

Tiếng rít gào của Hàn Vĩnh Nghị vang vọng thiên địa.

Lúc này, hào quang tiêu tán, các đệ tử đang nhìn chăm chăm lên hư không, thấy cảnh trước mắt thì không khỏi hít một hơi lạnh.

Hàn Vĩnh Nghị vừa rồi còn giống như tuyệt thế hung ma, giờ lại chỉ còn một nửa thân mình, nửa bên kia đã bị một quyền đập nát, biến mất.

Máu tươi phun ra trên không, tràn cảnh thể thảm đến cực điểm, làm người ta không dám tin.

Đám người Yến Hồng Vũ nhìn trước mắt một màn này cũng là ngây dại, bọn họ không ngờ Lâm Phàm lại cường đại đến bậc này.

- A, Lâm sư thúc quá mạnh mẽ.

- Lâm sư thúc, giết lão đi.

- Lâm sư thúc vạn tuế.

- May mắn chúng ta còn có Lâm sư thúc, bằng không đã bị kịch rồi.

Đệ tử Thánh Tông hoan hô ầm ĩ, giống như để xóa tan đi nỗi sợ hãi suốt một thời gian dài.

- Tông chủ...

Đám thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông hoảng sợ nhìn thảm trạng của tông chủ, sắc mặt nhanh chóng biến hóa. Tông chủ vô địch trong lòng bọn lão, lại bị người một quyền đánh cho không còn thân hình, điều này sao có thể?

Bọn lão muốn chạy, nhưng ngay một tích tắc sau, một màn để bọn lão hoảng sợ đã xảy ra.

Lâm Phàm đột ngột bay lên, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt bọn lão.

- Hừ, nếu tới rồi, hôm nay đều ở lại đây đi.

"Àmmmm..."

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, một gã trưởng lão Cửu Tiêu Tông chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, bỏ mình ngã xuống.

"Đình, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vực đại viên mãn."

"Đình, chúc mừng exp gia tăng tám triệu."

"Đình, chúc mừng thăng cấp."

"Tiểu Thiên Vị trung giai (mười triệu/ba tỷ.)"

....

- Oa, mọi người xem, Lâm sư thúc một chiêu đập chết một gã trưởng lão.

- Lâm sư thúc quá khí phách rồi.

- Ha ha, muốn diệt Thánh Tông chúng ta, có Lâm sư thúc, các ngươi có bản lĩnh này sao?

Đệ tử Thánh Tông nhìn thi thể rơi xuống từ trên không kia, kích động đến nói năng lộn xộn.

- Lâm sư thúc lại mạnh đến mức này...

Tông Hận Thiên ngây ngốc nhìn tiếp cảnh thêm một loạt thi thể từ trên không rơi xuống, cả người dờ dẫn.

Lỗ Viêm nắm chặt nắm tay, hẳn muốn chứng minh với đối phương rằng, ngày ấy ngươi không chọn ta là tổn thất của ngươi. Thế nhưng hiện giờ thấy một màn như vậy, hẳn đột nhiên phát hiện, ý tưởng luôn được mình coi là động lực buồn cười đến thế nào.

Đệ tử của Già Lam phong thì lại bị thương xen lẫn kích động. Phong chủ chết rồi, nhưng giờ từng người sát hại phong chủ đã chết đi, nội tâm các nàng cũng reo hò.

- Đừng...

Một gã trưởng lão Cửu Tiêu Tông, nhìn bóng người so với sát thần còn giống sát thần hơn trước mắt, bị dọa đến mặt tái xanh.

- Hừ, lại còn là cường giả Đại Thiên Vị, ngay cả đệ tử tông môn cũng không bằng, đáng chết.

Lâm Phàm khinh thường nói.

"Ràmmmm..."

Lại là một chiêu, trưởng lão Cửu Tiêu Tông này giống như điều đứt dây, rơi như đạn pháo xuống mặt đất.

"Đình, chúc mừng thăng cấp."

"Tiểu Thiên Vị cao giai. (một trăm triệu/bốn mươi tỷ)"

Diệt sạch đám trưởng lão Cửu Tiêu Tông, Lâm Phàm xoay người, nhìn thẳng Hàn Vĩnh Nghị.

Hiện tại chỉ còn một mình ngươi. Bản thân ta muốn nhìn, ngươi có bản sự gì diệt Thánh Tông ta.

Lâm Phàm phần nộ quát, thân ảnh bá đạo kia khiến Hàn Vĩnh Nghị không khỏi hoảng hốt.

- Tông chủ...

Lúc này, Tân Phong từ đằng xa chạy tới, nhìn thấy bóng người không ra người trên hư không kia, cũng không biết phải làm sao.

- Ha ha... Muốn giết ta không dễ dàng như vậy đâu. Hôm nay Thánh Tông các ngươi sẽ phải chôn cùng.

Hàn Vĩnh Nghị gầm lên, khí đen từ toàn thân phát ra che cả một khoảng trời, một luồng khí tức kinh khủng đột nhiên bạo phát ra.

- Lão ta muốn tự bạo.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai vừa nhìn đã biết chuyện gì sắp xảy ra, kinh hô lên.

- Ha ha... Các ngươi đừng tưởng rằng có thể thắng. Tất cả nhân loại ti tiện trên Huyền Hoàng giới đều phải chết.

Hàn Vĩnh Nghị rống giận, khí tức toàn thân bành trướng đến cực điểm, lúc nào cũng có thể nổ tung.

- Hừ, ngu ngốc...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, lập tức vọt đến bên cạnh Hàn Vĩnh Nghị.

- Người...

- Chết một mình đi.

Lâm Phàm chạm vào thân thể chỉ còn một nửa của Hàn Vĩnh Nghi, sau đó quát lên:

- Cút vào Thiên Địa Dung Lô cho ta.

Nháy mắt sau, Hàn Vĩnh Nghi đã biến mất trong hư không.

Lâm Phàm lơ lửng trên không trung, nhìn toàn bộ Thánh Tông, giang hai tay:

- Chúng ta thắng rồi...

Một câu này truyền vào tai tất cả mọi người, sau đó là tiếng hò reo rung trời.

- Chúng ta thắng rồi...

Đồng đạo đệ tử ôm nhau mà khóc. Vốn tưởng phải chết, lại không ngờ Lâm sư thúc về kịp, tình hình thay đổi trong nháy mắt.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Bình an trước đại nạn

oOo

"Đình, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vực đại viên mãn."

"Đình, chúc mừng exp gia tăng mười lăm tỷ."

"Đình, chúc mừng luyện hóa thành công mười sáu dây chuyền quy tắc."

Lâm Phàm thật không ngờ Hàn Vĩnh Nghi lại cô đọng được đến mười sáu dây chuyền quy tắc. Cũng khó trách Thánh Tông thiếu chút nữa thất thủ, có kẻ mạnh như Hàn Vĩnh Nghi, lại còn đánh lên khiến Yến tông chủ trọng thương, như vậy toàn bộ Thánh Tông đương nhiên đội lão nghiền nát rồi.

Nhìn các đệ tử Thánh Tông, qua phút hưng phấn, có người sắc mặt còn kích động, cũng có người tinh thần chán nản, Lâm Phàm chỉ biết thở dài một tiếng. Tuy rằng xem như tới đúng lúc, nhưng những người đã chết lại không thể cứu lại.

- Tông chủ...

Trương Nhị Cầu nhìn thấy Lâm Phàm, kích động đến khóc lên.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó xoa đầu Chi Kiều.

- Tông chủ, mau mau cứu các sư đệ.

Trương Nhị Cầu vội vàng nói.

Lâm Phàm đi tới cạnh Phong Bất Giác và Thiên Vũ, tra xét thương thế, gần như chỉ còn một hơi.

- Nhất niệm thành đan.

Từng viên đan được quay cuồng trong ngọn lửa, sau đó vô số đan dược được dung nhập lực lượng sinh mệnh từ Ngõ đồng thần thụ bay ra. Lâm Phàm lấy hai viên, cho Phong Bất Giác và Thiên Vũ nuốt xuống. Hiệu quả xác thực rất tốt, hai người nhanh chóng có chuyển biến tốt.

Ngõ đồng thần thụ quả thật không hổ là thần vật.

- Nhị Cầu, nhanh cầm một viên này cho Diệt Cùng Kỳ dùng.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu gật đầu, chạy vội đi.

- Sư phụ, người mau cứu Tiểu Bạch và Cung tỷ tỷ.

Chi Kiều nói.

Lâm Phàm nhìn thấy Tuyết Vương Sư con trong lòng Chi Kiều. Thương thế rất nặng, nhưng may là lực sinh mệnh của hung thủ cực kỳ cường đại, cộng với viên đan dược của Lâm Phàm, Tuyết Vương Sư con cũng dần dần khôi phục.

- Cung tỷ tỷ?

Cứu xong Tuyết Vương Sư con, chuẩn bị cứu người thứ hai đồ đệ nói, hần mới chợt sững sốt, Cung tỷ tỷ là người nào? Thế nhưng khi nhìn thấy cô gái nằm trong vũng máu, hần có chút kinh ngạc.

Tại sao lại quen mắt như vậy?

Đúng rồi, là cô gái ở Mặc thành.

Nhưng người này tại sao lại ở Thánh Tông? Còn quen thuộc với Chi Kiều như thế?

Chẳng lẽ người này dựa vào việc biết thân phận của mình, bịa một câu chuyện, rồi tới đây kiếm lời sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm do dự không biết nên cứu hay không. Nếu người này có mưu đồ, tốt nhất mình nên lừa gạt Chi Kiều một lần, để con bé đau khổ một chút rồi sẽ qua, chứ không thể lưu lại tai họa ngầm bên người.

- Sư phụ, người mau cứu Cung tỷ tỷ đi, là Cung tỷ tỷ đẩy con ra, con mới không có chuyện gì.

Chi Kiều thấy Tiểu Bạch đã hồi phục lại, tâm tình vui lên không ít, nhưng khi thấy Cung tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng Chi Kiều rất đau khổ.

Lâm Phàm gật gật đầu, xoa đầu Chi Kiều. Thôi, cứu người quan trọng, sau này làm cho rồi đi là được.

Nhìn qua thương thế của Cung Băng Dạ, gương mặt tuyệt mỹ kia giờ phút này tái nhợt, trên thân thể linh lung lại có một miệng vết thương xuyên qua sát ngực, thậm chí còn có thể thấy được nội tạng bên trong.

- Coi như người vận khí tốt, không bị thương tổn trí mạng.

Lâm Phàm cũng không thể không bồi phục vận khí của đối phương, vết thương kia chỉ cần nhích vài cm nữa là đủ chết người.

Đội sư phụ cho cô gái này nuốt đan dược xong, Chi Kiều bèn đứng bảo hộ bên cạnh Cung Băng Dạ.

Tiếp đến, Lâm Phàm đi tới trước mặt tông chủ và các thái thượng trưởng lão, đưa đan dược cho họ.

- Thứ này có thể nhanh chóng khôi phục thương thế.

Lâm Phàm nói.

Tông chủ tiếp nhận đan dược, khẽ lắc đầu:

- Ài, không được, thương thế của chúng ta...

Yến tông chủ còn chưa nói hết câu, đã lại ngắt ngang cả người, bởi vì lực sinh mệnh trong viên thuốc này thật sự quá mạnh mẽ.

Quả thật là thần đan chữa thương a.

Thế nhưng Lâm Phàm vừa mới luyện đan tại chỗ, bọn họ nhìn rõ trong mắt, sao có thể luyện ra thần dược trong thời gian ngắn như vậy?

Chẳng lẽ là dùng thảo dược vô cùng trân quý sao? Cũng không phải, bọn họ thấy rõ nguyên liệu đều là những thảo dược bình thường.

Mọi người nghĩ mãi không rõ, cuối cùng gạt bỏ thắc mắc sang một bên, nuốt đan dược vào bụng. Tức thì một luồng lực sinh mệnh mênh mông tràn ra trong cơ thể họ, tu bổ hư hao bên trong.

- Tiểu tử này, ra ngoài một chuyến, đến cùng là gặp bao nhiêu kỳ ngộ thể hã, thực lực tăng lên quá nhanh đi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai vốn đang tái nhợt mặt mày, nuốt đan dược xong, sắc mặt dần dần hồng hào trở lại, không khỏi cảm khái một câu về Lâm Phàm.

Ngẫm lại, mới nửa năm trước, Lâm Phàm dở sống dở chết từ Thương Linh châu đến, ai ngờ chỉ nửa năm sau, thực lực đã mạnh tới mức này.

- Thực lực mạnh thì có thể thế nào, vấn đề tông môn tồn thất không nhỏ.

Lâm Phàm thở dài.

- Ài, sư muội...

Mọi người lắc đầu bất đắc dĩ. Cái chết của sư muội để bọn họ rất đau lòng.

- Làm sao vậy?

Lâm Phàm hỏi.

Vô Nhai lắc đầu, báo tin phong chủ Già Lam phong tử trận cho Lâm Phàm. Lâm Phàm nghe xong thì trầm mặc không nói, nhìn về phía đệ tử Già Lam phong.

Nhất là Mộ Băng Yên kia, thần sắc mê mang, lại càng làm cho người đau lòng.

Lâm Phàm đi tới phía các đệ tử Già Lam phong. Các nữ đệ tử nhìn thấy Lâm Phàm, cũng tôn kính kêu một tiếng, sư thúc.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó đi tới trước mặt Mộ Băng Yên.

- Bớt đau buồn đi, sau này Già Lam phong còn phải dựa vào ngươi.

Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì. Nhưng hắn có thể hiểu nỗi đau khi mất đi người quan trọng.

- Vâng, tạ ơn sư thúc.

Mộ Băng Yên gật gù. Lâm Phàm có thể nhìn ra, trong đôi mắt còn ầng àng nước của Mộ Băng Yên là quyết tâm giữ vững Già Lam phong.

- Về sau có chuyện gì, cứ tới Vô Danh phong tìm ta.

Lâm Phàm cũng chỉ có thể nói lời này. Con đường sau này chỉ có thể trông vào chính Mộ Băng Yên.

Có điều Lâm Phàm biết, trải qua sự tình lần này, Thánh Tông từ trên xuống dưới sẽ phát sinh thay đổi, đôn đốc mỗi vị đệ tử phải cật lực phấn đấu.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi người cũng là lần đầu tiên cảm nhận được mình nhỏ bé đến cỡ nào.

....

Chuyện lần này là một cái đã kích với Thánh Tông, nhưng với Tân Phong thì lại thành một hồi tận thế, khiến hắn mờ mịt ở tương lai.

- Phong huynh.

Lâm Phàm nhìn thấy Tân Phong ngây ngốc đứng nơi đó, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Lâm huynh, ta hiểu được.

Tân Phong gật gù, hắn biết đây là tai nạn của Cửu Tiêu Tông.

- Sau này, Cửu Tiêu Tông cũng chỉ có thể dựa vào huynh.

Lâm Phàm biết, sau lần này, Cửu Tiêu Tông chỉ sợ sẽ từ đỉnh cao rơi xuống môn phái thấp nhất.

Chiến lực cao nhất chết toàn bộ.

Hiện giờ Cửu Tiêu Tông chỉ có Tân Phong thực lực cao nhất rồi.

Mà chút thực lực ấy, căn bản không đủ phát triển một cái tông môn.

- Ta biết, bất kể như thế nào, ta cũng không thể khiến Cửu Tiêu Tông biến mất như vậy. Ta sẽ cố gắng đến hơi thở cuối cùng. Nhưng ta muốn biết một chuyện, tại sao tông chủ lại biến thành như vậy?

Tân Phong vẫn luôn nghĩ mãi không rõ, tại sao vị tông chủ từng khiến người tôn kính lại biến thành như vậy.

- Ta chỉ có thể nói cho huynh biết, có một cỗ lực lượng tà ác đã đoạt thân thể của Hàn tông chủ. Thế nhưng ta không biết được ngọn nguồn chân chính. Có điều ta đã có manh mối, có thể tra rõ tất cả chuyện này.

Lâm Phàm nói.

- Cảm tạ. Lâm huynh, ta muốn trở lại tông môn. Sau này chỉ cần Cửu Tiêu Tông không bị diệt, nhất định sẽ phụ trách tổn thất của quý tông lần này. Chỉ đáng tiếc không còn nghe được tin tức gì của sư phụ, có lẽ người đã...

Tân Phong nghe được tông chủ bị tà ác đoạt thân nên mới biến thành như vậy, cũng thoải mái hơn một chút. Thế nhưng nghĩ tới sư phụ của mình đã mất tích, hẳn không khỏi trầm lại.

- Được, có bất cứ chuyện gì cứ nói cho ta biết. Còn Lương trưởng lão là người tốt, nhất định rồi sẽ bình an trở về.

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Tân Phong, cũng chỉ biết an ủi, không dám nói ra sự thật. Để huynh đệ của mình còn một chút hy vọng mới là điều tốt nhất.

- Cảm tạ Lâm huynh...

....

Cuối cùng Tân Phong đã rời khỏi, mang theo đám sư đệ đồng môn bị bắt ép tới đây trở về tông (những kẻ tha hóa đều đã bị giết chết ngay ngày đó). Mà Thánh Tông cũng tiến vào trạng thái chỉnh đốn lại.

Địa ma chuyên xây dựng bắt đầu bận rộn, mà những đệ tử chết trận cũng được an táng cẩn thận.

Bọn họ đều vì thủ hộ tông môn mà chết, bởi vậy bài vị sẽ được đặt trong từ đường của tông môn.

Đây xem như là lời cảm ơn và phần thưởng xứng đáng nhất dành cho bọn họ.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Làm cho người ta rất hâm mộ

oOo

Vô Danh phong.

Đám người Lâm Phàm đang đứng ở đây, có chút ngây người nhìn một màn trước mắt.

Đây là tình huống gì?

Chỉ thấy phía trước, thân hình Diệt Cùng Kỳ trôi nổi ở giữa hư không, một sợi dây chuyền quy tắc quán quanh thân thể của Diệt Cùng Kỳ, một đầu chìm vào hư không, sau đó lại từ phía khác bay ra, liên miên không dứt.

- Nhị Cầu, chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm hỏi.

Trương Nhị Cầu lắc lắc đầu, cũng vẻ mặt phát mộng:

- Tông chủ, ta cũng không rõ. Ta chỉ hút đan dược cho sư đệ, rồi đột nhiên từ trên người sư đệ phát ra gió mạnh, sau đó sư đệ cứ trôi nổi trên không thể này.

Lúc ấy Trương Nhị Cầu cũng bị hù gần chết, chỉ sợ sư đệ xảy ra chuyện. Tuy Diệt sư đệ luôn lạnh nhạt, nhưng hẳn đã nhìn ra, Diệt sư đệ là người mặt lạnh tim nóng, chỉ riêng việc xả thân cứu tiểu sư muội đã thấy được điều này.

Lâm Phàm nhủ mảy, khí tức hiện tại của Diệt Cùng Kỳ rất mạnh, giống như có một luồng lực lượng thần bí đang vận chuyển trong cơ thể Diệt Cùng Kỳ.

Hơn nữa dây chuyền quy tắc kia là đang rèn luyện thân thể của Diệt Cùng Kỳ.

Vừa bị người đánh đến chỉ còn một hơi, làm sao đã hóa thành đột phá một cánh cửa lớn rồi?

- Khí tức này của Diệt sư huynh ràng là đang đột phá, thế nhưng tại sao Diệt sư huynh lại vẫn hôn mê nhỉ?

Thiên Vũ chau mày, hẳn chưa từng gặp chuyện giống thế này trước đây.

Lâm Phàm lại biết đây là do Diệt Cùng Kỳ tu luyện một môn côn pháp trâu bò tới cực điểm

Bất Tử Bất Diệt.

Nghe cái tên đã biết công pháp này trâu đến thế nào. Lâm Phàm cũng rất muốn học, đáng tiếc là Diệt Cùng Kỳ có thể tu luyện công pháp này, lại không sao nói ra nổi.

Lâm Phàm thoáng có chút bất đắc dĩ, xem ra đây là công pháp chỉ dành cho một người a. Thôi cũng tốt, bất kể thế nào thì Diệt Cùng Kỳ cũng là người mình.

Hiện giờ Thánh Ma Tông khuyết thiếu một cao thủ có thể trấn giữ tông.

Mà Diệt Cùng Kỳ chính là người có tiềm lực ngồi vào vị trí này.

Giờ phút này, một cỗ khí tức có thể chấn nhiếp tâm thần người khác chợt bộc phát ra từ trên người Diệt Cùng Kỳ. Cỗ khí tức này như biến không khí thành dạng sét.

- Giếtttttt...

Diệt Cùng Kỳ rống to một tiếng, thanh thế ngập trời. Trong chữ "giết" này bao hàm hàng vạn hàng nghìn cảm xúc. Đám người Trương Nhị Cầu biến sắc, trong thức hải giống như được chèn vào những hình ảnh giết chóc vô tận.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng. Tiếng rống của Diệt Cùng Kỳ có bao hàm một luồng lực lượng tinh thần bên trong, người tu vi không đủ sẽ bị luồng lực lượng ấy cuốn hút, từ đó trầm mê trong hư ảo.

Đám người Trương Nhị Cầu vừa mới mê muội, nghe tiếng ho của Lâm Phàm thì trong đầu như có một tiếng sét nổ vang, làm bọn họ hồi tỉnh.

- Tông chủ, Diệt sư đệ không sao chứ?

Trương Nhị Cầu lo lắng hỏi.

- Hẳn không có việc gì, nhưng các người vừa rồi thiếu chút nữa đã gặp chuyện. Được rồi, mặc hẳn gào rống đi, mọi người đi xem địa ma, để bọn họ sửa sang lại chỗ hư hỏng.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Mọi người gật gật đầu, cũng không ở quan tâm Diệt Cùng Kỳ đang trôi nổi ở hư không nữa, bận rộn dọn dẹp lại Vô Danh phong.

Suốt từ sáng đến tối hôm đó, Diệt Cùng Kỳ luôn miệng "giết giết giết..."

Phong Bất Giác nhìn Diệt sư đệ trên hư không, không khỏi thở dài một tiếng:

- Đại sư huynh, huynh nói Diệt sư đệ đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Sao cứ gào lên giết mãi, hay là mơ đến kẻ thù?

Trương Nhị Cầu trừng mắt nhìn:

- Ai biết được, nhưng mà tuổi của Diệt sư đệ đã không nhỏ, có khi là tới thời kỳ tiền mãn kinh giống lời tông chủ.

- Thời kỳ tiền mãn kinh là cái gì?

Phong Bất Giác nghi ngờ hỏi, không rõ cái từ mới lạ này có ý gì.

- Ta nào biết, đại ý theo tông chủ là hoóc-môn tăng vọt.

- Hoóc-môn là cái gì?

- Đệ hỏi ta ta hỏi ai, thắc mắc nhiều lắm gì. Tông chủ gọi ta rồi, đệ đi làm việc tiếp đi.

Trương Nhị Cầu đuổi Phong Bất Giác. Phong sư đệ này phiền chết đi được, cái gì cũng hỏi.

Ban đêm, đám địa ma vẫn không ngừng lao động, tu bổ Vô Danh phong. Mà dưới chân núi cũng truyền lên tiếng xây dựng, hiển nhiên là cũng đang tận lực cải tạo lại Thánh Tông.

Hiện giờ chỉ còn một chuyện làm Lâm Phàm đau đầu, đó là bà nương Cung Băng Dạ sao lại tới đây? Hơn nữa nhìn bộ dạng, giống như quan hệ rất không tốt với đám Trương Nhị Cầu.

Mụ nội nó chứ, ca ra ngoài có mấy tháng, đến cùng ở nhà đã phát sinh cái gì.

- Tông chủ, ta tới rồi.

Trương Nhị Cầu đứng ở ngoài cửa, nhẹ giọng hô.

- Ồ, lăn vào đây đi.

Lâm Phàm nói.

Tuy rằng Trương Nhị Cầu không rõ tông chủ gọi mình tới có chuyện gì, nhưng hắn cũng đoán rằng có liên quan tới Cung tiểu thư.

Y như rằng, Lâm Phàm hỏi thẳng về tình huống của Cung Băng Dạ. Trương Nhị Cầu cũng lập tức nói hết chuyện xảy ra thời gian qua.

Nghe Trương Nhị Cầu nói xong, Lâm Phàm cũng có chút bất đắc dĩ.

Mới nghe có cường đoạt dân nữ, bắt về làm áp trại phu nhân, giờ lại còn có tự dân nữ chủ động đưa tới cửa.

- Tông chủ, Nhị Cầu có một câu, không biết có nên nói hay không.

Trương Nhị Cầu nhăn nhăn nhí nhí, giống như có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào.

- Người nói đi, đừng có làm cái mặt rặn táo bón ấy.

Mấy tháng không gặp, Trương Nhị Cầu làm sao mà biến thành nhăn nhí thế này, chẳng lẽ đổi tính.

- Tông chủ, người xem, ngài đang ở tuổi tráng niên, hơn nữa tông môn sẽ phát triển rất nhanh, chúng ta hẳn là nên có một tông chủ phu nhân, rồi tốt nhất là cùng năm ấy có thêm một thiếu tông chủ. Ta và các sư đệ bàn kỹ rồi, Cung tiểu thư lớn lên đẹp tựa thiên tiên, đáng người thôn thả. Dừng lời của người già, thì nữ nhân môn lớn, rất dễ...

Trương Nhị Cầu còn chưa nói hết lời, đã phát hiện một đạo sát khí tập trung vào mình, nhất thời cả kinh, sau đó cái môn bị đập mạnh một cước, trực tiếp phá cửa mà ra.

- Lợn ngay, xem ra lâu rồi không dạy dỗ các người, các người lại thêm ăn đòn.

Lâm Phàm đá một cước lên môn Trương Nhị Cầu, cười mỉa.

Trương Nhị Cầu kêu rên một tiếng, lăn ra bên ngoài, nghe được hai chữ "dạy dỗ" thì cũng bị hù, vội ôm môn lùi mất.

Hôm sau.

Diệt Cùng Kỳ kêu gào suốt cả một đêm, mãi đến sáng, một cỗ khí tức mãnh liệt triệt để phát ra từ trên người Diệt Cùng Kỳ, hai dây chuyền quy tắc chấn hư không rung lên kịch liệt.

Đám người Trương Nhị Cầu còn đang ngủ say, thấy động tĩnh lớn nhường này thì vội bừng tỉnh, sau đó chạy tới xem, cũng triệt để phát mộng.

Giờ phút này, Diệt Cùng Kỳ giống y hệt hình tượng Đường Tăng bản phác thảo "đen tối", đầu bóng lưỡng, y phục ở nửa thân trên nổ tung, trên thân trần có vô số chữ bùa thần bí màu đen. Hai dây chuyền quy tắc đan chéo nhau quấn quanh thân hình Diệt Cùng Kỳ, không ngừng lưu chuyển.

Sau đó hào quang đại chấn, dây chuyền quy tắc chìm vào trong cơ thể.

- Địch, so với ca còn phong cách hơn.

Lâm Phàm hí mắt, nhìn tạo hình mới của Diệt Cùng Kỳ, không thể không nói là rất ngẫu.

Lúc này, Diệt Cùng Kỳ mở hai mắt, một đạo tinh quang quét ngang thiên địa, hư không cũng bị chấn động khê.

Lĩnh ngộ lực lượng quy tắc, ngưng tụ thành dây chuyền quy tắc.

Đại Thiên Vị đã thành.

- Vừa gia nhập cảnh giới Đại Thiên Vị đã cô đọng hai dây chuyền quy tắc, tốc độ này cũng thật quá mãnh liệt. Cái công pháp Bất Tử Bất Diệt này chẳng lẽ thực sự có thể nghịch thiên sao?

Lâm Phàm lẩm bẩm, cũng rất hâm mộ.

Diệt Cùng Kỳ từ hư không hạ xuống, nhìn thấy tông tử, sắc mặt vui vẻ, nhưng khi muốn mở miệng lại chỉ phát ra âm thanh khàn khàn.

- A... a...

Diệt Cùng Kỳ néo néo cổ họng của mình, cảm giác mình không nói nổi.

- Không sao đâu, tối qua gào thét cả đêm, họng bằng sắt cũng phải sưng.

Lâm Phàm khoát tay áo nói.

Diệt Cùng Kỳ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn cảm nhận được thực lực của chính mình, so với lúc trước mạnh hơn không chỉ gấp mười lần.

- Sư huynh không mặc quần áo kia, xấu hổ chết đi được.

Chỉ Kiều mặc áo ngủ tạo hình động vật, che mắt nói.

Diệt Cùng Kỳ xấu hổ gãi gãi ót, sau đó cười cười.

Lâm Phàm cũng nở nụ cười, rồi gật gật đầu, nói:

- Được rồi, ta tới chỗ Yến tông chủ một chuyện, các người tự mình tu luyện đi.

Hắn vừa mới được Yến tông chủ truyền âm, chắc là có chuyện gì đó.

Còn về Cung Băng Dạ kia, đợt thương thế của nàng khỏi hẳn, lại tính sau.

-----ooOoo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Không nhiều lắm, ta chỉ muốn một nửa

oOo

Lần này đối với Thánh Tông mà nói, tuy tổn thất rất lớn, nhưng Cửu Tiêu Tông mới thực sự thảm, đã gần như không khác gì diệt tông rồi.

Tông chủ chết, tất cả thái thượng trưởng lão chết, võ lực cấp cao mười không còn một, sau này trọng trách trên vai Tân Phong nặng vô cùng.

Đã là huynh đệ, có khả năng giúp được thì giúp, mà không có khả năng thì phải dùng hết sức mà hỗ trợ.

Lúc này, trên Tông Chủ phong, sắc mặt mấy thái thượng trưởng lão đều trầm thấp. Đáng lý ra đã không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới tâm tính của bọn họ, nhưng chuyện này lại triệt để phá hủy nội tâm như sắt thép kia.

....

Nhắc lại chuyện lúc Lâm Phàm vừa tới Tông Chủ phong.

- Lâm Phàm, lần này Thánh Tông có thể vượt ải khó khăn là nhờ phần lớn ở công lao của người. Người có yêu cầu gì không?

Yến Hồng Vũ dò hỏi.

- Tông chủ, các vị trưởng lão, yêu cầu đợi sau hẵng nói, giờ ta chỉ có hai chuyện muốn hỏi. Một là Huyền Hoàng giới tại sao một phân thành hai? Còn chuyện thứ hai, tông chủ Cửu Tiêu Tông rõ ràng là vị tà vật đoạt xác, có thể đoạt xác cao thủ Đại Thiên Vĩ đại viên mãn tuyệt đối không thể là tà vật bình thường, vậy có ai có thể nói đó là cái gì hay không?

Lâm Phàm dò hỏi. Hẳn biết những người này nhất định biết được chuyện gì đó.

Thánh Tông nằm trong top tông môn đứng đầu Đông Linh châu, hiển nhiên sẽ biết được rất nhiều điều bí mật. Thế gian này tuyệt đối không có người tự nhiên rồi hơi đi dùng khí lực thật lớn ngăn cách thế giới. Năng lực bậc này, chớ nói Đại Thiên Vĩ đại viên mãn, cho dù Lâm Phàm đã dung hợp Cánh Tay Tuyên Cổ cũng không làm nổi.

Đồng thời Lâm Phàm còn có rất nhiều thắc mắc. Ở Huyền Hoàng giới, cảnh giới Đại Thiên Vĩ đại viên mãn đã là max cấp, thế nhưng Cánh Tay Tuyên Cổ này là chuyện gì?

Hơn nữa hiện tại Cánh Tay Tuyên Cổ, Sừng Tuyên Cổ đã xuất hiện, vậy còn những bộ phận nào?

Tất cả chuyện này đều là một câu đố.

Yến Hồng Vũ cùng các thái thượng trưởng lão liếc nhau một cái, sau đó hít một hơi, phất ống tay áo. Từ trong tay áo kia bay ra một tảng đá. Tảng đá này vô cùng bình thường, nhìn không ra có cái gì khác lạ. Nhưng lúc này, tảng đá bỗng phát ra một quang sáng.

Lâm Phàm nhìn chăm chăm vào hư ảnh mà tảng đá phóng ra, chau mày.

Trong hình ảnh kia, Huyền Hoàng giới còn chưa bị phân thành hai. Một bóng người cao ngất đỉnh thiên lập địa, bề ngỗ thế gian xuất hiện.

"Cho dù phải liên tục tháo chạy, Thánh địa cuối cùng của nhân tộc sẽ không để kẻ nào xâm phạm."

Bóng người kia đột nhiên biến thành cao lớn vô cùng, dù chỉ là một ảo ảnh được chiếu ra, Lâm Phàm cũng bị luồng khí tức vô hình từ đó làm tâm thần chấn động.

Chỉ một quyền, trời đất rung chuyển, quy tắc nghịch lưu, một quang sáng khiến Huyền Hoàng giới triệt để phân cách.

Mà thân ảnh cao lớn kia giống như kiệt lực, thân thể đột nhiên nổ tung, hóa thành sáu mảnh, bay đi khắp nơi, triệt để biến mất.

Lâm Phàm giờ mới hiểu lai lịch của sáu tấm lệnh bài chí tôn.

Nhìn tất cả chuyện này, thật lâu sau hắn vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Một quyền kia, cho dù dùng Cánh Tay Tuyên Cổ cũng không thể đón đỡ.

Lâm Phàm trầm mặc, hẳn vốn cho rằng mình có Cánh Tay Tuyên Cổ đã là vô địch. Đáng tiếc, lúc này hắn mới rõ, chính mình vẫn còn rất nhỏ yếu. Vẫn còn thứ nguy cơ không tên nào đó, khiến vị đại năng kia phải bỏ đôi Huyền Hoàng giới, tựa như là phá hủy cánh cửa nối với một phương nào đó.

Còn lệnh bài chí tôn, hiện tại hắn mới có được 2 mảnh vỡ từ một tấm lệnh bài hoàn chỉnh. Nhìn hình dáng, có lẽ cần một mảnh nữa sẽ ghép thành một lệnh bài nguyên vẹn, có thể trở về Thương Linh châu. Tuy không rõ tại sao một lệnh bài nguyên chỉnh lại vỡ thành ba mảnh, mà mảnh vỡ thứ hai đạt được cũng không xuất hiện bóng người hư ảo dạy hắn một chiêu Nhất Chỉ Tịch Diệt, cũng là bóng người trong hư ảnh vừa rồi, nhưng hắn nghĩ rằng mình sẽ hiểu được nguyên nhân khi có mảnh thứ ba, hoặc tìm ra một lệnh bài hoàn chỉnh khác.

Nhất định phải mau chóng tìm được lệnh bài chí tôn!

- Đây là những điều chúng ta biết. Thánh Tông thành lập từ trước khi Huyền Hoàng giới phân hai, thế nhưng không hiểu tại sao mọi thứ tịch trước đó đều không tồn tại, tổ sư và các thái thượng trưởng lão thời đó cũng biến mất. Thánh Tông lúc ấy do đại đệ tử của tổ sư lên làm tông chủ, càng tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện này, còn nghiêm cấm môn nhân nói đến nó. Mãi trăm năm sau, vị tông chủ đời thứ hai này cùng với các môn nhân thân cận thời đó tọa hóa, các vị tiền bối mới bắt đầu nghiên cứu thế hệ trước, nhưng bỏ ra vô số năm vẫn không có kết quả gì, có lẽ chỉ có tìm được đủ sáu lệnh bài chí tôn mới có thể coi bỏ tất cả bí mật.

Yến Hồng Vũ nói.

- Về phần vật tà ác có thể xâm lấn cơ thể người thì cũng chưa từng có ghi chép, chúng ta cũng không rõ.

....

- Tông chủ, việc này không vội, từ từ sẽ đến, chúng ta vẫn là nên bàn lại câu hỏi lúc nãy đi.

Một lát sau, thần sắc đang nghiêm túc của Lâm Phàm trở về vẻ tiện tiện bản quyền.

- Lần này vì nhanh chóng trở về tông môn từ tít Cửu Tiêu Tông cách xa mấy chục vạn dặm, ta tiến hành tế hiến, bảo khổ Cửu Tiêu Tông bị ta tế hiến toàn bộ. Ta cảm giác Thánh Tông chúng ta tuy tổn thất lớn, nhưng còn chưa có lớn như Cửu Tiêu Tông, bởi vậy yêu cầu của ta là trả một nửa bảo khổ

Thánh Tông cho Cửu Tiêu Tông.

Lâm Phàm vừa nói vừa quan sát sắc mặt của tông chủ và các thái thượng trưởng lão.

Quả nhiên, vừa nghe tới xuất ra một nửa bảo khối, sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi, biến thành rất đau lòng, giống như có người muốn cắt một miếng thịt từ trên người họ vậy.

Đây chính là bảo khối a, Thánh Tông vạn năm phát triển, bảo khối là thành quả bao nhiêu đòi tích lũy xuống.

Giờ đột nhiên mất đi một nửa, cho dù là ai cũng sẽ vô cùng đau lòng, thậm chí chẳng khác nào muốn lấy cái mạng già của bọn họ.

- Ài, ta biết tông chủ và các vị thái thượng trưởng lão sẽ ân chuẩn. Ngẫm lại lúc đó tình thế nguy cấp, bảo linh ở Cửu Tiêu Tông không để ý bản thân sẽ tiêu tán, dâng lên tất cả bảo vật. Mọi người biết bảo linh kia biết được ta phải nhanh chóng trở về cứu viện Thánh Tông thì nói gì không?

Lâm Phàm nhìn mọi người, trên mặt lộ vẻ bội phục.

- Nói cái gì?

Đám người Yến Hồng Vũ có chút tò mò. Bọn họ biết bảo linh, đó là một đám lão già "đi vệ sinh ra kim loại nặng", coi bảo bối là sinh mạng, ai cũng đừng hòng cướp được.

- Ông ta nói: "Thánh Tông chính là tông môn hữu hảo nhiều đời của Cửu Tiêu Tông, dù cho phải dốc hết bảo vật, cũng phải tế hiến thành công. Nếu không đủ, ta bằng lòng dùng tính mạng làm vật tế." Như vậy, mọi người nói ta muốn trả một nửa bảo khối cho Cửu Tiêu Tông là quá đáng sao? Không hề, ta còn hận là không thể đưa tất cả, mới không thấy có lỗi với ân tình kia.

Kỹ năng diễn xuất của Lâm Phàm càng lúc càng cao, cảm khái nói.

Yến Hồng Vũ cùng các thái thượng trưởng lão nhìn nhau, trao đổi bằng ánh mắt.

Yến Hồng Vũ: "Làm sao bây giờ, thằng nhóc này đòi một nửa."

Vô Nhại: "Thật muốn một chương đập chết hắn, nhưng hình như chúng ta đánh không lại."

Nhan Triền Văn: "Đau lòng, không muốn nói chuyện."

Lữ Minh Dương: "Bảo linh thiên hạ đều cùng một phẩm chất đạo đức, Cửu Tiêu Tông ngoại lệ được chắc?"

Yến Hồng Vũ: "Tóm lại có cho hay không?"

Vô Nhại: "Quên đi, đã nói đến nước này, tiểu tử này rõ ràng là làm trò để giúp tiểu huynh đệ kia của hắn."

Chúng thái thượng trưởng lão không tiếng động thờ dài: "Ài..."

- Khụ...

Yến Hồng Vũ thu hồi ánh mắt, sau đó ho nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Phàm:

- Được rồi, Cửu Tiêu Tông đã như thế, Thánh Tông ta đương nhiên không thể để tông hữu thất vọng đau khổ. Một nửa thì một nửa, ngươi cầm lệnh bài của ta, chính mình đi bảo khối đòi bảo linh.

Lâm Phàm vừa nghe, lộ ra vẻ tươi cười:

- Tông chủ rất rõ đại nghĩa.

- Ừm

Yến Hồng Vũ gật gật đầu, mặc dù khuôn mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thống khổ không chịu nổi, chẳng qua cố gắng tỏ vẻ trấn định a.

-----ooOoo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 268: Từ đường Thánh Tông

oOo

Hôm sau.

Gió cuốn cát bụi mịn mờ, mây đen đầy trời, không gian toàn một vẻ âm trầm.

Tất cả đệ tử trong Thánh Tông đều cùng một tâm tình nặng nề, giống như có một tảng đá đè chặt lên trên người họ.

Tà áo đen bay múa, tất cả đều mặc cùng một sắc đen, tụ tập ở từ đường Thánh Tông.

Nơi đó là nơi anh linh Thánh Tông quy vị, là nơi yên nghỉ của vô số anh hùng nhiệt huyết của Thánh Tông suốt vạn năm qua.

Từ đường Thánh Tông nằm trên đỉnh một ngọn núi ở phía Đông, cao ngang với Tông Chủ phong, cũng là địa phương vinh quang nhất Thánh Tông.

Chỉ là vinh quang này sau khi chết mới có thể có.

Lúc này Lâm Phàm đứng ở hàng trước, song song với tông chủ và các thái thượng trưởng lão, nhìn về tấm bia đá không xa phía trước. Sinh mệnh luôn yếu ớt như vậy, ngắn ngủi giống như pháo hoa. Có lẽ những anh hùng kia không bao giờ nghĩ được mình sẽ đi sớm đến thế, thậm chí còn bao nhiêu điều tốt đẹp chưa được trải qua.

- Sư phụ...

Mộ Băng Yên đưa bàn tay run run vuốt ve tấm bia đá lạnh như băng kia. Hàng chữ được khắc trên đó giống như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào trái tim nàng.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng không còn một tia huyết sắc, tim nàng thật đau, thật đau.

Nhưng nàng cố để cho mình không khóc. Nàng bây giờ là phong chủ Già Lam phong, nàng phải kiên cường, dẫn dắt các sư muội kiên cường đi tiếp.

- Sư phụ...

Môi nàng run rẩy lên, nước mắt không ngăn được nữa mà chảy xuống. Nàng là công chúa một hoàng triều, lúc nhỏ bị người đuổi giết, ngã vào trong băng tuyết ngập trời. Ở thời khắc tuyệt vọng ấy, một đôi tay ấm áp bế nàng lên, đưa nàng tới ngọn núi tràn ngập tình thân này.

Ở nơi đây, Mộ Băng Yên không muốn trở về, chỉ mong mãi được ở bên cạnh sư phụ. Thế nhưng hiện giờ, sư phụ đã bỏ nàng mà đi, nàng nhịn không được nữa, khóc rống lên.

- Sư phụ, Băng Yên nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của người, người yên tâm đi đi.

Mộ Băng Yên cúi đầu, lâm bảm lời thề, nước mắt làm ướt cả mặt đất.

Các đệ tử Già Lam phong đều khóc lên nức nở. Phong chủ các nàng kính yêu nhất đã rời bỏ các nàng.

Các đệ tử Thánh Tông khác cũng bi thương cúi thấp đầu. Những anh linh nằm lại nơi đây đều là sư huynh đệ của bọn họ.

- Thánh Tông, đại tông vạn năm, trải qua đủ loại kiếp nạn, thế nhưng các ngời phải khắc ghi ngày hôm nay, ba trăm tám mươi sáu vị đồng môn vì thủ hộ tông môn mà hy sinh.

- Bọn họ là công thần của Thánh Tông, bọn họ vì Thánh Tông cống hiến lên cả sinh mệnh của mình. Ngày hôm nay, nguyện đưa anh linh của những công thần này vào an nghỉ trong từ đường, để hậu thế mãi mãi khắc ghi.

Yến Hồng Vũ thần sắc nghiêm túc, cao giọng đọc điều văn.

Giọng nói của ông vang vọng hư không, truyền khắp toàn bộ Thánh Tông.

Lâm Phàm không thể không bị cuốn theo cảm xúc bi thương. Những đệ tử này có lẽ tu vi không cao, nhưng bọn họ đáng để được mọi người tôn kính.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, sờ sờ Gà Con trên vai. Con gà luôn náo loạn như tăng động này giờ cũng cúi đầu, nhẹ giọng kêu khẽ.

Gà Con giống như cảm nhận được tâm tình của Lâm Phàm. Lâm Phàm buồn, nó cũng buồn.

- Ô ó ó...

Gà Con dùng cái đầu nhỏ cọ cọ lên má Lâm Phàm, giống như đang an ủi hẳn.

Lâm Phàm đi tới cạnh Mộ Băng Yên, nhẹ giọng nói:

- Con người chỉ có một lần chết, hoặc nặng ngang trời đất, hoặc nhẹ tựa lông hồng. Bọn họ vì tông môn mà chết, mỗi đệ tử Thánh Tông đều ghi nhớ trong lòng. Sư muội đừng quá bi thương, nhất định phải cố gắng hoàn thành nguyện vọng của cố phong chủ, như vậy lão nhân gia mới có thể yên nghỉ.

- Cảm tạ sư huynh.

Mộ Băng Yên gật gật đầu, nói làm cảm tạ. Hiện nàng đã là phong chủ Già Lam phong, địa vị ngang hàng với Lâm Phàm, nên xưng hô đôi thành sư huynh sư muội.

Lâm Phàm nhìn về phía chân trời, cũng không biết Tân Phong huynh giờ đang bị thương đến mức nào.

Tông chủ chết, Lương trưởng lão cũng sẽ mãi mãi không về, sau này Tân Phong huynh chỉ còn biết một mình vượt qua tất cả. Trọng trách nặng nề của Cửu Tiêu Tông, không biết Tân Phong huynh có chống đỡ nổi hay không.

Ài...

....

Mấy ngày sau.

Mọi người dần biến đau thương thành động lực, vui đầu vào xây dựng lại tông môn, vui đầu vào tu luyện.

Có lẽ chuyện lần này đã kích bọn họ rất lớn, làm cho bọn họ cảm thấy bản thân nhỏ yếu, muốn trở nên càng mạnh, để bảo vệ tông môn.

Trên Vô Danh phong.

Cung Băng Dạ đã chữa lành thương thế.

Lâm Phàm vốn định để nàng trở về, nhưng Chi Kiều nha đầu lại khóc rống cầu xin, đám Trương Nhị Cầu cũng ở một bên nói giúp.

Cuối cùng Lâm Phàm không tiện nhiều lời, để Cung Băng Dạ ở lại, coi như một đệ tử ngoại môn của Thánh Ma Tông.

Trong mấy tháng Lâm Phàm rời đi, Vô Danh phong đã xảy ra biến hóa lớn, người đến người đi, giống như một cái chợ chuyên bán các vật phẩm trong thành thị.

Lâm Phàm nhìn tận mắt chuyện này, chợt có cảm giác bội phục với cô gái tên Cung Băng Dạ.

Dám nghĩ, dám làm.

Có điều, muốn "ăn" thân thể thuần khiết của tiểu gia thì nằm mơ đi.

Tiểu gia là ai? Chính là nhân vật có một không hai vũ trụ...

Khụ khụ, màn tự sướng tinh thần của sáng nay xong! Đi bảo khổ thôi.

....

Thánh Tông vạn năm, bảo khổ sẽ không lờ cỡ nào? Chỉ nghĩ thôi đã đủ làm người ta kích động.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm đã đi tới trước bảo khổ. Nơi này nằm trong một hang động bí mật tại Tông Chủ phong, còn có một luồng khí tức quanh quẩn, hẳn là do tông chủ lưu lại để đề phòng có người xâm nhập.

Lâm Phàm có lệnh bài tông chủ, đương nhiên không có vấn đề gì, luồng khí tức nọ cũng nhường đường.

- Đây là bảo khổ sao?

Lâm Phàm đứng trước hai cánh cửa đá được khắc bên trên hai chữ "Bảo Khố", tò mò quan sát.

Sau đó, hắn lấy lệnh bài ra, một luồng hào quang từ lệnh bài phát tán, chiếu lên cửa.

"Uỳnh uỳnh..."

Hai cánh cửa từ từ mở, Lâm Phàm hồi hộp đợi chờ cảnh tượng phía sau.

Hắn ngửi thấy mùi bảo bối nồng đậm...

Lâm Phàm hấp tấp đi vào trong, khi thấy một màn bên trong thì cũng kinh hãi mở to hai mắt.

Bảo bối được chất đóng lên từng hàng từng kệ, hơn nữa bảo khí trong bảo khố này cũng đã ngưng tụ thành thực chất, quánh đặc như bùn.

So sánh với Cửu Tiêu Tông rõ ràng cao cấp hơn nhiều.

Cũng phải, Cửu Tiêu Tông ở cực Tây, chính là nơi căn cỗi, bảo vật cũng khan hiếm.

Còn Thánh Tông nằm ở chỗ tài nguyên phong phú, bảo bối tự nhiên càng dễ có hơn.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Bảo khố Thánh Tông

oOo

Khu vực cực Tây, không phải chỉ có mỗi Cửu Tiêu Tông.

Nơi đây có đến mấy chục tông môn lớn nhỏ, từng do Cửu Tiêu Tông dẫn đầu, thế nhưng hiện giờ Cửu Tiêu Tông triệt để xuống dốc rồi.

Thậm chí cả một cao thủ cũng không lấy ra nổi, đây là bị ai cỡ nào chứ.

Hiện giờ thời cơ tới, địa bàn và tài nguyên Cửu Tiêu Tông nắm trong tay trở nên vô cùng mê người trong mắt những tông môn khác.

Thừa dịp người bệnh, muốn mạng của người.

Tuy không đến mức tiêu diệt Cửu Tiêu Tông, nhưng để cho tông môn này nhường ra một chút thịt, còn gọi là quá phận sao?

Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh làm vua, Cửu Tiêu Tông chiếm địa vị bá chủ đã lâu rồi, nên nhường lại.

Bá chủ cực Tây, có thể sắp đổi chủ.

Một ít tông chủ tiểu tông môn lại có lo lắng:

- Các vị, đồng minh của Cửu Tiêu Tông là Thánh Tông, chúng ta làm như vậy, lẽ nào sẽ không sợ có chuyện gì sao?

- Ha ha, lo lắng thái quá rồi. Các vị đã biết Cửu Tiêu Tông vì sao lại xuống dốc chưa? Ta nói cho các vị, nguyên nhân chính là do Cửu Tiêu Tông tấn công Thánh Tông, Hàn Vĩnh Nghị cùng đám thái thượng trưởng lão đều nắm cả lại Thánh Tông, các vị nói Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông vẫn có thể là đồng minh sao?

- Thậm chí, ta còn do thám được, phong chủ Già Lam phong của Thánh Tông cũng chết sau trận chiến ấy, chỉ sợ bây giờ hai tông đã là thể nước lửa không thể dung hòa.

Một gã tông chủ cười nói.

Mọi người vừa nghe, quả thật động tâm, đây chính là cơ hội xuất hiện trước mắt, nếu bỏ qua, thật sự quá đáng tiếc.

Sau đó, bọn họ bắt đầu thảo luận phân chia địa bàn Cửu Tiêu Tông đang nắm trong tay như thế nào, giống như Cửu Tiêu Tông đã là vật trong túi bọn họ.

....

Thánh Tông.

- Ghê gớm, thật quá ghê gớm...

Lâm Phàm nhìn bảo bối bốn phía, cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn tiện tay cầm lấy một tảng đá đen.

"Đình, chúc mừng phát hiện Diệt Luân thạch."

"Diệt Luân thạch: ẩn chứa tinh hoa quy tắc, có thể gia tăng tốc độ ngưng luyện dây chuyền quy tắc."

Không ngờ một tảng đá mà cũng là bảo bối tốt, quả thật không thể không bội phục độ giàu có của Thánh Tông.

- Vật này không tệ, Diệt Cùng Kỳ hiện đã tới cảnh giới Đại Thiên Vị, có thứ này hẳn sẽ càng dễ cô đọng dây chuyền quy tắc.

Lâm Phàm vừa muốn biến thủ "Diệt Luân thạch" này, thì một bóng người chợt lóe lên.

Diệt Luân thạch trong tay Lâm Phàm cũng theo đó biến mất.

- Ngươi là ai? Vì sao lại tới bảo khối?

Lúc này, bảo linh do bảo khí ngưng tụ thành lơ lửng trên không, cảnh giác nhìn Lâm Phàm. Đối với bảo linh, tiến vào bảo khối, còn không mang bảo bối vào cất thì không phải người tốt.

- Ngươi là bảo linh ở đây sao?

Lâm Phàm vừa nhìn đã nhận ra rằng bảo linh của Thánh Tông và bảo linh của Cửu Tiêu Tông giống nhau như đúc. Hay là tất cả bảo linh đều trông như vậy?

- Đúng vậy, lão phu là bảo linh nơi này. Ô, ngươi có lệnh bài của tông chủ? Chẳng lẽ tông chủ để ngươi tới lấy bảo bối sao? Cần gì nói mau, lấy xong đi nhanh đi.

Bảo linh rất không hữu hảo nói, còn nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt căm thù.

- Tông chủ để ta lấy một nửa bảo bối.

Lâm Phàm cũng có chút xấu hổ, gãi đầu nói.

Mà lời này vừa ra, bảo linh triệt để nổi giận.

- Cái gì, ngươi nói cái gì? Một nửa bảo bối, có phải ngươi muốn lấy mạng già của ta không?

Bảo linh hét ầm lên, ánh mắt nhìn Lâm Phàm đã tăng cấp thành như thấy kẻ thù giết cha.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn bảo linh, lắc lắc đầu:

- So với bảo linh của Cửu Tiêu Tông, ngươi thật làm cho người ta thất vọng.

- Ngươi... Ngươi lại dám nói ta không bằng lão nhị, ta... Ta...

Bảo linh nghe xong, chợt phun ra một món bảo bối.

Lâm Phàm tròn mắt mà nhìn, mới chỉ thấy phun ra máu tươi, chứ chưa từng thấy có người mở miệng phun bảo bối thay máu.

Mà làm Lâm Phàm không ngờ là bảo linh Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông là huynh đệ.

- Bảo linh, để hắn lấy một nửa bảo bối.

Lúc này, một giọng nói từ hư không truyền đến.

- Tông chủ...

Bảo linh vừa nghe, nhất thời muốn nói cái gì đó. Thế nhưng giờ phút này tông chủ còn đang xót ruột gan, không có thời gian để ý đến lão.

- Khôngggggg...

Bảo linh điên cuồng hét lên, từng kiện bảo bối lại từ miệng lão rơi ra.

Gào thét một lúc, bảo linh căm tức nhìn Lâm Phàm, hai tay nắm chặt kêu răng rắc:

- Ngươi thật sự muốn lấy bảo bối của ta sao?

- Đúng vậy.

Lâm Phàm rất là nghiêm túc gật gật đầu.

- Được, người có thể lấy, ta ở một bên nhìn.

Bảo linh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cũng mặc kệ cái lão đi vệ sinh ra kim loại này, bắt đầu lang thang bên trong, chọn lựa một ít bảo bối nhìn có vẻ đặc biệt.

Lúc này, Lâm Phàm bị một quả cầu trong suốt hấp dẫn. Bên trong quả cầu này có một vòng sáng màu tím lưu chuyển.

Lâm Phàm cầm lấy quả cầu vào trong tay.

- Vật này không tốt, là thứ bỏ đi nhất trong bảo khố này, thứ bên cạnh mới là hàng chuẩn.

Bảo linh vừa thấy kẻ này cầm quả cầu kia lên, trong lòng đau xót.

Lâm Phàm nhìn thấy bảo linh bay lơ lửng cạnh mình, nhìn mình bằng ánh mắt "xin hãy tin em", thì cũng chỉ cười cười:

- Ài, cảm ơn người, nhưng ta cũng không cần thứ quá tốt, cứ chọn mấy thứ bỏ đi là đủ rồi, như thế sẽ không làm người quá đau lòng.

Nếu không có hệ thống, có lẽ đã bị bảo linh này lừa rồi.

Từ Khi Nguyên Đan, đồ tốt như vậy dám nói là phế vật, đã thế ca càn phải lấy.

- Phụt...

Bảo linh lại điên cuồng phun bảo bối ra. Lão phát hiện, từ khi thành hình tới nay, lão chưa từng đau lòng như vậy, thậm chí đau đến tim phổi cũng sắp phun cả ra rồi.

Giờ phút này, bảo linh phát hiện tên ghê tởm này lại đang cầm lấy một món bảo vật, vội vàng nói:

- Cái này rất tuyệt, là thứ quý giá nhất trong bảo khố, nếu người lấy đi, ta sẽ rất đau lòng.

Lâm Phàm hơi sững sốt, sau đó cười cười, cuối cùng thở dài một tiếng.

Đầu óc của bảo linh này là từ bảo bối nào vậy, rất âm hiểm.

Thứ trong tay hắn tuy cũng là bảo bối, nhưng chỉ thuộc loại hạ đẳng, giờ lại bị lão già này nói thành bảo bối nghịch thiên, quả là nhân tài.

Bảo linh tự nhận đã nhìn thấu tâm tính đối phương. Ta nói là bảo bối tốt, cũng không tin người không lấy.

- Tốt, nếu như vậy, sẽ không lấy cái này, không thể khiến người đau lòng a.

Lâm Phàm cười nói.

- Hà... Kỳ thật người có thể lấy, lòng ta mặc dù đau, nhưng chỉ cần người vui vẻ là được rồi.

Bảo linh sững sốt, vội bỏ cứu.

- Bỏ đi, bảo bối nhiều thế này, ta lấy tạm thứ khác là được.

Lâm Phàm nhìn về phía món bảo bối bên cạnh.

Bảo linh vừa nhìn, nhất thời cả kinh:

- Thứ này là đồ tốt...

Không đợi bảo linh nói hết, Lâm Phàm đã thu bảo bối kia lại, để mặc bảo linh ngây ngốc trôi nổi trong hư không.

Sau đó, hắn lười trợn, trực tiếp vung tay lên, tức thì đứng nửa kho bảo khố vào trong túi chứa đồ.

Cuối cùng, hắn cũng không nhìn bảo linh đang ngửa mặt lên trời phun điên cuồng, đi thẳng ra ngoài.

- Bảo linh, chú ý nghỉ ngơi, nôn nhiều như vậy, có khi là sắp có tiểu bảo linh rồi..

Ở một khắc này, không chỉ có bảo linh phụt ra, trên mấy ngọn núi của Thánh Tông, cũng có mấy người không hện mà học máu.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Tiến về Cửu Tiêu Tông

oOo

Thời gian cực nhanh, năm tháng như trôi đi.

Thánh Tông đã khôi phục bình an dĩ vãng, các đệ tử Thánh Tông không ngừng mài miết tu luyện.

Trận chiến kia, rất nhiều thiên tài tuyệt đỉnh triệt để bạo phát vào thời khắc nguy cơ.

Lỗ Viêm, tuy tu vi không cao, nhưng phương thức chiến đấu thần bí kia, cả uy lực bạo phát ra, đã làm mọi người nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Mà đám người Mạnh Hạo, Kiếm Vô Dịch càng nổi bật, bạo phát ra chiến lực vượt qua cả đệ tử nội môn, thậm chí còn mạnh hơn cả Tông Hận Thiên.

Còn Thánh Tông đệ nhất cao thủ hiện giờ là ai?

Không phải Lâm Phàm thì không còn ai xứng, đây là điều mọi đệ tử Thánh Tông công nhận.

Tông chủ và các thái thượng trưởng lão thất bại, Thánh Tông suýt nữa bị diệt, cuối cùng Lâm sư thúc ngăn con sóng dữ, lật tay một cái trấn áp tất cả kẻ địch, thực lực ấy là khủng bố cỡ nào kia chứ.

Ở trong Thánh Tông, uy vọng của Lâm Phàm như mặt trời ban trưa.

....

Vô Danh phong.

Diệt Cùng Kỳ đã bế quan một tháng. Công pháp thần bí Bất Tử Bất Diệt để hần vừa bước vào cảnh giới Đại Thiên Vị đã có hai dây chuyền quy tắc, càng để hần muốn bế quan thừa thắng xông lên.

Một tháng đi qua, Lâm Phàm cũng đã đột phá tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Có Ngô đồng thần thụ, mỗi thời mỗi khắc đều tự tăng exp, có thể nói là Lâm Phàm nằm ngủ cũng thăng cấp. Không qua bao lâu nữa, hần tuyệt đối sẽ tiến vào cảnh giới Đại Thiên Vị.

Lúc này, Gà Con chạy từ bên ngoài vào, Chỉ Kiêu theo phía sau, cười khanh khách, rất là vui vẻ.

Sư phụ, Gà Con cứ bắt nạt Tiểu Bạch, mỗi lần đều đè Tiểu Bạch lên mặt đất.

Chỉ Kiêu ôm Tiểu Bạch đi vào, mách với Lâm Phàm.

- Ô ó ó.

Gà Con nhảy lên vai Lâm Phàm, cái đầu không ngừng lắc, tựa như kháng nghị lời này không thật.

Lâm Phàm đang uống trà, nghe vậy phun hết nước trà trong miệng ra, mắt tròn tròn không dám tin nhìn Gà Con, sau đó ánh mắt dần biến thành xem thường.

Súc sinh, nhỏ như vậy cũng không tha!

Tuyệt Vương Sư mặc dù là giống cái, nhưng còn chưa có dậy thì xong, vậy mà "dâm kê" này...

Ài.

Lâm Phàm liếc xéo Gà Con, sau đó đành nói xạo với Chi Kiều rằng đó không phải bắt nạt, mà là chúng đang giao lưu thân thiện.

Thật ra cũng không phải là nói xạo, rõ ràng Gà Con và Tuyết Vương Sur có giao lưu, có điều phương thức hơi bất nhã mà thôi, còn có thêm cả kết hợp.

Chi Kiều sau hiểu được xa như vậy, cũng chỉ gật gật đầu.

Mà Tuyết Vương Sur thì co rúc trong ngực Chi Kiều, cặp mắt kia khi nhìn về Gà Con lại tràn ngập sợ hãi.

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của Tuyết Vương Sur, chỉ biết thở dài. Đây là súc sinh đến cỡ nào a, nhìn xem làm con nhà người ta sợ đến như vậy.

Gà Con nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phàm thì vội vàng quay đầu sang một bên, sau đó nhảy từ trên vai Lâm Phàm xuống đất, chạy ra ngoài.

- Sur phụ, con muốn ra ngoài chơi với Tiểu Bạch.

Chi Kiều thấy Gà Con đã chạy mất, chuẩn bị đi tìm Cung Băng Dạ chơi đùa.

- Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu. Một tháng đã trôi qua, cũng là thời điểm khởi hành đi Cửu Tiêu Tông. Hắn nhận được tin từ Tân Phong, rằng Tân Phong huynh đệ chuẩn bị chính thức trở thành tông chủ tân nhiệm của Cửu Tiêu Tông. Chuyện lớn bậc này, đương nhiên hắn phải tới dự, hơn nữa còn mang theo đại lễ.

Chi Kiều rời đi, Diệt Cùng Kỳ lại tới ở bên ngoài.

- Tông chủ, đệ tử tu vi trì trệ không tiến, muốn ra ngoài lịch lãm một phen.

Diệt Cùng Kỳ nói.

Lâm Phàm cẩn thận quan sát Diệt Cùng Kỳ, không khỏi cảm thán, quả thật là nhân tài a.

Hiện giờ tuy vẫn là cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, nhưng khí tức trên người Diệt Cùng Kỳ lại hùng hậu vô cùng, chỉ sợ đã là tồn tại vô địch trong cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai.

Đối với việc Diệt Cùng Kỳ đi ra ngoài lịch lãm, Lâm Phàm tự nhiên không có cự tuyệt. Theo Lâm Phàm, sau này chiến lực cao nhất Thánh Ma Tông, trừ mình ra, chính là Diệt Cùng Kỳ rồi.

Hôm sau.

Diệt Cùng Kỳ đi trước Lâm Phàm một bước, mà Lâm Phàm còn tới chỗ tông chủ, muốn mượn một chiến thuyền.

Yến Hồng Vũ vừa thấy Lâm Phàm thì tâm tình đang tốt đẹp biến thành xám xịt, nhất là khi nghe hắn nói muốn mượn chiến thuyền, lại càng hô hấp dồn dập như muốn hôn mê.

Lấy một nửa bảo khổ, hiện giờ còn muốn chiến thuyền.

Yến Hồng Vũ tự nhiên nói không có, nhưng dưới trận thế vừa nấn nỉ ỏi vừa cứng rắn của Lâm Phàm, vẫn đành phải lấy chiếc chiến thuyền yêu quý ra.

- Cho người mượn, nhất định phải trả lại ta.

Yến Hồng Vũ dậm đi dậm lại, nội tâm đau đớn khác thường, rất không nổi.

....

Lúc này, các đệ tử Thánh Tông đột nhiên phát hiện bầu trời tối lại, vội ngẩng đầu lên nhìn, sau đó cùng kinh hô.

Đó là chiến thuyền của tông chủ.

Lâm Phàm đứng trên chiến thuyền, rất hài lòng với bộ dạng tổng thể màu bạc, rực rỡ chói mắt của nó.

Hơn nữa tốc độ của chiến thuyền này còn nhanh hơn chiến thuyền của các thái thượng trưởng lão nhiều.

Lâm Phàm nhìn đám người hâm mộ phía dưới, sau đó cười lớn một tiếng, đi thôi.

Phù văn trên thuyền lóe lên, nổ vang một tiếng, biến mất ở cuối chân trời.

....

Ha ha...

Trong hư không vô tận, một chiếc chiến thuyền thật lớn lướt gió bay đi.

Lâm Phàm đứng trên mũi thuyền, nhìn xuống mặt đất phía dưới, cười lớn.

- Bên ngoài mới là thế giới của tiểu gia.

Kế hoạch hiện tại của hắn là đi Cửu Tiêu Tông tặng lễ, sau đó đi thu gom lệnh bài chí tôn, còn có tới vui đùa ở cấm địa của lão câu Thất Thánh.

....

Cửu Tiêu Tông.

Suốt một tháng qua, Cửu Tiêu Tông luôn trong trạng thái nặng nề, có đệ tử còn mất đi hy vọng với tương lai.

Tông chủ chết rồi.

Thái thượng trưởng lão cũng đã chết.

Từng là đệ nhất đại tông vùng cực Tây, Cửu Tiêu Tông giờ triệt để xuống dốc rồi.

Có đệ tử rời khỏi Cửu Tiêu Tông, bọn họ mờ mịt với tương lai, muốn ra ngoài tìm tương lai mới.

Mà có đệ tử thề sống chết ở cạnh Tân Phong, thề nỗ lực trọng chấn Cửu Tiêu Tông.

- Sư huynh, nghi thức lên ngôi tông chủ lập tức sẽ bắt đầu.

Phong Tiểu Linh cất giọng nhắc nhở. Hắn nằm trong nhóm quyết theo Tân Phong. Tuy rằng tương lai có lẽ rất nhấp nhô, nhưng hắn tin tưởng sư huynh nhất định có thể dẫn dắt Cửu Tiêu Tông trở lại đỉnh cao.

- Ừ.

Tân Phong gật gù đầu, tông môn không thể không có người cầm đầu, mà gánh nặng như vậy đặt lên người Tân Phong, để hắn muốn ngạt thở.

Phong Tiểu Linh nhìn sư huynh, có mấy lời giấu ở trong lòng, nhưng lại do do dự dự:

- Sư huynh, kỳ thật tình huống hiện tại dễ có bất ngờ phát sinh vào nghi thức kế vị tông chủ. Theo đệ tử điều tra báo cáo, có rất nhiều tông môn có mưu đồ với Cửu Tiêu Tông.

Tân Phong nhìn phương xa. Đệ nhất đại tông cực Tây, giờ chỉ còn là dĩ vãng, tất cả đã thay đổi rồi.

- Sư đệ, Cửu Tiêu Tông hiện giờ tuy xuống dốc, nhưng vẫn là đại tông, nghi thức kế vị không thể hủy bỏ. Về phần những tông môn kia, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, để bọn họ đến cả đi.

Tân Phong nghiêm túc nói.

- Thế nhưng sư huynh, dựa vào quan hệ của huynh với Lâm sư huynh, nếu Thánh Tông đến chống đỡ, có lẽ chúng ta...

Phong Tiểu Linh luôn nghĩ tới điều này.

Tân Phong lắc lắc đầu:

- Sư đệ, đệ phải nhớ cho kỹ, Cửu Tiêu Tông chúng ta còn thiếu Thánh Tông nhiều lắm, nhiều lắm.

Phong Tiểu Linh không biết nên nói cái gì, cuối cùng cũng chỉ có thể gật gù đầu. Hắn biết sư huynh nghĩ gì, cũng hiểu được sư huynh tại sao lại làm vậy, chỉ là tình huống hiện giờ...

- Người các tông khác thế nào rồi?

Tân Phong hỏi.

- Đã lục tục đến rồi.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ

Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Chúng ta tới chia phần

oOo

Cửa sơn môn Cửu Tiêu Tông.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông đang bận rộn tiếp đãi các tông môn khác. Mỗi một tông môn ở cực Tây đều có mặt.

- Sư huynh, đệ có chút khẩn trương.

Cửa sơn môn, một đệ tử làm công tác nghênh đón căng thẳng nói.

Hắn đã từng làm công việc này nhiều lần, thế nhưng hiện giờ Cửu Tiêu Tông không còn là Cửu Tiêu Tông lúc trước, không có cường đại như ngày xưa nữa rồi.

- Sư đệ, chớ khẩn trương, xuất ra khí thế của chúng ta là được.

Đệ tử bên cạnh nói.

Lúc này, một đội nhân mã xuất hiện ở cửa sơn môn Cửu Tiêu Tông.

- Tông chủ Hồng Vân Tông dẫn theo đệ tử đến, chúc mừng Tân tông chủ thượng vị, quà mừng là... Một Chu Quả mười năm.

Khi có các tông môn tiến đến, đệ tử nghênh đón sẽ hô thông báo, và đọc to quà mừng.

Thế nhưng giờ nhìn thấy quà mừng, nội tâm hắn cũng run rẩy.

Đây căn bản không phải đến chúc mừng, mà là đến làm cho nhục nhã.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng quanh cửa sơn môn, nghe thông báo như thế, sắc mặt của từng người đều cực kỳ khó coi.

- Sao? Đây chính là đạo đãi khách của Cửu Tiêu Tông các người sao? Chúc mừng cũng chúc mừng rồi, lễ cũng đưa rồi, cứ để chúng ta đứng cửa hay sao?

Tông chủ Hồng Vân Tông không vui nói.

Mà những đệ tử Hồng Vân Tông kia cũng bắt đầu oán trách.

- Hừ, điều thế này rồi, còn hung hăng càn quấy.

- Cửu Tiêu Tông lễ nào vẫn coi mình là đại tông sao, chúng ta tới đã là quá cho mặt mũi rồi.

....

Những đệ tử Cửu Tiêu Tông này nghe những lời đó, giận đến sôi gan, Cửu Tiêu Tông đã khi nào chịu nhục nhã đến vậy.

Nhưng nghĩ đến tình trạng hiện giờ của Cửu Tiêu Tông, các đệ tử này cũng chỉ có thể nắm chặt nắm tay, nén giận.

- Hồ tông chủ, xin mời vào trong.

Giờ phút này, một đệ tử từng là thiên kiều của Cửu Tiêu Tông ra mặt nghênh đón.

- Ồm.

Tông chủ Hồng Vân Tông gật gật đầu.

- Người cũng biết làm người đấy.

Đệ tử thiên kiều kia chưa xót cười cười.

Hiện giờ có tổng cộng ba mươi tám tông môn tiến đến, mà Hồng Vân Tông là nhóm cuối cùng.

Bên ngoài đại điện đăng cơ, mỗi tông môn đều có vị trí riêng biệt. Ba mươi tám vị tông chủ chào hỏi rồi chuyện trò với nhau, lớn tiếng giống như chỉ sợ Cửu Tiêu Tông không nghe được.

- Dương tông chủ, ngài đưa cái gì?

- Một rương châu báu.

- Dương tông chủ thật hào phóng, ta tặng một Chu Quả mười năm.

- Ha ha, Hồ tông chủ, khách sáo quá, ta nguyện dùng một rương châu báu, đổi lấy hai Chu Quả mười năm của ngài đây.

- Ha ha, Hồ tông chủ mới là hào phóng, đồ tốt như thế cũng nỡ mang tới. Tông môn chúng ta nghèo, cũng chỉ có thể tặng một ít hoàng kim.

....

Đám tông chủ này không ngừng cười đùa, mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Giống như có những bàn tay vô hình đang không ngừng tát lên mặt bọn họ, để bọn họ rất đau lòng.

Tùng là đại tông, vậy mà luân lạc tới tình trạng này, giống như con cá trên thớt, mặc người chém giết.

Đại Thiên Vị cường giả...

Hôm nay Cửu Tiêu Tông không có ai đạt tới. Một đại tông, trở nên không bằng cả một tiểu tông môn.

Nếu tông chủ cùng các trưởng lão vẫn còn, những kẻ này, ai dám can rở đến vậy...

....

Hồ tông chủ Hồng Vân Tông giờ phút này rất hưởng thụ không khí bây giờ. Trước kia đến Cửu Tiêu Tông đều là mang theo cái đuôi cẩu, vậy cho thật khéo, mà bây giờ thì...

Hồ tông chủ nâng chén trà nhấp một ngụm, rồi tức thì đặt chén xuống, sắc mặt không vui nhìn các đệ tử Cửu Tiêu Tông làm công tác chiêu đãi.

- Đây là trà gì, chưa không chịu nổi. Dùng thứ trà thấp kém này đãi chúng ta, chẳng lẽ là muốn tỏ ý xem thường tông chủ mỗi tông chúng ta sao?

Hồ tông chủ có chút tức giận.

Lão rất quen thuộc với hương vị trà này. Lúc Cửu Tiêu Tông còn cường đại, đều dùng nước trà này để chiêu đãi bọn lão. Thế nhưng xưa đâu như nay, chẳng lẽ vẫn dùng nước trà này tiếp bọn lão sao?

- Hồ tông chủ, đây là loại trà Cửu Tiêu Tông chúng ta luôn sử dụng.

Một đệ tử nhũ mây, tiến lên nói.

Mà vừa lúc này, một gã đệ tử đứng ở phía sau Hồ tông chủ đột nhiên tiến lên, vung tay tát lên mặt đệ tử Cửu Tiêu Tông kia.

- Hừ, tông chủ chúng ta nói trà thấp kém tức là thấp kém, còn không nhanh đi lấy trà tốt nhất ra.

Đệ tử trúng một cái tát kia giờ phút này sắc mặt phẫn nộ, muốn xông lên trước đánh đối phương một trận.

Chuyện nhục nhã thế này, Cửu Tiêu Tông đã khi nào gặp phải?

Đám tông chủ các tông thì lại ngồi im, lìm dim mắt, trong lòng cười lạnh, muốn xem Cửu Tiêu Tông sẽ làm thế nào.

Nếu không thể nhẫn nhịn, trực tiếp đánh nhau, đó chính là hợp với tâm nguyện của bọn lão.

Châm ngòi thị phi, trực tiếp cướp tông, chia đều tài nguyên khổng lồ của Cửu Tiêu Tông.

- Ngươi...

Đệ tử Cửu Tiêu Tông kia vừa muốn nói gì đó, lại bị một người chặn lại.

- Sư huynh...

- Đệ lui ra, chuẩn bị trà tốt nhất cho các tông chủ, nơi này giao cho ta.

Ngô Hạo phân phó nói.

Đệ tử kia trong lòng rất không phục, nhưng cũng chỉ có thể gật gật đầu.

- Hồ tông chủ, các vị tông chủ, thật xin lỗi, chiều dài không chu toàn, ta đã cho người chuẩn bị trà mới rồi.

Ngô Hạo ôm quyền nói với đám tông chủ.

Ngô Hạo từng cũng cao ngạo vô cùng, nhưng Cửu Tiêu Tông hiện giờ không giống lúc xưa. Vì để cho Cửu Tiêu Tông có thể an toàn truyền thừa tiếp, hắn đành phải buông bỏ tôn nghiêm cao ngạo.

- Ha ha, tốt, người rất hiểu cách làm người đấy. Chúng ta sẽ không chấp nhặt với chuyện này. Đã không còn sớm, tông chủ tân nhiệm sao còn chưa tới?

Hồ tông chủ cười, khoát tay áo nói.

- Đợi lát nữa tông chủ sẽ đến.

Ngô Hạo nói, sau đó nhìn thoáng qua đám người đang ngồi, chậm rãi thối lui. Nơi này ba mươi tám tông chủ, mỗi kẻ đều là hạng tâm địa độc ác.

Mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông, tuy vô cùng giận dữ với thái độ của đám người từ cao đến thấp này, thế nhưng chỉ có thể tự nhắc mình nhất định phải nhịn, bằng không sẽ mang tới phiền toái cho tông chủ.

- Tông chủ đến...

Lúc này, Tân Phong từ đằng xa đi tới. Đám tông chủ của ba mươi tám tông nghe thấy thông báo, đều nhìn lại bằng ánh mắt ý vị sâu xa.

Bọn lão không hề đứng lên, vẫn ngồi im chỗ cũ.

Đám đệ tử của ba mươi tám tông thì tiếp tục trao đổi âm ỉ, âm thanh ồn ã đến chói tai.

- Đây là tông chủ tân nhiệm của Cửu Tiêu Tông sao?

- Ta biết hắn, đó là đệ nhất thiên kiều Cửu Tiêu Tông.

- Ha ha, xem ra Cửu Tiêu Tông thật sự xuống dốc rồi. Người này tuy rằng là đệ nhất thiên kiều Cửu Tiêu Tông, nhưng thực lực sao có thể bằng tông chủ của chúng ta, thậm chí trưởng lão của chúng ta cũng có thể nghiền ép đối phương.

....

Đệ tử Cửu Tiêu Tông xung quanh xiết chặt nắm tay, nội tâm tràn ngập phẫn nộ cùng không cam lòng.

Phong Tiểu Linh đi sau Tân Phong. Đối với tình huống trước mắt, hắn không vui, nhưng cũng đã dự đoán được.

Tân Phong bình tĩnh nhìn tất cả, không hề để trong lòng, sau đó đi lên vị trí chủ vị, ôm quyền chào mọi người.

- Đa tạ các vị đến cổ vũ, tại hạ Tân Phong, hôm nay đăng cơ tông chủ Cửu Tiêu Tông.

Tông chủ ba mươi tám tông liếc nhìn nhau một cái, cũng thoáng nghiêng người, ôm quyền, nói mấy lời khách sáo. Thế nhưng lần này bọn lão tới không phải là để cổ vũ hay nói nhảm, mà là có mục đích.

Tân Phong ngồi xuống ghế, không nói gì, không khí hiện trường bỗng trở nên tĩnh lặng.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng cả sau Tân Phong. Bọn họ biết, hôm nay chỉ sợ không dễ dàng vượt qua.

Lúc này, Hồ tông chủ Hồng Vân Tông cười một tiếng:

- Cửu Tiêu Tông hiện giờ gặp đại biến, bọn ta cũng cực kỳ tiếc nuối...

Đám tông chủ khác nghe Hồ tông chủ mở miệng thì ngồi thẳng người cả lên, bọn lão biết chuyện quan trọng tới rồi.

- Bất quá, mọi người chúng ta đã thương lượng, nhất trí cho ra một kết quả, mời Tân tông chủ nghe một chút.

Hồ tông chủ nói.

Ngón tay của Tân Phong run lên, nhưng mặt vẫn cười, nói:

- Hồ tông chủ, mời nói.

Hồ tông chủ ho nhẹ một tiếng, sau đó nhìn quanh một vòng, nói thẳng:

- Cửu Tiêu Tông cực thịnh một thời, chiếm đoạt rất nhiều địa bàn. Những địa bàn này vốn là của ba mươi tám tông chúng ta. Để công bình, chúng ta đề nghị, Tân tông chủ trả lại những địa bàn này cho chúng ta.

- Đúng vậy.

- Phần lớn địa bàn Cửu Tiêu Tông đều là cướp từ trong tay chúng ta, hiện giờ cũng đã đến lúc nên trả lại rồi.

Giờ phút này tông chủ ba mươi tám tông đều gật đầu phụ họa nói.

Mặt Tân Phong hơi đỏ sẫm, sau đó cổ trắn định cười:

- Các vị tông chủ, ta chưa rõ ý của các vị. Cửu Tiêu Tông khi nào thì đoạt địa bàn của các vị chứ, những nơi đó đều là do các tiền bối truyền thừa xuống...

Hồ tông chủ trực tiếp khoát tay áo, ngắt lời Tân Phong. Sau đó, mặt lão lạnh băng, không muốn vòng vo nữa, nói lớn:

- Tân tông chủ, lần này tiến tới, mục đích của chúng ta là thương lượng hòa bình với ngươi. Nếu ngươi cứ khư khư cố chấp, ba mươi tám tông chúng ta không ngại khai chiến với Cửu Tiêu Tông, ngươi nên nghĩ cho kỹ.

- Vậy xin hỏi, địa bàn theo lời Hồ tông chủ là nơi nào?

Tân Phong giấu bàn tay trong áo, nắm thật chặt.

- Núi Hải Liệt là của Hồng Vân Tông chúng ta.

Hồ tông chủ sớm đã nghĩ kỹ, lại nói:

- Cửu Tiêu Tông chiếm núi Hải Liệt mấy ngàn năm, khiến Hồng Vân Tông chúng ta tổn thất không ít. Nếu Tân tông chủ muốn tiếp tục ở chung hòa bình, vậy phải bồi thường trăm món trân bảo.

- Còn các vị kia?

Tân Phong bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng đã dâng lửa giận ngút trời.

Sau đó đám tông môn kia nói yêu cầu của mình ra.

Tới khi người cuối cùng nói xong, mặt các đệ tử Cửu Tiêu Tông đỏ rần, không phải hưng phấn, mà là phẫn nộ.

Tân Phong giờ phút này đứng lên, nhìn chằm chằm đám người kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Các ngươi là muốn xẻ thịt Cửu Tiêu Tông sao?

Tân Phong đã dự tính sẽ có tổn thất, cũng chuẩn bị sẵn một chút, nhưng không ngờ ba mươi tám tông này quá phẫn đến vậy.

- Cũng không thể nói như vậy, chúng ta chỉ muốn lấy lại vật của mình mà thôi.

Hồ tông chủ nói.

- Đúng vậy.

- Là lúc nên trả lại rồi.

....

Mỗi gã tông chủ đều gật đầu nói.

- Điều đó không có khả năng.

Tân Phong gằn giọng.

Hồ tông chủ liếc mắt nhìn Tân Phong, sau đó cười lạnh một tiếng, đứng lên:

- Có khả năng hay không, đã không tới lượt ngươi nói rồi.

- Đúng vậy, nếu Cửu Tiêu Tông không trả địa bàn, ba mươi tám tông môn chúng ta sẽ tạo thành liên minh, diệt trừ Cửu Tiêu Tông khỏi cực Tây này.

Giờ khắc này, đám tông chủ ba mươi tám tông toàn bộ đứng lên.

Tân Phong hít sâu một hơi.

- Ở kia, mọi người nhìn, có một chiến thuyền tới.

Lúc này, bỗng có một gã đệ tử chỉ về bầu trời phía xa hô.

Mọi người vội liếc nhìn ra, không khỏi hít một hơi lạnh, chiến thuyền thật là lớn.

Đám tông chủ ba mươi tám tông đưa mắt nhìn nhau, không phải là có thêm ai đến phân một chén canh chứ?

Tân Phong đứng im tại chỗ, tay nắm chặt đến run rẩy. Chẳng lẽ Cửu Tiêu Tông hôm nay sẽ thành dê béo, bị bọn người này xẻ thịt sao?

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng cúi đầu, trong nội tâm đã bị khuấy nhục chiếm cứ, đây là sỉ nhục không thể rửa sạch...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272: Đây là đãi ngộ gì?

oOo

Một chiếc chiến thuyền, làm lòng người căng thẳng.

Đối với đám tông chủ ba mươi tám tông, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Bọn lão đã thương lượng xong xuôi, phân chia công bằng, nếu Cửu Tiêu Tông không đồng ý, thì bọn lão không ngại xóa tên Cửu Tiêu Tông.

Mà bây giờ lại có một thế lực không rõ đến, trong mắt bọn lão, nhất định là muốn dây máu ăn phần.

Nếu chỉ là một tông môn bình thường, bọn lão có lẽ không thèm nhìn.

Nhưng nhìn độ lớn của chiến thuyền kia, chỉ sợ không phải một tiểu tông môn.

....

Lâm Phàm đứng trên thuyền nhìn xuống.

Chiếc thuyền này của tông chủ quả là đồ tốt, vài ngày đã đến vùng đất cực Tây. Nhưng đương nhiên không thể so với côn bằng.

Có điều cái giá để gọi được côn bằng cũng làm đau lòng người a.

- O, bắt đầu rồi sao?

Lâm Phàm nhìn thấy khu vực đại diện của Cửu Tiêu Tông vô cùng náo nhiệt, có rất đông người đang tụ hội cùng một chỗ.

....

- Sư huynh, nhìn một chút, quên đi.

Giờ phút này, Phong Tiểu Linh ghé tai Tân Phong, nói nhỏ.

Hiện giờ một đám tông môn kia đều đang như hổ rình mồi, nếu thật sự khai chiến, sợ là Cửu Tiêu Tông sẽ phải xóa tên.

Tân Phong không nói gì. Hắn còn hiểu điều này rõ hơn bất kỳ ai khác. Ngắm lại Cửu Tiêu Tông một thời cực thịnh, giờ biến thành như vậy, thật sự là quá

bi ai.

....

Lúc này, chiến thuyền kia đã neo lơ lửng trên không trung Cửu Tiêu Tông. Đệ tử Cửu Tiêu Tông trợn mắt há hốc mồm, một chiếc chiến thuyền thật lớn, thật chói mắt.

Đệ tử ba mươi tám tông cũng hâm mộ nhìn. Chiến thuyền to lớn như vậy, tông môn của bọn hắn đã khi nào có nổi chứ.

Ba mươi tám tông chủ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Đây rốt cuộc là tông môn cỡ nào?

Chiến thuyền này có màu bạc trắng, không khắc bất kỳ dấu hiệu nào. Yên Hồng Vũ làm người khiêm tốn, cho nên khi xuất môn ra ngoài rất ít dùng tới nó, khiến không mấy người nhận ra được lai lịch chiến thuyền này.

- Tân Phong huynh, huynh làm thế này là không đúng tí nào, thượng vị cũng không báo, nếu không phải huynh đệ ta nghe được tin tức, còn mặt dày tự đến, sợ là không dự được ngày vui của huynh rồi.

Một bóng người từ trên chiến thuyền hạ xuống.

Tân Phong nhìn rõ người đến, mày giãn ra, sau đó lập tức tiến lên.

Sắc mặt đám tông chủ ba mươi tám tông đại biến. Bọn lão không ngờ người tới là bằng hữu của Tân Phong. Nhưng dù là thế thì cũng không thể gây trở ngại tới kế hoạch của bọn lão.

Còn các đệ tử Cửu Tiêu Tông, những người nhận ra được người tới là ai thì đều hưng phấn không thôi.

- A, Lâm sư huynh tới rồi.

- Ha ha, là Lâm sư huynh. Không được, ta phải nhanh chóng đi chuẩn bị nước trà tốt nhất.

- Nhanh đi, nhanh đi, Lâm sư huynh tới rồi, đám tông môn kia còn dám làm càn sao?

Phong Tiểu Linh thờ phào một hơi. Hắn luôn muốn sư huynh mời Lâm sư huynh tới, nhưng Tân Phong không đồng ý. Giờ Lâm sư huynh tới rồi, Cửu Tiêu Tông còn có hy vọng.

- Lâm huynh, sao huynh lại tới đây?

Tân Phong thấy Lâm Phạm đến, tự nhiên cũng rất vui mừng, nhưng lại có chút nghi hoặc, không biết vì sao Lâm huynh lại đến.

- Sao, không chào đón hả? Ái chà, rất phong cách, đây là trang phục tông chủ hả? Không phải là huynh đệ ta đã nói rồi sao, nghi thức thượng vị của huynh mà lại không báo cho ta một tiếng, ta có chút tức giận đây.

Lâm Phạm nhìn Tân Phong mặc một thân trang phục tông chủ, trong lòng cũng rất cao hứng. Ít nhất Cửu Tiêu Tông sẽ không bị rơi xuống nữa.

- Lâm huynh, kỳ thật chỉ là một việc nhỏ thôi mà. Đến đến, mau tới ngồi xuống.

Tân Phong vội kéo Lâm Phạm đi vào trong.

Phong Tiểu Linh tay mắt lanh lẹ, lập tức lấy thêm một cái ghế, rồi đặt cạnh vị trí tông chủ.

Tại sao đặt ở đó? Hỏi thừa, Lâm sư huynh là người thế nào chứ? Đây chính là cao thủ cực mạnh a.

Một ít đệ tử Cửu Tiêu Tông lại có chút nghi ngờ.

- Sư huynh, Lâm sư huynh là ai vậy? Sao hắn có thể ngồi cạnh tông chủ?

Đệ tử này tu vi tương đối thấp, không rõ một số chuyện.

- Im lặng mà nhìn, đừng nói nữa. Ta cho đệ biết một câu, hôm nay có Lâm sư huynh tới, đám tông chủ kia lát nữa liền thảm rồi.

- Hả? Sư huynh nói thật hay giả vậy? Ba mươi tám tông chủ kia đều là cao thủ Đại Thiên Vị đấy...

Đệ tử kia lại lên tiếng, không hiểu gì cả.

- Ha ha, cao thủ Đại Thiên Vị sao? Được rồi, không nói nhảm với đệ nữa, ta phải đi mang bánh ngọt tới cho Lâm sư huynh, sư đệ vừa mới chạy đi pha trà có khi không nhớ đến khoản này đâu.

- Sư huynh...

Đệ tử kia mặt phát mống, lại nhìn các sư huynh ở chung quanh, đầu óc loạn cả lên. Vừa rồi mọi người còn đang rất phẫn nộ, sao hiện tại lại cùng cười toe toét thế này?

Đám tông chủ ba mươi tám tông giờ phút này từng người kinh ngạc vạn phần, nhìn cái người ngồi cạnh Tân Phong kia, không biết người này rốt cuộc là ai. Mà một màn sau đó lại càng khiến bọn lão ngạc nhiên đến ngây người.

Những đệ tử Cửu Tiêu Tông này làm sao vậy? Tự nhiên lại nhiệt tình đến thế?

- Lâm sư huynh, đây là loại trà tốt nhất của Cửu Tiêu Tông chúng ta.

Một đệ tử cẩn thận bưng một ly trà, đi từ đằng xa tới, sau đó cung kính đặt trên mặt bàn, còn lấy một chiếc khăn tay lau sạch nước trà đọng trên chén.

- Lâm sư huynh, đây là bánh ngọt.

- Lâm sư huynh, vai huynh có bị mỏi không, đệ đệ xoa bóp cho huynh nhé?

- Lâm sư huynh đường xa tới, hay là để đệ lấy nước ngâm chân cho huynh.

- Lâm sư huynh...

....

Nhóm người ba mươi tám tông đều tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt. Đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Người này rốt cuộc là vị đại gia nào, lại khiến đám đệ tử Cửu Tiêu Tông này xum xoe như vậy?

Ngắm lại đãi ngộ của mình, lại nhìn đãi ngộ của đối phương, quả thực là một trời một vực.

Đám người ba mươi tám tông triệt để nổi giận, đây còn không phải là khinh thường bọn hắn sao?

....

Lúc này Lâm Phàm cũng chẳng hiểu gì cả, mọi người quanh hắn sao cứ loạn cả lên.

- Được rồi, được rồi, mọi người hôm nay làm sao vậy, nhiệt tình quá, khiến bản sư huynh có chút không quen.

Lâm Phàm cười nói.

Tân Phong đứng một bên nhìn, cũng bất đắc dĩ cười cười, trong lòng không khỏi có một chút ghen tị. Hắn cũng không có đãi ngộ bậc này, không ngờ Lâm huynh vừa đến đã khiến những đệ tử này như con rể nhìn thấy bố vợ.

Lâm Phàm nâng chung trà lên, nhấp một ngụm:

- Tân huynh, nghi thức thượng vị của huynh long trọng thật, không ngờ có nhiều người tới như vậy. Huynh giới thiệu một chút đi..

Tân Phong đang định giới thiệu, lại đã thấy đám tông chủ ba mươi tám tông liếc nhau một cái, sau đó gật gật đầu.

- Không cần giới thiệu. Chúng ta chỉ hỏi một câu, điều kiện vừa rồi của chúng ta, ngươi có đáp ứng hay không?

Giờ khắc này, mọi người đồng loạt nhìn về phía Tân Phong.

Mà Lâm Phàm thì nhìn ung dung cắn một miếng bánh ngọt, khóe miệng nở một nụ cười khác thường.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 273: Tất cả là hiểu lầm, chúng ta đến để chúc mừng

oOo

Tân Phong nhìn tông chủ của mỗi một tông, sau đó hít sâu một hơi, nói thẳng:

- Ta không đáp ứng.

Đám tông chủ ba mươi tám tông vừa nghe lời này, lửa giận trong lòng bốc lên cực hạn. Về phần kẻ nửa đường xuất hiện kia, bọn lão không biết thực lực đối phương, nhưng hiện giờ tông chủ của ba mươi tám tông cùng ở một chỗ, chỉ một mình hắn có thể nhấc lên sóng gió gì?

- Tốt, Cửu Tiêu Tông không hồ là Cửu Tiêu Tông. Ta hy vọng đến ngày tông bị diệt, ngươi đừng có hối hận.

Hồ tông chủ Hồng Vân Tông lạnh lùng nói. Nếu đàm phán không thành, vậy thì để đao thương giải quyết đi.

- Ai có thể nói cho ta biết, chuyện gì đang xảy ra được không?

Lúc này, Lâm Phàm mở miệng, đồng thời dùng ánh mắt nhìn một người chết mà nhìn về Hồ tông chủ.

- Lâm sư huynh, bọn chúng muốn phân chia tông môn của chúng ta.

- Bọn chúng thật sự quá đáng, muốn Cửu Tiêu Tông phân địa bàn cho chúng, bằng không sẽ diệt Cửu Tiêu Tông.

....

Có Lâm Phàm tại đây, các đệ tử Cửu Tiêu Tông vội mở miệng khóc lóc kẻ lẽ.

Lâm Phàm đứng dậy, bỏ tọt miếng bánh đang ăn dở vào miệng, sau đó cười nói:

- Hôm nay là ngày vui, huynh đệ của ta thượng vị, đám các ngươi vô lễ đã không chấp nhận được, lại còn muốn diệt tông, để cho ta rất là khó chịu.

Hồ tông chủ nhìn Lâm Phàm, cười lạnh:

- Đây là việc của ba mươi tám tông chúng ta và Cửu Tiêu Tông, không liên quan đến ngươi.

Hồ tông chủ cố ý nói lớn bốn chữ "ba mươi tám tông", tựa như đang cảnh cáo Lâm Phàm, tốt nhất suy nghĩ cho kỹ.

Gộp ba mươi tám tông, cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn không ít, đây cũng chính là chiến lực đỉnh cao. Hiện tại không ai không biết, ở Đông Linh châu, cảnh giới đỉnh phong là Đại Thiên Vị đại viên mãn, sâu hơn thì tính đến số lượng đây chuyển quy tắc ngưng tụ được.

Mà đám đỉnh cao của cả ba mươi tám tông họp cùng một chỗ, đó chính là một sức mạnh kinh khủng. Chớ nói Cửu Tiêu Tông bây giờ, cho dù Cửu Tiêu Tông trong quá khứ, muốn diệt bọn hắn cũng phải trả một cái giá lớn.

- Lâm huynh...

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, muốn nói cái gì đó. Thế nhưng Lâm Phàm lại khoát tay áo, ngăn lời hắn lại.

Giờ phút này, các đệ tử Cửu Tiêu Tông đều chờ mong nhìn Lâm sư huynh.

- Tốt, đã như vậy, ta cũng không nói thêm gì nữa. Ba mươi tám tông các ngươi cùng lên đi.

Lâm Phàm hơi ngoắc ngoắc ngón tay.

Đám người ba mươi tám tông biến sắc:

- Ngươi có ý gì?

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Không có ý gì, các ngươi đã muốn diệt Cửu Tiêu Tông, vậy hôm nay ta diệt các ngươi, tránh phiền toái về sau.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ không gian lặng ngắt như tờ.

Bọn hắn vừa nghe được cái gì?

Kẻ này dám nói muốn một mình diệt ba mươi tám tông bọn hắn... Chuyện hài hước gì đây?

Mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông thì lại phấn chấn đến mức không biết nên nói gì.

Ở trong mắt bọn họ, Lâm sư huynh thật quá khí phách rồi.

- Ngươi là ai? Ngươi có biết những lời này đại biểu cho cái gì không?

Hồ tông chủ lạnh lùng nói. Lão cho rằng người trước mắt này quá làm càn, hoàn toàn không để bọn lão vào mắt.

Đám tông chủ ba mươi tám tông cũng cười dài khinh thường, không một ai tin câu của Lâm Phàm là thật.

Mặt Lâm Phàm đánh lại, vẻ mặt vừa xong đã biến mất, ánh mắt như xỏ xuyên thiên địa, một cỗ khí tức cường đại chợt bộc phát ra.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay ta muốn tiêu diệt các ngươi. Các ngươi có ý kiến gì không?

Lâm Phàm vung ống tay áo, giống như tuyết thế bá chủ coi khinh chúng sinh.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông thấy một màn như vậy thì cả đám đều ngây dại. Khí phách, thật sự là quá khí phách!

Một ít đệ tử Cửu Tiêu Tông còn không biết gì về Lâm Phàm, nhưng giờ nghe được những lời này, mắt cũng sáng lên, rồi vội ghé tai các sư huynh hỏi về vị Lâm sư huynh này.

- Làm càn, để bản tọa xem ngươi có thực lực gì mà mạnh miệng như vậy.

Đúng lúc này, một gã tông chủ quát lớn, đánh một chuông về phía Lâm Phàm.

Những tông chủ còn lại đứng im tại chỗ. Bọn lão muốn nhìn xem người này đến cùng là có bản sự gì.

Tên tông chủ kia có thực lực Đại Thiên Vị đại viên mãn, một chuông kia khí thế bất phàm, xuyên qua tầng tầng hư không mà đánh tới trước mặt Lâm Phàm.

Đám tông chủ nhìn thấy vậy, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Kẻ này quả thực là điên rồi, một chuông đã tới gần còn không kịp phản ứng, xem ra chỉ là một phế vật.

Nhưng đúng lúc này, một màn khiến bọn lão trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Chỉ thấy Lâm Phàm không thèm cả liếc đối phương, khẽ nâng tay phải, đánh ra một chuông.

Tức thì một luồng khí thế cường đại bộc phát ra. Một bàn tay khổng lồ xuất hiện, ép hư không không ngừng nổ tung, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Sao có thể chứ...

Giờ khắc này, đám tông chủ kia trợn tròn mắt.

Bọn lão không ngờ sự tình sẽ phát sinh biến hóa như thế.

Chỉ một chuông đánh bay Vương tông chủ, sống chết không rõ.

Tất cả nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác một cơn gió lạnh thổi tới sau lưng.

Người trước mắt này tuyệt đối không đơn giản.

Thế nhưng người này rốt cuộc là ai?

Vương tông chủ có cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, ngưng tụ sáu dây chuyền quy tắc, lại bị đánh bại dễ dàng như vậy...

"Đinh, chúc mừng đánh chết Đại Thiên Vị đại viên mãn Vương Kiến Phong."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng năm triệu."

....

- Ngại quá, hơi quá tay, lỡ đánh chết tông chủ gì gì kia rồi. Đúng rồi, đệ tử của lão cứ việc trở về báo cho tông môn của các ngươi, giết tông chủ các ngươi là Thánh Tông Lâm Phàm, muốn báo thù cứ đến Thánh Tông tìm ta.

Lâm Phàm quay đầu qua, nói với đám đệ tử của Vương tông chủ kia.

Những đệ tử kia, giờ phút này sớm đã trợn tròn mắt, bọn hắn không ngờ tông chủ cứ thế chết rồi.

Mà đám tông chủ còn lại, vừa nghe đến hai chữ "Thánh Tông", sắc mặt tức thì biến đổi.

Thánh Tông?

Bọn lão không ngờ người trước mắt này là người của Thánh Tông.

Không phải Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông phát sinh mâu thuẫn sao? Tình huống hiện tại rốt cuộc là thế nào?

- Người... người...

Hồ tông chủ chỉ Lâm Phàm, không biết nên nói cái gì.

- Còn ai không phục? Ta cho các ngươi thời gian, thoải mái về tông môn triệu tập cao thủ, hoặc đi mời người giúp đỡ. Ta sẽ ở Cửu Tiêu Tông ba ngày, nếu ba ngày sau các ngươi không đến, ta đi diệt tông.

Lâm Phàm bá đạo nói.

Mấy lời này đương nhiên là dọa người. Với Cánh Tay Tuyên Cổ, hắn có thực lực ấy, nhưng hắn không muốn giết chóc bừa bãi như vậy, cũng không rảnh làm vậy. Chẳng qua hắn vừa nhìn đã rõ, đám tông chủ này đều là những kẻ nhát gan.

Quả nhiên, Lâm Phàm vừa nói xong, sắc mặt mỗi gã tông chủ đều biến đổi, nội tâm kinh hoàng.

- Đây... Đây là hiểu lầm, là hiểu lầm..

Hồ tông chủ lúc trước còn đang vênh mặt lên trời, giờ mặt tái đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm, lùi về sau mấy bước.

Phảng phất như là bị ánh mắt bá đạo kia của Lâm Phàm dọa sợ.

Bên phía Cửu Tiêu Tông lại trái ngược, lúc này mọi người đều sôi trào nhiệt huyết.

Một câu vừa rồi, thật sự quá bá đạo.

Cho đám người kia ba ngày, thoải mái gọi cao thủ, nếu không đến, liền tự mình tới cửa diệt tông!

Bọn họ chưa từng nghe có người dám nói như vậy.

....

- Hiểu lầm? Vậy hôm nay các người tới đây làm gì?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Chúng ta đến để chúc mừng..

Da mặt của đám Hồ tông chủ như được độn thêm hàng chục lớp dày, lập tức nói.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274: Ai so với ai tàn nhẫn hơn

oOo

- Chúc mừng? Ta thấy không giống nha?

Lâm Phàm nheo mắt, sau đó nhìn về phía Cửu Tiêu Tông.

- Những người này mang gì tới chúc mừng? Đọc lên cho ta.

Đám tông chủ kia nghe vậy thì mặt biến sắc.

Bọn lão không ngờ đối phương sẽ hỏi chuyện này.

Nhất là tông chủ đưa tới một rương hoàng kim, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nếu biết trước như vậy, coi như cho lão mười lá gan, cũng không dám đưa tới một rương vàng a.

Đối với người phàm tục, vàng rất quý, nhưng đối với tông môn, thứ này không khác gì phế liệu, không có bất kỳ tác dụng gì cả.

Hồ tông chủ đỡ hơn một chút, ít nhiều gì cũng tặng được một Chu Quả mười năm.

Lúc này, một đệ tử Cửu Tiêu Tông tiến lên, vẻ mặt hưng phấn, nhìn thẳng đám người ba mươi tám tông môn đã trở nên ngoan ngoãn như cún con, cao giọng hô:

- Hồng Vân Tông, một Chu Quả mười năm.

- Hỏa Đạo Tông, một rương hoàng kim.

Hồ tông chủ nghe đọc thấy mình xếp thứ nhất, thầm thở phào, nghĩ rằng một Chu Quả mười năm tuy lễ nhẹ, nhưng có lẽ so sánh với các tông môn kia còn cao cấp hơn.

Thế nhưng tiếp theo lão lại sững sờ, bởi vì đệ tử Cửu Tiêu Tông kia chỉ đọc đúng hai lần.

- Lâm sư huynh, báo xong rồi, cũng chỉ có Hồ tông chủ và Lưu tông chủ tặng quà.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông kia nói.

Hồ tông chủ nghe thế, nhất thời ngây ngốc, sao có thể chứ? Ban nãy nói chuyện, bọn lão còn khoe nhau xem ai tặng lễ vật "hay ho" hơn, sao lại hóa chỉ có lão và Lưu tông chủ đưa lễ?

- Sao? Các vị nói là đến chúc mừng, sao ngay cả lễ vật cũng không có? Có phải là xem thường Cửu Tiêu Tông không vậy?

Lâm Phàm bình thản nói, nhưng đám người ba mươi tám tông lại cảm thấy ớn lạnh trong lòng, nội tâm hết hoảng.

- Không phải, không phải, do chúng ta chưa kịp đưa quà mừng thôi. Lễ vật đã chuẩn bị sẵn nơi này, chỉ đợi buổi lễ kết thúc, chúng ta sẽ tự mình đưa cho Tân tông chủ.

Ba mươi sáu tông chủ vội vàng nói, đồng thời bọn lão cũng thở phào một hơi, nguy hiểm thật, may mà còn chưa tặng quà, bằng không bị kịch rồi.

Vốn bọn lão cho rằng Cửu Tiêu Tông đã như cá nằm trên thớt, sao còn phải đưa lễ.

Ban nãy nói ra lễ vật để so sánh với hai người Hồ tông chủ, chẳng qua đều là nói bậy bạ.

Hiện giờ sự tình chuyển biến, bọn lão lại thầm cảm thấy may mắn vô cùng.

Về phần Hồ tông chủ là Lưu tông chủ, trong mắt bọn lão, hai người này muốn bị kịch.

- À, vậy cũng được, thế còn Hồ tông chủ và Lưu tông chủ là thế nào? Một Chu Quả mười năm, một rương hoàng kim? Đây là đang nhục nhả huynh đệ của ta sao? Không bằng như vậy đi, ta thay các người đưa lễ nhé?

Lâm Phàm nhìn thẳng hai người, nói.

Hồ tông chủ biến sắc, sau đó quay đầu về phía các đệ tử phía sau, quát ầm lên:

- Là ai tặng nhầm đồ hả?

Các đệ tử Hồng Vân Tông đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc có một đệ tử tỉnh ý, lập tức đứng lên khóc lóc kể lễ.

- Tông chủ, là ta đưa nhầm. Ngài để ta lấy Chu Quả vạn năm, ta hoa mắt, lại cầm mười năm. Xin tông chủ người giận.

Hồ tông chủ thấy có đệ tử đứng dậy, trong lòng rất vui mừng, đồng thời nhớ kỹ bộ dáng của đệ tử này, chuẩn bị trở về sẽ khen ngợi. Nhưng nghe được nửa câu sau, Hồ tông chủ thiếu chút nữa phụt máu.

Chu Quả vạn năm?

Vạn năm cái đầu nguoi a...

Chu Quả mười năm không đáng, trăm năm trị giá chút tiền, tới ngàn năm thì nhân lên một ngàn lần, còn vạn năm, bán tông môn đi mới đủ.

Hồ tông chủ không ngừng run rẩy thân mình, nhưng cũng không dám nói thẳng ra, chỉ nháy nháy mắt ra hiệu với tên đệ tử kia, để hắn đừng nói là vạn năm.

Đệ tử kia lại không hiểu ý, tưởng nói thiếu, thẳm cảm khái một câu, tông chủ thật sự đầu tư a.

- Sai rồi, sai rồi...

Đệ tử này lần nữa hô lên.

Hồ tông chủ nghe vậy, thờ phào một cái, không tệ, đủ thông minh.

- Không phải là một Chu Quả vạn năm, là hai.

Hồ tông chủ mới vừa khôi phục bình thường được một chút, nghe được câu này, nhất thời một ngụm máu mạnh mẽ xộc đến miệng, cuối cùng bị lão cố nuốt nuốt.

Hai Chu Quả vạn năm.. Cái này...

- Hồ tông chủ thật là khách khí.

Lâm Phàm mở miệng.

Lâm Phàm biết Chu Quả vạn năm, thứ này rất quý, Thánh Tông cũng có, nhưng chỉ có bốn quả.

Giờ phút này, Hồ tông chủ cảm giác mình sắp chết, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì trả lời:

- Nào có, nào có, đây là việc phải làm.

Đám tông chủ các tông môn khác, thấy Hồ tông chủ bỏ tiền vốn như vậy thì ai nấy đều bối rối.

Hai Chu Quả vạn năm, cái này không phải chuyện đùa.

Chẳng lẽ Hồng Vân Tông định đập nồi bán sắt sao?

- Lưu tông chủ, một rương hoàng kim của ngươi có lẽ...

Lâm Phàm lại đưa mắt nhìn về phía Lưu tông chủ.

Lúc này Lưu tông chủ cũng hoảng hốt, vội xoay người, nhìn đám đệ tử phía sau.

Đã có một tên đệ tử chủ động đứng dậy. Lưu tông chủ cũng vui mừng gật gật đầu.

- Tông chủ, ta nghe lầm, ngài bảo ta mang tới một rương hoàng tinh chi linh, ta lại nghe thành một rương hoàng kim..

- Phụtttt...

Đệ tử này nói chưa xong, Lưu tông chủ đã phun ra một ngụm máu, nếu không phải có đệ tử nhanh tay đỡ được, có lẽ lão đã ngã xuống ngất trên mặt đất.

Lâm Phàm cười lớn:

- Lưu tông chủ, sao ngài lại học máu vậy?

- Ta học máu vì vui vẻ, chúc mừng Tân tông chủ lên ngôi.

Lưu tông chủ vội vàng trả lời, trong lòng thì đã mắng đến mười tám đời tổ tông đệ tử kia, chẳng lẽ kẻ này là gian tế đối phương phái tới sao?

Một rương hoàng tinh chi linh, điều này đại biểu cái gì? Nếu đổi ra bảo khố của Hóa Đạo Tông, đây chính là một phần mười.

- À, vậy thì cảm tạ Lưu tông chủ. Tân Phong huynh hẳn cũng rất biết ơn hai vị tông chủ.

Lâm Phàm cười nói.

- Đúng vậy.

Tân Phong cảm kích nhìn thoáng Lâm Phàm.

Giờ phút này, ba mươi sáu tông chủ còn lại đang điên đầu suy nghĩ nên tặng cái gì. Lễ vật của hai người kia, một cái so với một cái càng nặng, bọn lão nên làm cái gì bây giờ?

Mẹ nó, vốn tới để chia phần, giờ lại phải học máu tặng quà... Biến hóa cũng quá lớn rồi.

Thế nhưng cái người Thánh Tông kia khủng bố dị thường, không phải bọn lão có khả năng đối phó a.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 275: Không tin có thể thử một lần

oOo

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, đám tông chủ ba mươi tám tông hiện giờ thành thật không ít.

Ánh mắt của đệ tử Cửu Tiêu Tông khi nhìn về Lâm Phàm đã hoàn toàn là vẻ sùng bái rồi.

Sau đó, nghi thức thượng vị tiếp tục tiếp hành trong tốt đẹp.

Lâm Phàm ngồi im tại chỗ của mình, không nói gì. Hôm nay là ngày Tân Phong huynh lên ngôi, mọi chuyện đương nhiên giao cho chủ nhà, hần chỉ ngồi trấn áp toàn trường là đủ.

Đám tông chủ kia tuy hiện giờ không dám làm ra chuyện gì, nhưng Lâm Phàm biết, những kẻ này còn suy tính rất nhiều điều.

Nghi thức hoàn thành, Tân Phong muốn mời ba mươi tám tông chủ dùng cơm chiều đãi, có điều đám người này lại uyển chuyển từ chối.

Tân Phong cũng không nói gì thêm, hần hiểu, sau màn trấn lột của Lâm huynh, đám này muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa mới là lạ.

- Tân tông chủ, bảy ngày sau, bốn tông sẽ đưa quà mừng tới.

Hồng Vân Tông, Hồ tông chủ về mặt đau xót nói.

Đám tông chủ còn lại cũng một lời tương tự. Lần này tiền mất tật mang, thực là một loại bi kịch a.

- Xem ra các vị tông chủ đều vội đi về để chuẩn bị lễ vật rồi. Hôm nay là ngày, vui huynh đệ của ta đăng cơ tông chủ, mọi người đều có lễ vật, sao ta lại không có chữ. Hiện các vị đều có mặt, ta xin bêu xấu, dâng lên trước một phần lễ mọn.

Lâm Phàm đứng lên, tươi cười nói.

Đám tông chủ dừng bước, nhìn phía Lâm Phàm, cũng tò mò không biết lễ vật của người này là gì.

- Bảo linh, mở cửa đi, chuẩn bị thu lễ.

Lâm Phàm hô lớn.

Bảo linh trong bảo khố của Cửu Tiêu Tông đang rất suy yếu. Bảo bối cạn kiệt, không còn bảo khí, ngày lão tan biến đã không xa. Mà vừa nghe được tiếng hô, lão mừng rỡ, vội mở rộng cửa bảo khố.

"Rầm..."

Giờ khắc này, cửa lớn luôn đóng kín ở bảo khố Cửu Tiêu Tông mở ra. Bảo linh không thể ra ngoài, chỉ nghe âm thanh tràn ngập khao khát:

- Bảo bối... Bảo bối đâu...

- Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông là hảo hữu nhiều thế hệ, lần này Cửu Tiêu Tông gặp nạn, Thánh Tông tự nhiên không thể mặc kệ, mời quý tông thu lấy phần lễ mọn này.

Lâm Phàm vùng ồng tay áo, bảo bối trong túi chứa đồ ào ào bay ra.

Bảo khí đậm đặc tràn ngập toàn bộ đại điện.

Mọi người nhìn thấy bảo bối chất đồng trước mắt thì đều tròn tròn mắt.

- Điều này sao có thể...

Đám tông chủ ba mươi tám tông triệt để bối rối. Bọn lão không ngờ người này lại xuất ra nhiều bảo bối như vậy.

"Thiên Văn thạch".

"Phong Linh châu".

"Thiên Vị quả".

....

Mỗi món bảo bối trong đồng kia đều là vô giá, nhiều món tông môn bọn lão cũng không có.

- Ha ha... Bảo bối tới rồi..

Bảo lĩnh ngữi được khí tức của bảo bối, mừng rỡ hô lớn, một luồng lực hút mãnh liệt truyền từ trong bảo khố ra, hút lấy những bảo bối này vào.

Đám người Hồ tông chủ đã hoàn toàn ngây ngẩn, cũng tin chắc một điều: Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông căn bản không hề có mâu thuẫn, thậm chí quan hệ còn không tầm thường. Bởi vì những bảo bối này đã ngang với tài sản của tông môn bọn lão, thậm chí còn nhiều hơn.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng khiếp sợ nhìn Lâm Phàm. Bọn họ không ngờ quả mừng của Lâm sư huynh lại lớn đến vậy, thậm chí lớn tới mức bọn họ không dám tưởng tượng.

- Lâm huynh, chuyện này...

Tân Phong không biết phải nói cái gì.

Lâm Phàm khoát tay áo:

- Đạo làm khách thôi mà, không cần nói nhiều, một chút lòng thành. Việc của Cửu Tiêu Tông chính là việc của Thánh Tông.

- Lâm huynh, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ trả lại.

Tân Phong không nói gì thêm, hẩn rõ Cửu Tiêu Tông đang thiếu nhất thứ này.

Ân tình hôm nay, Tân Phong ghi nhớ trong lòng, chỉ cần đợi qua giai đoạn khó khăn, Cửu Tiêu Tông nhất định sẽ toàn lực báo đáp.

- Trả cái rắm, huynh muốn làm xấu mặt ta sao?

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời khó chịu, đây không phải là coi khinh hẩn sao.

Tân Phong cảm kích nhìn Lâm Phàm, không nói gì.

Đám người Hồ tông chủ nhìn một màn trước mắt, không biết có cảm xúc gì.

- Tân tông chủ, vị đại nhân Thánh Tông này, chúng ta cáo từ trước.

Mọi người nói.

Lâm Phàm nhìn đám tông chủ này, mở miệng:

- Các vị chờ một lát, ta còn có một chuyện quên nói.

Đám người dừng bước, không biết đối phương muốn nói gì.

- Vị tông chủ ban nãy bị ta một chưởng đập chết cũng không phải là giết gà dọa khỉ cho các người xem, mà là bản tọa không muốn nặng sát nghiệp, nên mới không đập chết toàn bộ các người ở nơi này. Thế nhưng nếu các người còn dám làm chuyện gì sai lầm, ta cũng không ngại ra tay. Các người nhớ cho kỹ, nếu Cửu Tiêu Tông sau này có chuyện gì xảy ra, bất kể là có phải do các người làm hay không, thì tông môn của các người cũng không cần tồn tại nữa. Các người không tin có thể thử, nhưng đừng trách ta không nói trước.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Đám người Hồ tông chủ sắc mặt như thường, nhưng nếu nói không tức giận trong lòng là giả dối. Lâm Phàm vừa nói lời này, hoàn toàn chính là một cái tát đánh thật mạnh lên mặt của bọn lão.

Nhưng ngấm lại thực lực của Lâm Phàm, còn thực lực của Thánh Tông, dù bọn lão không phục thì cũng chỉ có thể nhịn xuống.

- Đại nhân, chúng ta hiểu.

Đám người Hồ tông chủ trầm mặc một lát, sau đó ôm quyền nói.

- Ủm, hiểu là tốt nhất, vậy không tiến các vị nữa.

Lâm Phàm phát phát tay nói.

Đám người Hồ tông chủ cùng một vẻ mặt như đưa đám rời đi.

Mà sau khi toàn bộ người của ba mươi tám tông rời khỏi, các đệ tử Cửu Tiêu Tông lập tức trở nên điên cuồng, mỗi người đều dùng vẻ mặt sùng bái nhìn lên Lâm sư huynh, còn không ngừng hô "Lâm sư huynh vạn tuế".

- Tân huynh, thật ngại quá, lại đoạt mất nổi bật của huynh.

Lâm Phàm cười to nói.

- Ha ha...

Tân Phong cũng cười lớn.

- Lâm huynh, không cần nói nhiều, sau này huynh chính là huynh đệ duy nhất của Tân Phong ta.

- Sao, chẳng lẽ trước kia còn chưa phải huynh đệ?

Lâm Phàm cười nói.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276: Khách điểm thần kỳ

oOo

Ở Cửu Tiêu Tông hiện giờ, Lâm Phàm chính là nhân vật nóng đến bỏng tay. Đệ tử Cửu Tiêu Tông chỉ cần nhìn thấy Lâm Phàm thì mắt sẽ sáng rực lên như đèn pha.

Lâm Phàm cũng không ngại hưởng thụ sự phục vụ của các đệ tử này, đương nhiên cái gì cũng có chừng mực, không để bọn họ làm chuyện gì quá đáng, nếu không Tân Phong huynh sẽ liều mạng với hấn mất.

- Tân Phong huynh, nhờ huynh lưu ý giúp ta thứ này.

Lúc này Lâm Phàm lấy một mảnh võ lệnh bài chỉ tôn đưa cho Tân Phong.

Lần này ra ngoài, ngoại trừ đến Cửu Tiêu Tông một chuyến, mục đích quan trọng nhất vẫn là tìm kiếm lệnh bài chỉ tôn.

Hiện giờ Lâm Phàm mới có được 2 mảnh của một lệnh bài hoàn chỉnh, muốn đủ các lệnh bài còn lại không biết tới năm nào nữa.

Nghe thấy Lâm huynh có chuyện muốn mình hỗ trợ, Tân Phong tự nhiên muốn làm cho thật tốt. Khi cầm được mảnh lệnh bài kia, Tân Phong ngạc nhiên kêu lên một tiếng, bởi vì thứ này có chút quen mắt.

- Quen sao?

Lâm Phàm vội vàng hỏi.

- Đúng vậy, trước kia theo sư phụ tới Huyền Kiếm Các, các chủ nơi đó cũng đeo thứ này trên người.

Tân Phong nói.

- Huyền Kiếm Các?

Lâm Phàm vừa nghe, cảm thấy quen quen.

Rồi hắn nhớ ra, Huyền Kiếm Các không phải là tông môn của gã pê dê tên Lưu Lăng Phong từng bị mình dạy dỗ sao?

- Huynh chắc chứ?

- Hắn không sai đâu, tuy cái này chỉ là một mảnh nhỏ, nhưng hoa văn bên trên nhìn rất giống với cái lệnh bài hoàn chỉnh của các chủ Huyền Kiếm Các.

Lâm Phàm gật gật đầu, xem ra đã có đường để đi.

- Lâm huynh, thứ này rất quan trọng với huynh sao?

Tân Phong hỏi.

- Ừm, có chút quan trọng.

Lâm Phàm gật đầu.

Đồ chơi này chứa bí mật tại sao Huyền Hoàng giới bị chia làm hai, cũng là biện pháp duy nhất để trở lại Thương Linh châu.

- Tốt, sau này ta sẽ nhắc đề từ chú ý hơn.

Tân Phong ghi nhớ lấy hình dáng và hoa văn của vật này.

- Tân Phong huynh, ta muốn đi rồi. Ta định tới Huyền Kiếm Các xem thử.

- Gấp vậy sao? Sao không ở chơi thêm một thời gian nữa?

Tân Phong vừa nghe, có chút không muốn nói.

- Không được, lần sau ta lại đến.

Lâm Phàm nói.

Tân Phong biết Lâm huynh nhất định là có việc gấp, cũng không cố giữ lại.

Mà trước lúc rời đi, Lâm Phàm lại ngó ý tặng chiếc chiến thuyền mượn của Yến tông chủ cho Tân Phong.

Hiện giờ võ lực cao cấp của Cửu Tiêu Tông đã chết sạch, chiến thuyền cũng không rõ tung tích, Cửu Tiêu Tông muốn phát triển thì nhất định phải có một chiếc chiến thuyền, bằng không đi đâu cũng bất tiện.

Còn về phần Yến tông chủ, khả khả, bao giờ tiểu gia về lại tính, cùng lắm luyện đan luyện khí đền bù.

Tân Phong tự nhiên là kiên quyết không nhận, bởi vì Lâm Phàm đã giúp hắn quá nhiều rồi.

Thế nhưng Lâm Phàm đã có cách, hơn nữa Lâm Phàm cũng xác định mình sẽ bỏ thuyền, tự bay đi, như vậy mới không bị bỏ qua nhiều nơi.

Lệnh bài chỉ tôn bị phân tán, cũng tức là có thể xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào.

Bởi vậy, vào một đêm trăng thanh gió mát, khi Tân Phong tới tìm Lâm Phàm uống rượu, lại phát hiện Lâm Phàm sớm đã rời đi, còn chiến thuyền kia được thu nhỏ lại, lẳng lặng nằm trên chiếc bàn trong phòng.

Tân Phong nhìn chiếc thuyền kia, mắt đỏ hoe.

....

Trong một khu rừng rậm cách xa Cửu Tiêu Tông.

Lâm Phàm vừa cất bước đã tiến xa đến mấy trăm trượng. Hắn không có hứng thú với các hung thú quanh đó, thực lực quá thấp, chẳng được bao nhiêu exp.

Nơi này còn cách Huyền Kiếm Các rất xa, cần một khoảng thời gian nữa mới đến.

Mặt trời xuống, mặt trăng lên, cứ thế không ngừng.

Mười ngày sau.

Lâm Phàm dừng bước. Trước mặt hắn là một khách điểm. Chuyện này rất bất thường, vì giữa nơi rừng sâu núi thẳm này sao lại có khách điểm chứ?

Hơn nữa Lâm Phàm càng thêm kinh ngạc khi thấy lại có không ít người ra vào khách điểm này.

Thú vị, xem ra bên trong nhất định có bí mật.

Khi Lâm Phàm vừa xuất hiện trước cửa khách điểm, người trong đó cũng quay đầu nhìn nhìn đánh giá Lâm Phàm.

Lâm Phàm không coi chuyện này vào đâu, bởi những người này phần lớn đều chỉ có cảnh giới Nhập Thần, mà cách ăn mặc cũng không phải của đệ tử tông môn.

Bên trong khách điểm.

Lâm Phàm tìm được một chỗ trống, ngồi một mình một bàn, gọi mấy đĩa thức ăn, rồi lắng nghe những người xung quanh nói chuyện.

Hắn cũng không ngờ, ngoại trừ phần lớn đều là Nhập Thần, trong này còn có cảnh giới Tiểu Thiên Vị, thậm chí có cả một ông già đạt cảnh giới Đại Thiên Vị.

Một tán tu có thể có cảnh giới Đại Thiên Vị, đúng là có chút khó tin.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm rốt cuộc hiểu được đây là nơi nào.

Khách điểm này là một tồn tại đặc thù, xem như một nơi tuyên bố nhiệm vụ. Người tới nơi này, không phải nhận nhiệm vụ thì cũng là phát ra nhiệm vụ.

Những nhiệm vụ này rất quái lạ, cái gì cũng có, chỉ cần cảm thấy phù hợp với bản thân là đều có thể nhận.

Mà vừa lúc này, một đám người từ bên ngoài đi vào, dẫn đầu là một thiếu nữ đeo mạng lụa che mặt.

Thiếu nữ có tu vi Nhập Thần sơ giai, còn mấy người đi sau nàng ta đều là Nhập Thần cao giai.

Đối với tán tu, thực lực bậc này đã rất cường đại. Nhưng với Lâm Phàm, đây là quá yếu.

Giờ phút này thiếu nữ kia đi lên đài, cất giọng nói trong trẻo, nhưng xen lẫn một tia nóng vội:

- Long Uyên hoàng triều tìm kiếm võ giả chống thú triều, phần thưởng: chức vị vương gia.

Thiếu nữ nói lớn, sau đó ánh mắt bức thiết nhìn xuống bên dưới, hy vọng có người tiếp nhận nhiệm vụ này.

-----ooOoo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Nhiệm vụ này, ta nhận

oOo

Nghe tới thú triều, Lâm Phàm lại nhớ tới lần gặp hung thú hình người kia. Ngay lúc chuẩn bị đánh chết lại để nó trốn mất, thật có chút đáng tiếc đến tận bây giờ.

Nhiệm vụ do thiếu nữ này tuyên bố xem như không khó, phần thưởng cũng không sai, vinh hoa phú quý luôn có sức hấp dẫn với tán tu. Thế nhưng Lâm

Phạm lại kinh ngạc khi không thấy một ai nhận nhiệm vụ này.

Thiếu nữ che mặt kia rất là sốt ruột nhìn xuống bên dưới, nhưng mãi vẫn không có ai nhận nhiệm vụ, gương mặt còn nhìn được ra rất trắng kia nhanh chóng hơi đỏ lên.

- Long Uyên công chúa, theo ta thấy, công chúa khỏi cần phát nhiệm vụ này nữa đi. Thú triều ở Long Uyên hoàng triều lần này không đơn giản đâu.
- Đúng vậy, ai nhận nhiệm vụ này thì kẻ đó xui xẻo.
- Ta nhớ, hình như lần này là lần thú triều thứ sáu nhắm vào Long Uyên hoàng triều rồi.
- Ở lần trước, đám hung thú kia có cả cánh giới Đại Thiên Vị sơ giai đấy. Những người nhận nhiệm vụ lần đó chết gần hết, còn sống thì cũng biến thành phế nhân.

....

Nghe người phía dưới nói, Long Uyên công chúa cũng không biết nói làm sao cho phải.

- Các vị, thú triều lần này kính xin chư vị hỗ trợ, Long Uyên hoàng triều sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu.
- Long Uyên công chúa, lão phu vẫn chỉ một câu, công chúa đi xin các tông môn giúp đỡ đi.

Giờ phút này, ông già có cánh giới Đại Thiên Vị luôn ngồi im không nhúc nhích mở miệng.

Long Uyên công chúa nghe xong, thần sắc mất mát vạn phần:

- Chúng ta cũng đã tới các tông môn, nhưng không một ai nguyện ý ra mặt.
- Lão phu cũng bất lực.

Ông già lắc đầu nói.

Đám người xung quanh lại bàn tán nháo nhào lên.

- Những tông môn kia đương nhiên không thể hỗ trợ rồi.
- Đúng vậy, thú triều lần trước bị ngăn cản thành công là nhờ những tông môn kia, nhưng hung thú Đại Thiên Vị sơ giai đã khiến bọn họ tổn thất không ít người, lần này khẳng định là không hỗ trợ.
- Thú triều càng lúc càng hung hãn, tuy nói có tước vị vương gia, nhưng cũng phải có mạng mới hưởng được a.
- Đúng thế, nhưng nếu Long Uyên công chúa cộng cả mình vào phần thưởng, có khi sẽ có không ít người nhận nhiệm vụ.
- Ha ha, đúng vậy, Long Uyên công chúa là đệ nhất mỹ nữ nổi tiếng, nếu cộng chính mình vào, nhất định có không ít người sẽ đồng ý.

....

Lúc này, mấy gã thị vệ đứng sau Long Uyên công chúa nghe được như vậy, nổi giận quát:

- Làm càn...
- Sao, muốn đánh nhau phải không?

Thị vệ vừa nói ra, đám tán tu đã đứng cả lên, nhìn chăm chăm đối phương.

Long Uyên công chúa ngăn các thị vệ lên tiếng, sau đó nhìn mọi người, vẻ mặt kiên quyết:

- Được, cả ta nữa.
- Công chúa, không thể...

Long Uyên công chúa không nói gì, nhìn thẳng đám người bên dưới:

- Tước vị vương gia, cộng thêm ta.

Đám tán tu bên dưới đưa mắt nhìn nhau. Bọn hắn chỉ nói đùa mà thôi, không ngờ Long Uyên công chúa lại đồng ý.

Có điều bọn hắn không ngờ, dù phần thưởng mê người, nhưng muốn chặn thú triều kia, sợ rằng phải dùng đến mạng.

Mà Long Uyên công chúa thì đã chẳng còn cách nào, chỉ biết đặt cược vào đám tán tu này, bởi vì các tông môn đều đã từ chối sau lần tổn thất thảm trọng lần trước, thậm chí cao thủ Đại Thiên Vị trung giai cũng chết trận.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, chỉ cười cười, hẳn không có hứng thú với phần thưởng này. Hơn nữa còn thêm một đoạn thời gian thú triều mới xảy ra, dân chúng ở Long Uyên hoàng triều hẳn đã sơ tán cả rồi, có cần thú triều hay không cũng không quá cần thiết.

Nhưng ngay khi hắn đứng lên, chuẩn bị xoay người rời đi, lại nhìn thấy mảnh ngọc bội đeo bên hông Long Uyên công chúa.

Hoa văn này, đồ án này, chẳng phải chính là một mảnh nhỏ của lệnh bài chí tôn sao?

Lâm Phàm cẩn thận nhìn, quả nhiên chính xác trăm phần trăm. Không ngờ một mảnh vỡ của lệnh bài chí tôn lại ở trên người vị công chúa này, chỉ là không biết có phải mảnh thứ ba để ghép với hai mảnh mà hắn đã có được không.

- Long Uyên công chúa đã trọng thưởng như thế, lão phu nguyện ý thử một lần. Có thể trở thành phò mã Long Uyên hoàng triều không tòi tí nào đâu.

Vừa lúc đó, lão già có cánh giới Đại Thiên Vị duy nhất ở đây cười mở miệng.

Long Uyên công chúa biến sắc, nàng không ngờ lão già này lại nhận nhiệm vụ. Nhưng nghĩ tới khốn cảnh hiện tại, nàng chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

Đám tán tu chung quanh đều nở nụ cười quái lạ. Trong mắt bọn hắn, lão già này là muốn trâu già gặm cỏ non a.

Bọn hắn cũng biết lão già này có cánh giới Đại Thiên Vị sơ giai, nhưng đã ở chung một thời gian, coi như quen biết, cũng không sợ hãi, còn cất lời trêu ghẹo:

- Lão ca, xin chúc mừng, không chỉ sắp thành vương gia, còn trở thành phò mã, ôm được mỹ nhân về.

- Ài, tuyệt thế mỹ nhân như Long Uyên công chúa cuối cùng lại về tay lão ca, thật làm chúng ta hết sức hâm mộ.

....

Lão già kia khuôn mặt khô héo như vỏ cây, lúc này cũng cười cười:

- Hà hà, lão phu cũng nhiều tuổi rồi, lại chưa có một đứa con nối dõi. Theo ta thấy, không bằng Long Uyên công chúa và lão phu sớm động phòng trước, lưu lại chút huyết mạch, cho dù chết ở thú triều, lão phu cũng có thể mỉm cười.

- Ha ha, lão ca thật chu đáo.

- Lão ca đây là muốn chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu a.

- Theo ta thấy, chọn ngày không bằng gặp ngày, không bằng động phòng ở đây luôn đi, cũng cho chúng ta nghe ké tiếng kêu của Long Uyên công chúa.

....

Long Uyên công chúa không thể không giận dữ, gằn giọng:

- Trước hết chống thú triều.

- Không được, nếu lão phu chết trong thú triều thì làm sao? Chẳng phải là chết vô ích ư?

Lão già kia khoát tay, không đồng ý.

- Long Uyên công chúa, theo ta thấy công chúa cứ thuận theo lão ca đi, không chừng càng khiến lão ca có động lực liều mạng.

- Khả khả, đúng vậy, có lão ca của chúng ta ra tay, không chừng lần thú triều này có hy vọng.

Ở lúc Long Uyên công chúa sắp phát hỏa, chợt có giọng nói từ một góc truyền tới.

- Nhiệm vụ này, ta nhận...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chùng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Bị xem thành kẻ khoác lác

oOo

Người lên tiếng chính là Lâm Phàm. Có hai nguyên nhân, một là hẳn nhất định phải có được mệnh lệnh bài kia, mà hai là hẳn không nhìn nổi cái cảnh trâu già muốn gắp cỏ non.

Ở thời khắc Lâm Phàm lên tiếng, mọi người đều đưa mắt nhìn cả về hắn.

Long Uyên công chúa cũng vậy, chẳng qua khi thấy rõ Lâm Phàm, mặt nàng lộ ra vẻ thất vọng.

- Ha ha, tiểu tử này không phải mê tài tham sắc đến điên rồi chứ?

- Tiểu tử, đừng không biết tự lượng sức mình, thú triều này không đơn giản đâu.

- Ta thấy tiểu tử này ganh tỵ với lão ca, cho nên biết rõ phải chết, cũng muốn ôm được mỹ nhân về.

- Lão ca, huynh nói làm sao bây giờ? Long Uyên công chúa chỉ có một, chẳng lẽ hai người mỗi người một nửa sao?

....

Lão già kia cũng đang đánh giá thực lực của Lâm Phàm. Lấy tu vi Đại Thiên Vĩ sơ giai của lão, vậy mà lại không nhìn ra khí tức của đối phương, chắc hẳn đối phương có bảo bối che chắn khí tức. Lão trực tiếp bác bỏ trường hợp thực lực đối phương quá mạnh mẽ, khiến mình không nhìn ra, bởi lão cho rằng, cho dù là thiên kiêu trong các đại tông môn, thì cũng không thể trẻ như vậy đã vượt qua mình.

- Tiểu tử, ngươi đừng cho rằng không sợ chết thì có thể có được Long Uyên công chúa. Chân tay mình mấy của ngươi còn chưa đủ cho hung thú nhét kẽ răng đâu.

Lão già kia cười nói.

- Lão phu dù sao cũng có cảnh giới Đại Thiên Vĩ sơ giai, không phải tiểu tử ngươi so bì được đâu.

Lâm Phàm không để ý đến đám người nhốn nháo, mà chỉ vào mệnh lệnh bài kia:

- Cho ta vật này, coi như thù lao lần này, ta cam đoan Long Uyên hoàng triều không có người nào bị thương.

Lời này vừa được nói ra, mọi người trong khách điểm càng thêm ồn ào.

- Mẹ kiếp, Đại Đạo Vương Ngũ ta hành tẩu giang hồ bốn mươi năm, còn chưa từng thấy kẻ nào tự tin hơn cả ta thế này.

- Lão ca lần này gặp địch thủ, tiểu tử này nói câu ấy rõ ràng là đánh mặt.

- Mục đích nó, ta Trường Thương Triệu Tiểu Lục, dùng thương hai mươi năm, chưa bao giờ gặp phải kẻ còn khoác lác hơn cả ta, đến hôm nay thì gặp rồi.

- Lão ca, đây là kỳ phùng địch thủ của huynh rồi, công lực bốc phét của kẻ này nhất định phải ngang với cảnh giới Đại Thiên Vĩ đại viên mãn...

....

Giờ khắc này, khách điểm náo nhiệt dị thường, ai nấy cười ha hả vì câu nói của Lâm Phàm.

- Long Uyên công chúa, điều kiện của ta thế nào, không ai bị thương, ta giúp các ngươi vượt cửa ải khó khăn, chỉ cần vật bên hông của công chúa.

Long Uyên công chúa cảm lấy miếng ngọc bội màu đen không biết làm từ chất liệu gì đeo ở hông, khề cau mày, không rõ đối phương muốn làm gì.

Vật này nằm trong bảo khố hoàng gia, đã tồn tại từ rất lâu rồi. Trước kia có lần nàng tiến vào bảo khố, nhìn thấy thứ này có vẻ kỳ lạ, hoa văn trên mặt cũng rất lạ thường, nên cầm ra, luôn đeo ở hông, không ngờ hôm nay lại có người muốn thứ này.

Chẳng qua Long Uyên công chúa thà tình nguyện tin tưởng lão già kia, cũng không muốn tin tưởng Lâm Phàm, bởi hắn trông quá trẻ.

Tuy rằng một cao thủ Đại Thiên Vĩ sơ giai chưa chắc đã bảo trụ được hoàng thành, nhưng chí ít còn có chút hy vọng.

Mà Lâm Phàm, vừa nhìn đã thấy không có chút hy vọng nào.

Lão già kia chợt mở miệng:

- Long Uyên công chúa, dẫn tiểu tử này đi cùng đi, lão phu muốn nhìn xem hắn có bản sự gì là khoác lác ác như vậy. Lão phu cũng không cần cô nữa, lão phu sẽ làm hết sức, nếu không thủ được lão phu xin đi trước giữ mệnh, còn nếu thủ thành thành công, chỉ cần cho lão phu tước vị vương gia là được.

- Tốt.

Long Uyên công chúa gật gật đầu.

Sau đó lão già kia nhìn thoáng qua Lâm Phàm:

- Tiểu tử, đến lúc đó đừng có sợ tới tề ra quần.

Lâm Phàm nhún vai, không nói gì, chỉ thầm cảm thán rằng vận may của mình không tệ, giữa đường tìm được mệnh lệnh bài chí tôn, lại chỉ cần giúp một chuyện nho nhỏ là xong.

- Đi... Giờ chúng ta tới hoàng thành.

Lão già vẫy tay ra hiệu. Khi đi qua Lâm Phàm, lão hừ lạnh một tiếng.

Rõ ràng là lão đang muốn vạch trần kẻ khoác lác này.

Đám tán tu trong khách điểm cũng đi theo sau lão, đương nhiên không phải đi thủ thành, mà là núp ở phía xa để hóng, cũng chờ vận may, nếu Long Uyên hoàng triều bị thủ triều công phá thì bọn hắn có thể đi nhặt bảo bối.

Lúc này Long Uyên công chúa đã chẳng có cách nào, những nơi có thể đến xin giúp đỡ đều đã đến, nhưng lại không ai dám tới gần thủ triều. Còn những võ giả được hoàng triều cung phụng thì đều thực lực có hạn, căn bản không có bao nhiêu tác dụng.

Giờ phút này, một ít tán tu võ giả vây quanh Lâm Phàm mà lăm lăm không ngừng.

- Tiểu tử, ngươi bốc phét kinh thật, các lão ca đều cảm thấy không bằng...

- Bây giờ ngươi hối hận còn kịp đấy, đợi khi thủ triều công thành, muốn chạy cũng không chạy nổi đâu.

....

Lâm Phàm chỉ cười cười nhìn những tán tu này, nói một câu như chọc cười bọn hắn:

- Yên tâm, thủ triều thôi mà, một chương là xong hết.

- Ông trời ơi, ta phải gọi ngươi là lão ca mất, trình bốc phét của lão ca quá cao.

Một gã võ giả vác trên lưng một cây gậy sắt, giờ ngón cái nói.

Những võ giả khác đều cười lớn, bọn hắn cảm thấy tiểu tử này nói chuyện rất hài hước, không thể nhịn được cười.

Một ngày sau, đoàn người đã tới Long Uyên hoàng triều.

Lâm Phàm bị quên đi mất, còn lão già họ Mặc kia lại được tiếp đãi rất nhiệt tình.

Hoàng đế Long Uyên hoàng triều có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai, xem như rất không tồi.

Mà khi Long Uyên công chúa nhắc tới Lâm Phàm cùng yêu cầu của hắn, Long Uyên hoàng đế cũng không quá để tâm, nhưng vẫn rất cảm kích với Lâm Phàm.

Vào hoàn cảnh này, có thể đến giúp, đều nên được đối đãi như thượng khách.

Cư dân của Long Uyên hoàng triều đã được sắp xếp trốn dưới hầm trú ẩn dưới đất. Đây là biện pháp duy nhất mà Long Uyên hoàng triều làm được để tránh thương vong.

Hôm sau.

Trên tường thành.

Binh lính của hoàng triều cầm lấy binh khí và lá chắn trong tay, vẻ mặt có chút căng thẳng đứng trên tường thành, đợi thủ triều đến.

Lão già họ Mặc dĩ nhiên cũng xuất hiện, sắc mặt nghiêm túc. Tuy lão có cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, nhưng mới ngưng tụ một dây chuyền quy tắc. Nếu hung thủ trong thủ triều quá mạnh mẽ, lão cũng bất lực.

Long Uyên hoàng đế và công chúa cũng vô cùng căng thẳng. Bọn họ không rõ thú triều lần này sẽ kinh khủng đến mức nào.

Ở một góc bí mật cách hoàng triều không xa, một đám võ giả tán tu trốn trong đó, không ngừng thảo luận.

- Các người nói hung thú trong thú triều lần này sẽ có tu vi gì?
- Ta đoán là Đại Thiên Vị cao giai.
- Ta lại đoán là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.
- Ài, lần này Mặc lão ca chỉ sợ muốn bị kịch.
- Mặc lão ca có tu vi Đại Thiên Vị, nếu có chuyện gì xảy ra thì chạy trốn đơn giản thôi.
- Không cần lo cho Mặc lão ca. Lần này chúng ta tới chẳng phải để xem tiểu tử kia làm sao để không ai bị thương, chống thú triều ư?
- Huynh đệ à, lời khoát lác ấy mà người cũng tin sao?
- Còn lâu ta mới tin, ta đợi xem trò cười mà thôi.

-----oo0oo-----

☀ Mọi đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279: Thời khắc làm cho người ta tuyệt vọng

oOo

Mặc lão đầu trông có vẻ bình tĩnh đứng trên tường thành, nhưng tim lại đang nhảy tango. Phương xa kia có cả một trời mây đỏ che khuất mặt trời, đó là sát khí ngưng tụ thành.

Thú triều đã xuất hiện ở phía xa, hàng ngàn hàng vạn con cùng lao tới, khiến mặt đất rung chuyển như động đất.

Đối mặt với khí thế kinh khủng này, người có mặt trong Long Uyên hoàng triều không có chút tin tưởng nào. Thú triều lần trước còn để cho bọn họ một con đường sống, thế nhưng lần này sợ là một chút hy vọng cũng không có.

- Tiểu tử, nếu bây giờ người sợ thì trốn vẫn kịp đấy. Bằng không đợi thú triều tới rồi, muốn tránh cũng không thể đâu.

Mặc lão đầu thấy Lâm Phàm thông dong đứng ở một góc thì không vui nói.

Tiểu tử này quả thật đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, đến lúc này rồi còn giả vờ giả vịt, đợi khi thấy rõ thú triều kia đồ sộ đến mức nào nhất định sẽ bị hù tới tè ra quần.

Mặc lão đầu cũng đã sẵn sàng phương án dự phòng, nếu trong thú triều xuất hiện hung thú Đại Thiên Vị trung giai trở lên, lão sẽ lập tức chuồn trước.

Vất vả hơn trăm năm mới tu luyện đến cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, sao có thể chết ở đây chứ. Đối với lão, so sánh cùng cái mạng nhỏ của mình, Long Uyên công chúa hay tước vị vương gia đều đi gặp quỷ cả đi.

- Không sao. Những năm gần đây, thú triều khiến Đông Linh châu tử thương vô số. Hôm nay đến đây đúng lúc Long Uyên hoàng triều gặp đại nạn, ta tự nhiên không thể ngồi im mặc kệ.

Lâm Phàm cười nhẹ nói, sau đó thả Gà Con từ trong túi chứa đồ ra.

- Ó ó o...

Gà Con được thả ra thì lập tức kêu to vui vẻ. Nhưng khi cảm nhận được khí tức từ phương xa kia thì nó ngẩn ra, dùng đầu đập đập lên má Lâm Phàm, tựa như đang nói: biết ngay gọi ta ra không có chuyện tốt mà.

- Ha ha, sở thích của người đặc biệt thật, lại nuôi một con gà.

Mặc lão đầu nhìn thấy một con gà xuất hiện trên vai Lâm Phàm thì cười lớn nói.

Long Uyên công chúa nhìn thấy Gà Con, mặt càng thêm thất vọng.

Theo nàng nghĩ, chẳng có vị đại năng nào lại đi nuôi một con gà chẳng có bao nhiêu sức chiến đấu làm sủng vật, chỉ có người bình thường mới làm vậy.

- Ô ó o...

Gà Con phản bác kêu to, rất tức giận với việc lão già kia coi mình là gà.

Tiểu gia đây là hung thú thượng cổ phượng hoàng cơ...

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con. Tuy Gà Con là đời sau của hung thú thượng cổ phượng hoàng, nhưng hẳn là gen xuất hiện biến dị, biến thành có chút kỳ quái. Bởi vậy những người này không nhận ra cũng là bình thường. Thậm chí nếu không phải Lâm Phàm có mặt từ lúc nó còn chưa ra khỏi trứng, sợ là cũng không tin nổi con gà xấu xí này chính là đời sau của phượng hoàng.

"Uỳnh..."

Mặt đất rung chuyển, trời giống như muốn sập xuống.

Từ rừng rậm đằng xa kia, cây cối đổ rạp cả, tiếng hung thú rít vào nối liền không dứt, sóng âm thanh cực mạnh lan ra khiến những binh lính Long Uyên hoàng triều đang đứng trên tường thành cũng bị đẩy ngã lăn lộn mấy vòng.

Mảng tối đen phía xa càng lúc càng dày đặc, giống như một cái miệng khổng lồ màu đen kịt muốn nuốt chửng Long Uyên hoàng triều.

Lần thú triều ở Thanh Lĩnh quận so với lần này không khác gì đệ tử gặp sư phụ.

Mọi người bên trong thành nhìn thấy một màn trước mắt thì sắc mặt cũng trắng bệch. So với những lần thú triều trước thì lần này kinh khủng hơn nhiều, nhiều lắm.

Các binh lính sợ hãi đến run rẩy, thậm chí có người nhát gan còn bị dọa tiểu trong quần, ngồi xổm ở một góc tường thành mà khóc rống lên.

- Phụ hoàng, chúng ta còn có cơ hội không?

Long Uyên công chúa run run hỏi.

Long Uyên hoàng đế không nói gì, mắt không rời phía xa, nắm thật chặt thanh kiếm hoàng đế đến mức bàn tay trắng bệch.

Mặc lão đầu hít sâu một hơi, cũng không ngờ thú triều lần này lại kinh khủng đến vậy.

Trăm vạn? Ngàn vạn con? Có lẽ còn nhiều hơn nữa.

Thế nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm lại lên tiếng, làm ấn tượng của mọi người về hắn giảm mạnh trên diện rộng, thậm chí tới mức chán ghét.

- Gà Con, thú triều lần này răm rộ ác chưa, nhưng vẫn chỉ là một đàn dã thú mà thôi.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng có chút rung động.

Những thú dữ này đến cùng từ đâu mà đến, tại sao bình thường lại chẳng khi nào gặp nhiều hung thú như thế?

Mỗi lần thú triều hình thành, hung thú tuyệt đối không thể tụ tập từ bốn phương tám hướng, bằng không đã bị người phát hiện, cũng sớm diệt dần từng nhóm rồi. Xem ra còn rất nhiều chuyện mà mình chưa biết a.

- Tiểu tử, khoác lác đủ rồi đấy. Thú triều lần này, cho dù không có hung thú Đại Thiên Vị, cũng đã đủ để xé chúng ta thành mảnh nhỏ rồi.

Mặc lão đầu tức đến dựng cả râu, trừng mắt nhìn Lâm Phàm. Lão không ngờ tiểu tử này thấy quan tài rồi còn chưa đồ lệ, vẫn đứng đây khoác lác được.

Long Uyên công chúa cũng không vui nhìn thoáng qua Lâm Phàm. Kẻ này thật làm người khác chán ghét, sớm biết như vậy đã không dẫn hắn tới đây.

Lâm Phàm liếc nhìn Mặc lão đầu, khẽ cười, sau đó nhìn chăm chú phía trước:

- Kể cũng lạ, tại sao con hung thú thủ lĩnh chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn nhỉ?

- Cái gì? Chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn sao?

Mặc lão đầu nghe Lâm Phàm nói vậy, lập tức không dám tin nhìn chăm chú phía trước, sau đó khuôn mặt khô héo lại lộ vẻ tươi cười xán lạn.

- Ha ha, Long Uyên công chúa, trời không diệt chúng ta rồi. Hung thú dẫn đầu lần này chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, lão phu có thể đánh chết được nó.

Mặc lão đầu thở phào một hơi, vui mừng báo tin.

Lâm Phàm lại lắc lắc đầu, không tin là chuyện chỉ đơn giản như vậy. Thú triều đông nghịt này không thể nào chỉ do một con hung thú Tiểu Thiên Vị đại viên mãn cầm đầu.

Chẳng qua dù có tu vi tới đâu đi nữa, thì ở trong mắt Lâm Phàm cũng đều giống nhau.

Mặc dù "Cánh Tay Tuyên Cổ" không phải là tồn tại vô địch, nhưng đã đủ để hoành hành không cần kiêng nể ở Đông Linh châu.

Ngay khi Lâm Phàm đang suy nghĩ, Mặc lão đầu lại chợt quát một tiếng, bay lên, bộc phát khí thế hung mãnh giết tới con hung thú thủ lĩnh có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Một dây chuyền quy tắc quán quanh thân Mặc lão đầu, một chương đánh chết không ít hung thú, thế nhưng đối với làn sóng hung thú mênh mông này, quả thực không đáng kể.

Trong thú triều, hung thú cầm đầu cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn kia ngửa mặt lên trời gào thét, tấn công lại Mặc lão đầu.

Đám tám tu võ giả núp nhìn ở một góc thấy một màn đang diễn ra thì cũng rất kích động.

- Mặc lão ca càng già càng dẻo dai, Đại Dao Vương Ngũ ta bội phục.

- Ôi trời, xem chiêu Song Long Hí Châu của lão ca kia, thật là phong cách.

....

Thế nhưng khi Mặc lão đầu đang chém giết hăng say, thì tình cảnh lại đột nhiên phát sinh biến hóa.

- Không tốt, trùng kếp, đây không phải là hung thú Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Con hung thú cầm đầu kia chợt bạo tăng khí tức, khiến Mặc lão đầu kinh hãi.

"Rầm..."

Mặc lão đầu trúng một trảo, bay ngược về phía tường thành.

- Xong đời... Xong đời...

Lão đập mạnh lên tường thành, máu tươi phun ra như điên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn phương xa.

Vừa mới còn muốn biểu hiện chói lọi một phen, không ngờ hung thú này lại không phải là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Giờ khắc này, khí tức tuyệt vọng bao phủ lấy mọi người trong Long Uyên hoàng triều.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 280: Một ngón tay, tan thành tro bụi

oOo

- Ọc, con hung thú này đề tiện thật!

Lâm Phàm tròn tròn mắt nhìn con hung thú ở phía xa.

Hắn vừa dùng hệ thống kiểm tra, rõ ràng hung thú này chỉ có tu vi Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng lúc này tu vi đột nhiên tăng vọt.

Lâm Phàm tin rằng hệ thống không thể nào sai được, như vậy nhất định có thứ gì đó ẩn giấu tu vi của con hung thú kia.

Giờ phút này, chỉ thấy con hung thú kia đột nhiên ngửa mặt lên trời rít gào giận dữ, móng vuốt hai tay tự đâm lên ngực, sau đó dùng sức tự tách ra phần da trước ngực.

"Àmmmm..."

Trời đất biến sắc, một cột sáng tràn lan từ cơ thể hung thú, rồi phóng lên tận trời cao, che khuất con hung thú bên trong. Khí tức của hung thú bắt đầu từ từ tăng lên.

Đại Thiên Vị sơ giai.

Đại Thiên Vị trung giai.

....

Cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Mà trong hư không kia, mười sáu dây chuyền quy tắc đan chéo nhau, mặt trên lập lòe tia lửa điện, xé rách hư không thành một cái lỗ thủng.

Hung thú lột da, hóa thành dạng hung thú hình người?

Mặt Lâm Phàm không đổi sắc nhìn về phương xa. Đây là con hung thú hình người thứ hai mà hắn gặp. Sau lưng nó mọc ra bốn đôi cánh rực lửa, thân hình cao tới mấy trăm trượng, sừng sừng trong thú triều, khí thế ngập trời, làm lòng người sợ hãi.

- Gràoooooooo...

Con hung thú hình người khổng lồ, há to cái mồm đầy răng nanh nhọn hoắt. Một quả cầu ánh sáng màu đen kịt từ từ thành hình.

- Xong đời, con hung thú kia có cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Mặc lão đầu điên cuồng hét lên lên, sau đó cũng không để ý gì thêm, muốn xé rách hư không chạy khỏi nơi này.

Thế nhưng chuyện khiến Mặc lão đầu càng thêm hoảng sợ đã xảy ra: cả vùng không gian này đã bị phong tỏa.

- Không, ta không thể chết ở chỗ này được...

Mặc lão đầu đã hoàn toàn mất bình tĩnh. Lão không ngờ con hung thú kia lại mạnh như vậy, mạnh đến mức làm người ta không thể ngăn cản.

Đám tán tu núp ở đằng xa, nhìn thấy một màn này thì cùng trợn mắt há hốc mồm.

- Lão ca xong đời rồi.

- Thú triều lần này không thể ngăn cản, con hung thú hình người kia có khí tức quá mạnh mẽ, cả quả cầu ánh sáng kia nữa, quá khủng bố.

- Còn nói cái gì nữa, mau tìm cách chạy khỏi đây thôi. Phạm vi này chưa đủ xa đâu, không chỉ Long Uyên hoàng triều bị diệt, mà chúng ta cũng sẽ bị kích đấy.

- Chạy, chạy được sao? Con hung thú kia phong tỏa không gian rồi. Các người nhìn quả cầu ánh sáng kia đi, chúng ta không thoát nổi...

....

Lâm Phàm chăm chú nhìn phương xa. Con hung thú này ngưng tụ tới mười sáu dây chuyền quy tắc, hoàn toàn có thể quét ngang thiên hạ.

Thế nhưng sao chưa từng nghe ở đâu về con hung thú quái dị như vậy chứ? Chuyện này rất kỳ quái!

Hung thú này không thể chết được, nhất định phải bắt lại tra khảo một phen.

Giờ phút này, Mặc lão đầu tuyệt vọng ngồi dưới đất, không còn chút phong phạm cao thủ Đại Thiên Vị nào. Mặc lão đầu bắt chợt nghĩ về năm tháng tu hành khổ khó của mình, biết bao khổ cực trong đó, cuối cùng ở trăm tuổi mới trở thành cường giả Đại Thiên Vị.

Thế nhưng giờ tất cả đã sắp tan thành mây khói, bị thú triều này giẫm đạp lên, từ nay về sau biến mất ở Đông Linh châu.

Long Uyên công chúa thì thần thờ đứng nguyên tại chỗ, trong mắt chỉ còn con hung thú to lớn kia.

Còn Long Uyên đại đế đã trợn tròn mắt, thanh kiếm trong tay rơi xuống. Ông ta đã không còn có khái niệm phản kháng. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối,

có giấy giả thể nào cũng chỉ phí công.

- Tiểu tử, hỏi hận chưa? Chúng ta đều xong đời rồi.

Mặc lão đầu gào thét với Lâm Phàm.

- Xong đời cái gì? Long Uyên công chúa, ta đã nói rồi, không người nào bị thương, giúp ngươi cản thú triều lần này, mà thù lao là thứ bên hông ngươi.

Lâm Phàm nói.

Long Uyên công chúa cười lạnh, ném mảnh nhỏ bên hông cho Lâm Phàm:

- Ha ha, cho ngươi, rồi thì thể nào đây? Đến cùng còn không phải sẽ chết cả ở chỗ này sao?

Lâm Phàm bắt lấy mảnh nhỏ, nở nụ cười, rồi cất vào trong túi chưa đồ. Hắn biết mình vừa có được mảnh lệnh bài cuối cùng của một lệnh bài hoàn chỉnh.

"Phựttttt... Vèoooo..."

Đúng lúc này, hung thú hình người kia dùng sức thổi mạnh ra, quả cầu ánh sáng trong miệng nó bay vút về phía Long Uyên hoàng triều.

Lực lượng kia cường đại tới mức cày nát cả mặt đất nó bay qua, lưu lại một dấu vết thật dài, thật sâu.

- Xong đời..

Giờ khắc này, mọi người tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

- Có đôi khi, không nên coi thường người khác, bằng không sẽ bị vẽ mặt.

Vừa lúc đó, bọn họ nghe được giọng nói của Lâm Phàm.

- Đại Thiên Vị đại viên mãn thì thể nào, cô động mười sáu dây chuyền quy tắc thì thể nào? Trong mắt ta, chẳng qua chỉ là một con dã thú mà thôi.

Lâm Phàm thông dong đứng trên tường thành, chờ đợi quả cầu ánh sáng kia bay đến.

- Ha ha... Tiểu tử, lão phu bội phục ngươi, thời khắc này mà ngươi còn có tâm tình khoác lác, lão phu mặc cảm không bằng.

Mặc lão đầu cười thê lương.

- Ông lão, trước thực lực tuyệt đối, mọi thứ đều chỉ là mây khói, tựa như quả cầu này, trong mắt các người nó rất kinh khủng, nhưng trong mắt ta nó chẳng là gì.

Lâm Phàm quay đầu lại, cười nhẹ nói.

Mặc lão đầu nhìn thấy nụ cười của Lâm Phàm, nội tâm sùng sốt.

- Long Uyên công chúa, ngươi lớn lên tuy xinh đẹp, nhưng tâm tính không tốt, dễ nóng giận, sau này nhớ sửa.

Lâm Phàm hơi nâng tay phải lên.

- Ngươi...

Long Uyên công chúa nghe nói như thế, giận sôi gan, nhưng rồi lại tự giễu, sắp chết cả rồi, còn để ý làm gì chứ.

"Coong..."

Vừa lúc đó, một tiếng vang thanh thúy vang lên.

Đám người Mặc lão đầu, Long Uyên công chúa mở to hai mắt, vẻ không dám tin nhìn tất cả.

Điều này sao có thể...

Bọn họ nhìn thấy gì?

Cái người luôn bị xem thường kia, lại chỉ nâng một ngón tay đã chặn được quả cầu ẩn chứa lực lượng kinh khủng kia.

Hơn nữa nhìn bộ dáng còn rất nhẹ nhàng.

- Sao?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Mặc lão đầu nhìn Lâm Phàm, nhất thời ngửa mặt lên trời gào thét:

- Cao nhân a...

- Phục chưa?

Lâm Phàm lại cười hỏi. Mặc lão đầu này cũng là một người thú vị.

- Phục rồi...

- Muốn sống không?

- Muốn, nằm mơ cũng muốn.

- Vậy nói một câu dễ nghe đi.

Lâm Phàm nói.

- Cao nhân, ngài chính là thần tượng duy nhất trong lòng Mặc lão đầu ta...

Mặc lão đầu nước mắt tuôn đầy mặt, không có chút sĩ diện nào, hô lớn.

"Àm..."

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhẹ nhàng búng ngón tay, quả cầu ánh sáng kia mạnh mẽ bay ngược trở về, tốc độ còn nhanh hơn lúc tới.

Con hung thú hình người nhìn thấy quả cầu bắn ngược lại với tốc độ khủng bố thì trong đôi mắt có ánh lửa thiêu đốt cũng tràn ngập khiếp sợ.

Và nó cũng chỉ kịp khiếp sợ, bởi vì quả cầu kia đã đến trong tích tắc...

-----oo0oo-----

☀ Mọi đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Quá mạnh mẽ

oOo

- Trời ạ... Quá mạnh rồi.

Trong đám tán tu núp đằng xa có một kẻ nhìn tình hình phía Long Uyên hoàng triều bằng kính viễn vọng, lúc này đã trợn mắt há hốc mồm, ngây ngẩn cả người.

- Vương Ngũ, chuyện gì thế, cho ta xem với.

- Đúng vậy, lão Vương, nhanh lên, chúng ta không thấy rõ.

....

- Ôn ào cái gì, ta cũng chưa xem đủ đâu. Vốn cho là Long Uyên hoàng triều bị diệt, nhưng các người đoán xem ta vừa nhìn thấy cái gì?

Đại Dao Vương Ngũ giờ phút này còn chưa phục hồi tinh thần lại.

- Xảy ra chuyện gì? Nói mau đi.

Đại Dao Vương Ngũ hít sâu một hơi, sau đó nói bằng vẻ không dám tin:

- Vừa rồi, ta thấy được tiểu tử bị chúng ta chế nhạo búng một ngón tay, đẩy ngược quả cầu kia trở lại.

- Ấc, thật hay đùa thế, lão Vương, ngươi đừng có lừa chúng ta đấy.

- Đúng vậy, sao thế được chứ?

- Lão Vương, Triệu Tiểu Lục ta dùng thương hai mươi năm, có chuyện gì mà chưa thấy, nhưng lời ngươi vừa nói ta không tin. Đưa kính viễn vọng cho ta, để ta nhìn một chút.

....

Giờ phút này, đám người trên tường thành đã hoàn toàn ngây ngẩn. Ánh sáng chói lọi trước mắt chiếu xạ lên mặt bọn họ, cơn gió mãnh liệt kia giống như là bàn tay đang không ngừng tát bơm bóp lên mặt họ.

- Cao nhân, con hung thú kia chết rồi sao?

Mặc lão đầu thở phào một cái, nhìn Lâm Phàm.

- Chưa.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Hà...

Mặc lão đầu vừa nghe, cũng luống cuống, bị một đòn như vậy còn chưa chết? Đồng thời lão chỉ biết đặt mọi hy vọng lên người Lâm Phàm.

- Gràooooo...

Một tiếng rống giận dữ xen lẫn đau đớn vang vọng phía chân trời.

Khi hào quang tiêu tán đi, mọi người thấy rõ, nửa thân hình của hung thú hình người kia đã bị nổ máu thịt mơ hồ, mà hung thú trong phạm vi vài trăm mét quanh nó không còn sót lại chút gì.

Một loạt tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, nhưng Lâm Phàm không để tâm, bởi vì exp quá ít. Mà hắn cũng không cảm thấy tiếc nuối khi tinh huyết hung thú cũng bị quả cầu ánh sáng thổi bay không còn, bởi vì hiện giờ Huyết Hải Ma Công đã tới tầng sáu, máu của hung thú bình thường căn bản không mang lại bao nhiêu tác dụng.

Con hung thú kia lại gầm lên, tiếng gầm tràn ngập lửa giận, hung thú xung quanh tiến lên lấp vào khoảng trống, lại một mảng đông nghịt hung thú xông lên, muốn nhất định phải diệt Long Uyên hoàng triều.

- Chư tướng sĩ nghe lệnh, tử thủ tường thành, không thể để hung thú công phá.

Long Uyên hoàng đế ra lệnh. Ông ta đã nhìn thấy được hy vọng qua một màn vừa rồi.

Có điều đối mặt với nhiều hung thú như vậy, chỉ sợ có chống được, cũng sẽ thảm thiết vô cùng.

Nhưng chỉ cần bảo vệ được hoàng triều, mọi sự hy sinh đều đáng.

Long Uyên công chúa nhìn về phía Lâm Phàm, cũng xấu hổ vạn phần. Nàng ta không ngờ cao thủ chân chính ngay trước mắt, còn là người từng bị mình xem thường.

- Không cần phòng thủ, ta đã giao dịch với Long Uyên công chúa rồi, đó là không bị thương người nào. Những thú dữ này tuy đông, nhưng không tạo nổi sóng gió gì đâu.

Lâm Phàm nở nụ cười tự tin.

Long Uyên hoàng đế tròn mắt, muốn cầu Lâm Phàm đi diệt con hung thú cầm đầu kia, nhưng lời đến miệng chưa kịp nói đã phải vội vàng nuốt xuống.

Bởi vì giờ phút này, khí tức của người trẻ tuổi trước mặt đã hoàn toàn thay đổi, trở nên sắc bén vô cùng, giống như một thanh kiếm sắc còn chưa ra khỏi vỏ đã có thể cắt nát thân thể của bọn họ.

Trường bào màu trắng phiêu đảng theo gió, tóc dài bay bay.

Ở trong mắt mọi người, bóng người kia chợt trở nên vô cùng cao lớn.

Lâm Phàm bay lên không trung.

- Thương Thiên Kiếm

- Nhân Nghĩa Kiếm

....

- Trời ạ! Kiếm ý thật mạnh, chỉ nhìn thôi mắt đã thấy đau rồi.

Mặc lão đầu vừa ngẩng lên nhìn đã vội nhắm mắt, kiếm ý kia quá mạnh, cho dù lão là cường giả Đại Thiên Vĩ cũng không chịu nổi.

Mà Long Uyên công chúa càng không thể nhìn thẳng, bộ ngực căng tròn cũng vì kích động quá mức, rung lên kịch liệt.

- Vô Tướng Thiên Ma.

Giờ khắc này, pháp thân ba đầu sáu tay và hai loại kiếm ý trôi nổi sau lưng hắn.

Gần đây Lâm Phàm mới phát hiện một công năng mới của Vô Tướng Thiên Ma, hắn muốn thử nghiệm:

- Vô tướng vô giới, vô pháp vô thiên... Phân tách!

Tức thì, pháp tướng phía sau Lâm Phàm không ngừng phân chia, một thành hai, hai thành bốn... Trong hư không nháy mắt bị bao phủ bởi vô số pháp tướng.

Chưa hết, một màn khiến đám Mặc lão đầu càng thêm khiếp sợ lại xảy ra ngay sau đó.

Hai loại kiếm ý xông tận trời kia cũng không ngừng phân tách, vô số thanh trường kiếm do kiếm ý ngưng tụ ra xuất hiện trên bầu trời.

- Điều này sao có thể... Con người sao tạo ra được kiếm ý cường đại đến thế...

Mặc lão đầu đã hoàn toàn thất thần. Lão vốn cho rằng mình lên cấp Đại Thiên Vĩ đã đủ mạnh, nhưng so với người trước mắt, sợ là ngay cả con kiến cũng không bằng.

- Mặc lão, người này rốt cuộc là đến từ tông môn nào?

Long Uyên hoảng sợ khiếp sợ hỏi.

- Không biết, không biết...

Mặc lão đầu lắc đầu nói.

Mà đám võ giả tán tu, nhìn thấy một màn trong hư không, cũng kinh ngạc đến muốn ngã lăn ra mặt đất.

Tất cả mọi thứ thật sự quá kinh khủng.

....

- Vốn định một chương tiêu diệt các người, nhưng thôi, máu của các người còn có chút tác dụng.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Một câu này truyền tới trong tay đám Mặc lão càng khiến người ta há hốc miệng.

Một chương tiêu diệt?

- Diệt...

Lâm Phàm phát tay, kiếm ý phô thiên cái địa cùng pháp tướng che trời mảnh liệt lao về phía thú triều...

Giờ khắc này, con hung thú hình người kinh run lên, nó cảm thấy có một luồng ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm mình.

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 282: Cố gắng đạt tới hoàn mỹ

oOo

Hung thú hình người giận tới điên cuồng. Nó chính là vương giả, lần này vốn tưởng rằng tới đây diệt một cái hoàng thành là việc dễ như trở bàn tay, không ngờ lại bị một nhân loại nhỏ bé làm tan tác.

Mà càng làm cho hung thú hình người không thể chịu đựng được là, nó trọn mắt, nhân loại kia lại nở nụ cười đáp lại, thậm chí trong nét cười ấy làm nó có một loại cảm giác "hoa cúc" run lên.

Giờ phút này, đám người Mặc lão từ khiếp sợ đến muốn hồng mắt, tiếp đến vui mừng, rồi lại khiếp sợ. Mấy biến động bất ngờ xảy ra liên tiếp để bọn họ bình tĩnh hơn nhiều.

Thế nhưng mà, trước mắt là chuyện gì?

Cao nhân à, coi như ngài có thực lực thông thiên, nhưng ngài cũng phải để ý số lượng hung thú kinh khủng kia chứ. Kiếm ý của ngài đã sử dụng gần hết rồi, mà đám hung thú kia vẫn còn đông nghịt, nổi lên mà đến không dứt a.

Hung thú hình người không hề động, hai tròng mắt trôi nổi hai ngọn lửa nhìn quanh, thấy đám đàn em còn đông nghìn nghịt thì nhìn lại Lâm Phàm, rồi khẽ nở một nụ cười dữ tợn.

Phảng phất là đang nói: Kiếm ý cùng pháp tướng của ngươi không giết nổi hết đâu.

Đúng vậy, một đòn vừa rồi của Lâm Phàm cực mạnh, giết đến máu văng đầy trời, thế nhưng hung thú thật sự là quá nhiều..

Trên tường thành, Gà Con đặt móng ngồi lên tường, phẩy phẩy cánh, thì thoảng lại kêu mấy tiếng, hoàn toàn không để tâm tới thú triều.

Long Uyên công chúa nhìn xong một màn kia, đã không tìm ra được từ ngữ gì để diễn tả về cái người đang lơ lửng trên không.

Chỉ một chiêu, đã khiến thi thể hung thú chất đầy đất. Loại uy lực này, nàng chưa từng nhìn thấy.

Thế nhưng hung thú vẫn còn quá nhiều. Nàng biến sắc, lo lắng nói:

- Phụ hoàng, mau ra lệnh cho binh lính phòng thủ, thú triều sắp đến rồi.

....

- Lão ca, tình hình chiến đấu thế nào rồi?

Lúc này, một đám tán tu đã bay cả lên tường thành, kích động hỏi Mặc lão đầu.

- Oa... Bóng dáng của cao nhân thật khí phách vô cùng.

Triệu Tiểu Lục nhìn cao nhân trong như không, cảm thán nói.

Mặc lão đầu lập tức giữ chặt tay Triệu Tiểu Lục:

- Các ngươi tới thật đúng lúc. Hiện giờ hư không bị phong tỏa, ai cũng không chạy nổi. Hung thú hình người để cao nhân giải quyết, chúng ta nhất định phải ngăn thú triều.

Vương Ngũ đứng một bên nhìn thấy thú triều cuộn cuộn như biển, nuốt một ngụm nước bọt:

- Lão ca, chúng ta có thể chịu được sao.

- Không được cũng phải được, nhất định phải chống đỡ tới khi cao nhân diệt xong con hung thú hình người.

Mặc lão nghiêm giọng nói, sau đó ngẩng đầu nói lớn về phía Lâm Phàm:

- Cao nhân, thú triều tới rồi, nơi này cứ việc giao cho chúng ta.

Giờ khắc này, Mặc lão đầu giống như trẻ lại, phục hồi nhiệt huyết ngày xưa.

Mà Lâm Phàm đang lơ lửng trên không, nghe thấy âm thanh của Mặc lão đầu thì cũng có chút lúng túng.

Vốn muốn trang bức một cái thật hoàn mỹ, không ngờ số lượng thú triều nhiều đến nỗi kiếm ý và pháp thân không thể diệt hết.

Nhất định phải nghĩ cách bỏ cứu!

Trong lúc Lâm Phàm suy tư, Mặc lão đầu đã chỉ đạo mọi người:

- Lão Vương, người qua bên kia phối hợp công chúa. Tiểu Lục, người dẫn mọi người đi hỗ trợ các binh sĩ.

- Vậy còn lão ca?

- Lão phu hiện giờ tu vi cao nhất, tự nhiên muốn một mình thủ một mặt. Nhớ lấy, cao nhân tuy mạnh, nhưng hung thú hình người kia cũng không phải tầm thường, chúng ta không thể để cho cao nhân phân tâm.

Mặc lão đầu nói.

- Được, lão ca, chờ vượt cửa ải khó khăn này, ta sẽ mời mọi người uống rượu.

- Tốt, chúng ta có thể kẻ vai chiến đấu với cao nhân, về sau cũng là một đoạn giai thoại.

Mặc lão đầu hăng hái nói, giống như trẻ lại mấy chục tuổi.

Lâm Phàm vẫn trên hư không, nghe được hết tiếng trò chuyện bên dưới, nhất thời cảm giác thể diện mất sạch, ánh mắt nhìn về đám hung thú kia lạnh hẳn đi. Vốn định cho các người toàn thân, nhưng hôm nay cũng chỉ có thể để các người hóa thành tro bụi rồi.

- Các huynh đệ... Sẵn sàng...

Ngay khi mặc lão đầu định cổ động sĩ khí, đột nhiên lại nghe một giọng nói vang lên.

- Hừ, vốn định cho các người toàn thân, nếu không biết quý trọng, vậy thì trở về cát bụi cả đi.

Lâm Phàm nổi giận, một chương nâng lên.

Nhất thời thiên địa phong vân biến sắc, khí tức cường đại làm người ta ngạt thở.

- Diệt...

"Àmmmmmm..."

Một chương khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hư không rách ra, bầu trời như biến mất...

Mặt đất rung chuyển, Long Uyên hoàng triều cũng rung lắc không ngừng, dường như xảy ra động đất trên toàn thế giới.

Một chương bao trùm hơn mười vạn dặm, tất cả mọi người trong hoàng thành đều sợ tới choáng váng.

- Hừ, chết chưa hết tội.

Lâm Phàm phát tay, chắp hai tay sau lưng.

Chợt Lâm Phàm phát hiện con hung thú hình người kia còn chưa chết, đang quay lưng chạy trốn thì quát lớn:

- Gà Con, đuổi theo, giết nó.

Lâm Phàm bay vút đi đuổi theo.

- Ô ó o...

Gà Con bật dậy, nhảy từ trên tường thành xuống, rồi khi đang rơi trong không trung, toàn thân phát ra hào quang đỏ rực, một đôi cánh ánh sáng màu đỏ xuất hiện, vừa đập một cái đã mang cả người Gà Con lao vút về phía rừng rậm kia.

....

- Ta... ta...

Giờ phút này, Mặc lão đầu run rẩy không nói nổi một câu, ngã ngồi trên mặt đất.

Triệu Tiểu Lục dùng thương thay gậy, chống đỡ khỏi ngã, miệng há thật to.

Vương Ngũ mới vừa chuẩn bị rút đại đao, giờ phút này giữ nguyên tư thế rút đao một nửa, ngậy ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Long Uyên công chúa và Long Uyên hoàng đế cũng đứng im như tượng.

Qua hồi lâu.

- Ai có thể nói cho ta biết vừa xảy ra chuyện gì không?

Mặc lão đầu mở miệng, vẫn chưa thể tỉnh táo.

- Còn con gà kia nữa, đó thật sự là gà sao?

....

- Lão ca, cao nhân vừa giơ tay lên, sau đó vỗ xuống...

Triệu Tiểu Lục nói.

- Vỗ xuống xong... Động đất tới.

Vương Ngũ nói.

- Động đất qua đi... Thú triều không còn...

Triệu Tiểu Lục nói.

....

- Cao nhân, ta chỉ muốn kể vai chiến đấu với ngài, sao lại không cho ta cơ hội chứ.

Mặc lão đầu giống như oán phụ, ánh mắt u oán nhìn về phía bóng cao nhân đã biến mất.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Trò chơi rượt đuổi

oOo

- Ò ó o...

Gà Con bay vọt đến trong quãng sáng đỏ, sau đó đậu trên vai Lâm Phàm, nhìn chăm chăm con hung thú hình người đang chạy trước.

Lâm Phàm tiếp tục đuổi sát theo sau. Hắn muốn xem con hung thú này rốt cuộc là rời đi bằng đường nào.

Lần trước cũng gặp một con hung thú hình người, nhưng nó lại nhảy vào một cái khe không biết dẫn tới đâu. Khi đó thực lực chưa đủ, độ nguy hiểm nếu đi theo quá cao, nên hắn đành bỏ qua. Còn lần này đương nhiên là không thể bỏ lỡ, hơn nữa con hung thú này từ bộ dáng đến thực lực lại còn mạnh hơn con lần trước nhiều lắm.

Hung thú hình người cất mỗi bước xa đến mấy trăm trượng, tốc độ đã đến cực hạn, nhưng lại vẫn không cắt đuôi được nhân loại đáng giận kia.

Giờ phút này nó thật sự nổi giận. Nó là Hòa Diễm Linh Chủ, tại đất phong của mình chính là tồn tại chí cao vô thượng, vậy mà hôm nay lại bị một nhân loại đuổi giết, điều này làm cho nó không thể chịu đựng được.

Nó muốn cắt đuôi nhân loại này. Về phần giết kẻ bám đuôi, nó căn bản là không nghĩ tới vấn đề không thực tế ấy.

Lần thú triều này do vị đại nhân kia khơi xướng, lệnh cho nó dẫn dắt thú triều. Ai ngờ đội quân đông nghìn nghịt như vậy lại bị một chương của nhân loại

này diệt sạch, quả thật là quá khủng bố.

- Đừng chạy nữa, ta nói nhỏ cái này thôi mà.

Lâm Phàm đuổi theo sau. Hắn phát hiện hình như con hung thú này có chỉ số thông minh rất cao, chạy lắt léo muốn bỏ mình lại, chứ không đòi quyết một trận tử chiến với mình như con hung thú hình người lần trước.

- Gràooooo...

Hỏa Diễm Linh Chủ gào thét một tiếng, bốn đôi cánh khê chấn động, dây chuyền quy tắc từ hư không rớt xuống, ngưng tụ lại thành một cái roi dài, rồi quất tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy chiếc roi quất từ trên trời xuống thì lại không có ý tránh né, chỉ để Gà Con vào lại túi chứa đồ, rồi đón đỡ chính diện.

Hỏa Diễm Linh Chủ là hung thú Đại Thiên Vị đại viên mãn đã ngưng tụ mười sáu dây chuyền quy tắc, vừa ra tay đã thấy trời long đất lở, uy thế vô song.

Thế nhưng, nhân loại trước mặt nó lại không hề né tránh...

"Chát!!"

Chiếc roi vừa quất lên thân Lâm Phàm, lập tức có một cỗ lực lượng lớn lao ăn mòn thân hình Lâm Phàm.

"Đình, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt gia tăng mười triệu exp."

Hỏa Diễm Linh Chủ nhìn thấy nửa thân trên của nhân loại kia be bét máu thịt sau khi đỡ một đòn của mình thì rất mừng rỡ, không nghĩ rằng nhân loại này chỉ có như vậy, có lẽ có thể giết được.

Nào ngờ, chỉ một tích tắc sau, thân thể của kẻ trước nó đã hoàn hảo lại như ban đầu.

Hỏa Diễm Linh Chủ kinh hãi, sau đó rút thân về, chạy còn nhanh hơn.

Hiệu quả vừa rồi, đương nhiên là công lao của Huyết Hải Ma Công. Nếu không phải đã đạt tới tầng sáu "Đoạn Chi Trọng Sinh", hắn còn không dám đỡ đòn kia.

- Đau đấy, nhưng chưa đủ đâu, ngươi còn trò gì quay lại ra nốt đi.

Lâm Phàm đuổi sát không bỏ, quất.

Hỏa Diễm Linh Chủ còn đang chưa hết kinh ngạc. Nhân loại kia là thế nào, lại có tốc độ khôi phục nhanh như vậy, còn nhanh hơn cả hung thú nữa.

Bất chợt Hỏa Diễm Linh Chủ phát hiện tốc độ của nhân loại kia đã giảm xuống so với trước lúc trúng roi. Cái miệng dữ tợn của nó khê nhếch lên như đang cười.

Tuy Lâm Phàm chỉ nhìn thấy bóng lưng của Hỏa Diễm Linh Chủ, nhưng hắn tin rằng lúc này con hung thú trước mặt đang cười thầm.

Vừa rồi cố ý chậm lại, nhất định đã bị nó phát hiện.

Quả nhiên, ngay trong lúc Lâm Phàm tự hỏi, đã thấy con Hỏa Diễm Linh Chủ kia lần nữa quất chiếc roi ngưng tụ từ dây chuyền quy tắc xuống.

"Chát!!"

"Đình, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt gia tăng mười triệu exp."

- Thật thoải mái...

Đinh một đòn, thân thể Lâm Phàm lại máu me be bét, thậm chí lò mò thấy lộ cả xương. Thế nhưng chỉ một sát na sau, mọi thương thế đã được không phục, mà tốc độ đuổi theo thì lại chậm thêm một chút.

Hỏa Diễm Linh Chủ luôn chú ý tới tình huống của nhân loại phía sau, giờ càng khẳng định suy đoán của mình.

Thế nhưng, nó cũng chỉ dám dùng roi để giảm tốc độ của nhân loại kia, chứ không có suy nghĩ dừng lại giết chết. Bởi dù sao nó cũng không tự tin tiếp tục thoát chết dưới một chương giống như ban nãy.

"Chát..."

....

Một người một thú điên cuồng chạy, xuyên qua rừng rậm, xuyên qua sa mạc.

Trên đường đi, Hòa Diễm Linh Chủ không ngừng dùng roi ngưng tụ từ dây chuyền quy tắc quất lên đối phương, khiến đối phương "giảm tốc". Mà ngược lại, đây là cơ hội để tăng exp cho Tuyên Cổ Bất Diệt của Lâm Phàm.

Tuy rằng Thiên Địa Dung Lô cũng là một cách, nhưng Lâm Phàm công nhận nỗi đau đớn từ đó quá lớn, nếu không phải bắt đắc dĩ, hẳn tuyệt đối không muốn trải nghiệm lần nữa.

"Chát..."

"Đỉnh, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp, cấp bậc tăng lên."

"Đỉnh, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt cấp bậc 2."

"Exp: (0/3 trăm triệu)."

"Đỉnh, chúc mừng cường độ thân thể thăng cấp: Đại Thiên Vị trung giai."

Lâm Phàm mừng như điên, quả nhiên có thể thăng cấp, thật sự chờ đã quá lâu rồi.

Ngày đêm luân phiên.

Hòa Diễm Linh Chủ thật sự sợ rồi, nó không biết nhân loại phía sau tại sao lại có tốc độ khôi phục kinh khủng đến vậy. Càng đáng hận hơn là, nhân loại này đã đuổi theo nó suốt cả một đêm.

Chính nó là bá chủ trong hung thú, sức chịu đựng vô hạn, coi như dùng tốc độ cao nhất chạy cả đêm như thế, cũng không hề có cảm giác suy yếu. Thế nhưng nhân loại này vì sao lại vẫn thể lực sung mãn, tinh thần phấn chấn như vậy?

Thậm chí trong mắt Hòa Diễm Linh Chủ, nhân loại này còn càng lúc càng có tinh thần, quá biến thái.

Giờ phút này, mắt Lâm Phàm lóe thần quang. Hung thú rực lửa này đúng là tài liệu luyện công rất tốt. Có điều để Lâm Phàm có chút không vui là tốc độ ra roi của nó ngày càng chậm, thậm chí biến thành cả một canh giờ mới quay lại quất một roi.

Lâm Phàm cảm giác nên cho nó một chút áp lực mới được.

Tuyên Cổ Bất Diệt mới tăng một cấp, còn xa mới đủ yêu cầu của Lâm Phàm a.

-----ooOo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 284: Hung thú hóa người

oOo

Chiến trường viễn cổ.

Một trận gió lạnh thổi quét toàn bộ thiên địa.

Chiến trường viễn cổ là một chiến trường xuất hiện từ rất xa xưa ở Đông Linh châu. Nơi này vô cùng trống trải, tràn ngập khí tức tang thương đồ nát.

Giờ phút này, tại nơi đây có nhiều người giằng co, không khí căng thẳng tựa như lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh.

- Tổng lão cầu, môn hạ đệ tử của ngươi giết đệ tử nội môn của ta. Hôm nay hẹn ngươi ra đây, là vì muốn giải quyết cho xong.

Phía trên một đỉnh đồi, một ông già có khí tức giống như sông lớn, vô hạn vô biên, quát.

- Hừ, Dương lão cầu, môn hạ đệ tử của ngươi dám nói năng lỗ với với lão phu, đệ tử của lão phu giết hẳn thì thế nào, chính là chết chưa hết tội.

- Tốt, hôm nay chúng ta quyết một trận tử chiến đi.

Hai người này đều là tông chủ của tiểu tông môn, phát sinh mâu thuẫn từ đệ tử, cho nên mới có trận tử chiến hôm nay.

- Chúng đệ tử nghe lệnh.

- Chúng đệ tử nghe lệnh.

- Đánh cho ta...

"Àmmmm..."

Mà ngay khi đám người chuẩn bị quyết một trận tử chiến, mặt đất đột nhiên bị chấn động, một luồng khí tức kinh khủng từ đằng xa truyền đến.

- Các người xem, là cái gì vậy?

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, nhất thời sắc mặt từng người trắng bệch, một cái bóng khổng lồ đang lao về chỗ bọn họ.

- Đó là một con hung thú đã ngưng tụ tới mười sáu dây chuyền quy tắc.

Hai gã tông chủ vừa nhìn rõ, triệt đề ngây ngốc.

Hai lão đều có tu vi Đại Thiên Vị trung giai, mới ngưng tụ được hai dây chuyền quy tắc, gặp phải hung thú này còn không bằng một con kiến, có lẽ chưa đủ một phút đã bị nó nghiền ép.

- Aaaa... Mau trốn đi.

Hai người vung tay, hò hét lớn báo hiệu cho đệ tử.

Thế nhưng hung thú đã quá gần, cả đám liếc nhìn lẫn nhau, cùng có một suy nghĩ: "Xong đời..."

....

- Nhảy qua cho ta, nếu người dám giết bọn họ, tiểu gia quất đứt gân.

Ngay lúc tuyệt vọng, một giọng nói vang lên, để bọn họ cảm thấy thật buồn cười, bởi hung thú khổng lồ bậc này, sao có thể thành thành thật thật nghe lời?

Nhưng rồi một màn khiến cả đám ngây dại đã xảy ra.

Hung thú khổng lồ kia vậy mà lại thật sự nhảy vọt qua.

- Các người ở đây làm gì? Còn không rút nhanh lên.

Lâm Phàm đuổi sát sau hung thú, liếc mắt quát với đám người, sau đó tiếp tục đuổi theo.

Tổng tông chủ cùng Dương tông chủ liếc mắt nhìn nhau, sau một hồi mờ mờ như mưa.

Kinh khủng... Thật sự quá kinh khủng.

Người này rốt cuộc là ai? Hung thú cô đọng mười sáu dây chuyền quy tắc, lại bị đánh phải chạy trốn.

Chuyện này...

....

Lâm Phàm rất tức giận. Cái con to xác trước mắt hắn lại mãi miết chạy trốn, không chịu tiếp tục "giúp đỡ" hắn thắng cấp.

Cuối cùng, Lâm Phàm giận hết cỡ, trực tiếp rút cái roi tự mình luyện chế ra, hung hăng quất lên Hòa Diễm Linh Chủ, đồng thời giục nó mau trả đòn.

Hòa Diễm Linh Chủ roi lệ đầy mặt. Nhân loại này rốt cuộc có lai lịch gì, mà còn khủng bố hơn cả hung thú chúng nó.

Hai ngày hai đêm a.

Đường đường một bá chủ có đất phong, lại bị nhân loại đuổi suốt hai ngày hai đêm, thậm chí không có lực hoàn thủ.

Vừa rồi thấy một đám nhân loại nhỏ bé chắn trước mặt, nó thật muốn một cước giết hết, thế nhưng lại nghe tiếng quát của nhân loại phía sau, lập tức bị dọa sợ run, vội vàng nhảy tránh qua.

- Phế vật, chạy cả ngày không đánh lại được roi nào. Muốn nhàn hạ sao, tiểu gia nói cho người biết, điều đó không có khả năng!

Lâm Phàm đuổi ở phía sau, lại quát một roi tới.

Hỏa Diễm Linh Chủ thật sự khóc rồi. Ý tưởng duy nhất của nó hiện giờ là muốn trở về, sau đó không bao giờ tới nơi này nữa.

Còn Lâm Phàm đương nhiên không thể để nó chạy dễ dàng. Tuyên Cổ Bất Diệt mới đến tầng thứ tư, còn cách mục tiêu của hắn một đoạn, sao có thể bỏ qua chứ.

....

Lại là một ngày đi qua.

Tốc độ của Hỏa Diễm Linh Chủ càng lúc càng chậm, cuối cùng thật sự không chạy nổi nữa, trực tiếp dừng lại.

Mà Lâm Phàm đuổi theo sau thấy vậy, cũng dừng lại trên không trung.

Thân hình cao lớn của Hỏa Diễm Linh Chủ run lên, xua xua bàn tay khổng lồ, như bảo tạm nghỉ, sau đó ngồi phệt xuống đất thờ hồn hèn.

Hai tròng mắt toát ra lửa dữ tợn kia giờ đã không còn thấy khí phách bá chủ gì nữa, mà chỉ còn vẻ cầu xin tha thứ.

- Ta thật sự chạy không nổi nữa rồi, người đến cùng là muốn thế nào?

Hỏa Diễm Linh Chủ mở miệng nói.

- Người nói được tiếng người?

Lâm Phàm kinh ngạc.

- Ta không chỉ biết nói tiếng người, còn biến được thành bộ dạng con người.

Hỏa Diễm Linh Chủ đã hoàn toàn sợ nhân loại trước mắt, biết gì nói nấy, không dám chậm trễ.

Lâm Phàm vừa nghe thì càng kinh ngạc, hung thú còn có thể biến thành người?

- Biến thử xem.

Hắn hưng thú nói.

Hỏa Diễm Linh Chủ nhìn Lâm Phàm, hào quang chột lóe, dần dần thu nhỏ lại.

- Ấc...

Lâm Phàm tròn tròn mắt.

Hỏa Diễm Linh Chủ đã biến thành một đứa bé, hơn nữa còn là một bé trai béo mập, ngoại trừ sau lưng có bốn đôi cánh ngắn ngắn, thì giống con người y như đúc.

- Hung thú các người làm sao có thể biến thành người vậy?

Lâm Phàm giống như phát hiện ra một cái đại lục mới.

Hỏa Diễm Linh Chủ vội trả lời, đồng thời trầm nghĩ cách thoát thân:

- Mẹ của ta là nhân loại, cha ta là hung thú, cho nên ta có thể biến thành nhân loại. Những hung thú khác thì không rõ.

- Người bao tuổi?

- Sáu trăm tuổi.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

"Chát..."

Giờ phút này, Lâm Phàm lại vung roi đánh lên mặt đất sát cạnh Hỏa Diễm Linh Chủ:

- Sao, mắt đảo như rang lạc, đang nghĩ cách chạy trốn hả?

- Không có.... Đại... đại ca, người nói cho ta biết, người rút cuộc muốn thế nào mới buông tha ta đi. Ta vẫn còn là trẻ con...

- Sáu trăm tuổi vẫn là trẻ con, người... người.

- Hung thú chúng ta một trăm tuổi mới tính là một tuổi nhân loại, ta hiện tại mới sáu tuổi mà.

Hỏa Diễm Linh Chủ trong bộ dạng đứa bé khóc lóc cầu xin tha thứ.

- Tốt, hiện tại ta hỏi người một vấn đề, người thành thật trả lời cho ta, nếu không, kết cục người tự biết.

Lâm Phàm cười lạnh nói.

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 285: Đại ca, người kéo ta vào rừng cây làm gì thế?

oOo

Lâm Phàm hiện tại luôn muốn biết một việc, đó là tại sao yêu thú phải tạo thành thú triều đi hủy diệt thành trì nhân loại. Hiện giờ có lẽ sẽ từ miệng Hỏa Diễm Linh Chủ biết được bí mật này.

- Đại ca, chỉ cần người thả ta, ta sẽ nói hết.

Hỏa Diễm Linh Chủ thề thốt bằng cái khuôn mặt non nớt béo mập, biểu lộ sẽ tuyệt đối phục tùng.

Lâm Phàm rất là khinh bỉ liếc mắt nhìn:

- Uống công người là hung thú, không có chút chí khí nào. Chẳng lẽ hung thú các người đều trong yếu ngoài mạnh sao?

- Không phải, đại ca, đây là mẹ ta dạy ta, nếu như gặp phải nhân loại không đánh lại nổi, thì phải thành thật một chút, còn phải tỏ ra sợ hãi nữa, như vậy nhân loại sẽ thấy ta đánh thương, thả ta.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

Giờ phút này Lâm Phàm không thể không bội phục người phụ nữ kia. Rốt cuộc là dùng biện pháp gì, mới có thể cùng một hung thú sinh hạ một đứa con? Nếu hung thú kia không thể biến thành người, thì chẳng phải...

Lâm Phàm không dám nghĩ tiếp, chỉ thầm cảm thán, thế giới to lớn đủ chuyện quái lạ.

- Mẹ của người thật thú vị, nếu có cơ hội ta cũng muốn gặp một lần.

Sắc mặt cầu xin tha thứ của Hỏa Diễm Linh Chủ đột nhiên biến thành có chút thương cảm, mang theo một tia cừu hận:

- Đại ca, người không gặp được đâu, cha mẹ ta đều chết rồi.

Lâm Phàm nhìn thoáng Hỏa Diễm Linh Chủ, không nói gì thêm vấn đề này, bởi vì hắn cũng không định tin tưởng hoàn toàn một con hung thú. Tiếp đến, hắn hỏi về vấn đề quan trọng:

- Người từ đâu mà đến, thú triều là chuyện gì, vì sao phải giết hại hoàng triều nhân loại?

Lâm Phàm hỏi.

- Ta đến từ Thú Linh giới. Thú triều là do một vị đại nhân kinh khủng sai khiến chúng ta, còn tại sao muốn giết hại hoàng triều nhân loại thì ta cũng không biết.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

Nó thật sự không biết tại sao phải đi giết nhân loại. Hai bên vốn là nước sông không phạm nước giếng, không có điểm nào chung, thậm chí còn ở hai thế giới riêng biệt. Thế nhưng vị đại nhân kinh khủng kia đã nắm trong tay Thú Linh giới, chỉ cần ai dám trái lệnh, đều sẽ bị hút sạch máu thịt, chỉ còn lại bộ da.

- Nói hết những chuyện ngươi biết cho ta, ta sẽ thả ngươi rồi đi.

Lâm Phàm lại nói.

Hỏa Diễm Linh Chủ sao dám giấu điều gì, tự nhiên biết gì nói ấy.

Lâm Phàm lắng nghe, mày dãn nhú chặt lại.

Nhân vật khủng bố dưới lớp áo choàng đen.

Hình thể như Hỏa Diễm Linh Chủ trong lồng thú còn thấy tự mình nhỏ bé.

Lại có thực lực không gì sánh kịp, làm Thú Linh giới không thể chống cự.

Lâm Phàm cũng biết, Thú Linh giới và Huyền Hoàng giới bị ngăn cách bởi thiên nhiên, không ai qua được bên phía đối phương. Mà kẻ áo đen kia đột ngột xuất hiện ở Thú Linh giới vào mấy trăm năm trước, sau đó lấy thủ đoạn lời dối, diệt sát tất cả những người phản kháng, thống lĩnh toàn bộ Thú Linh giới.

Mà cha mẹ của Hỏa Diễm Linh Chủ chính là hai trong những người phản kháng, cuối cùng bị giết cả.

Trải qua hơn trăm năm, kẻ thần bí kia đã tạo ra được một đường hầm thông giữa hai giới, có thể vận chuyển hung thú tới đây, mục đích là để hủy diệt hoàng triều nhân loại.

- Đại ca, ta đi được chưa?

Hỏa Diễm Linh Chủ dè dặt hỏi. Nó đã nói hết những điều mình biết, không còn gì để nói thêm nữa.

Lâm Phàm nhìn Hỏa Diễm Linh Chủ. Ngưng kết mười sáu dây chuyền quy tắc, cho dù tông chủ Thánh Tông cũng không nhất định thắng nổi nó. Nếu có thể khiến nó phục tùng, thu nạp vào biên chế Thánh Ma Tông, như vậy sẽ khiến con đường làm lớn mạnh Thánh Ma Tông tiến một bước dài.

Hỏa Diễm Linh Chủ nhận ra ánh mắt mang ý xấu của nhân loại trước mắt, cả người run lên, lập tức nhào tới, dùng hai cánh tay mũm mĩm tóm tay Lâm Phàm, lắc lắc:

- Đại ca, mẹ ta nói, nhân loại rất giữ lời, ngươi cũng không thể lừa gạt nửa đồng loại như ta.

Vô sỉ, không có điểm cực hạn, biết sợ, ý chí bình thường, còn là loài lai giống giữa người và thú, giá trị nghiên cứu rất lớn.

Không tệ, những đặc tính như vậy quá phù hợp với tiêu chuẩn làm đệ tử Thánh Ma Tông. =)))

- Ngươi nói Thú Linh giới đã bị kẻ áo đen kia nắm trong tay, chứng tỏ nơi đó đã thành chỗ nước sôi lửa bỏng, không bằng theo bên cạnh ta đi?

Lâm Phàm tiên lễ hậu binh. Nếu tiểu tử này không nể tình, vậy roi da trong tay có đất dụng võ rồi.

- Đại ca, ta cũng muốn lắm, thế nhưng ta không thể không trở về, bằng không con dân trong đất phong của ta sẽ bị đại nhân vật kia sát hại. Đại ca, van cầu ngươi thả ta đi, ta thật sự không có ác ý với nhân loại đâu, vừa rồi cũng chỉ là muốn dọa họ thôi mà. Ta luôn thân thiện với nhân loại, coi nhân loại là bằng hữu...

Hỏa Diễm Linh Chủ bù lu bù loa không ngừng.

Lâm Phàm nhìn Hỏa Diễm Linh Chủ, cũng có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc nên thu hay không đây.

Hỏa Diễm Linh Chủ thấy đối phương trầm mặc, cũng thành thành thật thật đứng im tại chỗ.

- Vậy ngươi nói cho ta biết, làm thế nào đi Thú Linh giới các ngươi?

Lâm Phàm hỏi.

- Đi xuyên qua hàng rào hai giới.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

Fu-ck, đây cùng chưa nói có gì khác nhau? Muốn đi xuyên, trước tiên phải có thực lực này đã.

- Cách khác?

Lâm Phàm chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

- Không biết, hẳn đã không có. Nhưng vị đại nhân kia nói, nhiều nhất là ba năm, sẽ có thể đánh xuyên tới nơi này, mang toàn bộ Thú Linh giới hàng lâm, hủy diệt nhân loại.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

Lâm Phàm nghe tin tức như thế thì sững sốt.

Nhiều nhất là ba năm? Đó không phải tức là có thể bất kỳ ngày nào trong ba năm sao?

- Cái tên khủng bố trong lời nguyền nói mạnh cỡ nào?

Lâm Phàm cảm giác mình sắp khám phá ra một đại bí mật.

- Rất mạnh, rất mạnh, cha mẹ ta là lãnh chúa thế hệ trước, có rất nhiều đất phong, nhưng đều bị người nọ giết chết. Cả một đám phản kháng khác cũng không thể tạo chút sóng gió nào.

Nghĩ đến chuyện cũ, mặt Hỏa Diễm Linh Chủ toát lên đầy vẻ sợ hãi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng lên, trong lòng có suy tính của chính mình.

Nếu không biết chuyện sẽ không cần nghĩ, nhưng biết rồi, không thể không lo.

Chỉ bằng một Hỏa Diễm Linh Chủ này, nếu không phải gặp hắn, cũng đã đủ làm cỏ Đông Linh châu rồi.

Mà nếu lời Hỏa Diễm Linh Chủ là thật, chỉ ba năm nữa đánh xuyên ngăn cách, như vậy toàn bộ Huyền Hoàng giới đều phải bị hủy diệt.

Mẹ nó chứ, phải mau chóng mạnh lên mới được, nếu không chết chắc.

Giờ khắc này, Lâm Phàm một tay tóm lấy cánh tay mũm mĩm của Hỏa Diễm Linh Chủ, kéo vào trong khu rừng nhỏ gần đó.

- A... Đại ca, ngươi làm gì thế? Ta biết gì đều nói hết rồi, ngươi kéo ta vào rừng cây nhỏ làm gì?

- Đừng mà... Đại ca, nơi đó không được...

- Aaaaa...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, truyền khắp khu rừng nhỏ.

P/s: Vì khuyết thiếu nhân lực, cộng thêm tránh việc mạch truyện sẽ có quá nhiều tình tiết lặp đi lặp lại, bộ truyện này sẽ kết sau khoảng dưới 100 chương nữa, và sẽ giải quyết đầy đủ các bí ẩn đã có, chứ không đi hết các map (quá dài quá dai hóa đại). Mời mọi người đón đọc bản dịch (sẽ có những chỗ khác với convert).

-----ooOoo-----

☪ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Thúc đẩy việc vui

oOo

Giờ phút này, từ một góc bên trong rừng cây nhỏ, truyền ra từng tiếng kêu khóc thảm thiết.

- Hu hu...

Hỏa Diễm Linh Chủ hóa thành người có hình dạng thấp béo đáng yêu, lúc này đang bị treo trên cây, quần áo rách toét, trên thân thể trắng nõn múp míp của một đứa trẻ có thể thấy được những vết roi đỏ đậm.

Hỏa Diễm Linh Chủ không ngừng kêu thảm, giãy giụa, nhưng vẫn không thoát nổi độc thủ kia.

Nước mắt chảy xuống như thác từ đôi mắt to của Hỏa Diễm Linh Chủ. Bản thân là bá chủ một phương, cường quân vô số con dân trong đất phong của mình, nhưng giờ lại bị một nhân loại "lâm nhục", nội tâm của nó rất thống khổ.

Thậm chí, nó còn sinh ra ý muốn chết. Bản thân bị như vậy rồi, sau này làm sao đứng thẳng thân hình trước mặt con dân đây...

Duy chỉ có điều, tuy rằng nội tâm tràn ngập sỉ nhục, thân thể lại có một cảm giác sung sướng khó hiểu. Nó chợt nghĩ, nếu sau này không còn được hưởng thụ cảm giác này nữa, thì không biết nên làm sao cho phải.

Lâm Phàm đang dựa vào một gốc cây cổ thụ. Dạy dỗ xem như đã thành công, thậm chí lần dạy dỗ này cũng mang tới cho Lâm Phàm một cảm giác thoải mái khó tả.

Tuy nói Hỏa Diễm Linh chủ đã sáu trăm tuổi, nhưng đánh roi lên cái thân thể mềm mại như của trẻ con kia, lại làm cho Lâm Phàm có cảm giác vừa "phê" vừa tội lỗi nặng nề.

Chẳng lẽ mình thật sự biến thái sao?

Vừa dâng lên suy nghĩ này, Lâm Phàm liền bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ.

Sau đó hần lắc lắc đầu, ném bản khoả ra sau gáy. Làm sao ca có thể là loại người ấy chứ.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được hai luồng khí tức.

- Ma đầu, ăn của ta một miếng.

Lâm Phàm liếc nhìn lại, chỉ thấy có hai bóng người từ đằng xa đánh tới.

Một nam một nữ, tu vi đều là Nhập Thần cao giai, coi như cao thủ một phương.

Mà nam đẹp trai, nữ xinh gái, rất xứng đôi, chỉ là ánh mắt của hai người nhìn về hần không có chút hảo hữu nào.

Nhưng Lâm Phàm cũng không thèm để ý cái này, bay về phía xa.

Hỏa Diễm Linh Chủ đã bị hần dạy dỗ thành công, đồng thời cũng sai nó làm một chuyện sau khi nó trở về Thú Linh giới.

Tuy Hỏa Diễm Linh Chủ vẫn là chưa đủ nhìn với kẻ thần bí mặc áo choàng đen kia, nhưng ít nhất cũng lưu được một lá bài.

- Hừ, ma đầu chạy nhanh lắm, nếu không nhất định phải bắt ngươi để máu ở nơi này.

Chàng trai anh tuấn, tóc dài phiêu dật, trường kiếm trong tay càng là hào quang chói mắt.

- Tiểu hài tử thật đáng thương, thiếu chút nữa gặp độc thủ của ma đầu kia rồi.

Cô gái theo sát phía sau, nhìn thấy Hỏa Diễm Linh Chủ bị treo trên tảng cây, vô cùng đau lòng nói.

- Mộ sư huynh, mau thả đứa nhỏ này xuống.

Cô gái vội giục.

- Được, sư muội.

Mộ sư huynh chém ra một kiếm, chặt đứt dây thừng, đỡ được Hỏa Diễm Linh Chủ.

- Sư huynh nhìn xem, trên người đứa trẻ này có thật nhiều vết thương, nhất định là vừa bị ngược đãi. May mà chúng ta đến kịp.

- Ô, sư huynh, huynh xem sau lưng nó này, sao lại có bốn đôi cánh nhỉ.

Cô gái nhìn thấy bốn đôi cánh sau lưng Hỏa Diễm Linh Chủ, giật mình hỏi.

- Ủa, đây là có chuyện gì, huynh cũng chưa bao giờ nghe qua.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mặt đầy nghi hoặc.

- Một sư huynh, muội đoán là ma đầu kia đã ép đứa nhỏ này làm thí nghiệm gì đó, nên bị biến thành như vậy. Thật là đáng thương. Không bằng chúng ta

thu nhận giúp đỡ nó đi, về sau hai chúng ta cùng chăm sóc cho nó.

Mộ sư huynh kia vừa nghe đến đây thì run lên, mặt đầy vẻ vui mừng.

Nhận nuôi đứa bé này, cùng chăm sóc, chẳng phải là...

Mộ sư huynh đã không dám tưởng tượng, vội vàng gật đầu đồng ý. Hắn luôn muốn tiến thêm một bước với sư muội, tình huống trước mắt không phải một cơ hội tốt sao?

- Bé ngoan, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ. Nói cho tỷ tỷ biết, đệ tên là gì?

Cô gái dùng vẻ mặt ôn nhu nói với Hỏa Diễm Linh Chủ.

Thế nhưng khi nhìn về Hỏa Diễm Linh Chủ, nàng bỗng hét lên.

Giờ phút này, Hỏa Diễm Linh Chủ nổi giận. Đôi mắt to của nó như phát ra lửa. Nó còn muốn đại ca quát roi lên mình tiếp, không ngờ bị hai kẻ này hủy chuyện tốt.

Hiện tại nó chỉ có một ý tưởng, đó là nuốt hai nhân loại này.

- Sư muội, muội làm sao vậy?

Mộ sư huynh còn đang đắm chìm trong tương lai tốt đẹp thì chợt nghe sư muội hét lên kinh hãi, sững sờ hỏi.

- Sư huynh, nó... Ánh mắt của nó.

Cô gái sợ hãi vừa nói vừa chỉ Hỏa Diễm Linh Chủ.

- Ánh mắt? Ánh mắt sao cơ?

Mộ sư huynh nghi hoặc vạn phần, nhưng khi nhìn về phía Hỏa Diễm Linh Chủ, thì cũng bị dọa bối rối.

- Hai nhân loại đáng giận, dám phá hủy chuyện tốt của ta, ta muốn nuốt các ngươi.

Gương mặt tròn xoe phúng phính của Hỏa Diễm Linh Chủ bao phủ một tầng sương lạnh. Nó gào lên, thân hình tăng vọt, bộ dạng đáng yêu mất tích, thay vào đó là bộ dạng hung thú dữ tợn.

- Gràoooooooo...

Hỏa Diễm Linh Chủ gầm một tiếng giận dữ, hàm răng sắc nhọn lóe từng trận hàn quang, giống như tuyết thể hung ma hàng lâm ở trước mặt hai người.

Mà hai người nhìn con hung thú khổng lồ trước mắt thì thần thò đến mất khả năng phản ứng. Cô gái có tu vi không tệ, nhưng trước khí thế bá đạo của Hỏa Diễm Linh Chủ, lại không kìm được bật khóc.

....

- Tiểu tử, đủ rồi, đừng tổn thương hai người này, rút trở về nhanh lên.

Lúc này, một giọng nói từ hư không phương xa truyền đến.

Hỏa Diễm Linh Chủ vừa nghe, cũng không dám tiến thêm, dùng đôi mắt tàn khốc liếc hai người một cái, sau đó phát tay, tạo thành một cái khe nứt tối đen trên mặt đất, rồi nhảy vào đó biến mất. Theo sau, khe nứt cũng từ từ khép lại.

Cô gái sợ đến choáng váng, may mà Mộ sư huynh còn một chút trấn định, thấy hung thú kia rời đi thì thở phào nhẹ nhõm.

- Sư muội...

Mộ sư huynh muốn an ủi sư muội, không ngờ sư muội lập tức nhào vào trong ngực của hắn, khiến hắn tròn tròn mắt.

- Sư huynh, sau này ta không cần trẻ con, trẻ con thật đáng sợ.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn vẫn luôn chú ý tình huống. Tuy Hỏa Diễm Linh Chủ bị hắn thuần phục, nhưng đối với người khác, Hỏa Diễm Linh Chủ vẫn quá kinh khủng.

Có điều nghĩ tới tình huống hiện tại của đôi nam nữ, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười. Không ngờ Hỏa Diễm Linh Chủ lại thúc đẩy được một việc vui.

Nói không chừng Mộ sư huynh kia còn đang thăm cảm tạ nó nữa ấy chứ.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 287: Người hữu duyên lại gặp nhau

oOo

Trong một góc rừng rậm không người qua lại.

Đến giờ Lâm Phàm mới có thời gian kiểm kê chiến lợi phẩm là mảnh vỡ chí tôn lấy từ Long Uyên công chúa.

Hắn hồi hộp móc cả ba mảnh vỡ ra, ghép thử lại. Hào quang lóe lên, quả nhiên chúng ghép thành một chiếc lệnh bài phong cách cổ xưa, mặt trên chẳng chặt chẽ bùa.

"Đình, chúc mừng phát hiện lệnh bài vượt giới. Tác dụng: qua lại giữa Thương Linh châu và Đông Linh châu. Số lần sử dụng: 1/1."

Nhìn thấy lệnh bài trước mắt, tai vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm vui mừng không thôi. Thế nhưng chỉ một giây sau, mặt hắn lại nghệt ra.

"Lưu ý: chỉ khi đạt tới cảnh giới Đại Thiên Vị mới có thể sử dụng lệnh bài này."

- Con bà nó chứ! Vất vả lắm mới có được, lại chưa thể sử dụng. Nhưng mà lệnh bài này chỉ sử dụng được một lần... Cũng tốt, tiểu gia đi Huyền Kiếm Các một chuyến, lấy thêm một tấm lệnh bài chiều về, trên đường tranh thủ lên Đại Thiên Vị. Trước hết về Thương Linh châu nhìn sơn môn, giải quyết xong việc còn cần quay lại Thương Linh châu đã.

Hiện tại, hắn đã là Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, cố gắng sẽ sớm đạt tới Đại Thiên Vị. Hơn nữa một lệnh bài chỉ sử dụng được một lần, hiện tại mới có một tấm, cần thêm một tấm nữa để trở về, hắn còn rất nhiều việc phải làm bên Đông Linh châu. Còn sau đó, hắn tin cứ tiếp tục phát triển, nhất định sẽ có ngày có thực lực đủ để vượt qua hai châu mà không cần lệnh bài.

Nghĩ xong xuôi, hắn lại tiếp tục đi.

....

Vài ngày sau.

- Cuối cùng đã tới.

Lâm Phàm đứng ở một đỉnh núi cao vút trong mây, nhìn Huyền Kiếm Các cách đó không xa.

Lần đầu tiên nhìn thấy tông môn này, Lâm Phàm cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh. Huyền Kiếm Các được xây dựng theo hình dạng một thành trường kiếm khổng lồ. Trường kiếm kia giống như được cắm từ trên trời xuống, chuôi hướng lên trên, to lớn đến rung động thể nhân.

Hơn nữa, còn có cả kiếm ý nhàn nhạt tản ra từ trên trường kiếm kia.

Quả thật là nhân gian tiên cảnh a.

Lâm Phàm nhìn đến hăm mộ. Không hổ là tông môn của nữ nhân, rất biết hưởng thụ. Khí phái, dịu dàng, xinh đẹp... tất cả dung hòa một chỗ, đẹp không sao tả xiết. Ngắm lại cái ô của mình trên Vô Danh phong, hắn không khỏi thở dài một hơi.

Hắn lại nghĩ, khẳng định tông chủ Huyền Kiếm Các phải chừng trăm tuổi, thuộc cấp bậc bà cố nội, chứ nếu trẻ hơn một chút, có khi hắn không ngại phát sinh một vài quan hệ, sau đó trường kỳ tới sống ở đây.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, sau đó một đường đi tới. Hắn nhất định phải có được lệnh bài kia.

....

- Đứng lại, đây là Huyền Kiếm Các, người không phận sự không được phép tiến vào.

Một nữ đệ tử khuôn mặt thanh tú ngăn Lâm Phàm lại, cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

- Tiểu muội muội, ta không phải người xấu, ta tới tìm tông chủ của các muội có chút chuyện.

Lâm Phàm nhìn đệ tử trước mắt, định một tay áp sang một bên rồi xông vào.

Nhưng khi thấy tiểu đệ tử này mới có cảnh giới Tiên Thiên trung giai, Lâm Phàm cũng không tiện ra tay.

Chính mình mình đường đường Thánh Tông đệ nhất cao thủ, ý lớn hiếp nhỏ không tốt a...

Mà mấu chốt là, lần này đến tìm người ta có việc, đã thương đệ tử phái người ta càng không tốt.

- Cản trở, người rốt cuộc là ai?

Nữ đệ tử kia thấy nam nhân trước mắt định xông tới, tức giận quát lên, rút trường kiếm ra.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, trực tiếp coi thường, sau đó đi thẳng về phía trước.

- Đứng lại...

Nữ đệ tử kia thấy đối phương không thèm nhìn đến mình, cũng tức giận xông tới.

- Tặc tử này, nếu dám tiếp tục đi tới, đừng trách ta không khách khí.

Nữ đệ tử này nhập môn cũng đã lâu, nhưng lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy.

Huyền Kiếm Các mặc dù không phải đại tông đứng đầu, nhưng bình thường cũng không người nào dám tới gây chuyện. Ai ngờ hôm nay gặp một kẻ như vậy, cho nên nữ đệ tử này không biết phải xử lý thế nào.

Lâm Phàm không nói gì, bình thần đi tiếp.

- Tặc tử, xem kiếm.

Nữ đệ tử kia thấy người làm không hề để ý lời mình, giận đến thở hổn hển, sau đó đâm một kiếm tới tay Lâm Phàm.

"Keng..."

- Sao có thể??

Nữ đệ tử trợn mắt há hốc mồm nhìn trường kiếm bị gãy, sau đó hốc mắt đỏ lên, ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

- Kiếm của ta...

Nữ đệ tử thật vất vả tích lũy điểm công hiểm tông môn để đổi lấy một thanh trường kiếm thượng phẩm mà nàng vẫn luôn mong chờ, không ngờ chưa dùng được vài ngày đã bị hỏng rồi.

Lâm Phàm nhìn nữ đệ tử cứ thế khóc tại chỗ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó nhặt nửa thanh kiếm gãy trên mặt đất lên, luyện hóa một phen.

Một thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo bức người xuất hiện, cắm vào mặt đất.

- Được rồi, đây là bồi thường cho ngươi, ta tìm tông chủ của các ngươi có việc.

Lâm Phàm cũng không hỏi thêm, tiếp tục đi tới.

Mắt của nữ đệ tử kia đã sưng đỏ, nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn thanh trường kiếm lóe sáng trên mặt đất thì sững sờ, sau đó tiến lên cầm lấy, mặt lập tức sưng sốt.

Huyền giai trung phẩm...

- Cảm ơn tiền bối.

Nữ đệ tử giờ đã minh bạch người trẻ tuổi trước mắt là một tiền bối. Chỉ dùng nửa thanh kiếm gãy có thể luyện chế ra một thanh trường kiếm Huyền giai trung phẩm, năng lực bậc này thật sự quá khủng bố.

....

Dọc theo đường đi, có không ít nữ đệ tử phát hiện Lâm Phàm. Các nàng thấy rất lạ với việc có một nam nhân xuất hiện ở đây. Có đệ tử còn lạng lẽ đi

báo cho trưởng bối trong tông môn.

Đi dần lên, Lâm Phàm cũng nở nụ cười.

Bởi vì cả một đám người Huyền Kiếm Các đang đứng đợi hần.

- Các hạ là ai, vì sao lại lên Huyền Kiếm Các?

Người nói chuyện là một nữ trưởng lão.

- Thánh Tông Lâm Phàm, kính xin gặp mặt tông chủ quý tông.

Lâm Phàm nhẹ giọng thông báo. Âm thanh này không lớn, nhưng lại vang dội toàn bộ Huyền Kiếm Các.

Lúc này, ở trong Tông chủ đại điện.

Tông chủ Huyền Kiếm Các đang trò chuyện với vài vị thái thượng trưởng lão, giờ phút này đột nhiên nghe thấy âm thanh truyền tới từ bên ngoài thì hơi sững sốt, sau đó liếc mắt với mấy vị thái thượng trưởng lão, rồi cùng đi ra ngoài.

Tình thế bên ngoài có chút căng thẳng. Lâm Phàm hồ hững đứng yên, làm vị trưởng lão kia của Huyền Kiếm Các rất tức giận.

Huyền Kiếm Các mấy ngàn năm nay, còn chưa từng gặp người can rỡ như thế.

Về phần Thánh Tông, bà ta đương nhiên biết, nhưng lại không tin Lâm Phàm là người Thánh Tông.

- Tóm lấy người này.

Trưởng lão này giận quát một tiếng, nói:

....

- Dừng tay.

Các nữ đệ tử vừa vây quanh Lâm Phàm, nghe được âm thanh này thì nhìn lại, lập tức biến sắc.

- Tham kiến tông chủ.

- Thái thượng trưởng lão...

Lúc này, Huyền Vân Tiên cũng đi sau tông chủ. Nàng dùng đôi mắt đẹp nhìn Lâm Phàm đứng ở nơi đó, tức thì sắc mặt hơi đổi, trong lòng không dám tin.

Nàng không ngờ lại được thấy hần.

Những hình ảnh trong Địa Ngục Hỏa Diễm kia hiện lên trong đầu nàng.

Không chết, thật là tốt quá. Nhưng sao hần lại tới đây? Chẳng lẽ là đến tìm mình hay sao?

Huyền Vân Tiên bắt đầu suy nghĩ lung tung. Nàng vẫn nhớ như in những lời cuối cùng người nam nhân này nói với nàng ngày đó.

Mỗi ngày, khi đêm về, nàng đều chìm trong nỗi buồn. Nàng hy vọng người nam nhân kia có thể còn sống, thế nhưng rồi nàng lại tự nói với mình, đó là không thể. Biển lửa trong Địa Ngục Hỏa Diễm, cho dù người có tu vi cao hơn nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng hôm nay người nam nhân ấy lại xuất hiện, khiến nội tâm dần dần đã khôi phục bình tĩnh của Huyền Vân Tiên lại dậy sóng.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, chuẩn bị mở miệng. Thế nhưng đúng lúc này, hần cảm giác được một ánh mắt khiến hần rùng mình. Khi thấy chủ nhân của ánh mắt kia, tim Lâm Phàm không nhịn được run lên.

"Chết ta rồi..." Lâm Phàm thầm hô trong lòng. Nhớ lại chuyện ở Địa Ngục Hỏa Diễm, nhất thời ngửa ngửa, hần đã diễn một cảnh ngôn tình cầu huyết đến không thể cầu huyết hơn.

Thế nhưng hiện giờ ánh mắt kia nói với hần, người nọ nhớ thật kỹ hần, hơn nữa hình như còn bị hần làm cho cảm động.

Bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh.

Lâm Phàm nhủ thầm, sau đó lên tiếng:

- Huyền tông chủ, tại hạ Thánh Tông Lâm Phàm, lần này có việc tiến đến, kính xin Huyền tông chủ giúp một việc.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 288: Chuyện ái tình của Lâm Phàm

oOo

Huyền tông chủ nhìn người trẻ tuổi trước mắt, có chút nghi hoặc. Bà ta không cảm giác được khí tức nào từ người này, càng không nhìn ra người này có tu vi thế nào, nhưng lại có khí chất hồ hững bình thản.

Người này không có khả năng là người bình thường, như vậy chỉ có thể là có thực lực rất mạnh.

Huyền tông chủ vừa muốn nói, Huyền Vân Tiên phía sau đột nhiên bước tới, mở miệng.

- Là người sao?

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Huyền Vân Tiên toát lên vẻ mong chờ.

Lâm Phàm đứng im, không động cũng không trả lời, bởi vì câu này quá khó.

Hắn chưa từng nghĩ tới tình huống này.

Nhìn ánh mắt tha thiết chờ mong của Huyền Vân Tiên, Lâm Phàm thật muốn tự tát mình một cái thật mạnh.

Mẹ nó, không có việc gì thì diễn làm cái gì, giờ tự chọc một ổ phiền toái.

Suy nghĩ một chút, Lâm Phàm còn nhớ những gì mình nói lúc đó.

"Có thể dành hy vọng sống sót cho mỹ nhân như nàng, chính là vinh hạnh của ta. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã hoàn toàn chìm vào trong đôi mắt kia rồi. Chỉ tiếc rằng thời gian gặp nhau quá ngắn..."

"Đừng nói gì cả, trước khi chết, có thể được nhìn nàng thật gần, thật kỹ thế này, đã là hạnh phúc lớn nhất của ta. Bảo trọng..."

Nhớ lại hai cây ấy, Lâm Phàm chủ muốn khóc. Hạnh phúc lớn nhất cái đầu người a...

Cảm giác trang bức diễn sâu lúc ấy thật quá thoải mái, mà giờغم lại, chỉ trách sao khi ấy mình ngu như vậy, tự rước phiền toái cho mình.

Hơn nữa lúc ấy diễn xuất thẳng hoa, bất kể là ai, hắn cũng đều bị mình làm cảm động.

Lâm Phàm không biết hai câu kia tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng tới Huyền Vân Tiên.

Huyền Vân Tiên cả đời ở Huyền Kiếm Các, chưa bao giờ có tiếp xúc với nam tử xa lạ như vậy. Tuy nói nàng là một lão xử nữ hơn ba mươi, nhưng nội tâm thì chỉ giống như một thiếu nữ mới lớn, tràn ngập đủ loại ảo tưởng.

Mà hai câu nói kia thì giống như một hạt giống cắm sâu vào trong nội tâm của Huyền Vân Tiên. Vào mỗi ban đêm, Huyền Vân Tiên đều sẽ nhìn lên trời, ngắm trăng sao, rồi lâm vào trầm mặc.

Tình tình của nàng cũng trầm mặc hơn dĩ vãng rất nhiều.

Giờ phút này, tông chủ Huyền Kiếm các và các thái thượng trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, cứ cảm giác có gì đó không đúng.

Mà một ít đệ tử vừa bao vây Lâm Phàm thì hơi đổi sắc, các nàng cảm giác một câu kia của Huyền Vân Tiên bao hàm nỗi nhớ nhung vô tận...

Chúng đệ tử liếc lẫn nhau một cái, cùng nảy ra một ý nghĩ khiến bản thân sợ hãi...

Không phải Huyền Vân Tiên trưởng lão sẽ có gì đó với nam nhân này chứ?

Ngắm lại Huyền Vân Tiên trưởng lão bình thường luôn mang vẻ mặt lạnh như băng, xa cách người từ ngàn dặm, các nàng rất khó để tưởng tượng có nam nhân nào có thể chiếm được trái tim Huyền Vân Tiên trưởng lão.

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm giác có chút không thoải mái, loại cảm giác này rất ngọt ngào.

Trước khi xuyên việt, Lâm Phàm cũng chỉ là một xử nam ngây thơ. Tuy rằng xem vô số phim cảm trẻ em, nhưng nội tâm lại thuần khiết như tờ giấy trắng.

Mà đối với kẻ xem vô số phim ảnh như Lâm Phàm, hẳn tự nhận những muội tử kia trong mắt mình chỉ là "hồng phấn khô lâu".

Kỳ thật, nguyên nhân chủ yếu là chưa từng có muội tử nào biểu lộ với Lâm Phàm.

Mà giờ khắc này, một câu bao hàm vô số thâm tình của Huyền Vân Tiên lại làm cho Lâm Phàm có chút không thích ứng. Dù Lâm Phàm có tu vi mạnh hơn nữa, thì vào lúc này, cũng không biết làm sao cho phải.

- Là người sao?

Huyền Vân Tiên tiến lên từng bước, mặt bức thiết nhất định muốn nghe được một câu trả lời.

Lâm Phàm hơi lùi một bước, cố ý nhìn sang một phía, muốn tránh né cái ánh mắt như muốn nuốt mình vào của Huyền Vân Tiên.

Phải, hay là không đây?

Lâm Phàm rất muốn nói không phải, thế nhưng nhìn thoáng qua ánh mắt khát vọng kia, hẳn lại có chút do dự.

Mẹ nó, sợ cái trộm!

Cứ nói phải thì thế nào, chẳng lẽ đối phương ăn thịt được mình chắc?

- Phải, đã lâu không gặp.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, cực lực làm cho mình bình thường một chút, giọng lên, vậy nhẹ, coi như đáp lại.

Thế nhưng ngay sau đó, Lâm Phàm triệt để bối rối...

Một mùi thơm nhẹ nhẹ truyền vào mũi.

Một bóng người đột nhiên vùi đầu vào trong lồng ngực Lâm Phàm.

- Ta biết ngay là người, làm sao người chết được chứ...

Huyền Vân Tiên bỏ nhào vào trong lòng Lâm Phàm, âm thanh nghẹn ngào nức nở.

Lâm Phàm cũng sắp khóc rồi, đây là tình huống gì?

Ngày đó không phải là chỉ lảm miệng nói hai câu sao?

Hắn hoàn toàn bối rối, không biết làm cái gì cho phải.

Mà lúc này, không chỉ hắn tròn tròn mắt, toàn bộ người của Huyền Kiếm Các cũng tròn tròn mắt.

Khuôn mặt già nua của tông chủ Huyền Kiếm Các hơi giật giật, lộ vẻ không dám tin.

Đệ tử... Đệ tử mình coi trọng nhất, làm sao lại dính tình kiếp? Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng a.

Chúng thái thượng trưởng lão lúc này cũng như thế, Huyền Vân Tiên chính là người được cho rằng sẽ nhận chức tông chủ đời kế tiếp, nhưng hôm nay xảy ra loại chuyện này, nên làm thế nào cho phải?

Chúng nữ đệ tử Huyền Kiếm Các nhìn một màn trước mắt, có người cảm động, cũng có người choáng váng hết như tông chủ.

Huyền Vân Tiên trưởng lão, làm sao sẽ đột nhiên như vậy...

Giờ phút này, một gã đệ tử đang chạy rất nhanh từ phương xa tới.

....

Lưu Lăng Phong gần đây cảm giác lòng mình rất cô đơn. Hắn ngồi trước gương, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa hai má.

Nhìn đầy một bàn phấn son trước mặt, hắn cũng không có bất kỳ tâm tình gì.

Rất cô đơn...

Hắn đang nhớ tới người kia.

"Rằm..."

Bất chợt, cửa phòng bị đẩy ra. Mặt Luru Lăng Phong lộ vẻ không vui, đang muốn quở trách, thì đã nghe nữ đệ tử kia gấp gáp nói:

- Luru sư huynh, không tốt, sư phụ của huynh đang ở ngoài đại điện, ôm ấp một nam nhân.

- Cái gìiiiiiiiiii???

Giọng của Luru Lăng Phong hơi the thé, rít lên càng chói tai. Hắn tức giận vô cùng, vội vàng đứng lên:

- Muội nói thật trăm phần trăm?

- Đúng vậy, họ vẫn ở ngoài đó.

Nữ đệ tử kia vừa thờ vừa nói.

Giờ khắc này, trong mắt Luru Lăng Phong lóe ra một tia sát ý, trong lòng tức giận ngập trời. Rốt cuộc là hỗn trướng phương nào, dám cướp sư phụ của mình?

-----ooOo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289: Cha à...

oOo

Lâm Phàm không biết làm sao cho phải. Đẩy ra thì không đúng, mà không đẩy lại càng sai.

Nếu đẩy người ta ra, sau đó nói với người ta rằng: ngày đó ta đùa thôi, cô đừng để trong lòng, thì làm tổn thương người ta đến cỡ nào chứ?

Quên đi, muốn ôm cứ ôm, dù sao cũng không hụt đi xu nào.

Chỉ là Huyền Vân Tiên này có dáng người tốt thật, mặc đạo bào không nhìn ra, ôm lấy mới cảm giác được có hai quả gì mềm mềm đề lên ngực mình.

Vừa lúc này, Huyền Vân Tiên dựa đầu vào vai Lâm Phàm, ôn nhu nói:

- Ôm ta được không?

Vừa nghe đến yêu cầu này, Lâm Phàm run lên. Muội tử, yêu cầu của ngươi có chút quá mức a.

- Đây... Đây rốt cuộc là làm ra cái ác nghiệt gì...

Huyền tông chủ nhìn cảnh tượng hoang đường trước mắt, vô cùng tức giận.

Huyền Vân Tiên là đệ tử do nàng tận tâm khổ khổ bồi dưỡng, để đảm nhiệm vai trò tông chủ đời kế tiếp của Huyền Kiếm Các, sao có thể phát sinh cảm tình nam nữ?

Bất kể thế nào, cũng phải cản lại nghiệt duyên này.

- Tông chủ, không nên tức giận, ta đã cho đệ tử đi báo với Lăng Phong rồi. Chỉ cần nó không đồng ý, Vân Tiên nhất định có chỗ cố kỵ.

Một thái thượng trưởng lão nói.

- Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Huyền tông chủ gật gật đầu, đem hết thầy hy vọng gửi gắm vào trên người Lư Lăng Phong.

Nàng biết Huyền Vân Tiên và Lư Lăng Phong quan hệ rất tốt. Lư Lăng Phong được Huyền Vân Tiên nhận nuôi từ khi còn nhỏ, mà Lư Lăng Phong cũng coi Huyền Vân Tiên như mẹ. Nếu Lăng Phong không đồng ý, Vân Tiên nhất định sẽ phải suy nghĩ, sau đó mọi người xúm vào khuyên nhủ, có lẽ có thể thay đổi ý tưởng của Vân Tiên.

....

- Sư huynh, ở phía trước rồi.

Nữ đệ tử kia nói.

- Được, hôm nay ta muốn xem rốt cuộc là tên khốn khiếp nào, cũng dám nhúng chàm sư phụ của ta.

Lư Lăng Phong gần giọng. Hắn cho rằng trên thế gian này không có một nam tử nào xứng với sư phụ mình.

Không, có lẽ có một người duy nhất, chính là người cầm roi liên tục quát lên người mình.

Thế nhưng hiện giờ vị kia đã bỏ mình lại, không biết đi đâu mất rồi..

- Sư huynh xem, chính là người kia.

Nữ đệ tử kia chỉ phía trước, nói.

Lư Lăng Phong nhìn thấy nơi đây vây đầy người, tức giận muốn rút kiếm xông tới cho nam tử kia một bài học. Nhưng khi hắn nhìn rõ mặt của nam tử kia, lập tức lại ngây người.

- Tông chủ, người xem, Lăng Phong tới rồi, hơn nữa nhìn bộ dạng hình như còn muốn liều mạng.

Một thái thượng trưởng lão nói.

- Ủ, đứa nhỏ Lăng Phong này không tệ, không uổng bình thường chúng ta cưng chiều nó.

Huyền tông chủ thở phào một cái, ít nhất còn có hy vọng.

- Vân Tiên rất để ý tới cảm xúc của đứa nhỏ này. Nếu đứa nhỏ này không đồng ý, thì dễ rồi.

Một thái thượng trưởng lão khác nói.

- Xem ra năm đó tông chủ đồng ý cho Vân Tiên nhận nuôi đứa nhỏ này lại là một chuyện tốt. Ai có thể nghĩ đến, hiện giờ sẽ phát sinh loại chuyện này.

- Tốt, hiện tại tất cả phải dựa vào Lăng Phong rồi.

Huyền tông chủ nở nụ cười.

- Chaaaaaaaa...

Thân mang theo hy vọng của bao người, Lư Lăng Phong giờ khắc này kích động đến run lên, chạy như bay về phía Lâm Phàm, rồi giữa đường trực tiếp quỳ hai gối xuống, trượt đến, tạo thành một cảnh tượng làm người ta trợn mắt há hốc mồm.

- Cha à....

Lư Lăng Phong trượt tới cạnh Lâm Phàm, hai tay ôm chặt đùi hắn, chảy nước mắt khóc rống lên.

Giờ khắc này, thế giới một mảnh im lặng.

Tông chủ Huyền Kiếm Các trợn tròn mắt, đây là chuyện quái dị gì?

Chúng thái thượng trưởng lão Huyền Kiếm Các cũng bị một màn trước mắt hù dọa run lên.

Mà đông đảo đệ tử, cả đám trợn mắt há mồm.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ai có thể đến nói cho các nàng biết được không?

Không phải nói, Lư Lăng Phong sẽ không đồng ý sao? Như thế nào vừa thấy mặt đã bày ra cảm xúc kịch liệt như vậy, còn gọi người khác là cha?

Thậm chí có một ít nữ đệ tử nào lăm nép nhìn nghĩ tới một cái chuyện kinh khủng, hay Luru Lăng Phong chính là con tư sinh của Huyền trưởng lão cùng nam tử trước mắt này?

Bằng không năm đó vì sao Huyền trưởng lão liều mạng cầu tông chủ đồng ý, nhận nuôi Luru Lăng Phong.

Nghĩ tiếp tới tuổi của Luru Lăng Phong, mọi người cũng cảm giác càng thêm khủng bố.

Chẳng lẽ Huyền trưởng lão mười bốn tuổi đã sinh con?

Nếu Lâm Phàm biết ý tưởng của các đệ tử Huyền Kiếm Các, nhất định sẽ phun ra một ngụm máu dài ba mét, đây là đang viết tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết sao...

....

Giờ phút này, không chỉ có người Huyền Kiếm Các bối rối, ngay cả Lâm Phàm cũng triệt để mòng.

Fuc-k..., tại sao tự dưng lại tòi ra một đứa con trai a.

Mà khi nhìn rõ kẻ ôm bóp đùi mình thì Lâm Phàm cũng nhận ra rồi, đây không phải tuyệt thế pêđê từng bị mình dạy dỗ trong rừng cây sao?

- Này này, người đừng có gọi bậy, ta làm cha người khi nào hả?

Lâm Phàm sắp khóc rồi, mọi chuyện có thể bình thường một chút không?

Mình rốt cuộc làm chuyện ác nghiệt gì, để giờ gặp tình huống thế này?

- Không, ngài chính là cha của con. Con coi sư phụ như mẹ, ngài và sư phụ của con ở cùng một chỗ, ngài sau này sẽ là cha con rồi.

Luru Lăng Phong gắt gao ôm đùi Lâm Phàm.

- Sư phụ, người nói xem, đây có phải là cha con không?

Huyền Vân Tiên nghe được đồ nhi nói vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, cuối cùng ngượng ngừng gật gật đầu.

- Cha, ngài xem xem, sư phụ cũng gật đầu.

Luru Lăng Phong hiện tại hoài niệm một màn ở trong rừng kia.

Bởi vì mình không nghe lời, cha kéo mình vào trong rừng cây nhỏ, dùng roi da hung hăng quật mình. Cái loại cảm giác này, Luru Lăng Phong vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Thậm chí một mực hoài niệm những đòn roi "yêu thương" ngày đó.

....

Nếu Lâm Phàm biết ý tưởng của Luru Lăng Phong, tuyệt đối lại phun máu.

Theo Lâm Phàm, kỹ năng "Dạy dỗ" chẳng qua là khiến đối phương phục tùng. Hắn lại không biết, kỹ năng này có dạy dỗ cả nội tâm tư tưởng của đối phương.

Giờ phút này, trên Huyền Kiếm Các đã tồn tại mấy ngàn năm, xảy ra một màn để cho người "đau lòng".

Mà Lâm Phàm cũng cảm giác hôm nay tới Huyền Kiếm Các chính là một quyết định sai lầm.

- Người trước tiên buông ra.

Lâm Phàm nhìn Luru Lăng Phong nói.

Hắn cảm giác cần phải nói chuyện từ tế với những người này.

Không phải là tới lấy lệnh bài chí tôn sao? Có cần phải chơi như vậy không? Nếu không phải tâm tính mình đủ mạnh mẽ, không chừng sớm đã bị một màn này hù chết.

- Không, cha, con không buông.

- Buông ra.

- Không, cha.

- Buông ra.

- Không, cha.

....

- Người buông chân cha ra.

Lâm Phàm giờ phút này sắp phát nổ, nhân sinh quan trực tiếp hồng mắt. Tiểu gia còn là xử nam a, làm sao lại nháy mắt liền có một đứa con trai lớn như vậy.

- Vâng, cha.

Lưu Lăng Phong vừa nghe, lập tức buông lỏng chân Lâm Phàm ra, sau đó rất là vui vẻ đứng ở một bên.

- Vân Tiên à, người cũng buông ra đã, chúng ta ngày sau từ từ ôm.

Lâm Phàm hiện tại chỉ có thể ổn định những người này trước, bằng không hôm nay khẳng định đừng nghĩ đi.

- Gọi ta là Tiên nhi được rồi.

Huyền Vân Tiên dịu dàng nói.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, cố bình tĩnh lại. Gặp loại tình huống này, hần tình nguyện đại chiến một trận nữa với "Tuyên Cổ Chi Giác" còn hơn.

- Tốt, Tiên nhi, người trước tiên buông ra...

Lâm Phàm thực bất đắc dĩ, nhưng bất đắc dĩ lại có thể thế nào? Hết thấy đều do mình trang bức rước lấy.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã ngộ thật sâu rồi.

Trang bức có phiêu lưu, cần cẩn thận.

....

- Không ngờ vừa tới đây đã có thể nhìn thấy một màn này, thật ra khiến người ta mở rộng tầm mắt, ha ha ha ha...

Đúng lúc này, phía trên không Huyền Kiếm Các, có người xé hư không tới. Máy đạo thân ảnh lơ lửng trong không trung, nhìn thấy tình cảnh phía dưới thì cùng cười lên điên cuồng.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 290: Một chương đập thành tro bụi

oOo

Lúc này, trên hư không có năm bóng người lơ lửng. Năm người này mặc trường bào màu sắc khác nhau, trước ngực mỗi người đều có một chữ riêng biệt.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Ngũ hành sao?

Mà năm người này tự thân phảng phất có được liên hệ, tương sinh tương sát, không thể coi thường.

- Ha ha, tông chủ Huyền Kiếm Các đời sau không ngờ lại phát sinh yêu đương với một nam tử, thật khiến người chán động a.

- Hơn nữa, còn có một nhĩ tử ảo là, chuyện này đúng là vết nhơ ngàn năm của Huyền Kiếm Các.

....

Năm kẻ này giống như không để ai vào mắt, ngơoi một lời ta một câu, nói Huyền Kiếm Các không đáng một đồng.

Giờ phút này thấy có kẻ địch không rõ đến, Huyền Kiếm Các cũng cảnh giác vạn phần. Khuôn mặt ôn nhu khi đối diện Lâm Phàm của Huyền Vân Tiên đã khôi phục trạng thái lạnh như băng, lạnh lùng nhìn năm người trên không.

- Chư vị là ai? Không biết đến Huyền Kiếm Các có chuyện gì?

Huyền tông Chủ nhìn năm người trên hư không, kiêng kị thật sâu. Khí tức của mấy người này không hề yếu hơn bà, thậm chí còn nhìn hơn.

Nam tử mặc trường bào thuê chữ "Kim" trên ngực mở miệng nói:

- Chúng ta là ai, ngơoi còn chưa có tư cách biết. Ngơoi chỉ cần biết chúng ta tới đây là muốn lấy một món đồ.

Lai giả bất thiện.

Huyền tông chủ dùng mắt ra hiệu với các thái thượng trưởng lão bên cạnh.

- Là món đồ gì?

- Huyền Kiếm Các căn cơ.

Nam tử kia lạnh giọng nói.

- Không có khả năng...

Huyền tông chủ vừa nghe lập tức biến sắc, bác bỏ.

Căn cơ của Huyền Kiếm Các chính là thanh kiếm khổng lồ này. Người này muốn căn cơ của Huyền Kiếm Các chính là muốn Huyền Kiếm Các từ nay biến mất. Yêu cầu này, bất kể thế nào cũng không thể đáp ứng.

- Có thể hay không, đã không phải ngơoi quyết định.

Nam tử mặc áo thuê chữ Kim hừ lạnh một tiếng.

Mà vừa lúc này, mặt đất chấn động, thanh kiếm khổng lồ kia rung lên, vô số kiếm khí từ đó bắn ra, bao phủ lấy Huyền Kiếm Các trong đó.

- Hừ, vốn định lưu lại mấy nữ hài xinh đẹp cho chủ thượng, ai ngờ các ngơoi không biết tốt xấu dám phản kháng, vậy thì chết cả đi. Chi Thiên Nguyên kiếm trận đã nghĩ ngăn cản bọn ta sao? Quả thực mơ mộng hão huyền. Phá cho ta.

Nam tử mặc trường bào thuê chữ Kim chợt quát một tiếng, hào quang vàng bùng lên, một luồng lực lượng không gì không phá được đập lên Thiên Nguyên kiếm trận.

"Àm..."

Thiên Nguyên kiếm trận rung lắc kịch liệt.

Đám người Huyền tông chủ luống cuống, đại kiếm trận mạnh nhất của bọn họ có vẻ như không thể chống đỡ bao lâu, sao có thể chứ?

- Ha ha ha ha, để ta xem chịu được mấy đòn.

Năm người trên hư không cười lớn, rồi tiếp tục đánh xuống.

"Àm..."

"Àm..."

....

Kiểm trận càng lúc càng nhiều rung lắc mạnh, bắt đầu xuất hiện vết nứt, không biết còn chống đỡ được tới một nén nhang hay không.

- Các sư muội, chuẩn bị tử chiến!

Huyền tông chủ cắn răng, nhìn sang các thái thượng trưởng lão. Kiếm trận vỡ tan, cách duy nhất các bà làm được chỉ có tử chiến, mới đem lại một

đường hy vọng cho các đệ tử, cũng là hy vọng cho Huyền Kiếm Các.

Mà Lâm Phàm nhìn một màn này, lại có chút nghi hoặc.

Năm cường giả Đại Thiên Vĩ đại viên mãn, cô đọng mười hai dây chuyền quy tắc. Nhưng năm người này kết hợp cùng một chỗ, tu vi lại cao hơn mười hai dây chuyền quy tắc. Nói vậy năm người này là có bí pháp gì rồi.

Vào lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ, Huyền Vân Tiên đi tới trước mặt hắn, vẻ không muốn nói:

- Người mang theo Phong nhi đi đi.

Huyền Vân Tiên hiện giờ tu vi đã là Đại Thiên Vĩ sơ giai, cô đọng một dây chuyền quy tắc. Đại chiến sắp phát sinh, nàng sợ là lúc đó không đủ khả năng để bảo vệ hai người.

- Sư phụ, con không đi.

Lưu Lăng Phong mở miệng nói.

- Nghe sư phụ, hai người đi trước, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, con lại trở về.

Huyền Vân Tiên nói.

- Không...

Lưu Lăng Phong lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Cha, người đi đi...

Lâm Phàm vừa nghe tiếng "cha", cả người phát lạnh, phảng phất như một chữ này nói từ miệng Lưu Lăng Phong có mang theo ma lực, có thể làm người ta run rẩy toàn thân.

Lâm Phàm không nói gì với hai người, mà đi tới trước mặt Huyền tông chủ.

- Huyền tông chủ, ta và ngài làm giao dịch. Chỉ cần ngài đưa vật tương tự như vậy cho ta, ta giúp ngài đánh chết năm người này.

Lâm Phàm lấy lệnh bài chỉ tôn đã được ghép hoàn chỉnh thành một mảnh ra.

Thứ đồ chơi này, không có mấy tông môn tường tận, ngoại trừ những tông môn truyền thừa vạn năm. Bởi vậy khi thấy Lâm Phàm lấy lệnh bài này ra, Huyền tông chủ cũng không có thay đổi gì.

- Thứ này...?

Huyền tông chủ đang căng thẳng, nhìn thấy lệnh bài Lâm Phàm đưa tới thì khẽ cau mày, phảng phất là đang suy nghĩ gì đó.

- Thứ này ta có, có lẽ là bảo bối, nhưng cũng có lẽ là một tà vật có thể hấp thu chân nguyên của người khác.

Huyền tông chủ nói.

Tà vật? Lâm Phàm có chút kinh ngạc. Đúng là thứ này có khả năng hấp thu chân nguyên để xuyên qua hai châu, thậm chí một mảnh trong lệnh bài hoàn chỉnh mà hắn ghép còn hút chân nguyên để dạy cho hắn Nhất Chỉ Tịch Diệt. Thế nhưng Huyền tông chủ là Đại Thiên Vĩ đại viên mãn, lại biết nó có thể hấp thu chân nguyên, mà vẫn coi nó là tà vật? Chẳng lẽ chân nguyên của bà ta - cao thủ Đại Thiên Vĩ đại viên mãn cũng chưa đủ để nó hấp thu tới mức kích phát công năng sao?

Nhất định là như vậy, nhớ lại, lần đó Lâm Phàm không biết đã cần bao nhiêu đan dược, mới khiến một mảnh nhỏ kia xuất hiện bóng người.

Huyền tông chủ tìm kiếm trong nhẫn trữ vật một hồi, sau đó cầm trong tay một tấm lệnh bài chỉ tôn hoàn chỉnh.

- Cho người, nhờ người mang theo Vân Tiên và các đệ tử khác rời đi.

Huyền tông chủ nói.

- Năm người này có tu vi giới Đại Thiên Vĩ đại viên mãn, không biết cô đọng mấy dây chuyền quy tắc, đệ tử bình thường ở chỗ này cũng chỉ chịu chết. Vân Tiên, con dẫn các đệ tử rời đi. Nếu bọn ta không thể sống sót, các con hãy thay thế bọn ta, nhất định phải khiến tông môn tiếp tục truyền thừa.

Huyền tông chủ nói.

- Sư phụ...

Huyền Vân Tiên còn muốn nói thêm cái gì, lại bị Huyền tông chủ cắt đứt, sau đó nhìn thẳng Lâm Phàm:

- Chuyện của ngươi và Vân Tiên, mấy người già chúng ta cũng không ngăn được. Chỉ hy vọng ngươi không làm gì có lỗi với nó.

Lâm Phàm ngẩn ra, tiết tấu này không đúng, chúng ta đang giao dịch, chứ không phải là gửi gắm.

- Không phải, Huyền tông chủ, ngài đưa cho ta lệnh bài này, ta sẽ tiêu diệt năm kẻ bên ngoài, đó là một giao dịch công bằng.

Mà lúc này, năm người bên ngoài kiếm trận không ngừng nứt vỡ đang tiếp tục đánh phá, nghe thế thì cười ầm lên.

- Ha ha, thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ. Tiểu tử này lại dám nói muốn tiêu diệt năm người chúng ta kia, ha ha ha ha...

- Kim, tăng tốc thôi, diệt sạch cái đám không biết sống chết này, tốn thời gian quá rồi.

- Đúng vậy, chủ thượng còn đang chờ chúng ta đây.

....

Huyền tông chủ lắc lắc đầu, nhét lệnh bài kia vào tay Lâm Phàm:

- Ngươi dẫn Vân Tiên và những người khác đi đi.

- Vân Tiên, nghe sư phụ nói, mang theo các đệ tử rồi đi thôi.

Lâm Phàm thờ dãi một tiếng, nói nhiều như vậy, lại không ai tin tưởng tiểu gia...

Mà lúc này, Thiên Nguyên kiếm trận vang lên một âm thanh chói tai, vỡ tan thành từng mảnh, rồi biến mất.

- Hừ, chết cả đi...

- Các ngươi đi mau, chúng ta ngăn cản...

Huyền tông chủ cùng vài vị thái thượng trưởng lão lập tức tiến lên, mặt hiện vẻ quyết tử.

Có thể phá tan Thiên Nguyên kiếm trận trong thời gian ngắn như vậy, lực lượng bậc này chỉ sợ các bà không ngăn cản nổi. Nhưng dù chỉ còn một hơi cuối cùng, bọn họ cũng muốn níu chân kẻ địch, để Vân Tiên dẫn các đệ tử rời đi.

- Tốt lắm, giao dịch xong, nên thực hiện giao dịch rồi.

Lâm Phàm cất lệnh bài chỉ tôn vào trong túi chứa đồ, không ngờ mọi việc thuận lợi đến vậy.

Đám người huyền tông chủ cả kinh, hoàn toàn không rõ người này rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn không biết năm người kia cường đại tới mức nào sao?

Huyền Vân Tiên nhìn Lâm Phàm, trong lòng lo lắng vô cùng.

Lâm Phàm tóc dài phiêu dật, ngẩng đầu nhìn năm người trong hư không, miệng khẽ nở nụ cười, rồi ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

- Cản trở...

Năm người kia tức giận quát lại. Bọn hắn không ngờ tiểu tử này dám khiêu khích mình. Đợi lát nữa, nhất định phải cho tiểu tử này hiểu cái gì là khủng bố.

- Ngươi định làm gì? Ngươi không phải đối thủ của bọn hắn đâu.

Huyền tông chủ nói.

....

Lâm Phàm không để ý tới lời Huyền tông chủ, bình thản nhìn thẳng hư không, sau đó hồ hững nói:

- Chỉ cần một chương, liền tan thành tro bụi.

- Diên rồi... Diên rồi...

Huyền tông chủ nói.

- Tiểu tử, chết đi...

Giờ khắc này, nam tử mặc trường bào chữ Kim mạnh mẽ vọt từ hư không xuống, một quyền quán quanh kim khí vô tận xé rách cả không gian.

Thế nhưng ngay lúc một quyền kia tưởng chừng sắp đánh Lâm Phàm thành thịt vụn, một màn kinh khủng đã xảy ra.

Nam tử kia biến sắc, gã cảm nhận được một cỗ lực lượng để gã phải kinh hãi. Cỗ lực lượng này giống như không thể ngăn cản.

Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng.

"Àmmmm..."

Đúng lúc này, một tầng hào quang che khuất bầu trời, sau đó là một tiếng gầm rú vang vọng thiên địa.

Tất cả mọi người không biết chuyện gì xảy ra...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291: Cứ từ từ đến, ta đợi

oOo

Hào quang tiêu tán, lộ ra một chút khí tức khiến người của Huyền Kiếm Các cực kỳ hoảng sợ.

- Ô!

Một tiếng hô kinh ngạc phát ra từ miệng Lâm Phàm. Hắn không ngờ nam tử kia có thể chạy khỏi tay mình.

- Bí pháp của năm người này thật thú vị, có thể thuận di vị trí.

Lâm Phàm cười nhẹ, có chút hứng thú với công pháp này.

Giờ phút này, nam tử mặc áo thêu chữ Kim đã mất một cánh tay, máu thịt mơ hồ, từ miệng vết thương phun ra vô số máu tươi, văng như mưa trên không.

Huyền tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão chứng kiến một màn trên hư không thì tâm thần hoảng hốt, sau đó không dám tin từ nam tử đang thông dong đứng ở chỗ kia.

Thật mạnh!

Bọn họ không ngờ nam tử không có chỗ nào đặc biệt này lại mạnh đến vậy, chỉ một chương đã đập nát một cánh tay của gã mặc trường bào Kim mạnh đến mức bọn họ không tự tin chiến thắng kia.

Huyền tông chủ khẽ liếc nhìn Huyền Vân Tiên, ý tưởng ban đầu bắt đầu dao động. Nếu Vân Tiên và người kia thật sự yêu nhau, vậy chẳng thà giúp cả hai thành đôi...

Nếu Lâm Phàm biết ý tưởng của Huyền tông chủ, tuyệt đối sẽ điên cuồng phun một ngụm máu tươi: "Người nghĩ quá nhiều rồi".

- Cha à, người thật là bá đạo.

Lúc này Lưu Lăng Phong điên cuồng hét lên một tiếng, cái giọng vốn éo là giờ lại còn pha cả khản trương hét lớn, càng lộ vẻ chói tai khác thường.

Lâm Phàm còn đang cố gắng tạo hình dáng hoàn mỹ nhất, nghe một tiếng gọi này thì trong lòng run lên, vội trấn định, làm như không có nghe thấy.

- Đồ khốn khiếp...

Nam tử mặc áo Kim dữ tợn gầm lên, lại cảnh giác nhìn người vừa tay.

Nếu không phải năm người bọn gã luyện công pháp đặc thù, có thể truyền tống tới gần nhau, thì chỉ sợ kết quả của nam tử này đã giống như cánh tay

kia, tan biến thành mây khói.

- Người rút cuộc là ai?

Năm người ở người ở Đông Linh châu không có tiếng tăm gì, nhưng lại rõ Đông Linh châu như lòng bàn tay, chưa từng nghe qua có người mạnh như thế.

Tuy năm người bọn gã chỉ cô đọng mười hai cái dây chuyền quy tắc, nhưng nếu liên thủ, cho dù đánh với tông chủ Thánh Tông, thì cũng có thể toàn thân trở ra.

- Các người quá yếu, ta không muốn tốn nhiều mồ hôi với các người.

Lâm Phàm đột ngột bay thẳng lên không. Hắn chuẩn bị nghiền cứu đám người này.

Luyện hóa bọn gã, nếu vận khí tốt, không chừng có thể có được công pháp đám người này tu luyện.

Đây chính là ngũ hành.

Lâm Phàm lật xem điển tịch tông môn, cũng chưa từng thấy có ghi chép gì về loại công pháp này. Mà lai lịch của năm người này có chút thần bí, nhưng đối với người có cánh tay Tuyên Cổ như Lâm Phàm, chẳng sao cả, bất kể lai lịch gì, cùng lắm là mấy chương, đều nát thành cặn bã.

Năm người giờ phút này sắc mặt đại biến, bọn gã không ngờ trước mắt người này ra tay nhanh chóng, không thể cho bọn gã một chút chuẩn bị.

Năm người không dám có chút do dự nào, lập tức phân vị ngũ hành.

- Mộc cốt.

- Kim cân.

- Thổ cơ.

- Thủy huyết.

- Hỏa khí.

- Ngũ hành tương sinh, dung hợp.

Đúng lúc này, một luồng khí tức mệnh môn mãnh liệt từ trên người năm người mạnh mẽ bộc phát ra.

Trên người mỗi người bay ra mười hai dây chuyền quy tắc, rồi những dây chuyền quy tắc ấy quấn vào nhau, một quang hào quang bao phủ lấy cả năm người.

- Đồ khốn khiếp, hôm nay cho người mờ mang kiến thức, cái gì gọi là khủng bố.

Bên trong quang sáng vang lên một âm thanh khiến tâm thần người ta chấn động.

Huyền tông chủ cùng vài vị thái thượng trưởng lão cảm nhận được cỗ khí này, không khỏi có chút lo lắng nhìn về nam tử phía hư không kia.

Huyền Vân Tiên cũng lo lắng nhìn về phía Lâm Phàm, như sẵn sàng bay lên để thay hắn ngăn cản một kích.

Các nữ đệ tử Huyền Kiếm Các cũng trắng bệch mặt mày, sợ hãi nhìn lên quang sáng như sắp thả ra một sinh vật cực kỳ đáng sợ nào đó kia.

Lâm Phàm hồ hững trôi nổi trong hư không, nhìn tình huống trước mắt, trong lòng càng lúc càng có hứng thú với công pháp kia.

"Àmmmmmm..."

Đúng lúc này, quang sáng tan biến, một người không lồ năm màu xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Chết đi..

Người không lồ gầm lên một tiếng, đánh một quyền về phía Lâm Phàm.

- Cẩn thận...

Huyền Vân Tiên thấy một màn như vậy, hoảng hốt hô lớn.

Thế nhưng Lâm Phàm chỉ hơi nâng tay phải lên, đánh ra một chương đối kháng với một quyền hủy thiên diệt địa kia.

"Uỳnh..."

Một chưởng mang theo lực lượng vô cùng đánh tới người không lồ năm màu.

Trước mặt một chưởng này, một quyền kia không ngừng tan biến.

- Aaaaaaaa...

Người không lồ nổ tung thành từng mảnh, không có bất kỳ sức ngăn cản nào.

- Dừng tay!

Mà vừa lúc này, một âm thanh vang dội từ xa trong hư không truyền đến.

Âm thanh kia giống như ẩn chứa quy tắc nào đó, khiến người ta không dám phản kháng.

- Chủ thượng, cứu mạng...

Người không lồ năm màu nghe được âm thanh kia, như nắm được cọng cỏ cứu mạng, hoảng sợ gào thét.

- Ai cũng không cứu được ngươi.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, xuất ra Vinh Hằng Chi Phủ, bổ ngang một phủ vào trong hư không.

- Khôngggggggg...

"Ầm..."

Trời đất rung chuyển, mặt đất bị nén chặt xuống, người không lồ năm màu kia tiêu biến.

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Kim."

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Mộc."

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Thủy."

....

"Đinh, chúc mừng đạt được công pháp Thiên giai thượng phẩm Ngũ Hành."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, mở ra công năng quy tắc."

....

Lâm Phàm mừng như điên, không ngờ vận khí không tệ, lại thăng cấp, hơn nữa còn đánh rơi ra thứ công pháp kia.

Lâm Phàm cũng không quản người trong hư không kia phần nộ đến cỡ nào, hạ xuống chỗ năm người kia bị đập chết, thu lấy chiến lợi phẩm.

Đội có thời gian, lại luyện chế năm thi thể này, nhìn xem ra được thứ gì.

Giờ khắc này, mọi người Huyền Kiếm Các triệt để trọn mắt hốc mắt.

Bọn họ không ngờ năm người khủng bố kia cứ thế bị một chưởng đập chết.

- Hừ, làm cản...

Lúc này, trong hư không truyền đến tiếng quát giận dữ.

Sấm chớp lóe lên, khí thế quay cuồng, phảng phất như có người muốn từ một chỗ xa xôi nào đó, xé rách hư không mà đến.

Mọi người Huyền Kiếm Các cảm nhận được cỗ khí tức này, vẻ mừng rỡ vừa hiện nháy mắt đã tan biến sạch. Khí tức này còn cường đại hơn của năm người vừa này không chỉ một lần.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn hư không, không hề để trong lòng.

- Ngươi đừng vội, từ từ chạy tới, ta ở chỗ này chờ ngươi.

Lâm Phàm nói.

Nghe thế, mọi người Huyền Kiếm Các đều sửng sốt, mà Lưu Lăng Phong còn kích động đến thét lên:

- Cha à, người thật là lợi hại.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chứng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Một chương kết thúc

oOo

Lâm Phàm trực tiếp coi Lưu Lăng Phong thành không khí, nếu không sợ là sẽ nôn sạch đồ ăn trong bụng, không còn sức lực cho trận chiến tiếp.

Thế nhưng hắn không khỏi có chút xấu hổ, bởi vì Huyền Vân Tiên đang đứng cạnh hắn, dùng ánh mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng kia mà tập trung vào hắn thời thời khắc khắc.

- Khụ khụ, đợt lát nữa có thể sẽ có một trận đại chiến, ngươi nhớ bảo vệ tốt chính mình.

Ý của Lâm Phàm là, ánh mắt của ngươi làm cho tiểu gia rất xấu hổ, không bằng ngươi đứng qua một bên trước đã. Thế nhưng đối với Huyền Vân Tiên thì lời này lại mang nghĩa hoàn toàn khác.

- Vâng.

Huyền Vân Tiên ôn nhu đáp lời, tiếng khẽ như muỗi kêu.

Huyền Vân Tiên lại cảm nhận được sự quan tâm trong lời ấy. Hắn đang sợ nàng gặp nguy hiểm sao?

Lâm Phàm trộm liếc mắt nhìn, lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng, xem ra Huyền Vân Tiên hiểu lầm càng lúc càng sâu.

Đây là một chuyện tình vô cùng đau đầu a.

Người khác tán gái dùng vô số thủ đoạn mà không thành, sao tiểu gia chỉ mới hơi trang bức một lần đã thành công?

Lâm Phàm nhìn thoáng hư không. Tuy nói khí thế rất mạnh, nhưng khoảng cách còn một đoạn nữa, tốc độ thật chậm.

Giờ phút này Lâm Phàm ném năm thi thể vào Thiên Địa Dung Lô, bắt đầu luyện.

"Đinh, chúc mừng luyện thành công."

"Đinh, đạt được sáu mươi dây chuyền quy tắc."

"Đinh, đạt được ngũ ngũ linh: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ."

Lâm Phàm vừa nghe, thật có chút tò mò, ngũ ngũ linh là đồ chơi gì?

"Ngũ ngũ linh: Thu thập địa linh ngũ phương, do sức người luyện chế mà thành, không phải tiên thiên chi linh, điều kiện cả thiết để tu luyện Ngũ Hành."

Thì ra là ngũ ngũ linh, cũng không phải vật gì tốt, nếu là tiên thiên ngũ linh thì tốt rồi.

Xem ra công pháp Ngũ Hành này còn cần hoãn một thời gian.

Lâm Phàm hiện tại đã có được sáu mươi dây chuyền quy tắc, bắt đầu tính xem nên sử dụng thế nào.

Đã biết trong vòng ba năm, Thú Linh giới sẽ xâm lấn Huyền Hoàng giới, cho nên Lâm Phàm muốn mau chóng tăng thực lực.

Nghe tới kẻ thần bí ở Thủ Linh giới kia, Cảnh Tay Tuyên Cổ có kháng cự được không rất khó nói.

"Àm..."

Lúc này, hư không chấn động, một khe hở tối đen xuất hiện. Một luồng khí tức ngập trời từ trong đó hàng lâm đến mặt đất.

- Người cẩn thận đó.

Huyền Vân Tiên lo lắng nói.

Lâm Phạm yên lặng gật gật đầu, sau đó chăm chú nhìn khe hở thật lớn kia.

Xuất tràng thực long trọng, cũng rất bá đạo.

Không biết bộ dáng cụ thể là thế nào?

Có thể tạo thành cảnh tượng cường đại như thế, tu vi tất nhiên là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, chỉ là không biết cô động bao nhiêu dây chuyền quy tắc.

Lúc này, một bóng người xuất hiện từ trong khe hở trên hư không, rồi bình tĩnh bay lơ lửng. Người này mặc trường bào, nhìn không rõ khuôn mặt, thậm chí không biết là nam hay nữ.

"Àm..."

Người vừa xuất hiện, khí tức vô cùng đã bộc phát ra. Luồng khí tức này như quấy cả gió mây, hình thành một con lốc cực mạnh, quét tới Huyền Kiếm Các.

- Đừng có giả thần giả quỷ, có gan thì xuống đây.

Lâm Phạm đánh ra một chương, lực lượng cường đại lập tức đánh tan con lốc kia.

Bóng người kia thấy gió lốc bị một chương nổ nát, cũng hơi kinh ngạc, nhưng vẻ kinh ngạc rất nhanh biến mất.

- Hừ, người rất mạnh, nhưng người thật ngu xuẩn khi xuất hiện tại đây. Nếu đã đến rồi, hôm nay để Diêm La ta tiêu diệt người cùng với đám tiện nhân Huyền Kiếm Các này đi.

Bóng người tự xưng là Diêm La ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó xé phẳng lớp áo choàng, lộ ra một thân thể có làn da xanh lè khô đét, mắt đỏ như máu, như là vạn cổ ma đầu.

Huyền tông chủ vừa nghe thấy cái tên này, tức thì biến sắc, vẻ mặt không dám tin:

- Người là Long Diêm La, ma đầu bị tổ tiên phong ấn hai trăm năm trước, làm sao người có thể chưa chết?

- Chết? Muốn Long Diêm La ta chết, thế gian sợ là chưa có ai có bản sự này.

Long Diêm La đột nhiên cười lên điên cuồng, vẻ lãnh tĩnh vừa nãy biến đâu mất tăm, chỉ còn lại cái điên dại như để phát tiết nỗi thống khổ bị phong ấn cả trăm năm, làm người ta không rét mà run.

- Bất hoang lục hợp, duy ngã độc tôn, năm đó nếu không phải đám tiểu tiện nhân các người thừa dịp bản đế bế quan mà đánh lên, sao có thể có bản lãnh trấn áp bản đế ở nơi đó tới cả hai trăm năm.

Long Diêm La tuôn ra ma khí ngập trời, bao phủ toàn bộ Huyền Kiếm Các.

- Thế nhưng cũng nhờ đám tiểu tiện nhân các người phong ấn bản đế tại Vạn Ma Cốc, mới để bản đế tu luyện công pháp tới cảnh giới tối cao. Để tương thưởng, bản đế không giết các người, mà sẽ để các người làm chuột bạch cho những phát kiến vĩ đại nhất của bản đế, đây sẽ là vinh dự lớn nhất cho các người, ha ha ha ha...

Bên cạnh Huyền tông chủ, một đệ tử sợ hãi cất tiếng hỏi:

- Tông chủ, người này là ai vậy?

- Kẻ này là Long Diêm La, một ma đầu tồn tại từ hơn hai trăm năm trước, hành sự tàn nhẫn, diệt vô số tông môn ở Đông Linh châu, còn dùng người sống làm đủ loại thí nghiệm man rợ. Cuối cùng tổ sư của chúng ta liên hợp với mấy tông môn khác, thừa dịp ma đầu này bế quan, bố trí phong ấn, giam cầm ma đầu tại Vạn Ma Cốc, là một chỗ rất sâu trong vết nứt không gian. Ai ngờ hôm nay còn thấy ma đầu này...

- Ha ha, đúng, tất cả là nhờ các người, phong ấn ta trong Vạn Ma Cốc ản chứa ma khí vô tận kia, để ta đột phá tu vi, còn thí nghiệm thành công ra năm cái tốt thí mạnh mẽ vừa rồi. Để cảm tạ, ta sẽ bắt hết đám tiện nhân các người thành đồ thí nghiệm.

- Cười to nửa lên, kéo lát nữa bị đánh sưng mồm không cười nổi.

Lâm Phàm khinh thường nói. Hấn ghét nhất là những kẻ tỏ vẻ cao cao tại thượng thế này.

- Hừ, tiểu tử càn rỡ, không biết tự lượng sức! Ngươi dám giết vật thí nghiệm của ta, vậy ngươi thay thế chúng đi.

Long Diêm La ngừng cười, mặt khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh, phối hợp với làn da khô đét, và đôi mắt đỏ rực như máu, trông càng thêm kinh khủng.

- Chết cho ta....

Long Diêm La gầm lên, vỗ xuống một chuông, khí thế mạnh đến nỗi chuông chưa tới, gió đã đẩy lùi những đệ tử có tu vi yếu của Huyền Kiếm Các ngã ra mặt đất.

- Không biết tự lượng sức? Được rồi, lười cùng ngươi nói nhảm, trước chơi với ngươi một chút.

Lâm Phàm đã nhìn rõ, Long Diêm La có tu vi Đại Thiên Vị đại viên mãn, cô động hai mươi dây chuyền quy tắc, quả thật là cực mạnh, đủ để làm cỏ Đông Linh châu. Thế nhưng cánh tay Tuyên Cổ có một trăm dây chuyền quy tắc, còn cần phải bàn xem ai sẽ thắng sao?

Lâm Phàm nhìn hư không, tùy ý phát phát tay. Lập tức, pháp tướng ba đầu sáu tay lập tức xuất hiện lơ lửng sau lưng hắn.

- Thương Thiên Kiếm

Hắn lại nhẹ nhàng vung tay lên, sáu thanh trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý xuất hiện ở trong hư không.

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay, sáu tay cầm kiếm, trang nghiêm uy vũ, ba khuôn mặt khác biệt, trấn định bát phương.

- Lên...

Dưới sự cố gắng của Lâm Phàm, Vô Tướng Ma Công càng ngày càng có cảnh giới cao hơn, pháp tướng ma thân cũng là xưa đâu bằng nay, nhất là tăng thêm kiếm ý, càng là có thể bộc phát ra uy lực không có gì sánh kịp.

Pháp tướng ma thân vừa xuất hiện, đám người Huyền Kiếm Các đã tròn tròn mắt.

Huyền tông chủ dùng ánh mắt không dám tin nhìn Lâm Phàm.

Bà có biết pháp tướng ma thân. Đây là một loại thần thông nhất định phải tu luyện công pháp cao giai, hơn nữa nhất định phải tu luyện tới cảnh giới nhất định, mới có thể ngưng kết ra được.

Toàn bộ Đông Linh châu, tu luyện tâm pháp cao giai, cô động pháp tướng ma thân cũng không có mấy cái.

Không ngờ nam tử trẻ tuổi này, lại có năng lực ấy.

- Hừ, làm càn, chỉ là một cái pháp tướng ma thân, vậy mà cũng dám ngăn cản bản đế, chính là kẻ ngốc nằm mơ, diệt cho bản đế.

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, một đoàn ma khí đột nhiên đánh úp về phía pháp tướng ma thân kia.

"Xoẹt xoẹt..."

Mà liền ngay trong chớp mắt này, pháp tướng ma thân đột nhiên bắt đầu chuyển động, cầm sáu thanh trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý, chém nát hết thảy, chém tan đoàn ma khí kia thành mây khói.

- Ma đầu nhà ngươi, ngay cả pháp tướng ma thân của ta còn chơi không lại, thế mà đòi đánh với ta, quá buồn cười.

Lâm Phàm nhìn một màn trong hư không, khinh thường nói.

- Khốn kiếp...

Giờ khắc này, Long Diêm La triệt để nổi giận, khí thế toàn thân tăng mạnh, gào thét lên:

- Là các ngươi bức ta đó, hôm nay ta muốn các ngươi phải hối hận. Vạn Cổ Ma Thành...

Long Diêm La hợp lại song chuông, một đoàn ma khí tỏa ra dày đặc trong hư không, mà bên trong ma khí phảng phất có vô số oan hồn đang lẫn lộn. Hư ảnh một tòa ma thành đen kịt đột nhiên xuất hiện ở trong hư không.

Lúc này, Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười:

- Có chút ý tứ, xem ra nên kết thúc.

- Tốt, ra hết bản sự đi.

Tại một khắc Long Diêm La huyền hóa ra hư ảnh ma thành, Lâm Phàm cũng đã biết, pháp tướng ma thân nên chấm dứt.

Không hổ là cao thủ ngưng luyện hai mươi bảy năm quy tắc, khí tức bạo phát ra giờ khắc này xứng với hai chữ "cao thủ".

Nếu như không phải mình ở đây, Huyền Kiếm Các sẽ thật sự xong rồi.

Bên trong hư không, tòa ma thành kia từ trên trời giáng xuống, ép tới pháp tướng ma thân.

Mà trong ma thành kia, từng đoàn từng đoàn ma khí ngưng tụ thành những con ác long vô cùng dữ tợn, nhào về phía pháp tướng ma thân.

Pháp tướng ma thân không ngừng lui ra phía sau, sáu tay vùng trường kiếm, không ngừng chém rách những ác long hình thành từ ma khí kia.

- Diệt cho ta...

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, vỡ song chưởng, ác long vô cùng vô tận bay xuyên qua pháp tướng ma thân. Nháy mắt sau, pháp tướng ma thân không ngừng vỡ nát, cuối cùng hóa thành từng điểm sáng nhỏ, phiêu tán trong hư không.

- Ha ha... Sao, chỉ là một đầu pháp tướng ma thân, vậy mà cũng dám đối kháng cùng bản đế, không biết sống chết.

Long Diêm La cuồng tiếu. Hắn muốn làm cho tất cả mọi người minh bạch, chọc giận hắn, là chuyện ngu xuẩn đến mức nào.

- Tiểu tử, ngươi còn có bản sự gì không? Bản đế bây giờ đã tu luyện thành "Chưởng Trung Ma Thành", chính là tồn tại trấn áp vạn cổ. Sinh mệnh của các ngươi cũng nên chấm dứt rồi, vì bản đế mà làm chuột bạch đi.

Long Diêm La căm tức nhìn phía dưới, gầm lên liên tục.

- Tiểu ma đầu, ngươi bây giờ chỉ còn một lần hô hấp để hưởng thụ ánh nắng thế gian, ngươi động thủ trước đi, ta cho phép ngươi xán lạn lần cuối.

Thanh âm lạnh nhạt của Lâm Phàm vang vọng đất trời, câu nói bá đạo để cho người ta thần phục.

- Sắp chết đến nơi, còn dám đồng đặc, tội đáng chết vạn lần, diệt cho ta.

Long Diêm La giờ phút này đã tức đến muốn nổ tung, khi nào có người có dũng khí đối làm cản với gã như thế. Gã lập tức bóp chặt "Chưởng Trung Ma Thành", một đoàn ma khí ngập trời ngưng tụ trong tay chưởng của hắn, rồi từ trên trời giáng xuống, đánh úp về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, hít vào rồi thở ra một hơi, sau đó miệng khẽ cười.

- Đã hết một hơi, nhân sinh của ngươi đúng là từng rất xán lạn, đáng tiếc, dừng ở đây đi.

"Àm..."

Trong một chớp mắt, một tiếng nổ rền vang giữa thiên địa.

Mọi người Huyền Kiếm Các nhìn thấy một màn trong hư không kia, triệt để ngây ngẩn.

- Làm sao có thể...

Long Diêm La không dám tin nhìn trước mắt bóng người trước mắt, lại nhìn đầu chưởng đánh lên ngực mình, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Một luồng lực lượng xuyên qua thân thể của Long Diêm La, trực tiếp bắn ra phía sau lưng hắn, lại chấn vỡ toàn bộ ma khí dày đặc trong hư không. Trôi đất lẫn nửa khối phục nét thanh minh.

- Không có cái gì không có khả năng...

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó bỏ thi thể của Long Diêm La vào trong túi chứa đồ.

"Đỉnh, chúc mừng đánh giết cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đỉnh, exp gia tăng 1 tỷ rưỡi."

"Đỉnh, chúc mừng thu được công pháp Thiên giai thượng phẩm Chưởng Trung Ma Thành."

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ

Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 293: Lời ám chỉ rõ ràng, nhưng người đâu?

oOo

Đám người Huyền Kiếm Các giờ phút này ngốc trệ tại nguyên chỗ.

- Tổng chủ...

Huyền tông chủ ngây ngốc, một màn vừa rồi, tạo thành ảnh hưởng thật sự quá lớn với bà, sợ là sẽ không bao giờ có thể quên được.

Cực mạnh... Thần thánh... Trang nghiêm...

- Ma đầu mà vài đại tông môn từng hao hết toàn bộ lực lượng mới miễn cưỡng phong ấn nổi, cứ thế mà chết đi sao?

Huyền tông chủ không dám tin nói ra.

- Cha à, người quá tuyệt vời rồi.

Lưu Lăng Phong hưng phấn đến rú lên, chạy tới lại định ôm chân Lâm Phàm, lập tức bị hấn tránh được, rồi đập cho tuyệt thế pêđê này một cước lăn ra xa.

Còn Huyền Vân Tiên trước hết thở phào một hơi, người không có việc gì là tốt rồi. Sau đó, ánh mắt nàng nhìn về bóng lưng cao lớn của Lâm Phàm đã càng trở nên chăm chú, như có thể vắt được tình cảm ra từ trong đó.

Mà giờ khắc này, thái độ và ánh mắt của những người khác thuộc Huyền Kiếm Các dành cho Lâm Phàm đã hoàn toàn thay đổi. Cao nhân, cũng là ân nhân của bọn họ, đồng thời trong mắt họ, đây còn là đạo lữ của Huyền Vân Tiên sư tỷ. Tất cả chuyện này, mặc kệ Lâm Phàm có thừa nhận hay không, cũng đều là sự thật với mọi người Huyền Kiếm Các.

Tiếp đó, đương nhiên Lâm Phàm bắt đầu đi bị Huyền Kiếm Các mời vào trong các.

....

Bên trong Huyền Kiếm Các.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn chút gì đó là lạ của những nữ đệ tử xung quanh nhìn về mình, trong lòng vừa vui vừa nhột.

Nhất là khi thấy ánh mắt chứa chan tình cảm của Huyền Vân Tiên, Lâm Phàm càng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bóng đêm buông xuống.

Lâm Phàm giờ phút này còn ở lại Huyền Kiếm Các, bởi vì Huyền Kiếm Các tiếp đón thật sự là quá thịnh tình, thịnh tình đến độ làm Lâm Phàm không nỡ cự tuyệt, bởi vậy chuẩn bị ở đây một đêm, đến mai sẽ rời đi.

Hắn ngẫm nghĩ, đang chuẩn bị bỏ chiến lợi phẩm thu được hôm nay ra kiểm kê, thì chợt cảm giác có người đang đi tới bên ngoài.

Tim hắn nhảy lên, thầm cầu khẩn không phải là tuyệt thế pêđê Lưu Lăng Phong.

Nhưng khi nhìn rõ người tới, Lâm Phàm cũng sùng sốt, sau đó tim đập càng thêm kịch liệt.

Đã đêm rồi, Huyền Vân Tiên tới đây làm gì?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Giờ phút này Huyền Vân Tiên đã đổi xiêm y, càng làm tăng cái ý nghĩ không chút ánh sáng nào kia trong đầu Lâm Phàm.

Khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng đến độ muốn tỏa ra ánh sáng, môi son đỏ thắm, cách ăn mặc dường như cũng rất tỉ mỉ.

Trong tay Huyền Vân Tiên còn bung rượu và đồ ăn, từ từ đi tới.

Lâm Phàm cố để tìm bát đập mạnh, xem ra quân địch có chuẩn bị mà đến. Rốt cuộc đêm nay sẽ liệu chết đánh trả, hay là lâm trận bỏ chạy đây?

- Vân Tiên, có chuyện gì sao?

Lâm Phàm dò hỏi. Nếu sớm biết sẽ có chuyện hôm nay, hẳn tuyệt đối sẽ không trang bức ngày đó.

Huyền Vân Tiên ngày thường luôn một vẻ lãnh đạm với người, giờ phút này đôi mắt Lâm Phàm, cũng lộ ra vẻ ngưng ngưng, gương mặt còn hơi đỏ lên.

- Ta chuẩn bị một ít đồ ăn và rượu...

Huyền Vân Tiên đi tới, đặt khay đồ ăn lên bàn, sau đó sửa soạn lại, rồi rót rượu đầy chén, cuối cùng lắng lặng ngồi yên, hai mắt ảm đạm nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngồi ở trên giường, nhìn tình huống trước mắt, đầu tưởng tượng ra vô số phương án.

Tuy hẳn chưa từng "ngủ có thịt", nhưng không phải không thấy cảnh "ngủ có thịt" bao giờ.

Huyền Vân Tiên này đến cùng là có ý gì?

Hay là định mượn rượu đưa đẩy, rồi làm liều, ăn tươi nuốt sống tiểu gia?

Trong mắt Lâm Phàm, khả năng này khá cao.

Chẳng qua hẳn cảm thấy tốc độ tiến triển như vậy cũng quá nhanh đi.

Hai người cộng lại mới chỉ gặp mặt được hai lần a.

Thế nhưng người ta là con gái, đã chủ động đến mức này, bản thân mình là phái mạnh, sợ cái trộm.

Ngay khi Lâm Phàm miên man suy nghĩ, Huyền Vân Tiên nói thêm một câu, hoàn toàn khiến hắn muốn nổ tung.

- Nơi này sẽ không có người đến, buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Huyền Vân Tiên ôn nhu nói.

Lâm Phàm vừa nâng chén rượu chuẩn bị uống cạn, nghe thế dừng lại, sau đó nhỏ giọng "ừ" một tiếng.

Những lời này có ám chỉ. Hơn nữa ám chỉ còn rất rõ ràng.

Nơi này sẽ không có người đến, buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Như vậy chẳng phải là, buổi tối dù có âm thanh gì đi nữa, cũng sẽ không ai nghe được, hai chúng ta có thể tận tình phát huy?

Lâm Phàm bị một câu này của Vân Tiên làm bốc lên tâm khí ý ngứa.

Sau đó hắn cũng chẳng rõ mình đã nói cái gì, bởi vì trong đầu hắn biến thành một mảnh hỗn loạn, hoóc-môn dâng lên cấp tốc.

Giờ đầu óc hắn chỉ còn đủ loại tư thế, đủ loại hình ảnh.

Huyền Vân Tiên rất được, khí chất tuyệt hảo, địa vị không tồi, hơn nữa Lâm Phàm hiểu, Huyền Vân Tiên đối với mình thật sự bằng tình thâm.

Mặc dù hẳn mới chỉ dừng ở mức cảm thán trước vẻ đẹp bên ngoài của Vân Tiên, nhưng hắn tin vào một câu nói rất chí lý: "Lâu ngày thâm tình."

Lâm Phàm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Huyền Vân Tiên, dưới tác dụng của cồn, cũng có một tia xung động.

Thế nhưng hắn vẫn nhịn được. Đêm còn dài, không nên nóng vội.

Ngày tốt cảnh đẹp, tự nhiên là phải biết quý trọng, từ từ thưởng thức.

Dùng bữa xong, Lâm Phàm nhéo nhéo hai tay, hít sau vài hơi, cố bình ổn lại nội tâm.

Đợi lát nữa có xảy ra chuyện gì, thì cũng là trong dự liệu rồi.

- Ta đi dọn chỗ này, huynh nghỉ ngơi thật tốt.

Huyền Vân Tiên đứng dậy nói.

- Ừ...

Tim Lâm Phàm không thể khống chế, đập kịch liệt.

Chờ Huyền Vân Tiên bung khay đồ ăn rồi đi, Lâm Phàm tập tức đi qua đi lại trong phòng.

Đêm nay nhất định là một hồi ác chiến, phải chuẩn bị trước mới được.

Sau đó Lâm Phàm lấy ra một ít thảo dược trân quý.

Nhất niệm thành đan, ngọn lửa bay lên trong bàn tay phải.

Long tinh thảo, vật đại bổ, được

Nhân sâm trăm năm, vật bổ khí, không tòi.

....

Lâm Phàm chọn lựa ra mấy chục loại thảo dược, sau đó ném cả vào trong ngọn lửa.

Nhất định phải chuẩn bị xong hết trước khi Huyền Vân Tiên quay lại.

Mùi đan bốc lên, một viên đan dược trắng ngà rơi vào tay Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng luyện chế thành công."

"Thập toàn đại bổ hoàn: Bổ khí nâng cao tinh thần, phụ trợ tiền vốn của nam giới, giúp chiến lực vô song."

Lâm Phàm không chút do dự ném viên đan dược vào trong miệng.

"Đinh, chuyển hóa exp hay hấp thu công hiệu?"

Trừ phi là não bị nước vào mới chuyển thành exp, đương nhiên là hấp thu công hiệu rồi.

Đan vào bụng, một luồng khí nóng chạy khắp thân thể Lâm Phàm.

Lâm Phàm chỉ cảm giác khí huyết sôi trào, phảng phất muốn phá thể mà ra.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, áp chế cỗ khí huyết này lại. Hiện tại còn chưa tới lúc cần.

Vì trận chiến đêm nay, chuẩn bị còn cần tiếp tục. Lâm Phàm lấy Đại Phàm Ca ra. Nhìn thoáng viên đan dược kinh khủng này, hẳn có chút do dự, không dám nuốt hết, cuối cùng chỉ lấy móng tay cào một chút rồi nuốt vào bụng.

Tất cả đã xong, chỉ chờ giai nhân đến.

Mặt Lâm Phàm trở nên đỏ rực, tim đập nhanh, lẳng lặng nằm trên giường chờ đợi.

Bóng đêm im ắng.

Một giờ sau.

Lâm Phàm nhất thời cảm thấy không ổn.

- Chết mất, sao người còn chưa đến nhỉ..

Hiện giờ, mặt Lâm Phàm đã đỏ như đất khi, khí huyết trong cơ thể sôi trào như ầm nước trên bếp hồng.

Một chút ít "Đại Phàm Ca" kia đã bộc phát ra dược lực không gì sánh kịp.

Nếu không phải tu vi cao thâm, hẳn hẳn đã sớm nổ.

Thế nhưng mà, cứ tiếp tục như vậy, sẽ chết người đó...

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 294: Kẻ phá hoại ban đêm

oOo

- Không được... Không thể đợi nữa rồi, bằng không lần đầu tiên của tiểu gia, lại tặng cho đất mẹ mất. [Đục đất =))]

"Thập toàn đại bổ hoàn" cùng "Đại Phàm Ca" có được hiệu quả mãnh liệt, mãnh liệt đến độ Lâm Phàm sắp không chịu nổi nữa rồi.

Lâm Phàm từ trên giường nhảy xuống, sau đó phóng ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Phàm lại phát hiện, chính mình căn bản không biết Huyền Vân Tiên đang ở nơi nào.

Xong rồi, lần này hỏ to rồi.

Lâm Phàm bây giờ đang hối hận thật sâu, tại sao tự dừng lại đi cắn thuốc làm gì, chẳng lẽ là không tự tin ở năng lực của bản thân sao?

Thế nhưng nói cái gì cũng đã chậm, bởi vì tất cả đều đã xảy ra rồi.

- Lưu sư huynh, mùi trên người huynh thơm quá, là dùng son gì vậy?

....

Vừa lúc đó, Lâm Phàm thấy được Lưu Lăng Phong đứng dưới ánh trăng, đang thảo luận điều tâm đắc về son phấn với một đám các sư muội.

Hơn nửa đêm không ngủ, còn tụ tập bàn tán về son, quả là nhân tài.

Nhưng tình huống hiện giờ không cho phép Lâm Phàm quản nhiều như vậy.

Sau đó Lưu Lăng Phong thấy được Lâm Phàm, trong lòng vui vẻ, cũng không để ý các sư muội xung quanh, nhảy chân sáo tiến lên, hô bằng giọng yếu điệu:

- Cha à...

Lâm Phàm bắt lấy Lưu Lăng Phong, không có thời gian nói nhảm, hiện giờ đang là thời khắc phải giành giật từng phút từng giây a.

Nếu không nhanh, khi hai loại được hiệu trộn lẫn vào nhau, nhất định bị kịch sẽ xảy ra.

- Đừng nói nhảm, sư phụ của ngươi đang ở đâu?

Lâm Phàm vừa há mồm hỏi, một luồng khí nóng đã xì ra theo. Đây là hiện tượng được hiệu tích lũy, không có chỗ phát tiết.

- A... Cha, người định làm gì vậy?

Lưu Lăng Phong cảm nhận được luồng khí nóng kia, đầu óc cũng phát mống, không hiểu Lâm Phàm có ý gì.

Lâm Phàm gấp gấp nói:

- Nhanh trả lời. Chỉ cần nói cho ta biết, ta sẽ nhận đưa con nhà ngươi, sau này ở Huyền Hoàng giới, ngươi có cha bảo kê.

Lưu Lăng Phong vừa nghe, nhất thời mừng rỡ trong lòng:

- Cha, đi về thẳng trước, rẽ trái, sau đó gặp một ngọn núi thì rẽ phải, rồi lại đi thẳng..

Lưu Lăng Phong vừa nói xong, Lâm Phàm đã biến mất ngay tại chỗ.

Lưu Lăng Phong há hốc mồm nhìn tình huống trước mắt, chẳng hiểu chuyện gì. Nhưng nhớ tới lời cam đoan của Lâm Phàm thì Lưu Lăng Phong chợt cười lên vui vẻ.

- Sư huynh...?

Chúng sư muội tiến lên hỏi. Trình độ về son của Lưu Lăng Phong vượt xa các nàng, tự nhiên là phải học hỏi một phen.

- Các sư muội, chúng ta tiếp tục thảo luận về son...

Lưu Lăng Phong cười nói, sau đó hoàn toàn chìm trong màn bàn luận về son phấn cùng chúng sư muội.

Thân ảnh của Lâm Phàm giống như quỷ mị lướt trên đường. Một ít đệ tử Huyền Kiếm Các chỉ cảm thấy như có một bóng ma nào đó vừa xuyên qua trước mặt mình. Sau đó, từng người bị kinh hãi, vội vàng chạy về phòng ngủ, leo lên giường, trùm chăn kín mít.

Mà lúc này đây, đại bộ phận đệ tử cũng đã chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chỗ ở của Huyền Vân Tiên không quá xa chỗ tông chủ. Dựa theo chỉ dẫn của Lưu Lăng Phong, Lâm Phàm nhanh chóng tìm được nơi ở của nàng.

Lâm Phàm đứng ở ngoài cửa, hít một hơi thật sâu, tất cả phải từ từ, không thể gấp, không thể gấp.

"Cốc cốc..."

Huyền Vân Tiên đang ngồi trong phòng, một tay chống cằm, ánh mắt mơ màng, như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Chợt nghe có người gõ cửa, khiến Huyền Vân Tiên có chút tò mò, đã giờ này rồi, ai sẽ đến chứ.

Khi Huyền Vân Tiên mở cửa, nhìn rõ người tới, giật mình như ngừng cả thở, giống như không ngờ sẽ thấy Lâm Phàm.

- Sao huynh lại tới đây?

Huyền Vân Tiên nói bằng giọng êm nhẹ, hiển nhiên là cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Đúng lúc đó, Lâm Phàm làm một động tác để thân thể Huyền Vân Tiên cứng lại.

Lâm Phàm lấy một tay sờ lên gương mặt nhẵn bóng kia.

Huyền Vân Tiên không ngờ sẽ phát sinh một màn như vậy.

Tất cả chuyện này, đối với nàng mà nói, là quá nhanh rồi.

Nương theo ánh trắng, nàng nhìn rõ ánh mắt nóng rực của nam nhân trước mắt, thậm chí còn cảm giác được một luồng khí nóng đập vào mặt.

Lâm Phàm thở hổn hển, sau đó dưới sự thất kinh của Huyền Vân Tiên, hấn bẻ nàng lên, đá một cước đóng cửa phòng lại, rồi chạy thẳng vào giường.

Tìm Huyền Vân Tiên đập thình thịch, âm thanh nhỏ như muỗi:

- Có phải là quá nhanh không... Ta còn không nhìn thấy trong mắt huynh...

- Rền sắt khi còn nóng, lâu ngày thâm tình...

Lâm Phàm trực tiếp cắt lời Huyền Vân Tiên, sau đó không cho nàng bất cứ cơ hội nào, đặt nàng xuống giường..

....

Ngoài phòng, trăng tròn vàng vạc, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Giờ phút này, tông chủ Huyền Kiếm Các đang đi tới phòng của Vân Tiên. Bà dự định hỏi Vân Tiên vài chuyện.

Nhưng vừa lúc đó, Huyền tông chủ lại kinh ngạc dừng bước, nhìn về căn phòng mờ mờ ánh đèn kia.

Từng tiếng rên rỉ khe khẽ từ trong phòng đó truyền ra, trong ban đêm tĩnh lặng lại chói tai khác thường.

Huyền tông chủ đã trăm tuổi, cái gì chưa từng gặp qua, thế nhưng nàng không ngờ, ở Huyền Kiếm Các lại có âm thanh như vậy.

- Điều này...

Huyền tông chủ biến sắc, sau đó lập tức xoay người rồi đi.

Vân Tiên cùng người kia, vậy mà lại... Lại...

Nếu như đệ tử khác, Huyền tông chủ sớm đã một chương đánh bay cả căn phòng rồi.

Thế nhưng, một là đệ tử bà yêu thương nhất, cũng là người dự định kế nhiệm vị trí tông chủ, một là cao nhân cao đến khó lường, còn là ân nhân...

Vân Tiên à, người sao lại lớn tiếng như vậy, nếu để cho đệ tử khác nghe được thì...

Bên trong căn phòng mờ tối kia, hai thân thể quấn lấy cùng một chỗ.

Tóc đen phiêu dật, mùi mồ hôi xen lẫn mùi hương mê người tràn ngập toàn bộ không gian trong phòng.

- Đau...

- A, nhẹ một chút...

- Đừng mà, chẳng phải vừa mới như vậy sao...

- Không phải sẽ rất đau đấy chứ?

- Ngoan, không đau đâu...

"Bạch bạch bạch bạch..."

....

Các nữ đệ tử Huyền Kiếm các giờ đã chuẩn bị đi ngủ, để bổ sung tinh lực, nghênh đón một ngày mới vào sáng mai.

Nhưng trong khoảnh khắc các nàng sắp đi vào giấc ngủ, từng đợt âm thanh quái dị lại truyền tới tai các nàng.

Các nàng khẽ cau mày, âm thanh này là gì?

Giọng nữ còn kèm theo giọng nam...

Hơn nữa hình như là truyền đến từ chỗ Huyền Vân Tiên sư tỷ...

Âm thanh có chút nặng nề, nhưng lại phảng phất có một ma lực, để thân thể các nàng đều khô nóng lên.

Huyền tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão đều chờ đợi ở trong phòng của mình.

Các bà đã qua phút kinh sợ khi nghe thấy âm thanh quái dị kia, thế nhưng theo thời gian trôi qua, âm thanh kia càng lúc càng lớn.

Lúc trước còn khe khẽ cố nín, nhưng bây giờ quả thực chính là không kiêng nể gì nữa rồi, giống như vạn vật xung quanh đều đã biến mất.

- Đã qua một canh giờ nữa a...

Huyền tông chủ tính toán thời gian, cảm giác quá khủng bố.

- Đứa nhỏ Vân Tiên chịu được sao?

Huyền tông chủ lo lắng nói.

Sau đó, bà ngồi xếp bằng, phảng phất muốn tiến vào tu luyện. Thế nhưng âm thanh kia như có ma lực, để mọi người trong Huyền Kiếm Các không thể bình tâm.

Lúc này, một tràng âm thanh cao vút đột nhiên truyền đến.

"Còn có để cho người ta ngủ hay không..."

Giờ khắc này, trong lòng mọi người hò hét, âm thanh này rốt cuộc muốn khi nào thì mới chấm dứt a.

Còn để cho sống hay không...

Bành bạch...

Bạch bạch bạch...

Bạch bạch....

Bành bạch bành bạch...

Âm thanh tuyệt diệu kia không ngừng vang lên trong đêm, truyền đi toàn bộ Huyền Kiếm Các.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chí Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295: Lão Phượng Tường xuất giang hồ

oOo

Hôm sau.

Một bóng người như quỷ mị chạy ra khỏi Huyền Kiếm Các, không ai thấy rõ được.

Giờ phút này, trong hư không, chân Lâm Phàm cũng hơi run lên. Tối hôm qua thật sự là hơi quá độ.

Thậm chí Lâm Phàm còn đánh giá thấp chính mình.

Nuốt "Thập toàn đại bổ hoàn" cũng thôi, còn nuốt cả "Đại Phàm Ca", quả thực suýt nữa để cái mạng lại.

Ai nói lần đầu tiên của xử nam chỉ vài trăm giây chứ, hiện tại nếu kẻ đó xuất hiện trước mặt tiểu gia, nhất định phải đánh.

Sớm nay, Lâm Phàm vừa tỉnh lại, lập tức rời khỏi Huyền Kiếm Các. Dù sao tình tảo nghĩ lại, hấn cảm giác động tĩnh tối qua có chút lớn rồi.

Nếu đường hoàng đi ra ngoài, bị chúng đệ tử Huyền Kiếm Các chỉ trích cười cợt, mặt mũi tiểu gia còn có thể giấu vào đâu?

Bởi đủ loại lo lắng như vậy, để tránh việc xấu hổ không cần thiết, vừa hừng đông, Lâm Phàm đã chạy.

....

Buổi sáng.

Mặt trời lên, Huyền Kiếm Các cũng là nhân gian tiên cảnh. Mỗi ngày vào thời điểm này, đủ loài chim sẽ hót vang, rồi bay quanh trên không Huyền Kiếm Các.

Lúc này, Huyền Vân Tiên trải qua một đêm chiến đấu kiệt lực, cũng mở ra mắt đẹp. Nhưng khi phát hiện bên cạnh không có bóng người kia, trên khuôn mặt hơi có vẻ mệt mỏi của nàng toát lên một chút cảm thương.

Xem ra đã đi rồi...

Nghĩ đến tình huống tối qua, khuôn mặt Huyền Vân Tiên lại đỏ lên.

Chưa bao giờ nàng nghĩ mình sẽ có một ngày như vậy.

Nhớ tới tiếng rên rỉ tối qua, Huyền Vân Tiên liền cảm giác có chút không ổn. Âm thanh lớn như vậy, tông chủ và các sư muội có lẽ đã nghe được.

Thế nhưng hiện giờ nghĩ đến người nam nhân kia ra đi không từ biệt, Huyền Vân Tiên liền cảm giác có chút vắng vẻ, giống như ở sâu trong nội tâm thiếu bớt chút gì đó.

- O, đây là cái gì?

Chợt nàng thấy được một vệt sáng lóe lên.

Đó là một cái vòng màu vàng, dưới cái vòng còn có một tờ giấy trắng.

Huyền Vân Tiên cầm lấy tờ giấy, trên đó viết bằng nét chữ xiên xẹo, thậm chí còn rất nhiều chỗ sai chính tả.

Lâm Phàm xuyên vào Huyền Hoàng giới, yếu kém đối với chữ viết riêng trong thế giới này cũng có thể cảm thông.

Cũng may nội dung trên trang giấy chỉ chút lỗi chính tả này vẫn có thể hiểu.

"Tiên nhi, ta có việc quan trọng, đành đi trước, nhất định sẽ trở lại. Vòng tay này tên là Lão Phượng Tường, là bảo vật gia truyền của nhà ta, ta tặng nó

cho nàng."

Nội dung trong tờ giấy không nhiều lắm, chỉ ngắn ngủn mấy câu, nhưng trong đó có bốn chữ đề Huyền Vân Tiên vô cùng vui mừng.

"Bảo vật gia truyền."

Từ sau khi Huyền Vân Tiên vào Huyền Kiếm Các thì chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, nhưng cũng có tìm hiểu tập tục ở thế gian.

Thứ gọi là "bảo vật gia truyền" có ý nghĩa rất quan trọng, bình thường đều để tặng cho người yêu mến.

Huyền Vân Tiên gấp nhẹ nhàng tờ giấy lại, như đang chạm vào một vật vô cùng trân quý, lại cất vào nhẫn trữ vật, sau đó cầm chiếc vòng tay màu vàng lên.

Vòng tay này không biết làm từ chất liệu gì, nhưng hình thức rõ ràng là chiếc vòng đẹp nhất mà Huyền Vân Tiên từng thấy.

Khi nàng đeo chiếc vòng vào cổ tay, một màn khiến nàng kinh ngạc đã xảy ra.

Vòng tay này rồi đột nhiên tản mát ra một quang hào quang diệu dằng, sau đó lại dần dần mờ đi.

Chiếc vòng tay Lão Phượng Tường này là Lâm Phàm luyện ra.

Lấy trình độ luyện khí hiện tại của hắn, muốn luyện chế một món đồ tốt, thật quá dễ dàng.

Vòng tay này được Lâm Phàm sử dụng mười lăm dây chuyền quy tắc thu được từ luyện hóa thi thể Long Diêm La, cộng với máu của Gà Con, cùng đủ loại tài luyện trân quý khác luyện thành.

Tuy nó không phải thần khí, nhưng diệu dụng vô cùng vô tận, chính là một trang bị phòng ngự cường đại, có thể ngăn cản một kích toàn lực của cường giả cô đọng mười tám dây chuyền quy tắc, cũng tương đương có thêm một cái mạng.

Huyền Vân Tiên nhìn vòng tay Lão Phượng Tường này, mặt lộ ra sắc thái của một cô gái nhỏ, là vẻ thỏa mãn.

Về phần Lâm Phàm ra đi không từ biệt, Huyền Vân Tiên cũng có thể hiểu được.

Đệm chăn xóc lên, khung cảnh khiến người ta khó có thể rời mắt bại lộ trên không trung.

Đôi chân thon dài, cái eo mảnh khảnh, bờ ngực căng tràn, có thể nói nàng tập hợp tất cả những gì đẹp nhất thế gian, đủ làm người tình trong mộng của vô số người.

Huyền Vân Tiên tắm rửa qua, lại đổi một bộ quần áo mới.

Giờ khắc này, khí chất của nàng đã có một tia biến hóa, là khí tức của một nữ nhân thành thực.

Bên ngoài.

Huyền tông chủ cùng nhiều đệ tử đều đang đứng đợi.

Bọn họ một đêm không ngủ, tới tận khi âm thanh kia chấm dứt cũng vậy, bởi vì nhắm mắt lại, trong đầu đều là âm thanh kia.

Lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, Huyền Vân Tiên nhẹ nhàng đi từ bên trong ra.

Hai chân mỗi một, nơi đó còn hơi đau, nhưng Huyền Vân Tiên vẫn xuất hiện, vì nàng có lời muốn nói với tông chủ.

- Tông chủ...

Huyền Vân Tiên thấy được đám người tông chủ đứng ngoài cửa, nghĩ đến chuyện tới qua, không khỏi có chút ngượng ngùng.

- Ô, mọi người xem, Vân Tiên sư tỷ hình như có gì khác khác.

- Đúng thế, khí chất khác đi.

- Vân Tiên sư tỷ dùng cách gì mà có biến hóa như vậy nhỉ.

- Càng ngày càng đẹp. Trước kia sư tỷ đã rất đẹp, mà giờ còn đẹp hơn.

Đệ tử Huyền Kiếm Các nhìn thấy Huyền Vân Tiên thì đều kinh ngạc thấp giọng bàn tán.

Trong lòng Huyền tông chủ ngũ vị tạp trần, không biết nên nói như thế nào.

Bà cũng nhìn ra biến hóa của Vân Tiên, sau đó mở miệng hỏi:

- Hấn ở đâu?

- Đi rồi...

Huyền Vân Tiên nói.

Huyền tông chủ biến sắc, có loại cảm giác không ổn. Chẳng lẽ tên kia ăn xong muốn chùi mép, cứ thế chạy sao?

- Tông chủ, hấn có chuyện nên phải đi. Đây là hấn để lại cho ta, không phải như người nghĩ đâu.

Huyền Vân Tiên sờ sờ vòng tay trên cổ tay, nói.

Tông chủ tuy rằng chưa nói, nhưng nàng nhìn rõ ánh mắt căm giận của tông chủ.

Huyền tông chủ vốn muốn nói đồ nhi ngốc, bị một vòng tay gạt đi. Nhưng khi nhìn kỹ, bà lại cả kinh.

- Vòng tay này...

Huyền tông chủ tiến lên, cầm lấy tay Vân Tiên, nâng lên, cẩn thận nhìn, sau đó càng nhìn càng khiếp sợ.

- Đây thật sự là hấn lưu lại?

Đối với Huyền tông chủ mà nói, vòng tay này quả thực không thể tưởng tượng, dù cho là luyện khí đại sư mạnh nhất hiện giờ, cũng tuyệt đối luyện chế không ra vòng tay bậc này.

Trong đó có mười lăm dây chuyền quy tắc đã khiến Huyền tông chủ trợn mắt há hốc mồm, đồng thời trong đó còn có một giọt máu thần bí lưu động.

Thật quá hào phóng, quá khủng bố a.

Tới đây, Huyền tông chủ cũng thờ phào một hơi, xem ra nam nhân kia nhớ kỹ Vân Tiên.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cô Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 296: Thiếu niên trang bức như ngọc

oOo

- Gà Con, đừng mảy ử mặt ê, không phải lấy của mày một giọt tinh huyết thôi sao, có cần thương tâm như vậy không?

Lâm Phàm nhìn về ỉu xiu của Gà Con, cũng có chút bất đắc dĩ.

Gà Con chính là đời sau của hung thủ thượng cổ, tinh huyết cũng có đẳng cấp cao nhất, nhưng không nghĩ chỉ xin có một giọt mà nó lại khổ sở đến vậy.

- Ô ó o...

Tiếng kêu của Gà Con có chút bi quan, sau đó lại dùng cánh vỗ vỗ cái bụng dưới, còn rất thương tâm chỉ vào cái chỗ "tiểu kê kê".

Giờ phút này, cứ như là nó sắp khóc.

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn lại, sau đó còn gầy gầy chỗ đó mấy cái.

- Ô, quái, hình như nhỏ hơn lúc trước một chút, trông như sắp biến mất không thấy nữa rồi. Chẳng lẽ vì mất một giọt tinh huyết?

Lâm Phàm kinh ngạc nói.

- Ô ó o...

Gà Con rất là thương tâm gât gât đầu. Chuyện này quả là si nhục lớn lao với nó. Mất một giọt tinh huyết, "tiểu kê kê" biến thành "tiểu tiểu kê kê" rồi.

Lâm Phàm thấy Gà Con thương tâm như thế, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. lát sau, hắc vô vô đầu Gà Con, nói:

- Được rồi, được rồi, đừng thương tâm nữa, về sau tao tìm cho mày hắc hai em gà mái, tha hồ mà vui vẻ.

Gà Con vừa nghe, thần sắc bi thương nháy mắt không còn lại chút gì, "tiểu tiểu kê kê" bé cỡ hạt com kia đột nhiên lóe lên ánh sáng.

Lâm Phàm nhìn thấy bộ dạng ti tiện này của Gà Con, cũng triệt để không muốn nói gì thêm.

Gà Con, mày có thể giữ một chút tôn nghiêm của hung thú thượng cổ đời sau được không?

Hai em mái đã thỏa mãn, ít nhất cũng phải đòi hỏi mười em chứ.

....

Đi được một đoạn xa, tiến vào một khu rừng rậm không bóng người, Lâm Phàm bắt đầu dùng chân kiểm kê thu hoạch.

Nhìn qua bảng thuộc tính của mình, hắc khá vừa lòng, tới khi thấy được cột công năng mới là quy tắc, mắt hắc sáng lên. Xem ra lên cấp Đại Thiên Vị xong, bắt đầu có thể cô đọng dây chuyền quy tắc rồi.

Đã đủ điều kiện kích hoạt lệnh bài vượt giới. Trước hết tu luyện càng mạnh, sau đó trở về Thương Linh châu một chuyến.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, cảm thụ quy tắc trong trời đất.

Trong phút chốc, Lâm Phàm phát hiện thần trí của mình giống như đang dạo chơi giữa thế gian, nhìn rõ từng cái điểm sáng trôi nổi ở bốn phía. Lâm Phàm có chút tò mò, vươn tay, muốn bắt lấy những điểm sáng này.

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện quy tắc kim, có cô đọng hay không?"

"Đỉnh, chúc mừng phát hiện quy tắc thủy, có cô đọng hay không?"

....

Lâm Phàm nhìn những điểm sáng màu sắc khác nhau trước mặt, trong lòng đã hiểu được.

Toàn bộ dây chuyền quy tắc đều là cô đọng những điểm sáng này mà thành.

- Cô đọng quy tắc thủy.

"Đỉnh, bắt đầu cô đọng quy tắc thủy, độ hoàn thành 1%."

Giờ khắc này, Lâm Phàm có thể cảm nhận được những điểm sáng cùng một màu sắc và kích cỡ đang từ bốn phương tám hướng trong hư không vọt tới, rồi len lỏi tràn ngập cơ thể mình.

Lâm Phàm nhũn mày, những lực lượng trời đất này tiến vào cơ thể hắc giống như vật vô chủ, đầu đá lung tung trong người hắc, phảng phất muốn phá thể mà ra, nhưng nhanh chóng bị hệ thống mạnh mẽ trấn áp xuống.

Lâm Phàm khẽ cười, dây chuyền quy tắc xem ra không dễ cô đọng, bởi vì sau khi hấp thu những điểm sáng quy tắc kia vào trong cơ thể, còn phải trấn áp từng điểm, sau đó để nó xếp thành hàng lối như những chuỗi gien vậy.

Ngắm lại đám Yên tông chủ, trăm năm mới cô đọng hơn mười dây chuyền quy tắc, khó khăn trong này hiển nhiên rất lớn a.

Có điều hệ thống có thể tự động trấn áp các điểm sáng kia, giúp hắc tiết kiệm không ít thời gian.

Tối cường hệ thống quả nhiên là tối cường hệ thống, chỉ bằng việc tiết kiệm thời gian này, đã là tồn tại nghịch thiên.

Một giờ sau.

Lâm Phàm mở mắt, vẻ mặt kỳ quái.

"Quy tắc thủy, độ hoàn thành 5%."

Thế này cũng quá nhanh đi?

Lâm Phàm cũng bị tốc độ này dọa bối rối. Gần một giờ, quy tắc thủy đã ngưng kết 5%, như vậy chính mình cô đọng thành một dây chuyền quy tắc, căn

bản không mất bao lâu.

Một ngày một sợi, một năm là hơn ba trăm sợi.

Quả thế thật thì còn kiêng nể cái rắm, tất cả tụt quần ra, chồng mông xuống đất, chờ bản đại gia làm thịt!

Ài, vô địch tịch mịch a...

Giờ phút này Lâm Phàm đứng lên, chủ động cảm ứng điểm sáng quy tắc, sau đó cũng không cần tận lực tu luyện, độ hoàn thành đã tự chậm rãi tăng trưởng.

Hack mà, quá thoải mái.

Có điều không thể trải nghiệm được khoái cảm tu luyện, mà chỉ có thể cảm thụ được thoải mái khi nghiền ép tất cả.

Sau đó, Lâm Phàm mới sờ đến đồ thu được từ việc luyện hóa thi thể Long Diêm La.

Luyện hóa thi thể Long Diêm La thu được hai mươi lăm dây chuyền quy tắc, trong đó Lâm Phàm đã dùng mười lăm dây chuyền quy tắc để luyện ra vòng tay Lão Phượng Tường cho Huyền Vân Tiên.

Còn một thứ nữa xuất hiện sau khi luyện hóa, đó là công pháp Thiên giai thượng phẩm Chương Trung Ma Thành, một công pháp rất lợi hại. Thế nhưng công pháp này nhìn qua rất tà ác, từ tạo hình đến bản chất, hần cũng không dự tính phá hoại hình tượng thần thánh pháp tướng ma thân của mình, nên quyết định không luyện.

Tiếp đó, hần lại lấy hết dây chuyền quy tắc luyện hóa được ra, tổng cộng còn lại bảy mươi sợi. Hần muốn nhìn xem có thể hấp thu hay không, lại phát hiện không có cách nào làm được.

Nhưng chuyện này xem ra cũng hiển nhiên, nếu có thể hấp thu, ai còn tu luyện làm gì? Trực tiếp giết người cướp đoạt dây chuyền quy tắc cho nhanh.

Như vậy, phải nghĩ cách lợi dụng bảy mươi dây chuyền quy tắc này.

- Huyết Chi Thạch Môn, đi ra.

Lâm Phàm lấy Huyết Chi Thạch Môn từ trong túi chứa đồ ra. Cánh cửa đá tràn ngập mùi máu lắng đọng trôi nổi trong hư không.

Nhìn cánh cửa bị bao quanh bởi những oan hồn màu máu dữ tợn rít gào này, miệng Lâm Phàm hơi lộ một tia cười tiện tiện:

- Vốn tưởng mày chỉ là một vật vô dụng, hiện tại xem ra mày vẫn còn tác dụng rất lớn.

- Tể hiến mười dây chuyền quy tắc.

- Huyết Ma đại đế, xuất hiện đi.

Mười dây chuyền quy tắc xoắn vào nhau, từ trong tối tăm, một luồng lực lượng thần bí hấp thu lấy mười sợi quy tắc kia, sau đó truyền cả vào bên trong Huyết Chi Thạch Môn.

"Ken két..."

Cánh cửa từ từ mở rộng, trong đó ngập tràn màu máu, rồi giống như có một sinh mệnh nào đó đang đứng ngay sau cửa.

- Là ai triệu hoán bản đế?

- Là tiểu gia, đi ra nhanh lên.

Mắt Lâm Phàm sáng lên, chờ mong nhìn chăm chăm đằng sau lớp cửa.

"Àmmmm..."

Nhất thời, một biển máu quay cuồng xuất hiện trên bầu trời. Từ bên trong vùng không gian đỏ như máu sau cánh cửa đá, một bàn tay khổng lồ màu máu chậm rãi thò ra.

Bàn tay này có năm ngón tay bẹn nhọn, thô to, giống như năm ngọn núi nhỏ. Chỉ một bàn tay này thôi đã tỏa ra khí tức không giống bình thường, không những chấn nhiếp tâm thần người ta, còn làm lòng người không thể nảy sinh một ý chống cự nào.

Giờ phút này, bên trong Huyết Chi Thạch Môn.

Huyết giới.

Trong không gian toàn sắc máu đỏ, có một biển máu mênh mông vô bờ, mà Huyết Ma đại đế sinh ra từ biển máu, có được lực lượng không thể địch nổi.

Huyết Ma đại đế ngồi ngay ngắn tại bảo tọa do máu ngưng kết thành. Thân hình của Huyết Ma đại đế cao lớn tựa như trời, uy nghiêm vô cùng, một đôi mắt màu máu toát vẻ miệt thị thiên địa.

Trong biển máu dưới chân Huyết Ma đại đế, từng tiểu Huyết Ma đang quay chung quanh.

Huyết Ma đại đế chính là bá chủ một phương trong Huyết giới.

Mà lúc này, Huyết Ma đại đế cảm nhận được từ trong tối tăm có lực lượng nào đó đang triệu hoán hắn, để hắn vô cùng hưng phấn.

Cực kỳ lâu rồi, đã không có người triệu hoán Huyết Ma đại đế.

Mà lần gần đây nhất được triệu hóa, lại bị người uy hiếp tự đoạn một tay, làm cho Huyết Ma đại đế rất là phẫn nộ, nhưng cỗ lực lượng kia để hắn vẫn còn sợ hãi đến tận giờ.

Thế nhưng coi như thế, Huyết Ma đại đế tuyệt đối không để nỗi sợ cản đường. Hắn muốn cái tên Huyết Ma đại đế của mình truyền đi toàn bộ chư thiên, khiến mọi người phải cúi bái hắn.

Hiện tế mười dây chuyền quy tắc, đối với Huyết Ma đại đế mà nói, còn chưa đủ để toàn bộ bản thể của hắn hàng thế, nhưng chỉ một cánh tay thôi, hắn cũng đã có thể trấn áp tất cả.

Lâm Phàm nhìn cánh tay màu máu kia nhô ra, trong lòng cũng kích động vạn phần, lập tức lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phù, chờ sẵn đợi dê béo. Trong mắt Lâm Phàm, cánh tay kia chính là con mồi.

- Là người triệu hoán bản đế sao, nhân loại nhỏ bé. Người có chuyện gì?

Âm thanh uy nghiêm bá đạo của Huyết Ma đại đế truyền ra từ sau cánh cửa đá.

- Ta chém..

Mà ngay lúc này, Lâm Phàm dùng cả hai tay nắm lấy Vĩnh Hằng Chi Phù, nhảy bật lên, bỏ về phía cánh tay khổng lồ.

- Nhân loại, người muốn làm gì?

Huyết Ma đại đế cảm nhận được nhân loại triệu hoán mình ra đang đánh úp về phía mình, lập tức nổi giận. Nhưng từ trong tối tăm như có một cảm chế giới hạn không cho hắn ra tay với người triệu hoán, khiến hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân loại kia bỏ một phù tới.

- Xin người cánh tay.

Lâm Phàm quát lớn, khí thế tận trời, Vĩnh Hằng Chi Phù phát ra hào quang chói lòa, bỏ thẳng xuống.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 297: Xuất hiện đi, Tiểu Huyết của ta

oOo

- Nhân loại, người dùng tay cho bản đế.

Huyết Ma đại đế gầm lên liên tục ở biển máu trong Huyết giới, khiến đám tiểu Huyết Ma hoảng sợ quỳ cả xuống, không dám nhúc nhích.

"Xoẹt..."

Vĩnh Hằng Chi Phù lóe hào quang, cắt sâu vào trong cánh tay khổng lồ kia.

- Ái chà, một phù còn không đứt.

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên, thế nhưng không sao, một phù không đứt, thì hai phù.

Lâm Phàm đứng trên cánh tay của Huyết Ma đại đế, rút Vĩnh Hằng Chi Phù ra, máu phọt lên.

- Huyết Ma đại đế, ngươi cũng khá lắm, Vĩnh Hằng Chi Phù của tiểu gia là thần khí, tuy rằng hư hao, nhưng vẫn đủ bỏ trời rạch đất, thế mà một nhát bổ không đứt tay ngươi. Nhưng không sao, một nhát nữa là được.

Lâm Phàm lau máu.

- Kiếm ý.

Giờ phút này Lâm Phàm ngưng tụ thành một đạo kiếm ý, sau đó để nó xoay tròn như lưỡi cưa, bắt đầu cắt cánh tay của Huyết Ma đại đế.

- Aaaaaa...

Huyết Ma đại đế dữ tợn gào thét:

- Nhân loại, ngươi dừng tay cho bản đế. Bản đế muốn rút thần hồn của ngươi, ném vào trong biển máu vĩnh viễn.

- Ha ha, tiếp tục khoác lác đi, tiểu gia hôm nay chơi đến cùng với ngươi.

Lâm Phàm phui phui tay, sau đó lại bổ xuống một phù.

Mà kiếm ý thì vẫn không ngừng cắt từ bên dưới.

- Aaaaaa...

"Rầm..."

Trải qua cố gắng không ngừng, cánh tay của Huyết Ma đại đế rốt cuộc bị cắt xuống. Lâm Phàm tươi tỉnh hẳn lên, không tệ, không tệ.

Giờ khắc này, Huyết Chi Thạch Môn vang lên một tiếng rầm, rồi đóng kín trở lại, trời đất cũng khôi phục bình thường.

Mà Lâm Phàm thì ném cánh tay của Huyết Ma đại đế vào Thiên Địa Dung Lô, đem luyện hóa.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa thành công."

"Đinh, chúc mừng đạt được tám giọt tinh huyết của Huyết Ma đại đế."

Lâm Phàm nhìn thấy thành quả này, cũng nở nụ cười, sau đó há miệng nuốt tám giọt tinh huyết vào bụng.

Huyết Hải Ma Công không ngừng vận chuyển, hấp thu tám giọt tinh huyết.

Hiện giờ Huyết Hải Ma Công đã là tầng sáu, đạt trình độ Đoạn Chi Trọng Sinh, muốn tiến thêm một bước, cần vô số tinh huyết.

Mà đối với Huyết Hải Ma Công, tinh huyết của Huyết Ma đại đế chính là vật đại bổ. Nhìn thấy exp của Huyết Hải Ma Công không ngừng tăng, Lâm Phàm cười lớn trong lòng.

Tích Huyết Trọng Sinh - sống lại chỉ qua một giọt máu, đây mới là cảnh giới Lâm Phàm hướng tới.

Bên trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế giận dữ gào thét điên cuồng. Hắn sinh ra từ biển máu, biển máu bắt diệt tức là hắn bắt diệt, nhưng bị chém mất một cánh tay cũng ảnh hưởng rất lớn.

Tinh huyết tổn thất vô số, không biết cần bao nhiêu máu trong biển máu mới có thể bổ sung lại.

- Nhân loại đáng chết, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Huyết Ma đại đế gào thét, tiểu Huyết Ma xung quanh không ngừng bị hắn hấp thu, bổ sung lượng tinh huyết mất đi.

Cánh tay bị chặt đứt đã lại mọc ra, chẳng qua nhìn có vẻ yếu đi rất nhiều.

Ngay khi Huyết Ma đại đế chuẩn bị chìm vào biển máu để khôi phục thương thế, thì từ trong hư không tối tăm lại có một luồng lực lượng lượng lượng muốn kéo hắn đi.

- Tế hiến mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

Huyết Ma đại đế vừa nghe được thanh âm này, sắc mặt nhất thời biến đổi, lại là nhân loại kia. Hắn muốn cự tuyệt lần triệu hoán này, nhưng lực lượng từ trong tối tăm kia khiến hắn không sao tự chủ.

Lâm Phàm lại tế hiển mười dây chuyền quy tắc. Đã có kinh nghiệm, Lâm Phàm cũng đã biết làm sao để cắt được nhanh hơn.

Mười đạo kiếm ý lảng lảng phiêu phù, đội Huyết Chi Thạch Môn mở ra.

Mà Lâm Phàm lúc này đã nắm sẵn Vĩnh Hằng Chi Phủ, chỉ đợi con mồi xuất hiện.

- Là ai triệu hoán bản đế?

Giờ phút này, Huyết Ma đại đế lại thò một cánh tay, cùng với cất lời nói quen thuộc. Hắn vốn không muốn nói những lời này, nhưng mỗi lần bị triệu hoán, đều sẽ theo bản năng mà nói ra.

Lâm Phàm nhìn cánh tay nhô ra khỏi Huyết Chi Thạch Môn, trong lòng thầm mừng, lần này là cánh tay trái.

- Chém...

Lâm Phàm quát to một tiếng, lại xông tới.

- Nhân loại, ngươi đừng quá làm cản.

Huyết Ma đại đế rống giận, dù cho âm thanh uy thế ngập trời, nhưng lại không thể ngăn cản ý tưởng cắt Huyết Ma đại đế của Lâm Phàm.

Huyết Ma đại đế nổi giận.

Hắn oán hận vô cùng với cỗ lực lượng trong tối tăm kia, vì sao không cho hắn trấn áp người triệu hồi chứ?

Quá không công bình....

- Aaaaa....

Giờ khắc này, Lâm Phàm lại một bổ xuống phủ, mười đạo kiếm ý cũng điên cuồng cắt từ bên dưới cánh tay.

Huyết Ma đại đế gào thét:

- Nhân loại, ngươi không chết từ tế được đâu.

"Rầm..."

Lại một cánh tay bị Lâm Phàm cắt xuống.

Huyết Chi Thạch Môn giờ phút này lại triệt để đóng lại.

Lâm Phàm lau lau mồ hôi trán, nở nụ cười vui vẻ.

Sau đó, hắn lại ném cánh tay trái này vào Thiên Địa Dung Lô, tiếp tục luyện hóa.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa thành công."

"Đinh, chúc mừng đạt được bảy giọt tinh huyết của Huyết Ma đại đế."

- Ô....

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, sao tay trái chỉ có bảy giọt? Nhưng nghĩ nghĩ, hắn cũng cảm thấy bình thường.

Dù sao bất kể là ai, tay thuận nhất định là cường đại hơn rất nhiều so với tay còn lại. Nhất là với kẻ quanh năm cô đơn ở trong biển máu như Huyết Ma đại đế, lão bà của hắn khẳng định là "ngũ cô nương".

Nuốt bảy giọt tinh huyết vào trong bụng, vận chuyển Huyết Hải Ma Công luyện hóa tinh huyết.

Exp của Huyết Hải Ma Công lại lần nữa tăng một mảng lớn, khoảng cách tầng thứ bảy cũng rất gần. Chỉ là này tầng thứ bảy cũng chưa phải Tích Huyết Trọng Sinh.

Có điều con đường là từng bước một đi tới, Lâm Phàm cũng không nôn nóng.

Còn có năm mươi dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm tin tưởng mình nhất định có thể thành công.

Bên trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế triệt để bạo nộ rồi. Biểu máu cuộn trào lên, nhưng cũng không cách nào xoa dịu lửa giận trong lòng hắn.

Nhân loại đáng chết...

Gào thét phát tiết một lúc, Huyết Ma đại đế cũng khóc không ra nước mắt. Tại sao lại như vậy, hẳn chính là bá chủ của Huyết Hải, đã có khi nào gặp chuyện thế này?

Cả hai tay đều bị chém, mười lăm giọt tinh huyết là cần bao nhiêu năm mới có thể cô đọng thành? Nhân loại đáng chết...

- Tể hiện mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

Vừa lúc đó, âm thanh kinh khủng nộ lại truyền vào trong tai Huyết Ma đại đế.

- A.... Nhân loại đáng giận, tại sao ngươi lại có nhiều dây chuyền quy tắc như thế.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế triệt để bối rối, nhưng cỗ lực lượng trong tối tăm kia đã bao trùm lấy ma thân màu máu của hắn.

- Khôngggggg...

Huyết Ma đại đế gào thét, muốn để cánh tay phải hàng lâm thế gian, thế nhưng làm trao đổi đồng giá, cánh tay phải bị suy yếu đã không đủ tư cách.

- Khôngggggg...

Huyết Ma đại đế thê thảm kêu, lực lượng trong tối tăm ép hắn phải đưa chân phải ra ngoài.

Lâm Phàm đang nhìn chằm chằm cánh cửa, hồi hộp đoán xem lần này sẽ xuất hiện bộ phận nào.

Khi thấy rõ đó là một cái chân, Lâm Phàm không ngại vất vả, lại xông tới.

Huyết Ma đại đế từng rất thích có người lấy phương thức tể hiện triệu hoán mình hàng thế, bởi vì theo Huyết Ma đại đế, đây là nhân loại nhỏ bé đang khẩn cầu của mình che chở.

Thế nhưng hiện giờ đối với Huyết Ma đại đế mà nói, đây chỉ còn là bi thảm.

- Khôngggggg..

Ba tiếng "Không", biểu đạt nội tâm của Huyết Ma đại đế triệt để hồng mắt.

Nhân loại đáng giận kia, triệt để làm cho Huyết Ma đại đế chí cao vô thượng hồng mắt.

-----ooOoo-----

☪ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Vãn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Huyết Ma đại đế triệt để hồng mắt

oOo

"Đình, chúc mừng Huyết Hải Ma Công thăng cấp."

"Đình, chúc mừng Huyết Hải Ma Công tăng lên tới tầng thứ bảy."

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm nhận được máu trong cơ thể không ngừng sôi trào, phảng phất như hóa thành một con sóng, cuộn cuộn chảy.

Đây là bước đệm của Huyết Hải Ma Công tầng thứ chín "Tích Huyết Trọng Sinh".

Chặt tiếp cả hai chân trái phải của Huyết Ma đại đế, còn thừa ba mươi dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm cũng không định dừng tay vội.

Theo Lâm Phàm, Huyết Ma đại đế còn chưa bị nghiền ép sạch sẽ, nhất là nghĩ đến thần sắc tức giận muốn bốc cháy kia của Huyết Ma đại đế, giống như còn rất không phục với mình.

Giờ phút này, trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế không ngừng run rẩy thân hình uy nghiêm. Hai chân, hai tay của hắn đều bị nhân loại khôn khiếp kia chặt đứt, tinh huyết đã tổn thất để hắn đau lòng vô cùng.

Nhân loại kia sao lại có nhiều dây chuyền quy tắc như vậy, không có khả năng, thật sự là không thể nào.

- Aaaaaaaaaaaaaa...

Huyết Ma đại đế gào thét. Đám tiểu Huyết Ma thấy đại đế tức giận như thế, từng con quỳ rạp trong biển máu, không dám cử động.

Đây là lần đầu tiên chúng nó nhìn thấy Huyết Ma đại đế tức giận như thế.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế muốn phát điên rồi.

- Nhân loại đáng chết, bản đế tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, có giỏi thì lại triệu hoán bản đế xem.

Huyết Ma đại đế ngửa mặt lên gào thét.

Nếu không phải không cách nào rời khỏi Huyết giới, hắn hận không thể nghiền nát nhân loại kia thành tro bụi.

- Aaaa... Triệu hoán đi, có giỏi thì triệu hoán đi. Bản đế chính là Huyết Ma đại đế, bá chủ tối cao trong Huyết giới, bản đế nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn.

Huyết Ma đại đế thật sự điên rồi. Tinh huyết ngưng tụ vô số năm, chỉ một thoáng hôm nay đã tổn thất vô số.

Muốn bù lại, không có có mấy trăm năm là căn bản không thể nào.

- Nhân loại vạn ác, bản đế sẽ không bỏ qua ngươi.

Huyết Ma đại đế gào lên một tiếng cuối cùng, bèn yên tĩnh trở lại, xem ra nhân loại kia sẽ không té hiển để gọi mình nữa.

Nhưng hắn sẽ không bỏ qua nhân loại kia.

Hắn nhất định phải tìm cách ra khỏi Huyết giới, hung hăng chém giết nhân loại kia, phát tiết mối hận trong lòng.

Thế nhưng ngay lúc Huyết Ma đại đế định chìm vào biển máu khôi phục, âm thanh đáng sợ kia lại vang lên.

- Té hiển mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

....

- Aaaaa... Đừng màaaaa...

Ở một khắc này, Huyết Ma đại đế triệt để choáng váng. Vốn cho là đã chấm dứt, không ngờ nhân loại kia lại té hiển. Chẳng lẽ nhân loại ghê tởm kia muốn giết mình sao?

Lực lượng trong tối tăm kia lại bao phủ lấy thân hình của Huyết Ma đại đế.

- Không, ta không muốn đi nữa, dừng lại.

Huyết Ma đại đế gào thét.

Thế nhưng, mọi phản kháng đều vô hiệu.

Giờ phút này Lâm Phàm tràn đầy hào hứng, muốn xem sau tứ chi sẽ tới phần nào.

- Là ai triệu hoán bản đế?

Lời nói khí phách lại xuất hiện, chỉ là lần này không nghe ra nổi chút khí phách nào.

Huyết Ma đại đế đau lòng gào thét, hẳn không muốn nói những lời này nữa, nhưng được sao?

Lâm Phàm nhìn không chuyển mắt lên Huyết Chi Thạch Môn, nhất thời một vật khổng lồ màu máu nhô ra, khiến Lâm Phàm sửng sốt.

- Ấc, không ngờ là một cái đầu.

Lần này, Lâm Phàm triệu hoán ra đầu của Huyết Ma đại đế rồi.

Cái đầu này lớn vô cùng, mùi máu ngập trời, một đôi mắt đỏ tươi toát vẻ bề ngỗ thiên hạ.

- Nhân loại, ngươi đã hoàn toàn chọc giận Huyết Ma đại đế chí cao vô thượng, nhất định ngươi sẽ gặp báo ứng.

Huyết Ma đại đế quay gương mặt dữ tợn sang gào thét với Lâm Phàm.

Hắn bây giờ là thật sự sợ, hắn từng gặp được vô số lần triệu hoán, thế nhưng chưa bao giờ có nhân loại kiểu này.

Triệu hoán bản đế ra, không phải để giết địch, mà là muốn chém giết bản đế.

- Hắc hắc...

Lâm Phàm không nói lời thừa, hai tay nắm Vĩnh Hằng Chi Phủ, bỏ tới cổ của Huyết Ma đại đế.

- Không, ngươi không thể đối với ta như vậy, ngươi sẽ gặp báo ứng.

Huyết Ma đại đế gào thét.

- Aaaa...

Một cái đầu thật lớn bị Vĩnh Hằng Chi Phủ và kiếm ý cắt xuống, lăn trên mặt đất. Cái đầu vô cùng dữ tợn, chỉ liếc qua đủ khiến người ta sởn gai ốc, thế nhưng trong mắt Lâm Phàm, đây là một đồng tính huyết.

- Nhân loại, con mẹ nhà ngươi.

Tại khoảnh khắc Huyết Chi Thạch Môn đóng kín lại, một câu nói rất là quen tai truyền vào trong tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm dừng động tác, khẽ ngẩng đầu, nhìn về Huyết Chi Thạch Môn.

- Ngắt, không ngờ Huyết Ma đại đế cũng biết dùng lời mắng chửi người này.

Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ Huyết Ma đại đế lại biết dùng mấy lời này, trong lòng cũng dâng lên một đoàn lửa giận.

Vốn dự định như thế là xong, nhưng không ngờ Huyết Ma đại đế lại thô tục như vậy, xem ra hôm nay không khiến tên này phục không được.

Sau đó, Lâm Phàm ném cái đầu kia vào Thiên Địa Dung Lô.

Lại tám giọt tinh huyết tới tay.

Lâm Phàm quả thực vô cùng bội phục với lực sinh mệnh của Huyết Ma đại đế. Bị chém đầu còn có thể không chết, quả không hổ là Huyết Ma.

Giờ phút này, bên trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế gào thét như phát điên. Hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp chuyện thế này.

- Nhân loại, toàn thân bản đế đều bị ngươi chém qua, hiện giờ trao đổi đồng giá, ngươi sẽ không thể triệu hoán bản đế nữa. Nhưng ngươi yên tâm đi, dù cho trăm ngàn năm, bản đế cũng phải phá Huyết giới mà ra, giết ngươi bằng cách thống khổ nhất.

Huyết Ma đại đế chưa bao giờ hận một nhân loại nào như thế.

- Tể hiện mười dây chuyền quý tộc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

Mà vừa lúc này, âm thanh tể hiện lại truyền đến tai Huyết Ma đại đế.

- Đồ khôn...

Vừa nghe âm thanh này, Huyết Ma đại đế nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó trầm mặc một hồi, phá lên cười:

- Ha ha, nhân loại, đồng giá triệu hoán? Bản đế đã không còn bất cứ vật gì ngang giá rồi, ngươi không thể triệu hoán bản đế nữa đâu...

Ở một khắc này, Huyết Ma đại đế cười như điên. Nhân loại kia không thể triệu hoán hắn nữa, liền là một loại thắng lợi.

Nhìn thấy lực lượng trong tối tăm kia mãi vẫn chưa bao phủ mình, tiếng cười của Huyết Ma đại đế càng cuồng vọng.

Mà vừa lúc này.

Chuyện vui quá hóa buồn đã xảy ra.

Khuôn mặt dữ tợn của Huyết Ma đại đế nghệt ra.

- Làm sao có thể...

Huyết Ma đại đế trợn tròn mắt, sau đó kịp phản ứng, hai tay ôm đầu, bị thương gào thét một tiếng.

- Là ai triệu hoán bản đế...

....

Lâm Phàm nhìn Huyết Chi Thạch Môn mãi không có động tĩnh gì, mày cũng hơi nhăn lại. Chẳng lẽ đã không thể triệu hoán tiếp?

Ngắm lại Huyết Ma đại đế đã bị chém năm lần, sợ rằng không còn vật gì để trao đổi đồng giá.

Nhưng trong lúc Lâm Phàm nghi hoặc, Huyết Chi Thạch Môn lại mở ra.

- Hờ, vẫn còn thứ gì sao?

Lâm Phàm có chút bối rối, cũng có chút tò mò thứ gì sẽ xuất hiện.

Mà khi thấy rõ thứ vừa vuren khỏi Huyết Chi Thạch Môn, Lâm Phàm cũng triệt để trợn tròn mắt...

-----ooOoo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 299: Bạn tốt là để bán?

oOo

- Tiểu kê kê, à không, đại kê kê?

Lâm Phàm triệt để ngây ngốc, hắn không ngờ lại triệu hoán ra thứ đồ chơi này.

Lực lượng trong tối tăm kia sao lại hạ lưu đến vậy, vì đây chuyện quy tắc, ngay cả "đại kê kê" của Huyết Ma đại đế cũng không buông tha.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ, chặt hay không đây?

- Nhân loại, ngươi không thể như vậy, không thể a...

Huyết Ma đại đế chí cao vô thượng giờ sắp khóc rồi.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, sau đó hít một hơi thật sâu:

- Cho dù hơi ghê tay, nhưng ta cũng không thể bỏ qua. Huyết Ma đại đế, nhin một chút, ta biết Huyết Hải bắt diệt, ngươi sẽ không chết. Yên tâm, thứ

này nhất định còn có thể mọc ra.

Lâm Phàm an ủi, sau đó giọng cao vênh Hằng Chi Phủ, trong ánh mắt lộ vẻ kiên định, bỏ về "đại kê kê".

Huyết Ma đại đế cảm nhận được bị kịch sắp đến, lập tức thống khổ cầu xin tha thứ.

- Nhân loại chí cao vô thượng, van cầu ngài buông tha Tiểu Huyết vô cùng sùng bái ngài đi...

- Sắc...

Lâm Phàm khựng động tác lại, sau đó móm móm lỗ tai, tưởng như vừa nghe lầm.

- Tiểu Huyết? Sùng bái nhất?

Lâm Phàm không ngờ Huyết Ma đại đế vậy mà sợ rồi.

Huyết Ma đại đế thấy nhân loại kia dừng tay, tiếp tục cầu xin không dứt miệng.

- Nhân loại chí cao vô thượng, van cầu ngài buông tha ta, ngài đừng cắt...

Huyết Ma đại đế đứng đầu Huyết Hải, giờ khắc này đã hoàn toàn bỏ xuống tôn nghiêm.

Lâm Phàm nghe âm thanh van cầu kia, cũng có chút mềm lòng. Âm thanh này thật sự là rất bất lực, giống như đã hoàn toàn tuyệt vọng, khiến người nghe muốn rơi lệ.

- Huyết Ma đại đế, ta không chặt của ngươi, chẳng phải uống phí dây chuyền quý tộc vừa tể hiện? Ta còn muốn tinh huyết nữa.

Lâm Phàm nói.

- Không không, nhân loại chí cao vô thượng, không có uống phí. Chỉ cần ngài không cắt, Tiểu Huyết sẽ tự động dâng tinh huyết.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế cầu khẩn, sau đó mười lăm giọt tinh huyết xuất hiện lơ lửng ở trong hư không.

Lâm Phàm sững sốt, hẳn không ngờ Huyết Ma đại đế này có lúc dễ bảo như vậy.

Lâm Phàm trầm tư một chút, sau đó gật gật đầu:

- Cũng tốt, không chặt, để dành chờ lần triệu hoán sau.

Nghe được nửa đoạn đầu, Huyết Ma đại đế nhất thời thở phào một hơi, nhưng nghe đến nửa đoạn sau, lập tức hấn bị hù đến muốn hồn phi phách tán.

- Đừng, đừng... Đừng triệu hoán ta nữa.

- Ta không triệu hoán ngươi thì triệu hoán ai? Yên tâm, Huyết Hải bất diệt, ngươi sẽ không phải chết, sợ cái gì!

Lâm Phàm nói.

- Không, ngài có thể triệu hoán Tâm Ma đại đế. Thực lực của hắn mạnh hơn ta, tinh huyết của hắn cũng cường đại hơn ta.

Huyết Ma đại đế giờ phút này cầu xin tha thứ, thậm chí vì để cho Lâm Phàm không tiếp tục triệu hoán mình, mà bán cả bạn tốt cho Lâm Phàm.

Trong mắt Huyết Ma đại đế, chỉ cần thế gian còn có tâm ma, Tâm Ma đại đế sẽ không chết đi.

Tâm Ma đại đế?

Lâm Phàm không ngờ trong Huyết giới không chỉ có Huyết Ma đại đế.

Thế nhưng cũng tốt, có thêm một chỗ "cày" máu.

- Được rồi, ngươi có thể lăn.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, vâng.

Huyết Ma đại đế vội vàng rút lui.

Trong Huyết giới, Huyết Ma đại đế run rẩy một phen. Việc ngày hôm nay, với hắn mà nói, thật sự là quá kinh khủng.

Hiện giờ Huyết Ma đại đế tổn thất thảm trọng, cũng không dám làm mưa làm gió ở Huyết giới nữa, vội chìm vào biển máu, tiến hành chữa thương.

Về phần bạn tốt Tâm Ma đại đế, Huyết Ma đại đế cũng chỉ có thể hy vọng bạn tốt có thể chống đỡ dưới tay ác thủ kia.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế đột nhiên ngộ ra một điều.

Đó là, mình ở trong Huyết giới, không nên đắc tội quá nhiều người, hẳn là nên nhận thức nhiều bằng hữu, để về sau có gặp chuyện như vậy, còn đây bọn hán chết thay.

- Hắc hắc... Bạn tốt chính là để bán.

Huyết Ma đại đế giống như lại hiểu ra một chân lý của thế gian, sau đó thỏa mãn đi khôi phục thương thế.

Lâm Phàm phát ông tay áo, nuốt cả mười lăm giọt tinh huyết, sau đó vận chuyển Huyết Hải Ma Công.

Luyện hóa xong, Lâm Phàm thỏa mãn mở mắt.

Exp của Huyết Hải Ma Công tăng một mảng lớn, chỉ một bước nữa sẽ tới tầng tám.

Hiện giờ còn mười dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm cảm giác nên thử tiếp.

Huyết Ma đại đế đã bị mình nghiền ép sạch sẽ, một khi đã như vậy, vậy thử một lần Tâm Ma đại đế xem thế nào.

- Tế hiện mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Tâm Ma đại đế.

Tức thì, mười dây chuyền quy tắc bay vào trong hư không, Cổ lực lượng trong tối tăm kia lại cảm ứng được, nhưng lúc này, làm Lâm Phàm kinh ngạc là, mười lăm dây chuyền quy tắc này cứ lẳng lặng trôi nổi tại trong hư không, cũng không bị lực lượng trong tối tăm kia hấp thu.

Xem ra tế hiện còn chưa đủ a.

Quả nhiên giống lời Huyết Ma đại đế nói, Tâm Ma đại đế cường hãn hơn nhiều, mười dây chuyền quy tắc mà cũng không thể triệu hoán ra.

....

Mà lúc này, ở trong Huyết giới.

Trong một vùng sương mù tối đen, có một tòa cung điện đen kịt. Trong cung điện lại có một bảo tọa vô thượng. Tâm Ma đại đế toàn thân đen như mực, ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, khóe miệng nở một nụ cười khinh thường.

- Hừ, nhân loại nhỏ bé, chỉ mười dây chuyền quy tắc đã muốn triệu hoán bản đế sao, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Tâm Ma đại đế hơi mở tròn mắt đen kịt, sau đó nhắm mắt lại.

....

- Ài, xem ra phải tích thêm dây chuyền quy tắc rồi, Tâm Ma đại đế này có vẻ rất "nguru".

Giờ phút này mười dây chuyền quy tắc bay trở lại túi chứa đồ của Lâm Phàm.

Tụ tập dây chuyền quy tắc, theo Lâm Phàm, chỉ cần có thời gian là có.

Đồng thời hán cũng nghĩ đến Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp. Nếu có thể triệu hoán Côn Bằng ra, sau đó giết chết, có lẽ lấy tinh huyết càng mau hơn.

Thế nhưng, đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Lần trước triệu hoán Côn Bằng, không biết tế hiện bao nhiêu bảo bối, thật sự là làm người đau lòng.

Hơn nữa, có triệu hoán được, Côn Bằng cũng chỉ xuất hiện mấy tức thời gian.

Huống hồ lấy thực lực của hán hiện giờ, không nhất định có thể miểu sát Côn Bằng.

-----oo0oo-----

☀ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chung, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.